延禧攻略
STORY OF YANXI PALACE

Mục lục

< Chương 1: Phách quan

Chương 2: Váy bách điểu

Chương 3: Tiến cung

Chương 4: Hoa sen

Chương 5: Tuyển tú

Chương 6: Mệnh ở lòng bàn tay

Chương 7: Phân chia cao thấp

Chương 8: Gian dối

Chương 9: Tranh chấp

Chương 10: Áp chế

Chương 11: Tranh vẽ phi tần

Chương 12: Ngủ

Chương 13: Thợ thêu

Chương 14: Uống thuốc

Chương 15: Vả miệng

Chương 16: Lá non có độc

Chương 17: Lần đầu gặp gỡ

Chương 18: Thị vệ

Chương 19: Cô nam quả nữ

Chương 20: Mật báo

Chương 21: Bột củ sen

Chương 22: Lời đồn

Chương 23: Sự việc bại lộ

Chương 24: A Mãn

Chương 25: Người thêu chính

Chương 26: Vật thay thế

Chương 27: Dâng tặng lễ vật

Chương 28: Thỉnh tội

Chương 29: Tỷ muội tốt

https://thuviensach.vn

Chương 30: Kẻ trộm
Chương 31: Bộ thường phục sau cùng
Chương 32: Kim
Chương 33: Rửa hận
Chương 34: Thiếu gia
Chương 35: Thăm bệnh
Chương 36: Chủ mưu đằng sau
Chương 37: Tặng thuốc
Chương 38: Đáp lễ
Chương 39: Tâm phúc
Chương 40: Ác khuyển
Chương 41: Kẻ phản bội
Chương 42: Lệ chi yến
Chương 43: Lệ chi loạn
Chương 44: Xử trí
Chương 45: Con kiến
Chương 46: Nửa đêm canh ba
Chương 47: Ăn thịt chia phúc
Chương 48: Giải thích
Chương 49: Tin đồn thất thiệt
Chương 50: Truy xét
Chương 51: Hạ sinh
Chương 52: Chôn sống
Chương 53: Phong hồi lộ chuyển (Bước ngoặt)
Chương 54: Chờ đợi
Chương 55: Chăm bệnh
Chương 56: Nước lô hội
Chương 57: Chọc giận
Chương 58: Đắng ngọt đan xen
Chương 59: Dâng lễ
Chương 60: Xá lợi ở đâu?
Chương 61: Tiên nữ

https://thuviensach.vn

Chương 62: Sóng gió nổi lên
Chương 63: Sứ mệnh tiên nữ
Chương 64: Độc dược
Chương 65: Long tử long tôn (Con cháu rồng)
Chương 66: Bù đắp
Chương 67: Báo thù
Chương 68: Nợ máu trả máu
Chương 69: Cảnh cáo
Chương 70: Xoa dịu nỗi lòng
Chương 71: Ban hôn
Chương 72: Vĩnh viễn không phản bội
Chương 73: Điên
< Chương 74: Tân Giả Khố
Chương 75: Báo đáp ân tình
Chương 76: Tập kích
Chương 77: Rắn độc
Chương 78: Sưởi ấm lẫn nhau
Chương 79: Thọ yến phong ba
Chương 80: Bệnh và quyền
Chương 81: Cứu tế
Chương 82: Vạn tử thiên hồng
Chương 83: Kim trấp
Chương 84: Tâm nguyện cuối cùng
Chương 85: Quý phi từ biệt quân vương
Chương 86: Thăm bệnh【Thượng】
Chương 87: Thăm bệnh【 Hạ 】
Chương 88: Hoạ vô đơn chí
Chương 89: Biện pháp
Chương 90: Chia tay
Chương 91: Ác hận đan xen
Chương 92: Từ đầu đến cuối
Chương 93: Đoạn tuyệt

https://thuviensach.vn

Chương 94: Thức tỉnh
Chương 95: Hôn lễ
Chương 96: Đi giữa trời tuyết
Chương 97: Thị tẩm
Chương 98: [Phiên ngoại Đế Hậu] Ly hồn ký (Thượng)
Chương 99: [Phiên ngoại Đế Hậu] Ly hồn ký (Hạ)
Chương 100: [Phiên ngoại] Giếng khống muội muội
Chương 101: Đồng sàng dị mộng
Chương 102: Khó nhẫn
Chương 103: Hồi cung
Chương 104: Phương thuốc sinh con
Chương 105: Mang thai
Chương 106: Ngày giỗ
Chương 107: Sinh con
Chương 108: Tin vui
Chương 109: Có một đích tử
Chương 110: Đêm trừ tịch
Chương 111: Tang【 Thượng 】
Chương 112: Tang【 Hạ 】
Chương 113: Ban chết
Chương 114: Trục xuất
< Chương 115: Kế Hậu
Chương 116: Gặp lại
Chương 117: Chỗ dựa mới
Chương 118: Thực hiện
Chương 119: Tiệc phóng sinh
Chương 120: Phản bội
Chương 121: Y phục bên trong
Chương 122: Diên Hi cung
Chương 123: Vờ như không thấy
Chương 124: Hoa chi tử rơi
Chương 125: Như gần như xa

https://thuviensach.vn

Chương 126: Vướng bận

Chương 127: Như gần như xa

Thông báo

Chương 128: Trở về

Chương 129: Làm người luôn có lòng đố kỵ

Chương 130: Lời đồn

Chương 131: Hiểu lầm

Chương 132: Tên trộm

Chương 133: Giọng Giang Nam

Chương 134: Tang vật

Chương 135: Phá kính muốn đoàn tụ

Chương 136: Người thân cũ

Chương 137: Hẹn hò

Chương 138: Không mong báo đáp

Chương 139: Nguyện như ban đầu

Chương 140: Hòa làm một

Chương 141: Thật lòng

Chương 142: Hậu cung tranh đấu

Chương 143: Triều đình tranh đấu

Chương 144: Hưu thư

Chương 145: Không đi

Chương 146: Đến tiễn

Chương 147: Ngã ngựa

Chương 148: Quân đen và trắng

Chương 149: Tử chiến

Chương 150: Độc

Chương 151: Chân tướng phơi bày

Chương 152: Giấc mộng hư vô

Chương 153: Vô thường

Chương 154: Lựa chọn

Chương 155: Hoàng hậu hay Thái hậu?

Chương 156: Tâm sự

https://thuviensach.vn

Chương 157: Lễ thân tằm

Chương 158: Kinh biến

Chương 159: Phản bội

Chương 160: Tâm như tro tàn

Chương 161: Lời hẹn ước năm nào

Chương 162: Huyết kinh

Chương 163: Bùa đòi mạng

Chương 164: Sinh mẫu là ai?

Chương 165: Bão tố

Chương 166: Nhập gia

Chương 167: Tiết nghĩa

Thông báo

Chương 168 + 169

Chương 170: Trầm Bích

Chương 171: Tiên nữ

Chương 172: Trước là kẻ thù, sau là bằng hữu

Chương 173: Bằng hữu

Chương 174: Biến đổi bất ngờ

Chương 175: Yêu tà

Chương 176 + 177

Chương 178 + 179

Chương 180: Mất tích

Chương 181: Nghi ngờ

Chương 182: Giam cầm

Chương 183: Hối hận

Chương 184 + 185 + 186

Chương 187: Tội

Chương 188: Điên

Chương 189: Ước hẹn

Chương 190 + 191 + 192 + 193 + 194 + 195

Chương 196 + 197

Chương 198 + 199

https://thuviensach.vn

Chương 200 + 201

Chương 202 + 203 (chương cuối)

2 phiên ngoại

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1: Kiếp sống cung nữ

Chương 1: Phách quan

Cửa nghĩa trang rộng mở, một cây đèn lồng theo bên ngoài tiến vào.

Đèn lồng soi sáng một đôi chân đang bước.

Một đôi giày cong cong tinh tế, dày ba tấc, đáy được thêu cánh sen, lần lượt từng bước hướng về phía trước, cuối cùng dừng lại trước một cỗ quan tài.

"Nhìn xem nơi đây đều là những người nào." Một tiếng khóc nghẹn ngào nấc lên, "Lữ khách phương xa chết ở nơi xứ người, người nghèo khổ không có tiền hạ táng, kỹ nữ đột tử... Tỷ tỷ, muội và tỷ như thế nào lại ở nơi này nói lời tạm biệt đây?"

Sinh mệnh mỏng như một tờ giấy, cho nên khi chết cũng không được chôn cất yên ổn.

Nghĩa trang đổ nát này đã lâu năm không được tu sửa, từng cơn gió lùa mỏng thổi xào xạc qua lại, nhưng dù sao có vẫn tốt hơn là không, so ra vẫn tốt hơn rơm rạ nhiều lắm, không đến mức chưa kịp hạ táng thì đã bị côn trùng sâu bọ gặm nhấm không ra hình hài.

"Bọn họ đều nói tỷ không có tư cách được chôn cất vào phần mộ tổ tiên, chỉ xứng cùng đám người kia nằm một chỗ." Một bàn tay trắng bệch nhẹ nhàng đặt lên nắp quan tài, nhẹ nhàng lục lọi một lát, cuối cùng lẩm

https://thuviensach.vn

bẩm nói, "Muội không tin những lời bọn họ nói, tỷ, muội muốn chính miệng tỷ nói ra chân tướng..."

"Oành!"

Tiếng bước chân lộn xộn từ xa vang đến ngày càng gần, ngay sau đó cánh cửa chính của nghĩa trang đột nhiên bị người đẩy ra.

Đập vào tầm mắt bọn họ là một cánh tay đang giơ cao chiếc rìu.

"Anh Lạc! Dừng tay!" Một người đàn ông trung niên kinh sợ hét lên một tiếng.

"Rầm!"

Cánh tay cầm chiếc rìu không vì tiếng hô đột ngột mà ngừng động, trái lại vẫn kiên trì bổ xuống làm nắp quan tài mở ra.

"Ngươi, ngươi rốt cuộc đang làm gì đó?" Người đàn ông lặng thinh một hồi lâu, bờ môi run rẩy thốt lên, "Đây là quan tài của tỷ tỷ ngươi mà..."

Một nữ nhân trên người mặc bộ y phục màu trắng đang đứng đưa lưng về phía hắn, đưa lưng về phía mọi người.

Chiếc rìu trong tay được nàng tùy ý vứt bỏ, nàng khom lưng cúi người, cẩn thận từng li từng tí đem người nằm trong quan tài nâng dậy.

"Các người có lúc nói tỷ tỷ ta là vì bệnh mà chết, trong chốc lát lại nói với ta, tỷ ấy trong cung làm chuyện xằng bậy vì không còn mặt mũi gặp người nên mới tự vẫn... Nhìn xem." Nàng chậm rãi xoay đầu lại, đối với mọi người âm u cười.

Trong quan tài nữ tử tựa ở trên vai của nàng, trên cổ mơ hồ xuất hiện một đôi bướm (hồ điệp) đen nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Nhìn kỹ lại, mới phát hiện là hai bàn tay to lưu lại vết ứ đọng, giống như giương ra đôi cánh đen, rõ ràng chính là bị sát hại.

"Các người đều nhìn thấy không?" Thân ảnh màu trắng -- cũng chính là Ngụy Anh Lạc ôm nữ tử trong quan tài, đối với mọi người cười nói như vì cuối cùng đã tìm ra được chân tướng, hận không thể lập tức nói cho khắp thiên hạ nghe thấy-- hận không thể lập tức trầm oan giải tội cho thiên hạ nghe, "Nhìn đi, trên cổ tỷ ấy có vết hằn, nói cho ta biết đi, một người, làm sao có thể đem bản thân bóp chết?"

Không ai có thể trả lời câu hỏi của nàng.

Thậm chí không ai dám nhìn thẳng gương mặt của hai tỷ muội nàng.

Hai gương mặt gần như giống như đúc.

Ngụy Anh Lạc, Ngụy Anh Ninh, bởi vì nhan sắc diễm lệ, khí chất thanh khiết như đóa hoa sen, vì thế nên còn được gọi là tịnh đế liên (hai đóa sen) của Ngụy thị nhất tộc.

Hiện tại tịnh đế liên này, một mất một còn, nữ tử trong quan tài không biết khi còn sống y phục có dùng qua linh đan diệu dược gì mà sau khi chết rõ ràng còn có lưu bảy phần màu sắc, mặc xiêm y như hồi xuất cung, ôn nhu yếu ớt dựa vào đầu vai muội muội, thần thái giống như cười mà như không phải cười, bộ dáng nghiễm nhiên giống như người còn sống.

Mà ánh mắt người sống ngược lại giống như người đã chết, một đôi đồng tử hắc bạch phân minh, nhìn chằm chằm khiến mọi người toàn thân không rét mà run.

"Chẳng lẽ lại là oan hồn lấy mạng bám vào cơ thể người em sao?" Không phải chỉ có một cá nhân có ý nghĩ như vậy.

https://thuviensach.vn

"Cha." Ngụy Anh Lạc ánh mắt đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên mặt người đàn ông trung niên, thu liễm lại bộ mặt tươi cười, "Hung thủ giết tỷ là người nào?"

"Người..." Người đàn ông tựa hồ muốn nói gì đó, liền do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói, "Làm gì có hung thủ nào, tỷ tỷ của con chính là tự sát!"

Những người còn lại lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, nhao nhao bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận.

"Đúng, nàng ta chính là tự sát."

"Anh Ninh làm ra chuyện thị phi bị trục xuất khỏi cung, là một nữ nhân không còn trinh tiết, nếu còn không tự sát, chẳng phải là muốn cả gia tộc chúng ta hổ thẹn nhục nhã chung với nó hay sao?"

"Chết là đúng, chết là đúng!"

"Người chị thì phẩm hạnh không đứng đắn, đến đứa em cũng không khá hơn chút nào, còn làm chuyện tày trời cạy quan tài người chết thế này, Ngụy Thanh Thái, ngươi quản giáo con cái thật tốt!"

Người đàn ông trung niên-- Ngụy Thanh Thái nghe vậy lập tức cứng đờ người, vội vàng bước đến trước mặt Ngụy Anh Lạc vung tay chính là một cái tát.

"Đều là lỗi của ta, là ta quản giáo không nghiêm!" Đánh xong, hắn một bên hèn mọn nịnh nọt mọi người, một bên đưa tay hướng Ngụy Anh Lạc vỗ cái ót một cái, "Còn không mau quỳ xuống dập đầu tạ tội với các vị thúc bá!"

Thấy nàng không có phản ứng, hắn lại nặng nặng vỗ: "Quỳ xuống a!"

https://thuviensach.vn

Thân Ngụy Anh Lạc như một cây trúc gỗ, không chịu uốn lượn lại càng không chịu quỳ, cứ như vậy sừng sững đứng im tại chỗ.

"Quỳ xuống!" Trước mặt bao người, Ngụy Thanh Thái chỉ cảm thấy bản thân mặt mũi khó giữ được, tức thì nóng giận quá mức, trực tiếp nhấc chân hướng đầu gối nàng đạp một cước, "Còn cứng đầu sao?"

Ngụy Anh Lạc bị hắn đá phải quỳ xuống, nhưng rất nhanh lại bò dậy.

"Cha, người chỉ biết kêu con quỳ xuống." Nàng một tay chống đất, một tay chống đỡ tỷ tỷ của mình, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, tóc mai đen mượt từ hai bên mặt rũ xuống, che đậy biểu cảm khuôn mặt nàng, chỉ có thanh âm băng lãnh như suối mùa đông vang lên, "Nhưng người biết không? Con quỳ trước mặt Ngụy Như Hoa, vì nàng ta ăn cướp cây trâm cài mà mẹ trước khi chết đã để lại cho con, con quỳ tạ tội Ngụy Học Đông, vì hắn không hề để vào mắt quan hệ thân thích của chúng ta mà đã động thủ với con trước... Là tỷ tỷ giúp con mang cây trâm trở về đây, là tỷ tỷ đánh chạy Ngụy Học Đông..."

"... Không phải chỉ là cây trâm thôi sao?" Ngụy Thanh Thái cau mày nói, "Mạ vàng thôi, không đáng giá mấy đồng tiền, không cần phải vì thứ ấy mà làm tổn thương biểu tỷ của mình, còn có Học Đông... Hắn chỉ là đùa với ngươi một chút, tỷ tỷ ngươi lại còn tưởng thật, còn đánh người ta đến vỡ đầu."

"... Nguyên lai người cũng biết." Ngụy Anh Lạc nghiêng mặt qua một bên, hai mắt đẫm lệ ướt át, giống như giọt sương sớm vương trên một đóa hoa phù dung, đẹp không sao tả xiết, "Người cái gì cũng biết, còn muốn con cùng tỷ tỷ quỳ xuống."

Bị đoạt người là nàng, cuối cùng làm cho người ta dập đầu xin lỗi chính là nàng.

https://thuviensach.vn

Bị người phi lễ chính là nàng, cuối cùng làm cho người ta dập đầu xin lỗi còn là nàng.

"Ta đây tất cả đều là vì muốn tốt cho ngươi." Ngụy Thanh Thái cứng rắn nói, "Chẳng lẽ cần phải vì một chút chuyện nhỏ..."

Chuyện nhỏ?

"Không, tốt với con chỉ có tỷ tỷ!" Ngụy Anh Lạc cười lạnh một tiếng cắt ngang hắn, "Nói cho người biết, con một mực chờ tỷ tỷ trở về, tỷ ấy lúc trước tiến cung có hứa với con nhất định sẽ trở lại, sẽ rời khỏi Ngụy gia, rời khỏi người, đi đến một phương trời mới để bắt đầu cuộc sống mới, không bao giờ sẽ khiến con vô duyên vô cớ đối với người khác phải quỳ xuống..."

"Trong hoàng cung chính là cái tùy thời tùy chỗ làm cho người ta lúc nào cũng phải quỳ xuống!" Lần này đổi lại là Ngụy Thanh Thái cắt ngang lời của nàng.

Hoàng cung.

Vừa vào cửa cung sâu tựa như biển, chính như núi có cao thấp, nước có sâu cạn, trong nội cung các nữ nhân cũng chia nhau kẻ đứng người quỳ.

Ngụy gia cũng không phải là hào phú đại tộc gì, bất quá chỉ là nô bộc mà thôi, tỷ tỷ dù có khuynh quốc khuynh thành, tiến cung sau đó cũng chỉ có thể là cung nữ bắt đầu đi theo hầu hạ chủ nhân, nói một cách khác, khấu đầu chính là bước đầu tiên.

"Đối với ai dập đầu, đối với ai không dập đầu, chi bằng chọn một người, nguyện vì hắn mà dập đầu."

Cái này hắn, là hắn, hay là nàng?

https://thuviensach.vn

Nội cung và ngoại cung như hai cái thế giới, Ngụy Anh Lạc không biết tỷ tỷ trong cung cảnh ngộ như thế nào, cũng không biết tỷ tìm người nào dập đầu, chỉ biết tỷ lúc tiến cung xuân về hoa nở, sau đó hóa băng lạnh lẽo trở về.

Cùng một chỗ mang về, còn có trên cổ hằn dấu tay màu đen.

Chủ nhân đôi bàn tay này... Rút cuộc là người nào?

"... Con muốn vào cung." Ngụy Anh Lạc nhắm mắt lại, lần nữa mở mắt, trong mắt ánh lên sự kiên định trước nay chưa từng có, "Người không nói cho con hung thủ là người nào, tốt lắm, con muốn tiến cung, tự chính mình đi thăm dò tra ra manh mối!"

"Hồ đồ!" Ngụy Thanh Thái tức giận đến râu ria đều run run, "Ngươi nhất định phải bước gót theo tỷ tỷ ngươi sao?"

Ngụy Anh Lạc phản xạ có điều kiện mắt nhìn tỷ tỷ đang dựa vào đầu vai.

Từ nhỏ đến lớn, tỷ tỷ đều so với nàng càng thông minh, càng cơ biến, càng có dũng khí hơn.

Còn nàng chỉ là từng giây từng phút chỉ biết núp ở sau lưng tỷ tỷ, cần tỷ tỷ cùng tùy tùng bảo hộ.

Đến thông minh như tỷ tỷ không thể sống sót, còn nàng đây? Nàng liền nhất định có thể sống đến cuối cùng, hơn nữa điều tra rõ chân tướng... Tiếp theo báo thù cho tỷ tỷ sao?

"... Đã đủ rồi, việc này liền dừng ở đây đi." Ngụy Thanh Thái ngữ khí chậm rãi, vươn tay chỉ hướng Ngụy Anh Ninh dựa vai Ngụy Anh Lạc, "Cho tỷ ngươi nghỉ ngơi đi."

https://thuviensach.vn

Nghỉ ngơi?

Mắt thấy Ngụy Thanh Thái tay sẽ chạm vào Ngụy Anh Ninh, trong nghĩa trang bỗng nhiên vang lên một tiếng thét thê lương khắc cốt, dường như người bị một đao cắm vào ngực, hung hăng khoét ra một tiếng la lớn.

"A -- "

Mấy người Ngụy thị da đầu đều run lên, nhịn không được đưa tay che hai lỗ tai, chỉ cảm thấy nếu như không làm thế sẽ liền có máu loãng thuận theo tiếng kêu thảm thiết này rót vào lỗ tai bọn họ.

Ngụy Thanh Thái đứng gần nhất, bị dọa đến lui về phía sau vài bước, sau đó nhìn chằm chằm vào người trước mắt mới phát ra tiếng thét chói tai Ngụy Anh Lạc, hơi cà lăm hỏi: "Ngươi, ngươi lại khùng điên gì đấy?"

"Nghỉ ngơi? Nghỉ ngơi không được..." Ngụy Anh Lạc ôm tỷ tỷ băng lãnh thậm chí đã bắt đầu tản mát ra nhàn nhạt mùi thi thể bị phân hủy, thét lên sau đó cuống họng mang theo khàn khàn, khóc nói, "Tỷ tỷ nghỉ ngơi không được, ta cũng nghỉ ngơi không được..."

Trước mắt bao người, nàng vừa khóc vừa không ngừng lặp lại câu nói ấy.

"Ta muốn vào cung." Ngụy Anh Lạc khóc hô lên, "Ta nhất định phải báo thù, cho tỷ nghỉ ngơi... Cho ta nghỉ ngơi."

Nếu là tịnh đế hoa sen, tự nhiên tịnh đế mà sinh, tịnh đế mà chết.

Tỷ nếu như mất đi, muội cho dù còn sống cũng chỉ là một cỗ thân thể từ từ mục nát, vật vờ như cái xác không hồn cũng không hề nói ngoa.

Chỉ có cho tỷ nghỉ ngơi, muội cũng mới có thể nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

"Ăn nói khùng điên, tất cả đều là ăn nói khùng điên! Trơ mắt nhìn ngươi như vậy điên điên khùng khùng vào cung không biết lại đem tới đại họa gì cho gia tộc, không bằng..." Ngụy tộc trưởng đi đến bên cạnh Ngụy Thanh Thái, lấy tay che miệng, đối với hắn thì thầm vài câu.

Ngụy Thanh Thái ánh mắt phức tạp, nghe được câu cuối cùng nhẹ nhàng thở dài, nhẹ gật đầu.

Ngay sau đó mấy cái bóng người đi vào đứng vây quanh Ngụy Anh Lạc.

Nàng ngẩng đầu, có chút mê man như thế nhìn bọn họ: "Các ngươi muốn làm gì?"

Mấy bàn tay cùng một chỗ hướng nàng với đến.

Mấy ngày sau, tại một quán rượu cờ đón gió phấp phới, rượu đế mới vào chén, bên cạnh là mấy cái đĩa điểm tâm nhắm rượu, một người uống chút rượu đột nhiên hỏi: "Phía dưới là nhà ai gả con gái vậy?"

Vài tên khách uống rượu dựa nửa người vào lan can, từ trên xuống dưới quan sát mặt đường, chỉ thấy trên đường dài một cỗ xe đón dâu đỏ chót, âm thanh pháo nổ đùng đùng (không dứt) chậm chạp đi về phía trước.

Trên lưng một con ngựa cao to là tân lang quan hứa hẹn đường làm quan rộng mở.

Sau lưng, cùng đi theo là một kiệu hoa nho nhỏ.

Gió thổi mảnh vải bay lên, một gã khách uống rượu ồ lên một tiếng, đưa tay xoa xoa mắt.

"Sao thế, gió thổi vào mắt à?" Một gã ngồi bên cạnh hỏi hắn.

https://thuviensach.vn

"Có lẽ uống nhiều quá nên hoa mắt." Người kia thả ly rượu trên tay xuống, có chút mơ hồ nói, "Vừa nãy màn xe mới tốc lên, ta liền nhìn thấy tân nương tử... bị trói gô đấy."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Váy bách điểu

Ba canh giờ trước.

"Một lược chải đến đuôi, phú quý khỏi sầu lo."

"Hai lược chải đến đuôi, không bệnh lại không ưu sầu."

"Ba lược chải đến đuôi, nhiều con lại nhiều thọ."

"Lại lược chải đến đuôi, cử án tề..."

"Đủ rồi." Ngụy Anh Lạc ngắt lời nói, "A Kim cô cô, người nhìn ta hiện tại bị bức bách thành bộ dạng này rồi, còn có tâm trạng cùng người cử án tề mi (*) sao?"

(*) Ý chỉ vợ chồng hoà hợp

Trên mặt bàn đặt một mặt lưu kim đồng kính viễn thị, sáng loáng mặt kính soi sáng trong phòng hai người.

Ngụy Anh Lạc một thân hỷ phục đỏ rực, gió nhẹ thổi phất phơ, trang điểm son phấn lả lướt, thực tế nàng chỉ cần tô điểm một chút đỏ thắm trên môi cũng đã xinh đẹp không gì sánh bằng, mặc cho công tử nhà ai có được một vị tân nương như vậy đều sẽ mừng rỡ như điên.

Chỉ là, thử hỏi trên đời có tân nương nào như nàng, yêu thích loại trang phục ba tầng trong ba tầng ngoài, bị trói bằng dây thừng thế này đây?

https://thuviensach.vn

Cùng hắn nói là lập gia đình, mà càng giống như là muốn đem nàng trầm ao, hiến tế cấp nước cho Long Vương, đổi được cho gia tộc một mùa thu hoạch an bình.

"A Kim cô cô." Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói, "Tiết lộ với ta chút ít sự tình trong cung đi."

"Đã lúc nào rồi ngươi còn hỏi chuyện này để làm gì?" Đứng ở sau lưng nàng, người phụ nữ trung niên thở dài, một bên chải đầu cho nàng một bên khuyên, "An tâm lập gia đình không tốt sao? Ta thay ngươi nghe ngóng, chú rể gia cảnh tuy rằng bình thường, nhưng là người thành thật, nếu ta năm đó có chọn, ta thà rằng được gả cho một phu quân như vậy, có một cuộc sống dễ chịu, tiến cung trở thành cung nữ sau đó cũng chỉ phí thời gian, dung nhan rồi cũng tàn phai, cho đến khi xuất cung, cũng chỉ ra mắt Hoàng thượng một lần."

Ngụy Anh Lạc trầm mặc một lát, nhẹ nhàng hỏi: "Hoàng thượng là người thế nào?"

"Không biết." A Kim bất đắc dĩ cười cười, "Từ đầu tới đuôi ta đều quỳ, chỉ thấy được đôi ủng của Hoàng thượng, ta thật không có lá gan ngẩng đầu để chiêm ngưỡng dung nhan của người."

"Có thể không thấy nhưng ít nhất người cũng nghe phong phanh qua chứ?" Ngụy Anh Lạc nói, "A Kim cô cô, người trong cung hình dung Hoàng thượng là người như thế nào? Người còn nhớ rõ không?"

A Kim suy nghĩ một chút, cười nói: "Không quản được miệng lưỡi bản thân, đến cơ hội nhìn giày của Hoàng thượng đều không có, được rồi được rồi, chớ có cau mày coi chừng nếp nhăn, ta sẽ nói cho ngươi biết một việc ta tận mắt chứng kiến."

"Người nói đi." Ngụy Anh Lạc lập tức sửa thành bộ dáng rửa tai lắng nghe, "Ta đang nghe."

https://thuviensach.vn

"Ước chừng là bốn năm trước, một vị Quý nhân đã chết." A Kim chậm rãi nói, "Bởi vì một cái váy..."

Theo lời của cô cô, Tử Cấm Thành ngói đỏ gạch xanh dần dần hiện lên trước mắt Ngụy Anh Lạc, ba tầng trong ba tầng ngoài, như là sợi dây thừng trên người nàng bây giờ vậy, đem nàng một mực cố định trong lồng giam, nơi ấy là hậu cung.

Mỹ nhân lui tới, hoặc chim sa cá lặn, hoặc hoa nhường nguyệt thẹn, muốn đặc sắc có đặc sắc, muốn thần kỳ có thần kỳ, đặt tại nơi nào cũng đều là danh hoa mỹ miều, giờ đây tụ họp tại một chỗ, liền ganh đua sắc đẹp thi nhau tranh sủng, cả vườn xuân sắc như thế nhưng người thưởng hoa lại chỉ có một -- đương kim thánh thượng.

Nhưng mà hoa có lúc nở rộ, cũng có ngày sẽ lụi tàn.

"A! !"

Tiếng kêu sợ hãi đưa tới một đám vây xem người, trong đó có A Kim.

Chen vào đám người nhìn qua, A Kim cũng nhịn không được nữa hai tay che miệng, nhỏ giọng thốt ra một tiếng kinh hãi.

Phía trước là một cái giếng, các cung nữ thường xuyên muốn tới nơi này để múc nước rửa mặt cho các chủ tử.

Còn bấy giờ theo ánh mắt đám cung nữ tựa đầu hướng miệng giếng nhìn vào, đập vào mắt là hình ảnh một xác chết nữ.

"... Mặt của nàng bị nước giếng ngâm khiến cho trắng bệch, đã không còn nhận ra được bộ dáng nàng lúc trước." A Kim trầm giọng nói, "Nhưng ta nhận ra y phục nàng ta mặc trên người, đó là một chiếc váy bách điểu triều phượng, người chết chính là hoa lan uyển Vân Quý nhân."

https://thuviensach.vn

Rõ ràng đang ở giữa không khí tràn ngập hoan hỷ, ngoài cửa thỉnh thoảng truyền đến tiếng pháo nổ cùng thanh âm chúc mừng, nhưng Ngụy Anh Lạc lại có cảm giác lạnh sống lưng.

Thanh âm của A Kim vẫn vang lên đều đều, hình ảnh một đóa hoa tươi cứ như thế bị vùi dập trong giếng nước khiến nàng sinh ra một cỗ hàn khí len lỏi xâm nhập cơ thể, tứ chi trở nên lạnh băng.

Ngụy Anh Lạc nuốt một ngụm nước bọt: "Nàng tại sao lại bị ném vào giếng?"

"Cũng là bởi vì bộ áo váy trên người nàng." A Kim lẩm bẩm nói, "Cái váy kia thật đẹp a, ta đến bây giờ còn nhớ rõ bộ dạng nàng mặc chiếc váy đi tại trong ngự hoa viên, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, không biết là ánh mặt trời đều tụ họp tại trên người nàng, còn là theo trên người nàng tản ra rơi xuống mặt đất..."

Dừng một chút, A Kim phì cười một tiếng: "Thế nhưng khi Hoàng thượng thấy lại trở nên giận dữ, đương trước mặt bao người mà đem nàng mắng đến không ngẩng đầu lên được."

Đáp án này có chút vượt ngoài dự liệu Ngụy Anh Lạc, nàng ngây cả người, hỏi: "Hoàng thượng không thích nữ tử xinh đẹp ư?"

"Trên đời này có nam nhân nào mà chẳng động lòng với nữ tử mỹ lệ kia chứ." A Kim lắc đầu, "Hoàng thượng là yêu thích nàng ấy, nếu không cũng sẽ không chỉ vì mới sủng hạnh hai lần liền sắc phong một nữ Hán tử bình dân thành Quý nhân, chỉ là nàng quá tham lam, lại muốn quá nhiều thành ra hại mình."

"Có thể đây chẳng qua là một cái váy..." Ngụy Anh Lạc có chút không hiểu.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng không thích chính là vì chiếc váy này." A Kim trầm giọng nói, "Đó là chiếc váy bách điểu triều phượng của An Nhạc công chúa thời nhà Đường, định giá đắt đỏ lại được chế tạo tỉ mỉ trong thời gian dài. Trong cung đề cao tiết kiệm, đến ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng sẽ không phân phó phường thêu may bộ xiêm y đắt tiền để diện lên người, cho nên Hoàng Thượng mắng nàng ta mặc bộ y phục kiều diễm này để quyến rũ thánh thượng, truyền chỉ biếm (giáng chức) nàng xuống thành cung nữ ngay tại chỗ."

"Thì ra là thế..." Ngụy Anh Lạc thì thào một tiếng, đối với vị vua cao cao tại thượng này vốn dĩ ban đầu còn mơ hồ thì bây giờ đã nắm rõ vài phần.

Người là thiên tử trên cao, ưa thích nữ tử xinh đẹp, nhưng cũng mang lòng đề phòng các nàng.

Người tựa hồ chẳng hề đặc biệt quan tâm đến xuất thân của nữ nhân, vì vậy một cung nữ bình dân người Hán cũng có thể được đề bạt thành Quý nhân, hoặc là nói người kỳ thật thiên vị loại người có xuất thân không có hậu thuẫn hùng mạnh, vô cùng sạch sẽ, trong nội tâm chỉ biết có người mà không phải ngấm ngầm sau lưng đặt lợi ích của gia tộc lên đầu.

Người không phải chán ghét bộ váy bách điểu triều phượng kia, mà là chán ghét sau lưng nó ẩn núp một thứ khác, ví dụ như... dã tâm.

"Trong cung đi sai một bước liền vạn kiếp bất phục, cho đến hôm nay ta cũng không biết Vân Quý nhân là vì bị Hoàng thượng khiển trách, nhất thời nghĩ quẩn mà nhảy giếng, hay là có người âm hiểm lợi dụng lý do này để mưu sát Vân Quý nhân." A Kim lần nữa khuyên bảo, "Vì vậy Anh Lạc ngươi đó, ngoan ngoãn lập gia thất đi, đừng có lại nghĩ đến nội tình trong cung nữa, còn tỷ tỷ ngươi thì..."

https://thuviensach.vn

"A Kim cô cô." Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên mở miệng cắt ngang, sau đó chậm rãi quay đầu, đôi con ngươi trở nên âm u như giếng sâu. A Kim vừa chạm mắt đã sợ hãi run rẩy cả người, hoảng hốt tựa hồ như lại trở về thời điểm sáu năm trước, nàng đứng ở bên giếng cảm nhận được một cỗ hàn khí băng lãnh cùng thi khí (mùi tử thi) từ miệng giếng bay ra ngoài, như tuyết giống nhau trắng xoá một mảnh.

Ánh mắt Ngụy Anh Lạc giờ phút này thật giống với cái miệng giếng kia.

"Ta lúc trước có nhờ cô cô làm một việc, người đã xong chưa?" Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm vào nàng hỏi.

Bị ánh mắt nàng làm cho khiếp sợ, A Kim kìm lòng không được gật đầu.

"Vậy là tốt rồi." Ngụy Anh Lạc mỉm cười, thu liễm lại vẻ mặt đáng sợ khi nãy, trong nháy mắt lại biến trở về một tân nương tử nũng nịu.

A Kim sau lưng đổ mồ hôi lạnh, nàng tựa hồ có chút minh bạch vì sao Ngụy gia lại phản đối Ngụy Anh Lạc tiến cung, thế cho nên có chút hối hận khi đồng ý giúp đỡ Ngụy Anh Lạc làm chuyện kia rồi, nếu để cho một nữ tử như vậy mà tiến vào cung...

"A Kim cô cô." Ngụy Anh Lạc đột nhiên lên tiếng, "Người có hối hận khi thay ta làm chuyện kia không?"

"Không, không có." A Kim vội vàng phủ nhận, lại nói quanh co một lát, cuối cùng nhịn không được đành khuyên nhủ một câu, "Ngươi quyết định làm như vậy sợ là từ nay về sau không thể về nhà được rồi..."

Không chờ nàng nói hết câu, cửa phòng bỗng nhiên mở. Cánh cửa bị người đẩy ra, Ngụy Thanh Thái bước vào: "Giờ lành đến rồi, mọi thứ chuẩn bị xong cả chưa?"

https://thuviensach.vn

"Lão gia." A Kim quay đầu lại nhìn về phía hắn, muốn nói lại thôi.

"Đã chuẩn bị xong." Ngụy Anh Lạc đột nhiên mở miệng đánh gãy lời muốn nói kế tiếp của nàng.

Trong gương đồng soi chiếu một tân nương tử cả người bị trói chặt đang khó khăn đứng dậy, xoay người lại ghé sát bờ môi vào tai A Kim nhẹ giọng thì thầm: "Mẹ có để lại cho ta cùng tỷ tỷ những vật kia, ta đã cất toàn bộ ở trong hộp bánh, đúng dịp hãy mang về cho Xảo Tả Nhi đi."

Xảo Tả Nhi mà Anh Lạc nhắc đến chính là con gái nuôi của A Kim, cũng là mệnh căn của nàng.

"Tiểu thư..." A Kim nghe vậy sững sờ.

"Chỉ tiếc là ta đi lần này cũng chẳng biết khi nào có thể quay về, sợ là không có cơ hội chứng kiến được ngày muội ấy xuất giá." Ngụy Anh Lạc khẽ cười nói, "Vậy nên ở nơi này ta chúc muội ấy sẽ gả được cho vị phu quân tốt, không bệnh lại không ưu sầu, nhiều con lại nhiều thọ đi."

Mẫu thân Ngụy Anh Lạc qua đời để lại cho hai tỷ muội bọn họ, ngoại trừ những đồ khác bị đám người kia chiếm đoạt, còn lại một đôi ngọc bích thủ trạc (*vòng tay), một vòng đeo cổ Kỳ Lân, một đôi khuyên tai mã não Mẫu Đơn, cùng với hai cây vàng ròng dùng để làm cây trâm.

"Tiểu thư..." A Kim mặt lộ vẻ cảm động.

Nàng cũng không phải là tham đồ phú quý, chỉ là tương lai lo lắng cho con gái nuôi.

Trong những năm tháng phí hoài ở chốn thâm cung đó, A Kim tuổi tác đã lớn từng đi theo chủ tử bị thất sủng, lại không có công cán để được khen thưởng, vì thế A Kim trong cung không thể tích lũy được bao nhiêu tiền. Đợi đến lúc xuất cung trở về nhà mẹ đẻ lại phát hiện việc định hôn thuở bé

https://thuviensach.vn

đã bị hủy, Nam Phương đợi không được nàng xuất cung nên đã cưới người khác. Bây giờ tiểu hài tử của hắn người đã cao tới đầu gối nàng rồi...

Cùng hắn gả đi làm thiếp chẳng thà ở một mình thanh tịnh tự do. Vài năm sau, nhận biết đứa bé mà mình hầu hạ bất hạnh mồ côi cha mẹ, tất cả tâm huyết liền đều dành cho nữ nhi này, muốn cho nàng được ăn, muốn cho nàng mặc đẹp, muốn cho nàng gả được người thật tốt. Nhưng mà, những thứ này đều rất cần tiền...

"Nói thật, ta rất hâm mộ muội ấy." Ngụy Anh Lạc rủ xuống đầu, thanh âm càng ngày càng nhẹ, "Nếu như mẫu thân và tỷ tỷ của ta còn sống, chắc chắn bọn họ sẽ bao bọc chăm sóc ta giống như cách cô cô che chở cho muội ấy, sẽ không đem ta trói lại, sẽ không khiến ta khóc lóc lên kiệu hoa..."

Vừa dứt lời, một chuỗi nước mắt không ngừng rơi xuống tí tách một tiếng vỡ tan trên mặt đất.

A Kim thở dài, nàng biết tâm mình đã bị lung lay, lại không ngờ thứ đả động được bản thân không chỉ là những giọt nước mắt kia mà còn là những lời nói vừa rồi của Ngụy Anh Lạc.

Vì vậy, cũng liền không còn cảm giác hối hận kia nữa.

"Tiểu thư." Thị nữ bưng một cái mâm gỗ bên trên có đặt khăn đỏ cô dâu tới đây. A Kim nhận lấy nó, nhẹ nhàng đội lên mũ phượng Ngụy Anh Lạc đang mang, như có thâm ý mà nói, "Đừng khóc, ngươi sẽ... chắc chắn đạt được thứ mình muốn."

Ngụy Anh Lạc nghe được lời này, đầu hơi hạ xuống, môi đỏ hơi nhếch lên giống như nắm chắc thắng lợi trong tay.

"Giờ lành đã đến, xuất phát!"

https://thuviensach.vn

Một lúc lâu sau, đoàn kiệu đi ngang qua phố Trường Bình, bốn phía trà lâu san sát mọc lên như nấm. Người bên trên, kẻ cắn hạt dưa người xơi trà, đồng thời cùng trên lan can hướng đầu xuống đưa mắt nhìn một chuỗi xe đón dâu đỏ chói thật dài phía dưới kia. Giữa thanh âm pháo nổ đùng đùng không dứt, đoàn xe chậm chạp đi về phía trước.

Bụp.

Bụp.

Bụp.

Người đi đường cách kiệu hoa tương đối gần nhịn không được nghi ngờ hỏi: "Thanh âm gì vậy? Bụp bụp bụp đấy..."

Cảm giác của hắn không sai bởi vì người bên cạnh cũng kinh ngạc mở miệng nói: "Như thế nào, ngươi cũng nghe thấy rồi hả? Ta cũng nghe thấy nữa, thanh âm bụp bụp bụp này thật lạ, tựa hồ... là từ kiệu hoa kia truyền tới hay sao?"

Càng là những chuyện bát quái kỳ lạ thì càng có khả năng hấp dẫn ánh mắt của người khác, vì vậy càng ngày càng nhiều người đi đường chen chúc tới đây, có mấy kẻ lưu manh còn to gan lớn mật lướt qua đám người thò tay mở cửa kiệu.

"Làm gì đó?" Ngụy Thanh Thái tức giận đến xanh mặt mang theo gia nhân tới đây xua đuổi, "Đi một chút, đi một chút, tên du thủ du thực kia, kiệu hoa chở tân nương cũng dám xông loạn, có tin ta đi kiện ngươi hay không?"

Bụp.

Bụp.

https://thuviensach.vn

Bụp.

Quái thanh không ngừng vang lên phía sau lưng, Ngụy Thanh Thái nhịn không được quay đầu lại hạ giọng đối với người trong kiệu nói: "Ngươi đang giở trò quỷ gì?"

Âm thanh quái dị dừng lại một lát, ngay sau đó là một tiếng động lớn -- rầm!

Cửa kiệu đột nhiên bị phá thông, một nương tử bị trói gô từ bên trong té ra ngoài.

"A!"

"Máu, thật là nhiều máu!"

"Mẹ, trên đầu nàng ra thật là nhiều máu a."

Máu, đương nhiên.

Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngẩng đầu, máu tươi thuận theo trán nàng chảy không ngừng xuống dưới làm nhơ nhuốc mặt phấn má đào, cái âm thanh kỳ lạ kia nguyên lai là do nàng xô cửa. Lấy cái gì đụng? Thân thể bị trói gô, hai tay bị bắt chéo sau lưng, tự nhiên chỉ có thể phá cửa bằng trán.

Dù là đầu rơi máu chảy, người không ra người quỷ không ra quỷ, cũng không hối hận.

Thời gian cũng không sai biệt lắm.

Ngụy Anh Lạc từ lúc lên cỗ kiệu bắt đầu yên lặng tính toán thời gian, cỗ kiệu rời đi được nửa canh giờ, bên ngoài là phố hồng nhan, cỗ kiệu rời đi tiếp thêm một canh giờ nữa, bên ngoài là phố Trường Bình...

Vào giờ này ngay tại đây A Kim có lẽ đã đem người cho dẫn tới rồi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt lướt qua đám người một vòng, cuối cùng cố định tại một phương hướng.

Khi mà ở thời điểm nàng còn đang băn khoăn thì người bên ngoài đối với nàng bàn luận thật hăng hái.

"Ai nha, nhìn xem, trên người nàng như thế nào còn buộc dây thừng a?"

"Thật sự là nghiệp chướng a, nào lại đối đãi với khuê nữ như vậy?"

"Cái này không phải gả con gái, sẽ không phải là đang bán con gái đi?"

"Cái gì mà bán con gái, người đằng kia nói hưu nói vượn, chẳng qua là cỗ kiệu lắc lư làm dập đầu tân nương thôi." Ngụy Thanh Thái sắc mặt xanh mét, một bên dốc sức liều mạng dẹp loạn tình thế, một bên hướng chú rể quan khoát tay, "Ngươi còn đứng đó nhìn cái gì? Còn không mau nhanh một chút đem người nâng dậy?"

Chú rể trước ngực treo một viên Hồng Tú Cầu vội vàng trở mình xuống ngựa, đang muốn kéo Ngụy Anh Lạc đứng lên thì liền thấy nàng quay đầu lại hướng hắn mãnh liệt quát một tiếng: "Ngươi có biết hay không ta là Ngụy gia, là nô bộc ở phủ nội vụ, ta là cung nữ có trong danh sách chuẩn bị tiến cung! Ngươi cố chấp muốn lấy cung nữ như ta, có phải muốn chết hay không, muốn cả nhà ngươi đều phải rơi đầu theo ngươi không!"

Chú rể nghe vậy cuống quýt cơ hồ là lập tức buông tay ra khiến cho Ngụy Anh Lạc lại lần nữa ngã trở về trên mặt đất. Hắn cũng không có gan lại đỡ nàng mà ngược lại vội vàng lui hai bước, vội vàng hấp tấp nhìn về phía Ngụy Thanh Thái: "Này sao lại thế này, ngươi không phải nói nàng bị xoá tên sao?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Thanh Thái hung hăng trừng Ngụy Anh Lạc, sau đó vắt hết óc giải thích nói: "Ngươi xem nàng bộ dạng điên điên khùng khùng, đương nhiên là bị xoá tên rồi..."

Sau lưng truyền đến một tiếng cười khẽ, tiếp theo là thanh âm Ngụy Anh Lạc ôn nhu cất lên: "Tá Lĩnh đại nhân, người cảm thấy bộ dáng của ta, như là người điên sao?"

Tá Lĩnh?

Ngụy Thanh Thái chấn động, quay đầu thấy phía trước đám người hướng hai bên tách ra, tổng quản cung nữ chọn Tú Nhất sự tình Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh bước đi đến.

"Ngụy Thanh Thái!" Sắc mặt hắn lạnh băng chỉ vào Ngụy Anh Lạc truy vấn, "Tình huống này là thế nào?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tiến cung

Tiến cung, có người thích, lại có người tránh.

Không phải gia đình nào cũng nguyện ý đem nữ nhi của mình tiến cung, đi nhiều tiền đồ hư vô mờ mịt.

Trên có chính sách, dưới có đối sách, liền có người dối xưng nữ nhi nhà mình bị bệnh, sợ đem bệnh này qua cho Quý nhân, cho nên tự nguyện lột bỏ tư cách tiến cung. Chuyện này tuy rằng không hợp pháp, nhưng chỉ cần âm thầm chuẩn bị tốt, quan trọng nhất là không có người tố giác thì quan trên người cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt.

Mà Ngụy Anh Lạc như bây giờ đem sự tình náo đến đường lớn thế này, đương nhiên Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh liền không thể không quản.

"Nói!" Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh nghiêm nghị hỏi, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Cái này, cái này..." Nhất thời Ngụy Thanh Thái không tìm ra được lời lý giải thích hợp.

"Hay là để ta nói cho rõ ràng đi." Giọng nữ ôn nhu sau lưng Ngụy Thanh Thái vang lên.

Ngụy Anh Lạc trên thân buộc dây thừng, đi lại không tiện liền dứt khoát quỳ gối trước mặt Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh, ngẩng mặt liền hiện ra một mảnh gương mặt nhem nhuốc máu, càng làm nổi bật một đôi mắt trong trẻo.

https://thuviensach.vn

"Tá Lĩnh đại nhân, ta là Ngụy Anh Lạc, năm nay là cung nữ chuẩn bị chọn." Sắc mặt nàng tỉnh táo, rõ ràng nói, "Cha ta vô cùng cưng chiều ta, không muốn tiễn đưa ta vào cung, cho nên đối với người ngoài tuyên bố ta bị xóa tên, sau đó bức bách ta lấy chồng ở xa..."

"Đủ rồi!" Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh nghe đến đó đã không muốn nghe nữa, chỉ cảm thấy dân chúng chỉ trỏ này nọ, ngay cả mình cũng biến thành trò cười, cái này đều do người nào gây nên? Hắn trừng trừng hướng về đầu sỏ gây chuyện Ngụy Thanh Thái thanh sắc xơ xác tiêu điều, "Nội vụ quý phủ ba cờ nữ nhi xuất thân nô bộc, đều là cung nữ chuẩn bị chọn, một khi tin tưởng gả sính, đừng nói là ta và ngươi, đã liền đô thống, lĩnh hội lĩnh, tất cả đều nếu bàn về tội, ngươi có phải hay không ăn tim gấu gan báo!"

"Ta... Ta..." Ngụy Thanh Thái ta cả buổi, cuối cùng chỉ có thể chậm rãi khuỵu gối hướng hắn quỳ xuống, đầu dập trên mặt đất, "Nghìn sai vạn sai, đều là do một mình ta sai..."

Sự tình đã náo đến nước này, hắn chỉ có thể ôm hết trách nhiệm lên người mình, miễn cho liên lụy toàn tộc. Huống hồ nếu hắn hiện tại không gánh, quay đầu lại người trong tộc cũng sẽ đem hết thảy tội đổ lên trên người hắn, hơn nữa thủ đoạn càng ngoan độc hơn, không cho hắn còn có cơ hội trở mình lên án những người khác...

"Đáng thương thay tấm lòng của cha mẹ trên đời." Lại nghe thấy Ngụy Anh Lạc than thở một tiếng, hướng Ngụy Thanh Thái bên cạnh một quỳ, cái trán đồng dạng hướng trên mặt đất một dập, máu nhuộm hồng cả trên mặt đất gạch xanh, khẩn cầu nói, "Phụ thân không muốn ta vào cung làm cung nữ vô danh, ta cũng không muốn phụ thân bởi vì ta mà mang tội, đó chính là tội bất hiếu, kính xin đại nhân giơ cao đánh khẽ, nhắm một bên mở một bên mắt mà bỏ qua cho cha ta lần này, ta chắc chắn sẽ đúng hạn vào cung."

https://thuviensach.vn

Hiếu thuận hai chữ, từ xưa đến nay có thể...động vào tâm can vạn người.

Lập tức có người thở dài: "Khá lắm hiếu thuận con gái, quan gia, người tạm tha cho bọn hắn lần này đi."

"Đúng vậy a, đáng thương thay tấm lòng của cha mẹ a."

"Ta cũng có con gái, rất không nỡ gả nó đi xa xôi, huống chi này còn là tiến cung, đó chính là tiến vào cửa cung thâm sâu tựa như biển, đời này muốn gặp lại cũng khó khăn."

Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh ánh mắt phức tạp lườm Ngụy Anh Lạc.

Những lời này của nàng chính là cho tất cả mọi người một bậc thang leo xuống. Ngụy Thanh Thái không phải phạm pháp, mà là phụ tử tình thâm, mà hắn cũng không phải là làm ăn tắc trách, ngược lại có thể mượn cơ hội này thuận theo ý dân, làm một quan thanh liêm trời sinh.

"Được rồi." Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh chậm rãi gật đầu, "Nể tình dân chúng nhiều như vậy xin tha cho phụ tử các ngươi, bổn quan tạm tha cho ngươi lần này, ngươi không thể lại hồ đồ tái phạm, hiểu chưa?"

"Tiểu nhân đã hiểu rõ." Ngụy Thanh Thái dập đầu nói, hắn chỉ có thể minh bạch (hiểu rõ), không thể không minh bạch, thậm chí để tỏ lòng sám hối, phải tự mình tiễn đưa Ngụy Anh Lạc tiến cung.

"Cha, thực xin lỗi."

Ngụy Thanh Thái quay đầu, bắt gặp ánh mắt Ngụy Anh Lạc kiên định nhìn lại hắn, lập tức bên tai như vang lên câu nói lúc trước của nàng tại nghĩa trang: "Con gái nhất định phải tiến cung."

https://thuviensach.vn

Việc đã đến nước này, Ngụy Thanh Thái không còn có biện pháp nào khác, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt nói: "Đi đi, ngươi đi là được! Sống hay chết, cho phép ngươi đi, ta mặc kệ, ta không bao giờ quản nữa!"

Trong lòng chỉ có thể đổ thừa do tâm tư xấu xa bị trời biết được, ngay lúc nào không gặp, hết lần này tới lần khác lại ngay tại thời điểm này, làm cho Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh dẫn đường đi qua con đường này.

Chỉ là, Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh thật là trùng hợp đi ngang qua sao?

Chen chúc trong đám người, đồng thời cũng là phương hướng Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh xuất hiện, một nữ nhân trung niên đưa tay đè ép mũ rộng vành đội trên đỉnh đầu, tấm lụa đen mỏng dưới mũ giúp che đậy đi khuôn mặt của nàng, bằng không mà nói, kêu Ngụy Thanh Thái trông thấy diện mạo của nàng, chắc chắn chất vấn: "A Kim, ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Trên đời này cộng lại thật ra không có bao nhiêu sự tình là trùng hợp, rất nhiều trùng hợp đều do con người cố ý tạo thành.

"Tiểu thư, ta đã nghe theo phân phó của ngươi đem Chính Hoàng Kỳ Tá Lĩnh mời tới." A Kim nhìn xuyên qua tấm lụa mỏng nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, trong lòng than nhẹ, "Hy vọng ta làm như vậy không phải hại ngươi, hy vọng ngươi thật có thể đạt được ước muốn, mà không phải bước gót theo tỷ tỷ ngươi..."

Cởi ra y phục đỏ thẫm trên người, thay đổi bằng thanh y mộc mạc của cung nữ. Vào năm Càn Long thứ sáu, mới đầu tháng hai, Ngụy Anh Lạc cùng một đoàn cung nữ mới tụ thành một chỗ, trăm hoa đua sắc tươi đẹp như trong ngự hoa viên.

Cung nữ phần lớn đều là tuổi mười lăm mười sáu, chính là thời điểm ngây ngô cùng tò mò ríu rít, nhìn chung quanh từng cái một, hết bị một đóa hoa mẫu đơn hấp dẫn lại bị một con bướm hồng phấn hớp hồn, duy chỉ có

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc mắt vĩnh viễn nhìn thẳng, nhìn cái gì cũng đều tỏ ra lãnh đạm.

Thậm chí còn suy nghĩ, hoa nở đẹp như vậy, là không phải bởi vì hấp máu tỷ tỷ sao?

"Các ngươi lại hồ nháo cái gì đấy?" Đầu lĩnh Đại cung nữ chịu không được đám người như Ma Tước (chim sẻ) kia luôn ríu rít bên tai, hừ lạnh một tiếng nói, "Đây là Tử Cấm Thành, là nơi tôn nghiêm nhất thiên hạ, hà cớ để cho các ngươi vào đây nhìn loạn rồi ăn nói lung tung sao? Đi nhanh một chút cho ta!"

Ngụy Anh Lạc đang muốn theo sau, một cung nữ bên cạnh giật giật tay áo của nàng, tuy thanh âm đã hạ xuống vài phần nhưng cũng đủ để cho các cung nữ xung quanh đều nghe thấy: "Các ngươi mau nhìn bên kia kìa!"

Ngụy Anh Lạc nhịn không được nhíu mày, cảm giác đối phương thật sự có chút không an phận. Đại cung nữ chân trước mới dặn dò các nàng không muốn nhìn loạn nói lung tung, nàng ta chân sau liền gây ra động tĩnh lớn như vậy, hơn nữa còn không phải động một mình nàng mà lôi kéo tất cả mọi người một đám xuống nước...

Đúng rồi, nàng nhớ kỹ cô nương này tựa hồ kêu Cẩm Tú.

Người cũng như tên, khuôn mặt trái xoan đầy đặn, thân hình như thủy xà (rắn nước), một bộ dáng phong lưu từ đầu tới chân, thật xứng với cái tên Cẩm Tú của nàng.

Một đám tiểu cung nữ nghe tiếng nhìn theo, chỉ thấy ở chỗ sâu tận phía hoa đào, vài tú nữ phân hoa lướt nhẹ thướt tha như liễu mà đến, từng người từng người dung mạo tú lệ (thanh tú + diễm lệ), người so với hoa càng thêm yêu kiều, trong tay nhẹ nhàng vung cây quạt nhỏ, một cỗ làn gió thơm như xa như gần bay tới, có hoa nhài cũng có hoa hồng, làm cho người ta thật thư thái vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Một tiểu cung nữ non choẹt nháy nháy mắt: "Cẩm Tú tỷ tỷ, các nàng ấy là người nào thế? Tiên nữ hạ phàm ư?"

Câu hỏi này của nàng ta hết sức trẻ con. Cô nương này lớn lên cũng giống như một đứa bé, Ngụy Anh Lạc nhớ kỹ tuổi tác nàng ta chính là nhỏ nhất, mới mười bốn tuổi, tên gọi Cát Tường.

Đồng dạng người cũng như tên, tựa như tranh tết em bé, nhìn đến nhìn lui liền khiến mọi người cảm thấy vui mừng.

"Những nàng ấy đều đã vượt qua đợt tuyển tú lần này, chuẩn bị điện tuyển chọn ra tú nữ." Linh Lung tươi đẹp lộ ra vẻ mặt ao ước, trong ánh mắt phảng phất như muốn duỗi ra hai cánh tay, cởi xuống y phục đối phương, tháo xuống hết đồ trang sức, cây trâm, sau đó hết thảy khoác lên trên người mình.

"Xiêm y thật xinh đẹp a." Cát Tường đồng dạng cũng vẻ mặt ao ước như vậy, chỉ là loại ao ước này cùng Linh Lung hoàn toàn bất đồng, giống như tiểu muội nhà bên vẻ mặt sáng rỡ khi nhìn thấy mứt quả trong tay người khác, "Nếu như ta cũng có thể mặc vào quần áo đẹp mắt như vậy thì tốt rồi."

Cẩm Tú nghe vậy liền cười xùy một tiếng: "Những nàng ấy đều là danh môn quý nữ, tiến cung chính là chủ tử, chúng ta lại là có xuất thân thế này, coi như được khảo hạch có hợp tư cách đi chăng nữa cũng chỉ là hầu hạ các nàng như cung nữ mà thôi, ngươi nha -- "

Nàng ta hướng cùi chỏ về phía Cát Tường: "Ít mộng tưởng hão huyền đi thôi!"

"Coi chừng!" Ngụy Anh Lạc hô lên nhưng đã muộn. Cát Tường vốn còn nhỏ thân thể yếu ớt, vì vậy phải dùng hai cánh tay mới có thể xách được vật dụng quét dọn thùng gỗ, càng xách càng phải cố hết sức, ánh sáng đứng đấy cũng có chút lung la lung lay, hiện tại Cẩm Tú còn hướng nàng

https://thuviensach.vn

bủn rủn vô lực đụng cùi chỏ, cái thùng gỗ kia lập tức rời khỏi tay liền 'Rầm Ào Ào' một tiếng, thùng gỗ rơi xuống đất, bên trong nước bẩn như vẩy mực bay ra văng đến một tú nữ danh môn đứng gần đấy.

Cát Tường sợ hãi, vội vàng bổ nhào về dưới chân đối phương: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta hiện tại giúp ngươi lau sạch sẽ..."

Chát!

Cát Tường bị một cái tát trời giáng đẩy nàng nằm xuống đất, còn lăn một vòng, toàn thân đều bị nước bẩn nhuộm đen, giống như một con chó lang thang đáng thương.

"Tiện tỳ khốn nạn!" Vị tú nữ kia vẻ mặt lãnh khốc, "Ta đây thân mặc Hương Vân Sa là cố ý đến Giang Nam chọn mua, vì hôm nay điện tuyển mà chuẩn bị, ngươi bây giờ làm ô uế, muốn ta mặc cái gì đi gặp Hoàng Thượng!"

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nô tài thật không phải là cố ý đấy." Cát Tường khóc lóc bò qua, luống cuống tay chân lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, "Nô tài lau cho người, nô tài lập tức liền cho lau cho người sạch sẽ..."

"Cút!" Tú sắc nữ vẻ mặt chán ghét đá ra một cước, một cước này lại tàn nhẫn vừa chuẩn vừa nhanh, hơn nữa không chút kiên nhẫn đem Cát Tường hành hạ trước bao người, như đạp một chú chó lang thang bẩn thỉu, trực tiếp hướng mặt của đối phương mà đạp xuống, Cát Tường a ô một tiếng cút ra ngoài, lại dụng cả tay chân bò lại, máu mũi giàn giụa, dập đầu như bằm tỏi: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

"Hừ!" Tú nữ nhìn về phía Đại cung nữ, "Ngươi nói ta nên tha nàng sao?"

https://thuviensach.vn

Tuy nói thời gian chung đụng không lâu, nhưng lòng người trời sinh dễ đồng cảm, gặp Cát Tường lại bị bức đến hình dạng như vậy khiến không ít cung nữ mặt lộ vẻ không đành lòng, rồi lại câm như hến, không dám thay Cát Tường nói chuyện, sợ bị nàng liên lụy. Giờ phút này nghe xong lời nói của vị tú nữ đó đều là vẻ mặt kỳ vọng trông chờ Đại cung nữ có thể thay Cát Tường cầu xin.

Nhưng mà Ngụy Anh Lạc biết rõ, chuyện đó là không thể nào.

Các nàng ấy biết thân biết phận không dám thay Cát Tường cầu khẩn, Đại cung nữ loại người này lại càng tinh thông thế sự, như thế nào lại vì một tiểu cung nữ bình thường mà dám đắc tội với người tương lai có khả năng là chủ tử?

Quả nhiên, Đại cung nữ cười làm lành nói: "Ô Nhã tiểu chủ, những nha đầu này đều là cung nữ mới vừa vào cung, vụng về như heo, người muốn đánh cũng không phải là không thể, ngàn vạn lần đừng tức giận tổn hại thân thể!"

Chúng cung nữ nghe vậy, hoặc mặt lộ vẻ thất vọng, hoặc trợn mắt nhìn, sau đó miệng càng ngậm chặt hơn, người người đều là người thông minh, Đại cung nữ gặp chuyện còn không dám làm, các nàng càng thêm không dám làm.

Giờ này khắc này, có thể thay Cát Tường cầu xin, có lẽ chỉ có thể là tú nữ có địa vị giống nhau rồi.

"Ô Nhã tỷ tỷ." Một thanh âm nhút nhát e lệ vang lên, "Nàng ta cũng không phải là cố tình, tỷ tạm tha cho nàng ta đi."

... Lại thật sự có vị tú nữ chịu thay Cát Tường cầu xin?

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hoa sen

Ngụy Anh Lạc trộm mắt nhìn đi, chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, phảng phất tựa như ngay tại khúc rẽ hoa mai trôi đi thì bên trong ao đóa bạch liên (sen trắng) lại nhẹ nhàng nở rộ.

Vị tú nữ mới lên tiếng kia thân mặc xiêm y trắng, dung mạo thanh thuần hơn xa nhiều mỹ nữ bên cạnh. Quan trọng nhất nàng chính là có dáng vẻ nhu hòa, yếu đuối mỏng manh khiến cho người người liền cảm thấy thương tiếc.

Nhưng nơi này là hậu cung, có thể tâm bình khí hòa thưởng thức mỹ mạo của một nữ nhân khác như đối với phượng mao lân giác (trân bảo quý giá) tuyệt không bao gồm vị tú nữ Ô Nhã Thanh Đại trước mắt này.

"Lục Vãn Vãn, câm miệng!" Nàng quay đầu trừng đi, "Ta không hỏi ngươi!"

Bạch y tú nữ rụt rụt vai, tựa hồ bị nàng ta dọa sợ. Ngay tức thì một tú nữ đoan trang thanh nhã khác đứng cạnh giật giật tay áo của bạch y tú nữ, ghé sát tai thì thầm to nhỏ: "Ngươi thật là, không đáng vì một đứa nô tài vô dụng mà chọc Ô Nhã tỷ tỷ tức giận."

Lục Vãn Vãn há to miệng, cuối cùng đem lời nói nuốt trở lại trong bụng.

"Cứu người liền cứu được đấy a, nàng ta mưu tính cái gì vậy chứ?" Cẩm Tú hạ giọng phàn nàn.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nhìn nàng một cái, "Lục Vãn Vãn tốt xấu vì Cát Tường nói giúp một câu, loại người như ngươi đến nói cũng không dám. Đứng ở đây lại còn chê trách nàng, ngươi đây không thấy nực cười sao?"

Thấy Lục Vãn Vãn bị bản thân một câu quát lui, Ô Nhã Thanh Đại càng là đắc ý. Ánh mắt lại hướng về trên người Cát Tường, trong mắt hiện lên một tia hung quang nhưng vẻ mặt lại mỉm cười ngọt ngào: "Chậc chậc, thì ra mới vào cung, khó trách lại không có quy củ như vậy! Nếu như làm ô uế xiêm y của ta, hay là dùng cái tay này của ngươi đến bồi thường đi!"

Nói xong, chân một lần lại một lần nghiền trên mu bàn tay Cát Tường.

Kịch liệt đau nhức kéo tới, Cát Tường mồ hôi lạnh tuôn như mưa, trước mắt một hồi tối sầm, lại không thể tránh, chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất khóc hô hào: "Đau quá, đau quá a! Chủ tử tha mạng, chủ tử tha mạng!"

Ô Nhã tiểu chủ hoàn toàn không có ý tha cho nàng, ngược lại xem việc nàng ta khóc to là chuyện thú vị mà lại phốc một cái cười ra tiếng.

Tiếng cười kia làm cho nội tâm Cát Tường không rét mà run, bình sinh lần đầu tiên phát hiện, thì ra có một số người, thích đem bản thân vui vẻ trên nỗi thống khổ của người khác.

"Cha... Mẹ..." Cuối cùng vẫn chỉ là một đứa bé, thời điểm khổ sở liền nhịn không được cầu trợ người thân cận mình, "Cứu cứu ta, giúp ta một chút, Phương cô cô, Hỉ Nhi, Cẩm Tú... Anh Lạc!"

Đau đớn trên mu bàn tay bỗng nhiên biến mất.

Cùng lúc, bên tai vang đồng loạt tiếng hít thở.

Xảy ra chuyện gì...

https://thuviensach.vn

Cát Tường nước mắt mông lung mờ mịt ngẩng đầu, phải tốn vài giây nàng mới nhìn rõ ràng tình huống trước mắt, nhịn không được cùng người bên ngoài giống nhau đến ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chỉ thấy Ngụy Anh Lạc chẳng biết lúc nào quỳ gối bên cạnh nàng, trong tay nắm một chân Ô Nhã Thanh Đại.

"Ô Nhã tiểu chủ." Ngụy Anh Lạc cúi thấp đầu, thanh âm cung kính nói, "Mời nâng chân cao quý."

Ô Nhã Thanh Đại từ trên cao nhìn xuống mà liếc qua Ngụy Anh Lạc, trên mặt hiện ra một chút khinh khi chán ghét làm cho người người khiếp sợ, cười hỏi lại: "Ngươi chỉ một tiểu cung nữ nhỏ nhoi, cũng vọng tưởng cầu ta khoan dung?"

Dứt lời liền đánh giá Ngụy Anh Lạc một phen, trước tiên cũng phải thừa nhận, nàng chưa bao giờ đích thực có thể thưởng thức một nữ nhân nào xinh đẹp đến thế, ghen tỵ chợt lóe lên, cười nói: "Ngược lại cũng không phải là không được, ngươi tới thay thế nàng ta, như thế nào?"

"Tiểu chủ đều muốn tay nô tài, nô tài tự nhiên cam tâm tình nguyện dâng lên." Mọi người ở đây cảm thấy Ngụy Anh Lạc sắp xui xẻo đến nơi, lại nghe nàng nói lời xoay chuyển, "Chỉ bất quá, hôm nay là tiểu chủ tham gia điện tuyển, chính là đại hỉ sự, không thích hợp nhuộm vào máu tanh, ảnh hưởng tâm tình và vận đạo của tiểu chủ."

Ô Nhã Thanh Đại nhíu nhíu mày, khóe mắt liếc qua quét về phía mặt các tú nữ khác.

Nàng phàm là ưa thích ngầm sau lưng ngáng chân kẻ dưới, đã cảm thấy những người khác cũng như nàng giống nhau.

Đạp tay hai tiểu cung nữ chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ có người sau lưng cáo trạng, nói trên người nàng dẫn theo mùi máu tanh, còn đây là huyết

https://thuviensach.vn

quang tai ương, không thích hợp diện thánh...

Nhưng là cứ dễ dàng như vậy buông tha hai người này, lại có chút ít không cam lòng, vì vậy lạnh mặt nói: "Ngươi ngược lại rất biết nói chuyện đấy, nhưng bây giờ cái giày này đã bị ô uế, ta liền mất hứng!"

Ngụy Anh Lạc mắt nhìn tay Cát Tường.

Trên mu bàn tay múp máp trắng nõn đã bầm đen một mảnh, lạc ấn lưu lại một đóa hoa sen màu đen, cánh hoa nhụy hoa đều hướng ra phía ngoài thấm lấy máu.

Ngụy Anh Lạc trong lòng một mảnh lạnh lùng nhưng trên mặt lại càng thêm cung kính dịu dàng, ngoan ngoãn cúi đầu đối với Ô Nhã Thanh Đại nói: "Tiểu chủ độc đáo, cố ý đem đế giày điêu khắc thành hình hoa sen, đáng tiếc còn thiếu một vật, nô tài cả gan, nguyện vì tiểu chủ phân ưu."

"A?" Ô Nhã Thanh Đại nhíu mày, "Phân ưu thế nào?"

Ngụy Anh Lạc cởi xuống túi thơm bên hông, cũng không quay đầu lại hô: "Linh Lung, trên người của ngươi có túi thơm?"

Bị nàng nhắc đến tên, cung nữ lắp bắp kinh hãi.

"Cho ta." Ngụy Anh Lạc vừa nói, một bên cởi bỏ túi thơm, đem phấn hoa hồng từ bên trong rải trên mặt đất.

Tuy thật không muốn ở thời điểm này xuất đầu lộ diện, nhưng trước mắt bao người, Linh Lung chỉ có thể không tình nguyện mà đi ra, cởi xuống túi thơm đưa tới: "Cầm lấy đi."

Hai màu phấn thơm trộn lẫn cùng một chỗ, chồng lên đã thành núi phấn hồng nho nhỏ. Ngụy Anh Lạc quỳ trên mặt đất, hai tay hướng lên một chút: "Mời Ô Nhã tiểu chủ nhấc chân cao quý."

https://thuviensach.vn

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ, sau đó một đế giày thêu còn vương máu để vào lòng bàn tay sạch sẽ của nàng.

Ngụy Anh Lạc hai tay đang cầm giày thêu của Ô Nhã Thanh Đại, sau đó lấy túi thơm dính phấn, đều đều đem hương phấn bôi lên đế giày của Ô Nhã Thanh Đại, thần tình chăm chú, tựa hồ như làm một việc cực kỳ trọng yếu.

"Ồ." Đứng xem bên cạnh, Lục Vãn Vãn ồ lên một tiếng, "Nạp Lan tỷ tỷ, tiểu cung nữ này lớn lên xinh đẹp lắm đấy."

Vị tú nữ được gọi là Nạp Lan tỷ tỷ đứng là người lúc nãy ngăn cản Lục Vãn Vãn trợ giúp Cát Tường, danh gọi Nạp Lan Thuần Tuyết. Nàng ta phe phẩy chiếc quạt trong tay, thản nhiên nói: "Ngày thường xinh đẹp thì thế nào, còn không phải xuất thân bần hàn, trời sinh làm nô tài, định sẵn mệnh nhấc giày cho Ô Nhã tỷ tỷ mà thôi."

"Tốt rồi." Ngụy Anh Lạc buông chân Ô Nhã Thanh Đại, tất cung tất kính, "Mời tiểu chủ đi hai bước thử xem."

"Ngươi cuối cùng đang làm cái trò gì..." Ô Nhã Thanh Đại đi vài bước, sắc mặt âm trầm, "Nếu nói không ra nguyên cớ rõ ràng, hôm nay ta quyết không tha cho các ngươi, chốc nữa..."

"Ai nha." Lục Vãn Vãn bên cạnh Nạp Lan Thuần Tuyết liều mạng ngăn lại, lấy quạt che miệng, hát đệm một tiếng, "Từng bước sinh liên, hảo sinh rất khác biệt, tỷ quay đầu lại xem một chút nha."

Ô Nhã Thanh Đại nghe vậy sững sờ, nàng quay đầu nhìn lại, đầu thấy mình vừa mới đi qua tảng đá xanh, bên trên lưu lại một chuỗi Liên Hoa Ấn quanh co khúc khuỷu.

Bên tai đồng thời vang lên thanh âm Ngụy Anh Lạc, nàng nói: "Nô tài ít đọc sách, lại nghe thuyết thư tiên sinh nói, Đông hầu vì sủng ái nhất Phan

https://thuviensach.vn

phi làm ra Kim Liên kề sát đất, Phan phi khi đó bước đi, tựa như từng bước sinh liên, xinh đẹp không gì sánh được, bởi vậy mà được sủng ái. Hôm nay Anh Lạc dùng chút tài mọn, đem hoa hồng phấn khảm vào đế giày, mong ước tâm nguyện tiểu chủ được đền bù, từng bước lên cao!"

Ô Nhã Thanh Đại lườm nàng một cái, lại đong đưa cây quạt, đi tới tới lui lui vài bước.

Trên tảng đá xanh một đóa lại một đóa hoa sen, giống như màu xanh trong hồ nước chậm rãi nở rộ màu trắng hoa.

Ô Nhã Thanh Đại lập tức không muốn trừng phạt hai tiểu cung nữ này nữa, chỉ muốn nhanh chóng làm cho Hoàng thượng trông thấy một màn này, nếu chậm trễ, ai biết những kẻ khác có thể hay không noi theo nàng học cách quyến rũ, làm ra một nơi hoa hồng rồi lại hoa mẫu đơn khác đến.

"Được rồi được rồi." Vì vậy nàng không so đo nữa, phất phất tay, đối với Ngụy Anh Lạc đang quỳ trên mặt đất nói, "Với cái bộ dạng mặt cẩu nịnh chủ này của ngươi, ta tha cho nàng ta một mạng!"

Nói xong, nàng không hề chậm trễ, giẫm lên chuỗi Liên Hoa Ấn lúc nãy vội vàng rời đi.

Nàng ta đi rồi, nơi đây cũng không còn trò nào hay để xem, chúng tú nữ liền cũng từng người một lần lượt rời đi, Lục Vãn Vãn đi đến một nửa, quay đầu lại hướng Ngụy Anh Lạc hiền lành cười cười.

Chỉ tiếc nàng là đứng đấy, mà Ngụy Anh Lạc là quỳ đấy, vì vậy nụ cười này, Ngụy Anh Lạc không có trông thấy.

Chờ tiếng bước chân rời xa, Ngụy Anh Lạc mới chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh Cát Tường bất động thanh sắc vẫn đang quỳ trên mặt đất, thở dài một hơi, đưa tay đem người nàng lạnh run nâng dậy: "Cát Tường, không sao rồi."

https://thuviensach.vn

"A, a..." Cát Tường tựa hồ còn chưa theo kịp biến hóa vừa rồi, chậm chạp phục hồi tinh thần, mất hồn mất vía đáp lại Ngụy Anh Lạc.

"Tạm thời băng bó tay ngươi đơn giản một chút." Ngụy Anh Lạc lấy ra một chiếc khăn sạch sẽ, cẩn thận từng li từng tí vì nàng băng bó, "Đợi tí nữa dẫn ngươi đi tìm đại phu..."

Được nàng ôn nhu đối đãi như thế, Cát Tường tâm chậm rãi hạ xuống, như là bèo trong hồ nhẹ nhàng trôi dạt lại gần bờ, ầng ậng nước mắt đáp: "Ừ..."

"Cát Tường, ngươi thật đúng là tay chân vụng về đấy!" Một thanh âm không đúng lúc vang lên, Cẩm Tú tay chống nạnh đi tới, môi mỏng hướng ra phía ngoài phun lời châm chọc, "Thiếu chút nữa cùng đem chúng ta hại thảm rồi!"

"Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói!" Cát Tường trợn mắt phồng má đáp, "Vừa rồi nếu không phải ngươi đẩy ta, ta căn bản sẽ không phạm sai lầm!"

"Được rồi được rồi, đều đừng cãi nữa!" Đại cung nữ chen ngang lời hai nàng lại dạy dỗ, "Cung nữ muốn ở lại, đều phải trải qua hai ải quét dọn, thêu thùa, đừng nghĩ ỷ vào công phu múa mép khua môi là giỏi, phải có thực lực mới được, đi mau!"

Tất cả cung nữ đều cúi đầu đáp: "Vâng!"

Đội ngũ hàng dài đi theo Đại cung nữ sau lưng, giống như cá trong ao Thanh Ngư, xuôi dòng mà bơi, hướng về đích đến. Đi đến một nửa, tay áo Ngụy Anh Lạc bị người giật giật, nàng quay đầu bắt gặp Cát Tường vụng trộm lén nhìn tứ phía, cảnh giác giống như đầu con chuột nhỏ, cho thấy sự việc vừa rồi thật sự làm nàng sợ hãi, bây giờ nói chuyện, thanh âm đều giảm thấp xuống vài lần, sợ bị người khác nghe thấy.

https://thuviensach.vn

"Anh Lạc!" Nàng mang theo một ánh mắt ngây thơ ỷ lại đáng yêu, đồng thời chất chứa vài phần oán trách, "Ô Nhã thị hư hỏng như vậy, sao ngươi lại giúp nàng ta trúng tuyển?"

"Trúng tuyển, nàng ta sao?" Ngụy Anh Lạc dừng lại bước chân.

Cát Tường nghi hoặc nhìn nàng một cái, sau đó thuận theo ánh mắt của nàng nhìn lại.

Chẳng biết lúc nào, các nàng đã chạy tới Hoa Lan Uyển.

Hoa lan khắp nơi, mùi thơm ngát bốn bề, nhưng mà ánh mắt Ngụy Anh Lạc một chút cũng không hề dừng lại trên một đóa hoa lan nào.

Nàng là đang nhìn một cái giếng.

Cát Tường sợ run cả người, cũng không biết có phải cảm giác sai hay không, rõ ràng cách xa như vậy, lại có thể cảm giác được thuận theo miệng giếng bay ra hàn khí lạnh lẽo, băng lãnh rét thấu xương, tựa như cơn gió đêm thổi qua bãi tha ma vậy.

... Có lẽ băng lãnh không phải giếng, mà là ánh mắt Ngụy Anh Lạc ở giờ phút này.

"... Rút cuộc là trúng tuyển hay không, chỉ có ông trời mới biết thôi." Ngụy Anh Lạc mỉm cười, nụ cười này tản đi vài phần âm hàn nơi đáy mắt, nàng dắt tay Cát Tường tiếp tục đi về phía trước, "Đúng rồi, Cát Tường, lúc ngươi khóc lóc gọi tên ta cầu cứu lúc nãy, rất giống ta trước đây."

"Hả?" Cát Tường ngẩn người.

"Ta lúc trước cùng với ngươi giống nhau, dù sao vẫn là gặp rắc rối, bản thân xử lý không được, sẽ khóc lớn hô tỷ tỷ của ta." Ngụy Anh Lạc đưa lưng về phía Cát Tường nói, "Tỷ ấy mỗi lần đều sẽ đến cứu ta."

https://thuviensach.vn

"Tỷ tỷ ngươi thật tốt." Cát Tường thật sự đáp lại, "Thật hâm mộ ngươi có tỷ tỷ như vậy."

"Không, là ta hâm mộ ngươi." Ngụy Anh Lạc thanh âm càng ngày càng thấp, "Lúc ngươi gọi ta, ta sẽ đáp lại ngươi, nhưng tỷ tỷ của ta... không bao giờ đáp lại ta được nữa."

Trước mắt bóng lưng lại tiêu điều thêm cô đơn lạnh lẽo, giống như mùa đông tàn lụi lá cây, tất cả không muốn, rồi lại không thể làm gì rời đi, bản thân ngày càng cô độc mà lớn lên.

Chỉ xem hình ảnh tiêu điều như vậy trong giây lát, Cát Tường đã cảm thấy khổ sở trong lòng, nhịn không được cầm thật chặt tay nàng. Tay Anh Lạc thật lạnh làm sao. Cát Tường thật muốn làm ấm đôi bàn tay này, sưởi ấm cả trái tim nàng ấy nữa.

"Không sao, ta sẽ phụng bồi ngươi thật tốt." Cát Tường nhẹ nhàng nói, "Ta sẽ phụng bồi ngươi thật tốt... Anh Lạc tỷ tỷ."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tuyển tú

Chuyện phát sinh trong Ngự hoa viên tựa như một hòn đá nhỏ ném vào đại dương, tóe lên một chút bọt nước nho nhỏ, sau đó rất nhanh phẳng lặng trở lại. Quan trên đều coi như không thấy, có thấy cũng sẽ không để trong lòng.

Còn có chuyện trọng yếu hơn đang chờ bọn hắn phải làm.

"Nương nương, Hoàng hậu nương nương!" Trong sân Trường xuân cung, cung nữ Minh Ngọc vội vàng chạy đến, cố gắng điều tiết nhịp thở, "Điện tuyển sắp diễn ra rồi, người nên sớm chuẩn bị mới phải!"

Sân to như vậy lại chỉ độc nhất có hoa nhài.

Giữa tầng tầng lớp lớp màu trắng cánh hoa, điểm thêm vài phần xanh nổi bật của lá cây, có một nữ nhân thân diện váy trắng tay cầm kéo vàng đang chăm chú cắt tỉa cành hoa.

Gió thổi qua, chỉ có thanh âm lá cây lay động, cùng với tiếng răng rắc răng rắc đồng vang lên.

Người là không có nghe thật, hay là giả vờ như không nghe thấy vậy? Lòng Minh Ngọc có chút bất định, chỉ còn cách nháy mắt ra hiệu cho một cung nữ tú lệ khác cũng đang đứng cạnh đây.

Vị cung nữ này đồng dạng cũng một thân áo tơ trắng, tay nâng ấm nước làm bằng đồng, nhìn sơ qua thật như không có chỗ nào thu hút, trông lại càng giống một cung nữ mới tiến cung đang quét sân mà thôi. Trên thực

https://thuviensach.vn

tế người đó là Nhĩ Tình - Đại cung nữ thân cận hầu hạ Hoàng hậu nương nương. Nhĩ Tình có địa vị cao, lời nói trọng lượng, kiểu người như vậy chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên câu Minh Ngọc không dám nói, nàng ta có thể nói, chuyện Minh Ngọc không dám làm, nàng ta có thể làm.

Cung kính bước một bước về phía trước, Nhĩ Tình thấp giọng hỏi: "Nương nương?"

Răng rắc, một đầu cành hoa nhài rơi xuống, nữ nhân mặc áo tơ trắng trong tay cầm hoa nhài quay đầu lại, cả vườn xuân sắc sau lưng nàng lập tức ảm đạm biến sắc, đóa hoa lan vô biên vô hạn, dường như chính là vì phụ trợ cho nàng mà tồn tại.

Không cốc U Lan chân thực, di thế hệ độc lập.

Đúng là đương kim Hoàng hậu, Phú Sát thị.

"Hôm nay là ngày các tú nữ tranh đua sắc đẹp, ta cần gì phải chuẩn bị tốt chứ." Phú Sát hoàng hậu nhắm mắt lại, cúi đầu nhẹ ngửi hoa lan trong tay, ôn nhu cười cười, "Còn không bằng ở lại đây chăm sóc tỉa hoa."

Thật sự là "hoàng đế chưa vội mà thái giám đã gấp". Minh Ngọc vò đầu bứt tai, giống như khỉ con ăn không được chuối tiêu: "Như vậy sao được? Nương nương không đi, chẳng phải là dâng cơ hội cho vị Trữ tú cung kia sao!"

"Minh Ngọc, cẩn thận lời nói của ngươi!" Nhĩ Tình ngược lại giống như Đường Tăng của nàng, chỉ cần một ánh mắt không vui cũng khiến cho Minh Ngọc an phận thủ thường. Nàng ta sau đó với vẻ mặt ôn hoà hướng Phú Sát hoàng hậu nói, "Bất quá nương nương, điện tuyển là đại sự, người là Hoàng hậu vẫn nên đi xem. Nếu không thái hậu biết được lại trách phạt người không để ý tới cung vụ rồi!"

https://thuviensach.vn

Đều nói đường vào cửa cung sâu tựa như biển, thật đúng như thế, trong nước cá lớn nuốt cá bé, trong cung một người trên một người, có thể làm cho Phú Sát hoàng hậu buông hoa cành cũng chỉ có thể là Thái hậu nương nương.

"Ai nha." Phú Sát hoàng hậu bất đắc dĩ đứng dậy, vỗ vỗ đất cát trên váy, "Năm nào cũng vậy, hết người này đến người khác lải nhải dài dòng. Được rồi, vậy đi xem sao!"

Nét mặt Minh Ngọc lộ rõ vui mừng, quả thực nhón chân nhảy cao ba thước: "Nương nương, nô tài lập tức trang điểm cho người!"

Nói xong quay người bỏ chạy, nháy mắt liền không thấy tăm hơi, chỉ còn lại bụi đất ở sau lưng nàng bay lên.

"Thật giống khỉ con." Phú Sát hoàng hậu bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Nàng ấy chính là khỉ con, còn có, cái này --"Nhĩ Tình tiến lên, cẩn thận từng li từng tí lấy xuống một bông hoa nhài rơi trên tóc mai Hoàng hậu. Hoàng hậu trước là hơi sững sờ, sau lại nhịn không được mà cười rộ lên.

Địa điểm diễn ra điện tuyển được định tại Huy lầu các trong Ngự hoa viên.

Nói trịnh trọng là trang điểm, kỳ thật bất quá chỉ là thay đổi một thân y phục sạch sẽ, sau đó dùng nước trong tẩy đi đất trên tay. Tuy chỉ đơn giản thanh thuần như vậy, Phú Sát hoàng hậu vẫn như cũ áp đảo nhiều nữ nhân phi tần khác, một là vì dung mạo xinh đẹp, hai là vì địa vị của nàng.

Chỉ bất quá, có một ít người lại không đem địa vị của nàng để vào mắt.

"Tuệ quý phi giá đáo!"

https://thuviensach.vn

Theo sau tiếng hô của thái giám, một cung phi được điểm trang tỉ mỉ xinh đẹp được thị nữ một bên nâng dìu, dáng vẻ ngàn vạn đi tới kéo dài Huy lầu các.

Có vài nữ nhân không thể trang điểm lòe loẹt, vì như thế liền lộ ra dung tục, thí dụ như Phú Sát hoàng hậu.

Nhưng có những nữ nhân buộc phải tô son trát phấn, trên người đeo đầy trang sức để được xinh đẹp, thí dụ như vị Tuệ quý phi trước mắt này. Bên tai là đôi khuyên đông châu tỏa ánh bảo quang bốn phía, cổ tay đeo một chuỗi vòng được gia công từ mười tám viên thúy châu cùng hai khối ngọc bích tạo thành chuỗi đeo tay phỉ thúy, đặc biệt là kiểu vấn tóc được chăm chút kỹ lưỡng. Phục trang càng thêm tinh xảo khi được khảm bằng bạc thúy điệp cùng hoa mẫu đơn hồng ngọc. Theo bước tiến của nàng, hồ điệp bay múa, mẫu đơn rung rung, trông rất sống động.

Nhiều thứ như vậy cùng đặt trên người một nữ nhân khác, chỉ sợ người đó liền giống như rương đựng phục sức, người bên ngoài chỉ có thể hướng chú ý vào đồ nữ trang mà liền bỏ qua người mang nó. Nhưng riêng với Tuệ quý phi liền bất đồng. Nàng như đóa hoa mẫu đơn rực rỡ, diễm áp quần phương, cứng rắn át lại một thân phục trang đẹp đẽ này.

Đình Đình lượn lờ đi đến trước mặt Hoàng hậu hành lễ, luận về động tác hay là thanh âm đều chỉ qua loa không thèm che giấu: "Thần thiếp cung thỉnh Hoàng hậu thánh an."

Nhĩ Tình mặt không biến sắc. Minh Ngọc lộ rõ vẻ giận dữ trên mặt. Chỉ cần Phú Sát hoàng hậu mở miệng nói một câu, con khỉ con này có thể nhảy tới trước mặt giáng cho nàng ta một cú bạt tai. Nhưng mà Phú Sát hoàng hậu chỉ nhẹ nhàng cười nói: "Miễn lễ."

Chữ "lễ" còn chưa thốt ra, Tuệ quý phi người cũng đã đứng lên, đi đến chiếc ghế phía dưới Hoàng hậu ngồi xuống, đưa tay tiếp nhận tách trà do

https://thuviensach.vn

thị nữ dâng lên, nhẹ nhẹ uống một ngụm, sau đó buông chén trà nhỏ, đối với vị tú nữ đứng hàng đầu xoi mói nói: "Lần này toàn là tú nữ phẩm chất không tầm thường chút nào, cũng có mấy vị thanh tú động lòng người đấy."

Hoàng hậu thần sắc bình thản: "Đại Thanh ta tuyển tú cùng tiền triều bất đồng. Khi chọn phải chọn ra nữ tử xuất thân danh môn, đức hạnh vẹn toàn sắc phong bên cạnh Hoàng thượng, cùng dung mạo lại không liên quan gì."

Tuệ quý phi bưng miệng cười, nụ cười này giống như đóa mẫu đơn nở rộ sắc nước hương trời, đừng nói tới nam nhân mà ngay cả nữ nhân cũng phải động lòng: "Vậy cũng không thể tuyển ra một đống dạng không đứng đắn. Hoàng thượng nhìn thấy cũng bực bội, lại ảnh hưởng tới tướng mạo hoàng tự, không phải sao?"

Nhìn qua như là một cuộc đối thoại bình thường, thật ra lại ngấm ngầm sát khí. Người xung quanh đều câm như hến. Các tú nữ lại càng cúi thấp đầu, hô hấp đều không dám ra tiếng.

Tuy nói hoa lan và mẫu đơn có tất cả tư sắc, nhưng khi hai hoa tranh chấp tất sẽ có một bên thất bại. Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Phú Sát hoàng hậu tựa hồ lui một bước, chỉ thấy nàng thanh sắc bình thản nói: "Các tú nữ dù có xinh đẹp cũng không thể sánh nổi với Quý phi diễm quan quần phương."

Thấy nàng nhượng bộ, Tuệ quý phi càng là đắc ý. Tiếng cười như chuông bạc tràn ra, nàng ta vừa cười vừa nói: "Nương nương quá khen, thần thiếp xấu hổ không dám nhận. Bất quá mẫu đơn này quốc sắc thiên hương, là hoa trung chi vương, đích thực không phải ai cũng có thể sánh được!"

"Ngươi..." Minh Ngọc trong cơn giận dữ đang muốn mắng to một tiếng càn rỡ, đã thấy Hoàng hậu hướng nàng vẫy vẫy tay, trong lòng tuy

https://thuviensach.vn

rằng ngàn vạn lần không muốn, lại cũng chỉ có thể nắm chặt nắm đấm lui ra.

"Hoàng Thượng giá lâm!"

Một tiếng hô vang lên liền cắt đứt giao phong giữa hai người. Một nam tử cao gầy tuấn mỹ chắp tay sau lưng đi đến, so sánh trên dưới, trang phục của hắn càng gần giống như Phú Sát hoàng hậu. Hai người trên thân đều không có quá nhiều đồ trang sức, một bộ thường phục ô thanh yên tĩnh lộ ra khí tức cực kỳ lão luyện, tay áo phảng phất một cỗ mặc hương (mùi mực viết) đặc trưng, tựa hồ trước khi tới đây vẫn đang xử lý một đống công văn.

Người này đúng là đương kim thánh thượng, Hoằng Lịch.

"Thần thiếp/ nô tài cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

"Miễn lễ." Hoằng Lịch bước nhanh đến trước mặt Phú Sát hoàng hậu, đưa tay đem nàng dìu lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra một nét nhu hòa, "Hoàng hậu không cần đa lễ."

Câu trước là nói cho tất cả mọi người, câu sau chỉ dành riêng cho một mình nàng.

Tuệ quý phi mặt không đổi nhìn chằm chằm hình ảnh hai người nắm tay, đáy mắt toát ra một tia ghen ghét.

Hoằng Lịch chưa từng trông thấy cảnh tượng đấu nhan sắc thế này, lần tuyển tú này đối với hắn mà nói chỉ là làm theo phép tắc. Hắn đỡ Phú Sát hoàng hậu ngồi xuống, sau đó bản thân tùy ý hướng ngự án ngồi xuống, một tay nâng mặt, tùy ý phân phó một câu: "Bắt đầu đi."

"Vâng!" Đại thái giám xướng danh, "Đại Lý Tự khanh Sách Xước La, Đạo Phổ chi nữ Sách Xước La Ngọc Lê, tuổi mười lăm."

https://thuviensach.vn

Một vị tú nữ cao gầy vội vàng tiến lên phía trước.

Hoằng Lịch híp mắt nhìn nàng ta một cái, nói: "Hôm nay gió lớn như vậy, đứng đấy chắc hẳn cũng rất tốn sức đi?"

"Không, không tốn sức chút nào." Tú nữ vội vàng trả lời, nhưng không ngờ được Tuệ quý phi lại một hồi cười khẽ, "Đúng vậy Hoàng thượng, vị này chính là quá gầy đi, một trận gió là có thể đem người thổi bay mất vậy."

Hoằng Lịch không hề nhiều lời nữa, thực sự nhếch miệng nở một nụ cười.

Đại thái giám đứng đầu xem mặt đoán ý, thấy nụ cười này lập tức nói: "Ban hoa."

Một tiểu thái giám lập tức cầm khay hoa tiến tới, vị tú nữ kia bất đắc dĩ chỉ đành cầm hoa rời đi.

"Thượng Tứ Viện Khanh Cam Thượng Lâm chi nữ, Cam Như Ngọc, tuổi mười sáu."

Vị này ngược lại tròn tròn quá mức, đã trổ mã thành cầu tú nữ bước lên phía trước.

Hoằng Lịch chỉ liếc một cái liền bật cười: "Một ngày ăn mấy bữa?"

Đây là câu hỏi của Hoàng đế, không đáp không được, cầu tú nữ đỏ mặt nói: "Ba bữa."

"Không phải." Hoằng Lịch nói, "Tối thiểu cũng phải năm bữa đi, nếu không như thế nào lại ăn ra được hình thể như vậy, đều theo kịp đô vật lực sĩ trong cung luôn rồi."

https://thuviensach.vn

Trong cung không cần nhiều đô vật lực sĩ nữa, hậu cung càng không cần.

"Ban hoa!" Đại thái giám lập tức nói: "Thuận Thiên Phủ Doãn Chương Gia Tư Hiền chi nữ, Chương Giai Như Hồng, tuổi mười lăm."

Một vị tú nữ da đen như than bước lên một bước.

Trước sau đã có hai vị tú nữ không trúng tuyển, chúng tú nữ có chút nơm nớp lo sợ, sợ Hoằng Lịch mở miệng hỏi.

"Mỗi ngày đều đội nước tương phơi nắng sao?" Nhưng mà hắn lại hỏi nữa rồi.

Chỉ là câu hỏi này quá mức cổ quái, tú nữ mặt than "A" lên một tiếng, sau đó mờ mịt lắc đầu: "Không có a, thần nữ luôn ở khuê phòng, rất ít đi ra ngoài phơi nắng..."

"Ha ha!" Tuệ quý phi cười ra tiếng, "Hoàng thượng là nói ngươi mặt đen đó, ơ, nhìn kỹ một chút, trên mặt có lốm đốm chấm gì đây!"

Tú nữ mặt than bị nàng cười đến đỏ bừng cả mặt, nước mắt rưng rưng, cầm hoa ban thưởng sau đó quay người bỏ chạy. Phía sau là đại thái giám tiếp tục xướng danh: "Vị kế tiếp, Thái Thường Tự Khanh Ô Nhã Hùng chi nữ, Ô Nhã Thanh Đại, tuổi mười bảy."

Một mỹ tú nữ từ tốn bước lên.

Lúc trước tại Ngự hoa viên thì ngang ngược bất đồng, giờ phút này nàng ta thu liễm lại sự sắc sảo đó mà bày ra cho người ngoài xem một mặt xinh đẹp nhất của mình -- dáng dấp tao nhã.

Mỗi mỹ nhân đều có nét độc đáo riêng. Phú Sát hoàng hậu không cốc U Lan, còn Tuệ quý phi Mẫu Đơn quốc sắc. Nếu luận về dung mạo, Ô Nhã

https://thuviensach.vn

Thanh Đại tất nhiên là không sánh bằng hai vị ấy, nhưng tư thế nàng ta đi thập phần nhẹ nhàng xinh đẹp tuyệt trần. Nếu mười người cùng đi cạnh nhau, người bên ngoài nhất định sẽ chú ý tới nàng đầu tiên.

Nếu như không để tâm đến dáng đi yêu kiều của nàng thì ắt hẳn cũng sẽ chú ý tới --

"Hả?" Tuệ quý phi bỗng nhiên nhíu mày, "Trên mặt đất là cái gì?"

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy con đường Ô Nhã Thanh Đại vừa đi qua liền xuất hiện hai chuỗi Liên Hoa Ấn thật dài, bắt đầu từ nơi chờ của tú nữ bên ngoài kéo dài cho đến nơi dưới chân Ô Nhã Thanh Đại đang đứng.

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm Hoằng Lịch: "Trên chân ngươi là cái gì vậy?"

Hắn quả nhiên có chú ý tới...

Ô Nhã Thanh Đại trong lòng hân hoan, mặc dù đã cố sức kiềm chế nét mặt như cũ nhưng thanh âm lại vui sướng run rẩy: "Hoàng thượng -- cái này gọi là từng bước sinh liên."

"Phải không?" Hoằng Lịch nở một nụ cười. Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, Ô Nhã Thanh Đại cảm thấy tiếng cười kia có chút lạnh lùng đáng sợ. Sau một khắc, nàng nghe thấy Hoằng Lịch lạnh nhạt nói, "Đem giày cô ta cởi ra cho trẫm nhìn xem!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mệnh ở lòng bàn tay

... Chuyện gì xảy ra?

Sự tình quá mức đột nhiên, Ô Nhã Thanh Đại ngửa mặt lên, sắc mặt vui mừng còn chưa kịp phai đi. Hai tiểu thái giám phụng mệnh đi đến trước mặt nàng, bốn cái cánh tay trùng trùng điệp điệp đem nàng áp trên mặt đất. Sau đó đại thái giám tự mình cởi xuống giày thêu bên chân phải, lộ ra đế giày, nâng đến ngự tiền.

Hoằng Lịch đầu nhìn thoáng qua, liền cười lạnh: "Nguyên lai là đem đế giày khắc lên hình hoa sen."

Tuệ quý phi vẫy tay, đại thái giám mang đế giày nâng đến trước mặt nàng, nàng nhìn thoáng qua, liền cười nói: "Đế giày còn bỏ thêm phấn vào, khó trách lưu lại ấn ký, ngược lại là phí nhiều tâm tư đấy!"

Nàng vẫn còn cười. Hoằng Lịch trên mặt lại không có nụ cười, lạnh lùng nói: "Người đâu, lôi ra ngoài!"

Ô Nhã Thanh Đại lúc này mới hồi phục tinh thần, hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất, vừa lăn vừa bò bò đến ngự tiền, trên mặt hoa lê mang nước mắt: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, thần nữ chỉ là phỏng theo từng bước sinh liên, ý muốn có được chút hy vọng. Hoàng thượng khoan dung, Hoàng thượng khoan dung! Quý phi nương nương, cứu thần nữ với! Hoàng hậu! Hoàng hậu cứu thần nữ với!"

Hoằng Lịch cùng Tuệ quý phi đều mặt không biểu tình. Chỉ có Phú Sát hoàng hậu thở dài, nghiêng đầu đối với Hoằng Lịch nói: "Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng, tú nữ chỉ là muốn kiếm chút hy vọng, cũng không có gì là không đúng. Người nếu như không thích thì ban thưởng hoa là được, cứ như vậy bị trục xuất khỏi cung, nàng về sau còn mặt mũi nào gặp người khác?"

"Đúng vậy a Hoàng thượng!" Ô Nhã Thanh Đại né tránh bàn tay của hai tiểu thái giám, chật vật té nhào trước mặt Hoằng Lịch, "Thần nữ vào cung dự tuyển, nếu cứ như vậy bị lôi ra ngoài sẽ khiến cho gia tộc hổ thẹn, sau này phải làm sao đây! Cầu người, cầu người tha cho thần nữ đi!"

Nói xong, nàng quỳ rạp trên đất, cái trán đông đông đông dập đầu vang dội, tư thế cầu xin cùng với Cát Tường lúc trước giống nhau như đúc. Chỉ là khi đó nàng không chịu buông tha Cát Tường, hiện tại Hoằng Lịch cũng không chịu buông tha nàng.

"Trẫm sớm đã mệnh lệnh rõ ràng, cấm tú nữ Hán Quân Kỳ bó chân. Nhưng hôm nay dự tuyển, bó chân không chỉ một hay hai người!" Hoằng Lịch thanh sắc lãnh đạm, "Chẳng những Hán Quân Kỳ như thế, đến Ô Nhã Thị cũng liền học theo thói kháng chỉ. Phan Ngọc Nô là yêu phi, Tiêu Bảo Quyển là hôn quân. Ngươi hôm nay học nàng há chẳng phải muốn làm loạn triều cương sao! Nữ tử như vậy mà tiến cung nhất định sẽ gây ra thị phi. Trẫm chẳng những muốn đem nàng ta trục xuất khỏi cung, còn muốn đem phụ thân của nàng theo thông lệ mà trị tội để răn đe!"

"Không, không!" Ô Nhã Thanh Đại còn muốn tranh luận gì đó, nhưng hai cánh tay lực lưỡng đã ở phía sau nàng duỗi ra, kìm sắt giống nhau kềm ở cánh tay của nàng, đem nàng hướng ngoài cửa kéo đi.

"Không muốn, Hoàng thượng! Không muốn a! Thần nữ biết sai rồi! Thần dân tộc Nữ Chân biết sai rồi!" Ô Nhã Thanh Đại giống như là sắp bị đưa vào lò sát sinh trâu ngựa, dốc sức liều mạng giãy giụa, tê tâm liệt phế khóc hô hào, "Đúng rồi, đều là do con tiện tỳ kia, là do con tiện tỳ kia hại thần nữ! Không phải ta, đem phấn bôi lên đế giày không phải chủ ý của ta... Ô!"

https://thuviensach.vn

Sợ nàng cãi lộn làm quấy nhiễu thánh giá, tiểu thái giám bên cạnh duỗi ra bàn tay tựa như quạt hương bồ, bụm miệng nàng ta lại, năm ngón tay ngăn chặn thanh âm của nàng, cũng ngăn chặn cơ hội cuối cùng của nàng.

"Ô, ô ô..."

Âm thanh nức nở nghẹn ngào dần dần đi xa, trên mặt đất còn lưu lại hai chuỗi Liên Hoa Ấn, chứng minh nữ tử Ô Nhã Thanh Đại đã từng tới đây.

"Người đâu, đem nền nhà dọn cho sạch sẽ." Hoằng Lịch lạnh lùng nói, "Càng nhìn càng khiến người khác cảm thấy bực bội."

"Vâng!" Vài cung nữ vội vàng cầm chổi đi đến.

Vì thế một chút dấu vết cuối cùng của Ô Nhã Thanh Đại cứ như vậy biến mất.

"Ai nha, người kia... trông giống như là Ô Nhã tỷ tỷ?"

Tại nơi Ngự hoa viên chờ tuyển là một đám tú nữ chờ được xướng danh. Lúc trước có mấy người chân trước mới vừa vào cửa, chân sau đã bị ban hoa đi ra. Riêng Ô Nhã Thanh Đại sau khi đi vào lại chậm chạp không có đi ra, trong lòng mọi người ao ước tươi đẹp, sau lưng thảo luận, chỉ sợ Ô Nhã Thanh Đại đã được Hoàng thượng nhìn trúng.

Nào ngờ được cửa lớn vừa mở ra, một nữ nhân tóc tai bù xù bị hai tiểu thái giám lôi ra ngoài.

"Thật giống như một người điên, không phải là Ô Nhã tỷ tỷ đâu..." Có người phản bác.

https://thuviensach.vn

"Trên người nàng ta rõ ràng ăn mặc quần áo của Ô Nhã tỷ tỷ..." Có người nói trúng tim đen.

Không chỉ thế, nữ nhân tóc tai bù xù ăn mặc trông giống Ô Nhã Thanh Đại kia ngay cả vành tai hay cổ tay cũng đều đeo đồ trang sức của Ô Nhã Thanh Đại. Nếu nói có chỗ nào không giống so với lúc trước, có lẽ chính là chân nàng rồi, một đôi chân nhỏ quấn thành ba tấc bị kéo lê trên mặt đất, chiếc giày thêu hình hoa sen biến mất không rõ tung tích.

"Đau quá, đau quá a..." Nữ tử tóc tai rối bời khóc ròng la lên, rõ ràng chính là tiếng nói của Ô Nhã Thanh Đại, "Chân của ta, chân của ta..."

Không còn giày, da thịt liền không may chịu trận, đôi chân nhỏ trắng như tuyết bị kéo trên mặt đất, không thể lưu lại Liên Hoa Ấn quanh co khúc khuỷu, ngược lại còn bị tảng đá mài ra hai hàng vết máu uốn lượn theo nàng mà thành, vặn vẹo thật giống con rắn.

"Tiện tỳ, là ngươi hại ta!" Ô Nhã Thanh Đại bỗng nhiên hét lên một tiếng kêu thê lương, "Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Đám tú nữ bị một màn này dọa sợ tới mức câm như hến, hơn nửa ngày cũng không hé miệng ra nói tiếng nào.

Nhất là Lục Vãn Vãn trời sinh tính tình nhát gan, toàn bộ người đều tựa vào Nạp Lan Thuần Tuyết, hai tay nhanh chóng nắm chặt tay áo đối phương, thanh âm run run: "Thật đáng sợ, tỷ ấy đến cùng đã làm sai điều gì mà Hoàng thượng lại trừng phạt như vậy?"

Nạp Lan Thuần Tuyết nhìn chằm chằm vết máu trên mặt đất, như có điều suy nghĩ một lát, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Có lẽ nào Hoàng thượng không thích giày tỷ ấy?"

"Làm sao lại như vậy được?" Lục Vãn Vãn lấy tay che môi anh đào, có chút kinh ngạc hỏi, "Từng bước sinh liên, vô cùng độc đáo, Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng như thế nào lại không thích đây?"

"Hoàng thượng có yêu thích hay không, ta và ngươi vừa mới vào cung làm sao biết được." Nạp Lan Thuần Tuyết trầm giọng hỏi, "Thế nhưng tiểu cung nữ đó đâu rồi, muội biết không?"

"Tỷ là đang nói tiểu cung nữ xinh đẹp lúc trước sao?" Lục Vãn Vãn tựa hồ đối với đối phương rất có hảo cảm, không tự chủ được vì đối phương nói giúp vài lời, "Người ta cũng là tiểu cung nữ vừa mới vào cung, chúng ta không biết sự tình, nàng ấy như thế nào lại biết rõ đây?"

"Nói cũng phải." Nạp Lan Thuần Tuyết cũng hiểu được không có khả năng đó. Đến các nàng là tú nữ còn không biết sự tình huống chi một tân cung nữ mới tiến cung lại càng không thể biết rõ rồi. Có thể là Ô Nhã Thanh Đại vận khí không tốt lại cứ mang đôi giày làm cho Hoàng Thượng chán ghét.

Nhưng nếu như tiểu cung nữ kia biết rõ thì sao?

"Nếu như nàng ta biết..." Nạp Lan Thuần Tuyết nghĩ thầm, "Nói Ô Nhã Thanh Đại đem giày đặt trong lòng bàn tay, chẳng bằng nói đem mạng sống đặt trong lòng bàn tay để mặc nàng bày binh bố trận thì đúng hơn!"

Khả năng này làm cho Nạp Lan Thuần Tuyết không rét mà run, nhịn không được thì thào một tiếng: "Lại nói, tiểu cung nữ kia... tên gì?"

"Anh Lạc."

"Làm sao vậy?" Ngụy Anh Lạc tay ngừng thêu, quay đầu nhìn về phía Cát Tường.

Cát Tường muốn nói lại thôi, ngay lúc này cửa phường thêu kêu cái két.. Một tiếng mở ra, một thanh y thái giám từ cánh cửa đi vào, Cát Tường vội cúi đầu tiếp tục thêu thùa.

https://thuviensach.vn

"Ngô tổng quản." Trương ma ma - chịu trách nhiệm chỉ đạo tân tiến cung nữ thêu thùa - tức thì nghênh đón niềm nở.

Ngô tổng quản vẫy tay miễn lễ: "Ta đến nhìn xem tân tiến cung nữ năm nay thế nào."

Trương ma ma thuận theo, thối lui đứng sau lưng hắn, hai người một trước một sau đánh giá đi qua từng cung nữ một.

"Khục!" Ngô tổng quản bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng.

Thanh âm tuy nhỏ nhẹ nhưng lại khiến không ít cung nữ bị lệch kim, tuy rằng sau đó đã lập tức tiếp tục công việc trong tay nhưng động tác so với trước vẫn chậm một nhịp, không để lại ấn tượng tốt với Ngô tổng quản là một người thêu thùa thành thạo.

Thủy chung không nhanh không chậm đấy, tựa hồ chỉ có một Ngụy Anh Lạc.

"Nhìn chung lão luyện thành thục đấy." Ngô tổng quản đến chắp tay đứng sau lưng Ngụy Anh Lạc, thoả mãn gật đầu, sau đó nhấc chân đi đến sau lưng Cát Tường.

"... Còn có chút cần dạy dỗ nghiêm túc đây."

Khuôn mặt nhỏ của Cát Tường không nhịn được đỏ bừng lên, thời tiết không tính là nóng nhưng tóc mai hai bên lại ướt đẫm mồ hôi, cắn răng một cái, động tác trên tay nhanh hơn, kết quả một kim đâm đến ngón tay chính mình, đau đến thấp giọng kêu một tiếng, mang đầu ngón tay ngậm vào miệng.

Sau lưng Ngô tổng quản lắc lắc đầu bỏ đi.

Hắn đi rồi, Cát Tường không hề thêu nữa, chỉ là cúi đầu ngẩn người.

https://thuviensach.vn

"... Làm sao vậy?" Ngụy Anh Lạc dừng lại động tác trong tay, nghiêng đầu nhìn sang, sau đó lông mày nhăn lại, thầm than không xong.

Chỉ thấy đồ thêu trong tay Cát Tường kéo căng lên, mới thêu được một nửa, nhìn có chút tạm được, nhưng điều này không phải là vấn đề. Tay phải của nàng lúc trước mới bị Ô Nhã Thanh Đại giẫm qua, tuy rằng sau đó đã được xử lý nhưng vết thương vẫn sưng đen lên thành mảng lớn, lại không được nghỉ ngơi, nàng chỉ có thể cắn chặt răng nhịn đau tiếp tục thêu.

Chỉ là hiện tại, phần thêu trắng bị nhiễm một màu đỏ thẫm của máu. Vết máu ấy không biết là do Cát Tường vừa mới không cẩn thận đâm nhầm ngón tay, hay do vết thương cũ phát tác mà rỉ ra.

Nhưng vô luận thế nào, cái bức thêu này coi như bị hủy rồi.

"Sao, làm sao bây giờ..." Cát Tường ngồi khóc nức nở, thò tay đi lau.

"Cát Tường, đừng..." Ngụy Anh Lạc ngăn cản nhưng đã muộn.

Trước kia chỉ là một giọt máu, kết quả bị nàng lau sượt một đường càng dễ làm người khác chú ý hơn, muốn giấu cũng khó mà giấu nổi.

Cùng chỗ thêu còn có hai người khác, một là Cẩm Tú, người còn lại là đồng hương với Cát Tường tên Linh Lung. Cẩm Tú chứng kiến một màn này, theo bản tính lập tức châm chọc: "Là cung nữ thì phải lanh lợi thông minh. Ngươi lại ngốc như vậy, sớm muộn cũng sẽ bị đuổi ra khỏi cung thôi. Đừng tốn công vô ích nữa!"

Linh Lung vẫn còn có chút tình nghĩa đồng hương, mặt lộ vẻ đồng tình nói: "Thật đáng tiếc."

"Linh Lung!" Cát Tường đỏ mắt, tính tình trẻ con nức nở nói, "Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ngươi giúp ta suy nghĩ biện pháp được không?"

https://thuviensach.vn

Đồng hương thì đồng hương, nhưng nếu chuyện phiền toái như vậy thì Linh Lung thà rằng không có đồng hương còn hơn, lập tức cự tuyệt nói: "Ta làm gì có biện pháp nào chứ, bản thân ta còn thêu chưa xong đây!"

Cát Tường nhịn không được quay đầu lại nhìn, trong phường thêu có dựng một cái bàn làm từ gỗ đàn hương, trên bàn có một cây nhang được cắm trong một lư hương đồng. Lúc này nhang đã ngắn còn một nửa. Khi nhang được cháy hết sạch thì đến hạn phải nộp bức thêu thành phẩm.

"Ta nên làm cái gì bây giờ a..." Cát Tường thì thào một tiếng, nước mắt cũng nhịn không được nữa rơi xuống. Cảm giác trong tay chợt nhẹ bẫng, nàng quay đầu, đúng lúc bắt gặp Ngụy Anh Lạc đem bức thêu của nàng đưa tới, sau đó lấy bức thêu của mình tráo lại.

Cát Tường vẻ mặt khiếp sợ: "Ngươi..."

"Đem nước mắt lau sạch sẽ." Ngụy Anh Lạc trao đổi xong bức thêu giữa hai người, đầu cũng không ngẩng lên nói tiếp, "Đừng để ma ma nhìn thấy."

Động tác nàng rất nhanh, trông thấy một màn này cũng không có nhiều người. Cẩm Tú và Linh Lung nhìn nhau một lát, cuối cùng là Linh Lung mở miệng nói chuyện trước, nàng hạ giọng nói: "Ngươi điên rồi? Cái này nguyên bản là định thêu cá chép vàng, bây giờ có vệt máu đen như vậy, vô luận như thế nào cũng không cứu được a! Hơn nữa thời gian chỉ còn nửa nén hương, ngươi muốn thêu lại từ đầu cũng không kịp nữa!"

Ngụy Anh Lạc nheo mắt lại thầm đánh giá bức thêu trong tay một lát, sau đó một lần nữa cầm kim lên thêu, đối với Cát Tường tâm thần bất định khẽ mỉm cười nói: "Mẫu đơn còn hai đường chỉ nữa, ngươi giúp ta thêu cho xong đi."

"Anh Lạc, ngươi nghĩ thông suốt rồi?" Linh Lung nhịn không được hỏi.

https://thuviensach.vn

Không chờ Ngụy Anh Lạc mở miệng, Cẩm Tú liền cười xùy một tiếng: "Ngươi để ý nàng ta làm gì, khoe khoang!"

Cát Tường ngơ ngác cầm bức thêu trong tay, đột nhiên lấy nó nhét trở lại vào tay Anh Lạc, đầu không ngừng lắc nói: "Cầm đi cầm đi, ta không thể liên lụy ngươi nữa, mau trả lại bức thêu cho ta đi!"

Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng đem tay phải nhấc lên, chặn bức thêu đang đưa tới, sau đó đầu nghiêng về một bên.

Cát Tường theo ánh mắt nàng nhìn đi, gặp ma ma đang từ phương hướng này đi tới, lập tức không dám hó hé gì nữa, vội vàng cầm bức thêu trong tay lên.

Sau đó nàng hơi hơi ngẩn ngơ.

Bức thêu trong tay chính là hoa mẫu đơn, sắc nước hương trời, trông rất sống động, chỉ còn thiếu vài đường chỉ nữa là hoàn thành.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phân chia cao thấp

"Hết giờ!"

Vô luận là hoàn thành hay chưa thì tất cả các cung nữ đều phải dừng tay. Đám người lúc này trông có chút giống như các sĩ tử tại yết bảng chờ đợi kết quả, cõi lòng chờ mong xen lẫn lo lắng nhìn về phía Trương ma ma.

Đáng lẽ Trương ma ma là người đến kiểm nghiệm trình độ thêu phẩm, nhưng hiện tại có Ngô tổng quản ở đây, nàng quyết đoán nhường quyền lợi này lại cung kính đối với hắn mà nói: "Mời Ngô tổng quản bình luận."

"Ta nào dám vượt quá chức phận, hay vẫn là ngươi đánh giá đi." Ngô tổng quản cười cười.

"Có thể được Ngô tổng quản nhận xét chính là phúc khí của đám cung nữ này." Trương ma ma lấy lòng nói.

"Được rồi." Ngô tổng quản sờ lên cái cằm trơn bóng cười nói, "Hiện giờ cũng không có việc gì quan trọng, liền để ta xem một chút đi."

Trương ma ma lập tức hướng về đám cung nữ nói: "Còn không mau tạ ơn Ngô tổng quản?"

"Tạ Ngô tổng quản!"

Ngô tổng quản đưa tay nhấc một cái, thanh âm lập tức ngưng bặt. Sau đó hắn chắp tay đi tới, đều đồng dạng nhận xét các thành phẩm trong tay cung nữ.

https://thuviensach.vn

Nói là bình luận nhưng đại đa số đều chỉ có lắc cùng gật đầu, thẳng đến phiên Cẩm Tú, hắn mới không nhịn được mà khen một câu: "Ừ, đường thêu tinh xảo, không tệ."

Tuy chỉ bảy chữ súc tích nhưng cũng đủ để Cẩm Tú áp chế đám người chỉ được lắc cùng gật kia. Nàng ta nhịn không được nét mặt lộ rõ vui mừng, đang muốn mượn cơ hội này cùng Ngô tổng quản bắt chuyện vài câu lại nghe "Ồ" một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, Ngô tổng quản đã đi qua nàng từ lúc nào, hiện đang dừng ở trước mặt Linh Lung.

"Đây là..." Ngô tổng quản vẻ mặt kinh ngạc nói.

Cẩm Tú trộm liếc, có chút chua chát nghĩ thầm: "Bất quá chỉ là một con mèo hoang, có gì ngạc nhiên?"

Bức thêu của Linh Lung là một con mèo trốn trong bụi rậm, hoa lá thưa thớt, đỏ trắng giao nhau, một con mèo hoa với đường vân sặc sỡ từ trong bụi rậm nhô đầu ra, thần thái ngây thơ, đặc biệt nhất là lông mèo sáng tối đan vào, sâu cạn khác nhau, chợt liếc nhìn lại sẽ thấy rất sống động, dường như chính là một con mèo thật trong bức thêu vậy.

Chỉ luận kỹ thuật, cùng hoa hải đường xuân trong tay Cẩm Tú không kém là bao, nhưng khi Linh Lung lật ngược bức thêu lại cười nói: "Bẩm báo Ngô tổng quản, là trực tiếp song thêu."

Chỉ thấy mặt sau chiếc khăn lại cũng có một con mèo nữa.

Từ cảnh vật, thần thái, màu lông cho đến khuôn mặt mèo hoa cũng đều giống như đúc ở hai mặt.

"Tốt, tốt." Ngô tổng quản đem bức khăn thêu đưa cho Trương ma ma xem, "Ngươi nhìn xem, như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Trương ma ma híp mắt đánh giá. Nàng làm việc ở phường thêu đã lâu, cùng với Ngô tổng quản bất đồng ý kiến, chỉ cảm thấy đường thêu chưa đủ tỉ mỉ, có vài chỗ sắc thái cũng không đúng, nghi ngờ được thêu trong lúc vội vã. Nhưng nàng vuốt mông ngựa mà không có chỉ ra, ngược lại còn cười nói: "Nếu như Ngô tổng quản đã nói tốt, bức thêu tất nhiên là tốt."

Cẩm Tú nghe vậy mặt lộ vẻ không vui. Nàng chỉ được một chữ tốt, trong khi đó Linh Lung lại được những hai lần, một lần đến từ Ngô tổng quản, còn lại đến từ Trương ma ma. Bất quá cũng chỉ là con mèo hoang thôi mà, đến cùng thì tốt hơn của nàng điểm nào?

Ngô tổng quản cũng không lưu lại trước mặt Linh Lung quá lâu. Hắn quyền cao vọng trọng, cái dạng đồ tốt gì mà chưa từng thấy qua. Sở dĩ nói liên tục hai chữ tốt, thực ra là trong tầm thường chọn cái phi thường. Tại đây nhiều tân tiến cung nữ như vậy, bức thêu trước mặt đây hắn là tốt nhất...

Không đúng.

Ngô tổng quản đến đứng trước mặt Cát Tường, nhìn chằm chằm vào bức thêu trong tay nàng, thật lâu không nói gì.

Hắn trầm mặc khiến cho Cát Tường áp lực vô cùng. Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, hơi thở Cát Tường dần dần trở nên nặng nề, thậm chí ngay cả đầu gối đều có chút như nhũn ra, tùy thời tùy chỗ đều có thể quỳ xuống trước mặt hắn.

"Hoa mẫu đơn này sinh động rất thật, hình thần có đủ, tốt, tốt, tốt!" Ngô tổng quản mở miệng lần nữa, đúng là nói liên tục ba lần tốt, sau đó liền dứt khoát nói tiếp, "Lão phu ở trong cung nhiều năm, cũng hiếm dịp được nhìn thấy bức thêu tuyệt kỹ như vậy, đây là lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên!"

https://thuviensach.vn

Hai chữ tốt đã làm cho Cẩm Tú đủ biến sắc rồi. Ba chữ tốt vừa mới thốt ra, nàng trực tiếp cười lạnh nói: "Ngô tổng quản, không bằng ngài xem tác phẩm của Ngụy Anh Lạc một chút, nàng ta là thêu chậm nhất, nhất định là tốt nhất!"

Ngô tổng quản nhíu nhíu mày. Trương ma ma đem thần sắc biến hóa của hắn để vào trong mắt, lập tức mở miệng răn dạy: "Ai cho phép ngươi nói chuyện đấy!"

Cẩm Tú sắc mặt trắng bệch, cúi đầu xuống.

"Không sao." Ngô tổng quản thản nhiên nói, "Ai là Ngụy Anh Lạc?"

Mọi người đồng thời đổ mọi ánh nhìn về phía Ngụy Anh Lạc.

Ngô tổng quản chậm rãi đi đến trước mặt Ngụy Anh Lạc, thần sắc nhàn nhạt: "Thêu cái gì, đưa ta xem một chút."

"Vâng." Ngụy Anh Lạc dâng bức thêu cho Ngô tổng quản. Phong thái xinh đẹp bình tĩnh của nàng được phản chiếu qua tầm mắt của mọi người.

Trước kia Cát Tường thêu một nửa cá chép màu vàng. Chỉ trong vòng nửa nén hương ngắn ngủn đã được nàng đổi thành kim vũ gà cảnh trong đêm trăng rằm, trường linh giãn ra tại sau lưng, lông gà màu vàng đều hiện rõ dưới ánh mặt trời. Cả bức thêu thể hiện phú quý đường hoàng, nhất là mào gà một vòng màu đỏ, tươi đẹp như máu, như là thêu pháp vẽ rồng điểm mắt.

-- mà chính xác đó chính là mảng thêu bị Cát Tường làm hỏng trước đó.

Ở đây chỉ có ít người biết rõ, mào gà tươi đẹp như máu là vì bên trong thấm lấy chính máu thật. Phần thêu dính máu của Cát Tường lúc trước đã được Ngụy Anh Lạc xảo diệu biến đổi thành mào gà đỏ rực.

https://thuviensach.vn

Người bên ngoài không hiểu được nội tình đều cùng ngụ ý thưởng thức kỹ thuật thêu của nàng. Ngay đến một người bắt bẻ khó tính như Trương ma ma sau khi chiêm ngưỡng bức thêu này cũng hết mực khen ngợi: "Tâm tư khéo léo, kỹ thuật cũng tốt, đợt này đúng là nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp!"

Cẩm Tú lòng tràn đầy không phục. Nàng tận lực mời Ngô tổng quản xem thêu phẩm của Ngụy Anh Lạc không phải để khiến cho hắn nhìn nàng ta bằng cặp mắt khác đâu. Môi mỏng Cẩm Tú vểnh lên, đương muốn đứng dậy cáo trạng lại bị Linh Lung bên cạnh một mực ngăn cản.

"Ngươi làm gì..." Cẩm Tú lời còn chưa dứt, bên cạnh cách đó không xa một tiểu cung nữ bỗng nhiên mở miệng nói: "Tổng quản, Ngụy Anh Lạc giở trò gian dối!"

Lời vừa nói ra, toàn bộ phường thêu lặng ngắt như tờ.

Núi có cao thấp, nước có sâu cạn, ở đời người với người chung quy đều tranh giành đấu đá nhau. Các cung nữ như thế mà các tú nữ cũng vậy.

"Thị Lang Nạp Lan Vĩnh Thọ chi nữ, Nạp Lan Thuần Tuyết, tuổi mười sáu!"

Ngự hoa viên kéo dài tới Huy lầu các, cuộc tuyển tú vẫn còn tiếp diễn.

"Lại nói tiếp, tiểu cung nữ kia... tên gọi là gì?" Nạp Lan Thuần Tuyết nghĩ nghĩ, rồi lại lắc đầu thầm nhủ, "Bây giờ không phải thời điểm nghĩ ngợi những cái đó, Nạp Lan Thuần Tuyết, đến phiên ngươi lên sân khấu rồi đấy."

Nàng thu liễm lại chút tâm tư lộn xộn, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Hoằng Lịch hành lễ: "Thần nữ Nạp Lan Thuần Tuyết xin ra mắt Hoàng thượng."

https://thuviensach.vn

Giống như là bị sự việc lúc trước làm hỏng mất hào hứng, Hoằng Lịch giờ phút này biểu lộ thập phần lạnh lùng, mơ hồ lộ ra một tia không kiên nhẫn. Hắn im hơi lặng tiếng chỉ nhìn chằm chằm vào Nạp Lan Thuần Tuyết. Sự trầm mặc này giống như mây đen phủ trên đỉnh đầu khiến cho tất cả mọi người trong điện không dám thở mạnh.

"Trên tai ngươi là cái gì vậy?" Hoằng Lịch bỗng nhiên hỏi.

Mọi người trong lòng run sợ, lúc trước hắn cũng hỏi qua lời tương tự: "Trên chân ngươi là cái gì vậy?"

Sau đó Ô Nhã Thanh Đại liền gặp xui xẻo. Ngoài cửa, trên thềm đá lưu lại hai vết máu của nàng thật dài, đám cung nhân đám liền vội vội vàng vàng dùng nước rửa sạch miễn cho đợi tí nữa mặt trời lên cao lại hấp dẫn ruồi muỗi.

Nạp Lan Thuần Tuyết cũng cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng. Nói không sợ là giả đấy, nhưng mà nàng chính là có bản lĩnh khác biệt, càng là thời điểm căng thẳng nàng lại càng yên tĩnh lạnh lùng.

"Hồi bẩm Hoàng thượng," Nàng tư thái nhàn nhã đứng nguyên tại chỗ trả lời, "A mã của thần thường nói, nữ tử mỗi tai đeo ba vòng, chân đi giày Hoa Bồn, chính là quy củ mà lão tổ tông để lại. Nếu vứt bỏ mà làm theo Hán nữ mỗi bên một khuyên tai thì khác nào quên mất cội nguồn của mình."

Một hàng tú nữ gồm năm người, cùng nàng đợi tuyển điện còn có bốn người khác. Lời này nàng vừa dứt, ba người còn lại không tự giác gục đầu xuống, còn một người nhịn không được đưa tay sờ lên vành tai của mình, đầu ngón tay chạm nhẹ vào một cái khuyên tai.

Trong năm người, chỉ có Nạp Lan Thuần Tuyết là lỗ tai đeo ba khuyên. Ba màu đỏ, xanh, trắng hoà lẫn, liếc nhìn lại cũng không hề bất đồng.

https://thuviensach.vn

Lúc trước có người hỏi nàng vì sao phải giả vờ như thế, nàng cười không đáp, nguyên lai không phải không đáp, mà là muốn tại một nơi đặc biệt trả lời trước một người đặc biệt.

"Nói không sai!" Hoằng Lịch quả nhiên cực kỳ vui mừng, đưa tay hướng bàn vỗ một cái, "Đại Thanh nhập quan nhiều năm, tập tục Mãn Châu xưa cũng dần dần biến mất. Trẫm lệnh cho bọn họ học Hán văn, nhận thức lễ giáo, chứ không bảo bọn họ ngay cả gốc rễ của mình là ai cũng quên sạch!"

Nói xong, hắn hướng đại thái giám gật gật đầu.

Đại thái giám hiểu ý, cao giọng nói: "Lưu lại thẻ bài!"

Nạp Lan Thuần Tuyết cung kính vái chào, tư thái nhàn nhã trước sau như một, là kiểu người không kiêu ngạo không nóng nảy, không vui thích không ưu sầu, thái độ thong dong.

"Quang Lộc Thị Thiếu Khanh Lục Sỹ Long chi nữ, Lục Vãn Vãn, tuổi mười sáu!"

Có Nạp Lan Thuần Tuyết châu ngọc phía trước, liền nổi bật lên Lục Vãn Vãn hơi có chút rụt rè khiêm tốn.

Nàng quá nhát gan, cũng quá khẩn trương, cho nên trong khoảng thời gian ngắn liền quên mất đường đi thế nào, một đường cùng tay cùng chân đi đến ngự tiền. Không chờ nàng ngẩng đầu biểu lộ ra dung mạo kinh diễm của mình liền nghe được Hoằng Lịch một tiếng cười khẽ.

"Trẫm còn có tấu chương phải phê duyệt." Hoằng Lịch đứng lên nói, "Trẫm đi trước."

"Hoàng thượng!" Phú Sát hoàng hậu vội nói, "Vậy ở đây thì tính sao?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch duỗi lưng một cái, đi qua bên cạnh Lục Vãn Vãn đang mất tập trung, vứt lại một câu: "Hoàng hậu, nàng xem rồi quyết định đi, trẫm tín nhiệm ánh mắt nàng!"

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại bước nhanh rời đi, ném mọi người phía dưới hai mặt nhìn nhau.

Tuệ quý phi lười biếng đưa tay hướng bên cạnh vừa nhấc, khoác lên cánh tay thị nữ đứng dậy: "Nếu Hoàng thượng đã đi rồi thì cũng chẳng còn gì hay đáng xem nữa, thần thiếp xin được cáo lui trước."

Nói xong không chờ Hoàng hậu mở miệng, Tuệ quý phi liền thản nhiên rời đi.

Phú Sát hoàng hậu thở dài, vẻ mặt ôn hoà nhìn về phía Lục Vãn Vãn.

Trên người nàng có một loại khí chất mẫu nghi thiên hạ, nhất là ánh mắt cực kỳ ôn nhu, giống như là mẫu thân đang nhìn con gái của mình vậy. Được ánh mắt Hoàng hậu nhìn chăm chú như vậy, Lục Vãn Vãn thở dài ra một hơi, dần dần trấn định lại.

Nét mặt biến hóa của nàng đều được thu vào trong mắt Nạp Lan Thuần Tuyết, trong nội tâm không khỏi vang lên một câu: "Muội không phải là đối thủ của ta..."

Diện mạo Lục Vãn Vãn chính là đứng đầu trong đám tú nữ. Nàng vừa rồi lại hoàn toàn thất thố mà không phô bày được ưu thế của mình, ngược lại làm cho cơ hội tiến cung càng trở nên mong manh. Vả lại trời sinh tính nhát gan, giống như sợi dây leo đang tìm kiếm một cây đại thụ có thể vì nàng mà che gió tránh mưa.

Tưởng đây là đâu chứ, nơi này chính là hậu cung đó.

https://thuviensach.vn

Vô cùng ỷ lại một người, chính là đem vận mệnh của mình hoàn toàn giao cho đối phương nắm giữ.

"Muội không là đối thủ của ta... Đối thủ của ta sẽ là ai chứ?" Nạp Lan Thuần Tuyết nghĩ tới đây, trước mắt lại không khỏi hiện ra một thân ảnh màu xanh nhàn nhạt.

Màu xanh là y phục của...tân tiến cung nữ.

"Mình sao lại nghĩ tới nàng ta nữa rồi?" Nạp Lan Thuần Tuyết nhịn không được cười một tiếng, trong lòng đối với chính mình nói, "Mình là tú nữ được giữ thẻ bài, còn nàng ta chỉ là cung nữ hèn mọn, hai người địa vị chênh lệch, đến tư cách đứng ngang nhau cũng không có, làm gì có cơ hội cùng mình tranh giành cao thấp?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gian dối

Cuộc tuyển chọn tú nữ chuẩn bị kết thúc. Nhưng chuyện truy cứu gian dối ở phường thêu chỉ vừa mới bắt đầu.

"Ta tận mắt nhìn thấy." Một cung nữ chỉ vào Ngụy Anh Lạc nói, "Khăn của Cát Tường có dính vết máu, là Ngụy Anh Lạc đã đổi giá thêu giúp nàng thêu cho xong! Trong cung sớm có quy tắc, một khi có người gian lận, cả hai người đều bị đuổi đi!"

"A?" Ngô tổng quản liếc mắt một cái, "Thật sao?"

Ngụy Anh Lạc liếc nhìn cô cung nữ tố cáo đang đắc chí vừa lòng kia, thâm tâm chỉ cảm thấy buồn cười.

Nàng trước kia cho rằng mật báo sẽ là Cẩm Tú chứ, nào biết được cuối cùng lại nhảy ra người chẳng liên quan gì.

Thật sự là buồn cười, Cẩm Tú làm như vậy về tình về lý còn có thể hiểu được, mất đi một đối thủ cạnh tranh, nàng trong phường thêu này so ra nổi trội hơn cả. Nhưng cô cung nữ này từ đâu chui ra? Dung mạo đều là thứ phẩm, mặc dù có làm cho Ngụy Anh Lạc bị đuổi đi chăng nữa thì nàng ta cũng không thể ngóc đầu lên nổi. Vả lại không ai sẽ thích một người luôn lén sau lưng mật báo cả, có người này đi theo hầu hạ cũng không đáng tin để dùng. Nàng ta làm vậy rút cuộc được lợi gì? Nếu là ghen ghét thì có phải hơi quá không? Ghét tới mức làm ra chuyện hại người hại mình.

Bịch một tiếng, Cát Tường quỳ trên mặt đất khóc nức nở: "Ta, ta...",

https://thuviensach.vn

"Cái gì mà cứ ta ta ấp úng mãi thế, một chút quy củ cũng không hiểu." Trương ma ma mặt lạnh khiển trách, "Tổng quản đang hỏi ngươi đấy, mau trả lời!"

"Là ta!" Cát Tường cắn răng, liền muốn đem tất cả trách nhiệm đổ lên người mình, "Đều là vì ta..."

"Ha ha."

Một tiếng cười khẽ đánh gãy lời nàng sắp sửa nói. Mọi người tăm tắp quay đầu nhìn lại, muốn nhìn một chút là ai dám to gan như vậy, dám ở thời điểm này mà cười ra tiếng.

... Đúng là Ngụy Anh Lạc.

Ngô tổng quản ban đầu tưởng rằng nàng là người lão luyện thành thục, đối với nàng sinh ra vài phần hảo cảm. Hiện giờ lại thấy nàng cười không biết tốt xấu như vậy, sắc mặt trở lạnh hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

"Thật hài hước." Ngụy Anh Lạc đến chỗ Cát Tường cướp lấy giá thêu, "Ai nói chúng ta ăn gian. Mọi người xem đi."

Nàng đem hai bức thêu kim kê cùng với đóa mẫu đơn đặt sát nhau, sau đó hi vọng tìm được lối thoát.

"Đây là..." Ngô tổng quản cả kinh mở to hai mắt.

Hoa mẫu đơn của Cát Tường tuyệt đẹp, nhưng nếu bàn về khuyết điểm thì đó chính là thiếu đi sinh khí. Trái lại, bức thêu kim kê của Ngụy Anh Lạc trông rất sống động, một điểm trừ duy nhất chính là ngoài một màu đỏ mào gà ra thì những chỗ còn lại đều đơn sắc cả, mới liếc nhìn thì thấy rất hoàn hảo, xem lâu rồi, liền cảm thấy màu sắc quá mức đơn điệu.

https://thuviensach.vn

Hai bức thêu khác nhau được phối cùng một chỗ, rõ ràng không chê vào đâu được.

Mẫu đơn kia quốc sắc tráng lệ điểm thêm sắc màu cho hai bức phẩm thêu, kim kê thái độ kiêu ngạo làm tăng lên phong thái hai bức phẩm thêu phẩm không ít. Không, đâu phải là hai bức phẩm thêu...

"Cái này vốn dĩ là một bộ phẩm thêu, tên là -- Mẫu đơn cẩm kê." Ngụy Anh Lạc cười nói, "Bởi vì tốn thời gian quá nhiều, cho nên ta cùng với Cát Tường mới hợp tác để hoàn thành."

"Không phải như vậy!" Cung nữ tố giác vội vàng nói, "Các ngươi, các ngươi..."

"Dám hỏi một câu." Ngụy Anh Lạc cười nói với nàng, "Khi nãy ta đưa giá thêu cho Cát Tường, có phải mẫu đơn vẫn chưa thêu xong hoàn toàn hay không?"

Cung nữ kia há to miệng, rồi lại nói không nên lời.

Tuy nói đoàn người cùng thêu chung một phòng, nhưng giữa mỗi người vẫn có chút khoảng cách nhất định. Biết rõ sự tình chỉ có ba người bên cạnh Ngụy Anh Lạc, chính là Cát Tường, Cẩm Tú và Linh Lung. Cô cung nữ này xem chừng là nghe lén các nàng nói chuyện, nhưng chưa hẳn đã rõ ràng ngọn nguồn sự tình, cũng không có khả năng biết rõ Cát Tường vừa bắt đầu thêu cũng không phải là kim kê, mà là cá chép.

Ngụy Anh Lạc thử một lần dò xét, liền tra ra nàng ta chẳng hay biết gì thật. Trông thấy bộ dạng nàng ta nghẹn nửa ngày cũng không nói thêm được lời nào, Ngụy Anh Lạc biết đã nắm chắc phần thắng, lúc này đánh bạo nói tiếp: "Mặt khác, lúc Cát Tường đem bức kim kê đưa cho ta cũng đều chưa được thêu xong, không phải sao? Nếu như đều chưa hoàn thành, sao có thể gọi là ăn gian như ngươi vừa nói?"

https://thuviensach.vn

Mọi người im lặng, sau đó cùng nhau nhìn về phía Trương ma ma.

"Cái này..." Trương ma ma có chút khó xử nói, "Trong cung chưa từng có tiền lệ như vậy, Ngô tổng quản... ngài xem thế nào?"

Ngô tổng quản lườm nàng ta một cái, thầm nghĩ khó trách cả đời chỉ có thể ru rú ở phường thêu này, ngay cả việc nhỏ như vậy mà nhìn cũng không thấu.

Trái ngược với Trương ma ma, Ngô tổng quản lăn lê bò lết trong cung mấy chục năm nay, cái dạng bẩn thỉu nào mà chưa từng thấy qua. Hắn chỉ nghe vài câu liền đã đoán được đầu đuôi căn nguyên sự việc, hiểu được chuyện này thật ra đúng là Ngụy Anh Lạc gian trá.

Nhưng có quan hệ gì sao?

"Tốt!" Ngô tổng quản bỗng nhiên hô hố cười một tiếng, trong lời nói mang theo thâm ý khác hướng về Ngụy Anh Lạc, "Đầu óc quả nhiên nhạy bén!"

Ngụy Anh Lạc ánh mắt bất động, cúi đầu xuống: "Tạ Ngô tổng quản khích lệ."

Trong nội tâm nàng biết rõ, tất cả hành động này chỉ sợ không thể gạt được vị tổng quản trước mắt này, nhưng lại không biết đối phương sẽ xử trí nàng như thế nào?

Ngô tổng quản thưởng thức nhìn nàng, ăn gian tính là cái gì? Hắn hiểu rõ đứa nhỏ này ngay từ đầu đã có ý nghĩ rõ ràng, vừa gian lận vừa nghĩ ra kế sách đối phó, nếu có người mật báo, nàng lập tức có thể cắn ngược lại người đó.

Đứa nhỏ thông minh như vậy hứa hẹn tiền đồ sáng lạn, ít nhất sẽ không như Trương ma ma cả đời chỉ biết chôn chân tại phường thêu nhỏ bé

https://thuviensach.vn

này, chỉ biết căng thêu may vá làm bạn.

"Làm việc trong cung bắt buộc phải nói ít làm nhiều." Ngô tổng quản quyết định để Ngụy Anh Lạc chút ít mặt mũi, thuận tiện xử lý tên cung nữ có chút ngu xuẩn kia, "Còn có... Điều mà chủ tử ghét nhất chính là giả dối thị phi..."

Ánh mắt của hắn thoáng nhìn về phía cô cung nữ tố giác kia, tiếng nói nhàn nhạt: "Lôi ra ngoài, xoá tên."

Cung nữ tố giác kia không thể ngờ được sự tình lại phát triển thành như vậy. Nàng ta ngây ngốc đứng một lúc, thẳng cho đến khi hai tiểu thái giám chế trụ hai cánh tay mình, nàng ta mới hồi phục tinh thần, hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất, khóc ròng nói: "Ngô tổng quản, ta biết sai rồi! Ta không bao giờ nói lung tung nữa, Ngô tổng quản!"

Ngô tổng quản cười lắc đầu.

Ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, ngay cả tại sao mình bị phạt cũng không hề hay biết.

Nàng là vì nói lung tung mà bị phạt sao? Không phải, nguyên nhân chính là vì nàng không hề xử lý tốt chuyện này-- nếu như muốn hãm hại một người, phải tính toán tỉ mỉ sách lược vẹn toàn, mặc dù hại không chết người, cũng không thể đem mạng mình thế vào. Đạo lý đơn giản như thế mà còn không hiểu, còn muốn làm cung nữ đứng đầu sao?

Cho nàng ta sớm xuất cung ngược lại là tốt cho nàng. Đầu óc thiển cận như vậy nếu tiếp tục lưu lại trong cung, không phí hoài tuổi xuân thì cũng bị người khác đem nuốt vào bụng mà thôi.

Tiếng khóc thất thanh rất nhanh liền biến mất, nàng bị hai tiểu thái giám kéo đi ra ngoài, lần từ biệt này chỉ sợ là vĩnh biệt, từ nay về sau trong và ngoài cung không hề gặp lại.

https://thuviensach.vn

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, ta phải đi rồi." Ngô tổng quản trước khi rời đi, lại nhìn Ngụy Anh Lạc một cái cười nói, "Mấy nha đầu này đều có kỹ thuật thêu thùa xuất chúng, sau này để bọn chúng làm việc trong tú phòng đi."

"Vâng." Trương ma ma cung kính đi theo phía sau hắn, "Ngô tổng quản, ta tiễn đưa ngài."

Đợi cho hai bóng lưng biến mất hẳn, Cát Tường rút cuộc không còn khí lực, toàn thân tê liệt đổ người về phía Ngụy Anh Lạc: "Cuối cùng cũng kết thúc rồi..."

Khóe mắt đảo quanh bốn phía, Ngụy Anh Lạc thờ ơ nói: "Đúng vậy, tạm thời kết thúc."

Tiễn Ngô tổng quản đi cũng là lúc trời chạng vạng. Mặt trời lặn về phía tây, ánh chiều tà rơi xuống làm nhuộm hồng cả Càn Thanh môn, một thủ vệ thái giám đứng ở trước cửa hô to một tiếng: "Phát tiền lương rồi!"

Tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, dần dần khép kín đại môn, đem một ánh chiều tà cuối cùng nhốt bên ngoài cửa.

Đồng thời đóng lại còn có đại môn phường thêu. Ngụy Anh Lạc là người cuối cùng đi ra, trong vòng một ngày đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hơn nữa nàng cơ hồ là một mình tốn sức hoàn thiện hai bức phẩm thêu, cơ thể lẫn trí óc mệt mỏi, sắc mặt hơi có chút trắng bệch.

"Sắc mặt có chút không ổn." Cát Tường ở bên cạnh nàng có chút lo lắng hỏi, "Nếu cảm thấy mệt mỏi cô cứ dựa vào người ta đi."

Ngụy Anh Lạc hé miệng cười cười, không cự tuyệt ý tốt của nàng, nhẹ nhàng đem bờ vai của mình tựa trên vai đối phương, giống như là hai người lúc trước thêu bức mẫu đơn cẩm kê, gắn bó tin tưởng nương tựa vào nhau.

https://thuviensach.vn

Hai nàng bị rớt lại sau cùng, hai hàng xanh y phục dài tít tắp, giống như đàn chim mệt mỏi bay về tổ, bước theo sau lưng Phương cô cô. Vị Phương cô cô này nhiều năm vào cung trở thành Đại cung nữ chịu trách nhiệm dạy dỗ các tân tiến cung nữ bọn họ. Nàng dẫn mọi người đi đến một nơi, lờ mờ lộ ra con đường hành lang bên trong. Hai dãy hàng cây bên đường lắc lư, bóng cây soi xuống trùng trùng điệp điệp, đem những phiến đá trơn bóng nhuộm thành màu đen nhàn nhạt.

Phương cô cô bỗng nhiên dừng lại, thanh âm có chút dồn dập: "Nhanh, đều quay lưng đi!"

Nói xong, bản thân nhanh chóng hướng vào vách tường.

Đám cung nữ mơ hồ không hiểu, nhưng cũng bắt chước bộ dạng của nàng đều quay lưng đi, úp mặt vách tường đứng đấy.

Nhưng luôn luôn có một hai cô không nghe lời, trong lòng dao động, ánh mắt cũng liếc ngang liếc dọc, thí dụ như Cẩm Tú. Nàng lặng lẽ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cuối đường hành lang xuất hiện hai ngọn đèn lồng màu đỏ, tiếp theo là bốn chiếc, sáu chiếc...

Hai hàng cung nữ nối đuôi nhau đi thẳng, trong tay cầm theo đèn lồng lớn màu đỏ tinh xảo, ánh nến xuyên thấu qua đèn lồng giấy rơi trên mặt đất, tựa như trải rộng ra một hàng vỉa hè đỏ thẫm. Một nghi trượng hoa lệ từ con đường đỏ đi qua, trên đó là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi. Nàng ta tựa hồ hơi mệt chút, nhắm nghiền hai mắt lại, nửa dựa vào nghi trượng chợp mắt một lát. Trên cổ tay quấn quanh chuỗi hạt ngọc bích di động theo nghi trượng, nhẹ nhàng đung đưa, va chạm một hồi phát ra âm thanh dễ nghe, tựa như đại châu tiểu châu rơi khay ngọc.

Ánh mắt Cẩm Tú đeo đuổi chuỗi hạt kia, si ngốc không chịu rời mắt, mãi cho đến khi Phương cô cô quất một cái lên mặt, nàng mới giật mình tỉnh ngộ.

https://thuviensach.vn

"Nhìn cái gì đấy?" Phương cô cô lạnh mặt nói, "Không cần mạng sống rồi hả?"

Cẩm Tú đưa tay vuốt má nóng mới vừa bị tát, không rõ cái này bị phỏng là vì đau, hay là bởi vì trong lòng nóng lên. Nàng ngốc ngếch nhìn lại phương hướng nghi trượng vừa mới đi qua: "Cái kia chính là nghi giá dành cho phi tần sao..."

Phương cô cô gắt lên một tiếng: "Đúng là cái đồ thiếu hiểu biết, chỉ có Hoàng hậu mới có thể dùng nghi giá. Còn người vừa đi ngang qua là Tuệ quý phi, cái nàng dùng gọi là nghi trượng."

Linh Lung tiến lại gần đây, có chút tò mò hỏi: "Vậy còn các phi tần khác?"

Phương cô cô nghiêng mặt liếc qua nàng: "Đó gọi là thái trượng! Nhưng mà, chỉ có chủ của một cung mới được phép dùng. Còn những người khác, khỏi phải nghĩ đến!"

Tân tiến cung nữ dù sao vẫn là tràn ngập hiếu kỳ, trong lúc nhất thời líu ríu không ngừng đặt ra một đống câu hỏi, Phương cô cô tuy rằng vẻ mặt không kiên nhẫn, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ trả lời vài câu, biểu hiện nàng ta chính là một Đại cung nữ hiểu rộng biết nhiều.

Ngụy Anh Lạc bất động thanh sắc lắng nghe, đem câu hỏi của từng người, từng đáp án của Phương cô cô một mực khắc ghi trong lòng. Nàng tin tưởng những thứ này đều là manh mối, chỉ cần nàng thu thập được đủ chứng cứ, nàng có thể... tìm ra hung thủ mưu hại tỷ tỷ!

"Cô cô." Cát Tường bên cạnh lại không có tâm tư nặng nề như vậy, nàng cùng các tiểu cung nữ khác khác nhau, hỏi ra câu hỏi không hề có trình độ, "Tuệ quý phi muốn đi đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

Phương cô cô cười khẩy một tiếng: "Chủ tử đi chỗ nào, không cần ngươi lo! Đừng nhìn nữa, phóng tầm mắt ra xa một chút, các ngươi cũng không có cái mệnh đó đâu, đi thôi!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tranh chấp

Phương cô cô dẫn bọn họ tới nơi ở dành cho tân tiến cung nữ.

"Vượt qua được khảo hạch quét dọn, thêu thùa, từ bây giờ các ngươi đã chính thức trở thành cung nữ." Phương cô cô nghiêm khắc quét ánh mắt khắp xung quanh, "Từ nay về sau các ngươi sẽ ngủ nghỉ tại đây. Nơi này do ta quản thúc."

Mọi người liền dò xét đánh giá chỗ ở mới của bản thân, chỉ thấy sáng sủa sạch sẽ, bàn ghế đầy đủ. Trên tường còn treo một bức thêu hình Quan Âm, Quan Âm mặt mũi hiền lành, trên tay cầm bình thanh tịnh, chính giữa cắm vài cành dương liễu. Ở đây đâu giống như là nơi hạ nhân ở, so ra mà nói thì có chút giống khuê phòng dành cho tiểu thư ở ngoài kinh thành.

Nhất là trên mặt bàn còn đặt hai đĩa thức ăn, một đĩa vàng đậu hà lan, đĩa còn lại là bánh ngọt nhân đậu tây. Tay nghề tuyệt nhiên không tiểu điếm nào ở dân gian có thể sánh bằng, từng cái một khéo léo đáng yêu, sáng long lanh, đến gần nhìn kỹ, trên chóp còn tạo hình thành chim nhỏ, lông vũ rõ ràng, nói là tác phẩm nghệ thuật cũng không hề ngoa.

Cát Tường lập tức nuốt nước miếng. Nhà nàng vốn khốn khó nên người nhà đem nàng tiến cung cốt là để bớt được một miệng ăn trong nhà. Cả ngày trải qua nhiều việc như vậy sớm đã đói bụng, cho nên hai đĩa điểm tâm này đối với Cát Tường cực kỳ hấp dẫn, so với chuỗi hạt phỉ thúy trên cổ tay Tuệ quý phi càng hấp dẫn hơn. Hai mắt nàng thẳng tắp nhìn chằm chằm vào thức ăn, hỏi: "Cô cô, đây là bữa ăn khuya chuẩn bị cho chúng ta sao?"

https://thuviensach.vn

"Là chuẩn bị cho các ngươi." Phương cô cô đáp. Cát Tường trên mặt vừa lộ ra vẻ vui mừng liền nghe nàng bồi thêm một câu, "Nhưng chỉ cho xem, không cho phép ăn."

Cát Tường nghe vậy sững sờ: "Vì sao?"

"Các ngươi tiến cung là để học hầu hạ người, không phải học làm tiểu thư." Phương cô cô lạnh lùng dạy dỗ, "Tay chân muốn lưu loát, nghĩ muốn sạch sẽ gọn gàng, thực tế trên người không được để mùi vị bẩn bám vào, nếu không Quý nhân mà ngửi được chính là phạm tội đại bất kính. Các ngươi gặp nạn, ta cũng không được sống tốt, cho nên mấy món thịt cá dính tanh các người tuyệt đối không được ăn. Còn nữa, một bữa cơm chỉ cần ăn no tám phần, tránh cho các ngươi đi đại tiện nhiều."

Ngụ ý, cơm không cho ăn no, ăn khuya nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

"Thời gian không còn sớm, các ngươi ngủ đi." Phương cô cô nhìn tất cả mọi người, ánh mắt thực tế ngừng trên người Cát Tường một hồi, híp mắt nói, "Sáng mai ta tới đây kiểm tra, nếu như trong mâm đồ ăn thiếu đi..."

Cát Tường chột dạ cúi đầu xuống.

Những người còn lại giống Cát Tường cũng răm rắp nghe lời cô cô. Bọn họ tựa như hóa gỗ đứng im bất động, thẳng đến khi Phương cô cô rời đi, đám người gỗ này lập tức sống lại, từng người một tranh đoạt chỗ ngủ trong gian phòng nhỏ.

"Ta ngủ chỗ này!"

"Không, chỗ này là ta nghía trước rồi!"

"Ngươi nói của ngươi thì sẽ là của ngươi sao?"

https://thuviensach.vn

Cát Tường thuộc phái hành động, lúc người khác vẫn còn đứng đó tranh cãi thì nhanh nhẹn chọn vị trí gần cửa sổ không ai đếm xỉa tới. Nàng trước tiên nhảy lên đầu giường đặt gần lò sưởi, để giành vị trí tốt nhất trong phòng, sau đó quay đầu lại cười cười: "Đến a!"

"Ờ!" Linh Lung cho rằng Cát Tường gọi mình, nghĩ thầm người đồng hương này ít ra vẫn xem mình là bạn thân, đang muốn nhấc chân đi qua, đã thấy nàng liên tục đong đưa tay hô to: "Anh Lạc, Anh Lạc mau tới đây, ta chiếm được cho cô vị trí tốt rồi này!"

Linh Lung khựng lại giữa không trung, nội tâm lúng túng vô cùng, chỉ cảm thấy mọi người trong phòng đều đang nhìn mình, mắc cỡ đến mặt cũng đỏ lên.

Ngụy Anh Lạc thu một màn này vào mắt, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Cát Tường đáy lòng mặc dù tốt, nhưng lại có chút nhanh mồm nhanh miệng, không hiểu được một lời nói vô tâm của mình có thể sẽ đắc tội với người khác. Sau này nàng phải nhắc nhở Cát Tường một chút, nhưng hiện tại bận rộn một ngày, Ngụy Anh Lạc cũng mệt mỏi rồi, nàng mang theo bọc quần áo bò lên giường. Cát Tường tiếp nhận cái bao trong tay nàng, thân mật cười: "Anh Lạc, hôm nay cảm ơn cô nhiều lắm."

"Chỉ có chút chuyện mà ngươi đã cám ơn ta cả ngày nay rồi." Ngụy Anh Lạc ngắm nhìn bốn phía, "Đúng rồi, trong phòng này, đều là tân cung nữ thôi sao?"

"Đúng vậy a, làm sao vậy?" Cát Tường nghi hoặc nhìn nàng.

"Không có gì." Ngụy Anh Lạc mỉm cười, "Ta chỉ là đang nghĩ, nếu như có một hai tỷ tỷ sớm tiến cung trước chúng ta thì tốt rồi, chúng ta có thể lãnh giáo một chút quy củ trong cung từ những tỷ ấy, miễn cho ngày sau làm việc không cẩn thận lại phạm vào điều kiêng kị."

https://thuviensach.vn

"Cô nói đúng." Cát Tường đối với lời của nàng hoàn toàn tín nhiệm. Nàng khe khẽ thở dài, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía hai đĩa điểm tâm trên bàn, "Nếu không phải sợ phạm vào kiêng kị, ta liền một ngụm có thể ăn sạch..."

Một tiếng cười nhạo vang lên, tiếng cười cay nghiệt như vậy cũng thật độc nhất vô nhị. Hai người theo tiếng cười quay lại, phát hiện Cẩm Tú chẳng biết lúc nào đứng cạnh các nàng, hướng Ngụy Anh Lạc cười nói: "Ngươi cũng thật là, cô ta nói cái gì ngươi cũng đều tin à? Ta là thấy, hỏi quy củ gì chứ, rõ ràng là người nào đó muốn nịnh bợ cô cô mới đúng!"

Ngụy Anh Lạc nếu châm biếm lại còn đỡ. Nhưng tình huống này, Cẩm Tú mỉa mai một hồi, thậm chí còn không đổi lại được một ánh mắt mang địch ý từ nàng.

"Thời gian không còn sớm nữa." Ngụy Anh Lạc ngay cả một ánh mắt cũng keo kiệt cho nàng, quay đầu lại nói với Cát Tường, "Chúng ta trải nệm rồi sớm đi ngủ thôi."

"Ừ!" Cát Tường giống như một tiểu muội muội nghe lời, lập tức cùng nàng trải nệm ra giường nằm, còn đặc biệt đem gối đầu của cả hai để sát nhau, như vậy hai người có thể nằm ngủ chung. Nếu ngủ không được, trong đêm còn có thể kề tai nói nhỏ, lặng lẽ tâm sự chút chuyện.

Cẩm Tú chỉ cảm thấy bản thân tự biến thành trò hề. Nàng không dám quay đầu lại, sợ vừa quay đầu lại đã nhìn thấy từng khuôn mặt cười nhạo của mọi người. Dưới tình thế cấp bách, nàng lôi kéo cánh tay Ngụy Anh Lạc, cả giận nói: "Ngươi nói chuyện đi chứ!"

"Ngươi làm gì thế?" Cát Tường bất mãn đẩy nàng ta một chút, đem nàng tách ra khỏi người Ngụy Anh Lạc, "Ngươi thật phiền toái, Anh Lạc đã mệt mỏi cả ngày rồi, ngươi có thể hay không để cô ấy nghỉ ngơi sớm chút?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi không cần thay cô ta nói chuyện." Cẩm Tú cười lạnh nói, "Ngươi cho rằng cô ta thiệt tình giúp ngươi sao? Ta nói cho ngươi biết, cô ta là vì muốn thể hiện bản lĩnh trước mặt Ngô tổng quản, ngươi bất quá chỉ là một bàn đạp bị cô ta lợi dụng mà thôi, toàn bộ chúng ta đều là bàn đạp của cô ta cả!"

"Ngươi nói bậy!" Cát Tường sôi gan lập tức từ trên giường nhảy xuống nền gạch, tay áo cuộn lên, nhìn như muốn cùng Cẩm Tú động thủ.

"Ta nói sai sao?" Cẩm Tú không muốn động thủ với nàng, loại ngốc nghếch này ra tay không biết nặng nhẹ, tay yếu chân mềm như mình không chịu đựng nổi, vội vàng đem chủ đề trở về Ngụy Anh Lạc, "Không tin ngươi hỏi cô ta một chút xem, hôm nay tiếng lành vang xa, còn không phải vì chính bản thân?"

Ngụy Anh Lạc hững hờ liếc lại, chút tâm tư này của nàng ta, nàng còn nhìn không ra chắc?

Trả lời không phải, Cẩm Tú nói nàng xảo trá, còn nếu trả lời phải, lập tức để bản thân chịu thiệt. Cho nên nàng dứt khoát tiếp tục ngó lơ, đem tấm đệm trải rộng ra, người chui vào đệm chăn, thanh âm có chút mệt từ trong chăn truyền đến: "Cát Tường, tới đây."

"Tới đây." Cát Tường giống như một tiểu sủng vật nhận mệnh lệnh từ chủ nhân, rất nhanh liền quăng Cẩm Tú ra sau đầu, cởi vớ chui vào trong đệm chăn.

"Được lắm, ngươi không dám nói lời nào có phải hay không?" Thấy Anh Lạc lại không để ý tới mình, rốt cuộc Cẩm Tú mất đi lý trí, nàng bước nhanh vọt tới bàn, trên bàn ngoài hai đĩa điểm tâm còn có một ấm trà bên cạnh, nàng nhấc ấm trà trở về giường Anh Lạc ngay phía trước cửa sổ, hắt nước trà lên tấm đệm Ngụy Anh Lạc đang nằm.

https://thuviensach.vn

"A!" Cát Tường từ trong chăn nhảy ra ngoài, hướng Cẩm Tú hét lớn, "Cẩm Tú, ngươi làm gì đó!"

"Dám giẫm bọn ta để leo cao thì cái này chính là kết cục." Cẩm Tú đắc ý cười nói, cuối cùng vẫn không quên quay đầu lại hỏi mọi người, "Các ngươi nói, ta có nên làm vậy hay không?"

Tiếng cười vang lên liên tiếp, các cung nữ từng người từng người nói: "Nên, nên làm như vậy!"

"Cho chừa cái tội khoe mẽ!"

"Dám đem chúng ta đều so với bùn nhão rồi!"

"Để cho cô ta khắc cốt ghi tâm, đừng vì lợi cho bản thân mà cố ý huênh hoang!"

Ngụy Anh Lạc chậm rãi từ trong chăn bò ra, lấy tay sờ lên đệm chăn, chỉ cảm thấy vừa ẩm vừa nặng, nước từ bên ngoài đã thấm vào trong. Đêm lạnh thấu xương, cứ ngủ trong đệm ẩm ướt như vậy chỉ sợ đổ bệnh mất.

Đúng là tai bay vạ gió. Vì Cát Tường nằm ngủ ngay cạnh Ngụy Anh Lạc, chăn mền của nàng cũng bị dính lây, cũng may chỉ ướt một góc nhỏ, chỗ còn lại vẫn có thể ngủ được. Cát Tường hung hăng trừng lại đám cung nữ hùa nhau bỏ đá xuống giếng kia, kéo tay Ngụy Anh Lạc thấp giọng nói: "Anh Lạc tỷ, lại đây ngủ đi, hai người chúng ta cùng đắp một chăn."

Ngụy Anh Lạc nắm chặt tấm đệm trong vài giây, bỗng nhiên ngẩng đầu cười với Cát Tường: "Chờ ta một lát."

Nói xong, nàng ném tấm đệm ẩm sang một bên, mang giày xuống giường, thò tay đẩy cửa ra khỏi phòng. Hành động này làm cho tiếng cười trong phòng dừng lại, mọi người đối mặt nhìn nhau, đều từ trên mặt đối phương thấy được sự khẩn trương cùng chột dạ.

https://thuviensach.vn

Lúc trước có mặt Ngụy Anh Lạc nên không tiện nói, nhưng giờ phút này Linh Lung cuối cùng nhịn không được đứng lên, nàng cau mày phàn nàn với Cẩm Tú: "Ai, ngươi tội gì đi gây sự với cô ta, theo ta thấy, không chừng bây giờ đang cáo trạng với cô cô đó."

Trong lòng Cẩm Tú cũng có chút bất an, nhưng nàng vẫn còn có chút thông minh, con ngươi đảo một vòng, nàng cao giọng nói đối với cung nữ trong phòng: "Hôm nay cô ta chê tạo danh tiếng còn chưa đủ nhiều chắc? Dám đi cáo trạng, chúng ta ở đây nhiều người như vậy cùng lên tiếng, còn sợ cô ta hay sao!"

Các cung nữ trong mắt sáng ngời, thầm nghĩ cũng đúng.

Miệng nhiều người xói chảy vàng (dư luận có sức mạnh ghê gớm, trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn), từ giả thành thật, chỉ cần trong phòng mọi người một mực chắc chắn Ngụy Anh Lạc tự bản thân làm ướt đệm chăn, sau đó cố ý vu oan hãm hại cho Cẩm Tú, còn gì phải sợ?

Các nàng nhiều người như vậy, Ngụy Anh Lạc chỉ có một, lại không quen thuộc nơi này, Phương cô cô dựa vào đâu mà tin cô ta lại không tin bọn họ?

"Cẩm Tú, ngươi thật xấu xa!" Cát Tường tức giận đến giơ chân nắm tay, "Ta thật chán ghét ngươi!"

"Là ta xấu xa, hay vẫn là Anh Lạc tỷ tỷ của ngươi trời sinh bị người ghét đây?" Cẩm Tú bụm miệng cười, hỏi xung quanh, "Các ngươi nói nghe xem sao!"

"Đương nhiên là Ngụy Anh Lạc rồi...!"

"Ta sớm xem cô ta thật không vừa mắt."

"Đồ xấu xa tràn trề dã tâm, biết rõ sẽ đạp chúng ta mà..."

https://thuviensach.vn

Tiếng cười tiếng mắng ầm ĩ một trận, Cát Tường tuy rằng dốc sức liều mạng thay Ngụy Anh Lạc phản bác, nhưng mà "địch" vây quanh tứ phía, lại nhiều miệng như vậy, lấy ít địch nhiều là chuyện không thể. Thêm nữa Cát Tường ăn nói vụng về, công phu châm chọc khiêu khích căn bản không phải đối thủ của đám người kia. Bác bỏ không được, ngược lại bản thân bị chọc giận gần chết, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, lồng ngực phập phồng nói: "Các ngươi, các ngươi..."

"Chúng ta làm sao, ngươi ngược lại cứ nói đi!" Cẩm Tú đẩy ngực nàng ra, đem nàng đẩy ngã chỗ đệm ướt trên giường. Cát Tường khó thở, mắt thấy sẽ phải cùng nàng động thủ, bỗng nhiên 'Rầm Ào Ào' một tiếng, Cẩm Tú bị một thùng nước từ sau lưng giội đến.

"A! !" Cẩm Tú hét lên một tiếng, trong nháy mắt cả người liền ướt sũng.

Nàng quay đầu lại, trừng mắt với người đang cầm thùng nước sau lưng, cả giận nói: "Ngươi làm gì vậy?"

Ngụy Anh Lạc mỉm cười, trong tay còn dư lại nửa thùng nước, một đường đi tới giường mấy người còn lại, một lần giội thẳng xuống hết. Bỗng chốc nghe thấy tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, các cung nữ từng người một từ trên giường nhảy xuống, bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận mắng: "Anh Lạc, ngươi điên rồi!"

"Thật quá đáng!"

"Đúng vậy a, bọn ta bất quá mới nói ngươi hai câu, ngươi lại đối xử với bọn ta như vậy?"

"Đi! Cùng đi tìm cô cô!" Cẩm Tú đưa tay lau sạch nước trên mặt, nàng toàn thân đều ướt đẫm, giọt nước thuận theo tóc mai cùng với góc áo chảy xuống. Ánh mắt Cẩm Tú âm tàn nhìn chằm chằm Ngụy Anh Lạc, sau đó

https://thuviensach.vn

nhấc chân hướng ra ngoài cửa, "Ta ngược lại muốn nhìn xem, ngươi làm lớn chuyện như vậy, cô cô còn có thể tha cho ngươi hay không!"

Mắt thấy tình thế phát triển ngày càng nghiêm trọng, Cát Tường có chút nóng nảy: "Đừng, đừng, mọi người đừng đi, Anh Lạc chỉ là nhất thời xúc động, cô ấy không phải cố ý! Anh Lạc, cô mau nói gì đi!"

Ngụy Anh Lạc nhẹ buông tay thả thùng gỗ rơi xuống đất, dần dần bước đến gần Cẩm Tú.

"Để cho các cô ấy đi đi." Ngụy Anh Lạc cười như không cười nói, "Dù sao bọn họ mới gặp xui xẻo, không phải ta."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Áp chế

"Đi đi." Ngụy Anh Lạc đưa tay chỉ vào cửa phòng, "Ta ở chỗ này chờ các ngươi, các ngươi nhanh đi đi."

Cửa phòng mở rộng ra, gió đêm theo bên ngoài xào xạc thổi vào, bọn họ vừa mới còn nháo nhào ầm ĩ muốn đi cáo trạng, giờ đây dưới chân như bị keo dán dính chặt vào sàn, gắt gao đứng ngây như phỗng.

"Ngươi tưởng bọn ta không dám?" Cẩm Tú ngó trái liếc phải hô hào, "Đi!"

Nhưng lần này lại không ai nghe theo nàng.

Mọi người tuy rằng ghen ghét Ngụy Anh Lạc, nhưng càng kiêng kị nhiều hơn.

Dù sao cách đây mấy canh giờ trước, từng có một cô cung nữ bị đuổi, không chờ mặt trời xuống núi liền ôm một bao vải xanh y phục, khóc sướt mướt xuất cung, quãng đời còn lại không còn cơ hội được đặt chân vào cửa cung nửa bước.

Ai muốn bắt chước cô ta đâu chứ?

Ngụy Anh Lạc đảo mắt nhanh khắp khuôn mặt từng người, trong lòng cười lạnh, bọn họ chẳng khác gì một đám dây leo trên tường, gió chiều nào theo chiều ấy. Ban đầu Cẩm Tú áp đảo thắng thế, các nàng liền hùa theo nàng ta, đến phiên nàng làm khó lại đảo hướng chuyển sang bên này.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt ngưng động trên gương mặt Cẩm Tú, Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói: "Ngươi thấy ta khoe mẽ lúc nào? Ta chỉ giúp đỡ Cát Tường mà thôi, ngươi cũng có thể giúp cô ấy, bọn ngươi đều có thể giúp cô ấy, chỉ là các ngươi đều không lựa chọn làm vậy. Đến khi ta được ca ngợi, các ngươi liền chỉ nhớ rõ Ngô tổng quản khen ta thế nào. Bản thân không giúp người còn không cho người khác giúp, có đạo lý vậy sao?"

"Hai người ăn gian rõ rành rành mà còn dám mạnh miệng?" Cẩm Tú mỉa mai, "Cũng là do ta hiền lành cho nên không vạch trần các ngươi tại trận. Kim kê cái gì mẫu đơn cái gì chứ, Cát Tường lúc trước rõ ràng thêu cá chép vàng..."

"Đủ rồi!" Ngụy Anh Lạc xen ngang lạnh lùng nói, "Ta chẳng muốn cùng ngươi đôi co chuyện này nữa. Ngươi hãy nhớ kỹ, ta - Ngụy Anh Lạc - nếu ngươi hôm nay đâm ta một đao, ta sẽ chém lại ngươi mười nhát, ngươi hôm nay đối với ta như thế nào, sau này ta nhất định sẽ hoàn lại ngươi một trăm lần! Được rồi, đi đi, các ngươi đều đi hết đi, mấy người kia nữa đi luôn đi!"

"Ngươi!" Cẩm Tú có chút sợ hãi, nhưng vẫn quyết không bỏ qua lại mạnh miệng nói, "Ngươi cho là ta không dám?"

Liền thấy Ngụy Anh Lạc nở nụ cười, một bên cười, một bên hướng phía Cẩm Tú bước tới.

"Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?" Cẩm Tú bị khí thế nàng dọa sợ tới mức thối lui về sau vài bước, cánh tay liền bị kéo đi, nhịn không được giằng co, "Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn mang ta đi đâu?"

"Dẫn ngươi đi gặp cô cô." Ngụy Anh Lạc cười tươi như hoa, lôi kéo nàng đi ra ngoài cửa, "Chậm trễ thêm nữa chỉ sợ cô cô đã đi ngủ mất."

Cẩm Tú nghe vậy trợn mắt há mồm, nàng ban đầu còn tưởng Ngụy Anh Lạc là cậy mạnh nói vậy thôi, nào biết được nàng thực sự dám nói dám

https://thuviensach.vn

làm, nhịn không được hỏi: "Ngươi, ngươi thật không sợ bị cô cô trừng phạt sao?"

"Sợ? Người nên sợ không phải là ngươi sao?" Ngụy Anh Lạc cười mỉm nói, "Còn nhớ rõ lúc trước cô cung nữ kia bị đuổi đi như thế nào không? Chủ tử ghét nhất chính là giả dối thị phi -- lời này Ngô tổng quản mới nói lúc chiều, đừng nói ngươi quên nhanh vậy chứ?"

Cẩm Tú nghe vậy run người một cái. Hình ảnh người kia ôm bao y phục màu xanh, bóng lưng tiêu điều rơi lệ dưới ánh tà dương vàng nhạt, lại lần nữa hiện lên trước mắt nàng.

"Ta không có làm gì thị phi giả dối hết, chuyện tối nay tất cả đều do ngươi gây ra, ai ai cũng đều nhìn thấy..." Cẩm Tú vội vàng nói.

"Sau đó thì sao?" Ngụy Anh Lạc thương cảm ngó nàng, "Ngươi cho rằng chưởng sự như cô cô rảnh rỗi thay ngươi chậm rãi phân trần đen trắng sao! Chỉ mấy người chúng ta cùng ở chung trong gian phòng này, nhưng một khi xảy ra chút chuyện, ai cũng đừng hòng thoát khỏi liên quan, nhẹ thì bị phạt, nặng thì bị đuổi ra ngoài. Ngươi tin hay không?"

"Ta, ta không tin..." Cẩm Tú ngữ khí yếu ớt đáp.

"Không tin à, vậy chúng ta liền thử đi xem sao." Ngụy Anh Lạc lại càng cười một cách điềm tĩnh, dắt cánh tay của nàng cùng đi ra ngoài.

Cẩm Tú sợ hãi, theo bản năng ôm lấy cây cột không chịu đi. Những người còn lại hai mặt nhìn nhau một hồi, cũng từng người một lao đến ôm tay lại cùng ngăn cản, rồi vội vàng đem cửa đóng kín lại, sau đó bảy mồm tám lưỡi mà cố gắng khuyên nhủ: "Anh Lạc, đừng như vậy, đều đã trễ như vậy còn quấy rầy cô cô nghỉ ngơi, ngươi thực không muốn sống nữa sao?"

"Đúng đấy, chỉ là chuyện chăn đệm cỏn con thôi mà, tội gì phải náo loạn như thế?"

https://thuviensach.vn

"Ai, lại nói việc này đều do Cẩm Tú gây ra. Cẩm Tú, cô xin lỗi Anh Lạc đi, việc này liền kết thúc?"

Dây leo trên tường đón gió ngược lại, sợ cùng Ngụy Anh Lạc nháo lớn về sau liền liên lụy bọn họ cùng chịu khổ nên nhao nhao chĩa mũi nhọn đâm ngược Cẩm Tú. Ngươi một lời ta một câu từng bước ép buộc chỉ trích khiến mặt Cẩm Tú thoạt đỏ thoạt trắng, cuối cùng chịu không được đành ngậm đắng nuốt cay cúi đầu xin lỗi Ngụy Anh Lạc: "Ta biết ta sai rồi, Anh Lạc, ngươi buông tay ra, ta không bao giờ nói chuyện vậy nữa."

"Nói lời xin lỗi xong liền phủi sạch mọi chuyện như vậy?" Ngụy Anh Lạc cười nói, "Ngươi thật coi ta tốt như vậy sao?"

Cẩm Tú mang một bụng ủy khuất, trong ánh mắt nhịn không được rơm rớm nước mắt, thét to: "Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa, cho ngươi rút mấy ngón tay sao? Nè, ngươi liền rút..."

Rầm rầm rầm!

Vài tiếng đập cửa đã cắt đứt lời của nàng.

"Hơn nửa đêm còn náo loạn cái gì?" Phương cô cô cách một cánh cửa hét to, "Mở cửa!"

Một đám cung nữ lập tức bị dọa đến ngây người, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, bất tri bất giác đem nàng trở thành người đáng tin cậy, trông chờ nàng quyết định.

"Tới ngay!" Ngụy Anh Lạc lên tiếng, sau đó hạ giọng đối với người trong phòng nói, "Còn đứng đó làm gì, mau giấu thùng gỗ với lau sạch nước trên mặt đất đi, những thứ khác để ta giải quyết."

Nàng ra lệnh một tiếng, mọi người lập tức như được tiếp năng lượng, vội vàng đem thùng nước giấu dưới giường, trong khoảng thời gian ngắn

https://thuviensach.vn

tìm không thấy chổi quét, hai cung nữ liền dứt khoát quỳ trên mặt đất, móc ra khăn tay chà lau sàn nhà sạch sẽ. Đợi các nàng làm xong hết thảy, Ngụy Anh Lạc mới đưa tay nới lỏng búi tóc, bộ dạng lười biếng như vừa từ trong chăn bò ra, kéo mở cửa phòng nói: "Cô cô, muộn như vậy rồi, người tới có việc gì sao?"

"Nhốn nháo đến cách mười dặm xa ta còn có thể nghe được, làm sao mà ngủ nổi?" Phương cô cô từ cửa bước vào, ánh mắt một vòng quét quanh phòng, "Nói một chút, đã trễ thế này lại không chịu ngủ mà ồn ào cái gì?"

"Không có gì." Ngụy Anh Lạc ánh mắt yên tĩnh nói, "Là nãy ta sơ ý đem ấm trà đổ ướt tấm đệm trên giường, mọi người tụ lại giúp ta tìm cách giải quyết thôi."

"Ngươi sao lại không cẩn thận như vậy?" Phương cô cô sắc mặt trầm xuống, dạy dỗ, "Sáng mai ngươi tự đem chăn đi phơi khô. Còn tối nay tạm thời lật mặt chăn mà đắp, nhớ kỹ, không cho phép lên tiếng nữa, nếu không cùng nhau chịu phạt, nghe thấy chưa!"

Mọi người vội vàng đáp: "Vâng!"

Lập sập một tiếng, cửa phòng lần nữa đóng lại.

Bên trong các cung nữ không hẹn mà cùng thở dài nhẹ nhõm, người người đều có chút hết hứng khởi, bối rối trực tiếp leo lên giường nằm ngủ.

Cẩm Tú cũng vậy, ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo, vốn định gây khó dễ cho Ngụy Anh Lạc ngờ đâu suýt nữa đem mặt mình cho người ta bôi đen thành tro. Qua chuyện này chẳng những không biết hối cải, ngược lại Cẩm Tú còn ghi hận triệt để với Ngụy Anh Lạc...

"Sớm muộn ta cũng sẽ cho ngươi biết tay." Cẩm Tú đang trầm tư suy ngẫm chợt thấy một cánh tay từ đâu thò đến giựt lấy tấm chăn đệm mình

https://thuviensach.vn

đang ngồi. Cẩm Tú lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại nhìn đối phương chất vấn, "Ngụy Anh Lạc, ngươi cầm chăn màn của ta đi đâu?"

Ngụy Anh Lạc tiện tay ném xuống miếng chăn đệm ướt sũng nước lên giường Cẩm Tú, sau đó lặp lại lời nói Phương cô cô lúc trước đã dặn: "Sáng mai tự mình đem chăn phơi khô. Còn tối nay ngươi lật mặt chăn lại mà đắp."

"Ngươi nghĩ hay quá nhỉ!" Cẩm Tú thò tay kéo lại tấm đệm, "Trả lại cho ta! Uy... uy... ngươi đi đâu?"

Ngụy Anh Lạc căn bản không thèm phản kháng. Cẩm Tú muốn, nàng liền buông tay đem chăn trả lại cho nàng, sau đó thẳng hướng ngoài cửa đi ra: "Ta đi tìm cô cô."

Đám cung nữ nghe xong liền giật nảy người, vội vàng nhao nhao trợn mắt với Cẩm Tú: "Gây chuyện chưa đủ sao?"

"Còn muốn liên lụy bọn ta?"

"Đưa cho Anh Lạc đi!"

Cẩm Tú không biết làm thế nào, vô thức cắn môi như muốn chảy ra máu, không tình nguyện đưa chăn màn lại cho Anh Lạc: "Cầm lấy đi!"

"Lên giường ta trải lại đàng hoàng." Ngụy Anh Lạc đứng chắp tay, bộ dạng lười biếng sai bảo.

Ngươi xem ta là người hầu của ngươi chắc? Cẩm Tú bị chọc giận đến hoa mắt chóng mặt, lồng ngực phập phồng hồi lâu mới miễn cưỡng xuống giường, đem tấm đệm ném mạnh lên giường Ngụy Anh Lạc. Sau đó nàng nhanh chóng trở về giường mình, dùng chăn ướt sũng đắp kín mặt, chăn run nhè nhẹ, cũng không biết có phải vụng trộm khóc không nữa.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc chậm rì rì trở về giường mình, khóe mắt quét quanh một vòng, không ít người vội vàng né tránh ánh mắt của nàng.

Có tấm gương như Cẩm Tú đây, nàng tin tưởng những người này sẽ an phận trong một khoảng thời gian, cũng sẽ không dám gây phiền toái cho nàng.

"Anh Lạc." Tắt đèn cầy xong xuối, Cát Tường nằm ở cạnh người nàng, nhỏ giọng cùng nàng thì thầm: "Cô thật là lợi hại."

"Người thiện bị người lừa gạt, ngựa thiện bị người cưỡi. Nếu muốn không bị người khác khi dễ, có đôi khi chỉ có thể ác độc một chút." Ngụy Anh Lạc lười biếng trả lời.

Cát Tường cái hiểu cái không gật đầu, cũng không biết có nghe lọt tai hay không.

Không bao lâu sau, bên tai truyền đến tiếng ngáy nhè nhẹ, Ngụy Anh Lạc đảo mắt nhìn qua liền thấy tiểu cô nương này đã ngủ rồi, bất đắc dĩ cười cười thay nàng đắp lại chăn mền trên người. Đúng thật là con nít, dáng ngủ không yên đem chăn màn đều trượt xuống lưng rồi, cũng không sợ đêm lạnh dễ bị cảm mạo.

"Thực hâm mộ ngươi." Nàng sờ khuôn mặt mũm mĩm có chút trẻ con của Cát Tường, giống như vuốt qua khoảng thời gian vô ưu vô lo của ngày trước. Đêm đã khuya, nàng trằn trọc khó ngủ, cuối cùng thật sự là ngủ không được, chỉ có thể trợn tròn mắt nhìn lên trần nhà đen như mực, nghĩ thầm: "Muội rốt cuộc vào phường thêu được rồi tỷ tỷ ơi. Nhưng muội nên bắt đầu điều tra từ đâu đây..."

Phường thêu cách Hoàng đế thật sự quá xa, nàng không thấy được hắn, chỉ có thể bằng tài nghệ của mình thì may ra, nhưng cái này thì có gì hữu dụng. Mục đích nàng vào đây không phải hiến dâng tay nghề mà chỉ muốn giành lại công bằng cho tỷ tỷ.

https://thuviensach.vn

"Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến." Ngụy Anh Lạc tự nhủ, "Đầu tiên, mình phải thu thập thông tin trước... về hai loại người, một người phải có khoảng thời gian dài sống trong cung, còn lại là người có địa vị cao, vì thông thường những người đó sẽ nắm rõ nội tình nhiều hơn. Mình phải nghĩ biện pháp kết bạn hai loại người này mới được..."

Thời gian dài sống trong cung, Phương cô cô.

Mà địa vị cao...

Trước mắt Ngụy Anh Lạc dần hiện ra hình bóng một người quấn quanh chuỗi tràng hạt phỉ thúy trên tay.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tranh vẽ phi tần

Loảng xoảng!

Một chuỗi tràng hạt phỉ thúy bất ngờ từ hướng phải bay lên. Cùng lúc một chén sứ men trắng khắc họa hoa bát tiên từ trên bàn bị hất mạnh xuống đất. Tốn ba năm để làm ra được đồ quý nhưng vỡ tan từng mảnh vụn thì chỉ trong khoảnh khắc.

Gia tần vừa vào cửa liền chứng kiến cảnh này. Có vài mảnh vụn còn văng đến chân làm nàng ta sợ tới mức phải lui về sau mấy bước, hơi hoảng sợ hỏi nhỏ: "Quý phi nương nương, đang yên đang lành sao nương nương lại nộ khí như vậy?"

Trữ tú cung nổi danh vàng son lộng lẫy. Nhắc đến nơi này là phải kể đến khung gỗ bác cổ có đầy các loại vàng bạc ngọc ngà, có đồ cổ hiếm lạ, có gối ngọc thạch Tây Thi từng dùng, có tỳ bà Vương Chiêu Quân từng đàn, có khuyên tai minh nguyệt Điêu Thuyền từng đeo, còn có tấm khay hoa văn Dương quý phi từng đựng trái lệ chi, nhưng tất cả hôm nay đều bị Tuệ quý phi trong cơn thịnh nộ đẩy rơi xuống đất không chút lưu tình: "Không cần ngươi quản. Cút! Cút hết đi! Cút khỏi tầm mắt bổn cung!"

Gia tần bất đắc dĩ thối lui ra ngoài, lôi kéo cung nữ đứng canh bên cửa hỏi: "Đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy?"

Cung nữ nhỏ giọng nói: "Người không biết đâu, lúc Quý phi quay về còn đang êm đẹp, ai ngờ Hoàng thượng thưởng cho một bức《Ban cơ từ liễn đồ》 nương nương nhìn thấy lập tức giận dữ!"

https://thuviensach.vn

Gia tần cân nhắc một lát, sau đó lại đẩy cửa vào cười nói, "Nương nương, nghe nói Hoàng thượng ban cho người《Ban cơ từ liễn đồ》? Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương!"

"Chúc cái gì?" Tuệ quý phi tức đến xanh mặt, "Hán Thành Đế mời gánh hát để Tiệp dư mua vui, Tiệp dư vì thấy không hợp lễ nghi nên đã cự tuyệt, bởi vậy trở thành một đời hiền phi. Hoàng thượng chính là muốn nhắc nhở bổn cung phải làm một phi tử biết tôn kính lễ độ!"

Gia tần: "Nương nương, người hiểu sai..."

"Toàn bộ là vì cô ta!" Tuệ quý phi lại hất ngã một cái khay ngọc, sau đó đi đi lại lại trong phòng, vẻ mặt nôn nóng phẫn hận, "Từ khi vào cung, cô ta đã là Hoàng hậu Đại Thanh cao cao tại thượng. Bổng lộc một năm của cô ta được một ngàn lượng, bổn cung ít hơn cô ta bốn trăm lượng. Trường xuân cung được dùng đồ vàng, Trữ tú cung lại chỉ xứng dùng đồ bạc. Cô ta thì dùng nghi giá, bổn cung chỉ được dùng nghi trượng. Dù là ban thưởng cái gì, bổn cung toàn được ít hơn cô ta! Được thôi, những thứ này bổn cung có thể chịu đựng. Vậy Hoàng thượng thì sao? Bổn cung đứng sờ sờ ở đó, Hoàng thượng đến liếc cũng keo kiệt. Trong mắt chỉ có mỗi cô ta, bổn cung làm sao có thể nhịn tiếp được nữa! Người ban bức tranh đó chính là nói bổn cung lạm quyền, khi dễ Hoàng hậu mà người yêu nhất!"

"Nương nương." Gia tần vội vàng đi tới, thả nhẹ thanh âm trấn an nói, "Người hiểu lầm Hoàng thượng rồi."

"A?" Tuệ quý phi lông mày nhíu lại, liếc mắt nhìn nàng, "Ngươi nói xem bổn cung hiểu lầm Hoàng thượng cái gì?"

"Hoàng thượng ban tranh cho khắp lục cung, không chỉ riêng bức《Ban cơ từ liễn đồ》cho mình nương nương." Gia tần nói tiếp, "Chung túy cung là 《 Hứa hậu phụng án đồ 》, Khải tường cung là 《 Khương

https://thuviensach.vn

hậu thoát trâm đồ》, ngay cả Hoàng hậu người cũng ban một bức 《Thái tự hối tử đồ》."

Tuệ quý phi nghe vậy sững sờ: "Cô ta cũng được ban sao? 《Thái tự hối tử đồ》là có ý gì?"

"Thần thiếp đoán chẳng qua Hoàng thượng chỉ là nhất thời cao hứng, ban thưởng bức họa về các hậu phi (Hoàng hậu và phi tần) hiền lương thời cổ đại, chính là muốn tất cả phi tần hậu cung đều noi gương theo mà thôi." Gia tần cười nói, "Nương nương hà tất vì chuyện này mà tức giận chứ?"

Nghe nói Hoàng hậu cũng nhận được bức họa giống mình, nộ khí của Tuệ quý phi biến mất hơn phân nửa. Nàng ngồi xuống một cái ghế gần đó, cung nữ hầu cạnh vội vàng dâng lên một tách trà. Sau khi uống xong một ngụm, Quý phi nhếch đôi môi diễm lệ, đối với Gia tần phong tình vạn chủng cười nói: "Ngươi chính là trời sinh khéo ăn khéo nói, lời nào bổn cung cũng đều muốn nghe."

Gia tần kính cẩn đáp lời: "Thần thiếp bất tài, nguyện vì nương nương phân ưu."

"Nhưng mà," Tuệ quý phi thắc mắc hỏi han, "Bổn cung không tin Hoàng thượng lại tùy hứng làm chuyện vô thưởng vô phạt như vậy. Theo ý ngươi, Hoàng thượng cuối cùng có thâm ý gì?"

Sống trong hậu cung chính là phải nhìn nhiều, nghe nhiều, suy nghĩ lại càng nhiều. Phía trên chủ tử ho khan một tiếng, người phía dưới sẽ phải từ tiếng ho này mà phân biệt ra được đâu là khát nước đâu là bị bệnh, để hắn còn biết mà bưng trà hay dâng thuốc. Hoàng thượng đơn giản chỉ ban thưởng mấy tấm vẽ nhưng lại khiến khối người phải mê man thao thức đến tận trời sáng rồi.

Gia tần suy tư một lát liền trả lời: "Hoàng thượng ban thưởng tổng cộng mười hai bức vẽ. Theo suy đoán của thần thiếp, mười hai bức này hợp

https://thuviensach.vn

lại chính là đại biểu cho hậu phi hoàn mỹ lý tưởng trong lòng Hoàng thượng. Nói thí dụ như 《 Từ phi trực gián 》 là hy vọng phi tần noi theo Từ tuệ phi, khi Đường Thái Tông phạm sai lầm thì dũng cảm đứng lên can gián, cùng với 《 Tào hậu trọng nông 》..."

"《 Tào hậu trọng nông 》?" Tuệ quý phi nghe xong cái tên liền cười lên ha hả, trên đầu châu trâm (cài tóc) đong đưa chập chờn lắc lư phát quang, "Người nào xui xẻo được ban cho bức tranh rách đó vậy? Ý Hoàng thượng muốn cô ta đi làm nông sao?"

"Là hy vọng hậu phi có thể giống như Tào hoàng hậu của Tống Nhân Tông, mộc mạc tiết kiệm, coi trọng nông dân." Gia tần cười nói, "Cái này chẳng thấm vào đâu, thần thiếp nghe nói có người còn nhận được bức 《 Tiệp dư đương hùng 》 đấy."

"Ôi ôi, bụng bổn cung đau chết mất thôi!" Tuệ quý phi ôm bụng cười ngả nghiêng ngả ngửa, suýt nữa từ trên ghế té xuống, "Người nào nhận được vậy? Ý Hoàng thượng là khuyên cô ta rời bỏ người, lên núi cùng gấu nhảy xuống hay sao?"

"Xem chừng là hy vọng cô ta có thể khi Hoàng thượng lâm nguy mà giống như Phùng tiệp dư trước đây dùng tính mạng mình bảo vệ Hán Nguyên Đế an toàn." Gia tần giải thích nói.

Mười hai tranh vẽ từng bức dần được giải nghĩa. Tuệ quý phi ôm lấy bụng mình, như có điều suy nghĩ nói: "Nói như vậy, Hoàng thượng là muốn hậu phi chúng ta ngoài mỹ mạo xuất chúng thì quan trọng càng phải hiếu thuận hiền lương. Lúc bình thường thì cùng tiết kiệm chăm lo hậu cung, lúc cần thiết còn có thể dũng cảm tay không xé mãnh hổ rồi?"

"Vâng." Gia tần cười nói, "Nương nương thật sự là thông minh, một chút đã thấu hiểu cả."

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi cười xùy một tiếng, sau đó khẽ dựa vào ghế không chút hứng thú, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu trần nhà, lẩm bẩm nói, "Rốt cuộc người là muốn nữ nhân hay là muốn thần nhân vậy?"

Lại một đêm trằn trọc thâu đêm suốt sáng.

Có người trằn trọc, có người ưu tư khó tránh. Còn trong Dưỡng tâm điện, có một người tôn quý nhất đồng dạng còn chưa đi ngủ, dưới ánh nến hắt lên bóng người đó đang đọc tấu chương.

Một bên mặt người đó được ánh nến chiếu sáng tạo nên một tầng màu vàng ấm áp giống như tượng thần trong miếu thờ màu vàng. Đạo mạo trang nghiêm, cao cao tại thượng, bao nhiêu cung nhân đều cam tâm tình nguyện trả giá hết thảy chỉ cầu được hắn chú ý một lần.

"Hoàng thượng." Đại tổng quản Lý Ngọc - người đã nhiều năm hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng - trên tay bưng một cái khay tiến đến gần nói, "Hoàng hậu nương nương đưa bữa ăn khuya tới, người cũng nên nghỉ một chút rồi."

Trong khay đựng một chén nước canh tuyết lê đường phèn, Hoằng Lịch tiếp nhận nhấp mấy miệng, ngọt thấm vào tận tâm can. Hắn tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt nói: "Mấy ngày gần đây trong cung có xảy ra chuyện gì không?"

"Hoàng thượng muốn nghe cái gì?" Lý Ngọc cười nói.

"Cái gì cũng được." Hoằng Lịch lười biếng nói, "Hậu cung có gì thú vị không? Có khi nghe được lại giúp trẫm thanh tỉnh trở lại."

Hậu cung tuy lớn, kỳ thật cũng nhỏ. Chủ tử nhiều người, số lượng cung nữ cùng thái giám thì vô số kể. Nhưng với tư cách người đứng đầu thái giám như Lý Ngọc chưởng quản thì sở hữu vô số tai mắt ngầm xung quanh. Vì thế rất nhiều chuyện căn bản không phải là bí mật gì, một hậu

https://thuviensach.vn

cung to như vậy đối với hắn mà nói y như gió lùa bị bốn bề là tường lấp kín.

Đây cũng là nguyên nhân mà Hoằng Lịch rất trọng dụng hắn. Có hắn bên cạnh phụ tá, Hoằng Lịch thời thời khắc khắc biết được mọi tình huống trong cung.

"Nhắc đến hậu cung thì các vị chủ tử bây giờ không hẹn mà cùng đau đầu vì một chuyện đây." Lý Ngọc cười nói.

"A?" Hoằng Lịch mắt không buồn động, hai tay khoanh lại đặt trước ngực, "Chuyện gì?"

"Ngọn nguồn câu chuyện bắt đầu từ việc Hoàng thượng ban thưởng những bức vẽ kia..." Lý Ngọc đơn giản miêu tả lại tình cảnh của Tuệ quý phi lúc nãy. Bởi vì chỉ mới phát sinh chưa đầy một canh giờ nên Lý Ngọc thuật lại vô cùng tường tận, thậm chí ngay cả thần thái lúc nói chuyện đều rất sinh động, "... Tuệ quý phi mới vừa nhìn thấy bức vẽ 《 Ban cơ từ liễn đồ 》 liền phát nộ khí thật lớn ở Trữ tú cung."

"Nàng ấy lúc nào mà chẳng giận?" Hoằng Lịch từ chối cho ý kiến, "Còn những người khác thì sao?"

"Bên Nhàn phi nương nương có ngạch nương đến thăm. Bà ấy muốn nương nương thủ thỉ bên gối Hoàng thượng để cho a mã có thể một đường thăng quan tiến chức, nhưng Nhàn phi nương nương đã lấy lý do 'hậu cung không được can chính' từ chối rồi." Lý Ngọc thở dài, "Ngạch nương của Nhàn phi liền giận dữ rời đi, nương nương cũng không hề cản lại. Khi Hoàng thượng ban thưởng bức vẽ, nương nương sai người đem tranh đặt lên bàn thờ, còn người thì thắp hương cầu khẩn: Một nguyện lang quân thiên tuế, hai nguyện thiếp thân khỏe mạnh, ba nguyện như con én trên xà nhà, hàng năm được gặp gỡ."

Hoằng Lịch lặng lẽ khép mắt lại: "... Còn Hoàng hậu thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Hoàng hậu nương nương tựa hồ tâm tình không được tốt." Lý Ngọc trả lời, "Nương nương tuy rằng chưa hề nói gì, nhưng hai cung nữ tâm phúc bên cạnh Hoàng hậu sau lưng thảo luận, nói là..."

Hắn muốn nói gì đó lại thôi, lời nói một nửa thì ngừng lại, Hoằng Lịch không kiên nhẫn thúc giục nói: "Nói cái gì hả?"

"Nói... Hoàng thượng là đang mượn bức vẽ này nhắc nhở Hoàng hậu nương nương chớ vì chuyện buồn ba năm trước đây mà suy sụp tinh thần, chuyện gì xung quanh cũng không để tâm." Lý Ngọc nói đến đây, từng li từng tí cẩn thận đánh giá sắc mặt Hoằng Lịch.

Ba năm trước đây, Vĩnh Liễn - Nhị a ca do Hoàng hậu nương nương sinh ra - yểu mệnh qua đời.

Mẫu tử tình thâm, Hoàng hậu nương nương bởi vậy hầu như chưa gượng dậy nổi. Năm nay mới có chút hòa hoãn thay đổi. Mặc dù trong mắt người ngoài, Hoàng thượng và nương nương vẫn như cũ tình sâu nghĩa nặng, tôn trọng lẫn nhau. Nhưng trong lòng Lý Ngọc hiểu rõ hai người bởi vì chuyện này mà có một ít hiềm khích với nhau.

Quả nhiên lông mày Hoằng Lịch cau lại, lộ vẻ không muốn tiếp tục bàn luận chuyện này nữa.

Lý Ngọc liền dứt khoát kết thúc chuyện này, vẻ mặt giả vờ kinh ngạc hỏi: "Hoàng thượng, nô tài cả gan hỏi một câu, mười hai bức Cung Huấn Đồ nối lại có phải là niềm kỳ vọng của người đối với hậu phi không?"

Hoằng Lịch nhẹ nhàng lắc đầu, đem nửa chén canh đường còn lại một mạch uống hết, sau đó một lần nữa cầm lấy tấu chương, chỉ là tinh thần dường như mất tập trung.

Lý Ngọc nhận thấy Hoàng thượng không còn để tâm đến chính sự, liền đánh bạo ưỡn ngực nghiêm mặt tiếp tục cùng Hoàng thượng nói

https://thuviensach.vn

chuyện: "Hoàng thượng, nô tài tốt xấu gì cũng là một nửa nam nhân, nữ nhân trong Tử Cấm Thành này cũng từng gặp nhiều rồi! Nữ nhân có yêu kiều thướt tha, tư thái yểu điệu mê người, biết thêm chút thi từ ca phú, lại gảy đàn ca hát hay đã là hiếm có lắm rồi. Nếu còn yêu cầu ngàn vạn mỹ đức hội tụ tại một tấm thân thì biết đi đâu mà tìm chứ?"

"Trẫm là thấy họ nhàn hạ quá." Hoằng Lịch đầu cũng lười ngẩng lên, nhìn chằm chằm tấu chương trong tay nói.

Lý Ngọc nghe vậy sững sờ: "A?"

"Nhàn hạ, ắt sẽ sinh sự." Hoằng Lịch mỉm cười, nụ cười này hơi có vẻ giảo hoạt, hòa tan trên gương mặt trang nghiêm y như tượng thần trong miếu thờ rơi xuống trần gian, "Trẫm ban Cung Huấn Đồ cho hậu cung cũng đủ để họ nghiền ngẫm trong một thời gian."

Hậu cung chúng phi có nghĩ nát óc cũng chưa ngộ ra được ý đồ đằng sau mười hai bức phi tần cổ đại này là gì. Ngay cả Lý Ngọc đối với đáp án này cũng ngu ngơ trong chốc lát, sau đó mới lẩm bẩm hỏi: "Cân nhắc một hồi, vậy có thể có tác dụng ... gì?"

Hoằng Lịch cười cười đùa giỡn, cầm một cuốn tấu chương trong tay gõ lên cái trán của hắn: "Bởi vì các nàng hầu hết đều ngờ nghệch giống như ngươi, đều sẽ cảm thấy trẫm là đang nhắc nhở các nàng phải biết hiền lương thục đức. Vì thế để khớp với ý muốn của trẫm các nàng sẽ làm một phi tần hiền lương, yên phận thủ thường để nịnh nọt trẫm. Vậy trẫm sẽ được yên tĩnh mấy ngày rồi!"

"A?" Lý Ngọc ngộ ra, "Hoàng thượng, người là đang đùa giỡn với bọn họ à!"

Tiếng cười ha hả từ Dưỡng tâm điện vang lên, hai ngự tiền thị vệ đang đứng canh cửa bên ngoài ngạc nhiên đối mắt nhìn nhau, cũng không biết Hoàng thượng vì chuyện gì mà cười vui vẻ đến vậy.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ngủ

Một tiểu thái giám bước vào nội đường Yến hỉ, bước đến bên cạnh Tuệ quý phi, ghé lỗ tai cùng nàng nói nhỏ một câu.

"Hoàng thượng nở nụ cười."

Tuệ quý phi gật gật đầu, sau đó gật đầu với cung nữ hầu cận bên cạnh, cô cung nữ kia liền dẫn tiểu thái giám ra ngoài lĩnh thưởng.

Không chỉ một mình Lý Ngọc mới có tai mắt, Tuệ quý phi cũng có tai mắt bên cạnh Hoàng thượng. Nếu có thể mang đến tin tức có giá trị, nàng sẽ vui lòng ban thưởng.

Thí dụ như lần này, mặc dù đối phương mang đến chỉ vẹn vẹn có năm chữ, nhưng từng chữ đều tựa nghìn vàng.

"Hoàng thượng nếu như nở nụ cười, chắc hẳn tối nay tâm tình không tệ." Tuệ quý phi nghĩ thầm, "Nói không chừng..."

"Nương nương, người có chuyện gì vui sao?" Gia tần cười hỏi.

Tuệ quý phi bất động thanh sắc liếc nàng ta một cái, cười nói: "Không có gì."

Trong nội đường không chỉ có riêng mình nàng, còn có Nhàn phi, Di tần, Uyển quý nhân,... chúng phi tần theo như vị phần mà ngồi ngay ngắn trên ghế của mình, cũng không phải có chuyện đại sự gì cần xử lý gấp trong đêm, bọn họ là đang chờ được Hoàng thượng gọi đến.

https://thuviensach.vn

Đêm nào cũng thế, dâng thẻ bài đưa đến Dưỡng tâm điện, mỗi người đều đêm đêm ngóng trông Hoàng thượng cầm lấy thẻ bài của mình.

"Hoàng thượng đã mấy ngày liền không truyền người thị tẩm rồi." Gia tần thấy Tuệ quý phi không muốn đáp lại liền hiểu rõ trong lòng, thức thời lái sang chủ đề khác, thở dài, "Tối nay Hoàng thượng sẽ không phải lại ngủ nghỉ một mình nữa chứ?"

Lời này vừa nói ra đều khiến tất cả mọi người lo lắng, ngay cả tâm tình Tuệ quý phi cũng có chút trở nên trầm trọng.

Đừng nhìn nàng quyền cao chức trọng, trong hậu cung nói một là một, nói hai là hai, thậm chí ngay cả Hoàng hậu có đôi khi còn phải nhìn mặt nàng mà hành sự. Trên thực tế có một tâm bệnh luôn được giấu trong lòng -- nàng vẫn chưa có hoàng tự.

Mỹ nhân dù có xinh đẹp như hoa nhưng ngày qua ngày rồi cũng sẽ dần già đi. Nếu như ngày nào đó trở thành sự thật, mà trong hậu cung không thiếu nhất chính là tú nữ tuyệt sắc giai nhân, chính trực trẻ tuổi, khi đó Hoàng thượng còn có thể cầm lấy thẻ bài của nàng sao? Sẽ không.

"Thật muốn có một đứa bé..." Tuệ quý phi nhịn không được nghĩ thầm.

Dưỡng nhi phòng lão (nuôi con để nhờ con lúc về già), ở ngoài kia đã thế, trong hậu cung càng phải như vậy. Đợi cho dung nhan tàn phai, tuổi tác già đi, ngoài con cái ra đâu còn nơi nào để bản thân dựa vào nữa. Cho dù đứa nhỏ này có chút ngốc cũng được, nhưng cũng sẽ là một vị Thân Vương đủ để trở thành hậu thuẫn to lớn cho mẫu thân hắn. Còn nếu như là vận khí tốt, ngày thường thông minh lanh lợi, tài đức vẹn toàn, lại được Hoàng thượng yêu thích, như vậy tương lai... vị trí Thái hậu cũng không phải là không thể.

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, càng không muốn đem tin tức thái giám mang tới trước đó chia sẻ với bọn họ. Nếu mọi chuyện có thể để nàng định đoạt, nàng hận không thể làm cho Lý Ngọc hướng trước mặt Hoàng thượng đưa lên thẻ bài có tên mình. Trong lòng sốt ruột chờ đợi, nàng theo bản năng vuốt vuốt con đồi mồi được khắc trên móng tay giả, không chút để ý hỏi: "Đúng rồi, sao bổn cung không thấy Thuần phi đâu cả?"

"Thưa nương nương, Thuần phi nhiễm bệnh phong hàn, thân thể còn chưa hồi phục cho nên tối nay không thể tới rồi." Gia tần trả lời, nàng dường như không có gì là không biết cả.

Tuệ quý phi liếc nhìn nàng một cái, miễn cưỡng nói: "Một năm 365 ngày thì có hơn phân nửa đều là nhiễm bệnh, đúng là một nàng Tây Thi ốm yếu."

"Nương nương nói rất đúng." Dĩnh quý nhân vội vàng tìm lý do để cùng nàng rút ngắn quan hệ: "Thể trạng Thuần phi tỷ tỷ quả thực có hơi yếu ớt, cứ dăm ba hôm lại bệnh một lần, hôm qua mấy người chúng thiếp còn thương lượng định hôm nào ghé qua thăm tỷ ấy."

"Thăm cái gì." Tuệ quý phi cười như không cười nói, "Thuần phi bị bệnh đều có Hoàng hậu quan tâm, chúng ta cần chi phải lao tâm khổ tứ?"

Dĩnh quý nhân bị câu nói ấy chặn họng, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, nghẹn cả buổi mới khó khăn thốt lên được một tiếng: "Vâng."

Các phi tần còn lại thấy tình hình Dĩnh quý nhân như vậy càng thêm im như thóc. Ai ai cũng đều mơ tưởng một chỗ dựa vững chắc, có người thậm chí còn nghĩ trèo lên cành cao Tuệ quý phi này. Nhưng nàng hỉ nộ vô thường, bình thường khó mà biết được nàng thật sự yêu thích cái gì. Nếu sơ ý mà chọc giận nàng thì khoảng thời gian tới xác định là khó sống trong hậu cung này rồi.

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi đang xoay xoay móng tay giả bỗng nhiên lên tiếng: "Còn Du quý nhân?"

Trong phòng im ắng một hồi, chờ cả buổi cũng không ai trả lời.

Tuệ quý phi nhấc ánh mắt hướng về mỹ nhân một thân y phục màu xanh: "Di tần, bình thường hai ngươi như hình với bóng kia mà. Du quý nhân hiện đang ở đâu?"

Trong hậu cung không phải người nào cũng đối địch lẫn nhau, ngẫu nhiên cũng có một Du quý nhân cùng một Di tần như vậy đấy. Mặc dù không phải ruột thịt, nhưng lại thân thiết còn hơn cả tỷ muội bình thường, dù sao vẫn chỉ có hai người cùng nhau an ủi san sẻ lẫn nhau.

Di tần nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đứng dậy kính cẩn trả lời: "Bẩm Quý phi nương nương, Du quý nhân thân thể không được khỏe, xin dưỡng bệnh..."

"A?" Tuệ quý phi một tay sờ lên huyệt thái dương, "Lại một người thân thể không khỏe..."

Nàng vốn là thuận miệng kéo dài giọng nói, nào ngờ được trên mặt Di tần lại toát ra vẻ mặt khẩn trương.

Không chờ Tuệ quý phi hiểu được thâm ý trong đó, Gia tần liền cười nói: "Gần đây Tử Cấm Thành không biết bị tà gió nào thổi qua liền khiến nhiều người ngã bệnh như vậy. Xem ra phải mời thái y đến khám bệnh cho từng người rồi, dù sao cẩn thận vẫn hơn."

"Du quý nhân thế nào?" Tuệ quý phi nhìn chằm chằm vào mặt Di tần, "Mời thái y xem bệnh rồi sao?"

Có lẽ biết mình khi nãy khẩn trương đã gây chú ý, Di tần cố tự trấn định nói: "Thần thiếp vốn cũng có ý định như vậy, nhưng mà A Dung từ

https://thuviensach.vn

nhỏ đã sợ uống thuốc, lại chỉ là ho nhẹ, nghĩ lại chắc cũng không nghiêm trọng gì, chỉ cần nằm vài ngày là có thể khỏe lại rồi..."

Tuệ quý phi nhìn chằm chằm vào Di tần khi nàng trả lời, ánh mắt giống như một cái cưa sáng bóng lóe lên. Dường như chỉ một giây sau sẽ cưa đầu nàng ra để nhìn xem có cất giấu ý niệm gì bên trong hay không.

Đúng lúc này cửa phòng mở ra, đại tổng quản Lý Ngọc từ bên ngoài bước vào.

Lực chú ý của Tuệ quý phi thoáng cái bị hắn hấp dẫn. Chúng phi đang ngồi tại chỗ cũng đem ánh mắt khát vọng đặt lên người Lý Ngọc.

Lý Ngọc vẫn mặc y phục màu xanh, trên khuỷu tay là một cây phất trần, đối với chúng phi quy củ hành lễ. Sau đó trước ánh mắt khát vọng của mọi người, hắn bình thản nói ra hai chữ mà các nàng không muốn nghe thấy nhất: "Giải tán!"

Hai chữ này như đòn roi vô hình đánh tan ánh mắt trông chờ của hậu phi. Xưa này có câu nói 'hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều' quả không sai chút nào. Có lẽ Tuệ quý phi là người thất vọng nhiều nhất nên đã nhịn không được hỏi ngay: "Hoàng thượng sao lại nghỉ ngơi một mình nữa?"

Lý Ngọc cười hiền lành nói: "Hồi Quý phi nương nương, tấu chương chồng chất như núi, cho nên Hoàng thượng muốn phê duyệt suốt đêm, nên không để các vị nương nương chờ không nữa."

Tuệ quý phi cười lạnh, lúc này đứng dậy bước đến cửa đi ra ngoài, hành vi vô phép tắc như thế đặt trên người nàng là việc quá đỗi bình thường. Khi bóng lưng Tuệ quý phi đã khuất dần, Di tần theo bản năng nhẹ nhàng thở ra, thật dọa người...Chúng phi tần còn lại trong phòng đối mặt với bóng lưng của nàng nhất tề hô: "Thần thiếp cung kính Quý phi nương nương!"

https://thuviensach.vn

Màn đêm buông xuống, các phi tần cũng chậm rãi từng người một hồi cung nghỉ ngơi. Cung nữ nằm bên trong đang ngủ say sưa bỗng nhiên bị những cú đánh đau thấu xương giáng xuống.

"A!"

"Đau quá!"

"Là ai?"

Liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết, các tiểu cung nữ từng người đang trong cơn mơ chợt tỉnh giấc, tức giận đang muốn chất vấn đối phương là ai, vừa mở mắt ra đã thấy gương mặt Phương cô cô băng lãnh như sương, nhất thời tức giận như tuyết tan ra, từng người như hóa thành chim cút bò xuống giường cung kính hô: "Cô cô."

Phương cô cô tay phải cầm thước vừa thô vừa dài như chân ghế, chậm rãi gõ gõ lên tay trái của mình, ánh mắt đảo qua khuôn mặt từng người, cuối cùng dừng lại trước mặt Cát Tường lạnh giọng hỏi: "Ngươi ngủ như thế nào?"

Cát Tường bối rối đưa tay lau nước miếng bên mặt, cười làm lành nói: "Ngủ còn có thể như thế nào, chính là nằm ngủ a."

"Có ai từng khen dáng ngủ của ngươi chưa?" Phương cô cô lạnh nhạt khiển trách một tiếng, "Ngủ mà ngửa mặt lên trời chính là đang rủa mắng trời cao, muốn bị trời phạt sao? Trong cung tuyệt không chứa chấp nô tài làm trái quy củ như vậy! Hết thảy leo lên giường lại cho ta, nằm xuống ngủ!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cho đến khi Phương cô cô lại giơ cây thước hướng về phía Cát Tường khiến nàng lập tức co người lại: "Nhanh lên!"

https://thuviensach.vn

Một mảnh gà bay chó sủa, chúng cung nữ vội vàng bò lại lên giường. Có Phương cô cô đứng sờ sờ thế kia, cả đám không ai dám ngủ, hoặc nằm nghiêng hoặc nằm sấp, không may lại bị Phương cô cô đánh lần nữa.

"Coi cái chân, ngươi muốn duỗi chân đạp cửa mà chạy à!"

"Còn ngươi nữa, tay trái để nghiêng đặt bên hông!"

"Đều không ngủ à, nên đánh!"

Roi đòn tựa như hạt mưa rơi xuống, gõ tay này, đánh chân kia. Có người đau đến mức hai mắt rưng rưng nhưng cũng không dám hô to, chỉ có thể gắt gao cắn môi dưới, sau đó nghe lời cô cô làm theo.

Cho đến khi tất cả mọi người đều nằm nghiêng người quy củ trên giường, chợt liếc nhìn lại thật giống một dãy người tượng (chôn chung với người chết) sắp đem đốt đi. Phương cô cô đến lúc này mới thu hồi lại cây thước trong tay, lạnh lùng nói: "Nhớ kỹ tư thế ngủ này cho ta, khi ngủ rồi cũng không được quên! Ngủ đi!"

Dạy dỗ xong, Phương cô cô dẫn thuộc hạ rời khỏi đây.

Chờ sau khi người đều đi hết, trong phòng mới vang lên tiếng khóc thút thít như là sợ bị Phương cô cô nghe thấy. Nghe kỹ thì âm thanh nghẹn ngào giống như từ giữa kẽ tay phát ra.

"Anh Lạc." Cát Tường vừa đem tay áo kéo lên lau nước mắt vừa nói với Ngụy Anh Lạc, "Cô cô đánh ta đau quá, cô giúp ta xem thử mu bàn tay có phải bầm tím rồi không?"

Vì trong phòng không đốt đèn lại chỉ có ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ cho nên Ngụy Anh Lạc không thấy được mu bàn tay có bầm tím hay không. Nếu quả thật có bầm tím thì phải làm sao đây? Trong cung cấp

https://thuviensach.vn

bậc uy nghiêm, Đại cung nữ quật đánh tiểu cung nữ dạy dỗ là chuyện thường tình, không thể giải oan.

"Anh Lạc." Cát Tường lặng lẽ xê dịch về phía Ngụy Anh Lạc, giống như một đứa con nít bị người bên ngoài đánh oan nên hiện tại muốn tìm kiếm an ủi cùng ấm áp từ người thân, "Cô có thể ôm ta ngủ được không?"

Ngụy Anh Lạc vuốt ve hai má của nàng, đối với nàng ôn nhu cười nói: "Không được."

Ban đầu Cát Tường trông thấy nụ cười của nàng, cho rằng nàng nhất định sẽ đồng ý, không ngờ lại nghe được đáp án hoàn toàn trái ngược, vì vậy ngây cả người hỏi: "Vì sao?"

Đôi mắt Ngụy Anh Lạc ánh lên sáng ngời, vẻ mặt khẳng định nói: "Bởi vì cô cô sẽ còn đến nữa."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thợ thêu

Rầm!

"Ối!" Một tiểu cung nữ đau đớn từ giường ngã lăn xuống đất.

Hai thuộc hạ trong tay cầm nến, ánh nến xua tan đêm tối bất định, chiếu lên gương mặt Phương cô cô chỗ tối chỗ sáng như ma như quỷ. Cây thước trên tay không ngừng vung vẩy quật trên người cung nữ kia, trong miệng tức giận mắng: "Dám ngáy à, ta bảo ngươi ngáy à!"

"Đừng đánh nữa, cô cô, đừng đánh nữa, đau quá! Đừng đánh nữa!" Cô cung nữ hai tay ôm đầu, khóc hô, "Ta cũng không muốn ngáy đâu, chuyện này không thể khống chế được mà! Ôi, ôi!"

Lúc cô cô đánh người, cô ta đều nằm nghiêng không dám nhúc nhích trên sàn. Cầm thước gỗ trên tay đứng trước giường, ánh mắt Đại cung nữ có đôi chút lưỡng lự, giống như chờ thời cơ để làm thịt cừu non.

"Quy tắc trong cung không cho phép phát ra tiếng khi ngủ. Nếu một ngày nào đó ngươi gác đêm cho chủ tử, lỡ mà phát ra âm thanh, chẳng những ngươi sẽ bị đánh chết mà ngay cả ta cũng sẽ bị liên lụy theo!" Thước trong tay Phương cô cô không chút lưu tình lại đánh lên người cô ta, "Không khống chế được, ta liền đánh ngươi tới khi ngươi khống chế được mới thôi!"

Phương cô cô lại đánh cô ta hồi lâu, có lẽ đã thấm mệt mới dừng lại động tác trong tay. Chờ đến khi lấy lại được hơi thở, cô cô lập tức một tay chống nạnh lạnh lùng đối với chúng cung nữ nói: "Đứng dậy, làm việc!"

https://thuviensach.vn

Mọi người đưa ánh mắt khó tin nhìn sắc trời tối đen như mực bên ngoài cửa sổ, thậm chí đem bàn tay vươn ra trước mặt thì đến cả đầu ngón tay cũng nhìn không ra.

"Cô cô, hiện tại mới canh ba thôi mà." Một tiểu cung nữ nhịn không được nói, "Phường thêu cũng chưa tới giờ mở cửa."

Bị Phương cô cô đưa tầm mắt nhìn qua, cô nàng nhất thời không dám nói nữa vội vàng bước xuống giường, bởi vì động tác quá lớn mà lảo đảo suýt không đứng vững.

Trong phòng đồng loạt vang lên âm thanh xột xoạt mặc quần áo, mọi người đều sợ động tác chậm một chút sẽ bị ăn đánh liền nhao nhao dùng tốc độ nhanh nhất có thể.

"Cô cô, ta xong rồi." Cẩm Tú luôn muốn tranh thứ nhất với mọi người. Lần này cũng vậy, sau khi ăn mặc chỉnh tề liền bước chậm đến trước mặt Phương cô cô thuận miệng nói, "Chúng ta bây giờ đi tới phường thêu sao?"

"Phường thêu còn chưa mở cửa, ngươi tới làm gì?" Phương cô cô lạnh lùng nói.

Cẩm Tú nghe vậy sững sờ: "Vậy chúng ta..."

"Phường thêu có việc của phường thêu, ở đây có việc ở đây." Phương cô cô mắt nhìn bốn phía, "Ai là Ngụy Anh Lạc?"

Mọi người thẳng tắp nhìn về phía Ngụy Anh Lạc.

"Là ta." Ngụy Anh Lạc mặt không đổi sắc từ trong đám người bước ra.

Phương cô cô liếc mắt với một thuộc hạ bên cạnh, người đó lập tức tiến lên đem một chồng xiêm y nhét vào lòng nàng.

https://thuviensach.vn

"Nghe Trương ma ma nói ngươi thêu giỏi nhất, cho nên tất cả cổ áo, tay áo, làn váy này phải thêu các kiểu hoa văn hợp thời. Đến khi trời sáng rồi giao lại cho ta!" Phương cô cô giao việc xong lại đưa tay chỉ vào những người còn lại, phân phó từng người một, "Bảy người các ngươi chia làm hai nhóm. Ngươi, ngươi, ngươi, ba người các ngươi đi nấu nước nóng, chuẩn bị xà phòng, khăn mặt cho ta tắm rửa lúc sáng sớm. Nhóm còn lại đi quét sân, bảo đảm cho mỗi một miếng gạch đều phải sáng bóng. Khẩn trương làm đi!"

Mọi người nhanh chóng thực hiện. Cát Tường nghe thấy cô cô phân phó như vậy, đúng ra đó là một chuyện tốt, so với quét tước còn nhẹ nhàng hơn nhiều, hơn nữa còn có thể trò chuyện cùng với cô cô, cho nên khi được giao việc như vậy Cẩm Tú liền cười đến không ngậm miệng được.

Nhưng Cát Tường lại không cười nổi, vì trong mắt nàng Phương cô cô cùng mãnh hổ chẳng có gì khác biệt, hầu hạ cô cô đi tắm chẳng khác nào nhổ răng của hổ cả.

"Đừng nhăn nhó mặt mày nữa." Giọng nói ôn nhu của Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên vang lên bên tai nàng, "Học tập Cẩm Tú đi kìa, cười nhiều lên, ngươi cười lên rất đáng yêu."

"Ta không học theo cô ta đâu." Cát Tường bĩu môi, sau đó vẻ mặt sùng bái nhìn qua Ngụy Anh Lạc, "Anh Lạc, cô thật lợi hại, làm sao cô biết Phương cô cô sẽ còn quay trở lại?"

Nếu không phải được Ngụy Anh Lạc nhắc nhở không chừng người vừa mới bị ăn gậy là nàng mới đúng.

Cát Tường cũng có tật xấu khi ngủ là ngáy, sở dĩ không bị Phương cô cô bắt được là vì sau khi nghe Anh Lạc nói chắc nịch như vậy sợ hãi tới mức không ngủ được, thao thức trằn trọc cho đến khi Phương cô cô quay lại lần nữa.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nở nụ cười: "Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa (*), coi như không ai ngáy đi chăng nữa thì cô cô cũng sẽ tìm cớ khác để đánh người, để cho chúng ta biết sợ mà từ nay về sau không dám không nghe lời... Được rồi, ngươi mau đi đi, đừng để cho cô cô sốt ruột chờ nữa."

(*) Lấy từ điển tích Gia Cát Lượng sau khi trở thành quân sư cho Lưu Bị, trong một thời gian rất ngắn đã ba lần hỏa công quân Tào: mang nghĩa quan viên mới nhậm chức cần phải làm những việc tỏ rõ tài cán, đánh đòn phủ đầu, khiến cho thủ hạ tâm phục khẩu phục.

Đưa mắt nhìn Cát Tường vội vội vàng vàng chạy đi, Ngụy Anh Lạc cười lắc đầu, sau đó cúi đầu xem xét quần áo trong tay.

Một thợ thêu tài ba thì chỉ cần một cái liếc mắt liền có thể tuỳ cơ ứng biến. Nàng ngắm nghía kỹ lưỡng thì nhận ra số đo chính là quần áo của Phương cô cô, nhìn qua đã biết là bà ta lấy việc công làm việc tư, muốn lợi dụng tiểu cung nữ để sửa chữa trang phục riêng cho bản thân.

Để không nổi trội hơn so với chủ tử, quần áo các cung nữ thường có màu trắng và kiểu dáng mộc mạc, vì thế giữa đại cung nữ và tiểu cung nữ không có khác biệt quá lớn. Mấy bộ xiêm y trong tay nàng hiện giờ cũng giống nhau, đều có màu sắc nhạt, lật qua lật lại cũng tìm không thấy hoa văn nào cả.

"Trên đời sinh ra làm nữ nhân thì đều muốn xinh đẹp, nhất là nữ nhân tiến cung." Ngụy Anh Lạc nghĩ thầm, "Không, đều là nữ nhân nơi này, giữa nữ nhân với nữ nhân thì càng muốn ganh đua so sánh rồi."

Nhặt cây kim lên, Ngụy Anh Lạc thêu hình hoa tử đằng bố trí phù hợp lên cổ và tay áo, dây leo uốn quanh cành cây tử đằng làm lộ ra khí chất thong dong ưu nhã của nữ nhân trung niên. Chỉ trong nháy mắt từ một trang phục cung nữ bình thường nâng lên một cấp bậc mới, lại rất thích hợp với

https://thuviensach.vn

thân phận Phương cô cô, sẽ không như hoa mẫu đơn hay thược dược vô cùng diêm dúa lộng lẫy mà trội hơn cả chủ tử.

Nàng thêu đẹp lẫn tinh tế như thế, cho nên Phương cô cô dù có bới lông tìm vết trước mặt mọi người cũng không tìm ra chỗ xấu nào.

Phương cô cô lật qua lật lại xiêm y trong tay một hồi, cuối cùng ánh mắt rơi lên hoa tử đằng trên ống tay áo, ánh mắt bộc lộ tràn đầy yêu thích, lấy tay vuốt ve cả buổi, nhưng ngoài miệng lại thản nhiên nói: "Thêu cũng không tệ. Còn lại vài bộ ngươi cũng thêu đi, ta muốn kiểu hoa văn khác."

"Vâng, cô cô." Ngụy Anh Lạc thuận theo đáp, "Bây giờ thêu liền luôn sao?"

Phương cô cô ngước mắt nhìn lên trời, kỳ thực rất muốn Ngụy Anh Lạc ngay bây giờ thêu liền ngay cho mình, nhưng vì lấy công làm tư phải có chừng mực nên chỉ đành tiếc nuối lắc đầu: "Đi ăn cơm đi, ăn xong rồi đi đến phường thêu làm việc."

Ngụy Anh Lạc hé miệng cười cười: "Vâng."

Phương cô cô cầm lấy xiêm y rời đi. Nhìn bộ dạng bà ta gấp gáp sai bảo thuộc hạ, trên mặt lộ vẻ nóng lòng muốn lập tức thay đổi xiêm y này đi khoe khoang với tỷ muội một phen.

"Xem người ta lại nịnh bợ kia kìa." Sau lưng, Cẩm Tú đang cùng các tiểu cung nữ khác nói luyên thuyên, "Thật là một nô tài tốt đẹp trời sinh, chúng ta nếu muốn từng bước lên cao đều phải học hỏi cô ta đó."

Cát Tường nghe không lọt tai chút nào, đang muốn cùng Cẩm Tú nói lý lẽ lại bị Ngụy Anh Lạc kéo lại.

"Anh Lạc, cô ta nói cô như vậy cũng không tức giận sao?" Cát Tường nổi giận đùng đùng nói.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cười cười, thời gian của nàng rất quý giá, sao có thể lãng phí trên người Cẩm Tú kia chứ?

"Cát Tường, ngươi giúp ta một chuyện được không?" Ngụy Anh Lạc hỏi.

"Cô nói đi." Cát Tường nhận lời không chút do dự.

"Ta sẽ không ăn bữa sáng nên ngươi giúp ta cầm về bánh bao nhé." Ngụy Anh Lạc nói, "Ta có chút việc nên tới phường thêu trước."

Lúc này phường thêu tựa như một người say giấc nồng vô cùng yên bình, đến một chút thanh âm cũng không có.

Ngụy Anh Lạc cũng không nhàn rỗi, nàng cầm lấy cây chổi chậm rãi đến cửa trước phường thêu quét hoa rụng gom về một chỗ. Cây hoa mọc trước cửa chính chính là hoa tử đằng, một thân cây đầy hoa cánh tím nhẹ nhàng, đem chổi quét lên đều nhiễm hương hoa nhàn nhạt.

"Ngươi sao lại tới sớm như vậy?" Một thanh âm ở sau lưng nàng vang lên.

Cái chổi trong tay ngừng lại, Ngụy Anh Lạc quay đầu lại cười cười: "Trương ma ma đã đến."

Cuộc gặp này đã sớm được dự liệu từ trước.

Trương ma ma tại phường thêu làm việc luôn là người đầu tiên đến và cũng là người cuối cùng trở về, cho nên chỉ cần tiết kiệm thời gian ăn sáng để đến phường thêu đứng đợi ở cửa thì nhất định có thể gặp được Trương ma ma.

Nhưng đương nhiên nàng sẽ không nói thật như vậy. Thay vào đó Ngụy Anh Lạc cười nói: "Hôm nay là ngày đầu tiên ta đến phường thêu

https://thuviensach.vn

làm việc. Ta sợ tới trễ nên quyết định đến đây sớm luôn."

Người già đều ưa thích đứa nhỏ biết quy củ , Trương ma ma cũng không ngoại lệ, khuôn mặt luôn đăm đăm nghiêm túc hiện giờ lại nở một mỉm cười hiếm hoi: "Ngươi là đứa nhỏ hiểu quy củ."

Ngụy Anh Lạc tất nhiên là hiểu quy củ rồi.

Nửa tháng tiếp theo, nàng mỗi ngày đều dậy sớm để thêu tú y trang phục cho Phương cô cô; cây tử đằng, hoa lan mùa thu, cá chép Thanh Điểu, hoa văn đều không hề trùng lặp. Lại đợi đến khi mặt trời lên cao liền cơm cũng không ăn mà cầm theo chổi quét hướng phường thêu chạy đến.

Cũng có người muốn học theo nàng nhưng mới bốn năm ngày liền kiên trì không nổi nữa.

"Đúng là số làm nô tài bẩm sinh." Cẩm Tú đối với người bên ngoài nói, "Ta không học theo cô ta nữa."

Nàng không học được, cũng không muốn học, vì nàng không hiểu làm như thế thì có ích lợi gì.

Ngụy Anh Lạc tuy rằng mỗi ngày đều vì Phương cô cô mà âm thầm cống hiến nhưng cũng từng bị bà ta hà khắc đánh đòn. Mặc dù mỗi ngày trời chưa sáng hẳn đều đi tới trước cửa phường thêu quét dọn nhưng Trương ma ma cũng không có bởi vậy mà thiên vị nàng, phân phó lượng việc không khác gì mấy so với mọi người, đôi khi còn giao nhiều việc hơn nữa.

Rất nhiều người đều lén lút chê cười Ngụy Anh Lạc: cật lực nịnh nọt không thành thì thôi, cần gì phải tự làm khổ mình như thế?

Ngụy Anh Lạc vẫn một mực làm theo ý mình, vẫn kiên trì sống như vậy mặc kệ người ngoài bàn tán thế nào. Mặc dù không được lợi lộc gì,

https://thuviensach.vn

nhưng mà ánh mắt của Phương cô cô cùng Trương ma ma đối với nàng ngày càng nhu hòa, nhất là Trương ma ma, lúc rảnh rỗi còn có thể tìm nàng tâm sự chuyện thường ngày.

Ngụy Anh Lạc luôn yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên có đáp lại vài lời, lâu lâu sẽ hỏi một hai câu vu vơ chứng tỏ nàng là người nhu thuận hiểu chuyện do đó Trương ma ma luôn thuận miệng đáp lại nàng.

"Ma ma, chỗ này nên dùng màu đỏ nhiều hơn hay màu lục nhiều hơn?"

"Dùng màu đỏ đi, màu đỏ ý nghĩa vui mừng."

"Ma ma, khăn Du quý nhân nên thêu cá chép nhiều hay là hoa lan nhiều?"

"Cá chép đi, cá chép mang điềm báo tốt."

"Ma ma, ta cùng Ngụy Anh Ninh so với nhau, người nào tay nghề tốt hơn?"

"Anh Ninh tốt hơn một chút." Trương ma ma trả lời theo thói quen, đáp xong mới hơi sững người ngước mắt nhìn chằm chằm Ngụy Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc cười nhìn lại nàng.

Một tháng, mỗi một lần gặp mặt, mỗi một lần đều hỏi vu vơ không trọng điểm cũng chỉ vì có một mục đích duy nhất-- làm cho Trương ma ma theo bản năng mà trả lời nàng thật lòng.

Trương ma ma nhìn chằm chằm Ngụy Anh Lạc hồi lâu sau đó chậm rãi nói: "Ta nghe lầm rồi, ta không biết người nào tên Ngụy Anh Ninh cả."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Uống thuốc

Ngụy Anh Lạc nở nụ cười.

"Nếu ma ma không biết tỷ ấy là ai thì sao vừa nãy người lại một mực chắc chắn kỹ thuật thêu của tỷ ấy hơn ta?" Ngụy Anh Lạc thở dài, cầm một chiếc giá thêu trong tay lên nói, "Kỹ thuật thêu thùa của ta toàn bộ đều được tỷ ấy dạy dỗ. Tỷ ấy tận tâm dạy ta, ta cũng tận lực học hỏi..."

Từ nhỏ, Ngụy Anh Ninh là một người lý tưởng hoàn mỹ trong lòng Ngụy Anh Lạc. Tỷ muội song sinh nhà khác đều hy vọng giữa họ có chút khác biệt, nhưng Anh Lạc thì ngược lại. Nàng hận không thể biến bản thân trở thành một Ngụy Anh Ninh thứ hai trên đời, làm gì cũng đều muốn giống tỷ tỷ như đúc.

Cho nên nàng bắt chước tỷ tỷ từ cách trang điểm ăn mặc, vẻ mặt nhăn mày nở nụ cười, tư thế dáng đi, cho đến thêu thùa may vá.

"Ta tư chất có hạn, tuy rằng được tỷ ấy truyền đạt thập phần tỉ mỉ, nhưng nhiều nhất chỉ có thể học được bảy tám phần." Ngụy Anh Lạc đối với Trương ma ma nói, "Vì vậy người nói đúng, kỹ thuật thêu của tỷ ấy so với ta tốt hơn nhiều."

Trương ma ma thật lâu không nói gì.

"... Ma ma, người hãy kể cho ta nghe một chút chuyện về tỷ ấy đi." Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng nói, "Tỷ ấy lúc trước cũng từng làm việc trong phường thêu. Hay có khi tỷ ấy từng là thuộc hạ của người không chừng?"

https://thuviensach.vn

"Trong phường thêu này nhiều người như vậy, ngoại trừ cung nữ làm việc trong đó ra, còn có những tú nương xuất sắc được mời từ bên ngoài cung nữa." Trương ma ma mặt không đổi sắc nói tiếp, "Nhiều người như vậy, ai lại rảnh rỗi ghi nhớ tên từng người làm gì? Cơ mà, ngươi hôm nay làm xong việc rồi sao?"

Trương ma ma thề thốt phủ nhận, thậm chí còn đánh trống lảng cứng nhắc sang chuyện khác. Ngụy Anh Lạc không thể để cơ hội biết được chuyện trong cung của tỷ ấy cứ như thế mà vuột mất, nên nàng cúi đầu mang theo chút ít cầu khẩn đối với Trương ma ma nói: "Ma ma, ta còn nhỏ dại không hiểu chuyện, lại không am hiểu giao tiếp, đã tiến cung lâu như vậy nhưng cũng chẳng có mấy người bằng hữu, ta chỉ có thể tin tưởng ma ma, cầu xin người chỉ bảo cho ta một chút... phải làm thế nào ta mới có thể không giẫm theo vết xe đổ của Ngụy Anh Ninh?"

Một lần nữa Trương ma ma lại trầm mặc.

Lúc này Ngụy Anh Lạc không thúc giục người. Chỉ có chủ tử mới có quyền ép buộc nô tài làm việc, nàng không phải là chủ tử, trái lại, nàng là thuộc hạ làm việc dưới trướng Trương ma ma, miễn cưỡng cũng được coi như là nô tài cấp dưới của Trương ma ma mà thôi.

Trương ma ma có chịu trả lời câu hỏi của nàng hay không chỉ có thể dựa vào giao tình cùng hảo cảm mà nàng tích lũy được trong suốt một tháng vừa rồi, cùng với... sức nặng của tỷ tỷ trong lòng Trương ma ma.

Từng giây từng phút trôi qua, Ngụy Anh Lạc cúi thấp đầu, tâm tình nóng như lửa đốt dần dần bắt đầu chuyển lạnh. Trương ma ma vẫn không chịu trả lời nàng là bởi vì một tháng quá ngắn sao? Quả nhiên, nàng quá nóng vội rồi, có lẽ nếu nàng kiên nhẫn thêm mấy tháng nữa...

"... Trong cung có nhiều kiêng kị, thí dụ như tên người mà ngươi nói đến lúc nãy." Giọng nói của Trương ma ma bỗng nhiên vang lên trên đỉnh

https://thuviensach.vn

đầu nàng, "Chữ thứ ba trong tên là khuê danh của Tuệ quý phi đấy."

Ngụy Anh Lạc kinh ngạc ngẩng đầu.

Thần sắc Trương ma ma hết sức phức tạp, người thoạt nhìn trông rất không vui -- nếu ai cũng bị thuộc hạ tính toán như thế mà vẫn vui vẻ mới là lạ đấy.

Dù là như thế, Trương ma ma vẫn đang cho Ngụy Anh Lạc một đáp án.

"Hạ nhân không xứng gọi tên của các quý nhân, vì vậy người mà ngươi nói ở chỗ này nhất định đã đổi tên rồi." Trương ma ma chậm rãi nói, "Chuyện này coi như kết thúc ở đây, ngươi cũng đừng chạy đi lung tung nói tên người đó ra, nếu không may truyền đến tai của Tuệ quý phi, chắc chắn chẳng có gì tốt lành đâu! Được rồi, công việc ở đây cũng không còn gì cần ngươi nữa, mau đi đi!"

"Ma ma..."

"Đi!"

Cửa phường thêu khép lại sau lưng Ngụy Anh Lạc, nàng cơ hồ là bị Trương ma ma đuổi ra khỏi phường thêu.

Ngụy Anh Lạc quay trở về nơi ở cho tiểu cung nữ với tâm hồn treo ngược cành cây. Phương cô cô thấy nàng được về sớm liền ngay lập tức ném vài đôi vớ giày đến, muốn nàng thêu vài hoa văn đẹp mắt.

Ngụy Anh Lạc không chuyên tâm ngồi thêu cho nên nhiều lần bị kim đâm khiến vết thương chồng chất trên tay. Nàng chậm chạp ngậm vào miệng cầm máu, vị tanh nhanh chóng lan tràn ra khắp khoang miệng.

https://thuviensach.vn

"Tràng hạt phỉ thúy này thật là đẹp mắt." Cát Tường đi ngang qua bên cạnh khen ngợi một câu.

Ngụy Anh Lạc cúi đầu, thì ra nàng bất tri bất giác đã thêu thành một chuỗi tràng hạt phỉ thúy. Chỉ một lần nhìn qua, trong nội tâm vô thức hiện lên hình ảnh một chuỗi tràng hạt xanh biếc quấn quanh cổ tay người ấy.

"Tuệ quý phi..." Ngụy Anh Lạc nói thầm trong lòng.

Lúc đầu nàng còn đang suy nghĩ nát óc nên làm thế nào để gặp được Tuệ quý phi, lại không nghĩ rằng cơ hội lại tới nhanh đến vậy.

Mấy ngày sau tại phường thêu, Trương ma ma cho gọi Ngụy Anh Lạc cùng Cẩm Tú đến trước mặt, đối với hai nàng dặn dò: "Hai ngươi đi theo ta."

Ngụy Anh Lạc và Cẩm Tú lập tức bỏ đồ trong tay xuống, đi theo sau lưng ma ma. Ba người đội hình một trước hai sau cùng bước vào chín khúc hành lang sâu dài gấp khúc trong vườn Ngự uyển. Trương ma ma đi bên cạnh chợt hỏi: "Nhớ kỹ đường đi chưa?"

"Nhớ kỹ rồi thưa ma ma." Cẩm Tú giành nói, nàng dù sao vẫn đang nghĩ mọi biện pháp để lưu lại ấn tượng tốt với người khác.

Nhưng mà Trương ma ma lại cười nói: "Đợi tí nữa có thể chắc chắn quay trở về chứ?"

Cẩm Tú lập tức ngậm miệng, nói thì dễ chứ làm mới khó, trước hay sau con đường này đều rập khuôn giống nhau cả -- nơi này rất thích hợp dành cho thích khách để chúng phải tốn nhiều công sức lẫn thời gian để tìm ra được lối thoát. Nhưng còn nàng chỉ là một tiểu cung nữ suốt ngày cắm mặt ở phường thêu, vì vậy nếu không để ý kỹ thì sẽ rất dễ bị lạc đường.

https://thuviensach.vn

Nếu như Trương ma ma thật muốn tự nàng trở về, chắc nàng không còn cách nào khác ngoài việc hỏi lối ra dọc suốt con đường mất.

"Quy củ trong cung không cho phép chạy loạn khắp nơi, vì vậy các cung nữ bình thường đều không được phép rời khỏi cung, trừ phi người đó phụng mệnh chủ tử đem đồ đến cho nơi khác." Nhìn thấy vẻ mặt quẫn bách của Cẩm Tú, Trương ma ma cũng không mắng nàng, chỉ thản nhiên nói, "Nhưng làm việc ở phường thêu thì đặc thù cần phải thường xuyên chỉnh sửa y phục cho các chủ tử trong cung, vì thế nơi này các ngươi nhất định phải quen thuộc đường đi nước bước, nếu không bảy rẽ tám lượn lại quay về không được coi chừng liên lụy bản thân."

"Vâng!" Cẩm Tú vội vàng đáp.

Ngụy Anh Lạc không xen ngang hai người trong lúc nói chuyện, lại từ cuộc đối thoại đó nghe ra chút ít những cái khác, vì thế nàng hỏi: "Ma ma, chúng ta bây giờ mang xiêm y cho vị chủ tử nào đây?"

Trương ma ma mang ý vị sâu xa khẽ nhìn nàng một cái, sau đó tầm mắt phóng về phía một công trình có ngói xanh tường đỏ cách đó không xa, thản nhiên nói: "Tuệ quý phi."

Sau đó trên suốt đường đi Cẩm Tú đều lộ ra vẻ mặt khẩn trương xen lẫn hưng phấn.

Ngụy Anh Lạc biết rõ nàng ta lại có ý đồ muốn trước mặt quý nhân mà biểu hiện thật tốt, nhưng Tuệ quý phi là người dễ nịnh nọt vậy sao?

Tuy các nàng mới vào cung không lâu nhưng lại có quan hệ với tất cả cung nữ hầu hạ phi tần, nên từ miệng của họ mà biết được không ít chuyện xảy ra trong cung. Hoàng hậu nương nương quanh năm hướng Phật mặc kệ mọi thứ xung quanh, hậu cung hầu như đều do một tay Tuệ quý phi làm chủ. Vị Tuệ quý phi này kiều diễm như mẫu đơn, còn yêu thích xa hoa, hơn nữa lại hỉ nộ vô thường, lúc cao hứng thì cầm một chút trân châu ném bố

https://thuviensach.vn

thí cho hạ nhân, còn lúc mất hứng cũng cầm một chút trân châu, nhưng không phải bố thí nữa mà ra lệnh cho hạ nhân từng hạt từng hạt nuốt cho nàng xem...

Một đóa hoa Mẫu đơn xinh đẹp mà hung tàn, kiều diễm nhưng cay độc.

"Quý phi nương nương, xin tha mạng!"

Kết quả ba người còn chưa bước vào cửa lớn của tẩm cung Tuệ quý phi, bên tai liền vang lên một tiếng kêu chói tai thảm thiết.

"Nhanh quỳ xuống!" Trương ma ma vội vàng hô một tiếng, sau đó bản thân nhanh chóng quỳ trên mặt đất.

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra nhưng lúc này tốt nhất nên khôn ngoan nghe theo lời người có thâm niên trong cung, vì thế Ngụy Anh Lạc gấp gáp vội vàng quỳ theo, sau đó khóe mắt vụng trộm nhìn về phía trước.

Một chủ tử trang điểm xinh đẹp, hình như mới từ hướng cung điện mà chạy ra. Bởi vì gấp gáp chạy đi nên giày có chân mang chân không, dù vậy nàng vẫn ngoan cường tiếp tục chạy về phía cửa cung. Nhưng rất nhanh bị hai cung nữ khỏe mạnh sau lưng tóm được, nàng nhịn không được khóc thét lên: "Quý phi nương nương, cầu người tha mạng thần thiếp!"

Sau đó một vị mỹ nhân như hoa toàn thân phục trang đẹp đẽ từ sau bụi hoa lướt nhẹ đến. Chỉ thấy nàng ta tay phải quấn quanh một chuỗi tràng hạt phỉ thúy, đeo móng tay giả nhẹ gác lên tay của một thị nữ đi cạnh; mỗi một bước đi khiến cho tràng hạt, khuyên tai minh nguyệt cùng kim trâm cài tóc trên người lay động theo, chiết xạ với nhau tạo ra một mảng ánh sáng lấp lánh.

Từ xa nhìn lại, nàng tựa như đang ngồi trên một đám mây lướt nhẹ tới với ánh hào quang tỏa ra khắp người.

https://thuviensach.vn

Chờ đi đến gần mới phát hiện nàng mỹ lệ nổi bật chẳng khác gì với ánh sáng trên người.

"Tuệ quý phi đây ư?" Ngụy Anh Lạc thầm nghĩ.

Đã từng nghe nhiều lời đồn về vẻ đẹp của nàng. Một vẻ đẹp khiến nhiều người há hốc mồm mà không khỏi trầm trồ khen ngợi. Đẹp đến độ không chân thật.

Mẫu đơn nở rộ, diễm áp quần phương.

"Xin tha mạng cái gì, không khéo người khác nghe được còn tưởng rằng bổn cung muốn hại ngươi đấy." Tuệ quý phi chậm rãi đi đến trước mặt vị chủ tử bị tóm được kia, mắt từ trên cao nhìn xuống, khóe môi vẽ ra một nụ cười, "Du quý nhân, bị bệnh thì phải uống thuốc."

"Không, không!" Người được gọi là Du quý nhân kia gấp gáp lắc đầu lia lịa, "Thần thiếp không có bệnh, thần thiếp..."

"Lưu thái y!" Tuệ quý phi bỗng nhiên gọi một tiếng, "Còn không mau cho Du quý nhân uống thuốc?"

Sau lưng nàng một lão thái y vội vàng bưng chén thuốc bước ra.

Mắt thấy chén thuốc nóng nghi ngút khói kia cách mình càng ngày càng gần, Du quý nhân tóc ướt đẫm mồ hôi, một mặt giãy giụa, một mặt sức cùng lực kiệt hô to: "Ta không có bệnh! Ta đang mang long thai!"

Tức thời ở đây lặng như tờ, hơn mười người đang có mặt ở nơi này đều hận không thể tai điếc mắt mù, miễn cho ngày sau bị giết người diệt khẩu.

Nhưng mà thần sắc Tuệ quý phi vẫn ung dung bình tĩnh, nghe như không nghe, lần nữa lặp lại mệnh lệnh bản thân đã nói trước đó: "Lưu thái

https://thuviensach.vn

y, còn không mau cho Du quý nhân uống thuốc?"

"Vâng, vâng..." Lưu thái y vội nói.

Ngụy Anh Lạc vụng trộm nhìn hắn chậm chạp đi tới, tay hắn bưng chén thuốc có chút run rẩy, thuốc lỏng màu nâu bên trong rơi xuống một ít.

Nàng nhịn không được cảm thấy chạnh lòng.

Lúc trước chỉ nghe hí kịch biết được hậu cung tranh sủng ác liệt, bức người sẩy thai, nào có nghĩ đến sẽ có một ngày tận mắt chứng kiến một màn như vậy.

Lúc nghe hí kịch đùa giỡn, các khán giả có thể hùng hùng hổ hổ, thậm chí có kẻ thừa tiền còn dùng bạc trong tay kêu gọi người chủ trì công bằng, những người chủ trì như vậy sau khi nhận được tiền đầy đủ liền sẽ mồm mép một phen, làm cho nhân vật trong kịch người ở hiền gặp lành, người ở ác gặp ác.

Nhưng thực tế phũ phàng, người ác lại luôn sống tốt.

Thí dụ như vị Tuệ quý phi trước mắt này.

Bên cạnh ca tụng vẻ đẹp, nhiều người cũng đồn về sự độc ác của nàng. Sự ác độc khiến nhiều người há hốc mồm mà không ngừng bôi nhọ gièm pha. Ác đến độ không tưởng.

Tuy là Mẫu đơn, nhưng cũng là đóa Mẫu đơn độc nhất.

"Ngươi cũng không phải là trẻ con, như thế nào chỉ uống thuốc thôi mà đau khổ như thế?" Tuệ quý phi vẫn là phong thái ngạo mạn cao cao tại thượng, trong mắt đều xem đối phương chẳng khác gì một con kiến, "Các ngươi mau tới giúp đỡ Du quý nhân uống thuốc."

https://thuviensach.vn

Du quý nhân vẫn một mực cự tuyệt. Vì để tránh đi chén thuốc trước mắt, nàng lắc lắc đầu như trống bỏi làm cho trâm tóc cài đầu đều bị lực mạnh hất xuống, mái tóc trở nên bù xù giống như phát cuồng.

"Vâng, nương nương." Vài cung nữ nhận lệnh, hai tay kiềm vai nàng giữ chặt lại, một người bóp cằm buộc nàng hé miệng, sau đó ánh mắt ngầm nói thái y đổ thuốc vào.

Mắt thấy một màn này, Ngụy Anh Lạc đang quỳ trên đất vô thức xiết chặt nắm đấm.

Bốn phía trái phải xung quanh đều không có ai khác ngoài Tuệ quý phi cùng thủ hạ của mình, trong khi các nàng chỉ có ba người lại còn thân phận thấp kém. Ai sẽ thương cảm vì Du quý nhân mà cầu khẩn, ai sẽ to gan vì Du quý nhân mà xin tha?

Ngụy Anh Lạc hít một hơi thật sâu...

"Dừng tay!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Vả miệng

Ngụy Anh Lạc theo tiếng nói nhìn lại.

Tiếng hô dừng kia không phải của nàng, mà là của một nữ nhân đang vội vàng chạy đến.

Trái ngược với một Tuệ quý phi phục trang đẹp đẽ, người kia quanh thân trên dưới đều là một bộ y phục trắng thuần đơn giản, trâm cài tóc là một đóa ngọc lan nho nhỏ, chợt liếc nhìn lại còn tưởng rằng là một tú nữ có địa vị thấp kém nhất trong cung. Nhưng dựa vào nghi giá phía xa kia cùng với cách nàng nói chuyện với mọi người chứng tỏ nàng không hề thuộc dạng tầm thường. Người này chính là nữ chủ nhân duy nhất của lục cung -- Hoàng hậu.

Phú Sát hoàng hậu biết tin liền vội vàng chạy đến, cho nên ngay cả xiêm y trang nhã cũng chưa kịp thay. Trên người nàng hiện giờ là một bộ trang phục bình thường hay chăm cây cỏ, trên làn váy còn dính lại chút ít hoa rơi cùng bùn đất. Hoàng hậu bước nhanh tới trước mặt Du quý nhân, đưa tay vẫy cho cung nữ lui xuống, sau đó tự tay nâng Du quý nhân đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tuệ quý phi: "Tuệ quý phi, ngươi muốn làm gì với Du quý nhân vậy?"

Tuệ quý phi mỉm cười: "Du quý nhân thân thể không tốt nên thần thiếp cố ý thay nàng mời thái y đến khám bệnh thôi mà."

"A?" Ánh mắt Phú Sát hoàng hậu rủ xuống nhìn chằm chằm chén thuốc mà thái y đang bưng trong tay, sau đó lên tiếng chất vấn "Cái này thật sự là thuốc chữa bệnh sao?"

https://thuviensach.vn

"Sao lại không?" Tuệ quý phi đem ánh mắt ném lên người thái y, "Lưu thái y, nói với Hoàng hậu đây là thuốc gì."

"Bẩm báo nương nương, thần chẩn bệnh cho Du quý nhân thì phát hiện mạch tượng bên phải thì yếu, bên trái thì lại mạnh vô cùng, lại thêm gan dương có nhiệt, phổi thì tích viêm, có thể là mắc bệnh ho lao. Để giải nhiệt cho phổi của Quý nhân, thần đã đặc biệt kê một đơn thuốc thanh nhiệt lợi phổi." Lưu thái y cung kính trả lời, "Điều chế với quả sơn trà..."

"Nói bậy!" Du quý nhân quát to một tiếng, "Bổn cung rõ ràng đang có mang, bệnh ho khan đâu ra chứ! Rõ ràng chén này có độc, Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cầu người cứu giúp thần thiếp, hu hu..."

Phú Sát hoàng hậu sắc mặt trầm xuống, ánh mắt hoài nghi ném về phía Tuệ quý phi: "Đây quả thật là làm từ quả sơn trà?"

"Chi Lan." Tuệ quý phi mỉm cười.

"Có nô tài." Cung nữ đang đứng dìu bên cạnh Tuệ quý phi đáp lại.

Tuệ quý phi tiếp nhận chén thuốc từ tay Lưu thái y, sau đó một tay đưa qua trước mặt Chi Lan, ra lệnh: "Uống nó!"

"Vâng!" Chi Lan tiếp nhận chén thuốc sau đó một hơi cạn sạch.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc mặt Du quý nhân dần trở nên trắng bệch, lông mày Phú Sát hoàng hậu nhẹ nhíu lại, còn Chi Lan như cũ vẫn êm đẹp đứng nguyên tại chỗ.

"Du quý nhân." Tuệ quý phi nhìn về phía Du quý nhân, khuôn mặt tươi cười càng thêm diễm lệ, giống như một đóa mẫu đơn ác độc muốn cắn nuốt đối phương, "Bây giờ bổn cung hỏi ngươi một lần nữa, đây là thuốc độc sao?"

https://thuviensach.vn

"Cái này, cái này..." Du quý nhân cắn răng nói, "Có khi thuốc hạ độc với phụ nữ có mang, còn dùng với người bình thường thì không có hiệu quả gì."

"Vậy cứ để cho người bên Thái y viện đến kiểm tra đi." Tuệ quý phi dù bận vẫn ung dung nói, "Chi Lan, đem chén thuốc đưa cho bọn họ để họ đưa đến Thái y viện kiểm tra một chút, cho họ nhìn xem trong bát tột cùng có chứa độc hay không."

Nàng dường như không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại điều đó khiến cho Phú Sát hoàng hậu trở nên có chút do dự, chẳng lẽ trong chén thật sự là chỉ là sơn trà thôi sao? Nhưng mà việc đã đến nước này, ánh mắt nhiều người nhìn vào như vậy đã không còn cách nào có thể bỏ qua được nữa, cho nên Phú Sát hoàng hậu chỉ đành phải nói: "Người đâu, truyền thái y Trương viện phán tới đây."

Trương viện phán rất nhanh chạy đến, trước mắt bao người hắn đem chén thuốc còn sót chút thuốc cẩn thận kiểm tra hai ba lần, cuối cùng kết luận: "Bẩm nương nương, thuốc này... chính xác là quả sơn trà."

Phú Sát hoàng hậu cùng Du quý nhân nghe xong đều ngẩn người.

"Du quý nhân, vì ngươi đang mang long thai của Hoàng thượng nên bổn cung tạm thời không so đo với ngươi." Tuệ quý phi cười như không cười nói tiếp, "Nhưng mà có một người phải giao cho bổn cung xử lý... Hoàng hậu nương nương, là ai thông báo với người nói bổn cung đang dùng thuốc hạ độc Du quý nhân đây?"

Gương mặt Phú Sát hoàng hậu biến sắc khó coi, khóe mắt liếc qua người đang đứng sau lưng -- Di tần.

"Di tần gặp nguy rồi."

https://thuviensach.vn

Từ Trữ tú cung trở về, Cẩm Tú gặp ai cũng kể lại cảnh ngộ hôm nay mình gặp phải. Bình thường các tiểu cung nữ đều trôi qua trong nhàm chán, hôm nay lại có chuyện mới lạ như vậy cho nên mọi người đều tụ quanh người Cẩm Tú say sưa bàn luận.

"Du quý nhân mang long thai vốn là một chuyện tốt, kết quả nàng nghi thần nghi quỷ lại giấu giếm không khai báo. Tuệ quý phi có lòng tốt mời thái y đến chẩn bệnh, kết quả nàng bị cắn ngược lại một cái!" Vừa kể Cẩm Tú vừa rung đùi đắc ý bình phẩm một phen, "Còn Di tần lại càng kỳ quái hơn nữa, luôn miệng tố cáo Tuệ quý phi muốn bỏ độc hãm hại hoàng tự! Một phi tần nho nhỏ lại dám vu cáo một tần phi trên cao, đây là đại tội bất kính! Hiện tại nàng bị Tuệ quý phi mang đi, ta đoán nàng ấy không đến mức phải chết, nhưng nếu sống cũng sẽ sống không bằng chết!"

Sự tình đúng như Cẩm Tú nói sao?

Chỉ sợ không có đơn giản như vậy.

Hiện tại người người đều nói Tuệ quý phi chịu ủy khuất, có thật vậy sao? Chỉ sợ chưa hẳn. Du quý nhân mang long thai vốn là chuyện tốt, nhưng bây giờ trở thành vết nhơ khó nhòa. Người người cũng hoài nghi nàng lợi dụng hài tử trong bụng vu cáo Tuệ quý phi, không chỉ như thế, Di tần mật báo bị Tuệ quý phi mang đi xử lý, chuyện này vô tình làm giảm đi uy tín của Hoàng hậu, về sau còn ai dám cùng Hoàng hậu mật báo, ai còn dám tìm Hoàng hậu làm chủ?

"Về phần Du quý nhân..." Ngụy Anh Lạc nghĩ thầm, "Không phải không muốn giết nàng, chỉ sợ là muốn kéo dài nên liều lượng chỉ cho một ít, dù sao phương pháp làm cho người ta sẩy thai cũng không chỉ có duy nhất một loại..."

Mấy ngày sau ở trong phường thêu, Trương ma ma lần nữa cho gọi Ngụy Anh Lạc và Cẩm Tú.

https://thuviensach.vn

"Ngô tổng quản vừa phân phó xuống." Trương ma ma nói với hai người, "Du quý nhân đang có mang, phường thêu nên may bộ đồ mới. Hai người các ngươi đi theo ta cùng đi vào cung lấy số đo."

Ngày hôm đó bầu trời âm u, mây đen kéo dài vạn dặm đến một tia ánh sáng cũng lọt không thấu, bao trùm khắp nơi giống như một quan tài cực đại, cửa lớn thì như nắp chiếc quan tài chỉ chờ thi thể tiến vào.

"Chát!"

Ngụy Anh Lạc chưa bước vào cửa liền nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng động.

"Chát!"

Bước qua cửa. Xuyên qua viện. Chát, chát, chát. Càng bước đến gần thanh âm kia càng lúc càng vang.

"Chát!"

Người đến người đi trong sân, Di tần quỳ trên mặt đất, hai bên gương mặt sưng lên, khóe miệng kéo dài một đường tơ máu, bộ dáng thê thảm vô cùng. Sau một khắc, một cái phiến gỗ hung hăng quất vào mặt nàng.

"Di tần!" Chi Lan cầm phiến gỗ trong tay cười lạnh nói, "Nô tài thay Quý phi nương nương hỏi một câu, tại sao lại tát miệng người?"

Di tần cắn răng nói: "Thần thiếp vu oan quý phi, dĩ hạ phạm thượng."

Chát!

Phiến gỗ lại một lần nữa quất vào khuôn mặt Di tần, Chi Lan lạnh lùng nói: "Quý phi nương nương hỏi người, trong lòng có oán hận hay không?"

https://thuviensach.vn

"Không oán." Di tần đem máu trong miệng nuốt xuống, "Thần thiếp gieo gió gặt bão, không lời oán thán."

Phiến gỗ khó có được nghỉ ngơi một lúc, Chi Lan tay cầm phiến gỗ, cười hỏi nàng: "Quý phi nương nương lại hỏi người, nhớ kỹ về sau có cẩn trọng lời nói hay không?"

Di tần giống như nhẹ nhàng thở ra: "Nhớ kỹ..."

Chát!

Một cái răng trong miệng Di tần bay vèo rơi xuống ngay dưới chân Ngụy Anh Lạc, răng trắng như tuyết xen lẫn máu tươi.

"Nói lớn lên!" Chi Lan giơ cao phiến gỗ nói.

Di tần phát run lấy tay che miệng của mình, máu tươi dọc theo kẽ hở chảy ra, run run một hồi mới thả tay xuống, mồm miệng đầy máu nói: "Thần thiếp khắc trong tâm khảm!"

"Không!" Di tần còn có thể chịu đựng, nhưng có người đã nhịn không được nữa. Chỉ thấy Du quý nhân nhanh chóng từ trong nhà lao ra, nhào vào người Di tần, quay mặt hướng về Chi Lan khóc ròng, "Đừng đánh! Đừng đánh nữa! Di tần tỷ tỷ vì ta mới phạm sai lầm, Quý phi nương nương muốn phạt hãy phạt ta đi. Đánh ta! Đánh ta đi!"

"Du quý nhân." Chi Lan cười lạnh nói, "Người đang mang long thai, thân phận cao quý, đương nhiên sẽ không bị đánh. Quý phi nương nương đối với hành vi vu oan của người lúc trước sẽ bỏ qua, nhưng Di tần cùng người lại bất đồng..."

Nàng chậm rãi đem ánh mắt dời đến trên mặt Di tần. Đây là chủ nào tớ nấy sao? Thân là cung nữ hầu cận Quý phi nương nương, ngay cả ánh

https://thuviensach.vn

mắt của Chi Lan cũng âm lãnh ác độc như chủ tử, giống như một con rắn độc đang giương nanh thè lưỡi.

"Còn mười lăm lần nữa." Chi Lan cười nói.

"Không!" Du quý nhân gắt gao ôm lấy Di tần, phảng phất như muốn lập tức hóa thành một rương hòm, đem người khóa ở bên trong ngăn cách với người đang tổn thương nàng khóa ở bên ngoài.

"Du quý nhân, người làm ầm ĩ như vậy, ngộ nhỡ tổn hại đến long thai, nô tài không gánh nổi tội đâu!" Chi Lan đối với cung nữ đang đứng hai bên nói, "Các ngươi đều là người gỗ à, còn không mau dìu Du quý nhân trở về!"

Một đám cung nhân sợ hãi uy quyền của Chi Lan cho nên nhanh chóng tiến lên, ba chân bốn cẳng đem Du quý nhân lôi đi.

"Không, thả ta ra! Thả ta ra, Di tần tỷ tỷ!"

"Chát!"

Ngụy Anh Lạc cùng hai người còn lại thừa cơ đi theo sau lưng đám cung nhân.

Trong lúc chờ Du quý nhân triệu kiến, Cẩm Tú vuốt vuốt ngực, kinh hồn bạt vía hỏi: "Ma ma, vừa mới đó là... Đó là..."

Trương ma ma: "Di tần phạm thượng, vu khống Quý phi. Quý phi nương nương phạt vả miệng nàng trước mặt mọi người."

"Di tần dù sao cũng là chủ một cung mà!" Cẩm Tú vẻ mặt khó tin nhìn qua Trương ma ma, "Một con cung nữ sao có thể..."

"Im ngay! Cái gì mà một con cung nữ?" Trương ma ma lành lạnh liếc nàng, "Chỉ có ngươi mới cả gan dám gọi là một con cung nữ! Người ta là

https://thuviensach.vn

ai? Đó là cung nữ thân cận của Tuệ quý phi, Chi Lan! Tể tướng thuộc dòng quan thất phẩm, địa vị người ta so với tần phi bình thường còn cao hơn nhiều lần!"

Cẩm Tú biết mình lại nói sai, trong cái khó ló cái khôn, ánh mắt chuyển hướng sang Ngụy Anh Lạc hỏi nhỏ: "Anh Lạc, ngươi đang nhìn cái gì thế?"

Ngụy Anh Lạc không nói không rằng, chỉ là lúc nào cũng quay đầu nhìn về phía xa xa kia chính là Di tần đang quỳ trên đất.

"Đánh người không đánh mặt, ngoài cung còn như thế, huống chi lại là trong cung." Nàng lẩm bẩm nói, "Hôm nay Quý phi nương nương làm vậy, rõ ràng là muốn sỉ nhục Di tần khiến Di tần mất hết thể diện. Nói ra thì thân phận là tần vị, có lúc lại so với cung nữ hạ đẳng cũng không bằng, nàng... Nàng còn có thể vượt qua nổi chuyện này không?"

Phản chiếu trong đôi mắt nàng một bóng lưng bỗng nhiên ngả nghiêng, sau đó một thân mềm yếu ớt vô lực hướng bên phải ngã xuống đất bất động.

"Tạt nước cho người tỉnh!" Thanh âm Chi Lan xa xa truyền đến, giọng điệu lãnh khốc vô cảm, "Còn mười ba lần nữa!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lá non có độc

Ba người đợi một lúc lâu mới được Du quý nhân triệu kiến.

Có người nói phụ nữ lúc mang thai đều vô cùng hạnh phúc, chỉ có Du quý nhân là ngoại lệ. Nàng đứng đờ đẫn cả buổi trời, Trương ma ma phải vẫy tay gọi nhiều lần thì mới khiến nàng quay người lại, giống như một con rối đã đứt dây nên bản thân không buồn nhúc nhích gì.

"Tốt rồi." Trương ma ma thu lại thước đo trong tay, nhẹ giọng hỏi Du quý nhân, "Quý nhân thích hoa văn gì? Thạch lưu đa tử? Tường vân tiên hạc?"

Du quý nhân thần sắc hoảng hốt, khóe môi hé mở, lẩm bẩm trong miệng gì đó.

"Quý nhân, người nói cái gì?" Trương ma ma phải ghé tai sát miệng Du quý nhân mới miễn cưỡng nghe rõ lời nói của nàng.

"Cao sơn trà, cao sơn trà, cao sơn trà..." Du quý nhân không ngừng lặp lại ba chữ kia.

Trương ma ma ngây ngẩn cả người: "Cao sơn trà?"

Ba chữ kia dường như kích thích Du quý nhân, nàng bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Chén cao sơn trà kia nhất định có vấn đề!"

Trương ma ma bị nàng dọa cho hoảng sợ, phản xạ có điều kiện quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa, Di tần vẫn còn đang bị trừng phạt. Tuệ quý phi

https://thuviensach.vn

cùng đám cẩu nô tài vẫn còn ở bên ngoài chưa có rời đi, ai biết được bên trong này có tai vách mạch rừng hay không?

"Quý nhân." Trương ma ma vội vàng quay đầu, cẩn thận từng li từng tí khuyên nhủ nói, "Trương viện phán y thuật cao minh, làm sao nhầm lẫn được đây..."

"Không không không! Nhất định có vấn đề, nhất định có vấn đề!" Du quý nhân cắt ngang lời nói của ma ma, ánh mắt sau đó nhìn chằm chằm vào nàng hồi lâu, trong mắt bỗng nhiên sáng ngời, hai tay gắt gao nắm lấy vai người đối diện nói, "Ta nhận ra ngươi, ngươi ngày đó cũng có mặt ở đây, còn ngươi nữa, ngươi nữa..."

Ánh mắt của nàng một đường lướt qua Cẩm Tú, cuối cùng ngừng lại trên người Ngụy Anh Lạc, ánh mắt có chút u ám trống rỗng cười nói: "Các ngươi đều ở đây, các ngươi đều nhìn thấy, Tuệ quý phi muốn hại ta, chén cao sơn trà đó nhất định có độc, nhất định có... Thế nhưng vì sao lại không tìm thấy, vì cái gì? Vì cái gì!"

Thanh âm Du quý nhân càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành chất vấn trong cuồng loạn.

Chóp mũi Trương ma ma đều lấm tấm mồ hôi, hận không thể lấy tay che miệng nàng lại, nhưng vì thân phận cách biệt nên chỉ có thể một bên quay đầu ngó chừng bên ngoài, một bên cầu khẩn: "Quý nhân, nô tài xin người đừng nói nữa..."

"Lá non mới có độc."

Trương ma ma cùng Du quý nhân đồng loạt sững sờ, sau đó theo tiếng nhìn lại.

Ngụy Anh Lạc cúi thấp đầu, thấp giọng nói: "Lá sơn trà già không có độc, lá non mới có độc..."

https://thuviensach.vn

Trương ma ma nghe đến đó chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, vội la lên cắt ngang: "Im ngay!"

"Im ngay!" Du quý nhân hướng Trương ma ma hét lớn một tiếng, sau đó bước nhanh đến trước mặt Ngụy Anh Lạc, thanh âm hơi run rẩy, "Ngươi nói tiếp đi."

Ngụy Anh Lạc vẫn tiếp tục cúi đầu, trước mắt hiện ra làn váy thêu đóa hoa quế màu vàng nhạt, thấp giọng nói tiếp: "Khi còn nhỏ nô tài rất thích ăn sơn trà, kết quả có một lần ăn nhầm lá non khiến nô tài hít thở khó khăn, nôn khan không ngừng. Về sau có một đại y nói cho nô tài biết, thông thường các đại phu đều dựa theo dược điển để chế thuốc. Dược điển chỉ đơn giản đề cập năm xưa dùng lá sơn trà để điều chế ra cao sơn trà, nhưng đại đa số mọi người đều không biết tại sao. Hắn cũng là ngẫu nhiên phát hiện ra lá sơn trà già không có độc, mà lá non cùng hạt mới có độc, dùng nhiều sẽ gây hại đến tính mạng..."

"Thì ra là thế, thì ra là thế, lá non có độc, lá non có độc." Du quý nhân thì thào lặp lại bốn chữ này, "Tuệ quý phi đưa tới cao sơn trà nhất định là dùng lá non để điều chế, độc tính cực nhẹ, khó trách Trương Viện Phán không phát hiện ra, coi như nếu có phát hiện đi nữa, cũng có thể thoái thác là Ngự dược phòng đã xảy ra sai sót..."

Du quý nhân bỗng nhiên chộp lấy cánh tay Ngụy Anh Lạc, thần sắc khẩn trương: "Đi! Cùng ta đi gặp Hoàng hậu!"

"Nhất định không được!" Trương ma ma vội vàng ngăn lại: "Quý nhân, lời nói của một tiểu cung nữ há có thể coi là thật? Chẳng lẽ cô ta còn nói chuẩn hơn Trương Viện Phán sao? Anh Lạc, sao ngươi lại vô phép tắc nói năng hồ đồ như vậy, mau quỳ xuống cho ta!"

Ngụy Anh Lạc phụng mệnh quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

"Quý nhân." Nàng dập đầu nói, "Phận nô tài hèn mọn, người nhân từ mới cho phép nô tài nói chuyện, nhưng Hoàng hậu nương nương thì khác, nô tài có lẽ đến cơ hội mở miệng cũng đều không có."

Nói ngắn gọn, Hoàng hậu nhất định sẽ không tin tưởng lý do giải thích của một tiểu cung nữ nhỏ bé.

"... Ta hiểu rồi." Du quý nhân phục hồi tinh thần lại, ánh mắt phức tạp nhìn Ngụy Anh Lạc trước mắt, chậm rãi buông lỏng cánh tay nàng ra, "Ta sẽ tự mình trần tình với Hoàng hậu, ngươi..."

Dừng một chút, ngữ khí mới chậm rãi hỏi hết câu: "Ngươi tên là gì?"

"Nô tài tên là Anh Lạc." Ngụy Anh Lạc cung kính trả lời.

Du quý nhân hướng nàng gật gật đầu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Du quý nhân vừa khuất dạng, Trương ma ma liền hung hăng trừng mắt Ngụy Anh Lạc: "Ngươi tại sao phải nói như vậy với Du quý nhân!"

Vì cái gì?

Ngụy Anh Lạc nhìn qua bóng lưng của Du quý nhân.

"Người khôn giữ mình, chuyện khác mình đều có thể mặc kệ, nhưng duy chỉ có các nàng, duy chỉ có loại tỷ muội này..." Ngụy Anh Lạc yên lặng thầm nghĩ, "Mình không thể nào trơ mắt mặc kệ được, nhìn thấy các nàng như thật sự nhìn thấy tỷ tỷ cùng bản thân mình vậy..."

Vì vậy, vì tình tỷ muội đáng quý này, nàng cam tâm tình nguyện mạo hiểm một lần.

"Huống chi cũng không phải là không có thu hoạch gì." Nàng nghĩ thầm, "Trong hậu cung chia bè kết phái, hai phe lớn nhất chính là Hoàng hậu và Tuệ quý phi, nếu mình thật sự bởi vậy mà đắc tội Tuệ quý phi, liền

https://thuviensach.vn

sẽ tự nhiên mà về phe của Hoàng hậu... Hiệu quả so ra xem chừng trực tiếp nương nhờ Hoàng hậu còn tốt hơn, dù sao địch đối địch liền thành bằng hữu."

Ngụy Anh Lạc lúc đầu còn cho là mình đã sắp xếp chu toàn mọi mặt.

Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện ra bản thân đã đánh giá thấp hậu cung này rồi, đã xem nhẹ người khác quá rồi.

"Anh Lạc!" Sau khi quay trở lại phường thêu, Trương ma ma cho mọi người lui xuống, chỉ giữ lại một mình Ngụy Anh Lạc, sau đó tay nắm thước nghiêm nghị quát, "Quỳ xuống!"

Trương ma ma cùng Phương cô cô bất đồng, trước sau như một nói năng chua ngoa nhưng lòng mềm như đậu hũ, cái thước trong tay kia căn bản giống như vật trang trí, chưa bao giờ chạm qua trên người cung nữ nào. Nhưng hôm nay người tức giận thật sự, Ngụy Anh Lạc vội vàng quỳ xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn lên ma ma, trong mắt không có sợ hãi cùng oán hận, chỉ có lo lắng.

"Ma ma." Nàng khẽ gọi, như cháu gái nhỏ gọi bà ngoại là người thân thiết hiểu rõ nhất, "Người đừng nóng giận, ta biết sai rồi."

Trương ma ma trong lòng mềm nhũn, nhưng biểu lộ lại càng thêm nghiêm khắc: "Ngươi sai gì?"

"Ta không nên trực tiếp ở trước mặt Du quý nhân nói lá non có độc." Ngụy Anh Lạc suy nghĩ một chút, nói, "Ta đáng lẽ nên ghi sự thật vào một tờ giấy, sau đó vụng trộm nhét vào trong y phục mới cắt may cho người. Để chắc chắn hơn chút nữa, vào lúc chuyển giao y phục thì giả vờ làm rơi tờ giấy xuống đất, Du quý nhân nhặt lên hỏi ta, ta liền nói dối không biết là người nào nhét vào đó nữa..."

https://thuviensach.vn

"Đủ rồi!" Trương ma ma mở miệng cắt ngang, ngữ khí trầm xuống, "Tóm lại, vô luận thay đổi phương pháp nào khác đi nữa ngươi vẫn nhất quyết nói sự thật lá non có độc ấy cho Du quý nhân biết phải không?"

Ngụy Anh Lạc trầm mặc nửa ngày, cuối cùng không có lừa gạt nàng, thấp giọng trả lời: "Vâng."

Nàng lúc đầu cho là mình sẽ bị Trương ma ma trách phạt, đánh nàng cũng được mà mắng nàng cũng được, nàng đều cam tâm chấp nhận. Lại không nghĩ rằng đợi tới đợi lui lại chỉ nghe được Trương ma ma cười nhạo một tiếng.

"A." Nụ cười này vừa giống như trào phúng vừa giống như thương cảm, "Vậy dùng mắt của ngươi xem thử một chút, Anh Lạc, tận mắt xem xem ngươi làm như vậy sẽ có hậu quả gì."

Sau mấy ngày, gió yên biển lặng.

Bởi vì câu nói cuối cùng của Trương ma ma mà Anh Lạc một bụng tâm sự nặng nề.

Nhưng tâm sự dù có nhiều hơn đi nữa cũng không thể để ảnh hưởng đến công việc thường ngày, nên cắt vải vóc thì cắt, nên thêu bông hoa thì thêu, cuối cùng đúng hạn đã làm xong hai bộ váy mới, một kiện thêu cây thạch lưu đa tử, một kiện thêu tường vân dã hạc, sau đó cùng nhau đưa đến cho Du quý nhân.

"Ta lấy cái này." Du quý nhân gật đầu giữ lại bộ thêu cây thạch lưu đa tử, lại hướng đầu về bộ tường vân dã hạc nói tiếp, "Cái này ngươi giúp ta đem qua cho Di tần."

Anh Lạc cẩn thận từng li từng tí dò xét sắc mặt của nàng, so với vẻ mặt hoảng loạn lúc ban đầu liền thấy bất đồng. Nàng hôm nay có điểm chút

https://thuviensach.vn

son phấn nhàn nhạt, bụng dưới hơi phình ra, trên mặt khó che giấu được một tia hạnh phúc ánh lên rạng ngời.

"Thuận tiện thay ta truyền lời cho Di tần." Du quý nhân tiện tay thưởng cho Anh Lạc một chiếc trâm cài, "Nói cô ấy hãy nhẫn nại thêm vài ngày nữa. Sau mấy ngày nữa, Hoàng hậu nương nương chắc chắn làm chủ chuyện này."

Anh Lạc từ chối liên tục nhưng không được, không biết làm thế nào đành phải nhận lấy trâm cài đầu kia. Một bên trâm là một cặp hoa sen đỏ trắng xen lẫn quấn quanh nhau, giống như một đôi tỷ muội thân mật nhất trên đời.

"Ta là cung nữ ở phường thêu tên Ngụy Anh Lạc. Du quý nhân phái ta tới đây đem cho Di tần kiện xiêm y mới này." Được người nhờ vả, lại hiểu rõ nội tình, Anh Lạc trên tay cầm xiêm y đi vào tẩm điện nơi Di tần ở, đối với cung nữ đang canh giữ bên trong tự giới thiệu.

Có sướng cùng sướng, có khổ cùng khổ. Giống như bởi vì Di tần bị phạt mà các cung nữ ở đây cũng đều có vẻ mặt bàng hoàng theo, ánh mắt chuyển động giống như cây đại thụ lúc nghiêng lúc ngả, như chim điểu tước sắp phân tán chia lìa.

Nghe Anh Lạc giới thiệu xong, một cung nữ miễn cưỡng cười nói: "Làm khó Du quý nhân còn nhớ rõ tiểu chủ của chúng ta, ngươi cứ đưa đồ giao cho ta đi."

"Du quý nhân còn có một câu muốn ta nói với Di tần." Anh Lạc khó khăn mấp máy môi, "... Đặc biệt đã căn dặn muốn chính miệng ta nói với người."

Cung nữ nghi hoặc lại cảnh giác dò xét nàng một hồi.

https://thuviensach.vn

"Hoặc là ngươi hỏi ý Di tần một chút đi?" Anh Lạc khéo hiểu lòng người nói, "Nếu người bằng lòng gặp ta, ta liền đi qua; nếu không được, ta sẽ bẩm báo lại với Du quý nhân. Như vậy vừa không chậm trễ việc ta được giao phó cũng vừa không khiến ngươi phải khó xử."

"... Được rồi." Cung nữ lúc này mới gắng gượng gật đầu, "Ngươi chờ ở đây một lát."

Nàng quay người vào trong, không lâu sau liền truyền ra một tiếng thét thê lương.

Trong phòng người người nhìn nhau, bỗng nhiên chốc lát như ong vỡ tổ. Thái giám cùng cung nữ ba chân bốn cẳng cùng nhau vọt vào bên trong cửa gây náo loạn một hồi.

Ngụy Anh Lạc cũng chạy theo đám người, sau đó bỗng nhiên dừng chân trước cửa phòng ngủ.

Xuyên qua cửa, đập ngay vào mắt là một đôi chân đang lơ lửng trên không trung.

Người kia nhất định là một nữ tử ưa thích tiên hạc cao ngạo, cho nên trái phải đồng bộ hình ảnh tiên hạc giương cánh đều được thêu ngay ngắn lên giày.

Chậm rãi thuận theo cặp đôi giày kia nhìn lên...

"Di tần..." Ngụy Anh Lạc thì thào thốt lên.

Một mảnh lụa trắng quấn quanh cổ Di tần, từ xà ngang đem thân thể nàng xuôi xuống thẳng tắp.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Lần đầu gặp gỡ

"Ta không hiểu." Sau khi trở về, Ngụy Anh Lạc có vạn thắc mắc vẫn chưa ra lời giải, vì vậy đành tìm người duy nhất có thể cho nàng đáp án, "Trương ma ma, Di tần tại sao phải chết?"

"Đường đường là một phi tần lại bị vả miệng trước mặt bao nhiêu người, về sau còn có thể có chỗ đứng trong cung sao?" Trương ma ma một bên thêu hoa mẫu đơn, một bên nhàn nhạt trả lời, "Nếu là người khác còn có thể chịu đựng, nhưng Di tần nổi danh là một người cao ngạo..."

Nói một cách khác, Tuệ quý phi biết rõ tính tình nàng như thế, cho nên mới dùng cách này làm nhục đối phương, bức bách nàng chịu nhục tự vẫn.

"... Thật là khờ." Ngụy Anh Lạc sắc mặt tối tăm phiền muộn, cũng không biết là nói với Trương ma ma hay nói cho chính mình nghe, "Chỉ khi còn sống mới có cơ hội trở mình. Nếu người gặp chuyện là ta, đừng nói bị người vả miệng, cho dù có bị người phỉ nhổ nước miếng vào mặt, ta cũng đều có thể nhịn nhục chờ đến ngày báo thù rửa hận!"

Một cỗ hận ý buốt rét thấu xương phát ra từ người nàng đâm vào Trương ma ma, khiến Trương ma ma phải nổi da gà, nhịn không được thả giá thêu xuống đất, vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng: "Ngươi..."

"Không có gì." Hận ý tới nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ thấy Ngụy Anh Lạc giờ phút này lại cười nói tự nhiên, giống như hận ý lạnh lẽo vừa rồi chỉ là ảo giác của Trương ma ma mà thôi, "Ma ma, ta thêu xong rồi, người xem thử thế nào?"

https://thuviensach.vn

Trương ma ma đưa tay nhận lấy giá thêu nàng đưa tới, trên đó là một đóa mẫu đơn trắng, còn trong tay mình là đóa mẫu đơn đỏ thẫm vẫn chưa hoàn thiện. Những cái này đều vì Tuệ quý phi mà chuẩn bị.

Vị nương nương này chưa bao giờ chịu lép vế cả. Du quý nhân muốn làm hai kiện quần áo mới thì nàng sẽ phải làm hai mươi kiện, ngoài ra khăn thêu cùng giày mới toàn bộ đều muốn mẫu đơn làm hoa văn chủ đạo, không được trùng lặp màu sắc cùng kiểu dáng của hoa, lại gia hạn thời gian ngặt nghèo khiến cho cung nữ trong phường thêu mấy ngày nay đều mệt mỏi cực độ.

Cuối cùng chỉ có thể phiền Trương ma ma tự mình ra mặt mới miễn cưỡng nới lỏng thêm được chút thời gian để thêu xong những thứ đồ này.

"Ừ, được rồi." Trương ma ma gật gật đầu, lại lia mắt nhìn sắc trời bên ngoài, "Cũng không còn sớm, ngươi còn chưa ăn cơm trưa nữa, mau đi ăn đi."

"Vâng." Ngụy Anh Lạc nhu thuận nói, "Ta ăn nhanh rồi tranh thủ quay trở lại sớm, tối nay đem việc về hoàn thành cho xong một lần luôn."

Nàng vốn khéo hiểu lòng người như vậy luôn khiến cho người ta ưa thích không thôi. Trương ma ma gật gật đầu, nghĩ thầm quả nhiên khi nãy chỉ là ảo giác của mình thôi...

Nhưng Anh Lạc rời khỏi phường thêu cũng không có đi ăn cơm.

Nàng một miếng ăn cũng không vô.

Vừa nhắm mắt lại liền hiện ra hình ảnh một đôi chân treo lơ lửng không trung.

Đột nhiên mở mắt trợn tròn, Anh Lạc một cước đá vào thân cây đối diện.

https://thuviensach.vn

Trong hậu cung này có quá nhiều hỗn đản, hết người này đến người khác đều quyền cao chức trọng, nàng một người cũng không thể trêu vào, chỉ có thể đem cái cây trước mắt này coi thành bọn họ, một cước lại một cước đá lên, phát tiết tức giận trong lòng một phen.

"Nô tài to gan!"

Ngụy Anh Lạc trong lòng cả kinh, đột nhiên quay đầu lại.

Nàng quá chuyên tâm phát tiết bực bội trong người nên không phát hiện ra có người xuất hiện sau lưng mình.

Xem phục sức cùng với cây phất trần đẹp đẽ vắt ngang khuỷu tay kia, chắc chắn là một thái giám có chức vị cao. Không lâu sau liền nghe hắn nghiêm nghị nói tiếp: "Thánh giá ở đây còn không mau quỳ xuống!"

... Thánh giá?

Ngụy Anh Lạc ngẩn ngơ cả người, sau đó nhanh chóng quỳ trên mặt đất, đem mặt dính sát vào mu bàn tay: "Nô tài cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

Một tiếng bước chân chậm rãi hướng nàng đi đến.

Một đôi giày màu vàng sáng xuất hiện trước mắt nàng, giọng nam thờ ơ từ trên đỉnh đầu nàng vang lên: "Ai cho ngươi tổn hại linh bách?"

Linh bách?

Anh Lạc thầm nghĩ không xong rồi, một vật quan chi lấy linh không hề tầm thường, bình thường còn có giá trị hơn người. Nàng sợ gặp phải đại họa, cho nên chỉ có thể vào giờ phút này mà giả ngu trả lời: "Nô tài cả gan, không biết linh bách là gì."

https://thuviensach.vn

"Đồ hỗn xược! Đây chính là cây linh bách!" Phất trần chỉ vào cái cây lúc trước mới bị nàng đá, đại tổng quản khiển trách, "Ngự bút đề lên hai chữ linh bách, ngươi xem, sau lưng còn treo một tấm bài đồng! Ngày xưa bao nhiêu người quỳ lạy cũng không kịp, còn ngươi lại dám đạp không thương tiếc như thế!"

Hắn có kiên nhẫn cùng Anh Lạc giải thích, nhưng còn một người khác thì không, hoặc nói cách khác không có hứng thú đem thời gian lãng phí vào một tiểu cung nữ ngu ngốc.

"Lôi xuống." Đôi giày màu vàng sáng chậm chạp rời đi, "Đánh ba mươi trượng."

Ba mươi trượng?

Sắc mặt Anh Lạc không khỏi trắng bệch.

Bị đánh ba mươi trượng, không chết nhưng cũng đi nửa cái mạng, sau đó còn phải hao phí thời gian dưỡng bệnh chữa thương, nàng nào có nhiều thời giờ lãng phí như vậy?

Huống chi, bị phạt đồng nghĩa là một vết nhơ.

Một người bị Hoàng đế trực tiếp hạ lệnh trách phạt, ngày sau còn có thể tồn tại ở đây như thế nào?

Chỉ sợ đến lúc đó Du quý nhân cùng Trương ma ma ngoài mặt cùng nàng phân rõ giới hạn, miễn cho vô tình đắc tội khiến thánh thượng không vui.

Từ đó về sau, nàng ở nơi này nửa bước cũng khó tiến.

Nàng tuyệt đối sẽ không để cho bản thân bị vết nhơ ở nơi này đâu!

https://thuviensach.vn

"Nô tài mới nhập cung nên không biết linh bách. Nhưng nô tài làm vậy là có nguyên nhân!" Anh Lạc tóc mai thấm ướt mồ hôi, dốc sức vắt hết óc suy nghĩ.

Đôi giày màu vàng sáng dừng bước: "A?"

Nếu như quan chi lấy linh thì cây kia chính là có chỗ huyền diệu khó giải thích, vì vậy đối với chuyện này không cần phải nói đạo lý. Con ngươi Ngụy Anh Lạc đảo một vòng, dứt khoát cắn răng nói: "Nô tài quả thực không biết đây là linh bách. Nhưng đêm qua có một gốc cây già hiện lên báo mộng cho nô tài, nó nói ở đây lâu ngày ngứa ngáy khó chịu, bảo nô tài đến hoa viên tìm nó rồi gãi lưng cho nó -- nô tài vừa nãy chính là đang gãi ngứa cho nó!"

Đại tổng quản đứng cạnh cười lạnh: "Càng nói càng thấy láo xược, một cái cây làm sao báo mộng cho ngươi!"

Ngụy Anh Lạc chỉ chờ có thế, lập tức dập đầu lên xuống có nhịp, âm điệu mạnh mẽ vang lên: "Nếu như bách thụ có linh vì Hoàng thượng che nắng, tự nhiên có thể báo mộng cho nô tài! Những lời nô tài vừa nói đều là sự thật, tuyệt không có nửa chữ dối trá!"

Đại tổng quản bị nàng nói đến á khẩu không trả lời được, cuối cùng đành đem ánh mắt hướng về phía một người duy nhất có thể thay mình làm chủ.

"Thôi bỏ đi." Lại nghe người nọ không đếm xỉa nói, "Đi thôi."

Khóe mắt liếc qua lần nữa, đôi giày vàng sáng ấy theo bên cạnh bước qua, đi theo sau là đôi giày màu đen, rồi lại đôi giày thêu màu trắng, từng thanh âm đồ vật đeo ở đai áo va chạm vang lên trùng trùng điệp điệp. Chờ cho đoàn người đi xa, Ngụy Anh Lạc lúc này mới thở dài một hơi, toàn thân bủn rủn té ngồi trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Tránh được một kiếp.

"Bốp!"

Một bao hạt dẻ bất ngờ đánh vào ót nàng.

"Ối." Ngụy Anh Lạc quay đầu lại, "Ma ma, sao người lại tới đây?"

"Ngươi, cái tiểu hỗn đản này!" Trương ma ma cũng đổ mồ hôi đầy mặt, "Mới không thấy ngươi một lúc, ngươi liền thiếu chút nữa gây ra đại họa tày trời rồi!"

Bị nàng quở trách một phen, Ngụy Anh Lạc ngược lại trong lòng mềm nhũn.

"Cây này do chính tự tay Hoàng thượng ngự phong linh mộc." Trương ma ma vừa đỡ Ngụy Anh Lạc từ trên mặt đất đứng dậy vừa lên tiếng giải thích, "Năm xưa Hoàng thượng cải trang vi hành, gặp hè nóng bức. Các đại thần đều mồ hôi đầm đìa, duy chỉ có Hoàng thượng không một giọt mồ hôi. Mọi người cho rằng đó là chuyện lạ. Hoàng thượng mỗi khi nhớ về, vô hình trung dường như có một gốc cây bách lớn từ Tử Cấm Thành theo suốt dọc đường che mát cho người. Tất cả mọi người đều nói đó là cây linh bách vì biết rõ Hoàng thượng phải đi xa nên mới cố ý theo tới để hộ giá cho Hoàng thượng!"

Nàng huyên thuyên nói không ngừng như vậy vì muốn Ngụy Anh Lạc làm việc càng phải cẩn thận thêm nữa.

Trong cung, người không dễ chọc, thậm chí đến cả cây cũng vậy.

"Ta hiểu rồi." Ngụy Anh Lạc thở dài, bình tĩnh nhìn lại cây linh bách bên cạnh, lẩm bẩm nói, "Trong Tử Cấm Thành này, cho dù là một gốc cây cũng được Hoàng thượng ưu ái như thế, cũng còn hơn một nữ nhân bị thất sủng."

https://thuviensach.vn

Ở phía bên kia, đôi giày màu vàng sáng bỗng nhiên ngừng lại.

Đoàn người sau lưng cũng đồng thời ngừng lại theo.

"Hoàng thượng?" Đại tổng quản Lý Ngọc nghi hoặc nhìn hắn.

"Trẫm lúc nãy đang nghĩ tới chính sự trong triều đình..." Hoằng Lịch chậm rãi nói.

Lý Ngọc làm bộ dáng rửa tai lắng nghe.

"Vì vậy nhất thời không kịp phản ứng." Hoằng Lịch chậm rãi quay đầu, bóng cây chập chờn, từng ánh nắng xuyên thấu qua khe hở lá cây chiếu xuống, như là mưa vàng rơi trên người hắn, hắn bỗng nhiên cười nói, "Hiện tại nhớ kỹ lại thì -- chỉ là một tiểu cung nữ, linh bách dựa vào cái gì báo mộng cho cô ta?"

Vạn tuế gia người bây giờ mới phản ứng lại sao!

Trong nội tâm Lý Ngọc đang gào thét như vậy, nhưng trên mặt lại làm vẻ ngược lại, giả vờ làm ra bộ dạng như mới kịp phản ứng lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đúng, nô tài cũng nghĩ lại mới thấy, tiểu nha đầu kia cứ há miệng ra là một lời nói dối, lại còn câu này nối câu khác trơn tru, phải bắt, bắt lại rồi giết!"

"Ngươi biết cô ta là ai à?" Hoằng Lịch hai tay chắp sau lưng, nhàn nhạt hỏi.

Lý Ngọc ngây ra, sau đó vắt óc nhớ lại...

"Nghĩ không ra chứ gì." Hoằng Lịch thản nhiên nói, "Cung nữ đều mặc giống nhau như đúc, cô ta lại còn quỳ trên mặt đất, cả khuôn mặt đều dán trên mu bàn tay, chưa hề ngẩng mặt lên lần nào."

Lý Ngọc trợn mắt há mồm: "Cô ta, cô ta, là cô ta cố ý..."

https://thuviensach.vn

Nữ nhân khi đã vào đây đều tìm trăm phương ngàn kế để "mặt mày rạng rỡ" .

Ai lại nghĩ tới sẽ còn có người liều mạng che giấu khuôn mặt của mình như vậy.

"Hiện tại như nước giữa biển lớn, lá giữa rừng rậm, muốn tìm được cô ta chỉ có thể dựa vào giọng nói để phân biệt rồi." Hoằng Lịch nhìn qua Ngự hoa viên chập chờn bóng cây, chậm rãi nói, "Lý Ngọc, thừa dịp lúc ngươi còn nhớ rõ giọng nói phải tìm cho ra cô ta cho trẫm."

"-- à đúng rồi." Suy nghĩ một chút, hắn lại bồi thêm một câu, cười như không cười nói, "Sau khi tìm được khoan hãy giết, mang người tới cho trẫm trước."

P.s: trong truyện không có cảnh đá đít huyền thoại 'made by Càn Long' nhỉ=))))) vừa edit khúc này vừa xem lại phim mắc cười=)))))

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thị vệ

Ngụy Anh Lạc kinh hồn bạt vía chịu đựng vài ngày, ánh mắt vô luận là lúc làm việc hay rảnh rỗi đều vô tình hay cố ý liếc về phía cửa lớn.

Sợ có người đẩy cửa vào, hô to một tiếng: "Ngụy Anh Lạc, ngươi gây chuyện như vậy, đi theo chúng ta một chuyến!"

Bả vai bỗng nhiên bị người vỗ một cái, Ngụy Anh Lạc cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Làm sao vậy làm sao vậy?"

"Làm sao vậy cái gì?" Cát Tường kỳ quái nhìn nàng một cái, "Anh Lạc tỷ tỷ, cô xem bên kia kìa."

Ngụy Anh Lạc thuận theo ánh mắt của nàng nhìn lại, chỉ thấy trên hành lang đi qua vài tên thị vệ, trước sau tổng cộng sáu người, mỗi người thân hình cao ngất, khuôn mặt tuấn lãng, lại thêm trang phục bội đao, làm nổi bật chí khí uy nghi đàn ông đến cực hạn.

"Cô nhìn người kia, cái người đi cuối cùng ấy." Giọng nói Cát Tường mang đầy hoài niệm, "Hắn lớn lên thật giống ca ca của ta."

"Thôi đi." Cẩm Tú cười khúc khích, "Đừng có dát vàng lên ca ca của ngươi nữa."

Cát Tường trừng mắt lại nàng: "Ngươi tại sao nói thế!"

"Ta không nói sai nha." Cẩm Tú vụng trộm dùng cây bóng nước nhuộm đỏ móng tay của mình, "Ngươi cho rằng thị vệ trong Tử Cấm Thành

https://thuviensach.vn

đều là người bình thường à! Hồng tường của Tử Cấm Thành chính là ranh giới của thị vệ!"

Cát Tường nghe xong không hiểu ý tứ trong đó, lại không muốn thỉnh giáo nàng ta, vì vậy quay đầu hỏi Ngụy Anh Lạc: "Anh Lạc tỷ, cô nói cho ta nghe một chút đi, ranh giới của thị vệ là cái gì vậy?"

Ngụy Anh Lạc thở dài, cố gắng lời ít mà ý nhiều giải thích cho nàng: "Hộ quân bên ngoài hồng tường cũng chỉ thuộc hạ ngũ kỳ thôi. Nhưng thị vệ bên trong hồng tường thì đều là hoàng thân quốc thích thuộc thượng tam kỳ."

Cát Tường cái hiểu cái không gật đầu, lại lắc đầu: "Ta không rõ, quý nhân cũng muốn làm thị vệ sao?"

"Đương nhiên rồi!" Cẩm Tú cướp lời nói, nàng muốn khoe khoang người khác, cũng muốn biểu hiện ra bản thân so với người bên ngoài hiểu rộng biết nhiều, "Đừng nói cao nhất là ngự tiền thị vệ, chỉ cần là thị vệ cổng Càn Thanh thôi thì tương lai đều có khả năng tin tưởng cùng thành tựu phi phàm rất cao! Ngươi cũng đừng quên, từng giây từng phút ở cạnh Hoàng thượng, tự nhiên sẽ từng bước thăng quan tiến chức!"

Các cung nữ còn lại cũng bắt đầu miệng mồm múa may thảo luận, đối với sáu viên thị vệ kia chỉ trỏ không ngừng.

"Nghe nói hàng năm vì tranh suất để được có tên trong danh sách thị vệ Tử Cấm Thành này, con dòng cháu giống thuộc thượng tam kỳ đều muốn tham gia luận võ."

"Xuất thân cao quý còn chưa đủ, võ công cũng phải cực kỳ xuất chúng."

"Nghe nói thị vệ xuất sắc nhất là đệ đệ của Phú Sát hoàng hậu - Phú Sát đại nhân. Là hoàng thân quốc thích, văn võ song toàn chân chính đó!"

https://thuviensach.vn

"Là vị nào vậy? Có trong số những người đó không?"

"Chính là người đi đầu kia, người cao nhất kia kìa!"

Thần sắc Cẩm Tú khẽ động, chợt đem khay áo trong tay giúi vào lòng Cát Tường, sau đó ôm lấy bụng nói: "Ta đau bụng quá phải đi giải quyết gấp đây, Cát Tường ngươi giúp ta mang thứ đó đến phường thêu nhé, ôi, ôi, ta đi trước!"

"Gì vậy chứ, thật là phiền quá đi." Cát Tường bất mãn lầm bầm một câu, thực sự không suy nghĩ nhiều.

Đứng bên cạnh, Ngụy Anh Lạc nhìn qua phương hướng đối phương vừa chạy đi, như có điều gì suy nghĩ.

Tiến cung cũng đã được một thời gian, những thứ khác không cần nhắc đến, nhưng nhận thức cùng tinh thông đường hướng phải có chỗ tiến bộ, nếu không cứ đi vào nơi không nên vào thì bị đánh là chuyện không thể tránh khỏi.

Phương hướng mà nhóm thị vệ đi đến là Ngự hoa viên, đó cũng là con đường dẫn tới Trường xuân cung. Nếu như bọn họ ở chỗ này mỗi người một ngả, như vậy tám chín phần mười là Phú Sát Phó Hằng muốn tới Trường xuân cung để thăm tỷ tỷ của hắn.

Cẩm Tú ẩn núp sau một ngọn núi giả, sắc mặt ửng hồng, cảm xúc dâng trào, không ngừng thò đầu ra ngoài nhìn, ngó qua ngó lại. Quả nhiên trời không phụ lòng người, nàng cuối cùng cũng nhìn thấy được một thân ảnh đang đi tới. Cắn răng quyết tâm, nàng cầm một tảng đá trên tay rồi hung hăng nện trên chân chính mình.

Đau!

https://thuviensach.vn

May mà trước đó nàng đã tính trước nhét khăn vào miệng mới không có kêu ra tiếng.

Một tay vịn lên ngọn núi, Cẩm Tú lảo đảo thân mình đứng dậy, nhưng trong thâm tâm suy nghĩ đã bay đến người phía bên kia ngọn núi. Nàng dùng tay gảy gảy chút tóc mai, điều chỉnh biểu lộ trên mặt để bản thân càng thêm điềm đạm đáng yêu, liễu yếu đào tơ.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Cẩm Tú chuẩn bị hướng ra bên ngoài!

Nhưng bỗng nhiên một cánh tay không biết từ đâu vươn ra, kéo nàng trở về lại phía sau ngọn núi giả đó.

Phía bên kia, Phú Sát Phó Hằng đồng thời đi ngang qua.

Ở phía bên này, Cẩm Tú dùng sức né tránh bàn tay đang bụm miệng mình lại, phẫn nộ gầm nhẹ: "Ngụy Anh Lạc! Ngươi làm gì vậy?"

"Câu này ta phải hỏi ngươi mới đúng." Anh Lạc nhìn chằm chằm vào nàng, "Cẩm Tú, ngươi muốn làm gì?"

"Có nữ nhân nào mà không muốn tìm cho mình một con đường tốt? Ta có gì sai chứ?" Cẩm Tú bỗng nhiên đánh giá Ngụy Anh Lạc từ trên xuống dưới kỹ càng một phen, vẻ mặt hoài nghi hỏi lại, "Chẳng lẽ ngươi cũng nhìn trúng cành cây cao này sao?"

"Ta không dám." Ngụy Anh Lạc cười nhạo một tiếng, sau đó thu lại nụ cười, lạnh lùng nói, "Ta và ngươi đều ba đời làm nô bộc. Xuất thân đã như thế, người còn muốn một đô thống (*) hoặc tử đệ tướng lĩnh đến cầu hôn sao? Đừng nói đô thống hay là tử đệ tướng lĩnh, chỉ sợ ngay cả nhi tử tướng lĩnh cũng đều không để ngươi vào mắt đi! Những người kia còn vậy, huống chi là một người quyền quý như Phú Sát đại nhân chứ?"

(*) Đô thống (hoặc thống chế): là võ quan nắm giữ một doanh quân.

https://thuviensach.vn

Nàng khuyên nhủ một thôi một hồi, nhưng đổi lại Cẩm Tú vẫn không cho là đúng: "Chỉ cần rất xinh đẹp, làm sao ngươi biết ta không thể trèo cao?"

Ngụy Anh Lạc ngây ngốc chốc lát, sau đó nhíu mày nhìn lại đối phương: "Ý của ngươi là... làm thiếp?"

Cẩm Tú chém đinh chặt sắt gật đầu: "Dù có làm thiếp của người quyền quý thì cuộc sống làm phu nhân sau này cũng khá giả hơn nhiều!"

Người có chí riêng, không thể cưỡng cầu.

Ngụy Anh Lạc ngao ngán lắc đầu, cảm thấy người này không khác gì một chiếc túi da không đáy, bên trong toàn bộ chất đầy hư vinh, ảo tưởng dục vọng cùng với tư lợi tột cùng.

"Ngươi nghĩ thế nào ta không quan tâm, nhưng ngươi hãy nhớ kỹ một chuyện. Nơi này là Tử Cấm Thành, thị vệ cùng cung nữ có gian tình, một khi lan truyền ra ngoài, hắn là hoàng thân quốc thích có thể nhẹ nhàng né qua, còn ngươi? Chỉ còn đường chết." Ngụy Anh Lạc sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói, "Chỉ vì hôm nay ngươi cùng trở ra với ta, lại còn ở chung một chỗ, nếu như ngươi làm ra chuyện xấu gì thì ta sẽ bị chỉ trích cùng liên lụy theo."

Cẩm Tú trào phúng cười cười: "Thì ra nói nhiều như vậy cũng chỉ vì bản thân ngươi."

"Đúng, cũng là vì chính ngươi." Ngụy Anh Lạc quay đầu cười cười, "Nếu không muốn ta đem sự tình hôm nay nói cho Phương cô cô biết, hiện tại ngươi hãy lập tức cùng ta trở về."

Thấy nàng lại dùng Phương cô cô để đe dọa mình, Cẩm Tú tức giận vô cùng nhưng vẻ mặt ngược lại cười cười, đang muốn đáp trả mỉa mai chợt

https://thuviensach.vn

nghe phía bên kia ngọn núi truyền tới một giọng nam trong trẻo vang lên: "Ta thấy vị cô nương này nói đúng."

Ngay sau đó, một thân ảnh mặc trang phục thị vệ đang khoanh tay nghiêng người xuất hiện bên sườn núi, đối với các nàng cười nói: "Các ngươi cần phải trở về đi."

"Phú Sát đại nhân..." Hai người đồng loạt quay đầu lại nhìn hắn.

Có một số người mặc long bào cũng không giống thiên tử, lại có một số người mặc quần áo thị vệ cũng không giống thị vệ.

Phú Sát Phó Hằng chính là loại người này.

Khí chất quá mức ung dung hòa nhã, mặc dù dáng đứng kia chỉ là tùy hứng nhất thời nhưng lại giống như chim phượng hoàng đáp xuống ngô đồng, lông vũ nhẹ nhàng xòe ra chính là bộ đồ thị vệ trên người hắn, khoác lên người khác là biểu trưng cho thân phận, nhưng khoác trên người hắn lại là hạ thấp bản thân.

Đôi mắt phượng hẹp dài quét qua khuôn mặt Ngụy Anh Lạc. Góc mắt phải bên dưới có một nốt ruồi nhỏ càng khiến hắn trở nên ung dung lại thêm vài phần mập mờ cùng gợi cảm.

"Ngụy Anh Lạc." Hắn gọi một tiếng, thanh âm trong trẻo tựa như rượu ngon đã được ủ dưới đất lâu năm, chỉ ngửi mùi thôi mà đã có thể làm say lòng người.

Ngụy Anh Lạc lặp lại chiêu cũ, không muốn đối phương ghi nhớ tướng mạo bản thân nên cố ý cúi đầu thật sâu: "... Phú Sát đại nhân còn gì căn dặn sao?"

"Ngẩng đầu nhìn ta." Phú Sát Phó Hằng ra lệnh.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc không có cách nào khác đành phải chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn.

Cũng khó trách Cẩm Tú hô hào muốn làm thê thiếp của hắn.

Đôi mắt phượng của người trước mắt này vô ý lại như hữu tình, hắn không cần mở miệng nói chuyện, chỉ cần dùng đôi mắt này nhìn qua ngươi, trong lòng liền hóa thành hàng vạn nhu tình mà mềm nhũn.

"Ngươi thấu tình đạt lý như thế là tốt, nhưng lại có chút sơ sót." Phú Sát Phó Hằng tiện tay vỗ vỗ bội đao bên hông, "Thị vệ trong cung đều là những ba đồ lỗ (*) hàng đầu, bao gồm cả ta. Vì thế bất kỳ ai cũng có thể... phát hiện sau ngọn núi giả này có người ẩn nấp."

(*) Ba đồ lỗ: là danh hiệu dành cho những tướng lĩnh và những binh sĩ chiến đấu dũng cảm, can trường và thiện chiến trong chiến trường hay trong những trận đánh, các cuộc đọ sức.

Nói cách khác, mưu kế của Cẩm Tú ngay từ đầu đã thất bại thảm hại.

Mặc dù có thành đi chăng nữa, đó cũng chỉ là thị vệ cố ý trúng kế, muốn giao bản thân đưa vào bàn tay mỹ nhân.

Cẩm Tú ngượng ngùng cúi đầu xuống. Ngụy Anh Lạc bên cạnh cũng bắt chước nàng gục đầu: "Vâng, Anh Lạc đã thụ giáo."

"Được rồi, các ngươi mau đi đi." Phú Sát Phó Hằng dùng ánh mắt nhìn người bên cạnh Cẩm Tú, "Dìu cô ấy trở về đi. Sau đó nên giáo huấn cô ấy nhiều vào, miễn cho sau này đại họa đến không kịp trở tay."

Ngụy Anh Lạc vội vàng đỡ Cẩm Tú rời đi. Trên đường trở về, sắc mặt Cẩm Tú đều rất khó coi, cũng không biết là bởi vì chân đau, hay là bởi vì câu nói cuối cùng của Phú Sát Phó Hằng.

https://thuviensach.vn

"Nghe thấy rồi chứ, trong cung không có kẻ đần, ngươi cũng đừng ngu ngốc thế nữa." Ngụy Anh Lạc khuyên bảo một lần cuối cùng.

Không ngoài dự liệu, đổi lấy vẫn là một tiếng cười lạnh tràn ngập ghen ghét. Cẩm Tú hất tay nàng ra, bản thân khập khiễng hướng nơi ở cung nữ đi tới, thanh âm mang theo một tia kích động: "Ngươi lại đem ta làm bàn đạp để trèo cao rồi. Phú Sát đại nhân nhớ kỹ tên ngươi như vậy, nhưng lại chớ hề nhớ tên của ta!"

Ngụy Anh Lạc lắc đầu thở dài.

Đây là lần cuối cùng. Từ nay về sau nàng sẽ không khuyên Cẩm Tú một câu nào nữa, nàng ta có náo loạn thành dạng thế nào cũng không liên quan đến mình nữa, tự nàng ta chịu trách nhiệm đi.

"Bịch."

Một hòn đá nhỏ lăn đến bên chân Ngụy Anh Lạc, nàng thuận theo phương hướng viên đá ném tới nhìn qua, nhăn nhíu mày, bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngươi xác định muốn tự mình đi về, không cần ta đỡ phải không?"

"Nói nhảm!" Cẩm Tú ở phía trước nghe vậy bước chân lập tức nhanh hơn, "Ai muốn ngươi giả vờ nịnh bợ! Tự ta sẽ đi!"

Cắn răng chịu đựng chân đau, Cẩm Tú một đường trở về chỗ ở, vừa nhìn thấy giường liền nhào tới, toàn bộ người co quắp trên giường, mồ hôi thấm lên đệm chăn lưu lại dáng hình mơ hồ.

"Ôi, ngươi bị gì thế? Bản thân sao lại chật vật như vậy?" Cát Tường đi ngang qua chợt dừng bước chân lại, trong miệng còn đang nhét một miếng bánh ngọt.

https://thuviensach.vn

"Ăn ăn ăn, suốt ngày chỉ biết ăn, ăn xong của mình còn muốn ăn tiếp phần của Ngụy Anh Lạc, ngươi cho rằng cô ta muốn tốt cho ngươi sao? Cô ta là đang nuôi ngươi cho mập để làm nền cho dáng người mảnh mai thon thả của mình thôi... Đợi đã nào...!" Theo phản xạ châm ngòi ly gián một phen, Cẩm Tú bỗng nhiên trái phải liếc nhìn xung quanh, "Ngụy Anh Lạc đâu?"

"Cô ấy không phải đuổi theo ngươi à?" Cát Tường đem một miếng bánh khác bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm, "Làm sao vậy, không phải đuổi theo à?"

Cẩm Tú đờ người một lúc, gục đầu xuống, cẩn thận nhớ lại tình cảnh vừa rồi.

Cục đá kia từ đâu bay tới nhỉ?

Sau một lùm cây tử đằng xanh um tùm tươi tốt, ẩn hiện chim hót líu lo, làn gió thơm lưu lại mỹ nam.

Đích xác là một mỹ nam.

Chỉ nhìn một bên mặt đã cảm thấy thân hình thon dài, thị vệ dung mạo tuấn lãng.

Cẩm Tú đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, hai mắt sáng rực, như là hai đốm lửa sáng bừng.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cô nam quả nữ

Xột xoạt một tiếng, âm thanh hỗn tạp vang lên giữa gian phòng đóng kín.

"Tối quá." Ngụy Anh Lạc lẩm bẩm nói.

Sau lưng 'tách tách' một tiếng, là thanh âm châm lửa vang lên.

Ngọn nến trên bàn được thắp sáng, ánh lửa dao động qua lại chập chờn trên giá cắm, màu vàng ấm áp soi sáng một gương mặt tuấn dật khôi ngô.

Lông mày dài mảnh, đôi mắt hẹp dài, cùng với ngón tay dài mảnh khảnh, trông hắn giống như một bức tranh thuỷ mặc cổ với nét vẽ tinh tế ưu nhã, rõ ràng cao quý nhã nhặn, chỉ là hai đầu lông mày dường như cất giấu một nỗi u sầu không tên.

Loại u buồn này không hề làm giảm đi tư sắc của hắn, trái lại còn khiến hắn ở giữa đám người càng thêm nổi trội đặc biệt.

"Lúc trước nghe Ngụy bá phụ nói muội đang ở trong cung, ta còn không tin." Hắn dùng tay phải che chở ánh nến cho đến khi ánh nến chập chờn dần dần ổn định lại, "Không ngờ hôm nay quả thực gặp được muội ở đây."

Hôm nay trong số sáu người thị vệ đi trên hành lang dài đó, dẫn đầu là Phú Sát Phó Hằng, đi theo liền sau chính là vị nam tử trước mắt này.

https://thuviensach.vn

"Sau đó thì sao?" Ngụy Anh Lạc cũng không quay đầu lại hỏi.

"Anh Ninh chết, ta cũng rất thương tâm." Nam tử ngẩng đầu nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt ôn nhu, "Nhưng nơi này là Tử Cấm Thành, muội không thể làm bừa được. Hay là muội nghe lời cha muội đi, sớm xuất cung trở về nhà tìm một người khá giả rồi gả đi..."

"Đủ rồi!" Ngụy Anh Lạc cuối cùng cũng xoay đầu lại, ánh mắt sắc lạnh như tuyết mùa đông, "Huynh là ai, dựa vào cái gì mà quản ta?"

Đối phương thở dài: "Dựa vào việc ta cùng Anh Ninh đã từng yêu nhau..."

"Không cho phép huynh nhắc đến tên tỷ tỷ ta!" Ngụy Anh Lạc vội vàng cắt ngang lời hắn. Nàng hận rất nhiều người, nhưng hận nhất chính là người trước mắt này, "Huynh và tỷ tỷ ta từng tốt đẹp như thế, vì sao vào lúc tỷ ấy cần huynh bên cạnh nhất, huynh lại không chút do dự ruồng bỏ tỷ ấy?"

Hai đầu lông mày rậm rạp nhíu chặt chứng tỏ nam tử này đang nổi cáu: "Cô ấy là bao y của phủ nội vụ, sớm muộn cũng phải nhập cung, chẳng lẽ muội muốn ta một mực chờ cô ấy đến hai mươi lăm tuổi?"

"Không, Khánh Tích thiếu gia." Ngụy Anh Lạc trào phúng cười nói, "Huynh không phải là chờ không được đến lúc tỷ ấy xuất cung, mà bởi vì chúng ta có xuất thân hạ đẳng, mặc dù tỷ tỷ ta lớn lên xinh đẹp, hiền lành thông minh, nhưng huynh đường đường là một thiếu gia cao cao tại thượng, cho nên sẽ không bao giờ chính thức lấy một nữ nhân hạ đẳng!"

Bắt gặp đối phương trầm mặc không nói, Ngụy Anh Lạc đến gần vài bước, ép hỏi: "Thế nào? Ta nói trúng tim đen của huynh sao? Huynh họ Tề Giai, xuất thân Thanh Quý Mãn Châu cao quý. Tỷ tỷ tuy rằng xuất thân không cao, nhưng cũng là người có cốt khí, nếu như nay đã nhất đao lưỡng đoạn thì hai người không còn quan hệ gì nữa!"

https://thuviensach.vn

Khánh Tích thở dài một hơi: "Nhưng ta vẫn một mực nhớ nhung tỷ tỷ muội..."

"Nhớ nhung?" Ngụy Anh Lạc cười nhạo một tiếng, "Lúc tỷ tỷ ta ở trong cung gặp chuyện không may, huynh chỉ biết trơ mắt đứng nhìn... Rõ ràng chỉ có huynh bên cạnh tỷ ấy, rõ ràng chỉ có huynh có thể giúp đỡ tỷ ấy, thế nhưng huynh lại giả như không hề quen biết tỷ ta!"

Khánh Tích thống khổ nhắm mắt lại, chuyện cũ đau thương như thác lũ ùn ùn kéo đến, làm cho một người có năng lực cùng gan dạ như hắn cũng không khỏi rét run: "Ta... Ta dù sao cũng là thị vệ, không thể qua lại với cung nữ được."

"Ta cũng là cung nữ." Ngụy Anh Lạc đem phản ứng của hắn bỏ vào trong mắt, rồi lại không nhúc nhích chút nào, lạnh lùng nói, "Chúng ta cũng không nên qua lại thế này, phiền huynh tránh ra."

Còn ôn chuyện cũ gì chứ?

Lúc tỷ tỷ cần hắn nhất, hắn dứt khoát quay đầu bỏ đi.

Nếu như hắn chỉ vui đùa với tỷ tỷ một chút, nàng hận hắn.

Nếu như hắn thật sự yêu tỷ tỷ, nàng lại càng hận hắn, hận một kẻ đầy nhu nhược!

Chỉ gặp thoáng qua mà đã chạm vào giới hạn rồi, sau lưng Ngụy Anh Lạc truyền đến một tiếng thở dài.

"Năm ngày một lần." Tiếng nói của Khánh Tích từ sau lưng nàng vang lên, "Cứ cách năm ngày ta lại trực một lần, nếu có khó khăn gì có thể đến chỗ thị vệ tìm ta!"

https://thuviensach.vn

Bước chân Ngụy Anh Lạc dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Hai tay vừa để lên chốt cửa, còn chưa kịp mở ra, bên ngoài liền truyền đến vài tiếng đập 'rầm rầm rầm', ngay sau đó thanh âm Phương cô cô vang lên: "Mở cửa! Mau mở cửa ra cho ta!"

Ngụy Anh Lạc lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại cùng Khánh Tích liếc nhau một cái.

Cô nam quả nữ, lại ở chung một phòng. Nếu thật sự bị người khác bắt gặp, có một trăm cái miệng cũng không thể giải thích nổi.

Khóe môi Khánh Tích khẽ động định nói gì đó, trước mắt đã lập tức xuất hiện một bàn tay chặn lại lời hắn đang muốn nói. Ngụy Anh Lạc làm điệu bộ 'suỵt' im lặng với hắn, thì thầm ra hiệu: "Làm theo lời ta."

Rầm rầm rầm. Rầm rầm rầm. Phương cô cô vẫn kiên trì đập cửa. Nào ngờ một giây sau cửa phòng bỗng nhiên mở ra, chưa kịp định hình lại, một cái giỏ trúc đột nhiên đổ ập xuống đầu, tiếp đến là một hồi quyền cước đấm đá, ngay sau đó vang lên giọng nói hoảng sợ xen lẫn tức giận của Ngụy Anh Lạc: "Dám theo dõi ta, dám theo dõi ta à, đồ không biết xấu hổ, lưu manh!"

"Dừng tay! Dừng tay!" Xưa nay chỉ có nàng đánh người khác, nào có người khác đánh nàng. Phương cô cô dốc sức liều mạng chạy trối chết, âm thanh như bị chọc tiết réo lên, "Ngụy Anh Lạc, ngươi điên rồi! Dừng tay, mau dừng tay! Người đâu, người đâu hết rồi, cứu mạng!"

Một đám tiểu cung nữ vội vàng xông về phía trước, kẻ kéo tay người ôm chân, cuối cùng gắng sức đem hai người tách ra.

Tháo giỏ trúc từ trên đầu vứt xuống, sắc mặt Phương cô cô đen thui nhìn trừng trừng Ngụy Anh Lạc: "Anh Lạc, ngươi điên rồi, lại dám ra tay với ta!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc 'A' một tiếng, sắc mặt so với nàng còn đen hơn: "Cô cô, sao, sao lại là người?"

Không chờ Phương cô cô chất vấn, nàng đã nhanh chân quỳ trên mặt đất, khóc sướt mướt nói: "Cô cô, xin người hãy làm chủ cho ta! Ta vốn là đi ra ngoài tìm cái khăn bị mất, nào biết được trên đường bị người lạ theo dõi, cũng không biết người đó là tiểu thái giám bất chính hay là tên thị vệ nào có ý đồ xấu xa nữa. Dưới tình thế cấp bách, chỉ đành chui vào phòng này khóa cửa lại, ta thật sự không biết là người tới, hu hu..."

"Tiểu thái giám bất chính? Tên thị vệ ý đồ xấu xa?" Phương cô cô vô cùng tức giận ngược lại cười nói, "Nói bậy! Giọng nói của ta, ngươi nghe chẳng lẽ không nhận ra? Hay ý ngươi muốn nói giọng ta giống đàn ông hả?"

"Lúc đó thật sự ta quá sợ hãi." Ngụy Anh Lạc hai vai khẽ run, giống như đã phải chịu kinh hãi thật lớn, giơ tay áo lên gạt lệ nói, "Cho nên trong lúc nhất thời không phân biệt ra được, mong cô cô tha tội..."

"Nhìn xem ngươi đã làm gì đây." Phương cô cô cuộn tay áo lên, lộ ra cánh tay đầy vết đánh xanh tím loang lổ bị nàng đánh lúc nãy, lạnh lùng nói, "Ngươi bảo làm sao ta có thể tha thứ được cho ngươi?"

Ngụy Anh Lạc dứt khoát dập đầu: "Nguyện để cô cô trách phạt."

Mọi chuyện đến đấy kết thúc cho qua. Tuy rằng Ngụy Anh Lạc cuối cùng cũng bị phạt, nhưng vì không biết rõ chi tiết nội tình, vì vậy chỉ mang tội đánh Phương cô cô mà nhận phạt. Vả lại bởi vì Phương cô cô tham tiền, cho nên so sánh giữa tiền bồi thường và trách phạt, Phương cô cô quyết định nhận tiền, Anh Lạc cũng chỉ bị phạt hai cái đánh gậy tượng trưng mà thôi.

Dù sao như thế vẫn còn tốt hơn nhiều so với việc bị người khác phát hiện cung nữ cùng thị vệ ở chung một phòng khóa kín.

https://thuviensach.vn

Chuyện đó mà xảy ra thật, e rằng không chỉ đơn giản là vài cái đánh gậy cùng một chút tiền là có thể giải quyết được.

"May mà Khánh Tích là một ba đồ lỗ, thân thủ linh hoạt, có thể thừa dịp mình gây nhiễu loạn, thần không biết quỷ không hay mà đào tẩu thoát nạn." Ngụy Anh Lạc nằm lỳ ở trên giường, vết thương trên lưng mới vừa được tha thuốc xong, vẫn còn nóng rát đau đớn đến nỗi muốn ngủ cũng ngủ không được, chỉ có thể nhắm mắt lại nghĩ ngợi lung tung, "Nhưng mà, là ai đã báo cho cô cô biết được..."

Ánh trăng theo ngoài cửa sổ tiến vào, soi xuống thắng tắp trên đầu giường Ngụy Anh Lạc. Nàng chậm rãi để tay lên ngực, từ trong ngực lấy ra một túi lưới, bày dưới ánh trăng lẳng lặng nhìn.

"Cũng không phải là không có thu hoạch." Ánh mắt Ngụy Anh Lạc nhu hòa ngắm túi lưới nói, "Tỷ tỷ, tiến cung lâu như vậy, muội cuối cùng cũng tìm ra được manh mối rồi."

Những tháng ngày xưa cũ lẳng lặng hiện rõ mồn một trước mắt.

Đêm đó trăng thanh gió mát, cảnh vật trong phòng sáng tựa như sao, nàng gối đầu trên đùi Ngụy Anh Ninh ngắm nhìn mười ngón tay nàng múa vẽ tung bay, một túi lưới hoa mai tinh xảo dần dần thành hình trên đầu ngón tay nàng.

Túi lưới hoa mai này đã theo tỷ tỷ tiến cung, nhưng lại không xuất cung cùng nàng.

Ngược lại hôm nay vào lúc đánh nhau, chiếc túi này từ trên người Phương cô cô rơi ra.

"Phương cô cô." Ngụy Anh Lạc đột nhiên nắm chặt túi lưới hoa mai này trong lòng bàn tay, "Chiếc túi của tỷ tỷ như thế nào lại ở trong tay người?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mật báo

"Chi Lan tỷ tỷ."

Chi Lan theo bản năng quay đầu lại nhìn, một nữ tử bộ dáng phóng đãng đang bước về phía mình, tin chắc với dáng người đó rất dễ lấy lòng khách quan ở thanh lâu hoặc được phú thương nào đó bao nuôi, nhưng là một nô tài trong cung lại bày ra điệu bộ không đứng đắn đó có thể vô tình gây ác cảm với người khác.

"Ngươi là?" Chi Lan nhàn nhạt liếc nhìn nàng.

"Ta tên Cẩm Tú, là cung nữ ở phường thêu." Cẩm Tú vội vàng tự giới thiệu, hai tay nâng lên một cái khay, trên đó là một kiện váy áo được xếp gọn chỉnh tề, "Trương ma ma sai ta đem trang phục mùa xuân vừa mới may xong tới đây."

"A." Chi Lan gật gật đầu, "Để xuống đó đi."

Cẩm Tú không muốn cứ như vậy rời đi, nàng dùng tốc độ rùa bò để khay trong tay xuống, lời nói nịnh nọt lấy lòng: "Đều là cung trang (trang phục cung nữ) giống nhau, nhưng mặc trên người tỷ tỷ lại không giống người thường. Còn nữa, hoa thêu ở ống tay áo này đẹp như vậy, mới nhìn đã biết tỷ tỷ là người khéo tay."

Chi Lan cười cười, tuy nói mọi người ăn mặc cung trang đều giống nhau, nhưng nhìn kỹ lại hóa ra không phải tất cả đều giống. Những người có chút địa vị như Đại cung nữ thường thêu chút ít hoa văn lên ống tay áo và cổ áo, nhưng hoa văn cũng có phân chia cao thấp, bộ y phục trên người

https://thuviensach.vn

nàng hiện giờ có hình hoa đào, cũng không phải tự nàng thêu đâu mà là sai bảo tiểu cung nữ ở phường thêu thêu giùm mình.

Tên gọi là gì nhỉ, hình như tên là... Anh Lạc?

"... So với chúng ta thì cung nữ có tay nghề tốt nhất phường thêu chính là Anh Lạc đó." Lại nghe Cẩm Tú cười nói, "Nếu nhắc đến Anh Lạc này, không những có thiên bẩm thêu thùa trời ban mà cô ấy còn rất thông minh nữa. Lần trước nếu không nhờ cô ấy, chúng ta cũng không ai biết cao sơn trà phải cầu kỳ như vậy!"

Chi Lan ban đầu đã chán ngán cô ta nên đang muốn phất tay cho lui, nhưng sau đó lại đột nhiên trợn mắt quay đầu nhìn Cẩm Tú: "Ngươi nói cái gì? Cao sơn trà sao?"

"Đúng vậy." Cẩm Tú ngây thơ tiếp lời, "Lần trước Anh Lạc ở Vĩnh Hòa cung đã kể lại hồi nhỏ cô ấy từng ăn nhầm lá non, chúng ta mới biết được lá non có độc nên không thể làm thuốc. Ơ Chi Lan tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Tay phải đập trên mặt bàn nhiều lần, Chi Lan nghiến răng nghiến lợi nói: "Được lắm, thì ra là cô ta!"

"Chi Lan tỷ tỷ, ta... có phải ta nói sai gì rồi không?" Cẩm Tú giả vờ cúi đầu xuống, giọng nói run run sợ hãi nhưng khóe miệng lại nhếch lên liên tục.

Con tiện nhân Ngụy Anh Lạc kia lúc nào cũng trưng ra bộ dáng thanh cao, bày đặt ban đầu còn không cho phép mình câu dẫn Phú Sát Phó Hằng, nhưng sau lưng bản thân cô ta và thị vệ lại lén lút thông đồng với nhau.

Đáng tiếc nàng truyền tin cho Phương cô cô quá muộn nên không thể bắt tận tay tên gian phu kia. Nhưng không sao, trong tay nàng còn có nhược

https://thuviensach.vn

điểm khác, chỉ cần mượn tay Tuệ quý phi là có thể làm cho cái gai trong mắt này biến mất.

"Đi phía trước dẫn đường." Chi Lan đứng lên nói, "Dẫn ta đi gặp Ngụy Anh Lạc mau."

"Dạ vâng." Cẩm Tú vội vàng trả lời.

Hai người một trước một sau đi vào phường thêu. Tới nơi liền thấy một đám người đang vây lượn xung quanh Ngụy Anh Lạc, ánh mắt bọn họ hoặc lộ ra sợ hãi thán phục, hoặc thần sắc tỏ vẻ say mê.

"Ráng màu ngũ sắc này được thêu đẹp mắt quá đi, chốc nữa ta cũng muốn thêu một cái."

"A, cũng đừng vẽ hổ không được ngược lại ra thành khuyển nhé."

"Ta lúc trước cũng từng thêu qua ráng ngũ sắc này, mỗi lần thêu ra đều biến thành mây. Anh Lạc, ngươi dùng cách nào để thêu được hay vậy?"

"Ta dùng kỹ pháp thêu đầy, kiểu thêu này sẽ làm màu sắc ráng chiều thay đổi dần, cấp độ rõ ràng, nhìn xem tuy đẹp nhưng lại tốn mười năm trời, các ngươi muốn thêu được như vậy, không có mười năm công phu là không được."

Một đôi giày thêu thong thả bước đến sau lưng Ngụy Anh Lạc, người đó chợt cười thành tiếng: "Quả nhiên thêu rất đẹp."

Ngụy Anh Lạc dừng cầm kim trong tay, quay đầu lại nhìn về phía phát ra tiếng nói, sau đó vội vàng đứng dậy hướng nàng hành lễ: "Chi Lan tỷ tỷ."

Các cung nữ còn lại cũng vội vàng hành lễ với người tâm phúc bên cạnh Tuệ quý phi này, ngay cả người lớn tuổi nhất như Trương ma ma cũng

https://thuviensach.vn

chỉ có thể đứng chứ không dám ngồi trước mặt Chi Lan, thanh âm cực kỳ khách khí hỏi: "Chi Lan cô nương, sao cô lại tới đây? Có phải nương nương không hài lòng với trang phục mùa xuân? Sao lại làm phiền cô đến đây một chuyến rồi? Chỉ cần gọi một cung nữ đến báo một tiếng, ta sẽ lập tức đến Trữ Tú cung."

"Lúc trước còn hài lòng, nhưng khi thấy bức ráng chiều ngũ sắc này liền không hài lòng." Chi Lan cười nói, ánh mắt chuyển sang Ngụy Anh Lạc, "Tiểu cung nữ này kỹ thuật thêu không tệ, bảo cô ta đi theo ta một chuyến."

Không ít ánh mắt ao ước cùng ghen tỵ của đám cung nữ hướng về Ngụy Anh Lạc, duy chỉ có Ngụy Anh Lạc và Trương ma ma trong lòng lộp bộp một tiếng.

Chủ tử thật muốn sai bảo chuyện gì, chỉ cần một câu nói là được, cần gì phải đi theo một chuyến mới có thể nói rõ ràng hay sao? Chỉ sợ chuyến đi này là họa không phải phúc.

Trương ma ma có lòng bảo vệ Ngụy Anh Lạc, cười làm lành nói: "Chi Lan cô nương, chuyện này e là không được hay cho lắm, nha đầu kia đang đi theo ta học việc, còn chưa có thành thạo, nếu không thì hãy để ta đến thay nó thêu đi!"

Tốt xấu gì cũng là một ma ma trông coi gian phường thêu, có thể chủ động làm thay cho một cung nữ bình thường đã coi như là hạ thấp địa vị mà gắng sức nịnh nọt rồi. Nhưng Chi Lan căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng mà cười lạnh một tiếng nói: "Trương ma ma, bà đừng ở đây nói lời sắc bén với ta nữa, ta chọn người nào thì chính là người đó, tùy bà chọn lựa ba lấy bốn đổi để đổi lại! Ngụy Anh Lạc, đi theo ta!"

Lời nói vừa thốt ra, người người đều nghe được ác ý trong đó, tất cả mọi người lập tức thu hồi vẻ mặt ước ao cùng hâm mộ lại, hoặc đồng tình

https://thuviensach.vn

hoặc nhìn có chút hả hê hướng về Ngụy Anh Lạc.

"... Vâng." Việc đã đến nước này, Ngụy Anh Lạc không còn cách nào khác đành nhận lời.

Đợi đến lúc nàng cùng Chi Lan rời đi, bên trong phường thêu lập tức bùng nổ, cho dù Trương ma ma có liên tục quát lớn thế nào cũng ngăn không được các tiểu cung nữ châu đầu ghé tai sau lưng thì thầm to nhỏ.

"Chuyện gì đã xảy ra thế, có phải Ngụy Anh Lạc đắc tội với Chi Lan tỷ tỷ rồi không?"

"Còn chưa tiếp xúc nhiều lần sao có thể đắc tội được?"

"Nhưng... nhưng mà bộ dáng của Chi Lan tỷ tỷ giống như khởi binh vấn tội vậy đó."

Đương nhiên là khởi binh vấn tội rồi.

Bên trong thiên điện Trữ Tú cung, Ngụy Anh Lạc đang quỳ gối trên sàn nhà lạnh lẽo.

Nàng đã quỳ rất lâu, cảm giác mát lạnh xuyên thấu qua đầu gối của nàng, một đường tiến vào trong xương tủy. Trong phòng đặc biệt yên tĩnh, trên đỉnh đầu ngẫu nhiên vang lên vài tiếng thìa quấy va vào chén.

Tuệ quý phi ngồi trên ghế, trên bàn trà được làm bằng gỗ tử đàn bên cạnh là một chén bột củ sen.

Màu sắc nước chè trắng như tuyết, từng viên từng viên màu đen như bùn nặn, đen trắng tôn nhau, càng đen càng tốt, càng trắng càng tốt, giống như một bức tranh sơn thủy cân xứng, chỉ là để trong thời gian dài nên đã nguội, không còn hơi nóng nghi ngút nữa.

https://thuviensach.vn

Cảm thấy ra oai phủ đầu như vậy là đủ rồi, Tuệ quý phi mới ngừng quấy thìa trong tay lại, chậm rãi hỏi: "Ngươi là Ngụy Anh Lạc?"

"Vâng!!! Nương nương!!!" Bị rống to một tiếng giật mình, tay đang cầm thìa của Tuệ quý phi thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Làm quý phi nhiều năm như vậy, Tuệ quý phi lần đầu tiên trong đời chứng kiến có người dám ở trước mặt nàng la hét gọi nàng như vậy, đưa tay vuốt vuốt ngực... Vẫn còn cảm giác ù tai, Tuệ quý phi trừng mắt nhìn lại đối phương: "Ngươi lớn tiếng như vậy làm gì?"

Ngụy Anh Lạc ngẩng đầu cười cười. Khi nãy nàng vừa vào cửa liền quỳ xuống nên Tuệ quý phi chưa kịp nhìn rõ dung mạo của nàng, hiện tại vừa nhìn đã thấy nước bọt còn dính ở khóe miệng nàng ta, giống như lúc nãy khi quỳ xuống đất nàng ta đã tranh thủ ngủ một giấc vậy.

"Thực xin lỗi, quý phi nương nương." Đưa tay lau đi nước bọt ở khóe miệng, Ngụy Anh Lạc cười ngây ngô nói, "Nô tài từ trước đến nay đều nói to, dù ma ma đã đánh nô tài rất nhiều lần rồi nhưng vẫn không đổi được!"

Trong cung dù đứng hay ngồi thì phải tuân theo quy củ, đặc biệt là cung nữ hầu hạ quý nhân, đến tư thế ngủ cũng phải khắt khe ngặt nghèo theo khuôn phép. Nhưng nha đầu ngốc này khi quỳ mà vẫn đánh một giấc được như vậy, đích thị đáng ăn gậy gấp mười lần so với người khác.

Tuệ quý phi hồ nghi nhìn nàng một chút: "Là chính ngươi nói lá sơn trà non có độc?"

"Đúng, có độc, không thể ăn!" Ngụy Anh Lạc không ngừng gật đầu, "Nương nương, người hỏi cái này làm gì vậy? A, chẳng lẽ người cũng muốn ăn cao sơn trà sao? Vậy người ngàn vạn lần chớ nên ăn hạt quả, cũng đừng chạm vào lá non, đều có độc! Nô tài khi còn bé quá tham ăn, không cẩn thận ăn nhiều nên nôn đầy ra đất, suýt chút nữa mất mạng! Lần trước,

https://thuviensach.vn

vị nương nương ở Vĩnh Hòa cung cũng ăn cái này, nhưng bị ta khuyên can! Nguy hiểm quá! Đúng rồi còn có còn có..."

Nàng một tràng nói một hơi không ngừng nghỉ, hơn nữa nhìn bộ dạng như còn muốn nói tiếp, hết lần này tới lần khác lên giọng cực lớn, miệng người mà như chục mỏ con vịt cộng lại, làm cho hai bên huyệt thái dương của Tuệ quý phi không ngừng giật giật liên hồi.

"Ngừng ngừng ngừng!" Tuệ quý phi không thể không hô ngừng, "Cái gì mà linh tinh ầm ĩ vậy? Nói năng bừa bãi, không biết tầng tự! Tiến cung lâu như vậy, nên nói hay không nên nói cái gì với chủ tử cũng không biết sao?"

Ngụy Anh Lạc gật gật đầu, rồi lại vội vàng lắc đầu, sau đó ánh mắt dao động khắp nơi, cuối cùng cũng cố định lại một chỗ, rồi sau đó lại bất định phương hướng -- Tuệ quý phi nhấc chén viên củ sen bên cạnh bàn lên.

"Nương nương." Thấy nàng không ngừng nuốt nước miếng, đến lúc này Chi Lan liền nhịn không được nữa rồi, tiến đến bên tai Tuệ quý phi nhẹ nhàng nói, "Nha đầu kia, thoạt nhìn tựa hồ có chút ngốc..."

"Đến ngươi còn có thể nhìn ra được sự tình, bổn cung không nhìn ra được sao?" Tuệ quý phi vẫy tay: "Tới đây."

Ngụy Anh Lạc ồ một tiếng, rõ ràng không hiểu được đây là ý cho phép nàng đứng dậy, hai đầu gối vẫn như cũ quỳ trên mặt đất, một đường lết đến trước mặt Tuệ quý phi, bộ dáng của cẩu nô tài này thiếu chút nữa khiến Tuệ quý phi phải lăn ra cười.

"Biết rõ đây là cái gì không?" Tuệ quý phi giống như trêu chọc con chó bình thường, bưng chén sứ thanh hoa lên, ngay trước mặt Ngụy Anh Lạc lắc lư hai cái.

https://thuviensach.vn

Đầu Ngụy Anh Lạc cũng lắc lư theo chén sứ thanh hoa ấy, đứng lên ngây ngốc nói: "Là nguyên tiêu sao? Nhưng tại sao lại là màu đen? Nô tài còn chưa bao giờ thấy qua nguyên tiêu màu đen đâu!"

"Hài tử đáng thương, đến cả bột củ sen cũng chưa từng được ăn sao?" Tuệ quý phi cười, "Phần thưởng của ngươi, cầm lấy ăn đi."

Nàng đem chén đưa cho Ngụy Anh Lạc, nhưng không giao thìa cho nàng.

"Tạ nương nương ban thưởng!" Ngụy Anh Lạc bộ dạng vô cùng mừng rỡ tiếp nhận chén mà nàng đưa tới, lại không dùng thìa trực tiếp bưng uống, còn lại mấy viên bột dính tại đáy chén không với tới được, cuối cùng bị nàng trực tiếp lấy tay bốc ăn.

"Ăn ngon không?" Tuệ quý phi hòa ái dễ gần hỏi.

Nhưng Ngụy Anh Lạc thừa biết, ẩn sâu phía dưới sự hòa nhã đó là ác ý cỡ nào.

"Ăn ngon." Ngụy Anh Lạc quay đầu chất phác cười.

Chưa bao giờ thấy qua loại người trước mắt này, cũng đoán không ra tính tình đối phương, nhưng Tuệ quý phi không ngại dùng biện pháp chỉnh lý nàng, đồng thời cũng thăm dò nàng.

"Ngon thì ăn thêm chút nữa." Tuệ quý phi khoát tay ra hiệu, "Chi Lan -- "

Kế tiếp, từng chén từng chén được đưa vào Trữ Tú cung.

Chén sứ thanh hoa, chén nước sơn hoa văn màu, chén sứ trắng tinh tế... Bất kể kiểu chén đa dạng thế nào, bên trong toàn bộ đều có đồ ăn giống nhau, đều chứa đầy bột củ sen.

https://thuviensach.vn

"Ăn đi." Tuệ quý phi ngả người trên ghế, cười nói với Ngụy Anh Lạc, "Ăn hết chỗ này mới được đi."

Trên mặt đất chén đã vơi một nửa, nhưng đồ từ bên ngoài đưa vào càng lúc càng nhiều, mắt thường đều có thể thấy bụng Ngụy Anh Lạc đã phình ra, nhưng nàng vẫn không ngừng ăn như hổ đói.

Giống như một người vĩnh viễn không hiểu được ăn no là gì, chỉ cần có người ném cho ăn, là bản thân có thể ăn thừa sống thiếu chết.

"Nấc, quý phi nương nương, người thật là tốt, không chê nô tài tham ăn!" Ngụy Anh Lạc bưng một chén sứ thanh hoa khác lên lần nữa, "Nấc, ăn ngon thật đó, nô tài, nô tài... Ọe ọe..."

Có chút đồ ăn đã nuốt vào liền trào ngược ra ngoài trở lại dọc theo môi mình, nàng vẫn bình thản bày ra bộ dáng không chút giật mình, lại bắt đầu hồng hộc nuốt vào chén củ sen mới.

Trong cung quý nhân sao có thể chứng kiến cảnh tượng buồn nôn như vậy, Tuệ quý phi nhíu nhíu mày, có chút chán ghét lẫn khinh thường xùy một tiếng: "Đúng là một kẻ ngu! Bổn cung mệt rồi, bảo cô ta cút nhanh lên, càng nhìn càng thấy chướng mắt!"

Chi Lan cũng buồn nôn theo, thậm chí còn không muốn lấy tay lôi kéo Ngụy Anh Lạc trên mặt đất, cho nên duỗi chân ra đá đá nàng: "Được rồi, đừng ăn nữa, nương nương cho ngươi lui!"

Ngụy Anh Lạc đột nhiên húp mạnh nước trong chén, thẳng đến khi Chi Lan lần nữa đá nàng một cái, nàng mới đáng thương quay đầu lại, trong miệng nhét đầy thức ăn, nói không rõ ràng: "Nô tài còn chưa ăn xong mà!"

Ánh mắt rơi vào cái chén trong tay nàng, Chi Lan cảm thấy chén cũng ô uế giống nàng, nhíu mày nói: "Cầm chén mang đi!"

https://thuviensach.vn

"Thật sự?" Ngụy Anh Lạc trong mắt sáng ngời.

"Mau cút!"

Ngụy Anh Lạc vội vàng đem bột củ sen còn sót đồng loạt đổ vào trong chén, sau đó ôm chén bỏ chạy.

"Người này... Đây rốt cuộc là người nào vậy?" Nhìn nàng ta thụt thò lén lút quay đầu lại cứ như sợ mình đổi ý sẽ gọi nàng đem chén trả lại, Chi Lan nhịn không được dở khóc dở cười, quay đầu tả lại cảnh này cho Tuệ quý phi nghe, Tuệ quý phi cũng nhịn không được mà dở khóc dở cười.

"Lần tới hỏi phủ nội vụ một chút tuyển người tiến cung kiểu gì vậy?" Tuệ quý phi lắc lắc đầu, tựa như muốn đem hình ảnh buồn nôn kia từ đầu mình ném ra ngoài, "Đó căn bản là kẻ ngu!"

Chi Lan vốn định nói đồng ý, thế nhưng bỗng nhiên nhớ lại lúc bước vào phường thêu trông thấy bức thêu ráng ngũ sắc kia.

Ráng ngũ sắc vạn dặm, nhuộm khắp cả bầu trời, trong một vạn người chưa chắc có thể tìm được người có tay nghề cao siêu như vậy, vậy mà một kẻ ngu có thể thêu ra được tuyệt phẩm như thế?

Nhìn thấy sự do dự trong mắt Chi Lan, Tuệ quý phi hỏi: "Làm sao vậy?"

Do dự liên tục, Chi Lan cuối cùng cũng nói ra hoài nghi trong lòng: "Nương nương, người cảm thấy... cô ta có thể đang giả ngốc hay không?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bột củ sen

Có phải giả ngu hay không, trước mặt đã nhìn không thấu vậy chỉ còn cách theo dõi sau lưng.

Chi Lan xách đèn lồng lục giác đi ra ngoài Trữ Tú cung.

Cố ý hạ lửa đèn thấp dần, ánh sáng chỉ đủ nhìn thấy hơn một tấc đường trước mặt, như vậy mới không đánh rắn động cỏ.

Đã quen thuộc với các lối đi tắt trong cung, Chi Lan chặn đầu con đường mà Ngụy Anh Lạc rời khỏi Trữ Tú cung khi nãy, sau đó mai phục nàng trên đường quay về phường thêu.

Nghe tiếng bước chân vang lên, Chi Lan liền thổi tắt đèn trong tay.

Xung quanh trở nên tối mờ, Chi Lan ẩn mình phía sau một cây đại thụ, bóng cây rọi xuống như một đám mây đen giúp nàng khó bị phát hiện bằng mắt thường.

Không lâu sau, tiếng bước chân càng lúc càng gần, kèm theo thanh âm nấc cụt vang lên nhiều lần giữa đêm.

"Nguy rồi!" Tiếng bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Chi Lan vội vàng ngừng thở tập trung lắng nghe.

"Cứ như vậy mà mang chén này về, lỡ mấy cô ấy ai cũng muốn mình chia phần cho ăn thì làm sao bây giờ?" Lại nghe Ngụy Anh Lạc buồn rầu

https://thuviensach.vn

nói, "Cái này ăn ngon như vậy, ta không muốn cho người khác hưởng ké đâu, không bằng... không bằng hiện giờ ăn luôn một lần đi!"

Chi Lan trợn mắt há mồm nhìn Ngụy Anh Lạc bưng chén ngốn từng ngụm lớn, kết quả đang nuốt đến một nửa, bỗng nhiên phun ra một tiếng, cả lúc ăn ở Trữ Tú cung lẫn hiện giờ đều ói hết ra ngoài.

Ói xong, nàng bỗng nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lên. Chi Lan vốn tưởng rằng nàng cảm thấy ủy khuất, kết quả lại nghe thấy lời than thở: "Như thế nào lại nôn ra hết rồi, ai, thật lãng phí, lãng phí quá đi..."

Người này, người này nhất định là một kẻ ngu!!!

Chi Lan không đành lòng xem tiếp, sợ cứ tiếp tục nhìn vậy càng làm ô uế cả tai lẫn mắt của mình, quát khẽ một tiếng, liền quay đầu trở về báo cáo.

Âm thanh nôn mửa sau lưng vẫn đang ngắt quãng vang lên.

Ngụy Anh Lạc dùng sức móc lấy yết hầu, nàng biết rõ, âm thanh nôn mửa càng to, Chi Lan sẽ rời đi càng nhanh.

"Khụ, khụ khụ..." Thật vất vả mới làm bụng rỗng trở lại, Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngẩng đầu lên, nôn mửa kịch liệt làm cho nước mắt nước mũi chảy ra đầy mặt, ánh mắt lại sáng rực như hai đốm lửa.

Giả ngốc.

Tuệ quý phi chất vấn quá mức đột ngột, dưới tình thế cấp bách, nàng chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này đối phó mà thôi.

Người nào mà chẳng biết giả ngu, cho nên ngược lại càng thêm gian nan, bởi vì khó khăn nhất phải làm thế nào nhanh chóng loại bỏ đi sát ý của Tuệ quý phi.

https://thuviensach.vn

Phải biết rằng vị chủ tử này tâm như rắn rết, ngay cả một phi tần hậu cung đều có thể tùy hứng ra tay, huống chi là một tiểu cung nữ địa vị hèn mọn như nàng.

Vì vậy nhẫn nhịn ngốn bằng hết đống chén bột củ sen kia cũng đáng giá lắm.

Chắc hẳn trong thời gian tới vị Tuệ quý phi tự nhận là người thông minh kia cũng sẽ không lãng phí thời gian dành cho một người 'ngu xuẩn' như nàng nữa.

"Tuệ quý phi sẽ không vô lý tìm tới mình như vậy." Ngụy Anh Lạc lau đi chút nước còn đọng ở khóe miệng, cười lạnh nói, "Là ai mách đây?"

Người kia chắc hẳn cũng không xa lạ gì.

Nàng hoài nghi Cẩm Tú đầu tiên, vì lần đó cô ta cũng có mặt ở Vĩnh Hòa cung, hơn nữa chính cô ta là người dẫn Chi Lan đến phường thêu tìm mình. Nhưng hiện giờ không bằng không chứng, nghi ngờ vẫn là nghi ngờ mà thôi. Ngoại trừ Cẩm Tú ra, còn có ba người khác cũng không ưa nàng, sau lưng nói xấu nàng không ít, thí dụ như lúc này.

Từ chỗ Tuệ quý phi trở về đảo mắt đã trôi qua ba ngày. Ngày hôm đó tất cả cung nữ ở phường thêu và phường kim hoàn đều bị gọi tập trung, nói là tí nữa đại tổng quản tới có việc phân phó cho các nàng.

Người càng nhiều, miệng càng hỗn tạp.

Chỉ thấy ba người kia xúm lại thành một nhóm, thanh âm xì xào bàn tán không cao không thấp vừa đủ cho người bên cạnh nghe thấy, một người khai mào: "Hôm qua Ngụy Anh Lạc đêm hôm khuya khoắt mới trở về đó --"

"Không phải bị Chi Lan tỷ tỷ sai đến Trữ Tú cung sao?"

https://thuviensach.vn

"Chi Lan tỷ tỷ phân phó xong, chẳng lẽ còn muốn mời người ta lại dùng cơm sao? Ngươi thật ngốc quá đi. Người ta xong việc ở Trữ Tú cung rồi lại đi hẹn hò nha! Đối phương là thị vệ Tử Cấm Thành đó!"

Mấy người đó miêu tả như thật giống như được chứng kiến tận mắt vậy. Một nửa số người tin tưởng là thật; còn lại mặc dù ngờ vực hoài nghi, nhưng dù sao đánh hơi được mùi bát quái cũng thật cao hứng, cho nên vẫn bu lại bàn luận rôm rả.

Người người ghé mắt nhòm tới ngó lui, Ngụy Anh Lạc nhịn không được nắm chặt nắm đấm.

"Lý công công đến!"

Tiểu thái giám hô lên một tiếng tạm thời gián đoạn câu chuyện của mọi người .

Ngụy Anh Lạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng cúi đầu xuống.

Đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lại lũ lượt kéo đến. Nàng nhận ra vị Lý công công đối diện đang đi tới kia, còn không phải là vị đại tổng quản lần trước đi theo bên cạnh Hoàng đế hay sao?

Nhưng Lý công công vẫn chưa nhận ra nàng. Hôm nay thời tiết có chút nóng, không cần nói chuyện, chỉ cần đứng dưới mặt trời lâu một chút cũng đã toát đầy mồ hôi. Vài tiểu thái giám chu đáo khiêng một cái ghế đem đặt dưới bóng cây, dâng lên chén trà nhỏ cùng dĩa trái cây, Lý công công uống hai phần nước, sau đó hỏi dò: "Đây là?"

"Là tân cung nữ ở phường thêu và phường kim hoàn ạ." Một tiểu thái giám đứng cạnh đang quạt cho hắn cung kính trả lời.

Lý công công gật gật đầu: "Cứ như cũ mà tiến hành, bắt đầu đi."

https://thuviensach.vn

Hai tay của hắn để trước bụng, mắt nhắm nghiền đầu tựa trên ghế, nhưng không thật sự ngủ mà vẫn tập trung đem hai tai dựng thẳng lên.

"Lại đây xếp hàng đi, từng người ở từng hàng nói một câu." Tiểu thái giám lập tức phân phó nói, "Nô tài gãi ngứa cho cây thần!"

Nói gì vậy?

Các cung nữ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không hiểu ý tứ câu đó là gì.

"Nhanh chút đi, đừng lãng phí thời gian của Lý công công!" Tiểu thái giám bất mãn thúc giục nói.

Lúc này mới có một cung nữ bước lên nói: "Nô tài gãi ngứa..."

Nàng ta còn chưa nói hết câu, Lý công công đang nằm trên ghế liền chậm rãi lắc đầu. Tiểu thái giám luôn dùng khóe mắt chú ý nhất cử nhất động của hắn, thấy vậy lập tức nói: "Người kế tiếp."

"Nô tài gãi ngứa cho cây thần."

"Kế tiếp."

"Nô tài gãi ngứa cho cây thần."

"Kế tiếp."

"Nô tài gãi ngứa cho cây thần."

"Kế tiếp."

Người phía trước càng ngày càng ít, mồ hôi trên mặt Ngụy Anh Lạc càng ngày càng nhiều.

https://thuviensach.vn

"Anh Lạc tỷ tỷ, cô thấy nóng sao?" Cát Tường đưa tới một cái khăn, lo lắng nói, "Cho cô mượn khăn này, cô mau lau sạch mồ hôi đi."

Ngụy Anh Lạc không nói một lời tiếp nhận khăn, đưa tay lau lau mặt, bỗng nhiên thân thể lay động rồi té xuống mặt đất.

Cát Tường lại càng hoảng sợ, vội vàng bổ nhào lên người nàng hô to: "Anh Lạc tỷ tỷ, Anh Lạc tỷ tỷ, cô bị sao vậy?"

Động tĩnh quá lớn, Lý công công chậm rãi mở to mắt: "Xảy ra chuyện gì?"

Tiểu thái giám đi qua kiểm tra một phen, sau đó quay lại trả lời hắn: "Công công, là một tiểu cung nữ bị say nắng nên ngất đi."

Lý công công ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, cho dù trên đỉnh đầu có tầng tầng lớp lớp tán cây, nhưng vẫn có vài tia mặt trời ngoan cố tìm kiếm khe hở mà chiếu xuống, rọi trên thân người như từng giọt nước sôi nóng hổi.

"Thời tiết hôm nay thật gây khó dễ quá." Lý công công đưa tay lau lau mồ hôi trên trán, phân phó xuống dưới, "Khiêng cô ta đưa trở về trước, những người còn lại đứng dưới bóng cây phía kia, tiếp tục."

"Nô tài gãi ngứa cho cây thần."

"Kế tiếp."

"Nô tài gãi ngứa cho cây thần."

"Kế tiếp."

"Nô tài gãi ngứa cho cây thần."

"Kế tiếp."

https://thuviensach.vn

Âm thanh vang vọng càng ngày càng xa, Ngụy Anh Lạc đang được Cát Tường nửa cõng nửa đỡ đi về chợt mở mắt ra, lại nhanh chóng nhắm mắt lại, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù không biết Lý công công tại sao phải đi tìm mình, nhưng cũng may ngày đó nàng không lộ mặt ra ngoài, lại mặc xiêm y cung nữ bình thường, cổ áo và ống tay áo đều không có thêu hoa văn đặc thù nào -- quyền lợi đó chỉ có ở đại cung nữ, các cô cô và ma ma mà thôi.

Lý công công chỉ còn cách tìm cung nữ ở các phường thôi, vả lại chỉ có thể nhận diện bằng mỗi giọng nói.

Phường da, phường thêu, phường kim hoàn, Như Ý quán... Hắn còn mấy nghìn thanh âm muốn nghe, chỉ sợ nghe tới nghe lui, nghe riết quên luôn thanh âm của nàng ra sao.

"Chuyện này tạm thời không vội." Ngụy Anh Lạc nghĩ thầm, "Việc cấp bách là phải xử lý những lời đồn đãi nhảm nhí gần đây, a, tuy nói lời đồn chỉ chấm dứt ở người thông minh, nhưng trên đời này kẻ ngu dốt vốn chiếm đa số, thông minh lại không có mấy người..."

Chính Trương ma ma cũng có chung suy nghĩ vậy đấy.

Sau khi công việc ở phường thêu đã hoàn thành xong, Trương ma ma giữ một mình Ngụy Anh Lạc ở lại, đóng kín cửa sổ ngăn cách bên ngoài, sau đó vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Người người đều nói ngươi cùng một thị vệ đang quen nhau, có thật không?"

Ngụy Anh Lạc cười nói: "Ma ma, lời đồn đã thổi tới tai người rồi sao?"

"Không chỉ ở phường thêu mà lời đồn đã truyền đi khắp nơi luôn rồi." Trương ma ma nói lời thấm thía, "Mặc dù ta không tin, nhưng một đồn

https://thuviensach.vn

mười mười đồn trăm, lực sát thương của nó rất lớn, chính ngươi phải đặc biệt lưu ý đấy."

Hai người nhìn nhau trầm mặc một hồi. Một lát sau, Ngụy Anh Lạc mới nhẹ nhàng hỏi: "Tình huống xấu nhất là gì?"

"Xấu nhất chính là lời đồn truyền tới tai Ngô tổng quản." Trương ma ma nói.

Tuy rằng lúc trước đã từng gặp mặt, cũng từng tán thưởng đối phương. Nhưng mà tri nhân tri diện bất tri tâm (*), Ngụy Anh Lạc tự hỏi bản thân hiểu được Ngô tổng quản đến đâu, so ra kém hơn rất nhiều đối với Trương ma ma đã lăn lộn trong hậu cung mấy chục năm trời, vì vậy khiêm tốn thỉnh giáo hỏi: "Ma ma, vậy người xem lỡ như gặp tình huống xấu nhất, lời đồn truyền đến tai Ngô tổng quản, hắn sẽ không phân tốt xấu mà xử trí ta sao?"

(*) Tri nhân tri diện bất tri tâm: Biết người chỉ biết được bề ngoài của họ, khó biết trong lòng tâm địa họ thế nào.

"Không đâu." Trương ma ma suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu nói, "Ngô tổng quản là một người tôn thờ sự thật, nếu hắn đã phân xử thì hơn phân nửa sẽ cẩn thận điều tra kỹ càng, không giống mấy vị công công khác, vì muốn dẹp loạn sự cố nên chỉ tùy tiện xử trí người."

"Ta hiểu rồi..." Ngụy Anh Lạc như có điều suy nghĩ.

Có cừu oán không cách đêm, có kẻ địch liền sớm đi xử trí, tránh cho đối phương ở trong tối tùy thời tùy chỗ đâm một dao sau lưng nàng. Từ trong phường thêu bước ra, một kế hoạch đã dần dần thành hình trong đầu Ngụy Anh Lạc, chỉ là thiếu một chút đồ giống như đạo cụ...

Bước chân chợt dừng lại, nàng đem ánh mắt hướng về phía hành lang đối diện.

https://thuviensach.vn

Vài thợ thủ công đang đẩy xe đi ngang qua.

Một người thợ trẻ tuổi như cảm giác được gì đó, vừa quay đầu lại liền bắt gặp Ngụy Anh Lạc đang mỉm cười với hắn, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, đứng im tại chỗ bất động, ấp úng không nói được gì, giống như bị tiên nữ chạm một cái đã thành pho tượng, thẳng đến khi bị người bên cạnh vỗ vào ót một cái, khiển trách: "Nhìn gì mà chăm chú thế? Thôi đừng nhìn nữa, đó là nữ nhân trong cung đấy, xinh đẹp như vậy, ai biết có phải vị nương nương nào hay không..."

Mọi người vội vàng cúi đầu xuống hấp tấp đẩy xe rời đi.

Bởi vì động tác quá lớn, bánh xe lăn trúng chướng ngại trên đường, làm rơi vãi không ít đất vụn màu trắng ra ngoài.

Một đôi giày thêu màu trắng thong thả chậm rãi bước tới, sau đó có bàn tay ngọc ngà chúi xuống nhặt lên một chút đất vụn.

Cúi đầu nhìn vụn đất trong lòng bàn tay, Ngụy Anh Lạc chậm rãi nở một nụ cười vô cùng tuyệt mỹ.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lời đồn

Lời đồn không chỉ được truyền miệng giữa các cung nữ với nhau, nó cũng đã lan truyền đến tai các thị vệ ở đây.

Thậm chí ngay cả Phú Sát Phó Hằng cũng biết chuyện này.

"Khánh Tích hẹn hò với cung nữ sao?" Phú Sát Phó Hằng nhíu mày, cảm thấy việc này ắt hẳn có nội tình bên trong.

Hắn biết rõ con người Khánh Tích. Khánh Tích là một người cẩn thận chặt chẽ, chưa bao giờ làm bất cứ chuyện trái lẽ thường nào. Vào những lúc không có lịch trực, đám thị vệ hay ăn chơi đàng điếm là chuyện thường tình, có đôi khi Phú Sát Phó Hằng từ chối mãi không được cũng đành phải theo chân bọn thuộc hạ đi đến tửu lâu uống rượu, nhưng hắn thật chưa bao giờ thấy Khánh Tích tham gia lần nào.

Một người chính trực như vậy lại đi dụ dỗ cung nữ sao? Phú Sát Phó Hằng nhịn không được lắc đầu nói: "Khánh Tích đã chọc phải người nào vậy? Rõ ràng lời đồn như thế là đang hãm hại hắn."

Viên thị vệ mật báo vội vàng nói: "Không ai hại hắn cả, chính ta tận mắt nhìn thấy mà."

Phú Sát Phó Hằng nhíu nhíu mày, hỏi: "Ngươi thấy cái gì?"

"Vài ngày trước chúng ta tuần tra ở Ngự hoa viên, thấy một tiểu cung nữ có bộ dáng đoan chính đi ngang qua, lặng lẽ giúi vật gì đó vào người

https://thuviensach.vn

Khánh Tích." Thị vệ cười hắc hắc nói, "Không chỉ mình ta mà còn có mấy người khác cũng chứng kiến nữa."

Đã có người nhìn thấy, e rằng không đơn giản chỉ là tùy tiện bịa đặt rồi.

Không mù quáng tin hoàn toàn lời người khác, Phú Sát Phó Hằng cũng không có ý định chỉ nghe từ một phía, hắn cẩn thận hỏi thăm đối phương lần nữa, nhất là tướng mạo của tiểu cung nữ kia, cuối cùng đứng lên nói: "Được rồi, ta đi hỏi Khánh Tích một chút."

Đi đến gian phòng dành riêng cho thị vệ, bên trong Khánh Tích đang ngồi nghỉ ngơi, mấy người đồng liêu ở bên cạnh đang trêu chọc hắn không ngừng về chuyện đồn đãi hẹn hò kia. Trong lòng Phú Sát Phó Hằng khẽ động, bước chân lại thu trở về, âm thầm đứng phía sau cửa lắng nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

"Ai, Khánh Tích ngươi nha, vô thanh vô tức quen được một tiểu cung nữ xinh đẹp như vậy!" Một gã thị vệ ôm lấy bả vai Khánh Tích, nháy mắt ra hiệu nói.

"Cô ta một mực cúi đầu, làm sao ngươi biết xinh đẹp?" Người khác cũng không dám gật bừa, "Có khi ngẩng đầu lên râu ria so với ngươi còn rậm rạp hơn đấy."

"Cút, cút ra đằng kia. Không ăn được nho còn chê nho xanh à.(*)" Gã kia vội đáp trả, "Cung nữ có thể tiến cung, có người nào mà không ưa nhìn? Kiểu không đứng đắn thì ngay từ cửa Tử Cấm Thành cũng không vào được nữa là! Hơn nữa, thiếu nữ mười sáu tuổi, sắp xếp dọn dẹp, có nơi nào không dễ coi đâu? Khánh Tích, ngươi xem ta nói đúng không?"

(*) Nếu bạn nào đã đọc truyện "Con cáo và chùm nho" rồi sẽ hiểu câu này. Nếu chưa, các bạn có thể tra google để tìm hiểu thêm. Đại khái ý nghĩa

https://thuviensach.vn

câu này là: có rất nhiều người tỏ ra chê bai, khinh miệt cái mà họ mong muốn có nhưng không được.

Khánh Tích bị bọn hắn chen lấn bên trong, sắc mặt lúng túng, chỉ có thể cứng rắn nói: "Lão tổ tông đã ra quy củ, chúng ta không được phép có quan hệ gì với cung nữ, ta với nàng chỉ là..."

"Ai, rốt cuộc ngươi muốn nói gì đây?" Thị vệ cười ha ha, vỗ bờ vai của hắn nói, "Chuyện này dân không lo, quan không quản, cung nữ sớm muộn cũng đến tuổi phải xuất cung. Thế nên nếu ngươi đã thích thì tương lai thu nạp đi! Lấy về làm thiếp, cũng không phải bắt ngươi bằng lòng cưới chính thê, sợ cái gì!"

Cuối cùng Phú Sát Phó Hằng nghe không nổi nữa, từ phía sau cửa đi ra, thanh sắc lạnh lùng nghiêm nghị: "Khánh Tích!"

Trong phòng âm thanh trêu chọc lập tức im bặt, tất cả mọi người bao gồm cả Khánh Tích vội vàng đứng dậy: "Phú Sát đại nhân..."

Phú Sát Phó Hằng đi đến trước mặt Khánh Tích, có chút đau đầu nhìn người trước mắt trước sau luôn giữ mình trong sạch này, chậm rãi nói: "Cung nữ và thị vệ không thể qua lại bí mật, đây là cung quy, ngay ngày đầu tiên nhập cung ngươi nên biết điều này!"

Khánh Tích bị hắn nói như vậy lặng lẽ cúi đầu.

Phú Sát Phó Hằng hít sâu một hơi, đưa tay nói: "Đem thứ đó giao ra đây."

Thấy Khánh Tích bất động nửa ngày, hắn tăng thêm ngữ khí lần nữa: "Giao đồ vật mà cung nữ đưa cho ngươi ra đây, mau lên!"

Khánh Tích ánh mắt phức tạp nhìn hắn một lát, cuối cùng là khe khẽ thở dài, từ trong ngực lấy ra một vật, đặt trong lòng bàn tay hắn.

https://thuviensach.vn

Mọi người vốn tưởng rằng vật kia là một khăn thêu khuê danh, hoặc cũng là một kiếm tuệ nhuộm dấu son môi, thậm chí có thể là một đoạn tóc mai trân quý cắt xuống, đại biểu "Kết tóc làm phu thê, ân ái mãi không rời".

Nhưng mà liếc mắt nhìn qua, mọi người thấy được chỉ là một viên đá.

Loại đá xám trắng này có thể tùy ý thấy đầy trong Ngự hoa viên, chẳng có gì khác biệt.

Một thị vệ quen thân với Khánh Tích có lòng muốn giúp hắn một chút, thấy vậy cười nói: "Tặng một viên đá, ý nói lòng thiếp cứng như đá hả? Ai nha nha, vậy ngươi là bị cự tuyệt rồi? Ha ha ha!"

Không thể không nói nhân duyên Khánh Tích không tệ, hắn cười cười, những người khác cũng cùng cười theo, tiếng cười đồng loạt vang lên, giống như mọi người chỉ xem chuyện này chỉ là đùa giỡn, nên bỏ qua đi.

"Câm miệng!" Phú Sát Phó Hằng lạnh lùng ra lệnh.

Tiếng cười lập tức chấm dứt. Mọi người để ý cẩn thận dò xét thần sắc Phú Sát Phó Hằng. Điều này làm hắn cảm thấy buồn cười trong lòng, chẳng lẽ bọn họ cho rằng hắn là loại người không rõ tốt xấu chỉ biết đánh người thôi sao? Đúng thật là!

"Tất cả các ngươi chép phạt quy tắc thị vệ một trăm lần cho ta!" Phú Sát Phó Hằng đứng chắp tay căn dặn, "Không xong thì không được dùng bữa tối!"

"A? Phú Sát đại nhân!"

"Không muốn đâu..."

"Xin ngài tha mạng!"

https://thuviensach.vn

Mọi người la hét phản đối vang trời, nhưng Phú Sát Phó Hằng vẫn không có động tĩnh gì.

Cái này cũng vì muốn tốt cho bọn hắn, nếu thật sự đem việc này nhẹ nhàng bỏ qua, khó tránh khỏi để cho bọn họ cảm thấy may mắn, sau này ỷ lại làm không tốt dễ gây chuyện thị phi.

Chép một trăm lần, trách phạt không nặng không nhẹ, thuận tiện giúp tất cả mọi người tỉnh táo sáng suốt.

"Cuối cùng thì, cung nữ kia rốt cuộc là ai?" Trên đường từ chỗ thị vệ trở về, Phú Sát Phó Hằng nhịn không được mở lòng bàn tay lần nữa, ngắm nhìn khối đá bên trong, lẩm bẩm nói, "Còn thứ này là ý gì đây? Chẳng lẽ thật sự là lòng thiếp như đá?"

Động tĩnh của đám thị vệ trong phòng, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, trong tình huống không được tận lực giấu giếm, tất nhiên là chạy không thoát ánh mắt của một người.

"Cô cô, cô cô!" Cẩm Tú gõ cửa phòng Phương cô cô, vẻ mặt vui mừng, "Ta biết được thị vệ kia là ai rồi!"

"A?" Phương cô cô từ trên giường ngồi dậy, "Là ai?"

"Tên là Tề Giai Khánh Tích, nghe nói hai người chẳng những lén lút hẹn hò mà còn đã trao nhau tín vật đính ước rồi..." Cẩm Tú đem chuyện trong phòng thị vệ dặm mắm thêm muối miêu tả một phen, sau đó nói, "Ta còn tra ra được, hắn năm ngày một lần trực ở cửa Càn Thanh, ngày đó đích thị là thời gian hai người bọn họ vụng trộm gặp nhau!"

"Ngay cả thị vệ bên đó ai ai cũng biết, chuyện tình hai người này coi như ván đã đóng thuyền." Phương cô cô cười lạnh nói, "Ngươi cứ theo dõi cô ta, ta đoán không đến vài ngày, hai người này sẽ gây ra chuyện lớn!"

https://thuviensach.vn

Không cần Phương cô cô phân phó, Cẩm Tú cũng sẽ theo dõi nhất cử nhất động của Ngụy Anh Lạc.

Chỉ là quan sát sát lâu như vậy, nàng đến một lần cũng chưa bắt gặp được Ngụy Anh Lạc lén lút qua lại với nam nhân nào. Phương cô cô ba phen mấy bận thúc giục nàng báo cáo, nàng chỉ có thể tiết lộ chút ít dấu vết sót lại.

Nhưng những dấu vết lần này còn chưa đủ nói rõ vấn đề sao?

"Ô!" Bên trong gian nhà ăn dành cho cung nữ, đồ ăn mới vừa bưng lên, Ngụy Anh Lạc liền che miệng vọt tới cạnh cửa nôn ọe...

Cát Tường lập tức nâng chén đĩa để trước mũi, như động vật nhỏ ngửi cả buổi, sau đó nghi ngờ nói: "Không có hỏng mà, Anh Lạc tỷ tỷ, cô không thích ăn cá sao?"

Thức ăn hôm nay phong phú, có cá có thịt, đặc biệt mỗi người còn được một chén canh cá, nước canh được nấu trắng như tuyết, thịt cá mềm mịn hầu như hòa tan trong súp, uống một hớp cảm thấy ngon vô cùng, trong miệng còn lưu lại vị ngọt thanh.

Các cung nữ đa số chỉ được ăn thịt, cơ hội ăn cá lại ít, không phải bởi vì thịt cá quý giá đắt tiền hơn, mà là sợ ăn nhiều cá gây mùi tanh trong miệng, khiến các chủ tử khó chịu.

Vì thế mỗi người đều rất quý trọng cơ hội hiếm có này, ngoại trừ Ngụy Anh Lạc.

"... Ừ, ta từ nhỏ đã không thích ăn cá." Ngụy Anh Lạc quay đầu lại, miễn cưỡng cười với Cát Tường, "Ngươi ăn giùm ta đi."

Cát Tường tất nhiên sẵn lòng: "Được được, còn ta nhường đậu cho cô ăn nhé."

https://thuviensach.vn

Ngay lúc nàng trao đổi đồ ăn của hai người, bên cạnh thình lình truyền tới một thanh âm: "Có phải dạ dày không tốt hay không, lúc chị dâu ta mang thai cũng giống như vậy, ăn cái gì cũng nôn ra hết."

Ngụy Anh Lạc sắc mặt cứng đờ, sau đó nhìn về phía đối phương nói: "Lần trước Tuệ quý phi ban thưởng không ít bột củ sen, không nghĩ sẽ ăn nhiều như vậy, cho nên dạ dày có chút không tiêu, cũng không phải chuyện to tát gì."

Cẩm Tú cười cười không nói lời nào, nhưng trong lòng xì một tiếng khinh miệt --

Bột củ sen? Cho tới hôm nay cũng đã được ba tháng, khó tiêu gì chứ, cũng không đến mức bị đến bây giờ!

Chẳng lẽ lại, thật sự là...

Ánh mắt Cẩm Tú hữu ý vô tình đảo qua bụng Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Sự việc bại lộ

"Anh Lạc, có phải ngươi ... mập lên hay không?"

Không chỉ các vị nương nương có vóc dáng thay đổi, các cung nữ cũng giống như thế, nhất là các tân tiến cung nữ đang tuổi trăng tròn trổ mã xinh đẹp, nên chỉ sau vài tháng tay áo liền ngắn hơn một đoạn.

Lên núi kiếm ăn, xuống sông uống nước, chung quy phường thêu cũng sẽ không bạc đãi người trong nhà, vì vậy đã đến lúc đo lại số đo để may quần áo cho các cung nữ, nhóm người Ngụy Anh Lạc được đo đầu tiên.

Chỉ là thước dây vừa cuốn ngang eo Ngụy Anh Lạc, Trương ma ma liền nhíu mày: "Eo của ngươi to ra một tấc, gần đây ăn uống nhiều lắm à?"

Ngụy Anh Lạc trầm mặc không nói, nhưng Cát Tường bên cạnh cảm thấy bất bình thay cho nàng.

"Không đúng." Cát Tường nói, "Anh Lạc tỷ tỷ gần đây ăn gì cũng nôn ra hết, mấy ngày nay có ăn uống được tử tế bữa cơm nào đâu!"

Trương ma ma hung hăng liếc trừng nàng, sợ nàng nói lung tung, sau đó quay đầu hướng Ngụy Anh Lạc thở dài: "Quần áo hiện giờ ngươi mặc đều nhỏ hơn rồi. Trước khi có quần áo may mới, ngươi vào nhà kho chọn đồ cũ vừa người mặc tạm trước đi."

"Cảm ơn ma ma." Ngụy Anh Lạc có chút xấu hổ nói. Lúc Trương ma ma tiếp tục đo đạc những người khác, nàng đơn độc đi vào nhà kho.

https://thuviensach.vn

Trong nhà kho ngăn cách ra hai gian, một gian để chứa quần áo mới, gian còn lại để chứa quần áo cũ. Thế sự khó liệu, sớm tối họa phúc, có người được khoác lên mình quần áo mới, có người lại không; có đôi khi chỉ ngắn ngủn mấy tháng, màu sắc và hoa văn trước kia phổ biến thì giờ đã lỗi thời lạc hậu. Vì vậy những bộ xiêm y ở đây, có cái vải vóc còn mới tinh đã bị đem cất xó, trải qua thời gian dài không người hỏi thăm, màu sắc và hoa văn ảm đạm, dần sinh ra nấm mốc nổi lên lốm đốm, càng ngày càng phá, càng ngày càng cũ kỹ... Cho đến cuối cùng, không bao giờ được người nào mặc vào nữa.

Giống như những nữ nhân trong hậu cung này ngày một già đi.

Ngụy Anh Lạc lướt qua từng bộ xiêm y được xếp trên giá để, cuối cùng quyết định lựa chọn một kiện quần áo màu xanh điểm tĩnh. Nhìn trái ngó phải xung quanh chốc lát, thấy bốn phía không người, nàng cởi ra xiêm y đang mặc trên người, thay vào bộ quần áo cũ màu xanh ấy.

Trừ lớp áo bên ngoài là bộ áo lót bên trong màu trắng.

Khó che lấp bụng dưới hơi hơi nhô ra của nàng.

Mà hết thảy hình ảnh này đều không thoát được khỏi tầm mắt Cẩm Tú, nàng đã theo đuôi Ngụy Anh Lạc đến đây.

Báo cáo tin tức với Phương cô cô, bà ta đập bàn một tiếng, cười nói: "Tốt! Đây mới chính là nhân chứng vật chứng đầy đủ, ta sẽ đi mời Ngô tổng quản ngay bây giờ!"

Cẩm Tú ở một bên thêm mắm thêm muối nói: "Thuận tiện cũng gọi Trương ma ma đến, cho ma ma tận mắt nhìn xem cô học trò giỏi mà mình đắc ý này, rút cuộc là hạng người thế nào!"

"Đúng đúng, gọi tới hết cho ta, để rồi xem sau này cô ta còn dám đắc ý ở trước mặt ta nữa hay không!"

https://thuviensach.vn

Phương cô cô cười lạnh một tiếng, sau đó không thể chờ đợi được nữa mà vội vàng chạy tới tìm Ngô tổng quản.

Việc này không phải chuyện đùa, Ngô tổng quản tạm thời vứt bỏ chuyện đang làm dở trong tay, chạy đến tìm cô cung nữ kia.

"Ngụy Anh Lạc!" Hắn nhìn chằm chằm vào thiếu nữ trước mắt, "Có người tố giác ngươi làm ra chuyện xấu, ngươi có nhận tội không?"

Ngụy Anh Lạc mặc trên người bộ xiêm y màu xanh mới thay càng lộ ra khí chất trầm ổn. Nàng trước cung kính cúi chào Ngô tổng quản, sau đó trấn định tự nhiên nói: "Xin hỏi công công, chuyện xấu là gì? Người tố giác là ai?"

"Là ta!" Phương cô cô từ trong đám người bước ra, ánh mắt sắc như dao, từng nhát từng nhát lia qua đảo lại trên người nàng, "Ngươi và thị vệ dan díu với nhau, rồi ngầm có thai!"

Ngụy Anh Lạc thở dài: "Cô cô, ta chưa bao giờ đắc tội với người, người vì sao phải dùng câu chuyện bịa đặt này hại ta?"

"Có phải bịa đặt hay không, kiểm tra sẽ biết!" Phương cô cô đối với Ngô Thư Lai nói, "Ngô tổng quản, xin ngài tìm một ma ma có kinh nghiệm mau tới kiểm tra cô ta một chút, hết thảy chân tướng sẽ rõ ràng thôi!"

Thấy bà ta kiên quyết thề thốt son sắt, không có bộ dạng sợ hãi, Ngô Thư Lai nhịn không được nhíu mày.

Hắn hiểu rất rõ tính tình Phương cô cô, nếu người này đã không nắm chắc hoàn toàn sự việc thì không đời nào chất vấn thẳng thừng trước mặt mọi người như vậy. Chẳng lẽ lại đúng như bà ta nói, Ngụy Anh Lạc cô ta...

Ngô Thư Lai không muốn xé to chuyện này, vì như vậy sẽ gây vết nhơ cho Ngụy Anh Lạc, mà hắn thân là một đại thái giám quản lý cung nữ, cho

https://thuviensach.vn

nên thanh danh cũng sẽ bị hao tổn, vì vậy hơi khuyên nhủ nói: "Ngụy Anh Lạc, nếu ngươi thật sự làm thì hãy thành thực khai ra, tránh việc kiểm tra ra càng khó coi hơn."

"Làm loạn cung đình, lĩnh trượng bỏ mạng. Anh Lạc tiếc mệnh, nào có lá gan làm ra loại chuyện như vậy." Ngụy Anh Lạc nhàn nhạt quét về phía Phương cô cô, "Cứ theo lời Phương cô cô nói, mời một ma ma có kinh nghiệm đến kiểm tra chuyện này cho rõ ràng!"

Ngô Thư Lai bị hai người khiến cho hồ đồ luôn rồi. Phương cô cô bên này nắm chắc nhược điểm trong tay, ý đồ muốn đưa người đó vào chỗ chết, nhưng không ngờ Ngụy Anh Lạc bên kia cũng bộ dạng hiên ngang không sợ trời không sợ đất, chuyện này...

"Được rồi." Ngô Thư Lai chỉ có thể nghe theo, "Người đâu, mời Nghiêm ma ma đến đây!"

Nghiêm ma ma là một bà mụ.

Theo như Nghiêm ma ma nói, bà ta đã trải qua hai đời đế vương, từng đỡ đẻ qua ba vị công chúa và bốn vị hoàng tử, không ai biết rõ bà ta là nói thật hay khoác lác nữa.

Mời bà ấy đến, Ngô Thư Lai chẳng những phải dùng mặt mũi, mà còn tặng cho ít bạc.

Nếu không thì không mời được vị đại lão này đâu.

Nhưng đối với Ngô Thư Lai mà nói, những thứ này tiêu cũng đáng giá đấy, bởi vì chuyện nghiêm trọng vậy rồi, cho nên phải tìm một ma ma có địa vị và kỹ thuật được người khác công nhận đến kiểm tra, mới có thể làm cho mọi người tin phục.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, nếu bà ta có thể nhận tiền mà nể mặt hắn, làm cho chuyện này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không thì không còn gì có thể tốt hơn được nữa...

Phương cô cô nhìn ra ý nghĩ trong lòng hắn, cười lạnh nói: "Nghiêm ma ma, ở đây nhiều cặp mắt và miệng người như vậy, người phải kiểm tra cẩn thận một chút mới được, nếu không qua ít tháng nữa, con tiểu tiện nhân kia sinh ra hài tử hoài thai mười tháng, tên tuổi của người sẽ bị tổn hại đó."

"Ngô tổng quản." Ngụy Anh Lạc nghiêng mặt liếc bà ta một cái, sau đó ngoái đầu nhìn lại Ngô Thư Lai nói, "Tuy ta chỉ là một cung nữ, nhưng dù sao cũng là con gái nhà lành, thanh danh trong sạch bị người khác vấy bẩn như vậy, đổi thành người khác có lẽ đã đập đầu chết rồi! Người cáo trạng này rõ ràng là muốn giết chết ta. Vậy dám hỏi công công một câu, nếu như cuối cùng chứng minh được ta vô tội, người cáo trạng sẽ bị xử lý thế nào?"

"Trong cung có cung quy rõ ràng, người làm loạn cung đình thì lĩnh trượng đánh chết. Miệng mồm trắng trợn vu hãm người khác cũng sẽ bị xử phạt trượng, trục xuất khỏi Tử Cấm Thành! Được rồi, kết quả thế nào phải đợi kiểm tra mới được!" Ngô Thư Lai vung tay lên, "Nghiêm ma ma, bắt đầu đi!"

"Cô nương, đi theo ta." Nghiêm ma ma dẫn Ngụy Anh Lạc đi đến một căn phòng nhỏ đã được chuẩn bị sẵn trước đó.

Cửa sổ phòng đóng kín, lại không có thanh âm nào truyền ra, người bên ngoài không hề biết chuyện gì xảy ra bên trong, chỉ cảm thấy sống một ngày như dài bằng một năm. Cát Tường lo lắng đi tới đi lui; ánh mắt Trương ma ma lại một lần nữa ném về phía cửa phòng; Phương cô cô không kiên nhẫn miết mũi chân phải xuống đất.

Cho đến khi...két một tiếng, cửa phòng lần nữa mở ra.

https://thuviensach.vn

Nghiêm ma ma dùng khăn lau sạch hai tay ướt nhẹp, từ bên trong cánh cửa đi ra.

"Thế nào?" Phương cô cô sải bước nghênh đón, "Kết quả sao rồi, bụng cô ta có phải to ra hay không?"

Nghiêm ma ma bất ngờ bị người nhào đến nên sửng sốt thốt lên: "Là to ra..."

"Nghe thấy chưa? Các ngươi đều nghe thấy hết chưa?" Phương cô cô vui mừng quá đỗi, xoay người lại nhìn Ngô Thư Lai, nhìn Trương ma ma, nhìn tất cả mọi người đang đứng trong nội viện hô lên, "Ngụy Anh Lạc to bụng rồi!"

Lời này giống như ném con gà sống vào một nồi nước đang sôi sung sục.

Nhất thời nồi nước văng lên khắp nơi, lông gà bay tá lả đầy trời.

"Trời ạ, thật sự là làm chuyện xấu rồi!"

"Ta đã nói mà, cô ta thường xuyên lén lút vụng trộm, thì ra là cùng người khác hẹn hò!"

"Ta khinh, thêu giỏi thì sao chứ, nhân phẩm không đứng đắn, đem mặt mũi chúng ta đều vứt hết sạch!"

"Không đâu, Anh Lạc tỷ tỷ không phải là người như vậy!"

Trương ma ma thân thể lung lay, nếu không phải Cát Tường bên cạnh nhanh tay đỡ lấy, sợ là thoáng cái ngồi bệt dưới đất. Sau đó Trương ma ma nhìn Ngô Thư Lai đang đứng cách đó không xa, sắc mặt không tốt như nuốt phải ruồi; rồi lại nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, ánh mắt cũng tràn ngập thất vọng.

https://thuviensach.vn

Đã từng xem đứa bé này tốt như vậy, ai...

Đang muốn phất tay để kết thúc chuyện này, lại nghe thấy Nghiêm ma ma hét lớn một tiếng: "Đủ rồi, các ngươi có nghe ta nói hết câu hay không!!!"

Tiếng hỗn tạp chói tai bỗng chốc im bặt, Phương cô cô ngây ngẩn cả người, ngay sau đó tiếp lời: "Người không phải nói bụng cô ta to ra..."

"Ta nói cô ta bụng to ra... chút ít!" Nghiêm ma ma cuối cùng cũng bắt được cơ hội, đem mấy chữ còn lại nói ra xong, sau đó hừ lạnh một tiếng, "Đoán là ăn cái gì tiêu hóa không tốt gây chướng bụng, nhưng quan trọng nhất là -- cô ta vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ, thân thể trong sạch!"

"Cái gì!" Phương cô cô quả thực không thể tin được lỗ tai mình, lôi kéo Nghiêm ma ma hỏi dồn, "Người nói cái gì, người... có phải nhầm rồi không?"

"Hừ!" Người bên ngoài chịu cho Phương cô cô mặt mũi, nhưng Nghiêm ma ma cũng sẽ không cho bà ta mặt mũi, lúc này phỉ nhổ lên mặt bà ta một cái, cậy già lên mặt nói: "Câm miệng lại! Một tiểu nha đầu như ngươi mà dám ra vẻ kinh nghiệm trước mặt ta sao? Ngươi đã gặp bao nhiêu nữ nhân mà đã đoán định người ta có thai? Ta ở trong cung bốn mươi năm, nhìn không biết bao nhiêu tú nữ cung nữ, lẽ nào ta đến thiếu nữ và phụ nữ cũng không phân biệt được sao?"

Phương cô cô bị bà ấy phun nước bọt lên mặt, nhưng một chút tâm tình lau sạch đều không có.

Ánh mắt mọi người xung quanh làm cho khắp cả người bà ta phát lạnh, bà ta lại lần nữa lôi kéo Nghiêm ma ma cầu khẩn: "Lúc trước kiểm tra không có sai sót, có lẽ, có lẽ hôm nay có một lần sai đi? Phiền người, không, van xin người, Nghiêm ma ma, nghiệm thân cô ta một lần nữa, một lần nữa thôi!"

https://thuviensach.vn

"Không cần!" Ngô Thư Lai bước tới gần, trầm giọng nói, "Nghiêm ma ma có bốn mươi năm kinh nghiệm, nữ nhân có chút chuyện gì, so với viện phán của Thái y viện cũng không bằng kinh nghiệm của bà ấy! Mười mấy đôi mắt cũng nhìn được sự thật, Ngụy Anh Lạc đích xác bị oan uổng, một cô cô chưởng sự như ngươi, làm ra thực sự không phải chuyện người làm được!"

Phương cô cô cũng nhịn không được nữa, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, khóc rống lên: "Ngô tổng quản, Ngô tổng quản, ta, ta cũng chỉ là nghe lời hồ đồ của nha đầu Cẩm Tú kia, chính cô ta mới muốn vu oan hãm hại Ngụy Anh Lạc, không phải ta!"

Thình lình bị bà ta cắn ngược trở lại, Cẩm Tú càng thêm hoảng sợ, thấy mọi người đều đem ánh mắt tập trung nhìn mình, nàng liên tiếp lui về phía sau, rồi lại như không biết nên lui về đâu, chỉ có thể liên tục khoát tay nói: "Không, không phải ta! Phương cô cô, sao bà có thể trách lên đầu ta được, rõ ràng là bà bảo ta trông chừng Ngụy Anh Lạc, ta đều phụng mệnh báo cáo cho bà, một câu cũng không hề phóng đại!"

"Hừ, rõ ràng là ngươi có thù oán với Ngụy Anh Lạc. Để diệt trừ cô ta, ngươi cố ý đem chút tin tức giả đến thông báo ta, lợi dụng ta, ta... Ta..." Phương cô cô càng nói càng giận, bỗng nhiên nhào về phía đối phương đánh tới tấp, vừa giựt tóc cùng cào rách da mặt vừa quát, "Ta liều mạng với ngươi!"

Hai người nhào vô đánh nhau một trận giống như nhìn thấy kẻ thù kiếp trước, ba bốn người đi lên cũng không thể tách ra, trong lúc nhất thời bụi đất tung bay, trâm cài rơi đầy đất.

"Đủ rồi!" Ngô Thư Lai gào thét, "Còn thể thống gì nữa, còn ra thể thống gì nữa!!! Người đâu, kéo hai người đó ra nhanh lên!"

https://thuviensach.vn

Cuối cùng hắn phải sai bọn thái giám ra mặt, mới cứng rắn đem hai người này kéo ra, vậy mà vẫn còn không chịu yên, không ngừng giơ chân hướng đối phương đá tới, lại không ngừng hướng Ngô Thư Lai khóc lóc cầu xin tha thứ.

Ngô Thư Lai bị hai người làm cho nhức đầu, ánh mắt ném về phía Ngụy Anh Lạc, chậm rãi hỏi: "Ngụy Anh Lạc, ngươi là khổ chủ, ngươi nói xử lý chuyện này thế nào?"

Ý của Ngô Thư Lai là muốn đem quyền quyết định giao cho Ngụy Anh Lạc rồi hả?

Phương cô cô và Cẩm Tú liếc nhìn nhau, nhao nhao thay đổi đối tượng cầu xin, ngươi một lời ta một câu hướng Ngụy Anh Lạc khóc hô.

Phương cô cô: "Anh Lạc! Anh Lạc! Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi! Là ta không đúng, là ta quá hà khắc, nghìn sai vạn sai, đều là lỗi của ta, ngươi hãy tha thứ cho ta đi! Từ nay về sau, ta không bao giờ bắt bẻ ngươi nữa! Đây đều do Cẩm Tú bịa chuyện, là cô ta châm ngòi ly gián, ngươi là một cô nương tốt, còn cô ta mới là người xấu!"

Cẩm Tú: "Anh Lạc, ngươi đừng tin lời bà ta nói, bà ta chỉ muốn cầu xin ngươi tha thứ thôi! Hai ta là cùng nhau tiến cung, ngươi biết ta vốn nhát gan, chuyện lớn như vậy ta dám một mình trù hoạch sao? Là bà ta, chính bà ta mới là chủ mưu phía sau, ta chỉ vạn bất đắc dĩ, không có biện pháp mới nghe lời bà ta thôi!"

Ngụy Anh Lạc làm như không nghe thấy hai người, lại lần nữa hướng mặt về phía Ngô Thư Lai, ngữ khí trầm ổn: "Lời người đáng sợ, nếu không nhờ Ngô tổng quản chủ trì công đạo, chắc hẳn Anh Lạc chỉ có thể dùng cái chết để chứng minh bản thân trong sạch. Hôm nay chuyện này đã được rõ ràng minh bạch, kính xin Ngô tổng quản theo lẽ công bằng mà xử lý."

https://thuviensach.vn

"A?" Ngô Thư Lai nở nụ cười, "Nếu ta tha cho hai người họ, trong lòng ngươi cũng không oán?"

Nhất thời trong mắt Phương cô cô và Cẩm Tú bắn ra hào quang tứ phía, sau đó ánh mắt hoang mang cùng cầu khẩn nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, đã thấy Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng lắc đầu, trả lời: "Không oán."

Ngô Thư Lai hài lòng nở nụ cười: "Ngươi mặc dù không oán... nhưng ta lại không thể cứ như vậy mà buông tha bọn họ! Phương cô cô!"

"Có, có nô tài." Bị hắn đột ngột hô tên, Phương cô cô vội vàng quỳ xuống.

"Ngươi vu hãm người khác, phạm vào khẩu nghiệp, phạt bốn mươi trượng, trục xuất khỏi cung!" Ngô tổng quản lạnh lùng nói, sau đó từ ánh mắt tê liệt của Phương cô cô chuyển dời sang thân thể run rẩy của Cẩm Tú, nói tiếp: "Cung nữ Cẩm Tú, ghen ghét đồng liêu, châm ngòi ly gián, phạt hai mươi trượng, đày vào tân giả khố(*)!"

(*) Chắc ai xem phim cũng biết đây là đâu rồi. Còn với những bạn chưa biết, thì đây là nơi trừng phạt khắc nghiệt dành cho cung nữ phạm sai lầm, chuyên làm những việc như dọn phân, cọ bô,...

Hai người lập tức khóc thét lên.

Phương cô cô: "Không muốn! Ngô tổng quản, ta biết ta sai rồi! Ta thật sự biết sai rồi! Ngô tổng quản! Ngô tổng quản!"

Cẩm Tú: "Không phải lỗi của ta, đều do một tay Phương cô cô gây ra, chuyện này thật sự không liên quan đến ta!"

Ngô Thư Lai không muốn nghe hai người này nói một lời nào nữa, khoát khoát tay ra hiệu, vài tên thái giám tiến tới dùng sức giải hai người lôi xuống.

https://thuviensach.vn

"Hoàng cung là nơi thế nào mà dám nói nhăng nói cuội? Nếu ai còn dám hô mưa gọi gió, gây chuyện thị phi, thì hai người bọn họ chính là kết cục!" Ngô Thư Lai ngắm nhìn bốn phía, tầm mắt đi tới đâu, người đó đều cúi đầu xuống, cho đến khi nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, ánh mắt mới trở nên ôn hòa chút ít, "Nếu muốn học, hãy lấy Ngụy Anh Lạc làm gương, đây mới là người mà các ngươi đáng giá học hỏi."

Hắn có lẽ chỉ là thuận miệng nói vậy, nhưng thế thì sao?

Đợi hắn vừa đi, mọi người một lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Ngụy Anh Lạc đều đã không giống nhau.

Nơi ở cung nữ đã không còn Phương cô cô.

Hôm nay lại thêm câu nói của Ngô tổng quản.

... Từ nay về sau, cung nữ ở đây, còn ai dám đối nghịch với Ngụy Anh Lạc?

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 24: A Mãn

"Khụ, khụ khụ..." Giữa đêm, Phương cô cô trằn trọc một lát, sau đó một giọng khàn khàn vang lên, "Băng Thanh, rót cho ta chén nước!"

Không ai đáp lại bà ta.

"Ngọc Khiết!" Phương cô cô lại gọi tên người khác, "Rót cho ta chén nước!"

Như cũ vẫn không người nào hồi đáp.

Bình thường vẫn là hai người họ hầu hạ bên cạnh bà, thậm chí không cần bà ta hô, chỉ cần nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hai người họ sẽ tranh nhau mà giành lên trước bưng trà tới, hôm nay lại cùng nhau biến mất không thấy tung tích đâu cả.

"Hai ngươi đều là đồ vong ân phụ nghĩa, uổng phí ta ngày thường chuyện gì cũng đều tín nhiệm các ngươi như vậy!" Phương cô cô mắng cả buổi trời, nước mắt chảy ròng, "Hôm nay, hôm nay đến một ly nước cũng không cho ta..."

Lời còn chưa dứt, một chén trà đã được bưng đến sát môi bà.

Nước trà lành lạnh, bên trong cũng không bỏ lá trà, nhưng Phương cô cô đã khát cả đêm đâu cần nghĩ nhiều như vậy, bà ta một phát cầm lấy chén trà, ọt ọt ọt ọt uống một hơi sạch sẽ.

"Quát đủ chưa?"

https://thuviensach.vn

"Thêm một chén... Không đúng!" Đây không phải giọng nói của Băng Thanh và Ngọc Khiết! Phương cô cô đột nhiên ngẩng đầu, đập vào mắt là một gương mặt thanh lệ như đóa hoa sen, không hề son phấn trang điểm, thực sự chiếm hết bảy phần mỹ lệ chốn nhân gian.

"Nếu quát đủ rồi thì trả lời ta mấy câu hỏi này." Nàng nở nụ cười yếu ớt nói.

"Ngụy! Anh! Lạc!" Phương cô cô gằn từng chữ, "Ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta sao?"

"Nếu ta không đến, chỉ sợ bà có hô rát cổ họng thì đến một giọt nước cũng không có." Ngụy Anh Lạc thở dài xa xăm, "Đáng thương quá, chỉ còn nửa năm nữa bà có thể theo quy củ mà thuận lợi xuất cung, hôm nay lại bị đuổi đi như vậy, chẳng những mất hết bổng lộc, chỉ sợ ngay cả người thân trong nhà cũng không dám thu nhận bà."

Nghĩ đến viễn cảnh bi thảm sau này của bản thân, Phương cô cô nhịn không được hai mắt biến thành màu đen, bờ môi run rẩy nói: "Ngươi tại sao phải hại ta như vậy, còn bụng ngươi nữa, cái bụng của ngươi rốt cuộc là thế nào..."

Vấn đề này khiến bà trằn trọc cả buổi, nhưng nghĩ nát óc vẫn không có câu trả lời nào thỏa đáng, nếu không phải chắc chắn Ngụy Anh Lạc phình to bụng, bà có mười lá gan cũng không dám mời Ngô Thư Lai đến phân xử.

"A, bà hỏi chuyện này à." Ngụy Anh Lạc khẽ cười một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn bụng hơi lồi ra của mình, ngữ khí nhẹ nhàng linh hoạt giống như đang nói chuyện không liên quan đến mình, "Vài ngày trước, ta đi theo một nhóm thợ thủ công đến nơi chuyên làm gốm sứ để xin đất cao lanh, dùng một lượng nhỏ, sẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng, còn có thể phình bụng rất nhanh. Ta cũng chỉ bắt chước có vài phần, các ngươi liền mắc câu rồi, háo hức muốn xử trí ta..."

https://thuviensach.vn

Phương cô cô nghe được toàn thân rét run.

Nói là dùng một chút không ảnh hưởng tính mạng, thế nhưng đó là đất, chuyện đất quan âm ăn người chết cũng không phải là chưa từng phát sinh, ai biết được nuốt cái thứ đó xong sẽ như thế nào?

Một người đối với bản thân còn nhẫn tâm như thế, đối với kẻ thù chỉ có nhẫn tâm hơn.

"Còn lý do vì sao ta phải làm vậy..." Ngụy Anh Lạc xòe tay ra, một túi lưới hoa mai tinh xảo treo vắt vẻo trên đầu ngón tay, "Bà còn nhận ra túi lưới này không?"

Phương cô cô tập trung nhìn vào: "Cái này, đây không phải là túi ta mới đánh mất mấy ngày trước sao, thì ra là ngươi trộm..."

"Bà mới ăn trộm!" Ngụy Anh Lạc đột nhiên kéo lấy tóc Phương cô cô, khiến bà ta phải ngẩng đầu nhìn mình, khuôn mặt ngụy trang trước kia vào giờ phút này bị xé đi hoàn toàn, xuất hiện trước mặt Phương cô cô hiện giờ là một gương mặt chân thật đến đáng sợ... Báo thù bằng gương mặt, "Nhìn mặt ta đi, hãy nhìn kỹ một chút, ta là ai?"

"Ngươi là Ngụy Anh Lạc, không, không, ngươi là..." Phương cô cô hoảng sợ nhìn gương mặt trước mắt này, "Ngươi là... Ngụy Anh Ninh!"

Ngụy Anh Lạc vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

Nếu nói Cẩm Tú đối phó nàng là xuất phát từ ghen ghét, vậy còn Phương cô cô tại sao phải dính vào?

Thẳng cho đến khi nhặt được túi lưới hoa mai này... Vào đêm trước ngày tỷ tỷ tiến cung, Ngụy Anh Lạc cả đêm không ngủ, tự tay làm cho tỷ một túi lưới hoa mai, một đáp án mới dần dần trồi lên mặt nước (*).

https://thuviensach.vn

"Nói!" Ngụy Anh Lạc hung dữ níu lấy tóc Phương cô cô, bộ dáng dữ tợn giống như ác quỷ từ trong địa ngục bò ra, "Bà và Ngụy Anh Ninh có quan hệ gì? Mau khai ra hết cho ta! Nếu không, ngay bây giờ ta sẽ đi gặp Ngô tổng quản, vạch trần bà ngày thường đã hà khắc cung nữ như thế nào, đến lúc đó ngay cả đãi ngộ khi xuất cung cũng đừng hòng có được!"

"Đừng, đừng, ta nói, ta nói hết..." Phương cô cô nước mắt lưng tròng chịu thua, "Ta lúc trước nghe tên của ngươi, đã cảm thấy có chút quen tai, về sau mới cẩn thận nhớ lại, Ngụy Anh Ninh vừa vào cung đã sửa lại tên, mọi người có thói quen gọi nàng là A Mãn..."

Có lẽ đó là ý trời, lúc Ngụy Anh Ninh nhập cung, trùng hợp cũng do Phương cô cô quản lý.

Hai tỷ muội cùng gặp một chuyện giống nhau, đều là trời chưa sáng đã phải rời giường để ngồi thêu kiểu dáng hoa văn khác nhau lên quần áo và khăn thêu của Phương cô cô.

"Về sau cô ta gây ra chuyện thị phi, bị ta nắm được nhược điểm nên ta, ta đã lấy chuyện này uy hiếp, ép cô ta phải đưa toàn bộ ngân lượng lẫn đồ có giá trị đều giao cho ta bảo quản." Phương cô cô chỉ vào góc tường, "Kia, tay nải của tỷ tỷ ngươi ở ngay dưới kia."

Ngụy Anh Ninh (Editor: Phương cô cô vẫn đang xem Anh Lạc là Anh Ninh) tạm buông tha mình, nhanh chóng chạy đến cạy mở tấm ván gỗ, từ dưới ván gỗ lấy ra một tay nải màu xanh cũ kỹ, tháo nút mở ra, bên trong đến nửa đồng tiền cũng không còn, chỉ có một hai bộ quần áo cũ, còn có một miếng ngọc bội bị nứt một góc, cũng không đáng bao nhiêu tiền.

"Đã nhiều năm như vậy, tiền... ta xài hết rồi." Phương cô cô co người lại trong góc giường, hai tay ôm đầu gối, lạnh run nói, "Ngươi đừng tố giác ta, chờ ta xuất cung rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp trả lại tiền cho ngươi."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc đối với tiền không có hứng thú, nàng si ngốc ngắm nhìn bộ quần áo cũ trong tay, tựa hồ như còn lưu lại nhiệt độ cơ thể tỷ tỷ, nàng trân trọng đem quần áo ôm vào trong ngực, như là ôm tỷ tỷ...

"Ngươi luôn miệng nói tỷ tỷ ta làm chuyện thị phi." Nàng đưa lưng về phía Phương cô cô, thanh âm trầm thấp, "Đến tột cùng là chuyện gì?"

"Còn không phải là vụng trộm với nam nhân..." Phương cô cô nói.

"Nói bậy!" Ngụy Anh Lạc đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói, "Tỷ tỷ của ta không phải loại người như vậy!"

Bả vai Phương cô cô rụt lại một cái: "Không, không tin ngươi cứ đi hỏi Trương ma ma xem."

Ngụy Anh Lạc nhíu mày: "Trương ma ma cũng biết việc này?"

Phương cô cô ngược lại kỳ quái liếc nhìn nàng một cái: "Ngươi cho rằng bà ấy vì cái gì chiếu cố ngươi như vậy? Còn không phải bởi vì tỷ tỷ ngươi là thợ thêu mà bà ấy coi trọng nhất sao? Nếu ngươi muốn hỏi chuyện A Mãn, không nên hỏi ta, có lẽ nên đi tìm bà ấy..."

Phương cô cô còn chưa dứt lời, thân ảnh trong phòng cũng đã biến mất, hai cánh cửa bị người dùng lực cực mạnh đẩy ra, tiếng cửa kẽo kẹt vẫn còn vang vọng bên tai.

Nơi ở của cung nữ, chỗ ở của Trương ma ma.

Trên mặt bàn bày biện hai chén trà, bởi vì trà được chế một lúc lâu, nước trà không hề nóng hổi ngược lại độ ấm vừa đủ. Trương ma ma ngồi nhâm nhi chén trà, nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang chờ đợi một vị khách nào đó.

Rầm rầm rầm.

https://thuviensach.vn

"Cửa không khóa, vào đi." Trương ma ma chậm rãi mở mắt ra, "Ngồi đi, trước tiên uống trà đi đã."

Ngụy Anh Lạc thở hồng hộc đứng ở cửa ra vào, nàng một đường chạy thẳng đến đây, cho nên yết hầu giống như lửa đốt, một chén trà rót vào cổ họng mới lấy lại được khí lực nói chuyện.

"Ma ma." Nàng buông chén trà để xuống, nhìn chằm chằm Trương ma ma đang rót cho nàng chén trà tiếp theo, "Ngụy Anh Ninh là tỷ tỷ của ta."

Nước trà lần nữa rót đầy ly, lá trà màu xanh biếc trong chén tựa như mây cuốn mây bay, tản mát ra hương trà tươi mát, Trương ma ma chậm rãi nói: "Đã nói với ngươi rồi, không được nhắc đên tên này nữa, phạm huý kiêng kị."

Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm Trương ma ma đang đưa chén trà tới, nửa ngày sau mới nhẹ nhàng hỏi: "Người đã sớm biết, cái gì cũng biết hết rồi, nhưng vì sao... vì sao không nói gì với ta?"

"Ngươi muốn ta nói gì?" Trương ma ma nói, "Nói A Mãn đã phạm sai lầm lớn, ta đối với cô ấy rất thất vọng sao?"

"Ai ai cũng nói tỷ tỷ của ta đã làm chuyện xấu, nhưng rốt cuộc đã phạm sai lầm gì đến nỗi phải đền mạng như vậy?" Ngụy Anh Lạc đẩy chén trà trước mắt ra, bổ nhào lên gối Trương ma ma, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ lòng bàn tay lên, nước mắt lượn quanh mà nhìn ma ma, giống như cháu gái nhỏ bị ủy khuất, không ngừng đong đưa tay bà nội, "Ma ma, ma ma, xin người nói cho ta biết, ta van xin người!"

Trương ma ma thật sự là không lay chuyển được nàng, nặng nặng thở dài: "Có người bẩm báo Ngô tổng quản, nói cô ấy cả đêm không về, đích thị là cùng người khác lén lút bên ngoài, vận khí của cô ấy không tốt như ngươi, ở núi giả trong Ngự hoa viên, Ngô tổng quản phát hiện váy trong của cô ấy có dính vết bẩn đục..."

https://thuviensach.vn

"Tỷ tỷ luôn luôn giữ mình trong sạch, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy!" Ngụy Anh Lạc nghe xong, một chữ cũng không hề tin, "Tỷ ấy nhất định bị oan!"

"Ta cũng hy vọng cô ấy bị oan." Trương ma ma thương cảm nhìn tiểu nha đầu đang tựa trên đầu gối mình, "Nhưng chính miệng cô ấy nói với ta, không ai cưỡng ép, là cô ấy tự nguyện."

Ngụy Anh Lạc trước mắt một hồi biến thành màu đen, chỉ cảm thấy trời đất như quay cuồng, Trương ma ma nói ra một chữ, dưới lòng bàn chân nàng lại nứt ra một đường, vô số bàn tay từ dưới đất vươn ra, muốn kéo nàng vào trong khe hở lôi xuống.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể xử trí theo cung quy, lĩnh trượng đánh đến chết." Trương ma ma vuốt tóc của nàng, an ủi, "Cũng may mệnh cô ấy không đến mức tuyệt lộ, lúc đó đúng lúc thái hậu nương nương bị bệnh, trong cung không được thấy máu, cho nên phạt đánh năm mươi trượng, đuổi ra khỏi Tử Cấm Thành. Cô ấy hiện giờ... sống như thế nào?"

"... Tỷ tỷ chết rồi." Ngụy Anh Lạc nhịn không được khóc lên, "Tất cả mọi người đều nói tỷ ta xấu hổ nên mới thắt cổ tự sát, nhưng ta xem miệng vết thương, trên cổ của tỷ có dấu tay màu xanh, tỷ là bị người sống sờ sờ bóp chết mà!"

Trương ma ma chấn động, đột nhiên bắt lấy bả vai Ngụy Anh Lạc: "Bị bóp chết?"

Ngụy Anh Lạc khóc gật đầu, nước mắt thuận theo động tác của nàng không ngừng chảy xuống gương mặt.

"Không phải là sự thật, không phải là sự thật..." Trương ma ma đi qua đi lại, so với người bình thường đã nếm trải cay đắng cuộc đời còn nhiều hơn, thoáng cái đã tìm ra được ẩn tình bên trong, "Nếu như cô ấy là tự

https://thuviensach.vn

nguyện dan díu với người khác, vì sao lại bị diệt khẩu như vậy? Chuyện này, chỉ sợ có ẩn tình khác..."

"Đúng, vì vậy ta mới tiến cung." Ngụy Anh Lạc chà lau nước mắt trên mặt, "Ta không thể để cho cái chết của tỷ tỷ không minh bạch như vậy, ta nhất định phải tìm ra chân tướng, đòi công bằng cho tỷ ấy! Ma ma, van xin người giúp ta một chút, cũng là giúp đỡ tỷ ấy!"

"Ngươi muốn ta giúp ngươi thế nào?" Trương ma ma có lòng nhưng bất lực nói tiếp, "Chuyện đã qua nhiều năm rồi, hơn nữa một chút manh mối cũng không có..."

Manh mối?

Ngụy Anh Lạc suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lấy một miếng ngọc bội từ trong ngực ra: "Ma ma, người xem miếng ngọc bội này một chút đi."

Đó là di vật hiếm hoi mà Ngụy Anh Ninh để lại, bởi vì Phương cô cô tham tiền cho nên vẫn một mực giấu ở dưới ván gỗ, không bị người khác lục lọi, đồ vật bị phủ bụi nhiều năm cho đến hôm nay mới lại thấy ánh mặt trời.

Trương ma ma đem ngọc bội cầm trên tay nhìn qua, lông mày lập tức nhíu lại.

Ngụy Anh Lạc một mực nhìn chằm chằm gương mặt của bà, tự nhiên không buông tha bất cứ biểu lộ biến hóa nào, lập tức trong lòng khẽ động, ba phần kích động bảy phần mong đợi hỏi: "Ma ma, người biết trên miếng ngọc bội kia ghi chữ gì không?"

Trương ma ma lắc đầu, nói: "FucaHala."

Đây là một câu viết bằng tiếng Mãn, Ngụy Anh Lạc tất nhiên nghe không hiểu, chỉ có thể chờ đợi Trương ma ma giải thích nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

"Ta không biết miếng ngọc bội kia viết gì, nhưng lại biết chủ nhân của nó." Trương ma ma chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Ngụy Anh Lạc, "FucaHala, chủ nhân của nó là -- em vợ Hoàng thượng, ngự tiền thị vệ, Phú Sát Phó Hằng."

(*) Chắc có bạn sẽ thắc mắc ở chương 19 túi lưới là Anh Ninh làm nhưng ở chương này lại nói của Anh Lạc làm. Thực ra có 2 cách giải thích: hoặc là Anh Lạc chỉ bắt chước Anh Ninh làm túi ấy để tặng tỷ của mình trước khi tiến cung, hoặc là tác giả bị nhầm chỗ này.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Người thêu chính

Thế sự khó lường.

Lúc trước nàng còn khuyên can hết mực mới khiến cho Cẩm Tú không còn nảy sinh manh nha ý đồ tiếp cận thị vệ trong cung, đặc biệt là Phú Sát Phó Hằng.

Nào ai đoán được vận mệnh lại đẩy nàng vào tình cảnh trớ trêu như vậy.

"Anh Lạc tỷ tỷ, cô đang nhìn ai thế?" Cát Tường ở bên cạnh nhẹ nhàng hỏi.

Trên hành lang đối diện là một nhóm thị vệ đang tuần tra trong cung, trước sau tổng cộng sáu người, trong đó có cả Phú Sát Phó Hằng và Khánh Tích.

Không chỉ riêng Cẩm Tú mới có ý niệm hóa phượng hoàng bay lên cành cao, các cung nữ khác cũng thế, chỉ là không ai dám biến ý nghĩ thành hành động như Cẩm Tú, hơn phân nửa chỉ có thể cùng người khác thảo luận, bàn người này lớn lên thật cao, lại khen người kia bình thường vô cùng tuấn mỹ, càng nói mặt càng đỏ tới mang tai, tâm hồn thiếu nữ rung động liên hồi.

"Không có ai hết, đi thôi." Ngụy Anh Lạc thu hồi tầm mắt, cười cười với Cát Tường, "Đi thôi, chúng ta quay về phường thêu, nghe nói hằng năm tú nữ đều bận rộn chế tác thường phục của Thái hậu, Hoàng thượng; trùng hợp tháng sau lại đến thiên thu (sinh nhật) của Hoàng hậu nương nương, vì

https://thuviensach.vn

thế các cung các xưởng đều đang chuẩn bị quà mừng. Phường thêu chúng ta vẫn tuân theo lệ cũ, dâng cho Hoàng hậu nương nương một bộ phụng bào, nhưng vẫn chưa biết người thêu chính là ai..."

Một lát sau, mọi người đều tập trung đầy đủ ở phường thêu.

Trương ma ma nhìn quanh một vòng, chậm rãi nói: "Người thêu chính là -- "

Người người đều lộ ra ánh mắt chờ đợi, nhất là Linh Lung, thậm chí nhịn không được nhón chân lên, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể trổ hết tài năng trong đám người, cũng như mong muốn hấp dẫn ánh mắt của Trương ma ma.

Ánh mắt Trương ma ma quả thực bị nàng thu hút, Linh Lung lộ vẻ mừng rỡ như điên, nhưng nụ cười nhanh chóng kết băng, bởi vì ánh mắt kia chậm rãi chuyển dời từ người nàng sang người Ngụy Anh Lạc.

"-- Ngụy Anh Lạc!"

Trương ma ma dõng dạc tuyên bố.

Kiễng mũi chân thoáng cái trở lại như cũ.

Tiếng thở dài vang lên tứ phía, Linh Lung nhẫn nhịn chịu đựng bấy lâu, cuối cùng không thể nhịn được nữa hỏi: "Ma ma, chuyện tốt nào bà cũng nghĩ cho Anh Lạc, vậy chúng ta thì sao đây?"

Trương ma ma nhìn lại nàng ta, hỏi: "Ngươi thấy ta bất công?"

Linh Lung lại càng hoảng sợ, vội vàng cúi đầu nói: "Ta không dám..."

"Là không dám, hay là không cam tâm." Trương ma ma lắc đầu, sau đó hướng mọi người nói, "Như vậy đi, ngươi cũng được mà những người

https://thuviensach.vn

khác cũng được, nếu có người cảm thấy bất công, cảm thấy bản thân thêu tốt hơn Anh Lạc, vậy hãy đứng ra đây, ta sẽ giao thêu chính cho người đó!"

Mọi người ngó qua ngó lại nhìn nhau.

Nếu chỉ đơn giản là thêu chính, tất cả mọi người ở đây đều bừng bừng dã tâm và sẵn sàng tranh giành một phen, nhưng hôm trước Phương cô cô mới bị đuổi đi, còn người thứ hai ở phường thêu Cẩm Tú cũng bị đày vào tân giả khố, lại có thêm sự ủng hộ của Ngô tổng quản, giờ này khắc này Ngụy Anh Lạc càng như hổ mọc thêm cánh, còn ai dám tranh giành với nàng đây?

Vì vậy kết quả cuối cùng cũng không ai dám đứng lên.

Ngay cả bản thân Ngụy Anh Lạc cũng cảm giác danh tiếng của mình vang xa. Sau khi đã hoàn thành công việc ở phường thêu, nàng chờ cho tất cả mọi người trở về hết liền đơn độc đi tìm Trương ma ma, thở dài một hơi: "Thêu thùa cần phải nhiều ngày rèn luyện, Anh Lạc tuổi còn nhỏ, dù có thêu tốt cỡ nào vẫn còn giới hạn. Cung nữ trong phường thêu đã mời đại sư phụ ở bên ngoài vào, những người thêu thùa tốt hơn ta không biết có bao nhiêu... Ma ma, người quá chiếu cố ta rồi."

"Luật lệ trong cung, phàm là lễ thiên thu của Hoàng hậu, Quý phi đều do cung nữ mới nhập cung chuẩn bị. Ngày đó nếu các chủ tử vui, phần lớn sẽ có trọng thưởng, cho dù có làm không tốt cũng sẽ không trách phạt nhiều. Đây là cho các ngươi một chút hi vọng, một cơ hội hơn hẳn người khác." Trương ma ma nghiêm túc nói xong, chợt đối với nàng nháy mắt mấy cái, "Huống hồ người tỷ tỷ ngốc đó của ngươi là đồ đệ ta tâm đắc nhất, cứ coi như niệm tình cô ấy ta sẽ chăm nom cho ngươi nhiều hơn."

Ngụy Anh Lạc cảm động, muốn thốt lên một tiếng gì đó, nhưng nghĩ cả buổi cũng không tìm ra được lời gì để nói.

https://thuviensach.vn

"Được rồi, trong cung không muốn thấy cô cung nữ vẻ mặt buồn rầu như thế đâu, cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì cũng phải nhớ cười nhiều một chút, đến đây đến đây." Trương ma ma cười nói, "Cười cho ta xem nào."

Ngụy Anh Lạc hơi giật mình nhìn chằm chằm Trương ma ma, giống như một tiểu hài tử mới học cười, thử nhấc khóe môi lên, lộ ra ngây ngô, thậm chí còn có chút cứng ngắc.

Nụ cười như vậy, không được tự nhiên cho lắm.

Nhưng dáng vẻ tươi cười vào giờ phút này, không phải là vì nịnh nọt quý nhân, không phải là vì 'đóng băng' kẻ thù, mà nụ cười ấy thật sự xuất phát từ chính nội tâm của nàng.

Từ khi biết tin tỷ tỷ chết cho đến nay, đây là nụ cười chân chính đầu tiên của nàng.

Vài ngày sau, những vật liệu để may phượng bào đã được chuyển đến phường thêu.

Lưới tơ lụa chỗ nào cũng có, nhưng ánh mắt mọi người đều đặc biệt đổ dồn vào hộp chỉ khổng tước trong tay Trương ma ma, cảm giác như vừa mới thu thập lông chim sặc sỡ từ đuôi khổng tước xuống vậy.

Bởi vì quà mừng dùng để dâng tặng quý nhân trong cung, họ đều không tiếc sức người và sức của mà sử dụng vật liệu thượng hạng tạo ra phụng bào tinh xảo.

"Chỉ khổng tước được bện thành từ lông chim khổng tước và chỉ tơ vàng. Cho dù là chức nữ xuất sắc nhất nhưng mỗi ngày cũng chỉ có thể thêu được một thước." Trương ma ma trân trọng giao chiếc hộp trong tay cho Ngụy Anh Lạc, dặn dò, "Ngươi phải dùng cẩn thận, đừng phạm phải sai lầm nào, nếu không cũng không có chỉ dư thừa cho ngươi dùng đâu."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc vội vàng nhận lấy chiếc hộp.

Một tia mặt trời vừa vặn rọi qua, tạo cảm giác vật trong hộp không phải là cuộn chỉ thêu mà giống như là trân bảo quý giá, phản chiếu ánh sáng năm màu rực rỡ, như mộng như ảo, lại như ảo ảnh nhấp nhô triền miên.

Mọi người đều đang say đắm ở hình ảnh diễm lệ đó thì bất thình lình một giọng nói không đúng lúc vang lên.

"Nếu xảy ra chuyện không may thì sao?"

Người nói ẩn thân trong đám người, hơn nữa lại bóp cuống họng giả giọng, Ngụy Anh Lạc mặc dù đã lập tức theo tiếng nói nhìn lại nhưng cũng không kịp tra ra là ai.

Trương ma ma biến sắc trở nên cực kỳ khó chịu, trong cung kiêng kỵ nhất là kiểu nói chuyện xui xẻo này. Trương ma ma lạnh lùng hỏi: "Là ai? Mau bước ra đây!"

Bà gọi ba lượt nhưng vẫn như cũ không ai chịu bước ra.

Thấy tình hình như vậy, lúc này Trương ma ma mới cười lạnh nói: "Đây là lễ vật dâng lên Hoàng hậu nương nương, nếu có sai sót gì xảy ra, tất nhiên đầu của chúng ta đều không giữ được!"

Có người tin, có người lại không.

Bọn họ muốn gì kệ họ, Ngụy Anh Lạc không cần biết.

Thứ mà nàng quan tâm chính là cơ hội trước mắt này.

"Mình không thể chủ động tiếp cận Phú Sát Phó Hằng, có rất nhiều người chú ý hắn, cũng có quá nhiều người nhìn vào mình, chủ động quá mức chỉ tạo sơ hở cho người khác bắt thóp mà thôi." Cầm giá thêu để sang

https://thuviensach.vn

một bên, Ngụy Anh Lạc nhặt lên một cuộn chỉ khổng tước và vuốt ve nó, nghĩ thầm, "Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể trước tiên ra tay với người bên cạnh hắn... Chắc hắn ma ma cũng có chung suy nghĩ, thế nên mới giao nhiệm vụ này cho mình, nếu mình làm tốt lần này, tự nhiên có thể để lại ấn tượng tốt cho tỷ tỷ của Phú Sát Phó Hằng -- Hoàng hậu nương nương."

Nhiều người thăng quan tiến chức được như hôm nay chính là bắt đầu từ một ấn tượng tốt mà ra đấy.

Ngụy Anh Lạc tập trung tinh thần bắt đầu ngồi thêu, bởi vì quá mức chuyên chú cho nên quên cả thời gian, thẳng cho đến lúc bả vai bị lắc lắc vài cái, nàng mới xoay đầu lại, ngoài cửa sổ trời đã tối đen như mực, Cát Tường cầm một chén đèn dầu đứng bên cạnh nàng, có chút oán giận nói: "Anh Lạc tỷ, ta gọi cô ba lần rồi, cô vẫn không hề đoái hoài gì đến ta."

"Ngại quá, ta tập trung quá nên không nghe thấy." Ngụy Anh Lạc cười nói, sau đó đưa tay dụi dụi đôi mắt nhức mỏi.

"Trời tối rồi đó, vậy mà cũng không chịu châm đèn nữa, cô muốn mắt mình hỏng luôn à?" Cát Tường đem ngọn đèn đặt ở trước mặt nàng, ánh lửa soi rọi khiến chỉ khổng tước trong hộp tỏa sáng, xua đi màn đêm tăm tối quanh người Ngụy Anh Lạc, làm cho ánh mắt Cát Tường bình thường chỉ biết có đồ ăn cũng nhịn không được bị hấp dẫn, hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, nói với Ngụy Anh Lạc, "Cô đói chưa? Chúng ta đi ăn cơm thôi."

Ngụy Anh Lạc đã sớm đói bụng nhưng lại cười nói: "Không, ta vẫn chưa đói, nếu không ngươi giúp ta mang một ít thức ăn đem về trước đi, ta tí nữa ăn sau."

Phòng bệnh còn hơn chữa bệnh. Hôm nay câu nói vang lên không đúng lúc ấy làm cho nàng phát hiện ra có người ghen ghét đố kỵ.

https://thuviensach.vn

Đố kỵ tựa như một cây đao, ai cũng không biết nó sẽ đâm sau lưng mình lúc nào.

Ngụy Anh Lạc hoài nghi sẽ có người ra tay với chỉ khổng tước, ví dụ như vụng trộm giấu đi vài cuộn. Một vật liệu quý giá như thế, một khi thiếu đi sẽ không có chỉ khác thay thế được.

Vì vậy biện pháp tốt nhất chính là trước khi đối phương kịp ra tay, dùng chỉ khổng tước thêu xong phượng bào, sau đó giao cho Trương ma ma.

"Cô... Cô còn muốn làm việc nữa à?" Cát Tường nhăn mày, ánh mắt liếc về hộp chỉ khổng tước một cái, không còn yêu thích nữa ngược lại sinh ra chút chán ghét, "Thêu phượng bào này nói ít cũng phải đến hơn tháng đấy. Mỗi ngày đều liều mạng thêu như vậy, cô không cần sống nữa sao? Thôi thế này được không, cô ăn cơm trước đi, ta ở đây giúp cô thêu cho!"

Tuy Ngụy Anh Lạc biết Cát Tường có lòng tốt, nhưng nàng cũng không dám mạo hiểm giao đồ cho cô ấy, dù sao cô ấy thật sự có thể đem phượng hoàng thêu thành thảo kê (gà mái) nha...

"Cô có hai lựa chọn, hoặc là đưa ta thêu giùm, hoặc là đi ăn cơm với ta!" Cát Tường lắc lắc vai Ngụy Anh Lạc, nửa ngang ngược nửa nũng nịu nói, "Chỉ tốn nửa nén hương thôi mà, ăn nha, ăn nha nha nha!"

"Ai, ai, được rồi!" Ngụy Anh Lạc thật sự bị cô ấy làm cho không còn biện pháp, chỉ còn cách cùng cô ấy đứng dậy rời đi.

Thức ăn tối nay thập phần phong phú, cháo bí đỏ thơm ngon, rau trộn dưa leo nhẹ nhàng khoan khoái, bún thịt béo mà không ngán. Chỉ tiếc hiện giờ Ngụy Anh Lạc chỉ một lòng hướng về phường thêu, vì thế nàng chỉ gắp vài miếng đồ ăn, ăn vội hai ba miếng cơm, sau đó hạ đũa xuống nói: "Ta ăn no rồi, đi về trước."

https://thuviensach.vn

"Nhanh vậy?" Cát Tường trong miệng còn đầy bún thịt, nhìn sơ trên bàn đồ ăn còn rất nhiều, mồm miệng không rõ thì thào, "Thật lãng phí... Chờ ta một chút! Ta ăn xong ngay đây!"

Ngụy Anh Lạc vội vàng chạy về phường thêu.

Cẩn thận nghĩ kỹ lại, câu nói kia tuyệt đối không chỉ nói khơi khơi như vậy.

"Nếu xảy ra chuyện không may thì sao?"

Nếu cố ý khiến Ngụy Anh Lạc xảy ra chuyện không may thì sao?

"Hiếm hoi lắm phòng bếp mới làm bún thịt một lần, ta mới chỉ ăn có nửa chén thôi, ai, mà cô làm gì chạy như ma rượt thế? Đồ cũng sẽ không bay đi mất đâu mà..." Lời phàn nàn bỗng nhiên nghẹn tại cổ họng, Cát Tường trợn mắt há mồm đứng ở cửa phường thêu, xuyên qua vai Ngụy Anh Lạc chứng kiến sự tình bên trong.

Chỉ thấy phường thêu hiện giờ là một mớ hỗn độn, giá thêu, vải vóc, thậm chí cả phượng bào đều bị vứt tùy ý trên mặt đất. Ngụy Anh Lạc bước vài bước về phía trước, vừa mới nhấc lên một góc áo phượng bào liền thấy nhiều chỗ lổm chổm bị ai đó cắt đi, từng lỗ từng lỗ giống như đang cười nhạo lại nàng, ý đồ đạp đổ nàng và tương lai của nàng.

"... Nguy rồi!" Sắc mặt Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên biến đổi, phóng ngay tới chiếc hộp đựng chỉ khổng tước.

Nến còn đang ở chỗ cũ, cái hộp đang còn ở chỗ cũ, mở nắp ra -- bên trong trống rỗng, không còn gì cả.

Chỉ khổng tước... biến mất rồi.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Vật thay thế

Phường thêu rất nhanh tụ họp đông đủ.

"Trời ạ, không thấy chỉ khổng tước đâu nữa rồi! Đáng đời, chuyện tốt nào cô ta cũng giành được. Lần này xui xẻo rồi chứ gì?"

"Đúng thế, để xem lần này cô ta ăn nói thế nào! Nếu như ma ma giao việc cho ta, ta sẽ không như cô ta đâu!"

"Hì hì, chắc lần này cô ta sẽ bị đuổi ra khỏi cung chứ nhỉ?"

"Đâu chỉ đuổi ra khỏi cung? Đây chắc chắn phải rơi đầu rồi!"

Anh Lạc đột nhiên xoay người, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người: "Đường đến hoàng tuyền, có các người cùng đi phụng bồi, ta một chút cũng không thấy tịch mịch!"

Mọi người đang vui sướng bỏ đá xuống giếng, thình lình nghe nàng nói một câu như vậy nên nhất thời không kịp phản ứng. Từ trong đám người Linh Lung bước lên phía trước, thay mọi người nói một câu thật tâm: "Ngươi nói nhăng nói cuội gì đấy! Tự mình làm mất đồ, dựa vào cái gì muốn chúng ta phải chôn cùng?"

"Cô ấy nói không sai." Một âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị bỗng nhiên vang lên ở sau lưng, Linh Lung vừa quay đầu lại, hoảng sợ phát hiện Trương ma ma đang đứng ngay sau lưng mình, ánh mắt như đao nhìn chằm chằm vào nàng, "Phượng bào là lễ vật dâng lên của phường thêu, cho nên tất cả mọi người trên dưới đều như nhau. Nếu như Hoàng hậu hỏi đến, lẽ

https://thuviensach.vn

nào chỉ truy cứu lỗi của một mình Anh Lạc sao? Có rảnh gây ra họa, chi bằng hãy tự sờ lên cổ mình đi, xem có đủ cứng để chống đỡ lại một đao Ngọ môn hay không!"

Chuyện đó nếu từ miệng Ngụy Anh Lạc nói ra, hơn phân nửa mọi người sẽ không tin.

Nhưng nếu là từ miệng Trương ma ma khẳng định, còn là lần thứ hai nói ra, mọi người không thể không tin.

Có sướng cùng sướng, có khổ cùng khổ. Chuyện này thành ra như vậy, toàn bộ người ở phường thêu này đều gặp họa rồi.

Một cung nữ sợ hãi khóc toáng lên: "Vậy phải làm sao bây giờ? Ta còn chưa muốn chết đâu!"

Cô cung nữ đứng cạnh vội vàng bụm lấy miệng của cô ta: "Hừ, trong cung không cho nói cái chữ đó!" Cô kia phản bác lại: "Đến lúc nào rồi cô còn lo lắng kiêng kị hả?"

Một người khác cắn răng nói: "Rút cuộc là người nào giết thiên đao trộm đồ vật, tranh thủ thời gian mau đem trả lại đi, bằng không thì lưu lại làm vật bồi táng nha?"

Lời này vừa nói ra, mọi người trái phải liếc nhìn xung quanh, đều dùng ánh mắt nghi kỵ nhìn lẫn nhau, hận không thể lập tức từ trong đám người bắt được kẻ trộm đã hại thảm tất cả mọi người như vậy.

"Ma ma, là lỗi của ta!" Cát Tường bỗng nhiên quỳ gối dưới chân Trương ma ma. Khác với những người còn lại, nàng cuối cùng vì Ngụy Anh Lạc mà suy nghĩ, vì để cho nàng ít nhận ủy khuất hơn một chút, nàng cam chịu lấy bản thân thay thế, "Là ta cố lôi kéo Anh Lạc tỷ rời đi nên mới tạo cơ hội cho kẻ xấu ăn trộm chỉ khổng tước, người muốn phạt hãy phạt ta đi!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nhìn nhìn Cát Tường, sau đó cũng quỳ theo nàng, đối với Trương ma ma nói: "Ma ma, người nào làm người đó chịu, ta làm mất chỉ khổng tước nên nguyện ý chịu trách nhiệm."

Trương ma ma thở dài: "Ngươi định làm gì?"

"Việc cấp bách hiện giờ là tập trung toàn bộ nhân lực ở phường thêu gấp rút làm ra một bộ phượng bào mới." Ngụy Anh Lạc trầm tư một lát, cắn răng nói, "Về phần chỉ khổng tước... Hy vọng ma ma có thể đáp ứng ta một việc."

"Việc gì?" Trương ma ma hỏi.

"Xin người mở cửa phòng kho!"

Lần trước Ngụy Anh Lạc tiến vào nhà kho, vì ăn đất cao lanh làm phình bụng nên y phục trên người không vừa nữa, Trương ma ma đặc biệt cho nàng vào đó để kiếm đồ cũ mặc tạm.

Tại đó, nàng chẳng những thấy được rất nhiều quần áo cũ lẫn mới, ngoài ra còn có rất nhiều cuộn chỉ xưa cũ từ khắp thiên hạ chuyển về đây, hoặc là hầu như toàn bộ chỉ thêu đều tụ lại ở nơi này, vì thế có thể tìm vật thay thế chỉ khổng tước.

Mở cửa nhà kho, Ngụy Anh Lạc từng giá từng giá đi qua, lật nhặt tìm kiếm từng hộp chỉ thêu.

Chỉ này -- không, không được. Chỉ khổng tước dưới ánh mặt trời sẽ có hào quang bảy sắc, còn loại này chỉ ánh lên một màu, rất dễ dàng bị người khác phát giác.

Để ý thì chỉ có chỉ bạc, chỉ đỏ; còn lại các chỉ màu khác đều không được.

https://thuviensach.vn

Chỉ màu mặc dù có thể cân bằng sắc thái được một chút, nhưng lại mất đi hoàn toàn khí chất phú quý trời ban, thậm chí so ra còn kém vàng bạc hai bậc.

Cát Tường đứng cạnh cầm đèn soi, mang theo tiếng nức nở thốt lên: "Cái này không được, cái kia cũng không được, nếu không, cô vẫn nên để ta gánh trách nhiệm đi, ta da dày thịt béo, nếu bị đánh..."

"Ta sẽ không để cho ngươi bị đánh đâu." Ngụy Anh Lạc tiếp tục tìm kiếm chỉ thêu, ánh mắt kiên định vô cùng, "Cũng sẽ không liên lụy Trương ma ma bị đánh."

Nàng biết rõ trong lòng, nếu đến cuối cùng nàng không kịp làm ra bộ phượng bào khác, có hai người nhất định sẽ ôm tất cả trách nhiệm lên người mình.

Một người là Cát Tường, người còn lại là Trương ma ma.

"Ai! Cô tại sao phải bướng bỉnh như vậy?" Cát Tường gấp gáp đến độ xoay mòng mòng, vô tình đụng phải mặt trên giá gỗ bên cạnh, một chiếc túi to bị nàng đụng rơi thẳng xuống đất, chỗ nút thắt buộc có chút lỏng lẻo, thoáng cái liền mở ra, có đồ vật từ trong túi rơi ra.

Ngụy Anh Lạc ngây ngẩn cả người: "Đây là..."

Giữa đống chỉ tơ vàng bên trong, trên mặt đất lộ ra một vật dị thường mộc mạc.

"A, đây là đống da lông dùng để làm áo choàng mùa đông, còn là những mặt hàng hạ đẳng, vô ích!" Cát Tường xoay người nhặt lên miếng da lông màu trắng, "Những đồ khác tốt xấu gì còn được đựng trong hộp đàng hoàng, còn vật này đến hộp còn không có, chỉ tùy tiện bỏ vào một cái túi."

https://thuviensach.vn

Nhặt lên xong, tiện tay lấy dây thừng buộc chặt lại, sau đó Cát Tường kiễng chân muốn thả túi lại trên kệ, chợt một cánh tay từ đâu vươn ra ngăn cản động tác của nàng.

Cát Tường cảm thấy bất ngờ, quay đầu thắc mắc: "Anh Lạc tỷ?"

Ngụy Anh Lạc lấy lại túi từ trong tay nàng, mở nút dây thừng, từ trong túi lấy ra một mảnh da lông, đưa đến trước mắt xem xét kỹ càng.

Đích xác là mặt hàng hạ đẳng, lại còn dính mùi động vật, nếu không xử lý cẩn thận, chỉ sợ đem cho cung nữ đi may xiêm y, cung nữ cũng chịu không nổi.

Thấy nàng như đang suy nghĩ điều gì, Cát Tường có chút không dám tin tưởng hỏi: "Anh Lạc tỷ, cô, cô sẽ không phải là... Đừng a, đây chính là vật vô dụng nhất đó!"

"Trên đời này không có người không dùng được, cũng không có đồ vật nào mà không dùng được." Ngụy Anh Lạc nói xong liền nở nụ cười, một ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn da lông mềm mại, trong mắt hào quang lóe lên, "Có ích hay không, cứ chờ mà xem."

Một tháng sau --

"Ngọc tác dâng hai hộp đồ ngọc bốn chiếc, hai chuôi lai thạch như ý."

"Xưởng gốm ngự dâng hai bình hoa phỉ thúy đan phượng, hai bình hoa song ngư pha lê."

"Xưởng thủy tinh dâng một cặp hộp trang sức ngà voi khắc hoa, một chiếc gương tráng men."

"Xưởng chế tạo dâng một cặp ghế gỗ tử đàn, quạt lông khổng tước, một bảo tọa tử đàn khắc hoa, một cặp chân nến tiên hạc tráng men cuốn

https://thuviensach.vn

tơ."

Bên ngoài Trường Xuân cung, tất cả phường xưởng từ khắp nơi đều phái người tới đây xếp thành hàng dài tới dâng lễ vật. Ngụy Anh Lạc đứng ở trong đó, cầm một khay trên tay, phủ lên đó là một tấm vàng lụa che đậy thọ lễ một cách kín kẽ.

"Thả lỏng nào." Ngụy Anh Lạc tự nói với chính mình, "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên." (*)

(*) Người tính chuyện, nhưng thành bại do trời.

Lúc này có hai tiểu thái giám từ trong đại điện khom người đi ra. Có lẽ tuổi còn nhỏ nên không quản tai mắt bên cạnh mà vô tư thấp giọng nghị luận, một người nói: "Nhìn thấy sắc mặt Hoàng hậu nương nương chưa? Thực khó coi, từ đầu tới cuối đến một nụ cười cũng không có!"

"Quý phi nương nương cũng thật ác quá đi." Người còn lại nói, "Tặng gì không tặng, lại tặng Hoàng hậu nương nương một bức tượng vàng Tống Tử quan âm."

Trong cung không ai không biết sau khi trải qua nỗi đau mất con, Phú Sát hoàng hậu không sinh thêm hoàng tự nào nữa. Hành động này của Tuệ quý phi quả thực đã đâm dao sát muối vào vết thương lòng của Hoàng hậu trước mặt bao người.

Ban đầu Ngụy Anh Lạc đang đứng chính giữa hàng người, nghe vậy trong lòng rơi lộp bộp, lặng lẽ lui lại phía sau vài bước.

Tuy nói mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, nhưng nếu muốn thành công hơn thì tốt nhất nên tận lực tránh đi nhân họa.

Lễ vật của Tuệ quý phi lớn như vậy, chỉ sợ ngoài mặt Hoàng hậu nương nương không biểu hiện gì, nhưng nội tâm lại chứa một cỗ tức giận

https://thuviensach.vn

nồng đậm, nếu hiện tại đi vào dâng tặng lễ vật cho người, vô luận có dâng vật gì đi nữa thì tâm trạng của người vẫn không tốt.

Không tốt còn có thể bị 'giận chó đánh mèo' nữa...

"Trừ phi..." Ngụy Anh Lạc quay đầu lại trông chờ nhìn về phía sau, "Nếu người đó đến tặng lễ vật trước."

Bước chân càng lui về sau, bất tri bất giác, Ngụy Anh Lạc đã đứng ở hàng cuối cùng.

Phía trước các cung nữ từng người một cầm khay đi vào, trong điện không ngừng có âm thanh xướng tên truyền đến.

Bất tri bất giác cũng chỉ còn lại mình nàng...

"Phường thêu dâng tặng lễ vật -- "

Tiếng nói của thái giám từ trong điện truyền đến.

Rõ ràng sau lưng không có ai khác, nhưng Ngụy Anh Lạc vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn quanh, mắt lộ ra lo lắng.

"Phường thêu dâng tặng lễ vật -- "

Thái giám xướng tên lần nữa.

Quá tam ba bận, nếu để cho tiếng gọi thứ ba vang lên lần nữa, có lẽ cũng như không có lễ.

Ngụy Anh Lạc đành hít sâu một hơi, tự nhủ thầm bản thân: "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!"

Tay nàng nâng khay, bước chân nặng nề mà chậm rãi đi vào bên trong Trường Xuân cung.

https://thuviensach.vn

Thường ngày trong cung đề cao tiết kiệm, nhưng vì hôm nay tổ chức thọ yến cho nên ở Trường Xuân cung cũng giăng đèn kết hoa, vàng son lộng lẫy. Ngụy Anh Lạc nhận ra các vị quý nhân đang ngồi tiệc bên trên có người quen người không, dàn người chỏm mũ san hô trên đầu, so với mặt hồ yên tĩnh còn chỉnh tề và bóng loáng hơn gương soi. Dân chúng bình thường chỉ có thể nhìn thấy kỳ trân dị bảo trong mộng, thế nhưng ở trên điện này vật hiếm của lạ đâu đâu cũng có, trở thành lễ vật dâng cho Hoàng hậu.

Thái giám hô: "Phường thêu dâng một bộ phượng bào mẫu đơn, một mũ phượng gấm thêu và một đôi giày đế cao!"

Anh Lạc quỳ xuống, đem khay giơ cao trên đầu: "Cung chúc Hoàng hậu nương nương tuổi xuân còn mãi, phúc thọ lâu dài."

Khay cao vẫn giơ lên nhưng cả buổi không thấy động tác kế tiếp.

Lần đầu tiên nhìn thấy quý nhân nên kích động đến mức không biết làm gì tiếp theo chăng? Phú Sát hoàng hậu có lòng tốt nhắc nhở: "Đã vào điện rồi, tại sao vẫn chưa mở vàng lụa?"

Ngụy Anh Lạc nhếch miệng cười tự giễu. Nàng đã cố ý trốn vào hàng cuối cùng, thả chậm bước chân, thậm chí còn chậm chạp không xốc vàng lụa lên, nhưng cuối cùng vẫn không chờ được. Thở dài trong lòng, Ngụy Anh Lạc đang muốn giở ra, nhưng đúng lúc này phía sau bỗng truyền đến một tiếng hô vang thật dài: "Hoàng thượng có thưởng!"

Dường như có một luồng điện chạy dọc toàn thân Ngụy Anh Lạc.

Nàng phải tận lực kiềm chế bản thân mới có thể ngăn lại cuồng hỉ trong lòng.

Người kia... cuối cùng cũng đã đến.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Dâng tặng lễ vật

Đại thái giám Lý Ngọc bước nhanh tiến vào, vẫn là một bộ dạng kê cây phất trần trắng như tuyết trên khuỷu tay, nối gót là một hàng thái giám khiêng rương gỗ tử đàn đi theo vào trong.

"Hoàng hậu nương nương thiên tuế!" Lý Ngọc cười hiền hòa như Phật Di Lặc, "Hoàng thượng dặn dò nô tài dâng thọ lễ của năm nay đến."

Hoàng hậu đứng dậy đón chào: "Hoàng thượng ưu ái, thần thiếp tạ long ân."

"Nương nương đừng nóng vội. Năm nay ngoài những kim ngân tơ lụa như thường lệ ra, Hoàng thượng còn cố tình chuẩn bị một lễ vật cho người." Dứt lời, Lý Ngọc vỗ vỗ tay, hai tiểu thái giám có khuôn mặt thanh tú lập tức dâng lên một hộp trang điểm nhỏ màu đen có kiểu dáng tinh xảo.

Thời gian vừa đúng giờ Tý, chính là thời khắc Phú Sát hoàng hậu ra đời.

Trên đỉnh chóp bỗng nhiên rộng mở, bắn ra một con chim đỗ quyên màu xanh lá cây. Mới liếc sơ qua trông rất sống động, chờ đến khi nhìn gần mới phát hiện là một khối ngọc phỉ thúy được điêu khắc mà thành, riêng đôi mắt được tô điểm bằng hai viên đá mã não màu đen, linh quang lay động, tinh xảo đáng yêu. Phú Sát hoàng hậu vừa nhìn, đỗ quyên lập tức giương cánh xanh biếc, đồng thời kêu vang ba tiếng "cuốc cuốc cuốc".

Hoàng hậu lập tức lộ vẻ yêu thích: "Đây là đồng hồ sao?"

https://thuviensach.vn

"Vì chuẩn bị bất ngờ này cho người nên Hoàng thượng đã sớm phân phó người làm đồng hồ đến. Họ đã trao đổi rất lâu mới thống nhất làm ra một đồng hồ chúc thọ tặng người. Nhưng Hoàng thượng nói, Đại Thanh ta không chuộng lúc sinh thần tặng lễ vật kiểu này, cho nên đã ra lệnh cho bọn họ chỉnh sửa lại. Người xem." Lý Ngọc mở chiếc hộp ra, bên trong chứa đầy nhiều loại châu ngọc, phần lớn là ngọc phỉ thúy cùng trang sức mã não, hòa lẫn cùng với tiếng 'hót' của chim đỗ quyên, Lý Ngọc cười nói, "Đây là một chiếc hộp trang điểm. Cái tráp nhỏ phía trên có thể báo giờ!"

Không bàn đến độ trân quý của nó, điều đáng quý nhất phải kể đến ở đây chính là tâm tư của Hoàng đế vì một món quà sinh thần mà đã tiêu hao không ít.

Mỗi tần phi đang hiện diện ở đây đều hâm mộ Hoàng hậu không thôi, nhất là Tuệ quý phi, móng tay giả cào vào da thịt cô cung nữ đứng cạnh, mặc dù đau đớn nhưng đối phương vẫn nghiến răng chịu đựng, không dám phát ra bất kỳ âm thanh gì.

"Làm khó Hoàng thượng vì bản cung mà đã hao tốn nhiều tâm tư như vậy." Hoàng hậu nương nương rốt cuộc cũng nở nụ cười đầu tiên trong ngày.

Người bên cạnh nhao nhao vây quanh nàng nói lời ngon tiếng ngọt. Hoàng hậu phất phất tay, tiếng nói cười lập tức ngừng lại, tiếp đến nàng hướng Lý Ngọc dặn dò: "Lý công công, phiền ngươi về bẩm báo Hoàng Thượng, nói lát nữa bản cung sẽ đích thân đến tạ ơn."

"Vâng, nương nương." Lý Ngọc cung kính đáp, quay người hướng ra phía cửa, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Ngụy Anh Lạc đứng sang một bên, tay nâng cao khay điểm nhiên như không, như vô tình hay hữu ý vừa vặn che đi khuôn mặt của nàng.

https://thuviensach.vn

Mặc dù cảm thấy người này thoạt nhìn có chút quen mắt, nhưng Lý Ngọc tự biết không nên ra lệnh cho nàng ngẩng đầu lúc này, vì nơi đây dù sao vẫn là thọ yến của Hoàng hậu, làm thế miễn cho người bên ngoài suy đoán lung tung; hơn nữa còn có lời phân phó của Hoàng hậu, vì vậy Lý Ngọc nhanh chóng thu hồi ánh mắt, sau đó nhấc chân rời đi.

Hắn đi rồi, ánh mắt mọi người cùng đặt chú ý trên con đỗ quyên kia đồng thời bàn tán sôi nổi. Thật lâu sau đó, Phú Sát hoàng hậu mới sực nhớ còn có một cô cung nữ vẫn đang chờ dâng tặng lễ vật, liền xoay đầu lại, vẻ mặt ôn hoà hỏi nàng: "Phường thêu đưa đến cái gì đây?"

Ngụy Anh Lạc chậm rãi kéo ra tấm vàng lụa, lộ ra bộ phượng bào được xếp ngay ngắn phía dưới.

Bốn phía vang lên tiếng sợ hãi, nhưng không phải sợ hãi khâm phục vì phượng bào xinh đẹp.

Mà là... sợ hãi kinh ngạc vì phượng bào quá mức thô tục.

"To gan!!!" Không đợi Phú Sát hoàng hậu mở miệng, đại cung nữ Minh Ngọc đang đứng cạnh đã nghiêm nghị quát một tiếng, "Ngươi dám đem vật như vậy dâng cho Hoàng hậu sao?"

Bộ phượng bào này tuyệt mỹ phi phàm, thân áo thêu hình phượng hoàng giương cánh muốn bay, so với đỗ quyên lúc trước đều vô cùng khéo léo như nhau, thật không giống như thêu trong vội vàng.

Nhưng khác nhau ở chỗ, chim đỗ quyên là được khắc từ ngọc phỉ thúy vô cùng quý báu, nhưng còn bộ phượng bào kia lại được dệt từ lông con vật nào đấy không biết tên.

"Ta nhớ đã đưa cho phường thêu chỉ khổng tước, nhưng hôm nay lại thành cái gì thế này?" Minh Ngọc bước nhanh đi tới, cầm bộ phượng bào nhìn qua, khuôn mặt hằn học giận dữ, "Không phải tơ vàng, thậm chí

https://thuviensach.vn

không phải chỉ bạc. Tốt lắm, phường thêu thế mà cũng thèm muốn chỉ khổng tước trắng trợn như vậy, vì thế sau cùng làm ẩu thế này để đến đưa cho có sao?"

Ngụy Anh Lạc nhanh chóng quỳ xuống: "Nô tài không dám."

"Ngươi không dám? Đều đã làm hết rồi, còn có cái gì mà không dám?" Minh Ngọc đang muốn ném phượng bào trong tay lên mặt Ngụy Anh Lạc, sau lưng lại vang lên âm thanh của Phú Sát hoàng hậu: "Đợi đã."

Phú Sát hoàng hậu vẫy vẫy tay, lệnh Minh Ngọc đem xiêm y dâng lên, cúi đầu dò xét một lát, lông mày nàng không khỏi nhíu lại, ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Anh Lạc: "Nếu như bản cung không nhìn lầm, đây là tơ sợi se từ lông tơ của đuôi hươu phải không?"

"Hoàng hậu nương nương thánh minh." Ngụy Anh Lạc không có nửa điểm che giấu, thoải mái thừa nhận nói.

Mọi người xôn xao.

Thật sự lấy chỉ thêu từ lông đuôi hươu để may phượng bào sao? Cung nữ có địa vị hơi cao một chút nhất định sẽ không dùng thứ hạ đẳng như thế để may xiêm y, người của phường thêu đúng là ăn gan hùm mật báo thật rồi. Rốt cuộc ai đã âm thầm sai khiến để cô ta dùng vật như vậy đến làm nhục Hoàng hậu nương nương?

Rất nhanh, ánh mắt của mọi người đều hữu ý vô tình liếc về Tuệ quý phi.

Nghi ngờ trong lòng Phú Sát hoàng hậu cũng không khác so với mọi người, sắc mặt dần dần lãnh đạm, hỏi: "Vì sao phường thêu các ngươi phải dùng loại tơ này?"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu chỉ xứng dùng chỉ thêu như vậy, chẳng lẽ người khác đưa vật liệu sai sao? Mọi người nhìn nhau, bất kể đáp án là gì, đối với Hoàng hậu mà nói đều là một loại nhục nhã. Nếu đúng Tuệ quý phi là chủ mưu đằng sau thì không cần nói thêm gì nữa; còn nếu đúng vật liệu đưa sai thì chính là tuyên bố rõ ràng Hoàng hậu căn bản vô lực điều khiển hậu cung, người nào cũng có thể tùy tiện đánh tráo vật liệu, sau đó vào ngay thời điểm trọng yếu như lần thọ yến này dùng phượng bào làm từ lông đuôi hươu đến nhục nhã nàng.

Không rõ sau lần thọ yến này Hoàng hậu sẽ xử lý việc này thế nào, nhưng có một việc chắc chắn đó là tiểu cung nữ trước mắt này... chết chắc!

Đang lúc mọi người chờ Hoàng hậu phán tội chết, Ngụy Anh Lạc hít sâu một hơi, động tác duy trì nâng khay như cũ, từng lời rõ ràng rành mạch nói: "Nghe nói Hoàng hậu nương nương xưa nay vốn tiết kiệm, lại từng nói kim tơ ngân tuyến xa hoa lãng phí, lại nghĩ tới mọi trang sức và y phục của tổ tiên Đại Thanh trước khi nhập quan hết thảy đều dùng tơ từ lông tơ của đuôi hươu. Lần này nô tài cả gan từ bỏ kim tơ ngân tuyến để trở về tập tục xưa, tuân theo ý chỉ tiết kiệm nghiêm ngặt của Hoàng hậu nương nương, lại có thể nhắc nhở mọi người ghi nhớ vất vả của tổ tiên sáng lập đế nghiệp."

"Cái này..." Minh Ngọc vốn chuẩn bị gọi người xử trí Ngụy Anh Lạc, lại thình lình nghe nàng ta nói một thôi một hồi lí do thoái thác, cho nên nhất thời á khẩu không đáp lại được, đứng nghẹn cả buổi vẫn không tìm ra được chút sơ hở nào, chỉ đành hướng ánh mắt về phía Phú Sát hoàng hậu cầu người giúp đỡ.

Phú Sát hoàng hậu sẽ xử trí Ngụy Anh Lạc như thế nào?

Ngụy Anh Lạc đã đoán được tám đến chín phần.

Lúc trước nàng chần chừ không tiến vào dâng lễ, là vì tâm tình Hoàng hậu khi đó bị tượng Tống Tử quan âm của Tuệ quý phi làm cho hỏng bét.

https://thuviensach.vn

Cho dù là một người hướng thiện quanh năm ăn chay, nhưng nếu vào lúc tâm tình không tốt, kiềm chế không được có thể khiến người đó giận cá chém thớt.

Cho nên nàng vẫn luôn chờ đợi, cố ý chậm chạp dây dưa để kéo dài thời gian mong Hoàng đế đến thưởng lễ vật trước.

Nhờ chim đỗ quyên xanh biếc kia đã xóa tan hết tâm tình không vui của Hoàng hậu, khiến người mỉm cười hạnh phúc.

Mặc dù là một bước đi táo bạo, nhưng nàng vẫn nguyện đánh cược, rằng khi con người có tâm tình vui vẻ, tiếng nói sẽ trở nên ôn nhu một chút, thậm chí có lòng tốt còn ban thưởng cho ăn mày ven đường một hai cái bánh bao nữa kìa.

"Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên." Ngụy Anh Lạc nghĩ thầm, "Cầu trời... xin người đừng phụ lòng con."

Mà ông trời, tự nhiên sẽ không phụ lòng người có ý chí như nàng.

"... Tiểu nha đầu này, suy nghĩ khéo léo lắm." Nàng quỳ rạp trên đất, chỉ có thể nghe thấy thanh âm của Phú Sát hoàng hậu từ trên đỉnh đầu truyền tới, mang theo chút nhẹ nhõm cùng vui mừng, "Giờ đây trong cung dần dần hình thành lối sống xa hoa. Nếu ai cũng có thể ghi nhớ vất vả của tổ tiên sáng lập đế nghiệp, thì nên từ bỏ xa hoa, cần kiệm sống qua ngày mới đúng. Người đâu, thưởng!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thỉnh tội

Đêm đã khuya.

Ngọn đèn tỏa ánh sáng rộng khắp bên trong phường thêu.

Ánh sáng dịu dàng hắt lên cửa sổ nhuộm thành màu da cam, từ ngoài nhìn vào xuyên thấu qua lần lượt từng ô cửa sổ. Rõ ràng đã đến thời gian ăn tối, nhưng toàn bộ cung nữ vẫn còn tụ họp ở nơi này, mặc cho bụng đói kêu vang rột rột.

Lại đâm kim trúng tay lần nữa, Cát Tường 'ôi' một tiếng, nhanh chóng bỏ tay vào miệng cầm máu, quay đầu lại mắt nhìn cửa chính, mồm miệng lúng búng nói không rõ lời: "Anh Lạc tỷ tỷ còn chưa về sao?"

Linh Lung ngồi cạnh một bên thêu áo, một bên không ngẩng đầu lên trả lời: "Không phải là không về được chứ..."

"Cô nói bậy gì đó?" Cát Tường cả giận nói, "Phi phi phi, mau 'phi' ba tiếng phủi phủi cái miệng cô cho tôi!"

Linh Lung bĩu môi như có hàm ý 'tôi có điên mới làm động tác thô bỉ đó'. Cát Tường thấy thái độ đối phương như vậy, trong lòng giận quá, đang muốn cùng cô ta sống mái một phen, cô cung nữ ngồi gần cửa nhất bỗng nhiên hô lên: "Về rồi về rồi, có người bên ngoài kìa!"

Cát Tường ngẩn người, lập tức vứt bỏ Linh Lung ra sau đầu, gắng sức chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh thổi qua một làn gió, có người cơ hồ còn chạy nhanh hơn Cát Tường.

"Trương, Trương ma ma?" Cát Tường trợn mắt há mồm nhìn bóng lưng đối phương.

Giống như một bà lão có duy nhất một người con trai đi xa lên kinh thi thố, Trương ma ma cơ hồ là vừa lăn vừa bò lao ra cửa, sau đó ánh mắt trông mong nhìn vị thái giám đang đứng bên ngoài, hy vọng nghe được tin tốt từ trong miệng hắn, đừng là tin xấu!

"Chúc mừng bà, Trương ma ma." Ngoài viên thái giám còn có ba cô cung nữ đi theo, dẫn đầu là người so với Trương ma ma có địa vị cao hơn chút ít, nhưng giờ phút này lại tươi cười khách khí với ma ma, " Ngụy Anh Lạc của phường thêu các ngươi đại xuất danh tiếng tại buổi thọ yến, những thứ này đều là phần thưởng của Hoàng hậu nương nương cho cô ta."

Nàng vẫy tay một cái, hai cô cung nữ sau lưng liền cầm khay mang tới đây.

Một khay đựng hai sấp tơ lụa, khay còn lại đựng hai cây trâm cài.

Đồ trong cung tất nhiên toàn là loại tốt nhất nhân gian, huống chi này còn là phần thưởng của Hoàng hậu ban cho, cho nên công chế tác và chất liệu tuyệt đối đứng đầu khỏi phải bàn cãi.

Hai cây trâm ngọc này, không biết nên nói đẹp hay xấu, chỉ biết rằng màu sắc đặc biệt đoan chính, mơ hồ bên trên có một tầng mây khói nhàn nhạt bao quanh, như có như không, giống như sương mà như không phải sương, tựa như núi Ngọc mờ sương khói Lam Điền (*).

(*)Tên núi thuộc tỉnh Tiểm Tây, tương truyền nơi đây có nhiều ngọc.

https://thuviensach.vn

Còn hai sấp tơ lụa lại bất đồng. Với nửa năm kinh nghiệm làm việc tại phường thêu, bất kể ai ở đây chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra chất liệu thuộc loại thượng hạng. Vì thế ai nấy đều tấm tắc khen: "Vải này thật tốt quá đi, mặc trên người tựa như đang mặc một dòng suối, chẳng những bảo dưỡng cho làn da tươi mát mà còn nuôi dưỡng cả người."

"Ngươi thì biết cái gì, đây chính là cống phẩm dệt kim của Giang Nam đấy." Một cô khác hâm mộ thán phục, "Toàn là vải dùng để may xiêm y cho chủ tử mặc đấy, số Anh Lạc thật tốt..."

Trương ma ma kéo cô cung nữ dẫn đầu kia ra nói chuyện riêng, kín đáo lấy ra chút ngân lượng từ trong tay áo đưa cho đối phương, đối phương từ chối cả buổi, cuối cùng miễn cưỡng nhận lấy. Chờ người đó dẫn người đi rồi, Trương ma ma lòng đầy vui mừng quay trở lại bên trong phường thêu, đối với người bên trong đang háo hức nhìn mình tuyên bố: "Không sao, các ngươi có thể ăn cơm rồi."

Lúc này ai có lòng dạ nào ăn cơm đâu chứ!

Cát Tường nhào đầu về phía trước: "Ma ma, ma ma, người nhanh nói cho ta biết đi, Anh Lạc tỷ đã nói gì ở thọ yến vậy?"

"Đúng đúng, ma ma, người mau nói cho chúng ta biết đi." Linh Lung cũng bước tới, lặng lẽ nói, "Rốt cuộc Anh Lạc đã làm gì mà không những không bị phạt mà còn được Hoàng hậu nương nương thưởng nữa?"

Tâm tình Trương ma ma đang vô cùng tốt nên hướng hai người cười nói: "Việc này ta cũng không rõ, thôi thì chờ Anh Lạc trở lại chính miệng nói với các ngươi đi."

Linh Lung trầm mặc một lát, hỏi lại: "Cô ta đâu, sao còn chưa về?"

"Nhận thưởng xong." Trương ma ma nói, "Đương nhiên phải đi khấu đầu tạ ơn Hoàng hậu nương nương rồi!"

https://thuviensach.vn

Bên ngoài Trường Xuân cung lúc này.

Trong tay Minh Ngọc đang cầm đèn lồng lục giác, ngọn lửa màu da cam chiếu sáng thân ảnh đơn bạc đang quỳ rạp trước mắt, đem bóng dáng của nàng kéo dài thật dài.

"Nương nương." Ngụy Anh Lạc cúi trán dán trên mu bàn tay, "Nô tài tới để thỉnh tội."

"A?" Phú Sát hoàng hậu đã thay đi bộ lễ phục nặng nề ban ngày, hiện giờ đã đổi thành xiêm y trắng mộc mạc thường ngày. Dưới ánh trăng đơn thuần, người tựa như Hằng Nga bay lên cung trăng, tư thế nhanh nhẹn, nụ cười tươi đẹp làm sao, "Không phải đến tạ ơn mà là thỉnh tội?"

"Vâng." Ngụy Anh Lạc khẳng định không hề che giấu, "Thực ra vài ngày trước phường thêu bị trộm chỉ khổng tước, nên bất đắc dĩ nô tài mới dùng tơ đuôi hươu thay thế và nói đại một lý do để qua được ải trên đại điện."

"Nếu đã qua được ải rồi, vì sao còn muốn thỉnh tội với bản cung?" Phú Sát hoàng hậu cười hỏi.

Ngụy Anh Lạc thầm nghĩ: Bởi vì ta không tin.

Sự tình tiến triển quá mức thuận lợi, thuận lợi giống như Phú Sát hoàng hậu cố ý phối hợp với nàng vậy.

Vừa nghĩ đến đó trên lưng Ngụy Anh Lạc liền toát mồ hôi lạnh, cũng không dám tồn tại ý nghĩ ăn may nữa, không nói hai lời liền chạy tới thỉnh tội với Phú Sát hoàng hậu.

"Hoàng hậu nhân từ, thương cảm hạ nhân, không những không vạch trần tại chỗ mà còn ban thưởng cho nô tài. Nô tài sợ hãi, nô tài đã phạm sai

https://thuviensach.vn

lầm như vậy còn mặt mũi nào nhận lấy lễ vật của người." Ngụy Anh Lạc dập đầu nói, "Mong nương nương thu hồi lễ vật, trừng phạt nô tài."

"Phần thưởng đã ban xuống rồi sao có thể thu hồi lại, ngươi muốn khiến bản cung trở thành người thế nào?" Phú Sát hoàng hậu khẽ cười một tiếng, "Hơn nữa chuyện đã qua rồi, hôm nay còn là ngày mừng thọ của bản cung, cho nên ta không muốn chuyện không vui nào phát sinh. Ngươi hiểu chưa?"

Ngụy Anh Lạc lại dập đầu: "Nương nương nhân từ, nô tài ghi nhớ trong lòng."

"Nhưng mà..." Phú Sát hoàng hậu kéo dài ngữ điệu, "Có một việc, bản cung cảm thấy vô cùng kỳ quái..."

"Nương nương cứ nói." Ngụy Anh Lạc vội nói, "Nô tài tri vô bất ngôn (không biết không nói) ngôn vô bất tẫn (biết gì nói nấy)."

"Minh Ngọc nói lúc ngươi đợi ở ngoài điện cứ luôn kéo dài thời gian, chờ tới cuối cùng mới tiến vào." Phú Sát hoàng hậu hỏi, "Lúc ấy ngươi đang đợi cái gì?"

Tròng mắt Ngụy Anh Lạc xoay tròn, đang vắt óc suy nghĩ để trả lời câu hỏi của Phú Sát hoàng hậu thì người đã nhanh một bước đưa ra đáp án.

"Ngươi đang chờ Hoàng thượng tới." Phú Sát hoàng hậu hỏi, "Đúng không?"

Ngụy Anh Lạc chấn động, vô thức ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi mắt cơ trí.

Người có một đôi mắt tinh tường như vậy, sao có thể là đèn đã cạn dầu, sao có thể bị lừa bịp dễ dàng!

https://thuviensach.vn

Ánh lửa bập bùng bên trong đèn, Ngụy Anh Lạc đã đưa ra quyết định.

"Vâng!" Ngụy Anh Lạc cắn răng thành khẩn khai báo, "Hoàng hậu nương nương được nhiều long ân, nô tài đoán rằng Hoàng thượng hôm nay sẽ tặng lễ vật tới, cho nên nô tài muốn mượn gió đông của Hoàng thượng để nương nương cao hứng. Như vậy, khi nô tài vào điện bẩm báo thì nương nương sẽ không nổi trận lôi đình."

Sắc mặt Phú Sát hoàng hậu bỗng nhiên trầm xuống: "Ngươi thật to gan! Ngay cả Hoàng thượng mà cũng dám lợi dụng!"

"Xin Hoàng hậu nương nương tha tội!" Ngụy Anh Lạc liên tục dập đầu, bộ dáng cam chịu số phận nguyện giao phó hoàn toàn tính mạng của mình vào tay đối phương, "Nếu nương nương muốn giáng tội xin hãy trách tội một mình nô tài, đừng liên lụy những người vô tội ở phường thêu!"

"Bản cung đương nhiên phải phạt rồi, phạt ngươi..." Phú Sát hoàng hậu lại trầm mặc.

Chờ đến khi Ngụy Anh Lạc hít thở dần dần nặng nề, nàng mới cười khúc khích: "Phạt ngươi lập tức làm thêm một bộ thường phục cho bản cung, đổi thành nhung đuôi lộc, nhớ kỹ chưa?"

Ngụy Anh Lạc đột nhiên ngẩng đầu, giống như phạm nhân được đặc xá tử hình, ngu ngơ hồi lâu mới lộ vẻ cuồng hỉ, dập trán đông đông đông xuống đất ba lần: "Vâng! Tạ nương nương!"

"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, ngươi mau trở về đi." Phú Sát hoàng hậu ôn nhu nhìn nàng, "Sau khi thêu xong thường phục, ngươi tự mình đưa tới Trường Xuân cung đi, còn có..."

Nàng xoay mặt nhìn Minh Ngọc vẫn đang đứng cạnh nói: "Trong cung vô duyên vô cớ xuất hiện trộm cướp, Ngô Thư Lai không thể đổ trách nhiệm lên người khác, gọi hắn tra rõ việc này!"

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc vội vàng nhận lệnh.

"Được rồi, bản cung mệt rồi." Phú Sát hoàng hậu gật gật đầu, "Ngươi tiễn cô ta đi đi."

Đèn lục giác cung đình ở phía trước dẫn đường, chiếu sáng con đường đi ra Trường Xuân cung.

"Minh Ngọc tỷ tỷ, đến đây được rồi." Ngụy Anh Lạc cũng không dám để Minh Ngọc đi theo mình một chuyến từ Trường Xuân cung về phường thêu, đi đi lại lại, dù có đi nhanh đi nữa cũng tốn gần nửa canh giờ, "Quãng đường còn lại để tự ta đi được rồi."

Minh Ngọc cũng không muốn lãng phí thời gian trên người cô cung nữ này nữa, liền nói ngay: "Được, vậy ta về trước đây."

Nói xong lập tức quay đầu hướng trở về Trường Xuân cung.

Ngụy Anh Lạc ở sau lưng đưa mắt nhìn nàng chằm chằm, nói là nhìn nàng còn không bằng nói nhìn Trường Xuân cung xa xăm.

Bóng đêm càng tối đen, Trường Xuân cung ngược lại càng sáng như ban ngày. Trường Xuân cung sáng rực được như vậy là vì các cung nữ chọn treo đèn cung đình dọc theo vách tường, hoặc vì hải thị dâng lễ dạ minh châu (*), hoặc cũng là vì đỉnh cây san hô vào ngày thọ yến hôm nay?

(*) Theo truyền thuyết cổ đại trân châu có thể phát ra ánh sáng vào ban đêm.

Đó là tẩm cung của Phú Sát hoàng hậu, là nơi ở của nữ nhân tôn quý nhất hậu cung.

Lúc trước nàng chỉ có thể nhìn từ xa, nhưng bắt đầu từ hôm nay, nó không còn xa tầm tay không thể với tới nữa.

https://thuviensach.vn

"Phú Sát Phó Hằng..." Ngụy Anh Lạc dùng thanh âm chỉ có chính mình nghe thấy được thì thào, "Đợi ta, ta chuẩn bị tới tìm ngươi rồi..."

Trường Xuân cung xa xa sáng nổi bật, đối lập hoàn toàn với Ngụy Anh Lạc một thân bao quanh đen kịt.

Đêm tối như muốn nuốt sống cơ thể nàng, nuốt sống nét mặt của nàng, đem nàng nhuộm thành một màu đen, so với Trường Xuân cung xa xa đèn đuốc sáng trưng kia, thật không hợp nhau...

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tỷ muội tốt

"Nghe gì chưa?" Một cô cung nữ lặng lẽ ghé tai Linh Lung thì thầm to nhỏ, "Hoàng hậu nương nương rất thích Anh Lạc. Ngày ấy Ngô tổng quản còn cố ý dặn dò Trương ma ma, muốn bà ấy điều Anh Lạc đến Trường Xuân cung!"

Ngón tay run lên, kim đâm rỉ ra một giọt máu, Linh Lung không để lại dấu vết đem máu lau sạch sẽ.

"Có thể hầu hạ Hoàng hậu nương nương đúng là phúc khí của cô ta." Cô cung nữ thở dài, "Linh Lung, thật là tiếc cho cô."

Linh Lung cười đến mây trôi nước chảy: "Ta có gì mà tiếc chứ?"

"Luận tướng mạo, luận thêu công, cô đâu có kém cô ta, nhưng mà Trương ma ma hết lần này tới lần khác đều thiên vị cô ta! Nếu như lần này người đi dâng lễ là cô, bây giờ người đi Trường Xuân cung làm gì tới lượt Ngụy Anh Lạc chứ!" Bắt gặp sắc mặt Linh Lung càng lúc càng khó coi, cô ta vội vàng an ủi, "Thật ra cô ta đi cũng tốt, không còn cô ta thì cô có thể ngẩng đầu rồi!"

Ai mà thèm ngẩng đầu tại phường thêu này chứ!

Linh Lung tuy trên mặt duy trì bình tĩnh, thế nhưng hai tay châm kim thêu thùa càng lúc càng loạn, hình ảnh ngày ấy vô tình bắt gặp không ngừng xuất hiện trước mắt nàng.

"Ma ma, người quá chiếu cố ta rồi."

https://thuviensach.vn

"Huống hồ người tỷ tỷ ngốc đó của ngươi là đồ đệ ta tâm đắc nhất, cứ coi như niệm tình cô ấy ta sẽ chăm nom cho ngươi nhiều hơn một chút."

Cái này đâu chỉ là một chút!

Tài nguyên tốt nhất, cơ hội tốt nhất, toàn bộ đều dành cho một mình Ngụy Anh Lạc! Những người còn lại một chút cơ hội phô diễn đều không có!

"Nếu như Trương ma ma có thể chiếu cố mình như vậy, mình cũng có thể được Hoàng hậu tán thưởng, được ban hai sấp lụa cùng trâm cài! Ối!" Linh Lung lần nữa ngậm cầm máu ngón tay, nhìn lại giá thêu trước mắt có hoa văn hình thù lộn xộn, trong bụng bùng lên lửa giận lập tức cầm kéo, rặc rặc một tiếng --

"Linh Lung!"

Tay Linh Lung run lên, cây kéo đang trên giá thêu cắt thành một lỗ hổng thật dài. Nàng am hiểu về phương pháp thêu hình con mèo nhất, nên mèo của nàng luôn luôn xinh đẹp lộng lẫy. Nhưng giờ đây kéo vừa vặn cắt sượt qua cổ con mèo, tựa như chặt đầu của nó, làm bức thêu trở nên đầy máu tanh và không may; hai mắt của nó càng giống như đang trừng trừng nhìn nàng.

Linh Lung để giá thêu lại trên bàn , đứng dậy đón chào: "Ma ma tìm ta có chuyện gì?"

"Không phải ta tìm ngươi." Trương ma ma nói, "Là Ngô tổng quản tìm ngươi."

Trong mắt Linh Lung chợt bật ra hai luồng ánh sáng, thầm nghĩ chẳng lẽ lúc vận chuyển xiêm y, cuối cùng đến phiên nàng được quý nhân thưởng thức rồi hả?

https://thuviensach.vn

"... Hoàng hậu nương nương đã lệnh cho Ngô tổng quản phải tìm cho ra kẻ trộm chỉ khổng tước." Nào ai đoán được lời nói tiếp theo của Trương ma ma sẽ là, "Bắt đầu từ ngươi, từng người từng người qua đó trả lời, Ngô tổng quản hỏi gì đáp nấy, hiểu chưa?"

Trương ma ma càng nói, sắc mặt Linh Lung càng trắng đi vài phần.

Thậm chí ngay cả chân có chút bủn rủn.

Phảng phất như có mèo con bị chặt đầu ôm chân nàng, đôi mắt của nó không rõ từ đâu nhìn chằm chằm vào nàng.

Cũng không phải là tất cả mọi người bị thẩm vấn, chí ít Ngụy Anh Lạc sẽ không.

Nhưng trên thực tế Ngô tổng quản tới đây lại gặp nàng đầu tiên.

"Đôi mắt này của ta chưa bao giờ nhìn lầm người." Hắn hòa nhã nói, "Từ lần đầu tiên gặp ngươi, ta biết ngay ngươi tuyệt đối không phải là vật trong ao, sớm muộn cũng sẽ muốn bay ra phường thêu nho nhỏ này."

"Đều nhờ phúc của ngài cả." Bộ dáng Ngụy Anh Lạc vẫn như cũ cung kính như lúc ban đầu gặp hắn, xoay người cúi đầu nói, "Nếu ngày đó không nhờ ngài chủ trì công bằng thì làm sao có ta hôm nay, chỉ sợ sớm đã bị Phương cô cô vu oan giá họa mà bỏ mạng. Ngụy Anh Lạc luôn khắc cốt ghi tâm công ơn của ngài, ngày sau nếu ngài cần gì giúp đỡ kính xin Ngô tổng quản tùy ý phân phó."

"Ha ha, khách khí, khách khí, mọi người cứ giúp đỡ lẫn nhau là được!" Ngô tổng quản cười ha ha.

Trong cung làm gì có chuyện vô duyên vô cớ đối tốt người khác, hôm nay đối với ngươi tốt, hàm ý chính là ngày sau ngươi phải hồi báo.

https://thuviensach.vn

Ngô tổng quản vô cùng xem trọng Ngụy Anh Lạc, cũng không tính sử dụng ân huệ quý báu vào lúc này, nhẹ giọng dặn dò nàng vài tiếng, thậm chí quanh co lòng vòng tiết lộ cho nàng một ít sở thích của Hoàng hậu, cuối cùng vỗ vỗ vai Ngụy Anh Lạc nói: "Đã đến hầu hạ Hoàng hậu nương nương thì phải chăm chỉ cần mẫn, đừng thấy nương nương hiền lành mà sinh ra lười biếng. Hoàng hậu nương nương dễ mềm lòng, nhưng không có nghĩa là người bên cạnh nương nương mềm lòng."

Ngụy Anh Lạc trong lòng khẽ động, gật đầu nói: "Anh Lạc đã biết, tạ Ngô tổng quản đã nhắc nhở."

Càng là người quyền cao chức trọng thì càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, trước khi nói ra miệng điều gì cần phải uốn lưỡi bảy lần.

Từng chữ từng chữ đều có hàm ý thật sâu trong đó.

"Được rồi, gặp lại ngài sau nhé." Nhìn sắc trời một chút, Ngụy Anh Lạc cười nói, "Hôm nay còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm."

Trong phòng ăn dành cho cung nữ, một chén mì trường thọ nhẹ nhàng đặt trước mặt Cát Tường.

Sợi mì cuốn lại trắng như tuyết trong nước dùng, nổi bật lên màu hồng của thịt cùng màu xanh của rau thơm được rưới đầy trên mặt mì, hương thơm nức mũi trông ngon miệng lạ thường.

"Biết được thường ngày ngươi thèm ăn, cây bàn đào không kịp tươi sống, nhiều lần duyên có thể buộc lại nhè nhẹ, mỗi năm tin tưởng cùng nguyện vọng, râu rồng mềm mại dài ba nghìn thước, hạc tính hưng thịnh vĩnh viễn tám trăm năm, hương thơm mì thọ có thể cầu may, cùng đoàn viên với gia đình, một chén mì trường thọ, không thành kính ý." (*) Ngụy Anh Lạc nháy nháy mắt với Cát Tường đối diện, "Chúc ngươi sống lâu trăm tuổi, hàng năm bình an."

https://thuviensach.vn

(*) Đoạn này mình chỉ hiểu sơ sơ nên dịch không trôi chảy, đại khái đang chúc Cát Tường có tuổi thọ kéo dài như sợi mì trường thọ nhé.

"Anh Lạc tỷ..." Một kinh hỉ lớn như vậy khiến Cát Tường phải mất cả buổi mới hồi phục lại tinh thần, kích động đến mức lắp bắp cà lăm, "Cô, làm sao cô biết, cô biết hôm nay là sinh thần của ta?"

"Ngày nhập cung hôm đó, vào lúc thái giám quản sự soát lại danh sách, ta đã cố ý nhìn qua đấy." Ngụy Anh Lạc cười nói.

"Hắn chỉ nói một lần mà cô lại nhớ kỹ vậy?" Cát Tường sùng bái nhìn nàng, "Cô có trí nhớ thật tốt."

"Đúng vậy, trí nhớ ta tốt lắm." Ngụy Anh Lạc cười nói.

Nàng làm gì có trí nhớ tốt đến vậy, bởi vì gần đây nàng thấy Cát Tường buồn bực không vui, nên đã đặc biệt tìm thái giám quản sự hỏi đấy.

Chén mì trước mắt này cũng không dễ mà có được đâu.

Các chủ tử muốn ăn gì liền có nấy, còn các cung nữ nếu muốn ăn thêm sẽ phải hối lộ chút bạc cho đầu bếp ngự thiện phòng. Ngụy Anh Lạc tiến cung với hai bàn tay trắng, trên người làm gì có tiền, cho nên chỉ có thể vài đêm không ngủ thêu mấy bức cho đầu bếp mới đổi lấy được tô mì này.

"Nhanh ăn đi, không thôi kẻo nguội mất." Ngụy Anh Lạc đem đôi đũa đưa cho đối phương, "Phải ăn hết mới có thể sống lâu trăm tuổi đó nha."

"Ừ!" Cát Tường tiếp nhận đũa, kẹp sợi mì bỏ vào miệng, hút xì xụp, bỗng nhiên rơi lệ.

"Làm sao vậy?" Ngụy Anh Lạc đơ cả người, "Ăn không ngon sao?"

Nàng lấy đũa khác chấm vào nước canh, nếm trong miệng... Mùi vị rất ngon, không phụ lòng nàng đánh đổi mấy tấm thêu phẩm, nhưng sao khiến

https://thuviensach.vn

Cát Tường bật khóc vậy?

"Anh Lạc tỷ, cô đối với ta thật tốt." Cát Tường nức nở nói, "Trong cung chỉ có mình cô thật sự quan tâm ta, ô ô. Sau này cô đến Trường Xuân cung rồi sẽ không còn người nào quan tâm đến ta nữa."

"Ta cũng không phải một đi không trở lại mà." Lòng Ngụy Anh Lạc hóa mềm nhũn, ôm nàng nói, "Coi như nếu ta thật sự không trở lại, chẳng lẽ ngươi không thể sang đó thăm ta sao?"

"Ta... Thật có thể thăm cô sao?" Ánh mắt Cát Tường chờ mong xen lẫn lo lắng nhìn nàng, "Có gây khó khăn cho cô hay không? Ta tuy ngốc, nhưng cũng biết Trường Xuân cung không phải nơi mà ai cũng có thể vào đâu..."

"Không sao đâu." Ngụy Anh Lạc đã sớm chuẩn bị một tấm khăn lụa, hiện giờ lấy ra nhét vào trong tay Cát Tường, "Đây là quà sinh thần ta tặng ngươi, cầm lấy đi. Sau này nếu ngươi muốn gặp ta thì cứ tới Trường Xuân cung, nếu không vào được thì nhờ người đem khăn này đưa cho ta, ta biết ngươi tới thì sẽ lập tức xin phép nghỉ, được không?"

Cát Tường nghe được trong lòng nóng lên, nước mắt mặn chát lại rơi vào trong mì, nhưng nàng ăn vào miệng lại chỉ cảm nhận được toàn mùi vị ngọt ngào.

"Ngụy Anh Lạc, Ngụy Anh Lạc!" Tiếng gọi của một cô cung nữ vang lên ngoài cửa, "Có trong đấy không?"

"Ta đây, có chuyện gì à?" Ngụy Anh Lạc quay đầu lại đáp.

"Có người từ Trường Xuân cung đến, mau theo ta qua đó." Cô cung nữ nọ trả lời.

https://thuviensach.vn

"Anh Lạc tỷ, cô mau đi đi." Cát Tường nghe xong, nhất thời còn gấp gáp hơn so với Ngụy Anh Lạc, đẩy đẩy cánh tay của nàng nói, "Ta ở chỗ này ăn nốt mì, đã lâu rồi chưa được ăn mì nào ngon như vậy."

"Ừ, ta đi một chút trở về liền." Ngụy Anh Lạc thật có lỗi nhìn nàng một cái, sau đó liền theo cô cung nữ nọ rời đi.

Nàng đi rồi, Cát Tường lại không vội vã ăn mì, mà là quý trọng nhìn chiếc khăn trong tay.

Trên khăn thêu một chú chó vàng, chính là chú chó từng được nuôi trong nhà Cát Tường. Nàng sống trong cung khó khăn, ở nhà cũng chẳng dễ dàng gì. Cha mẹ trọng nam khinh nữ, đệ đệ ăn cơm, nàng chỉ có thể uống nước canh, đôi khi đến nước canh cũng chẳng có mà uống, đói meo đến mức khóc oa oa làm bà nội nhịn không được phải dắt nàng bỏ đi, từ trong kẽ răng lấy ra chút đồ ăn mớm cho nàng.

Phụng dưỡng hai bà cháu cũng không phải là cha mẹ, mà là lão Hoàng trong nhà. Tuy rằng trông nó xấu xí, nhưng bù lại có bản lĩnh săn thú, thường xuyên từ bên ngoài ngậm về một ít chim sẻ cùng chuột đồng, nếu không hai bà cháu đã sớm chết đói rồi.

Nàng ít khi tâm sự với người khác những chuyện cũ lê thê kiểu này, bởi vì không ai thích nghe cả.

Chỉ riêng Ngụy Anh Lạc chẳng những lắng nghe mà còn ghi nhớ trong lòng.

"Cảm ơn." Cát Tường áp khăn vào lòng ngực nóng hổi, không ngừng nói thầm, "Cảm ơn cô, Anh Lạc tỷ, thật tốt khi có thể tiến cung và được quen biết cô... Cát Tường chỉ cần sống năm mươi tuổi là tốt rồi, còn lại bao nhiêu tuổi đều cho cô hết, mong cô sống lâu trăm tuổi, hàng năm bình an."

"Ai."

https://thuviensach.vn

Một tiếng than nhẹ đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Cát Tường, nàng quay đầu nhìn lại, mặt lập tức xệ xuống.

Chẳng biết Linh Lung đã ngồi cạnh nàng từ lúc nào, cũng không biết đã trải qua chuyện gì mà sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, giữa lông mày lộ ra thấp thỏm cùng lo âu.

Cát Tường bưng lên chén mì trường thọ muốn rời đi, lại bị Linh Lung thò tay kéo lại.

"Cát Tường, ngươi vì sao lại trở thành người như vậy?" Linh Lung tinh thần chán nản nói, "Khi còn bé ngươi không phải là người như thế."

Hai người là người cùng quê, khi xưa còn là hàng xóm với nhau, nhưng mà gia cảnh của Linh Lung tốt hơn nhiều so với Cát Tường, cho nên thỉnh thoảng sẽ ném điểm tâm không thích ăn cho Cát Tường. Vì ham thích đồ ăn trong tay nàng ta, nên khi còn bé Cát Tường rất nghe lời Linh Lung, bảo nàng đi hướng đông nàng sẽ không dám đi hướng tây, bảo nàng học chó sủa sẽ lập tức học sủa gâu gâu.

"Trước khi nhập cung quan hệ của chúng ta vốn rất tốt mà, vậy mà sau khi nhập cung lại trở nên xa cách như vậy." Linh Lung lại thở dài, "Vì Ngụy Anh Lạc sao?"

"Hừ, ngươi cũng biết à!" Cát Tường nhanh mồm nhanh miệng trả lời, "Cô ấy không trêu chọc gì ngươi, vậy mà ngươi lại nói xấu sau lưng cô ấy!"

Sắc mặt Linh Lung hóa lạnh lẽo. Để che giấu hàn ý trên mặt, nàng nâng một bên tay áo giả vờ như gạt lệ nói: "Ngươi luôn trách ta vì đối đầu với Anh Lạc, nhưng ngươi cũng phải nghĩ cho ta chứ. Ta cố gắng như vậy, đã thế thêu thùa cũng chẳng kém cô ta, nhưng Trương ma ma vẫn cứ thích mỗi cô ta, sao mà trong lòng ta không khó chịu cho được?"

https://thuviensach.vn

"Kém rất nhiều đấy, ngươi chỉ thêu giỏi có mỗi mèo, những thứ khác đều không được. Đâu giống như Anh Lạc tỷ, hoa văn gì cũng thêu giỏi, châm pháp gì cũng biết hết." Cát Tường kỳ quái liếc nhìn nàng ta một cái, nói vẻ hiển nhiên, "Nếu muốn Trương ma ma coi trọng thì ngươi phải nỗ lực hơn nữa, đừng thêu mỗi mèo, hãy tập thêu những thứ khác ấy... Cơ mà, ngươi sẽ không phải vì mặt nào cũng không sánh được với Anh Lạc tỷ nên mới một mực thêu mèo đi?"

Động tác gạt lệ chợt dừng lại, một cỗ hàn ý từ người Linh Lung phát ra mạnh mẽ.

"... Được." Qua hồi lâu, nàng mới chậm rãi buông tay áo, điềm đạm đáng yêu nói với Cát Tường, "Về sau ta sẽ tập thêu nhiều hơn."

Cát Tường không phải là người thù dai, lại thấy Linh Lung đáng thương như vậy, lòng cảm thấy mềm nhũn, ngoài miệng cũng buông lỏng theo: "Được rồi được rồi, chỉ cần ngươi về sau không nhằm vào Anh Lạc tỷ, chúng ta vẫn là tỷ muội tốt."

"Được, ta ở chỗ này hứa với ngươi." Linh Lung chỉ ba ngón tay hướng lên trời thề, "Nếu ta đối với ngươi và Anh Lạc có nửa điểm xấu xa nào, ông trời phạt ta đụng vách tường mà chết, chết không tử tế!"

Cát Tường lập tức đè ba ngón tay chỉ thiên xuống, thấp giọng oán giận nói: "Đừng nói nữa, phui phủi cái miệng!"

"Vậy chúng ta làm hòa rồi nha?" Ánh mắt Linh Lung chờ mong nhìn nàng.

Nàng ta cũng đã xuống nước vậy rồi, Cát Tường còn có thể làm gì, rầm rì cả buổi, cuối cùng chỉ có thể gật gật đầu.

"Tốt quá Cát Tường!" Linh Lung ôm chặt lấy Cát Tường, đầu nàng ta tựa trên vai đối phương, ánh mắt lộ ra một cỗ sát ý, trong miệng ngược lại

https://thuviensach.vn

ngọt ngào cười nói, "Đúng rồi, hôm nay là sinh thần của ngươi, ta có một món quà tặng cho ngươi đây..."

P.s: Có vài lời tâm sự và thông báo cho các bạn. Cảm ơn các bạn đã đón đọc bản dịch của mình nhiệt tình. Mình là tay ngang không hề có kinh nghiệm edit truyện Trung nên khi dịch thường rất lâu, phải ngồi suy nghĩ dịch cho mượt văn, cộng với thời gian mình rảnh không nhiều nên thường một ngày chỉ dịch được 2 chương, hiếm lắm thì 3 chương. Nên các bạn đừng hối mình, sức mình có hạn thôi hiuhiu, mong các bạn thông cảm.

Có nhiều bạn hỏi vẫn tiếp tục dịch không, mình thông báo là dù có sách xuất bản hay không mình vẫn dịch nhé, không drop đâu dù truyện nó dài bà cố :v Vì mình biết không phải bạn nào cũng có điều kiện mua được sách để đọc (nếu có sách) nên mình vẫn dịch nhé, các bạn đừng lo. Sau cùng, cảm ơn các bạn lần nữa và chúc ngủ ngon :)

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Kẻ trộm

"Cũng không biết nương nương nhìn trúng ngươi chỗ nào, chỉ là một tiểu cung nữ thêu thùa nho nhỏ, vậy mà một bước lên trời tiến vào cửa lớn Trường Xuân cung!" Minh Ngọc ngắm nghía Ngụy Anh Lạc từ trên xuống dưới, ánh mắt không mang ý chào đón.

Trường Xuân cung phái tới vị này thật đúng là...

Minh Ngọc ngồi trên ghế, tay để trên bàn bên cạnh đang chứa bốn món điểm tâm ngọt, nào là viên gạo nếp, bánh đậu xanh, bánh hoa hồng giòn xốp, kẹo hạt vừng, nhìn qua bốn màu đan xen đã thấy mãn nhãn.

Minh Ngọc chuyên chú thưởng thức điểm tâm, chẳng có vẻ gì là đến thay Hoàng hậu làm việc cả, giống như mượn cơ hội này tới đây tranh thủ nửa ngày rảnh rỗi.

Nàng ngồi bao lâu, Ngụy Anh Lạc liền đứng bấy lâu, nhớ tới lời khuyên bảo của Ngô tổng quản lúc trước, trong lòng không khỏi thở dài: "Diêm Vương sống dễ chịu, tiểu quỷ khó chơi."

Chỉ sợ không dễ bước vào bậc thềm Trường Xuân cung này rồi.

"Được rồi, có nhiêu ta đã nói hết với ngươi rồi đấy." Rốt cuộc Minh Ngọc cũng chờ chán, đem miếng bánh cuối cùng bỏ vào miệng, vỗ vỗ tay nói, "Sớm chấm dứt công việc ở phường thêu này đi, cuối tháng chuyển đến Trường Xuân cung."

https://thuviensach.vn

"Được. Minh Ngọc tỷ tỷ, để ta tiễn cô." Ngụy Anh Lạc tiễn thẳng Minh Ngọc một đường đến tận cửa lớn Trường Xuân cung. Một đoạn đường ngắn vừa đi vừa trò chuyện chỉ mất gần nửa canh giờ mà so với làm việc ở phường thêu năm sáu canh giờ còn tốn tinh lực nhiều hơn.

Sau cùng thì, việc mệt nhọc và đau khổ nhất trên đời này chính là hầu hạ người khác.

Kéo lê thân thể mỏi mệt không chịu nổi trở về chỗ ở cho cung nữ, Ngụy Anh Lạc không khỏi nhướng mày.

Là lạ ở chỗ nào...

Từ xa còn nghe được tiếng xì xào bàn luận sôi nổi, vậy mà khi nàng xuất hiện ở cửa một cái trong nháy mắt tất cả im bặt.

Các cô ấy bất kể đang ngồi hay đứng, đang xa hay gần, tất cả đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, ánh mắt ấy khiến Ngụy Anh Lạc rất không thoải mái, giống như hả hê lại giống như châm biếm, giống như thương hại lại giống như đồng cảm.

Tại sao phải dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng?

Ngụy Anh Lạc với một bụng nghi ngờ quay trở về giường mình, hai tấm chăn xếp gọn đặt sát nhau, hai gối đầu kề chung một chỗ.

"Cát Tường đâu?" Ngụy Anh Lạc hỏi, "Còn chưa về sao?"

Ăn một chén mì thôi cũng không đến mức lâu vậy chứ? Nếu tính thời gian thì nàng ấy sớm đã ăn xong và quay về rồi mới phải.

Một người có quan hệ không tệ với Cát Tường thấp giọng trả lời: "Cô ấy bị bắt đi rồi."

Ngụy Anh Lạc nghe vậy sững sờ: "Cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Cô ấy bị bắt." Cô ta lặp lại lần nữa, do dự một chút lại bồi thêm một câu, "Cô ấy giấu đồ trên người..."

"Giấu gì trên người?" Ngụy Anh Lạc trong lòng sinh ra dự cảm chẳng lành.

"... Một túi thơm." Cô ta thở dài nói tiếp, "Bên trong đựng chỉ khổng tước bị mất trộm lúc trước..."

"Không thể nào!" Ngụy Anh Lạc bước tới trước mặt cô ta, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm đối phương, "Ngươi nói dối!"

"Ta không nói dối! Là Ngô tổng quản tự mình tìm thấy trên người cô ấy!" Ánh mắt Ngụy Anh Lạc đáng sợ đến mức khiến cô ta kinh hồn bạt vía, tròng mắt trái phải đảo quanh, bỗng nhiên đứng thẳng người chỉ tay về phía một người khác hô lên, "Nghe nói là Linh Lung tố cáo!"

Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu lại: "Linh Lung!"

Linh Lung đang nằm sấp trên giường, nửa gối đều bị nước mắt làm ướt, một đôi mắt sưng đỏ nhìn lại Ngụy Anh Lạc, giống như giải thích với nàng, hoặc như giải thích với những người khác: "Ta lớn lên cùng Cát Tường từ nhỏ. Nhà cô ấy nghèo nên thường xuyên bữa có bữa không, vì thế tay chân có chút không sạch sẽ, hay đi trộm vặt... Ta không ngờ rằng khi đã vào đây có của ăn của mặc rồi mà cô ấy vẫn không chịu bỏ tật xấu này..."

Lời còn chưa dứt, một bàn tay không biết từ đâu nắm cổ áo đem nàng từ trên giường nhấc lên.

"Nói hươu nói vượn!" Gương mặt Ngụy Anh Lạc phẫn nộ gần trong gang tấc.

"Ta không có nói bậy! Ta cũng không tin cô ấy là người như vậy... Chỉ là, chỉ là Ngô tổng quản đề cập việc này." Linh Lung sụt sịt mũi ủy khuất

https://thuviensach.vn

nói, "Về sau ta mới biết được, Hoàng hậu nương nương chỉ cho Ngô tổng quản thời hạn hai ngày, chỉ sợ là ngài ấy gấp gáp muốn bắt kẻ trộm cho nên mới hạ lệnh soát người, ai ngờ lại thật sự tìm ra được..."

"Haaa...!" Ngụy Anh Lạc cười lạnh nói, "Ngươi cho rằng ta sẽ tin?"

Linh Lung kinh ngạc nhìn nàng.

"Chỉ khổng tước bị mất trộm đã lâu, vậy mà hôm nay Ngô tổng quản vừa đến tra xét một lần liền lập tức tìm ra ngay." Ngụy Anh Lạc kéo Linh Lung đến trước mặt mình, hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, như hai thanh kiếm giao thoa cùng một chỗ, đụng nhau không chết người thì cũng phóng ra tia lửa, "Linh Lung, ngươi cảm thấy ta và Ngô tổng quản sẽ tin? Ngô tổng quản... Ngài ấy chỉ vì nhanh chóng muốn kết án mà thôi."

Một tay đẩy Linh Lung ngã trên mặt đất, Ngụy Anh Lạc lao ra ngoài cửa, đầu cũng không hề ngoảnh lại một lần.

Cây cối hai bên đường dần lùi về phía sau nàng.

Có một người từ đâu bỗng nhiên lao tới ngăn cản bước chân nàng đang chạy như điên.

"... Ma ma." Ngụy Anh Lạc thấy rõ ràng người trước mắt, sau đó thở gấp nói dồn, "Ta muốn đi tìm Ngô tổng quản, chậm thêm chút nữa sợ không kịp mất..."

Chậm thêm chút nữa, sợ tính mạng Cát Tường giữ không kịp.

Dù lần trước đã dùng hết chút nhân tình thật vất vả mới tích lũy được, dù biết sẽ nợ Ngô tổng quản một đại ân huệ, nàng cũng không hề nuối tiếc.

Chỉ cần có thể bảo vệ được tính mạng của đứa bé kia...

https://thuviensach.vn

"Đừng đi." Trương ma ma hai tay như gọng kìm gắt gao ôm chặt Ngụy Anh Lạc.

"Ma ma, xin người tránh ra!" Ngụy Anh Lạc ra sức giằng co.

Giãy dụa đến giữa chừng, bỗng nhiên toàn thân cứng đờ.

"Đừng nhìn!" Trương ma ma vội vàng lấy tay che mắt của nàng lại, nhưng bị nàng dùng sức né đi.

Phía trước là con đường dẫn đến Thận hình ty.

Đó là nơi tiếp nhận và trực tiếp thực thi án phạt với cung nữ và thái giám. Một nơi lành lặn đi vào, khổ cực đi ra.

Cửa hình ty mở rộng, từ bên trong một mùi tanh khó chịu bay ra, giống như lệ lâu năm, lại giống như máu tươi.

Hai thái giám từ sau cửa bước ra, một trước một sau, khiêng ra một cáng cứu thương.

Trên cáng cứu thương, một miếng vải trắng đắp kín một người từ đầu đến chân, mặt vải lồi lõm, mơ hồ là một gương mặt nữ nhân. Lúc đi ngang qua Ngụy Anh Lạc, cáng cứu thương không cẩn thận lắc lư chốc lát khiến một cánh tay trắng xanh vô lực rủ xuống.

Một chiếc khăn thêu theo đầu ngón tay nàng rơi xuống.

Ngụy Anh Lạc cúi người nhặt lên chiếc khăn kia, hai mắt lập tức bắt đầu nóng lên.

Trên chiếc khăn thêu hiện ra một chú chó vàng trung thành thơ ngây. Nghe nói lão Hoàng ở nhà Cát Tường cực kỳ thông thái, còn biết ra ngoài săn bắt chim sẻ và chuột đồng rồi mang về nhà nuôi nấng một già một trẻ.

https://thuviensach.vn

Đây là quà sinh thần nàng tặng cho Cát Tường.

"Chúc ngươi sống lâu trăm tuổi, hàng năm bình an." Ngụy Anh Lạc cầm khăn thêu lên, thì thào thì thầm, "Chúc ngươi sống lâu trăm tuổi, hàng năm... bình an."

Thì thào đến chữ cuối cùng hóa nghẹn ngào, Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên quay người hướng Thận hình ty phóng đi, lại bị Trương ma ma cường ngạnh kéo lại.

"Thả ta ra!" Ngụy Anh Lạc cả giận nói, "Ta muốn đi tìm Ngô tổng quản để hỏi cho rõ tại sao phải làm như vậy! Ngài ấy biết rõ chuyện này có ẩn tình bên trong, vì sao không thể giống như chuyện của ta lúc trước xử theo lẽ công bằng?"

"Đứa nhỏ ngốc, ngài ấy cũng có cái khó xử mà." Trương ma ma thở dài, "Nếu như Hoàng hậu nương nương không hạn định thời gian, ngài ấy chắc chắn sẽ công bằng chậm rãi tìm ra thủ phạm. Nhưng Hoàng hậu nương nương lại chỉ cho hắn có hai ngày, hắn chỉ có thể gấp rút xử ép người khác."

Đạo lý này Ngụy Anh Lạc đều hiểu nhưng vẫn không cam lòng: "Cho dù có không tra được đi nữa, ngài ấy nhiều lắm chỉ cần trừng phạt là được, nhưng hiện tại lại khiến Cát Tường bỏ mạng như vậy..."

"Không ai vô cớ trở thành phạm nhân." Trương ma ma che kín nếp nhăn nơi khoé mắt chảy ròng ướt cả khuôn mặt, thanh sắc khàn khàn nói, "Không ai... lại vô cớ khóc với người dưng."

Trong khoảng khắc, Ngụy Anh Lạc nước mắt tràn đầy.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bộ thường phục sau cùng

Không ai vô cớ khóc vì người dưng.

Mới đầu còn có người thảo luận về cái chết của Cát Tường, nhưng chỉ sau vài ngày, bọn họ dần chuyển sang buổi tối bàn ăn gì, thị vệ trẻ tuổi nào anh tuấn, chẳng còn ai quan tâm đến Cát Tường nữa.

Dù có người nhắc đến cũng chỉ là ngắn ngủn năm chữ: "A, kẻ trộm đó à..."

Chỉ vỏn vẹn năm chữ đã khiến một thiếu nữ vô tội trở nên âm dương cách biệt, cuối cùng nàng chỉ còn có thể tồn tại trong trí nhớ của người còn sống.

Là ai nói mọi chuyện trong cõi nhân sinh thoảng qua như gió thổi mây bay? Là ai nói khổ tận cam lai?

"Anh Lạc!" Trương ma ma quăng một kiện xiêm y xuống đất rồi tát vào mặt Ngụy Anh Lạc, "Ngươi tự mình xem đi! Cách đâm kim lẫn phối màu đều sai hết cả, ngươi làm việc kiểu gì đấy?"

Mọi người dừng lại thêu thùa trong tay, tròn mắt kinh ngạc nhìn một màn này.

Trương ma ma ít khi bạo phát nộ khí lớn như vậy, nhất là đối với học trò Ngụy Anh Lạc yêu thích của bà. Rốt cuộc nàng đã đem quần áo làm thành cái dạng gì rồi?

https://thuviensach.vn

"Xin lỗi ma ma." Mặt Ngụy Anh Lạc bị đánh đến đỏ lên, cuống quít ôm xiêm y vào ngực, một bộ dạng sợ bị người khác nhìn thấy, ủ rũ nói, "Ta lập tức sửa..."

"Ngươi có biết đây là vải gì không? Vải này để cho ngươi gỡ rồi sửa lại sao? Anh Lạc, ngươi thật sự khiến ta quá thất vọng rồi!" Trương ma ma trực tiếp mắng nàng một trận, sau đó mới thở dài nói, "Ta biết cuối tháng này ngươi phải chuyển đến Trường Xuân cung rồi, đây cũng là lần cuối cùng ngươi làm việc ở phường thêu..."

Cũng là người có tay nghề xuất sắc nhất.

Bởi vì tú nữ thường phụ trách thêu thường phục cho Hoàng thượng đổ bệnh, trong tay cô ấy còn có một đống việc dang dở nên cần tìm người đến giúp đỡ một tay.

Quần áo đã hoàn thành hơn phân nửa, chỉ còn lại hình rồng trên ngực áo long bào.

Việc này vừa nhẹ nhõm vừa có lợi để phát triển lai lịch, sau này còn có dịp khoe khoang với những người khác là ta đã từng may long bào cho Hoàng đế; tương lai đến tuổi xuất cung cũng có thể cầm phần lai lịch này tìm nơi kiếm kế sinh nhai, vô luận là tiến vào ngành dệt kim ở Giang Nam, hoặc trở thành tú nương dạy thêu thùa cho khuê tú nhà người có tiền, giá trị con người có thể tăng cao hơn một chút.

"Ma ma." Linh Lung lặng lẽ nói, "Có thể vì chuyện Cát Tường nên Anh Lạc gần đây có chút mất tinh thần, nhất thời gây ra sai sót, xin người đại nhân đại lượng đừng so đo với cô ấy. Nếu được... việc này cứ giao cho ta làm đi."

"Ngươi?" Trương ma ma đánh giá nàng từ trên xuống dưới, "Ngươi được không? Khả năng chẳng có gì ngoài thêu mèo con..."

https://thuviensach.vn

Bốn phương tám hướng vang lên tiếng khúc khích cười trộm, bàn tay Linh Lung che khuất dưới tay áo bỗng nhiên co thành nắm đấm, móng tay siết chặt đâm vào da thịt.

"Thường phục không tốn nhiều công sức bằng long bào và triều phục, huống chi kỹ năng thêu thùa của ta gần đây đã tiến bộ rất nhiều, nhất định có thể đảm nhiệm được." Khóe mắt đảo qua Ngụy Anh Lạc đang đứng vô hồn bên cạnh, trong lòng Linh Lung khẽ động, đột nhiên nói, "Nếu không, ta và Anh Lạc tỷ thí với nhau một lần đi?"

"A?" Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu lại, chỉ mới ngắn ngủn bảy ngày mà người nàng đã gầy đi không ít, trước kia gương mặt còn có chút bầu bĩnh mà nay đã gầy thành mặt trái xoan, dưới mắt còn có hai vệt thâm quầng, thoạt nhìn thập phần tiều tụy. Nàng nhìn qua Linh Lung, âm u cười nói, "Ngươi muốn so tài thật sao?"

Nếu như là trước kia Linh Lung sẽ không dám đưa ra lời đề nghị này.

Nhưng mà hôm nay không thể so với ngày xưa, nhìn xem Ngụy Anh Lạc thêu chẳng ra hình dạng gì cả!

Có lẽ cái chết của Cát Tường là một đả kích quá lớn với Ngụy Anh Lạc. Nói nàng ta thêu hình con rắn là còn nể nàng chứ Linh Lung thấy rõ ràng chỉ là một con giun vặn vẹo, so với một đứa con nít vừa mới học còn thêu đẹp hơn nàng ta nhiều lần, nếu cứ thêu như vậy lên long bào cho Hoàng thượng mặc thì trở thành trò cười cho cả thiên hạ mất.

Một cơ hội tốt hạ bệ người trên cơ như vậy làm sao Linh Lung có thể bỏ qua, lập tức tràn đầy tự tin nói: "Thêu có tốt không đều phải dựa vào bản lĩnh, hai người chúng ta đồng thời thêu một bộ thường phục, ai làm đẹp hơn thì ma ma sẽ chọn của người đó dâng lên cho Hoàng thượng, ngươi dám thi hay không?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, sau đó 'a' một tiếng, cười như không cười nói: "Được, ngươi thích thì ta chiều."

Hai đạo ánh sáng từ từ bay lên không trung đụng một cái, giống như lưỡi đao lúc giao chiến, tia lửa bắn ra sát ý tứ phương.

Linh Lung thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn giá thêu trong tay mình, thầm nghĩ: "Hãy đợi đấy, ta sẽ chứng minh cho ngươi và tất cả mọi người thấy, ta không phải cả đời chỉ có thể thêu mèo, ta cũng có thể thêu rồng!"

Linh Lung đã tiêu hết toàn bộ tinh lực cho cuộc so tài này.

Mỗi ngày vào lúc trời chưa sáng, trong khi người khác còn đang ngủ say trên giường thì nàng đã rời giường, khoác áo lên người rồi hướng phường thêu đi đến. Mỗi ngày ba bữa cơm, lúc người khác còn đang nhai chậm nuốt kỹ thì nàng chỉ cần hai ba miếng đã ăn hết vào bụng, thậm chí một ngày không uống nước miễn cho đi ngoài lãng phí thời gian.

"Linh Lung liều mình thật đấy."

"Nhưng Anh Lạc so với cô ấy càng liều mạng hơn."

Bận rộn cả một ngày trời, Linh Lung kéo lê thân thể mỏi mệt trở về chỗ ở cung nữ, thình lình nghe thấy đối thoại như thế, nàng hơi sững sờ sau đó mới ngắm nhìn bốn phía, lông mày nhăn lại: "Anh Lạc... vẫn chưa trở về sao?"

Chỉ thấy bên trong gian phòng từng chậu đồng một nhiệt khí mờ mịt, các cung nữ hoặc kiếm nước rửa mặt, hoặc ngâm hai chân trắng như tuyết thư giãn, số ít còn lại đã nhanh tay sớm rửa mặt xong nên hiện giờ đang nằm trên giường tán gẫu vui vẻ quên trời đất rồi.

"Ngươi hỏi Anh Lạc à? Lúc nãy có đi ngang qua phường thêu, ta còn thấy cô ấy ở trong đó ngồi thêu đấy." Một người đang rửa chân quay đầu lại

https://thuviensach.vn

đáp.

"Ôi trời.., muộn thế rồi mà cô ấy vẫn còn làm việc sao?" Người bên cạnh nghe được liền kinh hô thán phục.

"Dù sao cũng là thêu y phục cho Dưỡng Tâm điện nha." Cô cung nữ lúc trước trả lời Linh Lung một bên lau chân, một bên bĩu môi phản bác, "Chúng ta thường ngày đều làm trang phục mùa xuân cho hạ nhân trong cung, cao nhất thì may xiêm y cho phi tần, chưa từng chạm qua công việc ở Dưỡng Tâm điện vốn chỉ dành cho những tú nương có nhiều kinh nghiệm nhất. Cho nên cô ấy như vậy là quyết tâm muốn thắng Linh Lung!"

Cánh cửa sột soạt một tiếng mở ra, hai người đồng thời nhìn lại rồi 'a' một tiếng: "A, Anh Lạc về rồi."

Ngụy Anh Lạc ôm một chồng xiêm y đứng ở cửa ra vào, đồ được gấp lại cực kỳ chỉnh tề nên không ai có thể thấy hình thêu là gì. Linh Lung trong lòng khẽ động, bước lên phía trước nói: "Anh Lạc, ngươi thêu hình gì vậy? Cho mọi người cùng xem đi."

Vừa nói vừa không chút khách khí vươn tay ra.

Ngụy Anh Lạc nghiêng người tránh đi tay của nàng ta.

Động tác Linh Lung cứng đờ, vẻ mặt tràn đầy ủy khuất nói: "Ta không có ý định cướp của ngươi, ta chỉ muốn nhìn sơ qua thôi mà, ngươi... ngươi đây là đang sợ ta sao?"

"Sợ ngươi?" Ngụy Anh Lạc nở nụ cười khanh khách, tựa như mới nghe thấy chuyện nực cười nhất thiên hạ, nhìn Linh Lung mà cười đến mặt đỏ tía tai mới thôi, vừa lắc lắc đầu giống như thương hại lại giống như khinh bỉ vừa quét mắt nhìn lại nàng ta, "Ngươi cũng dát vàng lên mặt mình quá mức rồi, trong phường thêu này ai mà chẳng biết... ngươi chỉ biết thêu mỗi mèo."

https://thuviensach.vn

Hì hì.

Cũng không biết là ai bật cười.

Linh Lung nhanh chóng quay đầu lại đã thấy một đám cung nữ hoặc là cúi đầu rửa chân, hoặc là đang nằm trên giường, rõ ràng không ai nhìn nàng nhưng nàng lại cảm giác được mỗi ánh mắt ở đây đều đang lén lút chê cười mình.

Không phải! Linh Lung trong lòng hò hét: Ta cũng có thể thêu những cái khác! Ta không phải cả đời chỉ thêu được mỗi mèo!

"Nếu không thì đem y phục ngươi thêu ra đây cho mọi người... cho ta xem một chút." Một bàn tay ôn noãn xòe ra trước mặt Linh Lung, Ngụy Anh Lạc hướng nàng cười nói, "Để xem ngươi thêu là một đôi mắt rồng hay là một đôi mắt mèo?"

"Ngụy Anh Lạc!" Linh Lung nhịn không được gằn từng chữ, "Cảnh cáo ngươi không được làm nhục ta một lần nào nữa!"

"Ta nói sai sao?" Thái độ của Ngụy Anh Lạc còn cứng rắn hơn nàng ta, cười lạnh nói, ": Vẽ rồng điểm mắt, ánh mắt là quan trọng nhất yêu cầu thần hình phải có đủ, ngươi -- thêu được như vậy sao?"

Ngươi một câu ta một lời, hai người cuối cùng đều chấm dứt không vui, sau khi tắt nến liền giường ai nấy ngủ.

Nhưng Linh Lung căn bản không ngủ được.

Lăn qua trở lại hồi lâu, nàng cuối cùng kìm nén không được liền thò tay vào trong đệm giường kéo ra một túi vải xanh, đem thường phục đã được xếp gọn bên trong lấy ra.

https://thuviensach.vn

Tay run run cầm bộ y phục soi dưới ánh trăng, cũng không biết có phải bởi vì ảnh hưởng câu nói của Ngụy Anh Lạc lúc nãy hay không, rõ ràng càng nhìn càng thấy không đúng.

"Sao lại có thể như vậy..." Linh Lung cúi đầu nhìn hình thêu trên ngực áo, ngón tay bấu víu bộ y phục càng lúc càng chặt, "Sao lại... giống mèo như thế?"

Trên mặt rồng vàng lại mọc ra một đôi mắt mèo.

Mắt mèo trông rất sống động, bên trong ánh mắt đều ra sức nịnh nọt, hy vọng người bên ngoài có thể yêu thích nó, sùng bái nó, thừa nhận tài hoa của nó.

Đây không phải rồng, mà là ý nghĩ đã cắm rễ trong lòng nàng.

Linh Lung vẫn nhìn cặp mắt này không chớp mắt, chợt đem xiêm y trong tay bóp chặt, như muốn đem thứ bản thân không chịu nổi bóp thành mảnh vụn.

Lồng ngực phập phồng chỉ trong chốc lát, nàng có chút khí tức bất ổn kêu lên: "Anh Lạc."

Trong phòng yên tĩnh một mảnh, chỉ có tiếng hít thở kéo dài.

Linh Lung lại hạ giọng gọi vài tiếng, vẫn không có ai đáp lại như cũ, sau đó rón ra rón rén xuống giường, đi đến bên cạnh giường Ngụy Anh Lạc.

Giơ bàn tay không thấy rõ năm ngón trong đêm tối, một đôi mắt trông như mắt mèo gắt gao nhìn chằm chằm giường Ngụy Anh Lạc.

Sau đó, bàn tay đó nhẹ nhàng vươn ra hướng đến bộ thường phục được nàng đặt dưới gối.

https://thuviensach.vn

Không hỏi mà lấy là hành vi trộm cắp.

Đây không phải là lần đầu Linh Lung trộm đồ. Lần đầu tiên trộm chỉ khổng tước, lần thứ hai trộm bộ thường phục, trước lạ sau quen, so với lần thứ nhất có tâm trí vô định bất an thì bây giờ Linh Lung cảm thấy bình yên lạ thường, thậm chí còn coi đó là chuyện hiển nhiên.

Hiển nhiên giống như chỉ là lấy lại thứ vốn thuộc về mình, cầm lại thứ vốn nên thuộc về nhân sinh của mình.

Nắm chắc thường phục trong tay, Linh Lung quay trở lại giường mình, sau đó không thể chờ được nữa mà thử nhìn qua, nhịn không được cười ha ha một tiếng hết sức trào phúng.

"Cát Tường, ngươi nhìn đi, cô ta cũng không quan tâm ngươi nhiều như tưởng tượng." Linh Lung ghen tị lại châm chọc cười nói, "Mấy hôm trước còn vì chuyện của ngươi mà khổ sở mắc nhiều lỗi lớn, hiện tại lập tức tranh thủ cơ hội phô diễn tài năng trước mặt quý nhân, đảo mắt liền sẽ quên ngươi sạch sẽ không còn bóng dáng, chỉ biết toàn tâm toàn ý đặt bộ thường phục này ưu tiên hàng đầu rồi."

Nếu như không toàn tâm toàn ý thì làm sao có thể thêu ra một đôi mắt rồng uy phong hiển hách như vậy?

Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long (*), đặc biệt đôi mắt phảng phất như đám mây ngạo nghễ hạ xuống quan sát chúng sinh.

(*) Nhạn bay qua nhìn mà sợ hãi, rồng bay lượn uyển chuyển nhịp nhàng.

Người bình thường đều muốn dưới đôi mắt này mà cúi đầu quy phục.

"Đây mới gọi là mắt rồng." Linh Lung nâng bộ y phục trên tay, thì thào lẩm bẩm, "Đây mới là mắt rồng của ta..."

https://thuviensach.vn

Một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, các cung nữ lần lượt rời giường.

"Ồ." Một cô cung nữ chợt ồ lên, "Linh Lung đâu rồi?"

Trên giường không thấy bóng dáng Linh Lung, người bên cạnh thò tay sờ qua, ổ chăn lạnh lẽo, trên giường không có hơi ấm nào.

"Ồ?" Cùng thời khắc đó ở ngoài phường thêu, Trương ma ma có chút kinh ngạc nhìn người đang ngồi trên bậc thang, "Hôm nay sao ngươi tới sớm vậy?"

Tựa như cả đêm không ngủ mà ngồi chờ đến sáng, trên áo lẫn tóc Linh Lung đều dính đầy sương sớm.

Tuy người lạnh lẽo nhưng tâm nóng ran.

"Ma ma." Bởi vì kích động mà Linh Lung khi ngẩng đầu hiện lên khuôn mặt có chút phiếm hồng, cười nói, "Ta thêu thường phục xong rồi."

Nàng cầm y phục nãy giờ ôm chặt cứng trong người ra đưa cho Trương ma ma, cái kia rõ ràng là -- bộ thường phục nàng ta trộm được dưới gối Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Kim

"Phú Sát đại nhân, hên quá ngài đã tới rồi. Nhanh, mời đi bên này, mời đi bên này, Hoàng thượng chờ ngài lâu lắm rồi!"

Phú Sát Phó Hằng với vẻ mặt nghi hoặc bước vào thư phòng Dưỡng Tâm điện.

"Có chuyện gì xảy ra với Lý Ngọc sao?" Mắt vẫn liếc về cửa lớn sau lưng, Phú Sát Phó Hằng có chút tò mò hỏi, "Ngày thường cũng không thấy hắn nhiệt tình như vậy..."

Thái giám cũng như cả Tử Cấm Thành vàng son lộng lẫy này đều thuộc về Hoàng đế.

Đặc biệt là một đại thái giám đứng đầu như Lý Ngọc. Hắn biết rõ bản thân có được địa vị và vinh quang như ngày hôm nay đều do Hoàng đế ban cho, vì vậy hắn chỉ cần nịnh nọt Hoàng đế là đủ, không cần và cũng đặc biệt kiêng kị nịnh nọt triều thần bên ngoài.

Đột nhiên hôm nay hắn lại nhiệt tình khác thường như vậy khiến cho Phú Sát Phó Hằng cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

"Khanh đã đến rồi à, vậy trẫm cũng không cần đánh đòn hắn nữa." Mắt Hoằng Lịch vẫn dán chặt vào quyển tấu sớ trên tay, đầu cũng không ngẩng lên nói, "Lệnh cho hắn tìm người mà tìm mấy tháng trời vẫn chưa ra, đúng là đồ nô tài vô dụng."

Phú Sát Phó Hằng càng cảm thấy hiếu kỳ.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng, người muốn tìm ai?" Phú Sát Phó Hằng tò mò hỏi. Hắn cảm thấy vị bệ hạ trước mắt này có hứng thú khác ngoài tấu chương là chuyện thật sự đáng kinh ngạc, hơn nữa lại còn hứng thú với một người. Không biết là nam nhân hay nữ nhân, trong cung hay ngoài cung nhỉ?

"Được rồi, không nhắc đến cô ta nữa." Hoằng Lịch chợt ném quyển tấu sớ trong tay vào người hắn, "Khanh tự xem đi."

Phú Sát Phó Hằng đưa tay đón lấy, cúi đầu vừa nhìn lông mày lập tức nhăn lại: "Đây là... bức tấu Trọng Vĩnh Đàn vạch tội thống lĩnh bộ binh Ngạc Thiện nhận một vạn lượng tiền hối lộ..."

"Không chỉ có Ngạc Thiện." Hoằng Lịch bắt chéo hai tay trước môi, "Hắn còn tố cáo cả Trương Đình Ngọc! Khanh lại không phát giác được gì sao?"

"Trọng Vĩnh Đàn là môn sinh của Ngạc Nhĩ Thái đại nhân." Phú Sát Phó Hằng vốn thông minh, lúc này phát giác ra được hàm ý của quyển tấu chương này, cười nói, "Cho nên tấu chương vạch tội này chính là Ngạc Nhĩ Thái đang tuyên chiến với Trương Đình Ngọc, bọn họ còn muốn mượn người làm lưỡi đao!"

Hoằng Lịch liên tục cười lạnh.

"Hai người này đều là trọng thần của tiên đế cho nên trẫm mới nhiều lần tha thứ, nhưng bọn hắn thì làm được việc gì chứ?" Hoằng Lịch trầm giọng nói, "Năm xưa Lưu Thống Huân từng vạch tội Trương Đình Ngọc nói hai họ Trương, Diêu của Đồng thành chiếm cứ nửa bộ Tấn Thân Lục. Trẫm còn tưởng là hắn nói quá, nhưng bây giờ xem ra lời này vô cùng xác thực! Còn về Ngạc Nhĩ Thái, con thứ của hắn Ngạc Thực có vợ cả vừa qua đời không lâu đã rước ngay con gái của đại học sĩ Cao Bân, bắt quàng làm họ với Tuệ quý phi. Khanh nói xem hắn định làm gì?"

https://thuviensach.vn

Thanh âm của hắn càng lúc càng lớn như là sấm sét rền vang rung trời, lộ vẻ thật sự nổi giận.

Đế Vương giận dữ, máu tươi ngàn dặm.

"Xin Hoàng thượng đừng nóng giận ảnh hưởng đến long thể. Theo như nô tài biết được..." Phú Sát Phó Hằng vội vàng trấn an hắn, "Bây giờ người Hán đều phụ thuộc vào Trương Đình Ngọc, người Mãn lại dựa vào Ngạc Nhĩ Thái. Tạm không nói quan viên lớn trong triều, thậm chí quan lại địa phương cũng đồng loạt hướng về! Nếu muốn động tới Ngạc Nhĩ Thái và Trương Đình Ngọc nhất định phải chờ đợi thời cơ."

"Trẫm đã chờ đợi lâu lắm rồi!" Hoằng Lịch bỗng nhiên đứng lên, động tác quá lớn không cẩn thận lật ngược cạnh bàn, một chén trà bích loa xuân nhất thời nảy lên đổ trên người hắn. Hắn vẫn chưa phát hiện ra mà tiếp tục hướng về Phú Sát Phó Hằng ra chỉ thị, "Muốn bắt vua phải bắt giặc trước. Trẫm muốn triệu tập Di thân vương, Hòa thân vương, đại học sĩ Ngạc Nhĩ Thái, Trương Đình Ngọc, Từ Bản, thượng thư Nột Thanh cùng phân xử chung, cứ lấy cái đầu của Ngạc Thiện trước! Phó Hằng, trẫm giao việc này cho khanh, khanh làm đi!"

Một bên là quân vương, một bên là trọng thần.

Mặc dù muốn khuyên người nên suy nghĩ lại, nhưng quân lệnh như núi, Phú Sát Phó Hằng với tư cách thần tử chỉ có chắp tay nói: "Vâng!"

Sau khi phát tiết cơn giận xong, lồng ngực Hoằng Lịch phập phồng một lát liền dịu lại. Bỗng nhiên cảm thấy người mình lành lạnh, hắn cúi đầu nhận ra nước trà bị hất lúc nãy đã làm ướt nhẹp thường phục trên người, lập tức nhíu mày hô to: "Lý Ngọc!"

"Có nô tài." Lý Ngọc đẩy cửa vào nhìn thấy quần áo Hoằng Lịch bị ướt mảng lớn, toàn thân chấn động lập tức đầu hướng ra ngoài vẫy tay một cái, mấy tiểu thái giám chạy chậm tới đây, số khác chạy đi ra ngoài, chỉ

https://thuviensach.vn

chốc lát sau liền nâng khay trở về, trên khay đựng bộ thường phục màu vàng sáng.

Lý Ngọc tự mình cầm xiêm y thay cho Hoằng Lịch.

Hoằng Lịch giang rộng hai tay, theo lẽ thường nhắm mắt hưởng thụ kẻ hầu người hạ, bất chợt nhướng mày đưa tay che ở cổ.

Tay từ cổ chậm rãi buông xuống, hắn liền thấy trong lòng bàn tay có một giọt máu.

Lý Ngọc nhìn theo lập tức sắc mặt trắng bệch, hai chân mềm nhũn suýt nữa quỳ trên mặt đất: "Hoàng, Hoàng thượng..."

Phú Sát Phó Hằng cũng hoảng sợ theo, vội vàng tiến lên vài bước che chắn Hoằng Lịch sau lưng, ánh mắt cảnh giác dò xét bốn phía tựa hồ như muốn xuyên thấu từng khe hở bàn ghế, vách tường cùng những nơi khác có khả năng núp người để tìm cho ra thích khách can đảm dám âm mưu ám sát Hoàng đế.

"Không phải thích khách." Tiếng nói Hoằng Lịch từ phía sau truyền đến, "Là cái này..."

Phú Sát Phó Hằng xoay người, thấy Hoằng Lịch một tay kéo xuống bộ thường phục mới vừa thay vào, một tay vẫn còn vương hương mực vân vê một cây kim nhỏ dài dính máu. Hắn vừa ngắm nghía nó vừa phát ra thanh âm lạnh lẽo, "Xưởng chế tạo thật to gan!"

Ai cũng đều có thể nhận ra sát khí qua lời nói ấy của hắn.

Phú Sát Phó Hằng cảm thấy không đành lòng nên khuyên nhủ: "Có thể là xưởng chế tạo nhất thời sơ ý chứ không phải cố tình mưu hại..."

https://thuviensach.vn

Không đợi hắn nói xong, Lý Ngọc đã quỳ bên chân Hoằng Lịch dập đầu như giã tỏi: "Xin Hoàng thượng thứ tội, xin Hoàng thượng thứ tội! Đám nô tài của xưởng chế tạo ai nấy cũng là phế vật, xảy ra sơ suất khó tin thế này có thể thấy làm ăn cẩu thả thế nào, đáng hận nhất chính là còn làm tổn hại long thể, tội đáng muôn chết, xin bệ hạ ra chỉ lệnh nô tài điều tra chuyện này, những kẻ có liên quan nô tài nhất định nghiêm trị không tha!"

Rầm!

Cửa lớn phường thêu bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Ngoài cửa xuất hiện một đám người dũng mãnh do Ngô Thư Lai dẫn đầu, khuôn mặt ai nấy đều đằng đằng sát khí.

"Là ai?" Ngô Thư Lai lia ánh mắt lãnh khốc liếc nhìn bốn phía, giống như đồ tể đang chọn lựa đợi làm thịt cừu non.

Lai giả bất thiện (*). Người trong phường thêu đều ngừng việc trong tay lại, ánh mắt bất an lo sợ lén nhìn Ngô Thư Lai. Mỗi khi tầm mắt của hắn dừng lại trên mặt ai lâu một chút, người nọ lập tức biến sắc giống như bị bóp cổ, hô hấp trở nên dần khó khăn.

(*) Người đến không có ý tốt.

"... Là cô ta." Trương ma ma không biết làm sao đành vươn một đầu ngón tay ra.

Mọi người thuận theo đầu ngón tay nhìn lại...

Đập vào mắt là gương mặt tái mét của Linh Lung.

"Bắt lại!" Ngô Thư Lai vung tay lên, phía sau hai tiểu thái giám lập tức nhào tới.

https://thuviensach.vn

"Không, không, thả ta ra!" Biết mình nếu bị bọn hắn bắt đi chỉ sợ một đi không trở lại, Linh Lung lập tức né tránh đứng lên, thân thể vặn vẹo như rắn bỏ chạy, trên đường va chạm không biết bao nhiêu bàn ghế và giá thêu, vừa khóc vừa thét lớn, "Ta đã làm gì sai? Tại sao muốn bắt ta? Ngô tổng quản, ngài không thể vô duyên vô cớ bắt ta vậy được, ít nhất cũng phải cho ta lý do hợp lý đã chứ?"

"Lý do?" Ngô Thư Lai tức giận nở nụ cười, "Kêu ngươi làm thường phục cho Hoàng thượng mà ngươi dám sơ suất bỏ sót một cái kim trong cổ áo! Có biết đó gọi là gì không? Lơ là một cái là thành trọng tội mưu phản, tất cả chúng ta đều phải rơi đầu cùng!"

"Kim? Ta không biết cây kim nào cả! Chờ... chờ một chút..." Ánh mắt Linh Lung mê mang, rồi lại bỗng nhiên như nghĩ thông điều gì, đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm phía sau đám người.

Giữa đám người đang lo sợ bất an, chỉ có duy nhất một người lại trấn định tự nhiên.

Phảng phất như đã sớm dự liệu tình huống này từ trước, bộ dạng người đó luôn nở nụ cười chờ xem kịch hay.

"Là ngươi!" Linh Lung vừa tức vừa sợ, "Chính là ngươi, Ngụy Anh Lạc!"

Trong nháy mắt đó, nàng cảm thấy mình như một con côn trùng đáng thương sa chân rơi vào mạng nhện đã được thiết kế tỉ mỉ, càng giãy dụa lại càng bị siết chặt.

"Ngô tổng quản, bộ đồ đó là Ngụy Anh Lạc làm, không phải ta!" Sự tình đã phát triển đến nước này, Linh Lung đâu còn dám tiếp tục giấu giếm, một mực hướng Ngô Thư Lai gào lên, "Là cô ta sơ ý, không, nhất định là cô ta cố tình để lại cây kim trong cổ áo để hãm hại ta!"

https://thuviensach.vn

Ngô Thư Lai nhíu mày nhìn lại Ngụy Anh Lạc.

So với các cung nữ bên cạnh đang run như cầy sấy, nàng đích xác lộ ra bình tĩnh tự nhiên hơn hẳn.

"Không được nói bậy!" Trương ma ma đang đứng bên cạnh hắn bỗng nhiên quát lớn một tiếng, "Chính tay ngươi đã giao bộ thường phục đó cho ta, chính miệng ngươi đã nói là do ngươi làm, bây giờ sao lại biến thành Anh Lạc? Ngươi cũng đừng muốn trốn tội mà tùy tiện vu oán giá họa người khác!"

"Trương ma ma, người..." Hai mắt Linh Lung như muốn rơi ra ngoài.

Nàng cuối cùng cũng hiểu thì ra bản thân đã bị sập bẫy.

Tạm không nói người khác, nhưng tại sao lại là Trương ma ma?

Mỗi người sẽ có một nét chữ khác nhau, thêu pháp cũng vậy. Bà ấy chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra được chủ nhân của nét thêu đó là ai.

Bà ấy đã sớm biết bộ thường phục đó do Ngụy Anh Lạc làm nhưng không hề hé miệng nói một lời nào, ngược lại vẫn nhận quần áo do Linh Lung dâng lên.

"Hai người bọn họ cùng một giuộc với nhau đấy!" Linh Lung la hét cuồng loạn, thậm chí suýt nữa đã thoát khỏi vòng vây bổ nhào lên người Ngụy Anh Lạc.

Thái giám sao có thể tự làm mất mặt ngay trước mắt Ngô Thư Lai, ngay lập tức tăng thêm lực ấn mạnh người nàng ta xuống đất. Nửa bên mặt dán trên mặt đất, nửa bên còn lại hướng về đám người nhìn chằm chằm Ngụy Anh Lạc bằng đôi mắt hằn tơ máu.

https://thuviensach.vn

"Nhìn kìa, cô ta lại bắt đầu rồi." Ngụy Anh Lạc từ trên cao ngó xuống nàng ta, thanh âm vô cùng bình tĩnh giống như sớm đã chuẩn bị lí do thoái thác này, "Lúc nãy vì muốn thoát tội nên đổ oan cho ta, hiện giờ lại vu khống Trương ma ma, không chừng chờ đến ngự tiền phòng cô ta lại kiếm cớ đổ lỗi cho Ngô tổng quản, nói ngài quản không tốt tay sai của mình nên tắc trách trong việc kiểm tra thường phục, kéo luôn ngài ấy xuống nước!"

Linh Lung nghe xong hai mắt long lên suýt nữa muốn hộc máu.

Lúc trước nàng còn hy vọng có cơ may sống sót, nhưng bây giờ Ngụy Anh Lạc đổ dầu vào lửa như thế nàng chỉ còn một con đường chết.

Ngô Thư Lai quả nhiên hoài nghi nhìn nàng không chớp mắt, lạnh lùng nói: "Đúng là một cẩu nô tài nham hiểm, thật sự không thể chần chờ thêm nữa, mau giải xuống!"

Linh Lung không ngừng quờ quạo xung quanh, nắm được vật nào thì nắm, cột nhà, chân ghế, thậm chí đùi người nhưng nàng lập tức bị người đó đá một cước văng ra xa, những cung nữ còn lại hiện giờ cũng xem nàng như dịch bệnh mà né tránh lùi lại càng xa càng tốt.

"Cứu mạng! Cứu cứu ta!" Linh Lung nước mắt giàn giụa, tiếng hét lảnh lót như chim đỗ quyên, "Ta oan uổng thật mà!"

Phía sau, Ngụy Anh Lạc cười cười đưa mắt nhìn nàng ta bị bắt đi, sau đó mới chậm rãi siết chặt chiếc khăn trong tay.

Có một góc khăn còn lưu lại vết ố nhàn nhạt.

Vết ố có màu nâu hồng giống như một vệt máu khô.

Đó là... quà sinh thần của Cát Tường.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Rửa hận

Bên trong ngục thất của Thận hình ty.

Hai tay bẩn thỉu nắm chặt lấy lan can, cái đầu đáng thương hướng về phía viên cai ngục nói: "Đại ca, có thể, có thể cho ta một chậu nước được không? Cho ta lau người một chút, ta đã... đã bảy ngày không được tắm rồi."

Vài ngày không được vệ sinh sạch sẽ, hơn nữa chỗ này khắp nơi đều có cháy rận gây ngứa ngáy khó chịu, nhịn không được nữa liền đập chết nó, lòng bàn tay đặc dính thi thể cùng máu có màu đỏ đen lẫn lộn.

Linh Lung thầm nghĩ có khi mình chưa kịp chờ án phạt đưa xuống thì đã phát điên trước rồi.

"Nước, cho ta một ít nước..." Linh Lung gục đầu xuống khóc nức nở.

Từ bên ngoài lan can truyền đến một tiếng vang xột xoạt từ xa vọng lại gần.

Cuối cùng bước chân dừng lại trước lan can, hiện ra một đôi giày trắng như tuyết không nhiễm hạt bụi so với hai tay của nàng còn sạch sẽ hơn. Linh Lung mắt nhìn dọc theo đôi giày chậm rãi ngẩng đầu lên: "... Ngụy Anh Lạc!"

Ngụy Anh Lạc như cười như không thích thú quan sát người bên trong.

https://thuviensach.vn

"Ngươi còn dám tới đây gặp ta sao? Đồ tiện nhân này!" Hai tay Linh Lung xuyên qua khe hở lan can vồ ra muốn bắt lấy Ngụy Anh Lạc, thật giống như ác quỷ đòi nợ.

Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng linh hoạt lùi ra sau một bước, tránh được đầu ngón tay bẩn thỉu của nàng ta.

"Vì có thể vào đây thăm ngươi mà ta tốn trọn hai lượng bạc đấy." Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngồi xổm dưới đất, hai mắt sáng rực nhìn Linh Lung chăm chú khiến nàng ta sởn cả gai ốc, "Ta đương nhiên muốn xem, thích xem, cẩn thận xem..."

Mồ hôi lạnh đổ đầy lưng Linh Lung, nàng ta run rẩy môi hỏi: "Ta với ngươi không thù không oán, tại sao lại muốn hãm hại ta?"

"Không thù không oán?" Ngụy Anh Lạc bị lời này của nàng ta chọc cho cười lớn, "Ngươi đem Cát Tường đặt ở đâu rồi? Linh Lung ơi là Linh Lung, tất cả đều do ngươi gieo gió gặt bão mà thôi. Ta vốn còn đang suy tính khiến ngươi phải mắc câu như thế nào, không ngờ ta còn chưa kịp đề nghị thì ngươi đã nhanh miệng muốn tỷ thí với ta trước, rất tốt, rất rất tốt... Linh Lung, ta rất hiểu tính ngươi, ngươi tâm tư đố kị mạnh mẽ nhưng bất tài. Cuộc so tài này ngươi thừa biết sẽ thua, nhưng lại không thể chịu thua, cuối cùng nhất định sẽ lấy trộm thường phục của ta ----"

Sự việc sau đó không cần nàng nói Linh Lung cũng có thể đoán ra được.

Ngụy Anh Lạc vụng trộm giấu một cây kim vào trong cổ áo, bình thường rất khó phát hiện, nhưng chỉ cần Hoàng thượng mặc trên người nhất định sẽ đâm vào da thịt.

Không sớm thì muộn, bị kim đâm tổn thương long thể, Hoàng thượng sẽ tức giận lập tức phái người điều tra.

https://thuviensach.vn

"... Ta biết ngươi và Cát Tường là tỷ muội tình thâm, nhưng ngươi cũng không thể vì cô ấy mà hãm hại người vô tội là ta!" Linh Lung giả vờ ủy khuất khóc ròng, muốn dùng nước mắt ngắn dài để khiến đối phương thương cảm, "Cô ấy trộm chỉ khổng tước nên bị Ngô tổng quản phụ trách vụ án đánh chết mà, đâu liên quan gì đến ta?"

"Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?" Ngụy Anh Lạc cười nói, "Nếu Cát Tường thực sự là kẻ cắp, vậy tại sao cô ấy lại mang nó trên người ngay thời điểm Ngô tổng quản đang gắt gao muốn bắt tên trộm đây? Tại sao ngươi lại biết rõ chỉ khổng tước được giấu trong người cô ấy? Vừa hay ngày đó... là sinh thần của Cát Tường, ta đoán ngươi nhất định đã lấy lý do chúc mừng để đem tang vật túi thơm làm quà tặng cho cô ấy, đúng chứ?"

Linh Lung hoảng sợ nhìn người đối diện.

Nàng nói đúng, từng chữ từng bước đều nói đúng.

Giống như đã tận mắt chứng kiến cả quá trình vậy.

Linh Lung biết rõ Ngụy Anh Lạc thông minh, nhưng không nghĩ nàng lại thông minh đến vậy. Nàng cũng biết Ngụy Anh Lạc nhất định sẽ trả thù, lại không ngờ được nàng ra tay vừa nhanh vừa hiểm như thế.

"Anh Lạc..." Linh Lung nằm sấp xuống mặt đất, một tay xuyên qua lan can sờ lên đùi Ngụy Anh Lạc, giống như chó vẩy đuôi mừng chủ trở về, lại giống như bộ dáng mèo con xin ăn.

"Tỉnh lại đi, ta quyết không bỏ qua cho ngươi đâu." Ngụy Anh Lạc miệng cười nhưng ánh mắt lại đằng đằng sát khí, "Ngươi càng cầu xin, ta càng không tha thứ; ngươi càng khóc, ta lại càng cao hứng. Nợ máu phải trả bằng máu, như vậy linh hồn Cát Tường mới có thể siêu thoát."

Linh Lung cẩn trọng dò xét nàng một lát, sắc mặt điềm đạm đáng yêu dần trở nên điên cuồng vặn vẹo, bỗng nhiên cười to đến mức ngồi bệt

https://thuviensach.vn

xuống đất, một bộ dạng không chút sợ hãi: "Đúng vậy, tất cả đều do ta làm! Là ta đã ăn trộm chỉ khổng tước, là ta đã hại chết Cát Tường đấy! Thế thì sao? Chỉ sơ ý để sót một cây kim thôi mà, cỏn con như vậy cùng lắm cũng chỉ phạt ta hơn mười trượng tội cẩu thả mà thôi."

"Tám mươi trượng, đày đến Ninh Cổ Tháp, vĩnh viễn không được về kinh." Ngụy Anh Lạc ung dung nói.

Lung linh nghe vậy ngẩn người: "Ngươi nói cái gì?"

"Đã có bản án cho ngươi rồi." Ngụy Anh Lạc cười cười lặp lại lần nữa, " Tám mươi trượng, đày đến Ninh Cổ Tháp, vĩnh viễn không được về kinh."

Linh Lung mặt cắt không còn giọt máu, trắng bệch giống như cô hồn dã quỷ.

"Tám mươi trượng, ngươi có thể nỗ lực kiên cường sống qua ngày. Còn Ninh Cổ Tháp là vùng đất lớn dành cho phạm nhân lưu đày, khí hậu cực kỳ dị thường, vừa đến tháng tư gió to sấm giật, tháng năm đến tháng bảy mưa dầm liên tục rét thấu xương, tháng tám tuyết rơi nhiều bay tán loạn, tháng chín sông ngòi đóng băng ngàn dặm, tuyết đọng khắp nơi, không giống nhân gian. Chưa kể đường từ đây đi tới Ninh Cổ Tháp vô cùng xa xôi trắc trở, nếu may mắn sống sót tới nơi thì ngươi cũng sẽ dành cả đời lao dịch ở nơi địa ngục trần gian ấy." Ngụy Anh Lạc chậm rãi đứng dậy xoay người, kéo dài ngữ điệu hướng về người sau lưng, "Sống không được, chết cũng không xong -- đây là báo ứng cho ngươi."

"Quay lại đây! Ngụy Anh Lạc, quay lại đây mau! Không cho ngươi đi! Người đâu, nhanh ngăn cô ta lại! Cô ta mới là thủ phạm, còn ta bị oan!" Linh Lung hận không thể xuyên người qua khe hở lan can ra ngoài, cánh tay thẳng tắp vươn ra, cuối cùng vô lực rơi xuống, tóc dài rối tinh rối mù, nước mắt tí tách thi nhau rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Gió to sấm giật, mưa dầm rét thấu xương, tuyết rơi nhiều bay tán loạn, ngàn dặm đóng băng, muốn nàng chịu đựng điều kiện khắc nghiệt thế sao?

Cho dù có vượt qua đi nữa thì sao? Bên cạnh thiên tai, còn có nhân họa.

Khắp nơi đều là tội phạm hung hãn, còn nàng chỉ là thân gái yếu đuối không nơi nương tựa, tới đó liền trở thành miếng mồi ngon của đám người đói khát ấy.

"Ta không đi Ninh Cổ Tháp." Linh Lung phát ra thanh âm mê sảng, "Ta thà chết cũng không đi Ninh Cổ Tháp..."

Trong một khoảnh khắc, một hình ảnh bỗng nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

Hình ảnh vẽ lên một chén mì trường thọ nóng hôi hổi, còn có đôi mắt ngây thơ nho nhỏ của Cát Tường.

"Được, ta ở chỗ này hứa với ngươi." Linh Lung chỉ ba ngón tay hướng lên trời thề, "Nếu ta đối với ngươi và Anh Lạc có nửa điểm xấu xa nào, ông trời phạt ta đụng vách tường mà chết, chết không tử tế!"

Ha ha ha...! Linh Lung suýt nữa cười ra nước mắt, ông trời quả thật có mắt đấy!

Cười điên cuồng một thôi một hồi, Linh Lung bỗng nhiên xoay mặt nhìn vách tường trắng xám bên cạnh, trên mặt nặn ra một nụ cười vặn vẹo quái dị: "Ngụy Anh Lạc, đừng tưởng rằng mọi chuyện đều có thể theo ý muốn của ngươi! Ta không thể lựa chọn cách sống, chẳng lẽ ngay cả cái chết ta cũng không thể quyết định sao?"

Linh Lung đập đầu vào tường tự sát.

https://thuviensach.vn

Tin tức truyền đến phường thêu vào lúc Ngụy Anh Lạc đang thêu một bộ xiêm y.

Chất liệu vải sa tanh màu xanh ngọc, trên ấy thêu hình con dơi kèm một chữ "Phúc", người trẻ mặc trông hơi lớn tuổi, người già mặc lại toát ra phúc khí.

"Ra ngoài hết đi."

Tiếng bước chân nhao nhao lộn xộn vang lên, đợi bước chân người cuối cùng biến mất sau cánh cửa, trong phường thêu chỉ còn lại Ngụy Anh Lạc và Trương ma ma.

"... Vốn dĩ cô ta không cần đến mức phải chết." Giọng nói Trương ma ma vang lên đều đều trên đỉnh đầu nàng, "Hoàng thượng sau khi qua cơn tức giận cũng biết chỉ là nhất thời sơ sót, tội không đáng chết. Người rõ ràng đã hạ chỉ phạt năm mươi trượng và đày vào tân giả khố, Linh Lung đâu nhất thiết phải tự sát như vậy! Nghe người ta nói, trước khi chết cô ta luôn lẩm bẩm trong miệng 'tuyệt đối không đi Ninh Cổ Tháp'."

"Ma ma, người xem đi." Ngụy Anh Lạc có chút đáp phi sở vấn (*), Trương ma ma chất vấn lý do tự sát của Linh Lung, nàng lại cầm xiêm y trong tay đưa cho bà xem, ánh mắt ôn nhu cười nói, "Năm nay bà nội Cát Tường đã hơn bảy mươi, toàn bộ đều chỉ nhờ đồng lương ít ỏi của cháu gái mà sống qua ngày. Bà ấy vẫn luôn một mực chịu khổ ngóng trông cháu gái tròn tuổi xuất cung, Cát Tường thường nói với ta sau khi về nhà sẽ thêu cho bà ấy một bộ xiêm y, dùng vải sa tanh xanh ngọc, phía trên thêu đầy con dơi, tượng trưng phúc khí..."

(*) Hỏi một đường trả lời một nẻo.

"Anh Lạc!"

https://thuviensach.vn

"Bây giờ Cát Tường đã không còn, mà bà ấy... ta không biết sau khi nói thật, bà ấy còn có thể sống nổi hay không, một mạng hay hai mạng người." Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên đối phương, "Ma ma, người cảm thấy kẻ đầu sỏ gây ra chuyện đó chỉ nhẹ nhàng nhận năm mươi gậy liền có thể tha thứ sao?"

Trong mắt nàng không oán không hối gì cả.

Tuyệt đối không hối hận!

Trương ma ma đối mặt nhìn nàng một lát, cuối cùng than nhẹ một tiếng: "Anh Lạc, người như ngươi yêu ghét rõ ràng, có thù tất báo, thật sự không thích hợp sống trong cung... Ngươi dù sao cũng chỉ là cung nữ..."

Nếu chủ tử có tính cách có thù tất báo cũng không tính là chuyện xấu, thái độ cường ngạnh một chút ngược lại có thể áp chế được hạ nhân.

Nhưng Ngụy Anh Lạc với bà giống nhau, đều là phận nô tài hầu hạ người khác...

"Sắp chuyển đến Trường Xuân cung rồi." Trương ma ma đem lo lắng nói ra miệng, "Tính ngươi như vậy mà đi tới đó, sớm muộn cũng sẽ gây họa."

"Người đang sợ gì vậy?" Ngụy Anh Lạc ngẫm nghĩ câu nói ấy của bà, biết rõ bà đang lo sợ điều gì. Nàng đưa tay kéo bà ấy ngồi xuống bên cạnh mình, tựa như cháu gái nhỏ đang dựa vào người bà ngoại, đầu khe khẽ tựa lên vai bà, thanh âm ôn nhu tràn ngập an ủi, "Ta tạm thời không có ý định làm gì với Phú Sát Phó Hằng, mặc dù thật sự rất muốn, nhưng trước đó ta cần phải hỏi rõ ràng chân tướng từ ngài ấy..."

Lời này không thể loại bỏ bất an trong lòng Trương ma ma, ngược lại càng làm tăng sức nặng thêm chút ít. Bà chăm chú nhìn Ngụy Anh Lạc nửa

https://thuviensach.vn

ngày, bỗng nhiên hỏi dò: "Nếu như hung thủ thực sự giết tỷ tỷ ngươi là ngài ấy thì sao?"

Ngụy Anh Lạc nở một nụ cười.

Nụ cười kia xinh đẹp đến mức khiến người ta phải giật mình, phảng phất như gặp được vị giai nhân cổ đại nào đó.

Lộc đài cùng một chỗ, Đắc Kỷ diệt Thương triều; gió lửa chọc cười, Bao Tự diệt Chu quốc; một con ở hồng trần, Dương Ngọc Hoàn chôn Đường triều.

Hồng nhan họa thủy, nghiêng nước nghiêng thành.

Ban đêm, Ngụy Anh Lạc đã hoàn thành xong bộ xiêm y cuối cùng ở phường thêu.

Một bộ xiêm y xanh ngọc phúc khí.

Đem xiêm y này trước tiên gửi gắm cho Trương ma ma, sau đó nhờ bà ấy sáng mai sai người gửi xiêm y này và di vật của Cát Tường trở về quê nhà. Ngụy Anh Lạc suy tư một lát, sau đó đeo miếng ngọc bội tỷ tỷ để lại lên thắt lưng, ngón tay vuốt ve chữ khắc trên miếng ngọc ấy, hạ giọng thì thầm: "Trường Xuân cung, Phú Sát Phó Hằng, ta đến đây."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thiếu gia

Việc đầu tiên Ngụy Anh Lạc phải làm ở Trường Xuân cung là quét dọn.

Người nào đó tựa hồ rất sợ nàng vượt trội hơn mình, lại được Hoàng hậu yêu thích, cho nên phân phó cho nàng làm công việc vừa khổ cực nhất lại vừa cách xa Hoàng hậu nhất.

"Tạm thời Hoàng hậu thấy cô ta mới mẻ, chờ thêm mười ngày nửa tháng nữa nương nương cũng sẽ quên mất người này thôi."

Ngụy Anh Lạc cau mày im lặng khi vô tình nghe thấy câu nói đó của Minh Ngọc.

Minh Ngọc sai nàng quét sân, nàng liền quét. Chẳng những quét phần của mình, có đôi khi còn quét thay người khác. Hôm nay cũng vậy, mặc kệ người khác cười trộm sau lưng thế nào, nàng vẫn một thân một mình dọn dẹp ở cửa lớn Trường Xuân cung.

Thường xuyên lui tới quét dọn chỗ này không tránh khỏi sẽ gây chú ý với người khác. Không những bị người nào đó bắt gặp mà còn bị hắn để ý đến.

"Phú Sát đại nhân tới rồi." Minh Ngọc niềm nở đón tiếp, "Nô tài sẽ đi bẩm báo chủ tử!"

Phú Sát Phó Hằng từ ngoài bước vào. Hôm nay hắn vẫn diện trên người một thân võ phục như cũ, nhưng nốt ruồi hình giọt lệ dưới khóe mắt

https://thuviensach.vn

kia lại càng tăng thêm khí chất phú quý ung dung, giống như một hoa hoa công tử xứ Lạc Dương thích phi ngựa uống rượu ngâm thơ, hoặc như một kiếm khách giang hồ uy vũ bên hồ Tây Tử trong đêm trăng rằm.

Là sủng thần đồng thời cũng là thê đệ của Hoàng đế, hắn có đặc quyền được ra vào Trường Xuân cung. Chợt phát hiện trước cửa có một khuôn mặt lạ lẫm, hắn hiếu kỳ nhìn đi nhìn lại nhiều lần.

Ánh mắt rủ xuống ngưng tại miếng ngọc bội xưa cũ đang treo bên hông nàng.

"... Phú Sát đại nhân?" Ánh mắt Minh Ngọc dao động giữa hắn và Ngụy Anh Lạc, "Ngài sao vậy? Chủ tử đang chờ ngài bên trong đây."

Phú Sát Phó Hằng phục hồi tinh thần lại, hướng nàng cười nói: "Ta tới đây."

Hắn sải những bước lớn đi vào trong. Minh Ngọc trừng mắt hung dữ liếc Ngụy Anh Lạc, sau đó mới vội vàng đuổi theo.

Nhìn hai người họ rời đi, Ngụy Anh Lạc tiếp tục lấy chổi từ tốn quét dọn hoa rụng trên nền. Khi thời gian vừa vặn, hoa nên rơi thì sẽ rơi, người nên đến thì nhất định sẽ đến.

Nàng không phải chờ lâu.

Đang dồn rác hoa vào một chỗ, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một đôi giày nam.

Khóe môi Ngụy Anh Lạc vểnh lên, chậm rãi ngẩng đầu. Làn gió nháy mắt thổi qua đong đưa tóc mai. Một đóa nhài trắng muốt nhẹ bay sượt qua mặt nàng và nam tử đối diện. Nàng cười nói: "Phú Sát thị vệ sao lại đến đây?"

https://thuviensach.vn

Phú Sát Phó Hằng đứng trước mặt nàng, ánh mắt thủy chung rơi trên ngọc bội bên hông nàng kia.

Ngụy Anh Lạc nắm trong tay miếng ngọc, nhẹ nhàng giơ lên gần hắn một tí: "Miếng ngọc bội này có gì đặc biệt sao?"

Phú Sát Phó Hằng theo bản năng đưa tay đón lấy, nhưng Ngụy Anh Lạc đã nhanh chóng thu tay về.

"Miếng ngọc bội này là của ta làm mất." Phú Sát Phó Hằng bất đắc dĩ trả lời.

"A?" Ngụy Anh Lạc hoài nghi nhìn hắn, "Rơi lúc nào? Ở đâu?"

"Thời gian... không nhớ rõ. Địa điểm hình như là... Ngự hoa viên." Phú Sát Phó Hằng trả lời lập lờ nước đôi, "Trả lại cho ta đi."

"Thời gian địa điểm ngài không nói rõ ràng nên ta không thể tùy tiện đưa được." Ngụy Anh Lạc cười lắc đầu.

Phú Sát Phó Hằng mấp máy môi, một bộ dạng cực kỳ phiền não.

Hắn khôi ngô tuấn tú như vậy, một khi lộ ra vẻ mặt ấy, nữ tử trên đời mười người thì hết chín cô không cách nào cự tuyệt hắn bất kỳ thỉnh cầu nào.

Chỉ tiếc Ngụy Anh Lạc lại là người có ý chí sắt đá.

Thấy nàng bất động thanh sắc, Phú Sát Phó Hằng chỉ còn biết thở dài: "Trên miếng ngọc này ngoài khắc họ Phú Sát ra, góc phải bên dưới còn có một vết nứt. Đó là do lúc trước ta không cẩn thận để rơi nên vỡ đấy. Ngươi nhìn kỹ đi."

Ngụy Anh Lạc cúi đầu nghiền ngẫm miếng ngọc bội trong tay.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật không cần kiểm tra, nàng biết rõ đối phương nói đúng hết cả.

Vào hàng ngày, hàng đêm, hàng cơn ác mộng, nàng đều cúi đầu nhìn hàng chữ khắc trên ngọc bội, ngón tay vuốt ve vết nứt góc phải.

Hận không thể làm mở miệng miếng ngọc bội kia, bắt nó trả lời nàng một câu hỏi.

"Ngươi có phải là đồ vật hung thủ để quên ở hiện trường hay không?"

Ngụy Anh Lạc nặng nề ngẩng đầu, trong lòng dù hận thù tràn ngập nhưng nét mặt vẫn vô cảm như trước, ngược lại còn cười ngọt ngào đến say mê, phảng phất như tỏa ra hương hoa quanh đây: "Đưa tay."

Phú Sát Phó Hằng ngơ ngẩn cả người, vô thức nghe lời đưa tay phải ra.

Ngụy Anh Lạc đặt ngọc bội trong lòng bàn tay hắn, đầu ngón tay mềm mại vô tình hay hữu ý chạm vào như chuồn chuồn lướt nước, giống như móng vuốt của mèo khều nhẹ một cái.

Tay phải run lên khiến ngọc bội suýt nữa rơi xuống, Phú Sát Phó Hằng quýnh quáng nắm chặt tay lại, không ngờ lại bao bọc luôn bàn tay bé nhỏ của Ngụy Anh Lạc bên trong năm ngón tay mình.

Tay nam nhân to lớn vây lấy tay nữ nhân nho nhỏ. Tay quanh năm cầm kiếm hằn vết chai đụng chạm với tay quanh năm múa may thêu thùa.

"Thực xin lỗi!" Phú Sát Phó Hằng nhanh chóng buông tay nàng ra, lùi về sau vài bước, vành tai ửng đỏ nhàn nhạt.

Ngụy Anh Lạc mới đầu cũng lắp bắp kinh hãi, vừa lùi vừa lắc lắc đầu nói: "Không sao đâu thiếu gia."

https://thuviensach.vn

Xưng hô thế này khiến lông mày Phú Sát Phó Hằng nhíu lại: "Thiếu gia?"

"Hoàng hậu nương nương là chủ tử của ta, ngài là huynh đệ của người, đương nhiên là thiếu gia của ta rồi!" Ngụy Anh Lạc nhấn nhá từng chữ rõ ràng, nhất là hai chữ 'thiếu gia'.

Một mỹ nữ diễm lệ như nàng, bất luận nói gì cũng đều êm tai ba phần, huống chi còn là hai chữ 'thiếu gia' uyển chuyển động lòng người kia.

Ánh mắt Phú Sát Phó Hằng vừa chạm đôi môi tươi cười ấy đã lập tức tránh đi, bày ra một bên lỗ tai đỏ bừng, trầm giọng nói: "Đừng có cười với nam tử như vậy, thất lễ lắm."

Ngụy Anh Lạc nghe vậy ngẩn người.

Nàng trước kia còn cho là hắn thích thú nụ cười như vậy đấy.

Lại không ngờ rằng người này có vẻ bề ngoài cùng tính tình trái ngược nhau. Thoạt nhìn như một bụi hoa lão luyện, công tử phóng đãng, nhưng thực tế lại phát hiện hắn ở phương diện này tựa hồ có chút trúc trắc.

Đáy lòng cười lạnh một tiếng, Ngụy Anh Lạc tự nói với chính mình: "Ai biết hắn có phải giả vờ trước mặt mình hay không?"

"Ta còn có việc nên đi trước, cám ơn ngươi đã giúp ta tìm thấy ngọc bội." Phú Sát Phó Hằng quay người rời đi, hay nói đúng hơn là chạy trối chết.

Ngụy Anh Lạc nhìn qua bóng lưng hắn, thần sắc biến đổi bất định, cho đến khi phía sau vang lên một giọng nữ lạnh lùng: "Anh Lạc, ngươi thật to gan!"

https://thuviensach.vn

Quay đầu lại thấy Minh Ngọc với vẻ mặt giận dữ đang đứng cách đó không xa: "Ban ngày ban mặt mà dám quyến rũ Phú Sát thị vệ!"

Ngụy Anh Lạc không biết nàng đứng đằng kia từ khi nào và thấy được bao nhiêu. Nàng tươi cười hỏi dò: "Tỷ cũng biết là ban ngày ban mặt, lại còn tai mắt khắp nơi, ta chỉ nói vài lời với Phú Sát thị vệ thôi, nào có lá gan mà câu dẫn ngài ấy?"

"Ngươi còn dám mạnh miệng!" Tay Minh Ngọc giơ cao hướng thẳng mặt nàng, "Chính tai ta nghe thấy rõ ràng ngươi gọi ngài ấy là thiếu gia. Ngươi và ngài ấy có thân phận cùng quan hệ gì, sao ngươi dám trêu đùa khiến ngài ấy chịu không nổi vậy hả?"

Thì ra nàng ta nhìn thấy như vậy, nghe được như vậy...

Ngụy Anh Lạc lập tức định thần lại, nếu như đối phương đã không nắm được thóp, mình sao phải tự nhiên chịu một cái tát oan uổng như vậy, lập tức nắm lấy tay đối phương, cười nói: "Minh Ngọc tỷ tỷ, nếu ta thật sự làm sai chuyện, tỷ có thể bẩm báo Hoàng hậu nương nương để phạt ta, nhưng vô duyên vô cớ thì thứ cho ta không thể nhận!"

Minh Ngọc hiển nhiên không muốn làm to chuyện.

Hoặc nói đúng hơn, nàng không muốn để cho Ngụy Anh Lạc có cơ hội thân cận với Hoàng hậu nương nương rồi.

"Hay, hay lắm, một cung nữ nhỏ bé như ngươi mà dám chống đối ta. Ngươi đem Trường Xuân cung này thành nhà của ngươi, đem bản thân thành chủ tử rồi hả?" Minh Ngọc hất tay của nàng ra, cười lạnh ra lệnh, "Xem ra công việc còn chưa đủ nhiều nên ngươi rảnh rỗi nghĩ ngợi lung tung, quên luôn thân phận của mình -- Đi! Quét dọn hết cả đại điện này đi! Lát nữa ta sẽ tới kiểm tra, nếu có một chút không sạch thì ta sẽ lột da ngươi!"

https://thuviensach.vn

Nếu nói lúc trước còn có chút che che giấu giấu, nhưng từ hôm nay, Minh Ngọc bắt đầu trắng trợn nhằm vào Ngụy Anh Lạc.

Cuối cùng người chịu trận là nàng, công việc khổ cực nhất đều đổ lên đầu nàng. Sau khi làm xong còn chọn chọn lựa lựa, phàm là khe cửa sổ khắp nơi sót lại một hạt bụi, lập tức ra lệnh Ngụy Anh Lạc dọn dẹp lại cả Trường Xuân cung này một lần nữa.

Ngay cả đại cung nữ Nhĩ Tình cũng nhìn không nổi nữa, tranh thủ thời gian rảnh đi tìm Minh Ngọc nói: "Ngươi cũng không nên quá phận như thế. Nếu cô ấy chịu không được làm ồn đến Hoàng hậu nương nương, mặt ngươi cũng khó coi đi."

"Cô cho rằng ta sẽ cho cô ta có cơ hội đó sao?" Minh Ngọc cười nói.

Nếu lúc trước chỉ hành hạ Ngụy Anh Lạc, không cho phép nàng và Hoàng hậu gặp mặt nói chuyện, thì hiện tại lại bất đồng với nhau. Bây giờ Minh Ngọc đã tìm được cơ hội, nhắm ngay phiên trực của Ngụy Anh Lạc không bố trí cho nàng xuất hiện trước mặt Hoàng hậu.

"Nương nương, nước rửa mặt có rồi."

Trong phòng có đặt một tấm gương sáng, mặt kính bình như hồ nước, Hoàng hậu trong gương nhíu mày hỏi: "Minh Ngọc, sao ngươi lại đến đưa nước, Anh Lạc đâu?"

Minh Ngọc đem chậu đồng đặt trên bàn, nước ấm hơi hơi lay động, nàng thở dài nói: "Ai mà biết cô ta lười biếng trốn ở đâu rồi? Nếu như không phải nô tỳ hỏi trước, đến nước dùng cho chủ tử e là cũng không có rồi!"

Hoàng hậu càng nhíu mày chặt hơn: "Anh Lạc thật sự lười vậy sao?"

https://thuviensach.vn

"Cô ta bản lĩnh khác thì không có, nói thì rất lợi hại." Minh Ngọc đem khăn bỏ vào chậu nhúng nước, miệng vẫn không ngừng khua môi múa mép, "Lần trước nô tỳ chỉ nói vài câu với cô ta, cô ta đã dám lên giọng với nô tỳ, không chừa cho nô tỳ mặt mũi nào! Nương nương, người như vậy sao có thể ở lại Trường Xuân cung được chứ?"

Lời nói sắc bén tựa như dao.

Lần một lần hai, Hoàng hậu còn có thể xem như gió thoảng bên tai; nhưng nếu nhiều lần, đáy lòng liền không khỏi sinh ra thành kiến.

"Nhĩ Tình, ngươi nói xem?" Nghe là ngầm hiểu, Hoàng hậu không đến nỗi đối phương nói gì cũng tin, thế là nhìn qua tấm gương hỏi, "Anh Lạc thực sự vậy sao?"

Ngón tay chải tóc trên đỉnh đầu nàng dừng lại một chút.

Lợi dụng tấm gương không soi đến được, Minh Ngọc nháy mắt liên tiếp với Nhĩ Tình.

Nhĩ Tình lườm nàng ta một cái, nghĩ cũng không muốn đắc tội nàng, nhưng cũng không định bỏ đá xuống giếng, thế là cân nhắc một chút ngôn từ rồi nói: "Có lẽ không quen việc ở Trường Xuân cung, cần phải có chút mài giũa từ lão nhân."

"Nếu đúng như vậy thì sáng sớm ngày mai bảo Anh Lạc quay lại phường thêu đi." Hoàng hậu có chút tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Đợi một chút, bên ngoài có sấm chớp phải không?"

Một tia sấm sét lóe lên phía chân trời, chiếu lên trời đất một mảnh trắng như tuyết.

Hoàng hậu ngồi trên ghế bị hù dọa một cái, chẳng còn lòng dạ quan tâm đến tóc tai, hướng cửa lao thẳng ra ngoài: "Hoa của ta, hoa nhài của

https://thuviensach.vn

ta!"

"Nương nương, nương nương chậm một chút!" Nhĩ Tình và Minh Ngọc vội vàng đuổi theo sau.

Cơn mưa này bất chợt đến, hơn nữa càng lúc càng to, Hoàng hậu và đám người sau lưng cùng nhau đi tới, lá cây ven đường rơi vô số, trên mặt đất loang lổ những vũng nước mưa đọng lại.

"Nhanh, cầm vải bố đến nhanh lên! Nhanh che hoa lại!" Hoàng hậu lòng như lửa đốt, xông vào vườn hoa rồi lại sửng sốt dừng lại.

Mưa như trút nước đổ xuống, Anh Lạc mặc áo tơi đang lôi kéo vải bố, dùng sức che được hơn phân nửa số hoa.

"... Hoàng hậu nương nương." Nàng nghe thấy tiếng người liền quay đầu sang, hiện ra một gương mặt thanh lệ trắng mịn bị nước mưa làm cho ướt sũng, giống như một nhành hoa nhài dịu dàng nở rộ giữa khu vườn, cười nói, "Người sao lại đến đây?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thăm bệnh

"Uống chén canh gừng này đi."

"Tạ nương nương ban thưởng."

Ngụy Anh Lạc tiếp nhận chén gừng do chính tay đối phương đưa tới, hơi nhấp một ngụm, canh nóng làm cho thân thể lạnh băng run rẩy.

"Nhờ có ngươi mà số hoa trong vườn mới được bảo vệ." Hoàng hậu tò mò nhìn qua nàng, "Nhưng mà sao ngươi biết được trời sẽ mưa?"

"Tối qua trăng quầng, sáng sớm phía đông lại có mây đen, e là hôm nay sẽ có mưa lớn. Nô tỳ sợ hoa trong vườn bị úng nước, cho nên buổi sáng quét dọn nội và ngoại viện xong lập tức lấy vải bố che lại." Ngụy Anh Lạc cung kính trả lời.

Hoàng hậu nghe xong, sau đó nghiêng đầu liếc nhìn Minh Ngọc.

Một người không thể nào quét dọn cả nội lẫn ngoại viện được, cần có ít nhất bảy đến tám cung nữ cùng nhau làm mới xong, hơn nữa theo như lời nàng nói, buổi sáng quét xong toàn bộ hai viện, nghĩa là trời chưa sáng đã phải rời giường -- Minh Ngọc, lời ngươi nói sao ngược lại vậy?

"Nếu biết trước hôm nay trời sẽ mưa, sao không sớm nói với những người khác?" Dù sao cùng sống chung ở Trường Xuân cung lâu như vậy, Nhĩ Tình cố ý thay Minh Ngọc hỏi một câu, thích thú hỏi Ngụy Anh Lạc, "Nếu ngươi sớm thông báo với bọn họ, chuẩn bị sẵn sàng, thì hoa trong vườn cũng không đến nỗi rụng nhiều vậy rồi."

https://thuviensach.vn

Sức người có hạn, Ngụy Anh Lạc tuy rằng đã dốc hết toàn lực, nhưng cuối cùng vẫn không thể bảo vệ được tất cả, hoa rơi như mưa, vườn đất giờ đây nhuộm màu hồng cánh hoa.

"Ta có nói rồi nhưng..." Nào ngờ Ngụy Anh Lạc lại trả lời như vậy, ánh mắt sau đó còn hữu ý vô tình liếc về phía Minh Ngọc.

Nàng tuy rằng không chỉ đích danh ai cả, nhưng phàm là người trong cung đều có đôi mắt lão luyện hơn người bên ngoài rất nhiều.

Hoàng hậu lập tức hiểu rõ người Ngụy Anh Lạc muốn nhắc tới là ai, lại liếc qua Nhĩ Tình đang cúi đầu lặng thinh, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, lời lẽ ôn nhu hướng Ngụy Anh Lạc nói: "Được rồi, hôm nay cho ngươi nghỉ cả ngày, uống xong chén canh gừng này rồi trở về tắm nước nóng, sau đó đi ngủ sớm đi, đừng để bị nhiễm phong hàn."

"Tạ nương nương." Ngụy Anh Lạc uống xong chén canh gừng rồi lui ra ngoài, từ đầu đến cuối chưa hề nói xấu về Nhĩ Tình nữa chữ nào.

Nhưng trong mắt Hoàng hậu không nén nỗi thất vọng, muốn giấu cũng giấu không được.

"Nương nương, nô tỳ..." Nhĩ Tình vắt óc suy nghĩ biện giải cho hành vi của mình.

Hoàng hậu nhấc tay ngăn nàng giải thích, hay nói cách khác ngăn nàng tiếp tục xem mình trở thành kẻ đần để lừa gạt.

"Ta có mắt, tự ta có thể nhìn hiểu mọi chuyện." Hoàng hậu nửa là cảnh cáo nửa là khuyên nhủ, nói với nàng, "Nhớ kỹ một câu, nhiều lời tất mất!"

Nhĩ Tình giống như xấu hổ gục đầu, trong nháy mắt lúc Hoàng hậu xoay người sang chỗ khác, nàng nâng lên một đôi mắt tràn ngập oán giận.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Ngụy Anh Lạc không bị nhiễm phong hàn, ngược lại Hoàng hậu đau đầu nhức óc đứng lên.

Một cánh tay duỗi ra từ bên trong màn lụa rủ xuống, Trương Viện Phán đặt ngón tay nhẹ nhàng bắt mạch đối phương, nửa ngày sau mới phán đoán: "Nương nương đau đầu nhức thân, nhất định là nhiễm phải phong hàn, dẫn đến kinh phổi bức bối, không có gì đáng ngại. Lát nữa thần sẽ kê một thang thanh kim ninh thấu ẩm, dùng gừng tươi và lê làm thuốc dẫn, chịu khó tịnh dưỡng nửa tháng thì phượng thể sẽ bình phục."

Hoàng hậu nghiêng người trong trướng, thanh âm phát ra mang theo giọng mũi: "Trương Viện Phán là hạnh lâm thánh thủ (cao tay tài giỏi), bản cung dĩ nhiên yên tâm rồi, nếu không cũng sẽ không giao Du quý nhân cho ngươi. Phải rồi, nhắc đến Du quý nhân, gần đây sức khỏe cô ấy ổn không?"

"Cái này..." Trương Viện Phán do dự một chút, nói, "Hoàng hậu nương nương, Du quý nhân thường xuyên mắc chứng chóng mặt, thần hao tâm tổn trí giúp quý nhân chữa trị, đáng tiếc hiệu quả rất ít. Truy tận gốc rễ, Du quý nhân ưu tư quá độ, cảm xúc thất thường. Cứ thế mãi, thần sợ... sợ..."

"Sợ sẽ ảnh hưởng đến long thai trong bụng, đúng không?" Hoàng hậu thấy hắn không dám nói nên tự mình tiếp lời.

Trương Viện Phán nhẹ nhàng thở ra, trả lời: "Vâng."

Sau khi cho người tiễn Trương Viện Phán, Hoàng hậu cố gắng nâng người muốn từ trên giường đứng lên: "Nhĩ Tình, giúp bản cung thay quần áo, khụ khụ, bản cung muốn đi thăm Du quý nhân, khụ khụ khụ..."

"Không được đâu nương nương, người vừa mới nhiễm phong hàn, phải nên dưỡng bệnh cho tốt, sao lúc này có thể ra gió nữa?" Nhĩ Tình có chút nóng lòng vội vàng vỗ lưng thay nàng.

https://thuviensach.vn

Trong mắt Hoàng hậu cũng hiện lên chút do dự, không phải nàng quan tâm chút bệnh cỏn con này, chỉ sợ mình qua sẽ lây bệnh cho Du quý nhân, ảnh hưởng đến long thai trong bụng. Nàng xoay chuyển con ngươi, tầm mắt rơi trên người Minh Ngọc đang đứng góc phòng. Hoàng hậu bỗng nhiên nói: "Minh Ngọc, ngươi thay ta đi một chuyến."

"Nô tỳ?" Minh Ngọc nghe vậy sững sờ.

Hoàng hậu gật gật đầu: "Trong kho còn hộp sâm mới vừa tiến cống, ngươi hãy mang đến Vĩnh Hòa cung, nói với Du quý nhân, kêu muội ấy chịu khó dưỡng thai, bản cung sẽ qua thăm muội ấy sớm thôi."

"... Vâng." Minh Ngọc miễn cưỡng đáp lại.

Từ trong kho phòng đi ra, Minh Ngọc đầy một bụng ủy khuất, loại chuyện vặt vãnh chân chạy thế này, lúc trước chỉ cần tùy tiện hô tiểu cung nữ nào đó giao việc là xong rồi...

Bỗng nhiên bước chân ngừng lại, Minh Ngọc hướng người phía trước hô to: "Ngươi tới đây!"

Ngụy Anh Lạc đang quét trong đại điện, nghe vậy ngừng lại cây chổi trong tay, hướng nàng đi đến.

Minh Ngọc đưa tay ném một cái, hộp sâm bay một vòng trên không trung, Ngụy Anh Lạc lanh tay lẹ mắt tiếp được.

"Đến Vĩnh Hòa cung một chuyến, nói với Du quý nhân, Hoàng hậu nương nương vẫn luôn lo cho người, bảo người cứ an tâm dưỡng thai. Nhớ chưa?" Minh Ngọc phân phó xong lập tức xoay người rời đi, không cho đối phương nửa điểm cơ hội cự tuyệt.

Mà Ngụy Anh Lạc cũng không muốn cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Đã lâu không gặp, không biết vị Du quý nhân đáng thương kia dạo này sao rồi.

Ôm hộp sâm đi ra Trường Xuân cung, Ngụy Anh Lạc xuyên qua lối nhỏ trong rừng đến Vĩnh Hòa cung, cánh cửa màu đỏ đóng chặt, nàng đưa tay gõ: "Hoàng hậu nương nương sai nô tỳ qua thăm Du quý nhân, xin hãy mở cửa."

Đợi cả buổi không thấy bóng người quản cửa đâu cả.

"Du quý nhân, Du quý nhân?" Ngụy Anh Lạc lại gõ gõ cửa, "Có ai không?"

Vẫn như cũ không người nào lên tiếng.

Ngụy Anh Lạc trong lòng trào lên cảm giác quái dị, trong cung không thể so với bên ngoài, nếu chủ tử không có mặt ở nhà, ít nhất sẽ có một hai thái giám và cung nữ ở lại trông coi nội cung.

Lưỡng lự trước cửa một lát, đang phân vân không biết nên đi hay chờ, bỗng nhiên nghe thấy bên trong cửa loảng xoảng một tiếng thật lớn.

Một cỗ cảm giác không ổn tập kích chạy lên não, Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên cắn răng một cái, gầm nhẹ một tiếng: "Du quý nhân, đắc tội!"

Ngụy Anh Lạc lui về sau một bước, tiếp đó cúi thấp người, dùng hết khí lực toàn thân đẩy bản thân lên cửa, oanh được một tiếng, hai bên cánh cửa rộng mở, nàng lảo đảo vài bước, sau đó trợn mắt há mồm chứng kiến hình ảnh trước mắt.

Chỉ thấy nội cung được bố trí giống như một gian linh đường.

Hương nến, cống phẩm, vải trắng, đầy đủ mọi thứ, trên mặt đất còn đặt một chậu than bằng đồng, trong chậu tàn lửa chưa tắt, từng ngọn từng

https://thuviensach.vn

ngọn đốt cháy tiền giấy nguyên bảo.

Trên mặt đất chổng chơ một bên bài vị, cũng không biết là bị người đụng hay từ trên bàn rơi xuống, nhưng âm thanh nó chạm đất chính là lý do khiến Ngụy Anh Lạc vọt vào, sau đó mới nhìn thấy --

Du quý nhân nằm rạp trên mặt đất, cổ ngẩng lên thật cao, trên đầu quấn quanh một đoạn khăn trắng.

Một gã thái giám cưỡi nàng từ phía sau, hai tay dùng sức quấn khăn quanh cổ siết chặt, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh dữ tợn.

"Ngươi làm gì đó!" Ngụy Anh Lạc nghiêm nghị quát.

Lúc này thái giám mới phát hiện trong điện xuất hiện thêm một người, trong mắt hiện lên một tia hung quang, hắn vứt bỏ Du quý nhân nhào ngay đến Ngụy Anh Lạc, hai tay gắt gao bóp cổ nàng, âm mưu giết người diệt khẩu!

"A! ! !"

Một tiếng hét thảm -- từ trong miệng thái giám phát ra.

Hắn lui về sau, tay phải gắt gao bụm một bên cổ -- chỗ đó có một cây trâm đâm vào.

Ngụy Anh Lạc cho tới bây giờ không phải là người chịu thua thiệt, vừa thấy đối phương hướng bản thân vọt tới, nàng không nói hai lời liền nhổ cây trâm xuống chọc vào, nếu không phải đối phương kịp thời tránh được, cây trâm này có thể đã đâm thủng mắt hắn rồi.

Thái giám nhổ xuống cây trâm, nắm chặt trong tay.

Ngụy Anh Lạc chậm rãi lui về sau -- trên đầu nàng không còn cây trâm nào nữa.

https://thuviensach.vn

Thình lình quay người bỏ chạy, Ngụy Anh Lạc vừa chạy vừa hô to: "Có ai không, có ai không! Có thích khách!"

Nàng xông thẳng một đường ra nội viện, phía trước truyền đến tiếng bước chân nhao nhao loạn xạ, sắc mặt vui mừng vừa mới nổi lên đã lập tức đông cứng.

Chỉ thấy một đoàn cung nữ thái giám, vây quanh một cung phi Mẫu Đơn đẹp rực rỡ, khí thế hung hăng hướng bên này đi tới.

"Tuệ quý phi." Ngụy Anh Lạc cuồng loạn trong lòng, "Người sao lại đến đây?"

Không đúng, cực kỳ không đúng.

Vĩnh Hòa cung tuy rằng vắng vẻ, nhưng Du quý nhân dù sao cũng là chủ tử, còn là một chủ tử đang mang long thai, bên cạnh không đến nỗi ngay cả một người hầu hạ cũng không có.

Những người đó đi đâu hết rồi, bị ai điều đi hay đã bị diệt khẩu?

Còn có đoàn người không mời mà đến trước mắt này...

Bọn họ tiến đến gần cũng nhìn thấy Ngụy Anh Lạc. Bắt gặp Tuệ quý phi nhíu mày, Chi Lan lập tức chỉ tay vào nàng: "Bắt lấy cô ta!"

Chạy!

Ngụy Anh Lạc quay người nhào về lại đại điện, nhanh chóng đóng cửa khóa chốt, sau đó đẩy bàn đến ngăn ở cửa.

"Người đâu! Phá cửa!"

"Vâng!"

https://thuviensach.vn

Một hồi âm thanh xô đẩy phá cửa liên tiếp vang, giống như sóng biển càng lúc càng nhanh nuốt dần bãi cát.

Tình huống trong phòng cũng không khá hơn là bao. Thấy Ngụy Anh Lạc đi rồi quay lại, thái giám nhe răng cười nhào lên người nàng đánh, hai người vật nhau loạn xạ, may mà cổ của hắn liên tục chảy máu, Ngụy Anh Lạc nhắm chuẩn điểm ấy, ngón tay hướng vết thương bấu véo không ngừng.

Cuối cùng thái giám nhịn không được nữa, hai mắt nhắm nghiền ngã xuống đất.

"Hộc, hộc..." Ngụy Anh Lạc cũng không ổn hơn tí nào, quần áo tóc tai đều lộn xộn một mảng, trên người còn bị đối phương dùng cây trâm đâm mấy lỗ, mỗi một bước đi, quần áo lại bị máu nhuộm đỏ một ít. Nàng chịu đựng đau chập choạng đi đến bên cạnh Du quý nhân, nâng người nàng dậy hối thúc, "Quý nhân, tỉnh lại, người mau tỉnh lại đi."

Du quý nhân vẫn một mực chưa tỉnh.

"Làm sao đây?" Ngụy Anh Lạc lẩm bẩm nói, ánh mắt băn khoăn lướt qua một vòng, cuối cùng rơi vào tiền đang đốt cháy trong chậu than trước mặt, thoáng do dự một chút, cắn răng nói, "Hết cách rồi, đành nhờ người bên ngoài vậy..."

Trôi qua thời gian nửa chén trà nhỏ, toàn bộ Tử Cấm Thành một mảnh đại loạn.

"Nhanh, bên này, bên này!"

"Lấy cái đó sao đựng nước đủ, đổi lại thùng lớn hơn đi."

"Đến rồi đến rồi!"

https://thuviensach.vn

Đang định đi thăm bệnh tỷ tỷ, Phú Sát Phó Hằng dừng lại bước chân, giữ chặt một tiểu thái giám đang gấp gáp chuẩn bị chạy, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Tiểu thái giám trong tay mang theo thùng gỗ đầy nước, không kịp thở nhìn về phía sau hắn: "Bên kia... Vĩnh Hòa cung bên kia đang cháy."

Phú Sát Phó Hằng nghe vậy sững sờ, hắn quay đầu lại, chỉ thấy một luồng khói cuồn cuộn từ Vĩnh Hòa cung bay thẳng lên trời.

P.s: xin lỗi mọi người, hôm qua gặp chút chuyện nên chỉ đăng được một chương :(((giờ mình bù đây.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chủ mưu đằng sau

"Nương nương, nương nương, không xong rồi!" Chi Lan đi rồi quay lại, bẩm báo Tuệ quý phi, "Bên ngoài có rất nhiều người đến đây! Toàn bộ đều đến Vĩnh Hòa cung hết rồi!"

Bọn thái giám xô cửa nghe vậy liền ngừng lại, từng người hướng Tuệ quý phi đợi lệnh.

"Nhìn cái gì?" Tuệ quý phi sao chịu bỏ dở nửa chừng, cắn răng nói, "Người không phải còn chưa tới sao, nhanh phá cửa đi! Bằng không thì các ngươi chết chắc!"

"Vâng!"

Đập phá một hồi lâu, cuối cùng cũng không chống nổi nữa.

Oanh một tiếng, cả cửa lẫn bàn phía sau đều bị văng ra.

Tuệ quý phi quá đỗi vui mừng, dẫn mọi người xông vào đại điện, ánh mắt xoay chuyển rơi vào chậu than đặt bên cửa sổ, chỉ thấy bên trong chẳng những đốt nguyên bảo ngọn nến, còn có màn lụa xé rách, khói đen cuồn cuộn từ trong chậu bay ra cửa sổ, nhuộm đen cả nửa bầu trời.

Ánh mắt chậm rãi di động hướng đến kẻ đầu sỏ bên cạnh chậu than, ban đầu Tuệ quý phi bị bất ngờ đánh ập vào người, ngay sau đó sinh ra cuồng nộ bị người trêu chọc: "Là ngươi!"

Chính là kẻ đần trước kia ở trước mặt nàng ăn bảy bát bột củ sen!

https://thuviensach.vn

Có thể hạ đo ván thái giám ám sát để cứu Du quý nhân, có thể sử dụng khói lửa thu hút toàn bộ người trong hoàng cung làm cứu binh, người như vậy sao có thể là kẻ đần!

Giờ phút này, Tuệ quý phi ngay cả Du quý nhân cũng không màng đến nữa, đưa tay chỉ thẳng Ngụy Anh Lạc: "Giết cô ta!"

Từng viên thái giám một bước tới gần Ngụy Anh Lạc, giống như con nhện đang bò trên tấm lưới, bốn phương tám hướng đều không chỗ thoát thân. Bọn hắn càng tiến sát, bóng đen bao trùm người Ngụy Anh Lạc càng lớn. Bỗng nhiên một đường ánh sáng lóe lên, Ngụy Anh Lạc hai mắt sáng ngời, vận sức hét lớn: "Phú Sát đại nhân, cứu, cứu ta!"

Đạo ánh sáng kia vọt tới trước người nàng.

Đem Ngụy Anh Lạc che chở phía sau, kiếm trong tay giương ra trước mặt bọn thái giám, vẻ mặt Phú Sát Phó Hằng ngưng trọng chất vấn: "Quý phi nương nương, chuyện này là thế nào?"

Cặp môi đỏ mọng Tuệ quý phi khẽ động, mở lời vu cáo hủy hoại người trong sạch: "Hôm nay bản cung đi ngang qua Vĩnh Hòa cung, vốn tiện đường định thăm hỏi Du quý nhân, ngờ đâu trùng hợp phát hiện nha đầu kia muốn mưu hại Du quý nhân, tất nhiên phải bắt giữ cô ta rồi!"

Ngụy Anh Lạc sớm dự liệu được nàng ta sẽ đổ tội cho mình, lập tức thanh minh: "Chân tướng như thế nào, chờ Du quý nhân tỉnh lại sẽ biết ngay thôi."

Mọi người lúc này mới chú ý tới Du quý nhân đang hôn mê bất tỉnh, lập tức tiến lên xem xét, sau đó đi ra ngoài mời thái y đến. Đợi đến khi thái y đang khám bệnh cho Du quý nhân, Phú Sát Phó Hằng kéo Ngụy Anh Lạc sang một bên, thấp giọng hỏi nàng: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Ngươi mau giải thích rõ mọi chuyện cho ta."

https://thuviensach.vn

"Ta phụng mệnh Hoàng hậu nương nương đến thăm Du quý nhân, tới nơi phát hiện tên thái giám kia đang thắt cổ Du quý nhân." Ngụy Anh Lạc chỉ chỉ hung thủ vừa mới tỉnh lại trên mặt đất, nói tiếp, "Ta đánh ngất hắn, định chạy ra ngoài điện cầu cứu, kết quả liền nhìn thấy Tuệ quý phi. Quý phi vừa nhìn thấy ta, lập tức đã sai người giết ta! Vạn bất đắc dĩ ta mới trốn về đại điện, dùng khói dẫn mọi người tới cứu!"

Phú Sát Phó Hằng nhìn người đang quỳ dưới đất, lạnh lùng nghiêm nghị quát: "Nói, ngươi là ai? Ai sai ngươi tới giết người?"

So với Ngụy Anh Lạc, tên thái giám xuất hiện ở đây càng thêm kỳ quặc.

Hắn toàn thân dính máu, vả lại vừa hỏi thuộc hạ, hắn căn bản không phải là người của Vĩnh Hòa cung.

Bây giờ bị mọi người vây vào giữa, hắn chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt đầy máu lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: "Là Hoàng hậu nương nương phái ta đến."

"Bản cung trở thành chủ mưu giết người khi nào vậy?"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, gặp Hoàng hậu chẳng biết lúc nào đã đứng trước cửa, khi nghe thấy câu nói của thái giám, khuôn mặt trước giờ điềm tĩnh không tranh giành giờ đây khó nhịn được lộ vẻ tức giận.

Thái giám len lén nhìn lướt qua Tuệ quý phi, nàng ta híp mắt cảnh cáo, hắn lại nặng nề cúi đầu xuống, hướng Hoàng hậu nương nương dập đầu như bắm tỏi: "Hoàng hậu nương nương, nô tài cũng không muốn nói, nhưng bây giờ sự tình bại lộ, thật sự không thể không nói! Người mất đi con trai trưởng, ghen ghét Du quý nhân mang long thai, lợi dụng phủ nội vụ an bài nhân lực, gài nô tài vào Vĩnh Hòa cung, kêu nô tài tìm cơ hội trừ khử Du quý nhân! Hôm nay là lễ Chung thất của Di tần (cúng 49 ngày), trong

https://thuviensach.vn

cung không cho bái tế, Du quý nhân đành phải xua mọi người đi, nô tài vừa rồi tìm được cơ hội -- "

"Nói bậy!" Hoàng hậu tức giận đến mức toàn thân phát run, vốn thân thể đã không khỏe, hiện giờ đôi mắt càng nồng đậm lửa giận, nếu không có Nhĩ Tình bên cạnh vịn đỡ, chỉ sợ đã té xỉu ngay trên đất rồi.

"Hoàng hậu nương nương, chú ý sức khỏe!" Phú Sát Phó Hằng vội vàng trấn an tỷ tỷ, xoay mặt nhìn về phía thái giám, ánh mắt sắc lạnh như dao, chỉ vài bước đã đứng trước mặt tên nọ, một tay níu áo đối phương nhấc lên, "Ai bảo ngươi vu hãm Hoàng hậu? Ngươi nên biết, đó là tội lớn tru di cửu tộc!"

"Nô tài không dám! Nếu nương nương không lời căn dặn, làm sao nô tài có gan tày trời này? Hôm nay nương nương trở mặt không nhận, nô tài không còn lời nào để nói! Chỉ đành dùng đến cái chết, bảo toàn lòng trung thành với nương nương!" Nói xong, tên đó lại nhếch miệng mỉm cười với hắn, một ngụm máu đỏ thẫm thuận theo khóe môi chảy xuống.

Phú Sát Phó Hằng chấn động, vội vàng hô: "Thái y!"

Bên trong thái y đang chẩn bệnh cho Du quý nhân vội vàng chạy ra, đem ngón tay đè lên mạch cổ thái giám, lại căng mắt hắn ra xem rồi nhìn cả sắc môi, lắc lắc đầu, hướng về Phú Sát Phó Hằng bẩm báo: "Răng hắn có giấu độc tố cao, chết ngay lập tức."

Chết không đối chứng -- bốn chữ này nhảy nhót mãnh liệt trong lòng Phú Sát Phó Hằng.

"Hắn nói dối." Ngay lúc Phú Sát Phó Hằng sốt ruột bất an, một thanh âm lành lạnh vang lên chui vào lỗ tai hắn. Hắn nhìn lại hướng tiếng nói ấy, bắt gặp Ngụy Anh Lạc vươn người đứng dậy, mặc dù trâm tóc lộn xộn nhưng lại quả quyết cứng như đá, đối với mọi người lãnh đạm nói, "Nếu Hoàng hậu nương nương muốn giết Du quý nhân, vì sao còn kêu nô tỳ đến

https://thuviensach.vn

đây thăm hỏi? Thái y, mời ngài nói xem trên người thái giám có bao nhiêu thương tích?"

Thái y mặc dù không hiểu ý nàng lắm, nhưng được Phú Sát Phó Hằng đánh mắt bảo làm, liền thành thành thật thật trả lời: "Trên người hắn có tổng cộng ba vết thương lớn nhỏ, trên cổ có một vết máu do đầu trâm gây ra, chỗ trán còn bị vật nặng đập vào nên sưng húp."

"Đều do nô tỳ làm đấy." Ngụy Anh Lạc nhanh chóng thừa nhận, thuận tiện vén một bên tay áo lên, lộ ra một mảng tím xanh cùng vết máu ứ đọng, "Trên người nô tỳ cũng có nhiều vết thương như vậy, đều do liều mạng cùng đánh nhau với hắn. Thử hỏi nếu Hoàng hậu nương nương thật muốn lấy mạng Du quý nhân, vì sao còn đích thân sai nô tỳ đến đây ngăn cản hắn? Đó chẳng phải tự mình mâu thuẫn sao?"

Thấy mọi người lâm vào trầm tư, Tuệ quý phi híp híp mắt, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Có lẽ... Hoàng hậu kêu ngươi đến giết người diệt khẩu?"

"Bằng một bộ dáng chật vật thế này sao?" Ngụy Anh Lạc đi vài bước trước mặt mọi người, đem miệng vết thương cùng tóc tai bù xù phơi bày ra ngoài, sau đó cười hỏi, "Nếu là giết người diệt khẩu, vì sao nô tỳ lại đến với hai bàn tay trống trơn? Đừng nói là dao găm, đến gậy gộc cũng đều không có!"

Không phải sao?

Thể chất nam nữ vốn khác biệt, ngay cả vũ khí cầm tay đều không có, đừng nói là giết người diệt khẩu, nếu làm không tốt còn có thể bị đối phương giết lại đấy.

"Ngược lại là Quý phi." Ngụy Anh Lạc chợt đem ánh mắt hướng về người đang đứng sau đám cung nhân kia, nhẹ nhàng hỏi, "Hôm nay vì sao nương nương đến Vĩnh Hòa cung? Nói là đến thăm hỏi, nhưng hai tay lại trống trơn, chỉ dẫn theo một đám thái giám sát khí bức người..."

https://thuviensach.vn

Mọi người nhìn Tuệ quý phi bằng ánh mắt ngờ vực.

"To gan!" Tuệ quý phi cả giận nói, "Ngươi dám hoài nghi bản cung?"

Đám cung nhân phía sau nhìn nàng ta chằm chằm, chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn hắn sẽ nhào tới bắt giữ Ngụy Anh Lạc ngay lập tức.

"Bản cung cho rằng mỗi lời Anh Lạc nói đều có đạo lý!"

Nơi đây còn có một người khác thân phận tôn quý, chỉ cần nàng nói một câu, bất luận kẻ nào cũng không dám động thủ với Ngụy Anh Lạc.

Nghỉ ngơi một lát, Hoàng hậu đã hồi phục lại chút ít. Nàng được Nhĩ Tình dìu đỡ đi đến trước mặt Tuệ quý phi, hai người bốn mắt nhìn nhau, nàng thản nhiên nói: "Anh Lạc đã nói rõ ràng rồi, còn ngươi thì sao? Tuệ quý phi, ngươi giải thích như thế nào về hành vi của mình đây?"

Ngụy Anh Lạc diễn giải hợp lý, đồng thời giải vây cho nàng.

Chết không đối chứng -- không chỉ bất lợi đối với Hoàng hậu, mà ngay cả Tuệ quý phi cũng thế.

Luận lời nói và động cơ, cả hai đều kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không thoát khỏi tình nghi, nhưng hiềm nghi đối với Tuệ quý phi lại nặng hơn một chút.

Nếu như xảy ra trước mặt Hoàng thượng, thử hỏi hắn sẽ giúp ai? Sẽ tin ai?

Nhiều tai mắt vây xem như vậy, Tuệ quý phi chỉ có thể hít sâu một hơi, nghiến răng nuốt cục tức vào bụng: "... Là thần thiếp sai, mê muội tin lời của một tên thái giám quèn mà hiểu lầm người, suy nghĩ kỹ lại hắn vì muốn giấu giếm chủ mưu phía sau nên cố ý vu hãm Hoàng hậu nương nương rồi."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, sao có thể mê muội tin lời hung thủ chứ." Hoàng hậu nửa là khuyên nhủ, nửa là cảnh cáo nói, "Ngươi thân là Quý phi, từng câu từng chữ đều làm gương cho mọi người, phải biết thận trọng từ lời nói đến việc làm. Được rồi, trở về Trữ Tú cung mà suy nghĩ sám hối đi!"

Hoàng hậu nương nương trong lòng sáng tỏ như sao. Cả sự tình, nguyên nhân và kết quả, nàng đã đoán được bảy tám phần.

Trên đường trở về Trường Xuân cung, nàng vẫy tay gọi Ngụy Anh Lạc đến bên cạnh, cầm tay nàng bỏ vào tay mình, vừa đi vừa nói: "Tuệ quý phi bị thiệt thòi như vậy, chắc chắn sẽ hận ngươi thấu xương, ngươi có sợ không?"

"Nô tỳ sợ." Ngụy Anh Lạc bộ dạng phục tùng nói, "Nhưng vì Hoàng hậu nương nương, vì Du quý nhân, nô tỳ không thể không nói."

Hoàng hậu hài lòng nở nụ cười, ánh mắt tràn ngập trìu mến nhìn nàng: "Hôm nay nếu như không nhờ ngươi, chậu nước bẩn này bản cung cũng không rửa sạch được. Hài tử ngoan, ngươi yên tâm đi, bản cung sẽ không để Tuệ quý phi động tới một sợi tóc của ngươi đâu."

Nàng nói gần nói xa, ý tứ muốn nuôi dưỡng Ngụy Anh Lạc trở thành tâm phúc của mình.

Đã là tâm phúc, tự nhiên không thể so sánh với các cung nữ và thái giám, không thể để mặc người khác tùy ý xử trí, đương nhiên là muốn như cánh chim tỉ mỉ che chở nàng.

"Tạ nương nương." Sau đó Ngụy Anh Lạc chợt hỏi nàng thăm dò, "Còn chúng ta... thế này là xong rồi sao?"

"Thái giám giết người đã chết, không có nhân chứng, coi như bẩm báo với Hoàng thượng đi nữa, người biết xử trí thế nào đây?" Am tường cách làm việc trong cung cũng như có ý định bồi dưỡng lâu dài, Hoàng hậu phân

https://thuviensach.vn

tích nguyên do cho Ngụy Anh Lạc hiểu, "Quan trọng nhất là, Du quý nhân cũng đã phạm phải tội lớn..."

"Người là nói..." Ngụy Anh Lạc nhăn đầu lông mày.

"Bản cung biết rõ Du quý nhân và Di tần tình như tỷ muội. Di tần vì mình mà chết, nên vào thất cuối cùng của Di tần, cô ấy đuổi hết những người bên mình đi, một thân một mình thiết lập linh đường để tế bái cố nhân." Hoàng hậu nheo mắt nói, "Nhưng ngươi phải biết rằng, chỉ có chủ tử trong Tử Cấm Thành mới được nhận lễ tế bái. Du quý nhân làm như vậy, nhẹ thì nói vi phạm cung quy, nặng thì nói công khai trù ếm Hoàng thượng và Thái hậu. Vì vậy, cho dù là muốn bảo vệ hai mẹ con họ cũng không thể làm lớn chuyện này, không thể bẩm báo với Hoàng thượng được!"

"Nô tỳ đã hiểu..." Ngụy Anh Lạc ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng nổi lên cảm giác thương cảm.

Đáng thương Di tần.

Cũng bị hàm oan giống như tỷ tỷ mình, sau khi chết đến cả bài vị cũng không có, khắp thiên hạ chỉ có một người nhớ nàng, vụng trộm bái tế nàng.

Tâm tình xuống thấp nặng nề, vết thương trên người cũng đau theo, lại không thể ngay trước mặt Hoàng hậu nhe răng trợn mắt, Ngụy Anh Lạc một đường đỡ Hoàng hậu quay về Trường Xuân cung, chờ người uống thuốc nằm ngủ mới im lặng lui ra ngoài, khập khiễng bước về gian phòng của mình.

Trên đường không một bóng người, Ngụy Anh Lạc vén lên một bên tay áo, nhìn cánh tay trắng bóc đầy rẫy vết thương, nhíu mày thầm nghĩ: Có lẽ mình nên xin thái y một lọ thuốc thôi.

"Cầm lấy đi."

https://thuviensach.vn

Thanh âm của một nam nhân bỗng nhiên truyền đến đối diện nàng.

Ngụy Anh Lạc bước chân ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu.

Trước mắt là một chai thuốc màu trắng.

Ánh mắt thuận theo đầu chai thuốc trượt lên bàn tay đang cầm, khớp xương rõ ràng, thon dài hữu lực, cuối cùng trông thấy khuôn mặt của hắn, Ngụy Anh Lạc có chút kinh ngạc thốt lên: "Thiếu gia?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tặng thuốc

Phú Sát Phó Hằng quay đầu sang chỗ khác, mặt đỏ đến tận mang tai, hắn đứng cách Ngụy Anh Lạc tầm ba bước, tùy thời có thể dễ dàng chuồn nhanh: "Cầm lấy đi."

Ngụy Anh Lạc chần chừ một lát mới tiếp nhận chai thuốc trong tay hắn.

Phú Sát Phó Hằng giống như nhẹ nhàng thở ra, lại xoay người sang chỗ khác nói: "Thuốc này rất hữu dụng với ngoại thương, một ngày bôi hai lần vào sáng và tối."

Ngụy Anh Lạc dời sự chú ý từ vết thương trên người sang thái độ hiện tại của hắn, cẩn thận từng li từng tí dò xét: "Vì sao thiếu gia lại né tránh ta?"

"..." Câu hỏi này khiến Phú Sát Phó Hằng có chút quẫn bách, sau nửa ngày mới ho khan một tiếng, "Nam tử không thể nhìn thẳng thân thể nữ tử, ngươi... tay áo ngươi đang vén lên."

Ngụy Anh Lạc lúc này mới nhớ tới, lúc trước vì kiểm tra thương thế của mình, nàng đem một bên tay áo cuốn đến bả vai, toàn bộ cánh tay đều hiện ra trước mắt hắn, như một ngó sen tươi mới trắng như tuyết, sinh trưởng trong làn nước xanh trong lành.

Chậm rãi buông tay áo xuống, Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng nói: "Được rồi, ngài có thể xoay người lại rồi."

https://thuviensach.vn

Phú Sát Phó Hằng lúc này mới xoay người lại, mặt hắn quả thực có chút mỏng, chỉ là nhìn cánh tay nữ nhân mà cũng đỏ mặt, thoạt nhìn chật vật xen lẫn ngây thơ. Hắn vẫn vô thức nghiêng người chưa phát giác ra, bộ dáng nghiêm túc bất khả xâm phạm như thường ngày, hỏi nàng: "Tại sao hôm nay ngươi phải đốt cháy màn trướng? Nếu không cẩn thận, cả ngươi và Du quý nhân cùng chết cháy trong điện thì sao?"

"Ta biết vô cùng nguy hiểm, nhưng trong tình huống như vậy, đây là cách duy nhất có thể dẫn dụ người đến." Ngụy Anh Lạc thấp giọng nói, "Thử nghĩ xem, nếu ta lớn giọng kêu cứu, nói Tuệ quý phi muốn giết người, ai còn dám xông vào Vĩnh Hòa cung chứ? Bọn hắn đều sợ gặp phải chuyện như vậy, sẽ chỉ giả vờ như không nghe thấy. Nhưng trong cung bị cháy thì khác, tất cả mọi người đều sẽ chạy vào dập lửa, như vậy ta và Du quý nhân có thể được cứu rồi."

Nhớ lại nàng lúc ấy tuyệt vọng bất lực, bộ dáng hướng bản thân lớn tiếng cầu cứu, Phú Sát Phó Hằng trong lòng mềm nhũn, thế là ngữ khí cũng mềm mỏng lại: "Nếu mọi người vẫn chưa kịp tới, Quý phi xông vào đại điện trước thì sao?"

Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn: "Không phải ngài đã tới rồi sao?"

Phú Sát Phó Hằng nghe vậy sững sờ.

Rõ ràng nàng quần áo chỉnh tề, kín cổng cao tường, cũng không cười với hắn, không làm chuyện gì khác người, thế nhưng hắn lại muốn lảng tránh ánh mắt nàng.

Miễn cho bị nàng phát hiện khuôn mặt đỏ bừng.

"Thiếu gia..." Ngụy Anh Lạc tiến sát mặt hắn, "Ngài bị bệnh sao? Mặt của ngài hơi có chút đỏ..."

https://thuviensach.vn

Nàng duỗi một tay ra, như muốn sờ trán hắn đo nhiệt độ.

Phú Sát Phó Hằng vội vàng thối lui một bước.

"Thật xin lỗi." Giống như ý thức được hành vi của mình có chút không thích hợp, Ngụy Anh Lạc thu tay về, cười áy náy với hắn.

Không rõ trong lòng mình là thất vọng hay thở phào nhẹ nhõm, Phú Sát Phó Hằng trầm giọng nói: "Lần sau chú ý một chút, đừng... Là nữ nhân đừng có nở nụ cười như vậy, chẳng lẽ ngạch nương ngươi chưa từng dạy ngươi, thế nào mới là lễ nghi của tiểu thư khuê các sao?"

Ngụy Anh Lạc không cười, thản nhiên nói: "Ta không phải tiểu thư khuê các, cũng không có mẹ."

Phú Sát Phó Hằng nghe vậy sững sờ, định cân nhắc nói gì thêm, liền nghe Ngụy Anh Lạc nặng nề mở miệng.

"Ta chỉ có một tỷ tỷ, tên gọi là Ngụy Anh Ninh." Dừng một chút, Ngụy Anh Lạc cười nói, "Nhưng trong cung tỷ ấy còn một tên gọi khác là A Mãn."

Phú Sát Phó Hằng sắc mặt tái mét.

"Sao vậy?" Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm đối phương, không chịu buông tha bất cứ biến hóa nào, "Thiếu gia, ngài biết tỷ tỷ ta sao?"

"Không biết." Phú Sát Phó Hằng dừng một chút, "Thuốc được đưa đến rồi, chỗ thị vệ ta còn có việc nên đi trước."

Nói hắn mượn cớ rời đi, chi bằng nói là chạy trối chết.

Hắn đi vội vàng như thế, cho nên không chú ý tới lúc hắn rời đi, Ngụy Anh Lạc vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, ngón tay gắt gao nắm chai thuốc, gương mặt vô cảm nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

"Đây là loại thuốc chữa thương tốt nhất, người bình thường không lấy được, chỉ có võ quan phẩm cấp cao mới có."

Đêm xuống, Trương ma ma đi đến thăm nàng, thuận tiện mang theo bình thuốc trị thương, mặc dù cũng là xin thuốc từ chỗ thái y, nhưng so với thuốc chữa thương chuyên dụng đang để trên bàn kia, lại có tác dụng một trời một vực.

Ngụy Anh Lạc nằm lỳ trên giường, xiêm y trên người đã được cởi bớt, phần lưng trơn bóng lộ ra bên ngoài, nàng bị thương nặng nhất không phải ở cánh tay, mà là ở lưng -- nơi xấu hổ lúng túng mà nàng không tự bôi thuốc được.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn lọ thuốc bằng ngọc sáng óng ánh trên bàn, Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói: "Phú Sát Phó Hằng đưa đến, nhưng ta tạm thời không muốn dùng."

Nghe ra lãnh ý trong lời nói của nàng, Trương ma ma lắc đầu, một bên thay nàng bôi thuốc, một bên khuyên nhủ: "Ngươi còn đang hoài nghi hắn?"

"Hôm nay ta trực tiếp hỏi Phú Sát Phó Hằng, ngài ấy nói không quen biết tỷ tỷ ta." Ngụy Anh Lạc cười nói, "Nhưng nhìn sắc mặt của ngài ấy, hình như hoàn toàn không phải là như vậy... Ối."

Trương ma ma vội thả nhẹ lực đạo: "Sao, sao rồi, hết đau chưa? Ai, chuyện gì cũng cần chứng cớ, không bằng không chứng, sao ngươi nghi ngài ấy là hung thủ?"

"Chứng cứ?" Ngụy Anh Lạc trong mắt hiện lên một tia âm lãnh, "Ma ma, người cũng biết tính tỷ tỷ ta mà. Dựa vào tính cách của tỷ ấy, nếu nhặt được ngọc bội quý giá, nhất định sẽ trả lại cho người làm mất. Nhưng tỷ ấy giữ lại ngọc bội, chỉ có hai khả năng: một là tình nhân, hai là kẻ thù. Tỷ tỷ đã có người thương, đương nhiên sẽ không vô tình vứt bỏ, cũng sẽ không

https://thuviensach.vn

dễ dàng thay lòng. Vậy chỉ còn lại một khả năng: Phó Hằng đã vũ nhục tỷ tỷ!"

"Tất cả chỉ là suy đoán của ngươi thôi!" Trương ma ma biết nàng đã có chút nghiền ngẫm, liền vội vàng phân tích với nàng, "Có lẽ miếng ngọc bội đó thực sự chỉ là tỷ tỷ ngươi tình cờ nhặt được, không tìm được người mất nên không thể trả lại, hoặc là... Phó Hằng quả thực có quen biết tỷ tỷ ngươi, nhưng hoàn toàn không liên quan gì đến cái chết của cô ấy..."

Ngụy Anh Lạc tâm tình bất định, sau nửa ngày mới chậm rãi thở ra một hơi: "Ma ma, người nói tỷ tỷ bị mất thanh bạch, lại nhất định không chịu nói đối phương là ai. Nam nhân trong cung ngoài Hoàng thượng ra thì có ngự tiền thị vệ. Nếu là Hoàng thượng thì sẽ trở thành thánh sủng, chẳng có gì không thể nói cả, vậy thì chỉ có thị vệ trong cung. Tỷ tỷ bề ngoài yếu đuối, thực chất thâm tâm lại cứng rắn, vô duyên vô cớ chịu nhục, nhất định sẽ đòi lại công đạo. Tỷ tỷ không nói, không phải là không muốn nói, mà là không dám nói! Tỷ ấy sợ liên lụy người nhà, liên lụy cha và ta. Ai có thể khiến tỷ ấy sợ như thế chứ? Chỉ có Phó Hằng quyền cao chức trọng!"

Nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Trương ma ma, giống như tìm được mục tiêu ám sát, lại như tìm được sợi dây dẫn lửa, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hắn là thiếu gia kim tôn ngọc quý của Phú Sát thị, là đệ đệ ruột của Hoàng hậu, lại là thân tín của Hoàng thượng, tương lai làm đại thần ngự tiền, sao mà dám để xuất hiện gièm pha như thế? Đó chính là nguyên nhân tỷ tỷ bị giết người diệt khẩu!"

"Đủ rồi..." Trương ma ma vô cùng đau đầu.

"Ma ma, người có dám nói tuyệt đối không có khả năng xảy ra không?" Ngụy Anh Lạc hỏi vặn lại.

Trương ma ma nhất thời á khẩu không trả lời được.

https://thuviensach.vn

Nếu Ngụy Anh Lạc chỉ đơn giản càn quấy, bà vẫn có thể nghiêm khắc răn dạy, vấn đề là, thật sự có khả năng này, lại có manh mối ngọc bội thì khả năng còn rất lớn.

"... Được, coi như hung thủ là Phú Sát Phó Hằng đi, vậy ngươi định làm gì?" Trương ma ma bất đắc dĩ hỏi, "Ngươi định làm thế nào đây?"

"Ta còn có thể làm gì?" Ngụy Anh Lạc cười lạnh một tiếng, "Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền!"

Biết rõ nàng tính tình cố chấp, lại không nghĩ rằng lại cứng đầu đến mức này, Trương ma ma lại càng hoảng sợ, vội vàng nắm tay của nàng nói: "Ngươi đừng xúc động quá! Không vì chính mình, cũng nên vì tỷ tỷ ngươi, nhớ lại tỷ tỷ ngươi đã vất vả nuôi ngươi khôn lớn thế nào, chẳng lẽ cô ấy muốn ngươi đi chịu chết hay sao?"

Ngụy Anh Lạc ngây ra một lúc, không phải bởi vì sợ chết, mà vì trong mắt đối phương lấp lánh ánh lệ.

Không khỏi nhớ tới lúc trước bà ấy từng cảm thán một câu -- "Không ai... lại khóc vì một người dưng."

"... Người nói rất đúng." Ngụy Anh Lạc có chút cảm động lại có chút xấu hổ, cúi đầu xuống, "Ta không thể chết được."

Nếu trên đời này còn có người lo lắng cho nàng, nàng không thể chết vậy được, nàng sợ bản thân chết rồi, đối phương sẽ biến thành nàng thứ hai, lâm vào thống khổ cùng oán hận, vì báo thù mà không tiếc gì cả.

"Hài tử ngoan, hài tử ngoan..." Trương ma ma trìu mến vuốt ve mái tóc nàng, "Lại đây, lật người lại, ma ma tiếp tục bôi thuốc cho ngươi."

Ngụy Anh Lạc nhu thuận 'vâng' một tiếng.

https://thuviensach.vn

Ngón tay bôi thuốc đầy vết chai thô ráp, cùng với thuốc trị thương nóng rát, đồng thời thoa lên vai Ngụy Anh Lạc.

Nàng nghiến răng nghiến lợi chịu đựng, cho dù vết thương có chồng chất, cho dù là thứ tốt hơn đi nữa, nhưng... thuốc mà Phú Sát Phó Hằng đưa cho, nàng một giọt cũng không muốn dùng qua.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đáp lễ

"Thiếu gia."

Xưng hô với hắn thế này thì chỉ có một người.

Phú Sát Phó Hằng xoay người lại: "Tìm ta có chuyện gì... Ngụy Anh Lạc."

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, các cung nữ nhao nhao đổi sang quần áo mùa đông, từ xa đã thấy một vòng đỏ nhạt yểu điệu từ trong gió tuyết, tươi đẹp và diễm lệ như đôi môi phớt nhẹ qua đầu ngón tay, khiến mùa đông tuyết trắng như ửng lên màu đỏ sắc son căng tràn.

"Thiếu gia." Thiếu nữ áo đỏ đi đến trước mặt Phú Sát Phó Hằng, trong tay kèm theo một đồ vật có kiểu dáng cổ quái. Nàng thản nhiên cười nói, "Cho ngài cái này."

Phú Sát Phó Hằng không lập tức nhận ngay mà cúi đầu xem xét: "Đây là cái gì?"

"Hoàng hậu nương nương cứ nhắc mãi, lo lắng thiếu gia đứng đầu gió sẽ cảm thấy lạnh. Nhưng nam nhân lại không như nữ nhân, không dùng được lò sưởi tay, nên ta đã đến nhà bếp xin một cái bóng heo, sau đó cho nước nóng vào, buộc chặt miệng lại, ôm trong ngực ấm lắm." Nàng nói xong, chợt đem vật trong tay nhét vào lòng hắn, "Ngài xem thử có ấm không?"

https://thuviensach.vn

Ngực Phú Sát Phó Hằng như bị phỏng, không biết là vì sự quan tâm của nàng, hay là vì đồ vật trong ngực nữa.

Hắn thân là thị vệ trong cung sao có thể nhận quà của cung nữ. Nếu bị người khác phát hiện, hắn sẽ không có chuyện gì, nhưng sợ Ngụy Anh Lạc sẽ gặp xui xẻo, thế là hắn duỗi tay đẩy vật kia trở về: "Không cần đâu, ta không lạnh."

Lại thấy thiếu nữ trước mắt cười cười, chẳng những tặng quà thoả đáng, ngay cả lý do cũng vì hắn mà tìm xong rồi: "Nếu có người hỏi, ngài cứ nói là Hoàng hậu sai cung nữ đưa cho ngài. Thế nào, chẳng lẽ Hoàng hậu không có quyền quan tâm đệ đệ nhà mình sao?"

Phú Sát Phó Hằng còn có chút do dự, đã thấy nàng chậm rãi gục đầu xuống, thở dài.

"Ngài tặng ta lọ thuốc, ta cũng muốn đáp lễ lại với ngài, chỉ là ta thật sự tặng thứ không giống đồ vật bình thường..." Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng nói, "Ngài... chính là ghét bỏ..."

"... Không chê." Phú Sát Phó Hằng trầm mặc một lát, sau đó chìa tay nhận lại bóng heo nóng hầm hập kia, "Cảm ơn ngươi."

Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên ngẩng đầu cười rạng rỡ với hắn.

Đã mấy canh giờ trôi qua, Phú Sát Phó Hằng vẫn còn có chút hồn vía trên mây, trước mắt luôn hiện ra khuôn mặt Ngụy Anh Lạc tươi cười, chợt như một đêm gió xuân, hàng nghìn hàng vạn hoa lê đua nhau nở rộ.

"Hắt xì!" Bạn tốt bên cạnh Hải Lan Sát bỗng nhiên nhảy mũi một cái, sau đó hà hơi chà xát hai tay, "Đã lúc nào rồi mà gió ở Tử Cấm Thành còn mạnh như vậy, cứ trực tiếp luồn vào cổ ta, grừ!"

https://thuviensach.vn

Các thị vệ canh gác khác cũng không khá hơn chút nào, gió se se lạnh, từng người một đều lạnh đến nỗi hai hàm răng va lập cập vào nhau, lại không thể rời bỏ cương vị tìm chỗ trú, chỉ có thể dậm chân tại chỗ, hoặc xoa lấy xoa để bản thân tự sưởi ấm.

Giữa đám đông thị vệ khuôn mặt trắng bệch, có một người sắc thái vẫn như thường, thậm chí còn có chút hồng nhuận phơn phớt. Ai ai cũng có thể nhận thấy Phú Sát Phó Hằng là người như vậy.

"... Trong ngực ngươi cất giấu thứ gì?" Hải Lan Sát tia nhanh như chớp, lời còn chưa dứt, tay đã đưa tới moi ra bóng heo từ ngực Phú Sát Phó Hằng. Bao trùm bởi nhiệt khí nóng hôi hổi, hắn nhịn không được run rẩy mãn nguyện, sau đó sung sướng hét lớn, "A a a.., thứ gì thế? Ấm quá đi mất!"

Hắn vừa nói vừa không ngừng chà xát trong lòng mình.

"Trả lại cho ta!" Phú Sát Phó Hằng vội vàng giơ tay muốn đoạt lại.

Từ bé hai người này đã luyện võ, kẻ tám lạng người nửa cân không thua kém ai. Bọn họ bắt đầu giáp lá cà ra đòn cho đến xuất chiêu khéo léo, nhưng đánh hồi lâu vẫn bất phân thắng bại, cho nên Phú Sát Phó Hằng còn chưa lấy lại được bóng heo.

"Khẩn trương cái gì?" Hải Lan Sát còn dư tinh lực đùa giỡn hắn, "Chẳng lẽ được người khác tặng à? Thứ này nhìn thì tầm thường, nhưng tâm tư lại rất tinh tế. Nhìn ngươi nóng lòng như vậy, phỏng chừng không phải là nam nhân đưa đâu, chẳng lẽ... là tiểu cung nữ nào hao tâm làm cho ngươi?"

Phú Sát Phó Hằng vội vàng phủ nhận: "Không phải!"

"Không phải?" Hải Lan Sát lập tức hí hửng trêu đùa, "Nếu của nữ nhân tặng ngươi thì ta không muốn đâu. Nhưng nếu không phải, huynh đệ

https://thuviensach.vn

chúng ta còn phân biệt gì chứ, của ngươi chính là của ta, ta không khách khí mà nhận đâu ha -- a!"

Vui quá hóa buồn, chỉ thấy Hải Lan Sát kêu thảm một tiếng, nam tử hán cứng cỏi là thế mà thoáng một cái ngã lăn xuống đất, vừa rồi còn cảm thán lạnh ầm trời, thế mà bây giờ lại đem ngực chà xát trên tuyết lạnh như băng, hình như cảm thấy chưa đủ, hai tay còn không ngừng đào tuyết nhét vào ngực càng nhiều càng tốt.

"Hải Lan Sát, Hải Lan Sát! Có chuyện gì vậy?" Phú Sát Phó Hằng vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra, chờ thấy rõ tình huống, vốn ban đầu cả kinh, sau đó lại giận dữ, "... Như thế nào lại..."

"Ngụy Anh Lạc!"

Ngụy Anh Lạc đang quét tuyết trong sân, nghe thấy tiếng gọi liền dừng tay, quay đầu lại hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Một cung nữ nói với nàng: "Phú Sát thị vệ đang chờ ngươi bên cạnh giếng nước ở hậu cung, nói có chuyện muốn hỏi."

Nhanh vậy sao? Ngụy Anh Lạc đơ cả người, sau đó gật gật đầu: "Cảm ơn ngươi, ta ra liền!"

Buổi sáng bên cạnh giếng nước, hai người lại gặp nhau lần nữa.

Giống nhau gió tuyết, giống nhau áo đỏ, chỉ khác ở thái độ của hắn.

Phú Sát Phó Hằng chế trụ cổ tay Ngụy Anh Lạc, đôi mắt ngập tràn tức giận khó tả: "Chúng ta có thâm cừu đại hận gì mà ngươi lại muốn hại ta như vậy?"

Ngụy Anh Lạc ngẩng đầu nhìn hắn, ra vẻ kinh ngạc: "Thiếu gia, ngài đang nói gì vậy?"

https://thuviensach.vn

"Cái bóng heo kia!" Phú Sát Phó Hằng trầm giọng nói, trong mắt ngoài tức giận còn xen lẫn thất vọng, "Nổ tung."

Nhưng không ngờ một giây sau, một vật ấm áp sờ lên lồng ngực của hắn.

Ôn hương nhuyễn ngọc, đúng là một bàn tay nữ nhi.

Một bụng tức giận được tay nàng vỗ khẽ đã bốc hơi hơn phân nửa, Phú Sát Phó Hằng tựa như bị kiếm đâm trúng, liên tục thối lui vài bước, đến khi chạm vào thành giếng lạnh buốt mới lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn có chút mặt đỏ tai hồng nói: "Ngươi làm gì thế?"

"Bóng heo sao lại vỡ vậy?" Cơ thể Ngụy Anh Lạc lại dựa sát vào người hắn, hai tay một lần nữa với tới ngực hắn, "Để ta xem ngài có bị thương hay không?"

Nàng di chuyển gấp gáp như vậy, một bộ dạng làm việc nghĩa không được chùn bước, quả thực muốn cùng hắn rơi xuống giếng luôn rồi.

Phú Sát Phó Hằng vội chặn nàng lại, bàn tay dùng lực một chút, người giống như bị đá kẹp chặt đứng im tại chỗ, thở dài nói: "Không phải ta, là bạn tốt của ta Hải Lan Sát, hắn bị bóng heo làm cho bỏng rồi."

Ngụy Anh Lạc sững sờ một chút, sau đó chậm rãi cúi đầu xuống, giấu biểu tình của bản thân lúc này trong bóng tối, nhẹ nhàng nói: "Thiếu gia không bị thương là tốt rồi, đích thị là ta quá nóng vội, muốn tặng quà cho ngài sớm một chút, kết quả buộc không chặt miệng bóng heo. Bạn tốt của ngài... không sao chứ?"

"Không có gì đáng ngại, nhưng mà cũng bị bỏng không nhẹ." Phú Sát Phó Hằng dừng một chút, có chút hoài nghi nheo mắt lại, "Ngươi thật sự không phải cố ý?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngẩng đầu, từng hạt bông tuyết hòa tan trên da thịt nàng, nàng thở ra nhiệt khí như mờ nhân ảnh, khiến gò má Phú Sát Phó Hằng không khỏi nóng bỏng, thậm chí cho rằng nếu nàng không giải thích, mình cũng sẽ tin tưởng nàng.

"Thiếu gia, ngài thật sự không bị gì sao?" Ngụy Anh Lạc chậm rì rì giơ cao bàn tay, nhẹ nhàng phủ lên hai má của hắn, "Mặt ngài sao đỏ thế này, có phải bị bỏng rồi không?"

Phú Sát Phó Hằng nhanh chóng nắm lấy tay không quy củ này: "Không, ta không có..."

"Nhưng mặt ngài thật đỏ." Ánh mắt Ngụy Anh Lạc dời qua tay hắn, "Tay cũng rất nóng."

Phú Sát Phó Hằng giống như bị phỏng thật, vội vàng thả lỏng tay ra, có phần túng quẫn xoay người rời đi.

Phía sau lại vang lên tiếng cười thanh thúy như chim vàng anh: "Thiếu gia, kỳ thật cho đá vào bóng heo, mùa hè dán lên da mát mẻ cực kỳ. Lần sau ta sẽ làm thêm một cái nữa để mùa hè ngài dùng!"

Nhưng Phú Sát Phó Hằng ngay cả dũng khí quay đầu đáp một tiếng cũng không có, một đường chạy trối chết trở về phòng thị vệ, vừa hay nhìn thái y mới thay thuốc cho Hải Lan Sát xong, đang thu thập cất đồ vào hòm thuốc.

"Ai, mạng của ta sao lại đen đủi vậy chứ?" Hải Lan Sát nằm trên giường than thở, "Không bỏ mạng trên chiến trường, thế mà thiếu chút nữa bị cái túi nước nóng làm nổ chết."

"Tai họa để lại ngàn năm. Yên tâm đi, ngươi không chết được đâu." Phú Sát Phó Hằng tiễn thái y xong, tìm ghế ngồi xuống bên cạnh hắn, quan

https://thuviensach.vn

tâm hỏi han, "Thái y nói sao? Có nặng lắm không, có cần cấp cho ngươi nghỉ phép mấy ngày không?"

"Duyệt cho ta nghỉ mười ngày đi, thuận tiện tránh luôn kiểu thời tiết mắc toi này." Hải Lan Sát đòi hỏi không chút khách khí, thấy Phú Sát Phó Hằng gật đầu đồng ý mới nhẹ thở phào, miệng lại bắt đầu ba hoa, "Ta là thay ngươi chịu trận đấy nhé, sao rồi? Bật mí cho ta nghe một chút chuyện của hai người đi?"

Hải Lan Sát trêu ghẹo như vậy không phải là ít, nhưng chỉ duy nhất lần này Phú Sát Phó Hằng ngớ người, trên mặt lại có chút khô nóng, lưỡng lự chốc lát mới trả lời: "... Có gì đâu mà kể chứ."

Hải Lan Sát vụng trộm nhìn qua, có biến rồi! Nhất thời quên luôn cơn đau trên người, hắn thoáng cái từ trên giường bò dậy, có chút hăng hái nói: "Phó Hằng, thứ này tuy vỡ rồi, nhưng ta vẫn phải nói một câu công bằng! Xử lý bóng heo phiền toái lắm, còn có dây thừng để buộc miệng bóng nữa, ít nhất cũng phải đun hết hai đêm liền đấy. Người ta vì ngươi như vậy, ngoài tâm hồn thiếu nữ mơ mộng ra, còn có thể vì cái gì nữa?"

"Phiền phức như vậy?" Phú Sát Phó Hằng chợt kịp phản ứng lại, đối phương là đang dụ cho mình khai ra đây mà!

"Không phải sao?" Hải Lan Sát vỗ vỗ vai hắn, vui tươi hớn hở nói, "Ta dám dùng tính mạng đánh cuộc, cô nương tặng ngươi túi chườm nóng này, chắc chắn là nhìn trúng ngươi rồi! Còn ngươi thì sao? Có thích nàng không? Thích nàng điểm nào nhất?"

Điểm nào nhất?

Trong nháy mắt, vô số hình ảnh ào ạt nhảy vào tầm mắt Phú Sát Phó Hằng.

https://thuviensach.vn

Nàng mặc xiêm y đỏ giống như tô son điểm phấn cho mùa đông tuyết trắng.

Nàng cười như một đêm gió xuân, nghìn vạn hoa lê đua nhau khoe sắc.

Da thịt trắng nõn của nàng bị hắn nắm trong lòng bàn tay.

"Này này, đang hỏi ngươi đấy?" Hải Lan Sát lắc lư vai hắn, "Thích điểm nào nhất?"

Mỗi thứ một chút.

"... Câm miệng!" Phú Sát Phó Hằng bỗng thẹn quá hóa giận, nhưng lại không biết là phát cáu với đối phương hay với chính bản thân mình.

"Ôi, đừng đi mà. Quay lại, quay lại đây, ta chỉ đùa một chút thôi mà, sao lại tức giận như thế!" Hải Lan Sát ở sau lưng gân cổ lên kêu, nhưng không cản nổi bước chân của Phú Sát Phó Hằng. Như thực sự hiểu ra chuyện gì, hắn lại hướng về bóng lưng đối phương cợt nhả, "Lần sau cô ấy có tặng ngươi bóng heo, nhớ cho huynh đệ dùng ké với nha!"

P.s: Tung bông chào mừng Hải Lan Sát xuất hiện=))))

https://thuviensach.vn

Diên Hi Công Lược Truyện
Chu Mạt
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tâm phúc

"Ngươi lại quét tuyết nữa rồi." Vừa quay về Trường Xuân cung, Ngụy Anh Lạc liền bị Hoàng hậu gọi lại. Hoàng hậu yêu thương nói, "Bản cung nói rồi, sau này ngươi không cần đụng tay vào những việc vặt này nữa, đã có Trân Châu và người khác lo rồi. Nếu ngươi rảnh thì nên đọc nhiều sách, hoặc là đến giúp bản cung mài mực, thay ta xử lý một ít chuyện."

Hoàng hậu thật tâm muốn đem nàng bồi dưỡng thành tâm phúc; nếu không, người thà rằng xem nàng có mắt như mù, mà không phải cho phép nàng đọc sách viết chữ, minh bạch lý lẽ, thậm chí còn cùng nàng thảo luận số tiền thu được sau khi bán vật dụng còn tồn kho trong phủ Nội vụ.

Ngụy Anh Lạc nghe được mà kinh hãi lạnh mình, một mặt sầu lo không biết mình trèo cao có nhanh quá không, mặt khác lại cảm động khi được đối phương coi trọng, vì thế biết gì nói hết, không nửa lời gian dối.

"Mới lơ đãng một chút mà đã trễ thế này rồi." Rất nhanh đã hai canh giờ trôi qua, Hoàng hậu đặt bút lông trong tay xuống, trên mặt hiện ra một tia mệt mỏi.

Ngụy Anh Lạc lập tức đến đứng sau lưng nàng, đôi tay nhu hòa ấn hai bên huyệt thái dương, miệng khuyên nhủ: "Nương nương, nghỉ một chút đi, nô tỳ trò chuyện cùng người."

"Ừ." Hoàng hậu nhắm mắt lại, tạm thời vứt bỏ công việc bận rộn, cùng nàng nói chút chuyện phiếm trong cung, "Lại nói tiếp, không lâu trước đây thái y tới báo, nói gần đây Du quý nhân thường xuyên nửa đêm tỉnh giấc, cả người xanh xao yếu ớt, gầy đến mức nhận không ra, thái y nói... đây là tâm bệnh."

https://thuviensach.vn

"Tâm bệnh cần tâm dược." Ngụy Anh Lạc cân nhắc nói."Di tần không có ở đây, Hoàng thượng chính là thuốc chữa duy nhất cho quý nhân." Hoàng hậu thở dài, "Nhưng Hoàng thượng có trăm công ngàn việc cần xử lý, làm sao lo được cho muội ấy! Vật vô giá dễ tìm, người thật lòng khó kiếm. Du quý nhân không phải Đổng Ngạc Phi, biết đi đâu mà tìm một vị thế tổ đây..."

Cả thiên hạ đều biết vua Thuận Trị độc sủng Đổng Ngạc Phi. Năm đó Đổng Ngạc Phi mắc bệnh qua đời, thế tổ gia vì nàng mà bệnh nặng một trận, không tiếc cắt tóc xuất gia. Nam tử bình dân cũng khó đối đãi với thê tử nhà mình được như vậy, huống chi là một vị đế vương có được cả thiên hạ.

Dừng một chút, Hoàng hậu tự biết lỡ lời, có chút buồn bã mà cười nói: "Bản cung đúng là hồ đồ rồi, xem ta đang nói gì vậy chứ?"

Ngụy Anh Lạc biết trong thâm tâm nàng suy nghĩ cái gì, có nữ nhân nào mà chẳng hy vọng bản thân trở thành Đổng Ngạc Phi, nhưng mà kỳ vọng càng cao lại càng dễ thất vọng.

Có lòng muốn trấn an nàng, Ngụy Anh Lạc suy nghĩ một chút, nói: "Thế tổ hết mực si tình với Đổng Ngạc Phi, quả thực đáng để ngưỡng mộ. Nhưng nghĩ từ góc độ khác, cảm giác lại hoàn toàn bất đồng!"

"A?" Hoàng hậu có chút tò mò, "Ngươi nói xem."

"Hoàng hậu nương nương, Đổng Ngạc Phi bệnh nặng qua đời, thế tổ thương tâm tột độ, thoái triều năm ngày, đốt hai tòa cung điện và vô số châu báu, thậm chí còn hạ lệnh ban chết cho ba mươi vị thái giám và cung nữ! Đối với Đổng Ngạc Phi mà nói, gặp được vị quân vương si tình như vậy dĩ nhiên là may mắn. Nhưng ba mươi cung nhân vô tội đó, bọn họ cũng có người thân của mình, cũng là những sinh mạng sống sờ sờ! Huống hồ, thế tổ vì Đổng Ngạc Phi mà bỏ mặc ngàn vạn thần dân không ngó ngàng." Ngụy Anh Lạc thở dài, "Chỉ sợ văn võ bá quan, bách tính bình thường, cùng với các phi tử hậu cung khác, đều nguyện Hoàng đế vô tình."

https://thuviensach.vn

"Hỗn láo!"

Thanh âm của một nam nhân bỗng nhiên vang lên, Ngụy Anh Lạc và Hoàng hậu kinh hãi, đồng loạt đứng dậy rồi quỳ xuống trước mặt đối phương.

Một đôi giàu màu vàng sáng bước đến trước mặt Ngụy Anh Lạc.

Đây là lần thứ hai nàng trông thấy đôi giày này.

"Ai cho phép ngươi ngông cuồng chê trách thế tổ? Đúng là tội đáng muôn chết!" Giọng nói vô cùng phẫn nộ của Hoằng Lịch vang lên trên đỉnh đầu nàng, "Người đâu -- "

Làm sao bây giờ!

Ngụy Anh Lạc trong lòng than khổ, nàng không bao giờ ngờ tới đường đường là một đế vương lại có sở thích nghe lén vách tường, hôm nay tự nhiên lại chui vào họng súng. Vì vậy, chỉ có thể...

Ngụy Anh Lạc cắn răng một cái, trước khi thị vệ ngoài kia xông vào đây bắt nàng, la lớn: "Hoàng thượng, lời này không phải nô tỳ nói đâu!"

"A?" Hoằng Lịch lạnh lùng vặn ngược lại, "Vậy ai nói?"

Ngụy Anh Lạc: "Là thế tổ gia."

Hoằng Lịch nghe vậy sững sờ.

"Hoàng thượng, thế tổ gia từng để lại một bức chiếu 'Tội Kỷ', đề cập bản thân quá đỗi hậu ái Đổng Ngạc Phi, chưa thể đặt lễ trên tình, vô cùng hối hận." Ngụy Anh Lạc thừa dịp hắn ngẩn người, liên tục nói cho hết lời còn lại, "Nô tỳ vừa rồi cũng chỉ thuật lại lời của thế tổ."

Bởi vậy nếu muốn trừng phạt nàng, đồng nghĩa với việc khi sư diệt tổ?

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Vậy ngươi chỉ trích chuyện thế tổ bắt cung nhân tuẫn táng, lẽ não cũng là thế tổ gia nói sao?"

"Không phải." Ngụy Anh Lạc nói.

Hoằng Lịch lập tức cười lạnh: "Người đâu -- "

Ngụy Anh Lạc: "Là Khang Hi gia nói!"

Hoằng Lịch: "..."

Ngụy Anh Lạc: "Khang Hi gia từ lâu đã hạ lệnh cấm tục lệ tuẫn tử. Từ đó về sau, đã không còn tục lệ dùng người sống tuẫn táng nữa rồi!"

Hoằng Lịch thật lâu không nói gì, hoặc là nghẹn một bụng không thốt nên lời.

Hoàng thượng tựa hồ có chút lòng dạ hẹp hòi, không tính buông tha cho nàng dễ dàng, nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu, cuối cùng lại nghĩ tới một chuyện, nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, vậy trẫm hỏi ngươi, vừa rồi ngươi còn nói bá tánh thà rằng thiên tử vô tình, như thế là ý gì?"

Nghe xong câu hỏi này, Ngụy Anh Lạc ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì nàng cũng chỉ nói có nhiêu đó, thế nên nếu hắn đã hỏi như vậy, chứng tỏ chỉ còn một cửa ải cuối cùng cần vượt qua nữa thôi.

"Hồi hoàng thượng." Ngụy Anh Lạc dập đầu trên mặt đất, chậm rãi nói, "Nô tỳ nghe nói Hoàng thượng ngày ngày giờ Mão đã thức dậy, mùa hè trời còn chưa sáng, mùa đông cũng chỉ mới qua canh năm. Khi dùng binh ở phía tây biên giới, có quân báo đến, dù có là vào lúc nửa đêm, Hoàng thượng cũng sẽ triệu gấp quân cơ đại thần thương nghị. Quân cơ đại thần khoảng năm đến sáu ngày lại thay phiên trực một lần, còn thấy thập phần khổ cực, huống chi mỗi ngày Hoàng thượng đều như thế, mỗi năm đều như

https://thuviensach.vn

thế, tấm lòng cần chính, khiến người người khâm phục! Nhưng mà, Hoàng thượng bận rộn chính vụ, không có hơi sức lo việc hậu cung, các phi tần không khỏi cảm thấy cô đơn. Có thể thấy được muốn làm một minh quân, có tình với bá tánh, với thiên hạ, thì chỉ đành vô tình với phi tần!"

Hoằng Lịch nghe xong, há miệng muốn phản bác, nhưng nghĩ cả buổi vẫn không tìm ra được sơ hở gì.

"Đúng vậy, đại ái vô tình, Hoàng thượng là một minh quân cần chính!" Hoàng hậu chợt đi tới, phất phất tay nói, "Được rồi, ngươi lui xuống đi, bản cung muốn phụng bồi Hoàng thượng nói chuyện."

Ngụy Anh Lạc lập tức thả lỏng người, biết rõ Hoàng hậu đang thuận thế giải vây giùm mình, qua ba cửa ải câu hỏi của Hoàng đế, qua cánh cửa này, nàng sẽ hoàn toàn an toàn...

"Đợi một chút!" Thanh âm nam nhân lại chợt truyền đến trên đỉnh đầu lần nữa, "Ngẩng đầu lên!"

Ngụy Anh Lạc không khỏi chấn động, cả Hoàng hậu cũng thế: "Hoàng thượng?"

"Ngữ điệu này, giọng nói này, trẫm càng nghe càng thấy quen thuộc..." Thanh âm Hoằng Lịch mang theo một tia nghi hoặc, đồng thời soi xét nhìn nàng chăm chú.

Ngụy Anh Lạc nghe xong lời này, lại càng không dám ngẩng đầu lên, phủ phục cúi rạp xuống đất, như là một bức tượng đá trải qua năm này tháng nọ vẫn không mảy may nhúc nhích.

"Trẫm nhớ ra rồi..." Giọng nói Hoằng Lịch bất chợt trở nên lạnh băng, "Ngươi chính là -- "

https://thuviensach.vn

"Đi ra ngoài mau!" Hoàng hậu bỗng nhiên xen ngang, "Đừng ở đây làm Hoàng thượng phiền lòng nữa, nhanh ra ngoài quỳ đi!"

"Vâng, nương nương!" Ngụy Anh Lạc vừa lăn vừa bò gấp gáp xông ra ngoài.

Phía sau, Hoàng thượng và Hoàng hậu cãi vã ầm ĩ.

"Trẫm đã từng gặp cô ta, khi đó chỉ là một cung nữ hạ đẳng, vậy mà chưa đầy một tháng đã đến Trường Xuân cung, còn rất được nàng tin cậy, có thể thấy được cô ta lòng dạ khó lường, mưu đồ bất chính! Hoàng hậu, một người như vậy sao có thể giữ bên mình?"

"Hoàng thượng, Anh Lạc có phẩm hạnh như thế nào, thần thiếp thân là chủ tử hiểu rõ ràng nhất."

"Hoàng hậu quá đỗi khoan dung, cẩn thận nuôi hổ gây họa đó!"

"Hoàng thượng, dùng thì không nghi, nghi thì không dùng. Thần thiếp tin tưởng đôi mắt của mình, Anh Lạc chắc chắn không phải là loại người như Hoàng thượng nói!"

Bước chân bỗng nhiên hoá đá, Ngụy Anh Lạc hơi giật mình nhìn lại.

Nàng không phải là loại người như vậy sao?

Không, Hoàng thượng nói đúng, nàng chính là một người lòng dạ khó lường, mưu đồ bất chính.

"Nhưng nô tỳ sẽ không phụ lòng tín nhiệm của Hoàng hậu." Ngụy Anh Lạc tự thề dưới tận đáy lòng, "Nô tỳ tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai làm tổn thương người."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ác khuyển

Màn tranh chấp giữa Hoàng đế và Hoàng hậu tạm thời hạ màn.

Ngụy Anh Lạc vốn tưởng rằng Hoàng hậu sẽ đến chất vấn nàng một phen, nhưng đợi mấy ngày cũng không thấy nương nương hỏi tới.

Câu "Dùng thì không nghi, nghi thì không dùng" kia đích xác chính là lý do.

Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ. Vì được Hoàng hậu coi trọng như thế, Ngụy Anh Lạc sau này càng thêm dụng tâm hầu hạ người.

Hoàng hậu thích nàng tâm tư linh hoạt, thế nên lúc nào cũng mang nàng kè kè bên người. Ngày hôm đó, nương nương mời Du quý nhân cùng đi dạo hoa viên, bên người không mang theo Nhĩ Tình và Minh Ngọc, mà mang theo nàng.

Cảnh sắc trong vườn thanh tú đẹp đẽ, chỉ là trời hơi se lạnh, mỗi vị nương nương đều khoác lên mình một áo choàng dày, trong tay áo bao trùm lư hương, bước đi thong thả qua cầu gỗ uốn lượn, dưới cầu cá chép nhiều đuôi, bơi qua lượn lại như dải lụa màu phấp phới.

"Bình thường đừng ru rú mãi ở Vĩnh Hòa cung, rảnh rỗi cứ đến Trường Xuân cung ngắm nhìn vườn hoa. Nhưng mà muội phải dặn dò thuộc hạ, mỗi thời mỗi khắc đều phải đi theo bên mình không rời." Hoàng hậu ôn nhu nói.

https://thuviensach.vn

Du quý nhân xanh xao gầy gò, miễn cưỡng cười vui: "Thần thiếp nhận ân huệ của Hoàng hậu nương nương, cả đời này cũng không thể trả hết."

Hoàng hậu nở nụ cười: "Bản cung là Hoàng hậu, theo lý phải trông nom lục cung, nên không cần muội báo đáp."

Du quý nhân vốn đang cười cười, sau đó lại thở dài: "Nếu như trong cung ai nấy cũng khoan hồng độ lượng như Hoàng hậu nương nương, thì cũng sẽ không có nhiều thị phi như vậy."

Hoàng hậu biết rõ Du quý nhân đang ám chỉ tới ai, nhưng cũng không biết nên an ủi thế nào, lại lo lắng nàng suy nghĩ quá nhiều sẽ gây bất lợi cho việc lâm bồn, tức thì liếc mắt ra hiệu cho Ngụy Anh Lạc, bảo nàng kể chút chuyện vui vẻ để chọc cười Du quý nhân, không để cho Du quý nhân tích tụ uất ức.

Ngụy Anh Lạc nhất thời chưa tìm được chủ đề thú vị nào, ngược lại Du quý nhân nhìn chung quanh một lát, bỗng nhiên dừng bước lại, ai nha một tiếng: "Chó con thật đáng yêu."

Mắt thấy phía trước cách đó không xa, một cục tuyết trắng đang lăn trên đường.

Nhìn kỹ lại, thì ra chó con này có lông trắng như tuyết, không có bất kỳ màu sắc pha lẫn nào khác. Mấy tiểu thái giám đuổi theo phía sau nó, ôm trong ngực một chén đồ ăn hoa văn đa sắc, trong chén đựng đồ ăn nong nóng tinh xảo. Bọn họ vừa chạy vừa hô: "Ôi tiểu chủ tử của tôi ơi, đợi... đợi nô tài với, đợi... đợi nô tài một chút."

Ngụy Anh Lạc nghe xong bật cười, chỉ là một con chó mà cũng đã thành chủ tử rồi.

"Chủ tử, nô tài gì chứ, thật không thể tưởng tượng nổi." Hoàng hậu là người coi trọng quy củ, vẻ mặt không thích lên tiếng quở trách, "Cũng

https://thuviensach.vn

không biết Tần phi cung nào nuôi thế này..."

Chó con giữa đường khụt khịt cái mũi, sau đó chạy đến phương hướng đoàn người Ngụy Anh Lạc đang đứng.

Du quý nhân thích nó nho nhỏ khả ái, trên mặt mỉm cười nhu thuận, hơi hơi khom người như muốn trêu chọc nó, nhưng con chó kia càng chạy lại gần, nụ cười trên mặt nàng càng đông cứng.

Cuối cùng chỉ còn lại hoảng sợ.

"Gâu gâu!" Chó con nhe răng trợn mắt, tựa như nổi điên lao nhanh tới Du quý nhân, giữa một đám cung nhân kêu la sợ hãi, hướng nàng cắn cuồng xé loạn.

"Á, đừng tới đây!" Vốn đại cung nữ Phương Thảo nên canh giữ bên người Du quý nhân, lúc này như bị nó dọa cho hồn lìa khỏi xác, chẳng những không che chở dìu Du quý nhân rời đi, ngược lại còn ở sau lưng nàng thối lui một chút, khiến Du quý nhân cách...chó điên này càng gần.

Du quý nhân sợ hãi trắng bệch, vì kinh hoảng quá độ nên quên luôn cả hô cứu, toàn bộ người như khúc gỗ đứng im tại chỗ.

"Ẳng!"

Hét thảm một tiếng.

Một đường vòng cung bay lên không trung rồi rơi xuống mặt đất, lăn lông lốc vài vòng, da lông cùng tuyết trắng hầu như hòa chung một màu, chó con nức nở nghẹn ngào vài tiếng, cũng không đứng lên, chỉ dám ở xa dùng ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm Ngụy Anh Lạc.

"To gan!!!"

https://thuviensach.vn

Một bàn tay có sơn móng đỏ chót từ phía sau chó con duỗi ra, đem nó ôm vào trong ngực.

"Tiện tỳ khốn nạn, dám làm tổn thương con chó yêu quý của bản cung!" Tuệ quý phi lạnh lùng ra lệnh, "Bắt cô ta!"

Ngụy Anh Lạc lắp bắp kinh hãi.

Không nghĩ tới, không, nàng sớm nên nghĩ đến, trong cung còn người nào kiêu ngạo và ương ngạnh như vậy, dám đề bạt một con chó thành tiểu chủ, ngoài vị Tuệ quý phi trước mắt này.

"Quý phi nương nương!" Mắt thấy vài tên thái giám phụng mệnh đi tới gần mình, Ngụy Anh Lạc lớn tiếng doạ người, "Nhưng nương nương điều khiển chó con đả thương người, ý đồ mưu hại long thai trong bụng Du quý nhân sao?"

Vu oan hãm hại, há miệng sẽ tới. Tuệ quý phi dù có ý này cũng sẽ khăng khăng không nhận vào lúc này, càng không thể lập tức xử trí Ngụy Anh Lạc, nếu không sẽ bị hiềm nghi giết người diệt khẩu.

"Khá lắm tiện tỳ, chẳng những đả thương ái khuyển của bản cung, bây giờ còn dám vu oan bản cung." Tuệ quý phi cười lạnh nói, "Hoàng hậu nương nương, người nói nên xử trí loại nô tỳ này như thế nào?"

"Trước khi xử người thì xử chó của Quý phi trước đã." Hoàng hậu sao chịu để nàng ta leo đầu cưỡi cổ, ngay trước mặt mọi người mà ức hiếp tâm phúc của mình? Hoàng hậu lúc này thản nhiên nói, "Chó sẽ không hung dữ vô duyên vô cớ, kiểm tra xem trong chén đồ ăn của nó có gì?"

Mọi người lập tức tiến về phía tiểu thái giám đang ôm ấp chén đồ ăn kia, phát hiện đồ ăn bên trong đã không cánh mà bay, vặn hỏi tên đó nhưng hắn lại ấp úng, chỉ nói đã bị chó con tên Tuyết Cẩu kia ăn sạch hết rồi.

https://thuviensach.vn

Một bên nói bậy nói bạ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tra hỏi được gì thêm.

Một cung nhân hiến kế với Hoàng hậu: "Nương nương, thức ăn trong chén đã không còn, nếu nương nương muốn biết chó con hôm nay ăn phải thứ gì, cũng chỉ còn cách xé bụng nó ra..."

"Càn rỡ!" Không đợi hắn nói xong, Tuệ quý phi đã lên giọng sắc bén, "Ai dám động đến nó một sợi lông, bản cung liền xé xác người đó!"

Người hầu hiến kế kia sao dám đắc tội Tuệ quý phi, lập tức câm như hến, thậm chí có chút hối hận bản thân lỡ miệng.

Không có vật chứng, sự việc lâm vào cục diện bế tắc, phạm tội lại là một con chó không biết nói tiếng người, cho nên không thể sai người thẩm vấn nó được.

Cuối cùng đành phải từ bỏ.

Đội ngũ song phương tan rã không vui. Chốc lát sau, Hoàng hậu chợt quay đầu lại nói: "Quý phi, hành động lần này của Anh Lạc coi như là giúp ngươi, nếu chó của ngươi vừa rồi làm hại Du quý nhân, nhất định dư luận huyên náo xôn xao. Theo bản cung thấy, ngươi nên dạy bảo răn đe cho tốt người bên cạnh đi! Lần sau nếu bọn chúng lại vô dụng, ngay cả một con chó cũng không quản nổi, để nó tùy ý gặp rắc rối, bản cung nhất định sẽ không nhân nhượng nữa!"

Bàn tay Tuệ quý phi đang vỗ về chơi đùa Tuyết Cẩu bỗng nhiên siết chặt, nhắm trúng chó con vừa ngóc đầu lên, nó liền ô ô nấc nghẹn, phát ra âm thanh mếu máo đáng thương.

Không chỉ riêng Tuệ quý phi, Ngụy Anh Lạc trên đường trở về cũng đang nghiền ngẫm câu nói của Hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

"Sao vậy?" Hoàng hậu cười hỏi, "Nhìn ra chỗ nào kỳ quặc rồi hả?"

"... Có phải có người xem Tuệ quý phi là công cụ để lợi dụng không?" Ngụy Anh Lạc cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Hoàng hậu chậm rãi gật gật đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng phân tích: "Nếu lần này thực sự xảy ra chuyện, cũng không thể lấy chó trút giận, chỉ còn cách xử trí chủ nhân của nó. Tuệ quý phi tuy rằng ngang ngược làm càn, nhưng sẽ chẳng bao giờ làm ra chuyện lợi bất cập hại này, không chừng còn có người khác sau lưng..."

Tạm thời không tài nào biết được người này là ai.

Nhưng có thể khẳng định một việc.

Việc ấy chính là... Có người muốn hạ thủ với Du quý nhân.

Ngụy Anh Lạc cẩn thận hồi tưởng lại tình huống khi nãy, trong thâm tâm dần dần trồi lên một thân ảnh, lạnh lùng cười nói với Hoàng hậu: "Nương nương, cầu người cho phép nô tỳ làm một chuyện..."

Nàng xin Hoàng hậu cho mình đi một chuyến đến Vĩnh Hòa cung để thăm bệnh.

Chẳng những thăm bệnh, nàng còn muốn mang theo bột trân châu.

Sau vụ ấy, thần kinh Du quý nhân luôn không ổn định, ngày ngày gặp ác mộng, cần uống áp kinh hoàn mới có thể chìm vào giấc ngủ, nhưng dùng thứ này nhiều không tốt cho thai nhi. Nếu muốn dùng, phải chờ người đi tìm bột trân châu thượng đẳng, mặc dù thứ ấy không hiếm lạ gì, nhưng cũng không phải là thứ để cho một phi tần thất sủng có thể ngày đêm hưởng dụng. Thế nên Hoàng hậu sau khi nghe xong, đặc biệt sai người vào trong kho lấy ra một ít để qua đưa cho nàng dùng.

https://thuviensach.vn

Việc này rườm rà, Du quý nhân cũng không phải là người tai to mặt lớn, nên không ai muốn làm việc này. Ngụy Anh Lạc chịu tiếp nhận, những người khác ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Hôm nay nàng vẫn như cũ mang theo bột trân châu tới thăm, bởi vì thời gian qua lại nhiều lần, cung nhân ở Vĩnh Hòa cung đều đã biết mặt, vì thế nàng dễ dàng tiến vào tẩm cung, bắt gặp Du quý nhân đang nằm co ro trên giường, rõ ràng là đang mang thai nhưng dáng người lại gầy trơ xương, một chút thịt thừa đều không có. Du quý nhân thấy nàng liền cười lớn: "Anh Lạc, ngươi đến rồi."

Ngụy Anh Lạc ngắm nhìn bốn phía, cười hỏi: "Phương Thảo đi đâu rồi?"

"Nó đang điều phối trân châu hoàn cho ta rồi." Du quý nhân thở dài, "Số bột trân châu đợt trước còn chưa dùng hết đâu, ngươi không cần vội vã đem qua như vậy. Khụ khụ, ngồi đi, bản cung sẽ kêu nó bưng trà cho ngươi. Phương Thảo, Phương Thảo!"

"Có nô tỳ, có nô tỳ." Đại cung nữ hầu cận Du quý nhân đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một tách trà ngon dâng lên cho Ngụy Anh Lạc, kết quả vừa mới để tách trà xuống, bàn tay chưa kịp thu lại đã bị Ngụy Anh Lạc bất ngờ chộp lấy.

"Phương Thảo." Ngụy Anh Lạc cười cười với nàng ta, "Tay của ngươi bị sao vậy?"

Bởi vì bị gọi quá mức bất ngờ, Phương Thảo hấp tấp vội vàng rửa tay, thế nên bàn tay vẫn chưa được rửa sạch, trong khe móng tay còn sót lại một ít bột trân châu có màu vàng sáng.

"Lúc nãy nô tỳ làm trân châu hoàn nên tay vẫn còn dính chút bột. Nô tỳ lập tức đi rửa ngay đây." Phương Thảo nói xong muốn rút tay về, phát

https://thuviensach.vn

hiện ngón tay Ngụy Anh Lạc giống như kìm sắt, gắt gao nắm chặt tay mình không buông, khiến nàng ta không khỏi biến sắc.

Du quý nhân hết nhìn nàng ta rồi lại nhìn Ngụy Anh Lạc, nghi ngờ hỏi: "Anh Lạc, rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

"Quý nhân." Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu nhìn lại, "Thuộc hạ bên cạnh người, là kẻ phản bội."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Kẻ phản bội

"Sao có thể phản bội được?" Du quý nhân lắp bắp kinh hãi, "Phương Thảo vẫn một mực chăm sóc ta, cả thời gian khổ cực sau này cũng quyết không bỏ đi cơ mà..."

"Đúng, đúng vậy!" Phương Thảo dùng sức kéo tay ra, "Nô tỳ trung thành và tận tâm với Quý nhân như vậy, sao có thể phản bội người được?"

"Phải không?" Ngụy Anh Lạc cưỡng ép lôi tay nàng ta tới trước mặt Du quý nhân, bức bách nàng ta xòe tay ra, nói: "Quý nhân, người xem đi, bột trân châu thượng đẳng có màu trắng thuần túy, còn bột bên trong móng Phương Thảo lại có màu vàng rõ ràng, bột trân châu căn bản không hề có màu này!"

"Bột trân châu có màu này!" Phương Thảo cắn răng phản bác.

Ngụy Anh Lạc lập tức lấy ra bột trân châu mà mình mang đến hôm nay, không cần nhiều lời, hai màu đối lập, thật giả phân biệt, một bên trắng tinh khiết không chút vướng bẩn, như tuyết mịn ban đầu mới vào đông, còn một bên có màu vàng ảm đạm, như tuyết mịn đầy dấu chân bùn đất.

Du quý nhân cũng không phải đuôi mù, so qua liếc lại, sắc mặt lập tức tái mét.

"Quý nhân, lúc trước Phương Thảo làm trân châu viên cho người đâu rồi, người có còn giữ không?" Ngụy Anh Lạc lại hỏi.

https://thuviensach.vn

"Có." Du quý nhân lục kiếm một hồi bên gối, cuối cùng tìm ra một bình sứ nhỏ, đưa cho Ngụy Anh Lạc, "Đây, ta đã uống hơn phân nửa, còn thừa lại mấy viên."

Ngụy Anh Lạc vặn mở nắp bình, bên trong chỉ còn lại ba viên thuốc nhỏ, đổ ra lòng bàn tay, đập ngay vào mắt là một màu trắng muốt. Ba viên này giống nhau đều tròn vo trắng như tuyết.

"Cô hiểu lầm ta rồi..." Phương Thảo ở một bên thừa dịp tranh luận.

Ngụy Anh Lạc lườm nàng ta một cái, đem hai viên thả lại trong bình, còn lại một viên vân vê trong tay, dùng sức bóp một phát nghiền nát hoàn toàn, bột phấn rơi lả tả xuống bàn đắp thành núi bột nho nhỏ.

Núi bột ấy, giống như ngôi sao, hơi hơi phát ra ánh sáng.

"Cái này không phải bột trân châu." Ngụy Anh Lạc dùng ngón tay chạm nhẹ bột thuốc một hồi, giơ tay đến trước mắt Du quý nhân, "Cụ thể là thứ gì, nô tỳ tạm thời vẫn chưa rõ, nhưng các ngự y nhất định sẽ nhìn ra được."

Trong cung chân chính không có hạng người tầm thường, mặc dù trước mắt là một Du quý nhân chịu đủ tủi nhục, nhưng vẫn có chút ít kiến thức trong người. Thấy tay nàng tiếp lấy một chút bột phấn, đưa lên mũi khẽ ngửi, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, thâm tâm đã rõ ràng mấy phần.

"... Cái này đương nhiên không phải bột trân châu, mà là bột vỏ sò!" Ánh mắt Du quý nhân hằn lên tơ máu nhìn trừng trừng Phương Thảo, "Phương Thảo, vì sao ngươi phải vàng thau lẫn lộn, tráo đổi bột trân châu mà Hoàng hậu nương nương tặng?"

Chuyện đã đến nước này, Phương Thảo thấy không thể giấu được nữa, lập tức quỳ xuống dập đầu liên tục, khóc lóc nức nở nói: "Nô tài có tội! Ngạch nương của nô tỳ bị bệnh, không có tiền chữa trị, thật sự không còn

https://thuviensach.vn

cách nào, biết được bột vỏ sò giá rẻ, bột trân châu đắt tiền, mới lén đổi bột trân châu của Hoàng hậu, để mang đi bán kiếm chút ngân lượng! Cầu xin Quý nhân nể mặt nô tỳ trước giờ tận tâm hầu hạ mà tha cho nô tỳ!"

Thấy bộ dạng nàng ta đáng thương, đồng thời niệm tình xưa cũ, Du quý nhân hơi có chút đau lòng nói: "Phương Thảo, ngạch nương của ngươi sinh bệnh, ngươi đều có thể nói ta một tiếng, chẳng lẽ ta sẽ mặc kệ sao? Ngươi lại làm ra loại chuyện này, thật sự khiến ta rất thất vọng!"

Nghe ra được Du quý nhân có ý bỏ qua cho mình, Phương Thảo vô cùng vui mừng: "Nô tỳ nhất thời hồ đồ..."

"Nhất thời hồ đồ?" Ngụy Anh Lạc nở nụ cười, "Không, ngược lại ngươi rất khôn khéo đấy chứ."

Du quý nhân và Phương Thảo đồng loạt sững sờ.

"Quý nhân, người xem này." Ngụy Anh Lạc trút hai viên thuốc còn lại trong bình ra để trên bàn, "Dùng bột vỏ sò giá rẻ đổi với bột trân châu, ngoài mặt thì là lấy trộm. Nhưng xin nương nương hãy nhìn kỹ một chút, bột vỏ sò ố vàng thì bề ngoài vỏ sò viên nhất định có tạp sắc, nhưng vỏ sò viên này của Phương Thảo lại có màu trắng tinh, chỉ có bên trong có bột phát sáng, nếu không đập nát ra thì căn bản không thể phân biệt được..."

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm sắc mặt trắng bệch của Phương Thảo, nói tiếp: "Mục đích của cô ta vốn dĩ không phải vì tiền, mà là -- khiến Quý nhân không đem lòng sinh nghi uống hết sạch những viên thuốc giả này."

Du quý nhân nhịn không được giơ tay nắm chặt cổ họng mình.

Giống như muốn những viên thuốc trân châu đã uống vài ngày trước đó, đem chúng trào lên lại cuống họng, tróc từng mảng ra ngoài xiêm y trắng, nhổ ra nước dịch độc.

https://thuviensach.vn

Nàng muốn ói.

"Nói!" Ngụy Anh Lạc lạnh lùng nghiêm nghị hét với Phương Thảo, "Hôm nay sự việc bị bại lộ, chủ tử sai khiến ngươi sau lưng không thể ra mặt bảo vệ ngươi rồi. Con đường sống duy nhất của ngươi, chính là khai ra hết toàn bộ sự thật, để xem Quý nhân có chịu tha thứ cho ngươi không, vì ngươi mà ở trước mặt Hoàng hậu nương nương thuyết phục một chút!"

Nếu mọi chuyện thật sự náo to đến trước mặt Hoàng hậu, nàng còn đường sống sao?

Phương Thảo sợ hãi thật sự, cũng không dám giấu giếm gì nữa, há miệng hô to: "Gia tần, là Gia tần nương nương phân phó nô tài làm như thế!"

Vốn tưởng rằng từ trong miệng nàng ta sẽ phun ra cái tên Tuệ quý phi, nào có đoán được bỗng nhiên lại nhảy ra một người khác, Du quý nhân cả kinh hỏi lại: "Gia tần?"

"Vâng." Vì muốn lưu lại cái mạng nhỏ, Phương Thảo khai sạch không còn một mống, "Vài ngày trước Gia tần nương nương tìm được nô tỳ, nói với nô tỳ là, Di tần đã đi, Vĩnh Hòa cung chỉ còn lại một chủ tử là người. Nhưng người vẫn luôn trốn tránh ở đây không chịu đi đâu, cả ngày nơm nớp lo sợ, cho dù có sinh ra một a ca, cũng nhất định sẽ không được sủng ái. Vĩnh Hòa cung chúng ta đã định trước là một hầm băng cả đời!"

Du quý nhân tức giận đến toàn thân phát run: "Cho nên ngươi phản bội ta?"

"Trách không được, trách không được." Ngụy Anh Lạc lập tức nghĩ thông suốt sự việc, "Lần trước ở Ngự hoa viên, Du quý nhân bị Tuyết Cầu tập kích, ngươi chẳng những không che chở Du quý nhân rời đi, ngược lại còn trốn sau lưng để Quý nhân gặp nguy hiểm. Chắc hẳn khi đó Gia tần đã dặn ngươi phải làm như vậy đúng không?"

https://thuviensach.vn

Phương Thảo khóc thút thít không dám đáp lời, chỉ hy vọng nước mắt của mình có thể đả động Du quý nhân một chút.

"Phương Thảo, ta lại hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi đã thêm cái gì vào bột vỏ sò?" Du quý nhân lạnh lùng hỏi.

Phương Thảo muốn nói lại thôi, sau nửa ngày mới lí nhí thưa: "Muốn thay đổi màu sắc của bột vỏ sò, phải dùng thuốc nhuộm để tẩy đi..."

"Khốn nạn!" Du quý nhân rút cuộc kìm nén không được nữa, mãnh liệt kêu một tiếng, "Đồ lòng lang dạ sói!"

Nàng đang mang thai, thành phần của thuốc nhuộm chứa độc, sử dụng thường xuyên còn có thể sinh hạ hài tử khỏe mạnh sao?

Dù tình cảm cũ có nhiều hơn đi nữa cũng bị đủ loại thủ đoạn ác độc của Phương Thảo ăn mòn hết sạch. Du quý nhân hung hăng lệch đầu sang một bên, liếc nhìn nàng ta một cách chán ghét: "Anh Lạc, mang cô ta đi gặp Hoàng hậu!"

"Không, không!" Phương Thảo nhào đầu về phía trước, khóc ròng nói, "Nô tỳ đã nói hết rồi, cầu người đừng mang nô tỳ đi gặp Hoàng hậu!"

Du quý nhân nhắm mắt lại, nhẫn tâm không nhìn nàng. Ngụy Anh Lạc đứng cạnh cân nhắc một lát, chợt mở miệng nói: "Phương Thảo, khi Gia tần đưa đồ cho ngươi, có nhân chứng nào khác không?"

Phương Thảo lắc đầu.

Ra là vậy. Ngụy Anh Lạc nói với Du quý nhân: "Đối phương rất thủ đoạn, không ai chứng nhận, vật chứng cũng thiếu thốn, nếu đường đột tố cáo, chỉ sợ còn có thể bị đối phương cắn ngược lại, trả đũa nói Vĩnh Hòa cung cố ý vu oan hãm hại."

https://thuviensach.vn

Du quý nhân thất thần: "Cái này..."

"Nếu hiện giờ chúng ta xử trí kẻ bội tín này, làm cho đối phương cài thêm người khác tiếp tục hại người, không bằng tạm thời giữ lại cô ta." Ngụy Anh Lạc lạnh lùng liếc nhìn Phương Thảo, "Như vậy để Gia tần cho rằng người vẫn đang dùng bột vỏ sò có độc..."

Du quý nhân cân nhắc một lát, phát hiện đây đúng là cách hữu hiệu nhất, ít nhất cũng không khiến địch trong tối ta ngoài sáng, lúc nào cũng cảnh giác có con dao đâm sau lưng mình.

"Cứ theo ý ngươi mà làm." Du quý nhân nặng nề gật đầu, "Phương Thảo, nếu Gia tần bên kia sai người tới hỏi, ngươi cứ nói số bột vỏ sò mà cô ta đưa tới, ta đã dùng hết rồi..."

"Quy định một ngày nào đó đi." Ngụy Anh Lạc suy nghĩ một chút, "Nửa tháng sau, ngươi hãy thông báo với Gia tần là bột vỏ sò đã dùng hết rồi, để Gia tần mang đồ mới tới! Nghe hiểu chưa?"

Phương Thảo đâu còn lựa chọn thứ hai, chỉ có thể trở thành gián điệp hai mang, quỳ cúi nói: "Vâng!"

Như thế cũng tốt.

Ngụy Anh Lạc nhìn xuống nàng ta, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Hành động lần này của nàng, không những cứu được Du quý nhân, mà còn bảo vệ tấm lòng hết sức chân thành của Hoàng hậu với chính mình.

Một khi Du quý nhân xảy ra chuyện không may, người phía dưới sẽ rất nhanh tra ra được bột trân châu có nguồn gốc từ Trường Xuân cung. Không chỉ bột trân châu, còn có nhân sâm hoặc các loại thuốc bổ khác, chỉ cần có tên phản chủ Phương Thảo này ở đây, tất cả đều có thể lợi dụng để ra tay.

https://thuviensach.vn

Điểm này, Ngụy Anh Lạc sớm đã dự liệu được.

"Chủ mưu phía sau thích vu oan giá họa, chúng ta đưa bột trân châu trong cung, nàng ta tám phần là muốn hạ thủ từ phía trên." Ngụy Anh Lạc nghĩ thầm, "Tương kế tựu kế, quả nhiên bắt được chủ mưu, chỉ là không biết khi Tuệ quý phi biết được bên người mình có một kẻ phản bội tận tâm và trung thành như vậy, sẽ cảm thấy như thế nào..."

Một hàng dài người trùng trùng điệp điệp đi thẳng lối trên hành lang đại nội.

Cứ hai thái giám lại khiêng một thùng gỗ, thùng gỗ được che lại kín kẽ bằng lụa đỏ, chợt liếc nhìn lại, phảng phất như khăn che tân nương màu đỏ xuất giá, chân không chạm đất khiến cho người ta phải nâng lên.

"Trong đó đựng cái gì vậy? Thần thần bí bí." Tuệ quý phi ngồi ở trong đình, chỉ tay vào đội ngũ đằng trước ở phía xa.

"Tuần phủ Phúc Kiến vừa dâng cống một lô vải tươi." Gia tần nắm tin tức vẫn luôn thần thông quảng đại, vừa hỏi liền có đáp án, "Tổng cộng một trăm thùng, ngoài ban thưởng cho vương công và đại thần ra, còn lại đều được đưa đến Trường Xuân cung."

Trong mắt Tuệ quý phi hiện lên ghen tỵ: "Một trái ta đây còn chưa thấy, nhưng đến cả cây cũng mang qua cho nàng ta."

Cách trăm sông ngàn núi, vận chuyển từ Phúc Kiến tới đây, cả một đống cây nhưng vì không hợp khí hậu nên đã rụng hơn phân nửa số quả, số còn lại phân chia cho Thái hậu, Hoàng hậu và các phi tần, còn cả một số tông thân, đại thần được ân sủng, mỗi người có thể nếm được một viên đã là phúc khí to lớn, bởi vậy có thể thấy được Hoàng thượng coi trọng Hoàng hậu đến dường nào.

"Nhưng cũng chỉ là mấy cái cây thôi." Gia tần trấn an nói.

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, cũng chỉ là mấy cái cây thôi." Tuệ quý phi vuốt ve Tuyết Cầu trong ngực, "Hoàng thượng đối đãi với Hoàng hậu thật sự không tệ. Bản cung đối xử với ngươi... cũng coi là tốt chứ?"

Gia tần ngẩn người, cảm thấy lời nàng có hàm ý, vội vàng cẩn trọng trả lời: "Đó là điều đương nhiên, thần thiếp có được như ngày hôm nay đều nhờ Quý phi chiếu cố."

Tuệ quý phi mỉm cười, ánh mắt xinh đẹp mà độc ác nhìn chòng chọc Gia tần: "Vậy vì sao ngươi lại phản bội ta?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lệ chi yến

Gia tần thất kinh.

Nàng đương nhiên có thể thề thốt phủ nhận, nhưng cẩn trọng suy xét lại, nếu Tuệ quý phi đã hỏi ra được lời này, chứng tỏ người đã tra ra được gì đó, bình thường Tuệ quý phi vô duyên vô cớ cũng có thể muốn mạng người, huống chi lần này lại có lý do đường hoàng như vậy?

Gia tần lập tức té nhào bên chân Tuệ quý phi: "Nương nương, thần thiếp làm như thế cũng chỉ vì người mà!"

"Vì bản cung?" Tuệ quý phi cười lạnh nói, "Lợi dụng Tuyết Cầu để vu oan hãm hại bản cung, đó là nghĩ cho bản cung à? E là không phải! Ngươi chỉ vì Tứ a ca, ngươi sợ Du quý nhân sinh thêm một tiểu a ca sẽ phá hỏng chuyện tốt của mình!"

Nếu hoàn toàn phủ nhận thì tỏ ra quá giả tạo, vì thế Gia tần cắn răng nói: "Đúng, thần thiếp đúng là sợ Du quý nhân sẽ hạ sinh một tiểu a ca, nhưng thần thiếp làm như vậy thực sự là vì người! Nương nương đã gây thù kết oán với Vĩnh Hòa cung, nếu không chặt đứt hoàn toàn đường lui của Du quý nhân, chỉ sợ hậu họa vô cùng khó lường!"

Tuệ quý phi trầm ngâm một lát: "Nói ta nghe, ngươi đã làm gì Du quý nhân?"

"Vâng..." Gia tần vội vàng kể lại toàn bộ tính toán lúc trước của mình. Nghe tới khúc Du quý nhân đã uống bột trân châu giả từ nửa tháng trước,

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi hơi tỏ ra kinh ngạc: "Nữ nhân này thực đần độn vậy sao, nửa điểm cũng không phát giác ra được gì?"

"Nữ nhân kia vốn đã ngu xuẩn, lại chỉ có một mình Phương Thảo là tâm phúc. Một khi Phương Thảo làm phản thì nàng ta cũng xong đời." Gia tần cười nói, "Hôm qua nghe Phương Thảo báo lại, nói là bột vỏ sò của đợt trước đã gần hết, cần gửi một lượng mới qua."

"Cho cô ta!" Tuệ quý phi thoải mái cười to, "Muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu, toàn bộ đều nhét vào bụng Du quý nhân hết đi!"

Thấy nàng ta thoải mái, Gia tần thở phào nhẹ nhõm: "Vâng, nương nương."

Dĩ nhiên Tuệ quý phi chỉ có thể thống khoái nhất thời, muốn nhanh chóng tống toàn bộ bột vỏ sò thành rương thành thùng qua hết cho Vĩnh Hòa cung; tuy nhiên, Gia tần thì ngược lại muốn chậm mà chắc nhiều hơn.

"Nếu tin hoàn toàn vào Phương Thảo thì chúng ta sẽ trở thành Du quý nhân thứ hai." Gia tần thu hồi tư thế khom lưng uốn gối trước mặt Tuệ quý phi, tỉnh táo phân phó tâm phúc bên cạnh mình, "Đi ra ngoài hỏi thăm một chút, nhất là vị thái y kia, xem thử gần đây Vĩnh Hòa cung có tin tức gì mới không."

Tâm phúc rất nhanh mang tin tức trở về.

"Gần đây Du quý nhân luôn đau bụng dữ dội, người của Thái y viện nhìn không ra khác thường nào nên vẫn kê thuốc dưỡng thai, vì vậy liều lượng dùng viên trân châu mỗi ngày cũng tăng lên rồi." Tâm phúc thăm dò hỏi, "Nương nương, bây giờ nô tỳ chuẩn bị bột vỏ sò mới?"

"Đi đi... Mà khoan đã...!" Mới xoay người một nửa, Gia tần bỗng nhiên gọi với sau lưng đối phương.

https://thuviensach.vn

"Nương nương còn gì căn dặn?" Tâm phúc vội vàng quay đầu lại hỏi.

"Ngươi đi nói với Phương Thảo..." Gia tần trầm ngâm một phen, "Bột vỏ sò cần điều chế tỉ mỉ nên cần thêm hai ngày chuẩn bị, rồi hẹn gặp cô ta vào ngày lệ chi yến."

Tâm phúc đầy vẻ nghi hoặc: "Nhưng bột vỏ sò rõ ràng vẫn còn..."

Gia tần cắt ngang nàng: "Cứ làm theo lời ta nói!"

Tuy rằng cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng nếu là mệnh lệnh của chủ tử, tâm phúc chỉ còn cách nuốt nghi vấn trở lại vào bụng, cung kính cúi chào rồi quay người rời đi.

"Hy vọng mình chỉ là đa nghi quá nhiều, Du quý nhân cũng không phải là loại người có thể nghĩ ra mưu kế này." Nhìn qua bóng lưng tâm phúc rời đi, Gia tần thì thào tự nhủ, "Nhưng để phòng ngừa vạn nhất ..."

Hôm nay vẫn giống như cũ, Ngụy Anh Lạc đến Vĩnh Hòa cung đưa bột trân châu.

Phương Thảo bồn chồn đợi nàng hồi lâu, vừa thấy nàng, lập tức lòng như lửa đốt xông lên: "Anh Lạc, Gia tần vừa mới phái người tới tìm ta, hẹn ta vào ngày lệ chi yến nhận bột vỏ sò."

"Công nhận tin tức của nàng ta nhanh nhạy thật." Ngụy Anh Lạc nở nụ cười, "Hoàng hậu nương nương vừa mới quyết định tổ chức lệ chi yến, nàng ta đã nắm rõ ràng..."

Có thể thấy được Gia tần này không hề đơn giản, lại âm thầm đem móng vuốt vươn tới tận Trường Xuân cung.

"Ngươi làm khá lắm, tiếp tục phát huy." Ngụy Anh Lạc vỗ vai Phương Thảo một cái, "Chỉ cần ngươi giúp ta tóm được cô ta tại trận, coi như là

https://thuviensach.vn

ngươi lấy công chuộc tội."

Phương Thảo lắp bắp nói: "Cô nói phải giữ lời đấy."

Hai người thương nghị thỏa đáng, kế tiếp chính là lẳng lặng đợi đến ngày lệ chi yến.

Yến tiệc được kế hoạch tổ chức vào nửa tháng sau. Hoàng thượng đã ban cho Hoàng hậu ba gốc cây vải--- nhân vật chính của buổi tiệc, toàn bộ trái đều được giữ nguyên trên tàng cây, gần chuẩn bị khai tiệc mới được hái xuống, sau đó chọn lựa kỹ càng những trái mọng nước có mùi vị tươi mới nhất để dâng lên cho tân khách.

Lúc đi ngang qua yến hội, Ngụy Anh Lạc trộm nhìn thoáng qua, bữa tiệc có Nhàn phi, Thuần phi, Tuệ quý phi, Gia tần, còn có hai tú nữ xuất chúng lúc trước đã được chọn ra trong buổi điện tuyển, cuối cùng còn có Hoàng thượng... Ngụy Anh Lạc nhanh chóng cúi đầu xuống, bước chân vội vã rời đi.

Đi đến địa điểm đã được hẹn trước, Ngụy Anh Lạc núp vào chỗ tối phía sau vách ngõ lẳng lặng đứng chờ chốc lát, cách đó không xa dần dần xuất hiện hai bóng người.

Một người là Phương Thảo, người còn lại là tâm phúc bên cạnh Gia tần.

Đối phương làm việc cực kỳ cẩn thận, sợ tai vách mạch rừng nên không trao đổi gì nhiều với Phương Thảo, bộ dạng như giả bộ gặp thoáng qua, sau đó nhét một túi gấm thêu hoa vào ngực đối phương, xong xuôi lập tức định nhấc chân bỏ đi.

Ngụy Anh Lạc đâu chịu để cô ta rời vội như vậy, nhanh chóng từ sau vách tường nhảy ra, chộp lấy cánh tay đối phương hô lên: "Dám đánh tráo bột trân châu của Du quý nhân, ngươi như vậy là mưu hại hoàng tự!"

https://thuviensach.vn

Nàng vốn cho là mình lớn tiếng doạ người như vậy, nếu gặp vận khí tốt, còn có thể moi ra từ trong miệng đối phương ít nhiều thông tin.

Nào ai đoán được đối phương lại cực kỳ bình tĩnh nhìn nàng: "Ta không hiểu ngươi đang nói gì nữa."

Sự trấn định đó làm nảy sinh nghi ngờ trong lòng Ngụy Anh Lạc, sau nửa ngày, bỗng nhiên ngay trước mặt nàng ta cướp lấy túi gấm mở ra xem, Phương Thảo đứng cạnh 'a' lên một tiếng: "Sao lại là hương thảo?"

Bên trong túi gấm, không thấy nửa bột trân châu nào, mà chỉ có một nắm hương thảo.

"Ngoại trừ hương thảo, còn có thể là cái gì?" Tâm phúc đứng đối diện giống như cười mà không phải cười, "Đây là túi gấm do tự tay Gia tần nương nương thêu để cầu phúc cho vị tiểu a ca tương lai, cũng chẳng phải là bột trân châu hay vỏ sò gì cả."

"Gia tần nương nương thật đúng là nhạy bén, thì ra đã sớm có phòng bị... Tiêu rồi!" Nếu Gia tần đã phát hiện bất thường, vì sao còn đặc biệt phái người đến chỗ hẹn, trừ phi... Ngụy Anh Lạc biến sắc, "Trúng kế!"

Nàng vứt bỏ hai người sang một bên, quay người chạy thục mạng đến nhà kho đang để nhân vật chính tối nay.

Còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc lóc từ bên trong truyền ra.

"Không phải ta!" Vừa bước vào kho, sắc mặt cung nữ chịu trách nhiệm trông coi cây vải đã trắng bệch, liều mình giải thích với nàng, "Ta cũng không biết là ai, ta mới đi một lát rồi trở về, phát hiện cây vải đã bị người, bị người dùng nước sôi tưới cho chết!"

Ngụy Anh Lạc đẩy người nàng ta ra, đi đến vài bước trước cây vải.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy gốc cây đã bị người đổ nước sôi phá nát, còn trái thì vương vãi đầy trên mặt đất.

"Làm sao đây?" Tiểu cung nữ gào khóc, "Hoàng thượng sẽ lấy đầu ta mất..."

Đâu chỉ riêng đầu nàng ta, cống phẩm bị hủy, chỉ sợ sẽ có thêm nhiều đầu người cùng rơi theo xuống đất, ngay cả Ngụy Anh Lạc cũng không thể khẳng định chính mình có thoát khỏi liên can hay không.

"Đừng khóc nữa!" Sắc mặt Ngụy Anh Lạc vô cùng khó coi, nàng ngồi xổm người xuống, từ trên mặt đất nhặt lên một trái vải nhỏ quan sát một lúc, sau đó hỏi tiểu cung nữ đang khóc sướt mướt phía sau, "Ngươi muốn sống hay chết?"

"Ta, ta dĩ nhiên là muốn sống..." Tiểu cung nữ nức nở trả lời.

"Đưa tay đây." Ngụy Anh Lạc đặt trái vải vào lòng bàn tay đối phương, "Lấy trái này làm tiêu chuẩn, trước tiên chọn thêm mấy trái nữa nhìn được từ trong đống này, đưa tới Ngự trà thiện phòng, nói với bọn họ Hoàng hậu muốn mở lệ chi yến, để họ lập tức nghĩ cách! Tiếp theo, ngươi đi bẩm báo Hoàng hậu nương nương, nói hai cây vải đem nấu món ăn hết rồi, chỉ còn lại một cây bây giờ đang hái!"

"Bây, bây giờ hái?" Tiểu cung nữ bị dọa đến lắp bắp, "Vậy, vậy chẳng phải lập tức sẽ bị lộ hết sao."

"Cái này không cần ngươi quản, ngươi chỉ cần làm theo lời ta dặn là được!" Ngụy Anh Lạc lạnh lùng nói, "Còn không mau hành động?"

"Được, được!" Tiểu cung nữ thấy nàng nguyện ý gánh một nửa trách nhiệm, đâu còn thời gian phân biệt đúng sai, lập tức quỳ trên mặt đất, luống cuống tay chân lựa nhặt trái vải rơi rụng, khóe mắt liếc qua đã thấy Ngụy Anh Lạc vội vàng rời khỏi nhà kho.

https://thuviensach.vn

Sáng nay Hoàng hậu đã nói muốn tự tay hái xuống vài trái để dâng lên Hoàng thượng, đương nhiên không thể tùy tiện lật lọng, vì thế phải có một cây khiêng vào yến hội.

Nếu cuối cùng đến một thân cây cũng không đưa lên được thì sẽ như thế nào?

"Hoàng hậu chắc chắn mất hết thể diện." Ngụy Anh Lạc thầm nghĩ, "Tuệ quý phi và Gia tần nhất định sẽ lợi dụng thời cơ chỉ trích cung nhân làm việc cẩu thả, khiến Hoàng thượng xử trí nhóm người chịu trách nhiệm trông nom cây cho lệ chi yến này, mà nhóm cung nhân này... toàn là tâm phúc đắc lực nhất bên cạnh Hoàng hậu, kể cả đối tượng chuẩn bị bồi dưỡng."

Vì lệ chi yến liên quan đến cống phẩm và Hoàng thượng, cho nên Hoàng hậu đã phân phó những tâm phúc đắc lực nhất cũng như những cung nhân đáng tin cậy đến phụ trách, trong đó bao gồm Ngụy Anh Lạc.

Nếu lệ chi yến xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhóm người này nhất định sẽ bị phạt, không còn lối thoát.

Nếu vậy, Hoàng hậu chẳng những tổn hại mặt mũi, còn ảnh hưởng đến sức khỏe, làm không khéo còn có thể mất đi nhiều tâm phúc...

"Ta làm sao có thể để chuyện này phát sinh trên người Hoàng hậu?" Ngụy Anh Lạc nghiến răng nghĩ thầm, "Phải nghĩ cách, phải nghĩ cách... Có rồi! Đi tìm người ấy!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lệ chi loạn

Một hàng dài thức ăn được chế biến từ vải như nước chảy nhấp nhô tiến vào buổi tiệc.

Món chính bao gồm vải nhồi tôm, gà nấu trái vải, rau trộn vải kèm vịt nướng, cuốn vải đỏ thẫm, thịt viên nhân vải, v.v. Hoàng hậu múc một muôi nước dùng, nước canh ngọt thanh và trong như vải trắng, tô điểm thêm những viên cẩu kỷ đỏ tươi, trắng trong hòa chung với sắc đỏ, như đóa hồng mai tung bay giữa tuyết, trông rất đáng yêu.

"Nương nương, đây là bạch tuyết hồng mai mà ngự trù cố tình chuẩn bị." Nhĩ Tình thấy Hoàng hậu biểu lộ hiếu kỳ, nên đứng một bên giải thích, "Vải có tính nóng, vì vậy phải ngâm qua nước muối ấm, còn cố ý phối thêm cẩu kỷ để trung hoà."

"Ngự Trà Thiện phòng đúng là có lòng, chỉ dáng vẻ này thôi cũng đã thập phần tao nhã rồi." Hoàng hậu cười nói, "Hoàng thượng, mời người nếm thử."

Bộ dáng Hoằng Lịch không tập trung, ánh mắt băn khoăn khắp nơi, cũng không biết là đang tìm ai trong đám người. Thẳng đến khi bạch tuyết hồng mai được dâng đến trước mặt, hắn mới mỉm cười với Hoàng hậu: "Hoàng hậu có lòng rồi."

Trong mắt Tuệ quý phi lóe lên một tia ghen tuông, vừa vuốt móng tay đỏi mồi vừa cười nói: "Dùng vải chế biến đồ ăn cũng thường thôi, dù sao hàng năm đều có vải khô đưa tới, nhưng nếu bỏ thêm hương liệu vào thì lại làm mất đi mùi vị ban đầu! Người thật sự biết thưởng thức vải chỉ cảm thấy

https://thuviensach.vn

hứng thú với vải tươi thôi. Hoàng hậu nương nương, không phải người nói hôm nay muốn đích thân hái sao? Sao đợi mãi vẫn chưa thấy động tĩnh gì vậy?"

Hoàng hậu cũng thấy kỳ quái, theo lý mà nói, cây vải hiện giờ đã nên có mặt ở đây rồi mới phải, nhưng chẳng biết tại sao vẫn chưa thấy người nào khiêng đến.

"Lại nói tiếp, người phụ trách làm việc này là..." Tuệ quý phi cười với thâm ý khác, "Thần thiếp nhớ là cung nữ tên Ngụy Anh Lạc đi."

Hoằng Lịch đang gắp thịt vải trong tay đột nhiên đứng hình.

Hoàng hậu cũng cảm giác có gì đó không ổn, nhìn thấy nụ cười này của Tuệ quý phi mà nhíu mày. Hai bên luôn công kích lẫn nhau trong thời gian dài, từ lâu đã trở thành kẻ thù, Hoàng hậu có thể tự nhận mình là người hiểu rõ tính tình Tuệ quý phi nhất trên đời, nụ cười này rõ ràng không có ý tốt đẹp gì. Rốt cuộc nàng ta muốn làm gì? Nàng ta có thể làm gì?

"Thời gian cũng không còn sớm nữa." Hoằng Lịch bỗng nhiên mở miệng, "Cho gọi cô cung nữ tên là... Ngụy Anh Lạc gì đó đem cây vải lên đây đi."

Hoàng hậu trong lòng cả kinh, mặc dù thâm tâm có chút bất an, nhưng nếu Hoàng đế cũng đã mở lời, đâu thể ngay trước mặt mọi người mà từ chối, chỉ đành phải nói: "Anh Lạc đâu rồi? Kêu cô ấy dâng cây vải lên đi."

Lời nói truyền xuống, nhưng lại chậm chạp không thấy ai xuất hiện.

Thời gian dần trôi qua, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

"Ơ, Ngụy Anh Lạc kia cũng thật phách lối, lại dám để Hoàng thượng và nhiều phi tần chờ đợi một hạ nhân như cô ta." Tuệ quý phi ý cười càng

https://thuviensach.vn

sâu, "Thì ra Hoàng hậu có thể dạy ra một hạ nhân như thế ở Trường Xuân cung, ha ha ha."

Hoàng hậu nhướng mày, nàng hiểu Anh Lạc rất rõ, đang yên đang lành Ngụy Anh Lạc sẽ không bao giờ tự mình chuốc rắc rối, thất lễ với nhiều quý nhân như vậy trong cung, đối với nàng mà nói đâu có ích lợi gì? Nhất định đã xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn rồi.

Khóe mắt quét về phía Tuệ quý phi, gặp đối phương đang có bộ dáng chờ xem kịch hay, Hoàng hậu rùng mình một cái: "Chỉ sợ việc này có liên quan đến nàng ta..."

Hoàng hậu rất muốn qua loa tắc trách chuyện này, nhưng tên đã căng dây không thể không bắn. Hoàng đế, Tuệ quý phi, Gia tần... nhiều ánh mắt như thế nhìn chằm chằm nàng, chờ nàng cho ra một câu trả lời thuyết phục.

Nàng nên trả lời thế nào đây...

"Nương nương!" Hoàng hậu đang trên ranh giới sứt đầu mẻ trán, thanh âm Nhĩ Tình chợt vang lên bên tai, "Là Ngụy Anh Lạc! Cô ấy đến rồi!"

Ngụy Anh Lạc đến rồi?

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, đều muốn xem cô cung nữ cả gan làm loạn này có bộ dạng như thế nào.

Liếc mắt lần đầu, quần áo và trang điểm của nàng cùng các cung nữ bình thường không có gì khác biệt.

Liếc mắt lần hai, lại cảm thấy nàng so với những cung nữ khác có gì đó không giống.

Vóc dáng này, cùng với dung mạo xinh đẹp này... có phần quá mức tiêu chuẩn một chút.

https://thuviensach.vn

Thổ khí như lan, thanh thuần như sen. Đừng nói đến cung nữ, ngay cả tú nữ được tuyển chọn tầng tầng lớp lớp cũng không có mấy người có thể cùng nàng so đấu về tướng mạo. Tấm lòng Hoàng hậu cũng thật vĩ đại, lại có thể để một mỹ nhân như vậy hầu hạ bên cạnh, cũng không sợ bị Hoàng thượng nhìn trúng sao?

Đối lập bên cạnh là một nữ tử được Ngụy Anh Lạc dìu dắt. Sắc mặt nàng ấy ảm đạm, tiều tụy như một đóa hoa thua cuộc, thứ duy nhất có thể so sánh được với Ngụy Anh Lạc chính là xiêm y trên người dành cho chủ tử.

"Du quý nhân, sao muội lại đến đây?" Hoàng hậu kinh ngạc hỏi.

Nữ tử được Ngụy Anh Lạc dìu đến, đúng là Du quý nhân vốn nên dưỡng thai ở Vĩnh Hòa cung.

Nàng hướng Hoàng hậu cười nói: "Hoàng hậu nương nương thiết yến, thần thiếp theo lý phải trình diện. Hoàng hậu nương nương quan tâm, thần thiếp càng không nên lười biếng."

Ánh mắt Hoằng Lịch từ trên mặt Ngụy Anh Lạc chậm rãi dời qua Du quý nhân: "Du quý nhân, sức khỏe nàng có khá hơn chút nào chưa?"

Du quý nhân vội vàng hướng hắn cúi chào: "Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, sức khỏe thần thiếp đã tốt hơn nhiều rồi."

"Vậy thì tốt. Nàng nhớ giữ gìn thân thể, để tránh Hoàng hậu cũng như nàng sẽ lo lắng dẫn đến mệt mỏi." Hoằng Lịch gật gật đầu, "Ngồi đi."

Du quý nhân lúc này mới an vị tại vị trí của mình. Lúc ngồi xuống, nàng trao đổi một ánh mắt hữu ý với Ngụy Anh Lạc.

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, Tuệ quý phi cũng trao đổi ánh mắt với Gia tần. Gia tần mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương, bây giờ bắt đầu hái

https://thuviensach.vn

vải được chưa? Thần thiếp thèm ăn, còn đang chờ được nếm thử vải tươi có đủ cả sắc hương vị đây!"

Hoàng hậu ngẩn người, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Ngụy Anh Lạc.

"Khiến cho các chủ tử phải đợi lâu rồi." Ngụy Anh Lạc cười cười trấn an với nàng, sau đó lớn tiếng hô, "Đưa lên đây!"

Vừa dứt lời, hai tiểu thái giám hợp lực khiêng một thùng gỗ đi lên, trên đỉnh phủ một mảnh lụa đỏ che kín cây vải từ đầu đến đuôi.

"Hoàng hậu nương nương." Ngụy Anh Lạc dâng khay đựng một cây kéo bằng vàng, "Xin nương nương tự mình đến hái."

Lúc này Hoàng hậu đã nhìn ra bất thường, nàng nhất thời vẫn nghĩ không ra chủ ý ứng đối nào thích hợp, nhưng nàng tin tưởng Ngụy Anh Lạc đã nghĩ ra thay mình, thế là vừa cười vừa tiếp nhận kéo vàng, từng bước một đi về phía thùng gỗ, sau đó chậm rãi đưa tay kéo mảnh lụa đỏ...

"Gâu!"

Hoàng hậu cả kinh thối lui một bước, chờ nhìn rõ ràng tình huống trước mắt, không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối: "Cái này, đây là..."

Chỉ thấy phía dưới lụa đỏ là một cây vải cành lá lụi tàn, trái vải không còn dư thừa nhiều nữa, đại đa số đều đã rụng vào chậu bùn. Nhìn kỹ lại, trên thân cây còn có vết cào chồng chất, hiển nhiên đầu sỏ gây chuyện là...

Mọi người đồng loạt hướng mắt nhìn về nhúm lông trắng muốt đang ngồi phía dưới cây vải kia.

Giống như cảm giác được ánh mắt bất hảo từ bọn họ, nhúm lông kia lại ẳng ẳng sủa vài tiếng, sau đó nhanh chóng từ trên chậu nhảy xuống phóng về phía Tuệ quý phi.

https://thuviensach.vn

"A!!!" Du quý nhân bỗng nhiên gào lên một tiếng, mãnh liệt ôm chặt cánh tay Ngụy Anh Lạc đứng cạnh, trốn sau lưng đối phương tránh né không ngừng, "Đừng tới đây, đừng cắn ta, đừng cắn ta!"

Nàng hét đến tê tâm liệt phế, phảng phất y như hàm răng con chó kia đã ngoạm lấy cổ họng nàng mà cắn nhai máu thịt.

Hoằng Lịch nhìn nàng một cái: "Người đâu, bắt lấy con chó kia."

Bọn thái giám ba chân bốn cẳng nhào tới, cuối cùng cũng tóm được nhúm lông này. Cục bông này lộ vẻ nuông chiều từ bé đã quen, ít khi bị người khác đối đãi thô bạo như thế, lập tức ủy khuất nức nở vài tiếng, sau đó hướng về một nơi mà sủa ẳng ẳng thật to.

"Các ngươi nhẹ tay chút..." Tuệ quý phi sắc mặt khó coi nhìn về Hoằng Lịch, "Hoàng thượng..."

Không chờ nàng xin tha cho Tuyết Cầu, Du quý nhân đã nghẹn ngào khóc rống: "Tuệ quý phi, một lần chưa đủ còn có lần thứ hai, người quyết tâm muốn lấy mạng thần thiếp sao?"

Hoằng Lịch nhướng mày: "Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Hồi bẩm Hoàng thượng." Ngụy Anh Lạc một bên vỗ lưng Du quý nhân, một bên cung kính ngoan ngoãn trả lời, "Một tháng trước ở Ngự hoa viên, chó này có tên Tuyết Cầu đột nhiên xông ra dọa Du quý nhân. Vì lúc đó không ai bị thương, Hoàng hậu nương nương khoan hồng không truy cứu, chỉ khổ Du quý nhân mỗi ngày phải uống áp kinh hoàn mới có thể ngủ. Hôm nay tinh thần mới ổn được một chút thì lại chạm phải!"

"Nô tỳ to gan!" Tuệ quý phi lạnh lùng nói, "Ngươi nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi hoài nghi bản cung sai khiến súc sinh kia hại người sao?"

https://thuviensach.vn

Để bảo toàn bản thân, nàng không thể gọi là tiểu Tuyết Cầu được, đành phải đổi giọng hô nó là tiểu súc sinh.

"Nô tỳ không dám." Ngụy Anh Lạc gục đầu xuống, "Nô tỳ chỉ ăn ngay nói thật."

Du quý nhân bỗng nhiên thoát khỏi người nàng, nhào đến dưới chân Hoằng Lịch nghẹn ngào: "Hoàng thượng cứu mạng, Hoàng thượng cứu thần thiếp với! Cứ tiếp tục như vậy, thần thiếp chống đỡ không nổi nữa, e là sẽ rơi vào kết cục một xác hai mạng mất!"

Tròng mắt Hoằng Lịch nhìn nàng một cái, tựa như thần Phật trên miếu thờ đang quan sát phàm nhân quỳ cúi trên mặt đất.

"Người đâu, tới đỡ Du quý nhân đứng dậy." Hắn chậm rãi nói, "Yên tâm, việc này trẫm sẽ vì nàng làm chủ."

"Hoàng thượng!" Tuệ quý phi vội vàng nói, "Chẳng lẽ người thực sự tin lời ma quỷ của cô ta? Người nhìn kỹ cây vải một chút đi, rõ ràng là bị nước nóng tưới chết, nhưng sao lại cho là móng vuốt của chó cào cho chết chứ..."

Bị nước nóng tưới chết?

Hoàng hậu sáng tỏ trong lòng, tốt lắm, ngươi chẳng hề nhìn đến cái cây lại biết cây bị nước nóng tưới chết? Chỉ sợ là ngươi ngầm lén sau lưng sai người hạ thủ đi?

"Tuệ quý phi!" Hoàng hậu không cho nàng ta cơ hội giải thích, lúc này nghiêm khắc nói, "Ngươi nhiều lần quấy nhiễu Du quý nhân, nhưng ngại chưa đủ còn lợi dụng bản cung mở lệ chi yến đến cố ý quấy rối, làm kinh sợ Du quý nhân lần nữa. Rốt cuộc là ngươi muốn gì?"

https://thuviensach.vn

"Tuyết Cầu tính tình ngoan ngoãn, trước nay chưa từng gây họa!" Tuệ quý phi cắn răng nói, "Tình huống này, e là có người cố ý vu oan giá họa, lợi dụng nó để hãm hại thần thiếp!"

"Vu oan giá họa?" Hoàng hậu lắc đầu, "Lần trước con chó dữ này hù dọa Du quý nhân ở Ngự hoa viên. Tuy hôm nay nó không cắn người, nhưng lại nhắm vào cống phẩm của Phúc Kiến, món quà mà Hoàng thượng tặng bản cung!"

Tuệ quý phi á khẩu không đáp lại được.

Nếu không có chuyện tập kích ở Ngự hoa viên lúc trước, mọi người có lẽ còn tin lời nàng.

Nhưng chuyện đó đã thực sự xảy ra, cho nên con chó dữ ấy sao có thể giống như nàng miêu tả, ngày thường nhu thuận không gây rắc rối?

"Quý phi." Hoằng Lịch quét ánh mắt hờ hững tới, "Nàng còn muốn giải thích gì không?"

Nếu muốn tồn tại lâu dài trong cung, nhất định phải học được cách xem sắc mặt người khác, nhất là của Hoàng đế.

Tuệ quý phi 'bịch' một tiếng quỳ gối dưới chân Hoằng Lịch, khóc ròng nói: "Đều do súc sinh Tuyết Cầu này, thần thiếp sẽ về lột da nó..."

"Hổ tự xuất vu hạp, quy ngọc hủy vu độc trung, là ai vượt quá giới hạn?" Hoằng Lịch chợt cắt ngang nàng.

"Hổ và tê giác chạy ra khỏi lồng, mai rùa và ngọc quý bị hủy trong tráp, đương nhiên là sai lầm của người trông coi." Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên quỳ xuống một bên, "Hôm nay lúc vận chuyển cây vải, Tuyết Cầu đã chạy lòng vòng dưới chân, nhưng vì nó là ái khuyển của Quý phi nương

https://thuviensach.vn

nương, nên các nô tài đều không dám xua đuổi, kết quả tạo nên chuyện như vậy, là nô tài trông coi không tốt, cam nguyện chịu phạt! Chỉ là..."

Khóe mắt nàng liếc qua Du quý nhân đang thút khít khóc, thấp giọng hỏi: "Nô tài cả gan hỏi thay một câu cho Du quý nhân. Người trông coi cây vải đã phạt, vậy phá hoại cây vải thì sao?"

"Láo xược!" Gia tần đập bàn, "Nơi đây có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?"

"... Cô ấy là vì thần thiếp mới hỏi." Du quý nhân thở dài yếu ớt, ngẩng lên khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Người có thai bình thường đều béo múp lên, riêng mình nàng chẳng những không có thịt thừa, hai bên gương mặt còn hõm xuống, giống như một bộ xương khô, "Thần thiếp cũng muốn biết, chính mình còn chốn nào dung thân trong cung này không?"

Gia tần nhất thời ngậm miệng.

"Hoàng hậu nương nương nhân từ, Hoàng thượng nhân từ, xin thứ cho nô tỳ vô lễ!" Ngụy Anh Lạc ngang nhiên mở miệng, "Du quý nhân mang thai long tự, thân phận quý trọng; cây vải là tuế cống của Phúc Kiến, thiên tử ngự ban; Hoàng hậu khoan dung độ lượng, địa vị tôn sùng còn không chịu được một đòn khiêu khích! Những chuyện này đều có liên quan đến Tuyết Cầu, nhưng dù sao nó cũng chỉ là súc vật, không hiểu lễ nghi, không hiểu quy củ. Nếu muốn trách, phải trách chủ nhân của nó, vừa không quản giáo, lại không trói buộc, cứ để nó liên tục gây rắc rối! Nô tài cả gan, xin Hoàng thượng thánh tài!"

Hoằng Lịch nhìn xuống cô gái đang quỳ trước mặt mình hồi lâu, sau đó chậm rãi quay đầu, thanh sắc nhàn nhạt, nhưng mang phong thái của một bậc đế vương, uy nghiêm khó có thể cự tuyệt: "Tuệ quý phi."

Thanh âm kia không có thích, không có phẫn nộ, không có trách cứ, nhưng lại khiến thân thể Tuệ quý phi nhẹ nhàng run rẩy.

https://thuviensach.vn

"... Là lỗi quản giáo Tuyết Cầu không nghiêm." Hai tay Tuệ quý phi nắm chặt thành quyền, đột nhiên hô lên, "Gia tần! Còn không mau ra đây thỉnh tội với Hoàng thượng!"

Khí xa bảo suất! (*)

(*) Trong cờ tướng, bỏ con xe để bảo vệ con tướng. Ý chỉ hy sinh người dưới để bảo vệ người trên.

Trong đầu tất cả mọi người không hẹn mà cùng hiện lên bốn chữ ấy.

Bao gồm cả Gia tần.

Trong lòng âm thầm kêu khổ, biết rõ bản thân chạy không thoát chuyện này, dù sao cũng tự mình đề ra chủ ý cho Tuệ quý phi, rồi chính mình lại làm hư chuyện.

"Hoàng thượng, đều là lỗi sai của thần thiếp." Gia tần đứng dậy rồi hướng Hoằng Lịch quỳ xuống, "Quý phi nương nương biết Tuyết Cầu ngỗ nghịch, sợ phá hủy yến tiệc của Hoàng hậu nương nương, nên cố ý dặn dò thần thiếp trông chừng Tuyết Cầu, là thần thiếp quá sơ suất nên mới gây ra đại tội, toàn bộ không có liên quan gì tới Quý phi nương nương! Hoàng thượng muốn phạt hãy phạt thần thiếp đi!"

Ngón tay Hoằng Lịch gõ gõ trên mặt bàn, hắn không tin tưởng lời Gia tần lắm, nhưng sau lưng Tuệ quý phi có gia thế hiển hách, không thể bởi vì cái cây này mà phạt nặng nàng. Nếu tất cả đều quy tội lên đầu Gia tần, cũng khiến mọi người đều vui vẻ, thế là thản nhiên nói: "Cây vải này là tuế cống của Phúc Kiến, ngàn dặm xa xôi chuyển đến kinh sư, trẫm tự mình đưa tới cho Hoàng hậu, chính là muốn để Hoàng hậu cao hứng, nhưng chỉ vì sơ sẩy của nàng, khiến cho mọi nỗ lực của trẫm đều trôi theo dòng nước. Hiện tại nàng không nên cầu trẫm xin tha thứ, mà nên xin lỗi Hoàng hậu nương nương mới phải!"

https://thuviensach.vn

"Vâng!" Gia tần cắn chặt răng, quỳ gối hai bước, hướng Hoàng hậu dập đầu lên xuống: "Thần thiếp vô dụng, quản giáo tắc trách, xin Hoàng hậu nương nương thứ tội!"

Gây ra họa lớn như vậy, sao có thể chỉ vì mấy câu ấy mà dễ dàng bỏ qua cho nàng?

Thấy Hoàng hậu vẫn giữ im lặng, Gia tần không còn cách nào khác ngoài tiếp tục dập đầu, trong lúc nhất thời bầu không khí chỉ còn âm thanh 'bịch bịch' phát ra từ người Gia tần.

"... Được rồi." Sau khoảng mười mấy lần như vậy, cuối cùng Hoàng hậu cũng đã mở miệng, "Thứ bản cung bị hủy cũng chỉ là một buổi yến hội, nhưng lần này Du quý nhân bị kinh hãi lớn như vậy! Ngộ nhỡ có bất trắc gì làm đả thương long tự, ngươi định bồi thường thế nào?"

Ý Hoàng hậu muốn nàng chẳng những dập đầu với chính mình, còn muốn quỳ cúi nhận sai với Du quý nhân.

Gia tần cảm thấy bị lăng nhục. Dập đầu thỉnh tội với Hoàng hậu không tính là gì, dù sao Hoàng hậu là người đứng đầu lục cung, có ai đứng trước mặt người mà không hạ mình ba phần. Nhưng Du quý nhân kia là loại người nào? Cũng xứng để nàng luồn cúi sao?

"Sao vậy?" Hoàng hậu lạnh lùng gằn từng tiếng, "Chẳng lẽ trong lòng ngươi có oán, không chịu hối cải?"

"... Thần thiếp không dám." Tình thế quá mức ép buộc, việc đã đến nước này, Gia tần chỉ đành cắn răng nhẫn nhịn, đi tới dập đầu bên dưới Du quý nhân, "Du quý nhân, là tỷ tỷ nhất thời sơ sẩy suýt gây họa lớn, mong muội đại nhân đại lượng mà tha thứ tỷ tỷ!"

Cái dập đầu xuống đất này, giống như bát nước hắt đi, khó thu hồi lại.

https://thuviensach.vn

Từ nay về sau, phàm là người trong cung có chút tin tức linh hoạt đều sẽ biết, Gia tần nàng đã từng quỳ xuống dập đầu với Du quý nhân trước mặt bao người.

Du quý nhân ngó xuống nữ nhân đang quỳ trước người, tiếp theo ánh mắt giống như nhìn Gia tần, lại như nhìn về Tuệ quý phi ở phía sau, nói: "Chỉ mong là tỷ thật tâm ăn năn, đừng dung túng cho ác khuyển hại người nữa!"

"Gâu gâu, gâu gâu!" Tuyết Cầu tựa hồ cảm giác được có người nhắc đến nó, liền sủa vài tiếng thật to.

"Được rồi, trẫm không muốn nhìn thấy con chó này nữa!" Hoằng Lịch chán ghét lườm nó một cái, cuối cùng giọng điệu nghiêm nghị, "Gia tần nhất thời hồ đồ, gây ra đại họa, giáng làm Quý nhân, cấm túc ba tháng! Tuệ quý phi thân là chủ vị Trữ Tú cung, nhưng cả người lẫn chó đều quản không tốt, thật sự vô dụng cực hạn, phạt bổng lộc một năm, hãy đóng cửa tự kiểm điểm đi!"

Nói xong, không muốn nhìn đám nữ nhân này ngươi lừa ta gạt một lần nào nữa, trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi.

Chẳng biết có phải Ngụy Anh Lạc gặp ảo giác không, ngay trước khi rời đi, Hoằng Lịch tựa hồ như quay đầu nhìn nàng một cái, thần sắc có chút phức tạp, Ngụy Anh Lạc không rõ ý tứ trong đôi mắt ấy là gì.

Sau khi Hoằng Lịch rời khỏi, những người còn lại cũng không còn tâm trạng, bắt đầu nảy ý muốn đi. Hoàng hậu thu vào trong mắt, cũng không miễn cưỡng bọn họ, sau khi kính nhau vài chén rượu, liền kết thúc bữa tiệc lệ chi yến này tại đây.

Lẻ tẻ từng người cuối cùng cúi chào hành lễ, chỉ còn một mình Du quý nhân ở lại.

https://thuviensach.vn

Biết rõ nàng có chuyện muốn tâm sự với mình, nên sau khi sai người chuẩn bị một chỗ ngồi, dâng thêm vài dĩa trái cây cùng chút trà lên bàn, Hoàng hậu mới cười nói với nàng: "Sao hôm nay muội lại đến đây? Không phải nên ở lại Vĩnh Hòa cung dưỡng thai à?"

Dưỡng thai chẳng qua là lý do ngoài mặt, trong lòng hai người đều biết rõ, sở dĩ Du quý nhân không đến là vì sợ hãi đối mặt trực tiếp với Tuệ quý phi.

"Là Anh Lạc cầu muội tới đây. Cô ấy thuyết phục muội, nếu muội càng sợ Tuệ quý phi, Tuệ quý phi càng muốn tra tấn muội, coi như không phải vì chính mình, thì cũng nên vì Di tần đã trút hơi thở cuối cùng..." Du quý nhân vuốt ve bụng mình đã có hơi phồng lên, cười nói, "Coi như lời nói của mình muội không đủ trọng lượng, nhưng nếu có thêm đứa bé này, thì miễn cưỡng cũng đã đủ rồi..."

Hai người rảnh rỗi hàn huyên chút việc trong cung, có thể vì đang mang thai nên trên mặt Du quý nhân rất nhanh hiện lên mệt mỏi. Hoàng hậu thấy vậy liền sai Nhĩ Tình đưa nàng hồi cung nghỉ ngơi. Đợi người vừa khuất sau cửa, Anh Lạc 'bịch' một tiếng quỳ gối bên cạnh nàng: "Nô tài tự tiện chủ trương, xin Hoàng hậu nương nương thứ tội."

Thế nhưng Hoàng hậu một chút cũng không có ý trách móc nàng, ngược lại còn thân mật duỗi ngón trỏ đè lên trán của nàng: "Ngươi nha ngươi nha, chủ ý như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được. Trước đây Tuệ quý phi lợi dụng Tuyết Cầu làm kinh sợ Du quý nhân, món nợ chưa thanh toán chuyển đến hôm nay tính, cũng không coi là oan uổng nàng ta."

Ngụy Anh Lạc thành khẩn bẩm báo nàng: "Nô tỳ nhận tội bị phạt là chuyện nhỏ, nhưng hành động của Tuệ quý phi và Gia tần, chính là muốn làm mất hết thể diện của nương nương, sao có thể để họ được toại nguyện? Nô tỳ trông coi bất lực, cây vải bị hủy vốn là chuyện lớn, nhưng nếu so với việc Tuệ quý phi sau lưng xúi giục chó dữ tổn thương Du quý nhân, phá

https://thuviensach.vn

hoại tuế cống của Phúc Kiến, làm hỏng yến hội của Hoàng hậu, dĩ nhiên là nhẹ hơn nhiều rồi."

Hoàng hậu chợt cười nói: "Ngươi cũng nên biết, Hoàng thượng đã nhìn thấu ngươi đang lợi dụng người rồi."

Ngụy Anh Lạc chấn động, cơ hồ là lập tức ngẩng đầu tròn mắt nhìn Hoàng hậu.

Mặt nàng ngốc nghếch tựa hồ muốn lấy lòng Hoàng hậu. Hoàng hậu vui tươi hớn hở cười nói: "Nhưng ngươi không cần lo lắng quá. Nếu Hoàng thượng đã nhìn ra, còn để im cho ngươi lợi dụng, điều đó chứng tỏ người cũng hiểu được Tuệ quý phi làm càn quá mức, nên mượn việc này để chỉnh luôn nàng ta."

Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy hơi lạnh sống lưng.

"Anh Lạc." Hoàng hậu chợt hỏi nàng, "Ngươi cảm thấy vạn tuế gia của chúng ta ngày thường là người thế nào?"

Ngụy Anh Lạc không biết vì sao nàng lại hỏi mình như vậy, suy nghĩ một lát, mới cho ra một câu trả lời tiêu chuẩn: "Cần chính thương dân."

Hoàng hậu lắc đầu: "Bản cung không hỏi cái này, bản cung muốn hỏi ngươi tính tình của người."

Ngụy Anh Lạc liên tiếp nói ra nhiều đáp án, Hoàng hậu đều lắc đầu, thẳng cho đến khi nàng ấp a ấp úng nói ra một câu: "Sát phạt quyết đoán?"

"Đúng vậy!" Hoàng hậu như tiểu hài tử vỗ tay vui mừng, "Hoàng thượng là người thế nào chứ? Rõ ràng là bậc Đế vương cao cao tại thượng, đứng đầu thiên hạ, chỉ cần người nhìn không vừa mắt, răng rắc một cái, đầu rơi xuống đất, như thế là xong xuôi rồi! Sao người còn muốn lưu lại mạng sống, cái này chẳng phải tự mình tìm đến tức giận sao?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, mồ hôi quả thực như thác nước đổ trọn lưng nàng, nàng mới miễn cưỡng cười nói: "Cái này... Có lẽ Hoàng thượng có gì đó còn băn khoăn?"

"Không thể!" Hoàng hậu quả quyết như chém đinh chặt sắt, "Hoàng thượng còn có gì phải băn khoăn? Có bao nhiêu ngạc thiện được nhận ân sủng, bao nhiêu quan viên xin tha, nói giết liền giết, mắt cũng không buồn chớp một lần!"

"Cái kia... Cái kia..." Vẻ mặt Ngụy Anh Lạc buồn rười rượi, "Nương nương, lần tới Hoàng thượng thật sự sẽ tính sổ đầu nô tỳ sao?"

Trông bộ dạng nàng thật đáng thương, phảng phất như một con mèo gây họa, chuẩn bị nhảy lên đầu gối nữ chủ nhân làm nũng, lăn qua lăn lại kêu meo meo, cầu nữ chủ nhân hãy bảo hộ nó.

"Yên tâm, ngươi sẽ không sao đâu." Đã thấy Hoàng hậu thâm ý cười nói, "Ngươi là nữ hài tử, một nữ hài tử xinh đẹp duyên dáng."

Tuy rằng nàng không nói thêm gì cả, nhưng nghe ẩn ý phía dưới câu nói kia, Ngụy Anh Lạc chỉ cảm thấy đằng sau không chỉ có lưng mình, mà còn vác thêm một tảng băng lạnh lẽo thấu xương, phảng phất như sắp rơi vào một giếng sâu không thấy đáy.

P.s: Ôi ôi cái chương này bằng hai chương bình thường cộng lại, tốn 9 trang Word của mình :v Dịch ói máu giờ mới xong :v

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Xử trí

"Gâu gâu, gâu gâu!"

Lý Ngọc lấy tay đè xuống, đem tiếng sủa cùng đầu con chó trắng mượt đang thò ra ngoài quay về trong giỏ.

"Tác Luân thị vệ." Hắn nhét giỏ xách vào tay thị vệ trước mặt, "Hoàng thượng ra lệnh cho ngài xử trí con chó này."

Sau khi đưa mắt nhìn hắn rời đi, Hải Lan Sát xì một tiếng khinh miệt: "Cái gì mà lệnh của Hoàng thượng, tám phần là chủ ý của ông, sợ Tuệ quý phi sau này tính sổ nên sốt sắng ném củ khoai nóng bỏng tay này cho lão tử! Đoạn tử tuyệt tôn con chó này!"

Lúc nãy có mặt đại thái giám, hắn không dám phàn nàn nửa lời; người vừa đi, hắn lại hùng hùng hổ hổ châm chọc.

"Tác Luân thị vệ."

Hải Lan Sát lắp bắp kinh hãi: "Ai? Ai ở đằng kia nghe lén ta nói chuyện?"

Chỗ rẽ xuất hiện một nữ tử mặc xiêm y vàng sam. Nghe xong lời hắn nói, nữ tử ấy hơi sững sờ: "Ta mới tới thôi. Ngài vừa nói gì sao?"

Thấy biểu hiện của đối phương không giống như làm bộ làm tịch, lúc này Hải Lan Sát mới nhẹ nhàng thở ra, lại 'ồ' lên một tiếng, cảm thấy tướng

https://thuviensach.vn

mạo đối phương có chút quen mắt: "Ngươi là... người lần trước ở Vĩnh Hòa cung..."

"Ta tên Ngụy Anh Lạc, là cung nữ của Trường Xuân cung." Ngụy Anh Lạc tự giới thiệu.

"Ta vẫn nhớ." Hải Lan Sát nở nụ cười, "Ngươi ra tay tàn nhẫn thật đó, không có thị vệ mà một thân một mình vẫn giết được tên tiểu thái giám kia."

"Vì tự vệ nên bất đắc dĩ thôi, xin đại nhân lượng thứ." Ngụy Anh Lạc cười cười, không muốn cùng hắn thảo luận chủ đề này, nên trực tiếp đi vào trọng tâm, "Vì Tuyết Cầu tổn hại Du quý nhân, phá hỏng yến hội của Hoàng hậu, còn hại ta phải chịu phạt, nên hôm nay ta đến là muốn mang con chó này về."

"A?" Hải Lan Sát nhíu lông mày lại, "Ngươi muốn xử trí thế nào?"

Ngụy Anh Lạc trên mặt cười cười, tựa như gió xuân phả vào mặt, nhưng lời nói tiếp theo lại giống gió đông rét thấu xương: "Đương nhiên là xả hận một chập trước, sau đó làm thịt, lột da đưa đến cho ngài, để ngài có bằng chứng báo cáo kết quả với cấp trên."

"Một tiểu cô nương như ngươi có xuống tay nổi không?" Hải Lan Sát vừa hỏi xong, trong lòng đã tự có đáp án, đương nhiên là xuống tay được, nàng còn có thể đánh một người ác liệt như vậy, với chó lại càng dễ dàng. Hắn thoáng do dự một chút, sau đó mới đưa giỏ tới trước, "Được, vậy giao cho ngươi! Nhưng mà nhỡ sau này có người tới hỏi..."

Ngụy Anh Lạc tiếp nhận giỏ xách, ngầm hiểu nói với hắn: "Đại nhân yên tâm, Anh Lạc sẽ giữ kín như bưng, không khiến cho ngài khó xử."

Hải Lan Sát lúc này mới yên tâm thả tay ra, để nàng xách giỏ rời đi.

https://thuviensach.vn

Chờ đến khi bóng lưng Ngụy Anh Lạc biến mất tại khúc ngoặt hành lang, Hải Lan Sát mới thở ra một hơi, tựa người bên cây cột lẩm bẩm: "Phù, có thể ném củ khoai này đi được rồi..."

"Hải Lan Sát!"

"Lại là ai?" Hải Lan Sát cả kinh quay đầu lại. Hôm nay là ngày quái quỷ gì thế? Sao khắp nơi đều có người nghe lén hắn nói chuyện vậy?

Từ sau cây cột hiện ra một nhân ảnh. Người đó mang trên mình từ trang phục thị vệ đến bội đao bên hông giống Hải Lan Sát như đúc, nhưng nếu so sánh tổng thể, khí chất người này càng thêm ung dung phong nhã, phảng phất như đi tới đâu hoa nở rộ đến đấy.

Rõ ràng là Phú Sát Phó Hằng.

"Ngươi thật to gan." Sắc mặt Phú Sát Phó Hằng vô cùng khó coi, "Dám đùn đẩy trách nhiệm mà Hoàng thượng giao phó cho một tiểu cung nữ làm thay."

"Coi ngươi nói kìa." Hải Lan Sát vội vàng phủ nhận, "Ta đâu có ép buộc dúi vào tay cô ấy? Là cô ấy chủ động yêu cầu mà."

"Ngươi có thể cự tuyệt." Chân mày Phó Hằng càng nhíu chặt hơn, "Nhưng ngươi không làm, vì cũng sợ Tuệ quý phi hồi thần lại sẽ truy cứu vụ chó cưng bị giết..."

"Đúng vậy. Tuệ quý phi không thể gây sự với Hoàng thượng, không lẽ lại không làm gì được thị vệ?" Hải Lan Sát vung một tay ra, thẳng thắn thừa nhận trước mặt bằng hữu, "Nữ nhân khi mà đã nổi giận thì rất đáng sợ, đặc biệt là nữ nhân có thực quyền."

"Biết thế sao ngươi còn đẩy cho Ngụy Anh Lạc?" Phó Hằng hơi bực tức vặn lại.

https://thuviensach.vn

"Cô ấy là cung nữ của Trường Xuân cung. Trường Xuân cung và Trữ Tú cung vốn là hai phe không đội trời chung, thù càng thêm thù, sợ gì chứ? Nhưng nói đi cũng phải nói lại..." Hải Lan Sát trầm tư nhìn người con trai anh tuấn trước mắt, "Ngươi quan tâm cô ấy quá nhỉ? Lại vì cô ấy mà phát hỏa với ta..."

Phó Hằng hốt hoảng xoay mặt sang chỗ khác: "Làm gì có chuyện đó... Chẳng qua cảm thấy Ngụy Anh Lạc cũng chỉ là một nữ hài tử, sợ cô ấy không dám xuống tay, một hồi vòng vo không phải lại quay về tay ngươi sao?"

Vài ngày sau, Ngụy Anh Lạc tìm gặp Hải Lan Sát lần nữa để đưa cho hắn một miếng da lông trắng.

"Đây là..." Hải Lan Sát ngắm nghía da lông trong tay, rồi lại ngước lên nhìn nàng, "Giết thật rồi hả?"

"Đương nhiên." Ngụy Anh Lạc ôn nhu cười nói, "Trước đánh một trận, sau đó đem đi giết, lột da rồi mang đến cho ngài đây. Còn dư lại thịt vốn định đưa tới Ngự Trà Thiện phòng, kết quả nghe nói Đại Thanh trước lúc nhập quan, người Bát Kỳ (*) đều sống bằng nghề săn bắn, bầu bạn với chó săn trong rừng. Từ thời Thái tổ đã lập ra quy củ cấm ăn thịt chó, tuy Tuyết Cầu đã bị phụng chỉ giết nhưng vẫn không được ăn, nên ta chỉ còn cách đem đi chôn."

(*) Người Bát Kỳ thuộc dân tộc Mãn của Trung Quốc.

Hải Lan Sát đường đường là một nam tử hán chân chính, nhưng khi nghe những lời ấy cũng lạnh toát sống lưng, vội nói: "Được rồi được rồi, để da chó lại cho ta. Ngươi quay về Trường Xuân cung hầu hạ Hoàng hậu tiếp đi."

Ngụy Anh Lạc nghe vậy liền cúi chào tạm biệt Hải Lan Sát, sau đó quay trở về Trường Xuân cung.

https://thuviensach.vn

Bóng lưng nàng vừa biến mất, Hải Lan Sát lập tức xoay người ném da chó về phía cây cột đối diện.

Một bàn tay từ sau cây cột vươn ra tiếp được miếng da lông.

"Ngươi còn mạnh miệng bảo cô ấy không dám giết à." Hải Lan Sát khoanh tay cười nói với đối phương, "Nhìn đi, so với ta và ngươi thì lòng dạ cô ấy còn độc ác hơn nhiều."

Phó Hằng cau mày, cúi đầu xem xét da lông trong tay.

"Nếu sau này ta muốn tìm một nữ nhân, nhất định sẽ không dây vào người độc ác như vậy, bằng không lỡ có quen ai ở bên ngoài, về đến nhà, chỉ sợ chờ ta không phải là cơm canh nóng hổi, mà là một thanh dao phay mất... Ai nha! Ngươi đi đâu đấy?" Hải Lan Sát hét với bóng lưng từ phía sau.

Phó Hằng mắt điếc tai ngơ trả lại da lông cho Hải Lan Sát, sau đó một mình chạy vụt theo phương hướng Ngụy Anh Lạc vừa rời đi.

Cũng không biết là bước chân hắn nhanh, hay Ngụy Anh Lạc cước bộ chậm, hoặc cũng có thể Ngụy Anh Lạc đang cố ý đợi hắn, nên chỉ trong chốc lát hắn đã đuổi kịp đối phương.

Vươn người kéo mạnh cánh tay của đối phương, Phó Hằng lạnh lùng chất vấn: "Tại sao phải lừa gạt Hải Lan Sát?"

Ngụy Anh Lạc xoay người lại, có chút kinh ngạc khi nhìn thấy hắn: "Thiếu gia, ngài đang nói gì vậy?"

"Ngụy Anh Lạc, đừng giả vờ giả vịt nữa!" Phó Hằng theo bản năng càng siết chặt tay hơn, "Phần đuôi của miếng da chó mà ngươi đưa tới có một đốm đen. Nhưng theo ta nhớ thì cả người Tuyết Cầu đều là màu trắng! Vì sao ngươi phải đưa miếng da giả đó cho Hải Lan Sát để hắn báo cáo cấp

https://thuviensach.vn

trên? Người nào sai khiến ngươi làm thế? Có phải ngươi muốn hại Hải Lan Sát?"

Cũng không hề quái lạ khi Phó Hằng tuôn một tràng nghi ngờ như vậy. Trong cung 'ngươi lừa ta gạt' tồn tại rất nhiều, có đôi khi chỉ nói sai một câu hay dâng nhầm một món ăn, liền đã định trước nửa đời sau sẽ lận đận, thậm chí còn sa vào trầm luân.

Hải Lan Sát là bằng hữu của hắn, nên hắn không thể trơ mắt nhìn người bạn tốt rơi vào cạm bẫy được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hắn vẫn chưa được nghe lời giải thích từ Ngụy Anh Lạc, nàng chỉ ngửa đầu nhìn lên hắn, trong mắt dần dần phủ lên một tầng sương mù.

"Gâu!"

Một tiếng chó sủa đột nhiên phá vỡ yên tĩnh đang bao trùm giữa hai người.

Phó Hằng theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy hoa lá chập chờn một hồi, một con chó trắng từ sau lùm cây chui ra, hướng bọn họ sủa 'gâu gâu' hai tiếng.

"Tuyết Cầu?" Phó Hằng ngạc nhiên thốt lên.

Theo lý thì nó nên bị xử trí rồi mới phải, sao vẫn còn sống thế này?

Tuyết Cầu vừa sủa 'gâu gâu' vừa cất bước nhỏ chạy đến cạnh chân Ngụy Anh Lạc, trên cổ còn đeo một đoạn dây thừng dài.

"Đứa nhỏ này, không ngoan ngoãn chờ trong phòng thì thôi, sao còn chạy loạn khắp nơi thế này?" Ngụy Anh Lạc thở dài, chợt nói với Phó Hằng, "... Có thể buông tay được chưa?"

Phó Hằng 'a' một tiếng, lập tức thả lỏng tay ra.

https://thuviensach.vn

Năm dấu tay đỏ ửng y như que hàn in lên cổ tay trắng nõn, trông giống một nam nhân ích kỷ muốn đóng dấu chủ quyền lên người thương trong lòng.

Ánh mắt phức tạp nhìn nàng đùa giỡn Tuyết Cầu, còn thấy nàng lấy túi thơm từ trên người xuống trút đồ ăn cho nó, Phó Hằng đột nhiên hỏi: "Ngươi lén nuôi nó ở đây?"

"Vâng." Ngụy Anh Lạc trầm thấp lên tiếng, "Chó đâu phân biệt được đúng sai, nó chỉ biết nghe lời chủ nhân, chủ nhân kêu nó giữ nhà, nó liền giữ nhà, chủ nhân sai nó hại người, nó liền hại người."

Phó Hằng không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng cúi đầu chứng kiến một người một chó, ánh mắt nghi kỵ dần dần nhạt đi, như là mùa đông băng giá được gió xuân hòa tan mất hút.

"... Thiếu gia, ngài còn chuyện gì không?" Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên ngửa đầu nhìn hắn, "Nếu không còn gì nữa, ta mang nó trở về trước, miễn cho bị người khác nhìn thấy..."

Không cẩn thận khéo lại tố nàng phạm tội khi quân.

Phó Hằng trong lòng nhảy dựng, một câu cơ hồ không được đại não xử lý đã thốt ra: "Giao nó cho ta."

Ngụy Anh Lạc nghe vậy sững sờ, sau một khắc như gà mẹ dang cánh che chở con mình, ôm chặt Tuyết Cầu vào trong lòng.

"... Ta không có ý định giết nó." Phó Hằng giống như đi guốc trong bụng nàng, cười khổ một tiếng, nói, "Tử Cấm Thành này rộng lớn cỡ nào chứ, lỡ bị người phát hiện, tới lúc đó ngươi phạm tội khi quân rồi... Không bằng để ta đưa nó xuất cung, tìm một nhà khá giả để thu dưỡng."

https://thuviensach.vn

Làm hắn cảm thấy cao hứng chính là, Ngụy Anh Lạc tựa hồ cực kỳ tín nhiệm hắn, hắn chỉ vừa dứt lời, nàng liền giãn lông mày ra, luyến tiếc vuốt ve Tuyết Cầu, sau đó mới ôm nó đưa cho Phó Hằng, ôn nhu nói: "Cảm ơn thiếu gia."

Phó Hằng tiếp nhận Tuyết Cầu từ tay nàng, ánh mắt lại không tự chủ rơi trên cổ tay hắn vết đỏ kia.

"... Tí quay lại ta sẽ đem thuốc tới cho ngươi." Hắn áy náy nói.

"Vết thương cũng đâu to tát gì, ngay cả da cũng không tróc miếng nào, chỉ hơi đỏ chút thôi, ta thổi một chút sẽ hết liền." Tựa hồ như đã giải quyết ổn thỏa chuyện Tuyết Cầu, tâm tình Ngụy Anh Lạc vô cùng tốt, còn thích thú giỡn với hắn vài câu, sau đó tự nâng cổ tay thổi thổi vài cái, chợt hai mắt có chút giảo hoạt nhấc lên nháy nháy với hắn, "Thiếu gia nhìn chằm chằm ta chi vậy? Hay là muốn thổi giúp ta?"

Dứt lời liền vươn người đem cổ tay trắng mịn đưa đến trước mặt Phó Hằng, cách môi hắn vừa đúng một nụ hôn.

Phó Hằng cả kinh thối lui vài bước, gò má ửng lên hai rặng mây đỏ, cuống quýt cúi đầu nói: "Thời gian có chút gấp, ta đi xử lý chuyện Tuyết Cầu trước đây..."

Tiếng cười của Ngụy Anh Lạc vang lên phía sau, Phó Hằng càng bước vội vã hơn, trong lòng có chút ảo não xen lẫn nghi hoặc, đây là lần thứ mấy hắn gặp nàng rồi? Lại là lần thứ mấy chạy trối chết trước mặt nàng thế này?

Rõ ràng chỉ cần một tay hắn cũng có thể giết nàng chết mười lần...

Nhưng cuối cùng người thắng cuộc vẫn là nàng.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Con kiến

Đêm, phường thêu.

Dưới ánh nến, chiếu sáng hai người trong phòng.

Trương ma ma ngồi ở trên ghế, Ngụy Anh Lạc quỳ gối bên dưới, giống như con cháu phụng dưỡng trưởng bối, đeo hai miếng da lót lên hai bên đầu gối bà.

"Vào Tử Cấm Thành rồi, ta cảm thấy chân không còn thuộc về mình nữa. Bất kể là ở cảnh giả sơn hay trên đường sỏi đá, chỉ cần gặp chủ tử thì nói quỳ là quỳ. Ta còn trẻ nên vẫn chịu được, nhưng ma ma không thể được, tương lai nhất định sẽ mắc bệnh." Ngụy Anh Lạc lải nhải cằn nhằn một thôi một hồi, "Người xem thử bao da đệm đầu gối này có thoải mái hơn không?"

Được người này nhớ nhung lo lắng như vậy, cho dù đầu gối chỉ bọc cỏ dại, Trương ma ma đều cảm thấy khoan khoái đến tận tâm can, nên bà cười nói: "Thoải mái lắm, ngươi càng lúc càng lên tay rồi."

Bao bọc gối ấy chính tay Ngụy Anh Lạc làm ra, tay nàng khéo léo, vật liệu da cũng thuộc loại tốt, nhưng chính nàng còn chưa hài lòng, nhìn nhìn miếng da lót có chút bắt bẻ: "Ta cũng là thấy các thái giám dùng, chỉ tiếc không tìm được da xịn. Đợi khi có được da tốt hơn thì lại đổi cho người."

Trương ma ma thở dài: "Anh Lạc à."

"Sao vậy?" Ngụy Anh Lạc nhìn qua bà.

https://thuviensach.vn

Trương ma ma ngập ngừng do dự, cuối cùng mới mở miệng nói: "Rõ ràng lông của Tuyết Cầu toàn thân đều màu trắng, vì sao ngươi lại cố ý chọn một miếng có đốm giao nộp chứ?"

Ngụy Anh Lạc chưa bao giờ giấu bà chuyện gì, lúc đang đổi bộ da đeo đầu gối cho Trương ma ma, nàng nhẹ nhàng bâng quơ kể hết hành động hôm nay cho bà.

"Vì Tác Luân thị vệ và Phú Sát Phó Hằng là hai người bạn thân!" Còn ẩn ý đằng sau, đương nhiên Ngụy Anh Lạc cũng sẽ không che giấu, "Tác Luân thị vệ có tính cẩu thả, nhưng Phú Sát Phó Hằng lại rất thông minh. Ngài ấy sẽ rất nhanh phát hiện ta giở trò, không lâu sau nhất định tới tìm ta chất vấn."

"Ngươi cố ý diễn trước mặt ngài ấy?" Tại sao? Gừng càng già càng cay, Trương ma ma suy nghĩ một chút đã có đáp án, "Lúc trước ngươi tính sai nên đã tặng Phó Hằng bóng heo, tuy đã nói dối để qua ải trót lọt, nhưng sau khi định thần lại ngài ấy nhất định sẽ sinh nghi! Vậy phải làm sao mới khiến ngài ấy hết nghi ngờ? Chỉ có thể diễn ra vẻ đùa giỡn, để ngài ấy cảm thấy ngươi là người tâm địa thiện lương, ngay cả một tiểu động vật cũng không đành lòng xuống tay."

"Ma ma, ta xấu xa lắm phải không?" Ngụy Anh Lạc tựa mặt lên đầu gối bà, lẩm bẩm nói, "Nhưng để báo thù rửa hận cho tỷ tỷ, ta chỉ có thể làm người xấu."

"Nếu là người xấu thì ngươi sẽ không ba lần bốn lượt cứu Du quý nhân, thậm chí không ngại đối địch với Tuệ quý phi." Trương ma ma thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, "Một người xấu sao lại làm ổ cho Tuyết Cầu, còn mang cơm thừa của mình cho nó ăn nữa chứ."

Ngụy Anh Lạc: "Ta vì thoát thân nên ngay cả một con chó cũng muốn lợi dụng."

https://thuviensach.vn

Hài tử ngốc nghếch này! Trương ma ma nhịn không được cười ra tiếng: "Nếu ngươi thật là người xấu, sẽ không cảm thấy canh cánh trong lòng. Nếu ngươi muốn xấu thì phải xấu tới cùng, nhổ cỏ tận gốc, tuyệt không nương tay nhân từ-- học hỏi một ít từ Tuệ quý phi ấy!"

Trữ Tú cung.

Gia tần quỳ trên mặt đất.

Nàng đã quỳ bao lâu rồi? Nàng không nhớ nữa, chỉ biết hai đầu gối giờ đây mỏi nhức như không thuộc về mình, mồ hôi thuận theo trán chảy tí tách xuống mặt đất.

"Xú nha đầu kia ba phen mấy bận làm hỏng chuyện tốt của bản cung, còn Hoàng hậu thì che chở cô ta hết lần này đến lần khác." Thanh âm Tuệ quý phi từ trên đỉnh đầu nàng vang lên, thản nhiên nói, "Bản cung cố kỵ thân phận, không thể tùy ý xử trí cô ta. Ngươi nói xem nên nhổ cái gai chướng mắt này thế nào? Tiện thể làm bản cung bớt giận?"

Gia tần tâm niệm vọng động, cuối cùng cắn răng phun ra một cái tên: "Di thân vương!"

"Hắn?" Giọng nói Tuệ quý phi lộ ra khinh thường, "Chỉ là công tử bột thì có thể làm gì?"

"Hắn dù sao cũng là một vị Thân vương." Gia tần được trời ưu ái có bộ não mưu mô xảo quyệt, lúc này tràn đầy tự tin cười nói, "Mặc dù thanh thế của Di thân vương phủ đã không còn lớn bằng lúc trước, nhưng rút cuộc vẫn là một Thiết mạo tử vương (*)."

(*) là tên gọi những Vương tước thế tập thời nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc. Thông thường các vương gia truyền tước lại cho con trai mình sẽ bị giáng xuống một cấp; chỉ có các Thiết mạo tử vương là được giữ nguyên tước vị khi truyền lại cho con.

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi giữ im lặng, tựa hồ đang đợi nàng tiếp tục nói cho xong.

"Vị này tuy là tông thất chân chính, nhưng chỉ được làm một thị vệ ở cổng Càn Thanh, đến ngự tiền thị vệ cũng không được, chắc trong lòng đang nổi lửa lớn lắm!" Gia tần cực lực phân tích, "Mà hiện nay ngài ấy lại có giao tình tốt với Tiểu Cao đại nhân, luôn trông chờ được nương nương dẫn dắt, tất nhiên sẽ tìm cách nịnh nọt lấy lòng! Nương nương nếu đã phân phó chuyện gì, ngài ấy nhất định cực kỳ vui vẻ mà đi làm ấy chứ..."

Rốt cuộc giọng nói của Tuệ quý phi đã không còn băng lãnh nữa: "Nhưng dù sao hắn cũng là một thị vệ ở cổng Càn Thanh, bao nhiêu cặp mắt nhòm vào như vậy, sợ là cánh tay không duỗi được đến hậu cung đâu?"

Gia tần nhẹ nhàng thở ra, biết mình lại vượt qua tiếp một ải, nhưng trên mặt vẫn còn cung kính đáp: "Đánh rắn phải đánh ba tấc. Thần thiếp đã sớm phái người đến phường thêu nghe ngóng, phát hiện Ngụy Anh Lạc từng có qua lại với một thị vệ..."

"A?" Tuệ quý phi cảm thấy bất ngờ, ngồi thẳng người hỏi dồn, "Hắn tên gì?"

"Phó Hằng!"

Trong phòng thị vệ, Phú Sát Phó Hằng vừa quay đầu lại, thấy bạn tốt Hải Lan Sát đang cà lơ phất phơ đi tới gần mình.

"Sao vậy?" Hải Lan Sát quơ quơ tay trước mặt hắn, "Tối qua ngủ không được à? Sao bộ dạng như hồn vía lên mây thế kia?"

Phó Hằng quả thực có một đêm không ngon giấc, vừa nhắm mắt liền hiện ra một vùng cổ tay trắng trong như ngọc, trên đó hằn lên năm dấu tay đo đỏ của hắn.

https://thuviensach.vn

Trong hiện thực hắn có bao nhiêu câu nệ, nhưng trong mộng lại có bấy nhiêu càn rỡ. Hắn thực muốn thỏa mãn nàng, cũng như thỏa mãn dục vọng bản thân, đem đầu môi của mình ấn lên ...

Lắc đầu muốn vứt những hình ảnh tâm phiền ý loạn ấy ra ngoài, Phó Hằng hỏi: "Tìm ta có gì không?"

"Không có chuyện gì liền không thể tìm ngươi à?" Hải Lan Sát nói xong, bỗng nhiên nháy mắt về một phương hướng gần đó, hạ giọng nói, "Gần đây vị gia hỏa này có chút chịu khó rồi, không phải chịu khó làm việc, mà là chịu khó gặp cung nữ trong cung..."

Phó Hằng liếc mắt nhìn qua, bắt gặp cách đó không xa một nam tử mỏ nhọn xí trai, thần thái cực kỳ ngạo mạn đang lôi lôi kéo kéo một cung nữ, hai người hầu như che mặt cúi đầu, không biết đang thì thầm to nhỏ chuyện gì.

"Di thân vương!"

Đối phương cả kinh, xoay đầu bật thốt: "Phú Sát Phó Hằng?"

Cung nữ bên cạnh thấy có người tới, còn là Phú Sát Phó Hằng đại nhân, sắc mặt kinh sợ đến mức trắng bệch, vội vàng thi lễ sau đó cúi người chạy đi.

"Cung nữ này là người quen của Di thân vương sao?" Phó Hằng cười hỏi.

"Không quen." Di thân vương cười nói, "Cây quạt của ta mấy hôm trước mất ở chỗ này, ta hỏi cô ta có nhìn thấy không."

"A?" Phó Hằng soi kỹ nét mặt của hắn, "Thật không?"

https://thuviensach.vn

"Ý ngươi là sao?" Di thân vương lập tức biến sắc, hừ lạnh một tiếng, "Không lẽ ngươi nghi ta đường đường là một Thân vương lại có dính dáng đến một cung nữ?"

Không bằng không chứng, mặc dù trong lòng chất chứa ngờ vực, nhưng lúc này Phó Hằng cũng chỉ có thể lắc đầu: "Không dám."

"Hừ, không dám là đúng rồi!" Ỷ mình là một Thân vương, hắn hất cằm lên mặt với Phó Hằng, giống như cấp trên đang răn dạy cấp dưới, "Ta chín tuổi đã kế thừa tước vị, là Thiết mạo tử vương truyền đời của Đại Thanh, còn ngươi là cái thá gì? Đừng cậy mạnh được Hoàng thượng sủng tín rồi không coi ta ra gì!"

Nói xong, cũng không đợi Phó Hằng đáp lại, liền phẩy tay áo bỏ đi.

"Đợi ta làm tốt việc Quý phi giao phó và được Quý phi đề bạt, để xem ngươi còn dám ở trước mặt ta diễu võ dương oai hay không!" Trên đường đi, Di thân vương vẫn có chút tức giận bất bình, cảm thấy thiên đạo bất công, một tiểu nhân như Phú Sát Phó Hằng mà lại có thế lực khủng như thế, "Nhưng Quý phi cũng thật là, chuyện cỏn con ấy mà phải dặn đi dặn lại hoài... Khánh Tích!"

Ở trong phòng, Khánh Tích định chuẩn bị ra cửa đổi phiên thị vệ, thình lình thấy một người lạ từ bên ngoài bước vào. Hắn hơi kinh sợ một chút, không biết đối phương tìm mình có mục đích gì, nhưng vẫn cung kính chào hỏi: "Khánh Tích tham kiến Di thân vương."

Di thân vương Hoằng Hiểu rất vừa lòng khi thấy thái độ đối phương, đây mới là dáng dấp kính cẩn nên có của đám hạ cấp khi gặp Vương gia là hắn. Kéo đối phương đến một nơi tương đối kín đáo, Hoằng Hiểu cười nói: "Khánh Tích, nghe nói gần đây ngươi đang trù tính thăng quan?"

Khánh Tích kỳ quái nhìn lại, hắn từ đâu nghe được tin tức ấy? Hai người xưa nay vốn không có giao thiệp, hắn nghe ngóng những thứ này làm

https://thuviensach.vn

chi? Thế là châm chước ngôn từ nói: "Vương gia nói giỡn rồi, bây giờ Khánh Tích chỉ là nhị đẳng thị vệ, ai mà không muốn tiến chức chứ?"

Hoằng Hiểu tựa hồ chỉ chờ hắn nói lời như vậy, lúc này ha ha cười to, sau đó nhắm ngay vào điểm chính: "Nếu ta mở miệng tiến cử, dĩ nhiên không phải việc khó gì."

Mặc dù gia cảnh Vương gia có sa sút, nhưng Thiết mạo tử vương chính là Thiết mạo tử vương, nếu hắn mở miệng, mọi chuyện đích xác là trôi chảy trơn tru hơn rất nhiều, nhưng mà...

"Ngài định giúp ta thật sao?" Khánh Tích biết rõ trên đời này làm gì có cơm trưa miễn phí, hai người cũng không phải là bằng hữu thân thích, Di thân vương chịu ra tay giúp đỡ, ắt hẳn là có chuyện muốn nhờ vả, "Nếu Vương gia có thể nói tốt trước mặt ngự tiền đại thần vài câu, dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, Khánh Tích đều nguyện báo đáp Vương gia."

"Không cần ngươi phải lên núi đao xuống biển lửa." Di thân vương cười tủm tỉm nói, "Chỉ cần ngươi thay ta giẫm chết một con kiến quèn thôi..."

"A? Xin hỏi Vương gia, con kiếnấy tên là gì?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nửa đêm canh ba

Một giọt mực chảy xuống lưu trên trang giấy trắng tinh. Thiếu nữ xinh đẹp yểu điệu thước tha đang dựa bàn chấp bút ngây như phỗng. Hoàng hậu đứng bên cạnh nhìn một hồi, mày nhíu lại thắc mắc: "Anh Lạc, ngươi có tâm sự?"

Ngụy Anh Lạc hơi sững sờ, trong đầu bật ra câu nói của Khánh Tích: "Ta tra ra được nguyên nhân chết thật sự của Ngụy Anh Ninh rồi. Hẹn muội tối nay canh ba ở Ngự hoa viên, không gặp không về!"

Nàng lắc đầu, trả lời: "Bẩm nương nương, không có."

Hoàng hậu đi đến trước mặt Ngụy Anh Lạc, gỡ xuống bút lông từ đầu ngón tay nàng, ôn nhu nói: "Không chuyên tâm thì không luyện chữ tốt được đâu, ngươi thấy không thoải mái sao?"

Ngụy Anh Lạc trong lòng khẽ động, thối lui hai bước, hành lễ nói: "Nương nương, nô tỳ thực sự có chuyện, muốn xin phép người!"

Đêm canh ba, ánh trăng như sa tựa sương mù, lồng vào hoa đầu cành.

Khánh Tích bước trên con đường mòn, mắt nhìn một thân ảnh quen thuộc, đúng là Ngụy Anh Lạc. Trông thấy Ngụy Anh Lạc đúng hẹn đã tới, trong lòng Khánh Tích thoáng buông lỏng, sau đó xem thường: Suy cho cùng chỉ là một tiểu cô nương, tình cảm lấn át lý trí mà tới, thật quá ngu xuẩn. Hắn đi lên trước, nói: "Ngụy Anh Lạc!"

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ quay người nhìn về phía hắn, ánh mắt băng lãnh như đao, Khánh Tích nhịn không được rùng mình một cái, kinh hoảng khi nghe nàng đột nhiên cao giọng: "Người đâu, có kẻ trộm!"

Một nhóm thái giám từ bốn phía lao ra, ồ ạt vây quanh đè Khánh Tích xuống đất, hắn cả giận nói: "Các ngươi thật to gan, ta là thị vệ cổng Càn Thanh! Ngụy Anh Lạc, ngươi điên rồi?"

Ngụy Anh Lạc ngoảnh mặt làm ngơ, hướng thái giám hô hào: "Không cần sợ hắn, người này tự tiện bỏ gác, đêm hôm khuya khoắt mò đến Ngự hoa viên, chắc chắn là có ý đồ xấu, chỉ cần đánh không chết thì không phải lỗi các ngươi!"

Bọn họ nghe xong lại càng thêm lớn mật, đúng là đánh Khánh Tích đến chết đi sống lại, Khánh Tích tuy có võ nghệ, nhưng hai đấm khó địch bốn tay, chỉ có thể liên tục chửi bậy.

Cách đó không xa đèn đuốc lấp lánh, một đội binh mã bước nhanh chạy đến, người cầm đầu quần áo hoa lệ, thần tình kiêu căng không ai bì nổi, chính là Di thân vương Hoằng Hiểu. Hắn tiến lên đạp ngã một tên thái giám, đột nhiên giận dữ: "Mắt chó các ngươi mù hết rồi sao? Ai dám động thủ nữa đi!"

Ngụy Anh Lạc thấy Di thân vương đến, bên môi nhếch lên một tia cười lạnh.

Các thái giám đều răm rắp quỳ xuống, nơm nớp lo sợ cùng đồng thanh: "Nô tài tham kiến Di thân vương!" Ngụy Anh Lạc bắt chước bọn họ hành lễ vấn an.

Hoằng Hiểu hung hăng trừng lại Ngụy Anh Lạc, xốc Khánh Tích đứng dậy chất vấn: "Chuyện này là sao đây?"

https://thuviensach.vn

Toàn thân Khánh Tích đau nhức dữ dội, khóe miệng tràn máu, chỉ tay về phía Ngụy Anh Lạc, giọng điệu căm hận: "Là Ngụy Anh Lạc! Cô ả bí mật hẹn ta tới Ngự hoa viên để câu dẫn!"

Đôi mắt Ngụy Anh Lạc khinh miệt đánh giá Khánh Tích, buồn cười hỏi: "Ngài lớn to đầu vậy rồi chẳng lẽ chưa từng soi gương à?"

Khánh Tích sờ lên gương mặt sung húp của mình, trong lòng càng hận, nói: "Ngụy Anh Lạc, ta không ngờ ngươi là một nữ tử ác độc như thế. Vốn tối nay ta tới là muốn khuyên ngươi đừng gửi gắm tình ý sai chỗ, nhưng ngươi lại thẹn quá hoá giận, tụ tập thái giám, ra tay đánh người! Vương gia, chuyện cô ả lén lút hẹn ta ta đã sớm báo cho ngài, ngài cần phải nghiêm trị cung nữ không biết liêm sỉ này!"

Hoằng Hiểu chỉ chờ ở thời khắc này, khua tay nói: "Mau bắt cô ta lại!"

Hai gã thị vệ tiến lên muốn bắt người, Ngụy Anh Lạc sớm có chuẩn bị, đang muốn mở miệng, lại nghe một giọng nam trong trẻo vang lên: "Đêm hôm khuya khoắt, các ngươi còn ở chỗ này ồn ào gì đó?"

Ngụy Anh Lạc ngơ ngác một chút rồi nhìn về phía thanh âm phát ra. Mọi người dạt ra hai bên, Phó Hằng như đạp ánh trăng đi tới.

Phó Hằng nhìn nàng chăm chú, Ngụy Anh Lạc theo bản năng muốn cụp mắt nhăn mày, nhưng như vậy sẽ khiến hắn sinh nghi, nên nàng buộc mình phải nghênh đón ánh mắt quan tâm khiến người ta phiền chán ấy, đáp lại bằng một nụ cười thân thiết.

Nàng quả thực đã cười như vậy.

Hoằng Hiểu cũng không rõ chính mình chán ghét Ngụy Anh Lạc và Phú Sát Phó Hằng biết bao nhiêu, hai hàng lông mày nhướng lên, ngữ khí bất thiện hỏi: "Phú Sát Phó Hằng, hôm nay đâu phải ngày trực của ngài, tại sao ngài lại xuất hiện ở đây?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Phó Hằng từ trên người Ngụy Anh Lạc dời đi, hướng Hoằng Hiểu mỉm cười, nói: "Tối nay Hoàng thượng có nhã hứng thưởng nguyệt ở Ngự hoa viên, triệu ta đánh vài ván cờ, chẳng qua không ngờ vừa thanh tịnh một chút đã bị các ngươi làm phiền, nên Hoàng thượng sai ta đến đây xem thử."

Hoằng Hiểu hơi biến sắc: "Hoàng thượng cũng ở đây sao? Ở đây có một cung nữ lén hẹn riêng thị vệ bị ta bắt ngay tại trận, đang chuẩn bị giao cho Thận Hình ty nên sẽ không quấy rầy nhã hứng của Hoàng Thượng nữa. Đưa đi!"

Phó Hằng nửa cố ý nửa vô tình che chắn trước Ngụy Anh Lạc, trên mặt vẫn mỉm cười như tắm gió xuân, nói: "Hoàng thượng ở ngay cái đình phía trước. Di thân vương, nếu như đã kinh động thánh giá, hay là chúng ta thỉnh Hoàng thượng phân xử đi!"

Trong một chiếc đình hóng gió màu đen, bầu không khí yên lặng đang áp chế đoàn người đang quỳ. Hoằng Lịch tao nhã ngồi trên ghế đá có nệm lót vải gấm, chậm rãi hạ một quân đen xuống bàn cờ, rồi mới ngoảnh mặt lại hỏi: "Nói đi, om sòm chuyện gì?" Ánh mắt của hắn lướt qua Ngụy Anh Lạc, nhíu nhíu mày.

Có câu tục ngữ nói rất đúng: Ác nhân cáo trạng trước.

Ngụy Anh Lạc khí định thần nhàn mà nhìn Hoằng Hiểu giành nói trước: "Hoàng thượng, cung nữ này to gan lén dụ cung trung thị vệ Tề Giai Khánh Tích, tuy Tề Giai Khánh Tích đã liên tục cự tuyệt, nhưng cô ta vẫn hẹn riêng mình hắn canh ba đêm nay đến Ngự hoa viên! Nô tài nhận được thông báo, không thể khoan nhượng một tiện tỳ dâm loạn cung đình như thế, cho nên mới truy bắt cô ta gây ồn ào, làm quấy rầy nhã hứng của Hoàng thượng, thật sự là tội đáng chết vạn lần."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, hỏi: "Ngươi nhận tội không?"

Phó Hằng thấy Hoằng Lịch mở miệng đã hỏi tội Ngụy Anh Lạc, trong lòng nhảy dựng, bàn tay giấu dưới tay áo nhanh nắm thành quyền.

Ngụy Anh Lạc trong lòng cũng lạnh lẽo, nàng âm thầm hít sâu một hơi, khẽ ngẩng đầu đáp: "Nô tỳ hoàn toàn không hiểu lời Thân vương điện hạ nói, nên không biết nhận tội thế nào."

Khánh Tích bụm lấy vết thương trên mặt, chất vấn: "Nếu không hẹn ta thì ngươi nửa đêm canh ba đến Ngự hoa viên làm gì?"

Ngụy Anh Lạc xách lẵng hoa bên người lên, vẻ mặt vô tội đáp: "Thời tiết đang dần nóng lên, chủ tử ngửi không quen mùi của khu văn thảo, nên ta cố tình đến hái dạ lai hương, không ngờ lại gặp phải tên dê xồm là ngài. May nhờ Hoàng hậu nương nương quan tâm, chu đáo đặc phái mấy tiểu thái giám cùng ta đến Ngự hoa viên. Nếu thật sự là hẹn hò bí mật, sao ta lại dẫn theo nhiều người như vậy?"

Khánh Tích cãi: "Ngươi dẫn đám người ấy đến để trả thù chuyện ta từ chối ngươi! Ngươi vụng trộm hẹn ta đến Ngự hoa viên, khiến bọn họ hiểu lầm ta là kẻ trộm rồi đánh một trận, cố ý giải hận!" Nói đến đây, Khánh Tích nhanh nhẹn từ trong ngực móc ra một tờ giấy tuyên thành, hai tay giơ lên cao: "Hoàng thượng, nô tài có chứng cứ, đây là thư Ngụy Anh Lạc phái người gửi đến, thỉnh người ngự lãm."

Hoằng Lịch xem trò khôi hài này một hồi, hứng thú rã rời nói: "Trình lên đây." Lý Ngọc mở giấy ra, cung kính dâng cho Hoằng Lịch.

Trên tờ giấy trắng tuyên thành có viết một hàng chữ: Tối nay canh ba, tại cửa đông quỳnh uyển của Ngự hoa viên, không gặp không về, ký tên Anh Lạc. Hoằng Lịch xem xong đột nhiên giận dữ, ném lá thư thẳng vào mặt Ngụy Anh Lạc: "Ngươi còn gì để nói?"

https://thuviensach.vn

Tờ giấy nhẹ bay từ trên mặt Ngụy Anh Lạc rơi xuống đầu gối, dòng chữ phía trên xiêu xiêu vẹo vẹo, đích xác là chữ của nàng.

Ngụy Anh Lạc biểu hiện tỉnh táo dị thường. Nàng cầm tờ giấy lên, nói: "Chữ viết đích thực rất giống của nô tỳ, nhưng nô tỳ cũng có chứng cứ, chứng minh bức thư này không phải nô tỳ viết." Nói xong, nàng từ trong ngực lấy ra một chồng giấy, nói tiếp: "Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương ưu ái đích thân dạy Anh Lạc viết chữ. Tuy Anh Lạc tư chất ngu dốt, nhưng cũng không dám cô phụ tâm huyết của nương nương. Suốt một tháng nay, Anh Lạc đã thử nhiều phương pháp luyện chữ. Để so sánh ưu khuyết, nô tỳ còn cố ý đánh số từng tờ giấy luyện tập theo thứ tự. Nhưng vào xế chiều hôm nay, nô tỳ phát hiện trang thứ hai mươi tám đã biến mất! Vì vậy, nhất định có người lén trộm thư pháp của Anh Lạc..."

Ánh mắt nàng chuyển qua Khánh Tích và Hoằng Hiểu, gằn từng chữ một: "Vu oan hãm hại!"

Khánh Tích mất tự nhiên mà né tránh ánh mắt của Ngụy Anh Lạc. Hoằng Hiểu tức thì cười nhạo một tiếng: "Ngươi nói mất là mất sao? Còn ta thì cho rằng chính ngươi đã giấu đi đâu rồi!"

Ngụy Anh Lạc thản nhiên hỏi: "Xin hỏi Di thân vương, phong thư này viết bằng giấy gì?"

Hoằng Hiểu không kiên nhẫn mà trả lời: "Đương nhiên là giấy luyện chữ tuyên thành!"

Ngụy Anh Lạc biểu tình cung kính nói: "Hoàng thượng, Anh Lạc bổng lộc có hạn, không dám lãng phí giấy tuyên thành, vì vậy đều dùng giấy sổ tay đã bỏ đi để thay thế -- a, chính là giấy bạch miên."

Trong mắt Phó Hằng ánh lên chút vui vẻ, tiếp nhận bức thư của Khánh Tích và xấp giấy của Ngụy Anh Lạc, phụng cấp cho Hoằng Lịch so sánh: "Hoàng thượng, phong thư mà Khánh Tích dâng lên, trang giấy trắng tinh

https://thuviensach.vn

dày đặc, hoa văn tinh tế, là giấy tuyên thượng đẳng nhất của kinh huyện An Huy. Còn số giấy này của Ngụy cô nương, chỉ toàn là giấy bạch miên phổ thông nhất trong nội cung."

Hoằng Hiểu sắc mặt trầm xuống, còn mạnh miệng biện giải: "Cô ta tâm cơ thâm trầm, cũng có thể là cố ý tránh khỏi hiềm nghi, nên đặc biệt tìm giấy tuyên thượng đẳng để viết thư!"

Ngụy Anh Lạc khe khẽ thở dài, dường như có chút bất đắc dĩ: "Không phải Anh Lạc mặt dày, Hoàng hậu nương nương đã từng nói qua, Anh Lạc tập viết một trăm năm mươi trang giấy, mỗi ngày đều có tiến bộ. Hai vị sợ ta phát hiện nên không dám động vào tờ mới nhất, chỉ có thể lấy đi tờ ở giữa. Mà trang thứ hai mươi tám vừa vặn được viết từ một tháng trước, chỉ cần đối chiếu nó với kiểu chữ của một hai ngày nay, thật giả tự biết."

Bằng chứng như núi, khó lòng cãi lại.

Lúc này trên trán Khánh Tích đã ướt đẫm mồ hôi, cả người không tự chủ run lên.

Hoằng Hiểu bỗng nhiên đá một cước lên người Khánh Tích, chửi ầm lên: "Đồ hỗn trướng, vậy mà dám lừa bịp ta! Hoàng thượng, nô tài không ngờ Khánh Tích lại nói dối, nhất định là hắn -- "

"Nhất định là Tề Giai Khánh Tích cám dỗ ta không thành nên cố ý bày trò hãm hại. Ý Di thân vương là vậy phải không?" Ngụy Anh Lạc cười dịu dàng nói với Khánh Tích: "Tề Giai thị vệ, ngài nghe rõ chưa? Ngài câu dẫn ta không thành lại còn vu oan, chính ngài lại không thức thời, cũng không có ai cứu ngài được đâu." Kết thúc bằng một câu có hàm ý thập phần sâu xa.

Khánh Tích sắc mặt xanh trắng, Hoằng Hiểu muốn bỏ xe bảo vệ soái, sao hắn không hiểu được chứ? Hắn hung ác cuống quít dập đầu nói: "Hoàng thượng, là Di thân vương uy hiếp nô tài cố ý hãm hại Anh Lạc cô

https://thuviensach.vn

nương! Nô tài không biết tại sao ngài ấy lại làm như vậy, nhưng hết thảy đều là ngài ấy sai khiến, nô tài xin thề với trời!"

Hoằng Hiểu đạp vào ngực Khánh Tích, nộ khí phát hỏa: "Cẩu nô tài! Dám ngậm máu phun người, giội chậu nước bẩn lên người ta!"

Ngụy Anh Lạc ra vẻ kinh ngạc mà nói: "Là Di thân vương sai khiến ngài? Nô tỳ ở sâu trong cung, vốn không hề quen biết với Di thân vương, không biết ngài ấy vì sao phải vu hãm nô tỳ? Nô tỳ thân phận hèn mọn, chỉ có cung nhân có thân phận đáng giá ở Trường Xuân cung mới khiến ngài liếc mắt để ý tới... Chẳng lẽ, Thân vương điện hạ kỳ thật là muốn mượn việc vu hãm nô tài để lôi -- "

"Đủ rồi." Hoằng Lịch bỗng nhiên mở miệng, trong thanh âm ẩn chứa tức giận.

Thiên tử phẫn nộ, uy như lôi đình, mọi người biết điều chớ có lên tiếng.

Hoằng Lịch nói: "Khánh Tích tùy ý bôi nhọ cung nữ Trường Xuân cung, không xứng với chức trách thị vệ của Càn Thanh cung, phạt một trăm trượng, cách chức điều tra! Chặn miệng hắn lại, mau giải xuống đi! Việc này dừng ở đây."

Khánh Tích không kịp nói thêm chữ nào, liền bị thị vệ chặn miệng lôi đi. Hoằng Hiểu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

'Dừng ở đây'- ba chữ nện lên đầu Ngụy Anh Lạc, từng chữ tựa như sức nặng ngàn cân. Nàng không cam lòng mà còn muốn mở miệng, Phó Hằng đã nhanh tay dùng sức kéo nàng một cái, nghiêm túc khẽ lắc đầu với nàng.

"Dừng ở đây", thiên tử miệng vàng lời ngọc, ai có gan làm trái?

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch nhìn thấy Ngụy Anh Lạc và Phó Hằng cử chỉ mờ ám, trong lòng càng thêm khó chịu, lạnh lùng nói: "Ngụy Anh Lạc, những thứ rách nát này mà ngươi còn không biết xấu hổ gọi là thư pháp? Còn có mặt mũi nói ngày nào cũng có tiến bộ? Trẫm còn thấy bực bội thay Hoàng hậu. Ngươi lập tức đi về luyện lại một trăm lần, luyện không xong, không được nghỉ ngơi!"

Ngụy Anh Lạc cắn chặt răng, cúi đầuđáp: "... Vâng."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ăn thịt chia phúc

Di thân vương và Ngụy Anh Lạc cùng tạo ra trò hề như vậy, làm dậy lên một trận phong ba bão táp trong cung, giúp Trường Xuân cung loại bỏ được nội ứng; còn ở Trữ Tú cung, vì chuyện Gia quý nhân âm mưu thông đồng với Di thân vương vu hãm cung nữ hầu cận Hoàng hậu đã bị bại lộ, khiến Hoàng thượng nhận thấy Gia quý nhân không đủ tư cách nuôi dạy Tứ a ca, do đó hạ lệnh giao Tứ a ca cho Nhàn phi chăm sóc.

Mà Ngụy Anh Lạc... vẫn tiếp tục miệt mài luyện chữ một trăm lần. Thiên tử nói một trăm, nàng không dám nói chín mươi chín.

Bên trong Trường Xuân cung, Ngụy Anh Lạc nâng cao cổ tay lướt một nét bút cuối cùng, sau đó thở phào một hơi. Hoàng hậu nhìn mặt giấy trắng tinh chi chít chữ, cười nói: "Nha đầu thông minh nên viết càng ngày càng đẹp. Hoàng thượng phạt ngươi luyện chữ là đúng rồi."

Ngụy Anh Lạc đặt bút lông hồ châu xuống giá để, mấp máy môi hỏi: "Có làm có chịu. Nương nương, Anh Lạc làm gì sai nên bị phạt sao?"

Hoàng hậu trầm mặc một lát, sau đó thở dài: "Thiên tử luôn đúng, người nói ngươi sai thì đúng là ngươi sai. Vô luận thế nào, Gia quý nhân có kết cục như vậy, cũng coi như Hoàng thượng cho ngươi một công đạo."

Công đạo? Ngụy Anh Lạc liếc qua chồng giấy trắng dày đặt trên bàn, cảm thấy có chút châm chọc, nàng lắc đầu nói: "Nếu có công đạo... thì công đạo này cũng không phải cho nô tỳ, mà là cho nương nương, cho Trường Xuân cung này. Còn câu nói 'có làm có chịu' kia, Gia quý nhân gây tội đã chịu phạt, vậy còn Di thân vương?"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng rọi vào phượng hoàng uốn lượn trên váy, kim tuyến tỏa sáng rực rỡ. Ngữ khí của nàng lại thập phần bình tĩnh: "Ngươi hà tất phải để tâm chuyện vụn vặt ấy? Di thân vương dù sao cũng là đường đệ ruột của Hoàng thượng."

Lụa màu phượng hoàng lóe lên thứ ánh sáng gần như chói mắt. Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng nói: "Đúng, Di thân vương là đường đệ ruột của Hoàng thượng, còn nô tỳ chỉ là cung nữ thấp hèn. Đừng nói là bị oan khuất, dù nô tỳ có mất luôn tính mạng, Hoàng thượng cũng sẽ không ngó thêm một cái! Sở dĩ Hoàng thượng nổi trận lôi đình, là vì trách Di thân vương nhúng tay vào phân tranh nội đình, còn làm mọi chuyện ầm ĩ rất khó coi, mất hết thể diện của hoàng gia! Vì vậy, Gia quý nhân còn bị xử trí, nhưng Di thân vương lại tiêu dao đắc ý!"

Hoàng hậu ngắm nghía thiếu nữ trước mắt, khẩu khí hòa hoãn: "Anh Lạc, Di thân vương dù sao cũng là nhi tử của Thập tam hoàng thúc, là Thiết mạo tử vương đường đường chính chính của Đại Thanh, Hoàng thượng không thể quá phận trách móc nặng nề."

Ngụy Anh Lạc suy tư nhìn Hoàng hậu. Trường Xuân cung là nơi duy nhất nàng sống yên ổn. Hơn nữa, Hoàng hậu nương nương còn là cây cột vững chắc giữa chốn cung đình đầy rẫy mưu mô, nên nàng nhất định phải nắm chắc chỗ dựa này. Quan hệ giữa Trường Xuân cung và Di thân vương nay đã kết thành đối nghịch, so với việc cùng hắn phòng vệ thì chi bằng lấy công làm thủ. Ánh mắt nàng chuyển sang lạnh lẽo, thầm nghĩ: Thiết mạo tử vương thì sao... Nếu gây ra tội lớn tày trời, để xem Thiết mạo tử vương đáng tôn sùng đó còn có thể bảo vệ hắn nổi không?

Hoàng hậu nhận thấy tiểu cô nương trước mặt bỗng nhiên mê man vô định, kỳ quái hỏi: "Ngươi nghĩ gì mà xuất thần vậy?"

Ngụy Anh Lạc hoàn hồn, rất nhanh cười nói với Hoàng hậu: "Không có gì, nô tỳ chỉ đang nghĩ, dù gặp bất cứ chuyện gì thì nô tỳ sẽ luôn bảo hộ

https://thuviensach.vn

người."

Hoàng hậu hơi ngẩn ra, trong lòng mềm mại, ngữ khí yêu thương nói: "Cô nương ngốc."

Thời giờ thấm thoát thoi đưa, từng ngày lặng lẽ trôi qua. Trong thời gian đó, hiện tại không khác gì so với hôm qua, đều gặp người giống nhau, đều ngắm cảnh như nhau, đều làm việc cùng nhau. Thế nên cuộc sống như vậy, một khi hơi có biến hóa sẽ hết sức rõ ràng.

Ngày hôm đó, sau khi mang chút đồ qua cho Vĩnh Hòa cung, Ngụy Anh Lạc vừa trở về Trường Xuân cung đã lôi kéo Nhĩ Tình nói chuyện: "Nhĩ Tình, ăn thịt chia phúc là gì vậy?"

Nhĩ Tình thoáng ngẫm nghĩ, hỏi lại: "Có phải ngươi trông thấy bọn Ngô Thư Lai chuẩn bị hắc trư (heo đen) đúng không?"

Ngụy Anh Lạc gật gật đầu, nói: "Lúc nãy trên đường hồi cung ta có nhìn thấy, một đám người khiêng hai đầu một con heo thật lớn, lớn đến mức khiến người khác sợ hãi."

Nhĩ Tình bật cười, nói: "Cũng khó trách, chúng ta bình thường đâu có dịp chứng kiến những thứ như vậy, cho nên thấy nó mới lạ đúng không? Đây là cung quy cũ, Khôn Ninh cung sớm chiều hai buổi tế lễ, cứ cách một tháng còn có một lần đại tế, Hoàng thượng muốn ban thưởng cho ngự tiền thị vệ, các triều thần ăn thịt chia phúc, phi tần hậu cung ai cũng có phần. Nếu tính toán thời gian thì mai sẽ là ngày giỗ lớn."

Nói đến đây, Nhĩ Tình lại nảy lên u sầu: "Nói là chia phúc, nhưng thịt toàn luộc bằng nước, chẳng có vị gì, nhiều khi hơn nửa là thịt sống. Nương nương chúng ta xưa nay rất ghét ăn những thứ đó, có lần ăn vào còn đau bụng. Chỉ mong lần này ăn vào thì phượng thể sẽ không bị gì."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nghĩ đến thân thể hoàng hậu cũng không khỏi lo lắng: "Vậy nương nương không thể không ăn sao?"

Nhĩ Tình thở dài: "Đây là chia phúc, nếu ai dám cự tuyệt thì chính là bất kính với tổ tiên và thần linh! Trước kia có vị đại thần ăn vào nôn ra liền bị phạt tám mươi trượng!"

Tội bất kính với tổ tiên và thần linh, đánh tám mươi trượng.

Ngụy Anh Lạc trong lòng khẽ động, đợi lâu như vậy cuối cùng thời cơ đã đến, nàng nhất định sẽ không bỏ qua. Ngụy Anh Lạc hơi nheo mắt lại, cười nói ngọt ngào với Nhĩ Tình: "Ta chợt nhớ có việc còn chưa hoàn thành, lần sau sẽ tìm tỷ tỷ nói tiếp." Nói xong, nhấc làn váy lên bước nhanh ra ngoài.

Nhĩ Tình sững sờ nhìn bóng lưng Ngụy Anh Lạc, lẩm bẩm: "Ngươi không phải làm xong việc rồi mới trở về à..."

Chỗ ở thị vệ.

"Chíp -- chíp --" Hải Lan Sát nháy mắt cực liệt với Phó Hằng, trong miệng còn phát ra âm thanh kỳ quái.

Phó Hằng khó hiểu nhìn hắn, hỏi: "Hôm nay ngươi bị gì thế? Thất tâm phong(*) hả?"

(*) một loại bệnh tâm lý, phát bệnh ở thần kinh đại não, do năng lực chịu đựng của tâm lý nhỏ hơn áp lực bên ngoài, do đó xuất hiện tâm lý, hành động, ý chí trở nên bất thường. Túm lại ý anh Hằng hỏi anh Sát bị điên hả=)))))

Hải Lan Sát nhụt chí, không thú vị nói: "Ài, hai ta thật sự không ăn ý chút nào hết. Thôi không chọc ngươi nữa, nhìn xem người bên kia là ai?"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng nghe vậy nhìn lại, một thiếu nữ xinh đẹp mặc phục sức của cung nữ đang đứng cách đó không xa. Phó Hằng lập tức đứng dậy, vỗ bả vai Hải Lan Sát một cái, vội vàng nói: "Ta sẽ quay lại ngay."

Hải Lan Sát thấy Phó Hằng sải bước dài đến chỗ Ngụy Anh Lạc, 'chậc chậc' hai tiếng: "Đúng là cây vạn tuế ra hoa rồi, ha ha ha!"

Phó Hằng vụt đi rất nhanh, nhưng khi khoảng cách đã bị thu lại hơn nửa, gần đến trước mặt Ngụy Anh Lạc thì hắn lại thong dong thả bộ bước chân.

Cô bé kia đứng dưới một gốc liễu rủ xuống, dáng người cũng liễu yếu như thế. Nàng vốn dĩ đang nghĩ ngợi xuất thần, nhưng nghe tiếng bước chân dội lại đã quay đầu nhìn hắn rất nhanh, trong đáy mắt sâu thẳm đều là cái bóng của hắn. Anh Lạc nở nụ cười tươi tắn, hô to giòn giã: "Thiếu gia."

Đáy lòng nở hoa tầng tầng lớp lớp, Phó Hằng không tự chủ được mà hỏi cực kỳ ôn nhu: "Ngươi đến đây làm gì?"

Ngụy Anh Lạc đưa một bọc giấy nhỏ cho Phó Hằng, trả lời: "Ta đến để tặng ngài cái này."

Phó Hằng nhẹ mở ra quan sát một chút, ngữ điệu ngờ vực: "Là muối tiêu?"

Ngụy Anh Lạc gật gật đầu, thái độ tha thiết lại ân cần săn sóc: "Ngày mai tổ chức giỗ lớn, nghe nói thịt cúng nửa sống nửa chín, chẳng có vị gì, thường xuyên có người ăn vào ói ra phải chịu phạt, nên ta đã cố ý chuẩn bị muối tiêu cho thiếu gia. Ngài hãy nhân lúc không ai để ý, lén chấm vào một chút thì sẽ nuốt trôi thôi."

Phó Hằng trả lại bọc giấy cho Ngụy Anh Lạc, không đồng ý nói: "Anh Lạc, như vậy không ổn."

https://thuviensach.vn

Tay Phó Hằng cầm bọc giấy giơ giữa không trung, Ngụy Anh Lạc chợt nắm chặt bàn tay ấy đẩy về chỗ cũ, đôi con ngươi long lanh nhìn thẳng hai mắt Phó Hằng, khuyên nhủ: "Thiếu gia cứ giấu trong tay áo, ở đó nhiều người như vậy, ai để ý chứ?"

Lòng bàn tay thiếu nữ nhẵn nhụi mềm mại như ngọn lửa rực cháy, nháy mắt nóng bỏng đụng vào Phó Hằng khiến hắn lập tức thu tay, khuôn mặt đỏ lựng đến tận mang tai.

Nhưng Ngụy Anh Lạc coi như không thấy lỗ tai đỏ bừng ấy, tự nhiên nhẹ nhàng thu tay về, cười nói: "Xem như thiếu gia đã nhận rồi nhé. Hoàng hậu nương nương vẫn đang chờ ta, ta đi trước."

Tâm hoa nở rộ chậm rãi héo rũ, Phó Hằng lẳng lặng nhìn Ngụy Anh Lạc đi xa, nắm chặt bọc giấy trong tay.

Ngày hôm sau, tại chánh điện Khôn Ninh cung.

Là ngày giỗ lớn nên lễ nghi phức tạp. Trong điện Khôn Ninh cung hiện giờ có gác hai chiếc nồi lớn, nước sôi sùng sục, thịt nóng hôi hổi. Bọn thái giám cung kính dâng thịt heo đã luộc chín đặt lên bàn thờ. Trên bàn thờ cúng tế chính là thần mục người Mãn tộc Lý Hãn Thần. Tát Mãn thái thái hát trong miệng khúc nhạc cầu nguyện, thỉnh thoảng phát ra âm thanh "ngạc la la", đồng thời tay gõ trống con, lay động chuông vàng.

Hoằng Lịch và Hoàng hậu đứng đầu, quần thần xếp sau, hòa giữa tiếng trống cùng tiếng chuông ngân vang, tất cả mọi người đồng loạt hướng thần mục Lý Hãn Thần khấu đầu hành lễ. Lễ nghi xong xuôi, Hoằng Lịch và Hoàng hậu an tọa trên kháng sàng (*) phía nam, còn chư vị đại thần ngồi lên nệm lót của riêng mình.

(*) Cái giường chỉ để ngồi, không dùng làm giường nằm. Thường chứa được 2-3 người.

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc vỗ vỗ tay, nhóm thái giám đầu tiên phân chia trước sau dâng thịt heo lên. Hoằng Lịch tự tay dùng dao găm cắt ngang một miếng. Lý Ngọc cao giọng nói: "Mời các vị đại nhân ăn thịt!"

Ngụy Anh Lạc và nhóm cung nữ tiến lên, trong tay mỗi người đều bưng một khay nhỏ, trong khay để sẵn một khối thịt lớn, một con dao nhỏ và một tờ giấy bông.

Hoằng Hiểu ngồi xếp bằng trên nệm, ánh mắt giễu cợt nhìn xuống Ngụy Anh Lạc. Tư thế Ngụy Anh Lạc thập phần khiêm tốn, hơi hơi quỳ gối, nâng cao khay mời Hoằng Hiểu cầm dao. Hoằng Hiểu hừ lạnh một tiếng, lấy giấy lau mạnh lưỡi dao, hắn dùng lực cắt khối thịt trắng thành nhiều miếng nhỏ, nước canh vẩy ra tung tóe lên hai gò má Ngụy Anh Lạc.

Biểu cảm Ngụy Anh Lạc vẫn không thay đổi, tươi cười đúng mực. Chờ Hoằng Hiểu cắt xong khối thịt, nàng thu dao và giấy lại như không có việc gì, đem khay chồng lên những khay khác, sau đó trở lại bên cạnh Hoàng hậu.

Kế tiếp là thời gian để mọi người ăn thịt. Hoằng Lịch cắt xong một miếng đang định bỏ vào miệng, Ngô Thư Lai chợt đến bên cạnh Hoằng Lịch, thấp giọng rỉ tai hai câu, Hoằng Lịch hầm hầm biến sắc, ném dao lại lên bàn, lạnh lùng ra lệnh: "Lập tức điều tra cho trẫm!"

Trong điện mọi người đồng loạt sững sờ, Ngô Thư Lai vung tay lên, bọn thái giám hùng hổ tiến lên, cứng rắn kiểm tra thịt trong tay các vị đại thần. Quần thần mờ mịt nhìn nhau, răm rắp sợ hãi quỳ phục trên mặt đất.

Thái giám kiểm tra thịt luộc của Hoằng Hiểu lớn tiếng hô: "Bẩm báo Hoàng thượng, tìm được rồi!"

Ngụy Anh Lạc cúi đầu xuống, bất độngthanh sắc mà che giấu nét mặt vui vẻ.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Giải thích

Hoằng Lịch bước xuống kháng sàng, rảo nhanh chân đến trước mặt Hoằng Hiểu, ánh mắt phức tạp xen lẫn thất vọng, hỏi: "Hoằng Hiểu, tại sao Đại Thanh phải ăn thịt chia phúc, ngươi còn nhớ chứ?"

Hoằng Hiểu vẻ mặt không hiểu, đáp: "Nô tài không dám quên. Năm đó thái tổ tuổi trẻ xa nhà, mang theo huynh đệ vào núi hái sâm và săn bắt, ăn thịt luộc sống qua ngày. Ngày sau vẫn duy trì thói quen như vậy. Sau khi Đại Thanh nhập quan, Khôn Ninh cung mỗi ngày tế lễ hai lần sáng chiều, cách tháng làm lễ tế lớn một lần, để con cháu đời sau ghi nhớ sáng nghiệp gian khổ của tổ tiên, Đại Thanh lập quốc không dễ -- "

Hoằng Lịch nhịn không được nữa mà cắt ngang lời hắn: "Nếu đã biết cả, vậy sao ngươi còn thêm muối vào trong thịt?"

Những người khác trong điện nghe vậy, không dám châu đầu ghé tai ngay trước mặt thiên tử thịnh nộ, nhưng ánh mắt không hẹn mà cùng đưa liếc nhìn nhau.

Hoằng Hiểu bỗng chốc ngu ngơ: "Thêm muối? Nô tài không có!" Hoằng Lịch chỉ tay vào dĩa thịt, ra lệnh: "Tự ngươi nếm đi!"

Hoằng Hiểu đành phải cắt một miếng thịt đưa lên miệng thử, cắn xong nháy mắt cả người đóng băng. Tất cả mọi người đều chú ý nhất cử nhất động của hắn. Hoằng Lịch tức giận đến đỉnh điểm, đưa tay lật tung khay trước mặt Hoằng Hiểu, trách mắng: "Tổ tiên có thể nhịn được, nhưng ngươi lại nhẫn nhịn không được! Thêm muối vào trong thịt tế thần, rõ ràng là coi rẻ tổ tiên, bất kính thần linh. Ngươi quả thực là ăn gan hùm mật gấu!"

https://thuviensach.vn

Vương phục của Hoằng Hiểu lập tức dính đầy nước thịt. Hắn 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất, thất kinh mà phân trần: "Hoàng thượng, nô tài không biết tại sao miếng thịt này lại có muối, nô tài thật sự không biết! Có người có ý định hãm hại nô tài, nhất định là cố ý hãm hại!"

Hoằng Lịch trầm giọng hỏi: "Thịt cúng đều luộc chung nồi, ai lại hãm hại được ngươi?"

Hoằng Hiểu băn khoăn lướt ánh mắt oán độc quanh điện, tất cả mọi người đều cụp mắt tránh đi. Chỉ có một người bình tĩnh nhìn lại hắn, im lặng thưởng thức hắn chật vật. Hoằng Hiểu đột nhiên bừng tỉnh, chỉ tay thẳng tắp vào Ngụy Anh Lạc: "Cô ta, chắc chắn là cô ta! Chính cô ta vừa rồi bưng dao lên, trên dao nhất định có muối!"

Ngụy Anh Lạc nhát gan thối lui về sau, mềm mại như liễu yếu trong gió. Hoàng hậu tức giận không vui: "Di thân vương, ngươi rõ ràng bất kính với tổ tiên, nên giờ vu oan người khác để dễ bề thoát tội sao? Cung nhân của Trường Xuân cung ta là để cho ngươi ngậm máu phun người phải không?"

Hoằng Lịch liếc nhìn Ngụy Anh Lạc, trong mắt không nhanh không chậm, nói: "Có phải vu oan hay không, kiểm tra dao kia sẽ khắc biết thôi. Ngô Thư Lai, điều tra!" Ngô Thư Lai phụng mệnh hành động, nhặt con dao trên mặt đất lên lật ngược qua lại, lắc đầu với Hoằng Lịch: "Hồi bẩm bệ hạ, trên dao không có muối."

Hoằng Hiểu sững sờ, nhìn tờ giấy bông như thấy cây cỏ cứu mạng, lập tức nói: "Giấy đâu rồi, nhất định có muối trong giấy!"

Ngô Thư Lai kiểm tra giấy bông, lần nữa lắc đầu.

Tất cả mọi người nhìn chăm chú Hoằng Hiểu, trong mắt cất giấu đồng tình hoặc có chút hả hê.

https://thuviensach.vn

Hoằng Hiểu bối rối thanh minh: "Hoàng thượng, nô tài thật sự không mang muối vào cung! Đó là bất kính tổ tông, là bôi nhọ vong tông, nô tài sao dám làm chuyện tày trời như vậy? Nhất định là con tiện nhân kia hãm hại nô tài!"

Hoàng hậu trên mặt bừng bừng lửa giận, đề cao thanh âm nói: "Di thân vương, chú ý thân phận và ngôn từ của ngươi!"

Hoằng Lịch cực kỳ thất vọng về Hoằng Hiểu, nhắm mắt lại nói: "Trẫm đã sớm nghe nói, có đại thần chán ghét thịt luộc khó ăn, cho nên hoặc giấu muối trong tay áo, hoặc hối lộ thái giám giở trò, còn tưởng chỉ là đồn nhảm, không ngờ tới là ai cũng không phải, đó lại chính là con cháu họ Ái Tân Giác La! Hoằng Hiểu, trẫm không phải không cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi lặp đi lặp lại nhiều lần làm trẫm rất thất vọng! Người đâu, Di thân vương phạm tội bất kính tổ tiên, bôi nhọ thịt tế, tước bỏ chức thị vệ cổng Càn Thanh, giao cho Tông Nhân phủ xử trí!"

Thị vệ nối đuôi nhau đè Hoằng Hiểu kéo ra ngoài điện, Hoằng Hiểu không ngừng giãy nãy cao giọng kêu oan: "Hoàng thượng! Hoàng thượng! Nô tài bị oan, nô tài thật sự bị oan! Hoàng thượng!"

Ngụy Anh Lạc nhẹ cắn môi dưới, nàng quả thực sợ bản thân bật cười ra tiếng.

Hoằng Lịch đảo mắt băng lãnh quan sát mọi người, sát khí ngút trời: "Khôn Ninh cung sáng chiều tế lễ, phân chia thịt cúng, là phúc ấm của tổ tiên, bảo hộ của thần linh! Nhưng lấy Di thân vương cầm đầu, vốn dĩ là con cháu Bát kỳ dũng mãnh thiện chiến, lại trở nên ỷ lại vào công trạng của bậc tiền bối, chơi chim ghẹo chó khắp nơi, trở thành sâu mọt không màng chính vụ! Đừng nói là ra trận giết giặc, ngay cả ăn thịt cúng cũng là khổ sai! Trẫm cảnh cáo các ngươi, tổ tiên Đại Thanh dựng nghiệp không dễ, trẫm tuyệt đối không cho phép, giang sơn rộng lớn bị hủy trong tay của đám phá gia

https://thuviensach.vn

chi tử, tham lam hưởng lạc, bất kính tổ tiên! Điều tra! Thị vệ bên ngoài cũng phải điều tra rõ, trẫm muốn xem thử còn ai dám mạo phạm như thế!"

Ngô Thư Lai lĩnh mệnh thi hành. Sau một phen binh hoang mã loạn, Ngô Thư Lai vội vàng chạy về. Hoằng Lịch ngồi trên kháng sàng, thần sắc âm trầm hỏi: "Bắt được người chưa?" Ngụy Anh Lạc đứng bên cạnh Hoàng hậu, tâm tình sung sướng chờ Ngô Thư Lai trả lời.

Ngô Thư Lai cười cười nói: "Hoàng thượng, nô tài đã kiểm tra tất cả ngự tiền thị vệ và thị vệ cổng Càn Thanh, không có kẻ thứ hai dám giở trò."

Ngụy Anh Lạc khẽ giật mình, khó tin mà nhìn về phía Ngô Thư Lai. Hoàng hậu nhìn nàng một cái, hình như có chút suy ngẫm.

Nét mặt Hoằng Lịch hơi giãn ra, khoát tay áo: "Cũng coi như hiểu chuyện đó. Tiếp tục ăn thịt!"

Đại tế được tiếp tục tiến hành, không còn sóng gió nào nữa. Nghi lễ kết thúc, mọi người tản đi, tất cả quay về sở vụ của mình.

Ngụy Anh Lạc tâm thần bất định đi theo phượng giá trở về Trường Xuân cung. Vừa vào chính điện, Hoàng hậu liền sa sầm mặt, căn dặn mọi người: "Các ngươi đóng cửa sổ rồi lui hết ra ngoài. Một mình Anh Lạc ở lại."

Từ khi gia nhập Trường Xuân cung đến nay, Ngụy Anh Lạc luôn được Hoàng hậu sủng ái. Nhưng vào ngay lúc này, Hoàng hậu ra lệnh sắc bén, thần sắc nghiêm nghị, khiến mọi người khiếp sợ bất an. Minh Ngọc đắc ý lườm nguýt Ngụy Anh Lạc, Nhĩ Tình tức thì trào dâng lo lắng, bọn họ cùng những người khác lục tục rời khỏi.

Chính điện phút chốc trống không, Ngụy Anh Lạc và Hoàng hậu đứng đối mặt nhau. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Hoàng hậu tức giận như vậy, vì trong ấn tượng của nàng, Hoàng hậu điện hạ như đám mây trên cao đẹp đến

https://thuviensach.vn

ung dung hoa quý, nhưng khi Hoàng hậu phẫn nộ lại có khí thế giống bệ hạ mấy phần.

Đó là sự oai phong độc nhất chỉ ở người bề trên mới có.

Hoàng hậu lạnh lùng nói: "Quỳ xuống." Ngụy Anh Lạc nghe lời quỳ xuống, không câu oán thán.

Hoàng hậu từ trên cao nhìn xuống nàng, hỏi: "Ngụy Anh Lạc, ngươi có biết sai chưa?"

Ngụy Anh Lạc biểu hiện bình tĩnh, nói: "Nô tỳ là người của nương nương, nương nương nói sai thì Anh Lạc có sai, thỉnh nương nương trách phạt."

Hoàng hậu tức giận đến mức cười rộ: "Vậy bản cung nói ngươi sai ngươi mới có sai sao? Ngụy Anh Lạc ơi Ngụy Anh Lạc, ngươi đúng là cậy sủng mà sinh kiêu. Ngươi là cung nữ của Trường Xuân cung, là người thân cận nhất của bản cung. Hôm nay ngươi giở trò quỷ hãm hại Di thân vương, một khi bị ai đó tố giác, bản cung có thể thoát tội quản giáo không nghiêm sao?"

Ngụy Anh Lạc đột nhiên ngẩng đầu, tuy nàng mơ hồ đoán được có khả năng Hoàng hậu đã phát hiện ra, nhưng khi bị vạch trần như thế, trong lòng vẫn không khỏi kinh ngạc.

Hoàng hậu không vui nói: "Nói chuyện!"

Ngụy Anh Lạc hít sâu một hơi, bám đất dập đầu: "Đó là chuyện nô tỳ phải làm. Nếu thật sự có ngày đó xảy đến, nô tỳ sẽ một mình gánh chịu, cho dù mất mạng cũng không dám liên lụy nương nương."

Trong điện yên tĩnh chốc lát, Ngụy Anh Lạc liên tục khấu đầu trên nền nhà lạnh lẽo bóng loáng, chợt nghe Hoàng hậu khe khẽ thở dài, dường như

https://thuviensach.vn

có chút không biết làm sao: "Ngươi đó ngươi đó, kêu bản cung nói gì tốt, rút cuộc ngươi ăn phải gan gấu hay gan phụng, sao bản cung không thấy ngươi mập lên vậy?"

Ngụy Anh Lạc ngẩn ra vài giây, liền bị vỗ đầu vai kéo lên. Hoàng hậu nói: "Chỉ là một tiểu cô nương mà tâm tư nặng nề vậy rồi, suốt ngày sinh sinh tử tử, ngươi mới bao nhiêu tuổi đâu chứ?" Ý tứ trong lời nói chứa đựng hai phần thương tiếc.

Ngụy Anh Lạc được Hoàng hậu đỡ dậy, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Người không giận nô tỳ sao?"

Hoàng hậu nhẹ dí tay vào trán Ngụy Anh Lạc: "Di thân vương lúc trước vu hãm ngươi, cũng đã đánh vào thể diện của Trường Xuân cung, bản cung đương nhiên không vui, cũng hy vọng hắn bị trừng phạt. Nhưng hắn dù sao cũng là đường đệ ruột của Hoàng thượng, Hoàng thượng không gật đầu, bản cung cũng không thể trách móc nặng nề. Cũng chỉ có gan ngươi lớn, ngay cả Thiết mão tử vương cũng dám động thủ?"

Ngụy Anh Lạc sờ lên chỗ trán bị đụng, thăm dò hỏi: "Nương nương, người trách mắng nô tỳ là vì chuyện này sao?"

Hoàng hậu vẻ mặt hoài nghi: "Ngươi còn gây chuyện gì nữa? Một hơi nói hết ra luôn đi, miễn cho bản cung lại bị kinh dọa."

Khuôn mặt Phó Hằng lởn vởn trước mắt Ngụy Anh Lạc không tài nào xóa được. Nàng vẫn luôn suy nghĩ, tại sao hắn lại không bị bắt đi? Ngụy Anh Lạc lắc đầu, lại hỏi: "Sao nương nương lại biết chuyện này do nô tỳ làm?"

Hoàng hậu hồ nghi mà đánh giá Ngụy Anh Lạc một hồi, mới nói: "Lúc trước Phó Hằng gửi tin cho ta, nói ngươi cả gan làm loạn, muốn bản cung quản giáo cho tốt. Ngươi cũng không nên trách nó, nó sợ ngươi lại gặp rắc rối thôi."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc sắc mặt trắng bệch! Hắn biết rõ, hắn cái gì cũng biết, lúc mình đưa muối tiêu cho hắn, hắn đã biết cả rồi! Ngụy Anh Lạc nắm chặt thành quyền, móng tay bấm vào lòng bàn tay, hỏi: "Phú Sát thị vệ không nói chuyện gì khác sao?"

Hoàng hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Không có. Cũng may có Phó Hằng phát hiện, thay đổi người khác, nhanh tay cáo trạng bẩm báo ngự tiền, bất quá tố cáo cũng vô dụng, chứng cứ nhất định đã sớm xử lý xong."

Ngụy Anh Lạc trấn định lại, vuốt cằm nói: "Vâng. Xin người yên tâm, tuyệt đối sẽ không để lại chân tướng."

"Bản cung không phải lo lắng cái này --" Hoàng hậu nhíu mày, dừng một chút, lại nói: "Được rồi, Anh Lạc, đối nhân xử thế mà tính toán chi li, sống cũng không vui vẻ gì. Trái lại, lùi một bước là trời cao biển rộng. Phải để ngươi cảm ơn Phó Hằng mới được, vậy đi, ngươi thay bản cung đem chén canh nhân sâm qua đó, nhất định phải nói lời cảm tạ nó."

Nói lời cảm tạ? Bọc muối tiêu tặng ra ngoài, hắn liền cáo trạng với Hoàng hậu nương nương, coi như mình và Phú Sát Phó Hằng đã xé mặt nạ của nhau. Ngụy Anh Lạc có điểm hiếu kỳ, hiện tại thái độ của Phó Hằng đối với mình sẽ là gì? Nàng nhu hòa nói với Hoàng hậu: "Vâng."

Sau lễ tế chia thịt ấy, thị vệ không có nhiệm vụ đều trở lại phòng nghỉ của mình.

Phó Hằng đang ngồi trên ghế trúc đọc sách. Hải Lan Sát nhìn trộm từ đằng sau, cười "phốc" ra tiếng: "Ta thấy ngươi càng lúc càng bản lĩnh, cầm ngược sách mà cũng có thể xem nhập tâm như vậy?"

Phó Hằng hoàn hồn, thấy sách trong tay quả nhiên lộn ngược, bực bội ném sách bỏ lên bàn.

https://thuviensach.vn

Hải Lan Sát vỗ vỗ bả vai của hắn, hỏi: "Tâm tình không tốt? Vậy để ta báo cho ngươi một tin tốt. Có cung nữ muội muội xinh đẹp đến đưa chén canh cho ngươi này, ài, sao ta không có số hưởng như ngươi chứ..."

Phó Hằng sững sờ nhìn lại, Ngụy Anh Lạc cầm theo hộp đựng thức ăn đang đứng ở cửa chính.

Hải Lan Sát cười hì hì lui ra ngoài, vừa đóng cửa vừa nói: "Hai vị cứ trò chuyện, yên tâm trò chuyện."

Ngụy Anh Lạc đi đến cạnh bàn, lấy ra một chén canh nhân sâm nghi ngút khói, cười nói ngọt ngào: "Thiếu gia, nương nương lệnh ta mang chén canh tới cho ngài."

Phó Hằng không nói gì, biểu hiện tỉnh táo hiểu rõ hết thảy.

Nước trên mái hiên chảy một giọt, hai giọt, ba giọt rơi xuống. Hai người cứ lặng thinh đứng đối mặt nhau một hồi. Ngụy Anh Lạc nét mặt vốn thong dong dần chuyển sang hờ hững: "Yên tâm đi, Hoàng hậu nương nương sai ta đưa nước canh tới. Ta không bỏ độc đâu."

Phó Hằng nhìn chén sứ trắng đang chứa nước canh ấy, hỏi: "Là ngươi hãm hại Di thân vương?"

Ngụy Anh Lạc thờ ơ trả lời: "Không phải ngài đã tố cáo ta với nương nương rồi sao?"

Thâm tâm Phó Hằng xẹt qua một tia đau đớn, miễn cưỡng duy trì vẻ ngoài bình tĩnh, hỏi: "Ngươi làm cách nào? Kiểm tra cả dao lẫn giấy đều không có muối mà."

Anh Lạc cười cười, buông tay đáp: "Kỳ thật vô cùng đơn giản. Đầu tiên, ta nhúng giấy vào nước muối cho ướt sũng, sau đó đem phơi nắng mặt ngoài để muối kết tinh lại. Khi dùng giấy chùi dao, trong quá trình cắt thịt

https://thuviensach.vn

thành nhiều miếng, muối tinh trên lưỡi dao sẽ thấm vào khối thịt, thế nên kiểm tra dao cũng vô ích, nhưng giấy lại rất dễ bị phát hiện, vì vậy ta thừa dịp mọi người không chú ý, lén tráo một tờ sạch sẽ khác, đương nhiên không tra ra được."

Phó Hằng đột nhiên đứng dậy, gắt gao nhìn chằm chằm Ngụy Anh Lạc, mở miệng: "Ngươi -- "

Ngụy Anh Lạc không tránh không né nhìn thẳng lại hắn, bộ dạng không chút yếu thế: "Ta thế nào? Ngài muốn chỉ trích ta không nên chỉnh đốn Di thân vương? Vì ngài ta là Thiết mạo tử vương của Đại Thanh, là con cháu của tông thất, là hoàng tôn của hậu duệ quý tộc, vì vậy ngài ta bảo quỳ thì ta phải quỳ, chửi ta là tiện nhân thì ta phải nhận phải không? Ha ha ha, Ngụy Anh Lạc ta muốn làm gì, muốn hại ai, nghĩ cũng đừng nghĩ có đường thoát!"

Phó Hằng không thể nhịn được nữa: "Anh Lạc, dù sao ngài ấy cũng là Thân vương!"

Ngụy Anh Lạc bình thản cười khẩy: "Bãi bể nương dâu, thế sự biến hóa, quá khứ là núi cao, tương lai là đồng bằng, trên thế gian này đâu ra đạo lý 'nhất thành bất biến' (*) chứ! Ngài chưa thấy đâu, trước kia hắn cao cao tại thượng là thế, vậy mà hôm nay lại giống như một con chó, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ! Liều mình dập đầu nói 'ta không có ta không dám'... Ha ha ha, ta cười chết mất."

(*) đã hình thành thì không bao giờ thay đổi

Phó Hằng nhắm mắt rồi từ từ mở ra, gần như tự ngược hỏi: "Còn ta? Ngươi liên tục tính kế ta là vì A Mãn đúng không?"

Ngụy Anh Lạc nhìn hắn lạnh nhạt: "Đúng, nhưng chẳng phải ngài đã tránh được một kiếp sao? Bề ngoài thì thiếu gia đúng thật là một quân tử,

https://thuviensach.vn

nhưng trên đời này có quân tử nào hủy đi trinh tiết của người khác đâu chứ!"

Phó Hằng đã có chút vô phương nhẫn nại, bỗng nhiên nắm chặt cổ tay Ngụy Anh Lạc hỏi dồn: "Nếu như ta nói không phải ta làm, ngươi tin không?"

Ngụy Anh Lạc cười nhạo một tiếng: "Ngài cảm thấy ta sẽ tin sao?"

Phó Hằng buông tay Ngụy Anh Lạc, chán nản thối lui một bước, sau đó đột nhiên rút con dao bên hông nhét vào tay đối phương. Ngụy Anh Lạc bị cưỡng ép cầm lấy, cau mày thắc mắc: "Ngài làm gì vậy?"

Phó Hằng nhìn nàng không chớp mắt, đáy mắt đen kịt đè nén dung nham nóng chảy. Hắn buộc tay nàng cầm chặt chuôi đao, tiếp theo nâng lưỡi dao nhắm ngay bộ ngực của mình: "Chuyện đó không liên quan đến ta. Nếu ngươi không tin, bây giờ có thể giết ta ngay tại chỗ!"

Ngụy Anh Lạc cầm chặt chuôi dao, cười mỉa mai: "Giết ngài rồi ta cũng trốn không được. Ta không muốn chết theo ngài đâu."

Phó Hằng bực bội nói: "So với bị ngươi căm hận, ta thà cùng chết với ngươi còn hơn."

Ngụy Anh Lạc sững sờ, thần sắc hơi có chút mất tự nhiên.

Phó Hằng thở dài, ném dao lại trên bàn, nhẹ nói: "Xin lỗi, vừa nãy ta đã suy xét không chu toàn. Ta muốn dùng cái chết để chứng minh lòng mình, nhưng không nên kêu ngươi giết ở đây, làm thế sẽ liên lụy đến ngươi. Nhưng mà Anh Lạc, không có chính là không có! Ta không có làm hại tỷ tỷ ngươi, không có làm hại A Mãn! Nếu gian dối nửa lời, ta sẽ bị chém vạn nhát đao, ngũ mã phanh thây, chết không tử tế, sau khi chết còn bị bêu danh vạn người phỉ nhổ!"

https://thuviensach.vn

Lời thề này quá độc. Ngụy Anh Lạc toàn thân chấn động. Phó Hằng nhìn qua nàng, nghiêm túc thẳng thắn: "Ngụy Anh Lạc, ta nói lại lần nữa, Phú Sát Phó Hằng chưa làm bất cứ chuyện bất nhân bất nghĩa nào, chưa từng có! Ta chưa bao giờ làm hại tỷ tỷ ngươi, càng không muốn... làm hại ngươi."

Ngụy Anh Lạc cuối cùng mở miệng hỏi: "Vậy khi lần đầu ta hỏi ngài có quen A Mãn không, vì sao phải làm bộ như không biết?"

Phó Hằng trong mắt sáng ngời, vội vàng đáp: "Chuyện của A Mãn làm cho cả kinh thành dậy sóng, cho đến khi cô ấy ra khỏi cung, lời đồn đãi vẫn chưa hề dừng lại. Ta có nghe qua chuyện này, nhưng chưa từng gặp gỡ A Mãn, đương nhiên là nói không biết rồi."

Ngụy Anh Lạc nhếch môi, lấy ra miếng ngọc bội cho Phó Hằng xem, nghi ngờ hỏi: "Vậy ngọc bội của ngài sao lại nằm trong tay tỷ tỷ?"

Vẻ mặt Phó Hằng cũng rất nghi hoặc: "Miếng ngọc bội này thật sự là ta làm mất, nhưng tại sao A Mãn lại giữ bên người, ta hoàn toàn không biết."

Ngụy Anh Lạc bình tĩnh nhìn hắn: "Mỗi câu ngài nói đều thật lòng, tuyệt không một chữ giả dối sao?"

Phó Hằng lắc đầu, cười khổ nói: "Ta không cần phải lừa ngươi. Nếu ta đúng là hung thủ thì đã nói với Hoàng hậu rồi, ngươi còn cơ hội tìm ta báo thù sao?"

Tuy vẫn có điểm đáng ngờ, nhưng lời ấy đích xác có đạo lý.

Ngụy Anh Lạc do dự liên tục, nhẹ nhàng gật đầu: "Được, ta tạm thời tin tưởng ngài. Nhưng nếu có ngày ta phát hiện ngài nói dối, dù có biến thành ác quỷ, ta cũng sẽ bắt ngài đền mạng!" Nói xong, nàng hung dữ trừng mắt Phó Hằng, xoay người muốn bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Phó Hằng bị ánh mắt kia kích ra hỏa khí, lại nắm cổ tay Ngụy Anh Lạc lần nữa, không cam lòng nói: "Lúc trước tìm ta trả thù, ngươi giả vờ giả vịt niềm nở đón tiếp. Hôm nay thấy ta hết giá trị lợi dụng, ngươi lập tức vứt bỏ như giày rách, chẳng thèm ngó tới! Ngụy Anh Lạc, ngươi trở mặt nhanh quá nhỉ?"

Cổ tay bị bóp chặt như kìm sắt, nóng rát khiến lòng người kinh hãi. Ngụy Anh Lạc đứng im bất động, cúi đầu lặng thinh.

Lòng Phó Hằng tràn đầy chua xót, giọng nói mang theo mệt mỏi: "Kỳ thật lần đầu tiên ngươi ra tay, ta đã nảy sinh nghi ngờ. Nhưng khi nhìn thấy ngươi đối xử ôn nhu với Tuyết Cầu, ta lại lần nữa lừa gạt chính mình. Ngụy Anh Lạc, trước giờ không phải là ngươi gạt ta, là ta tự lừa chính mình! Từng lời ngươi nói, từng nụ cười tươi tắn, đầu ta đều tự xoay vần nhớ lại. Dù biết rõ ngươi một mực gạt ta, nhưng ta vẫn không muốn tin."

Ngụy Anh Lạc nhìn xuống tay hắn nửa ngày, đột nhiên ngẩng mặt, lộ ra dáng vẻ tươi cười động tâm: "Thiếu gia, ngài nắm tay ta như vậy, dường như, có chút không đúng? Có đạo lý 'nam nữ thụ thụ bất thân' đó, ngài..."

Phó Hằng khẽ giật mình, cũng nhìn về phía tay mình, phát hiện bản thân còn nắm cổ tay Ngụy Anh Lạc, lý trí lập tức muốn bỏ ra, nhưng nháy mắt thấy cổ tay trắng nõn, hắn lại nhất thời không cam lòng buông tay.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười quái dị, Hải Lan Sát từ bên ngoài nhảy vào, kêu to: "Chu choa, tình chàng ý thiếp, chàng chàng thiếp thiếp, bị ta bắt được rồi nhé!" Phó Hằng lập tức buông tay, Anh Lạc cũng nhanh chóng thẳng người, vội vàng hướng cửa nói: "Trường Xuân cung còn có nhiều việc, cáo từ." Nói xong mang theo hộp đựng thức ăn gấp gáp rời đi.

Hải Lan Sát thấy chính mình làm hỏng chuyện tốt của huynh đệ, vội nói: "Này! Ta chỉ đùa một chút thôi mà. Anh Lạc cô nương, đừng đi!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc đã chạy mất tăm không thấy hình dạng. Cõi lòng Hải Lan Sát rất đỗi áy náy nhìn Phó Hằng, bồi cười nói: "Ai, thực xin lỗi, không hiểu sao cứ thấy tiểu cô nương nhà ngươi là ta lại ngứa miệng trêu chọc. Không sao, cô nương đi rồi còn có huynh đệ. Vị huynh đệ này, mau tới đây để ta đút ngươi uống canh nào! A, há mồm!"

Phó Hằng buồn nôn mà đá một cước lênngười Hải Lan Sát, đối phương lập tức kêu gào.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tin đồn thất thiệt

"Nghe gì chưa?"

"Chuyện gì?"

"Chuyện Gia quý nhân và Nhàn phi đó, ầm ĩ lớn thế cơ mà! Lúc trước chẳng phải Hoàng thượng giao Tứ a ca cho Nhàn phi nuôi nấng sao? Gia quý nhân một mực cầu khẩn Hoàng thượng trả con về cho mình. Kết quả chuyện xé ra to, Gia quý nhân vì muốn đoạt lại con trai, cố ý khiến Tứ a ca sinh bệnh, sau đó cắn ngược vu hãm Nhàn phi. Hoàng Thượng đã hạ lệnh giáng Gia quý nhân xuống làm Đáp ứng, tước đi phong hiệu, chuyển đến Bắc Tam Sở (*) rồi!"

(*) Nơi này được xem như là "lãnh cung" ở triều đại nhà Thanh

"Gia quý nhân lòng dạ độc ác thật... Người ta đều nói hổ dữ không ăn thịt con mà."

"Đúng vậy. Nghe nói Tuệ quý phi còn muốn nuôi dưỡng Tứ a ca đó, nhưng bất thành rồi. Rõ ràng Gia quý nhân trung thành theo bà ta như thiên lôi sai đâu đánh đó, thế mà quay ngoắt lại Quý phi đã muốn cướp hài tử nhà người ta."

"Sau đó Nhàn phi thật sự đối đãi với Tứ a ca như con ruột của mình. Ta cảm nhận được Nhàn phi nương nương là người rất tốt."

Hai tiểu cung nữ ngồi ở hành lang ríu ra ríu rít tám chuyện một hồi, sau lưng bỗng nhiên truyền đến ho khan. Hai người thất kinh mà quay đầu

https://thuviensach.vn

lại, nhìn thấy Ngụy Anh Lạc đang khoanh tay nhìn xuống các nàng. Bọn họ lập tức thở phào nhẹ nhõm, sẵng giọng: "Anh Lạc tỷ, tỷ xém hù chết chúng tôi rồi!"

Ngụy Anh Lạc búng trán bọn họ mỗi người một cái, đe dọa: "Các ngươi có mấy cái mạng mà dám ngồi đây nói luyên thuyên hả? Hôm nay nếu không phải gặp ta, đổi lại là người khác, coi đầu lưỡi của hai ngươi đã bị cắt sạch rồi không chừng!"

Hai tiểu cung nữ nghĩ lại mà sợ hãi, nhận sai: "... Biết rồi, lần sau không dám nữa."

Ngụy Anh Lạc còn định giáo huấn vài câu, Minh Ngọc xa xa trông thấy nàng, hét toáng lên: "Ngụy Anh Lạc, ngươi ở đằng kia làm gì vậy? Nương nương đang tìm ngươi, hay ngươi muốn người khác dâng kiệu đến đón hả?"

Ngụy Anh Lạc vội vàng đáp: "Đến liền." Vừa đi vừa quay đầu trợn mắt nhìn hai người, đe dọa: "Lần sau còn tái diễn thì coi ta đánh đòn!"

Hai tiểu cung nữ cười hì hì chạy xa.

Bên trong chính điện Trường Xuân cung, Hoàng hậu cũng đang bàn luận chủ đề này với Nhĩ Tình.

Hoàng hậu nhấp một ngụm trà, nhíu mày hỏi: "Kim đáp ứng (*) sao lại tìm đến cái chết? Trông cô ta không giống như là người chịu đựng kém như vậy."

(*) Gia quý nhân bị tước phong hiệu, lấy danh xưng của dòng họ

< Editor: Chuỗi ngày cúng Quan âm cắt tim đèn của Bận phi bắt đầu=)))))>

https://thuviensach.vn

Nhĩ Tình đáp: "Có lẽ ăn ngon mặc đẹp đã quen, nên quãng thời gian ở Bắc Tam Sở khổ cực đến mức chịu không nổi nữa. Hậu sự của Kim đáp ứng đã được an bài thỏa đáng."

Hoàng hậu buông chén trà nhỏ, gật đầu nói: "Tốt. Chỉ tội cho Vĩnh Thành, còn nhỏ như vậy đã mất đi ngạch nương ruột."

Nhĩ Tình do dự một chút, cẩn trọng dè dặt hỏi: "Nếu Hoàng hậu nương nương thương Tứ a ca, sao người không đón ngài ấy đến Trường Xuân cung nuôi dưỡng?"

Hoàng hậu thở dài, nói: "Bản cung chủ trì lục cung, sự vụ bận rộn, mà Nhàn phi phẩm hạnh cao quý, vô tư chính trực, để cô ấy thu nhận Vĩnh Thành là thích hợp nhất. Huống chi, cô ấy còn mới mất đi người thân, Tứ a ca đối với cô ấy mà nói... sẽ là một niềm an ủi."

Nhĩ Tình nói ngập ngừng: "Hoàng hậu nương nương, thứ cho nô tỳ nhiều chuyện. Trường Xuân cung quá lạnh lẽo rồi, đã đến lúc người nên có thêm một tiểu a ca. Người là chính cung hoàng hậu, theo lý nên sinh cho Hoàng thượng một đích tử, mới có thể kế thừa chính thống Đại Thanh."

Hoàng hậu sắc mặt khẽ biến, quát lớn: "Nhĩ Tình, sao ngươi có thể nói thế được?"

Nhĩ Tình 'bịch' một tiếng quỳ xuống, tận tình khuyên giải thuyết phục: "Nô tỳ biết người khoan hồng độ lượng, mẫu nghi thiên hạ, xem con của phi tần khác như con của mình. Nhưng Quý phi như hổ đói rình mồi, nếu vị bên Trữ Tú cung sinh hạ long tử trước một bước, địa vị của người nhất định sẽ bị lung lay!"

Hoàng hậu vô cùng mất hứng, đập bàn ra lệnh: "Đừng nói nữa!" Nói xong, nàng bỗng nhiên thở mạnh một hơi, cắn chặt răng ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Nhĩ Tình thấy sức khỏe Hoàng hậu kém đi, cuống quít đứng dậy tiến lên hỏi: "Nương nương?"

Lúc Ngụy Anh Lạc bước vào chính điện vừa hay thấy một màn này, cũng vội vàng chạy lại hỏi thăm: "Nương nương bị sao vậy?" Nhĩ Tình hoang mang lo sợ nói: "Thái y... Để ta gọi thái y!"

Hoàng hậu níu nhẹ cánh tay Nhĩ Tình, tỉnh táo nói: "Không sao, đừng kinh động người khác, ta chỉ đột nhiên thấy mệt, đỡ ta lên giường nghỉ ngơi là được rồi."

Nhĩ Tình vội vàng nói: "Nhưng mà -- "

Hoàng hậu nắm chặt tay Nhĩ Tình, dùng sức lớn đến mức khiến Nhĩ Tình có chút đau đớn. Nàng gằn giọng: "Nghe lời."

Ngụy Anh Lạc và Nhĩ Tình hết cách, trước mắt chỉ có thể đỡ hoàng hậu lên giường nghỉ ngơi. Ngụy Anh Lạc nhẹ giọng hỏi: "Nương nương, người thật sự không sao chứ?"

Hoàng hậu gật gật đầu, lại nói: "Các ngươi mời Thuần phi qua đây một chuyến. Lâu rồi không gặp, bỗng nhiên bản cung muốn trò chuyện riêng với cô ấy."

Ngụy Anh Lạc và Nhĩ Tình liếc nhìn nhau, đồng thanh đáp: "Vâng."

Cung nữ rất nhanh dẫn Thuần phi vào bên trong Trường Xuân cung. Ngụy Anh Lạc vốn tưởng mình đứng cạnh hầu hạ, ai dè Nhĩ Tình kéo nàng ra ngoài cửa, không một cung nhân nào được lưu lại trong điện.

Nhĩ Tình và Ngụy Anh Lạc ngồi ở trước cửa, trong người nặng nề tâm tư. Ngụy Anh Lạc thấp giọng hỏi Nhĩ Tình: "Rốt cuộc Hoàng hậu nương nương muốn nói chuyện gì với Thuần phi vậy? Lại còn bảo hai chúng ta không cần ở lại nữa?"

https://thuviensach.vn

Gương mặt Nhĩ Tình cũng đầy hoang mang, lại nói: "Chuyện của chủ tử, ta và ngươi không nên hỏi nhiều."

Ngụy Anh Lạc cười nói: "Tỷ cũng tò mò lắm chứ gì." Nhưng nghi hoặc trong lòng càng lớn.

Hoàng hậu thường xuyên gọi Thuần phi nói chuyện, lúc nói chuyện còn cho cung nhân thối lui, chuyện này cũng không phải là bí mật trong cung.

Bên trong Trữ Tú cung, Chi Lan thì thầm mấy câu bên tai Tuệ quý phi.

Tuệ quý phi kinh ngạc: "Thật sao?"

Chi Lan nhẹ gật đầu.

Tuệ quý phi cười khẩy một tiếng: "Hai nữ nhân này thật là kỳ lạ. Thuần phi quanh năm sinh bệnh không thị tẩm, Hoàng hậu lại đối với cô ta tình như tỷ muội, rõ ràng là tình địch, thế mà dường như chẳng có gì ngăn cách!"

Chi Lan cũng vẻ mặt ngạc nhiên: "Đúng vậy, Thuần phi hầu hạ Hoàng hậu còn tận tâm hơn so với hầu hạ Hoàng thượng! Mà Hoàng hậu nương nương tuy khoan hồng độ lượng, nhưng đối với ai cũng không thân thiết bằng Thuần phi. Hai người này rất cổ quái."

Tuệ quý phi cắn hạt dưa buôn chuyện: "Hai nữ nhân thì có gì cổ quái? Lại không thể là --" Nói đến đây, Tuệ quý phi đột nhiên dừng lại suy ngẫm: Đúng rồi, trên thế gian này không gì là không thể. Nếu đem ý nghĩ ấy đi lý giải, thì tất cả những điều phi lý đều trở nên có lý cả rồi!

Chi Lan cũng ngây ngẩn cả người: "Nương nương, người muốn nói --"

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi mừng đến độ ném hết hạt dưa trong tay đi, cười nói: "Đây là nhược điểm bọn họ tự dâng đến tay ta, nếu như buông tha không dùng, vậy thì thật là đáng tiếc! Chi Lan, ngươi thay bản cung thả tin tức này ra ngoài!" Nàng vẫy tay ra hiệu Chi Lan tiến lên, thấp giọng rỉ tai vài câu.

Chi Lan cả kinh: "Nương nương, người nói thật không vậy?"

Tuệ quý phi khẽ cười một tiếng, đắc ý nói: "Muốn tích lũy thanh danh tốt, thì cả đời phải làm việc tốt; nhưng nếu chỉ bị một vết nhơ, thì dù tốt đến mấy cũng sẽ sụp đổ ngay trước mắt thôi! Ngươi nhớ kỹ một câu, bất kể hoang đường thế nào, chỉ cần có người tin thì nó sẽ là sự thật!"

Việc Thuần phi đến Trường Xuân cung gặp Hoàng hậu suốt mấy ngày liên tiếp, đã dậy lên một làn sóng tin đồn kỳ quái lan rộng khắp ngõ ngách lục cung.

Đêm qua Hoằng Lịch ngủ lại ở Trường Xuân cung. Sáng nay tới giờ thượng triều, đế hậu đứng dậy, đích thân Hoàng hậu hầu hạ Hoàng thượng thay y phục.

Hoàng hậu đang buộc đai ngọc trên thắt lưng Hoằng Lịch. Hoằng Lịch nhìn qua khuôn mặt hoa lệ của ái thê kết tóc nhà mình, đột nhiên hỏi: "Hoàng hậu có biết trong cung đang nổi lên lời đồn gì không?"

Có thể làm thiên tử chủ động nhắc tới lời đồn đãi, đương nhiên không phải chuyện thường. Hoàng hậu thắt xong đai lưng ngọc, ôn nhu hỏi: "A? Đồn gì vậy?"

Hoằng Lịch trầm mặc một lát, nói: "Bọn họ nói quan hệ giữa Hoàng hậu và Thuần phi quá đỗi thân mật, dường như không thích hợp."

Hoàng hậu 'phốc' một tiếng phì cười nói: "Hoàng thượng, lời đồn như thế mà người cũng tin sao?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch suy nghĩ một chút, cũng bật cười nói: "Nghĩ kỹ lại, quả thực vớ vẩn đến mức buồn cười."

Hoàng hậu tiếp nhận ngọc quan từ tay thái giám, cài lên người thiên tử, mềm lời nhẹ giọng: "Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ truy xét người phát tán lời đồn này, chấn chỉnh quy củ hậu cung thật tốt."

Hoằng Lịch gật đầu, nói: "Nhưng Hoàng hậu cũng phải quản giáo người bên cạnh cho tốt, trẫm đang nói đến Ngụy Anh Lạc ấy."

Hoàng hậu nghe ra ngữ khí bất thiện của Hoàng đế, bất đắc dĩ nói: "Hoàng thượng, người còn có thành kiến với Anh Lạc."

Hoằng Lịch bực bội nói: "Được rồi! Trẫm không muốn tranh luận với nàng nữa. Loại người suốt ngày làm mưa làm gió này, trẫm nhìn thật không vừa mắt."

Hoàng hậu cười khổ, nói huề hòa: "Đúng, thần thiếp sẽ chú ý thêm."

Thiên tử vừa đi, Thuần phi lại đến Trường Xuân cung. Ngụy Anh Lạc đang định cùng mọi người thối lui, Hoàng hậu chợt nói: "Bản cung và Thuần phi đơn thuần chỉ tán gẫu vài câu, thế mà trong cung hiện nay lời đồn bát nháo đến tận trời, gây ra rất nhiều ngờ vực vô căn cứ. Thôi bỏ đi, Anh Lạc, ngươi ở lại hầu hạ."

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt kinh ngạc. Minh Ngọc tức thì hiện rõ ghen tỵ. Ngụy Anh Lạc gật đầu nói: "Vâng, nương nương."

Trong điện chỉ còn lại ba người. Thuần phi vẻ mặt do dự mà dò xét Ngụy Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc ngoan ngoãn đứng một bên. Hoàng hậu nói: "Anh Lạc, ngẩng đầu lên. Hiện giờ rất nhiều người đang suy đoán quan hệ giữa bản cung và Thuần phi, ngươi hiếu kỳ không?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc trả lời thật lòng: "Hiếu kỳ."

Hoàng hậu lại hỏi: "Nếu bản cung và Thuần phi thực sự có chuyện khó nói, ngươi sẽ làm gì?"

Ngụy Anh Lạc trong lòng cả kinh, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh đáp: "Bên ngoài chỉ làm như không biết, âm thầm toàn lực che chở."

Hoàng hậu kinh ngạc nói: "Đó là tội khi quân, ngươi cũng muốn che chở bản cung?"

Ngụy Anh Lạc trịnh trọng đáp: "Hoàng hậu nương nương dạy bảo Anh Lạc đọc sách viết chữ, đối nhân xử thế, là một người tốt hiếm có trong thiên hạ. Vô luận nương nương làm ra bất cứ lựa chọn nào, chỉ cần nương nương muốn, Anh Lạc đều nguyện ý vì nương nương mà đánh đổi tính mạng."

Hoàng hậu và Thuần phi đồng thời cảm động. Hoàng hậu nhẹ nhàng thở dài, nói: "Thuần phi, cho cô ấy xem một chút đi."

Thuần phi gật gật đầu, từ trong hộc tủ lấy ra một bộ châm cứu, đặt trước mặt Ngụy Anh Lạc. Ngụy Anh Lạc sững sờ: "Đây là?"

Hai đầu lông mày Hoàng hậu vương chút buồn, nói: "Từ khi bản cung sinh hai vị a ca đến nay, hàn khí trong cơ thể khuếch tán. Cho đến mùa đông năm nay, tình trạng càng lúc càng nghiêm trọng. Đêm nào cũng đau nhức thấu xương, khó mà ngủ được, còn không ngừng toát mồ hôi lạnh, cứ nửa canh giờ phải thay một bộ xiêm y."

Thuần phi tiếp lời: "Vì vậy, Hoàng hậu nương nương mời thần thiếp đến châm cứu trị liệu. Nhưng châm cứu là cấm thuật trong Thanh cung, nên mới không muốn cho ai biết. Chỉ là không ngờ tới -- "

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nhíu mày cả giận nói: "Không ngờ tới trong cung lại lan truyền tin đồn thất thiệt đó, quả thực hoang đường đến cực điểm! Nữ tử hậu cung, sinh con nối dõi là trọng yếu. Thử hỏi thân thể một nữ nhân lạnh thấu xương, làm sao có thể sinh con dưỡng cái, làm sao ngồi vững địa vị trong hậu cung? Vì vậy, bản cung không dám kinh động Thái y viện, chỉ có thể nhờ Thuần phi đến giúp. Anh Lạc, kể từ hôm nay, ngươi và Nhĩ Tình, hãy hỗ trợ bản cung trông coi Trường Xuân cung!"

Ngụy Anh Lạc đáp chắc như đinh đóng cột: "Vâng."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Truy xét

Hải Lan Sát ngáp ngắn ngáp dài, đưa một quyển sổ ghi chép cho Ngụy Anh Lạc, hỏi: "Anh Lạc cô nương, cô tìm ghi chép trực ban của ngày mùng mười tháng giêng chi vậy?"

Ngụy Anh Lạc tiếp nhận cuốn sổ, đáp qua loa: "Có ích." Nói xong, nàng lật đến trang ngày mùng mười tháng giêng, xem xét kỹ càng từng chữ: Mùng mười tháng giêng, thị vệ canh gác bao gồm: Đông Giai Dư Khánh, Tác Xước La Phó Khang, Hách Xá Lý Lễ Quốc, Phú Sát Phó Hằng, Tác Luân Bộ Đa Lạp Nhĩ Hải Lan Sát, Nữu Hổ Lộc Triệu Phong.

Vẻ mặt Hải Lan Sát khó hiểu: "Có ích chỗ nào?"

Ngụy Anh Lạc lanh lợi đáp lại: "Có ích chính là hữu dụng đó." Nàng đang chuẩn bị lật trang tiếp theo, một bàn tay từ đâu xuất hiện đè lên ngăn cản. Phó Hằng lấy lại sổ ghi chép, hướng Hải Lan Sát nói: "Hải Lan Sát, ta có chuyện muốn nói với Anh Lạc."

Hải Lan Sát hiểu ý, khéo hiểu lòng người mà đứng dậy: "Được được được, hai người nói chuyện đi, ta ra ngoài trước."

Phó Hằng vẫn nắm chặt cuốn sổ trong tay, không có ý định thả lỏng. Ngụy Anh Lạc nhướng lông mày hỏi: "Ý thiếu gia là gì đây?" Phó Hằng gấp quyển sổ ghi chép lại: "Không cần xem đâu, vào mùng mười tháng giêng hôm đó, nam nhân trong cung không chỉ có Hoàng thượng và thị vệ. Ngày mùng mười tháng giêng đó, Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi vương công tôn thất ở Càn Thanh cung, nên hễ là phiên vương, bối lặc, bối tử, tông thất mũ mão tứ phẩm, tất cả đều liệt vào danh sách tham gia."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc như có điều suy nghĩ: "Tông thất..."

Thần sắc Phó Hằng lo lắng, nói: "Anh Lạc, nếu thật sự A Mãn bị người sát hại như cô nói, nhất định kẻ đó giết người diệt khẩu để không lộ chuyện ra ngoài. Nếu cô cứ tiếp tục điều tra, thứ nhất phạm vi quá lớn, khó sàng lọc ra người tình nghi, thứ hai lỡ bị phát hiện, cô sẽ gặp nguy hiểm."

Ngụy Anh Lạc giương mắt nhìn về phía Phó Hằng, nghiêm túc nói: "Cảm ơn thiếu gia nhắc nhở, nhưng nếu đổi lại là Hoàng hậu nương nương gặp chuyện, ngài sẽ làm gì?"

Phó Hằng khẽ giật mình, không cách nào trả lời.

Ngụy Anh Lạc cười cười, nói: "Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, ngài và nương nương tình cảm sâu sắc, còn ta và tỷ tỷ lại không ư? Ta nhất định phải tìm cho ra chân tướng. Ngài bảo ta từ bỏ? Trừ phi ta chết."

Phó Hằng trầm mặc giây lát, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nàng có tỷ tỷ, hắn cũng có tỷ tỷ, hắn ngăn nàng không được, vậy chỉ có thể giúp nàng. Chủ ý đã quyết, Phó Hằng hỏi: "Vậy -- cô định làm gì?"

Ngụy Anh Lạc đã tính sẵn kế hoạch trong đầu, nói: "Tổ chức dạ yến ở Càn Thanh cung à? Vậy nếu tối đó có người rời khỏi yến hội, chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Thái giám trực ở Càn Thanh cung là thân tín bên cạnh Hoàng thượng, có thể ông ấy vẫn còn nhớ. Chỉ cần ta kiên nhẫn truy xét, nhất định có thể bắt được hung thủ!"

Phó Hằng suy nghĩ một chút, nói: "Ta sẽ giúp cô điều tra thái giám Càn Thanh cung. Hãy hứa với ta, không được hành động thiếu suy nghĩ!"

Ngụy Anh Lạc có chút kinh ngạc, nàng không đồng ý nói: "Thiếu gia, ngài hà cớ gì phải tranh vào vũng nước đục?"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng cường ngạnh mà uy hiếp nàng: "Nếu cô không chịu đáp ứng, ta lập tức thông báo tỷ tỷ, để tỷ ấy cho cô xuất cung!"

Ánh mắt Ngụy Anh Lạc dần dần mềm mại. Nàng mỉm cười với Phó Hằng, nói: "Được, ta hứa với ngài."

Mặc dù lấy cớ làm việc cho Hoàng hậu nương nương, nhưng thân là cung nữ, cũng không nên lưu lại chỗ thị vệ quá lâu, vì vậy Ngụy Anh Lạc nhanh chóng chạy về Trường Xuân cung, được Minh Ngọc báo cho biết có thánh thượng giá lâm.

Ngụy Anh Lạc cũng chẳng hiểu nỗi, trong Trường Xuân cung biết bao kẻ hầu người hạ, thế mà thiên tử tựa hồ đặc biệt ghét cay ghét đắng nàng, nên nàng tự giác trở lại phòng mình để khỏi rước lấy phiền phức.

Bên trong tẩm điện, thái giám khiêng tới bàn nhỏ, lục tục dâng lên thức ăn. Hoàng hậu quan tâm nói: "Hoàng thượng bận rộn cả ngày chắc cũng đói rồi, người hãy ăn một ít đi." Nói xong, Hoàng hậu tự mình bưng chén canh nhỏ cho Hoằng Lịch.

Bị nhiễm bởi bầu không khí này, nên ngữ khí Hoằng Lịch đã ôn nhu hơn nhiều: "Hoàng hậu cũng dùng chung luôn đi."

Hoàng hậu có chút kinh ngạc, nhắc nhở: "Hoàng thượng, hậu phi không thể dùng chung bàn với Hoàng thượng, đây là quy củ của lão tổ tông để lại."

Câu trả lời đã nằm trong dự liệu. Thâm tâm Hoằng Lịch có chút thất vọng, nhưng vẫn cười nói: "Hoàng hậu vẫn như ngày trước, tuân thủ lễ nghi, chưa từng vượt qua."

Hoàng hậu nghiêm mặt nói: "Thân là mực thước của hậu cung, thần thiếp không dám vượt qua." Một hồi gió mát lay động rèm cửa, Hoàng hậu

https://thuviensach.vn

quay đầu phân phó: "Nhĩ Tình, đóng tất cả cửa sổ lại, buổi đêm gió lớn, đừng để Hoàng thượng cảm lạnh."

Hoằng Lịch nhìn qua Hoàng hậu, không lên tiếng nữa, cúi đầu uống canh.

Ngày hôm sau, vào lúc sáng sớm, vẫn là đích thân Hoàng hậu chỉnh trang cho Hoằng Lịch. Hoằng Lịch chợt sinh cảm khái: "Có đôi khi, trẫm thật sự không muốn thượng triều."

Hoàng hậu hơi hơi nhíu mày, khuyên nhủ nói: "Hoàng thượng muốn làm một vị minh quân thì không nên lười biếng nửa phần; nếu không, đó là lỗi của thần thiếp."

Hoằng Lịch có chút không vui: "Trẫm không muốn thượng triều thì liên quan gì đến Hoàng hậu?"

Hoàng hậu lui về một bước, trịnh trọng quỳ xuống, dập đầu nói: "Hoàng hậu có trách nhiệm khuyên nhủ, nếu làm Hoàng thượng chậm trễ triều chính, đương nhiên là lỗi của thần thiếp."

Hoằng Lịch ngừng một chút, kim quan đai ngọc để sang một bên, trong lòng bỗng dưng có chút mỏi mệt. Một lát sau, hắn tự mình nâng Hoàng hậu đứng dậy, bất đắc dĩ nói: "Trẫm nói biết bao nhiêu lần rồi, nàng cứ làm vậy, trẫm còn mệt giùm nàng. Trẫm biết Hoàng hậu chẳng ghen ghét ai, khoan dung nhân từ. Trẫm không thấy chút mảy may khuyết điểm nào từ nàng, càng cảm thấy tự hào khi có được một hiền hậu như vậy."

Hoàng hậu được khen ngợi trực tiếp, nên có chút mất tự nhiên, hơi hơi cúi đầu, nói: "Thần thiếp nào tốt được như vậy, ... Ngược lại, trong ba năm qua, thần thiếp còn quá nhiều thiếu sót."

Mặc xong triều phục, Hoằng Lịch khởi giá thượng triều. Lúc đi tới cửa, hắn như chợt nhớ ra điều gì, xoay người dặn dò: "Du quý nhân sắp

https://thuviensach.vn

sinh rồi, vẫn mong Hoàng hậu tận tình chăm sóc."

Hoàng hậu gật đầu đáp: "Xin Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp nhất định đem hết khả năng của mình để chiếu cố Du quý nhân thật tốt."

Hoằng Lịch ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của thê tử, trong nội tâm không biết nên vui hay buồn. Hắn cười nói: "Trẫm tin tưởng nàng sẽ sắp xếp mọi việc chu toàn."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hạ sinh

Thánh thượng tự mình nhắc nhở, đương nhiên Hoàng hậu phải lưu tâm, vì thế Du quý nhân rất nhanh được chuyển vào Trường Xuân cung dưỡng thai.

Hoàng hậu chuyên chú cắt tỉa cây cảnh trên kệ. Ngụy Anh Lạc luyện chữ bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn lén Hoàng hậu vài lần. Hoàng hậu cuối cùng nhịn không được hỏi: "Sao vậy? Muốn nói gì thì nói đi."

Ngụy Anh Lạc cân nhắc một chút mới nói, còn là nói thẳng: "Hoàng hậu nương nương, người không nên đón Du quý nhân đến Trường Xuân cung."

Hoàng hậu lẳng lặng nhìn nàng, hỏi: "Tại sao?"

Ngụy Anh Lạc cũng không định giấu giếm suy nghĩ của mình, liền nói với Hoàng hậu: "Du quý nhân sắp sinh, có nhiều chuyện phải cố kỵ, lỡ bữa này ăn nhiều, bữa khác ăn ít, chăm sóc không tốt, ngược lại bên ngoài sẽ trách tội nương nương."

Hoàng hậu hơi kinh ngạc trong lòng, hỏi: "Anh Lạc, trước đây ngươi đã nhiều lần bảo vệ Du quý nhân, sao lúc này lại thay đổi chủ ý?"

Ngụy Anh Lạc gần như hà khắc trả lời: "Anh Lạc cho rằng, không sợ sự tình, cũng không có nghĩa là chủ động gây chuyện."

Hoàng hậu bỏ cây kéo xuống, bước đến bên cạnh Ngụy Anh Lạc, buồn cười hỏi: "Ý ngươi nói, bản cung đón Du quý nhân đến Trường Xuân

https://thuviensach.vn

cung là chủ động gây chuyện?"

Ngụy Anh Lạc chẳng hề phủ nhận: "Nô tỳ ngu ngốc, nếu có nói sai, xin nương nương thứ tội." Hoàng hậu lấy đi cây bút trong tay nàng, cúi đầu viết một chữ, hỏi: "Biết chữ này không?"

Tuy Ngụy Anh Lạc được Hoàng hậu dạy dỗ nên đã biết đọc sách viết chữ, nhưng chữ này của Hoàng hậu hoàn toàn lạ lẫm, nên nàng liền lắc đầu.

Hoàng hậu kiên nhẫn dạy nàng: "Dưới bên trái có chữ 'Khẩu', trên bên phải có chữ 'Thủ', đây là nguồn gốc của chữ 'Hậu' trong giáp cốt văn (*). Tử Cấm Thành là nơi to lớn khổng lồ, vô số phi tần và cung nữ ở đây. Hoàng hậu đứng đầu chúng phi, là ô dù lục cung, có trách nhiệm bảo hộ và che chở nữ nhân nơi này."

(*) là loại văn tự cổ xưa của Trung Quốc, dùng vật sắc bén khắc vạch hoặc viết trên quy giáp (đa phần là yếm rùa) và xương thú (đa phần là xương bả vai của trâu bò)

Ngụy Anh Lạc lập tức hiểu rõ ý tứ của Hoàng hậu, tuy đã minh bạch nhưng không thể lý giải, chau mày thắc mắc: "Nhưng họ đều tranh đoạt Hoàng thượng với người mà!"

Nét mặt Hoàng hậu có loại biểu cảm bi ai và thương xót không nói nên lời. Nàng nhìn chăm chú chữ 'Hậu' trên trang giấy, ôn nhu nói: "Các nàng ấy phải rời xa cha mẹ, cả đời bị nhốt ở thâm cung, đã đủ đáng thương rồi. Nếu bản cung còn ghen ghét đố kỵ, đả kích gay gắt, thì trên dưới hậu cung sẽ hùa theo, nhất định đảo loạn tôn ti trật tự; tuy sức lực bản cung yếu ớt, nhưng vẫn muốn cho các nàng cảm nhận được chút ôn nhu, lúc họ bị ủy khuất, không đến nỗi khóc lóc kể lể bất lực. Anh Lạc, ngươi phải nhớ kỹ, bản cung trước là Hoàng hậu, sau đó mới là nữ nhân."

Ngụy Anh Lạc ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ. Nàng nhìn Hoàng hậu mà như nhìn thấy một người khác. Người ấy cũng đã từng dịu dàng nói lời

https://thuviensach.vn

như thế: "Anh Lạc, mọi người sinh tồn không dễ, muội phải dốc hết khả năng của mình, giúp đỡ những người có thể giúp, hiểu không?"

Hoàng hậu chợt thấy khóe mắt Ngụy Anh Lạc rơm rớm ánh lệ, có chút luống cuống hỏi: "Anh Lạc, ngươi làm sao vậy?"

Ngụy Anh Lạc lau vội nước mắt, thấp giọng nói: "Nô tỳ có một tỷ tỷ, thần thái và lời nói của nương nương vừa rồi rất giống tỷ ấy. Xin nương nương thứ tội, người là phượng thể vạn kim, nô tỳ ngàn lần không nên so sánh với tỷ tỷ. Nô tỳ chẳng qua chỉ cảm thấy, người và tỷ tỷ của nô tỳ giống nhau, đều là người lương thiện, trời cao nhất định sẽ bảo hộ người." Ta cũng sẽ bảo hộ người.

Hoàng hậu yêu thương mà sờ lên trán Ngụy Anh Lạc, giọng dỗi: "Vậy mà cũng sụt sịt mũi được, đúng là một tiểu cô nương."

Ngụy Anh Lạc xấu hổ cười cười.

Hoàng hậu lại nói: "Anh Lạc, bản cung phải đi cùng Thái hậu đến dự lễ Phật ở Sướng Xuân viên. Nhĩ Tình sẽ đi theo ta, cho nên ta muốn phó thác Trường Xuân cung cho ngươi trông coi."

Ngụy Anh Lạc "Ài" một tiếng, vội nói: "Hoàng hậu nương nương, trọng trách như vậy nô tỳ không đảm đương nổi đâu, người vẫn nên giao cho Minh Ngọc làm đi."

Hoàng hậu giữ chặt tay Ngụy Anh Lạc: "Minh Ngọc đã đi theo bản cung nhiều năm, tình cảm sâu đậm, nhưng tính tình cô ấy chưa đủ trầm ổn. Bản cung muốn ngươi bảo vệ Trường Xuân cung thật tốt!"

Lời nói phân thượng rõ ràng đến mức này, Ngụy Anh Lạc không từ chối nữa, nghiêm túc trịnh trọng đồng ý: "Vâng."

Ngày kế tiếp, phượng giá rời cung.

https://thuviensach.vn

Sau khi Hoàng hậu nương nương đi khỏi, tuy mọi người đều biết nương nương giao quyền quản lý cho Ngụy Anh Lạc, nhưng Minh Ngọc không cam lòng, nên đã chủ động nắm quyền chỉ đạo, sai khiến bọn họ làm việc to nhỏ. Ngụy Anh Lạc không muốn xung đột chính diện với Minh Ngọc, với lại quả thực Minh Ngọc quen thuộc công việc ở Trường Xuân cung hơn nàng nhiều, nên chỉ cần không gây ra sự cố gì, nàng sẽ không đi tranh quyền với cô ta.

Một đêm này, Ngụy Anh Lạc đang say sưa mộng đẹp trong phòng, bỗng vang lên một tiếng thét nữ chói tai, nàng đột nhiên bừng tỉnh dậy, xa xa cung nữ Hà Diệp truyền đến tiếng hô lớn: "Quý nhân sắp sinh rồi, mau, mau mời bà đỡ!"

Ngụy Anh Lạc lập tức thay đồ gọn lẹ, vội vàng chạy đến nội viện, chỉ thấy khắp nơi nháo nhào loạn xạ. Thao tác buộc tóc nhanh chuẩn, nàng nghiêm nghị quát: "Sợ cái gì, Hổ Phách, mau đi mời bà đỡ đến!"

Hổ Phách hoàn hồn, vội vàng nghe lệnh đi ngay.

Ngụy Anh Lạc bình tĩnh lý trí, liên tục phân phó: "Trân Châu, mau đi chuẩn bị đồ cần dùng như nước ấm, cây kéo, cái khác cứ hỏi bà đỡ. Phỉ Thúy, kêu nhũ mẫu đợi lệnh mọi lúc, tiếp tục nấu một nồi canh nhân sâm!"

Đám người loạn cào cào cuối cùng đã tỉnh táo lại, tất cả răm rắp thực hiện.

Minh Ngọc đứng một bên cắn răng, vẻ mặt tràn đầy không phục.

Canh sâm đã được nấu xong, Ngụy Anh Lạc định bưng chén canh tiến vào điện, chợt bị Minh Ngọc chặn lại, giọng điệu bất thiện nói: "Ta đưa vào là được rồi! Ngươi ra hậu viện giặt sạch quần áo bẩn đi, đừng ở đây gây chướng mắt!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc tức giận muốn phát cáu, nhưng nghe tiếng hét thảm thiết của Du quý nhân xen lẫn giọng nói thúc giục của bà đỡ càng lúc càng lớn bên trong, biết rõ bây giờ không phải là lúc cãi nhau, nên nàng để cho Minh Ngọc đoạt lấy chén canh, đưa vào trong điện.

Bên trong thiên điện, Du quý nhân hét một tiếng cao quãng tám, các cung nữ đi đi lại lại không ngừng, hết bưng thau máu loãng ra ngoài, rồi lại nhanh chóng đổi lấy nước sạch đem vào.

Bà đỡ cũng gấp đến độ toát mồ hôi, khích lệ nói: "Nương nương, ráng dùng sức!"

Du quý nhân chợt phát ra một tiếng la gần như đâm rách màng nhĩ đối phương, lập tức, tiếng khóc trẻ con lảnh lót vang lên, nội tâm căng thẳng của mọi người đồng loạt thả lỏng! Quý nhân vô lực ngã nằm xuống giường, tóc dài rối tung, hơi thở mong manh hỏi: "Là a ca hay cách cách?"

Hai bà đỡ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều chất chứa vẻ hoảng sợ.

Du quý nhân gấp gáp lặp lại câu hỏi: "Rút cuộc là a ca hay cách cách?"

Một bà đỡ run giọng đáp: "Là tiểu a ca!"

Du quý nhân tràn ngập vui mừng, nhọc nhằn giơ tay lên nói: "Mau đưa ta xem xem."

Bà đỡ còn lại nơm nớp lo sợ mà nói: "Quý nhân... Điều này..."

Du quý nhân nhíu lại lông mày, trong lòng chợt thấy bất an, gằn giọng: "Mau lên, cho ta nhìn con ta!"

Minh Ngọc đến cạnh bà đỡ thấy rõ đứa trẻ, kinh hãi mà thối lui nửa bước.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa truyền đến thanh âm cung nữ: "Nô tỳ thỉnh an Quý phi nương nương!"

Minh Ngọc dậm chân, xoay người dặn dò Phỉ Thúy và Mã Não: "Các ngươi chăm sóc tốt cho Du quý nhân, Quý phi tới rồi, không thể để người nhìn thấy tiểu a ca được. Ta ra đó tìm cách cản Quý phi đây!" Nói xong Minh Ngọc bước nhanh ra ngoài.

Thanh âm Du quý nhân đã bắt đầu run rẩy, nàng mờ mịt nhìn mọi người trong điện, hỏi: "Đến cùng là có chuyện gì... Các ngươi làm sao vậy?"

Tất cả mọi người gục đầu xuống thấp.

Ngoài cửa, một đám người vây quanh Tuệ quý phi, hùng hùng hổ hổ đi vào nội viện Trường Xuân cung.

Minh Ngọc lau mồ hôi lạnh, hành lễ nói: "Nô tỳ thỉnh an Quý phi nương nương!"

Tuệ quý phi còn lười liếc nàng một cái, phất phất tay, nói: "Miễn lễ. Bản cung nghe nói Du quý nhân sắp sinh, nhưng Hoàng hậu lại không ở trong cung. Bản cung thân là Quý phi, đương nhiên phải quan tâm thay rồi."

Minh Ngọc cười lấy lòng nói: "Mời Quý phi nương nương vào chính điện nghỉ ngơi, nô tỳ lập tức dâng trà lên ngay."

Trong phòng vang lên tiếng khóc trẻ con, Tuệ quý phi hứng thú nhếch môi, trực tiếp bước lên phía trước: "Không cần, bản cung tự mình qua đó xem."

Minh Ngọc vội vàng ngăn cản: "Quý phi nương nương, phòng sinh dơ bẩn, gây tổn hại ngọc thể!"

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi liếc mắt ra hiệu với Chi Lan, Chi Lan lập tức quát lớn: "Cút ngay, dám cản đường đi của nương nương?" Một bọn thái giám lập tức giữ chặt Minh Ngọc. Trân Châu thấy Minh Ngọc ngăn trở không được, xoay người đi tới hậu viện tìm Ngụy Anh Lạc.

Tuệ quý phi nhanh chân bước vào thiên điện, bà đỡ và cung nữ hết đường chống đỡ. Tuệ quý phi bắt gặp một bà đỡ đang ôm một bọc khăn, lập tức nói: "Ơ, chúc mừng muội muội sinh con suông sẻ. Để ta xem đứa nhỏ có bao nhiêu đáng yêu nào."

Một ma ma bước nhanh về phía trước, cứng rắn cướp đi tiểu a ca từ tay bà đỡ, ôm đến trước mặt Tuệ quý phi. Tuệ quý phi vén lên vải bọc, toàn thân chấn động, cả kinh nói: "Ngươi, ngươi sinh ra yêu quái!"

Du quý nhân sững sờ: "Cái gì mà yêu quái, người nói bậy gì đó!"

Một bà đỡ thấy giấu không được nữa, run như cầy sấy nói: "Du quý nhân, mắt của tiểu a ca có màu vàng kim, toàn thân cũng vàng đến đáng sợ. Nô tài đã đỡ đẻ nhiều đứa trẻ, nhưng trước nay chưa từng gặp trường hợp này bao giờ!"

Ở một nơi khác, bên trong Thừa Càn cung, Thuần phi và Nhàn phi đang đánh cờ với nhau. Ngọc Hồ rảo bước đến cạnh Thuần phi, thấp giọng nói mấy câu.

Thuần phi bỗng nhiên bật người dậy: "Thật sao?"

Ngọc Hồ gật gật đầu, nói: "Hoàn toàn chính xác."

Thuần phi ném quân cờ trong tay đi, nói: "Du quý nhân sinh hạ một quái anh (*), xem ra chúng ta không thể đánh cờ được nữa rồi! Đi, chúng ta cùng đi xem."

(*) trẻ sơ sinh quái dị

https://thuviensach.vn

Nhàn Phi lộ vẻ kinh ngạc: "Được."

Ngọc Hồ đứng cạnh nói tiếp: "Tuệ quý phi đã đi vào trước rồi, người nhất định sẽ xử lý theo cung quy. Nương nương, chúng ta mau đi cứu người đi!"

Nhàn Phi đã đứng dậy. Thuần phi nghe xong lời này của Ngọc Hồ, chợt dừng bước, nói: "Đợi một chút."

Cứu người như cứu hỏa, Nhàn phi và Ngọc Hồ đều không rõ còn phải đợi cái gì.

Thuần phi khí định thần nhàn ngồi trở lại ghế, nói: "Đang yên đang lành, Du quý nhân sao có thể sinh hạ quái anh được?"

Nhàn phi không hiểu hỏi: "Muội muội có ý gì?"

Thuần phi giương môi mỉm cười, nhặt lên quân cờ rồi lại thả xuống, nói: "Quý phi xưa nay ngang ngược, chúng ta ngại gì mà không tặng cô ta đại lễ? Ta còn có một chuyện khác cần làm, đành phải làm phiền tỷ tỷ đến Dưỡng Tâm điện trước một chuyến!"

Hoa nở hai đóa, tất cả đều cùng một cành.

Ngụy Anh Lạc vội chạy theo Trân Châu đến trước thiên điện, định cất bước tiến lên phía trước, nhưng Minh Ngọc lại giang tay ngăn cản nàng: "Ngươi không thể vào! Không nghe thấy động tĩnh bên trong sao? Du quý nhân sinh hạ yêu quái, Quý phi xử trí theo cung quy, ai cũng cản không được! Nếu ngươi muốn tìm phiền toái, cũng đừng liên lụy đến bọn ta!"

Ánh mắt Ngụy Anh Lạc chợt chuyển lạnh, giơ tay giáng cho Minh Ngọc một cú tát.

https://thuviensach.vn

Cái tát không hề nhẹ chút nào, trên mặt Minh Ngọc hiện rõ ràng năm dấu tay. Nàng khó tin mà che một bên má: "Ngươi dám đánh ta? Ngươi điên rồi!"

Trân Châu thấy hai người nổi lên tranh chấp, vội nói: "Anh Lạc, có chuyện gì từ từ nói!"

Ngụy Anh Lạc lạnh lùng mở miệng: "Với cái thứ không nói tiếng người này, còn có đạo lý nào có thể giảng cho thông não? Minh Ngọc, ta nói cho cô biết, Hoàng hậu nương nương xuất cung hai ngày nay, cô làm mưa làm gió, ta không muốn so đo với cô, là vì muốn Du quý nhân an tâm dưỡng thai, chứ không phải là ta sợ cô đâu! Hiện giờ Du quý nhân và tiểu a ca nguy hiểm cận kề, nếu cô đã không đoái hoài tới, lập tức cút sang một bên!"

Minh Ngọc che một bên mặt, ánh mắt vừa tức vừa hận, lạnh lùng nói: "Ngụy Anh Lạc, chuyện này ngươi không quản được, nếu như bảo vệ yêu quái, chính là chống lại quy củ của lão tổ tông, ngươi muốn liên lụy tới Hoàng hậu nương nương sao?"

Ngụy Anh Lạc không kiên nhẫn mà nói: "Hoàng hậu nương nương đã căn dặn, phải bảo hộ Du quý nhân, ta chỉ biết phụng mệnh người thôi!" Nói xong, bước nhanh hướng về thiên điện đập cửa, một đám thái giám ngăn lại ở cửa ra vào.

Minh Ngọc khinh miệt nói: "Ai mà chẳng biết khoác lác, ngươi có bản lĩnh đó sao?"

Ngụy Anh Lạc đảo mắt qua lại nhìn bọn thái giám, đột nhiên bẻ phương hướng, phóng thẳng tắp tới tẩm điện Hoàng hậu.

Trân Châu nóng nảy, đuổi theo sau lưng hỏi: "Anh Lạc, cô làm gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc cười mỉa một tiếng, vừa tức vừa hận mà nói: "Ta ngược lại muốn nhìn xem, cô ta sẽ quản thế nào!"

Tẩm điện của Hoàng hậu đã bị Ngụy Anh Lạc lật tìm rối tung rối mù, Trân Châu gấp đến độ muốn khóc thành tiếng: "Anh Lạc, rốt cuộc cô có cách gì không vậy?" Ngoài cửa truyền đến từng tiếng đứa nhỏ gào khóc, từng tiếng dồn ép hai người.

Trân Châu nóng nảy dậm chân bình bịch, mang theo nức nở nói: "Anh Lạc, không còn kịp rồi!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chôn sống

"Chôn thứ nghiệp chướng này ngay tại chỗ!"

"Vâng, nương nương!"

"Oa oa!"

"Không được, Quý phi nương nương, không được!" Du quý nhân liều mạng giãy giụa, nhưng tránh không thoát sức gồng của hai gã thái giám, đành trơ mắt chứng kiến người ta ngược đãi con mình, bị cầm chân dốc ngược đầu xuống đất, sau đó xách đến trước bồn hoa, tựa như đang xốc một con gà con chờ làm thịt.

Bồn hoa nhài bị người thô bạo xúc đi, thành một cái hố to tối om, tiếp theo đứa nhỏ đáng thương bị ném vào đó, từng xẻng từng xẻng đất vàng giội lên người từ bốn phương tám hướng.

Minh Ngọc và các cung nữ khác e sợ rước họa vào thân, nên miệng của mỗi người như bị kim chỉ vá lại, giận mà không dám nói gì. Còn Du quý nhân đau đớn nhìn đứa con mình mang nặng mười tháng, rứt ruột sinh ra bị người chôn sống, khóc lóc nức nở trong bất lực, cuối cùng ngoẹo đầu hôn mê bất tỉnh.

"Tạt nước giội tỉnh cô ta!" Tuệ quý phi cười lạnh nói, "Bản cung phải để cô ta tận mắt chứng kiến, người đối địch với bản cung, sẽ có kết cục như thế nào?"

Ào ào!

https://thuviensach.vn

Nước giếng lạnh lẽo hắt lên mặt Du quý nhân. Nàng từ từ tỉnh lại, ánh mắt có chút mờ mịt, chờ thấy rõ ràng tình cảnh hiện tại, mới biết hết thảy đều không phải ác mộng, mà là hiện thực phũ phàng phát sinh ngay trước mắt.

"Nương nương!" Du quý nhân vùng vẫy, hướng Tuệ quý phi quỳ xuống, "Van người, thả con ta ra, nó thật sự không phải là yêu quái!"

Đôi mắt Tuệ quý phi phản chiếu hình ảnh hèn mọn thê thảm của nàng. Quý phi lộ vẻ đắc ý, từ trên cao nhìn xuống người trước mặt: "Ở lệ chi yến hôm đó, không phải ngươi rất đắc ý sao? Nhanh như vậy đã đến cầu xin ta rồi?"

Nàng liếc mắt ra hiệu, hai thái giám liền thả lỏng tay. Được trả tự do, Du quý nhân lập tức như cún bò đến chân nàng, gắng sức dập đầu: "Quý phi nương nương, mặc dù ta đắc tội với người, nhưng tiểu a ca vô tội, nó chẳng phạm sai lầm gì cả. Van cầu người, muốn xử hãy xử mình ta thôi, hãy cho nó một con đường sống! Ta cầu người, ta van cầu người, ta van cầu người!"

Tuệ quý phi lại chỉ cười cười nhìn nàng, không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý.

Bên tai là tiếng động thái giám lấp đất, một xúc lại một xúc, tiểu a ca vẫn đang khóc, 'oa oa' từng tiếng vọng lại. Trong lòng Du quý nhân dần dần nguội lạnh, nàng không khẩn cầu Tuệ quý phi nữa, mà phi thân bổ nhào về phía con trai, dùng tay của mình, lưng của mình, thân thể gầy yếu của mình che chắn bùn đất, không để cho người bên ngoài có chút mảy may tổn thương nó.

"A, ngược lại lộ ra mẫu tử tình thâm." Tuệ quý phi khinh miệt cười cười, "Nếu đã như thế, vậy để ta tiễn mẹ con các ngươi cùng nhau lên đường... Các ngươi còn chờ cái gì? Động thủ!"

https://thuviensach.vn

Đám cung nhân rùng mình một cái, không thể không vung xẻng lần nữa, tiếp tục xúc đất giội lên hai người.

Mắt thấy mẫu tử bọn họ sắp sửa bị bọn hắn chôn sống, một thanh âm bừng bừng lửa giận đột nhiên vang lên.

"Dừng tay!!!"

Tuệ quý phi quay đầu nhìn lại, cười lạnh nói: "Lại là ngươi. Người đâu, cô ta cản trở bản cung xử trí yêu nghiệt, đích thị là đồng bọn của đám yêu quái kia. Còn chờ cái gì? Mau bắt cô ta lại!"

"Quý phi nương nương!" Ngụy Anh Lạc ôm trong tay một hộp gấm, bước nhanh đi tới, căm tức nhìn Tuệ quý phi nói, "Nơi này là Trường Xuân cung, không phải là Trữ Tú cung của người, nên người không thể làm chuyện xằng bậy ở đây! Còn các ngươi nữa -- "

Ngụy Anh Lạc đảo mắt nhìn cung nhân bốn phía, sau đó cố định trên mặt Minh Ngọc, cau mày nói: "Hoàng hậu nương nương trước khi đi đã dặn thế nào? Du quý nhân và Ngũ a ca mà gặp chuyện bất trắc, chúng ta sẽ không ai sống được!"

Người có xuất thân bình thường, chẳng hạn như đám cung nhân trước mắt này, tính tình nhu nhược, bị quen ức hiếp trong thời gian dài, dần dần không còn chủ ý của mình, chỉ biết phụng mệnh quan chức làm việc, số ít có gan vùng lên phản kháng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hiện giờ Ngụy Anh Lạc lên tiếng, bọn họ như tìm được người đáng tin cậy, không còn lóng ngóng như gà mắc tóc, cơ hồ thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt vọt tới hố đất bên cạnh, có người cướp xẻng từ tay thái giám, có người chìa tay đỡ Du quý nhân dậy, có người liên tục vỗ vỗ bùn đất trên người.

Tuệ quý phi thấy vậy liền nổi cơn thịnh nộ: "Các ngươi đang làm trò gì vậy? Từng tên từng tên dĩ hạ phạm thượng, muốn tạo phản à?"

https://thuviensach.vn

Mọi người có chút sợ hãi, đều nhìn về Anh Lạc.

"Dĩ hạ phạm thượng không phải chúng ta, mà là người!" Ngụy Anh Lạc cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên hai tay giơ lên hộp gấm màu vàng, "Kim ấn của Hoàng hậu ở đây, ai cũng không thể càn rỡ!"

Thấy ấn như thấy người, đám cung nhân lập tức khuỵu gối xuống đất. Tuệ quý phi không quỳ, trừng mắt gắt gao nhìn hộp gấm trong tay nàng.

"Kim ấn Hoàng hậu đại biểu quyền lực đứng đầu lục cung. Rốt cuộc Ngũ a ca có phải yêu quái hay không, Du quý nhân nên xử trí như thế nào, toàn bộ phải chờ ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, bất kỳ ai --" Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm vào Tuệ quý phi, gằn từng chữ, "cũng không được lộng hành!"

Tuệ quý phi nghiến răng nghiến lợi, đang định nói cái gì, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng truyền xướng sắc nhọn: "Nô tỳ cung thỉnh Hoàng thượng thánh an!"

"Hoàng thượng!" Tuệ quý phi nghe vậy sững sờ, ác nhân cáo trạng trước, nàng là người đầu tiên xông lên, lôi kéo cánh tay đối phương kể lể, "Du quý nhân sinh hạ một yêu quái toàn thân màu vàng. Hoàng hậu không ở trong cung, thần thiếp thi hành cung quy, muốn xử trí mẹ con bọn họ! Nhưng đâu ngờ chúng nhân ở Trường Xuân cung, nhất là Ngụy Anh Lạc, dám ngang nhiên ngăn cản!"

"Hoàng thượng, nô tỳ không dám cản trở Quý phi chấp pháp. Nhưng Hoàng hậu nương nương trước khi đi đã dặn đi dặn lại, yêu cầu chúng nô tài chăm sóc cẩn thận Du quý nhân. Trước lúc nương nương hồi cung, bất luận là ai cũng không thể tự tiện xử trí." Ngụy Anh Lạc quỳ ở một bên, biện bạch nói, "Huống chi, tiểu a ca rút cuộc là bệnh hay là yêu, sao có thể dùng mắt thường phán đoán, dù thế nào cũng phải mời thái y chẩn đoán đã

https://thuviensach.vn

chứ! Hành động lần này của Quý phi nương nương không khỏi quá phận qua loa!"

Hoằng Lịch lườm nàng một cái, chợt bước nhanh đến cạnh Du quý nhân, vén lên một góc khăn bọc, mắt rồng nhìn thoáng qua, sau đó hai đường mày kiếm bỗng nhiên nhăn lại.

Tuệ quý phi ngoài mặt thờ ơ, trái lại mừng rỡ trong lòng, nhưng không ngờ Hoằng Lịch mở miệng lại là: "Lý Ngọc, truyền Thái y viện tới hội chẩn!"

Không lâu sau, hai vị thái y lưng đeo rương hòm, vội vàng đi đến Trường Xuân cung.

"Thế nào?" Hoằng Lịch chắp tay sau lưng, đứng ở mép giường hỏi, "A ca bị bệnh gì sao?"

Hai thái y liếc mắt nhìn nhau, sau cùng người lớn tuổi hơn một chút đành trả lời: "Hoàng thượng, thần từng chẩn đoán không ít trường hợp tiểu nhi mắc bệnh vàng da, nhưng chưa từng thấy ai đến cả đồng tử cũng mang màu vàng. Vì vậy..."

"Xem đi, quả nhiên nó là yêu quái!" Tuệ quý phi cười lạnh nói.

"Không, tiểu a ca không phải yêu quái, tuyệt đối không phải!" Du quý nhân nhào lại, muốn đoạt đứa trẻ trong tay thái y, lại bị cung nhân bốn phía ngăn cản. Ánh mắt Hoàng đế hạ xuống, lệnh người dìu Du quý nhân tâm tình bất ổn ra khỏi phòng.

"Hoàng thượng." Tuệ quý phi thừa thắng xông lên, kéo cánh tay Hoằng Lịch nói, "Thần thiếp biết rõ trong lòng Hoàng thượng ngàn vạn không nỡ, nhưng qua bao triều đại đổi thay, một khi có yêu quái ra đời, đều phải lập tức xử trí! Đêm nay nếu không giải quyết, ngày mai lúc mặt trời mọc, tin tức Quý nhân trong Tử Cấm Thành sinh ra yêu quái, sẽ như chắp

https://thuviensach.vn

thêm đôi cánh truyền khắp thiên hạ! Trời giáng xuống yêu quái, tất sẽ có thiên tai nhân họa, đến lúc đó lòng người bàng hoàng, không thể vãn hồi! Vì vậy, thần thiếp chỉ có thể nhẫn tâm làm kẻ ác chôn sống hoàng tử! Thần thiếp làm như thế, là vì Hoàng thượng, vì Đại Thanh ta. Cho dù có bị ngàn người chỉ trích cũng không bao giờ hối hận! Hoàng thượng, xin người đừng do dự nữa!"

Thấy hai đầu lông mày Hoằng Lịch hơi chút buông lỏng, Ngụy Anh Lạc trở nên hung ác, thừa dịp mọi người không chú ý, phi người túm lấy đứa bé, thầm nghĩ trong lòng một tiếng đắc tội, sau đó hung hăng nhéo cánh tay đứa bé một cái.

"Oa -- "

"Hoàng thượng nghe đi." Ngụy Anh Lạc ôm đứa nhỏ nhìn hướng Hoằng Lịch, ánh mắt khẩn thiết, "Tiểu a ca tuy rằng toàn thân màu vàng, thế nhưng tiếng khóc vang dội, vẫn là người sống sờ sờ, cùng người huyết mạch tương liên, làm sao có thể nói chôn sống thì chôn sống!"

Hoằng Lịch lẳng lặng nhìn qua nàng.

"Vả lại các thái y quanh năm nhậm chức trong cung, tuy rằng y thuật cao minh, nhưng số bệnh từng gặp lại không nhiều, có lẽ họ chỉ không phân biệt được thôi!" Ngụy Anh Lạc dừng một chút, trong lời nói mang theo một tia cầu khẩn, "Huống hồ... Du quý nhân trăm cay nghìn đắng mới sinh hạ Ngũ a ca, ngài ấy mới vừa mở to mắt đây!"

"Hậu cung có ngàn vạn phi tần, còn sợ tương lai không có con nối dõi sao?" Tuệ quý phi lạnh lùng nói, "Lưu lại yêu quái, hậu họa vô cùng! Hoàng thượng, xin người đừng chần chờ nữa, động thủ đi!"

Một lời quyết sinh tử, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hoằng Lịch, chờ hắn mở miệng, chờ hắn quyết định tính mạng một đứa bé.

https://thuviensach.vn

"... Nhàn phi." Hoằng Lịch chậm rãi mở miệng, "Lần trước tại lệ chi yến, trẫm nghe nàng có nhắc đến một vị danh y Giang Nam?"

"Vâng." Không chỉ mình hắn đến đây, còn có Nhàn phi đi theo. Nhàn phi mới nghe đã hiểu, "Cũng thật trùng hợp, vị danh y này hiện giờ đang hội chẩn ở kinh thành. Hay là Hoàng thượng triệu hắn đến đây nhìn xem?"

Hoằng Lịch chậm rãi gật đầu.

"Người đâu." Nhàn phi lập tức thay hắn hạ lệnh, "Mời Diệp Thiên Sĩ!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Phong hồi lộ chuyển (Bước ngoặt)

Vốn mọi người tưởng rằng sẽ trông thấy một lão đại phu râu dài trắng muốt, ánh mắt sáng ngời, đức cao vọng trọng, nào ngờ cửa phòng vừa mở ra, một gã thanh niên say khướt xiêu xiêu vẹo vẹo, bước chân chập choạng té ngã vào trong.

Tuệ quý phi bật cười: "Vị này là danh y Giang Nam đó sao?"

Diệp Thiên Sĩ chậm rãi ngẩng đầu, hắn có dung nhan cực kỳ tuấn tú, trông không phải danh y, mà giống như đóa hoa đào kép hồng, ngó quanh trêu ong ghẹo bướm. Hình như uống rượu quá nhiều, ánh mắt hắn mê ly lướt qua Tuệ quý phi, sau đó hướng về Nhàn phi, tiếp theo đảo tròng cung nữ bốn phía, cuối cùng cố định trên mặt Ngụy Anh Lạc.

"Diệp Thiên Sĩ!" Hoằng Lịch nhíu mày, "Trẫm triệu ngươi đến chữa bệnh, ngươi không nhìn người bệnh mà nhìn gì thế?"

"Hoàng thượng thứ tội." Cũng không biết là hắn nhảm lúc say hay lời thật, mà cười nói, "Trong phòng sắc màu rực rỡ, muôn tía nghìn hồng, thảo dân nhìn mà hoa mắt choáng váng!"

Hoằng Lịch lập tức sa sầm mặt.

Ngụy Anh Lạc không nghĩ tới vị danh y này lại tìm đường chết như thế, sợ hắn một giây sau đã bị Hoằng Lịch kéo ra ngoài chém đầu, vội ôm tiểu a ca đi qua: "Mời Diệp đại phu xem bệnh cho tiểu a ca!"

https://thuviensach.vn

"A, a, được, được." Diệp Thiên Sĩ vui tươi hớn hở đáp ứng, càng như một hán tử say.

Chẳng qua khi tầm mắt rơi trên người tiểu a ca, thói hư hỏng bạ đâu nói đấy của hắn lập tức quét sạch, đôi mắt mê ly tản đi trong khoảnh khắc, trở nên trong trẻo ánh lên sáng ngời.

Sau nửa ngày, hắn đưa ra lời chẩn đoán: "Tiểu a ca bị bệnh vàng da."

"Không thể nào!" Tuệ quý phi lập tức hô lên, "Đâu phải bản cung chưa từng thấy qua tiểu nhi bệnh vàng da, nhưng chưa bao giờ chứng kiến cả đôi đồng tử cũng vàng như vậy!"

Diệp Thiên Sĩ lườm nàng ta, thản nhiên nói: "Vì nương nương sống trong thâm cung, kiến thức nông cạn."

Tuệ quý phi tức giận đến toàn thân phát run, hung hăng trừng mắt từng thái y một, thái y không còn cách nào, chỉ đành phải nói: "Thái y chúng tôi cũng không đến nỗi kiến thức hạn hẹp, bình thường tiểu nhi bệnh vàng da chỉ xuất hiện ở phần mặt, cổ và tứ chi, sao có thể lan ra đến đồng tử được?"

"Bệnh vàng da mà ngài nói là bẩm sinh, không cần trị liệu, bảy ngày sau sẽ tự khỏi. Nhưng bệnh vàng da của tiểu a ca thuộc về bệnh lý, có liên quan đến mật dịch tích tụ nghiêm trọng trong người sản phụ --" bắt gặp khuôn mặt mọi người vẫn không tin, Diệp Thiên Sĩ dứt khoát cười cười, "Như vậy đi, thảo dân sẽ kê đơn thuốc hoàng phương, chắc chắn chưa đến nửa tháng, bệnh da vàng của tiểu a ca sẽ biến mất, không để lại dấu vết! Còn nếu bệnh không thuyên giảm, cái đầu của thảo dân tùy ý giao cho Hoàng thượng xử trí!"

Dám lấy cái đầu của mình để đánh cược, chắc hẳn trong lòng đã nắm chắc mười phần.

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi sắc mặt khó coi. Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng thở ra, ôm chặt tiểu a ca trong ngực, thầm nghĩ: "Việc này cuối cùng cũng kết thúc..."

Không, việc này chưa kết thúc được.

"Thần thiếp cung thỉnh Hoàng thượng thánh an!"

Thuần phi chợt từ bên ngoài bước vào, phía sau còn có hai tên thái giám, một trước một sau nối đuôi khiêng cáng, trên đó là một thi thể vừa chết không lâu.

"A!" Tuệ quý phi vội vàng lấy tay áo che đôi mắt, không dám nhìn xuống.

Thuần phi dừng bước chân lại, cười nói với nàng ta: "Quý phi nương nương, khi giết người không chê gớm tay, thế sao chứng kiến thi thể lại sợ như vậy?"

Nghe ý tứ công kích trong lời nói, Tuệ quý phi vội vàng buông tay áo hỏi: "Thuần phi nói vậy là ý gì?"

"Quý phi nương nương." Thuần phi né sang một bên, hiện ra cái cáng sau lưng, chỉ vào thi thể nói, "Người còn nhận ra đây là ai không?"

Tuệ quý phi hơi ngẩng đầu thoáng nhìn, sau đó rút nhanh ánh mắt: "Không biết."

"Người này là đầu bếp Mông Cổ của Ngự Trà Thiện phòng." Thuần phi nhìn chằm chằm nàng ta, "Cũng là người chế biến thức ăn cho Du quý nhân."

Nói xong, nàng vỗ vỗ tay, một cung nữ ôm lồng đựng thức ăn từ ngoài tiến vào, Thuần phi mở nắp lồng ra, chỉ vào chồng lớp bánh nướng bên

https://thuviensach.vn

trong: "Đầu bếp này nấu nướng đồ ăn, thần thiếp đã phân phó người mang đến!"

"Ồ? Để thảo dân xem một chút." Diệp Thiên Sĩ đi lên phía trước, cầm một miếng bánh lật trái ngó phải, cuối cùng cắn một ngụm trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Ngươi không sợ có độc sao? Mọi người rống to trong lòng.

Diệp Thiên Sĩ phồng to hai má, vừa nhai vừa nói: "Kiều mạch, thịt bò, thịt dê..."

Hắn nuốt 'ực ực' một tiếng, sau đó nhìn sang mọi người: "Ngoại trừ bánh nướng, Du quý nhân còn thích ăn gì nữa không?"

"Các loại đồ ngọt." Lời này phát ra từ Ngụy Anh Lạc. Quan hệ giữa Trường Xuân cung và Vĩnh Hòa cung vốn đã thân thiết, nàng thường xuyên được Hoàng hậu phái đến vấn an Du quý nhân, nên biết rõ thói quen ăn uống của người, có đôi khi còn ăn ngọt thay cơm, "Ăn nhiều loại bánh kẹo, hầu như không ăn món chính."

"Thì ra là vậy, thì ra là vậy!" Diệp Thiên Sĩ vỗ đùi đen đét, "Thảo dân biết lý do tại sao tiểu a ca mắc bệnh rồi!"

"A?" Hoằng Lịch nhìn về phía hắn, "Nói tiếp."

"Hoàng thượng, mọi thứ không thể quá mức, dược quá ba phần là độc, thức ăn cũng giống như vậy." Diệp Thiên Sĩ trả lời, "Lấy bánh kẹo và bánh nướng nhân thịt này làm ví dụ, một người có thể ăn mỗi ngày một lần, nhưng không thể ngày nào cũng ăn hai lần, ăn liên tiếp trong nhiều tháng thì là quá mức rồi!"

"Diệp đại phu, ý của ngài là..." Ngụy Anh Lạc hỏi dò, "Vì Du quý nhân ăn quá lượng bánh nướng và đồ ngọt, nên Ngũ a ca mới mắc bệnh da

https://thuviensach.vn

vàng?"

Nếu thật như hắn nói, vậy chuyện này không phải thiên tai, mà là nhân họa.

"Thuần phi!" Hoằng Lịch trông xuống thi thể trên cáng, lạnh lùng nói, "Người này vì sao mà chết?"

"Có bài học của Tứ a ca lúc trước, thần thiếp đương nhiên hoài nghi thức ăn của Du quý nhân, nên sai người đi điều tra trước, ai ngờ vừa tới Ngự Trà Thiện phòng, thì người đã sợ tội tự vẫn!" Nói đến đây, khóe mắt Thuần phi liếc xéo về phía Tuệ quý phi, "Nếu hỏi ai là chủ mưu đằng sau, thì phải xem người nào nằng nặc đòi chôn sống Ngũ a ca rồi, nhìn sơ đã biết!"

"Thuần phi, ngươi ngậm máu phun người!" Tuệ quý phi cáu kỉnh gắt lên.

Không bằng không chứng, chỉ dựa vào lời nói một phía của Thuần phi, quả thực cũng coi là ngậm máu phun người.

Nhưng có đạo lý 'ba người thành hổ', tất cả mọi người cùng lên tiếng, ngụy biện cũng có thể nói thành chân lý, miệng máu cũng có thể phun người.

"Hoàng thượng, Ngũ a ca chỉ là một đứa bé mới chào đời, đâu có tội tình gì chứ, trừ phi có người tâm địa xấu xa, không muốn ngài ấy bình an ra đời." Ngụy Anh Lạc đột nhiên mở miệng nói, tiểu a ca trong ngực như một mèo con thèm sữa, phát ra tiếng nức nở yếu ớt, "Nghĩ kỹ lại, từ lúc Du quý nhân mới mang thai, Quý phi nương nương đã chèn ép mọi nơi, ban đầu là hù sợ ở Ngự hoa viên, tiếp theo lặp lại chiêu cũ ở lệ chi yến, rồi chờ Quý nhân sinh xong, Quý phi nương nương là người đầu tiên chạy đến Trường Xuân cung, một mình tận lực muốn chôn sống Ngũ a ca, nếu nói việc này không liên quan đến nương nương, thật khiến người khác khó mà tin phục."

https://thuviensach.vn

"Xú nha đầu, đừng ở đó mà vu oan bản cung!" Tuệ quý phi vội la lên, "Hoàng thượng, chỉ dựa vào một thi thể mà phán thần thiếp có tội, thần thiếp vạn lần không phục! Ai biết hắn có phải bị người nào bức chết, cố ý hãm hại thần thiếp!"

"Quý phi nương nương, đã đến nước này, vẫn còn không ngừng biện giải." Thuần phi thở dài.

Tuệ quý phi thấy khuôn mặt đối phương vẫn bình thản như cũ, trong lòng dần dần sinh ra một tia sợ hãi.

Lại thấy Thuần phi từ trong người móc ra một phong thư, cùng với mấy đĩnh vàng dâng lên trước mặt Hoằng Lịch: "Hoàng thượng, thần thiếp sai người điều tra Ngự Trà Thiện phòng, phát hiện một bức huyết thư và hai mươi lượng vàng. Có thể thấy được người này sớm có dự cảm, nên đã để lại chứng cứ!"

Hoằng Lịch tiếp nhận bức thư, mở ra nhìn vào, bên trong đúng là một tờ huyết thư, có người dùng đầu ngón tay dính máu viết xuống: Hung thủ giết người diệt khẩu chính là chủ nhân Trữ Tú cung!

Tuệ quý phi chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, thân thể không khỏi lung lay. Chi Lan gấp gáp vươn tay đỡ, nhưng nàng lại đẩy Chi Lan ra, hướng Hoằng Lịch chạy tới: "Giả dối, thần thiếp chưa bao giờ gặp qua người này, giả dối, hắn là giả dối, bức thư này cũng là giả dối!"

Hoằng Lịch đưa tay vừa nhấc, tránh được tay nàng ta duỗi tới đây, sau đó lạnh lùng hạ lệnh: "Bắt đầu từ hôm nay, Tuệ quý phi bị giam tại Trữ Tú cung, không có ý chỉ của trẫm, cấm bất cứ ai ra vào!"

Nói xong, hắn giống như không chịu được chướng khí mù mịt ở đây nữa, lập tức nhấc chân rời đi.

https://thuviensach.vn

"Nương nương, nương nương!" Phía sau truyền đến tiếng khóc nức nở của Chi Lan, "Hoàng thượng, nương nương ngất xỉu rồi!"

Tiếng khóc của nàng cũng không thể ngừng bước chân Hoằng Lịch.

"Hoàng thượng!" Một bóng người giống như sớm đã chờ ở cửa ra vào, vừa thấy hắn, liền xông lên quỳ trước mặt hắn, làm hắn không thể không dừng, "Nô tỳ muốn tố cáo một người!"

Hoằng Lịch phiền lòng, lại thêm một chuyện, ngữ khí không khỏi băng lãnh: "Ngươi muốn tố cáo ai?"

Quỳ trước mặt hắn rõ ràng là Minh Ngọc. Nàng ta quỳ rạp trên đất nói: "Lúc nãy khi Quý phi muốn xử quyết Ngũ a ca, có một người đã dùng kim ấn Hoàng hậu để cản trở, nhưng trên thực tế, Hoàng hậu nương nương chưa bao giờ trao tặng kim ấn, người này rõ ràng là giả truyền ý chỉ!"

"A?" Hoằng Lịch thản nhiên hỏi, "Người này là ai?"

Minh Ngọc đem đầu nhấc lên: "Ngụy Anh Lạc."

"Ngụy Anh Lạc..." Hoằng Lịch chậm rãi quay đầu lại, nhìn về thiếu nữ đang bồng Ngũ a ca phía sau, "Ngươi biết tội chưa?"

Đứa bé này cũng thật kỳ lạ, người khác ôm thì khóc nháo ầm trời, chỉ khi ở trong lòng nàng, cùng lắm chỉ khóc thút thít khe khẽ, tựa hồ biết rõ là ai có thể tín nhiệm được, là ai thiệt tình bảo hộ hắn. Ngụy Anh Lạc bế đứa nhỏ quỳ xuống, sợ kinh hãi đến nó, giọng nói nhẹ nhàng khe khẽ: "Hoàng thượng, nô tỳ tội đáng muôn chết, lừa gạt Quý phi nương nương, xin Hoàng thượng giáng tội."

"Lừa gạt Quý phi?" Hoằng Lịch thoáng cái bắt được lời nói nàng, "Không phải lừa gạt trẫm?"

https://thuviensach.vn

"Nô tỳ sao dám dùng kim ấn của nương nương, đó chính là đại tội giả truyền ý chỉ." Ngụy Anh Lạc cung kính thưa cẩn, "Nhưng tình huống lúc ấy cấp bách, nếu nô tỳ không kịp thời bảo vệ Du quý nhân và Ngũ a ca, họ đã không đợi được Hoàng thượng rồi. Vì an toàn tính mạng của Quý nhân và a ca, nô tỳ chỉ có thể bí quá hoá liều! Dĩ nhiên, chuyện nô tỳ lừa gạt Quý phi đích thực là sai sót, xin Hoàng thượng thứ tội."

Ngôn từ của nàng lộ ra cung kính cẩn trọng, chỉ là hành động của nàng lại không cẩn trọng cung kính như vậy.

Hoằng Lịch không nói lời nào nhìn nàng, bỗng nhiên chỉ tay một người: "Lôi cô ta xuống dưới, phạt năm mươi trượng!"

Bọn thái giám đồng loạt bước lên, Minh Ngọc mờ mịt một hồi, mới thất kinh hô: "Sao, sao lại là nô tỳ? Hoàng thượng, Hoàng thượng tha mạng!"

Nếu như trong hộp gấm không phải là kim ấn, vậy lời cáo trạng của Minh Ngọc rõ ràng là vu oan giá họa, nhưng đó không phải là tội lớn nhất, mà nghiêm trọng nhất chính là ý đồ của nàng ta đã bị Hoằng Lịch nhìn thấu -- nàng ta định lợi dụng Hoằng Lịch để xử trí Ngụy Anh Lạc, vốn là cái gai trong mắt bao lâu nay.

Ngươi nói có đáng đánh hay không?

Hoằng Lịch hung hăng trừng mắt với Ngụy Anh Lạc, đây cũng là một tên gia hỏa đáng đánh, chỉ là nhất thời chưa tìm ra được lý do nào, nên đành buồn bực phẩy tay áo bỏ đi.

Đám người còn lại cũng lục tục rời khỏi. Thuần phi đi đến một nửa, bỗng thấy Ngụy Anh Lạc âm thầm vọt đến bên mình, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói: "Thuần phi nương nương, có thể dừng chân nói chuyện với nô tỳ được không?"

https://thuviensach.vn

Có lẽ tâm tình Thuần phi đang rất tốt, hoặc có lẽ vì nể nàng là tâm phúc của Hoàng hậu, nên Thuần phi vẫy tay cho cung nhân lui, cùng nàng đi đến một góc trong điện.

"Nô tỳ cả gan hỏi một câu." Vì phòng hờ tai vách mạch rừng, đêm dài lắm mộng, Ngụy Anh Lạc nói ngay vào điểm chính, "Ngũ a ca bị bệnh vàng da thực sự là do Tuệ quý phi sao?"

Thuần phi cười mà như không nhìn nàng.

"Lúc trông thấy thi thể đầu bếp Mông Cổ kia, nô tỳ cảm thấy có chút kỳ quái, nếu muốn giết người diệt khẩu, hà tất phải chọn thời điểm mấu chốt này, đó chẳng phải giúp người khác mượn cớ vu hãm sao?" Thấy Thuần phi không đáp, Ngụy Anh Lạc liền phối hợp nói, "Vả lại nếu Quý phi thực muốn giết người diệt khẩu, sao lại xử lý qua loa như vậy, sơ suất để hắn lưu lại một bức huyết thư?"

"Ngươi biết rõ chuyện này có vấn đề, vì sao còn hùa theo ta, cứ thế để Tuệ quý phi chịu phạt nặng?" Thuần phi bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Vốn là đến chất vấn nàng, không hề nghĩ tới nàng ta hỏi ngược lại mình, Ngụy Anh Lạc trầm mặc một lát, mới chậm rãi đáp: "Trẻ con vô tội, nếu Quý phi bình an vô sự, Ngũ a ca sẽ gặp nguy hiểm, cân đo đong đếm hai cái, đương nhiên nô tỳ chỉ có thể khiến Quý phi nương nương gặp chuyện không may, như vậy mới có thể bảo vệ tiểu a ca."

"Tạm thời bình an thôi." Thuần phi cười nhạt một tiếng, "Đứa bé này sinh ra trong Tử Cấm Thành, chủ định là bị cuốn vào cuộc đấu tranh quyền thế. Chết yểu, là mệnh của nó. Cho dù có thể thuận lợi lớn lên, cũng phải liều mình sống mái trong cuộc tranh đoạt đích tử. Muốn hưởng thụ ăn sung mặc sướng, nhất định phải trả giá thật nhiều!"

Ngụy Anh Lạc gắt gao nhìn chằm chằm nàng ta.

https://thuviensach.vn

Cho dù nàng ta chưa nói rõ, nhưng giữa những hàng chữ ấy, có lẽ cũng là chính miệng thừa nhận, là nàng lợi dụng đầu bếp Mông Cổ và tiểu a ca, để vu oan hãm hại Tuệ quý phi.

"... Lời nói của Thuần phi nương nương, Anh Lạc có thể lý giải, nhưng không thể gật bừa." Ngụy Anh Lạc chậm rãi nói, "Chỉ có loài mãnh thú hung ác mới đi nuốt thú con. Người nếu ra tay với trẻ nhỏ, có khác gì so với cầm thú đâu chứ? Xin thứ cho Anh Lạc cáo từ!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chờ đợi

Tuy chuyện đã trôi vào dĩ vãng, nhưng nó vẫn còn sức ảnh hưởng đến hiện tại.

Đầu tiên là việc Minh Ngọc mất sủng tín (sủng ái + tín nhiệm). Nể Minh Ngọc đã theo hầu nhiều năm, Hoàng hậu không công khai xử phạt, nhưng cũng không còn tin tưởng như trước đây, vì thế tinh thần cô ta chán nản, thực sự hết cách.

Tiếp theo, chính là Du quý nhân.

"Chúc mừng ngươi." Hoàng hậu đong đưa đứa bé trong ngực, cười nói, "Vài ngày trước, bản cung đã thay ngươi trình nguyện vọng lên Hoàng thượng, Hoàng thượng niệm tình ngươi có công sinh con, nên đã quyết định thăng vị phần. Ngày mai thánh chỉ đưa tới, ngươi sẽ là Du tần, là chủ của Vĩnh Hòa cung (*)!"

(*) Vị phi tần nào của vua có tước Tần trở lên sẽ đứng đầu một cung

"Nương nương!" Du quý nhân cảm động không thốt nên lời. Nàng lúc trước còn lo lắng vị phần của mình quá thấp, không thể giữ lại Ngũ a ca nuôi dưỡng bên người, nhưng hôm nay đã không thành vấn đề nữa, "Thần thiếp không biết nên làm gì để cảm tạ đại ân đại đức của người..."

"Chỉ cần ngươi chăm sóc tốt chính mình, chăm sóc tốt Ngũ a ca là được." Hoàng hậu hòa ái cười cười. Lúc này, Ngũ a ca được bọc trong khăn lót chợt duỗi bàn tay nhỏ bé mập mạp giựt tóc Hoàng hậu một cái, phấn khích kêu 'a a' vài tiếng.

https://thuviensach.vn

"Ai nha, Ngũ a ca, mau buông tay! Đừng làm đau Hoàng hậu nương nương!" Du quý nhân vội la lên.

"Không sao không sao." Nhưng Hoàng hậu lại vui tươi hớn hở, mặc cho Ngũ a ca chơi đùa với tóc của mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má đứa nhỏ, trong mắt toát ra thiên tính vĩ đại của người mẹ.

Ngụy Anh Lạc đứng một bên trông thấy, lặng người suy tư.

Đợi đến lúc Du quý nhân bế Ngũ a ca rời đi, Ngụy Anh Lạc thử thăm dò hỏi: "Trường Xuân cung chúng ta cũng nên có một tiểu chủ tử rồi."

"Ngươi nha!" Hoàng hậu duỗi tay dí nhẹ trán nàng, "Mới chỉ là tiểu cô nương còn chưa xuất giá, nói lời này không e lệ sao?"

Ngụy Anh Lạc sờ lên trán mình, cũng không thấy xấu hổ gì, cười hì hì hỏi: "Đêm nay Hoàng thượng sẽ ghé qua đây sao?"

Ngược lại Hoàng hậu bị nàng hỏi có chút thẹn thùng, cúi đầu nhẹ 'ừ' một tiếng, gương mặt có chút phiếm hồng, đúng là dáng dấp bình thường của tiểu nữ nhi.

Đêm đến, loan giá chạy nhanh đến Trường Xuân cung. Hoằng Lịch dựa lưng về một phía loan giá, đưa tay xoa xoa hai huyệt thái dương, nhắm mắt dưỡng thần, biểu lộ rõ vẻ mệt mỏi.

"Nhân sinh trên đời như ảo mộng, thà thiếp vui vẻ uống mấy chung."

Giọng xướng Côn khúc bay theo làn gió, như khóc như tố, như oán như yêu.

"... Dừng." Hoằng Lịch nói.

Loan giá lập tức dừng lại, nhưng tiếng hát xướng vẫn còn vang vọng, kết hợp với ánh tịch dương tà chiếu, giống như thanh âm hồ cầm (đàn nhị)

https://thuviensach.vn

thê lương, réo rắt thảm thiết.

Tiếng ca truyền đến từ... Trữ Tú cung.

Trữ Tú cung của ngày xưa đông như trẩy hội, vậy mà ngày nay cửa ngõ đìu hiu, gió thu thổi qua, lá xào xạc rơi, con đường vô cùng băng lãnh thê lương.

Một gã sai vặt đang tựa vào cửa ngủ gà ngủ gật, đột nhiên nghe thấy tiếng người, mở mắt nhìn thấy loan giá Hoàng thượng, hơi giật mình, đang muốn mở miệng truyền xướng, lại bị Hoằng Lịch đưa tay ngăn lại.

Loan giá chậm chạp hạ xuống, lại chậm chạp đẩy cửa ra, Hoằng Lịch chỉ dẫn theo một mình Lý Ngọc, một đường không tiếng động đi vào Trữ Tú cung, đến gần người đang hát xướng kia.

Hai ba cung nhân ngồi trong nội viện, một tên ôm ấp hồ cầm, một tên cầm sáo trong tay, một tên tay nâng bầu rượu, còn Tuệ quý phi hóa tranh thành ca nữ, kẻ mày vẽ mắt, hát một khúc 《 Quý phi say rượu 》.

"Nhân sinh trên đời như ảo mộng, thà thiếp vui vẻ uống mấy chung." Uống một hơi cạn sạch chung trong rượu, Tuệ quý phi phất tay ném đi, âm thanh ngọc nát chợt nổi lên, giữa tiếng đổ vỡ, nàng uốn người nhảy múa, vòng eo thon nhỏ, bất kham nắm chặt, vũ điệu uyển chuyển, như Lạc Thần lăng ba (*).

(*) Lướt trên sóng nước - Ý chỉ dáng điệu mềm mại uyển chuyển của phụ nữ

Múa đến một nửa, chợt dưới chân mềm nhũn, ngã vào một lồng ngực cường tráng.

Hoằng Lịch cúi đầu khẽ ngửi, chỉ cảm thấy một mùi hương say xộc vào mũi, cau mày nói: "Sao Quý phi lại uống rượu thật vậy?"

https://thuviensach.vn

Hồ cầm và sáo trúc đều dừng lại, Chi Lan thả bầu rượu trong tay xuống, đứng dậy giải thích: "Hoàng thượng thứ tội, tâm tình nương nương không tốt, nói muốn mượn khúc giải sầu, còn lệnh nô tỳ mở vò rượu, nô tỳ không dám ngăn cản -- "

"Làm càn!" Hoằng Lịch mắng.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng..." Giai nhân trong lòng như say mà không say, như tỉnh mà không tỉnh, si ngốc gọi hắn vài tiếng, lại khóc lên.

Hoằng Lịch bất đắc dĩ, đành ôm lấy nàng đi về hướng tẩm điện.

Ai cũng không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, Lý Ngọc cũng vậy, Chi Lan cũng thế, đều hiểu ý mà thức thời đứng ở cửa ra vào, bên trong chỉ có Hoằng Lịch và Tuệ quý phi.

"Quý phi." Hoằng Lịch dìu Tuệ quý phi thả lên giường, có chút bất đắc dĩ nói, "Nàng khóc cái gì?"

Tuệ quý phi ôm cổ hắn, giống như người rơi xuống nước nắm được một cọng cỏ cứu mạng, ngẩng lên gương mặt diễm lệ, nước mắt lượn quanh, buồn bã bi thương nói hắn: "Hoàng thượng, sao người không gọi thiếp là Hinh Nhi nữa?"

Hoằng Lịch nhíu mày.

Tuệ quý phi tựa khuôn mặt lên lồng ngực hắn, nhẹ nhàng nức nở nói: "Nếu như có thể, thiếp nguyện không làm Quý phi nữa, chỉ làm Ninh Hinh Nhi của người thôi."

Hoằng Lịch cúi đầu nhìn nàng: "Quý phi, nàng uống say rồi..."

"Không, thần thiếp không hề say." Tuệ quý phi phun ra một ngụm khí rượu, càng lộ ra được lời nàng nói ra hôm nay, đều nhờ vào rượu mà bày tỏ

https://thuviensach.vn

nỗi lòng, "Trước kia thần thiếp thích nhất là hát, yêu nhất là múa, Hoàng thượng cũng rất thích đến xem. Nhưng khi nhập cung rồi, Hoàng thượng không thường đến nữa, cũng xa cách thần thiếp rồi."

"Không phải trẫm thay đổi." Hoằng Lịch ôm nàng, thân thể của nàng nóng hổi, nhưng thân thể của hắn lạnh lẽo, nên lời nói ra cũng mang theo hàn khí, "Là nàng thay đổi."

"Không phải!" Tuệ quý phi bỗng nhiên hô to một tiếng, trừng một đôi mắt đỏ bừng nhìn hắn, bờ môi run rẩy nói, "Ninh Hinh Nhi là Quý phi, là Quý phi của Đại Thanh quốc, nếu còn giống như trước kia, cả ngày ca hát nhảy múa, sẽ bị người đời cười chê không ra thể thống! Vì vậy, Ninh Hinh Nhi không dám hát, cũng không dám múa! Hoàng thượng cũng vì như vậy, nên không còn yêu thần thiếp nữa, đúng không?"

Nàng bỗng nhiên giống như một đứa bé bị ủy khuất, oa một tiếng khóc lên, hai tay gắt gao ôm lấy nam tử trước mắt, cầu hắn thương tiếc, cầu hắn tha thứ, cầu hắn nhìn mình một lần nữa: "Thần thiếp không muốn quy củ, không muốn thể thống, nếu Hoàng thượng không còn thương tiếc, thiếp đây tất cả đều không cần! Hoàng thượng, Hoàng thượng, đừng rời xa thiếp, đừng bỏ lại thiếp, Tử Cấm Thành to lớn như vậy, người thiếp có thể dựa vào cũng chỉ có người thôi!"

"Nói ngốc nghếch gì đấy." Hoằng Lịch chỉ đành vỗ vỗ lưng nàng, an ủi, "Nàng còn có người nhà..."

"Thiếp không có!" Thanh âm Tuệ quý phi bỗng nhiên rét lạnh, "Hoàng thượng, người có biết mẹ thiếp đã chết thế nào không?"

Hoàng Hà lũ lụt, thủy phỉ (trộm cướp) hoành hành, phụ thân Tuệ quý phi là Cao Bân chủ lực giết phỉ trị sông, dân chúng hai bên bờ bởi vậy được hưởng lợi, triều đình bởi vậy được hưởng phúc, đau khổ chỉ có một người -- mẫu thân của Tuệ quý phi.

https://thuviensach.vn

"Thủy phỉ vốn đến báo thù, phụ thân thiếp chạy thoát, thúc thúc thiếp cũng chạy thoát, chỉ có duy nhất mẫu thân không thể chạy thoát." Tuệ quý phi lẩm bẩm nói, "Lúc ấy, thiếp mới năm tuổi..."

Con thuyền trị thủy bị người đục thủng đáy, bốn phương tám hướng truyền đến hô hào đòi đánh, đám thủy phỉ đã mai phục chờ sẵn bốn phía giống như châu chấu chờ mồi, từng đàn từng đàn nhào tới chiếc thuyền.

Lực lượng hộ vệ bán sống bán chết rơi xuống, Cao Bân và đệ đệ của hắn mặc sức chạy trốn, nhưng lại bỏ rơi vợ con của mình đơn độc trên thuyền.

Năm ấy, Tuệ quý phi tròn năm tuổi chỉ có biết khóc.

"Đừng khóc, đừng sợ." Trần thị giấu con gái trong một thùng gỗ, sau đó dùng sức đẩy xuống sông Hoàng Hà.

"Mẫu thân!" Tuệ quý phi nằm sấp bên rìa thùng gỗ, trơ mắt nhìn từng tay từng tay đàn ông từ sau lưng bà vươn ra, tóm cánh tay bà, che miệng bà lại...

Đợi đến khi Trần thị xuất hiện một lần nữa trước mặt nàng, đã là một cái xác tàn phế, quần áo không chỉnh tề.

"Một nữ nhân, rơi vào trong tay đám giặc cướp, sẽ phát sinh chuyện gì? Ai ai cũng có thể tưởng tượng. Vì vậy, Cao gia không cho mẹ thiếp nhập mộ, không cho nhập từ đường! Mẹ thiếp vì cha mà sanh con dưỡng cái, hiếu thuận cha mẹ, cuối cùng lại lâm vào cảnh chết không toàn thây, không chỗ chôn tử tế." Mặt Tuệ quý phi không chút thay đổi nói, "Cha thiếp tái giá chưa đầy một năm. Vài ngày trước, cha tới đây tìm thiếp, người có biết lão đã nói gì không?"

Tuệ quý phi gượng cười đau khổ, bắt chước ngữ khí Cao Bân, lặp lại lời nói hôm đó: "Lão nói rằng: Ninh Hinh Nhi, con có thể tùy hứng làm

https://thuviensach.vn

bậy, uể oải chán chường, nhưng con chớ quên, ta còn có bốn đứa con gái! Trừ nhị nữ đã gả cho Ngạc Dung Thực, con còn có tam muội, tứ muội, bọn chúng đang độ thanh xuân tươi đẹp, mỹ mạo xuất chúng!"

Từng chữ thoát ra bên đầu môi, từng tiếng nấc nghẹn vang lên.

Một người có tuổi thơ bất hạnh, vẫn luôn dễ khiến cho người khác đồng cảm, huống chi là một giai nhân tuyệt thế đáng thương như nàng.

Mặc dù Hoằng Lịch là người lạnh lùng giống như sông băng muôn đời không đổi, nhưng giờ phút này cũng nhịn không được nữa thở dài, vòng tay ôm cơ thể yếu đuối của nàng vào trong ngực: "Hinh Nhi chịu khổ rồi."

Tuệ quý phi vùi đầu vào lòng hắn, ánh mắt bởi vì hồi tưởng quá khứ mà tràn ngập hận ý, nhưng thanh âm ngược lại hết sức ôn nhu: "Hoàng thượng, Ninh Hinh Nhi không hề tổn hại Ngũ a ca, thần thiếp thật sự không có... Hoàng thượng, thần thiếp có thể thề với trời..."

Hoằng Lịch nhu hòa mà vỗ vỗ lưng nàng: "Được rồi, trẫm tin tưởng nàng."

"Thật sự?" Tuệ quý phi dè dặt cẩn thận ngước mắt nhìn hắn, bộ dạng nơm nớp sợ hắn trở mặt, "Hoàng thượng không gạt thần thiếp chứ?"

Hoằng Lịch phì cười một tiếng: "Trẫm không lừa nàng. Nàng uống nhiều lắm rồi, cẩn thận tổn hại thân thể, nghỉ ngơi sớm đi."

Hắn đứng dậy muốn đi, nhưng Tuệ quý phi lập tức nắm chặt tay áo hắn, vẻ mặt quyến luyến không nỡ dứt, bộ dạng nhu nhược hiếm thấy, khác với cường thế ngày thường, khẩn cầu hắn: "Hoàng thượng đêm nay nghỉ lại đây đi... được không?"

Bên ngoài Trường xuân cung, gió đêm lạnh thấu xương.

https://thuviensach.vn

Cung nữ cầm đèn lồng nhịn không được ngáp một cái, đưa tay dụi dụi mắt, buồn ngủ đến độ chảy nước mắt.

"Khụ khụ." Hoàng hậu che miệng ho khan một tiếng.

"Nương nương." Một chiếc áo choàng khoác trên vai nàng, một bên Ngụy Anh Lạc thắt nút dây áo, một bên thấp giọng khuyên nhủ, "Bên ngoài lạnh lẽo, hay là người vào trong điện rồi hẵng đợi được không?"

Hoàng hậu nhẹ nhàng lắc đầu: "Không được, Hoàng thượng gần tới rồi, bản cung muốn đứng chỗ này chờ người."

Ngụy Anh Lạc muốn nói lại thôi, trời đã dần sáng, sao Hoàng thượng sắp đến được?

"Nhìn kìa!" Hai mắt Hoàng hậu bỗng nhiên sáng rỡ, "Người đến rồi!"

Giữa đám sương mù chợt ẩn chợt hiện, loáng thoáng hiện ra một chút tia sáng, là ánh đèn lồng chập chờn. Chờ khi đèn lồng tới gần, dáng vẻ tươi cười trên mặt Hoàng hậu phút chốc biến mất, nàng hỏi: "Lý công công, Hoàng thượng đâu?"

Lý Ngọc tay cầm đèn lồng, hướng nàng cười xòa nói: "Hoàng hậu nương nương, tối nay Hoàng thượng không tới được, mời người nghỉ ngơi trước!"

"Hoàng thượng còn đang bận sao?" Trong mắt Hoàng hậu hiện lên một tia lo lắng, "Đã trễ thế này rồi... Người đâu, bảo người ở Ngự thiện phòng làm một chén canh mộc nhĩ hạt sen, đích thân bản cung sẽ đưa tới Dưỡng Tâm điện."

"Hoàng thượng không ở Dưỡng Tâm điện." Lý Ngọc không biết làm thế nào mới phải, chỉ đành ấp a ấp úng nói ra sự thật, "Hoàng thượng... thay đổi tuyến đường, di giá tới Trữ Tú cung rồi."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc lập tức quay đầu nhìn về phía Hoàng hậu.

Màn đêm giăng trắng sương mù, nhưng trắng không bì được với sắc mặt Hoàng hậu lúc này.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Chăm bệnh

Trong sân cỏ dại um tùm, giành hút chất dinh dưỡng với hoa nhài.

Một bàn tay nữ nhân lùa vào bên trong, một nắm một nắm nhổ nhúm cỏ dại, động tác thô lỗ, như có thâm cừu đại hận.

"Ai chọc giận cô hả? Tự dưng lại phát tiết lên đám cỏ này." Chợt có thanh âm nam nhân vang lên.

Ngụy Anh Lạc quay đầu lại, bắt gặp Phó Hằng mỉm cười đứng sau lưng, một tay đưa qua, như muốn giúp nàng lấy đi lá rụng còn vương tóc mai, lại bị nàng nghiêng đầu tránh được.

"Đừng nói chuyện với ta." Nàng khó chịu nói, "Bây giờ chỉ cần nhìn thấy nam nhân là ta phát bực."

Phó Hằng thoáng nghĩ ngợi: "Vì chuyện của Tuệ quý phi?"

"... Du quý nhân và Ngũ a ca suýt nữa mất cả tính mạng, mới khiến cho cô ta nếm được chút báo ứng." Ngụy Anh Lạc nghe xong tên này, lập tức lửa giận sôi trào, máu dồn lên não, "Ai ngờ chỉ mới hai tháng, cô ta đã khôi phục trở lại! A, cũng đúng, một hai sinh mạng nhỏ nhoi, so với diễm quan quần phương (*) của cô ta, có là đinh rỉ gì đâu?"

(*) đẹp điên đảo, lấn át tất cả

Phó Hằng nở nụ cười: "Cô ta quả thực diễm quan quần phương..."

https://thuviensach.vn

Thấy hắn thế mà còn cười được, Ngụy Anh Lạc càng thêm phẫn nộ trong lòng, mơ hồ còn có chút chua xót, ném nhúm cỏ dại trong tay lên người hắn, lạnh lùng nói: "Ngài có biết, đêm qua Hoàng hậu chịu đựng gió lạnh khổ đợi Hoàng thượng suốt một canh giờ, lại chờ nghe được tin người di giá đến Trữ Tú cung! Ngài là đệ đệ của nương nương, không những không bất bình mà còn cười được?"

"Trước khi đáp trả vấn đề này, cô hãy trả lời câu hỏi của ta trước đã." Bị ném cỏ đất vào người, nhưng Phó Hằng lại không chút để ý, chỉ đưa tay phủi phủi ngực, "Bức huyết thư kia, là cô giả họa Quý phi sao?"

Ngụy Anh Lạc nhíu mày, hắn vậy mà lại hoài nghi nàng? Lập tức cười lạnh: "Không phải!"

"Không phải là tốt rồi, chuyện này làm quá vội vàng, khó tránh để lại sơ hở. Hoàng thượng thông minh như thế, sớm đã biết có người vu oan, nhưng vì Quý phi hành sự ngang ngược, nên giáo huấn cô ta một bài học! Chỉ là..." Phó Hằng bất đắc dĩ nói, "Nhưng cha cô ta là Cao Bân có công khai hà kiến đập, quản lý Hoàng Hà, tạo phúc bách tính, lưu danh muôn đời. Nể mặt ngài ấy, Hoàng thượng cũng phải tha thứ Tuệ quý phi, bây giờ hiểu chưa?"

Ngụy Anh Lạc trầm mặc không nói.

"Sao vậy?" Phó Hằng cảm thấy hôm nay nàng có chút kỳ quái, không nhịn được tới gần một bước, trong thanh âm lộ ra lo lắng ân cần.

Ngụy Anh Lạc thối lui một bước, bĩu môi thì thầm trong miệng: "Đang yên đang lành, vậy mà ngài lại nghi ngờ ta..."

Phó Hằng nghe xong, nhất thời dở khóc dở cười, thì ra nàng đã hết oán trách Hoàng thượng, đổi lại canh cánh trong lòng với chính mình, vội vàng nắm tay nàng giải thích: "Ta chưa từng nghi cô, ta giống Hoàng thượng, đều cùng hoài nghi người khác..."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cũng không hỏi hắn nghi ngờ ai, kết cục chuyện này đã định, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, không bằng lo cho hiện tại và tương lai.

"Không nói chuyện này nữa." Phó Hằng nhéo nhéo tay nàng, nói, "Cô nhờ ta nghe ngóng tin tức, ta đã thăm dò được -- vào đêm tỷ tỷ cô gặp nạn, không có tông thất nào rời khỏi dạ yến của Càn Thanh cung!"

"Thật sao?" Ngụy Anh Lạc hỏi lại.

"Ta đã đi xác nhận với đại thái giám trực Càn Thanh cung đêm đó." Phó Hằng gật đầu một cái, "Là thật!"

Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm hắn hơn nửa ngày, mới thấp giọng thở dài: "Ta tin ngài... Nếu thái giám Càn Thanh cung điều tra không ra, vậy thì ra tay từ chỗ thân tín bên cạnh Hoàng thượng!"

Chỉ có điều, nên tiếp cận Hoàng thượng như thế nào? Nên tiếp cận thân tín bên cạnh như thế nào đây?

Ngụy Anh Lạc nghĩ ra rất nhiều biện pháp, nhưng đều bị nàng bóp chết từ trong trứng nước. Nếu tận lực thái quá, khó tránh khỏi bị nghi ngờ có dã tâm riêng; nhưng nếu nguội lạnh quá đà, chỉ sợ phải mất tám đến mười năm mới đạt được mục tiêu.

Nên làm gì cho hợp lẽ đây?

Có lúc lao tâm khổ tứ vẫn chẳng hái được gì, có lúc chẳng cần làm gì lại đạt được như ý, nên khi Ngụy Anh Lạc dường như là người cuối cùng ở Trường Xuân cung biết được tin tức này...

"Hoàng thượng mắc bệnh?" Ngụy Anh Lạc ngây cả người, "Bệnh gì?"

https://thuviensach.vn

"Chuyện lớn như vậy mà giờ cô mới biết?" Minh Ngọc trừng mắt liếc nàng một cái, "Là giới sang (*)!"

(*) Bệnh ghẻ lở đó, nhưng dùng 'giới sang' cho sang =)))

Ngụy Anh Lạc từng nghe sơ qua bệnh này, biết rõ bệnh nhân sẽ ngứa ngáy khó chịu, đa số trường hợp sẽ nhịn không được mà gãi, kết quả dẫn đến truyền nhiễm rộng khắp, cứ thế bệnh càng thêm bệnh, chữa trị càng không hiệu quả.

"Hoàng hậu lo âu vì Hoàng thượng, ý định dẫn theo một người dọn tới Dưỡng Tâm điện để chăm bệnh." Ngữ khí Minh Ngọc như là giải quyết việc chung, "Nương nương chọn cô, nên cô nhanh chuẩn bị đồ đạc đi."

Ban đầu Nhĩ Tình ngoảnh mặt làm thinh, rút cuộc không nghe lọt tai nữa, thản nhiên nói: "Minh Ngọc, nương nương đã phân phó, dặn ta ở lại trông coi Trường Xuân cung, sai cô thu xếp hành lý dọn qua Dưỡng Tâm điện, sao bây giờ lại đùn đẩy trách nhiệm cho Anh Lạc?"

Ngụy Anh Lạc nhòm qua Minh Ngọc, nàng thừa biết trong đầu cô ta nghĩ gì, hơn phân nửa là sợ Hoàng đế lây bệnh cho mình, thế là tìm cách vứt chuyện khổ cực này cho người khác.

Nhưng Ngụy Anh Lạc nghĩ kỹ lại, chuyện này không tính là khổ cực gì.

Trái lại, có thể mượn dịp tiếp cận Hoàng thượng, tiếp cận tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng... Cũng xem như là trong cái rủi có cái may.

"Được." Ngụy Anh Lạc cười nói, "Ta quay về thu xếp đồ đạc đây."

Vốn Minh Ngọc và Nhĩ Tình tưởng rằng khi nàng biết được chân tướng, nhất quyết sẽ từ chối không đi, ai ngờ nghe được câu trả lời ngược

https://thuviensach.vn

lại, hai người nhất thời ngẩn người. Chờ người đi rồi, Nhĩ Tình sắc mặt phức tạp, quay đầu chất vấn Minh Ngọc: "Lần này cô hài lòng rồi chứ?"

Minh Ngọc xoay mặt chỗ khác: "Là cô ta tự nguyện mà, chứ có phải do ta ép buộc đâu!"

"Minh Ngọc, cô cứ nói hiện giờ Hoàng hậu nương nương không quan tâm cô, xa lánh cô, nhưng cô có từng nghĩ bản thân đã làm gì chưa?" Nhĩ Tình dùng ánh mắt cực lạ lẫm nhìn chòng chọc cô ta, "Lúc nương nương không ở Tử Cấm Thành, cô đẩy Du tần và Ngũ a ca ra làm lá chắn! Hôm nay nương nương cần cô đi Dưỡng Tâm điện, cô lại ra sức khước từ! Chủ tử tinh mắt sáng dạ, có thể không nhìn ra sao? Đừng nói Hoàng hậu nương nương, nói người ở Trường Xuân cung này, xem thử còn ai dám tin phục cô!"

Minh Ngọc trố mắt nghẹn họng, chỉ biết đứng nhìn bóng lưng Nhĩ Tình phẩy áo bỏ đi, lần đầu thì thào tự hỏi: "Ta... đã làm sai sao?"

Tín nhiệm loại người này như nước giống nhau, từng giọt từng giọt tích lũy thành sông cũng được, mà từng giọt từng giọt lộ thành sa mạc cũng thế. Nghe nói Minh Ngọc không chịu đi, Hoàng hậu chỉ nhàn nhạt nói ngắn gọn: "Bản cung đã biết." Cũng không trách móc Minh Ngọc, chỉ là ánh mắt dành cho đối phương càng thêm đạm mạc, tương tự với ánh mắt của Nhĩ Tình ngày đó, khiến trong lòng Minh Ngọc rơi lộp bộp, mơ hồ cảm giác mình đã phạm sai lầm, nhưng đã hết cơ hội đổi ý để cứu vãn...

Một đoàn người rất nhanh chuyển vào Dưỡng Tâm điện.

Thời điểm Hoằng Lịch phát bệnh, Hoàng hậu luôn ở một bên an ủi hắn, trò chuyện cùng hắn, giảm bớt thống khổ của hắn. Còn việc nào hơi bẩn và cực một chút, sẽ do cung nhân Ngụy Anh Lạc phụ trách.

"Trước khi bôi thuốc cho Hoàng thượng, phải dùng nước trà pha phèn chua để làm sạch cơ thể." Thái y đem một hộp thuốc mỡ đặt vào tay Ngụy

https://thuviensach.vn

Anh Lạc, "Chờ Hoàng thượng tắm gội xong, bôi cao lưu huỳnh này lên khắp người, chỗ nào đau thì thoa hai lần."

"Vâng." Ngụy Anh Lạc xoè tay tiếp nhận hộp thuốc.

Nàng chưa bao giờ thấy qua cơ thể nam nhân, huống chi còn là cơ thể trần truồng.

Hít sâu vài hơi, Ngụy Anh Lạc mới đè nén được tâm tư bối rối, bước vào bên trong Dưỡng Tâm điện.

Nhiệt độ bên trong tẩm điện nóng bức, thùng gỗ mới vừa bị người dọn đi, nhưng dư vị còn lưu lại trong không khí, nhàn nhạt ngửi ra được hỗn hợp nước trà và phèn chua.

Chỉ độc nhất một nhân ảnh ngồi giữa nội điện to lớn này. Từ xa nhìn lại, người ấy cô đơn chiếc bóng, trông thật cô độc.

"... Là ngươi?" Hoằng Lịch chậm rãi mở mắt ra, lạnh lùng nói, "Ra ngoài!"

Ngụy Anh Lạc còn đang phát sầu không biết nên hầu hạ nam nhân trần truồng thế nào, chợt nghe hắn nói như vậy, nội tâm nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đặt thuốc mỡ lên bàn bên cạnh, lên tiếng: "Vâng."

Cửa phòng vừa đóng, rất nhanh lại được mở ra, đổi thành Lý Ngọc tiến vào.

"Hoàng thượng, để nô tài thoa thuốc cho người." Lý Ngọc căng thẳng bôi lên, mặc dù động tác nhẹ nhàng cẩn thận, vẫn không tránh khỏi trầy xước vết thương, thốn rát vô cùng.

Hoằng Lịch hít vào một hơi, sau đó tức giận đá hắn một cước: "Cút, gọi người khác đến đây!"

https://thuviensach.vn

Thanh âm Ngụy Anh Lạc cách cửa truyền đến: "Hoàng thượng, người ở Dưỡng Tâm điện đã tản đi phân nửa, đa số còn dư lại thái giám. Hoàng hậu nương nương lo lắng bọn họ tay chân thô thiển, sẽ làm đau long thể, nên mới phân phó nô tỳ đến. Bây giờ Hoàng thượng muốn đổi người khác, cũng sẽ không tìm được ai tốt hơn Lý tổng quản là bao."

Lời này lọt vào tai Hoằng Lịch, không khác gì tự đề cử mình, để mượn cơ hội tiếp cận. Hoằng Lịch cũng không rõ cảm giác kỳ lạ trong lòng mình là gì, chỉ cười như không cười nói: "Ngươi thì không tay chân thô kệch sao?"

Ngụy Anh Lạc cũng không muốn tiếp cận nam nhân nộ khí bất thường này, nhưng nghĩ kỹ lại, mục đích nàng đến đây chịu cực vì để tiếp cận tâm phúc của hắn, là nhân vật mấu chốt sau cùng, thuộc hạ thân cận Hoàng thượng- đại thái giám Lý Ngọc. Mặc dù không thể làm hắn ưa thích, nhưng cũng không thể khiến hắn chán ghét, vì vậy tuyệt đối không được đem khổ sai vốn thuộc về mình đẩy qua cho hắn; nếu không, có thể hiện giờ Lý Ngọc chưa nói gì, nhưng hạt giống oán trách lại gieo trong lòng, ai biết được khi nào sẽ đơm hoa kết trái?

"Trước đây nô tỳ là cung nữ phường thêu, thêu phẩm đều là tơ lụa thượng đẳng, vì để tránh cạo sờn gấm vóc, nên mỗi ngày dưỡng thành thói quen, bảo dưỡng hai tay khéo léo tỉ mỉ." Thế là Ngụy Anh Lạc kiên nhẫn giải thích, "Hoàng thượng, nếu người không muốn Lý tổng quản, cũng không cần nô tỳ, vậy Hoàng hậu nương nương sẽ đích thân đến bôi thuốc."

Hoằng Lịch trầm mặc giây lát, cuối cùng không đành lòng để Hoàng hậu tới gần mình. Trò chuyện coi như bỏ qua, còn việc xức thuốc này, khó tránh khỏi phải động chạm miệng vết thương, lỡ lây bệnh cho nàng thì phải làm sao?

"Vào đi!" Hoằng Lịch hơi mang phiền muộn, "Bôi thuốc cho trẫm!"

https://thuviensach.vn

"Vâng." 'Két'... một tiếng, Ngụy Anh Lạc đẩy cửa vào lần nữa, nhận lại lọ thuốc từ tay Lý Ngọc, ngón tay sớm đã rửa sạch quẹt chút thuốc, nhẹ nhàng thoa lên đốm đỏ trên người Hoằng Lịch.

Hoằng Lịch chỉ cảm thấy miệng vết thương lạnh buốt, không biết là nhiệt độ từ thuốc mỡ, hay là nhiệt độ từ tay nàng.

Thân là thiên tử, bên cạnh tuyệt đối không thiếu nữ nhân. Hoằng Lịch vốn cho rằng mình đã quen với việc bị nữ tử đụng chạm, nhưng không biết vì sao, lại có chút không quen khi nàng động đến người mình.

Hoằng Lịch chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác này, trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa giận, nhịn không được lại muốn phát hoả, nhưng khi ánh mắt chạm đến khuôn mặt bình tĩnh của nàng, tựa như lửa cháy lan đồng cỏ gặp cơn mưa trút tầm tã, tựa như tuyết trời rơi trắng xoá gặp làn gió xuân thổi qua, lửa tắt cỏ mọc, băng tuyết tan chảy.

Ngụy Anh Lạc ngẩng đầu, tức thì bắt gặp ánh mắt xuất thần như vậy của đối phương.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Nước lô hội

Chạy trối chết.

Ngụy Anh Lạc không biết vì sao Hoằng Lịch nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, thế là vội tìm đại một cái cớ, nói thái y đã dặn mình phải xử lý y phục và chăn mền Hoàng thượng từng dùng, sau đó trong ánh mắt không vui của Hoằng Lịch, ôm một đống chăn mền lộn xộn và ga giường rời khỏi tẩm điện.

Tuy chỉ là xử lý đồ dơ, nhưng dù sao cũng là đồ Hoàng đế từng dùng qua, không thể làm qua loa đại khái, cho nên Lý Ngọc đi theo giải quyết cùng nàng.

Cơ hội tốt đây rồi.

Ngụy Anh Lạc thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới tươi cười, hỏi: "Công công, mùng mười tháng giêng Càn Thanh cung tổ chức tiệc tông thất, ta vô tình nhặt được một miếng ngọc bội ở hoa viên, kiểu mẫu không phải hạng xoàng xĩnh, ta đoán rằng, nếu không phải Hoàng thượng thất lạc nó, nhất định là của một vị tông thất nào đó làm rơi rồi, cho nên ngài có thể xem giúp ta được không?"

Nếu khi nãy Ngụy Anh Lạc không giành lại việc bôi thuốc - vốn là trách nhiệm của nàng - từ tay Lý Ngọc, giờ phút này hắn nhất định sẽ nhắm mắt dưỡng thần, không thèm đếm xỉa đến nàng; nhưng thực tế, nàng không những thức thời, hiểu rõ tình hình mà giành làm, lại còn xử lý rất khá. Đến tận bây giờ, Lý Ngọc còn chưa quên được ánh mắt Hoằng Lịch nhìn nàng...

https://thuviensach.vn

"Không cần xem, hiện giờ ta có thể cho cô đáp án luôn." Thế là Lý Ngọc cười cười trả lời, "Ngọc bội mà cô nhặt được, chắc chắn không phải của Hoàng thượng hoặc vị tông thất nào cả."

"A?" Ngụy Anh Lạc sửng sốt, "Công công khẳng định như vậy?"

"Đêm đó Hoàng thượng mời rượu từng người, ai dám rời tiệc chứ?" Lý Ngọc khẳng định lần nữa, "Miếng ngọc không phải của bọn họ, vì bữa tiệc hôm đó không ai rời ghế cả."

Ngụy Anh Lạc lộ vẻ thất vọng, khe khẽ thở dài: "Thì ra là thế, cảm tạ công công..."

Lý Ngọc có lòng muốn giúp nàng, nên lại mở miệng nói: "Cô có đem theo miếng ngọc bội đó không? Để ta nhìn thử một chút, có khi ta biết của ai thì sao?"

"... Ta để ở Trường Xuân cung rồi, không mang bên người. Nhưng ta nhớ trên ngọc bội có hoa văn kiểu này." Ngụy Anh Lạc vừa nói, vừa khoa tay múa chân vẽ cho hắn xem.

Khoa tay múa chân một hồi, Lý Ngọc đối diện bỗng nhiên cả kinh nói: "A, Phú Sát! Nếu ngọc bội không phải của Hoàng hậu, thì nhất định thuộc về Phú Sát thị vệ rồi!"

Sắc mặt Ngụy Anh Lạc cứng đờ, nhưng rất nhanh giả bộ kinh hỉ nói: "Ta đi một vòng luẩn quẩn, cuối cùng lại làm trò hề rồi! Được, khi ta về Trường Xuân cung, nhất định sẽ trả lại cho chính chủ! Đa tạ công công!"

Chỉ là chuyện nhỏ, Lý Ngọc không để tâm, nhưng lại hy vọng đối phương đặt nặng trong lòng.

Bởi vì hắn nhận ra, ánh mắt Hoằng Lịch nhìn cô gái này có gì đó rất khác...

https://thuviensach.vn

"Xoảng!"

Chén trà vỡ trên mặt đất, người cũng 'bịch' một tiếng quỳ xuống.

"Nóng kiểu này thì uống thế quái nào được?" Hoằng Lịch ngồi ở mép giường, trên mặt hiện đầy phẫn nộ.

Hoằng Lịch ngã bệnh được vài ngày, tính tình của hắn càng cáu gắt hơn, không để ý một chút sẽ quăng chén đập bát, phục dịch chăm hắn khổ không thể tả.

May mắn thay, không phải ai cũng gặp nạn, vì Hoằng Lịch chỉ thích gọi một người đến hầu hạ.

"Ngụy Anh Lạc đâu?" Hoằng Lịch lạnh lùng hỏi, "Cô ta chạy đi đâu rồi?"

Trong lòng tiểu thái giám âm thầm kêu khổ, nếu không phải đối phương không có ở đây, cũng đâu đến phiên hắn phải tiến vào hầu hạ. Lời ra miệng đều dựa theo thực tế: "Anh Lạc cô nương... vừa nãy còn ở trong sân. Hiện tại, nô tài cũng không biết..."

Hoằng Lịch nghe xong, quả nhiên lại nóng giận, đạp một cước lên người đối phương, quát: "Cút, cút hết ra ngoài đi!"

Tiểu thái giám té lộn nhào một vòng, cửa phòng phía sau chợt mở, Ngụy Anh Lạc đứng ở trước cửa, chứng kiến tình huống bên trong, vội vàng đi tới hỏi: "Hoàng thượng có gì sai bảo?"

Tiện thể lén vẫy vẫy tay sau lưng, tiểu thái giám hiểu ý, ném cho nàng một ánh mắt cảm kích, sau đó vội vội vàng vàng ra khỏi tẩm điện.

Hoằng Lịch nhìn thấu cử chỉ mờ ám của nàng, nhưng không thèm quản, hai mắt bốc lửa ghim nàng chằm chằm, chất vấn: "Vừa rồi ngươi

https://thuviensach.vn

chạy đi đâu?"

Ngụy Anh Lạc cũng hao tâm tổn sức quá độ rồi. Ước nguyện ban đầu của nàng khi tới đây, là mượn dịp tiếp cận người bên cạnh Hoằng Lịch, hy vọng khui ra manh mối nào đó liên quan đến hung thủ từ miệng đối phương. Nhưng chả biết Hoằng Lịch bị làm sao nữa, ngày nào cũng cứ réo nàng hầu hạ hắn. Trong mắt người khác thì coi là ân sủng, nhưng trong thâm tâm Ngụy Anh Lạc thì xem là xui xẻo tám kiếp.

Không nhịn được, nàng đem ý nghĩ trong lòng phun ra hết: "Hoàng thượng, trong phòng còn có người hầu hạ mà..."

Sao người cứ nhè một mình nô tỳ mà giày vò vậy!

Vẻ mặt Hoằng Lịch hơi mất tự nhiên, kế tiếp lại thẹn quá hoá giận, đứng dậy lạnh lùng nói: "Trẫm ngứa ngáy khó chịu khắp cả người, ngươi để cho cái đám người tay chân thô lỗ kia tới gãi trẫm hả?"

Ngụy Anh Lạc nhìn kỹ lại, phát hiện xương quai xanh của hắn có nhiều chỗ cào xước, hồng hồng diễm diễm, lơ đãng nhìn còn tưởng là son môi của nữ nhân.

Biết hắn ngứa ngáy khó nhịn, tuy trong lòng hiểu càng gãi khiến bệnh tình càng nặng, nhưng kiềm chế không được...

Để mặc hắn tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay, vì hắn ngứa là gãi, càng gãi hăng càng phát hỏa, mà hỏa này cũng không phải đốt trên người hắn, mà sẽ phát tiết lên người hầu... đặc biệt dính chưởng là Ngụy Anh Lạc.

"Hoàng thượng nguôi giận, nô tỳ có cách hóa giải ưu sầu cho Hoàng thượng." Ngụy Anh Lạc dâng vật trong tay cho người ngự lãm, "Mời Hoàng thượng quay lưng lại."

https://thuviensach.vn

Nàng còn tưởng phải tốn công thuyết phục một chặp nữa, không ngờ Hoằng Lịch chỉ nhìn tay nàng, rồi nhìn mắt nàng, sau đó không nói tiếng nào xoay người, âm thanh sột soạt vang lên, hắn chậm rãi lột bỏ xiêm y trên cơ thể, để lộ tấm lưng tráng kiện rộng lớn chỉ thuộc về nam nhân trước mắt nàng.

Ngụy Anh Lạc cụp hai hàng mi xuống. Cho đến bây giờ, nàng vẫn có chút không quen khi nhìn cơ thể nam nhân.

Nhưng nàng ngẫm lại thân phận của nhau, rất nhanh ném lúng túng trong lòng sang một bên, đem vật trong tay -- nước lô hội tươi bôi lên lưng hắn.

"Trương Viện Phán nói, dùng nhiều cao lưu huỳnh sẽ khiến da khô hơn, nên nô tỳ mới đi hái lô hội tươi, giã thành nước rồi bôi lên. Tuy không thể diệt trừ tận gốc, nhưng sẽ làm Hoàng thượng cảm thấy dễ chịu hơn." Nàng vừa nói, vừa di chuyển ngón tay thoa nước lô hội màu xanh lên lưng Hoằng Lịch, sau đó chậm rãi lướt xuống sống lưng hắn, quấn quanh hông hắn bên trong áo.

Hoằng Lịch trầm mặc giây lát, chợt đưa lưng về phía nàng nói: "Ngươi đã nịnh nọt Hoàng hậu như vậy, mới dụ được nàng ấy yêu thương ngươi đúng không?"

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng hậu đối đãi với nô tỳ thật lòng, hiển nhiên nô tỳ sẽ thật tâm báo đáp."

Hoằng Lịch cười lạnh một tiếng: "Vậy trẫm hung ác với ngươi như thế, chẳng lẽ ngươi hận muốn hạ độc trẫm?"

Đó là đương nhiên -- tất nhiên không thể nói ra miệng lời tự đáy lòng, Ngụy Anh Lạc chỉ cười đáp: "Làm sao nô tỳ dám chứ?"

Hoằng Lịch hừ lạnh một tiếng, giống như không hề tin tưởng nàng.

https://thuviensach.vn

Hắn tin hay không, Ngụy Anh Lạc không quan tâm. Thay vì thảo luận bản thân cùng hắn, chi bằng tiếp tục bàn về Hoàng hậu: "Đêm qua Hoàng hậu vẫn luôn ngồi cạnh giường quạt cho Hoàng thượng, nô tỳ thỉnh nương nương nghỉ ngơi, nhưng người cố chấp không chịu. Sáng sớm nay nô tỳ nhìn qua, thấy cổ tay người đã không thể động đậy."

Hoằng Lịch vẫn trầm mặc. Vì hắn ngồi đối lưng với mình, Ngụy Anh Lạc không nhìn thấy được biểu lộ của hắn vào lúc này.

"Nô tỳ biết, trong Tử Cấm Thành có rất nhiều nữ nhân thiên kiều bá mị (*), nhưng chỉ có Hoàng hậu nương nương, dù biết rõ sẽ bị lây nhiễm, vẫn chấp nhận ở lại chăm bệnh bệ hạ." Ngụy Anh Lạc tiếp tục vì Hoàng hậu nói lời hay, "Tấm chân tình như vậy, trên thế gian cũng không còn nữa rồi..."

(*) Xinh đẹp, quyến rũ

"Đủ rồi!" Hoằng Lịch bỗng nhiên hô to một tiếng.

Ngón tay dao động trên lưng hắn vì câu nói ấy mà tạm ngừng. Ngụy Anh Lạc nghi ngờ nhìn sang, cũng không biết mình đã nói gì sai khiến hắn phản ứng mạnh như vậy.

"Hoàng thượng..." Nàng thử thăm dò gọi hắn.

Nhưng Hoằng Lịch đột nhiên xoay người lại, cũng không ngại nước lô hội nhớp nháp, giật tay nàng nắm chặt lại, nước lô hội tựa như keo sơn, đem tay hai người gắt gao dính chặt một khối.

Ngụy Anh Lạc trong lòng kinh hãi, vội vàng muốn kéo tay về, nhưng không biết là nước lô hội quá mức đặc dính, hay là Hoằng Lịch không chịu buông tha, mà trong thời gian ngắn vẫn chưa rút tay ra được...

"Hoàng thượng!" Nàng đành phải gọi hắn lần nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc này Hoằng Lịch như mới tỉnh mộng, lập tức buông lỏng tay mình, cúi đầu si ngốc nhìn nó hồi lâu, sau đó vẻ mặt tràn ngập thịnh nộ trừng liếc nàng: "Chuyện của trẫm, lúc nào đến lượt một nô tỳ như ngươi xen vào? Cút!"

Gần vua như gần cọp, huống chi vị quân vương này còn hỉ nộ vô thường, lòng dạ khó đoán.

"... Vâng." Ngụy Anh Lạc hận không thể nói hắn như vậy, vội vàng thu dọn nước lô hội lui ra ngoài, sau đó mới tựa lưng vào cửa, thở hắt ra một hơi dài.

Nhưng Ngụy Anh Lạc không biết ở bên kia cánh cửa, Hoằng Lịch vẫn còn dán mắt theo hướng nàng vừa đi, ngơ ngác thất thần.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chọc giận

Ngụy Anh Lạc không phải là người hao tâm tổn sức làm nước lô hội kia.

Thực tế là nàng đã thỉnh cầu Diệp Thiên Sĩ mới có được đấy.

Nước có công dụng tốt, nên nàng đến xin một lọ nữa, thuận tiện hỏi thăm luôn một chuyện mà mình quan tâm.

"Diệp đại phu, nghe lời căn dặn của ngài, Ngũ a ca thường xuyên được tắm nắng, hiện giờ da dẻ chẳng những hết vàng, mà còn trắng múp rất đáng yêu!" Nàng hỏi, "Sau này còn cần chú ý gì nữa không?"

"Hết rồi, chỉ cần ăn ngon ngủ yên, Ngũ a ca có thể an ổn trưởng thành." Diệp Thiên Sĩ cười nói, "Đúng rồi, cô quan tâm mỗi Ngũ a ca thôi hả? Sao không thấy cô lo lắng cho Hoàng thượng vậy?"

Ai thèm quan tâm hắn? Ngụy Anh Lạc trên mặt tươi cười: "Đương nhiên lo lắng rồi. Diệp đại phu, đến khi nào Hoàng thượng mới khỏi bệnh vậy?"

"Bệnh giới sang này của Hoàng thượng, theo lý chỉ cần một tháng là hết, nhưng hiện giờ đã kéo dài lâu như vậy rồi..." Diệp Thiên Sĩ muốn nói gì đó lại thôi, "Ta hỏi ngự y cho xem y án của Hoàng thượng, trong đầu đã nảy ra một số ý nghĩ mới."

"A?" Ngụy Anh Lạc trong lòng khẽ động, "Ý Diệp đại phu là?"

https://thuviensach.vn

"Chưa chắc có người lây bệnh giới sang cho Hoàng thượng, mà là..." Diệp Thiên Sĩ vẫy tay, ý bảo Ngụy Anh Lạc tới gần, sau đó hơi hơi cúi người, thì thầm bên tai nàng vài câu.

Ngụy Anh Lạc càng nghe càng kinh sợ: "Chuyện này..."

"Sao vậy?" Diệp Thiên Sĩ đứng thẳng người lần nữa, "Nếu Anh Lạc cô nương không chịu, tại hạ cũng không bắt buộc, chuyện này vốn dĩ đột ngột, còn phải chấp nhận mạo hiểm. Nếu làm không tốt, rơi đầu như chơi..."

Ngụy Anh Lạc đoán hắn không chỉ đề nghị với một mình nàng, nhưng sau khi người khác nghe xong, họ đều quả quyết cự tuyệt. Thế là tìm tới tìm lui, cuối cùng chọn ra tiểu cung nữ là nàng.

"... Nhưng nếu thành công thì cô là người lập công lớn nha." Diệp Thiên Sĩ cười nói, "Công đầu tất nhiên thuộc về cô nương, còn ta nhiều lắm cũng chỉ hưởng lợi chút xíu thôi."

Nhưng tất cả mạo hiểm đều do mình Ngụy Anh Lạc gánh lấy, chuyện thành thì khác rồi, còn nếu chuyện thất bại, cũng chỉ có mình Ngụy Anh Lạc chịu phạt.

Nhớ lại biểu cảm quái gở của Hoằng Lịch, nhớ lại Hoàng hậu hàng đêm cầu phúc cho hắn mà trở nên gầy đi, Ngụy Anh Lạc nở nụ cười: "Trên đời này làm gì có chuyện tốt nào mà không mạo hiểm đâu chứ... Ta đồng ý."

Chớp mắt đã vài ngày trôi qua.

Hiện giờ bên trong Dưỡng Tâm điện đang nháo nhào loạn xạ cả lên. Hoằng Lịch xé rách xiêm y trên người, móng tay cào trên da thịt, lưu lại nhiều vết trầy xước nhìn mà giật mình.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng, không thể gãi, thật sự không thể gãi nữa!" Lý Ngọc đứng một bên gấp đến độ toát mồ hôi, "Vết thương vốn đã kết vảy sẽ hở miệng ra mất!"

"Ngụy Anh Lạc đâu?" Hoằng Lịch nhẫn nhịn chịu đựng, nhưng rốt cuộc không khống chế nổi nữa, móng tay lại gãi khí thế, "Mau gọi cô ta tới, mang nước lô hội lần trước tới đây thoa lên cho trẫm!"

Hắn đau ngoài da thịt, còn Hoàng hậu đau trong tim. Nàng 'bó tay chịu trói' đứng một bên, nhiều lần muốn vươn người giữ chặt cánh tay hắn, ngăn hắn đừng tra tấn bản thân như vậy nữa, nhưng lại bị cung nhân bên cạnh vội vội vàng vàng cản lại.

Một Hoàng thượng đã nhiễm bệnh, càng không thể lây thêm Hoàng hậu được.

Nghe xong câu nói của Hoằng Lịch, Hoàng hậu giống như nắm được một cọng cỏ cứu mạng, vội vàng hô: "Anh Lạc! Nghe thấy chưa? Nước lô hội còn không? Có thì mau đưa lên đây!"

"Nương nương." Ngụy Anh Lạc nhu thuận lên tiếng, đi đến bên cạnh nàng nói, "Lô hội chỉ trị ngọn, không trị gốc rễ. Trương Viện Phán nói Hoàng thượng phải tĩnh tâm dưỡng bệnh, không thể nóng vội..."

Tiếng rơi lộn xộn 'loảng xoảng loảng xoảng' vang lên chói tai. Vì Hoằng Lịch nổi cơn thịnh nộ, bùng phát đẩy ngã giá để bác cổ bên cạnh, nên tất cả bảo vật quý giá đều vương vãi đầy đất, có vài món đồ sứ vỡ tan tành nát vụn, trong đó một mảnh nảy ra, giữa tiếng kinh hô của mọi người, xẹt qua mu bàn tay Hoàng hậu.

"Nương nương!" Ngụy Anh Lạc vội vàng nhào tới xem xét, chỉ thấy trên mu bàn tay vốn quen sống trong nhung lụa, thình lình xuất hiện một vết cắt thật dài, máu tươi dọc theo miệng vết thương chậm rãi tràn ra, rơi 'tí tách' trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Giận dữ khó ức chế trong lòng Ngụy Anh Lạc chạm đến đỉnh điểm. Nàng quay đầu lại, lạnh lùng trào phúng: "Hoàng thượng 'giận chó đánh mèo' với người khác như vậy, không phải là việc một minh quân nên làm."

Hoằng Lịch như một ngọn núi lửa đang phun trào, đến đụng cũng không ai dám, huống chi còn ngang nhiên chỉ trích trước mặt như vậy.

Đừng nói là người khác, ngay cả chính Hoằng Lịch cũng không dám tin lỗ tai mình. Thật lâu sau đó, hắn mới hoài nghi nhìn Ngụy Anh Lạc chằm chằm: "... Ngươi vừa mới nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

Đổi lại thành người khác, tuyệt đối không có gan hó hé nửa chữ, chớ nói chi là lặp lại, thậm chí còn muốn thề thốt phủ nhận lời nói vừa rồi của mình.

"Hoàng thượng 'giận chó đánh mèo' với người khác như vậy, không phải là việc một minh quân nên làm." Kết quả Ngụy Anh Lạc chẳng những lặp lại nguyên si, mà còn bổ sung thêm những lời khó nghe, "Phi tần khắp cung biết Hoàng thượng đau bệnh, ngoài miệng toàn nói lời ân cần, nhưng chân như gắn bánh xe Phong Hỏa Luân (*), chạy trốn đã không thấy tăm hơi! Chỉ có Hoàng hậu nương nương lo lắng cực nhọc, không thể an tâm nghỉ ngơi, ngày đêm chăm sóc chu đáo, nhưng Hoàng thượng không phân biệt đúng sai, đem đau đớn áp đặt lên người khác. A, thật đúng là một vị Hoàng đế tốt, một vị phu quân tốt."

(*) Bánh xe gắn dưới chân Na Tra gọi là Phong Hoả Luân

Hoằng Lịch chưa từng bị người nào lăng mạ như thế, lúc này tức giận đến mức hai mắt giăng đầy tơ máu, chỉ tay thẳng mặt nàng, nói không nên lời.

"Anh Lạc, sao ngươi có thể nói lời bất kính với Hoàng thượng như vậy?" Hoàng hậu hoảng sợ nói, "Còn không mau lui ra!"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu đau lòng thay cho Ngụy Anh Lạc, chủ động cho nàng bậc thang leo xuống. Nhưng không ngờ Ngụy Anh Lạc chẳng những không tiếp lấy bậc thang này, lại còn lớn tiếng dõng dạc: "Nô tỳ đâu có nói sai! Từ khi Tuệ quý phi khôi phục lại, ban thưởng của Hoàng thượng giống như nước chảy vào Trữ Tú cung. Còn Trường Xuân cung đâu rồi? Cái gì cũng đều không thấy, vì sao thế?"

"Anh Lạc, câm miệng!" Hai tay Hoàng hậu nhanh chóng run bần bật.

Cuối cùng Hoằng Lịch cũng tìm về được âm giọng của mình, thần sắc nộ khí chưa ai thấy qua, quát to: "Nói, trẫm muốn nghe cô ta nói!"

Không ít cung nhân đều sợ tới mức quỳ trên mặt đất, hận bản thân có vận khí xui xẻo, cớ sao phải trực vào ngày hôm nay. Cá trong chậu còn lạnh run, e sợ bị Hoằng Lịch bừng bừng lửa giận cháy lan đến, thế mà kẻ đầu sỏ vẫn có bộ dáng điếc không sợ súng, dắt giọng nói: "Ai ai cũng nói, Hoàng thượng đột nhiên giải cấm cho Quý phi, là vì nể mặt Trực Lệ Tổng đốc, Cao Bân đại nhân!"

"Anh Lạc!" Hoàng hậu lập tức xông tới, lấy tay che miệng nàng lại.

Nhưng Ngụy Anh Lạc lại kéo tay nàng xuống, ở trong đôi mắt mọi người, tiếp tục nói không biết sống chết: "Hoàng thượng vì một thần tử đắc lực, mà hao tâm tổn trí sủng ái một Quý phi! Đường đường vua của một nước, lại tiểu ý nịnh nọt một nữ nhân, vậy có khác gì một cô nương thanh lâu lấy lòng một nam nhân đâu chứ? Tử Cấm Thành mênh mông này trở thành Tần lâu sở quán, Hoàng thượng thì trở thành cô nương nổi tiếng nhất rồi. Hoàng thượng vừa mới trấn an vỗ về Trữ Tú cung, tiếp theo tới ai vậy?"

Cô nương nổi tiếng nhất.

Cô nương nổi tiếng nhất!

https://thuviensach.vn

Cô nương nổi tiếng nhất...

'Leng keng' một tiếng, Hoằng Lịch giật xuống bội kiếm đang treo trên tường, bảo kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, ánh sáng loé chiếu, đâm thẳng tắp về phía Ngụy Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc sớm có phòng bị, trường kiếm chưa đến, nàng đã lăn xuống dưới gầm bàn, bàn con kia liền không may đỡ thay nàng, suýt nữa bị một nhát chém đôi.

"Hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng bớt giận!" Hoàng hậu vội vàng hô to.

Ngụy Anh Lạc lại núp dưới váy Hoàng hậu, 'ha ha' cười khoái chí, xa xa hét về phía Hoằng Lịch: "Hoàng thượng tức giận như vậy, chứng tỏ nô tỳ nói không hề sai. Nói lớn chút thì là vì nước vì dân, nói nhỏ đi thì vì thuận lợi trăm bề. Hoàng thượng bán đứng bản thân thì thôi, đừng trút giận lên người khác nữa! Đường đường vua của một nước, lại trở thành danh hoa khuynh quốc!"

Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ chịu khuất nhục như thế, Hoằng Lịch trong khoảnh khắc tức giận đến mức hai mắt choáng váng, người trước mắt, kiếm trong tay, tất cả đều hoá thành bóng, mơ hồ chồng chéo lên nhau. Hắn lắc lư thân thể, một cỗ nóng giận như lửa, từ lồng ngực chảy ngược ra cổ họng phun mạnh: "Người đâu, người đâu! Lôi ả tiện tỳ này xuống dưới, lập tức -- "

Lời còn chưa dứt, chất lỏng nóng chảy thuận theo cổ họng hắn trào ra.

Chỉ nghe 'phụt' một tiếng, một búng máu đờm chảy xuống mặt đất, màu đỏ xen lẫn sắc đen, trong đen có phiếm hồng, mơ hồ tản ra một mùi tanh khó ngửi.

https://thuviensach.vn

"Ha ha, tốt rồi tốt rồi!" Cửa lớn 'kẽo kẹt' mở ra, Diệp Thiên Sĩ vọt nhanh vào đây, vây quanh máu đờm trên mặt đất vài vòng, sau đó nét mặt rạng ngời, ngẩng đầu lên nói, "Bây giờ bệnh của Hoàng thượng mới khởi sắc rồi!"

Ngụy Anh Lạc thuận thế quỳ trên mặt đất, thu hồi sắc mặt 'người gặp người hận' trước kia, nhu thuận kính cẩn ngoan ngoãn thưa: "Anh Lạc nói lời ngông cuồng, đều vì chữa bệnh cho Hoàng thượng. Xin Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương thứ tội."

Ánh mắt Hoàng hậu hết băn khoăn nhìn nàng rồi lại đảo qua Diệp Thiên Sĩ: "Chuyện này... Tột cùng là thế nào?"

"Hoàng hậu nương nương, chuyện này để thảo dân giải đáp." Diệp Thiên Sĩ chắp tay nói, "Lúc trước thảo dân có đọc qua y án của Hoàng thượng, phát hiện bệnh tình dai dẳng không dứt, liên quan đến việc Hoàng thượng lao tâm quá độ mà máu đờm chưa thanh. Cho nên, thảo dân cả gan nhờ Anh Lạc cô nương giúp, cố ý chọc giận Hoàng thượng, để giải đống máu đờm tích tụ lâu ngày. Có như vậy, thể xác và tinh thần mới được khoan khoái dễ chịu, bệnh tình sẽ khỏi nhanh hơn."

Hoàng hậu mặc kệ mặt khác, chỉ quan tâm một điều: "Nếu nói như thế, Hoàng thượng sẽ chóng hết bệnh sao?"

"Đương nhiên!" Diệp Thiên Sĩ tràn đầy tự tin nói, "Ít thì bảy ngày, nhiều thì nửa tháng, Hoàng thượng khoẻ mạnh trở lại!"

Các ngự y chỉ mong một điều yên ổn, mọi thứ không cầu công lao chỉ cầu bất bại, vì vậy kê đơn sắc thuốc đều trung tính, hỏi bọn hắn bệnh khi nào lành, họ cũng chỉ lập lờ nước đôi nói nhanh nhanh cho qua.

Cũng không phải là không có ai nghĩ ra cách này, nhưng ai dám mạo hiểm làm liều chứ? Chỉ có danh y giang hồ Diệp Thiên Sĩ, mới to gan đề ra

https://thuviensach.vn

phương hướng 'hổ báo' đó, cho nên sở hữu sự nghiệp công lao trước mặt, hắn cũng không sợ mất đầu.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Hoàng hậu chắp tay trước ngực, giống như cầu nguyện Bồ tát.

Tâm trạng Hoằng Lịch lúc này không tốt tí nào, cổ họng hắn ken két rung động, sau nửa ngày vẫn không thốt nên lời, chỉ có thể duỗi một ngón tay run rẩy, trực tiếp hướng thẳng Ngụy Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc nhanh nhảu nói: "Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng vừa giải máu đờm có hại, thân thể còn suy yếu, hay là mau dìu người nằm xuống đi!"

Lời này giúp Hoàng hậu hồi phục tinh thần, liên tục gật đầu nói: "Đúng đúng! Các ngươi còn chờ gì nữa, còn không mau hầu hạ Hoàng thượng nằm xuống!"

Đám người Lý Ngọc luống cuống tay chân đỡ tới giường, thế mà Hoằng Lịch vẫn giãy giụa không chịu nằm xuống, một đôi mắt sung huyết nhìn trừng trừng lại Ngụy Anh Lạc, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, hết lần này tới lần khác há to miệng, một câu nói không nên lời.

Trên đời này không ai có thể hiểu hắn hơn Hoàng hậu. Hắn không cần mở miệng, Hoàng hậu đã 'đi guốc' trong bụng hắn vài dạo, có chút dở khóc dở cười nói: "Hoàng thượng, người hãy nguôi giận. Anh Lạc cũng vì muốn chữa bệnh thôi, nên cố tình chọc tức người, không phải có lòng mạo phạm!"

"Két, két..." Nhưng yết hầu hắn rung lên, Hoằng Lịch cố chấp không muốn buông tha, cứ chỉ tay thẳng mặt Ngụy Anh Lạc.

Hoàng hậu bất đắc dĩ, chỉ đành nháy mắt ra hiệu với Ngụy Anh Lạc một cái.

https://thuviensach.vn

"Ai nha!" Mí mắt Ngụy Anh Lạc lập tức nặng nề khép lại, "Nô tỳ, nô tỳ đột nhiên choáng váng hoa mắt..."

"Ối, ngươi làm sao vậy? Không lẽ bị lây bệnh rồi?" Hoàng hậu giả vờ giả vịt hô lên, "Mau, mau đưa người đi nghỉ ngơi! Diệp đại phu, phiền ngươi khám bệnh cho Anh Lạc!"

Một đám người ba chân bốn cẳng khiêng Ngụy Anh Lạc rời đi, phía sau là ánh mắt Hoằng Lịch nhìn chăm chú không rời.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đắng ngọt đan xen

Mấy ngày sau --

"Con tiện tỳ kia đâu rồi?"

Diệp Thiên Sĩ đang thu dọn hòm thuốc trên bàn, nghe xong lời này, quay đầu lại thắc mắc: "Hoàng thượng, người đang nói Anh Lạc cô nương sao?"

"Ngoài cô ta còn ai vào đây nữa?" Sau tấm màn trướng lờ mờ hiện ra một bóng người, rét lạnh như sương nói, "Mau gọi cô ta tới đây, trẫm muốn tự tay lột da cô ta ra!"

Hoàng hậu ngồi cạnh mép giường, một tay bưng chén nước thuốc màu nâu đang bốc khói nghi ngút, tay kia không ngừng quấy thìa bên trong cho nguội bớt, nghe vậy ngẩng đầu cười nói: "Hoàng thượng, Anh Lạc là vì chữa bệnh cho người nên mới nói năng ngông cuồng. Hiện tại, máu đờm của Hoàng thượng đã được thanh trừ, khí sắc cũng khá lên. Thần thiếp cho rằng, Anh Lạc chẳng những không có lỗi gì, ngược lại còn lập công lớn."

"... Rốt cuộc xú nha đầu đó cho nàng uống thuốc mê gì? Lời lẽ hoang đường của cô ta mà nàng cũng tin?" Hoằng Lịch lạnh lùng nói, "Theo trẫm thấy, nếu cô ta không sớm giấu những lời đó trong lòng, có thể thốt ra trôi chảy rành mạch thế sao? Cô ta rõ ràng mượn cơ hội chữa bệnh cho trẫm để trút giận cho hả dạ!"

Hoàng hậu thở dài: "Dù giờ Hoàng thượng muốn tìm cô ấy tính sổ, chỉ sợ cũng không được rồi."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch bỗng nhiên trầm mặc hẳn, màn trướng che đi biểu cảm của hắn lúc này, chỉ phản chiếu góc cạnh một bóng người vì bệnh mà mảnh khảnh gầy guộc, thật lâu sau mới lên tiếng: "... Vì sao?"

"Anh Lạc vừa về đã bị sốt cao, khắp người nổi đầy nốt đỏ. Diệp đại phu nói, vì cô ấy chăm sóc Hoàng thượng mà nhiễm bệnh, bây giờ rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, đổ bệnh theo." Hoàng hậu đưa tay vén lên tấm màn trước mắt, "Dù Anh Lạc có ngàn vạn lần không tốt, nhưng chỉ riêng chuyện cô ấy dày công hầu hạ, còn nhiễm phải bệnh nặng, Hoàng thượng cũng không nên trách tội cô ấy nhất thời nói ngông nữa! Nếu không, sau này còn ai dám cung cúc tận tụy, dốc sức hầu hạ đây?"

Sau màn lộ ra sắc mặt Hoằng Lịch lâm vào trầm tư, hắn chợt xoay đầu lại, âm u cười nói với Hoàng hậu: "Được, trẫm không trách cô ta, chẳng những không trách phạt, mà còn ban thưởng hậu hĩnh..."

Phòng sát vách Dưỡng Tâm điện, một cung nữ mang phần thưởng của Hoằng Lịch tới.

"Cái này, đây là..." Ngụy Anh Lạc nửa làm ổ trên giường, nửa nhìn chén thuốc đen sì trong tay đối phương, khóe mắt nhịn không được giật giật.

"Anh Lạc cô nương, đây là thuốc Diệp đại phu kê riêng cho cô theo lệnh của Hoàng thượng đấy, mau uống đi!" Cung nữ đi đến mép giường, một bên đỡ nàng ngồi dậy, một bên múc một thìa thuốc đưa đến bên môi.

Hoàng thượng ban tặng, sao có thể chối từ.

Ngụy Anh Lạc cực chẳng đã mới nuốt một ngụm, kết quả 'phụt' một tiếng, uống vào bao nhiêu đều phun ra hết sạch, một tay ôm cổ họng ho khan cả buổi, mới hoảng sợ nói: "Sao, sao lại đắng như vậy? Bên trong bỏ cái gì?"

https://thuviensach.vn

Cung nữ thành thật trả lời: "Hoàng liên."

Ngụy Anh Lạc lập tức cảm thấy không đúng: "Diệp đại phu kê thuốc cho Hoàng thượng đâu có hoàng liên!"

Cung nữ: "Hoàng thượng không có, nhưng phương thuốc Diệp đại phu kê cho cô thì nhất định phải có."

Ngụy Anh Lạc kinh ngạc thốt lên: "Vì sao?"

"Khẩu dụ đặc biệt của Hoàng thượng." Cung nữ mặt không biểu tình đáp, nhưng Ngụy Anh Lạc cảm thấy mình có thể xuyên qua lời nói của đối phương để trông thấy một khuôn mặt xét nét tính toán, "Hoàng liên thanh nhiệt trừ ẩm, giải độc hạ hỏa!"

"... Có thể không uống được không?" Ngụy Anh Lạc kinh hồn khiếp đảm nhìn một chén lớn sóng sánh nước thuốc hoàng liên.

"Để ta hầu hạ Anh Lạc cô nương dùng thuốc." Cung nữ lấy hành động thực tế đáp trả nàng.

Cùng thời điểm đó, bên trong tẩm điện Dưỡng Tâm điện.

Diệp Thiên Sĩ ở bên cạnh chăm sóc Hoằng Lịch, trong tay cũng cầm một chén thuốc, bên trong cũng là thuốc dạng chất lỏng, chỉ thiếu duy nhất vị hoàng liên.

Tuy là như thế, Hoằng Lịch uống vẫn chau mày, giống như để giảm bớt nỗi thống khổ của mình, thích thú mở miệng hỏi: "Diệp Thiên Sĩ, nha đầu kia uống thuốc chưa?"

Tính khí Hoàng thượng tới cũng vội mà đi cũng nhanh, mới buổi sáng còn "tiện tỳ đâu rồi", buổi tối đã thành "nha đầu kia", không biết đến ngày mai sẽ biến hóa kiểu gọi gì nữa. Diệp Thiên Sĩ trong lòng nghĩ một đằng,

https://thuviensach.vn

ngoài miệng nói một nẻo: "Có khẩu dụ của Hoàng thượng, đương nhiên là phải uống thuốc rồi. Nhưng mà thảo dân không hiểu, tại sao người muốn cô ấy uống hoàng liên?"

Hoằng Lịch hừ lạnh một tiếng: "Nha đầu đó trong bụng toàn ý nghĩ xấu, đều tích thành độc cả rồi. Hoàng liên có thể giải độc hạ hỏa, rất thích hợp với cô ta! Còn thuốc nào đắng nhất trị bệnh này nữa không?"

Tính tình thích gây náo nhiệt, dù là thiên tử thì cũng như người thường, vẫn là một nam nhân hẹp hòi 'có thù tất báo', tính toán 'ăn miếng trả miếng'. Diệp Thiên Sĩ chỉ có thể 'đạo hữu chết thây kệ, miễn bần đạo không chết (*)', cẩn thận trả lời: "Có hoàng liên, mộc thông, long đảm thảo, đều đắng vô cùng, nhưng đắng nhất phải kể đến khổ sâm -- "

(*) nghĩa dễ hiểu hơn nữa là 'bạn hiền, cậu chết cũng được, miễn là tôi không chết' (đạo hữu: cách gọi bạn bè của người tu đạo)

[editor: hai anh đúng là cực phẩm=)))))))]

Hoằng Lịch khoát tay chặn lời: "Bắt đầu từ hôm nay, một ngày ba lần, mỗi lần đều phải đổi một loại đắng khác nhau, nghĩ cách bắt cô ta phải nuốt cho bằng hết! Nếu không chịu uống, cưỡng ép đổ vào miệng cô ta! Thuốc đắng dã tật mới nhanh khỏi bệnh, trẫm làm như vậy là nghĩ cho ân nhân cứu mạng đó, ngươi hiểu chưa?"

"Vâng." Diệp Thiên Sĩ đáp.

"Ha ha ha ha..." Có lẽ đang tưởng tượng ra bộ dạng thê thảm vừa uống vừa ói của đối phương, Hoằng Lịch tâm tình cao hứng, nghĩ đi nghĩ lại bật cười ra tiếng. Diệp Thiên Sĩ lại dâng chén thuốc kề miệng hắn, hắn cũng không chê khó uống nữa, mỉm cười nuốt vào toàn bộ.

Diệp Thiên Sĩ thấy vậy, khóe miệng co quắp giật giật, cũng không dám nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Thực ra cũng không phải là chuyện xấu khi được Hoằng Lịch giao nhiệm vụ này, ít nhất hắn không cần bịa lý do để đi thăm Ngụy Anh Lạc.

Sau khi rời khỏi Dưỡng Tâm điện, Diệp Thiên Sĩ vai đeo hòm thuốc, chân không ngừng bước tiến về gian phòng sát sườn.

Cung nhân sớm đã được báo tin, nên hắn đi một đường không ai cản trở, nghênh ngang thẳng tới cửa phòng, đẩy ra đóng lại, nói với bóng người nằm trên giường: "Ngụy cô nương, là ta!"

Vốn đang hơi thở mong manh, khí tức ngột ngạt như mắc bệnh nặng, vậy mà khi Ngụy Anh Lạc nghe thấy giọng nói của hắn, bỗng nhiên như con thỏ nhỏ nhảy đổng lên, vẻ mặt oán giận: "Diệp đại phu, đừng thêm hoàng liên vào thuốc nữa được không? Đắng quá!"

"Chuyện đó ta không quản được, là bề trên an bài." Diệp Thiên Sĩ dựng ngón trỏ chỉ thiên, ý tứ ám chỉ đây là mệnh lệnh cưỡng chế của thiên tử, sau đó mở nắp hòm thuốc, từ bên trong lấy ra một chai thuốc nhỏ, "Cao lưu huỳnh đó chỉ dùng cho bệnh giới sang, không đúng bệnh của cô, đổi cái này đi!"

Dừng một chút, lại thăm dò hỏi han: "Anh Lạc cô nương, có điều ta không hiểu..."

Ngụy Anh Lạc giơ hai tay tiếp nhận: "Ngài cứ hỏi."

"Từ nhỏ đã biết bản thân dị ứng đậu phộng, sao cô còn cố ý ăn để giờ khắp người nổi lên mảng đỏ thế kia? Hơn nữa, còn nhờ ta ngụy tạo bệnh án giới sang..." Diệp Thiên Sĩ hỏi, lại nhớ tới động tác lẫn hành vi của Hoằng Lịch, trong nội tâm mơ hồ đã hiện lên một đáp án.

Chuyện này cũng không có gì phải che giấu, chi bằng cứ trả lời thật với hắn, để hắn khỏi nghĩ ngợi lung tung.

https://thuviensach.vn

"... Ta cố ý chọc giận Hoàng thượng, đợi khi người tỉnh táo lại, việc đầu tiên sẽ tới tìm ta tính sổ, nhưng nếu ta bị nhiễm bệnh, dù người có tức đến xì khói cũng không thể phạt ta." Ngụy Anh Lạc mỉm cười, sắc mặt vì bệnh mà tái nhợt, "Dù sao thì ai cũng biết, ta vì chăm sóc Hoàng thượng mới bị nhiễm bệnh."

Diệp Thiên Sĩ không ngờ lý do là vậy, cẩn thận nghĩ lại, thấy hết thảy đều hợp tình hợp lý, lập tức gật đầu bái phục: "Cô nương thông minh trung nghĩa, người khác khó có thể với tới. Cô yên tâm, thảo dân nhất định tận lực yểm trợ, tuyệt đối sẽ không lộ ra chút sơ hở nào!"

Ngụy Anh Lạc cười mà không nói.

Đợi đến lúc Diệp Thiên Sĩ đi rồi, nàng mới thì thào lẩm bẩm: "Trung nghĩa? Ta chỉ mượn dịp phát tiết nộ khí trong người thôi, ai bảo hắn đối xử như vậy với Hoàng hậu nương nương..."

Trong cung, phẩm chất của Hoàng hậu tốt 'một trời một vực' so với những người khác, quả thật như một đóa sen nở 'gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn'. Ngụy Anh Lạc rất quý mến nương nương, thậm chí có lúc nhịn không được còn so sánh Hoàng hậu với tỷ tỷ của mình, sau đó rút ra kết luận... Hai người này rất giống nhau, luận về phẩm cách, hay luận về dáng dấp ôn nhu khi chăm sóc nàng...

Một Ngụy Anh Lạc có thể vì tỷ tỷ mà vào cung, cũng có thể vì Hoàng hậu mà mắng nhiếc Hoằng Lịch.

"Mắng chửi người khác chỉ thoải mái nhất thời, còn chuỗi ngày tiếp theo lại sống chẳng dễ dàng..." Nàng than nhẹ một tiếng, nhưng không hề hối hận. Bên cạnh không ai chăm sóc, nếu có cũng không dám để họ hầu hạ. Nàng tự mở nắp bình, quẹt xíu thuốc lên tay, bôi lên vùng da dị ứng, sau đó thổi nến đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Nhẫn nhịn đau đớn, Ngụy Anh Lạc khó chịu trở mình. Vì tay nàng không với tới, nên những chỗ ửng đỏ không được bôi thuốc vừa ngứa vừa đau.

... Là ai?

Ngụy Anh Lạc không mở mắt ra, tiếp tục khép chặt giả vờ ngủ.

Một bàn tay lạnh buốt sờ lên trán nàng, lẳng lặng đo nhiệt độ, thật lâu sau mới bỏ ra.

Sau đó, tiếng mở nắp lọ vang lên, bàn tay đó một lần nữa chạm vào người nàng, mang theo mùi thơm dịu của thuốc, động tác vừa nhẹ vừa chậm, bôi lên phía sau cánh tay, cần cổ, sau bả vai... đúng là những chỗ nàng không với tay được. Hắn thoa thuốc từng nơi từng nơi, nhưng không hề vượt rào nửa bước, phần lưng và eo là vùng cấm kỵ với nam nhân, hắn đều không lợi dụng sờ soạng. Vì thế, dù bây giờ nàng "ngủ" hay coi như tỉnh dậy, đều sẽ không trách cứ hắn.

Đúng vậy, đây là một bàn tay đàn ông.

Nàng biết chủ nhân bàn tay này.

Vặn nắp bình đóng lại, trong phòng trở nên yên tĩnh.

Ngụy Anh Lạc vẫn còn nhắm mắt, cơ thể thoải mái hơn nhiều, nhưng nội tâm lại ngưa ngứa tê dại. Lúc này nàng không biết có nên mở mắt không? Không biết có nên nhìn hắn, cười với hắn?

Sợ hắn lại giống như mọi khi, chạy trối chết.

Cho đến khi một đôi môi mềm mại hôn trên lông mi nàng, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, dịu như mãnh hổ ngửi tường vi.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cực lực khắc chế lắm mới có thể giữ cho lông mi không như nội tâm bây giờ, một mảng rối loạn run nhè nhẹ.

Chờ đến lúc thanh âm đóng cửa khe khẽ vang lên, nàng mới mở to mắt, thở dài một hơi, giơ tay sờ lên hàng mi vừa bị thơm qua.

"... Lần bệnh này." Giữa màn đêm đen kịt, khóe môi Ngụy Anh Lạc không nhịn được vểnh lên, "Cũng không hoàn toàn là chuyện xấu."

Bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ, nhẫn nhịn chịu đựng uống thuốc của Diệp Thiên Sĩ đến ngày thứ mười. Bên trong sở thị vệ, Phó Hằng lật xem một cuốn binh thư trong tay, một đôi tay bỗng nhiên từ sau lưng duỗi ra, bịt kín ánh mắt của hắn.

"Anh Lạc, sao cô đến đây?" Phó Hằng tùy ý để nàng che mắt của mình, dễ dàng đoán ra thân phận của đối phương, cười hỏi, "Sức khỏe khá hơn chưa?"

"Sao ngài biết là ta hay vậy?" Ngụy Anh Lạc thả tay xuống, lượn quanh người hắn. Ốm đau của mấy ngày trước tựa hồ khiến nàng gầy đi chút ít, lộ rõ vòng eo nhỏ nhắn, một phát đã ôm trọn. Nhưng nụ cười của nàng càng rung động lòng người hơn trước, dù sao nàng cười với hắn vẫn luôn khác biệt so với người khác, "Ta khỏe nhiều rồi, nhờ có vị công tử ốc nào đó chăm sóc tỉ mỉ, mỗi đêm giúp ta đắp khăn hạ sốt, lau sạch tay ta bằng nước lạnh."

"Khụ." Nghe thấy danh xưng công tử ốc này, Phó Hằng mất tự nhiên co tay che miệng, ho khan một tiếng, "Người đó là ai vậy?"

Nhìn hắn giả ngu, Ngụy Anh Lạc dứt khoát giả ngu cùng hắn, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi: "Không phải là ngài sao?"

Phó Hằng lắc đầu.

https://thuviensach.vn

"... Làm sao bây giờ?" Ngụy Anh Lạc cắn cắn môi dưới, hàm răng trắng tinh đặt trên cánh môi đỏ mọng lưu lại tia trắng nhợt nhạt, "Ta cứ nghĩ vị công tử ấy là ngài, nên mới đồng ý để hắn bôi thuốc cho ta, chứ những chỗ đó bình thường ta không cho phép nam nhân khác động vào đâu..."

Phó Hằng nghe vậy sững sờ.

"Nếu không phải ngài thì ta đi đây." Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng thở dài, quay người rời đi.

"Đợi một chút!" Rút cuộc Phó Hằng ngồi không yên nữa, đứng dậy kéo giữ cánh tay nàng.

"... Ngài còn muốn nói gì nữa?" Nàng sau khi từ biệt, mắt vẫn không nhìn hắn.

"Ta..." Trong phút chốc, Phó Hằng cũng không biết nên nói gì.

Đúng là tự làm tự chịu, tội gì phải nói dối thế, giờ mình làm sao "xuống đài" đây?

"Phó Hằng!" Đang lúc Phó Hằng sầu não hết sức, chợt bạn tốt của hắn nói oang oang ngoài cửa, "Thức mười đêm liền trực thay ngươi, ta mỏi rã rời -- "

'Kẽo kẹt' một tiếng, cửa lớn mở ra, Hải Lan Sát đứng hình sững sờ, tay giữ nguyên động tác đẩy cửa, tròng mắt trái phải bỗng nhúc nhích chuyển dời, cười ngượng nói: "Ta không quấy rầy hai người chứ? Ta đi liền đây, đi liền đây, các ngươi cứ tiếp tục, cứ tiếp tục ha..."

"... Mười đêm?" Ngụy Anh Lạc chợt đấm một quyền lên ngực Phó Hằng, hai gò má đỏ rực như môi nàng, nói là phẫn nộ hắn, lại giống như là thẹn thùng hơn, cắn răng nói, "Còn chối không phải ngài nữa đi!"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng nhìn bóng lưng nàng đạp cửa mà đi, nhịn không được lấy tay xoa xoa ngực. Hắn cảm giác mình cũng đổ bệnh rồi, chỗ ngực bây giờ vừa ngứa lại vừa mềm, y như ngâm mình trong làn nước ấm, lại giống như đắm chìm giữa biển hoa.

"Ta không cố ý đâu mà." Hải Lan Sát thấy Ngụy Anh Lạc chạy, cho rằng là lỗi của mình, chà chà đôi bàn tay, cẩn thận từng li từng tí nịnh nọt, "Hay là... ta trực thay ngươi một buổi nữa nhé?"

Phó Hằng nện một quyền lên ngực hắn, mà quyền này không giống như quyền "mèo cào" khi nãy của Ngụy Anh Lạc, lực đạo cứng như đá, khiến Hải Lan Sát thiếu chút nữa phải hộc máu.

"Không cần!" Phó Hằng cười nói, "Tên miệng rộng này!"

Đáy lòng hắn như nở hoa tầng tầng lớp lớp, nếu đem so sánh thì, có một người khác tâm tình lại không tốt như vậy.

"Ngươi nói gì?"

Bên trong Dưỡng Tâm điện, tiếp tục một chén trà nữa vỡ tan.

Sắc mặt Hoằng Lịch vô cùng khó coi, ngồi ở mép giường hắn học: "Con tiện tỳ kia trở về Trường Xuân cung rồi? Hồi nào? Không phải cô ta đang bệnh sao?"

"Bẩm Hoàng thượng, Ngụy cô nương đã khỏi hẳn, nên đêm qua dọn về lại Trường Xuân cung rồi." Lý Ngọc cẩn trọng trả lời.

Hoằng Lịch nghe xong, giận không kìm được, tiện tay lật đổ chậu đồng bên cạnh, chậu đồng lăn xuống, nước ấm chảy lan đầy đất, người trong điện cũng quỳ đầy đất.

https://thuviensach.vn

"Rõ ràng cô ta bệnh sau trẫm, muốn hết cũng cần ít nhất một tháng!" Hoằng Lịch lạnh lùng chất vấn, "Tại sao cô ta có thể khỏi bệnh trước trẫm hả?"

"Cái này... Cái này..." Lý Ngọc ấp a ấp úng nói, "Có lẽ... cô ấy bệnh nhẹ hơn chút?"

"Vì cô ta vốn không hề có bệnh!" Hoằng Lịch cả giận nói, "Mau tìm tiện tỳ đó lôi tới đây, trẫm nhất định phải tự tay lột da cô ta ngay bây giờ!"

"Hoàng thượng sao lại nổi trận lôi đình vậy?" Một âm thanh ôn hòa nhã nhặn bỗng nhiên vang lên, mọi người theo tiếng nhìn lại, đều thấy dáng vẻ đối phương tươi cười mà định thần lại.

Trên đời chỉ có hai nữ nhân sở hữu nụ cười, có khả năng làm yên ổn lòng người: một là Quan Âm, hai là Hoàng hậu.

Khi Hoằng Lịch trông thấy nụ cười ấy, nộ khí đã vơi bớt phân nửa, đang định phát tiết lửa giận còn dư cho hết, chợt nghe nàng nói: "Lúc nãy trên đường tới đây, thần thiếp nghe được nhiều cung nhân ngợi ca Hoàng thượng đó."

"A?" Hoằng Lịch cảm thấy bất ngờ, "Bọn họ khen gì?"

"Nhiều lắm." Hoàng hậu ngồi xuống mép giường, "Thí dụ như, Hoàng thượng có thể nhịn người không thể nhẫn. Ngụy Anh Lạc mạo phạm để chữa bệnh cho người, người lại không chút so đo, đúng là một vị minh quân khoan hồng độ lượng."

Hoằng Lịch nghe xong, sắc mặt trở nên cổ quái.

"Không những không trách nhé, lúc biết cô ấy bị chính mình lây bệnh, Hoàng thượng lại không hề đuổi đi, trái lại còn đồng ý cho cô ấy ở lại

https://thuviensach.vn

Dưỡng Tâm điện, còn bảo đại phu giỏi nhất xem bệnh cho, quả thật quân vương có đức, thiên cổ khó tìm..." Hoàng hậu tiếp tục nói.

"Đủ rồi!" Cuối cùng Hoằng Lịch nghe không vô nữa, mở miệng cắt ngang nàng.

Hoàng hậu liền không lên tiếng nữa, khuôn mặt mỉm cười nhìn lại hắn.

Lý Ngọc cẩn thận dò xét sắc mặt hai người, thấy bọn họ không ai mở miệng, đành phải mở miệng chính mình: "Hoàng thượng, còn... còn muốn bắt Ngụy Anh Lạc về đây không?"

Hoằng Lịch không thể xả tức lên người Hoàng hậu, nên thấy Lý Ngọc tự chui đầu vào họng súng, hắn lập tức quay đầu, giơ chân đeo long ủng đạp thẳng ngực Lý Ngọc, bùng phát bao nhiêu lửa giận tích tụ. Chứng kiến hắn ngã lăn sóng soài ra đất, Hoằng Lịch nổi giận đùng đùng quát: "Ngươi không nghe à? Người ta xả thân mạo phạm, là vì cứu trẫm! Bản thân cảm nhiễm bệnh nặng, là vì chăm trẫm! Chuyện này truyền ra ngoài, ai nấy đều khen cô ta là trung hầu không sợ cường quyền! Huống chi, bây giờ cô ta đã khỏi bệnh, cũng không bắt bớ được gì! Nếu hiện giờ trẫm giáng tội, há chẳng phải là một hôn quân không biết tốt xấu sao? Bây giờ trẫm mới đúng là kẻ câm ăn hoàng liên, có đắng khổ mà không nói nên lời!"

Nói liên tù tì một tràng, sắc mặt hắn thực lộ ra sầu khổ, phảng phất như liên tiếp ăn một loạt hoàng liên, mộc thông, long đảm thảo, khổ sâm...

Những thứ hắn bỏ vào chén thuốc Ngụy Anh Lạc, bây giờ toàn bộ nằm ngay trong miệng hắn.

Thực đắng, đắng không thể tả.

P.s: đắng lòng=)))))

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Dâng lễ

"Để chúc mừng Hoàng thượng đã hoàn toàn khỏi bệnh, bản cung định tặng cho người một món quà." Từ Dưỡng Tâm điện trở về, Hoàng hậu cho gọi Ngụy Anh Lạc và đại cung nữ tập trung lại, "Giúp bản cung chọn ra một bức đi, các ngươi cảm thấy cái nào đẹp hơn?"

Trưng bày trước mặt mọi người là hai bức tranh vẽ. Tấm họa thứ nhất tên là《 Sơn Thủy Đồ 》, cánh buồm lẻ loi xa khuất bóng, chỉ thấy Trường Giang trôi cuối trời (1). Tấm họa bên cạnh gọi là《 Lạc Thần Đồ 》, uyển chuyển bước đùa trên sóng lượn, tha thướt xiêm y phủ gót hài (2).

(1) trong bản gốc tiểu thuyết là hai câu "Cô phàm viễn ảnh bích không tận/ Duy kiến Trường Giang thiên tế lưu". Đây là hai câu cuối nằm trong bài thơ nổi tiếng "Hoàng Hạc lâu tống Mạnh Hạo Nhiên chi Quảng Lăng" (Lầu Hoàng Hạc tiễn Mạnh Hạo Nhiên đi Quảng Lăng) của nhà thơ Lý Bạch

(2) trong bản gốc tiểu thuyết là hai câu "Lăng ba vi bộ/ La miệt sinh trần", lấy từ bài "Lạc Thần phú" (Bài phú về nữ thần sông Lạc) của Tào Thực (con trai Tào Tháo)

Minh Ngọc giành nói: "Đương nhiên là《 Sơn Thủy Đồ 》! Bức họa của Phú Sát thị vệ mang đến, không còn gì đẹp hơn..."

Bình luận này không hề chỉ ra ưu khuyết của hai bức vẽ, giữa những câu chữ đều là trăm phương ngàn kế lấy lòng.

https://thuviensach.vn

Mà lại nịnh hót một người không có mặt ở đây. Hoàng hậu liếc nhìn cô ta nhàn nhạt, sau đó chuyển dời ánh mắt sang Ngụy Anh Lạc: "Ngươi thì sao?"

"Hồi nương nương." Ngụy Anh Lạc suy nghĩ một chút rồi nói, "Nếu cho Anh Lạc lựa chọn, nhất định sẽ tặng Hoàng thượng《 Lạc Thần Đồ 》."

"Tại sao?" Hoàng hậu hỏi.

"Bức này Lạc Thần lúc nhìn quanh, có ba phần tư thái giống Hoàng hậu." Ngụy Anh Lạc cười nói, "Mỗi khi Hoàng thượng thấy bức họa, liền sẽ nghĩ tới người vẽ tranh, không tốt sao?"

Kỳ thật nàng cũng là nịnh nọt, nhưng bất đồng với Minh Ngọc ở chỗ, giữa những hàng chữ đều là tình ý chân thành, vả lại muốn lấy lòng người tốt ở ngay trước mắt.

Cuối cùng, Hoàng hậu quyết định dâng lên 《 Lạc Thần Đồ 》.

Phát sinh chuyện như thế, Minh Ngọc lại có hiềm khích với Ngụy Anh Lạc, chỉ là lúc này không bằng ngày xưa. Ngụy Anh Lạc đã thay thế cô ta trở thành đại cung nữ được sủng ái nhất Trường Xuân cung, thậm chí còn được đọc sách viết chữ do một tay Hoàng hậu dạy dỗ. Tuy hai người phận là chủ tớ, nhưng thực tế có nửa là thầy trò, nghĩa tình sâu sắc khó ai sánh được, vì vậy không dễ để Minh Ngọc ngáng chân được nàng, ngay cả trực tiếp chế giễu nàng cũng không thể.

Thế nên sau đó, có hai vị tú nữ định vào bái kiến Hoàng hậu liền gặp xúi quẩy.

"Hoàng hậu nương nương đang nghỉ ngơi, không tiện tiếp đãi." Minh Ngọc lạnh lùng hướng mắt về phía hai tiểu chủ tử, "Mời hai vị về đi."

https://thuviensach.vn

Nếu đổi lại là Ngụy Anh Lạc, nhất định sẽ nhận ra hai vị tiểu chủ này. Không phải ai xa lạ, chính là hai tú nữ xuất chúng nhất ở buổi điện tuyển hôm đó, một người bề ngoài đoan hiền, vóc dáng lẫn tướng mạo có vài phần tương tự Hoàng hậu, chính là Nạp Lan Thuần Tuyết; người còn lại có tính nhát gan ngại phiền hà, nhưng được trời ban cho tâm mạo xinh đẹp như Tây Thi, là Lục Vãn Vãn.

Chưa từng bị một hạ nhân đối đãi vô phép như thế, sắc mặt Nạp Lan Thuần Tuyết khẽ biến, lặng lẽ đút một thỏi bạc vào tay áo Minh Ngọc: "Minh Ngọc cô nương, ta đã đặc biệt sai người mang huyết yến từ Phúc Kiến tới, muốn dâng lên Hoàng hậu nương nương, mong cô vào trong bẩm báo một tiếng."

Minh Ngọc tung hứng thỏi bạc trong tay, sau đó khinh thường ném vào người Nạp Lan Thuần Tuyết, ánh mắt mỉa mai đảo qua: "Trường Xuân cung hưởng nhiều long ân, vật trân quý nào mà chẳng có, chỉ là huyết yến mà thôi, nghĩ chưa ai thấy qua sao?"

"Ngươi..." Ngay cả một người luôn có tính khí tốt như Lục Vãn Vãn đầu đã muốn phát hỏa.

Nạp Lan Thuần Tuyết giữ chặt cánh tay nàng, nhẹ nhàng lắc đầu: "Được rồi, hôm khác chúng ta sẽ tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương sau."

Trên đường trở về, Lục Vãn Vãn nhịn không được buông lời phàn nàn: "Rõ ràng muội có nghe thấy tiếng nói bên trong chính điện, thế mà Minh Ngọc lại một mực chắc chắn Hoàng hậu không có ở đó, sao cô ta có thể coi thường sỉ nhục chúng ta như thế?"

Nạp Lan Thuần Tuyết cười lạnh một tiếng: "Trường Xuân cung không giữ người, chẳng lẽ chúng ta còn không biết tới nơi khác sao? Đi, đến Trữ Tú cung!"

https://thuviensach.vn

Ban đêm, hai thân ảnh chợt lóe tiến vào Trữ Tú cung. Đèn dầu yếu tàn, phản chiếu trên cửa sổ ba cái bóng đang ngồi đối mặt nói chuyện. Ngoại trừ ánh nến trên bàn, không ai biết rõ ba nữ nhân ấy bàn bạc thương lượng chuyện gì.

Minh Ngọc sẽ càng không biết, bản thân trong lúc vô tình đã gây ra họa.

Cô ta vẫn hối hận, một hồi thì thù Ngụy Anh Lạc chiếm sủng ái của mình, chốc chốc lại oán Hoàng hậu có mới nới cũ, sau đó cân nhắc trong lòng phải làm gì mới có thể đoạt lại sủng ái, đoạt lại địa vị.

Biện pháp vẫn chưa có, cơ hội vẫn chưa đến. Mãi cho tới mấy ngày sau, chính điện Càn Thanh cung mở tiệc, phi tần hậu cung nườm nượp dâng tặng lễ vật, cung chúc Hoàng thượng long thể an khang.

Yến hội cực kỳ náo nhiệt, rực rỡ nhất bao giờ cũng là Tuệ quý phi. Vị này tựa hồ trời sinh đã thích ứng tình huống như vậy, biết rõ mình nên làm gì để trở nên thu hút trong mắt tất cả mọi người ở đó. Chỉ thấy cô ta vỗ tay nhè nhẹ, tấm vải vàng từ hai bên kéo xuống, lộ ra một dàn thái giám đang cầm nhạc cụ Tây dương trong tay.

Đủ loại nhạc cụ kỳ lạ bao gồm đại đề cầm (đàn Cello), tiểu đề cầm (đàn Violin), đan hoàng quản (kèn Clarinet), trường địch (sáo Flute), phong cầm (đàn Accordion) đồng thời tấu vang, thanh thế to lớn, bỗng nhiên dìm bức tranh《 Lạc Thần Đồ 》của Hoàng hậu chìm nghỉm.

Hoằng Lịch tận mắt nhìn thấy những nhạc cụ này, được nghe khúc điệu âm vang hùng hồn từ xa, chợt hơi giật mình thất thần, giống như hòa mình vào hồi ức xưa cũ, không dứt ra được.

-- những thứ này là nhạc cụ Tây dương của tổ phụ Thánh tổ gia Khang Hi Đế. Lúc Hoằng Lịch còn nhỏ, có một thời gian hai ông cháu cùng theo

https://thuviensach.vn

học một vị giáo sĩ truyền đạo, thanh âm của tiểu đề cầm hòa lẫn với trường địch khi ấy, đến nay vẫn là ký ức đẹp nhất trong lòng hắn.

"Quý phi có lòng rồi." Hoằng Lịch thở dài.

Ai nấy đều nghĩ trong bụng, chỉ sợ lần yến hội này, Tuệ quý phi lại đứng đầu trong việc có được niềm vui của Hoàng thượng, người khác không chủ động tranh giành cũng khó cạnh tranh được với cô ta. Điều khiến mọi người kinh ngạc là, xưa nay cô ta nổi tiếng ngang ngược bá đạo, thế mà hiện giờ lại có thái độ khác thường, giới thiệu một nữ tử với Hoằng Lịch, cam chịu san sẻ long ân với người khác.

"Hoàng thượng, không chỉ mình thần thiếp dốc hết tâm tư cho lễ thọ của người, Thư quý nhân cũng rất tận tâm tận lực." Tuệ quý phi chỉ đích danh nữ nhân kia, "Người có muốn xem thử lễ vật của muội ấy không?"

"Thư quý nhân?" Nữ tử hậu cung quá nhiều, hiển nhiên Hoằng Lịch không cách nào biết được ai, chỉ đơn giản nhìn mặt mũi nàng ta một cái, rồi gật gật đầu.

Minh Ngọc thấy cô ta, trong nội tâm rơi lộp bộp một tiếng.

Nàng nhận ra đối phương, không phải là tú nữ vài ngày trước bị mình châm chọc khiêu khích, sau đó đuổi ra Trường Xuân cung ư? Sao bây giờ lại đi nhờ vả Tuệ quý phi rồi?

Nạp Lan Thuần Tuyết dâng lên một tòa tháp phật lưu ly. Tháp lưu ly không phải là thứ đồ hiếm lạ gì, quý giá chính là hạt xá lợi (1) trên đỉnh tháp. Sau khi cao tăng Hi Viên thời Tống triều viên tịch (2), trong hơn bảy trăm viên xá lợi có một viên trân quý nhất, tương truyền là do trái tim hóa thành, nên được hậu thế xưng là "Phật chi liên".

(1) là những hạt nhỏ có dạng viên tròn hình thành sau khi thi thể được hỏa táng hoặc thân cốt sau khi chết của các vị cao tăng Phật giáo. Trong thế

https://thuviensach.vn

giới Phật giáo chúng thường được xem là các bảo vật

(2) chết (từ trang trọng nói về các nhà sư)

"Hoàng thượng." Tuệ quý phi thừa dịp nói, "Chẳng phải Thái hậu cũng đang tìm viên "Phật chi liên" này sao?"

Mặc dù lễ vật này không làm Hoằng Lịch vui mừng, nhưng Thái hậu nhất định sẽ yêu thích nó.

Mắt thấy vì sự hách dịch của mình mà tú nữ đó sắp một bước lên trời, lòng dạ Minh Ngọc càng trở nên nóng nảy bất an.

"Nàng có lòng rồi." Hoằng Lịch gật gật đầu, quay đầu nói với Hoàng hậu, "Hoàng hậu, ngoài tòa tháp phật lưu ly này, hãy chọn ra một vài món lạ lẫm thú vị trong số lễ vật còn lại, tất cả mang đến cho Thái hậu."

"Vâng." Hoàng hậu khiêm nhường cung kính đáp, chôn giấu buồn bã vào tận đáy lòng.

So sánh với dàn nhạc Tây dương và tháp lưu ly xá lợi, bức 《 Lạc Thần Đồ 》 của nàng trở nên tầm thường không đáng nhắc tới, Hoằng Lịch chỉ liếc thoáng qua rồi ném ra sau đầu, hoàn toàn không nhận ra người trong họa có ba phần tương tự như nàng, có lẽ vì nhìn nàng riết quen rồi nên không còn để tâm nữa

"Anh Lạc." Thu liễm lại tâm tư ảm đạm, Hoàng hậu thấp giọng phân phó, "Cất kỹ tháp lưu ly."

"Vâng, nương nương." Anh Lạc nhìn nàng thương cảm, ôm tháp lưu ly trong người, cùng một đám thái giám và cung nữ phụ trách việc này bước ra cửa, đồng loạt hướng về đông thứ gian chứa lễ vật.

Con ngươi Minh Ngọc đảo một vòng, âm thầm đi theo.

https://thuviensach.vn

Lễ vật rất nhiều, chuyện thứ nhất Ngụy Anh Lạc muốn làm, không phải chọn lựa, mà là thống kê danh sách.

"Một cặp đèn Vạn Tự Cẩm Địa Đoàn Thọ Văn."

Ngụy Anh Lạc nâng bút chấm mực, viết giấy thoăn thoắt.

"Một cặp bình Hạc Lộc Tiên Linh Bích Hoa."

Ngụy Anh Lạc mới ghi đến chữ "Tiên", thình lình bên cạnh một cánh tay thò ra, chộp lấy tập giấy.

Nhíu chặt lông mày, Ngụy Anh Lạc quay đầu chất vấn: "Minh Ngọc, cô muốn làm gì?"

"Đăng ký nhập sổ, bảo quản trân phẩm, xưa nay đều là công việc của ta, không cần cô vượt chức làm thay!" Minh Ngọc ôm chặt quyển sổ, người sáng suốt đều nhìn ra được cô ta hiếu thắng, cướp đoạt sai việc.

Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm cô ta: "Là Hoàng hậu nương nương lệnh ta ghi tên."

Lúc nãy trên đường tới đây, Minh Ngọc đã nghĩ ra xong lý do: "Cô không nghe thấy Hoàng thượng dặn dò sao? Cần chọn ra hai hoặc ba vật phẩm mà Thái hậu thích, cô biết sở thích của Thái hậu nương nương không?"

Thấy Ngụy Anh Lạc im thin thít, nội tâm Minh Ngọc nhẹ nhàng thở ra, thừa thắng xông lên tiếp tục: "Nếu cô đã không biết gì, đừng đứng ở đây vướng tay vướng chân nữa! Trân Châu, tiếp tục!"

Tiểu cung nữ vừa được gọi tên không biết làm sao, đành hướng mắt về phía Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

Lấy hiểu biết của mọi người đối với Ngụy Anh Lạc, đoán rằng nàng sẽ phản đối đến cùng, dù sao đây chính là người mà ngay cả Hoàng đế cũng dám mắng xối xả, nhưng không ngờ nàng bỗng nhiên cười cười: "Thời gian ta nhập cung ngắn ngủi, dĩ nhiên không biết sở thích của Thái hậu. Vẫn là phải làm phiền Minh Ngọc cô, nhập sổ cẩn thận rõ ràng, lần lượt chọn lựa."

"Đợi đã!" Minh Ngọc hét lên với bóng lưng nàng, rõ là cô ta cướp việc của đối phương, thế mà còn giả vờ giả vịt ra vẻ bố thí, "Khỏi phải đi. Ở đây còn nhiều việc cần xử lý, cô có thể ở lại giúp ta."

"Không cần." Ngụy Anh Lạc khước từ "ý tốt" của cô ta, đầu cũng không ngoảnh lại mà bước ra ngoài, "Cô biểu hiện anh dũng như vậy, đương nhiên ta không xấu tính đoạt công. Cô yên tâm, ta sẽ bẩm báo với Hoàng hậu nương nương, tất cả công lao đều là của cô!"

"Mà ta." Ngụy Anh Lạc ra khỏi cửa, nhìn lên bầu trời đầy sao, thâm cung sâu kín, nghĩ thầm: "Vừa dịp tranh thủ cơ hội này làm việc cấp thiết."

Cung nữ vô phận sự thì không được rời cung, thế nên nếu Hoàng hậu không sai bảo gì, nàng hầu như chết dính ở Trường Xuân cung từ sáng đến tối, khó có cơ hội gặp mặt chủ tử khác trong cung, Càn Thanh cung thì càng không cần nhắc đến.

"Nếu vào đêm tỷ tỷ chết, có người từ Càn Thanh cung đến Ngự hoa viên hành hung, một lượt cả đi lẫn về mất khoảng bao lâu? Có thể né được tuần tra không?" Ngụy Anh Lạc đứng ở cửa đại điện, từng bước từng bước đi tới Ngự hoa viên, lẩm nhẩm trong đầu, "Một bước, hai bước, ba bước..."

Nàng vẫn bước đều bước một ra khỏi Càn Thanh cung. Từng tiếng nâng ly cạn chén, từng ngọn đèn đuốc suy tàn dần dần mất hút sau lưng, chỉ còn lại một bóng hình nhỏ nhắn trơ trọi, một thân một mình lẻ loi tiến vào Ngự hoa viên.

https://thuviensach.vn

"Ba trăm bước, ba trăm lẻ một bước, ba trăm... A nha!" Thình lình một bàn tay không biết từ đâu chui ra, túm chân níu nàng xuống một nơi ngay bên ngự lộ.

Đột ngột bị kéo một phát, Ngụy Anh Lạc thiếu chút nữa hồn xiêu phách lạc, nhất là sau khi cái tay này lôi nàng xuống xong, còn xấu xa vươn ra trước, hai tay hữu lực ôm chầm ngang eo nàng.

[editor: Phó Hằng trong truyện bạo thật=))))]

Ngụy Anh Lạc không chút nghĩ ngợi, gót chân hung hăng đạp xuống, giẫm mạnh lên chân đối phương.

"Người đâu --" nàng cao giọng đang muốn tri hô, một thanh âm ôn nhu như ánh trăng, kề sát tai nàng nhẹ nhàng thì thầm: "Cầu đá ẩn sâu trong đêm tối, ánh trăng huyền ảo phủ đầy sương. Phất tay ngự phục lượn trở về, tay áo thoáng qua một làn hương (*)."

(*) trong bản gốc là:

"Thạch lương thâm xử dạ mê tàng,

Vụ lộ minh luy hộ nguyệt quang.

Tróc đắc ngự y toàn phóng thủ,

Danh hoa phi xuất tụ trung hương."

Bài thơ này mình tìm trên mạng nhưng không ra kết quả, nên không biết tên tác giả

Ngụy Anh Lạc ngừng giãy giụa, tựa đầu lên ngực đối phương, trầm thấp một tiếng: "Thiếu gia, đột nhiên ngài tóm chân ta làm ta sợ chết khiếp."

https://thuviensach.vn

Thiếu gia của nàng chỉ có một người.

Phó Hằng ôm nàng đứng trong một lão hổ động (*), thạch đá bên cạnh gập ghềnh đặc sắc, có một chùm dây thường xuân xanh biếc leo lên tảng đá màu xám trắng, bóng cây chập chờn, loang lổ rơi trên người bọn họ.

(*) các bạn cứ hiểu đó là một cái động :v

"Dẫu sao ta cũng là thị vệ Tử Cấm Thành." Phó Hằng mỉm cười nói, "Bắt quả tang một tiểu cung nữ không tuân quy củ, ban đêm đi lại lung tung trên ngự lộ, nên hiển nhiên muốn kéo cô ấy lôi xuống rồi."

Ngụy Anh Lạc hừ một tiếng, tựa hồ bất mãn hết sức với lời giải thích của hắn: "Nói như vậy, nếu gặp một tiểu cung nữ khác đi ngang qua đây, ngài cũng kéo cô ta ôm eo áp ngực thế này chắc?"

"Không có ai gan to như cô trong Tử Cấm Thành này nữa đâu." Phó Hằng thở dài.

Lúc này, Ngụy Anh Lạc mới hé miệng cười cười với hắn.

"Để ta đoán xem, cô nửa đêm canh ba mò tới đây, nhất định không phải đi hóng gió, chắc hẳn... là muốn đi lại một lần con đường từ Càn Thanh cung đến Ngự hoa viên." Phó Hằng nắm rõ tính nàng trong lòng bàn tay, thoáng cái đã đoán ra được nàng muốn làm gì, hơi có chút bất đắc dĩ nói, "Cô không cần làm thế. Chẳng phải ta đã giúp cô điều tra rồi sao? Đêm đó không ai rời bỏ dạ yến cả."

"Lúc đó có hơn bốn trăm người, thể nào cũng sẽ bỏ sót." Ngụy Anh Lạc không chịu không buông tha, quyết không bỏ qua đầu mối duy nhất này, "Có thể có người lén lút rời tiệc, cả đi lẫn về đều không quá nửa canh giờ!"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng không dám gật bừa: "Con đường này ta từng đi qua rất nhiều lần, thời gian đi hết rất nhanh, nhưng muốn tránh né thị vệ tuần tra là không thể."

Ngụy Anh Lạc cắn cắn môi, lại đưa ra một khả năng khác: "Nếu đối phương xuất thân cao quý, có thị vệ giúp hắn giấu giếm thì sao?"

Phó Hằng lắc đầu: "Thị vệ chỉ trung thành với Hoàng thượng, chỉ nghe một mình người sai khiến. Một tông thất sao có thể tùy ý sử dụng?"

Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, cười nói: "Vậy cũng chưa chắc, có một Di thân vương chẳng phải từng nghe Gia tần xúi giục, cố tình gây khó dễ ta sao?"

Còn Khánh Tích nữa... Một người bình thường chú ý thận trọng như hắn, lại khó kháng cự dụ hoặc vinh hoa phú quý, nên đã dễ dàng bán đứng nàng như thế.

Phó Hằng đang muốn nói gì nữa, bỗng nhiên một tiếng nổ long trời lở đất vang trên đỉnh đầu như lôi đình rung động. Ngụy Anh Lạc giật thót tim, hai tay ôm eo Phó Hằng: "Tiếng gì thế?"

Thường ngày nàng toàn lộ ra điệu bộ kiên cường, chuyện gì cũng đều muốn nhúng tay làm, tự mình đương đầu gánh vác, hiếm lắm mới toát ra dáng vẻ tiểu nữ nhi thế này, khiến Phó Hằng cảm thấy mới mẻ lẫn mê luyến, nhịn không được quăng lời định nói khi nãy ra sau đầu, chỉ nhìn nàng rồi ôm lại, cười nói: "Nhìn kìa."

Ngụy Anh Lạc nghi hoặc ngẩng đầu.

Một khắc này, pháo hoa nở rộ đầy trời Tử Cấm Thành, xanh đỏ tím vàng, muôn ngàn sắc sáng rọi như mưa rơi, phản chiếu trên đôi đồng tử của nàng.

https://thuviensach.vn

"Đêm đông gió thổi ngàn hoa nở, cuối cùng rơi rụng như mưa sao." Phó Hằng lại ngâm thơ bên tai nàng. Nàng không hứng thú nghe văn thơ nho nhã, nhưng lại yêu thích thanh âm của hắn, yêu thích từ trong miệng hắn nói ra từng câu thơ, từng chữ thấm đậm tấm chân tình.

"... Ánh trăng vàng sáng tỏa lay động, rồng cá nhảy múa suốt đêm thâu, ngài tắm liễu tuyết tơ vàng rũ, cười nói rộn ràng thoảng hương bay." Phó Hằng chậm rãi cúi đầu, ngàn vạn pháo hoa đầy sắc màu cũng không bì được với một ánh mắt thâm tình của hắn giờ phút này. Phó Hằng nói với nàng, "Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, bỗng quay đầu... người ngay trước mắt, ở nơi ánh đèn lửa tàn lụi." (*)

(*) bài thơ Phó Hằng đọc tên là "Thanh ngọc án" của Tân Khí Tật, có gốc là:

"Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

...

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lũ,

Tiếu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

https://thuviensach.vn

Đăng hoả lan san xứ."

Ngụy Anh Lạc không biết bản thân quay về đông thứ gian (kho đựng lễ vật) bằng cách nào.

Chỉ biết đôi chân hiện tại như nhũn ra, như lâng lâng trên mây. Nàng vừa khép mắt, liền vang lên giọng nói hắn trầm bổng, cùng với khuôn mặt hắn nhắm nghiền mắt.

Vội vàng dùng hai tay vỗ vỗ lên gò má, nàng tự nhủ chính mình: "Đừng để người khác nhận ra khác thường, mình sẽ nói... là trúng gió thổi nên đau đầu nhức óc, mặt mới đỏ thế."

Nàng định viện cớ vụng về kia để lừa dối vượt ải, nếu không sẽ khó giải thích được tại sao mặt mình đỏ gay như vậy.

Nhưng rất nhanh phát hiện ra, có lẽ đối phương cũng không cần nàng lý giải.

"Đồ vô tích sự!" Tiếng vả miệng từ bên trong đông thứ gian truyền đến, tiếp nối là thanh âm tức giận xen lẫn hoảng sợ của Minh Ngọc, "Bảo cô trông coi đông thứ gian, cô lại lén ra ngoài xem pháo hoa. Bây giờ ta biết ăn nói thế nào với Hoàng thượng và Hoàng hậu hả?"

"Ta, ta cũng không biết lại xảy ra cớ sự này!" Đáp lại là tiếng khóc của Trân Châu, "Huống hồ cô cũng ra ngoài xem pháo hoa mà, đâu ra đạo lý chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn thế?"

Minh Ngọc tức tối thở hổn hển, giơ tay phải lên, định cho Trân Châu ăn thêm một bạt tai, liền bị Ngụy Anh Lạc từ phía sau cản lại.

"Cô về rồi à." Minh Ngọc thấy nàng, vội vàng nói, "Nhìn cô ta gây họa lớn gì kìa!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc thuận theo ánh mắt cô ta nhìn lại, sau đó sững người. Chỉ thấy tòa tháp phật lưu ly do Nạp Lan Thuần Tuyết dâng lên trống rỗng bên trong, hạt xá lợi đã không cánh mà bay.

P.s: xin lỗi làm mọi người chờ đợi qua giờ, vì chương này dài với nhiều dòng thơ cổ nên phải ngồi tìm và dịch nên mới lâu như vậy :(((((((((

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Xá lợi ở đâu?

Đây không phải là lần đầu tiên Ngụy Anh Lạc lâm vào cảnh ngộ mất trộm.

Giống như lần trước mất chỉ khổng tước ở phường thêu, nàng hoài nghi chuyện này phát sinh trùng hợp như vậy, ắt có âm mưu đằng sau.

Không nên tiết lộ ý nghĩ này cho mọi người biết. Bọn họ đã đủ thất kinh rồi, nếu biết bản thân lỡ sa chân bước vào cạm bẫy, chỉ sợ họ càng hoảng loạn tới mức không biết làm sao.

"Trân Châu, đừng khóc nữa, khóc không giải quyết được vấn đề." Ngụy Anh Lạc bình tĩnh tỉnh táo nói tiếp, "Hiện tại ta hỏi cô đáp. Thứ nhất, ban nãy ai là người đầu tiên trở về Đông thứ gian?"

"Là, là ta." Trân Châu trả lời xong, sợ nàng nghi mình nên vội vàng giải thích, "Ta lén ra ngoài xem pháo hoa, nhưng sợ bị Minh Ngọc tỷ tỷ phát hiện, nên đang xem dở chừng lại nhanh chóng quay về."

Ngụy Anh Lạc gật gật đầu: "Khi đó hạt xá lợi còn không?"

Trân Châu lắc đầu, mọi người nghe vậy đều lộ vẻ mất mát, cảm thấy manh mối sẽ đứt đoạn tại đây.

Ngụy Anh Lạc suy nghĩ một chút, thay đổi câu hỏi: "Thật sự chỉ có một mình cô sao? Không có người bên ngoài?"

https://thuviensach.vn

Trân Châu vắt hết óc hồi tưởng một lát, bỗng nhiên trong mắt sáng ngời: "Không đúng, còn có một người, lúc đó ta lờ mờ trông thấy một người bước ra cửa."

Minh Ngọc mừng rỡ: "Vậy là cô nhìn thấy kẻ trộm rồi hả? Dáng người thế nào? Là nam hay nữ? Cô nhanh nhớ lại đi!"

"Là, là..." Trân Châu cắn môi, cực cẩn thận nói ra một cái tên nằm ngoài dự liệu của mọi người, "Là Thư quý nhân."

Chính là chủ nhân của tháp Phật xá lợi, Nạp Lan Thuần Tuyết.

"Hay lắm, thì ra cô ta định vừa ăn cướp vừa la làng!" Minh Ngọc nghiến răng nghiến lợi, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

"Giờ cô tìm Thư quý nhân có ích gì?" Giọng nói Ngụy Anh Lạc nhàn nhạt vang lên từ phía sau, "Tháp Phật xá lợi vốn là do cô ta tiến cống, thử hỏi tại sao cô ta lại muốn thừa dịp Trân Châu không phòng bị mà lấy trộm? Quan trọng hơn nữa, lúc đó để châm lửa bắn pháo hoa, tất cả nến trên hành lang đều phải dập tắt. Chỉ dựa vào lời nói của một cung nữ, ai sẽ tin chứ?"

"Lúc ấy trên không trung bắn lên chùm pháo hoa rất lớn, chiếu sáng khắp mọi nơi, ta tận mắt thấy được mà!" Trân Châu vội vàng nói.

"Ta tin cô, nhưng người khác thì không." Ngụy Anh Lạc trấn an một câu, sau đó nhắm mắt trầm tư.

Thời gian quá gấp gáp, kẻ trộm căn bản sẽ không kịp chuyển ra ngoài. Hơn nữa, viên xá lợi này cực kỳ trân quý, nên nó hơn phân nửa còn được giấu trong người kẻ trộm.

"Soát người? Không thể được, biết đào đâu ra lý do để có thể lục soát người chủ tử?" Ngụy Anh Lạc trầm ngâm suy tính, "Chỉ còn cách khiến cho cô ta tự mình giao ra. Biện pháp này có khả năng sao..."

https://thuviensach.vn

Có thể.

"Ta có một kế tìm ra được kẻ trộm." Đắn đo một lát, Ngụy Anh Lạc mới mở mắt, nói với chúng nhân bốn phía, "Nhưng cần các ngươi hỗ trợ thêm mới được..."

Trong đại điện, tiết mục ca múa gần kết thúc. Dù sao Hoằng Lịch bệnh nặng vừa mới khỏi, kéo dài đến bây giờ sắp chịu hết nổi rồi. Hắn ngáp một cái, người dựa một bên ghế, miễn cưỡng hỏi: "Còn biểu diễn gì nữa không?"

Hoàng hậu đang định đáp lại, chợt Minh Ngọc đi đến bên cạnh, cúi người thì thầm với nàng vài câu. Nghe xong lời cô ta, trên mặt Hoàng hậu hiện lên nét nghi hoặc, nhưng vốn nàng rất tín nhiệm Ngụy Anh Lạc, nên cười mở miệng nói: "Hoàng thượng, tiết mục cuối cùng của những năm trước đều là diễn xiếc, hay là năm nay chuyển sang ảo thuật đi?"

Hoằng Lịch đã mệt đến mức mắt mở không ra, dứt khoát nhắm luôn hai mắt, hỏi: "Ảo thuật gì?"

"Một người bên Trường Xuân cung của thần thiếp sẽ biểu diễn cho Hoàng thượng xem." Hoàng hậu hô lên, "Anh Lạc, lên đây đi."

Đột nhiên Hoằng Lịch mở mắt.

Nàng ngày thường đều chỉ mặc sắc trắng mộc mạc. Nhưng có lẽ vì tối nay dâng tặng lễ vật, nên nàng đã chuyển sang một bộ váy đỏ cực đẹp. Màu này rất kén người mặc, thế mà khi khoác lên người nàng, dung mạo kia, nụ cười kia, ánh mắt kia dịu dàng như sóng.

"... Ánh trăng vàng sáng tỏa lay động, rồng cá nhảy múa suốt đêm thâu, ngài tắm liễu tuyết tơ vàng rũ, cười nói rộn ràng thoảng hương bay." Chẳng biết tại sao, bài thơ này lặng yên đến như gió xuân, thổi vào nội tâm

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch, mặt hồ gợn sóng từng vòng rung động, "Bỗng quay đầu, người ngay trước mắt... Ở nơi ánh đèn lửa tàn lụi."

Ngọn đèn chiếu sáng lên người Ngụy Anh Lạc, cũng chiếu lên hai tay nàng đang cầm tấm lụa vàng. Mỉm cười với Hoằng Lịch, nàng chợt ném tấm lụa lên mặt đất, nháy mắt khăn lụa nhè nhẹ rơi xuống, bỗng nhiên phía dưới trồi lên một vật cứng. Ngụy Anh Lạc cúi người nhấc lên tấm lụa vàng, hiện ra đỉnh chóp tháp Phật lưu ly tinh xảo khéo léo.

Khắp nơi vang lên tiếng thán phục của mọi người. Tuệ quý phi bất ngờ cười lạnh một tiếng, vừa vuốt móng tay giả đồi mồi của mình vừa nói: "Còn tưởng cái gì hiếm lạ đặc sắc, chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt. Giấu sẵn tháp Phật trong áo choàng, nhân lúc tất cả ánh mắt tập trung ở tấm lụa vàng, thì liền từ từ lấy ra!"

Ánh mắt Thuần phi sắc bén, cau mày thắc mắc: "Không đúng, xá lợi ở trên tháp Phật lưu ly đâu?"

Bấy giờ mọi người mới phát hiện, trên tháp lưu ly lại thiếu mất một vật quan trọng nhất.

Đó là hạt xá lợi mà Thái hậu đã tìm kiếm nhiều năm, so với mỗi vật ở đây đều quý giá, làm sao có thể nói bỏ là bỏ?

"Chư vị Quý nhân không cần lo lắng." Ngụy Anh Lạc trấn định tự nhiên, cười cười với mọi người, "Nô tỳ sợ vận chuyển không chu toàn, nên cố ý gỡ hạt xá lợi từ tháp Phật lưu ly xuống, để riêng ở một nơi khác!"

Nạp Lan Thuần Tuyết lén cười âm hiểm không để ai phát giác, sau đó làm ra bộ dáng đoan hiền không khác biệt mấy so với Hoàng hậu, hỏi: "Vậy xá lợi hiện đang ở đâu?"

Ngụy Anh Lạc nhìn về phía nàng ta: "Chẳng phải đang ở trên người Quý nhân sao?"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Nạp Lan Thuần Tuyết khẽ biến.

"Nói hươu nói vượn." Cô ta lặng lẽ bấm nhéo da thịt, làm cho chính mình trấn định trở lại, "Sao hạt xá lợi ở trên người ta được?"

"Không phải nô tỳ sử dụng thủ thuật che mắt, mà là thủ thuật lấy vật từ xa, cho nên xá lợi hiển nhiên ở trong người Quý nhân." Ngụy Anh Lạc vừa nói vừa đến gần cô ta, "Nếu người vẫn chưa tin, bây giờ nô tỳ mạn phép lấy xá lợi ra."

Vốn đáy lòng Nạp Lan Thuần Tuyết có chút hoảng loạn, hiện giờ lại thấy nàng vọt nhanh về phía mình, lập tức luống cuống tay chân, tay phải theo bản năng nắm chặt tay áo bên trái.

Ngụy Anh Lạc luôn chăm chú quan sát cô ta, làm sao bỏ qua được động tác nhỏ này, lập tức vươn tay ra, một phát túm được tay áo đối phương, mặc kệ cô ta giãy giụa, kéo kéo đẩy đẩy, lôi ra một túi thơm nhỏ tinh xảo.

"Càn rỡ!" Nạp Lan Thuần Tuyết sắc mặt trắng bệch, cũng không biết vì sợ hãi hay vì tức giận.

Ngụy Anh Lạc tháo bỏ túi thơm, bên trong hé ra Phật xá lợi cho mọi người thấy, cười nói: "Chẳng phải bảo vật ở đây sao?"

Mọi người cảm thấy xuất sắc, hào hứng không tiếc những tràng vỗ tay. Đứng bên cạnh Hoàng hậu là Minh Ngọc và Trân Châu đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Trân Châu, chân mềm nhũn suýt nữa quỳ trên mặt đất, may mà Minh Ngọc sát bên đã lanh tay lẹ mắt níu lại.

"Vất vả mới nhịn đến bây giờ, cô đừng phạm sai lầm nữa." Minh Ngọc thấp giọng nói.

https://thuviensach.vn

"Được, được." Trân Châu lau mồ hôi trên trán, có chút sùng bái nhìn qua Ngụy Anh Lạc ở phía xa, "Lần này may mắn nhờ Anh Lạc tỷ tỷ..."

Ánh mắt Minh Ngọc phức tạp trông theo Ngụy Anh Lạc, chỉ thấy nàng giật xuống một chiếc kéo vàng bên hông, rặc rặc rặc rặc cắt lụa vàng thành nhiều vụn nhỏ, sau đó vung tay lên, vụn sa tanh như bông gòn trắng tung bay khắp trời, lúc rơi xuống đất lại thần kỳ xếp thành bốn chữ to -- vạn thọ vô cương.

Lúc này xem như bữa tiệc chúc mừng đã kết thúc tốt đẹp.

Cả sảnh đường bên trong đồng loạt reo vang tiếng hoan hô. Mặt Nạp Lan Thuần Tuyết xám xịt trở lại bên cạnh Tuệ quý phi, đang muốn giải thích gì đó, Tuệ quý phi đã lạnh lùng mở miệng: "Bản cung cho ngươi cơ hội, ngươi làm việc giúp bản cung, không thể tin được ngay cả một việc nhỏ như thế cũng làm hỏng. Lui xuống đi!"

Nạp Lan Thuần Tuyết cúi đầu lui ra, thầm nghĩ trong lòng: "Mình đã đắc tội Hoàng hậu, bây giờ lại chọc giận Tuệ quý phi, trước mắt chỉ còn một cơ hội... Hoàng thượng yêu thích lễ vật của mình, tối nay sẽ gọi mình thị tẩm, vô luận thế nào cũng phải nắm chắc cơ hội này!"

Nghĩ tới đây, ánh mắt cô ta tha thiết lướt trên người Hoằng Lịch.

Thư quý nhân không thể ngờ được, lúc bản thân đang nhìn si mê Hoằng Lịch, có một đôi mắt khác cũng đang nhìn mình.

"Anh Lạc." Minh Ngọc và Trân Châu vui mừng chạy tới. Minh Ngọc do dự một chút, có chút mất tự nhiên mở miệng, "Chuyện này... cảm ơn cô nhiều."

"Không cần." Ngụy Anh Lạc thu hồi tầm mắt, cười như không cười nói với bọn họ, "Vừa vặn, ta có việc cần hai người giúp một tay..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tiên nữ

Pháo hoa rực rỡ sáng chói trong đêm. Vì ăn mừng Hoằng Lịch hồi phục khỏe mạnh, cho nên đặc biệt mở một mắt nhắm một mắt với đám cung nhân, đồng ý cho họ ra xem pháo hoa với nhau, cùng chia vui với thiên tử.

Nhưng mà pháo hoa bắn xong rồi mà, sao họ vẫn còn chạy loạn bên ngoài thế này?

"Làm cái gì đấy, làm cái gì đấy?" Lý Ngọc đứng phía trước bảo vệ loan giá, quát một nhóm cung nữ và thái giám suýt nữa đụng nhào tới đây, "Các ngươi có còn biết phép tắc là gì không hả? Có biết đây là đâu không? Đây là chỗ cho các ngươi tự tiện ra vào à?"

Vì trời lúc nãy tối quá, trong tay mọi người lại chỉ có một đèn lồng, như đàn đom đóm đuổi theo điểm sáng phía sau, bây giờ đã nhìn rõ ràng bản thân xông đến chỗ nào, đụng đến ai, từng người một hoảng loạn sợ hãi, sắc mặt trắng bệch mà quỳ xuống đất, miệng luôn nói "nô tài đáng chết".

"Hỏi bọn hắn có chuyện gì." Hoằng Lịch nghiêng người trên loan giá, một tay chống đầu, "Sao lại chạy đến Trường Xuân cung?"

"Nói!" Lý Ngọc hỏi giọng the thé, "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Bọn họ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mắt đối mắt nhìn nhau. Sau đó, một cung nữ đánh bạo trả lời: "Lý tổng quản, nghe nói lúc bắn pháo hoa, đã có một ngôi sao băng rơi xuống Trường Xuân cung, nên hiện giờ ai ai cũng chạy đến đó xem tiên nữ!"

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc bật cười: "Đầu các ngươi toàn chứa bột nhão à? Hồ đồ! Theo ta thấy, chẳng có tiên nữ nào hạ phàm đâu, mà do mắt các ngươi đui mù thì có!"

"Lý Ngọc." Hoằng Lịch bỗng nhiên nói, "Đến Trường Xuân cung."

"A?" Lý Ngọc ngây ra một lúc, sau đó lập tức phân phó đoàn tùy tùng theo hầu, "Nghe thấy chưa? Thay đổi tuyến đường, di giá đến Trường Xuân cung!"

Ra lệnh một tiếng, vốn dĩ loan giá định đến vi phòng Dưỡng Tâm điện để sủng hạnh Thư quý nhân, đến đây lại chuyển hướng sang Trường Xuân cung.

Nhịp nhịp những ngón tay lên vịn kiệu, Hoằng Lịch cũng không biết mình bị làm sao, nhất thời nổi hứng, còn là cao hứng. Khi bọn họ vừa nhắc hai chữ "tiên nữ", trong đầu hắn bỗng chốc hiện ra một thân ảnh đỏ thắm ở bữa tiệc chúc mừng, kèm theo một câu thơ "Bỗng quay đầu... người ngay trước mắt".

Đêm đã khuya, Trường Xuân cung vẫn còn sáng đèn, ánh lửa soi rọi khắp Trường Xuân cung sáng như ban ngày.

Loáng thoáng, truyền đến tiếng đàn và tiếng sáo hòa tấu.

Khác với dàn nhạc Tây dương khí thế hùng hồn lúc trước, khúc nhạc này lại có tư vị tĩnh mịch, tựa hồ muốn mời hắn thưởng thức, dành riêng cho một mình hắn.

"Dừng." Hoằng Lịch hô lên, "Trẫm vào một mình."

Loan giá ngừng lại. Hoằng Lịch được Lý Ngọc đỡ xuống, hai chân chạm đất, sau đó một mình tiến vào Trường Xuân cung. Là cửu ngũ chí tôn, dù ở trong thâm cung đi nữa thì bắt buộc phải luôn có người theo hầu,

https://thuviensach.vn

nhưng nếu hắn đã mở miệng yêu cầu, Lý Ngọc và đám cung nhân cũng chỉ đành đứng im từ xa, lặng lẽ nhìn theo.

Cây cối trong sân được trang trí bằng những lồng đèn trắng.

Tựa như từng mặt trăng nhỏ treo trên cây hoa quế, vĩnh viễn không lụi tàn.

Dưới ánh trăng, có một tiên nữ đang nhảy múa.

Mới nhìn sơ qua, Hoằng Lịch còn tưởng bản thân hoa mắt, cảnh sắc đằng kia rõ ràng giống với bức tranh《 Lạc Thần Đồ 》mà Hoàng hậu đã tặng, tựa như Lạc Thần bước ra từ bức họa, váy dài nhẹ nhàng, mỹ nhân nhảy múa.

Nhìn kỹ lại, đó không phải Lạc Thần, mà do Hoàng hậu trang điểm thành.

Phú Sát thị là Hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ hoàn mỹ vô khuyết; nhưng trong người lại thiếu hương vị nữ nhân, hiếm nam nhân nào nổi hứng thú với một nữ nhân "Bồ tát". Trong khi đó, Tuệ quý phi là người đẹp được phái mạnh chuộng hơn, cân xứng đầy đặn, kiều mị ngon miệng.

Nên khi trang phục Lạc Thần vừa khoác lên người, Hoàng hậu tựa hồ thoát khỏi khuôn mẫu ít nhiều, những phép tắc nặng nề đã bay theo gió, lưu lại trên người nàng hiện giờ chỉ còn mị hoặc quyến rũ, tiêu sái tự do.

"Bóng trăng lồng theo người nhảy múa, nơi nào vui hơn chốn trần gian." (*)

(*) Nguyên văn: "Khởi vũ lộng thanh ảnh/ Hà tự tại nhân gian", trích từ bài thơ "Thuỷ điệu ca đầu - Trung thu" của Tô Thức

https://thuviensach.vn

Vừa hát ca vừa múa nhạc, chợt một trận gió lớn thổi qua, vạt áo tung bay phấp phới, tựa như trời cao cũng ở đây thưởng thức vũ điệu này, ngắm nhìn giai nhân tuyệt sắc này, thế rồi quá mức yêu thích, cho nên muốn đón nàng bay lên cung trăng, cùng bầu bạn với Hằng Nga, người này ca người kia múa, từ nay về sau hồng nhan bất lão, muôn đời bất diệt.

Bỗng nhiên một cánh tay từ đâu vươn ra, có chút ngang ngược kéo nàng vào lòng.

"Hoàng thượng!" Hoàng hậu kinh ngạc nhìn lên đối phương, mặt mày ửng đỏ xấu hổ thẹn thùng, gấp gáp cúi người, "Thần thiếp thất lễ, xin Hoàng thượng thứ tội!"

Chúng cung nữ nãy giờ đàn nhạc thổi sáo cũng vội bỏ nhạc cụ ra, đồng loạt quỳ xuống: "Nô tài cung thỉnh Hoàng thượng thánh an!"

Tạm thời trong mắt Hoằng Lịch không còn người khác, mà chỉ độc chứa mỗi mình tiên nữ cung trăng. Ánh mắt Hoằng Lịch nhìn Hoàng hậu sáng ngời, cười nói: "Hoàng hậu không cần lo lắng, điệu múa hôm nay của nàng không bị lan truyền ra ngoài đâu."

"Đa tạ Hoàng thượng." Hoàng hậu có chút ngượng ngùng vuốt sợi tóc lòa xòa bên tai, "Thần thiếp nhất thời cao hứng mà không suy xét chu toàn, suýt nữa gây ra trò cười rồi!"

Khoảnh khắc yêu thích một người, thì đối phương có làm gì cũng trở nên đáng yêu. Hoằng Lịch của hiện tại chính là như vậy. Hắn tự tay thu vén tóc mai có chút lộn xộn giúp Hoàng hậu, ôn nhu cười nói: "Trẫm chưa bao giờ thấy Hoàng hậu trang điểm như thế, dáng dấp xuất thần thoát tục, thanh lệ hơn người, không hề giống trước kia chút nào."

Hoàng hậu nghe vậy càng đỏ mặt hơn. Nàng cùng Hoằng Lịch cử án tề mi (*), có thể nói là một cặp Đế Hậu mẫu mực, nhưng quan hệ hai người càng giống như tình thân hơn tình nhân, nên lời âu yếm bùi tai như vậy,

https://thuviensach.vn

nàng chỉ mới nghe qua trong mộng, chứ chưa từng nghe chính miệng hắn nói.

(*) nghĩa đen là "nâng khay ngang mày", bắt nguồn từ tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày, ý chỉ vợ chồng tôn trọng lẫn nhau

Hiếm khi thấy nàng lộ ra dáng vẻ của cô gái nhỏ, Hoằng Lịch càng cảm thấy nóng lòng hơn, nắm tay kéo nàng vào trong tẩm điện, cười nói: "Đi. Bên ngoài gió lớn, Hoàng hậu theo trẫm vào đây, nhảy cho trẫm xem, nhảy cho một mình trẫm xem..."

Sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, mọi người hiểu rõ trong lòng.

Lúc này trong sân, có vài cung nữ mới ôm nhạc cụ đứng dậy, từ trái qua phải, theo thứ tự là Ngụy Anh Lạc, Minh Ngọc, Nhĩ Tình, Trân Châu...

"Đêm nay, Hoàng thượng tám phần là muốn nghỉ lại Trường Xuân cung rồi." Minh Ngọc nham hiểm cười cười, "Thư quý nhân ngáng chân chúng ta, chúng ta chặn đường cô ta, để cô ta nằm đợi mòn mỏi trong vi phòng Dưỡng Tâm điện đến sáng luôn đi!"

"Anh Lạc tỷ tỷ tài thật, đoán trúng phóc hết." Trân Châu càng nhìn Ngụy Anh Lạc bằng ánh mắt ngưỡng mộ, "Hoàng thượng nghe xong đồn đại có tiên nữ ở Trường Xuân cung, nhịn không được hiếu kỳ sang xem thật, vừa nhìn đã dứt mắt không rời, không chịu đi nữa."

Ngụy Anh Lạc cười cười, cũng không kiêu ngạo kể công, chỉ hướng ánh mắt ôn nhu nhìn về phía tẩm điện, giống như việc Hoàng hậu đạt được ước muốn, chính là ước muốn đã đạt được của nàng.

"Bận rộn cả ngày như thế chắc ai cũng mệt rồi, cùng về phòng nghỉ ngơi đi." Ngụy Anh Lạc nói với mọi người, "Ta đi ra ngoài một chuyến, Lý công công còn chờ tin bên ngoài."

https://thuviensach.vn

Sau khi nàng đi, Trân Châu vẫn chưa hết khen ngợi nàng.

"Nhưng mà, chuyện lần này thành đều nhờ công bộ váy mà Ngụy Anh Lạc đưa cho Hoàng hậu nương nương đó." Trân Châu có chút hưng phấn quá đà, lải nhải liên miên không ngừng, "Mà lại còn giống như đúc với trang phục của Lạc Thần trong bức vẽ, khi mặc trên người Hoàng hậu nương nương, không sai không lệch một phân nào, vừa vặn vô cùng..."

"Vì vậy, có lẽ bộ váy này đích thị được làm cách đây nửa tháng, thậm chí một tháng cũng nên." Giọng nói Nhĩ Tình thình lình vang lên, nhìn qua phương hướng Ngụy Anh Lạc rời đi, mang theo ánh mắt phức tạp nói, "Các cô cho rằng cô ấy chỉ nhất thời cao hứng? Sai rồi, cô ấy đã sớm vì ngày hôm nay mà chuẩn bị."

Minh Ngọc và Trân Châu lắp bắp kinh hãi. Minh Ngọc ấp a ấp úng cả buổi, mới nói: "Ý cô là... Cô ấy đã sớm muốn giúp Hoàng hậu nương nương rồi?"

Nhĩ Tình cười khúc khích: "Cô đúng là ngốc mà. Anh Lạc may bộ váy đó vì muốn giúp nương nương giữ chân Hoàng thượng để sớm sinh đích tử, chứ không phải để chặn đứng Thư quý nhân hay Tuệ quý phi gì cả. Chỉ là vì hôm nay Thư quý nhân quá hống hách dương oai, đúng lúc chọt vào họng súng của Anh Lạc, nên cô ấy mới chơi cô ta một vố, để cô ta nếm mùi chờ khô héo cả đêm."

Trong vi phòng Dưỡng Tâm điện, nến đỏ đốt đến nửa đêm, cuối cùng đã cháy hết.

Nạp Lan Thuần Tuyết thân bọc gấm đỏ nằm ở trên giường, cảm thấy chăn bông trên người giống như đang hút máu mình cạn sạch, cả người rét run từng đợt.

"Quý nhân." Thanh âm thái giám theo tiếng mở cửa vang lên, "Đến lúc rồi, về thôi."

https://thuviensach.vn

Đợi một hồi lâu vẫn không nghe ra chút tiếng động nào, thái giám không còn cách khác, đành phải lặp lại lời vừa nói một lần nữa.

"Không." Cuối cùng trong phòng cũng vang lên một giọng nói khàn khàn, Nạp Lan Thuần Tuyết nhìn chằm chằm lên trần nhà tối om, lẩm bẩm nói, "Ta không về đâu, ta sẽ chờ tiếp, Hoàng thượng nhất định sẽ đến."

Đến khi trời sáng, Hoàng thượng vẫn chưa tới.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Sóng gió nổi lên

Mong chờ đi tới, xám xịt đi về.

Trời đất u tối ảm đạm, Nạp Lan Thuần Tuyết cảm giác mỗi bước chân mình đang đi giống như giẫm vào vũng bùn, từng bước vừa trầm vừa nặng.

Lúc đi ngang qua Ngự hoa viên, bắt gặp mấy tiểu cung nữ ở bên trong vừa ca vừa múa.

Một tiểu cung nữ phất tay tung nhẹ làn váy, hình dáng lay động theo chiều gió, nhưng trong mắt người khác chỉ thấy động tác vụng về như vịt. Cô ta hơi đắc ý hỏi người bên cạnh: "Thế nào, nhìn ta có giống Lạc Thần không?"

Một cung nữ khác bật cười nói: "Giống lắm, nhưng chỉ thiếu một bộ váy Lưu Tiên. Để hôm nào nhờ Anh Lạc bên Trường Xuân cung làm cho cô một cái!"

Nạp Lan Thuần Tuyết vốn không để ý hai người này, thẳng đến khi trở về Cảnh Nhân điện, cung nữ hầu cận Đông Tảo chạy ra nghênh đón. Trên đường trở về tẩm điện, Đông Tảo vừa dìu Nạp Lan Thuần Tuyết vừa nói khẽ: "Chủ tử, nô tỳ đã đi dò hỏi rõ ràng, nghe nói Hoàng hậu nương nương đóng giả Lạc Thần để níu giữ Hoàng thượng, mới hại nương nương đợi trắng một đêm!"

Bước chân dừng lại một lát, Nạp Lan Thuần Tuyết nhớ lại sự tuyệt vọng dần gặm nhấm bản thân khi quấn trong chăn gấm, nhớ tới dáng điệu hai tiểu cung nữ nọ múa may trong Ngự hoa viên, hận ý trào dâng trong

https://thuviensach.vn

mắt nàng ta. Lồng ngực phập phồng hồi lâu, Nạp Lan Thuần Tuyết bỗng nhiên hạ giọng nói với Đông Tảo: "Đi một chuyến đến Trữ Tú cung, chuyển lời của ta đến Tuệ quý phi, nói rằng ngày mốt Thái hậu sẽ từ Sướng Xuân viên hồi cung, ta đã có cách khiến Hoàng hậu hoàn toàn mất đi sự yêu quý của Thái hậu, khiến Hoàng hậu vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được trước mặt Quý phi!"

"Vâng!" Đông Tảo đi rất nhanh rồi quay trở lại, mang về tin nhắn hồi âm của Tuệ quý phi, vẻn vẹn chín chữ -- Bản cung cho ngươi thêm một cơ hội nữa.

Hai ngày sau. Ở Ngự hoa viên, mặt trời tươi sáng, muôn chim hót vang.

Một lão phu nhân nghiêm chỉnh trang trọng, tay quấn tràng hạt dẫn đầu đám người. Hoàng hậu kính cẩn nghe theo nâng tay người, cung phi còn lại không có tư cách đó, chỉ có thể một mực cung kính đi theo sau.

Phu nhân này đúng là Thái hậu đương triều.

Thái hậu vỗ vỗ tay Hoàng hậu: "Mấy ngày nay ta ở lễ Phật Sướng Xuân viên, khiến Hoàng hậu phải trông coi hai bên. Thời gian này vất vả cho con rồi."

Hoàng hậu ôn nhu nói: "Quản lý hậu cung và hầu hạ Thái hậu vốn là bổn phận của thần thiếp, thần thiếp không dám kể công."

Hai người đang tán gẫu chuyện thường ngày trong cung, Tuệ quý phi chợt nhếch khóe miệng, bất ngờ chen vào một câu: "Thái hậu có điều không biết, phẩm hạnh Hoàng hậu trong sạch, cao quý thanh khiết, nữ tử trong cung đều noi gương Hoàng hậu, ai ai cũng bắt chước từng cử chỉ, từng lời nói, từng nhăn mày và nụ cười của nương nương, để mong có được sự ưu ái từ Hoàng thượng!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nghe vậy sững sờ, nhịn không được nhìn chằm chằm đối phương. Lời này quái dị khác thường, chẳng lẽ cô ta lại muốn giở trò?

Giữa một con dâu đoan trang và một con dâu yêu dã (diêm dúa lẳng lơ), Thái hậu cũng giống bao lão nhân gia bình thường khác, sẽ càng thiên vị người trước hơn, nên lúc này cười nói: "Hoàng hậu vốn dĩ xử sự công chính, đoan trang khéo léo. Nếu trên dưới phi tần hoàng cung có thể học được Hoàng hậu ba phần, là ta đã mãn nguyện lắm rồi."

"Thái hậu, thần thiếp nhận không nổi lời khen này..." Hoàng hậu vội vàng khiêm tốn nói.

"Không cần khiêm tốn." Thái hậu mỉm cười cắt lời nàng, "Ta là người hiểu con nhất! Hoàng thượng cần cù lao lực, thức khuya dậy sớm, trăm công nghìn việc, khó tránh khỏi chẳng quan tâm chăm sóc bản thân. Còn công việc hậu cung bề bộn, người người phức tạp, toàn bộ đều do một tay Hoàng hậu xử lý. Bây giờ Hoàng thượng có thể chuyên tâm vào quốc sự, trong cung trên dưới hoà thuận vui vẻ, tất cả đều là công lao của con. Trong mắt ta, trên đời không còn người nào thích hợp hơn con nữa đâu!"

Giống như không thích nghe Hoàng hậu luôn được ca tụng, Tuệ quý phi lại nói xen vào: "Đúng rồi, lần trước dâng tặng tháp Phật xá lợi, Thái hậu có thích không?"

Thái hậu tin Phật, nếu không toàn thân xiêm y sẽ không hun mùi đàn hương. Hạt xá lợi càng là vật bà tìm ròng rã nhiều năm trời, một khi đạt được ước nguyện, tất nhiên sẽ không quên người tặng, lập tức hỏi: "Ai là Nạp Lan quý nhân tặng tháp Phật xá lợi đâu?"

"Thư quý nhân." Tuệ quý phi nghiêng người nhường lối, "Tiến lên đây đi."

Nạp Lan Thuần Tuyết vội vàng bước nhanh mấy bước lên phía trước: "Thần thiếp cung thỉnh Thái hậu thánh an!"

https://thuviensach.vn

Thái hậu đánh giá nàng ta kỹ càng. Người này tướng mạo đoan trang hiền thục, có vài phần tương tự với Hoàng hậu, vì thế vẻ ngoài thiện cảm rất được lão nhân gia ưa thích, cộng với chuyện nàng ta dâng lên Phật xá lợi, cho nên Thái hậu càng yêu thích thêm ba phần. Thái hậu gật đầu nói: "Có thể tìm được xá lợi Phật gia, chứng tỏ có duyên với Phật Tổ, không nghĩ tới lại còn là một nữ nhi xinh đẹp duyên dáng thế này. Mau tới bên cạnh ta."

"Vâng, Thái hậu." Nạp Lan Thuần Tuyết ngoan ngoãn nhu thuận, nâng cánh tay còn lại của Thái hậu dìu đi. Lúc đi đến chỗ ngã ba, nàng ta như vô tình hữu ý dẫn Thái hậu rẽ về hướng bên phải, "Thái hậu, phía trước chính là Duyên huy các, hoa mẫu đơn trước các đều nở rộ hết rồi, hay là chúng ta qua đó thưởng ngoạn một chút xem."

Tai nghe từng câu chữ nàng ta nói, mắt nhìn từng động tác nàng ta làm, Ngụy Anh Lạc càng cảm thấy không đúng.

Có cảm giác tất cả đều lộ ra quá mức cố tình...

"A!!!"

Bỗng nhiên vang lên một tiếng hét thảm thiết, Ngụy Anh Lạc lập tức ngẩng đầu, bắt gặp một cung nữ từ trên lầu Duyên huy các rơi xuống, một tiếng "rầm" cực lớn truyền đến, bóng người bao phủ giữa luống hoa mẫu đơn.

"Chi Lan!" Trong nháy mắt bóng người vừa chạm đất, Tuệ quý phi hô to một tiếng, "Mau đi xem một chút!"

"Vâng!" Chi Lan nhanh chóng chạy tới, Ngụy Anh Lạc thấy vậy, ánh mắt lóe lên, cũng vọt nhanh theo.

Hai người như đồng thời cùng nhào đến chỗ hoa mẫu đơn, chỉ thấy một cung nữ co quắp mềm nhũn nằm dưới đất. Ngụy Anh Lạc vừa tiến lên

https://thuviensach.vn

sờ, không cảm được chút hơi thở nào, lập tức thối lui nửa bước. Hai cung nữ khác ở trên lầu ngó mắt dòm xuống, vẻ mặt tràn đầy kinh hoảng, xì xào to nhỏ xen lẫn các từ "Hoàng hậu", "Cải trang".

Tiếng Lưu cô cô quát lớn cách đó không xa: "Nhanh! Mau qua xem có chuyện gì!"

Chi Lan đẩy Minh Ngọc đang ôm riết người mình, cười lạnh nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù cô có ngăn cản ta cũng tốn công vô ích rồi!"

Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm thi thể cung nữ, mấp máy môi.

Một đám người trùng trùng điệp điệp kéo đến Duyên huy các. Nạp Lan Thuần Tuyết lập tức nói: "Thái hậu, chính là chỗ này!" Tất cả mọi người đều nhìn thấy cỗ thi thể kia, trên mặt còn đang đắp một khăn tay hình vuông, Thái hậu sắc mặt đại biến, chất vấn: "Rút cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Ngụy Anh Lạc trấn định trả lời: "Hồi bẩm Thái hậu, do cung nữ này ngã từ trên cao xuống mà chết, khuôn mặt bị tổn hại nghiêm trọng, nô tỳ sợ các chủ tử kinh hãi mới trùm khăn lên. Nhưng vì sao bị ngã, nô tỳ vẫn chưa kịp điều tra rõ ràng."

Ánh mắt Lưu cô cô quét qua hai người cung nữ kia, lạnh lùng hỏi: "Các ngươi là cung nữ ở Duyên huy các?"

Bọn họ "bịch" một tiếng quỳ xuống, một người phảng phất đã lấy hết dũng khí mới dám nói: "Cả ba nô tỳ là cung nữ quét tước của Duyên huy các, vừa rồi đang đùa giỡn với nhau, ai ngờ cô ấy bị hụt chân rồi ngã từ trên cao xuống! Nô tỳ không phản ứng kịp nên không giữ được cô ấy, nên mới..."

Thái hậu băng lãnh nghiêm giọng: "Đây là một mạng người đó, một câu ba chữ "đang đùa giỡn" là xong chuyện, các ngươi xem đây là trò đùa

https://thuviensach.vn

hả?"

Nạp Lan Thuần Tuyết lén liếc mắt ra hiệu với hai cung nữ nọ, nói: "Thái hậu nói rất đúng, ba người các ngươi đang làm nhiệm vụ, nên chuyên tâm làm việc mới phải, vì sao ở chỗ này vui đùa ầm ĩ, còn không thành thực thú tội?"

Cung nữ kia hiểu ý, đáp: "Thái hậu thứ tội. Gần đây trong cung thịnh hành trò chơi cải trang, ai ai cũng muốn học theo dáng dấp của mỹ nhân cổ điển. Đám nô tỳ chỉ là nhất thời ham chơi, nên mới gây hoạ tày trời!"

Cung nữ bên cạnh cô ta cũng phụ họa theo: "Đúng vậy Thái hậu nương nương, nô tỳ không phải cố ý đâu, xin Thái hậu thứ tội!"

Hoàng hậu sắc mặt hơi đổi, Nhĩ Tình lòng đầy lo lắng, muốn nói gì đó lại thôi, chỉ nhìn về phía Hoàng hậu.

Thái hậu lộ vẻ nghi hoặc: "Trò cải trang gì?"

Cung nữ kia lặng lẽ liếc nhìn Hoàng hậu: "Là, là từ Trường Xuân cung lan truyền ra, Hoàng hậu nương nương -- "

Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên tiếp lời: "Hồi bẩm Thái hậu, theo nô tỳ suy đoán, cung nữ kia vừa rồi đang sắm vai Dương quý phi say rượu, bất cẩn rơi xuống từ đỉnh Duyên huy các mất mạng. Còn tại sao phải đóng giả Dương quý phi, có lẽ là vì khúc "Quý phi say rượu" của Quý phi nương nương quá đỗi cảm động, thế nên các cung nữ mới nhoi nhoi noi theo!"

Thái hậu có phần tức giận: ""Quý phi say rượu"? Thế nào? Tuệ quý phi hát hý kịch trong cung sao?"

Tuệ quý phi lập tức trách mắng: "Cẩu nô tài hỗn xược, ngươi ở đây phun lời bậy bạ gì đấy? Bản cung khiến các cung nữ khác noi theo hồi nào?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc mỉm cười, khiêm tốn gục đầu xuống đáp: "Quý phi nương nương dĩ nhiên không cần truyền bá, chỉ cần làm gương là đủ. Trữ Tú cung ngày ngày tiếng đàn không dứt, kinh kịch vở này nối tiếp vở khác. Hôm nay là "Trường Sinh Điện", sáng mai là "Bá Vương Biệt Cơ"... Đặc biệt là "Quý phi say rượu" của nương nương, hát đến xuất thần nhập hóa, tư thái càng nhu mĩ (ôn nhu+xinh đẹp) tột đỉnh, rất được Hoàng thượng yêu thích! Các cung nữ lòng mang ao ước, đều muốn noi theo nương nương, để chiếm được sủng ái của quân vương, âu cũng là thói lẽ thường tình. Minh Ngọc, cô nói xem đúng không?"

[Editor: Anh Lạc rất thâm nhé=)) Chặn được âm mưu Thư quý nhân, hạ bệ Tuệ quý phi, tiện thể lôi Hoàng thượng xuống nước chung=)))) Ai bảo ba người có lỗi với Hoàng hậu của ẻm=))))]

Minh Ngọc đột nhiên hoàn hồn lại, vội vàng đáp: "Đúng đúng đúng. Thái hậu nương nương, hôm qua nô tỳ còn thấy có người bắt chước Ngu Cơ đấy!"

Ngụy Anh Lạc thở dài, nói: "Quý phi nương nương đừng trách nô tỳ lắm miệng, "Bá Vương Biệt Cơ" có điềm vong quốc, nương nương vẫn nên hát Dương quý phi thì tốt hơn!"

Minh Ngọc giả bộ giáo huấn: "Bảo cô rảnh rỗi nên chịu khó đọc sách nhiều vào mà không nghe. Ai nói Dương quý phi là tốt? Dương quý phi hương tan ngọc nát ở Mã Ngôi Dịch, quốc vận Đại Đường suy bại theo mối Loạn An Sử, cũng là điềm xấu!" (*)

Thái hậu đã giận đến tím mặt, nhìn trừng trừng vào Tuệ quý phi không nói một lời. Tuệ quý phi trong lòng sợ hãi, hơi hơi phát run.

Nạp Lan Thuần Tuyết cũng phẫn nộ vạn phần, nói: "Cải trang rõ ràng là từ Trường Xuân cung truyền ra, sao có thể vu khống cho Quý phi nương nương? Ngụy Anh Lạc, ngươi không nên tùy tiện giá hoạ quý nhân!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc mờ mịt đáp: "Nhưng Hoàng hậu nương nương đâu có hát "Quý phi say rượu", cũng chưa bao giờ đóng giả Dương quý phi trước mặt mọi người, chuyện này liên quan gì đến người chứ? Nhưng vũ đài nhỏ ở Trữ Tú cung ngày nào cũng xướng hí kịch, ai ai cũng đều nghe thấy!"

Thái hậu không kiên nhẫn mà phất phất tay, nói: "Được rồi, đừng cãi nữa! Hoàng hậu, cải trang diễn kịch thế này bắt nguồn từ đâu vậy?"

Hoàng hậu vẻ mặt do dự mà mở miệng: "Thái hậu nương nương, thần thiếp..."

Ngụy Anh Lạc mỉm cười, tự tin mà tiếp lời: "Nếu Thái hậu nương nương cho phép, nô tỳ sẽ chứng minh cho mọi người thấy!"

Nạp Lan Thuần Tuyết cười lạnh một tiếng, hỏi: "Ngươi có chứng cứ gì sao?"

Ngụy Anh Lạc đi đến trước mặt thi thể, thoáng cái mở khăn ra, mọi người nhìn sang, gương mặt thi thể có chỗ đỏ chỗ đen, máu tươi lẫn lộn vệt sáng rõ ràng, lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

Nạp Lan Thuần Tuyết quá sợ hãi: "Sao có thể như vậy?"

Tuệ quý phi đột nhiên nhìn về phía Chi Lan, Chi Lan cúi đầu xuống, không dám nhìn sắc mặt Tuệ quý phi. Thái hậu quét mắt qua Tuệ quý phi, trầm giọng nói: "Hồi cung!"

Mọi người lập tức vây quanh Thái hậu, tầng tầng lớp lớp rời đi.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Sứ mệnh tiên nữ

Tuệ quý phi cắn chặt răng nhìn về phía Hoàng hậu, giận quá hóa cười, nói: "Hoàng hậu nương nương, người nuôi một con chó thật ngoan!" Nói xong, phất tay áo xoay người bỏ đi, Nạp Lan Thuần Tuyết và Chi Lan vội vàng theo sau.

Hiện giờ ở Duyên huy các chỉ còn lại người bên Trường Xuân cung. Nhĩ Tình một tay vỗ ngực, một tay chùi mồ hôi lạnh hỏi: "Anh Lạc, vừa nãy ta sợ đến mức tim thiếu điều muốn nhảy ra ngoài. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngụy Anh Lạc nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, đáp: "Mấy ngày nay, trong cung phổ biến trò hóa trang, đến mức tất cả mọi người đều bắt chước theo. Hôm nay Hoàng hậu phụng bồi Thái hậu dạo hoa viên, bất ngờ phát sinh sự cố té lầu, Minh Ngọc ngăn cản Chi Lan, ta nhanh chân chạy đến trước, phát hiện cung nữ đó ngã xuống thiệt mạng. Nhưng cô ta hóa trang dung mạo diễm lệ, lại nghe hai người trên lầu nhắc tới Hoàng hậu nương nương, còn Chi Lan thì tích cực bất thường, nên ta hoài nghi chuyện này do Quý phi âm thầm tính kế!"

Nhĩ Tình bừng tỉnh đại ngộ: "Vì vậy, cô mới muốn kéo Quý phi xuống nước trước? Vậy còn thuốc màu trên mặt cung nữ thì sao? Lấy từ đâu ra?"

Ngụy Anh Lạc mỉm cười, chỉ chỉ vào khóm cây treo đầy quả mọng bên cạnh, bàn tay còn dính nước của nó, nói: "Đâu phải thuốc màu gì, chỉ là nước chiết ra từ quả mọng thôi. Cũng may cung nữ ngã lầu, khuôn

https://thuviensach.vn

mặt nhuốm đầy máu, người bên ngoài sẽ không nhìn kỹ, nên mới có thể lừa dối qua mắt được!"

Minh Ngọc nhíu đôi lông mày, hỏi: "Đợi một chút. Quý phi làm sao biết cung nữ sẽ bị ngã mà cố ý dẫn Thái hậu đến đây?"

Ngụy Anh Lạc cười lạnh một tiếng, nói: "Trên đời có ai biết trước được tương lai! Ba người kia vốn là cung nữ quét dọn ở Duyên huy các, đáng lẽ phải vô cùng quen thuộc vị trí trong các mới đúng, đang yên đang lành sao vô duyên vô cớ ngã xuống được? Hơn nữa, sau khi xảy ra sự cố, hai người kia cứ lề mề trên lầu, xuống rồi cũng không bộc lộ chút thương tâm, vậy mà bình thường sao? Cho nên, bọn họ căn bản không phải đùa giỡn, mà đã có mưu đồ từ lâu, trực tiếp đẩy người xuống lầu!"

Minh Ngọc hít một hơi lạnh: "Ý cô là -- Tuệ quý phi dùng tính mạng một người để mưu hại Hoàng hậu nương nương?"

Ngụy Anh Lạc gật gật đầu, thần sắc ngưng trọng nói: "Không riêng gì cô ta, còn có Thư quý nhân nhúng tay nữa!"

Minh Ngọc kìm lòng không được mà vỗ tay, cảm thán nói: "Anh Lạc, cuối cùng cô cũng làm được chuyện tốt! Nếu nương nương bị vu oan thật, thì Trường Xuân cung chúng ta gặp vận rủi lớn rồi!"

Bọn họ còn cảm thấy may mắn, lại nghe giọng nói Hoàng hậu ẩn chứa tức giận vang lên: "Hai ngươi thiếu chút nữa gây rắc rối, lại không biết hối cải, còn có tâm trí nghĩ chuyện gặp may sao? Bản cung thật phóng túng cho các ngươi quá rồi!" Nói xong, nàng nhìn cũng không nhìn đám người Anh Lạc, xoay người liền đi.

Ba người ba mặt nhìn nhau, cũng vội vàng đuổi kịp bước chân nàng. Minh Ngọc hạ giọng hỏi: "Nương nương làm sao vậy? Rõ ràng vượt ải thuận lợi, sao nương nương lại tức giận như thế?"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Ngụy Anh Lạc cũng đầy hoang mang, nhỏ giọng hỏi: "Nhĩ Tình, ta đã làm sai gì sao?"

Nhĩ Tình nhìn nhìn Minh Ngọc, lại nhìn Anh Lạc một chút, thở dài, nói: "Tuy nói thông minh, nhưng thật ra đều ngốc nghếch như nhau!"

Lần tức giận này của Hoàng hậu chợt đến, lại chậm chạp không chịu đi. Khi trở về Trường Xuân cung, Hoàng hậu nhất quyết không ăn cơm, khiến mọi người trở tay không kịp.

Đêm dần về khuya, Hoàng hậu vẫn ngồi lặng thinh trên giường, thức ăn trên bàn nguội lạnh.

Ngụy Anh Lạc lặng lẽ kê một cái bàn nhỏ đặt trước mặt Hoàng hậu, thả bồ đoàn xuống đất, lại lấy ra lư hương, cố ý thắp một nén hương, sau đó quỳ xuống dưới đất, hé miệng lẩm nhẩm gì đó.

Hoàng hậu nhịn không được mở to mắt, nhìn qua Anh Lạc đang mấp máy môi, chẳng thể nén nổi nữa, hỏi: "Ngươi đang làm gì đấy?"

Ngụy Anh Lạc vừa cầm hương vừa nghiêm túc thành khẩn: "Hoàng hậu nương nương tựa như tiên nữ trên trời, mỹ mạo đoan trang tâm địa thiện lương, thế nhưng tiên nữ hôm nay giận rồi, nên Anh Lạc muốn cúi đầu bái lạy, xin tiên nữ chỉ đường cho phàm nhân, nói cho phàm nhân biết đã sai ở đâu?"

Hoàng hậu "phốc" một tiếng nở nụ cười.

Ngụy Anh Lạc nhắm mắt mặc niệm: "Dù có thực đã làm sai chuyện, cũng xin tiên nữ đại từ đại bi, tha thứ cho phàm nhân lần này, từ nay về sau nhất định thận trọng từ lời nói đến việc làm, sẽ không tái phạm nữa!"

Hoàng hậu thò tay gõ trán Ngụy Anh Lạc .

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc lập tức đứng lên, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Nương nương, người đừng tức giận nữa nha?"

Hoàng hậu nhăn đôi lông mày, nói: "Bản cung không phải đang trách các ngươi, mà bản cung đang tự trách chính mình."

Ngụy Anh Lạc lộ vẻ nghi hoặc.

Hoàng hậu nói khẽ: "Bọn Minh Ngọc vẫn luôn hiếu kỳ, vì sao bản cung sau khi xuất giá, lại trở nên bảo thủ cẩn thận. Vì nữ tử phải có trách nhiệm sinh con dưỡng cái, hầu hạ cha mẹ chồng, lo liệu công việc nội trợ. Nếu cả ngày chỉ biết trầm mê ca múa, đắm chìm hưởng lạc, thì đối với trượng phu và gia tộc chính là tai họa. Cổ đại có Triệu Phi Yến, Dương Ngọc Hoàn, mặc dù đều là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng bởi vì cử chỉ tùy tiện, đức hạnh thiếu sót, luôn bị người đời sau lên án."

Ngụy Anh Lạc không cho là đúng, nói: "Không có giai nhân tuyệt sắc thì giang sơn có thể vĩnh hằng không? Theo nô tỳ thấy, chính vì có mỹ nhân thật sự, mới thử ra được anh hùng nào là giả. Các triều đại trị quốc suy vong, không phải trách thần tử gian tà, mà lại trách yêu phi họa nước. Sao không nói vì giường quá mềm, giày méo lệch, tâm tình không tốt nên mất giang sơn đi?"

Hoàng hậu nhịn không được lại cười rộ lên, sẵng giọng: "Ngươi đó, già mồm ngụy biện, còn nói hùng hồn đầy lý lẽ! Bản cung là Hoàng hậu, phải nên đoan trang tự kiềm chế, thận trọng từ lời nói đến việc làm, thế mới có thể làm gương cho lục cung! Nhưng bản cung nhất thời quên mất, lại hoài niệm quá khứ tự do và vui vẻ, mặc váy Lưu Tiên của Lạc Thần nhảy múa vượt quy củ, khiến trên dưới hậu cung noi theo, nhất thời nếp sống đại biến, mới có thể gây ra đại họa!"

Ngụy Anh Lạc nóng nảy: "Nương nương, rõ ràng Tuệ quý phi mới là người sai -- "

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu lắc đầu, duỗi tay điểm lên bờ môi Ngụy Anh Lạc, nghiêm mặt nói: "Không, là bản cung làm sai trước, mới tạo cơ hội cho đối phương gài bẫy. Bản cung hỏi ngươi, hôm nay đơn giản chỉ là một mạng người sao? Bản cung thân là nữ tử, không thể mở mang bờ cõi, bảo vệ tổ quốc, chỉ có thể quản lý tốt hậu cung, bớt một gánh nặng ưu sầu cho quân chủ. Đó là việc duy nhất mà ta có thể làm cho quốc gia, làm cho bách tính. Vai mang chức trách Hoàng hậu, so với việc giành sủng ái Hoàng thượng quan trọng hơn! Vì vậy Anh Lạc, cảm ơn ngươi vì tất cả, nhưng bản cung là Hoàng hậu của Đại Thanh, vĩnh viễn đừng quên điều này!"

Hốc mắt Ngụy Anh Lạc chua xót, bỗng nhiên rất muốn rơi lệ, vì tiên nữ trong lòng nàng, không thể khoác thêm áo vũ tiên nữ lần nào nữa.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Độc dược

Trữ Tú cung hãm hại Hoàng hậu bất thành, còn bị Thái hậu hạ lệnh phá bỏ sân khấu, có thể nói là mất chì lẫn chài, dáng vẻ kiêu ngạo không còn như xưa, khắp nơi trong cung đều âm thầm chế giễu.

Nhưng người ở Trường Xuân cung biết rõ, Tuệ quý phi tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Ngày hôm đó, Ngụy Anh Lạc từ tú phòng đi ra, bỗng nhiên gặp mặt Chi Lan. Hai người nhìn không chớp mắt, sau đó bước ngang qua nhau, Chi Lan lập tức hỏi: "Ngụy Anh Lạc, ngươi có muốn biết nguyên nhân cái chết của A Mãn không?"

Ngụy Anh Lạc đột nhiên xoay người.

Chi Lan mỉm cười nói tiếp: "Canh ba đêm nay, hãy một mình đến Trữ Tú cung. Nhớ kỹ, nếu chuyện bị đồn ra ngoài, thì cả đời cũng đừng hòng biết được chân tướng!"

Trăng xanh mây nhạt, gió đêm thoang thoảng hương hoa, bóng tối bao trùm Trữ Tú cung lộng lẫy huy hoàng. Ngụy Anh Lạc đi theo Chi Lan tiến vào chính điện, hành lễ với hai người chủ vị: "Nô tỳ thỉnh an Quý phi nương nương, Thư quý nhân."

Tuệ quý phi che miệng cười, nói: "Ngụy Anh Lạc, bản cung vừa mới đánh cược với Thư quý nhân, đoán xem ngươi có dám đến hay không."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc thần sắc bình thản hỏi: "Nô tỳ cả gan hỏi một câu, là Quý phi nương nương thắng, hay Thư quý nhân thắng?"

Vẻ mặt Tuệ quý phi trầm xuống, lạnh lùng nói: "Bản cung xưa nay chán ghét người miệng mồm lanh lợi, đặc biệt là ngươi luôn làm hỏng bao nhiêu chuyện tốt của bản cung! Nhưng mà, ngươi có thể đơn thương độc mã đến Trữ Tú cung, coi như cũng gan dạ hơn người."

Ngụy Anh Lạc ra vẻ sợ hãi, nói: "Anh Lạc dù sao cũng nhát gan, trước khi đến Trữ Tú cung đã để lại một phong thư, nếu trong vòng một canh giờ không thấy quay về, đành phải mời Hoàng hậu nương nương tới đón người."

Tuệ quý phi cười nhạo một tiếng, khoát tay áo lười biếng nói: "Được rồi, bản cung mời ngươi tới, vì muốn để ngươi gặp một người!" Cô ta vừa mới dứt lời, một tiểu thái giám bị đẩy tới, chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, quỳ xuống bên cạnh Ngụy Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc liếc nhìn tiểu thái giám kia, thiếu hào hứng hỏi: "Hắn là ai?"

Tiểu thái giám nơm nớp lo sợ trả lời: "Nô tài là tiểu thái giám vẩy nước quét dọn ở Ngự hoa viên."

Nạp Lan Thuần Tuyết lòng đầy ác ý, ra lệnh: "Tiểu tử, nói xem vào buổi tối mùng mười tháng giêng, ngươi đã nhìn thấy gì?"

Ngụy Anh Lạc đột nhiên biến sắc.

Tiểu thái giám nhìn qua Ngụy Anh Lạc, khiếp đảm trả lời: "Đêm đó Hoàng thượng chiêu đãi tông thất ở Càn Thanh cung, các quản sự ở Ngự hoa viên đều lười nhác đi đánh bài, chỉ còn một mình nô tài canh gác, sau đó nô tài nghe thấy chỗ hòn non bộ có động tĩnh, liền lặng lẽ qua đó!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc không còn vẻ trấn định vừa nãy, vội vàng hỏi: "Ngươi đã thấy gì?"

Tiểu thái giám run rẩy trả lời: "Nô tài tận mắt nhìn thấy, Anh Ninh tỷ tỷ bị một người lôi vào hòn non bộ..."

Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên bạo phát: "Tại sao ngươi không cứu người?"

Tiểu thái giám sợ hãi, co rúm thối lui về sau, nói: "Nô tài không dám... Người đó, người đó..."

Ngụy Anh Lạc nắm chặt vạt áo tiểu thái giám, truy hỏi: "Rút cuộc người đó là ai?"

Tiểu thái giám bị siết chặt khó chịu, hét lớn: "Là Phú Sát Phó Hằng, Phú Sát Phó Hằng!"

Ngụy Anh Lạc tròn mắt ngạc nhiên, nắm tay buông lỏng. Một lát sau, nàng trái lại nở nụ cười, gật gật đầu nói: "Tình tiết cốt truyện không tồi."

Nạp Lan Thuần Tuyết nhíu lại lông mày, hỏi: "Ngươi nghĩ chúng ta đang dựng chuyện lừa ngươi?" Ngụy Anh Lạc lấy lại bình tĩnh: "Chuyện của tỷ tỷ và mục đích nô tỳ nhập cung, chỉ có Trương ma ma là người rõ nhất! Hôm nay nô tỳ đến tú phòng gặp bà ấy, nhưng lại gặp Chi Lan, sau đó Chi Lan nói đã biết rõ chuyện tỷ tỷ, không phải quá kì quái sao? Các vị biết được bí mật của nô tỳ từ miệng Trương ma ma, muốn thừa dịp giá họa Phú Sát Phó Hằng, sau đó dồn ép nô tỳ làm việc cho Trữ Tú cung, đúng không?"

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, tiểu thái giám há hốc miệng, tựa hồ sợ ngây người.

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi khẽ cười một tiếng, phá vỡ yên lặng: "Ngụy Anh Lạc, ngươi cho rằng vật chứng chỉ có một miếng ngọc bội thôi sao?"

Ngụy Anh Lạc căng thẳng trong lòng, hỏi ngay: "Ý nương nương là gì?" Nạp Lan Thuần Tuyết nhìn về phía tiểu thái giám, ra lệnh: "Mang ra đây!"

Tiểu thái giám run rẩy lấy từ trong ngực ra một triều đai, nâng tay đưa đến trước mắt Ngụy Anh Lạc, nói: "Nô tài đã nhặt được triều đai này ở hòn non bộ, nhất định là đối phương đi quá gấp gáp, không chú ý trên -- "

Ngụy Anh Lạc lập tức túm lấy triều đai, hoa văn trên đai y xì hoa văn trên ngọc bội. Trong nháy mắt, nàng siết chặt nó trong tay.

Tuệ quý phi đắc ý nói: "Phú Sát Phó Hằng, một miếng ngọc bội còn có thể nói là trùng hợp, hiện giờ triều đai đều có ở đây, là vật bất ly thân của thị vệ nhất đẳng, lẽ nào cũng là tùy tiện đánh rơi?"

Ngụy Anh Lạc vẫn nắm chặt triều đai, ánh mắt lập loè bất định.

Nạp Lan Thuần Tuyết lập tức rèn sắt khi còn nóng, hùa theo: "Phú Sát Phó Hằng vấy bẩn trong sạch của A Mãn. Còn Hoàng hậu nương nương đoan trang hiền thục, vì muốn bảo vệ danh dự đệ đệ ruột, đã đuổi cung nữ đáng thương này khỏi cung. Cho dù là vậy, người vẫn chưa yên tâm hoàn toàn, lo cung nữ này ra ngoài nói lung tung, tất nhiên sẽ ảnh hưởng thanh danh nhà Phú Sát! Thế nên để diệt trừ gốc rễ hậu họa, dứt khoát -- "

Ngụy Anh Lạc lạnh lùng hét: "Đủ rồi!"

Nạp Lan Thuần Tuyết mỉm cười nói tiếp: "Nhìn ngươi kìa, ta còn chưa nói gì cả, ngươi đã tức giận đến mức toàn thân phát run. Ta có thể lý giải được, ngươi ngậm đắng nuốt cay tiến cung, chính là để tìm hung thủ giết tỷ tỷ, nhưng bản thân đã thành con dao bén nhất trong tay kẻ thù! Đôi tỷ đệ

https://thuviensach.vn

giả nhân giả nghĩa đó, không biết chừng đang ở sau lưng cười nhạo ngươi, nói ngươi sao ngu xuẩn thế, lại nhận giặc làm chủ!"

Anh Lạc lạnh lùng nhìn chằm chằm Tuệ quý phi, hỏi: "Quý phi đến cùng muốn nô tỳ làm gì?"

Tuệ quý phi ngữ khí mê hoặc nói: "Hoàng hậu giỏi nhất là làm bộ làm tịch, dùng khuôn mặt đoan trang hiền lương đó để lừa gạt người trong thiên hạ. Bây giờ chân tướng đã sáng tỏ, bản cung hy vọng ngươi dốc sức vì bản cung!"

Ngụy Anh Lạc hỏi: "Dốc sức thế nào?"

Nạp Lan Thuần Tuyết vươn tay, đưa cho Anh Lạc một gói thuốc, nói: "Hoàng hậu dối trá lường gạt ngươi như thế, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù sao? Chỉ cần rắc thuốc này vào bữa ăn hằng ngày của Hoàng hậu, là ngươi đã giết được cô ta thần không biết quỷ không hay!"

Anh Lạc khẽ giật mình, khó tin hỏi lại: "Người muốn nô tỳ độc sát Hoàng hậu?"

Nạp Lan Thuần Tuyết cười cười khinh miệt, hỏi: "Sao vậy, ngươi sợ à? Hoàng hậu là chỗ dựa lớn nhất của Phó Hằng, để bảo vệ đệ đệ ruột mà không tiếc tay giết chết A Mãn vô tội! Thương thay A Mãn, trước thì mất trinh tiết, bị trục xuất khỏi cung, sau thì bị người ta bóp cổ đến chết, bị cả gia tộc phỉ nhổ. Tất cả bất hạnh đó, đều do tỷ đệ Hoàng hậu tạo thành, vậy mà ngươi vẫn nhân từ nương tay!"

Anh Lạc run rẩy giơ tay lên, nhận lấy gói thuốc.

Ngày hôm sau, Phó Hằng tới Trường Xuân cung thăm Hoàng hậu. Ngụy Anh Lạc chuẩn bị nước trà ở trà phòng, Trân Châu từ phía sau đi tới, hỏi: "Anh Lạc, trà xong chưa?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cười nói: "Xong rồi." Nói xong, nàng và Trân Châu cùng bưng khay ra khỏi phòng, đến chính điện trước, bắt gặp Thuần phi mang theo bình ngọc tới đây, hai người lập tức dừng bước vấn an: "Nô tỳ thỉnh an Thuần phi nương nương!"

Thuần phi mỉm cười, nói: "Miễn lễ."

Trân Châu hỏi: "Thuần phi nương nương đến bái kiến Hoàng hậu nương nương sao? Nô tỳ đi vào bẩm báo trước!"

Thuần phi nhìn thoáng qua hướng đại điện, lắc đầu nói: "Không cần, Phú Sát thị vệ đang ở chính điện, bản cung vẫn nên tránh mặt trước, trưa sẽ quay lại thăm nương nương sau!"

Trân Châu và Ngụy Anh Lạc đồng ý, đi qua bên người Thuần phi, một trận gió thổi tới, lướt nhẹ qua ống tay áo Anh Lạc, hương thơm đưa mùi thoáng qua, Ngụy Anh Lạc không hề phát giác đi tiếp. Thuần phi đột nhiên quay đầu, lộ ra vẻ mặt sửng sốt.

Hai người đi vào chính điện, đặt xuống bàn chén trà và điểm tâm. Ánh mắt Phó Hằng như có như không đảo quanh Ngụy Anh Lạc, Hoàng hậu yên lặng ho một tiếng rồi nói: "Chẳng phải đã nói với đệ rồi sao, không có việc gì đừng thường xuyên đến Trường Xuân cung. Hoàng thượng ban ân chỉ, không phải cho đệ tùy ý lãng phí."

Phó Hằng cười nói: "Hoàng hậu yên tâm, lần này là ngạch nương kêu đệ tới, người đến chùa Hộ Quốc cầu một lá bùa bình an, nhờ đệ mang vào cung."

Hoàng hậu bất đắc dĩ thở dài: "Ngạch nương thật là, từ chùa Long Phúc, chùa Hộ Quốc đến chùa Quảng Hóa, rốt cuộc người muốn ghé bao nhiêu chùa miếu nữa, cầu bao nhiêu bùa bình an nữa?"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng nói ngọt như mật: "Vì tỷ tỷ, thì dù ngạch nương có đi mỏi chân đi nữa, cũng đều cam tâm tình nguyện."

Hoàng hậu cười rộ lên, vừa sủng ái vừa trách cứ nói: "Học miệng lưỡi trơn tru từ ai thế?"

Phó Hằng nâng chung trà lên cười không đáp, giương mắt trông thấy Ngụy Anh Lạc đang nhìn hắn chăm chú, không khỏi mỉm cười với nàng.

Ngụy Anh Lạc cũng cười đáp lại.

Phó Hằng đang định uống trà, bỗng nhiên cửa ra vào truyền đến một tiếng gào to: "Không được uống!" Thuần phi như một cơn gió lao vào đây, không nói hai lời, tiến lên hất đổ chén trà.

Chén sứ rơi vỡ thành nhiều mảnh nhỏ trên mặt đất, Phó Hằng giật mình nhìn lại Thuần phi, hỏi: "Thuần phi nương nương! Người làm gì vậy?"

Hoàng hậu cũng vẻ mặt kinh ngạc: "Thuần phi, xảy ra chuyện gì?"

Thuần phi đột nhiên chuyển hướng sang Ngụy Anh Lạc, duỗi tay chỉ thẳng mặt nàng: "Mọi người nên hỏi cô ta định làm gì mới phải!"

Ánh mắt Ngụy Anh Lạc vẫn trấn tĩnh như thường, hỏi lại: "Thuần phi nương nương, lời ấy có ý gì?"

Thuần phi đi đến trước mặt Ngụy Anh Lạc, khẽ ngửi nhè nhẹ, củng cố ý nghĩ của mình, sau đó mới nói: "Tuệ quý phi vì muốn có được thánh sủng, nên ngậm viên thấu cơ hương thân mỗi ngày, chẳng những mùi thơm ngào ngạt khắp người, ngay cả xiêm y mặc trên người, gian phòng dạo qua cũng đều thơm nức mũi. Để tránh người khác tranh sủng, cô ta nghiêm cấm cung nhân noi theo. Ngụy Anh Lạc, tại sao trên người ngươi lại có mùi thơm này?"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Ngụy Anh Lạc, khẽ nói: "Thuần phi, có lẽ chỉ là ngẫu nhiên ám mùi thôi..."

Thuần phi lắc lắc đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Nương nương, hai ta ngày nào cũng gặp mặt Tuệ quý phi, nhưng chưa từng nhiễm qua mùi thơm này mà? Chỉ có một khả năng, Ngụy Anh Lạc đã đến Trữ Tú cung, vả lại còn nán lại đó rất lâu! Vì lư hương bên trong Trữ Tú cung có đốt loại hương y hệt, cho nên lưu mùi còn mãi không tan! Hiện giờ Trường Xuân cung và Trữ Tú cung như nước với lửa, Ngụy Anh Lạc đến Trữ Tú cung làm gì?"

Phó Hằng mím chặt môi, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Ngụy Anh Lạc.

Nhĩ Tình nhào đến bắt lấy cánh tay Ngụy Anh Lạc, lo lắng nói: "Anh Lạc, cô giải thích đi!"

Trong mắt Thuần phi tràn trề thất vọng, oán hận nói: "Cô ta không có gì để nói! Vừa nãy ngửi thấy mùi hương trên người cô ta, ta không dám xác định, liền lệnh Ngọc Hồ vào phòng cô ta lục soát, không ngờ tìm được thứ này!" Nói xong, Thuần phi vươn tay, là một gói thuốc trống không.

Hoàng hậu run run hỏi: "Đây là cái gì?"

Thuần phi nói: "Thần thiếp kiểm nghiệm qua rồi, đây là gói thuốc có chứa kịch độc, bên trong đã trống rỗng!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Long tử long tôn (Con cháu rồng)

Trân Châu hít một ngụm khí lạnh, không dám tin nhìn qua Ngụy Anh Lạc.

Phó Hằng bình tĩnh đối mặt Anh Lạc, nghiêm túc hỏi: "Anh Lạc, ta không tin lời người khác nói, tự cô nói đi. Cô -- muốn giết ta sao?" Ngụy Anh Lạc cười cười lạnh lùng, bước nhanh đến trước mặt Hoàng hậu, nâng lên chén trà của người, uống một hơi cạn sạch.

Phó Hằng sải bước xông lên, gắt gao chế trụ cổ tay nàng, hỏi gắt: "Cô làm gì đó?"

Ngụy Anh Lạc mỉm cười, đẩy tay hắn ra, lộ ra đáy chén đã cạn cho mọi người thấy: "Chứng minh cho mọi người xem. Bây giờ đã được chưa?"

Phó Hằng buông người thả lỏng, Hoàng hậu cười nói: "Không cần phải vậy, bản cung chưa từng nghi ngờ ngươi."

Ngụy Anh Lạc ấm áp trong lòng, gật gật đầu nói: "Tạ nương nương. Đêm qua Tuệ quý phi triệu kiến nô tỳ đến Trữ Tú cung, bảo nô tỳ hạ độc hại chết Hoàng hậu. Cô ta nói với nô tỳ, tỷ tỷ A Mãn là bị Phó Hằng làm nhục, người vì che giấu tội ác, đã đuổi tỷ tỷ ra khỏi hoàng cung, đồng thời phái người ám sát!"

Hoàng hậu siết chặt nắm đấm, vẻ mặt phẫn nộ: "Anh Lạc, bản cung trước nay chưa từng làm chuyện như vậy! Bản cung cũng tin tưởng, Phó Hằng tuyệt đối không phải là người như thế!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nhoẻn miệng cười với Hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương, Anh Lạc không phải kẻ đui mù, có thể đoán định thị phi. Người dạy bảo Anh Lạc thư pháp hội họa, tận tâm tận lực, vượt xa tình cảm chủ tớ. Cho dù nô tỳ có thị phi bất phân, cũng không đến nỗi đối phương nói gì cũng tin."

Thuần phi nhẹ nhàng thở ra, áy náy nói: "Là ta trách oan ngươi rồi."

Hoàng hậu lo lắng hỏi: "Anh Lạc, chuyện này sao ngươi không nói sớm?"

Ngụy Anh Lạc trầm mặc giây lát mới đáp: "Đây là thù oán cá nhân, không dám quấy rầy Hoàng hậu."

Hoàng hậu không đồng ý nói: "Bản cung có thể giúp ngươi truy xét --"

Ngụy Anh Lạc lắc đầu, kiên định nói: "Đa tạ ý tốt của nương nương, tự Anh Lạc có cách tra ra thủ phạm. Anh Lạc còn có việc phải làm, xin cáo lui trước!"

Phó Hằng vội vàng nói theo: "Hoàng hậu, đệ cũng còn có việc phải xử lý, cáo từ trước!" Dứt lời, lập tức đuổi theo Anh Lạc.

Thuần phi trông theo bóng lưng Ngụy Anh Lạc và Phó Hằng một trước một sau đi ra đại điện, quay đầu nhìn về phía Hoàng hậu, thần sắc ngưng trọng nói: "Nương nương... Ngụy Anh Lạc làm việc cực đoan, cử chỉ khó lường, người như vậy... tốt nhất không nên giữ bên người, phòng ngừa hậu họa sau này!"

Hoàng hậu nghiêng người một bên, không cho là đúng nói: "Thuần phi, đúng là tính tình Anh Lạc có chút cực đoan, nhưng bản cung dạy cô ấy đọc sách viết chữ, đã từ từ trở nên trầm ổn. Bản cung tin tưởng, cô ấy thiên tính chính trực, thị phi phân minh, là một người tốt cần bồi dưỡng. Huống

https://thuviensach.vn

chi, nhắc tới chuyện này, bản cung không thẹn với lương tâm, tại sao phải điều cô ấy đi chứ?"

Thuần phi còn muốn khuyên nữa: "Thế nhưng -- "

Hoàng hậu khoát tay áo, chém đinh chặt sắt nói: "Không cần nhiều lời, bản cung tâm ý đã quyết."

Ngụy Anh Lạc bước nhanh đi đến nội viện, Phó Hằng đuổi theo phía sau, duỗi tay kéo nàng ngăn lại, ăn nói khép nép mà gọi tên: "Anh Lạc..."

Ngụy Anh Lạc xoay người, ném triều đai vào mặt hắn, tức xì khói hét lên: "Giờ ngài còn dám nói việc này không liên quan đến ngài nữa đi?"

Phó Hằng chụp lấy triều đai, sắc mặt biến đổi liên tục, cuối cùng hỏi: "Anh Lạc, cô tin là ta làm sao?"

Ngụy Anh Lạc mặt lạnh trả lời: "Nếu ta nhận định ngài làm, còn đứng ở đây phí lời với ngài làm gì?" Nét mặt Phó Hằng lập tức mềm mại, vui vẻ nói: "Cảm ơn cô đã tin ta."

Nhưng Ngụy Anh Lạc dời mắt, nói tiếp: "Coi như không đúng, ngài cũng không phải là hoàn toàn vô tội. Ngọc bội có thể trong lúc vô tình mất đi, nhưng triều đai một tấc cũng không rời, làm sao vô duyên vô cớ rơi ở Ngự hoa viên? Trừ phi phải cởi áo nới thắt lưng! Ta suy đoán, mùng mười tháng giêng hôm đó, có người tráo đổi y phục của ngài để đột nhập Ngự hoa viên! Nếu hắn là thị vệ trong cung thì đã không cần thay y phục, mục đích thay y phục chính là để tránh người đi tuần tra! Vì vậy, người này nhất định là tông thất dự tiệc ở Càn Thanh cung! Còn tiểu thái giám mà Tuệ quý phi tìm được kia, vì sợ hãi tên tuổi của ngự tiền thị vệ đó nên không dám tới gần, căn bản không thể nhận ra là ai! Tuệ quý phi thuận lý thành chương dẫn dắt để ta tin tưởng, chủ nhân triều đai chính là hung thủ!"

https://thuviensach.vn

Nét mặt Phó Hằng khẩn trương, lập tức nắm chặt tay Ngụy Anh Lạc, nói gấp: "Đủ rồi Anh Lạc!"

Ngụy Anh Lạc lại hất tay hắn ra, yên lặng nhìn hắn, giống như muốn xuyên thấu soi vào đáy lòng hắn, hỏi: "Dựa vào quyền thế và địa vị của ngài, ngay cả Di thân vương cũng không để vào mắt, huống chi tông thất bình thường! Ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc hắn là ai mà có thể khiến ngài bất chấp danh dự quyết bảo vệ bằng được?"

Phó Hằng lắc đầu nói: "Anh Lạc, ta không phải bảo vệ hắn, mà đang bảo vệ cô."

Ngụy Anh Lạc cười khẩy một tiếng, trào phúng hỏi: "Bảo vệ ta?"

Phó Hằng khàn giọng tiếp lời: "Tiếp tục điều tra chân tướng, sẽ càng kéo thêm nhiều ân oán hơn, ta không muốn cô gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào."

Ngụy Anh Lạc hít sâu một hơi rồi nói: "Phú Sát Phó Hằng, ta chỉ hỏi ngài một câu, người này rút cuộc là ai?"

Phó Hằng bình tĩnh nhìn lại, trong mắt tràn đầy thống khổ và áy náy, hắn nói: "Thực xin lỗi."

Ngụy Anh Lạc xoay người bỏ đi.

Tựa hồ đắm mình trong khoảng không sương mù, vốn cho rằng có người sẽ cùng nàng nắm tay kéo đi, nhưng cuối cùng chỉ còn lại chính mình. Ngụy Anh Lạc chẳng có mục đích tiến về phía trước, chợt nghe có người hỏi nàng: "Anh Lạc cô nương, cô đi đâu vậy?"

Ngụy Anh Lạc hoàn hồn, trông thấy đám người Đức Thắng đang cầm một chồng khay trà đi qua, giương môi mỉm cười nói: "Ta tới phủ Nội vụ để lĩnh đồ. Ngài vội vã dẫn người đi đâu thế?"

https://thuviensach.vn

Đức Thắng cười nói: "Hoàng thượng nhất thời cao hứng, muốn mở tiệc trà ở Trọng Hoa cung, mời thân vương bối lặc tới thưởng thức, nô tài đang gấp gáp đi bố trí!"

Ngụy Anh Lạc trong lòng khẽ động, hỏi: "Thân vương bối lặc?"

Đức Thắng trả lời: "Đúng vậy, có thể tham gia trà hội ở Trọng Hoa cung, toàn là nhân vật có địa vị hiển hách trong tông thất! Ai nha, không thể nói nhiều với cô nữa, cô gửi lời tới Hoàng hậu nương nương giúp nhé, nói nô tài vài ngày nữa sẽ qua thỉnh an người!"

Anh Lạc mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn Đức Thắng đi xa, lẩm bẩm trong miệng: "Trọng Hoa cung..."

Bên trong Trọng Hoa cung, phượng tử long tôn (con rồng cháu phượng) cùng tề tụ một chỗ. Nhưng phượng tử long tôn cũng là người, mà đã là người thì không tránh khỏi nói ra nói vào.

Duẫn Hi ăn trái nho, thở dài nói: "Di thân vương gặp xúi quẩy, còn Hoằng Trú sao vẫn may mắn thế nhỉ?"

Hoằng Chiêm ù ù cạc cạc hỏi: "Sao Ngũ ca không thể gặp may?"

Duẫn Hi nói vẻ thần bí: "Ngươi còn chưa biết sao? Hoằng Trú đã làm một chiếc quan tài, bảo thê thiếp, gia bộc khóc than cho mình. Còn bản thân hắn thì sao? Bắt chéo hai chân ngồi trên đại sảnh, một bên nghe người ta gào khóc, một bên cười ha ha. Ngươi nói hắn có phải điên rồi không?"

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tràng cười to, sau đó một giọng nam vang lên: "Trên đời này làm gì có ai sống tới trăm tuổi, có gì phải kiêng kị chứ?" Mọi người lắp bắp kinh hãi, Hoằng Trú đã phe phẩy quạt giấy, cử chỉ tiêu sái đi vào.

https://thuviensach.vn

Hoằng Chiêm ngạc nhiên hỏi: "Ngũ ca, huynh thực sự tự làm quan tài cho mình sao?"

Hoằng Trú cười mỉm nói: "Ta muốn hưởng thụ sớm một chút tôn vinh thôi mà, nhân tiện xem thử ai khóc thảm nhất, ai thật lòng với ta nhất!"

Phúc Bành đặt chén rượu xuống bàn thật mạnh, đang định răn dạy Hoằng Trú, đột nhiên nghe thấy Hoằng Lịch hỏi: "Mọi người đến đông đủ rồi sao?" Mọi người lập tức thu liễm thái độ, đồng thời hành lễ: "Nô tài thỉnh an Hoàng thượng."

Hoằng Lịch khoát tay áo, mỉm cười nói: "Hôm nay là gia yến, chư vị có mặt đều là cốt nhục chí thân, hà tất đa lễ! Mọi người ngồi đi.". Nói xong, vừa nhìn về phía Hoằng Trú, vừa ấm giọng hỏi: "Đệ lại gây chuyện hả?"

Vẻ mặt Hoằng Trú vô tội cười đáp: "Đâu có đâu hoàng huynh, đệ đệ vẫn luôn nhớ kỹ lời huynh dặn, cần cù làm việc, làm người cho tốt!"

Tất cả mọi người đều lộ biểu tình không đồng ý. Hoằng Lịch thu vào trong mắt, nhếch miệng mỉm cười, nói: "Dâng trà đi!"

Khay trà được bưng lên, lần lượt bày ra mỗi vị tông thất một chén ngọc, kèm theo bánh ngọt điểm tâm.

Hoằng Trú nhấc nắp chén trà, "ồ" lên một tiếng, hỏi: "Đây là gì vậy?"

Hoằng Lịch đáp: "Lấy nước tuyết pha với hoa mai, tùng thực, phật thủ, cho thêm trà long tỉnh, gọi là trà tam thanh."

Mọi người nâng chung trà lên thưởng thức, đều lộ vẻ tán thưởng.

Nhưng Hoằng Trú do dự nói: "Hoàng huynh, nghe nói tùng thực và phật thủ kết hợp với nhau dễ sinh độc!"

Hoằng Lịch buồn cười hỏi: "Lại học nói nhảm ở đâu vậy hả?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Trú cười "ha hả" hai tiếng, đáp lại: "Hôm qua lúc nằm trong quan tài, Diêm vương đã nói cho đệ biết đó!"

Hoằng Lịch trừng mắt liếc hắn một cái, răn dạy: "An tâm uống trà của đệ đi!"

Hoằng Trú cười hì hì, cầm chén trà uống một hơi cạn sạch. Một lát sau, mặt cắt không còn chút máu, bờ môi run rẩy không ngừng, toàn thân như lên cơn sốt rét.

Hoằng Chiêm sợ hết hồn, vội hỏi: "Ngũ ca, huynh bị sao vậy?" Hai mắt Hoằng Trú khẽ đảo, thẳng đờ ngã xuống.

Hoằng Chiêm xông lên, dùng sức đẩy đẩy Hoằng Trú, Hoằng Trú tiếp tục co giật liên hồi. Mọi người ngạc nhiên nghi ngờ, Hoằng Lịch thoáng cái đứng dậy.

Hoằng Chiêm nóng nảy la lên: "Chẳng lẽ tùng thực và phật thủ trộn với nhau thật sự có độc? Nhanh nôn ra!"

Tất cả mọi người sợ hãi, từng người một vội vàng móc yết hầu, liều mình muốn ói ra hết nước trà vừa uống. Phúc Bành khoa trương đánh đấm bộ ngực mình, Duẫn Đào ấn lưỡi thật chặt, "oẹ" một tiếng, toàn bộ nước trà và điểm tâm chảy thẳng xuống, Duẫn Hi càng cường điệu hơn, cầm lấy cái thìa thọc vào cổ họng.

Ngược lại Hoằng Lịch không vội, mí mắt cũng không thèm nhấc, ngồi yên lặng ăn bánh ngọt.

Đang giữa một mớ hỗn độn, đột nhiên Hoằng Trú ngồi dậy thẳng tắp, vẻ mặt tràn đầy mờ mịt, hỏi: "Mọi người làm sao vậy?"

Duẫn Đào ngẩng cổ lên, không dám tin hỏi: "Ngươi không phải là bị độc chết rồi sao -- "

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Hoằng Trú đểu giả, cười xấu xa nói: "Mùi vị trà tam thanh rất ngon, ta nhất thời hí hửng quá mức, phấn khích suýt nữa phát điên luôn! Mọi người sao vậy, cũng giống ta phát điên luôn hả?"

Phúc Bành hầm hầm giận tím mặt: "Hoằng Trú, rõ ràng ngươi cố ý đùa bỡn chúng ta! Hoàng thượng, Hoằng Trú quả thực hoang đường cực độ, người không thể không quản!" Dứt lời nhào đến liền muốn động thủ.

Hoằng Lịch lạnh lùng ra lệnh: "Tất cả ngồi xuống!" Mọi người ở đây đều ngây dại.

Tất cả bị ép trở lại chỗ ngồi, đều dùng ánh mắt căm thù lườm nguýt Hoằng Trú. Hoằng Trú đong đưa cây quạt, đảo mắt nhìn khắp mọi người đầy vẻ đắc ý.

Sau khi yến hội kết thúc, mọi người lục tục rời khỏi Trọng Hoa cung, mưa to tầm tã trong đêm. Hoằng Trú đi ở đằng trước, những người khác bước theo sau lưng, bất bình phẫn nộ làu bà làu bàu.

Vốn Hoằng Trú đi tuốt hàng đầu đột nhiên quay người, không có ý tốt hỏi: "Các người lại thương lượng chủ ý xấu như vậy? Muốn tố cáo ta với Hoàng thượng?"

Phúc Bành vừa muốn mở miệng, đột nhiên trừng lớn mắt, bộ dáng sợ hãi tột độ, lớn tiếng kêu lên: "Các ngươi nhìn kìa!"

Hoằng Trú khinh thường nói: "Trò hề này ta đã sớm chơi đùa rồi, muốn hù ta sao? Nằm mơ!"

Hoằng Chiêm toàn thân phát run nói: "Ngũ ca, không phải!"

Hoằng Trú nhăn lông mày quay đầu lại, một tia chớp vừa vặn chiếu sáng tường thành, một thân hình cung nữ lờ mờ xuất hiện phía trên. Trong nháy mắt lúc Hoằng Trú trừng lớn, cung nữ nghiêng đầu sang chỗ khác, tóc

https://thuviensach.vn

dài phủ kín trước mặt, nhìn không ra dung nhan, giương một bên bờ môi, hơi mỉm cười với bọn họ.

Hoằng Chiêm quay đầu bỏ chạy, những người khác quăng dù trong tay không chút nghĩ ngợi, chạy như bay giống như sắp mất mạng giữa làn mưa.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bù đắp

Hoằng Trú chân như nhũn ra, đứng ngây người tại chỗ, kinh hãi gần chết, thì thào tự nói: "Là cô ta... Đúng là cô ta..."

Trong nháy mắt, âm u và sợ hãi về nơi này siết chặt đáy lòng hắn, nhắc nhở hắn từng làm gì trong quá khứ. Hoằng Trú lảo đảo hai bước, cả người ngã dúi dụi vào vũng bùn. Mở to mắt nhìn lần nữa, cung nữ trên vách tường đã không thấy đâu. Hắn định thở phào một hơi, chớp mắt đã thấy một đôi giày thêu ướt sũng xuất hiện trước mặt, mãnh liệt ngẩng đầu, đối phương chỉ lộ ra cằm trắng như tuyết, cặp môi đỏ mọng kiều diễm, bên hông có buộc một túi lưới hoa mai, nhẹ nhàng lay động trong gió.

Hoằng Trú hoảng sợ lớn tiếng kêu la: "Là cô! Ta không sợ cô đâu! Không, không được qua đây! Cô đừng tới đây! Ta không sợ gì hết!" Hắn một bên hô gào, một bên nắm lấy dù che liều mạng vung vẩy, không cho nữ quỷ tới gần.

Trong mưa gió, bỗng nhiên có người bắt được cánh tay hắn, kéo hắn đứng lên, Phó Hằng gọi to: "Hoằng Trú! Hoằng Trú! Tỉnh táo lại đi!"

Hoằng Trú thất kinh biến sắc, kêu to: "Quỷ! Quỷ! Có nữ quỷ!"

Phó Hằng chùi nước mưa, hỏi: "Ở đâu?" Hoằng Trú từ từ nhắm mắt, tay chỉ hướng bức tường: "Ở kia, ở trên tường!"

Phó Hằng bước nhanh đến bên tường, mặt tường vô cùng bằng phẳng, nhìn không ra điểm khác thường nào. Hắn vươn tay vuốt lên bề mặt, nước mưa đã cọ rửa gần hết, chỉ còn sót lại một chút vật thể dính dính.

https://thuviensach.vn

Hải Lan Sát bước nhanh tới hỏi: "Sao thế? Phát hiện ra gì vậy?"

Phó Hằng rụt tay lại, không cho Hải Lan Sát xem thứ mình tìm thấy, mặt không đổi sắc nói: "Tạm thời chưa có."

Hoằng Trú tiến đến đây với vẻ không tin, dùng sức đập vách tường như điên, lặp đi lặp lại nhiều lần như muốn lật luôn tường: "Ở đây! Mới nãy trước khi các ngươi tới, có một cung nữ tóc dài che mặt. Ta tận mắt nhìn thấy, chính là cô ta! Sao lại không còn nữa? Cô ra đây! Cô mau ra đây!"

Hải Lan Sát ngạc nhiên hỏi ": Cô ta? Ngũ gia, người nói ai vậy? Lẽ nào người biết nữ quỷ này?"

Sau một khắc, Hoằng Trú đột nhiên im bặt.

Phó Hằng đè lại vai Hoằng Trú: "Hoằng Trú, vừa rồi ta đã kiểm tra qua, đây chỉ là một bức tường thôi, chẳng có gì cả."

Hải Lan Sát cũng nói: "Ngũ gia, nhất định là người nhìn lầm rồi."

Hoằng Trú hằn học đạp bức tường: "Khi nãy không chỉ có mình ta, nhiều người ở đây đều trông thấy cả!"

Phó Hằng lớn tiếng nói: "Đủ rồi!"

Hải Lan Sát giật mình hỏi: "Phó Hằng, ngươi sao vậy?"

Phó Hằng thở ra một hơi, nói: "Ngươi về trước đi, ta còn có chuyện phải làm!" Nói xong, Phó Hằng cũng không quay đầu lại, xuyên qua cơn mưa bỏ đi.

Hết mưa rồi.

https://thuviensach.vn

Phó Hằng ở bên ngoài Trường Xuân cung chờ đến khi Ngụy Anh Lạc trở về, ánh mắt hắn sâu kín như đêm tối, cất giọng hỏi: "Cô đi đâu vậy?"

Ngụy Anh Lạc né tránh ánh mắt hắn, đáp lại: "Cảm thấy khó chịu trong người nên ra ngoài dạo một chút."

Phó Hằng trầm mặc giây lát mới hỏi: "Vừa rồi người giả thần giả quỷ là cô phải không?"

Ngụy Anh Lạc trả lời mây trôi nước chảy: "Ta không hiểu ngài đang nói gì."

Phó Hằng nói: "Ta phát hiện thành tường có vết keo dính, đám tông thất còn nói nhìn thấy ma. Hiển nhiên không phải là ma, mà là có người đã dán vật có thể phản quang trên tường, mới có thể soi ra "ma quỷ", cộng thêm mưa giông sấm chớp, ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, mọi người nhìn không rõ nên mới tin là thật!"

Ngụy Anh Lạc phì cười một tiếng, cuối cùng cũng nhìn về phía Phó Hằng: "Phản quang? Ngài nói gương đồng hả? Sao gương lại dán lên tường thành được nhỉ? Phú Sát thị vệ, sức tưởng tượng của ngài cũng phong phú quá đi."

Phó Hằng cầm một mảnh lưu ly đưa cho Ngụy Anh Lạc xem: "Không phải gương đồng, mà là lưu ly. Ta mới đến phủ Nội vụ, họ nói cô đã lĩnh lưu ly."

Ngụy Anh Lạc thấy buồn cười: "Phú Sát thị vệ, ngài thực sự hiểu lầm rồi. Ta lĩnh tấm lưu ly để thay thế đèn bị bể trong cung cho Hoàng hậu nương nương, sao ta có thể đi giả quỷ dọa người được chứ? Ngài mau chóng quay về cổng Càn Thanh đi, miễn cho miệng lưỡi bên ngoài bàn tán." Dứt lời, nàng bước nhanh đi vào Trường Xuân cung.

https://thuviensach.vn

Phó Hằng đứng nguyên tại chỗ, ngữ khí đè nén khổ sở: "Anh Lạc, không nên tùy tiện ra tay với Hoằng Trú! Hoằng Trú là huynh đệ thân nhất của Hoàng thượng, chỉ cần ngài ấy không phạm đại tội phản nghịch, Hoàng thượng sẽ khoan dung ngài ấy cả đời!"

Ngụy Anh Lạc không chút do dự vào cửa.

Hoằng Trú còn đang đứng trước bức tường ma quái đó, tự nhủ trong bụng: "Không thể nào, nhất định có vấn đề."

Một bàn tay đột nhiên vỗ bộp vào vai hắn từ phía sau, Hoằng Trú bị hoảng sợ nhảy dựng lên, quay lại nhìn hóa ra là Phó Hằng, hết hồn vuốt vuốt ngực: "Ngươi đừng đứng sau lưng ta nữa được không? Chê ta nhận kinh hãi chưa đủ à?"

Phó Hằng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, hỏi: "Ngài ở đây làm gì??"

Hoằng Trú vỗ vỗ bức tường nói: "Tối qua ta cũng tưởng rằng ma quỷ lộng hành, nhưng khi cẩn thận nghĩ lại thì thấy không đúng. Chắc chắn có người giả thần giả quỷ với ý định muốn đào bới chuyện trước kia! Hừ, chờ ta bắt được cô ta rồi, nhất định phải rút gân lột da ra!"

Phó Hằng nhướng lông mày, chậm rãi hỏi: "Ngài nói buổi tối mùng mười tháng giêng à?"

Cả người Hoằng Trú cứng ngắc, trợn mắt hoảng sợ nhìn Phó Hằng.

Thần sắc Phó Hằng vừa trầm vừa lãnh, tiếp lời: "Đêm đó vốn dĩ đến phiên ta trực, nhưng ngạch nương bị bệnh nên buộc phải đổi ca với người khác. Quần áo và triều đai đều để lại chỗ thị vệ, vì ta đi quá vội nên quên gỡ ngọc bội xuống. Đêm đó, ngài đã qua chỗ thị vệ để thay y phục của ta, đúng không?"

Hoằng Trú chột dạ sờ sờ mũi: "Phó Hằng -- "

https://thuviensach.vn

Phó Hằng mất kiên nhẫn mà cắt ngang lời hắn: "Không cần nói nữa, ta không muốn nghe! Có phải ngài muốn biết hôm qua ai đã giở trò quỷ sau lưng phải không?" Hoằng Trú lập tức nói: "Đương nhiên!"

Phó Hằng bình tĩnh nói tiếp: "Ta có thể nói cho ngài biết. Đi theo ta."

Ngụy Anh Lạc cảm giác không lành bước vào chính điện. Khuôn mặt Hoàng hậu đầy vẻ lo lắng nhìn nàng. Hoằng Trú đứng một bên nhìn chằm chằm, sau đó sải một bước dài xông lên, tức giận cất tiếng bất bình: "A, hóa ra là ngươi làm trò sau lưng!" Ngụy Anh Lạc lập tức thối lui một bước.

Hoằng Trú còn muốn tới gần, Phó Hằng đưa tay ngăn hắn lại, cau mày gằn giọng: "Đủ rồi!"

Hoằng Trú không cam lòng nói: "Đêm qua cô ta dọa ta đến kinh hồn bạt vía, ta đây còn chưa sao, ngươi lại che chở cô ta?"

Phó Hằng nói nghiêm nghị: "Hoằng Trú, đừng quên ngài đã đáp ứng ta chuyện gì!"

Hoằng Trú "hứ" một tiếng, vừa lùi bước chân vừa nói: "Ta nhớ. Giải quyết chuyện này trong hòa bình! Ta đồng ý với ngươi sẽ không làm khó cô ta, nên tuyệt đối không động thủ! Nhưng tỷ tỷ cô ta..." Hoằng Trú vỗ tay một cái, thái giám dâng lên một khay đang đắp lụa đỏ. Hoằng Trú kéo lụa đỏ ra, vàng thỏi long lanh lóng lánh chiếu sáng đại điện.

Ngụy Anh Lạc khẽ đảo mắt quét qua đống vàng, trong lòng suy tính đắn đo, lên tiếng: "Đây là ý gì?"

Hoằng Trú cười đùa tí tửng nói: "Tạ lỗi tỷ tỷ ngươi và ngươi."

Ngụy Anh Lạc lạnh lùng hỏi lại: "Dùng vàng?"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng mở miệng khó khăn: "Anh Lạc, lúc ấy Hoằng Trú say rượu làm bậy, nhất thời không khống chế được nên mới gây đại họa. Hoằng Trú!"

Hoằng Trú bất đắc dĩ giơ cao hai tay: "Được được được, thực xin lỗi. Lúc ấy ta say đến hồ đồ nên tổn thương tỷ tỷ ngươi. Sau chuyện đó ta cũng rất hối hận, còn quay lại tìm cô ấy nữa! Nhưng để tránh mặt thị vệ tuần tra, ta phải chuồn êm đến Ngự hoa viên, giả vờ thưởng thức hoa quỳnh, đổi lấy y phục của Phó Hằng, danh bất chính, ngôn bất thuận, cũng không thể gióng trống khua chiêng được! Đợi khi tìm được thời điểm thì người đã xuất cung!"

Hoàng hậu nhíu lông mày lại, không vui nói: "Hoằng Trú, ngươi cũng biết, sau khi A Mãn bị đuổi khỏi cung đã bị người khác siết cổ đến chết."

Hoằng Trú vội nói: "Ta có thể thề với trời tuyệt đối không phải ta làm! Ta là người bụng dạ thẳng thắn, nếu ta thực muốn giết người, căn bản không cần lén lút, chớ nói chi là ngụy trang thành tự vẫn!"

Ngụy Anh Lạc nhìn qua Hoằng Trú, lạnh giọng chất vấn: "Vấy bẩn sự trong sạch của một cung nữ, có khác gì với việc sát hại tỷ ấy? Tỷ tỷ của ta chết rồi, đến mộ phần của Ngụy gia cũng không vào được, chỉ có thể chôn cất ở bãi tha ma!"

Hoằng Trú lập tức nói: "Ta có thể bù đắp!"

Ngụy Anh Lạc phẫn nộ hỏi: "Nhưng là một mạng người đấy, ngài định bù đắp thế nào?"

Hoằng Trú suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngụy cô nương, ta nạp tỷ tỷ ngươi, cho cô ấy một danh phận. Như vậy được chưa?"

Ngụy Anh Lạc không thể tin nổi: "Ngài nói gì? Nạp tỷ ấy?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Trú giống như nghĩ ra ý hay tuyệt đỉnh, vỗ cây quạt nói: "Đúng vậy! Ta nạp cô ấy! Phúc tấn được chọn phải hơn ngọc điệp thượng đẳng, Ngụy gia còn chưa đủ tư cách, nhưng có thể làm thị thiếp! Như vậy cũng không còn ai nói cô ấy chưa gả đã thất thân, nghi ngờ phẩm hạnh cô ấy nữa!"

Ngụy Anh Lạc bình tĩnh nhìn qua Hoằng Trú, đột nhiên cười lạnh một tiếng, xoay người muốn đi. Hoằng Trú khó hiểu hỏi: "Ai, ngươi đi đâu vậy?"

Ngụy Anh Lạc mới ra cửa đã đụng ngay Ngụy Thanh Thái, ngơ ngẩn hô lên một tiếng: "Cha..."

Ngụy Thanh Thái cũng không nhìn nàng, chỉ tiến vào thăm hỏi: "Nô tài thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hòa thân vương!"

Hoàng hậu kinh ngạc liếc nhìn Ngụy Anh Lạc, mới nói: "Miễn lễ."

Ngụy Anh Lạc hỏi: "Sao cha lại đến đây?"

Ngụy Thanh Thái không hề mở miệng. Hoằng Trú không thể chờ được mà vội khoe khoang: "Cha ngươi chẳng phải vẫn luôn không có công việc tốt sao? Ta đích thân viết thư tiến cử, hôm nay cho hắn đảm nhiệm chức Nội quản lĩnh ở phủ Nội vụ. Chỉ cần làm tốt công việc, sau này không sợ không được thăng tiến!"

Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm Ngụy Thanh Thái, ánh mắt phức tạp hỏi: "Cha đồng ý?"

Hoằng Trú ở bên cạnh bổ sung: "Đã nhậm chức rồi!"

Ngụy Anh Lạc cười lạnh một tiếng, hỏi: "Cha dùng tính mạng con gái ruột để đổi lấy tiền đồ sáng lạn, cảm thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Thành Thái cực lực thở dài, hỏi ngược lại: "Anh Lạc! Con vẫn quật cường như vậy, lẽ nào con muốn trơ mắt nhìn thấy linh hồn tỷ tỷ con không nơi nương tựa sao?"

Ngụy Anh Lạc toàn thân chấn động, ngây dại một hồi.

Trong mắt Ngụy Thanh Thái đầy đau xót, nói tiếp: "Anh Ninh chết không tử tế, lại bị bêu rếu ác danh không trong sạch, vĩnh viễn không được chôn cất ở phần mộ tổ, nhà chúng ta cả đời cũng không thể ngẩng đầu lên được! Nhưng Hòa thân vương đã đáp ứng nghênh đón bài vị của Anh Ninh vào phủ! Như vậy, toàn tộc Ngụy thị sẽ không còn ai dám chỉ trích, nó ở dưới suối vàng cũng có thể thanh thản nhắm mắt!"

Hoằng Trú lại ở bên cạnh lải nhải: "Đúng vậy, ta nhất định sẽ tìm cho cô ấy mảnh đất phong thủy hữu tình, an táng cẩn thận, không để cô ấy làm cô hồn dã quỷ, coi như là ta thành khẩn tạ lỗi!"

Phó Hằng lo âu lướt qua Anh Lạc, nhát gừng gọi tên nàng: "Anh Lạc..."

Ngụy Thanh Thái nhìn tiểu nữ nhi của mình: "Anh Lạc, nếu bây giờ con chịu dừng tay, cha sẽ tha thứ chuyện con tùy hứng làm bậy lúc trước; còn nếu con vẫn u mê không tỉnh ngộ, cha chỉ còn cách đuổi con ra khỏi gia môn, để tránh con gây tai họa! Con nghĩ cho kỹ đi, cuối cùng là cảm tính nhất thời quan trọng, hay là sự an bình của tỷ tỷ con và tình nghĩa cha con chúng ta quan trọng hơn?"

Ngụy Anh Lạc bỗng chốc cắn môi, không để ý tới người khác mà nhìn về phía Hoàng hậu, như một tiểu hài tử bất luận gặp chuyện gì cũng muốn tìm kiếm che chở từ bề trên: "Hoàng hậu nương nương, người luôn dạy bảo Anh Lạc phải hành sự khoan dung. Nô tỳ muốn hỏi người một câu, lần này khoan dung được sao?"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu hít sâu một hơi, nhìn nàng một cách yêu thương, trả lời: "Anh Lạc, bản cung không phải là ngươi, không thể quyết định thay ngươi nên hay không nên tha thứ một người."

Ngụy Anh Lạc cúi xuống suy nghĩ trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nói: "Nô tỳ đã hiểu rõ." Nàng quay đầu nhìn qua Hoằng Trú: "Để tỷ tỷ được yên ổn dưới suối vàng, Hòa thân vương, ta có thể tha thứ cho ngài. Nhưng mà, ngài phải hết lòng tuân thủ lời hứa hôm nay, mãi mãi chớ quên!"

Hoằng Trú cười đến nheo mắt lại: "Như vậy mới đúng chứ! Oan gia nên giải không nên kết. Từ nay về sau, Ngụy gia cũng coi như có nửa quan hệ thông gia. Sự thăng quan của Ngụy đại nhân và hôn sự của ngươi khi tròn tuổi xuất cung, ta sẽ lo hết!"

Ngụy Anh Lạc cười nhạt một tiếng: "Vậy phải đa tạ Hòa thân vương rồi!" Nói xong, giống như có chút không nhịn được nữa, lập tức xoay người rời đi. Phó Hằng vội hô: "Anh Lạc!"

Ngụy Anh Lạc phớt lờ bỏ qua, bước chân vẫn không ngừng lại. Phó Hằng đang định đuổi theo, Hoàng hậu lại nói: "Đứng lại!"

Phó Hằng không thể không dừng lại, hoàn hồn nhìn lên tỷ tỷ của mình, nghi ngờ hỏi: "Hoàng hậu -- "

Nét mặt Hoàng hậu đầy vẻ giận dữ, hỏi ngay: "Ai cho phép đệ làm vậy?"

Phó Hằng biết rõ Hoàng hậu đang muốn hỏi gì, bình tĩnh trả lời lại: "Tỷ tỷ, Hoàng thượng thiên vị tín nhiệm Hoằng Trú, tỷ cũng thấy rồi. Nếu Anh Lạc cố chấp muốn báo thù, sẽ rơi vào kết cục thế nào? Bây giờ Anh Lạc chịu buông oán hận, không phải là chuyện đáng mừng sao?"

Hoàng hậu thất vọng nói: "Uy bức dụ dỗ, không phải việc quân tử nên làm."

https://thuviensach.vn

Phó Hằng chợt lên giọng: "Đệ chỉ cần cô ấy bình an!"

Hoàng hậu chấn động, Nhĩ Tình càng lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Phó Hằng nhìn lại phương hướmg Ngụy Anh Lạc rời đi, lặp lại lần nữa: "Dù cô ấy có hận đệ, trách đệ, đệ cũng nhất định phải để cô ấy được bình an!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Báo thù

Hoằng Trú cho rằng sự tình nữ quỷ đã hạ màn, nhưng hết lần này tới lần khác luôn có người nhắc nhở hắn. Hắn mất kiên nhẫn quay đầu lại nói: "Hải Lan Sát, ta đây thật vất vả mới thoát khỏi hoàng huynh, vừa thoải mái được một chút, ngươi hết chuyện đi theo ta làm gì?"

Hải Lan Sát vẻ mặt hiếu kỳ: "Ngũ gia, nữ quỷ tối đó -- "

Hoằng Trú phe phẩy chiếc quạt, vẻ mặt ung dung: "Đã giải quyết xong!"

Hải Lan Sát kinh ngạc hỏi lại: "Ngài bắt được nữ quỷ đó rồi?"

Hoằng Trú ý vị thâm trường cười nói: "Chẳng những không phải nữ quỷ mà còn là một giai nhân thanh tú!" Nói đến đây, hắn chợt trông thấy Ngụy Anh Lạc từ đầu bên kia đi tới, vội vàng cười hì hì nghênh đón, hô to: "Tiểu di tử (*)!"

(*) em vợ

Ngụy Anh Lạc sững sờ, dừng bước chân hành lễ: "Hòa thân vương, ngài đừng lấy nô tỳ làm thú vui nữa."

Hoằng Trú tặc lưỡi một cái, bộ dạng đứng đắn nói: "Sao lại lấy cô làm thú vui chứ? Cô đúng là tiểu di tử của bản vương mà!"

Ngụy Anh Lạc nhướng lông mày hỏi đối phương: "Nói như vậy, vương gia thật sự nhận sui gia này rồi?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Trú nhìn chăm chú vào Ngụy Anh Lạc không rời, rõ ràng thấy sắc nảy lòng tham, cười đùa cợt nhả nói: "Nhận, sao lại không nhận? Hiện giờ Hoàng thượng ngày ngày bắt ta hồi tâm, chúng ta còn có thể gặp nhau mỗi ngày!"

Ngụy Anh Lạc cúi đầu một cái, nghiêng người rời đi.

Hoằng Trú đuổi theo hai bước, vội nói: "Ai, ta còn chưa nói hết, sao lại đi rồi?"

Ngụy Anh Lạc đứng lại, quay đầu nở nụ cười với hắn: "Không phải vương gia mỗi ngày đều tiến cung sao? Muốn nói chuyện thì sau này còn nhiều dịp mà." Nói xong, nàng rảo bước chân nhanh hơn.

Thần hồn Hoằng Trú bị nụ cười ấy câu dẫn bay mất, cả buổi vẫn chưa lấy lại tinh thần. Bàn tay Hải Lan Sát lắc lư lúc ẩn lúc hiện trước mắt, giống nhau gọi hồn trở về: "Ngũ gia! Ngũ gia!"

Bỗng Hoằng Trú vỗ mạnh cây quạt, hoàn hồn cảm thán: "Xinh đẹp, lớn lên còn xinh đẹp hơn tỷ tỷ cô ta!"

Hải Lan Sát nhăn lông mày lại, nghiêm túc nói: "Ngài đang nói gì vậy? Ngũ gia, ta phải nhắc nhở ngài, cô nương này ngàn vạn lần không được đụng vào!"

Hoằng Trú dửng dưng như không: "Chẳng qua chỉ là cung nữ, có gì mà không được đụng? Chỉ cần ta mở miệng nói một câu, không chừng Hoàng thượng sẽ lập tức đem người đưa đến chỗ ta."

Hải Lan Sát nói: "Nhưng Phó Hằng đã để cô ấy trong lòng rồi Ngũ gia!"

Hoằng Trú đắc ý cười rộ lên: "Vậy thì cũng phải xem người ta chọn Phó Hằng hay chọn Hòa thân vương ta đây!" Hải Lan Sát nóng nảy: "Ngũ

https://thuviensach.vn

gia, ngài làm như vậy thực sự quá đáng lắm đó!"

Hoằng Trú cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Hải Lan Sát: "Ngươi yên tâm, ta và Phó Hằng đã có giao tình từ nhỏ đến lớn, sao có tâm tư khác được? Chẳng qua ta có lòng yêu thích cái đẹp, nên chỉ ngắm, chỉ ngắm mà thôi!" Nói xong, Hoằng Trú lại quay đầu liếc mắt nhìn chằm chằm Anh Lạc vẻ lưu luyến, sau đó mới cười cười rời đi.

Hải Lan Sát lòng dạ bất an, xoay người thẳng tiến tới chỗ thị vệ.

Phó Hằng đang ngồi đọc sách, từ xa đã nghe thấy tiếng nói của Hải Lan Sát: "Phó Hằng! Có biến rồi! Ta nhất định phải báo cho ngươi biết!" Phó Hằng đầu cũng không ngẩng lên hỏi: "Báo với ta chuyện gì?"

Hải Lan Sát cuống cuồng nói ngay: "Ngũ gia muốn đào góc tường của ngươi đó!"

Phó Hằng nghe buồn cười hỏi: "Góc tường gì?"

Hải Lan Sát gấp đến độ nện thẳng lên bàn: "Nữ nhân, người mà ngươi thích nhất đó, hiểu chưa?"

Phó Hằng biến sắc: "Ý ngươi là -- "

Hải Lan Sát thấy Phó Hằng cuối cùng đã hiểu, giận dữ nói: "Ý tứ ngay trên mặt chữ. Ta thấy tiểu tử Hoằng Trú kia giống như có tâm tư bất chính, tốt nhất ngươi nên giám sát chặt chẽ một chút!"

Phó Hằng gập cuốn sách lại ném thẳng trên bàn.

Gần đây trong cung có tang của Quách thái phi, Trường Xuân cung cũng nên thể hiện một chút tâm ý, vì vậy Hoàng hậu đã lệnh Ngụy Anh Lạc đưa đồ cúng lễ qua Thọ An cung.

https://thuviensach.vn

Trăng sáng treo cao trong đêm. Ngụy Anh Lạc mang theo một giỏ trúc nhỏ tinh xảo, băng qua lối giữa hành lang. Từ xa Hoằng Trú phát hiện Ngụy Anh Lạc, lập tức bám đuôi theo sau. Tiểu thái giám bên cạnh hắn khó hiểu hỏi: "Vương gia, ngài muốn đi đâu vậy? Chúng ta phải xuất cung trước khi cửa cung bị khóa lại."

Hoằng Trú bực bội nói: "Ngươi đừng quản!" Nói đến đây, tròng mắt hơi híp thành một đường, sau đó lại nói: "Cởi y phục ra đưa cho ta!"

Hoằng Trú nhanh nhẹn lột quần áo của tiểu thái giám rồi khoác lên, giật thêm cái mũ đội trên đầu mình, khẽ nói: "Cầm yêu bài của ta xuất cung như thường!"

Tiểu thái giám đang cầm quần áo cấp bách giậm chân nói: "Không được đâu vương gia!"

Một tay Hoằng Trú bóp trên cổ tiểu thái giám, nhẹ giọng nói: "Dám đồn thổi ra ngoài, ta lấy mạng ngươi!"

Tiểu thái giám lập tức ngậm miệng nín thinh.

Ngụy Anh Lạc đi xuyên qua rừng cây nhỏ, nháo nhác nhìn quanh, thấy trái phải không có bóng người, mới từ giỏ trúc lấy ra nến và que đánh lửa. Bỗng nhiên thò ra một bàn tay cầm chặt cổ tay nàng, Hoằng Trú xuất hiện sau thân cây, lớn tiếng nói: "Cô đang làm gì ở đây thế?"

Ngụy Anh Lạc vẻ mặt hốt hoảng: "Hòa thân vương, ta chỉ phụng mệnh đem đồ cúng qua cho Quách thái phi -- "

Hoằng Trú tiến sát một bước, nhíu mày nói: "Đừng có gạt người. Thọ An cung ở bên ngoài bìa rừng, cô chạy vào trong rừng làm gì? A, ta biết rồi, cô đang lén tế cúng tỷ tỷ cô phải không?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc khó xử cách xa hắn, sau đó nói: "Vương gia, ta biết rõ trong cung không cho phép cúng tế, nhưng ngài đã đồng ý nghênh đón tỷ tỷ vào phủ, dù sao đó cũng là đại sự, ta cũng phải nói cho tỷ tỷ biết chứ!"

Hoằng Trú ác thanh ác khí nói: "Cô thừa biết trong cung không được cúng tế mà còn cố ý phạm phải! Đi đi đi, cùng ta đi gặp Hoàng hậu, ta muốn nhìn xem người có thể bao che cô nữa hay không!"

Ngụy Anh Lạc hiện ra ánh mắt sợ hãi, đáng thương khẩn cầu: "Vương gia, chẳng phải ngài nói đã coi ta như tiểu di tử rồi sao? Nếu đã là người một nhà, hà tất phải làm như thế?"

Hoằng Trú nở nụ cười, vươn tay sờ eo Anh Lạc, lưu manh vô lại nói: "Đã là người một nhà, cô có phải nên thay tỷ tỷ cô hầu hạ bản vương gia không?"

Ngụy Anh Lạc lập tức né tránh, giọng nói mang vẻ không vui: "Vương gia, chuyện này không thể nói giỡn được đâu!"

Hoằng Trú nắm mặt nàng kéo một phát, uy hiếp nói: "Ta không nói giỡn với cô. Nếu cô không bằng lòng, vậy ta đành phải phanh phui toàn bộ chuyện này ra ngoài thôi!"

Ngụy Anh Lạc ngơ ngẩn, một lát sau muốn nói lại thôi: "Ngài cho ta thời gian suy nghĩ đã, chí ít để ta hỏi ý tỷ tỷ trước..."

Hoằng Trú nghe giọng nũng nịu của tiểu mỹ nhân liền hóa mềm nhũn, hào phóng nói: "Được, ta ở chỗ này đợi ngươi."

Ngụy Anh Lạc một mực cúi đầu, que đánh lửa nhích tới gần ngọn nến, nàng lấy khăn che lại miệng mũi, tựa hồ thương tâm muốn òa khóc: "Tỷ tỷ, hôm nay Anh Lạc đặc biệt tới thăm tỷ, là muốn nói với tỷ một chuyện rất quan trọng. Hòa thân vương đối với hành động lúc trước cảm thấy hối hận sâu sắc, ưng thuận nghênh đón tỷ vào phủ, còn nói vì tỷ mà dời mộ phần."

https://thuviensach.vn

Một làn khói trắng mờ ảo bay lên từ que đánh lửa. Hoằng Trú ngồi một bên nhàm chán lật xem giỏ trúc, đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng: "Cúng tế sao lại không mang theo nguyên bảo và tiền giấy?" Lời còn chưa dứt, trước mắt bỗng nhiên vụt qua một cái, hoa mắt chóng mặt hỏi: "Cái này, cái này là mùi gì thế -- "

Thái độ và nét mặt nhu nhược của Ngụy Anh Lạc quét sạch. Nàng đứng thẳng người, thanh âm trở nên vô cùng tỉnh táo: "Tỷ tỷ, muội biết tỷ sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn. Hôm nay mời tỷ nhìn tận mắt, xem muội thay tỷ trừng trị hung thủ thế nào!" Dứt lời, nàng chộp lấy giá cắm nến bằng đồng nặng trịch, dùng sức đánh sau ót của Hoằng Trú!

Hoằng Trú không hề đề phòng nên lập tức ngã nhào ra đất, không dám tin hỏi: "Cô cố ý dẫn ta tới đây. Còn que bắt lửa đó, cô, cô đã động tay!"

Ngụy Anh Lạc im re không đáp, giơ giá nến lên, muốn đập thẳng xuống mặt Hoằng Trú.

Hoằng Trú cào một nắm bùn đất, vung mạnh tay lên, Ngụy Anh Lạc né ra sau tránh đi, Hoằng Trú lập tức dùng hết toàn lực, vừa lăn vừa bò xông vào trong rừng sâu, Ngụy Anh Lạc cất bước đuổi theo.

Dựa vào đêm tối và rừng cây rậm rạp che chắn, Hoằng Trú giấu người sau một thân cây. Ngụy Anh Lạc tay cầm giá nến, từng bước một đi tới gần, ánh mắt quét quanh bốn phía tìm kiếm dấu vết sót lại, ngữ khí bình tĩnh nói: "Hoằng Trú, ngài có biết tại sao ta muốn giết ngài không?"

Hoằng Trú nín thở, bởi vì sợ hãi mà hơi hơi phát run.

Giọng nói Ngụy Anh Lạc tràn đầy hận ý: "Đối với ngài mà nói, Ngụy Anh Ninh chỉ là cung nữ bị mình xâm phạm trong lúc nhất thời say rượu, nhưng đối với ta, tỷ ấy là người quan trọng nhất trên đời này! Mẹ ta khó sinh mà chết, cha ta chưa bao giờ quản ta, chỉ có tỷ tỷ chăm sóc ta như một người mẹ!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc giàn giụa nước mắt, càng nắm giá nến thật chặt trong tay, nghèn nghẹn thì thào: "Tỷ tỷ ta mười lăm tuổi vào cung, mỗi ngày ta đều đứng ở cổng Thần Vũ chờ đợi ngóng trông, mòn mỏi con mắt! Chín năm, ta chờ ròng rã chín năm, tỷ tỷ sắp được trở về nhà! Thế nhưng, chỉ vì ngài phóng đãng nhất thời mà tỷ ấy đã chết!"

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Hoằng Trú bịt kín miệng mình, sợ phát ra một chút động tĩnh.

Thanh âm Ngụy Anh Lạc tiếp tục truyền đến: "Nực cười nhất chính là, phạm tội xâm hại như ngài, vốn nên xé xác phanh thây, nhưng vì là hậu duệ hoàng tộc tôn quý, nên ngài đơn giản thoát khỏi trừng phạt, còn dương dương tự đắc muốn đón tỷ ấy nhập phủ, hừ, ngài xứng sao? Muốn ta tha thứ à, kỳ thật cũng không khó, chỉ cần ngài đền mạng!"

Tầm mắt Anh Lạc theo dõi nhất cử nhất động xung quanh, nhưng vì ánh trăng bị mây che phủ, khắp nơi tối đen như mực, nàng tìm cả buổi vẫn không thấy đối phương, liền đuổi theo một phương hướng khác.

Hoằng Trú thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới từ sau cây lảo đảo từng bước đi ra ngoài. Vừa đi được vài bước, cảm thấy sau đầu đau nhức kịch liệt, 'rầm' một tiếng ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Ngụy Anh Lạc từ bên kia đường vòng ra sau hắn, cầm giá nến đánh trúng hắn.

Mây đen tan hết. Dưới ánh trăng, Ngụy Anh Lạc từ trên cao nhìn xuống Hoằng Trú, ánh mắt rét lạnh cùng cực, thì thào tự nhủ: "Ngài yên tâm, ta chưa tính sổ xong đâu."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Nợ máu trả máu

Bên trong Thọ An cung bày biện một hòm quan tài, linh đường bố trí vô cùng đơn sơ, ngay cả bài vị cũng không thấy, chỉ có một tờ cúng tế treo lên, bay phấp phới trong gió rét.

Ngụy Anh Lạc vận hết sức lực, cắn răng lôi Hoằng Trú nhét vào quan tài. Hoằng Trú bị xóc tỉnh, ngó trái nhìn phải xung quanh, phát hiện bản thân bị đặt trong quan tài, dưới thân là một nữ thi thể, sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, cố gắng muốn phát ra âm thanh, nhưng lời nói lại vô lực yếu ớt: "Cô, cô muốn làm gì? Đây rốt cuộc là chỗ nào?"

[Editor: cho chừa thói thích nằm quan tài rồi kêu vợ con khóc lóc nhé anh Trú=)))))]

Ngụy Anh Lạc nở nụ cười, hầu như có chút điên cuồng chất vấn: "Hòa thân vương, ngài không ngửi thấy mùi thơm của hoa bỉ ngạn sao? Nơi này là Thọ An cung, là chỗ ở của Quách thái phi. Bà ấy lúc trẻ không được tiên đế sủng ái. Sau khi tiên đế băng hà, bà chỉ có thể dựa vào thêu thùa kiếm sống qua ngày, cả đời tích góp chỉ mua được cho mình một hòm quan tài thế này thôi! Đâu như ngài một thân thối nát, ấy vậy mà trời sanh có số làm hoàng tử! Còn vô vàn người thiện lương ngoài kia, chỉ có thể bán mặt cho đất bán lưng cho trời, cả đời làm lụng vất vả, quá là bất công! Ngài thấy ta nói đúng không?"

Nói xong, Ngụy Anh Lạc chậm rãi lấy ra một vò rượu nhỏ, mở nút lọ ra, đem rượu từ bên trong trút thẳng xuống mặt Hoằng Trú. Hoằng Trú sặc sụa nói không nên lời, hết sức thống khổ.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc hớn hở nói tiếp: "Không phải ngài rất thích nằm trong quan tài hưởng thụ vui sướng khi người khác khóc than sao? Ngày mai tất cả mọi người sẽ biết, Hòa thân vương uống rượu say mèm vô tình bò vào quan tài lão Thái phi, một người đang sống sờ sờ như ngài lại bị chết ngạt trong đó!"

Hoằng Trú hoảng sợ trừng to mắt, liều mạng lắc đầu cầu khẩn: "Thả ta ra đi, ta sai rồi... Van cầu cô... Ta thật sự biết rõ... Ta sai rồi... Cầu cô... Đừng giết ta... Đừng có giết ta!" Nói xong, nước mắt của hắn không khống chế nổi trào ra.

Ngụy Anh Lạc phì cười một tiếng, nhích tới gần quan tài, ôn nhu trầm thấp hỏi: "Hòa thân vương, bây giờ ngài rất sợ hãi, rất tuyệt vọng, rất hối hận phải không?"

Hoằng Trú ra sức gật đầu, nói yếu ớt: "Xin cô! Ta van xin cô!"

Nhưng Ngụy Anh Lạc lại biến sắc mắng to: "Chắc chắn lúc đó tỷ tỷ cũng rất sợ hãi, nhưng có ai buông tha cho tỷ ấy không? Ta chính là muốn ngài tự mình cảm nhận xem thử, cảm giác tuyệt vọng lẫn thống khổ khi chết chóc từng bước tới gần là như thế nào?"

Hai hàm răng của hắn va vào nhau lách cách lách cách.

Ngụy Anh Lạc duỗi ngón trỏ kề lên môi, nói: "Suỵt! Có gì đâu phải sợ? Không phải ngài là hậu duệ hoàng thất cao sang, con cưng con quý của trời sao? Cứ nước mắt nước mũi tèm lèm như thế rất là khó coi!" Nói xong, rút ra cái khăn của lão Thái phi từ bên trong hòm gỗ, giúp hắn lau chùi nước mắt đầy mặt, hài lòng nói: "Từ mai trở đi, ngài sẽ trở thành phạm nhân vì tội say rượu mà ô uế thi thể. Dù Hoàng Thượng có sủng ái ngài bao nhiêu đi nữa, cũng không thể lấp kín miệng người trong thiên hạ. Thanh danh của ngài sẽ bị bêu xấu hơn tỷ tỷ ta gấp trăm lần, gấp nghìn lần. Ta muốn ngài- Ái Tân Giác La Hoằng Trú- lưu, thối, vạn, năm!"

https://thuviensach.vn

[Editor: vừa dịch vừa rợn người nè trời=))) Anh Sát nói rất đúng, khi phụ nữ đã hận thì rất đáng sợ=)))))))]

Hoằng Trú hoảng hốt nhìn Anh Lạc từng chút đậy nắp quan tài. Hắn gian nan từ kẽ hở rút ra cây trâm của lão Thái phi, gắng sức đâm vào cánh tay mình, đau đớn khiến hắn đột nhiên thanh tỉnh. Hắn tận lực chống đỡ quan tài, cầm chặt cây trâm cố gắng đâm vào Ngụy Anh Lạc!

Ngụy Anh Lạc bị đâm trúng đầu vai, vô thức thối lui một bước. Hoằng Trú dùng hết sức bình sinh cuối cùng, liều mạng nhảy khỏi quan tài, hấp tấp chạy vội ra ngoài.

Ngụy Anh Lạc ấn chặt bả vai, bước nhanh đuổi theo.

Đèn đuốc sáng trưng ở Ngự hoa viên. Bên trong đình chòi, Hoằng Lịch đang vẽ vườn hoa dưới ánh trăng, bỗng nhiên nghe thấy có người giống như đang hô cứu mạng, cau mày nói: "Tiếng gì vậy?" Lý Ngọc đang định sai đám thái giám thăm dò, Hoằng Lịch đã nhanh hơn một bước ra khỏi đình.

Hoằng Trú gặp vô số người cầm đèn chạy tới đây, lộ ra dáng vẻ tươi cười như được giải thoát, nhưng Ngụy Anh Lạc lại nối gót theo sát, nàng quyết định thật nhanh, dùng sức xé nát tay áo, lộ ra miệng vết thương bị cây trâm đâm rách, bước nhanh lướt qua Hoằng Trú gào to: "Cứu mạng! Người đâu, có ai không! Nhanh tới cứu ta!"

Hoằng Trú trợn mắt không dám tin, chứng kiến Anh Lạc vượt qua mình, chỉ thoáng qua trong nháy mắt, Anh Lạc vậy mà quay đầu lại, nở một nụ cười xảo quyệt với hắn.

Hoằng Trú còn chưa kịp phản ứng, Ngụy Anh Lạc đã nhanh chân xông ra trước.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch đi tới trước mọi người, Anh Lạc bước chân quá mau nên ngã vào ngực Hoằng Lịch, nàng dùng sức bấu víu ống tay áo Hoằng Lịch, dồn dập nói: "Hoàng thượng, cứu, cứu nô tỳ với!" Hoằng Lịch thấy những giọt lệ trong vắt vô thanh chảy xuống từ khóe mắt nàng, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Hoằng Trú thở hồng hộc đến gần, phẫn nộ chỉ vào Anh Lạc: "Hoàng huynh, nữ nhân này muốn giết đệ!"

Ngụy Anh Lạc giống như chấn kinh quá độ, thoắt cái trốn sau lưng Hoằng Lịch, thanh âm hầu như khóc nấc lên: "Hoàng thượng, Hòa thân vương điên rồi, vừa nãy ngài ấy chui vào quan tài lão Thái phi, còn định cởi xiêm y của người! Ngài ấy bị nô tỳ phát hiện ngăn cản, lại muốn giết người diệt khẩu!"

Hoằng Trú trợn mắt há mồm giải thích: "Hoàng huynh, đừng nghe cô ta nói lời xằng bậy, là cô ta dụ đệ qua đó, cô ta muốn giết đệ! Cô ta còn hạ dược với đệ, nhốt đệ trong quan tài đóng chặt, định cho đệ ngộp chết trong đó!"

Hoằng Lịch hướng mắt về phía Ngụy Anh Lạc. Ngụy Anh Lạc gắt gao nắm chặt tay áo hắn, thanh âm mang theo run rẩy: "Hoàng thượng, Hòa thân vương người đầy mùi rượu, trên tay còn cầm hung khí, vết thương trên người Anh Lạc chính là chứng cứ giết người diệt khẩu! Nếu mọi người còn chưa tin, có thể qua xem quan tài Quách thái phi sẽ thấy quần áo không chỉnh tề, trâm cài vòng đeo tán loạn -- "

Hoằng Trú vứt cây trâm nhuốm máu xuống đất, nói: "Đó là do ta đè lên!"

Mọi người xôn xao một trận.

Hoằng Trú biết mình lỡ lời, tức muốn xì khói: "Ta không có ý đó, là do cô ta cố tình giam ta trong quan tài, cho nên mới đè làm hỏng thi thể

https://thuviensach.vn

Thái phi!"

Ngụy Anh Lạc vẫn gắt gao nắm lấy Hoằng Lịch không buông, vành mắt đỏ hồng nghẹn ngào: "Hiện giờ cửa cung đã khóa, ngài đường đường là một Thân vương, thế mà ăn mặc y phục của thái giám lưu lại trong cung, vốn là mưu đồ bất chính, sau đó bị nô tỳ phát hiện nhưng vẫn bịa đặt giảo biện, một nữ tử yếu ớt như nô tỳ sao có thể bày kế hãm hại Thân vương kéo vào quan tài được? Quả thực quá hoang đường!"

Hoằng Trú nổi giận: "Tiện nhân kia!"

Hoằng Lịch nhìn trang phục thái giám trên người Hoằng Trú, quần áo xốc xa xốc xếch, không khỏi phẫn nộ dâng trào, hung hăng cho hắn một bạt tai: "Súc sinh, xem ngươi làm chuyện tốt gì đây!"

Hoằng Trú không dám tin mà lùi lại nửa bước, ngơ ngác nói: "Hoàng huynh, sao huynh có thể tin cô ta chứ? Đệ là huynh đệ ruột của huynh mà! Nữ nhân này là cái thá gì, cô ta -- "

Hoằng Lịch khó nhịn được nữa, nhắm mắt lại: "Bịt miệng Hòa thân vương lại, phái người tới Thọ An cung điều tra hiện trường."

Không phải chờ lâu, thị vệ thăm dò đã trở về, mùi rượu tràn ngập Thọ An cung, mảnh vỡ vò rượu rơi đầy đất, quan tài Thái phi cũng hỗn độn tứ tung. Nhân chứng vật chứng đều đã đầy đủ, Hoằng Trú tạm bị giam lỏng trong phủ, Ngụy Anh Lạc được Hoàng hậu lãnh về cung.

Mấy ngày sau, Ngụy Anh Lạc ở Trường Xuân cung đang chăm sóc hoa cành, Nhĩ Tình đi tới khó xử nói: "Anh Lạc, Dụ thái phi muốn gặp cô..."

Ngụy Anh Lạc đột nhiên ngẩng đầu, cùng Dụ thái phi bốn mắt nhìn nhau, sau đó Dụ thái phi quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc biết rõ lão Thái phi này là mẹ ruột của Hoằng Trú, nên nàng vội vã tiến lên đỡ người, nói gấp: "Thái phi có ý gì vậy?"

Dụ thái phi lại không chịu đứng lên: "Anh Lạc cô nương, vừa rồi ta đi đến phủ Hòa thân vương, chân tướng sự việc ta đã nắm rõ ràng, đều do Hoằng Trú làm không đúng, ngạch nương ta đây thay nó bồi tội với cô!"

Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói: "Ai làm người đó chịu, chuyện này đâu liên quan gì đến Thái phi?"

Vẻ mặt Dụ thái phi van nài cầu khẩn: "Hoằng Trú là con trai ruột của ta, nó phạm phải sai lầm vì ta quản giáo không nghiêm! Nay nó ngất lịm hôn mê, bệnh tình trầm trọng, thái y nói ít nhất giảm thọ mười năm! Ta biết mười năm này không đền lại được tính mạng A Mãn, càng không thể xua tan hận thù trong lòng cô! Vì vậy ta xin cô, hãy nhắm vào mình ta mà buông tha Hoằng Trú đi!"

Ngụy Anh Lạc bình tĩnh hỏi ngược lại: "Dụ thái phi, mục đích hôm nay người tới đây, có phải muốn nô tỳ nói với mọi người rằng, Hòa thân vương chỉ đơn thuần đi tế bái Quách thái phi, là do nô tỳ nhất thời nhìn sai nên suýt nữa dẫn đến hiểu lầm, đúng không?"

Hai mắt Dụ thái phi sáng ngời: "Chỉ cần cô chịu tha thứ cho Hoằng Trú, cô ra bất cứ điều kiện gì ta cũng đồng ý!"

Ngụy Anh Lạc lắc đầu nói: "Hoàng hậu nương nương từng đảm bảo trước mặt Hoàng thượng bảo vệ nô tỳ, nếu bây giờ nô tỳ lật lọng, vậy sau này địa vị nương nương biết đặt chỗ nào?"

Cung nữ Bách Linh bên cạnh Dụ thái phi cả giận lên tiếng: "Ngụy Anh Lạc, ngươi chỉ là một cung nữ nhỏ bé, Thái phi thân phận cao quý cũng đã quỳ xuống xin ngươi, đừng có quá phận!"

https://thuviensach.vn

Dụ thái phi khoát tay ngăn cản, bà ta xoáy sâu vào ánh mắt Ngụy Anh Lạc, mới nói tiếp: "Không trách cô ấy. Ta đã cố gắng hết sức mình, đành nghe mệnh trời. Hoằng Trú rơi vào bước đường này, không thể trách người khác! Anh Lạc cô nương, quấy rầy rồi."

Ngụy Anh Lạc trông theo Dụ thái phi đi xa, vẻ mặt như suy nghĩ điều gì. Nhĩ Tình tới gần vỗ vỗ tay Ngụy Anh Lạc, nói: "Nương nương lại tham uống nước dưa hấu lạnh rồi, cô đi vào hầu hạ khuyên nhủ người đi." Ngụy Anh Lạc hoàn hồn, đáp: "Được".

Bên trong chính điện Trường Xuân cung, Hoàng hậu mất hứng nói: "Anh Lạc, ngươi thực càn rỡ, sắp leo lên đầu bản cung luôn rồi!"

Ngụy Anh Lạc nắm lấy bả vai Hoàng hậu, mềm giọng khuyên nhủ: "Nương nương, mặc dù nước dưa hấu ngon, nhưng lại có tính hàn, người không thể uống thêm chén thứ hai đâu!"

Hoàng hậu bất đắc dĩ nói: "Bản cung mệnh lệnh ngươi rót một ly nữa!"

Ngụy Anh Lạc nhếch môi: "Diệp đại phu nói sao thì nô tỳ nghe vậy. Chỉ cần tốt cho nương nương, nô tỳ cam nguyện chịu phạt!"

Hoàng hậu quả thực hết cách với nàng.

Ngoài điện bỗng nhiên truyền tới một giọng nam: "Sao lại náo nhiệt vậy? Hoàng hậu đang làm gì thế?" Thế mà Hoằng Lịch lại đích thân ngự giá tới đây, mọi người lắp bắp kinh hãi, vội vàng hành lễ với Hoằng Lịch.

Hoàng hậu lập tức đứng lên vấn an: "Thần thiếp cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

Hoằng Lịch vịn tay Hoàng hậu nâng dậy, ôn nhu nói: "Khí trời quá nóng, trẫm nhớ nàng luôn rất sợ mùa hè oi bức, nên cố ý phân phó bọn họ

https://thuviensach.vn

đem nhiều khối băng tới đây, có cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Hoàng hậu cười nói: "Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng quan tâm. Năm nay nhờ có chủ ý hay của Anh Lạc, ngược lại có thể giải nóng rất tốt."

Hoằng Lịch bất động thanh sắc nhíu mày, lập tức "Ồ" một tiếng lãnh đạm, ánh mắt rơi trên thùng gỗ bên cạnh, hỏi: "Chính là thứ này sao? Có gì hiếm lạ?" Hoàng hậu: "Đây là hộp băng đó Hoàng thượng.", nói xong đưa mắt ra hiệu với Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc cúi đầu, mở nắp thùng ra. Hoằng Lịch tiến lên một bước, ghé mắt nhìn thấy mặt gỗ được phủ một tầng sơn mỏng phía trên, ở giữa có tấm ván gỗ chia làm hai ngăn, một ngăn đựng đá mát, một ngăn đựng trái cây, trên cùng trùm lên một lớp vải bông cách nhiệt.

Rốt cuộc Hoằng Lịch cũng có chút hứng thú, tò mò hỏi: "Lớp sơn này có tác dụng gì?"

Ngụy Anh Lạc trước sau vẫn cúi đầu trả lời: "Hồi bẩm Hoàng thượng, dùng để ngăn cách khí nóng bên ngoài, duy trì nhiệt độ lạnh trong hộp."

Hoàng hậu nhìn tán thưởng Ngụy Anh Lạc, vui sướng nói: "Nhờ cái này nên muốn ăn trái cây hay uống đồ lạnh lúc nào cũng được, rất thuận tiện!"

Hoằng Lịch suy nghĩ một chút mới ra lệnh: "Lý Ngọc, chốc nữa kêu phủ Nội vụ làm hai cái đưa đến Dưỡng Tâm điện, đem qua chỗ Thái hậu một cái nữa!" Nói xong, Hoằng Lịch giống như lơ đãng mà bồi thêm một câu: "Hoàng hậu, trẫm có việc muốn nói với nàng. Theo như hai vị thái y chẩn đoán, bệnh tình của Hòa thân vương rất nghiêm trọng, cần an tâm tĩnh dưỡng. Trẫm chỉ có thể đợi đệ ấy hoàn toàn bình phục, mới có thể tính tiếp chuyện khác!"

https://thuviensach.vn

Không khí trong đại điện đông cứng lại. Một lát sau, Hoàng hậu thở dài nói: "Hoàng thượng làm vậy sẽ tự mình gánh chịu áp lực từ phía tông thất, nhưng đồng thời cũng áp chế được đủ loại chê trách nhằm vào Hòa thân vương. Người khoan dung với Hòa thân vương như thế, hy vọng ngài ấy biết sai mà sửa, quý trọng thánh ân!"

Tuy Hoằng Lịch nói chuyện với Hoàng hậu, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Ngụy Anh Lạc, bóng gió lên tiếng: "Hoằng Trú là huynh đệ ruột của trẫm, dù đệ ấy có phạm sai chuyện gì, đều phải do trẫm đích thân xử trí. Trẫm tuyệt đối không cho phép bất cứ ai vượt quá chức phận làm thay."

Ngụy Anh Lạc cung kính đứng nép một bên, từ đầu đến cuối không nói câu nào, nhưng nắm đấm trong tay áo lại phẫn nộ siết chặt.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cảnh cáo

Thời tiết càng trở nên nóng hầm hập. Bên trong Thọ Khang cung, một vài cung nữ đứng cạnh quạt mát Thái hậu. Mặc dù gió thổi phất phơ, Thái hậu vẫn thấy ngột ngạt khó chịu, thế là căn dặn đôi câu với cung nữ hầu cận, đối phương rất nhanh mang ra một thùng gỗ có tạo hình khác biệt.

"Đây là gì vậy?" Dụ thái phi hiếu kỳ hỏi. Thái hậu nói: "Hoàng thượng có lòng hiếu thuận, đặc biệt đã lệnh phủ Nội vụ chế tạo một thùng đá nhỏ đưa tới, quả thực vô cùng tiện lợi."

Mở nắp hộp ra, bên trong rải kín một lớp đá lạnh, phía trên từng cục đá viên xếp chồng xen lẫn trái nho, lớp vỏ ngoài màu tím sậm có phủ khí lạnh hơi sương.

Thái hậu lấy một quả bỏ vào miệng, lỗ chân lông toàn thân lập tức giãn ra, trên mặt vẽ ra nụ cười mỉm: "Trời mỗi ngày một nóng bức oi ả, ngươi thật sự không muốn cùng ta nghỉ mát ở Sướng Xuân viên sao?"

Dụ thái phi thở dài: "Người ta nói bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ. Lần bạo bệnh này của Hoằng Trú gần như mất nửa cái mạng, thần thiếp thật sự lo lắng khôn nguôi, vẫn nên ở lại chăm sóc cho nó thôi!"

Thái hậu gật gật đầu: "Tấm lòng người mẹ này của ngươi, mong là Hoằng Trú có thể ghi nhớ trong lòng."

"Thái hậu nương nương, Hoằng Trú vô cùng hối hận với những việc nó đã làm!" Dụ thái phi hữu ý bổ sung, "Nếu không phải đau dậy không nổi, đã sớm vào cung thỉnh tội rồi!"

https://thuviensach.vn

Nhưng lần này Thái hậu không gật đồng tình nữa, mà lại tràn ngập thâm ý nhìn bà ta một cái, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu: "Hoàng thượng niệm tình huynh đệ, nên đã dốc bao tâm tư bảo vệ Hoằng Trú, gây huyên náo với đám tông thất không vui. Mưa gió còn chưa tan đi, ngươi hãy bảo Hoằng Trú cứ ở trong phủ dưỡng bệnh chữa thương, không có việc gì thì không cần vào cung."

"Nhưng mà..." Dụ thái phi đang muốn dây dưa kéo dài chuyện này, sắc mặt Thái hậu lại lập tức lạnh xuống, điềm nhiên nói: "Ta mệt rồi, ngươi hãy về trước đi."

Dụ thái phi muốn nói lại thôi, cuối cùng không dám mở miệng, hành lễ cáo lui.

Chờ bước ra Thọ Khang cung, lửa giận trong lòng rút cuộc không kìm được nữa, tất cả trồi lên khắp mặt bà ta.

"Đều là họa do tiện nhân kia gây ra!" Dụ thái phi vò xoắn chiếc khăn trong tay, "Làm hại Hoằng Trú bệnh nặng một trận, ngay cả Thái hậu cũng ghét bỏ!"

Tỳ nữ bên cạnh càng đổ thêm dầu vào lửa: "Thái phi, Ngụy Anh Lạc rất biết lấy lòng, dỗ ngọt khiến cả Hoàng hậu nghe theo, đích thân bảo vệ cô ta trước mặt Hoàng thượng. Nghe nói tủ đá kia do chính cô ta làm ra, mục đích dùng để xiểm nịnh chủ tử, còn rất được phổ biến trong Tử Cấm Thành, hiện tại tất cả mọi cung đều yêu cầu phủ Nội vụ gấp rút chế tạo thêm nữa!"

"A, cô ta đúng thật thông minh lanh lợi!" Dụ thái phi nghe xong, bước chân ngừng lại một chút, tiếp theo âm lãnh cười nói, "Bách Linh, ngươi lập tức đi một chuyến tới Trường Xuân cung!"

Bách Linh: "Ý Thái phi là?"

https://thuviensach.vn

"Mượn người?"

Bên trong Trường Xuân cung, Hoàng hậu kinh ngạc hỏi lại.

"Vâng." Nhĩ Tình nói, "Dụ thái phi phái người tới đây, chỉ mặt gọi tên, muốn mượn Anh Lạc qua đó."

Hoàng hậu lắc đầu.

"Nương nương muốn từ chối sao?" Nhĩ Tình nói tiếp, "Nô tỳ cảm thấy không ổn."

"Có gì không ổn?" Hoàng hậu không vui nói, "Ngươi biết rõ Dụ thái phi vì chuyện Hòa thân vương mà trách tội Anh Lạc, còn muốn để cô ấy đi?"

"Nhưng mà Hoàng hậu nương nương." Nhĩ Tình giải thích, "Dụ thái phi sớm đã nói rõ, muốn Anh Lạc qua đó hướng dẫn các cung nữ cách dùng hộp đá. Yêu cầu hợp tình hợp lý, nô tỳ biết cự tuyệt thế nào?"

"Vậy cứ nói Anh Lạc bị bệnh, để tránh lây nhiễm cho quý nhân, nên đành khước từ yêu cầu của Thái phi." Hoàng hậu suy nghĩ một chút rồi nói.

"Trùng hợp như vậy, đâm ra khéo quá hóa vụng." Nhĩ Tình phân tích rành mạch, "Hơn nữa lúc này cáo bệnh, chẳng lẽ lần tới cũng cáo bệnh tiếp sao? Há chẳng phải công khai đùa bỡn Dụ thái phi? Nương nương, Dụ thái phi quanh năm bầu bạn với Thái hậu ở Thọ Khang cung, lại là mẹ ruột của Hòa thân vương, trong cung nhận được vô số kính trọng. Nếu người ngang nhiên trêu chọc Thái phi, khác nào dội gáo nước lạnh vào mặt mũi bà ấy? Vốn dĩ ban đầu bà ấy chỉ muốn phát tiết xả giận, nếu cứ dồn ép đến đường cùng, e rằng..."

Nhĩ Tình không nói nữa, nhưng Hoàng hậu có thể đoán được hàm ý đằng sau.

https://thuviensach.vn

Mặt mũi so với cơm no chăn ấm còn quan trọng hơn, đây cũng là bệnh chung của mọi quý nhân.

Đôi khi chỉ muốn tìm lại thể diện, thà rằng chịu phạt cũng phải giết một hai người.

"Ai nha." Hoàng hậu cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Kêu Anh Lạc tới đây, bản cung có vài lời muốn dặn cô ấy."

Tuy rằng đã được Hoàng hậu chỉ điểm không ít, nhưng con đường kế tiếp vẫn phải do Ngụy Anh Lạc tự mình trải nghiệm, như là cất bước trên một lớp băng mỏng, phía dưới lớp băng chính là vực sâu vạn trượng, phải chú ý dè chừng từng li từng tí, thận trọng lựa chọn chỗ đặt chân tiếp theo.

"Nhìn ở đáy hộp." Bên trong thiên điện Thọ Khang cung, Ngụy Anh Lạc vừa diễn giải vừa chỉ vào phía dưới thùng đá, "Chỗ đây có đục một lỗ nhỏ, nước đá tan sẽ theo đó chảy ra ngoài, bên cạnh đặt một chậu nhỏ để hứng nước, nước đá có thể hạ thấp nhiệt độ căn phòng."

Dụ thái phi nở nụ cười: "Để nịnh nọt chủ tử, ngươi cũng tốn nhiều công sức quá nhỉ!"

Lời bình phẩm của bà ta sặc mùi châm biếm, cộng với thái độ bất hảo lộ liễu không chút che giấu.

Ngụy Anh Lạc không muốn tranh luận với bà ta, lại càng không muốn nán lại chỗ này thêm một giây nào nữa, giả vờ như không nghe thấy lời nói ấy, kính cẩn chào: "Dụ thái phi, cách dùng hộp đá đã truyền đạt xong, nô tỳ xin cáo lui trước."

Lại nghe "rầm" một cái, theo tiếng nhìn lại đã thấy hai tên thái giám bước vào, nhanh tay trở mặt đóng cửa khóa kín.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu: "Đến cùng Dụ thái phi muốn làm gì?"

Dụ thái phi nheo mắt nguy hiểm, chợt lạnh giọng nói: "Ta còn đang muốn hỏi ngươi, đưa qua cái đầu lâu rốt cuộc là sao?"

Đúng là ác nhân đều muốn cáo trạng trước. Ngụy Anh Lạc không hề kinh sợ đối phương. Quan sát bà ta tỉ mỉ từ trên xuống dưới một chặp, Ngụy Anh Lạc chợt nở nụ cười: "Người ngoài đều biết Dụ thái phi hết lòng tin Phật, ngày hè ngay cả hoa viên cũng không đi vì sợ giẫm chết một con kiến. Nhưng có ai biết, ẩn dưới khuôn mặt từ bi này lại là một người lòng lang dạ sói? Không chỉ giết chết tỷ tỷ ta, còn định hãm hại ta cho hả giận!"

Việc nàng dễ dàng đoán đúng suy nghĩ trong lòng khiến Dụ thái phi phải nhìn nàng bằng cặp mắt khác. Nhưng có một số chuyện, dù đã bị nàng nói trúng tim đen, Dụ thái phi cũng sẽ không thừa nhận, cho nên lúc này cười lạnh nói: "Ngươi nói ta giết tỷ tỷ ngươi? Ngươi có biết bôi nhọ một Thái phi sẽ chịu tội gì không?"

"Có phải bôi nhọ hay không, chỉ một mình Thái phi hiểu rõ." Ngụy Anh Lạc vui mừng không sợ, "Ngày ấy Thái phi từng nói đã minh bạch mọi chuyện khi ghé qua phủ Hòa thân vương, nhưng lúc đó Hoằng Trú hôn mê bất tỉnh, vậy ai nói cho bà biết chân tướng? Chỉ có một khả năng, hung thủ giết chết tỷ tỷ chính là bà... Ối!"

Một bàn tay ấn sau ót Ngụy Anh Lạc đập mạnh vào thùng đá trước mắt.

"Ối -- "

Đá vụn trong thùng lập tức chọt vào trong mặt, đương lúc giãy giụa từng trái nho tím bị nghiền nát bét hòa thành nước đỏ, nhuộm cả khuôn mặt Ngụy Anh Lạc đỏ hồng như máu.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy Ngụy Anh Lạc vùng vẫy càng lúc càng yếu, bàn tay phía sau cuối cùng cũng buông ra.

"Hộc, hộc..." Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngẩng đầu, nước nho đỏ tươi chảy dọc theo cằm nàng rơi tí tách không ngừng, hơi chật vật ngó lên nhìn Dụ thái phi đối diện.

"Đúng vậy." Dụ thái phi đong đưa chiếc quạt trong tay, khoái chí cười cười với nàng, "Tỷ tỷ ngươi quả thật là do ta giết."

Ngụy Anh Lạc nghe xong, theo phản xạ muốn nhào đến trước mặt bà ta, nhưng hai tên thái giám sau lưng gắt gao níu chặt vai nàng, giống như cá nằm trên thớt không thể động đậy.

"Biết tại sao cô ta phải chết không?" Dụ thái phi chậm rãi đến trước mặt nàng, "Vì cô ta quyến rũ Hoằng Trú, là một tiện nhân trời sinh!"

"Im ngay!" Ngụy Anh Lạc mắng, "Rõ ràng Hoằng Trú ham mê sắc dục, thế mà bà lại đổi trắng thay đen trách tội tỷ tỷ ta!"

"Nữ nhân muốn trèo lên cành cao làm phượng hoàng nhiều lắm, lẽ nào lại đi đổ lỗi do cành cao sao?" Dụ thái phi cười lạnh một tiếng, "Nếu không có đám tiện nhân bao y các ngươi trèo lên giường, Hoằng Trú đã không rơi vào bước đường cùng như thế! Hôm nay ta gọi ngươi tới, chẳng qua là muốn nói với ngươi một chuyện, dỏng tai nghe cho rõ!"

Một gã thái giám nắm chặt tóc Ngụy Anh Lạc nhấc lên, giống như đang xách cá rao bán, bày ra gương mặt phẫn hận không cam lòng cho Dụ thái phi xem.

"Ngươi là tâm phúc bên cạnh Hoàng hậu, lại là trung nô hầu bệnh cho Hoàng thượng, nên ta không thể công khai giết ngươi, nhưng ngươi đừng quên --" Dụ thái phi cầm quạt vỗ vỗ bên má Ngụy Anh Lạc, cười nói, "Cha

https://thuviensach.vn

ngươi còn đang phong quang làm Nội quản lĩnh, chỉ cần một câu nói của ta -- kết cục của hắn cũng sẽ không khác mấy so với tỷ tỷ ngươi đâu."

"Bà..." Ngụy Anh Lạc còn chưa nói xong, thái giám phía sau dùng sức một cái, đẩy nàng ngã lăn trên đất.

Xương cốt toàn thân đều đau, đau đến mức nàng nhất thời không thể đứng dậy được.

"Từ nay về sau, ngươi cụp đuôi làm người cho ta. Nếu còn tái phạm rơi vào tay ta lần nữa, không chỉ mình đầu ngươi rơi, toàn tộc Ngụy thị các ngươi sẽ phải chôn cùng." Thanh âm Dụ thái phi bay bổng trên đỉnh đầu nàng, cuối cùng nhẹ nhàng lọt vào tai, còn có quạt giấy vỗ vỗ gò má nàng.

Dụ thái phi ghét bỏ A Mãn, cũng chán ghét Ngụy Anh Lạc, cảm thấy chiếc quạt đã chạm qua người đối diện đều bẩn.

Tiếp nhận chiếc khăn từ tay cung nữ, chậm rãi lau chùi sạch sẽ, Dụ thái phi mắt cũng không nhìn Ngụy Anh Lạc trên mặt đất, chỉ nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Cút đi!"

Ngụy Anh Lạc vô tri vô giác quay về Trường Xuân cung, chân trước vừa mới bước vào nội viện, đã nghe tiếng người huyên náo bên trong.

Nhìn thấy hoa khoe sắc thắm lác đác rơi xuống bàn trà dài, trên bàn đặt tầm mười chén sứ nhỏ, hoặc trắng tinh hoặc xanh lam, hoặc đơn sắc hoặc đa sắc. Cánh hoa bay nhẹ đáp trên mặt chén, hơn mười tiểu cung nữ lượn quanh phía trước chơi thả kim châm.

Tuy đã sửa soạn chỉnh trang đại khái, nhưng bộ dạng Ngụy Anh Lạc bây giờ vẫn tiều tụy nhếch nhác như cũ. Nàng giơ tay xoa hai bên mặt, ngửi thấy tay áo còn lưu lại mùi nho hoà quyện với khuất nhục, thế là vô thanh vô tức tìm cách chuồn về phòng mình mà không bị chú ý, lại nghe Nhĩ Tình lên tiếng: "Anh Lạc trở về rồi. Tới đây tới đây!"

https://thuviensach.vn

Vài tiểu cung nữ quen biết thậm chí còn chạy tới đây, một tay giật ống trái, một tay nắm ống phải, kéo nàng lôi đến giữa đám người.

Ngụy Anh Lạc chẳng biết làm thế nào: "Mọi người đang chơi trò gì vậy?"

"Cô đúng là người hay quên mà." Nhĩ Tình cười nói, "Hôm nay là tiết nữ nhi mồng bảy tháng bảy, chúng ta đang cầu Chức Nữ ban cho đôi tay thêu thùa khéo léo!"

Ngụy Anh Lạc liếc nhìn bàn trà, thầm nghĩ thì ra là thế.

Nhẹ nhàng thả kim lên mặt nước, nếu ánh mặt trời có thể xuyên qua lỗ kim, Chức Nữ sẽ phù hộ người đó khéo tay cả đời.

Nhiều tiểu cung nữ miệt mài làm thử nhưng không ai ngoại lệ, kim châm đều thuỷ chung chìm xuống đáy chén.

"Anh Lạc, cô tới thử xem." Nhĩ Tình đưa qua một cây kim, "Tay cô khéo nhất nên có khả năng thành công."

Ngụy Anh Lạc không chút hứng thú cầu xin Chức Nữ ban tay thêu giỏi, nhưng vì mọi người xúi giục nên nàng miễn cưỡng tiếp nhận, cây kim vừa mới chạm nhẹ mặt nước, gợn sóng hiện ra sắc mặt Dụ thái phi.

"Tỷ tỷ ngươi quả thật là do ta giết." Bà ta cười, "Biết tại sao cô ta phải chết không? Vì cô ta quyến rũ Hoằng Trú, là một tiện nhân trời sinh!"

Ngón tay Ngụy Anh Lạc run lên, cây kim lập tức lặn rơi xuống đáy.

Chớp mắt bốn bề trở nên tĩnh lặng, cuối cùng là Ngụy Anh Lạc phá vỡ trầm mặc, sắc mặt bình tĩnh nói: "Ta thử lần nữa."

Kim chạm mặt nước, gương mặt Dụ thái phi lại lơ lửng hiện ra lần nữa.

https://thuviensach.vn

"Cha ngươi còn đang phong quang làm Nội quản lĩnh, chỉ cần một câu nói của ta -- kết cục của hắn sẽ không khác mấy so với tỷ ngươi."

Ngụy Anh Lạc lại run tay khiến kim châm lệch đi.

Nhĩ Tình thận trọng nhíu nhẹ lông mày: "Anh Lạc, cô không sao chứ? Sao tay vẫn luôn run vậy?"

Ngụy Anh Lạc rủ mắt xuống, lúc này mới phát hiện tay phải của mình đang run không ngừng. Nàng nắm chặt lấy nó, mặt không đổi thay nói: "Không sao. Ta thử lại lần nữa."

Kim lại chìm xuống.

"Ta thử lại lần nữa."

Lần này cũng giống lần trước.

"Ta thử lại lần nữa."

...

Ánh trăng soi nghiêng, côn trùng râm ran kêu vang tứ phía. Bất tri bất giác, trong sân đã không còn một bóng người, chỉ còn lại Ngụy Anh Lạc đứng trơ trọi bên bàn trà, ương bướng cố chấp thả kim lên nước.

"Ta thử lại lần nữa." Ngụy Anh Lạc thì thào lẩm bẩm.

Bên cạnh không người đáp lại, chỉ có khuôn mặt đáng ghê tởm kia tiếp tục hiện ra mặt nước.

"Từ nay về sau, cụp đuôi làm người cho ta, còn tái phạm rơi vào tay ta lần nữa, không chỉ mình đầu ngươi rơi, toàn tộc Ngụy thị các ngươi sẽ phải chôn cùng." Dụ thái phi xuyên thấu mặt nước, tựa trào phúng tựa châm biếm cười nói, "Cút đi!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Xoa dịu nỗi lòng

Có người nói nàng điên rồi.

Chứ bình thường ai lại đứng trong sân chơi trò đó suốt đêm đâu.

Ngụy Anh Lạc cảm thấy không sớm thì muộn mình sẽ phát điên -- bởi vì phẫn nộ mà điên cuồng. Trong lòng nàng nhen nhóm một ngọn lửa, lại không biết trút ra như thế nào. Nếu nàng chỉ còn một thân một mình thì hay biết mấy, có thể một đao dứt khoát chém hết ân oán, nhưng đằng này...

"Phụ thân..." Ngụy Anh Lạc khe khẽ thở dài.

Tình nghĩa cha con, thật có thể nói không quan tâm sao?

" A.., Phú Sát thị vệ đến rồi."

Ngụy Anh Lạc ngẩng đầu nhìn thấy Phú Sát Phó Hằng tiến bước vào sân. Hai người bốn mắt giao nhau, hắn bỗng xoay mặt sang chỗ khác: "Nhĩ Tình, gần đây sức khỏe tỷ tỷ ta có tốt hơn không?"

Chẳng biết có phải xuân khốn thu phạp (*) không, dạo này Hoàng hậu cứ luôn cảm thấy mệt mỏi muốn ngủ, tựa như không xương mềm yếu nằm bẹp trên giường. Đại cung nữ bên cạnh suy nghĩ có nên mời thái y đến xem bệnh không, ai ngờ Phó Hằng đã nghe phong phanh trước, nhanh một bước tiến cung thăm người rồi.

(*) Đầy đủ là "Xuân khốn thu phạp, hạ đả truân nhân". Câu này nói về thể chất con người khi thời tiết thay đổi (giao mùa): mùa xuân mệt mỏi,

https://thuviensach.vn

mùa thu uể oải, mùa hạ ngủ gật

"Không gì đáng ngại, chỉ là cơ thể mệt rã rời." Nhĩ Tình cười nói.

Phó Hằng gật gật đầu: "Giúp ta thông báo một tiếng."

Nhĩ Tình đi vào bẩm báo. Ngụy Anh Lạc rón ra rón rén đi đến sau lưng, bàn tay nhỏ bé giật nhẹ tay áo đối phương.

Đối phương không buồn nhúc nhích.

"Thiếu gia..." Ngụy Anh Lạc khe khẽ gọi một tiếng, ngay chính nàng cũng cảm thấy kinh ngạc, thanh âm của nàng khi nào trở nên mềm yếu vậy rồi.

Có lẽ vì chuyện của Dụ thái phi khiến nàng cảm thấy hoảng loạn, như là chim sợ cành cong, bay nhảy khó khăn giữa cuồng phong bão táp, khát vọng có một cành cây để nàng tạm thời trú mưa.

Phó Hằng không có phản ứng, đầu cũng chẳng ngoảnh lại.

"Phú Sát thị vệ." Nhĩ Tình từ trong điện bước nhanh ra ngoài , "Nương nương ở chính điện đang chờ."

Phó Hằng "ừ" một tiếng, bất động thanh sắc rút tay áo ra khỏi tay Ngụy Anh Lạc, đi theo sau lưng Nhĩ Tình cùng tiến vào cửa điện.

"Gì vậy chứ..." Đưa mắt nhìn hắn rời đi, tâm tình Ngụy Anh Lạc không khỏi mù mịt hơi sương, thì thào một tiếng, "Với tỷ ấy thì cười tươi rói, còn với mình thì hờ hững..."

Nhất thời trong lòng đủ vị chua chát, không rõ là vì cái gì, chẳng qua cảm thấy vừa ủy khuất vừa khó chịu...

"Đệ nói gì?"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu ngước mắt nhìn lên đệ đệ, trong lời nói bộc lộ kinh ngạc quá đỗi.

"Hoàng hậu." Thần sắc Phú Sát Phó Hằng bình tĩnh, bản thân lặp lại câu nói lần nữa, "Đệ muốn cưới Anh Lạc."

Hoàng hậu dựa lưng vào ghế, vuốt vuốt hai bên huyệt thái dương, có chút đau đầu khuyên nhủ: "Phó Hằng, cá tính Anh Lạc kiên cường như vậy, cô ấy sẽ cam tâm làm thiếp thất sao? Chỉ sợ chưa tới nửa năm, Phú Sát gia đã nghiêng trời lệch đất rồi."

"Xem ra Hoàng hậu hiểu rõ tính tình Anh Lạc hơn cả đệ nữa." Phó Hằng nở nụ cười, "Đã như vậy, sao lại nói ra hai chữ nạp thiếp đây?"

Hoàng hậu dõi theo hắn hồi lâu, đến khi Phó Hằng thở dài một hơi, thần sắc kiên định nhìn lại nàng, nói: "Đệ muốn kiệu lớn tám người nghênh đón cô ấy vào cửa, lấy cô ấy làm thê tử của đệ!"

Tay phải đập mạnh xuống bàn khiến tách trà nảy lên, nước ấm văng ra ướt nửa bàn lớn. Hoàng hậu ngồi thẳng người nhìn chằm chằm hắn: "Phú Sát Phó Hằng, đệ có biết bản thân đang nói gì không?"

"Đệ biết rõ." Phó Hằng vẫn như cũ lộ ra kiên định, "Tuy Ngụy gia chỉ là Bao y (*) của phủ Nội vụ, nhưng đệ chắc chắn thuyết phục được a mã và ngạch nương, rước cô ấy vào phủ."

(*) Cung nữ nhà Thanh chủ yếu đến từ đợt xét tuyển của phủ Nội vụ. Tất cả bọn họ đều xuất thân từ "Bao y"."Bao y" là gọi tắt của cụm từ "Bao y tá lĩnh quản lĩnh hạ nhân", chỉ giai cấp chuyên hầu hạ Hoàng đế, tôn thất vương công, chủ yếu đảm nhiệm phủ viên, hộ vệ, tùy hầu, trang đầu, lăng tẩm viên tẩm bảo hộ, làm quản gia, tùy hầu, sai vặt...

Hoàng hậu lắc đầu, nàng không ngây thơ giống đệ đệ, nên ngữ khí ngưng trọng nói: "Phó Hằng! Tính tình a mã bảo thủ cứng nhắc, sao có thể

https://thuviensach.vn

đồng ý hôn sự không môn đăng hộ đối này?"

Phó Hằng nháy mắt với nàng: "Không phải còn có tỷ tỷ sao?"

Hoàng hậu ngẩn người, sau đó giả vờ tức giận ném cây quạt trong tay: "Được lắm, náo loạn cả buổi, đệ đã tính lợi dụng ta luôn rồi!"

Chiếc quạt xoay vài vòng trên không trung, chưa rơi xuống đất đã bị Phó Hằng chộp lấy, giương khóe môi cười, lắc lắc trước ngực: "Công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ, Phó Hằng tuyệt không dám quên. Đệ sẽ không vì hôn sự mà tranh cãi với họ, đó là đại bất hiếu. Nhưng muốn đệ lấy vợ sinh con thì phải chọn người hợp ý đệ, nếu không, đệ tình nguyện ai cũng không cưới, cô độc suốt đời."

Mặc dù hắn đang cười, nhưng từng câu từng chữ nói ra đều nghiêm túc.

Hoàng hậu hiểu rõ đệ đệ của mình, biết hắn đã hạ quyết tâm, cho dù bản thân không giúp hắn đi nữa, hắn cũng sẽ khư khư cố chấp không buông, vì thế bất đắc dĩ lắc đầu: "Được, coi như ta giúp đệ thuyết phục cha mẹ, nhưng Anh Lạc vẫn là cung nữ phục dịch trong nội đình, đệ tính thế nào?"

Phó Hằng nhướng mày, không kịp đợi hắn nghĩ ra đáp án, Hoàng hậu lần nữa thở dài: "Phó Hằng, đệ có biết hôm qua là ngày Thất tịch, vì để chiến thắng một trò chơi, Anh Lạc đã luyện xuyên kim suốt bốn canh giờ, cuối cùng gần như hôn mê bất tỉnh. Một người ngay cả bản thân còn đối đãi nhẫn tâm như thế, huống chi đối với người khác? Nếu tương lai đệ có nửa điểm phụ lòng cô ấy -- "

Tuy Hoàng hậu rất thích Ngụy Anh Lạc, nhưng không có nghĩa thích toàn bộ con người cô ấy, đặc biệt cái tính tự làm theo ý mình, chung quy khiến cho người ta luôn có ảo giác hụt một bước liền rơi vạn trượng.

https://thuviensach.vn

Nếu Phó Hằng ở bên cạnh Anh Lạc, chẳng khác nào bị cô ấy kéo xuống chung một chỗ?

"Đệ đều hiểu cả." Đối diện với gương mặt âu lo của tỷ tỷ, Phó Hằng do dự một chút, cuối cùng quyết định nói ra tiếng lòng, "Tỷ tỷ, đệ thật lòng thích cô ấy, nguyện ý tiếp nhận mọi thứ thuộc về cô ấy, dù tốt, dù xấu, dù yêu ghét mãnh liệt hay ân oán rạch ròi. Phú Sát Phó Hằng không dễ thề thốt, nhưng chỉ cần cưới Ngụy Anh Lạc, liền cả đời đối tốt với cô ấy, tuyệt không thay lòng!"

Hoàng hậu nhìn hắn chăm chú, sau nửa ngày vẫn chưa thốt nên lời.

Nàng mặc dù là Hoàng hậu cao quý, dưới một người trên vạn người, sở hữu kỳ trân dị bảo (của báu vật lạ) khắp thiên hạ, thế nhưng vào giờ phút này lại rất hâm mộ Ngụy Anh Lạc.

Vật vô giá dễ tìm, người thật lòng khó kiếm.

Một hồi sau thở dài, mặc dù nét mặt còn nghiêm nghị như trước, nhưng ngữ khí đã có chút mềm mỏng, Hoàng hậu hỏi: "Phó Hằng à, đệ từng hỏi qua Anh Lạc chưa? Cô ấy nguyện ý gả cho đệ sao?"

"Dù lòng cô ấy là một tảng băng, đệ cũng sẽ dùng chân thành để sưởi ấm." Phó Hằng vô cùng nghiêm túc, "Một ngày, hai ngày, một năm, hai năm, năm này qua năm khác, năm khác qua năm nọ, rồi có một ngày đệ sẽ nhận được lời hứa từ cô ấy."

Chỉ đôi ba dòng chữ đã chảy vạn nhu tình.

Cách một cánh cửa, Nhĩ Tình bất động đứng ở cửa ra vào, khay trên tay đựng một bình trà và dĩa bánh ngọt nóng hổi, nhiệt khí dần dần tản đi, trên mặt cô ta lại dần dần tích tụ ghen tị.

Trên đời chẳng ai hoàn mỹ cả, mỗi người đều cất giấu dục vọng riêng.

https://thuviensach.vn

Có người cầu tiền tài, có người cầu nhan sắc, có người cầu quyền lực. Nhĩ Tình xuất thân là con gái của quyền thần, vào Trường Xuân cung làm cung nữ, tự nhiên sẽ có tư tâm, chỉ là kiếm tới kiếm lui, quanh đi quẩn lại, lại phát hiện cả ba thứ "tài", "sắc", "quyền" đều bị người nào đó thâu trọn trong tay.

"Một tú nữ thêu thùa mới gia nhập Trường Xuân cung như cô lại được Hoàng hậu sủng tín và đề bạt." Nhĩ Tình tự nhủ trong lòng, "Bây giờ ngay cả Phú Sát đại nhân cũng thích cô. Vì sao chuyện tốt trên đời toàn phát sinh trên người cô thế? Một ngụm nước canh cho người khác đều không có..."

Nhĩ Tình lòng dạ rối bời, Ngụy Anh Lạc cũng đã thu lại tâm tư.

Cửa cung mở ra, tiếng bước chân quen thuộc vọng qua cửa, từng bước một đi tới sau lưng nàng.

"Khụ."

Một tiếng ho khan hơi mạnh vang lên phía sau.

Nhưng Ngụy Anh Lạc vờ như không nghe thấy, tiếp tục ngồi chồm hổm bên cạnh bụi hoa, trong tay kéo vàng cắt "rặc rặc rặc rặc", tỉa tót hoa cành trước mắt.

Ngài lạnh nhạt với ta, ta vờ như không thấy ngài.

"Anh Lạc." Thanh âm Phó Hằng truyền đến, "Hôm qua có người tặng ta một túi thơm."

Bàn tay đang cắt tỉa có chút dừng lại.

"Ta nhìn đã biết không phải đồ cô tặng." Phó Hằng cười cười, "Cô là một trong những tú nữ xuất chúng nhất phường thêu, sao có thể thêu hoa lan thành rau hẹ được?"

https://thuviensach.vn

[Editor: rau hẹ còn ăn được nha anh Hằng=)))) Tuệ quý phi said=))))]

"Rặc rặc" một tiếng, một bông hoa lan rớt xuống.

Ngụy Anh Lạc mặt không đổi sắc nhìn đóa hoa kia, nhưng trong lòng lại dậy sóng dữ dội.

"Vậy ngài nhận rồi sao?" -- những lời này suýt chút nữa thốt ra miệng rồi.

"Thất tịch Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau. Ngày này đặc biệt hơn những ngày khác, túi thơm được tặng trong ngày này cũng vậy." Phó Hằng nhẹ nhàng nói, "Vì nó chỉ dành cho người trong lòng thôi."

Trong miệng bỗng nhiên trào dâng hỗn hợp ngọt bùi đắng cay cộng phẫn nộ ủy khuất. Ngụy Anh Lạc đều ra sức nhấm nháp, lại hung hăng nuốt xuống bụng, cuối cùng nói ra miệng cũng chỉ là một câu vờ như chẳng thèm để ý: "Thiếu gia tới để khoe khoang với ta đấy à?"

"Ta đến để hỏi tội cô đấy." Thanh âm Phó Hằng bỗng nhiên trầm xuống, "Cô không tặng túi thơm cho ta mà tặng cho ai rồi?"

Ngụy Anh Lạc ngây ra một lúc sau đó quay đầu, đã thấy Phó Hằng đứng ngược sáng, mặt vô cảm đứng sau lưng nàng.

"Ta rất tức giận." Hắn bỗng nhiên xòe tay ra, "Túi thơm của ta đâu?"

Ngụy Anh Lạc kinh ngạc nhìn hắn nửa ngày, sau đó bỗng nhiên cười nghẹn một tiếng: "Cái gì túi thơm của ngài chứ? Ta chưa làm."

"Vậy lúc nào mới có?" Nhưng bộ dạng Phó Hằng không những ngang bướng lại còn cố chấp.

[Editor: khúc này đáng yêu quá, cíu toai=)))))]

https://thuviensach.vn

Lời này càng chọc Ngụy Anh Lạc cười thêm. Nàng để cái kéo sang một bên, phủi phủi tay đứng dậy, nghiêng đầu nhìn hắn cười cười: "Ngài đường đường là một đại thiếu gia, chẳng lẽ còn sợ thiếu một túi thơm của ta hay sao?"

Nào ngờ Phó Hằng lại gật đầu, trịnh trọng trả lời nàng: "Đúng."

Ngụy Anh Lạc cười hì hì nhìn hắn, thấy hắn không hề cười lại, nàng cũng dần dần thu liễm lại dáng vẻ tươi cười.

"Anh Lạc." Phó Hằng chợt nắm tay nàng, lực đạo không mạnh bằng ánh mắt nặng trĩu của hắn, "Ta không có túi thơm tặng cô, chỉ có một câu muốn nói với cô thôi."

"Nói... nói gì?" Ngụy Anh Lạc hỏi xong liền thấy hối hận, cố gắng rút tay của mình về, "Ta còn nhiều việc phải làm, ngài có chuyện gì lần sau hẵng nói ..."

"Đừng trốn." Phó Hằng níu lấy bờ vai nàng, xoay người lại đứng đối diện với mình, "Ta biết tâm tư cô sâu nặng, nhưng ta chẳng để bụng."

Ngụy Anh Lạc cúi đầu, thầm nghĩ: Sao chẳng để bụng được?

"Bởi dù cô có nhiều chấp niệm hơn nữa, cũng sẽ có ngày buông hết."

Ai biết ngày đó sẽ đến lúc nào, có lẽ là ngày mai, có lẽ là sang năm, cũng có lẽ đến chết vẫn chưa thể tiêu tan ...

"Trước ngày đó ta vẫn luôn chờ cô, chỉ cần cô quay đầu sẽ thấy ta luôn đứng đằng sau."

Ngụy Anh Lạc đờ đẫn, ngẩng đầu nhìn lên đối phương.

Nàng hy vọng bản thân có thể soi ra một chút lừa gạt từ mắt đối phương, có thể tìm được hư tình giả ý, nhưng khi nàng chạm vào ánh mắt

https://thuviensach.vn

ấy, chỉ thấy trong đó chất chứa chân thành.

"Ta vẫn luôn chờ đợi cô..." Phó Hằng nhìn lại nàng, khoét lòng mình ra đặt trước mặt nàng, từng câu từng chữ như là lời thề, "Có lẽ là ngày mai, có lẽ là sang năm, có lẽ đến khi ta chết, ta sẽ một mực bảo vệ cô, chờ cô hoàn toàn mở lòng với ta mới thôi."

Ngụy Anh Lạc chỉ cảm thấy người mình như bị phỏng.

Nàng không hề biết ngôn ngữ lại có sức mạnh lớn như vậy, hắn chỉ nói một câu thôi đã vuốt phẳng những cơn sóng dữ, quét sạch lo lắng trong lòng nàng, khiến nàng chẳng biết tại sao lại muốn rơi lệ...

"Ta..." Đang lúc nàng muốn nói gì đó để đáp lại hắn, một tiếng thét đột ngột vang lên, hình như là giọng nói Nhĩ Tình.

"Người đâu? Có ai không? Mau tới!" Nhĩ Tình gào to, "Hoàng hậu nương nương ngất rồi!"

Ngụy Anh Lạc cùng Phó Hằng liếc mắt nhìn nhau, hai người đồng loạt biến sắc, sau đó cùng phóng như bay về hướng cửa cung.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ban hôn

Tuy đã xảy ra rất nhiều chuyện bất hạnh, nhưng thỉnh thoảng may mắn sẽ mỉm cười.

"Chúc mừng Hoàng thượng!" Trương Viện Phán hành lễ với Hoằng Lịch, "Nương nương có hỉ mạch rồi!"

Hoàng hậu gặp chuyện gì, cơ hồ Hoằng Lịch sẽ chạy đến trước tiên. Cho dù là lúc thái y xem bệnh, hắn cũng ngồi một bên nắm tay Hoàng hậu, lo lắng bồn chồn hồi lâu, đột nhiên nghe thấy tin vui này, cả người lại thẫn thờ cả buổi.

Ngược lại là Hoàng hậu mở miệng đầu tiên, nàng ngọ ngoạy muốn ngồi dậy, vén màn trướng ra bên cạnh, bảy phần khẩn trương ba phần chờ mong nhìn qua Trương Viện Phán: "Chuyện này là thật?"

"Việc này liên quan đến long tự, vi thần sao dám nói bừa?" Trương Viện Phán vội nói, "Nương nương, người đã có thai được hai tháng rồi."

Hoàng hậu đột nhiên che miệng mình, hốc mắt mơ hồ lấp lánh ánh lệ.

"Hoàng hậu, nàng nghe thấy chưa?" Bấy giờ Hoằng Lịch mới phục hồi tinh thần. Hắn cầm tay Hoàng hậu áp trước ngực mình, từng tiếng tim đập "thình thịch thình thịch" dọc theo tay nàng truyền thẳng vào tim, "Trẫm rốt cuộc có đích tử rồi. Hoàng hậu, trẫm thật sự vô cùng cao hứng!"

Hoàng hậu gượng cười: "Hoàng thượng, còn chưa biết là a ca hay cách cách mà, người đừng vui mừng quá sớm!"

https://thuviensach.vn

"Nhất định là một tiểu a ca!" Hoằng Lịch khó nén hưng phấn, "Trẫm biết rõ, trời cao đem Vĩnh Liễn đi, sẽ trả lại cho trẫm một nhi tử! Trẫm muốn ban thưởng mỗi người trong Trường Xuân cung, không, trẫm muốn ban thưởng mỗi người trong Tử Cấm Thành này -- "

Nếu không có Hoàng hậu ngăn cản, chỉ sợ Hoằng Lịch nhất định sẽ đại xá thiên hạ, thậm chí mở cửa quốc khố, đem trân bảo bên trong phân phát khen thưởng xuống dưới một phen.

Mặc dù sau cùng bị ngăn cản buộc dừng, tâm tình của hắn vẫn hoan hỉ như cũ, thậm chí còn đối xử cực kỳ tốt với hạ nhân hầu hạ bên cạnh. Lúc quay về Dưỡng Tâm điện xử lý chính sự, một tiểu thái giám không cẩn thận làm đổ chén trà, hắn cũng không phàn nàn gì, ngược lại ôn hòa dặn dò Lý Ngọc, bảo hắn đừng trách phạt quá mức, để không tổn hại đến phúc khí của nhi tử.

Trong đầu hắn giờ chỉ toàn chứa mỗi Hoàng hậu và nhi tử, trong thời gian ngắn không thể tập trung giải quyết sự vụ. Hoằng Lịch đặt cây viết trong tay xuống, nhìn quanh một vòng, dò hỏi: "Phó Hằng đâu?"

Hải Lan Sát tiến lên phía trước bẩm báo: "Hồi bẩm Hoàng thượng, Phú Sát thị vệ đi chúc mừng Hoàng hậu nương nương rồi!"

"Hắn cũng chịu khó chạy đến Trường Xuân cung quá nhỉ." Hoằng Lịch cười nói, "Ngoại trừ việc thăm hỏi Hoàng hậu, có phải ở đó còn có ý trung nhân không?"

Hải Lan Sát nháy mắt mấy cái: "Đôi mắt Hoàng thượng thật tinh tường, nô tài không dám giấu giếm. Có điều đây là chuyện riêng tư, hay là người vẫn nên đích thân hỏi Phó Hằng thì hơn."

"A?" Hoằng Lịch vốn chỉ thuận miệng hỏi chơi, nào ngờ hóa ra lại đoán đúng sự tình, đây cơ hồ chính là thừa nhận việc đó có thật, lập tức tinh thần phấn khởi, "Khi nào Phó Hằng trở về, bảo hắn lập tức tới gặp trẫm!"

https://thuviensach.vn

Hiện giờ với tư cách là một trưởng thị vệ, đương nhiên Phó Hằng không thể biến mất quá lâu. Hắn rất nhanh trở lại Dưỡng Tâm điện, sau đó nhướng mày, nói với Hải Lan Sát đang đứng trước cửa đối diện chớp mắt liên tục: "Mắt ngươi bị chuột rút hả?"

"Khà khà, vị huynh đệ này." Hải Lan Sát huých vào vai đối phương, "Ngươi phải cám ơn ta nhiều vào, ta vừa giúp ngươi được một đại ân đó!"

Phó Hằng nhìn hắn khó hiểu, đang định hỏi hắn giúp mình cái gì, liền nghe Lý Ngọc gọi một tiếng: "Phú Sát thị vệ!"

Hoàng thượng truyền gọi, Phó Hằng chỉ có thể đem câu hỏi sắp sửa ra miệng nuốt nghẹn vào bụng, hung hăng liếc trừng Hải Lan Sát, tiến vào thư phòng.

Trong thư phòng, mùi mực tàu vẩn quanh tứ phía, có một người đang miệt mài xử lý chồng chồng lớp lớp tấu chương trên bàn. Hoằng Lịch một tay day huyệt thái dương, một tay lật quyển tấu chương trước mắt, hỏi người đối diện: "Ngự sử Thẩm Thế Phong đến vạch tội Hình bộ thượng thư Lai Bảo, nói hắn thành thật có thừa, nhưng còn non kinh nghiệm, không đảm đương nổi nhiệm vụ trọng yếu phức tạp của Hình bộ. Phó Hằng, khanh thấy thế nào?"

Phó Hằng cho là hắn muốn thảo luận việc công cùng mình, lập tức sắc mặt trở nên nghiêm túc, có chút suy tư sau đó trả lời: "Lúc Lai Bảo nhậm chức Công bộ luôn cần mẫn phụng chức, nhận được rất nhiều lời khen ngợi. Mặc dù ngài ấy tạm thời chưa quen sự vụ bên Hình bộ, nhưng với tính tình cần cù siêng năng, việc lãnh đạo Hình bộ trơn tru chỉ là vấn đề thời gian. Nô tài cho rằng, Hoàng thượng vẫn nên cho ngài ấy một cơ hội!"

"To gan!" Ai ngờ tự nhiên Hoằng Lịch lại vỗ bàn một cái, "Khanh dám vì tình riêng mà biện hộ cho Lai Bảo, thật sự đáng giận!"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng cảm thấy ù ù cạc cạc, quỳ một chân xuống đất nói: "Tình riêng mà Hoàng thượng vừa nói, nô tài không rõ là ý gì."

"Phụt -- "

Phó Hằng ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu đã thấy Hoằng Lịch vui vẻ nở nụ cười, mới vỡ lẽ hóa ra hắn vừa rồi là giả bộ tức giận, nhất thời vô lực thốt lên: "Hoàng thượng..."

"Được rồi, đứng lên đi đứng lên đi." Hoằng Lịch phất phất tay, có phần "ác nhân cáo trạng trước" nói, "Đừng cố tỏ vẻ trước mặt trẫm, trẫm hiểu rõ tính tình khanh nhất, nếu không phải thật lòng yêu thích một ai, thì sao có thể thường xuyên bước vào nội đình? Có điều, trong số các đại cung nữ bên cạnh Hoàng hậu, có Nhĩ Tình tính tình ôn nhu, có Minh Ngọc hoạt bát nhanh nhẹn, về phần người khác -- thật sự một lời khó nói hết! [Editor: anh Long nghĩ đến chị Lạc là lại quắn=))))] Khanh nhìn trúng Nhĩ Tình, trẫm hoàn toàn có thể lý giải. Khanh yên tâm, trẫm sẽ nâng Kỳ cho cả nhà cô ta, không tới mức bôi nhọ gia thế của khanh..."

Nghe đến đó, Phó Hằng vẫn chưa hiểu ý hắn, dứt khoát không đứng mà quỳ hẳn: "Hoàng thượng hiểu lầm rồi! Nô tài không nảy sinh chút tình cảm nào với Nhĩ Tình, còn việc biện hộ cho Lai Bảo, cũng chỉ vì thấy hắn là một thần tử được việc!"

Thì ra Lai Bảo đúng là phụ thân của Nhĩ Tình, tổ phụ lại là Hình bộ thượng thư kiêm Nghị chính đại thần, cũng xem như là nô tài xuất thân từ Bao y có địa vị hiển hách nhất ba kỳ là Tương Hoàng kỳ, Chính Hoàng kỳ và Chính Bạch kỳ. Chẳng qua nô tài vẫn chỉ là nô tài, mặc dù là trọng thần có thành tích, nhưng khi gặp Kỳ chủ khác vẫn phải xuống kiệu hành lễ, thậm chí còn dắt ngựa hầu hạ theo sau. Do đó, đối với gia đình Nhĩ Tình mà nói, nguyện vọng lớn nhất chính là nâng Kỳ.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hoằng Lịch lại hiểu sai ý hắn, cười nói: "Không phải Nhĩ Tình, chẳng lẽ là Minh Ngọc? So với Nhĩ Tình, Minh Ngọc này hơi có chút..."

"Không phải!" Phó Hằng nói chém đinh chặt sắt.

Không phải Nhĩ Tình, cũng không phải Minh Ngọc, vậy chỉ còn...

Hoằng Lịch nhìn chằm chằm Phó Hằng, dáng vẻ tươi cười dần dần biến mất: "Khanh đừng nói với trẫm, người khanh để ý là Ngụy Anh Lạc nha?"

"Nô tài không dám lừa dối Hoàng thượng." Sớm đã thừa nhận việc này, Phó Hằng không chút để tâm thừa nhận lần nữa, "Đúng là Ngụy Anh Lạc!"

Một nghiên mực đột nhiên bay ra từ chỗ Hoằng Lịch, sượt qua thái dương Phó Hằng, vài giọt mực vẩy ra dính trên hai gò má tuấn mỹ, hắn cũng không lau mà chỉ cúi đầu nói: "Nô tài thật tâm ái mộ Anh Lạc cô nương, xin Hoàng thượng tác thành!"

Hắn ăn nói khép nép, đổi lấy sự phẫn nộ của Hoằng Lịch không kìm chế được.

"Trẫm biết ngay mà!" Hoằng Lịch đập bàn, nghiến răng nghiến lợi đi đến bên cạnh Phó Hằng, "Nữ nhân này tham mộ hư vinh, lòng mang ý xấu, lại thừa dịp khanh đến thăm Hoàng hậu rắp tâm dụ dỗ!"

Phó Hằng lắc đầu, thanh minh giúp Anh Lạc: "Tuy Phó Hằng sinh lòng ái mộ cô ấy, nhưng cô ấy chưa từng có biểu hiện gì, càng không có vượt quá giới hạn. Hoàng thượng muốn trách thì hãy trách nô tài, không liên quan gì đến Ngụy Anh Lạc."

"Không liên quan?" Hoằng Lịch giận quá hóa cười, "Với phẩm chất và xuất thân của khanh, nên tìm một thục nữ danh môn làm thê tử. Ngụy Anh

https://thuviensach.vn

Lạc chẳng những xuất thân thấp kém từ phủ Nội vụ, còn là một nữ nhân to gan lớn mật, tùy hứng làm càn! Phú Sát Phó Hằng, cưới vợ phải lấy người hiền, nếu trẫm ban một nữ tử vô đức như thế cho khanh, sẽ hại khanh cả đời! Khanh nhớ kỹ lấy, danh môn thục nữ của Bát kỳ Đại Thanh, bất luận khanh để mắt tới ai, trẫm đều có thể ban hôn cho khanh, chỉ duy nhất nữ nhân này không được!"

Hoằng Lịch quyết giữ ý mình, nhưng Phó Hằng cũng không phải là loại người dễ bị thuyết phục, nói đi nói lại, cuối cùng tan rã không vui.

Vốn nay Hoằng Lịch chẳng có lòng dạ màng đến chính sự, sau chuyện này càng thêm nuốt không trôi, miễn cưỡng nhìn mấy hàng chữ tấu sớ, bỗng nhiên vung tay hất sạch tấu chương la liệt đầy bàn xuống đất.

"Hoàng thượng nguôi giận." Lý Ngọc vội vàng quỳ xuống xếp nhặt tấu chương thay hắn.

"Bãi giá Trường Xuân cung." Bỗng nhiên Hoằng Lịch từ ghế ngồi đứng dậy, cười lạnh một tiếng, "Phó Hằng, trẫm muốn khanh tận mắt chứng kiến, đây là một nữ nhân như thế nào!"

Bên trong tẩm điện Trường Xuân cung, một cây an tức hương lẳng lặng đốt cháy, theo làn hương bay xa kéo dài vào trong, Hoàng hậu nằm nghiêng vùi mình trong trướng trắng, hô hấp chậm rãi như mùi thơm nhẹ trôi.

Nhĩ Tình ngồi bên mép giường, trong tay nhẹ cầm cây quạt lụa nhỏ, không tập trung quạt mát cho Hoàng hậu, tâm tư lại bay đến ánh mắt phụ mẫu trong nhà, ca ca tỷ tỷ đầy cõi lòng chờ mong, từng câu từng chữ dặn dò cô ta: "Nhĩ Tình, nếu có cơ hội, con nhất định không được bỏ qua... Chỉ cần con trở thành Hoàng phi, chẳng những con được hưởng an nhàn phú quý, gia tộc cũng có thể thơm lây được nâng Kỳ, đây là việc làm rạng rỡ tổ tông, hệ trọng cả đời."

https://thuviensach.vn

Nhĩ Tình đang suy nghĩ nhập tâm, thình lình một bàn tay vỗ vai cô ta, khiến cô ta sợ hết hồn.

"Suỵt." Thanh âm Hoằng Lịch truyền đến sau lưng, chất giọng trầm khàn đầy mị lực lẫn nam tính thành thục, "Đừng làm Hoàng hậu tỉnh giấc."

"Vâng." Nhĩ Tình hạ giọng trả lời.

Hoằng Lịch ngắm Hoàng hậu ngủ hồi lâu, bấy giờ mới xoay người rời đi. Nhĩ Tình có chút do dự, sau đó đưa quạt trong tay cho tiểu cung nữ bên cạnh, ý bảo cô ta tiếp tục quạt, còn mình thì nhấc chân đuổi theo Hoằng Lịch.

Ra ngoài tẩm điện, Hoằng Lịch nhìn ngó xung quanh, chẳng biết đang tìm người nào.

Nhĩ Tình đuổi tới, vô tình gặp một tiểu cung nữ đang bưng tách trà đến, tâm tư cô ta biến chuyển nhanh chóng, lập tức tiếp nhận tách trà từ tay đối phương, tự mình dâng lên trước mặt Hoằng Lịch, thần thái ôn nhu cúi đầu: "Hoàng thượng, mời dùng trà."

Vội vàng chạy đến, Hoằng Lịch cũng thấy hơi khát nên đưa tay đón lấy, không ngờ đối phương "ai nha" một tiếng, nửa tách nước trà chảy xuống áo bào Hoằng Lịch.

Hoằng Lịch thịnh nộ biến sắc, trừng mắt lạnh lùng nhìn đối phương.

"Nô tỳ có tội, xin Hoàng thượng bớt giận!" Nhĩ Tình "bịch" một tiếng quỳ trước mặt hắn, thế nhưng khóe mắt lại liếc qua cửa lớn hướng tẩm điện.

Tâm tình Hoằng Lịch xuống dốc rất tệ, vốn định trách phạt cô ta một trận, nhưng thuận theo ánh mắt đối phương vừa nhìn, cuối cùng cố kỵ Hoàng hậu đang ở bên trong nghỉ ngơi, nên lại dằn xuống nộ khí, cất giọng

https://thuviensach.vn

lạnh lùng: "Trẫm muốn thay quần áo, tìm bộ y phục sạch sẽ giao cho Lý Ngọc!"

Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi, bước đến phía sau tấm bình phong có hình tiên hạc vũ nguyệt.

"Vâng." Nhĩ Tình kinh sợ dập đầu lên xuống, chỉ khi lúc ngẩng đầu lên, trên mặt đâu hiện ra chút sợ hãi nào, chỉ có nụ cười đắc ý khi mưu kế thực hiện thành công.

Thời gian chưa tới nửa chén trà nhỏ, Nhĩ Tình đã mang về một bộ thường phục màu xanh ngọc. Cách một tấm bình phong, cô ta xấu hổ e thẹn nói: "Hoàng thượng, nô tài tìm không thấy Lý tổng quản, đành phải tự mình đưa vào, xin cho nô tỳ hầu hạ Hoàng thượng thay y phục."

Phản chiếu trên bình phong là một thân ảnh nam nhân đứng nghiêng. Có lẽ bởi vì thường xuyên luyện võ, thân hình của hắn được bảo dưỡng vô cùng tốt, chiếu lên bình phong như một bức tranh được họa sĩ vẽ lên.

Chỉ là giọng nói trước sau như một đều lạnh băng: "Kêu Ngụy Anh Lạc lăn tới đây."

[Editor: Vâng, nguyên bản là "lăn" đấy các bạn=))) Anh Long cục súc quá=)))]

Nhĩ Tình khẽ giật mình: "Hoàng thượng..."

"Không nghe rõ lời trẫm nói sao?" Thanh âm Hoằng Lịch khó nhịn chán ghét.

Nữ nhân của hắn thật sự nhiều lắm, chút thủ đoạn bé tẹo ấy sao hắn nhìn không ra được. Trong thoáng chốc, hắn chỉ cảm thấy Hoàng hậu có mắt như mù, bên cạnh toàn là loại nữ nhân âm hiểm giấu giếm mưu mô, Nhĩ Tình như thế, Anh Lạc càng là như vậy...

https://thuviensach.vn

"... Vâng." Nhĩ Tình không biết suy nghĩ trong lòng Hoằng Lịch, nhưng cũng không thể trắng trợn cãi lời hắn, chỉ đành thối lui ra ngoài, tìm kiếm một lát, cầm chồng chồng lớp lớp quần áo dúi vào người Ngụy Anh Lạc, vừa ghen vừa hận nói: "Y phục Hoàng thượng bị ướt, cô mang vào đi!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Vĩnh viễn không phản bội

Hoằng Lịch đứng chờ sau tấm bình phong một hồi, nước trà dần dần nguội ngắt, thân thể của hắn cũng bắt đầu phát lạnh.

"Chết tiệt." Hắn thấp giọng lẩm bẩm một mình, "Tại sao còn chưa tới?"

Vừa dứt lời, cửa liền mở.

Một người tay chân nhẹ nhàng đi tới, bước chân khẽ giống như mèo, nếu không chú ý sẽ chẳng nghe thấy được.

"Cẩn thận từng chút như vậy làm gì?" Hoằng Lịch tưởng tượng đối phương lúc này đang thấp thỏm bất an, không tự chủ được nở một nụ cười, "Tới đây!"

Bước chân hơi ngừng lại, sau đó chạy chậm lại gần.

Đợi khi thấy rõ mặt mũi đối phương, nụ cười trên mặt Hoằng Lịch tức khắc biến mất: "Ngươi là ai?"

Trước mắt đang cầm y phục rõ ràng là một tiểu thái giám mi thanh mục tú (*).

(*) Lông mày dài nhỏ, mắt đẹp, chỉ diện mạo đẹp đẽ

Bị Hoằng Lịch truy hỏi dữ tợn, hắn lắp ba lắp bắp trả lời: "Hồi Hoàng thượng, là Anh Lạc tỷ tỷ sai nô tài tới ..."

https://thuviensach.vn

"Cô ta đâu rồi?" Ánh mắt Hoằng Lịch vừa nhấc, lướt qua tên thái giám xuyên ra ngoài cửa, lạnh lùng nói, "Ngụy Anh Lạc, trẫm gọi ngươi hầu thay quần áo, ngươi lại nhờ người làm hộ, thật ăn gan hùm mật gấu phải không? Chính ngươi vào đây!"

Ngoài cửa vang lên một tiếng thở dài.

Tiểu thái giám vừa lăn vừa bò ra cửa, trả xiêm y lại cho Ngụy Anh Lạc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: "Anh Lạc tỷ tỷ, hay vẫn đích thân tỷ tự đưa vào cho Hoàng thượng thì hơn. Ta, ta đi trước nha..."

Nói xong, cũng không đợi Ngụy Anh Lạc kịp hồi đáp đã vội vàng rời khỏi.

Ngụy Anh Lạc dõi theo bóng lưng hắn rồi lắc đầu, chuyện này đâu phải nàng đùn đẩy cho hắn, mà tiểu thái giám này có lòng tiến tới, chủ động đề nghị hầu hạ Hoàng thượng thay nàng. Nhưng hiện giờ xem ra, con đường thăng tiến này quả nhiên chẳng dễ đi.

"Hoàng thượng." Anh Lạc hết cách đành phải gõ cửa, "Nô tài vào đây."

Bàn tay trắng nõn cởi bỏ xiêm áo, tầng tầng bộ thường phục được lột mở như lớp lớp vỏ trái cây được gọt ra, nếu bên dưới vỏ trái cây là thịt quả khiến người thèm nhỏ dãi, thì bên dưới bộ thường phục là thân thể nam nhân khiến nữ tử hậu cung mơ ước.

Cho dù chỉ cách một lớp áo trong, vẫn giữ cảm giác như cũ là một thân thể cường tráng.

Tuy cơ bắp không rõ rệt như bên thị vệ, nhưng vẫn có đường cong lưu loát, không thấy một chút thịt thừa nào, lại còn tỏa ra một mùi thơm dễ chịu, không phải là hương thơm mị người của nữ tử thấm vào, tựa như đàn

https://thuviensach.vn

hương mà chẳng phải đàn hương, tựa như mực tàu mà chẳng phải mực tàu, một loại hương khí dựa bàn làm việc trong thời gian dài.

Tay trải ra bộ y phục sạch sẽ, Anh Lạc vẫn giữ lặng thinh, tiếp tục thay quần áo cho nam nhân trước mặt, vừa mới phủ áo khoác trên vai hắn, đột nhiên tay phải bị hắn nắm một phát, kéo thẳng vào trong lồng ngực.

Bờ môi mát lạnh kề sát tai nàng, hơi thở ấm áp nhưng lời lẽ cay nghiệt: "Nói trẫm biết, mục đích ngươi tiếp cận Phó Hằng là gì?"

Đôi má Ngụy Anh Lạc đỏ hây hây, cũng không biết vì thấy thẹn hay thấy giận: "Hoàng thượng, nô tỳ không hiểu ý người!"

Cười khẽ một tiếng, ngón tay nam nhân nâng cằm nàng lên.

"Không cần giả vờ giả vịt, trẫm đã sớm nhìn thấu vỏ bọc đẹp đẽ này của ngươi rồi." Hoằng Lịch bóp chặt cằm nàng, cười mỉm liếc mắt nhìn xuống, "Phó Hằng xuất thân danh môn, nhân phẩm quý trọng, mà ngươi trăm phương ngàn kế cố tiếp cận hắn, chẳng phải chính là để rũ bỏ kiếp nô bộc, trở thành thê tử nhà huân quý sao? Nhưng ngươi đừng quên, Phó Hằng là nội đệ (*) của trẫm, gia tộc Phú Sát càng là cận thần tâm phúc của trẫm, trẫm quyết không cho phép một nữ nhân như ngươi có mảy may tí xíu liên quan đến Phú Sát gia."

(*) cách gọi em trai bên vợ

Ban đầu Anh Lạc bị hắn đụng chạm còn có chút kháng cự, nghe xong lời hắn nói liền dứt khoát không tránh nữa. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, không đáp mà hỏi ngược lại: "Nô tỳ chưa bao giờ có ý nghĩ trèo cành cao, lại càng không biết suy nghĩ đó của Hoàng thượng từ đâu mà có. Nô tỳ không hiểu, ngay từ đầu Hoàng thượng đã đặc biệt căm ghét nô tỳ, rốt cuộc là vì sao?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch ngẩn người, rất nhanh lạnh mặt nói: "Bởi vì ngươi vượt quyền vô lễ, mặt mày đáng ghét!"

"Hoàng thượng luôn ôn hòa nhã nhặn với Nhĩ Tình và Minh Ngọc, chỉ vì nô tỳ không đủ cung kính nên căm ghét đến vậy sao?" Anh Lạc nghi ngờ nhìn hắn.

Cùng sống với nhau trong cung, tuy rằng nàng không thích Hoằng Lịch, nhưng cũng không muốn bị hắn chĩa mũi nhọn. Nếu biết rõ lý do hắn chán ghét nàng thì tốt rồi, nàng sẽ nghĩ cách vãn hồi mối quan hệ hai người, mặc dù không thể khiến hắn ưa thích, ít nhất cũng không chán ghét lẫn nhau...

Bốn mắt giao nhau. Hoằng Lịch nhìn chăm chú nàng một hồi, đến khi ngón tay miết chặt cằm nàng dần buông lỏng, thay bằng nhẹ nhàng mơn trớn hai má.

"Hoàng thượng?" Vuốt ve ám muội như vậy, so với việc cư xử bạo lực càng khiến Anh Lạc hoảng sợ hơn, nàng vội quay mặt qua chỗ khác, né tránh bàn tay đối phương.

Tay chạm vào khoảng không, Hoằng Lịch liền trầm mặc giây lát, sau đó giống như núi lửa yên tĩnh đột nhiên phun trào, hắn vươn tay lần nữa, không phải nhắm tới gương mặt Anh Lạc, mà là thuận thế trượt xuống bứt nút áo nàng đầu tiên.

"... Ngươi muốn trèo lên cành cao, trực tiếp đến cầu trẫm chẳng phải tốt hơn sao?" Khớp xương ngón tay chậm rãi di chuyển xuống nút áo thứ hai, Hoằng Lịch trầm giọng nói, "Trẫm có thể ban cho ngươi tất cả..."

"Bịch" một tiếng, Anh Lạc gần như co người quỳ trên đất.

Từng tiếng dập đầu vang lên rõ ràng, lời lẽ phát ra không ngớt run rẩy, mặt kề sát đất nói người đối diện: "Đa tạ Hoàng thượng nâng đỡ, Anh Lạc

https://thuviensach.vn

phúc phận mỏng manh, không dám tơ tưởng trèo cao."

Hoằng Lịch từ trên cao ngó mắt xuống nhìn nàng.

Mắt thấy đôi giày vàng sáng tiến tới gần mình, Anh Lạc luống cuống tay chân bò về phía sau, cũng không biết là cố ý hay vô tình đụng đổ bình phong sau lưng.

Bình phong loảng xoảng một tiếng ngã trên mặt đất, Lý Ngọc lặng lẽ mở cửa he hé nhìn vào: "Hoàng thượng?"

"Hoàng thượng!" Anh Lạc lại khấu đầu vang dội, "Hoàng hậu ở ngay cách vách! Người còn đang mang thai!"

Hoằng Lịch duỗi tay hướng về nàng, bỗng nhiên cứng đờ giữa không trung.

Cùng lúc đó, Hoàng hậu nằm trong tẩm điện run nhẹ làn mi, mơ màng tỉnh dậy.

"Vừa rồi là tiếng gì vậy?" Nàng quay đầu hỏi.

"Hoàng thượng mới vừa ghé qua." Nhĩ Tình giăng màn kéo lên, "Bất cẩn giội ướt xiêm y, Anh Lạc đã vào hầu hạ, có lẽ -- "

Cô ta đột nhiên dừng lại, ánh mắt lưỡng lự, răng cắn bờ môi, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Nhĩ Tình." Hoàng hậu nói, "Ngươi đã theo hầu hạ bản cung nhiều năm, có gì không thể nói đây?"

Nhĩ Tình thở dài, giúp Hoàng hậu sửa sang lại gối nằm sau lưng, sau đó mới nhẹ nhàng nói: "Nương nương đang mang thai, có một số người bắt đầu không an phận rồi, nương nương nên cảnh giác mới phải."

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nhíu mày: "Ngươi hoài nghi Anh Lạc?"

Nhĩ Tình giỏi nhất là nhìn mặt nói chuyện, mắt thấy Hoàng hậu không vui, lập tức thay đổi giọng điệu khác: "Tất nhiên không phải nô tỳ hoài nghi Anh Lạc! Tuy cô ấy vào cung chưa lâu, nhưng hết mực trung thành và tận tâm với Hoàng hậu nương nương, làm sao có thể hai lòng được?"

Lúc này sắc mặt Hoàng hậu mới hòa hoãn chút ít.

"Mặc dù Anh Lạc không hai lòng, nhưng không tránh khỏi người khác sẽ rục rịch chộn rộn." Nhĩ Tình vừa quan sát sắc mặt Hoàng hậu, vừa cân nhắc đắn đo ngôn từ, "Nếu nương nương có lòng đề bạt, chi bằng hãy tiến cử Anh Lạc cho Hoàng thượng, củng cố lợi thế sủng ái của người. Dù sao cô ấy cũng là người thuộc Trường Xuân cung, niệm tình Hoàng hậu nương nương chiếu cố, cũng sẽ trở thành cánh tay đắc lực của nương nương."

Lời này nhìn như vì nghĩ cho Hoàng hậu, thậm chí cho Anh Lạc, nhưng thật ra toàn bộ là kế ly gián.

Thấy Hoàng hậu biến đổi sắc mặt, Nhĩ Tình mừng rỡ trong lòng, đang chuẩn bị đổ thêm dầu vào lửa, chợt nghe thấy tiếng mở cửa phát ra sau lưng, tiếng cười Anh Lạc xa xa truyền đến: "Nương nương tỉnh rồi?"

Chỉ thấy Anh Lạc ôm bó hoa lan tiến đến, hoa lan tươi mới ướt át, giọt sương óng ánh lăn dọc phiến lá. Nàng tới gần bình hoa có cổ chai tinh tế trên bàn, một bên thay hoa cũ cắm hoa mới, một bên giống như tùy ý nói: "Vừa nãy ầm ĩ ảnh hưởng Hoàng hậu phải không? Một tiểu thái giám bất cẩn đụng hỏng bình phong, Hoàng thượng nổi giận đùng đùng, hầm hầm bước thẳng đi luôn."

"Thì ra là thế." Hoàng hậu như có điều suy nghĩ nhìn theo bóng lưng nàng, "Bản cung còn tưởng chuyện gì to tát."

https://thuviensach.vn

Anh Lạc đưa lưng về phía nàng, cẩn thận sắp xếp đóa hoa: "Hiện giờ chuyện lớn nhất ở Trường Xuân cung là nương nương dưỡng thai, không có gì quan trọng hơn nữa hết."

Hoàng hậu nhìn nàng một lát, bỗng nhiên cười cười: "Anh Lạc, có người đề xuất với bản cung, tiến cử ngươi cho Hoàng thượng, ngươi bằng lòng không?"

Đôi tay loay hoay bó hoa dừng lại, Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu nhìn chằm chằm Nhĩ Tình, ánh mắt kia tựa như một cây gai đâm vào Nhĩ Tình đau nhói, cô ta mất tự nhiên ngoảnh mặt sang chỗ khác, tránh đi ánh mắt của nàng.

"... Nương nương." Anh Lạc thu hồi tầm mắt, quỳ xuống trước mặt Hoàng hậu, "Nô tỳ không muốn."

"Vì sao?" Hoàng hậu tựa lưng vào gối, hai tay đan nhau để lên vùng bụng hơi nhô, hướng nàng cười nói, "Ngươi xưa nay tâm cao khí ngạo, nếu như trở thành tần phi, sẽ không bị người khác khi dễ nữa."

Nhĩ Tình chớp mắt khẽ động, lập tức lên tiếng phụ họa: "Anh Lạc, đây là ân điển của Hoàng hậu nương nương dành cho cô, người khác cầu còn không được! Cô phải suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời, từ Trường Xuân cung trở thành tần phi, ai cũng sẽ nhìn cô bằng đôi mắt khác!"

Lại là kế ly gián.

Lúc này chỉ cần Anh Lạc nói đồng ý, thậm chí hơi có chút do dự, sẽ cắm trong lòng Hoàng hậu một cây gai, cộng thêm Nhĩ Tình ở bên ngày ngày nhắc nhở, gai đâm này sớm muộn sẽ giết chết Anh Lạc.

Anh Lạc quét mắt liếc cô ta, lạnh lùng nói: "Đa tạ ý tốt của Nhĩ Tình, có điều nô tỳ nhận không nổi."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Nhĩ Tình khẽ biến, hiểu được mưu kế của mình đã bị đối phương nhìn thấu, dứt khoát không lùi mà tiến, lên giọng trách móc: "Không phải cô luôn một lòng trung thành với nương nương sao? Bây giờ nương nương mang thai nên không thể thị tẩm. Nếu cô thay nương nương hầu hạ Hoàng thượng, chẳng phải là tận trung lớn nhất sao?"

Anh Lạc lắc đầu, ngược lại mượn cơ hội này thổ lộ với Hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương đối với nô tỳ ơn sâu như biển, dẫu nô tỳ thịt nát xương tan cũng không thể nào trả hết. Nhưng nếu nô tỳ thực trở thành phi tần, nếu không được ân sủng, còn nói gì đến tận trung? Dù cho nhận được ân sủng đi nữa, tất phải có con nối dõi, thời gian lâu dài ắt nảy sinh tư tâm, còn có thể toàn tâm toàn ý tận trung với nương nương sao? Đó là công, còn về tư..."

Nàng ngừng lại một chút, đôi mắt quấn quýt nhìn qua Hoàng hậu, chân tình bên trong lưu động, so với giọt sương trên hoa lan càng thêm trong veo thấy đáy.

"... Thẳng thắn mà nói, sâu trong tâm can nô tỳ, Hoàng hậu nương nương không chỉ là chủ tử, mà còn là ân sư, càng giống tỷ tỷ của nô tỳ." Anh Lạc ôn nhu nói, giống như một đứa bé nhìn người thân thiết nhất, giống như một người chơi vơi giữa dòng đời cuối cùng cũng tìm được người tri âm tri kỷ, "Nô tỳ đã thề phải tận trung với nương nương cả đời. Hoàng thượng là trượng phu của người, là người quan trọng nhất trong lòng nương nương, nữ tử khắp thiên hạ đều có thể làm phi tần, duy chỉ có nô tỳ là không thể... Dù nô tỳ có cận kề cái chết cũng sẽ vĩnh viễn không phản bội người!"

Hoàng hậu bình tĩnh nhìn nàng.

Thân thế nàng vô cùng hiển hách, nhưng càng là con nhà quyền quý, thân tình càng trở nên nguội lạnh. Tình cảm sâu sắc như vậy, đừng nói đến

https://thuviensach.vn

huynh đệ tỷ muội trong nhà, ngay cả Hoằng Lịch cũng chưa từng cho nàng...

Dù Hoằng Lịch có xem trọng nàng đi nữa, cũng sẽ không vì nàng mà một đời một kiếp một đôi phu thê. Nhưng nàng trong lòng Anh Lạc lại là duy nhất, chủ tử duy nhất, ân sư duy nhất, còn là... tỷ tỷ duy nhất.

"... Anh Lạc, lại đây." Hoàng hậu thở dài, vẫy vẫy tay với nàng.

Anh Lạc quỳ gối đến trước mặt nàng, cự ly gần như vậy, Hoàng hậu mới phát hiện trong mắt nàng ngấn lệ, giống như một đứa bé ủy khuất lại không chịu nói.

Cõi lòng Hoàng hậu hóa thành mềm nhũn, ôn nhu vuốt ve hai má nàng: "Ngươi yên tâm, bản cung sẽ không để ngươi thành phi tần, đó mới là làm hại ngươi. Một ngày nào đó, bản cung sẽ đích thân gả cho ngươi một mối thật long trọng."

Anh Lạc như tiểu động vật cọ cọ ngón tay nàng, gượng cười: "Tạ đại ân của nương nương."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Điên

"Đứng lại!"

Bên ngoài hành lang Trường Xuân cung, bước chân Nhĩ Tình ngừng lại, ngẩng đầu xoay người: "... Anh Lạc, có chuyện gì sao?"

Ngụy Anh Lạc chậm rãi đi tới, thái độ không thân thiện: "Cô vừa nói gì với Hoàng hậu?"

Đây là muốn khởi binh hỏi tội? Nhĩ Tình tỏ vẻ ung dung cười nói: "Anh Lạc, ta chỉ là lo lắng cho Hoàng hậu nương nương nên mới kiến nghị như vậy, vả lại phi tần trong cung thì cố sủng ("cố" nghĩa là nắm vững) là chuyện thường tình. Ta chỉ nhất thời hồ đồ, lại coi cô thành người như vậy, sau này ta sẽ không bao giờ nói nữa."

Ý đồ cô ta muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, ứng biến thành đùa giỡn ở mức vừa phải. Nhưng hiển nhiên, Ngụy Anh Lạc không có ý định xem chuyện này là trò đùa.

"Nhĩ Tình, cô hầu hạ Hoàng hậu nương nương bao nhiêu năm rồi?" Ngụy Anh Lạc chợt cười nói.

Nhĩ Tình trầm mặc không đáp.

"Bốn năm? Hay năm năm? Tóm lại đều lâu hơn so với ta." Ngụy Anh Lạc vừa cười vừa bước tới gần, "Hoàng hậu nương nương nặng tình với Hoàng thượng hết mực, ngay cả ta còn thấy rõ, cô làm sao lại nhìn không ra chứ?"

https://thuviensach.vn

Nụ cười này sắc lạnh hơn dao, bức ép Nhĩ Tình phải thối lui một bước.

"Hiện giờ Hoàng hậu đang mang thai, nếu lúc này người bên cạnh mà mình tín nhiệm nhất thừa dịp bám víu Hoàng thượng, đối với nương nương mà nói có khác nào một cú đả kích?" Ngụy Anh Lạc duỗi hai tay ra, giúp Nhĩ Tình sửa sang lại cổ áo, "Vì vậy, ta không những không đi, cũng sẽ không cho phép bất cứ ai ở Trường Xuân cung nảy sinh ý niệm này trong đầu..."

Nói đến đây, hai tay nàng từ dưới nhích dần lên, mười đầu ngón tay chậm rãi khép lại, giống như dây thừng vòng quanh cổ Nhĩ Tình. [Editor: khúc này Anh Lạc trên phim hiền hơn :v]

Đùng --

Nhĩ Tình run rẩy một cái, cũng không biết vì tiếng sấm bên ngoài hành lang, hay vì ngón tay Anh Lạc lạnh như băng.

Đùng --

Mây đen cuồn cuộn kéo đến, làm ban ngày chuyển thành ban đêm, ẩn giữa mây đen lóe lên vài tia sấm chớp, giống như con rắn dài trườn bò vặn vẹo.

"A... Sét đánh rồi." Ngụy Anh Lạc buông ngón tay ra, nhìn về bầu trời bên ngoài hành lang, "Cũng không còn sớm nữa, ta nên tham gia thọ yến của Dụ thái phi rồi."

Nhĩ Tình lui về phía sau vài bước, ngón tay sờ lên cổ mình, kinh hồn bạt vía dõi theo bóng lưng đối phương.

Chỉ cảm thấy tiếng bước chân nàng rời đi còn đáng sợ hơn so với tiếng sấm bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Thọ Khang cung.

Thọ yến được dày công chuẩn bị nhiều ngày, đa số thời gian đều tiêu phí ở trên trần nhà.

"Thế nào rồi?" Dụ thái phi đích thân can thiệp, "Trần nhà sắp dựng xong chưa?"

Một thái giám đang lắp đặt rèm cửa vội rảo bước chân ra ngoài, cung kính trả lời: "Bẩm Thái phi, sắp xong rồi."

"Buổi sáng hỏi thì ngươi nói sắp xong, bây giờ hỏi thì ngươi cũng nói sắp xong, cuối cùng lúc nào mới có thể xong? Nói cho đúng đi." Dụ thái phi bất mãn nói.

Thái giám lau mồ hôi: "Nhất định sẽ hoàn thành trước khi mặt trời xuống núi!"

Lúc này Dụ thái phi mới miễn cưỡng gật đầu, căn dặn tỳ nữ bên cạnh: "Ngươi ở đây theo dõi đốc thúc bọn họ, ta đi niệm kinh đây."

Gảy gảy tràng hạt trên tay, Dụ thái phi đi vòng qua trần nhà chưa được dựng xong, chẳng biết có phải bản thân gặp ảo giác không, rèm trắng mỏng như cánh ve lại ánh lên tia sáng kim loại nhàn nhạt...

Dụ thái phi nhíu nhíu mày, đang định nhấc chân tiến về phía trước, chợt nghe thấy một giọng nói khiến người ta sinh ra chán ghét, cùng với từng trận tiếng sấm rền trời, xa xa truyền đến từ bên ngoài cửa cung: "Dụ thái phi, Anh Lạc biết được một bí mật lớn có liên quan tới Hòa thân vương, nhất định phải bẩm báo ngay tức khắc!"

"Dụ thái phi, Dụ thái phi! Việc này có liên quan đến Hòa thân vương và danh dự của người, Anh Lạc không dám không báo!"

https://thuviensach.vn

"Người không chịu gặp nô tỳ, hay không dám gặp nô tỳ?"

Lại là xú nha đầu đáng ghét này!

Khí sắc Dụ thái phi hóa thành lạnh lẽo, tỳ nữ bên cạnh quan sát sắc mặt bà ta: "Thái phi, nô tỳ sẽ sai người lôi cô ta ra khỏi cung."

"Đi, đi ra xem." Dụ thái phi cười lạnh nói, "Bằng không thì, cô ta còn tưởng rằng ta sợ cô ta."

Được tỳ nữ nâng đỡ, Dụ thái phi đi ra cửa cung. Mấy tên thủ vệ, cung nữ và Ngụy Anh Lạc đang giùng giằng lôi kéo lẫn nhau. Dụ thái phi xoay Phật châu đàn hương trên tay, ung dung thong thả nói: "Ngụy Anh Lạc, những lời ta cảnh cáo ngươi, ngươi đã quên cả rồi sao?"

Động tác kéo đẩy lập tức dừng lại, Ngụy Anh Lạc chậm rãi nhìn lại bà ta.

Trên đầu Dụ thái phi có ô che mưa, còn nàng thì không. Mưa to như trút nước, chảy xuống người nàng ướt như chuột lột, nhưng nàng bất giác giật mình, một đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn Dụ thái phi chăm chú, thật lâu sau, chợt cười cười quỷ dị: "Dụ thái phi uy hiếp đe doạ, đương nhiên Anh Lạc không quên, nhưng cái chết của tỷ tỷ quá thảm, Anh Lạc càng không dám quên. Nếu đời này không thể đòi lại công bằng cho tỷ tỷ, công bố tội danh của mẹ con các người khắp chốn thiên hạ, Anh Lạc chết không nhắm mắt!"

Ngón tay Dụ thái phi ngừng khảy tràng hạt, bà ta lạnh lùng nhìn đối phương chằm chằm, không tin đối phương có đủ can đảm và tự tin để phanh phui chân tướng -- cô ta không quan tâm gia tộc bởi vậy mà mất mạng sao? Chẳng lẽ ngay cả tính mạng bản thân cũng không cần?

Ai ngờ chỉ sau một khắc, đã thấy Ngụy Anh Lạc hướng mặt về phía mọi người, cất cao giọng nói: "Tất cả mọi người nghe cho kỹ, vào đêm

https://thuviensach.vn

mùng mười tháng giêng, Hòa thân vương Hoằng Trú tự ý xông vào cung cấm, cường bạo cung nữ phường thêu A Mãn, đó là tội thứ nhất! Dụ thái phi vì bao che hành vi phạm tội của nhi tử, đã không tiếc giết chết người bị hại vô tội, đó là tội thứ hai! Hai mẹ con bọn họ, một người hành vi hoang đường, không biết xấu hổ, một người lòng dạ độc ác, ra vẻ đạo mạo! Bởi vì bị ta phát hiện, còn định phá hủy chứng cứ phạm tội, giết người diệt khẩu!"

Bên trong Thọ Khang cung xôn xao một trận.

Dụ thái phi gắt gao nắm chặt chuỗi hạt trong tay, tiếng bàn luận to nhỏ không ngừng rót vào tai bà. Nếu là cung nhân của Thọ Khang cung, tất nhiên không có lá gan nói này nói nọ trước mặt bà ta, nhưng vì để chuẩn bị buổi thọ yến, hôm nay ở Thọ Khang cung lẫn vào không ít người ngoài, những người này không thuộc quản lý của bà ta, nên hiển nhiên dám ở sau lưng chỉ trỏ.

"... Thị phi đều có phán xét, công bằng tự ở lòng người." Dụ thái phi ngẩng đầu nói nghiêm nghị, "Ta cả đời ăn chay niệm Phật, chưa bao giờ làm chuyện hổ thẹn với lương tâm, hãm hại một sinh mạng vô tội nào! Tất cả lời ngươi nói khi nãy đều là vu khống!"

Nói xong liếc mắt ra hiệu với tỳ nữ bên cạnh, tỳ nữ hiểu ý lập tức ra lệnh: "Ngụy Anh Lạc công khai bôi nhọ Thái phi, phạm phải tử tội đại bất kính, còn không mau bắt cô ta lại!"

Mấy tên thái giám lập tức nhào tới Ngụy Anh Lạc, Ngụy Anh Lạc cũng không hề giãy giụa, mặc cho bọn hắn chế trụ bản thân, cười lạnh lên tiếng: "Dụ thái phi luôn miệng nói tin Phật, nô tỳ chỉ hỏi một câu -- người có dám thề với Phật Tổ, trước nay chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm, chưa bao giờ cố ý sát hại mạng người vô tội?"

"Có gì không dám?" Dụ thái phi tin Phật là để cho người bên ngoài xem, trong lòng bà ta không bái Phật, nên không sợ Phật.

https://thuviensach.vn

"Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, nếu người không trừng phạt, ông trời tới trị thay." Một tia sấm sét xẹt qua, chiếu sáng khuôn mặt Ngụy Anh Lạc trắng bóc. Nàng lạnh lùng nói, "Thái phi, người thật sự không sợ?"

Ta có gì phải sợ? Thâm tâm Dụ thái phi cười lạnh một tiếng, trên mặt càng thêm hiên ngang lẫm liệt, ngón tay quấn quanh tràng hạt chỉ lên bầu trời: "Ta đâu có làm gì sai, hướng trời thề thốt thì sao chứ? Phật Tổ trên cao, đời này của ta tu tâm hành thiện, làm một người tốt, chưa từng lừa lọc, giết hại mạng người! Nếu có nửa câu gian dối, xin giáng một đạo thiên lôi xuống, bổ ta tan xương nát thịt!"

Đùng --

Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía mây đen cuồn cuộn không ngừng chớp nổ, lẩm bẩm nói: "Lão thiên gia, người nghe thấy chưa?"

Đùng --

"Hung thủ giết người ngay ở chỗ này. Lão thiên gia, người mở to mắt nhìn bà ta một chút."

Đùng --

"Lúc A Mãn chết tức tưởi, người đã đến muộn rồi, chớ để chậm trễ kéo dài nữa. Lão thiên gia hãy mở to mắt, cầu người mở to mắt nhìn xem!"

Đùng --

Thân ảnh nàng kiên trì thỉnh cầu phản chiếu trong mắt mọi người, một tên thái giám lắc đầu: "Điên rồi."

"Nếu không điên, sao dám xông vào sỉ nhục Thái phi?"

https://thuviensach.vn

"Phủ Nội vụ làm ăn thế nào vậy? Một người điên thế này cũng chọn tiến cung, không sợ đắc tội quý nhân sao?"

Thấy dư luận dần đảo hướng ủng hộ mình, Dụ thái phi tiếp tục xoay tròn tràng hạt, thở dài xót xa: "Hễ phỉ báng người lương thiện thì sau này sẽ bị cắt lưỡi đày địa ngục. Ngụy Anh Lạc, ta vốn nên phạt ngươi thật nặng, nhưng thấy bộ dáng ngươi điên điên khùng khùng, ta lại không đành lòng. Được rồi được rồi, người đâu, đưa cô ta tới Thận hình ty!"

Chuyển động chuỗi hạt trong tay, Dụ thái phi xoay người rời đi, nhưng trong đầu chuyển động ý niệm không từ bi gì cho cam.

"Nữ nhân này không giữ lại được rồi." Bà ta nghĩ thầm, "Hối lộ trên dưới một chút, để cô ta ở Thận hình ty 'phát bệnh' mà chết vậy..."

Đùng --

Lại một tiếng sấm sét nữa, kèm theo giọng Ngụy Anh Lạc rống to: "Nếu Dụ thái phi thật sự là hung thủ giết người, xin trời linh thiêng "nhất ngữ thành sấm" (*), để bà ta đạt được ước nguyện!!!"

(*) Mở miệng nói lời không lành ai ngờ thật sự xảy ra

Trong nháy mắt đó, rèm vải trên trần nhà bỗng nhiên sáng ngời, phảng phất như bị ngọn lửa đốt cháy, sét từ trên trời đánh thẳng Dụ thái phi.

"A!!!" Dụ thái phi vùng vẫy giữa ngọn lửa đỏ, đau đớn la hét thê lương thảm thiết.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc, nhanh đến mức người khác phản ứng không kịp. Đến khi Dụ thái phi ầm ầm ngã xuống, thân thể từ ngọn lửa phát ra mùi khét nồng đậm, Thọ Khang cung vẫn lặng ngắt như tờ, mọi người ngơ ngác chứng kiến cảnh tượng ấy, không một người nào thốt ra âm thanh.

https://thuviensach.vn

"... Ha ha ha ha ha!!!"

Đột ngột vang lên tiếng cười khiến mọi người sợ run toàn thân, từ trong ngỡ ngàng phục hồi lại tinh thần.

"Báo ứng! Đây là báo ứng!" Ngụy Anh Lạc cười ha ha nói, "Các ngươi đã nhìn thấy chưa? Chính miệng Dụ thái phi thề độc đó, nhìn thấy chưa? Thiên lôi giáng thế trừng trị ác nhân rồi! Dụ thái phi -- người đạt được ước nguyện rồi!!!"

Phật Tổ trên cao, đời này của ta tu tâm hành thiện, làm một người tốt, chưa từng lừa lọc, giết hại mạng người! Nếu có nửa câu gian dối, xin giáng một đạo thiên lôi xuống, bổ ta tan xương nát thịt -- đây là lời thề Dụ thái phi vừa nói tức thì, thời gian còn chưa tới nửa chén trà, mọi người sao có thể quên?

"... Người đâu!" Hơi thở Dụ thái phi mỏng manh nhẹ tênh. Bà ta thoi thóp nằm trên đất, mắt trái đã mù lòa không thấy, mắt phải trợn to nhìn qua đầu, rèm vải trần nhà nhuộm rực lửa, chất lỏng đỏ tươi nhỏ liên tiếp, chảy xuống mặt, xuống người bà ta... Kì quái, thứ nước màu đỏ này là gì thế? Bà ta không còn khí lực để hỏi, chỉ thều thào nói, "Cứu ta, nhanh cứu ta..."

Nhưng ai dám tới cứu đây?

Cung nữ hầu cận Bách Linh mới tiến một bước, tiếng sấm đồng thời vang lên đỉnh đầu, cô ta lập tức rụt chân lại, chắp tay trước ngực liên tục lẩm bẩm: "Xin Lôi Thần bớt giận! Là Dụ thái phi, chính Dụ thái phi mới làm chuyện xấu, không liên quan gì đến con hết! Bồ Tát tha mạng, Phật Tổ tha mạng! Lôi Thần bớt giận!"

Cô ta sợ hãi, những người còn lại cũng sợ hãi giống nhau.

Vì vậy, không ai để ý đến chỗ khác biệt trên tấm rèm, không ai để ý đến từng giọt nước đỏ quỷ dị rơi xuống. Máng xối mái nhà đỏ bị nước mưa

https://thuviensach.vn

chảy ào ạt, cuốn trôi sạch sẽ thứ nước ấy, cộng với chân tướng sự việc, tất cả biến mất không thấy tăm hơi.

"Các ngươi... Tiện nhân..." Dụ thái phi thở càng lúc càng yếu ớt. Bà ta hô Bách Linh, hô các thái giám cung nữ khác, nhưng đám người đó đều sợ hãi, thà sau này bị trách phạt còn hơn, nên không ai dám tiến lên nửa bước. Thấy vậy, Dụ thái phi chửi bới trong tuyệt vọng, "Các ngươi... chết không tử tế. Ngươi... Ngươi..."

Thế giới trong mắt bà ta lúc sáng lúc tối, hình ảnh cuối cùng trông thấy được, là dáng vẻ tươi cười của Ngụy Anh Lạc.

-- tươi cười đắc ý khi đạt được ước nguyện.

_____ Hết quyển 1_____

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Quyển 2: Tân giả khổ

Chương 74: Tân Giả Khố

Mưa đã ngừng ba ngày, Dụ thái phi cũng đã mất ba ngày.

Nhưng điều đó không có nghĩa là trời yên biển lặng trôi qua.

"Anh Lạc!" Sắc mặt Hoàng hậu chuyển lạnh, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc, "Quỳ xuống!"

"Bịch" một tiếng, Ngụy Anh Lạc quỳ gối trước mặt.

Trong phòng chỉ còn lưu lại hai người, những người khác sớm bị Hoàng hậu viện đủ lý do để đuổi ra ngoài. Hoàng hậu ngồi dựa vào ghế, trên cao trông xuống nhìn nàng hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Hôm Thọ Khang cung gặp chuyện không may, ngươi đã làm gì ở đó?"

Ngụy Anh Lạc đã nghĩ sẵn đáp án trong đầu: "Nô tỳ nghe nói, Dụ thái phi là hung thủ sát hại tỷ tỷ, nên cố ý đến hỏi bà ấy đôi câu, Thái phi thề thốt bà ấy không phải là hung thủ, nếu không sẽ bị sét đánh chết, kết quả vừa nói xong, bà ấy đã bị sét đánh chết thật..."

"Đủ rồi!" Hoàng hậu đập bàn, lạnh lùng nói, "Ở trước mặt bản cung mà ngươi còn không ăn ngay nói thật?"

Trong mắt Ngụy Anh Lạc lóe lên tia sáng kỳ dị.

https://thuviensach.vn

"Từ nay về sau, cụp đuôi làm người cho ta, còn tái phạm rơi vào tay ta lần nữa, không chỉ mình đầu ngươi rơi, toàn tộc Ngụy thị các ngươi sẽ phải chôn cùng." -- Lời lẽ Dụ thái phi uy hiếp ngày ấy lại lần nữa vang lên bên tai.

Tiếp theo xảy ra chuyện gì?

Nàng quay về Trường Xuân cung, tiếp nhận kim châm Nhĩ Tình đưa tới.

Kim châm liên tục chìm xuống đáy, bên tai là tiếng Minh Ngọc cười nhạo: "Tú nữ xuất sắc nhất phường thêu gì chứ? So với ta cũng không khá hơn là bao."

Lời này giống như thể hồ quán đính (*), khiến hai mắt Ngụy Anh Lạc tỏa sáng.

(*) dùng bơ tinh khiết cô đặc. Trong Phật giáo, câu này mang ý nghĩa truyền thụ trí tuệ, giúp người ta hiểu ra điều gì đó. Ngụ ý, vô tình nghe lời nói của Minh Ngọc, Anh Lạc bỗng nhiên giác ngộ ra

Nàng trở lại phường thêu ngay trong đêm, tìm Trương ma ma vẫn luôn chiếu cố nàng trước sau như một.

"Ma ma." Đôi mắt hắc bạch phân minh của nàng nhìn qua đối phương, bình tĩnh nói, "Nghe nói từ lâu Thọ Khang cung đã chuẩn bị thọ yến, trong đó vải rèm trần nhà... là do phường thêu cung cấp đúng không?"

Trương ma ma xem nàng như con cháu trong nhà, cũng không hỏi nguyên do, liền đem vải rèm dự định giao qua Thọ Khang cung đưa nàng. Ngụy Anh Lạc cũng không gạt bà ấy, ở trước mặt bà lấy ra túi thơm luôn đem theo người, móc ra một cuộn dây thép mềm nhỏ, cẩn thận tỉ mỉ thêu vào tấm rèm.

https://thuviensach.vn

Nếu Trương ma ma mở miệng ngăn cản, nàng sẽ lập tức dừng lại. Nhưng từ đầu đến cuối, Trương ma ma vẫn không nói lời nào -- bà chấp nhận Ngụy Anh Lạc báo thù, thậm chí có thể nói là trở thành đồng lõa.

Ngụy Anh Lạc cũng một câu chưa nói, trả lại tấm rèm đã thêu thép vào tay Trương ma ma. Nàng không nói một lời quỳ xuống, hướng đối phương dập đầu ba cái.

"Ma ma, cám ơn người. Còn có... ta sẽ không liên lụy người. Bí mật này ta mãi chôn vùi dưới đáy lòng, ai hỏi cũng không nói, nếu chẳng may bị bại lộ, mọi trách nhiệm ta đều gánh vác hết!"

Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên Hoàng hậu phía đối diện.

Tuy lòng tràn đầy áy náy, nhưng để không liên lụy Trương ma ma, nàng chỉ có thể kiên trì nói: "Nương nương, chuyện này nô tỳ không biết gì cả, thật sự là Dụ thái phi làm nhiều việc ác, cuối cùng gặp tai ương báo ứng..."

"Đủ rồi!" Hoàng hậu giơ tay lên, ngăn lại lời bịa đặt nàng định nói.

Thấy thân thể nương nương lung lay, hồn bay phách lạc giống như sắp ngã vào ghế, Ngụy Anh Lạc lo lắng tột cùng, bò gần lại: "Nương nương, hiện giờ người đang có mang, xin chú ý phượng thể, đừng vì nô tỳ mà nổi giận..."

Hoàng hậu day day huyệt thái dương, dựa ghế nhắm mắt dưỡng thần chốc lát, sau đó chậm rãi mở mắt, ánh mắt và giọng nói đều lộ mệt mỏi rã rời, nhàn nhạt nói: "Ngụy Anh Lạc, bản cung biết rõ lòng ngươi mang đầy oán hận, luôn chờ thời cơ thích hợp để trả thù. Vì vậy ta vẫn tìm cách khuyên ngươi, nhưng không ngờ ngươi càng lúc càng hồ đồ! Cho là mình có nhiều cái đầu, hay ỷ vào sự yêu thương của bản cung, mới không biết sợ mà lộng hành như thế?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc ngây ngẩn cả người: "Nương nương..."

"Được rồi, bản cung không muốn nghe ngươi giảo biện." Hoàng hậu phất phất tay, "Trường Xuân cung tuy lớn, nhưng vẫn không dung chứa nổi một Ngụy Anh Lạc gan to bằng trời. Kể từ hôm nay, ngươi hãy đến Tân Giả Khố suy xét lỗi lầm của mình đi!"

"Nương nương, người muốn đuổi nô tỳ đi sao?" Ngụy Anh Lạc quá sợ hãi. Nàng không sợ khổ sai bên Tân Giả Khố, hoặc là nói trước khi ám toán Dụ thái phi, nàng đã chuẩn bị tốt tinh thần chịu phạt, nhưng nếu buộc phải đi thì cũng không thể nhằm ngay lúc này. Nàng vội vàng lết đến trước mặt Hoàng hậu, ôm đầu gối của người nói, "Nương nương, bây giờ người đang mang thai, trên dưới hoàng cung đều nhìn chằm chằm, xin cho nô tỳ ở bên người tới khi sinh hạ bình an! Chỉ cần người sinh hạ tiểu a ca, nô tỳ lập tức đi ngay, tuyệt không ở lại chướng mắt nương nương!"

"Không." Hoàng hậu lắc đầu, chém đinh chặt sắt nói, "Bây giờ ngươi lập tức dọn đồ đi!"

Ngụy Anh Lạc liên tục cầu khẩn, nhưng Hoàng hậu nhắm mắt che tai, không nghe cũng không thấy. Thấy ý Hoàng hậu đã quyết, Ngụy Anh Lạc chỉ đành sụt sịt mũi, nức nở nói: "Nương nương nói phải, Anh Lạc chính là thích gây phiền toái, không dám hy vọng xa vời được ở lại. Nhưng nô tỳ từng nhận ân huệ của nương nương, đời này quyết không dám quên. Nếu có ngày nương nương cần Anh Lạc, nguyện vì nương nương đầu rơi máu chảy, vào sinh ra tử!"

Hướng Hoàng hậu dập đầu ba lần, Ngụy Anh Lạc từng bước lưu luyến ra khỏi Trường Xuân cung.

Đồ đạc của nàng vốn không nhiều, hơn nữa ở một nơi như Tân Giả Khố, vật phẩm quý giá cũng không mang theo, vì mang vào cũng rất nhanh

https://thuviensach.vn

mất đi, nên dứt khoát tặng tơ lụa và cây trâm mà Hoàng hậu ban thưởng cho mấy tiểu cung nữ quen thân.

Soạn xong một bao y phục đơn giản, Ngụy Anh Lạc thở dài, ôm tay nải ra cửa, chưa được vài bước, đã nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp từ xa vọng lại.

"Đi mau!" Nhĩ Tình vọt tới nói, "Hoàng thượng sắp tới bắt cô rồi. Nương nương bảo cô ra cửa sau, lập tức đến Tân Giả Khố báo danh!"

Ngụy Anh Lạc ngẩn người, sau đó hốc mắt nóng lên.

Nàng không dám xem thường bất kỳ ai, vẫn không ngờ tới chuyện bại lộ nhanh như vậy.

Nhưng cuối cùng nàng còn xem nhẹ một người... Xem nhẹ ưu ái của Hoàng hậu đối với nàng.

Hoàng hậu đâu phải sợ gặp rắc rối mới trục xuất nàng khỏi Trường Xuân cung. Rõ ràng người đã sớm đoán được Hoàng đế nhất định tới bắt nàng, nên mới nhanh một bước phạt nàng đến Tân Giả Khố. Mặc dù lao dịch cực khổ, nhưng có thể tránh Hoàng đế khởi binh hỏi tội.

"Nương nương..." Ngụy Anh Lạc ngoái đầu trông về Trường Xuân cung, lẩm bẩm một mình.

"Ai nha, cô còn chờ gì nữa? Đi mau!" Nhĩ Tình thúc giục bên tai.

Ngụy Anh Lạc khẽ cắn môi, không dám phụ lòng tốt của Hoàng hậu, chỉ có thể ghi lòng tạc dạ công ơn của nương nương, sau đó ôm chặt tay nải vào ngực, vội vàng đi cửa sau rời khỏi đây.

Từ Trường Xuân cung chuyển sang Vĩnh Hạng, như từ mùa xuân chuyển sang mùa đông.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng đang là mùa hè, nhưng ngõ hẻm lại có gió rét thổi lạnh thấu xương. Hai bên vách tường màu xám cao ngất giống như hàng rào trong ngục giam, khóa nhốt phạm nhân bên trong vĩnh viễn tiêu điều.

Nghênh đón Ngụy Anh Lạc là một ma ma áo xám họ Lưu. Bà ta đánh giá tổng thể Ngụy Anh Lạc một phen, thanh âm vô cảm lạnh nhạt giống như Vĩnh Hạng kia y đúc: "Trước đây ngươi là Đại cung nữ bên cạnh Hoàng hậu, đi đến đâu người khác cũng phải kính nể ba phần. Nhưng khi đã vào Tân Giả Khố, ngươi hãy quên đi thân phận trước đây. Ở chỗ này, ngươi chỉ là một tội nhân thấp cổ bé họng, chuyên phục tùng khổ sai thấp kém, không hơn."

"Vâng." Cường long không áp địa đầu xà (*), Ngụy Anh Lạc nhu thuận đáp ứng.

(*) Cường long chỉ người có quyền lực, địa đầu xà chỉ kẻ ác ôn côn đồ. Câu này hàm ý người có quyền hành không thắng được kẻ ác ôn khi kẻ đó ở địa bàn của mình (hơi giống nghĩa thành ngữ "phép vua thua lệ làng" ở nước ta)

"Mỗi người ở Tân Giả Khố đều được phân công nhiệm vụ rõ ràng, chủ yếu phụ trách lao dịch trong đại nội. Chuyện người khác không muốn làm, các ngươi phải làm hết! Gà gáy phải dậy quét sạch đường xá trong cung, giờ sửu thì đến tam điện nhổ cỏ. Từ rạng sáng đến đêm khuya làm tạp vụ nặng nhọc ở các cung. Về phần ngươi --" Lưu ma ma dẫn nàng tiến vào một căn phòng, chỉ vào góc tường chồng chất cung dũng (*) cao như núi, "Trước hết hãy tẩy rửa sạch sẽ những thứ này đi."

(*) cái bô đó quý vị=)))

Ngụy Anh Lạc ngạc nhiên nhìn qua chồng cung dũng kia.

Lúc còn ở Trường Xuân cung, nàng chỉ ngày ngày bầu bạn với hoa lan. Bất kể công việc cực nhọc bẩn thỉu nào, Hoàng hậu cũng không cho

https://thuviensach.vn

nàng đụng tay. Hôm nay bị đày đến Tân Giả Khố, mặc dù đã sớm chuẩn bị tư tưởng, nhưng khi nhìn thấy đống đồ ô uế này, mơ hồ vàng lỏng dính ra mép, mùi nồng hôi thối muốn tắt thở, Ngụy Anh Lạc nhịn không được buồn nôn từng cơn.

Thấy nàng mặt nhăn mày nhó khó coi, Lưu ma ma nhếch miệng cười lạnh: "Nhanh làm đi. Nếu lúc chạng vạng còn chưa xong, ngươi phải ăn cơm tối ở đây đấy."

Ngụy Anh Lạc kiềm chế ói mửa, trầm giọng nói: "... Vâng."

Vì vậy, bàn tay từng may phượng bào Hoàng hậu nhấc lên một thùng, từng đầu ngón tay ngày xưa chăm chút lây dính hôi uế. Tuy rằng đã cố hết sức, nhưng trời chập tối quá nhanh, Ngụy Anh Lạc vẫn không thể hoàn thành. Nhìn Lưu ma ma đưa tới màn thầu ố vàng, Ngụy Anh Lạc dù bận cả ngày vẫn mất hết khẩu vị.

Sau khi gột rửa hai tay chừng mười lần, nàng lấy khăn sạch bọc lại màn thầu, tiếp theo lảo đảo bước chân trở về chỗ cung nữ. Tân Giả Khố không có giường nằm, điều kiện sinh sống kém xa hơn nơi ở ban đầu nàng mới tiến cung. Phóng mắt nhìn quanh chính là giường lớn, mọi người sẽ lăn ra đất ngủ chung.

Lúc sáng nàng đến cất đồ thì trong phòng vắng tanh, mọi người đều ra làm việc hết rồi, bây giờ mới lục tục trở về, trong đó có một người quen biết Ngụy Anh Lạc.

"Ơ, đây không phải Ngụy Anh Lạc sao?" Giọng nói của một nữ tử vang lên mỉa mai khắc nghiệt, "Tâm phúc bên cạnh Hoàng hậu nương nương, nhân vật kiêu kỳ số một trong Tử Cấm Thành, sao mới chớp mắt đã rơi vào nơi này của chúng ta rồi?"

Ngụy Anh Lạc ngừng lại bước chân, quay đầu nhìn sang.

https://thuviensach.vn

Một cằm nhọn mắt hoa đào, phong lưu từ trên xuống dưới, bởi vì vu oan nàng cấu kết thị vệ mà bị đày vào Tân Giả Khố, nguyên là tú nữ của phường thêu -- Cẩm Tú.

Ngụy Anh Lạc chẳng muốn so đo với cô ta, nói đúng hơn hiện giờ nàng thật sự mệt rã rời, nên chỉ lạnh lùng liếc qua đối phương, sau đó đi tới chỗ mình trải nệm nằm một bên. Vì kiệt sức quá độ, ngón tay có chút run rẩy với vào trong người, móc ra khăn tay bọc màn thầu khi nãy.

"Mình phải ráng ăn một chút." Nàng tự nhủ chính mình, "Nếu không ngày mai sẽ rất gian nan."

Tiếng nước ào ào vang lên bên tai. Nàng đưa mắt qua, thấy một cái bô để gần đầu mình, cách đó không xa có một cung nữ tốc váy đứng lên, dưới váy tí tách vài tiếng, nhỏ vào trong bô.

Một mùi khai nóng nhẹ nhàng bay ngang. Ngụy Anh Lạc trở mình, mấy lần đã nhét màn thầu vào miệng, nhưng cố thế nào cũng cắn không nổi, đành phải cất màn thầu vào khăn lần nữa, sau đó dùng chăn bịt kín miệng mũi.

Nhưng dù vậy vẫn không cách nào cản được mùi thối hoắc này, cùng với mùi hôi chân lẫn hôi nách không biết của ai.

"Không thể tiếp tục để vậy được." Lật qua trở lại hồi lâu, Ngụy Anh Lạc thật sự ngủ không được, đành mở to mắt nhìn chằm chằm trần nhà, lẩm bẩm nói, "Mình phải nghĩ cách mới được..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Báo đáp ân tình

Đổi phòng là chuyện không có khả năng. Nhưng chẳng biết vì sao Lưu ma ma lại sinh ác cảm với nàng, nếu không việc cần làm ở Tân Giả Khố nhiều như vậy, không đến mức mới ngày đầu tiên đã ném cho nàng việc vừa bẩn nhất vừa cực nhất, ngay cả bố trí chỗ ngủ cũng gần vị trí cái bô kia nhất.

Cầu người không bằng cầu mình. Thế là hôm sau, Ngụy Anh Lạc nhân lúc rảnh rỗi liền ở trong sân đi đi lại lại khắp bốn phía, nhặt nhạnh than dư tro thừa.

Người khác khó hiểu nên kéo Cẩm Tú hỏi: "Cô quen cô ta, vậy nghĩ thử cô ta đang làm gì thế?"

Đang giữa mùa hè lại đi thu gom than bụi dư thừa của các cung dùng cho mùa đông, Cẩm Tú cũng không hiểu nỗi, ai biết trong đầu cô ta đang nghĩ gì, chỉ đành hừ lạnh một tiếng: "Cô ta quỷ kế đa đoan, bất kể cô ta làm gì cũng nên tránh xa ra... A!"

Tầm mắt Cẩm Tú rời khỏi Ngụy Anh Lạc, một mực dán chặt ở phương hướng khác, cực ngọt cực ngấy hô to: "Viên ca ca, hôm nay huynh đến sớm vậy!"

Âm thanh 'lóc cóc' từ xa tới gần, một xe chở phân đẩy mạnh vào sân.

Xe dơ bẩn nhất trên đời, hôi thối nhất trên đời, nhưng người đẩy nó lại là nam nhân đẹp nhất trên đời.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch và Phó Hằng cũng đều cực kỳ tuấn tú, nhưng hai người họ đẹp theo hai kiểu khác nhau: một người anh tuấn uy vũ, một người ôn nhu nho nhã. Nhưng người thiếu niên trước mắt này lại bất đồng. Hắn ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, có lẽ bởi vì duyên cớ nào đó trong quá khứ, cho nên nét đẹp giống như con gái, lộ ra âm nhu yêu mị.

Giống như Vĩnh Hạng lạnh băng hôm qua, giống như mỹ nhân bị đánh vào lãnh cung trút hết thù oán, kết hợp thành một người.

"Viên ca ca, sao huynh phớt lờ ta hoài vậy?" Cẩm Tú tiến gần lại người đối phương, dường như là níu kéo cánh tay hắn làm nũng.

Thái giám thiếu niên gỡ tay cô ta ra khỏi người mình, nhấc nắp thùng xí nội viện lên, đổ toàn bộ uế vật vào xe chở phân, sau đó không nói lời nào đẩy xe rời đi.

Cẩm Tú phía sau tức tối giậm chân, một cô cung nữ trào phúng nói: "Sớm nói với cô rồi, Viên ca ca sẽ không thích cô đâu, đừng uổng phí tâm tư nữa!"

Cẩm Tú trợn mắt liếc nhìn đối phương: "Không thích ta, lẽ nào thích cô sao? Nhìn lại dáng vẻ diện mạo của cô xem!"

"Dù cô có đẹp cũng không bằng Viên Xuân Vọng nha." Một cung nữ khác lắc đầu, "Nhưng hắn lớn lên đẹp mã thì được ích lợi gì chứ? Tính tình còn lạnh lẽo hơn băng. Ta thà kiếm đối tượng khác còn hơn kiếm một người như hắn."

"Nói hay lắm, ai cũng nghĩ giống cô cả..."

Thì ra thái giám thiếu niên kia tên là Viên Xuân Vọng.

Trong sân, các cung nữ thảo luận men theo Viên Xuân Vọng, sau đó chuyển qua các thái giám khác, chủ đề dần dần lún sâu, dần dần thực sắc

https://thuviensach.vn

tính dã (1). Chốn thâm cung cô đơn lạnh lẽo, chúng hậu phi có thể tìm Hoàng thượng, cung nữ có thể lén tìm thị vệ, còn thấp hèn như các nàng chỉ có thể tìm thái giám kề chung số khổ, hợp thành vợ chồng giả, gọi là "đối thực" (2).

(1) Một câu nói của Mạnh Tử, hàm ý ham ăn háo sắc là bản tính của con người.

(2) Tên gọi "đối thực" để chỉ hôn nhân giữa thái giám và cung nữ. Dưới thời phong kiến Trung Quốc, tồn tại một số chế độ hà khắc đối với những người kẻ hầu người hạ trong cung cấm. Trong chế độ đó, nam không phải người đàn ông hoàn chỉnh, nữ không thể lấy chồng, âm dương mất cân bằng. Vì vậy, những con người đau khổ là thái giám và cung nữ đã tìm đến với nhau rồi thành vợ thành chồng, góp gạo nấu cơm chung.

Hiển nhiên Viên Xuân Vọng chính là đối tượng "đối thực" mà Cẩm Tú nhìn trúng, hay nói đúng hơn, đại bộ phận cung nữ đều muốn kết mối quan hệ "đối thực" với hắn. Một thái giám vừa có diện mạo đẹp đẽ vừa có tuổi xuân mơn mởn, quả thực hiếm có khó tìm. Bằng không, chỉ dựa vào tướng mạo hoàn mỹ đó, mặc dù tính tình hơi chút lạnh lùng, nhưng cũng có thể hầu hạ các vị nương nương nha, thế mà chẳng biết tại sao hắn bị đày vào Tân Giả Khố...

Mọi người 'ngươi một lời ta một câu' đoán tới đoán lui. Ngụy Anh Lạc lắc lắc đầu, không muốn gia nhập hội người rôm rả, nàng vẫn chăm chỉ lượm nhặt than thừa trên đất, đến khi Lưu ma ma tiến vào sân, gọi nàng làm tiếp công việc hôm qua.

Chỉ sau một đêm, đống thùng phân tích tụ nhiều giống hôm qua, và vẫn thối như cũ. Dù Ngụy Anh Lạc đã gấp khăn thành hình tam giác đeo trên mặt, mùi thối vẫn len lỏi tiến vào, khiến nàng sắc mặt trắng bệch.

Bữa tối hôm nay lại ăn không vô rồi.

https://thuviensach.vn

Tẩy sạch thùng xí xong xuôi, Ngụy Anh Lạc lê bước chân nặng nề đi về giếng nước, chuẩn bị xách mấy thùng nước rửa tay, thuận tiện chà lau thân thể một lần, nếu không ngay cả miếng nhỏ màn thầu cũng không nuốt trôi.

Lại không nghĩ tới, có người đã nhanh chân hơn đứng bên giếng trước.

"Ực ực, ực ực, ực ực..."

Thùng gỗ đầy nước mát lạnh từ giếng kéo lên, vừa mới xách ra, hai tay người đó chống hai bên thùng, gấp rút vùi mặt vào trong, ực ực ực ực nốc liên tù tì.

Ngụy Anh Lạc thả nhẹ bước chân, nhưng hắn cảnh giác giống như con thú nhỏ, cơ hồ ngay khi Ngụy Anh Lạc vừa rướn người tới, tai phải của hắn run lên, đột nhiên xoay đầu nhìn nàng.

Khuôn mặt cực mỹ lệ, cũng cực âm lãnh.

Tựa như mỹ nhân rơi giếng đột tử, sau khi hút đủ ánh trăng liền hóa thành màn sương trắng, lượn lờ trôi nổi bay quanh miệng giếng, than nhẹ một tiếng trở lại nhân gian.

"Là huynh?" Ngụy Anh Lạc ngây người.

Thiếu niên tuấn mỹ trước mắt rõ ràng là Viên Xuân Vọng. Ánh mắt hắn lạnh như nước giếng đảo qua gò má Ngụy Anh Lạc, nâng tay xoa vết nước đọng bên môi, đứng dậy rời đi.

Trong thoáng chốc, Ngụy Anh Lạc đột nhiên lên tiếng: "Đợi đã."

Viên Xuân Vọng dừng bước.

Ngụy Anh Lạc có chút do dự, từ trong người lôi ra một bọc khăn màn thầu, đưa tới nói: "Huynh muốn ăn không?"

https://thuviensach.vn

Lưu ma ma vẫn còn chán ghét nàng, hôm nay lại đến phòng dọn thùng xí đưa riêng cho nàng bữa tối, khiến Ngụy Anh Lạc lần nữa bay sạch khẩu vị.

Hơn nữa thời tiết mùa này nóng bức, lại còn ngủ chung với hơn mười người, không khí trở nên bí bách như lồng hấp, màn thầu để vậy nguyên đêm sẽ thiu hết, cuối cùng cũng quăng bỏ rác, chi bằng đưa cho người trước mắt...

Viên Xuân Vọng nhìn chằm chằm màn thầu, cổ họng chuyển động lên xuống.

Ngụy Anh Lạc thu cảnh này vào mắt, thầm nghĩ: "Quả là thế."

Thiếu niên này tuy dung mạo xuất chúng, nhưng khí sắc rất kém, nhìn gần trông gầy còn da bọc xương, lại liên tưởng hắn khi nãy uống nước thay cơm, Ngụy Anh Lạc hiểu ngay trong lòng, thời gian người này ở Tân Giả Khố chỉ sợ trôi qua không dễ, thậm chí còn thua xa nàng.

Tuy Lưu ma ma đang nhằm vào nàng, nhưng không đến mức bỏ đói meo râu, còn thiếu niên này giống như chưa được ăn no lâu lắm rồi.

Trong cung nhiều chuyện sa cơ lỡ bước, hai người vốn không quen biết, Ngụy Anh Lạc cũng không hỏi nhiều, chẳng qua cảm thấy đối phương đang cần, bản thân mình vừa lúc nuốt không trôi, thôi thì thuận nước giong thuyền đưa hắn ăn, cho nên tay cầm màn thầu lại đưa gần hắn xíu nữa, nói: "Cầm lấy ăn đi."

Viên Xuân Vọng nhìn màn thầu trong tay, ánh mắt chậm rãi di chuyển lên, đôi mắt đầy vẻ nghi hoặc lẫn cảnh giác khóa chặt mặt nàng, như thú nhỏ muốn coi thấu mục đích của người cho nó đồ ăn, cuối cùng nghiêng đầu chạy trốn khỏi đây.

https://thuviensach.vn

Dõi theo bóng lưng hắn đang chạy, Ngụy Anh Lạc bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn xem thùng gỗ hắn để lại.

Hắn uống ước chừng một phần tư, trong thùng còn thừa rất nhiều nước. Bận rộn cả ngày trời, lại chưa bỏ gì vào bụng, Ngụy Anh Lạc tay chân bủn rủn, không muốn tốn công múc nước lần nữa, dứt khoát dùng luôn nước đối phương để lại lau chùi thân thể.

Ngụy Anh Lạc để màn thầu sang một bên, sau đó nhúng khăn vô thùng cho ướt nhẹp, bắt đầu dùng khăn chà lau hai má, cổ, cùng với cánh tay.

Bị nước giếng lạnh lẽo kích thích, Ngụy Anh Lạc rùng mình nổi da gà. Nàng chẳng ừ hử gì, tiếp tục thấm ướt khăn rồi vắt khô, lau đi lau lại cơ thể mình, đến khi lau chùi sạch sẽ không còn bốc mùi nữa, bấy giờ mới do dự một chút, trái phải nhìn quanh một lát, hỏi: "Có ai không?"

Không ai đáp lại. Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Ngón tay từ từ đặt lên đai lưng, lúc Ngụy Anh Lạc sắp cởi bỏ xiêm y để lau bên trong, một bàn tay bỗng nhiên từ sau vươn tới để trên vai nàng.

Ngụy Anh Lạc giật mình, đang muốn né thoát tay đối phương, chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên bên tai: "Là ta."

Ngụy Anh Lạc ngây người, quay đầu lại hỏi: "Sao ngài lại tới đây?"

Mây vén, trăng lên, hoa trêu bóng (*), gương mặt Phó Hằng như ẩn như hiện dưới ánh trăng. Hắn vẫn tuấn mỹ phi phàm như tiên giáng trần, càng làm nổi bật Ngụy Anh Lạc lấm lem bụi đất.

(*) nguyên văn là "Vân phá nguyệt lai hoa lộng ảnh", trích từ bài thơ "Thiên tiên tử - Tiễn xuân" của Trương Tiên

https://thuviensach.vn

Dù lúc này hai người khác nhau một trời một vực, ánh mắt hắn nhìn nàng vẫn trước sau như một, tràn ngập thương tiếc cùng yêu thích.

"Đi theo ta." Hắn nắm một tay Ngụy Anh Lạc kéo đi, "Ta dẫn cô đi Dưỡng Tâm điện gặp Hoàng thượng, xin người ban hôn cho chúng ta!"

Phó Hằng đi được hai bước bỗng nhiên dừng lại, vì Ngụy Anh Lạc đã thoát được tay hắn lui về một bên, lắc đầu với hắn: "Ta không đi. Hoàng thượng đã từng nói, nếu ta còn đến gần ngài nửa bước, người sẽ giết ta hả giận. Ngài cho rằng ta sẽ vì ngài mà bất chấp tính mạng sao?"

"Ta sẽ không để Hoàng thượng tổn hại cô." Phó Hằng nghiêm túc nhìn qua nàng, từng câu từng chữ phát ra từ chân tâm, dù có kháng chỉ cũng không oán không hối.

Ngụy Anh Lạc nhói đau trong lòng, dưới chân lại lui một bước, cách hắn càng xa càng tốt, tận lực làm lạnh âm điệu nói: "Sau đó thì sao? Ngài sẽ chọc giận Hoàng thượng, sau đó sẽ bị giáng tội. Ta không muốn trở thành thê tử của một tội nhân, cả đời không ngóc đầu lên được!"

Phó Hằng bình tĩnh nhìn nàng nửa ngày, bỗng nhiên bước tới gần nàng: "Anh Lạc, hai ta đều biết cô đang nói dối, cô cần gì phải nói thêm nữa?"

"Ta..." Ngụy Anh Lạc bị hắn nắm lấy hai tay, không thể không ngẩng đầu nhìn hắn.

Lời nói có thể gạt người, nhưng ánh mắt thì không.

"Hay nói đúng hơn, Phó Hằng trong lòng cô, là một người không phân biệt được đâu là thật lòng đâu là giả dối sao?" Phó Hằng thương yêu cười cười, "Lợi dụng ta, cô có thể thoát khỏi nơi quỷ quái này -- cô dễ dàng làm được điều đó. Nhưng cô lại không như vậy, cô tránh ta, né ta, sợ liên lụy

https://thuviensach.vn

tiền đồ của ta. Cô có thể vì ta mà chịu đựng ủy khuất, lẽ nào ta không thể vì cô mà buông tha cái gọi là tiền đồ sao?"

Ngụy Anh Lạc bình tĩnh nhìn lại hắn, thấy hắn chân tình như thế, cũng nhìn thấy lý tưởng của hắn.

Cả phòng chất đầy binh thư kia, ánh mắt của hắn sáng ngời mỗi khi nhắc đến xông pha chiến trường, kiến công lập nghiệp kia, bảo nàng làm sao quên được?

"... Hà tất vì một nữ nhân mà phải chọc giận Hoàng thượng, đáng không?" Ngụy Anh Lạc gục đầu xuống, nhẹ nhàng nói, "Mất đi sủng tin của Hoàng thượng, ngài làm sao ra sa trường, làm sao thực hiện được lý tưởng lập công danh?"

Nàng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, không muốn ánh mắt vạch trần tâm tư chính mình.

Đợi hết nửa ngày mới nghe giọng nói Phó Hằng vang lên lần nữa, cực bình tĩnh, dường như cất giấu xoáy nước ngoài khơi: "Ngụy Anh Lạc, cô là người ân oán phân minh, là cô tiếp cận dụ dỗ ta trước, ta khó lòng phòng bị nên rơi vào lưới tình. Bây giờ cô nói buông liền buông, vậy tình cảm cô cầm của ta, trái tim cô lấy của ta, định trả ta như thế nào?"

Ngụy Anh Lạc cực kì thông minh, nghe được lời này của hắn, đồng thời đoán được câu nói tiếp theo.

"Không trả nổi, vậy hãy dùng cả đời hoàn trả ta."

Ngụy Anh Lạc cắn răng một cái, tay đặt bên hông thoáng run rẩy do dự, sau đó giống như đang làm việc nghĩa không chùn bước, dứt khoát kéo giật đai lưng.

https://thuviensach.vn

Tiếng 'xột xoạt' vang lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Phó Hằng, chiếc áo cung nữ nâu xanh nhẹ nhàng rơi trên bãi cỏ.

Dáng vẻ thướt tha mềm mại phản chiếu bên trong đồng tử hắn, ánh trăng chảy xuôi trên đầu như một người bằng ngọc.

"... Ta trả lại cho ngài." Hai tay Ngụy Anh Lạc ôm trước ngực, nhẹ nhàng nói, "Ta lấy thân trả nợ cho ngài."

Cơ thể Ngụy Anh Lạc hơi run trong gió, như phạm nhân chờ xử quyết, mỗi một phút đều là giày vò.

Cuối cùng, nàng rốt cuộc đã được đối phương đáp lại.

Một bộ y phục nhẹ nhàng choàng lên người nàng, bao bọc cơ thể trong trắng nàng dâng cho hắn.

"Đừng như vậy." Phó Hằng ôm nàng vào lòng, thanh âm khó khăn, "Cô cũng biết, ta không phải muốn cái này..."

Ngụy Anh Lạc hốc mắt nóng lên, gần như rơi lệ tại chỗ.

"Thân thể này sớm muộn sẽ thuộc về ta, nhưng không phải bây giờ, không phải dùng loại phương thức này." Phó Hằng ôn nhu hôn bên tóc mai nàng, "Ta không ép cô nữa, cô đã không muốn đi, ta sẽ chờ cô, chờ cô ra khỏi Tân Giả Khố, chờ cô nguyện ý tiếp nhận ta."

Trong lời hắn nói chất chứa không nỡ chia xa, nhưng cuối cùng vẫn buông lỏng từng ngón tay, thả nàng rời đi.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Tập kích

"Lý Ngọc." Hoằng Lịch ném đi tấu chương trong tay, "Nữ nhân kia ở Tân Giả Khố cọ thùng xí được mấy ngày rồi?"

Lý Ngọc vội vàng trả lời: "Hơn nửa tháng rồi ạ."

Ánh nến hắt xuống, soi sáng khuôn mặt Hoằng Lịch không chút vui vẻ. Trên thực tế, kể từ khi tới Trường Xuân cung yêu cầu Hoàng hậu giao nộp Anh Lạc nhưng bất thành, hắn đã xụ mặt tròn nửa tháng.

"Không khóc?" Hoằng Lịch thối mặt hỏi.

Lý Ngọc trong lòng kêu khổ, nhưng chỉ có thể thành thật trả lời: "Không có."

"Không cầu xin?" Sắc mặt Hoằng Lịch lập tức đen thêm.

"Không có..." Lý Ngọc vừa nói ra miệng, Hoằng Lịch hất tay đánh rơi một bàn tấu chương, nổi giận đùng đùng nói: "Trẫm thấy cô ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, thấy quan tài rồi cũng phải vào nằm một lần!"

Mắt nhìn vị cửu ngũ chí tôn này phát cáu đứng dậy, giống như hài tử cáu kỉnh y đúc, Lý Ngọc thật sự dở khóc dở cười, hỏi dò: "Vậy... Nô tài sẽ dặn dò xuống dưới, giao thêm việc cho cô ta?"

Ánh mắt Hoằng Lịch lạnh lùng lia tới, ngay lúc Lý Ngọc kinh hồn bạt vía, cho là mình hiểu nhầm nói sai, Hoằng Lịch hừ lạnh một tiếng: "Thêm đến khi nào khóc mới thôi!"

https://thuviensach.vn

Trong ngõ hẻm.

Ngụy Anh Lạc cúi đầu đứng nghiêm túc, trước mặt là Lưu ma ma và Trương quản sự.

Ngày thường khi tới đây thị sát, Trương quản sự đều lấy khăn tay bụm kín mặt mũi. Thế nhưng hôm nay lại có khác biệt, hắn bỏ khăn ra, hít hít cái mũi, nghi hoặc hỏi: "Ngươi bỏ gì vào mấy cái thùng đó vậy, sao không ngửi thấy mùi gì nữa?"

"Bẩm Trương quản sự, thùng bình thường thì cho than tro vào, còn của phi tần thì bỏ cát mịn. Nô tỳ chưa tìm được nguyên liệu khác tốt hơn." Ngụy Anh Lạc trả lời, "Nếu có thể tìm ra hương mộc, lưu lại vụn nhỏ có thể bao bọc uế vật, đảm bảo không ngửi thấy mùi gì kỳ lạ."

Trương quản sự tấm tắc khen: "Tâm tư khéo léo như vậy, khó trách Hoàng hậu lại nâng đỡ ngươi thế. Ai, người như ngươi phải ở đây chịu ấm ức rồi. Lưu ma ma, sau này cho cô ấy làm việc nhẹ nhàng chút..."

Lời còn chưa dứt, bên ngoài bỗng nhiên một tiểu thái giám xông vào, tiến đến bên tai hắn, thấp giọng thì thầm vài câu, Trương quản sự lập tức biến sắc, khiển trách: "Ngụy Anh Lạc, chùi thùng xí mà cũng khác người như vậy, cái này gọi là quái đản. Tiếp tục cọ, cọ xong thì đổ sạch nước đi!"

Nói xong, Trương quản sự hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi. Ngay lúc lướt qua Viên Xuân Vọng, một cánh tay hữu ý vô tình ôm ngang eo đối phương, nhưng bị Viên Xuân Vọng lui về sau né tránh.

Ngụy Anh Lạc bất động thanh sắc lưu một màn này vào đáy mắt.

"Đồ không biết điều!" Có lẽ cảm thấy mặt mũi mất sạch, Trương quản sự hung hăng mắng một câu, sau đó vội vàng đi ngay.

https://thuviensach.vn

Ngược lại, tên tiểu thái giám lúc nãy chạy tới báo tin, đi thong thả đến cạnh Viên Xuân Vọng, kỳ quái quở mắng: "Trời sinh có một gương mặt đẹp, nhưng đầu toàn chứa gỗ! Trương quản sự nhìn trúng ngươi, chính là phúc khí ngươi tu từ kiếp trước. Chỉ cần đi theo ngài ấy, ngươi cũng không cần làm việc hạ đẳng nhất này nữa!"

Viên Xuân Vọng lạnh lùng nói: "Ta là nam nhân, không phải con thỏ."

Lần đầu tiên Ngụy Anh Lạc thấy hắn mở miệng nói chuyện, chỉ cảm thấy từng chữ mát lạnh như suối chảy róc rách, động lòng người không nói nên lời.

Hơn nữa, hắn không chỉ biết nói chuyện, mà còn nói ra được lời đặc biệt bén. Cuối cùng, tiểu thái giám kia nói không lại hắn, chỉ đành hắn học đáp lại tàn nhẫn, sau đó giậm chân rời đi.

"Thì ra huynh cũng biết nói chuyện." Thấy đối phương bỏ đi, lúc này Ngụy Anh Lạc mới tới gần bắt chuyện Viên Xuân Vọng, cực thành thật nói, "Giọng nói của huynh rất êm tai."

Ai dè đối phương bỗng nhiên nhìn nàng một cái, sắc mặt đỏ lựng, không được tự nhiên quay mặt đi.

Một màn này khiến Ngụy Anh Lạc ngây ra hồi lâu, vô duyên vô cớ, tự nhiên hắn có bộ dạng xấu hổ kia. Nếu hắn có ý tứ với nàng, thì lúc gặp mặt đầu tiên đã ngại ngùng rồi mới phải, sao lâu như vậy mới... Đợi đã nào...!

"Huynh... Ngày đó huynh chưa đi hẳn phải không?" Giọng Ngụy Anh Lạc nhịn không được lên cao một nấc, "Huynh thấy ta cởi y phục rồi hả?"

Viên Xuân Vọng nhìn lại nàng lần nữa, chợt xoay người bỏ đi, mặc cho Ngụy Anh Lạc đứng sau gào to thế nào cũng không hề dừng bước, đương nhiên nàng vẫn chưa nhận được đáp án chính xác.

https://thuviensach.vn

Nửa vời thế này thật khiến người ta không yên lòng.

Phải biết rằng cung nữ qua lại với thị vệ là tối kỵ, nhất là cung nữ bị phạt vào Tân Giả Khố như nàng, nếu phạm phải chuyện này thì nguy to.

"Trời ơi, chẳng lẽ tối đó hắn vẫn chưa đi sao? Hắn trông thấy mình với Phó Hằng rồi à? Hắn thấy được bao nhiêu, nghe được bao nhiêu?" Ngụy Anh Lạc thì thào tự nhủ, "Không được, mình phải nghĩ cách hỏi cho rõ mới được."

Muốn cạy miệng Viên Xuân Vọng để có được đáp án, thật sự còn khó hơn lên trời. Bởi vì đa số thời gian hắn y như người câm, đánh tám gậy tre cũng không xuất ra được rắm thối nào.

Thất bại liên tục mấy ngày trời, Ngụy Anh Lạc càng nặng nề tâm sự, lúc trên đường tới nhà ăn lấy cơm, không để ý đụng phải một người.

"Cẩn thận chút." Trương quản sự liếc nàng một cái, sau đó lướt qua người nàng.

Ngụy Anh Lạc như có chút suy tư, đứng dõi theo bóng lưng hắn rời đi, sau đó xoay người mở nắp nồi, bên trong chỉ còn lại một màn thầu, nàng lắc lắc đầu, thôi bắt đầu...từ màn thầu này vậy.

"Cho nè." Tìm được Viên Xuân Vọng lần nữa, nàng cầm màn thầu còn âm ấm đưa tới.

Vẫn là nơi giếng sâu đó, vẫn là một thùng gỗ đó. Viên Xuân Vọng ngồi bên cạnh thùng nước, vốc hết ngụm này đến ngụm khác đổ vào miệng. Đây chính là thức ăn hằng ngày của hắn, chỉ vỏn vẹn có thế.

Mãi đến khi tay Ngụy Anh Lạc mỏi nhừ, Viên Xuân Vọng cũng chẳng quay đầu nhìn nàng lần nào, chớ nói chi là nhận lấy màn thầu.

https://thuviensach.vn

"Phải ăn để sống chứ, kẻo không sớm thì muộn huynh đổ bệnh mất." Ngụy Anh Lạc lót khăn đặt màn thầu xuống bãi cỏ, cạnh nơi hắn đang ngồi, "Nếu như huynh ngã bệnh, người phải đẩy xe phân ra ngoài cung là ta đó. Ăn đi."

Đoán rằng mình còn ở đây, hắn sẽ không ăn miếng nào, nên sau khi để lại màn thầu xong, Ngụy Anh Lạc bỏ đi không chút do dự. Sau lưng, Viên Xuân Vọng tay ngừng múc nước, sắc mặt phức tạp nhìn nàng hồi lâu, sau đó ánh mắt chậm rãi rơi trên màn thầu.

Thật lâu sau, một bàn tay trắng bệch vươn ra, chậm rãi lấy đi màn thầu.

Người núp sau thân cây rình coi được cảnh này, bắt đầu đếm thầm trong lòng. Một, hai, ba... Lúc đếm tới năm mươi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng 'bịch', người đó cảm thấy kinh hỉ, rón rén bước ra.

Ăn được nửa màn thầu rồi ngã lăn vào bùn, một tay Viên Xuân Vọng cố vịn chặt thành giếng, lung lay chao đảo muốn đứng lên, nhưng thử đến mấy lần đều ngã ngồi tại chỗ.

"... Ai đó?" Hắn đột nhiên quay đầu lại.

Từ phía sau thân cây, Trương quản sự đã đến bên cạnh hắn, khắp mặt bành trướng ham muốn, một tay đè hắn xuống đất, miệng đầy mỡ áp mạnh lên mặt hắn: "Tiểu Xuân Vọng, lần này xem ngươi trốn được đi đâu!"

Viên Xuân Vọng xanh mét mặt mày, ra sức giằng co giãy giụa, chỉ là tay chân bủn rủn, đánh đối phương mà giống như gãi ngứa.

"Ngươi có phúc lắm mới được ta để ý, nên hãy ngoan ngoãn hưởng thụ đi, ta sẽ thương yêu cưng nựng thật tốt." Thấy vậy, Trương quản sự càng đắc ý, bắt đầu cởi đai lưng đối phương. Đang tháo đến một nửa, bỗng

https://thuviensach.vn

nhiên động tác ngừng lại, hai mắt trợn tròn thật lớn, chậm rãi từ trên người Viên Xuân Vọng lăn xuống.

Ở phía sau, Ngụy Anh Lạc đứng thẳng người, trên tay cầm chặt đòn gánh thùng xí, một đầu đòn gánh dính chút tóc và máu tươi. Thở hổn hển giây lát, Ngụy Anh Lạc nhìn xuống Viên Xuân Vọng: "Tự mình đứng dậy được không?"

Viên Xuân Vọng chống khuỷu tay trên đất, nhưng không thể nhấc bản thân lên nổi.

Ngụy Anh Lạc vứt bỏ đòn gánh trong tay, đang định tiến lên giúp hắn, nhưng Viên Xuân Vọng lại giơ tay đẩy nàng.

"Xử lý thứ này trước đã, đừng để người khác nhìn thấy." Hắn chỉ chỉ đòn gánh dính máu nằm lăn lóc trên đất, sau đó ánh mắt chuyển sang Trương quản sự đang hôn mê bất tỉnh, cất giọng lãnh tỉnh, "Còn hắn nữa -- nếu để hắn tỉnh lại, hai chúng ta cũng đừng mong sống nổi."

Ngụy Anh Lạc trầm mặc giây lát, đi đến bên cạnh Trương quản sự, nắm lấy một cánh tay, dùng sức kéo hắn tới xe chở phân gần đó. Nữ nhi bình thường đều chân yếu tay mềm, không có nhiều khí lực, nên rất nhanh đầu đổ đầy mồ hôi. Viên Xuân Vọng chứng kiến hồi lâu, rốt cuộc tích lũy được chút sức lực, đứng lên một cách nhọc nhằn, lảo đảo vài bước đi tới, nắm lấy cánh tay còn lại của Trương quản sự. Hai người hao tổn công sức của hai hổ chín trâu, cuối cùng cũng lôi được Trương quản sự ném vào xe chở phân.

Sau đó, Viên Xuân Vọng còn cởi xuống đai lưng Trương quản sự để trói chặt tay chân, lại ngắt một nhúm cỏ pha bùn trên đất nhét vào trong miệng Trương quản sự. Ngụy Anh Lạc đứng một bên theo dõi, cảm thấy nhất cử nhất động của hắn cẩn thận từng chi tiết.

https://thuviensach.vn

Chuyện nàng có thể làm cũng chỉ là giật xuống lệnh bài của Trương quản sự, nói với hắn: "Sáng sớm ngày mai, xe chở phân vận chuyển ra khỏi Tử Cấm Thành. Xe phân dơ bẩn, lính gác sẽ theo thói thường không kiểm tra. Hắn không có lệnh bài mà tự ý xuất cung, hồi cung chỉ có đường chết, tất nhiên sẽ không dám quay lại."

Viên Xuân Vọng im lặng đứng một bên.

Hắn không thích nói chuyện, chỉ dựa vào sắc mặt, Ngụy Anh Lạc khó đoán được suy nghĩ trong lòng hắn. Dè dặt cẩn thận cất kỹ lệnh bài, nàng do dự một chút, an ủi một tiếng: "Không có hắn, huynh có thể an tâm quay về ăn cơm, không cần tránh né người khác ăn cơm thừa canh thiu ở khe nước, hay là uống nước lạnh đỡ đói nữa."

"Cô theo dõi ta." Viên Xuân Vọng bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí chắc nịch.

Ngụy Anh Lạc ngây người.

"Nếu không, cô làm sao biết ta ngoại trừ uống nước giếng, còn lật khe nước kiếm ăn?" Viên Xuân Vọng nheo mắt cười nói, "Cô mới nói tất cả, ta là 'tránh người' ăn mấy thứ này đấy."

Bây giờ đến lượt Ngụy Anh Lạc trầm mặc không nói.

Ngay lúc nàng đang vắt óc suy nghĩ nên giải thích thế nào, Viên Xuân Vọng chợt lia ánh mắt lên trên người Trương quản sự, thản nhiên nói: "Nhưng mà, trước tiên phải giải quyết cục phiền toái này đã. Cô cũng vậy, mau dọn sạch đòn gánh đó đi."

Hai người tạm thời tách ra hành động. Sau khi xử lý xong vết máu trên đòn gánh, Ngụy Anh Lạc trở về phòng cung nữ Tân Giả Khố. Thời gian cũng khuya rồi, phần lớn các cung nữ đã chui vào ổ chăn, số ít còn lại thì châu đầu ghé tai thủ thỉ nói chuyện. Có điều gian phòng nhỏ như vậy, bất

https://thuviensach.vn

kể chút động tĩnh gì cũng có thể khuếch đại. Lời nói nhẹ nhàng đứt quãng truyền vào tai Ngụy Anh Lạc, nàng nghe thấy các cô ấy đang thảo luận về Trương quản sự.

"Khi nãy Tiểu Lục tử đi tìm Trương quản sự khắp nơi, thật là kỳ quái, lão gia hỏa này chạy đi đâu rồi không biết!"

"Có lẽ uống rượu nhiều quá, nằm xả lai ở đâu rồi không chừng!"

"Đừng nhắc đến tên súc sinh đó nữa. Còn nhớ năm xưa Liễu Nhi đã chết thế nào không? Lúc Liễu Nhi chết, ánh mắt nhắm chặt không hơn! Hắn gieo họa cho bao nhiêu cung nữ, ngay cả thái giám tuấn tú cũng không tha. Ngày nào đó chưa tỉnh luôn càng tốt!"

Ngụy Anh Lạc tới trễ hơn người khác, nên không rõ Trương quản sự là hạng người gì. Bây giờ nghe lỏm lời các cô ấy bàn tán, trong lòng dần chắp vá ra một hình người nguyên vẹn.

Nói đúng hơn không phải người, chỉ là tên súc sinh mà thôi.

Tiếng thảo luận dần dần biến mất, bên tai truyền đến tiếng ngáy liên tiếp. Ngụy Anh Lạc trở mình, nhìn ánh trăng lành lạnh bên ngoài cửa sổ, không biết vì sao trong đầu lại hiện ra khuôn mặt Viên Xuân Vọng, cùng với ánh mắt và câu nói của hắn khi nhìn qua Trương quản sự: "Nhưng mà, trước tiên phải giải quyết cục phiền toái này đã..."

Ngụy Anh Lạc đang nằm đột nhiên ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Rắn độc

So với đêm tối càng thêm hắc ám, có lẽ chính là xe phân đang đậy kín nắp trước mắt này.

Tránh tai mắt mọi người suốt dọc đường, Ngụy Anh Lạc tiến vào sân đang để xe chở phân, mở nắp nhìn xuống, sau đó "A" một tiếng, lui về sau mấy bước.

Ánh trăng u ám chiếu vào bên trong xe chở phân.

Trương quản sự sớm đã là một cỗ thi thể lạnh lẽo.

Nhưng hắn chết không phải vì cú đánh sau ót của nàng, mà là rắn độc lổm nhổm bò đầy người hắn, trong đó một con đang quấn lấy cổ hắn, dựng thẳng nửa thân trên sặc sỡ, hướng Ngụy Anh Lạc thè lưỡi, phát ra âm thanh 'sè sè'.

Rắn độc ở đâu ra? Không, là ai thả rắn độc?

"Cô đến giết người diệt khẩu à?" Một thanh âm dễ nghe vang lên sau lưng Ngụy Anh Lạc, từng chữ mát lạnh như suối chảy róc rách.

Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu, thấy Viên Xuân Vọng xuất hiện sau thân cây, không nhanh không chậm đi về phía nàng, phong thái ung dung như làm chủ nơi này, đi ra gặp khách nhân mà hắn đã chờ lâu.

"... Không phải ta giết." Giọng Ngụy Anh Lạc có chút khàn khàn, "Khi ta tới, hắn đã chết rồi, bị những con rắn này..."

https://thuviensach.vn

"Cách này thích hợp với hắn nhất." Viên Xuân Vọng cười nói, "Đập một gậy chết tươi thì hời cho hắn quá. Như vậy tốt hơn nhiều, sống không được mà chết cũng không xong, hưởng thụ trọn một đêm, kết cục chết không nhắm mắt."

Ngữ khí của hắn quá mức thoải mái, nội dung lời nói cũng quá mức tường tận, nên Ngụy Anh Lạc buột miệng thốt ra: "... Là huynh?"

"Không phải ta, mà là cô." Ánh mắt Viên Xuân Vọng thoáng nhìn phía sau nàng.

Ngụy Anh Lạc che giấu đòn gánh sau lưng, lắc đầu nói: "Huynh sai rồi. Ngay cả con gà ta còn không dám giết, làm sao giết người được chứ?"

"A?" Viên Xuân Vọng cười như không cười, "Phải không?"

Sau một lát, Ngụy Anh Lạc nở nụ cười, nụ cười không khác biệt so với Viên Xuân Vọng: "Là giả. Huynh không giết hắn thì ta sẽ giết. Tên khốn nạn làm nhục cung nữ tới chết này, ta tự nhiên muốn diệt trừ hắn, không để hắn nhong nhong bên ngoài tiếp tục hại đời người khác."

"Cũng không để hắn tỉnh lại, tìm chúng ta trả thù." Viên Xuân Vọng chắp hai tay, đi thong thả tới gần Ngụy Anh Lạc, "Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, cắt đứt hậu họa về sau. Hóa ra cô là tiểu cung nữ không vờ ngây thơ lương thiện! Ngụy Anh Lạc, ta rất thích bộ dáng cô bây giờ, bởi vì -- sâu thẳm bên trong chúng ta, căn bản là người giống hệt nhau!"

Ngụy Anh Lạc lẳng lặng nhìn hắn. Sao trước đây nàng lại nghĩ hắn ta là thú con mẫn cảm đáng thương được nhỉ? Đây rõ ràng là một con rắn độc sặc sỡ, bề ngoài đẹp đẽ bao nhiêu, thì độc tính càng mạnh bấy nhiêu.

Bước chân dừng lại trước mặt Ngụy Anh Lạc, Viên Xuân Vọng nhẹ nhàng cười một tiếng: "Hiện tại chúng ta là người một nhà."

https://thuviensach.vn

"... Người một nhà?" Ngụy Anh Lạc chớp chớp mắt.

"Đúng vậy." Viên Xuân Vọng hất cằm về phía Trương quản sự, "Ta và cô đều có phần, cô bao che ta, ta bao che cô, chúng ta không phải người một nhà thì là gì?"

Gió theo chiều Trương quản sự thổi qua, nhàn nhạt bay mùi thi thể, kèm theo tiếng rắn "sè sè" vang lên.

Ngụy Anh Lạc mím môi. Một sợi tóc dính ngay khóe môi nàng, nàng đang định giơ tay lấy xuống, nhưng Viên Xuân Vọng lại nhanh tay gạt ra trước, tay chạm nhẹ môi nàng.

"... Huynh làm gì đấy?" Ngụy Anh Lạc vội thối lui một bước, đôi mi thanh tú nhíu lại, "Huynh làm vậy với nữ nhân là thất lễ lắm biết không?"

"Cô quên thân phận ta rồi sao?" Viên Xuân Vọng lơ đễnh cười nói, "Giữa chúng ta không có ranh giới nam nữ, cô khẩn trương cái gì? Hơn nữa, ta cũng không phải là công tử danh môn tuân thủ phép tắc, chưa bao giờ thụ giáo lễ nghi dạy dỗ, làm sao biết đến hai chữ thất lễ?"

Ngụy Anh Lạc cắn cắn môi. Từ lúc phơi bày bộ mặt thật trước mặt nàng, hắn càng lúc càng lớn mật, cuối cùng nàng đành bất đắc dĩ nói: "Nhiều cung nữ ở Tân Giả Khố thích huynh như vậy, ta không muốn trở thành mục tiêu công kích của bọn họ!"

Viên Xuân Vọng cười lạnh một tiếng: "Cô yên tâm đi, nơi này là Vĩnh Hạng!"

Ngụy Anh Lạc ngẩn người: "Thế là ý gì?"

"Cung nữ thấp hèn nhất của Tân Giả Khố cũng sẽ xem thường kẻ đẩy xe phân. Bọn họ nói thích, chẳng qua cũng chỉ hời hợt theo đuổi, thí dụ như

https://thuviensach.vn

Cẩm Tú chung phòng với cô --" Dừng một chút, Viên Xuân Vọng nở nụ cười lạnh, giống con rắn diễm lệ kia như đúc.

Ngụy Anh Lạc rùng mình trong lòng. Ai hắn cũng không đề cập tới, thế mà lại nhắc Cẩm Tú, có ý tứ gì? Chẳng lẽ hắn cũng giống nàng, ngấm ngầm theo dõi sau lưng, biết được ân oán giữa nàng và Cẩm Tú?

"... Cẩm Tú chưa từng đặt chân đến đây nửa bước! Yêu thích như vậy, ta không chịu được đâu." Viên Xuân Vọng bổ sung câu nói lúc nãy đang lở dở.

Ngụy Anh Lạc quan sát hắn thật sâu, có chút khô khốc nói: "Viên Xuân Vọng, chính vì như vậy nên huynh mới ghét bọn họ?"

"Ta không thích nữ nhân." Viên Xuân Vọng thản nhiên nói.

Ngụy Anh Lạc ngẩn người: "Vậy là huynh thích... nam nhân?"

Viên Xuân Vọng cười ha ha: "Ta cũng không thích nam nhân."

"Không thích nam nhân, cũng không thích nữ nhân..." Ngụy Anh Lạc nhìn qua hắn, một đáp án miêu tả sinh động.

"Ta chỉ yêu bản thân mình." Viên Xuân Vọng nói giọng bình thản, một tay nhẹ nâng cằm Ngụy Anh Lạc, tròng mắt đảo quanh nàng, ôn nhu nói tiếp, "Cô cũng thế. Ngụy Anh Lạc, Phú Sát Phó Hằng vĩnh viễn đứng dưới ánh mặt trời, còn cô chỉ có thể đứng nơi âm u hẻo lánh, hai người tuyệt đối không có tương lai. Đến cuối cùng, cô sẽ phát hiện không còn ai yêu cô nữa, ngoại trừ chính cô."

Ngụy Anh Lạc trừng mắt nhìn lại, bỗng nhiên một phát chộp được cái tay xấu xa của đối phương, trầm giọng hỏi: "Hôm đó huynh không chạy đi mà đứng một bên nhìn lén, phải không?"

https://thuviensach.vn

Câu hỏi này nàng đã chất vấn nhiều lần, thế nhưng mỗi một lần đều không có đáp án.

Cho đến lúc này, Viên Xuân Vọng nhìn nhìn nàng, nụ cười trên mặt từng chút từng chút mở rộng, không biết là trêu tức hay cười nhạo, hắn cười nói: "Đúng, ta không chạy, ta nhìn thấy rồi... Ta đều nhìn thấy hết cả."

Chỉ vì những lời này, Ngụy Anh Lạc thức trắng mấy đêm liền.

Ba ngày sau, nàng vác theo hai con mắt gấu mèo, tâm sự nặng nề đi nhổ cỏ.

Mặt trời tỏa nhiệt hừng hực, các cung nữ túm tụm nhổ cỏ nóng đến mồ hôi chảy ròng, từng giọt từng giọt thi nhau rơi xuống, lập tức bị ánh nắng làm bốc hơi khô queo.

Một cung nữ xoa xoa trán đầy mồ hôi, mở lời: "Ai, các cô nghe nói gì chưa? Trương quản sự mất tích thật rồi! Ngô tổng quản vô cùng tức giận, nói ông ta làm việc chẳng ra gì, muốn bắt rồi lôi về trừng phạt thật nặng!"

"Hừ." Cung nữ bên cạnh đáp lại, "Loại súc sinh này, tốt nhất biến mất mãi mãi luôn đi!"

"Còn có sức nói chuyện phiếm? Làm xong rồi sao?" Thanh âm Lưu ma ma đột ngột chen vào, "Khoan đã... Đứng lên đứng lên! Tất cả đứng lên, nhường đường cho chủ tử!"

Mọi người nhao nhao ngừng động tác, nhanh chóng đứng úp mặt vào tường. Chỉ duy nhất Ngụy Anh Lạc đã quên mất lảng tránh, vẫn ngồi chồm hổm trên đất, si ngốc nhìn nghi giá Hoàng hậu đang dần dần đến gần.

"Chát" một tiếng! Ngụy Anh Lạc thấy lưng nóng rát đau đớn, quay đầu nhìn lại, Lưu ma ma cầm roi đứng sau lưng, ánh mắt hung ác đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cắn chặt răng, thoái lui quỳ xuống, giống như giọt mưa nhỏ bé vô danh, hòa nhập vào nhóm cung nữ biển lớn mênh mông.

Nghi giá đi qua phía sau nàng, sau đó càng cách càng xa. Nàng không biết Hoàng hậu có trông thấy nàng không? Không biết người có thở dài vì nàng không?

"Ngụy Anh Lạc, ngươi bây giờ là tiện tỳ của Tân Giả Khố." Lưu ma ma đi đến bên cạnh nàng, cầm cán roi nâng cằm nàng lên, dáng vẻ tươi cười đầy ác ý, nhắc nhở nói, "Hoàng hậu chủ tử còn có thể nhớ ngươi sao? Đừng vọng tưởng thoát khỏi bể khổ, thành thật làm việc đi!"

Ngụy Anh Lạc chậm rãi gục đầu xuống.

Mặc dù Trương quản sự đã chết, nhưng tình cảnh của nàng lại không chuyển biến tốt đẹp; trái lại, cuộc sống càng lúc càng cực, công việc càng ngày càng nặng, giống như có người sau lưng... Có một chủ tử đặc biệt quyền cao chức trọng, muốn hạ lệnh chỉnh nàng.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Sưởi ấm lẫn nhau

Sau khi nhổ cỏ xong, những người còn lại đều về phòng nghỉ ngơi, riêng Ngụy Anh Lạc vẫn phải tẩy một đống thùng xí.

Trên tay đầy vết trầy xước, do lúc nhổ cỏ bị cỏ dại cứa đứt da, bây giờ vết thương dính nước, đau như kim châm muối xát. Ngụy Anh Lạc một bên nhăn răng xuýt xoa, một bên nhúng tay ngâm trong nước. Đang chùi đến phân nửa, bỗng nhiên bên cạnh một tay duỗi ra, rút bàn tay nàng bị thương ra khỏi thùng nước.

Ngụy Anh Lạc quay đầu: "Viên Xuân Vọng!"

Viên Xuân Vọng liếc nàng một cái: "Gọi Viên ca ca."

Khóe miệng Ngụy Anh Lạc co rút: "Buồn nôn như vậy, ta không kêu ra miệng được. Huynh bảo bọn Cẩm Tú gọi đi."

"Khỏi nhắc bọn họ, ta chẳng hiếm lạ gì." Viên Xuân Vọng lười nhác cười nói, bỗng nhiên móc ra nhúm cỏ dại nhét vào trong miệng, sau khi nhai nhuyễn, nhổ ra đắp miệng vết thương nàng. Ngụy Anh Lạc lắp bắp kinh hãi, đang định rút tay trở về, lại nghe hắn cất giọng giải thích, "Đây là rau gai, có thể cầm máu giải nhiệt."

Ngụy Anh Lạc nửa tin nửa ngờ, một lát sau, miệng vết thương mát lạnh tê dại, mới biết là hắn nói thật.

"Người như chúng ta ấy à, trời sinh mạng quèn, trong mắt của các quý nhân chỉ là con chó trông nhà. Đến khi không còn giá trị lợi dụng, dù cô có

https://thuviensach.vn

chết bên ven đường, bọn họ cũng chỉ xem cô như chó hoang, chẳng ai buồn liếc bằng nửa con mắt." Viên Xuân Vọng cười nói với nàng, "Cho nên, đừng có ngốc vậy nữa, mạng của cô phải tự mình trân quý."

Ngụy Anh Lạc nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, thâm tâm có chút không hiểu. Hắn vì cái gì mà bỗng nhiên đối tốt với nàng thế? Có ý đồ gì chăng?

Phục hồi tinh thần, lại cảm thấy vớ vẩn. Chỉ sợ hắn lúc trước cũng có suy nghĩ như vậy, hoài nghi nàng đột nhiên đối tốt với hắn, không biết liệu có ý đồ gì.

Thế sự khó lường. Cơ hồ chỉ trong một đêm, hai người cùng địa vị nhưng tâm tư lại hoàn toàn xoay chuyển.

Sau khi giúp Ngụy Anh Lạc xử lý miệng vết thương, Viên Xuân Vọng đứng dậy, nhưng không rời đi, mà là xoay người thay nàng cọ rửa thùng xí. Tiếng nước ào ào vang lên, cùng với chất giọng thanh mát, hắn đưa lưng về phía nàng nói: "Phú Sát Phó Hằng thích cô, chẳng qua vì cô trẻ tuổi xinh đẹp, mới lạ thú vị. Cho dù cô tính kế gả vào Phú Sát gia thành công đi nữa, đợi nhiều năm qua đi, ân ái bay biến, hắn còn có thể trước sau như một, yêu cô như lúc ban đầu sao?"

Hắn bỗng nhiên quay đầu cười nói với nàng: "Không nói về sau, hãy nói hiện tại đi. Lúc cô cần hắn nhất, hắn đang ở đâu?"

Ngụy Anh Lạc sắc mặt cứng đờ, lạnh lùng nói: "Không cần huynh quan tâm!"

"Ta mặc kệ, vậy cô bảo hắn đến cọ giúp cô đi." Viên Xuân Vọng cười nói.

Ngụy Anh Lạc giùng giằng đứng lên, vươn tay đoạt lấy cọ chùi từ tay hắn, nhưng Viên Xuân Vọng lại giơ tay lên cao. Tuy mới chỉ là thiếu niên,

https://thuviensach.vn

nhưng cánh tay hắn thon dài, Ngụy Anh Lạc dù đã kiễng chân cũng không với tới.

"Ta nói thế vì muốn tốt cho cô." Viên Xuân Vọng cười nói. Nụ cười đó nhìn thế nào cũng thấy giả tạo.

Ngụy Anh Lạc thu tay lại, lạnh lùng dõi theo hắn: "Viên Xuân Vọng, ta biết trong đầu huynh đang suy nghĩ gì."

Viên Xuân Vọng nghe vậy ngẩn người.

"Huynh cười như vậy, ta nhìn là biết ngay chủ ý xấu xa của huynh." Ngụy Anh Lạc trầm giọng nói, "Huynh không phải muốn tốt cho ta, chẳng qua huynh quá cô độc, cho nên muốn ta cũng giống như huynh, căm hận người khác, trả thù người khác, cuối cùng biến thành một loại người như huynh... Như thế huynh không còn lẻ loi một mình nữa rồi, đúng không?"

Mặt Viên Xuân Vọng không chút biểu tình. Sau nửa ngày, hắn bỗng nhiên giương khóe miệng, dáng vẻ tươi cười từng chút mở rộng.

So với nụ cười lúc nãy, nụ cười bây giờ của hắn lộ ra quỷ dị diễm lệ, giống như rắn độc chậm rãi dựng thẳng khiến lưng người lạnh run, nhưng chẳng biết tại sao, Ngụy Anh Lạc cảm thấy đây mới chính là nụ cười chân thật, phát ra từ nội tâm hắn.

"Con ngươi cô đảo một vòng, ta cũng biết cô đang có chủ ý quỷ quái gì." Viên Xuân Vọng nắm lấy tay phải của nàng đang chồng chất vết thương, như loài rắn độc quấn chặt con mồi mình có hứng thú, trong mắt chớp động ánh lên hào hứng bừng bừng, "Hai ta hiểu rõ lẫn nhau, giống như soi gương cho nhau vậy, không bằng... Cô đừng thích Phú Sát Phó Hằng nữa, cô hãy thích ta đi, chẳng phải tốt hơn sao?"

"Thôi bỏ đi." Ngụy Anh Lạc không chút do dự rụt tay về, "Hai con rắn đều là động vật máu lạnh, có thể sưởi ấm cho nhau sao?"

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng mấp máy môi. Nói hắn bị mạo phạm, chi bằng nói là rắn độc đang nhấm nuốt câu chữ kỹ càng, cuối cùng cảm thấy vừa lòng thỏa ý, khoái chí cười cười: "Không thể sưởi ấm cho nhau, nhưng vẫn có thể chăm sóc lẫn nhau! Ngụy Anh Lạc, hai chúng ta liên minh đi, thế nào?"

Ngụy Anh Lạc không ngờ tới chữ đó lại nhảy ra từ miệng hắn: "Liên minh?"

Viên Xuân Vọng nhìn xung quanh, chợt dùng mấy cái thùng xí xây thành bức tường, phi hai ba bước lên chóp cao, sau đó xoay người đưa tay phải về phía Ngụy Anh Lạc: "Lên đây."

Ngụy Anh Lạc lộ vẻ phân vân. Người này thay đổi thất thường, không cách nào dùng lẽ thường để phỏng đoán. Nói thật, Ngụy Anh Lạc không muốn dính líu tới đối phương quá nhiều...

Viên Xuân Vọng chợt cười quỷ dị, bỗng nhiên há miệng hét lớn: "Ngụy Anh Lạc giết Trương -- "

"Im ngay!" Ngụy Anh Lạc chấn động, không cần hắn phụ giúp, bản thân tự đạp lên thùng xí còn lại, dùng cả tay chân leo lên thành tường, hai tay bịt kín môi hắn, hạ giọng trách mắng, "Huynh nổi điên gì đó? Nếu ta bị tóm rồi, huynh được hưởng lợi gì chắc?"

Đối mặt với Ngụy Anh Lạc hừng hực lửa giận, Viên Xuân Vọng lại cong cong khóe mắt. Đôi mắt của hắn ngày thường vô cùng đẹp, nhất là khi cười, vô tình như hữu tình, dịu dàng thấu xương.

Kéo ngón tay Ngụy Anh Lạc bỏ xuống, Viên Xuân Vọng níu nàng ngồi bên cạnh mình, sau đó ngẩng đầu: "Nhìn kìa."

Ngụy Anh Lạc nhíu mày nhìn lên, chỉ thấy bầu trời đêm xa vạn dặm, muôn vàn ngôi sao hợp thành dải ngân hà trắng bạc kéo dài, lẳng lặng chảy xuôi trên đỉnh đầu, cũng lẳng lặng chảy xuôi vào sâu đôi mắt nàng.

https://thuviensach.vn

"Hậu duệ hoàng thất thì thế nào? Trong dãy tinh hà vô tận đó, người nào cũng chỉ là một vì sao bé nhỏ, nên ai có thể cao quý hơn ai chứ?" Giọng nói Viên Xuân Vọng vang lên bên tai.

Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu, thấy hắn vẫn đang ngẩng mặt nhìn sao trời, ánh mắt trôi giạt so với ánh sao đêm càng sáng bừng dã tâm. Hắn như thì thào tự nói, lại như thề với trời: "Một ngày nào đó, ta sẽ cho tất cả mọi người tận mắt chứng kiến, một chó hoang có xuất thân thấp hèn, đến cùng có thể đi được bao xa, bay cao bao nhiêu trong Tử Cấm Thành này!"

Ngụy Anh Lạc chợt cảm giác ngón tay bị siết chặt, cúi đầu thấy hắn dùng sức cầm tay mình. Chờ nàng ngẩng đầu lần nữa, trông thấy hắn đã quay mặt lại, một đôi mắt sáng như tinh tú trên trời, nhìn nàng chằm chằm thẳng tắp, thanh âm cực ôn nhu vang lên, so với bóng đêm ngoài kia càng mê ly dụ hoặc: "Ngụy Anh Lạc, từ nay về sau, ta là ca ca của cô, coi cô là tri kỷ, bảo vệ cô hết mình, ngược lại cũng thế! Chúng ta nương tựa dựa dẫm, giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau sinh tồn trong Tử Cấm Thành này!"

Ngụy Anh Lạc nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp.

Ai cũng không thể một mình sống sót, đặc biệt ở một nơi quỷ quái như Tân Giả Khố. Còn nếu muốn tìm một đồng minh, càng nghĩ, chỉ có Viên Xuân Vọng trước mắt là sự lựa chọn tốt nhất, so với đám người Cẩm Tú kia, hắn có đầu óc, có dũng khí, quan trọng nhất là mỗi người đều nắm nhược điểm của đối phương trong tay.

Cùng đồng lõa phạm tội, có đôi khi, so với quan hệ vợ chồng thì càng thêm bền chắc.

Hạ quyết tâm, bấy giờ Ngụy Anh Lạc mới cầm chặt lại tay đối phương, đầu ngón tay lạnh như băng, trầm giọng đáp: "Được, huynh chăm sóc ta, ta chăm sóc huynh, hai người chúng ta cùng nhau sống sót!"

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng cúi đầu nhìn tay hai người nắm chặt nhau, ngẩng đầu cười nói: "Vậy ta làm tình nhân của cô có được không?"

Ngụy Anh Lạc kinh hãi trong lòng, đang giữa thời điểm bàn chính sự, sao hắn lại mở miệng vui đùa, rốt cuộc người này đang suy nghĩ gì vậy? Thấy hắn được một tấc lại định tiến một thước kề mặt tới gần, nàng lập tức duỗi tay đẩy ra: "Huynh nằm mơ!"

Ai ngờ giống như Viên Xuân Vọng đã sớm biết nàng sẽ động thủ, nên nàng vừa mới vươn tay, hắn đã chộp lấy tay nàng, kết quả hai người cùng mất cân bằng, xuôi theo đầu tường lăn vòng xuống dưới, xô ngã thùng xí trượt khắp mọi nơi.

Ngụy Anh Lạc chịu đau trời thấu, giãy giụa từ trên mặt đất ngồi dậy, nổi giận đùng đùng nói: "Viên Xuân Vọng, huynh -- "

"Ha ha ha!" Thế nhưng Viên Xuân Vọng lại rất vui vẻ. Mặc dù hai người té xuống đất, hắn vẫn chưa buông tay nhau. Kéo tay đối phương áp bên miệng cắn một cái, lưu lại dấu răng không nông không sâu, hắn nhìn chằm chằm Ngụy Anh Lạc, nói, "Ta nói rồi, từng cử động của cô ta đều đoán được tất, đừng uổng phí khí lực nữa... Mau gọi ca ca!"

"Ca cái cái đầu huynh!"

Cùng dưới bầu trời đêm, có người gần trong gang tấc, có người xa tận chân trời, có người dùng răng cắn Ngụy Anh Lạc một cái, cũng có người chỉ có thể nhớ mãi nàng trong đầu.

"Ai." Bên trong Trường Xuân cung, Hoàng hậu nhìn gương thở dài, thần sắc mỏi mệt, muốn nói lại thôi.

Thuốc mỡ chữa thương sớm đã chuẩn bị xong, không chỉ một lọ, mà hơn mười lọ chồng chất trên bàn, dùng đủ trong suốt mười năm, chỉ cần

https://thuviensach.vn

nàng nói một câu, có thể chuyển đến Tân Giả Khố, đưa tận tay Ngụy Anh Lạc. Nhưng nàng do dự thật lâu, cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

Cơn giận Hoàng thượng còn chưa tan, nàng sợ bản thân nhất thời đối tốt, ngược lại sẽ hại đối phương.

"Nương nương." Minh Ngọc đang đứng sau lưng, từ trên đầu nàng gỡ xuống trâm cài trang sức, "Thái y dặn người an tâm tĩnh dưỡng, ngày mai Thái hậu mở tiệc ở Ngự Cảnh đình, người đang mang thai, vốn không tiện lên cao, hay là người xin phép nghỉ đi? Thái hậu trước giờ khoan dung, sẽ không trách người đâu!"

Hoàng hậu còn chưa mở miệng, Nhĩ Tình đã trách cứ: "Minh Ngọc, lâu nay Thái hậu vì chuyện của Dụ thái phi mà buồn bực không vui, giờ người mới phấn chấn tinh thần tổ chức tiệc nhỏ ở Trùng Dương, nếu Hoàng hậu nương nương không có mặt, chẳng phải làm mất hứng sao? Thái hậu tuy là không nói gì, nhưng còn vị chủ tử của Trữ Tú cung kia, không gió còn muốn dậy sóng, huống chi tự tay nương nương đưa nhược điểm? Đến lúc đó, Quý phi nhất định sẽ trách móc Hoàng hậu nương nương, nói người ỷ có đích tử, cậy sủng sinh kiêu!"

Minh Ngọc bĩu môi: "Nhưng rõ ràng nương nương không khỏe mà..."

"Được rồi được rồi." Hoàng hậu bật cười nói, "Xem hai ngươi khẩn trương chưa kìa. Bản cung vẫn còn khoẻ lắm, không có gì trở ngại, chỉ là gần đây có chút uể oải, không muốn nhúc nhích mà thôi."

Nàng nói đơn giản nhẹ nhàng thế thôi, nhưng thực tế gần đây, nàng cảm thấy cơ thể càng lúc càng khó chịu đến lợi hại, nhưng nàng rất giỏi nhẫn nại chịu đựng, đau đớn và mệt mỏi đều giấu trong lòng, người ngoài rất khó nhìn ra.

"Ngày mai Nhĩ Tình ở lại, MinhNgọc theo bản cung đi dự tiệc." Nhìn qua gương mặt trắng bệch trong gương,Hoàng hậu dừng một chút, nói tiếp,

https://thuviensach.vn

"... Đến lúc đó, giúp bản cung tô thêmchút son phấn."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thọ yến phong ba

Thọ yến của Thái hậu cách Ngụy Anh Lạc rất xa, nhưng vì mừng thọ mà sản sinh người số khổ, lại cách nàng rất gần.

"Đó là ai?" Trên đường đẩy xe chở phân trở về, Ngụy Anh Lạc dừng bước chân, nhìn qua thiếu niên đứng cạnh bức tường đang khóc thút thít cách đó không xa, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Xem cách ăn mặc của thằng bé, không giống chủ tử cũng không giống nô tài, giống như dân chúng bình thường hơn. Nhưng nơi này là đâu nào? Là Tử Cấm Thành tường đỏ ngói xanh, không phải là nơi dân chúng bình thường có thể vào được.

Viên Xuân Vọng liếc nhìn đối phương, thản nhiên nói: "Để tổ chức thọ yến cho Thái hậu, Quý phi đã tìm kiếm nghệ nhân ngoài cung, nghe nói là biểu diễn tuyệt kỹ gì đó..."

"Vạn Tử Thiên Hồng."

Hai người quay đầu lại, gặp một ông lão còng lưng đi đến, trong tay đang cầm bánh màn thầu trắng.

"Gia gia!" Thiếu niên đứng góc tường nhào vào lòng ông ấy, khóc càng thêm dữ dội.

Lúc này Ngụy Anh Lạc mới phát hiện, đứa nhỏ này bị thương rất nặng, dưới tay áo lộ ra mảng da phỏng lớn do nước thép gây ra.

https://thuviensach.vn

"Cái gọi là Vạn Tử Thiên Hồng, là dùng nước thép nóng chảy giội vào tường gạch, tựa như ngàn vạn đóa hoa nở rộ, kỳ diệu vô cùng. Việc này bị Thiên Tân Tổng binh Cao Hằng biết được, thế là hắn lấy danh nghĩa chúc thọ, bắt nhốt chúng ta trong cung. Hắn còn bức bách vài dân làng khác cùng học tuyệt kỹ với cháu ta." Ông lão thở dài, bẻ màn thầu thành miếng nhỏ, đút từng chút cho cháu trai ăn, "Nhưng biểu diễn yêu cầu lực cánh tay, nó chỉ là con nít, làm sao không bị thương cho được?"

Có lẽ thấy hai người họ đẩy xe phân, trên người lại khoác y phục cung nhân cấp thấp, nên ông lão mới chuyện trò thêm vài câu với họ, đến khi một cung nhân ăn mặc hơi hoa lệ chỉnh tề đi ngang qua, ông ấy ngay lập tức ngậm miệng, lôi kéo cháu trai rời đi.

Ông ấy đi rồi, hai người tiếp tục phụ đẩy xe phân quay về Vĩnh Hạng."Phận nô tài chính là như vậy." Viên Xuân Vọng bỗng nhiên mở miệng nói, "Đừng nói đến tuyệt kỹ Vạn Tử Thiên Hồng, cho dù là đám tú nương ở phường thêu, ở ngoài dân gian có thể làm việc thật vui vẻ, nhưng một khi vào cung, phải đẩy nhanh tiến độ cả ngày lẫn đêm, loay hoay bù đầu bù cổ không ngẩng lên nổi. Biết bao nhiêu người chưa tới ba mươi đã mắt mù tay run, trở thành tàn phế? Nô tài là vậy, quyền quý là thế."

Ngụy Anh Lạc nhìn hắn muốn phản bác, nhưng lại không thốt nên lời.

"... Đây là Tử Cấm Thành." Viên Xuân Vọng nhìn thẳng mắt nàng không chớp, giống như dặn dò cũng giống như cảnh cáo, "Trừ phi cô leo lên được địa vị cao, mới có thể nắm giữ vận mệnh người khác; nếu không, hãy nhắm mắt lại, đừng nhìn gì cả!"

Bên trong Ngự cảnh đình, khắp nơi xuất hiện bóng cây thù du. Các cung nữ như mây trôi nước chảy, bên hông đeo túi thêu hình hoa cúc, trên tay cầm một bình rượu hoa cúc, đặt lên bàn đá từng dĩa từng dĩa bánh ngọt Trùng Dương.

https://thuviensach.vn

Thái hậu và Hoàng hậu ngồi chung một chỗ. Thái hậu vỗ vỗ tay đối phương, lời nói bộc lộ tình cảm ân cần: "Hoàng hậu, Ngự Cảnh đình phải leo cao bất tiện, chẳng phải ta đã bảo con ở Trường Xuân cung nghỉ ngơi tĩnh dưỡng rồi sao? Sao con vẫn tới thế này?"

Hoàng hậu cười nói: "Thái hậu khó có được nhã hứng, thần thiếp nên ở bên hầu hạ mới phải. Huống hồ, thần thiếp hoàn toàn khoẻ mạnh, nhưng vì mang thai mà bị Hoàng thượng cưỡng chế, ra lệnh mỗi ngày nằm nghỉ ở Trường Xuân cung, thật sự là nằm không nổi nữa. Hôm nay mới có thể nhân dịp tiểu yến Trùng Dương ra ngoài hít thở khí trời, thần thiếp coi đây như là ân điển của Thái hậu!"

Thái hậu cũng cười: "Con nha, vẫn nên cẩn trọng bảo vệ thân thể, đừng lúc nào cũng cậy mạnh."

Hoàng hậu nhu thuận đáp ứng. Thừa dịp đối phương lúc này có tâm tình tốt, sớm đem lý do thoái thác đã chuẩn bị sẵn biểu đạt thành lời: "Việc trong cung nhiều không kể xiết, thần thiếp quả thật lực bất tòng tâm. Hy vọng Thái hậu khai ân, cho phép thần thiếp dỡ chút gánh nặng trên vai, để an tâm dưỡng thai."

Thái hậu trầm ngâm một lát: "Hoàng hậu chủ ý muốn ai tiếp quản cung vụ?"

Động tĩnh trong đình không gạt được người xung quanh. Trong phút chốc, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn miệng Hoàng hậu, mong mỏi đôi môi ấy phát ra tên mình.

"Thần thiếp cho rằng, Thuần phi cẩn trọng thỏa đáng, chu đáo mọi việc; Nhàn phi phẩm hạnh quý trọng, lục cung kính nể." Hoàng hậu mở miệng nói, "Nếu hai người tề tâm hiệp lực, nhất định có thể quản lý hậu cung ngay ngắn thứ tự, không phiền Hoàng thượng ngày đêm sầu lo."

https://thuviensach.vn

"Hai người Hoàng hậu tiến cử, ta cũng hoàn toàn đồng ý. Thuần phi, Nhàn phi --" Thái hậu dời mắt nhìn sang hai người, "Kể từ hôm nay, hai người các ngươi cùng nhau giải quyết cung vụ, không nên phụ sự kỳ vọng của Hoàng hậu."

Hai người liếc nhau, vội vàng đứng dậy hành lễ: "Thần thiếp nhất định cố gắng hết sức, thay Hoàng hậu san sẻ ưu phiền."

Thái hậu hài lòng cười nói: "Ngồi xuống đi. Hôm nay là gia yến, không cần câu nệ như thế."

Sau khi hai người ngồi xuống, mọi người xung quanh nhao nhao chúc mừng, nhưng không phải ai cũng đều nâng ly chung vui.

Thí dụ như Tuệ quý phi. Cô ta chỉ ngồi im trên ghế, dù bận vẫn ung dung lúc lắc ly rượu trong tay.

Đến khi Ngự Trà Thiện phòng dâng nồi lẩu nóng, kèm theo đồ ăn đưa lên từng bàn, món cuối cùng chính là tiết hươu.

Bàn tay dao động ly rượu bỗng nhiên dừng lại, Tuệ quý phi tựa một bên tay vịn, Nạp Lan Thuần Tuyết đứng sau lưng cô ta, khom lưng thủ thỉ bên tai: "Nương nương, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa."

Khóe môi Tuệ quý phi nhẹ nhếch lên.

"Ọe --" Phía bên kia, Hoàng hậu thấy một nồi tiết hươu, bỗng nhiên biến sắc, dùng tay áo che miệng lại, phát ra âm thanh nôn thốc nôn tháo.

Minh Ngọc biến sắc: "Tuy tiết hươu đại bổ, nhưng vẫn là máu của vật sống, hiện giờ Hoàng hậu nương nương không dùng được đâu!"

Thái hậu vội nói: "Nhanh bưng xuống đi!"

https://thuviensach.vn

Các cung nữ vội vàng xông lên, một người trong số đó đi đến một nửa, bỗng nhiên "Ối" một tiếng, thân thể ngã nhào về trước, không biết xui xẻo thế nào, vừa vặn va phải nồi tiết hươu bàn bên, cả bàn lay động, nguyên nồi tiết hươu đổ hết ra ngoài, nhuộm ướt mặt đất đỏ tươi tanh rình.

Chưởng sự Đại cung nữ vội nói: "Tay chân kiểu gì thế hả? Còn không mau dọn dẹp sạch sẽ, đừng làm mất hứng chủ tử!"

Các cung nữ lập tức tiến lên lau chùi, nhưng tiết hươu cực tanh, nhất thời không thể dọn dẹp nhanh chóng, chỉ chốc lát sau, toàn bộ Ngự Cảnh đình hôi không chịu nổi.

"... Ồ?" Nhàn phi bỗng nhiên bật thốt một tiếng, "Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?"

Hoàng hậu: "Tiếng động?"

Phành phạch, giống như tiếng chim vỗ cánh bay, càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần.

"Nhìn kìa!" Nhàn phi bỗng nhiên quay đầu, thanh âm mang theo tia hoảng sợ, "Đó là gì thế?"

Chỉ thấy dưới Tú Sơn bên trái thành cung, rừng cây kịch liệt lay động, sau một lát, vô số dơi đen từ lá cây chui ra, phủ kín bầu trời trong khoảnh khắc, bay vào Ngự Cảnh đình.

Nhàn phi kinh hô một tiếng, chạy về phía Thái hậu: "Thái hậu cẩn thận!"

Nhàn phi phủ phục Thái hậu trên mặt đất, nhanh tay giật xuống kỳ phục trên người, che ngay trên đầu Thái hậu, cản trở đàn dơi đang không ngừng bay tới, lạnh lùng nghiêm nghị quát: "Hoảng cái gì, ngươi -- "

https://thuviensach.vn

Nhàn phi chỉ vào một cung nữ, nói: "Ngươi mau gọi thị vệ tới, còn những người khác lại đây bảo vệ Thái hậu với ta. Ai dám chạy loạn kêu loạn, tất cả xử phạt theo cung quy!"

Đám thái giám cung nữ tuy hoang mang lo sợ, nhưng thực chất bên trong nô tính (bản tính nô lệ) vẫn còn, bây giờ đã có chủ tử phân phó, rối rít phục hồi tinh thần, bao quanh che chở Thái hậu ở giữa, cởi ngoại bào đập đàn dơi. Thái hậu nhìn qua Nhàn phi điềm tĩnh như thường, nhất thời bình tĩnh trở lại.

Nhàn phi lanh tay lẹ mắt, liên tiếp xử lý chuẩn xác giống như sớm có chuẩn bị. Những người khác lại không nhanh như Nhàn phi.

Hoàng hậu ngơ ngác nhìn đỉnh đầu, cảm giác mực lỏng ập vào mặt, chớp mắt một cái, toàn bộ thế giới nhuộm thành màu đen, giơ tay không thấy năm ngón, chỉ nghe âm thanh hỗn độn vang lên, chốc chốc là tiếng đèn cung đình rơi xuống đất, chốc nữa là tiếng bàn chén va đập đánh lật, nhưng thêm nữa giống như tiếng người kinh hô cầu cứu, cùng với tiếng bước chân loạn thành một bầy.

"Tránh ra, tránh ra!" Giọng nói Minh Ngọc vang lên bên tai, kèm theo tiếng cánh tay vung vẫy, "Nương nương, cẩn thận!"

Cẩn thận cái gì? Là dơi hay người?

Từng con dơi đen nhào xuống tiết hươu trên mặt đất, vô số cánh của chúng va quẹt gương mặt Hoàng hậu. Cũng không rõ bao nhiêu người xô đẩy xung quanh nàng, nhất thời trở nên kẹt cứng không lối thoát, cuốn nàng tiến về phía trước, bất tri bất giác đã đến bên mép Ngự Cảnh đình.

"Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương!" Tiếng gọi của Minh Ngọc vang lên sau lưng nàng, càng lúc càng gấp, càng lúc càng xa, "Người ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Bản cung ở đây!" Hoàng hậu vừa hô một tiếng, cảm thấy sau lưng chợt có một đôi tay, đẩy mạnh người nàng.

Dưới chân Hoàng hậu vừa trượt, nếu nàng không kịp thời nắm lan can bên đường thì hiện giờ đã lăn xuống dưới rồi.

"Cẩn thận." Bên cạnh chợt duỗi ra một bàn tay, đỡ cơ thể nàng lung lay sắp rơi.

Hoàng hậu quay đầu đang muốn cám ơn, chờ khi nhìn rõ mặt mũi đối phương, lời lẽ cảm tạ ngưng tại đầu lưỡi.

Tuệ quý phi cười nói thản nhiên với Hoàng hậu, đôi môi đỏ thắm yêu nghiệt như mẫu đơn nhuốm máu, chợt hô to một tiếng: "Hoàng hậu cẩn thận!"

Nói xong, cô ta đột nhiên buông lỏng tay!

Hoàng hậu tựa như diều đứt dây, ngón tay nàng chới với, dọc theo lan can một đường lăn xuống.

Tuệ quý phi từ trên cao nhìn xuống thưởng thức màn này, giống như khán giả hay bắt bẻ xoi mói, xem đoạn hí khúc vô cùng vừa ý, trên mặt dần dần hiện ra nụ cười mãn nguyện.

Nụ cười này như là đóa mẫu đơn nở rộ đẹp nhất, thoáng qua tức thì. Cô ta chợt thu hồi dáng vẻ tươi cười, gào thét hô lớn: "Tay của ta đau quá! Người đâu, mau tới đây! Hoàng hậu nương nương té lầu rồi!"

Mọi người đều kinh hãi. Sau một hồi, Minh Ngọc gạt ra đám người, giống như nổi điên lao đến bên này, cuối cùng cơ hồ té ngã lộn nhào rơi xuống đường trèo, bổ nhào lên người Hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

"Hoàng hậu, tỉnh dậy Hoàng hậu!" Nàng vừa gọi vừa khóc nức nở, tê tâm liệt phế gào to, "Cứu mạng! Mau cứu Hoàng hậu nương nương! Người đâu, mau tới cứu nương nương!"

Bên dưới Ngự Cảnh đình, nhiều thị vệ tay giơ bó đuốc vội vàng đi đến. Từng cây bó đuốc tụ tập quanh người Minh Ngọc, ánh sáng ngọn lửa chiếu rõ Hoàng hậu hôn mê bất tỉnh nằm trên đất, cũng chiếu rõ... phía dưới làn váy tuôn ra mảng lớn máu tươi.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Bệnh và quyền

Trời mới tờ mờ sáng, công việc ở Tân Giả Khố lu bù bề bộn, các cung nữ ngái ngủ ngáp ngắn ngáp dài, bắt đầu đánh răng rửa mặt, chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Cửa phòng bỗng nhiên kẽo kẹt một tiếng đẩy ra, một người thất tha thất thểu té ngã tiến vào.

"Minh Ngọc?" Ngụy Anh Lạc dừng lại động tác chải đầu, kinh ngạc nhìn qua đối phương, "Sao cô lại tới đây?"

Minh Ngọc thân là Đại cung nữ ở Trường Xuân cung, thường ngày cực kỳ chú trọng hình tượng, hôm nay chẳng những tóc tai bù xù, y phục lộn xộn, nhìn kỹ, còn có thể trông thấy màu hồng nâu trên tà váy, giống như vết máu sau khi khô.

"Anh Lạc, cô đi theo ta!" Minh Ngọc kéo Ngụy Anh Lạc ra khỏi phòng. Hai người đi đến một chỗ không người, Minh Ngọc xoay người lại, liếm bờ môi khô khốc, nói với Ngụy Anh Lạc, "Đêm qua, Thái hậu ở Ngự Cảnh đình thưởng tiệc Trùng Dương, chẳng biết từ đâu một bầy dơi lớn bay đến, đám người trở nên hỗn loạn, Hoàng hậu nương nương không may ngã xuống đường trèo..."

"Cô nói gì?" Ngụy Anh Lạc sắc mặt đại biến, dùng sức nắm chặt cánh tay Minh Ngọc, "Hoàng hậu nương nương ngã xuống đường trèo? Người, người hiện giờ thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Toàn bộ Thái y viện đều đang dốc sức điều trị ở Trường Xuân cung, nhưng nương nương vẫn hôn mê bất tỉnh..." Minh Ngọc nói một thôi một hồi, bỗng nhiên "oa" một tiếng bật khóc, "Không phải ta cố ý. Lúc ấy quá nhiều người, không biết người nào đẩy ta một cái, ta liền buông lỏng tay nương nương!"

Ngụy Anh Lạc buông rèm mi mắt, con ngươi lưu động ánh sáng cực kỳ âm trầm.

"... Là ai?" Nàng chậm rãi ngẩng đầu, từng câu từng chữ hỏi đối phương, "Ai là người đầu tiên phát hiện Hoàng hậu nương nương ngã xuống đường trèo?"

Minh Ngọc vẫn còn mất hồn mất vía, thấp giọng thút thít nỉ non.

"Mau nhớ lại!" Ngụy Anh Lạc hét lớn một tiếng.

Nàng cơ hồ là dán sát lỗ tai Minh Ngọc hô to. Cuối cùng Minh Ngọc cũng phục hồi tinh thần, theo bản năng đáp lại một tiếng: "Là Tuệ quý phi. Cô ta là người đầu tiên kêu lên, nói Hoàng hậu nương nương ngã xuống đường trèo."

Sắc mặt Ngụy Anh Lạc càng thêm u ám: "... Ta biết ngay là cô ta."

"Cô hoài nghi Tuệ quý phi?" Minh Ngọc lắc đầu, "Không, không thể nào. Khi đó Quý phi vì níu lấy Hoàng hậu nương nương, đến cánh tay mình cũng bị trật khớp, tất cả mọi người đều chứng kiến rõ ràng! Nếu cô ta tính kế hãm hại, vì sao còn muốn cứu nương nương?"

"Cứu được sao?" Ngụy Anh Lạc cắt ngang nàng.

Minh Ngọc ngẩn người.

https://thuviensach.vn

"Nếu cứu không thành, chứng tỏ tất cả hành động hơn phân nửa là che giấu qua mắt người ngoài." Ngụy Anh Lạc nói xong, lại rũ mắt xuống lần nữa, cũng không biết có ý niệm gì trong đầu.

"Mặc kệ chuyện đó, cô trước tiên theo ta tới Trường Xuân cung đi đã. Nhanh lên!" Minh Ngọc chợt giữ chặt tay Ngụy Anh Lạc, giống như canh cánh trong lòng, lại giống như không biết diễn đạt thế nào, "Hoàng hậu... cần cô!"

Hai người đi được vài bước, chợt bị một cánh tay tráng kiện ngăn lại.

"Chỗ nào cô ta cũng không thể đi." Lưu ma ma đứng cản trước mặt hai người, âm dương quái khí nói, "Cô ta là người của Vĩnh Hạng, không phải người của Trường Xuân cung. Minh Ngọc cô nương, cô muốn dẫn cô ta đi, trong tay có mệnh lệnh chưa?"

"Chuyện này..." Minh Ngọc á khẩu không trả lời được.

"Nếu không có mệnh lệnh, xin cô không nên làm khó lão già này rồi." Lưu ma ma cười nói lạnh lùng, "Ngụy Anh Lạc, còn không mau ra đây làm việc!"

Một ngày này, bà ta giao việc cực khổ nhất vào tay Ngụy Anh Lạc.

Mưa to như trút nước. Những người khác đã được trở về, chỉ còn một mình Ngụy Anh Lạc ngồi xổm nhổ cỏ trong mưa, từ sáng đến tối, từ vườn này đến vườn khác. Đến khi màn đêm buông xuống, mặt đất sạch bóng cỏ dại, Ngụy Anh Lạc cũng đã đầu nặng chân nhẹ, cơ thể lảo đảo. Trước mắt bỗng nhiên hiện một bóng đen, kéo dài trên đất.

"Anh Lạc!"

Trong lúc ngủ mơ, có người liên tục gọi tên của nàng, là ai?

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc chậm rãi mở mắt, một bàn tay từ từ đập vào mi mắt. Không phải bàn tay Hoàng hậu mềm như nhung lụa, không phải bàn tay Phó Hằng cầm kiếm chai sạn, mà là một bàn tay, vì làm việc nặng nhọc nên rải rác chai sẹo xưa cũ.

"Tỉnh rồi?" Bàn tay đó đặt nhẹ khăn ướt trên trán nàng.

"... Viên Xuân Vọng?" Ngụy Anh Lạc ho khan vài tiếng, nhìn thấy cảnh vật xung quanh lạ lẫm, "Đây là đâu?"

"Lưu ma ma chê cô sinh bệnh, nên tống cô vào nhà kho rồi... Uống thuốc đi." Viên Xuân Vọng nửa ôm lấy người nàng. Dù Ngụy Anh Lạc muốn cự tuyệt, nhưng toàn thân vô lực mềm nhũn, chỉ có thể như bùn nhão dựa vào ngực Viên Xuân Vọng, để mặc hắn bưng chén đút thuốc cho mình, lại dùng tay áo lau đi nước đọng khóe môi.

Lau đến một nửa, Viên Xuân Vọng chợt nâng cằm nàng lên, buộc nàng phải ngẩng đầu nhìn hắn.

"Nếu không phải đã liên minh, ai thèm để ý tới cô." Mắt Viên Xuân Vọng nhìn xuống nàng, thản nhiên nói, "Cô đã đồng ý chăm sóc ta, thế mà còn gọi ta là Viên Xuân Vọng?"

Ngụy Anh Lạc ngây người, không nghĩ tới hắn thật sự xem hiệp ước đồng minh kia là thật. Trên thực tế, kể từ khi hắn nói "Ta cũng làm tình nhân của cô" đó, Ngụy Anh Lạc chỉ nghĩ hắn nói giỡn, cho là hắn lấy mình làm trò cười...

"Đổi lại xưng hô đi." Ngón tay hơi thô ráp vuốt nhẹ cằm nàng một cái, Viên Xuân Vọng nói, "Để khiến ta vui vẻ. Dù sao ta đã chăm sóc cô một ngày một đêm rồi... Ngoại trừ ta, không còn ai khác sang đây thăm cô cả. Chỉ có ta thôi."

Bệnh nằm liệt giường không chỉ có mình Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

"Tuệ quý phi." Thái hậu ngồi bên cạnh giường, "Cánh tay con hồi phục thế nào rồi?"

Một bên cánh tay quấn lấy vải trắng, Tuệ quý phi sắc mặt tái nhợt cười nói với Thái hậu: "Làm phiền Thái hậu lo lắng, tay của thần thiếp đã đỡ nhiều rồi. Chỉ tiếc thần thiếp vô dụng, không thể cứu được Hoàng hậu nương nương."

Thái hậu lắc đầu: "Chuyện này làm sao trách con được? Ta biết con đã tận lực rồi."

Nếu cánh tay cô ta không bị thương, Thái hậu hoặc ít hoặc nhiều có chút nghi ngờ. Nhưng vì thái y đã khám qua, cánh tay Tuệ quý phi thật sự trật khớp, vì bó xương mà chịu không ít đau đớn.

Tuệ quý phi thở dài: "Những ngày này, không chỉ Thái hậu lo lắng, Hoàng thượng cũng hiếm nở nụ cười. Một khoảng thời gian nữa là đến thọ đản (sinh nhật) Thái hậu, thần thiếp vẫn có lòng muốn chuẩn bị thật kỹ."

Thái hậu bật cười một tiếng: "Từ nay đến thọ đản vẫn còn hơn nửa năm, con có phần sốt ruột quá rồi. Huống chi, hiện giờ ở Trường Xuân cung trở nên buồn rầu ảm đạm, ta còn lòng dạ nào để ăn mừng nữa!"

Tuệ quý phi vội nói: "Chính vì như vậy, thần thiếp mới cố ý mời đến gánh hát tuyệt kỹ trong dân gian, để biểu diễn cho Thái hậu và Hoàng thượng thưởng thức, tạo không khí náo nhiệt xua đuổi u ám trong cung, miễn cho ai ai cũng mặt mày ủ ê, lòng người bàng hoàng..."

Lời còn chưa dứt, một cung nữ từ bên ngoài tiến vào, hành lễ với Thái hậu: "Thái hậu, Nhàn phi nương nương đến."

"A?" Thái hậu trong nháy mắt hiện lên vui mừng, "Mau mời vào đây."

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi bắt được tia vui vẻ trong mắt đối phương, tức thì nhướng mày, trong lòng nâng cao phòng bị.

Cửa phòng vừa mở ra, Nhàn phi đi tới. Nàng không yêu không dã, cử chỉ đoan trang khiêm tốn, ngoại trừ dung mạo hơi kém Hoàng hậu, những đặc điểm còn lại đều rất giống Hoàng hậu.

"Thần thiếp cung thỉnh Thái hậu thánh an." Nhàn phi hành lễ Thái hậu.

Thái hậu mỉm cười gật đầu: "Con đến đúng lúc lắm. Sổ sách hôm qua con thu xếp, ta đã xem qua. Chuyện khai sông hộ thành, con nắm chắc không?"

Tuệ quý phi nghe vậy ngẩn người: "Khai sông hộ thành? Lời ấy có ý gì?"

Nhàn phi giải thích nói: "Từ năm Khang Hi thứ mười sáu, củ sen và củ ấu trong phạm vi sông hộ thành được trồng rất nhiều, nhưng bữa ăn trong cung chỉ dùng một phần tư, số còn lại đều trở nên lãng phí, nên thần thiếp đã kiến nghị Thái hậu, thu hoạch toàn bộ củ sen và củ ấu đem bán, đồng thời nuôi cá và chim nước bên trong, ngân lượng thu được sẽ ghi vào sổ sách."

Nàng càng nói có lý lẽ, Tuệ quý phi càng nhiều kiêng kị trong lòng, nhưng trên mặt lại vô tình cười nói: "Có thể kiếm được bao nhiêu ngân lượng mà phải tốn nhiều công sức vậy?"

Nhàn phi nghiêm mặt nói: "Lông cáo trắng không chỉ che được mỗi da con cáo, nhưng tích tiểu thành đại, góp gió thành bão. Cách đơn giản nhất là cho thuê phần đất trồng sen này, thần thiếp đã tính toán qua, hàng năm có thể thu được một trăm hai mươi lăm lượng chín đồng, dù sao vẫn là một khoản thu."

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi lạnh lùng nói: "Nhàn phi vừa mới quản việc trong cung đã thay đổi luật lệ cũ, sợ là không ổn đâu!"

Đối mặt một Tuệ quý phi đối chọi gay gắt, Nhàn phi vẫn ung dung điềm tĩnh cười nói: "Lệ cũ chưa hẳn đã tốt. Ví dụ, phủ Nội vụ trước đây quản lý hai mươi sáu gian hàng, năm nay Hoàng thượng đã đóng cửa mười lăm gian, đem toàn bộ tiền cho thương nhân vay, lợi nhuận còn nhiều hơn lúc kinh doanh gian hàng. Cũng có lệ cũ không quản được. Vào thời Khang Hi gia, điền trang của quan lại phủ Nội vụ không quá năm mươi bảy vạn mẫu, hiện giờ đã tăng lên gấp đôi. Nếu chuyện gì cũng tuân theo lệ cũ, làm sao có thể quản lý rõ ràng?"

Tuệ quý phi có ý muốn phản bác, nhưng cô ta từ trước đến nay không am hiểu về chuyện này.

Bộ dáng cô ta vắt hết óc rơi vào trong mắt Nhàn phi. Nhàn phi cười dưới đáy lòng, chậm rãi tiếp lời: "Quản lý tài vụ không phải là kiếm được bao nhiêu tiền, mà là để người trong cung thấy được, Đại Thanh ta hoàn toàn khác với thời nhà Minh xa xỉ. Chi phí ăn mặc đều giảm bớt từ một đến hai phần mười so với trước, đến việc tiết kiệm chi tiêu cũng phải chứng thực rõ ràng. Kể từ đó, từ trên xuống dưới ai cũng noi theo, mới thật sự là chuyện tốt."

Thái hậu càng nhìn Nhàn phi càng thấy hài lòng, mỉm cười gật đầu nói: "Lúc trước Hoàng hậu quản lý cung vụ, chủ yếu chú trọng tiết kiệm, hạn chế chi tiêu, dẫn đến nhiều lời phê bình kín đáo trong cung. Từ khi Nhàn phi tiếp quản đến nay, mọi việc ổn thỏa đâu ra đấy, chu đáo vô cùng, khiến mọi người trong hậu cung đều kính phục. Con cứ làm theo kế hoạch của mình đi!"

Nhàn phi cung kính trả lời: "Được Thái hậu tín nhiệm, thần thiếp nhất định cố gắng hết sức. Những ngày gần đây, một số nơi như Trực Lệ, Sơn Đông gặp lũ to, rất nhiều người dân chạy nạn giạt vào kinh thành. Thần

https://thuviensach.vn

thiếp khẩn xin được mở sạp phát cháo bên ngoài Địa An Môn, thứ nhất có thể cứu tế nạn dân, thứ hai có thể cầu phúc cho Hoàng hậu."

Tuy Tuệ quý phi không nghĩ ra cao kiến gì có thể tiết kiệm chi tiêu, nhưng am hiểu làm cách nào để ngáng chân người khác. Vì vậy, Nhàn phi còn chưa dứt lời, cô ta đã lành lạnh cắt ngang: "Mở sạp cháo cứu trợ thiên tai đích thực là chuyện tốt. Chỉ có điều, lương thực và ngân lượng mới là vấn đề, bởi như vậy khó tránh khỏi dùng ngân khố của phủ Nội vụ. Nhưng hiện giờ, cuộc sống trong cung vốn dĩ đã khó khăn, ai ai cũng đều chau mày sầu lo. Nhàn phi làm vậy chẳng phải gây khó dễ mọi người sao?"

"Quý phi yên tâm." Nhàn phi cười nói, "Dựa theo thông lệ, có thể kêu gọi viện trợ của thương nhân trong kinh thành. Xin Thái hậu hạ ý chỉ, phát động phong trào "Vui vẻ hành thiện", nội thành nhất định cùng nhau hưởng ứng, không cần đụng vào ngân khố phủ Nội vụ đã có thể giải quyết vấn đề."

"Nhàn phi quả nhiên suy nghĩ chu đáo, như thế vừa có thể cầu phúc cho Hoàng hậu, vừa có thể tiếp tế dân tị nạn, thật sự là chuyện tốt 'nhất cử lưỡng tiện'. Con cứ làm thế đi, ta sẽ ủng hộ toàn lực!" Thái hậu vươn tay gọi nàng đến bên cạnh mình, thân mật vỗ vỗ tay nói, "Nhàn phi, thường ngày nhìn con vô thanh vô tức, nhưng đến thời khắc mấu chốt, tất cả phi tần đều loạn thành một đoàn, ngay cả Hoàng hậu còn chưa kịp nghĩ ra chủ trương, chỉ có con là phản ứng đầu tiên ổn định đại cục. Hôm nay lại xử lý mọi chuyện ngay ngắn rõ ràng..."

Nói đến đây, Thái hậu bỗng nhiên lắc đầu, nói: "Ngày ấy Hoàng hậu đề cử ta hai người, nói thật, nhìn xa trông rộng thì Thuần phi không bằng con, vừa thấy đám dơi đã sợ tới mức hồn bay phách tán, ngược lại chỉ có con, quyết đoán kiên nghị còn hơn nam nhân, ta liền yên tâm đem hết thảy phó thác cho con, đừng để ta thất vọng!"

https://thuviensach.vn

Câu nói của Thái hậu dường như có hàm ý khác, mơ hồ gạt bỏ Thuần phi sang một bên, ý tứ muốn đem quyền hành hậu cung giao cho Nhàn phi.

Ánh mắt Nhàn phi lóe lên, trên mặt kinh sợ nói: "Xin Thái hậu yên tâm, thần thiếp tất nhiên dốc hết sức mình."

Thái hậu vừa lòng gật đầu, lại nhịn không được thở dài một tiếng: "Tiết Trùng Dương đang tốt đẹp như thế, sao lại biến thành như vậy..."

Nhàn phi quan sát Thái hậu, chậm rãi rũ mắt xuống.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Cứu tế

Lúc Nạp Lan Thuần Tuyết đến, Chi Lan đang bôi hương mỡ lên ngón tay Tuệ quý phi.

"Da của Quý phi nương nương đúng là trắng như tuyết, mềm mịn nõn nà." Nạp Lan Thuần Tuyết thừa cơ nịnh nọt, "Thật khiến thần thiếp hâm mộ vô cùng."

"Nếu ngày nào cũng tắm sữa bò, sau đó thoa hương mỡ lên, thì ngươi sẽ giống bản cung thôi." Tuệ quý phi nằm nghiêng trên giường, miễn cưỡng lên tiếng, chợt biến sắc lạnh lẽo nói tiếp, "Bớt nói nhảm đi. Bản cung tốn nhiều tâm tư mới nhổ được cái gai Hoàng hậu này ra khỏi mắt, ai ngờ lại nhảy ra một Nhàn phi, ỷ vào việc cứu được Thái hậu ở yến tiệc Trùng Dương đó, một bước lên mây thành tâm phúc trong cung. Trái ngọt bản cung ra sức muốn hái, ngược lại đã bị cô ta đoạt trước! Ngày mai, cô ta còn muốn cứu tế nạn dân ở Địa An Môn, ngươi nói xem nên làm thế nào?"

Nạp Lan Thuần Tuyết cúi đầu suy tư một lát, sau đó ngẩng đầu cười nói: "Nương nương yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ không để cô ta được như ý."

Tuy cứu trợ thiên tai là do Nhàn phi chủ trì, nhưng chỉ một mình nàng không thể làm hết mọi việc, vì vậy từ trên xuống dưới cần không ít lực lượng. Bên trong Tân Giả Khố, Lưu ma ma quét mắt nhìn mọi người: "Ngày mai Địa An Môn phát cháo tiếp tế, các ngươi đều phải ra đó hỗ trợ. Nhờ ân điển của Nhàn phi nương nương, phàm là nô bộc Tân Giả Khố đi

https://thuviensach.vn

Địa An Môn phụ giúp, mỗi người được thưởng một lượng và nghỉ ngơi một ngày."

Mọi người lập tức reo hò đứng dậy.

"Khụ khụ..." Ngụy Anh Lạc ho khan vài tiếng, tin này với nàng mà nói không có chút ý nghĩa nào. Giờ nàng hầu như đứng còn không vững, chỉ có thể dựa vào người Viên Xuân Vọng.

Lưu ma ma chán ghét liếc qua nàng: "Nhàn phi nương nương đã nói, hễ cung nhân trong lục cung mắc bệnh đều có thể mời đại phu đến khám và chữa trị, còn cho nghỉ ngơi một ngày. Coi như số ngươi gặp may, ngày mai ở lại không cần đi."

Chờ Lưu ma ma đi rồi, Viên Xuân Vọng cười nói: "Nhàn phi này đúng là lợi hại, bất động thanh sắc mà có thể thu phục hết thảy lòng người. Hoàng hậu chủ tử của cô so với người ta còn kém xa lắm."

Ngụy Anh Lạc nhướng lông mày lá liễu, dù chưa nói gì, nhưng rõ ràng khó chịu trong lòng.

"Được rồi, có thời gian lo cho người khác, chi bằng lo chính mình trước đã." Viên Xuân Vọng chợt ôm ngang nàng bế lên, cụng trán nàng một cái, "Còn chưa hết sốt này. Mau về nghỉ ngơi đi."

Bên cạnh còn có người khác, Ngụy Anh Lạc vừa thẹn vừa giận: "Huynh thả ta xuống trước đã!"

Viên Xuân Vọng không dao động: "Thì thầm cái gì? Ta là ca ca của cô đó! Không được nhúc nhích!"

"Quan hệ bọn họ tốt thế từ khi nào vậy?" Một cung nữ đứng quan sát sau lưng, cùi chỏ huých vào Cẩm Tú bên cạnh, không có ý tốt nói, "Không phải là... đã kết thành 'đối thực' rồi chứ?"

https://thuviensach.vn

Cẩm Tú dõi theo hai người họ ở phía xa, trong mắt nhuốm đầy oán hận.

Thời gian vụt trôi như tên bắn, nhất là ở một nơi như Tân Giả Khố này, sáng rời giường, làm việc cả ngày, tối về ngủ, một ngày trôi qua rất nhanh. Ngày hôm sau, một đám nô bộc tiến về Địa An Môn, chuẩn bị phụ giúp Nhàn phi.

Viên Xuân Vọng cũng có mặt trong đó.

Không có Ngụy Anh Lạc ở đây, hắn trầm lặng kiệm lời hắn. Sau khi phụ khiêng nồi cháo lớn, hắn cùng với nô bộc khác đứng thành một chỗ, phân phát cho dân tị nạn cháo loãng và màn thầu. Ban đầu cũng coi như ngay ngắn trật tự, nhưng nạn dân ùa tới càng ngày càng nhiều, tình cảnh càng ngày càng loạn, chẳng những có người chen ngang, mà còn có người ngang nhiên cướp đồ người khác, vì vậy không tránh khỏi ẩu đả xô xát.

Nhàn phi đứng trong sạp cháo chứng kiến tình hình bên ngoài, hơi hơi nhíu mày: "Ngô tổng quản, sao lại lộn xộn như vậy?"

Ngô Thư Lai lau mồ hôi lạnh: "Nhàn phi nương nương, không biết từ đâu chạy đến nhiều nạn dân như vậy, toàn bộ đều hỗn loạn hết cả lên! Người xem, có nên tạm thời dừng lại không?"

Một dân chạy nạn đập chén cháo loãng liên tiếp xuống đất, tức giận hùng hổ nói: "Không phải nói nương nương trong cung ban ơn phát cháo sao? Cái này là cháo à? Rõ ràng là nước, soi được cả bóng người trong đó! Mọi người nhìn đi! Còn bánh màn thầu này nữa!"

Hắn bước nhanh nhào tới, đoạt miếng màn thầu trong tay cung nữ, dùng sức bẻ nửa: "Gạo thì chưa giã, bên trong còn có hạt cát, cắn vào răng gãy rụng mất!"

https://thuviensach.vn

Ngô Thư Lai tức giận: "Ăn nói bậy bạ, màn thầu chúng ta làm gì có cát?"

Nhưng các nạn dân đâu chịu tin lời hắn nói, hay nói đúng hơn, so với vị đại nhân trước mắt cao cao tại thượng, khe hở móng tay đều sạch sẽ, bọn họ càng tin người thấp kém bên cạnh, hốc hác bẩn thỉu giống họ hơn.

Nạn dân lúc nãy giơ màn thầu làm loạn chửi bậy lần nữa: "Chúng ta từ ngàn dặm xa xôi chạy đến dưới chân thiên tử, cho rằng sẽ có cái ăn cái uống, kết quả quan binh xua đuổi khắp nơi, kẻ giàu một xu cũng tiếc, áo rách tả tơi, bụng rỗng trống không, chỉ có thể bán con bán cái, lang bạt tứ phương xin ăn! Trong cung ban ơn phát lương thực gì chứ? Căn bản chính là nói dối, bọn họ gạt người, gạt người!"

Các nạn dân khác đang bán tín bán nghi, bỗng một tiếng hô hào vang lên giữa đám người, bóp cuống họng làm méo thanh: "Mọi người còn xếp hàng chi nữa, mau xông lên cướp hết đi, chậm chạp xíu nữa đến cháo loãng màn thầu cũng chẳng có!"

Vừa dứt lời, từ trong đám đông, một nạn dân vọt hai ba bước chen lên hàng đầu, cướp lồng hấp trong tay một cung nữ, giữa tiếng hét chói tai, tung tất cả màn thầu lên không trung.

Màn thầu từ trên trời rơi xuống, vô số cánh tay giơ lên, nhoáng cái đã giành sạch hết màn thầu, rất nhiều người còn chưa lĩnh được miếng nào. Khắp nơi vang lên tiếng chửi bậy, tiếng khóc tiếp nối chồng chất, thậm chí có người vì tranh chấp một màn thầu mà đánh đập tàn nhẫn, giàn giụa máu tươi.

Nhóm phụ nữ ôm con của họ, hoảng sợ nép sang một bên. Vài người già bị đẩy ngã xuống đất, lớn tiếng gào khóc thảm thiết.

Cung nữ và thái giám đều thất kinh lùi tránh, chỉ có Viên Xuân Vọng lại chẳng hề nhúc nhích, sắc mặt vô cảm đứng nguyên một chỗ, ánh mắt

https://thuviensach.vn

băn khoăn lướt qua đám người.

Đang náo động hỗn loạn, mấy nạn dân chợt xông về phía Nhàn phi bên trong sạp cháo, bị vài hộ quân ngăn lại: "Các ngươi định làm gì? Đi ra ngoài!"

"Ai nha!" Lại là người đàn ông hung hăng lúc nãy. Hắn bỗng nhiên che ngực lui về phía sau, sau đó la to, "Hộ vệ đánh người rồi, bọn họ không phải người tốt, mau cướp bọn họ!"

Đám người sớm đã mất đi lý trí, có hắn dẫn đầu, nhiều người mù quáng tụ họp tới đây, ba chân bốn cẳng chém giết hộ quân, cướp đoạt vũ khí quần áo.

Ngô Thư Lai khẩn trương: "Nhanh! Nhanh gọi người tới bảo hộ nương nương!"

"Chính là cô ta!" Tên nạn dân đầu sỏ gây nhiễu đột nhiên chỉ vào Nhàn phi, kêu to, "Lương thực căn bản không đủ còn ở đây giả từ bi. Cô ta là kẻ lừa đảo, bắt lấy cô ta!"

Chỉ trong chớp mắt, đám đông nạn dân nhao nhao chạy tới chỗ Nhàn phi.

Ngô Thư Lai kinh hãi: "Nương nương! Nương nương, làm sao bây giờ? Chúng ta mau hồi cung thôi, mau hồi cung thôi!"

Nhàn phi híp mắt, lạnh lùng nhìn nạn dân tiến về đây, thần tình nghiêm nghị.

Hộ quân xông lên bảo vệ Nhàn phi, đồng loạt rút kiếm cấm người tới gần. Chẳng qua, lưỡi kiếm dù bén cũng chỉ có vài chục thanh, so với hơn mấy trăm nghìn dân ngoài kia, thật sự như muối bỏ biển. Vì thế, nạn dân ồ

https://thuviensach.vn

ạt tới đây càng lúc càng đông, hộ quân toát mồ hôi trán càng lúc càng nhiều.

Mắt thấy một trận đại nạn sắp nổ oanh trời, bên trong sạp cháo, bỗng nhiên một tên thái giám thiếu niên lao ra, leng keng một tiếng, rút ra bội kiếm bên hông hộ quân.

Thân kiếm rọi sáng một bên khuôn mặt tuấn mỹ -- là Viên Xuân Vọng.

Viên Xuân Vọng mang theo trường kiếm nhảy vào đám người, không chút do dự, thậm chí lông mày cũng chẳng buồn nhếch, giơ tay chém xuống, đầu một nạn dân bị trảm rơi đất.

Máu bắn tung tóe lên trời, đầu người lăn lốc trong đám đông, lăn đến chỗ nào, chỗ đó vang lên tiếng hét ầm ĩ hoảng sợ.

"Giết người! Giết người!"

"Cứu mạng!"

"Không muốn màn thầu nữa, thả ta ra!"

Viên Xuân Vọng nâng tay chùi máu bị văng trên mặt, sau đó cao giọng nói: "Hắn căn bản không phải nạn dân! Nạn dân thực sự chạy thẳng một đường từ Trực Lệ, Thiên Tân đến đây, trên chân đều mang giày cỏ, da chân sớm bị mài nát rồi. Dù hắn ăn mặc xiêm y của nạn dân, nhưng chân lại mang giày vải, hoàn hảo không tổn hại gì, rõ ràng là đạo tặc trà trộn nạn dân, mang theo âm mưu bất chính!"

Bên trong sạp cháo, Nhàn phi chủ trương hành thiện đang tức giận vì hành động của hắn, nghe xong lời đó khẽ giật mình.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói bậy!" Một nạn dân khác chỉ vào hắn hô, "Các ngươi căn bản chính là một phe, giết người còn muốn đổ oan chúng ta, giết hắn đi! Giết hắn đi!"

Trong lúc nhất thời kích động, nạn dân nhao nhao hướng về Viên Xuân Vọng.

Viên Xuân Vọng nở nụ cười, hai bên gò má còn vương vết máu, lộ vẻ đặc biệt yêu dị khiến người khác sợ hãi, giống như một con xà tinh sặc sỡ thích ăn đầu người. Đối mặt với nạn dân đông gấp mấy trăm lần mình, hắn gõ gõ kiếm trong tay, chạm nhẹ thi thể mới bị chém đầu, cười lạnh nói: "Nếu ai còn cầm đầu gây rối, sẽ có kết cục giống hắn!"

Bước chân dũng mãnh của nạn dân lập tức ngừng lại.

Có đầu tàu mới có loạn dân, nhưng nhìn thanh kiếm dính máu trong tay hắn, ai cũng không muốn có chung kết cục như người kia.

Kể cả tên đầu sỏ gây chuyện đầu tiên, bây giờ cũng chỉ dám ẩn mình trong đám đông, ánh mắt lập loè nhìn hắn.

Kết quả, cứ như vậy bỏ lỡ thời cơ chống đối tốt nhất.

Rầm rầm rầm -- tiếng bước chân đồng thanh vang lên từ xa tới gần, Đại đội hộ vệ quân vọt tới, rút đao ngăn cách dân chạy nạn, bảo vệ Nhàn phi kín không kẽ hở.

Lĩnh quân ân cần hỏi: "Nhàn phi nương nương, người không sao chứ?"

"Ta không sao." Nhàn phi đáp, sau đó tầm mắt chuyển sang Viên Xuân Vọng, mang theo nghiên cứu tìm tòi hỏi, "Nhìn ra kẻ nào nữa không?"

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng thu hồi kiếm, cung kính hành lễ với nàng: "Bẩm nương nương, đám nạn dân xúi giục kích động có tổng cộng tám người, ngoại trừ một tên đã bị chém chết, còn lại bảy tên..."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía đám người, ngón tay từ trái qua phải, chỉ ra chính xác bảy người trong đó.

"Tám người này liên tục chen lấn xô đẩy, châm ngòi ly gián đám đông, nhất là cái tên đang lẩn trốn ở hướng đông nam kia." Viên Xuân Vọng nói, "Hắn chẳng những gây khó dễ trước tiên, còn giật dây các nạn dân tập kích nương nương, bụng dạ khó lường, sau lưng chắc chắn có người sai khiến, về phần là ai, còn cần nương nương hạ lệnh bắt người, tra hỏi kỹ càng."

Nhàn phi hừ lạnh một tiếng: "Còn chờ gì nữa? Bắt hết lại!"

Hộ quân đồng loạt tiến lên, bắt trói bảy tên nạn dân nổi loạn, chốc lát cả đám bị chặn miệng giải đi, nhất định từng đợt cực hình đang chờ đón họ.

Kẻ gây sự bị bắt rồi, đám đông còn lại lần nữa biến về cừu non, dưới ánh mắt giám sát của hộ quân, một lần nữa sắp thành hàng dài, ngoan ngoãn nhận đồ ăn từ tay cung nữ thái giám.

Phóng mắt nhìn dãy người không thấy điểm cuối kia, Nhàn phi thở dài: "Không nghĩ tới số dân chạy nạn lại nhiều đến vậy, đồ ăn chuẩn bị sợ không đủ."

"Đó là vì phía dưới không chỉ có dân chạy nạn." Viên Xuân Vọng bỗng nhiên mở miệng nói.

Nhàn phi nghe vậy sững sờ, cau mày nói: "Ý của ngươi là... có người giả mạo?"

https://thuviensach.vn

"Nạn dân một đường phiêu dạt đến đây, phong trần mệt mỏi, mặt mày xanh xao, tứ chi vô lực. Còn mấy người kia, nương nương nhìn đi." Viên Xuân Vọng tùy ý chỉ điểm mấy người, "Sao có thể là nạn dân được?"

Nhàn phi nhìn kỹ những người kia, phát hiện quả thật như thế, mặc dù trên người mặc quần áo cũ nát, nhưng hoặc lạ mặt dữ tợn, hoặc tinh thần sáng láng, thấy thế nào cũng không giống dân chạy nạn.

"Ngươi cảm thấy những người này là ai?" Nhàn phi hỏi.

Viên Xuân Vọng: "Tên ăn mày, kẻ lười biếng trong kinh thành, hoặc bị ai đó cố ý thuê đến. Về phần mục đích mướn họ đến đây, nương nương đều đã nhìn thấy..."

Nạn dân chân chính không nhận được cứu tế, hiển nhiên trỗi dậy oán thán khắp nơi, nói không chừng -- còn có thể gây ra đại loạn.

Sắc mặt Nhàn phi trầm xuống, chợt lớn tiếng tuyên bố: "Sạp cháo hiện tại không đủ ứng phó với lượng nạn dân này, ngoại trừ trẻ nhỏ dưới mười tuổi và người già trên sáu mươi tuổi, tất cả mọi người phải cùng góp tay gây dựng sạp cháo!"

Các nạn dân nghe xong tin này, lại bắt đầu rối loạn trở lại.

"Vì cái gì?"

"Đúng vậy, dựa vào cái gì mà chúng ta phải làm việc!"

"Nói là phát cháo miễn phí, nhưng lại gạt chúng ta đến làm việc!"

"Đúng đấy, thật quá đáng! Căn bản chính là gạt người, chúng ta mặc kệ đi!"

"Đúng, mặc kệ đi, kiên quyết mặc kệ!"

https://thuviensach.vn

"Chúng ta muốn ăn cơm! Nhanh phát màn thầu!"

"Trực Lệ, Thiên Tân gặp phải nạn lụt lớn như vậy, vô số nạn dân lưu lạc vào kinh thành, Tử Cấm Thành và các phú hộ phát cháo và lương thực miễn phí, vốn dĩ xuất phát từ lòng tốt, nhưng lòng tốt này chỉ cung cấp cho người thật sự cần!" Nhàn phi đảo mắt nhìn mọi người, thần sắc lạnh lùng, "Mỗi một chén cháo, mỗi một màn thầu ở đây, đều là của người khác tiết kiệm từng chén mới có. Cho các ngươi là ban ân, không cho cũng là điều đương nhiên! Các ngươi không có tư cách đến chất vấn, càng không có tư cách đưa tay đòi hỏi! Bằng sức lao động của chính mình để đổi lấy lương thực, nó mới thật sự thuộc về các ngươi, ai cũng không cướp giật được! Bây giờ, trẻ nhỏ và người già, người bệnh tật ốm yếu được cấp lương thực miễn phí. Về phần những người khác, tất cả phải làm việc."

Nàng vừa dứt lời, Viên Xuân Vọng liền đứng ra đây: "Bây giờ cần dựng tám sạp phát cháo ở ngoài Địa An Môn, ngoài thành cũng phải dựng trại cho nạn dân. Nếu ai bằng lòng làm việc cứ tới đây đăng ký, chúng ta dựa theo nhân khẩu để phát lương thực. Ăn no có sức rồi, tiếp tục dùng sức lao động đổi lấy lương thực của hôm sau. Nếu muốn không làm mà hưởng, một hạt cơm cũng không có!"

Mọi người đối mặt nhìn nhau, cuối cùng chia làm hai tốp, một tốp đi đăng ký danh sách, một tốp tản đi khắp nơi.

Một đại nạn như vậy đã được loại bỏ, ánh mắt Nhàn phi hài lòng dán trên người Viên Xuân Vọng: "Ngươi là người của cung nào?"

Viên Xuân Vọng quỳ xuống nói: "Bẩm Nhàn phi nương nương, nô tài xuất thân từ Tân Giả Khố."

Một tên thái giám bất mãn hắn nổi bật, chen miệng nói: "Nhàn phi nương nương, hắn chẳng qua chỉ là một tịnh quân cọ rửa thùng xí!"

https://thuviensach.vn

Mọi người cười rộ lên, chỉ riêng Viên Xuân Vọng không nói một lời, yên lặng quỳ một chỗ, ánh mắt bình tĩnh.

Nhàn phi đánh giá hắn, mỉm cười: "Anh hùng không hỏi xuất thân. Hiện giờ Tân Giả Khố đang thiếu một quản sự, ngươi hãy tiếp nhận đi!"

Mọi người giật mình, xì xào bàn tán một trận.

Viên Xuân Vọng cúi đầu xuống, che lại dã tâm nơi đáy mắt: "Tạ ân điển của Nhàn phi nương nương!"

Một khi đắc thế (có quyền có thế), gà chó thăng thiên. Ai khi trước xuất cung cũng đều né Viên Xuân Vọng rất xa, lúc hồi cung lại đều tiến đến bên hắn, bao gồm tên thái giám lúc nãy chõ mồm nói xen vào, thậm chí hắn còn tự tát miệng mình, nịnh nọt lấy lòng: "Lúc nãy có nhiều mạo phạm, mong Viên công công đừng trách tội."

Ứng phó xong bọn tiểu nhân bợ đỡ nịnh hót này, Viên Xuân Vọng chạy vội hướng về nhà kho Tân Giả Khố.

Hắn không thể chờ đợi được nữa, muốn chia sẻ tin tốt này với Ngụy Anh Lạc ngay lập tức.

"... Hả?" Nhìn vào nhà kho trống không, Viên Xuân Vọng nhíu mày, "Anh Lạc đâu?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Vạn tử thiên hồng

Tin tức cứu tế truyền về hậu cung, Tuệ quý phi nghe xong đập bàn thật mạnh: "Giỏi lắm Nhàn phi, giả vờ giả vịt trong Tử Cấm Thành còn chưa đủ, bây giờ toàn bộ kinh thành đều khen ngợi cô ta, nói cô ta có uy nghi khiến mọi người tin phục! Còn nhớ mùa đông giá rét năm nào, bản cung còn ở ngoài thành dựng sạp phát lương thực, vậy mà những kẻ khốn nạn này lại quên sạch sành sanh. Giờ trong mắt chỉ có mỗi Nhàn phi, lòng tốt của bản cung đều ném cho chó ăn hết rồi à?"

Nạp Lan Thuần Tuyết vội vàng trấn an: "Nương nương bớt giận. Đây là chuyện tốt mỗi năm đều làm nên người ta không thấy lạ nữa. Trước kia Nhàn phi im hơi lặng tiếng, bất thình lình làm ra chuyện lớn như vậy, tất nhiên thu hút ánh mắt người khác. Có điều, chỉ cần thọ yến Thái hậu chuẩn bị ổn thỏa, nương nương còn sợ không thể tỏa sáng sao?"

Tuệ quý phi hít sâu một hơi: "Lần này, bản cung nhất định phải bôi đen thể diện cô ta! Chi Lan, thọ lễ Thái hậu chuẩn bị đến đâu rồi?"

Chi Lan: "Quý phi nương nương, Vạn tử thiên hồng đã luyện tập xong, có thể kiểm tra bất cứ lúc nào!"

Tuệ quý phi: "Bản cung muốn đích thân tới xem, bảo bọn hắn tối nay chuẩn bị sẵn sàng!"

"Vâng!" Chi Lan chần chừ một chút mới nói, "Nhưng mà, bốn nghệ nhân có ý định chạy trốn đã bị giết chết tại chỗ, nương nương xem thử..."

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi cười lạnh một tiếng: "Bốn người, bốn mươi người, hay dù có bốn trăm người chết đi nữa, bất kể bao nhiêu cũng mặc, bản cung chỉ nhìn thành quả cuối cùng!"

Trong lòng mắc nghẹn một hơi, muốn cùng Nhàn phi tranh giành cao thấp, nên Tuệ quý phi ăn tối qua loa xong liền ra khỏi Trữ Tú cung, dẫn theo một đám người đông đúc đi đến Thiên viện. Bỗng Tuệ quý phi dừng lại bước chân, kinh hỉ nói: "Hoàng thượng, sao người lại tới đây?"

Vui mừng thoáng qua tức thì, cô ta nhìn về phía nữ tử bên cạnh Hoằng Lịch, sắc mặt trầm xuống: "Nhàn phi cũng tới à."

Hiện giờ Nhàn phi đang mặc bộ váy xanh lục, thanh thanh đạm đạm, tố tố nhã nhã, đem nóng bức của ngày hè điểm xuyết thành màu xanh biếc mát lạnh. Nàng dịu dàng cười nói với Tuệ quý phi: "Nghe nói Quý phi nương nương dày công chuẩn bị lễ vật mừng thọ Thái hậu, nên thần thiếp đi theo Hoàng thượng đến mở mang tầm mắt. Quý phi nương nương không để bụng chứ?"

Tuệ quý phi cười đáp lại: "Bản cung để bụng thì ngươi có lập tức quay về không? Nếu đã không thể, vậy còn hỏi làm chi?"

Hai người ngầm giao đấu nhau một lát, thấy Nhàn phi cẩn thận chặt chẽ, nhìn không ra trên người cô ta có gì tốt, Tuệ quý phi dứt khoát dời mục tiêu, chuyển ánh mắt đặt lại trên người Hoằng Lịch, nói: "Hoàng thượng, hôm nay người cứ nhìn thử. Nếu bọn họ diễn tốt, vào ngày mừng thọ Thái hậu, thần thiếp sẽ hạ lệnh tăng đội ngũ biểu diễn lên thành mười hai, lúc đó nhất định càng thêm hoành tráng. Chi Lan, bảo bọn họ bắt đầu đi!"

Chi Lan: "Vâng!"

Biểu diễn Vạn tử thiên hồng là một nhóm nghệ nhân đội mũ rộng vành, khoác lên vai chiếc áo thủ công dày cộm. Một ông lão đi trước dẫn

https://thuviensach.vn

đầu, tay cầm muôi trắng thăm dò nước nóng, ngọn lửa bùng lên tức khắc. Ông ta giơ một tay lên, nước thép hòa tan lập tức hướng về tường thành lạnh băng, nóng lạnh gặp nhau, rền vang một tiếng, nước thép nổ tí tách, giống như ngàn vạn đóa hoa tươi nháy mắt nở rộ.

"Lửa lò sáng rực cả trời đất, tia hồng tung tóe làn khói tím. Mặt chàng ửng đỏ dưới ánh trăng, tiếng hát lay động dòng sông băng." (*) Nhàn phi ngâm thơ một hồi, cảm thán nói, "Nghĩ kỹ thì, chắc là Lý Bạch miêu tả cảnh này đây!"

(*) Tên bài thơ là "Thu phố ca kỳ 14" của nhà thơ Lý Bạch. Nguyên văn là "Lô hỏa chiếu thiên địa, hồng tinh loạn tử yên. Noãn lang minh nguyệt dạ, ca khúc động hàn xuyên"

Hoằng Lịch cũng gật đầu tán thành: "Thu Phố là nơi trứ danh sản xuất đồng thiếc. Lý Bạch trên đường ngang qua chốn này, trông thấy vụn đồng trút xuống, đốm lửa bắn ra tứ phía, tạo một bức tranh luyện kim trong đêm thu! Nhưng kỳ cảnh Vạn tử thiên hồng này, vượt xa lửa rèn đúc luyện đó!"

Ông lão đó vẫn hất một mạch vài muôi nước thép, hoa lửa vẽ ra nhiều đợt nhấp nhô. Nghệ nhân bên cạnh đều học cách của lão, muôi này tiếp nối muôi khác, tựa như pháo hoa rực rỡ va vào tường băng, văng ra từng chuỗi tia lửa sục sôi, nhanh chóng bay lên bầu trời, nháy mắt lại rơi xuống đất, khắp trời rợp hoa chói lọi, đốt sáng màn đêm đen kịt.

Ánh sáng rọi lên khuôn mặt Tuệ quý phi, nụ cười lộng lẫy như pháo hoa: "Hoàng thượng, thần thiếp dự định dựng một vũ đài diễn múa, tự mình biên tập vũ đạo, để vũ điệu xinh đẹp nhẹ nhàng nhảy múa trong bụi hoa đầy trời này, Thái hậu chắc sẽ vui lắm!"

Hoằng Lịch hài lòng cười nói: "Tâm tư Quý phi thật tinh xảo. Nếu Vạn tử thiên hồng này được biểu diễn trong ngày mừng thọ Thái hậu, nhất định sẽ làm người đời chấn động!"

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi bộc lộ vẻ mặt đắc ý, thừa dịp tầm mắt Hoằng Lịch còn bị hoa mưa thu hút, thân thể khẽ dựa vào ghế, thấp giọng nói với Chi Lan phía sau: "Đến lúc đó, đài diễn múa sẽ được dựng chỗ này!"

Chi Lan xoay người nói nhỏ: "Nương nương, có phải quá gần rồi không?"

Tuệ quý phi: "Ngươi sợ cái gì? Cũng không phải bảo ngươi múa. Cứ dựng ở đó!"

Chi Lan: "Vâng!"

Chi Lan quay đầu căn dặn thái giám, "Ngày mai bảo phủ Nội vụ điều thêm nghệ nhân."

Thái giám: "Dạ!"

Lúc nói chuyện, có một nghệ nhân lên đài, dáng người nhỏ bé, kỹ nghệ cũng không tinh xảo lắm, dù đã nỗ lực bắt chước ông lão, nhưng động tác tay có chút cứng ngắc, mất tự nhiên... Giống như bị thương.

Hoằng Lịch chăm chú ngắm hoa mưa, Tuệ quý phi bận sai bảo hạ nhân, chỉ có Nhàn phi chú ý đối phương, nhưng ánh mắt lóe lên rồi quay mặt chỗ khác, giả bộ như không trông thấy.

Người đó vô thanh vô tức tiếp cận Tuệ quý phi, bỗng nhiên giơ cao tay lên, bóp cuống họng la lên: "Nương nương!"

"Hả?" Tuệ quý phi quay đầu, đã thấy nước thép bay ra khỏi muôi hướng lên trời, giội xuống chính bản thân mình, lập tức kinh hãi quát to một tiếng, hai tay che lại khuôn mặt.

Âm thanh hoảng sợ vang lên tứ phía, Hoằng Lịch đứng cách Tuệ quý phi một khoảng, vốn là không bị ảnh hưởng, nhưng hắn vẫn chạy tới chỗ

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi: "Quý phi!"

Nước thép và tia lửa suýt nữa rơi trên người hắn, Nhàn phi đột nhiên ôm lại: "Hoàng thượng cẩn thận!"

Tia lửa chạm lưng Nhàn phi, nàng hét to thảm thiết, nhào vào trong ngực Hoằng Lịch, đau đến toàn thân phát run. Hoằng Lịch biến sắc nói: "Nhàn phi! Người đâu, mau tới đây!"

Một nhóm thị vệ vội vàng chạy tới, dẫn đầu đúng là Phó Hằng. Hắn xoay chuyển ánh mắt, lập tức nhận thấy chỗ kỳ quặc.

Trong số đám thợ, một tên nghệ nhân thấp bé đang có ý định trốn khỏi hiện trường!

"Đứng lại!" Phó Hằng hô to một tiếng.

Phó Hằng rượt theo đối phương, nào ngờ lão nghệ nhân lặng lẽ ra dấu tay, đám thợ còn lại hiểu ý, ngay sau đó, càng lúc càng có nhiều nước thép giội lên tường thành, mưa kim tung toé ngập trời, tia sáng cực mạnh rọi thẳng vào mắt mọi người. Vốn dĩ Phó Hằng thiếu chút nữa đã bắt được tên đó, lại bị ánh sáng kích thích gây mù choáng váng, chờ mở mắt ra lần nữa, bóng dáng tên thợ đã biến mất.

Phó Hằng giận không kìm được, vung kiếm đánh bay muôi sắt trong tay ông lão: "Tất cả dừng tay!"

Muôi sắt liền rơi xuống đất, đám thợ nhao nhao ngừng động tác, lão nghệ nhân cũng thế. Lão cúi đầu đứng trang nghiêm, bộ dáng thập phần hiền lành ngoan ngoãn, chỉ khi liếc mắt nhìn qua Tuệ quý phi đang nằm trên đất thống khổ kêu rên, đuôi mắt mới toát ra một tia căm hận thấu xương.

https://thuviensach.vn

"Hộc, hộc --" Trên lối hành lang trong cung, một nghệ nhân nhỏ con đầu đội mũ dính tro đang thở dốc chạy trốn, sau lưng truy binh càng ngày càng gần, bỗng một cánh tay từ khúc rẽ vươn ra kéo nàng lại.

Lực mạnh khiến mũ rơi xuống đất, lộ ra gương mặt Ngụy Anh Lạc hơi tái nhợt.

"Suỵt." Viên Xuân Vọng ôm nàng vào lòng, một tay bụm chặt miệng nàng.

Ngụy Anh Lạc ban đầu giãy giụa không ngừng, nghe thấy thanh âm của hắn, lúc này mới đứng im bất động.

Tiếng bước chân của truy binh gấp rút vượt qua người bọn họ, dần dần chạy xa.

Không đợi Ngụy Anh Lạc thở phào nhẹ nhõm, Viên Xuân Vọng đã lôi nàng nói: "Đi."

Hai người vừa mới chạy ra đường hành lang, tiếng bước chân dày đặc vọt tới góc khuất ngay chỗ họ vừa núp. Phó Hằng vòng qua cây cột, khom lưng nhặt chóp mũ dính tro nằm trên đất, sau đó từ từ ngẩng mặt nhìn phương hướng hai người đào tẩu, lạnh lùng hạ lệnh: "Suýt nữa bị hắn lừa qua mặt rồi. Đuổi theo!"

Đoàn người tuân lệnh đuổi theo. Vì đường trong cung ngã rẽ rất nhiều, nên buộc phải chia tốp nhỏ ra tìm. Phó Hằng dẫn theo ba thị vệ chạy đến ngoài hẻm Vĩnh Hạng, chợt bước chân dừng lại, hô: "Đứng lại!"

Thanh âm bánh xe chuyển động chợt im bặt. Viên Xuân Vọng phụ đẩy xe phân quay mặt lại, sắc mặt như thường: "Đại nhân, có chuyện gì vậy?"

Phó Hằng tới gần, hạ mắt xuống xe chở phân: "Mở ra!"

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng kinh ngạc nhìn hắn: "Đây là xe chở phân mà!"

Phó Hằng hừ lạnh một tiếng, bên hông rút ra bội kiếm, vung lên chém một nhát, nắp xe phân liền rơi xuống, hắn lạnh giọng ra lệnh: "Kiểm tra!"

Thị vệ tiến lên kiểm tra, lắc đầu: "Không có."

Không có gì bên trong xe phân cả. Biểu cảm Viên Xuân Vọng thoạt nhìn cực kỳ vô tội, nhưng chẳng biết tại sao, Phó Hằng càng thấy hắn càng không thuận mắt. Bỗng nhiên Phó Hằng đảo mắt, để ý một bóng đen trốn trốn tránh tránh gần đó, lập tức vứt bỏ Viên Xuân Vọng, sải bước phi đến chỗ đối phương, sợ đối phương lại chạy thoát lần nữa, cho nên tay siết rất chặt.

"Ối!" Một giọng nữ quen thuộc kêu lên. Ngụy Anh Lạc quay đầu, sắc mặt nhuốm đầy giận dữ, "Ngài làm gì vậy?"

"... Là cô à!" Phó Hằng ngây người, bất tri bất giác buông lỏng tay, ngữ khí trở nên nhu hòa ba phần, "Trong cung có thích khách, ta đang ráo riết truy lùng hắn!"

Tay Anh Lạc hươ hươ chổi cọ: "Thích khách sẽ trốn trong cung cọ rửa thùng xí sao?"

"Thực xin lỗi, đây là chức trách của ta." Phó Hằng áy náy khó xử nhìn nàng, quay đầu lại hỏi, "Các ngươi lục soát xong chưa?"

Thị vệ khám xét đơn giản một chút, trả lời ngay: "Không có!"

Phó Hằng nhẹ nhàng thở ra: "Anh Lạc cô nương, quấy rầy rồi!"

Dõi mắt nhìn hắn vội vàng rời đi, Anh Lạc thở dài một hơi, ném chổi cọ định về phòng.

"Đứng lại." Một thanh âm mát lạnh vang lên sau lưng nàng.

https://thuviensach.vn

"Khụ khụ khụ!" Ngụy Anh Lạc cố tình ho khan vài tiếng, xoay người nói, "Ta bệnh nặng còn chưa khỏi, có gì ngày mai hẵng nói..."

"Bệnh nặng?" Viên Xuân Vọng cười lạnh một tiếng, cật lực nắm chặt tay Ngụy Anh Lạc, vén tay áo nàng lên, "Ta thấy là bị thương nặng mới đúng!"

Dưới ánh trăng, cánh tay Ngụy Anh Lạc nhuộm màu đỏ tươi, máu thịt nhầy nhụa, hiển nhiên là vết thương còn mới.

Ngụy Anh Lạc bị đau la lên: "Huynh làm gì thế?"

"Nói cho ta biết!" Viên Xuân Vọng tiến gần một bước, ánh mắt sáng rực, "Vết thương này từ đâu mà có?"

Anh Lạc dùng sức rút tay về, có chút mất tự nhiên nói: "Ngày thường làm việc bị thương..."

"À." Viên Xuân Vọng cười lạnh một tiếng, "Tuyệt kỹ Vạn tử thiên hồng dễ gây bỏng cho người thực hiện. Thương tích trên tay cô đúng do nước thép mà ra."

"Không phải..." Ngụy Anh Lạc còn muốn nói dối, nhưng câu tiếp theo của đối phương đã cắt đứt ý định đó: "Lai Vượng nói toàn bộ với ta rồi."

Lai Vượng là tên của tiểu thợ được Ngụy Anh Lạc thay thế. Vì tập luyện Vạn tử thiên hồng mà đứa nhỏ này đã chịu tổn thương rất nặng. Vì muốn xả giận thay cho đứa nhỏ, cũng là vì tương lai chính nó, lão nghệ nhân mới đồng ý cho Ngụy Anh Lạc thay thế cháu bé lên đài, cho Tuệ quý phi một bài học.

Nghe thấy tên đó, Ngụy Anh Lạc biết hắn nắm rõ mọi chuyện rồi, lập tức ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

"Để giải oan cho những nghệ nhân đã chết?" Viên Xuân Vọng nhìn nàng chằm chằm, "Hay vẫn là vì... Hoàng hậu?"

Ngụy Anh Lạc chợt ngẩng đầu liếc hắn, lại nhanh chóng cúi đầu.

Viên Xuân Vọng lập tức hiểu rõ, tiếng cười càng lạnh hơn, mang theo một tia trào phúng, cùng với một tia không rõ tâm tình: "Chỉ vì ân tình bé nhỏ như thế, cô đã không tiếc đánh cược cả tính mạng mình, thật là ngu ngốc!"

Tay phải của hắn xoa nhẹ gương mặt Ngụy Anh Lạc. Cũng không biết có phải ảo giác nàng không, ngón tay hắn vĩnh viễn lạnh lẽo như rắn, tối nay lại nhiễm hơi ấm nhàn nhạt.

"... Ta cũng đối với cô rất tốt." Viên Xuân Vọng rũ mắt nhìn nàng, hạ giọng tựa như nỉ non, "Nếu ta gặp rủi ro, cô cũng sẽ vì ta... đánh cược mạng sống của mình sao?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Kim trấp

Bên trong Trữ Tú cung, các cung nữ ra ra vào vào, đưa vào một chậu nước sạch, lại hóa thành một chậu máu loãng đưa ra.

Tuệ quý phi nằm sấp trên giường, tấm lưng vốn dĩ trơn bóng như ngọc, bây giờ lồi lõm như bùn đất sau mưa, máu tươi như nảy mầm không ngừng dài ra.

"Đau, đau quá..." Tuệ quý phi sờ soạng lưng mình, "Ngứa, ngứa quá..."

"Nương nương, người không thể chạm vào!" Chi Lan đứng một bên, mồ hôi vã như tắm, "Tuyệt đối đừng chạm vào... A, Diệp đại phu, Diệp đại phu cuối cùng đã đến!"

Hiện giờ, vị danh y Giang Nam đã thành thượng khách của Hoằng Lịch, thanh danh cao hơn thái y một đầu. Diệp Thiên Sĩ lưng đeo hòm thuốc, vội vàng tới gần.

Sau một hồi khám lưng Tuệ quý phi, hắn trở lại bẩm báo Hoằng Lịch đã cùng theo đến đây: "Hoàng thượng, vết bỏng nghiêm trọng như vậy phải nhanh bôi thuốc chườm lạnh, nhưng Tuệ quý phi hỏi suốt có lưu lại sẹo không, nếu để lại sẹo, người không chấp nhận trị liệu."

"Hồ đồ!" Hoằng Lịch cau mày nói, "Giữ Quý phi lại, lập tức bôi thuốc!"

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi nghe xong, lập tức thét to: "Đừng mà, thiếp không muốn có sẹo, thiếp không thể có sẹo đâu Hoàng thượng! Thiếp không thể có sẹo!"

Vài cung nữ tiến lên đè cô ta, Tuệ quý phi như cá trên thớt liều chết giẵng co, trong miệng liên tục phát ra tiếng kêu rên, đợi đến khi Diệp Thiên Sĩ bôi thuốc trên lưng, tiếng kêu càng thảm thiết đáng thương.

"Mùi này..." Diệp Thiên Sĩ dùng mũi hít hà, bỗng nhiên dừng việc bôi thuốc, kinh hãi thốt lên: "Không hay rồi!"

Hoằng Lịch vội hỏi: "Chuyện gì?"

Vẻ mặt Diệp Thiên Sĩ như đưa đám: "Hoàng thượng, mùi này không đúng, chỉ sợ đây không phải nước thép, mà là kim trấp!"

Đương nhiên Hoằng Lịch hiểu được kim trấp là gì. Nói dễ hiểu chính là nước phân. Khi hai quân giao chiến, thỉnh thoảng sẽ dùng nước sôi đẩy lùi quân địch, bỏ cả nước phân vào đó, vết thương của quân địch sẽ nhiễm trùng rất nặng, vô cùng khó lành.

Ban đầu, Tuệ quý phi đau đến mức trước mắt hóa thành màu đen, nghe xong lời này, rút cuộc chịu không nổi nữa, hai mắt nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh.

Chờ cô ta tỉnh lại lần nữa, bên cạnh đã không còn bóng dáng Hoằng Lịch, chỉ có Diệp Thiên Sĩ vẫn vì mình băng bó vết thương.

Tuệ quý phi hận không thể biến mọi chuyện vừa qua chỉ là một giấc mộng, thế nhưng vết thương trên lưng luôn đau đớn âm ĩ, nhắc nhở bản thân hết thảy đều là sự thật, vùng lưng bị trọng thương nặng nề, miệng vết thương bị người giội cho kim trấp dơ bẩn tột cùng. Tuệ quý phi run rẩy bờ môi hỏi: "Thế nào? Vết thương liền miệng chưa?"

https://thuviensach.vn

"Chuyện này..." Diệp Thiên Sĩ thầm nghĩ không có khả năng, nhưng ngoài miệng lại an ủi, "Quý phi nương nương, vốn dĩ vết thương ngoài da không lớn, nếu tịnh tâm nghỉ dưỡng nửa năm thì sẽ dần khỏi hẳn, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Cả người Tuệ quý phi ngọ nguậy, sắc mặt dữ tợn trừng lại hắn, "Bản cung mặc kệ, ngươi chịu trách nhiệm điều trị cho bản cung, nhất định phải chữa cho lành, chút xíu vết sẹo cũng không được lưu lại, biết chưa?"

"Chuyện này... Thần cố gắng hết sức..."

Dù Diệp Thiên Sĩ đã tận lực, nhưng nửa tháng trôi qua, Tuệ quý phi vẫn không có chút chuyển biến tốt đẹp nào.

"Phế vật, đồ phế vật ăn hại! Ngươi nói dùng nước muối loãng khử độc tiêu viêm, còn phải đâm vỡ bọng nước, bản cung đều thuận theo hết! Từng nhát chọc thủng bọng nước đó, ngươi có biết đau rát đến dường nào không? Hả?" Tuệ quý phi tóc tai bù xù ngồi trên giường, mỹ nhân Mẫu Đơn diễm lệ của ngày xưa giờ đây giống như ác quỷ đòi nợ, "Tại sao vết thương còn chưa đóng vảy? Tại sao vẫn không thấy dấu hiệu nào khả quan hơn chứ? Nói đi! Diệp Thiên Sĩ!"

"Thần thật sự đã dốc hết sức mình!" Trên trán Diệp Thiên Sĩ hiện một mảng bầm tím, do bị Tuệ quý phi ném gối sứ mà thành. Hắn cực chẳng đã mới nói, "Nhưng trong nước thép có pha kim trấp! Kim trấp dơ bẩn khiến vết thương nhiễm trùng. Thần, thần đã cố hết sức!"

Tuệ quý phi lại muốn tìm đồ ném hắn, thứ gì ném được đều đã bị cô ta ném sạch, cuối cùng hết đồ đành hét lên cuồng loạn: "Cút! Cút ra ngoài! Bản cung không muốn thấy thứ nô tài vô dụng như các ngươi nữa!"

Diệp Thiên Sĩ vội la lên: "Nương nương, tuyệt đối không thể tức giận! Không thể tức giận! Nương nương, nương nương làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Cơ thể Tuệ quý phi lắc lư, mềm oặt nằm ngất trên giường.

Diệp Thiên Sĩ quá sợ hãi, xông lên kiểm tra Tuệ quý phi một lát, sau đó thở dài: "Vết thương bị lở loét, đôi lúc còn ra nước vàng, phát sốt ho khan, mạch đập yếu ớt. Thần trị không nổi! Thần trị không nổi nữa!"

Nói xong liền muốn thu dọn hòm thuốc rời đi, Chi Lan sợ hãi, dùng sức ngăn cản hắn: "Đừng, xin ngài đừng đi! Ngài là thần y mà, có thể cứu người chết sống lại, sao ngài không thể chữa được chứ?"

Diệp Thiên Sĩ: "Nhiều thì một tháng, ít thì mười ngày, nương nương sẽ chết do vết thương toàn thân nứt toạc. Ai, thứ cho ta bất lực."

Nói xong, hắn né tránh tay Chi Lan, bước nhanh rời đi.

Chi Lan đuổi theo phía sau Diệp Thiên Sĩ: "Diệp thái y! Diệp thái y!"

Sau khi Chi Lan rời đi, không lâu sau, Tuệ quý phi chậm rãi tỉnh lại, chẳng qua vẫn còn chút mơ màng hỗn loạn, mắt mở không ra: "Chi Lan, nước..."

Một chén nước được đưa tới bên môi, Tuệ quý phi uống hai hớp, cảm thấy nước có chút nguội, đang muốn vả miệng mắng đối phương vài câu, nhưng khi mở mắt lại ngạc nhiên sửng sốt: "Sao ngươi lại ở đây?"

Không phải Chi Lan đang cầm chén nước, cũng không phải cung nữ của Trữ Tú cung, mà là một người không ngờ tới -- Nhàn phi.

Nhàn phi mỉm cười: "Sao kinh ngạc quá vậy? Quý phi không muốn nhìn thấy thần thiếp sao?"

Tuệ quý phi hừ lạnh: "Chi Lan! Chi Lan! Mọi người đi đâu cả rồi?"

Nhàn phi: "Vết thương của Quý phi lâu ngày không khỏi, nên kiềm chế tính tình, an tâm nghỉ dưỡng, sao lại nóng nảy thế chứ?"

https://thuviensach.vn

Tuệ quý phi cười lạnh: "Ô Lạt Na Lạp Thục Thận, ngươi yên tâm đi, bản cung nhất định sẽ khỏe lại, tuyệt đối không để ngươi cười nhạo đâu!"

Nhàn phi: "Hiện giờ sau lưng người đều là thịt thối đỏ tươi một mảng. Cho dù sau này có khỏi hẳn, cũng sẽ lưu lại vết sẹo đen đúa. Quý phi nương nương, kia chính là nước nung thép sôi sùng sục đó!"

Tuệ quý phi giơ tay muốn tát đối phương, nhưng không ngờ Nhàn phi lại vượt lên trước một bước, một phát túm được tóc Tuệ quý phi, dùng sức kéo người đến trước gương đồng, âm thanh lạnh lùng nói: "Cao Ninh Hinh, ngươi nhìn lại bộ dạng mình bây giờ đi!"

Từ lúc bị thương, Tuệ quý phi đã lâu không soi gương rồi, hiện tại nằm úp sấp trước gương, ánh mắt không hề ngắm nghía bản thân, mà vẫn bất di bất dịch nhìn trừng trừng Nhàn phi, ánh mắt tràn ngập căm hận.

Nhàn phi thản nhiên cười nói: "Sao cứ nhìn ta chằm chằm vậy? Chẳng phải ngươi suốt ngày ỷ vào dung mạo xinh đẹp mà xem thường hậu cung sao? Về sau thì khác rồi, ngươi chỉ có thể sống dựa vào ân sủng của Cao gia, sống dựa vào thương hại của Hoàng thượng!"

Tuệ quý phi đột nhiên bừng tỉnh: "... Là ngươi!"

"Nói đúng hơn thì không chỉ có ta." Nhàn phi ôn nhu cười nói, "Có người lợi dụng Vạn tử thiên hồng để gây bỏng ngươi, hủy hoại da thịt của ngươi, giáng ngươi một cú đả kích nặng nề. Nhưng người này quá nhân từ mà nương tay, lại không nhắm vào gương mặt này của ngươi, càng không thừa dịp đoạt luôn tính mạng ngươi, ta đương nhiên phải giúp một tay rồi!"

Tuệ quý phi trợn to mắt: "Kim trấp..."

Nhàn phi khoái chí cười to, không còn che giấu nữa, nói ra toàn bộ chân tướng: "Đúng vậy, hoa tươi dù có đẹp đẽ tới đâu cũng cần bón phân

https://thuviensach.vn

chăm sóc, vì vậy, ta đã pha thêm nước phân vào nước thép, để bón cho đóa hoa Mẫu Đơn sắc nước hương trời là ngươi đây!"

Nhìn thấy bộ dạng Nhàn phi kiêu ngạo tàn độc, Tuệ quý phi hận đến toàn thân phát run: "Ngươi không sợ ta nói hết thảy cho Hoàng thượng biết sao?"

"Ngươi nghĩ xem Hoàng thượng sẽ tin ngươi, hay sẽ tin ta?" Nhàn phi cười nói, "Phải biết rằng, ta là công thần cứu Hoàng thượng. Nếu ngươi vu cáo bản cung, Hoàng thượng nhất định sẽ ghét bỏ ngươi triệt để. Nếu không tin, ngươi có thể thử xem. Nhưng mà... ngươi còn thời gian không?"

Nói xong, Nhàn phi buông ngón tay, Tuệ quý phi giống như một túi vải rách bỏ đi, bị Nhàn phi tiện tay vứt trên đất, sau đó nghênh ngang rời đi.

"Hoàng thượng sẽ không tin ngươi đâu..." Tuệ quý phi giống như chó nhà có tang (*) mà réo lên sau lưng Nhàn phi, "Hoàng thượng sẽ không tin ngươi đâu!"

(*) dùng để ví von người không nơi nương thân nương tựa

Quả thật như thế sao?

Nhàn phi ngoái đầu nhìn lại cười cười.

Nước điện gió lùa hương mai tới, trăng sáng vằng vặc lén nhìn người (**). Ban đêm, Hoằng Lịch ghé qua Thừa Càn cung thăm Nhàn phi.

(**) Nguyên văn là "Thuỷ điện phong lai ám hương mãn, nhất điểm minh nguyệt khuy nhân", trích từ bài thơ "Động tiên ca" của tác giả Tô Thức

Dưới ánh nến, Hoằng Lịch lột xiêm y trên người nàng, lộ ra một nửa bả vai phải bị bỏng, mặc dù đã được thoa thuốc nhưng vẫn lưu lại sẹo,

https://thuviensach.vn

nhưng vết sẹo đã mờ nhạt hơn, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa sẽ khỏi.

Hoằng Lịch có chút đau lòng vuốt ve vết thương, hỏi: "Cùng là bị bỏng, Tuệ quý phi như hận không thể để khắp thiên hạ nghe thấy, còn nàng lại không nói tiếng nào, thật không đau sao?"

Nhàn phi mỉm cười: "Đau. Thần thiếp cũng là người có da có thịt, sao không đau được chứ? Nhưng thần thiếp vừa nghĩ Hoàng thượng không bị thương thế này, trong lòng cảm thấy được an ủi, đau đến mấy cũng không để tâm nữa."

Hoằng Lịch ngẩn người, càng nhìn đôi mắt của nàng càng thêm thương yêu. Đúng lúc này, một cung nữ từ bên ngoài bưng thuốc mỡ vào, Hoằng Lịch tiện tay tiếp nhận, nói: "Trẫm thay nàng bôi thuốc."

Nhàn phi thẹn thùng dè dặt đáp. Hai người cùng ngồi liền kề nhau như đôi vợ chồng mới cưới, nến đỏ bên cạnh cháy rực, từng chút chiếu sáng đến bình minh.

Ngắm một bên mặt nàng nhu hòa, Hoằng Lịch bất giác gọi nhũ danh đối phương: "Thục Thận -- "

"Hoàng thượng." Nhàn phi càng cúi đầu thấp hơn, gương mặt giống như bị ánh nến nhuộm đỏ, "Đã nhiều năm rồi người không gọi thần thiếp như vậy."

Hoằng Lịch trìu mến ôm nàng vào lòng: "Trẫm luôn thờ ơ với nàng, nhưng vào lúc nguy hiểm nhất, nàng lại là người đầu tiên xông lên bảo vệ trẫm. Nhưng rõ ràng nàng biết, trẫm có khả năng tự bảo vệ mình, không cần nàng đánh cược mạng sống, hy sinh bản thân."

"Đúng, thần thiếp biết Hoàng thượng có thể tự bảo vệ mình." Nhàn phi tựa vào ngực hắn, nhẹ nhàng nói, "Nhưng tình hình khi đó, thần thiếp vốn

https://thuviensach.vn

không nghĩ nhiều như vậy. Sau này, thần thiếp nhất định sẽ nhớ kỹ, trước tiên bảo vệ bản thân thật tốt, không để Hoàng thượng lo lắng."

Hoằng Lịch thở dài một tiếng, cúi đầu hôn lên tóc nàng.

Vì thế không nhìn thấy, khóe miệng Nhàn phi vẽ ra đường cong lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tâm nguyện cuối cùng

Bên Thừa Càn cung nến đỏ cháy rực, đối lập với Trữ Tú cung thắp sáng nến trắng.

Kết hợp với bầu không khí ảm đạm nơi đây, khiến người ta có cảm giác như tiến vào linh đường.

"Chi Lan." Tuệ quý phi ngồi ở trên giường, cả người mặc bộ váy trắng, tóc dài buông xõa đến lưng, ngữ khí đặc biệt tỉnh táo, "Múc nước. Bản cung muốn tắm rửa thay đồ."

"Nương nương..." Chi Lan vừa kinh sợ vừa khép nép nhìn cô ta, sợ đối phương điên rồi, cẩn thận từng li từng tí nói, "Người đừng lo lắng, tất cả sẽ ổn thôi."

"Nếu Diệp Thiên Sĩ không chữa được bản cung, những người khác càng không chữa được bản cung. Coi như có trị khỏi đi nữa, thì khắp người cũng chẳng chịt vết sẹo." Tuệ quý phi chậm rãi quay đầu nhìn Chi Lan, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra ý nghĩ tàn nhẫn 'thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành', "Nhanh chuẩn bị đi, bản cung không còn nhiều thời gian nữa."

Múc nước không khó, cái khó chính là tắm gội vùng bị thương. Tuy Chi Lan đã cố né đi vết thương Tuệ quý phi, nhưng thương thế trên lưng lớn như vậy, khó tránh khỏi bị dính vào chút nước, đau đến mức mồ hôi tuôn đầy trán, sắc mặt trắng bệch. Đến khi tắm rửa xong xuôi thì người đã đi nửa cái mạng, như người chết nằm dài trước gương đồng.

https://thuviensach.vn

Chi Lan đứng một bên chải đầu, một bên rơi nước mắt: "Nương nương, hay là thôi đi, thân thể quan trọng hơn. Chờ đến lúc người bình phục khỏe mạnh, đối phó với tiện nhân Nhàn phi kia cũng không muộn."

"Không được... Thời gian bản cung có hạn, không thể lãng phí với cô ta nữa." Tuệ quý phi từ từ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bản thân tái nhợt tiều tụy trong gương, tay run run mở ra hộp trang điểm, đầu ngón tay vẽ ra chút son đỏ, chậm rãi bôi lên môi chính mình, "Đi đi... Đi mời Hoàng thượng đến."

Đôi mắt Chi Lan chứa dòng lệ nóng, cắn răng chạy thẳng đến Dưỡng Tâm điện, lại được thông báo tối nay Hoàng thượng qua đêm ở Thừa Càn cung, vì thế lại vòng một đường chạy nhanh đến đó. Nghĩ đến hiện giờ Trữ Tú cung chỉ còn Tuệ quý phi với chút hơi tàn, còn Nhàn phi trước mắt thụ sủng hoàng ân sâu sắc, trong mắt Chi Lan ngập tràn thù hận, suýt nữa lật tẩy mặt thật cô ta ngay tại chỗ.

Nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

Trông thấy cánh tay kia đang ôm ngang người Nhàn phi... Dù có nói thật, đối phương sẽ tin sao?

"Hoàng thượng." Chi Lan hướng chủ nhân cánh tay kia quỳ xuống, nức nở nói, "Quý phi nương nương muốn gặp người. Người nói muốn gặp Hoàng thượng lần cuối!"

Hoằng Lịch sửng sốt: "Chẳng phải Quý phi đang dưỡng bệnh ở Trữ Tú cung sao? Cái gì mà gặp mặt lần cuối?"

Chi Lan nghe xong càng thêm nghẹn ngào: "Hoàng thượng, Diệp Thiên Sĩ nói, Quý phi nương nương vô phương cứu chữa rồi. Quý phi, người..."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch biến sắc, không đợi Chi Lan nói xong đã vội ngồi bật dậy, bước nhanh hướng ra ngoài cửa.

Phía sau Nhàn phi há to miệng, cuối cùng vẫn không gọi hắn lại, thần sắc phức tạp đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Hoằng Lịch vội vàng đi đến Trữ Tú cung. Nội cung bên trong yên tĩnh, một đám cung nữ thái giám thường ngày hầu hạ hai bên trái phải sớm đã bị Tuệ quý phi đuổi đi.

Đẩy cửa vào, Tuệ quý phi một thân váy trắng đang ngồi ngay ngắn dưới ánh nến, khuôn mặt dặm nhiều son phấn, phẩm đen kẻ mày thon dài, tô môi đỏ thắm như chu sa, tựa như nghệ sĩ hí kịch trên sân khấu, trang hoàn chờ quân duyệt, chậm rãi ngẩng đầu lên: "Hoàng thượng, người đã đến rồi."

Hoằng Lịch tiến lên vài bước, đưa tay đỡ nàng: "Quý phi, nàng không nghỉ ngơi cho tốt, hiện giờ lại muốn ầm ĩ gì đây?"

Tuệ quý phi nhẹ nhàng đẩy hắn: "Thần thiếp tự biết thời giờ không còn nhiều, cho nên muốn múa một điệu cuối cùng cho Hoàng thượng, hy vọng một ngày thần thiếp không còn, Hoàng thượng vẫn sẽ nhớ kỹ dáng vẻ thần thiếp giờ phút này, vĩnh viễn không quên."

Hoằng Lịch thất thần: "Quý phi..."

Tuệ quý phi ngẩng đầu nhìn hắn, chợt nở nụ cười dịu dàng, lột tả không hết vẻ yêu kiều, âm thanh vô cùng êm ái thê lương: "Có lẽ, thần thiếp vẫn luôn đắm chìm trong vở kịch của chính mình mà chưa từng hồi tỉnh. Hoàng thượng, hãy cho phép thần thiếp tùy hứng một lần này đi."

Nói xong, Tuệ quý phi uyển chuyển đứng dậy, mạnh mẽ chống đỡ nhảy múa vì Hoằng Lịch.

https://thuviensach.vn

Như người cá lên bờ, như tiên hạc gãy cánh, mỗi một bước đều máu chảy đầm đìa, mỗi một lần khom lưng đều đau nhức thấu xương, dốc hết toàn lực đau đến sắp chết, nhưng điệu múa của nàng vẫn đánh bại tất cả. Vẻ đẹp bi thương đó khiến Hoằng Lịch từ đầu tới cuối chưa bao giờ rời mắt, như phàm nhân bị người cá u mê, như tăng nhân bị yêu hạc mị hoặc.

Đến khi điệu múa kết thúc, Hoằng Lịch mới phát hiện, áo trắng trên người nàng sớm đã ướt đẫm máu tươi.

"Ninh Hinh Nhi!" Hoằng Lịch vội vã tiến lên ôm lấy nàng, xúc động nói "Nàng hãy nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho khoẻ. Sau này trẫm sẽ đối tốt với nàng hơn, chúng ta hãy quên hết chuyện không vui được không?"

Tuệ quý phi nằm trong lồng ngực hắn thở gấp một lát, sau đó dần ngẩng khuôn mặt ướt nhẹp mồ hôi, giơ tay vuốt ve gò má Hoằng Lịch: "Không, Hoàng thượng, quá muộn rồi. Ninh Hinh Nhi đợi không kịp nữa rồi. Người ta thường nói, con người trước khi chết thường nói lời thật lòng, Ninh Hinh Nhi có một việc muốn cầu xin người!"

Hoằng Lịch đau lòng vô cùng: "Trẫm nhất định sẽ giúp nàng tìm ra hung thủ!"

Tuệ quý phi lắc đầu: "Chuyện đó không còn quan trọng với thần thiếp nữa..."

Hoằng Lịch: "Vậy nàng muốn cái gì?"

Giờ khắc này, chỉ sợ nếu Tuệ quý phi muốn ngồi lên phượng vị Hoàng hậu, Hoằng Lịch cũng sẽ xem xét một chút, mà không phải dứt khoát bác bỏ như xưa, quát lớn cô ta đừng si tâm vọng tưởng.

Nhưng Tuệ quý phi buồn bã cất lời: "Thần thiếp biết rõ, tuy Hoàng thượng làm chủ cả thiên hạ, nhưng không thể tùy tiện can thiệp chuyện nhà thần tử, nên thần thiếp chưa bao giờ cầu xin người điều gì... Trước đây,

https://thuviensach.vn

thần thiếp còn mơ mộng hão huyền có một ngày sẽ trở thành Hoàng hậu, có thể danh chính ngôn thuận truy phong và hậu táng cho mẫu thân! Thiếp muốn toàn tộc Cao thị phải để tang bà, dập đầu nhận lỗi với bà ấy! Nhưng mộng vẫn mãi chỉ là mộng! Hôm nay, thần thiếp chỉ đành mặt dày khẩn cầu Hoàng thượng, đồng ý cho mẫu thân của thiếp được làm lễ an táng, để hồn phách bà không phải phiêu dạt tứ phương, không chốn dung thân!"

Hoằng Lịch trầm mặc một lát, sau đó kiên định nói: "Được, trẫm đáp ứng nàng!"

Hốc mắt Tuệ quý phi vương giọt lệ, thở phào vì đạt được tâm nguyện: "Phụ thân ở ngoài xa ngàn dặm, nên thần thiếp muốn gặp mặt hai muội muội. Xin Hoàng thượng khai ân, cho phép các muội ấy vào cung!"

Hoằng Lịch: "Trẫm lập tức hạ chỉ, triệu người Cao gia vào cung!"

Thánh chỉ được đưa đến Cao gia, không đợi đến hừng đông, xe ngựa đã tức tốc chạy một mạch tới cửa cung. Đến lúc cửa vừa mở, Mã thị liền dẫn hai con gái như hoa như ngọc bước xuống xe, được thái giám đi trước dẫn đường đến Trữ Tú cung.

"Nương (*)." Đại tiểu thư Cao gia Cao Ninh Tú lặng lẽ hỏi mẫu thân, "Nghe nói đại ca cũng muốn đi theo, nhưng bị đại tỷ cự tuyệt, tại sao vậy?"

(*) Cách xưng hô gọi mẹ

Cao Hằng và Tuệ quý phi là đôi huynh muội cùng một thân mẫu sinh ra, từ nhỏ đến lớn đã sống nương tựa vào nhau, cảm tình đương nhiên không thể nào so với dị mẫu muội muội (**) như bọn họ. Nghe nói Tuệ quý phi bệnh nặng, Cao Hằng suýt nữa suốt đêm lặn lội vào cung, nhưng bị thái giám truyền lời từ chối, nói rằng Quý phi nương nương chỉ muốn gặp mặt hai muội muội.

(**) Mẹ kế và em gái (con của mẹ kế)

https://thuviensach.vn

"Còn có thể vì sao chứ?" Mã thị cười một tiếng, "Ân sủng Cao gia không thể đứt. Đại tỷ của con muốn tìm người thay thế mình, tất nhiên không thể tìm một nam nhân như nó..."

Rất nhanh đã đến Trữ Tú cung. Chi Lan sớm đã đứng chờ ngoài cửa, trông thấy ba người bọn họ, lúc này mới nghiêng người nhường lối: "Hai vị tiểu thư, Quý phi nương nương đang chờ hai người tiến vào."

Mã thị cũng muốn đi vào theo, nhưng bị Chi Lan bất động thanh sắc ngăn cản, không còn cách nào, đành phải dặn dò vài câu với hai con, sau đó đưa mắt dõi theo bóng lưng bọn chúng.

Hai bên cửa gỗ chạm khắc hoa văn mở ra, đập vào mắt là một bàn vuông rượu thịt thịnh soạn ngon lành, cộng thêm tuyệt sắc giai nhân bên cạnh.

"Các muội đã tới." Tuệ quý phi nhàn nhạt nói, trên đầu đội đại lạp sí (***) đính mẫu đơn cực diễm, hai bên tai đeo bông tai trái châu, bao quanh cánh tay là chuỗi hạt phỉ thúy, khoác lên người bộ phục trang bằng gấm thêu ngũ sắc, khí chất sang trọng, quý phái đẹp đẽ bức người. Nếu hỏi hiện tại có chỗ nào kém cạnh so với Tuệ quý phi của ngày xưa, thì đó chính là khí thế vô cùng ngạo mạn. Hiện giờ sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, cảm giác trông cô ta mỏng manh yếu đuối khiến người khác sinh lòng thương yêu da diết, vì vậy hoàn mỹ vô khuyết, tuyệt thế vô song.

(***) Một kiểu kỳ đầu (nôm na là kiểu vấn tóc) của phụ nữ quý tộc Mãn Thanh. Ai xem phim Hoàn Châu Cách Cách thì sẽ rõ. Bonus thêm, kiểu này chỉ thông dụng ở cuối thời nhà Thanh, vì phim đi sát lịch sử nên kiểu vấn tóc trong phim khác với mô tả trong truyện các bạn nhé

Ngay cả hai nữ tử cũng bị sắc đẹp của Tuệ quý phi làm cho loá mắt, mất cả buổi mới khôi phục tinh thần.

https://thuviensach.vn

Cao Ninh Hương hiếu kỳ: "Đại tỷ, không phải tỷ bị bệnh nặng sao? Sao một chút cũng nhìn không ra?"

Cao Ninh Tú vội dùng sức giật ngược cô ta: "Không được vô lễ, phải gọi Quý phi nương nương."

"Quý phi nương nương." Cao Ninh Hương lập tức sửa miệng, "Toàn bộ Tử Cấm Thành đều truyền tai nhau, nói người bị trọng thương, ốm đau không dậy nổi. Nhưng muội nhìn đi nhìn lại thấy vẫn như trước đây, xinh đẹp không gì sánh được."

Tuệ quý phi mỉm cười, ý bảo cô ta lại đây ngồi, sau đó tự mình rót một ly rượu.

"Hai vị muội muội, đúng là bản cung bị thương rất nặng." Tuệ quý phi lại rót cho Cao Ninh Tú một chén rượu, "Chỉ mặc bộ y phục này mà đã mất một canh giờ, còn hơi ngồi một chút cũng đã mướt đầy mồ hôi, toàn thân run rẩy."

Cao Ninh Hương kinh hãi: "Nương nương, thương thế thật nghiêm trọng vậy sao?"

Tuệ quý phi mỉm cười: "Mỗi lần bản cung hít thở mà tưởng như bị vật cứng đâm vào, đau nhức thấu xương. Mỗi một bước đi mà như đi trên đầu ngọn gió, máu tươi đầm đìa."

Cao Ninh Tú sầu lo nói: "Chúng ta đều là người một nhà, nương nương không cần sốt ruột mở tiệc chiêu đãi, có lời gì sau này hẵng nói."

Tuệ quý phi: "Thời gian bản cung có hạn nên không thể lãng phí. Hai muội chắc rất tò mò, không biết vì sao bản cung cho mời các muội vào đây."

Cao Ninh Hương: "Nương nói người là..."

https://thuviensach.vn

Cao Ninh Tú kéo lấy nàng: "Im ngay!"

Cao Ninh Hương nhanh mồm nhanh miệng: "Vốn đúng vậy mà. Chính miệng nương nói, ân sủng Cao gia không thể đứt. Nếu hiện giờ thân thể tỷ tỷ không tốt, phải chọn người mới để thay thế!"

Cao Ninh Tú trừng mắt liếc cô ta, trong lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cho dù chuyện người muốn thay thế có là sự thật đi chăng nữa, ngoài miệng cũng không nên nói huỵch toẹt như vậy. Tuệ quý phi là người ngang ngược càn rỡ cỡ nào chứ, chọc giận cô ta, kết cục sẽ biến chuyện có thể thành không thể...

Lặng lẽ giẫm chân muội muội không hề thức thời này, Cao Ninh Tú lòng đầy thấp thỏm nhìn qua Tuệ quý phi, đang nghĩ ngợi phải nên sửa sai như thế nào, không ngờ nghe thấy Tuệ quý phi thở dài một tiếng: "Mẫu thân nói rất đúng. Bản cung mắt thấy không ổn, đương nhiên muốn từ hai muội mà chọn ra một người thích hợp nhất, thay thế bản cung hầu hạ Hoàng thượng, kéo dài thể diện Cao gia!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Quý phi từ biệt quân vương

Nghe xong lời này, Cao Ninh Hương vui hớn hở ra mặt. Cao Ninh Tú so với muội muội thì mạnh mẽ hơn chút, ít nhất vẫn khống chế được cảm xúc, chỉ dám mừng thầm trong lòng, nhưng trên mặt lại giả bộ ra vẻ lo lắng: "Quý phi nương nương, trước mắt chuyện đó không cần vội, nghỉ ngơi tịnh dưỡng vẫn quan trọng hơn."

Tuệ quý phi nở nụ cười, nâng ly rượu lên: "Vì đang giữa tiết trời mùa hè, bản cung đã sai người hái nhị sen tươi mới, pha thêm nước lấy từ núi Ngọc Tuyền, công phu ủ lên men thành rượu sen. Hai vị muội muội nếm thử xem."

Hai người được Tuệ quý phi đối xử tốt, sao dám từ chối thịnh tình này, nên đồng loạt cầm ly rượu lên uống. Một người có tửu lượng kém như Cao Ninh Tú cũng một hơi cạn sạch, sau đó ho khan hai tiếng nói: "Quý phi nương nương, rượu này trong cung thật tinh khiết ngon miệng, ý vị sâu xa."

Tuệ quý phi liếc cô ta một cái: "Tam muội, bản cung vẫn luôn lạnh nhạt với hai người, muội không trách bản cung sao?"

Cao Ninh Tú: "Phụ thân từng nói, tuy trước giờ giữa tỷ muội chúng ta có lục đục xích mích, nhưng chung quy vẫn là người một nhà, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Quý phi nương nương nhất thời hiểu lầm mà trở nên xa cách, chẳng lẽ hiện giờ vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo sao?"

Tuệ quý phi như cười mà không cười: "Đúng vậy, bản cung vẫn chưa hiểu rõ! Thời triều nhà Đường, lúc Vũ Hậu còn bé thường bị dị mẫu (mẹ kế) và nhị huynh (con riêng) khi dễ, đến khi Vũ Hậu lên cầm quyền đã cách

https://thuviensach.vn

chức và giết chết nhị huynh! Huynh muội chúng ta bị ngược đãi kỳ thị, tổ phụ phát hiện đã trục xuất Lý gia, đến khi mẫu thân Mã thị của các ngươi vào cửa, liền biến thành âm thầm ức hiếp! Ta lâu năm không hoài thai được, chỉ vì mùa đông giá rét năm đó, Mã thị bức ta cầu phúc trong tuyết lạnh. Huynh trưởng cưới một người vợ chua ngoa, con đường làm quan gặp khó khăn trắc trở, cũng vì Mã thị ngấm ngầm gây trở ngại! Mà hai người các ngươi, tuổi còn nhỏ đã biết vu cáo huynh tỷ, vì muốn thương yêu chiều chuộng mà hãm hại chúng ta. Quên hết tất cả rồi sao?"

Hai người đồng loạt biến sắc. Cao Ninh Hương vừa muốn mở miệng, bất ngờ 'phụt' một tiếng, phun ra ngụm lớn máu đen.

"Muội muội, muội làm sao vậy?" Cao Ninh Tú chấn động, đang muốn vươn tay đỡ em mình, bỗng nhiên cổ họng ngòn ngọt, một luồng máu tươi tràn ra khỏi khóe miệng. Cô ta nâng tay xoa chùi, nhìn muội muội ngã nhào trên mặt đất, chợt quay đầu hướng về Tuệ quý phi, "Là chị! Chính chị hạ độc trong rượu! Vì sao? Chúng tôi là thân muội muội của chị mà!"

Tuệ quý phi khoái chí cười to, trăng sáng ở hai bên tai đang lắc lư theo tiếng cười vang đó: "Lão thất phu Cao Bân kia, bản cung đã sớm không để vào mắt! Nhưng nếu hai ngươi đắc thế, ca ca sẽ tái diễn tai họa của Vũ gia! Để bảo vệ huynh ấy, bảo vệ thân nhân duy nhất trên đời này, bản cung đã bỏ qua cơ hội báo thù, dành chút thời gian cuối cùng cho tỷ muội các ngươi, có phải cảm động lắm không? Ha ha ha ha ha!"

Cao Ninh Hương uống nhiều hơn người chị, ngoài ly Tuệ quý phi mời cô ta khi nãy, sau đó bản thân còn uống thêm vài ly, cho nên kịch độc phát tác mạnh nhất, đau quằn quại trên đất vài vòng rồi trợn mắt ngoẹo đầu. Cao Ninh Tú đè chặt bụng quặn thắt, một tay níu bàn đứng dậy.

"Cứu, cứu con... Nương!" Cao Ninh Tú chạy xiêu vẹo vài bước tới cửa, chưa kịp thoát ra ngoài đã hộc ngụm máu lớn, phun lên hoa văn khắc trên cửa, tựa như một đóa mẫu đơn đỏ chợt nở rộ.

https://thuviensach.vn

Mã thị đang uống trà ngoài điện, bỗng nhiên buông tách để xuống: "Tiếng gì vậy?"

Chi Lan dâng điểm tâm lên, bình tĩnh nói: "Tiếng nương nương trò chuyện với hai vị tiểu thư."

Có lẽ mẫu tử liền tâm, Mã thị đưa tay áp lên ngực, cảm giác tim đập dồn dập, dần dần đứng ngồi không yên, quyết định bật dậy nói: "Ta đi xem sao."

Sau đó bất chấp Chi Lan ngăn cản, bà ta vọt thẳng tới tẩm điện, nâng tay đẩy cánh cửa khắc hoa ra, đợi khi nhìn rõ toàn bộ cảnh bên trong, tiếp theo là một tiếng hét tê tâm liệt phế: "A -- "

Hai nữ tử xinh đẹp vừa mới còn sống, giờ đây một trái một phải nằm gục trong vũng máu, không còn một chút sinh khí nào, giống như đôi hoa đầu cành vô lực rơi rụng.

Tuệ quý phi ngồi sau lưng bọn họ, chậm rì rì xoay ly rượu trong tay, nở một nụ cười diễm lệ với Mã thị.

"Thế mà mày lại giết thân muội muội của mình!" Mã thị nhảy bổ nhào qua, "Tiện nhân, vì sao trên đời lại có nữ nhân ác độc như mày, mau trả lại hai nữ nhi cho tao!"

"Bắt lấy bà ta!" Chi Lan ở sau lưng hô to.

Cung nhân Trữ Tú cung lập tức lao tới, lôi kéo bà ta ra ngoài. Mã thị giãy giụa liên tiếp, miệng lưỡi hét lời tàn nhẫn: "Mày sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, ông trời không tha cho mày đâu!"

"Nương nương..." Đóng cửa lại, Chi Lan đến gần Tuệ quý phi.

Tuệ quý phi nốc một hơi cạn sạch: "Đồ chuẩn bị xong chưa?"

https://thuviensach.vn

Chi Lan dâng lên một khay ngọc, bên trên đựng một dải lụa trắng.

Tiện tay ném ly rượu qua vai, Tuệ quý phi đứng nhìn xà nhà trên đỉnh đầu, tiêu sái cười cười, cất giọng hát hí khúc: "Ài, thôi, thôi, ở gốc lê này, là nơi Dương Ngọc Hoàn ta vùi thân. Thần thiếp Dương Ngọc Hoàn khấu tạ thánh ân, từ nay về sau không còn gặp lại nữa!"

Chi Lan nhịn không được lệ rơi đầy mặt: "Nương nương!"

Tuệ quý phi cầm lấy dải lụa trắng, giơ tay ném lên, như diễn viên trên đài phất tay áo thật dài, bách chuyển thiên hồi (*) tiếp tục hát: "Thánh thượng của thiếp, mạng này của thiếp nằm im dưới suối vàng, linh hồn đơn độc kề bên hoàng kỳ..."

(*) trăm xoay vạn chuyển, quanh đi quẩn lại. Hàm ý lặp đi lặp lại nhiều lần

Lụa trắng bay qua thanh xà ngang, Tuệ quý phi chậm rãi bện hai đầu lụa vào nhau, cất bước giẫm lên mặt ghế, cần cổ tròng qua dây thòng lọng, nhắm mắt cười nói: "Luống hoa xuân sắc gợi dung nhan, nhìn mây nhớ áo nhẫn bóng ngọc, son tô phấn điểm trông ai giống, thương kiều Phi Yến mệt tấm thân. Danh hoa quốc sắc khéo đôi đường, quân vương say đắm nụ cười vui, gió xuân giải hết sầu man mác, lan can dáng tựa đình trầm hương (**). Hoàng thượng, vĩnh biệt."

(**) Nguyên văn trong tiểu thuyết là "Hoa phồn, nùng diễm tưởng dung nhan, vân tưởng y thường quang xán, tân trang thùy tự, khả liên phi yến kiều lại. Danh hoa quốc sắc, tiếu vi vi thường đắc quân vương khán, hướng xuân phong giải thích xuân sầu, trầm hương đình đồng ỷ lan kiền".

Bài này tác giả dựa trên bài thơ "Thanh bình điệu" của Lý Bạch, "Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung, Xuân phong phật hạm, lộ hoa nùng... Tá vấn Hán cung thùy đắc tự? Khả liên Phi Yến ỷ tân trang. Danh hoa khuynh

https://thuviensach.vn

quốc lưỡng tương hoan. Dương đắc quân vương đái tiếu khan. Giải thích xuân phong vô hạn hận, Trầm hương đình bắc ỷ lan can."

Dưới chân đạp một cái, xô ghế ngã lệch.

Chi Lan nhắm hai mắt, cúi đầu thật sâu bái lạy chủ tử.

"Hoàng thượng."

Cửa lớn Dưỡng Tâm điện mở ra, Lý Ngọc từ bên ngoài bước vào.

Hoằng Lịch đề bút viết chữ, không phải phê duyệt tấu chương, mà đang sao chép tâm kinh vì một người.

"Hoàng thượng." Lý Ngọc hướng hắn hành lễ, "Tuệ quý phi hoăng thệ rồi!"

Ngòi bút cứng đơ giữa không trung, mặt giấy loang lổ vết mực lớn. Hoằng Lịch trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Truyền chỉ, Quý phi xuất thân vọng tộc, phụ tá hậu cung, có lòng hiếu kính, ôn nhu hiền hậu, nay tấn phong Hoàng quý phi, lấy chương thục đức. Tang lễ của Quý phi sẽ do Lễ bộ, Công bộ và phủ Nội vụ cùng nhau tiến hành."

Lý Ngọc: "Vâng!"

Hoằng Lịch: "Tất cả ra ngoài hết đi!"

Toàn bộ thái giám lần lượt lui xuống.

Hoằng Lịch đặt bút lông xuống, chậm rãi ngả lưng vào ghế, trong phòng yên tĩnh, nhưng bên tai hắn lại xa xa truyền đến âm thanh xướng hí du dương.

"Luống hoa xuân sắc gợi dung nhan, nhìn mây nhớ áo nhẫn bóng ngọc, son tô phấn điểm trông ai giống, thương kiều Phi Yến mệt tấm thân.

https://thuviensach.vn

Danh hoa quốc sắc khéo đôi đường, quân vương say đắm nụ cười vui, gió xuân giải hết sầu man mác, lan can dáng tựa đình trầm hương." Tiếng ca lâm ly triền miên, giống như có đôi tay ôm hắn từ phía sau, ôn nhu yêu kiều nói, "Hoàng thượng, người đã đến rồi."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thăm bệnh【Thượng】

Tuệ quý phi hoăng thệ, đối với một số người là tin xấu, nhưng đối với một số khác lại là tin cực tốt.

Trong nhà kho Tân Giả Khố, Viên Xuân Vọng vừa đút thuốc cho Ngụy Anh Lạc vừa nói: "Hoàng thượng hạ chỉ nghiêm khắc thẩm tra, nhưng đám thợ đó vẫn luôn miệng nói không biết. Vạn tử thiên hồng là thọ lễ chuẩn bị cho Thái hậu, hơn nữa Tuệ quý phi đã hoăng thệ, cả hai tuyệt đối không thể dính máu tanh, nên giữ lại cũng chẳng giải quyết được gì, đành phải trả tự do cho bọn họ. Họ an toàn rồi... Muội cũng an toàn."

"Tuệ quý phi qua đời thật sao?" Ngụy Anh Lạc không ngờ nữ nhân ngang ngược đó chỉ vì một lần bị thương mà qua đời, đúng là thế sự vô thường. Nàng không khỏi nhíu mày, sốt ruột lo lắng nói, "Không biết Hoàng hậu nương nương thế nào rồi..."

Viên Xuân Vọng múc thuốc chặn miệng nàng lại: "Có thời gian quan tâm người khác, chi bằng tự lo cho chính mình, an tâm dưỡng bệnh đi!"

Ngụy Anh Lạc sặc một cái, tức giận nói: "Ta không chết được!"

"Muội đương nhiên không chết được." Viên Xuân Vọng tiếp tục đút thìa thuốc, "Ta đây là người rất thực tế. Mỗi một thìa thuốc muội uống, ta đều sẽ đòi lại hết. Vì vậy, chưa báo đáp xong thì muội đừng hòng chết nhé!"

Ngụy Anh Lạc vừa bực bội vừa buồn cười: "Hiện giờ huynh đã thăng chức làm quản sự rồi, còn cần ta báo đáp sao?"

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng cười lạnh một tiếng, quấy thìa trong chén: "Tám quản sự lớn nhỏ trong Tân Giả Khố này, muội cho rằng ta chỉ dừng bước ở đây sao?"

Ngụy Anh Lạc liếc mắt: "Ca, ca đúng là dã tâm bừng bừng."

Viên Xuân Vọng: "Đó là đương nhiên -- muội mới vừa gọi ta là gì?"

Ngụy Anh Lạc lập tức lảng sang chuyện khác: "Đây là thuốc gì vậy? Thật đắng mà!"

Viên Xuân Vọng nhìn nàng chằm chằm, cố chấp muốn một đáp án: "Muội vừa gọi ta là gì?"

Hắn nhiều lần gặng hỏi vấn đề này, thề nhất quyết không bỏ qua, Ngụy Anh Lạc hết cách đành thở dài: "Huynh mạo hiểm tính mạng che giấu giúp ta, một tiếng 'ca ca' này, ta cam tâm tình nguyện gọi. Từ nay về sau, ta sẽ là nghĩa muội của huynh, chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!"

Viên Xuân Vọng nheo mắt lại, 'chậc chậc' hai tiếng: "Người ta kết nghĩa kim lan thì phải bái thiên địa, muội cứ như vậy tống cổ ta?"

Ngụy Anh Lạc trừng liếc hắn: "Phu thê mới bái thiên địa, kết nghĩa kim lan thì dâng hương khấu bái!"

Viên Xuân Vọng cười nói: "Tóm lại hoán đổi thiếp (*) trước đã, ta muốn biết bát tự sinh thần của muội để lập bài vị thiên địa!"

(*) thời xưa khi muốn kết nghĩa, hai bên sẽ trao đổi thiếp, trên thiếp đó viết tên họ, tuổi tác, quê quán, gia thế

Ngụy Anh Lạc: "Chúng ta đều lưu lạc đến nước này rồi. Giản lược, giản lược."

https://thuviensach.vn

"Giản lược gì chứ?" Viên Xuân Vọng búng nhẹ mi tâm nàng, "Cả đời này ta chỉ nhận muội làm muội muội, không thể sơ sài được. Lát nữa muội viết thiếp canh (**) nha!"

(**) thiếp này là ghi tên tuổi của cô gái để trao cho nhà trai khi hỏi vợ

Ngụy Anh Lạc che lấy mi tâm: "Ca, đó không gọi là thiếp canh, phải gọi là thiếp kim lan!"

[Editor: cha này gài ghê thần=))))]

Viên Xuân Vọng cười như không có việc gì, không nhanh không chậm lại đút nàng một thìa thuốc: "Ta nói thiếp canh chính là thiếp canh, muội uống xong phải ghi đó!"

Chẳng biết tại sao hắn lại để tâm chuyện này như vậy, xế chiều hôm đó cương quyết tìm giấy bút, đồng ý giống nhau, buộc Ngụy Anh Lạc viết thiếp canh cho hắn... Không, là thiếp kim lan. Ngụy Anh Lạc không còn cách nào đành phải viết, thuận miệng hỏi luôn tình hình Hoàng hậu gần đây, Viên Xuân Vọng chỉ nói coi như cũng được.

Coi như cũng được là ý gì? Rút cuộc sức khỏe Hoàng hậu là tốt hay không tốt? Trong đêm tối, Ngụy Anh Lạc lật qua lật lại không ngủ được, cuối cùng cắn răng quyết định, bò dậy khoác thêm quần áo, cẩn thận từng li từng tí ra Vĩnh Hạng, hướng thẳng một đường đến Trường Xuân cung.

Vì là người từng ở Trường Xuân cung, nên rất quen thuộc với mọi thứ bên trong.

Thí dụ như người tối nay chịu trách nhiệm gác đêm, là Trân Châu.

"Thiệt tình, cô đó nha." Ngụy Anh Lạc lướt qua người Trân Châu, bất đắc dĩ thở dài, "Lúc nào cũng chưa đến canh hai đã ngủ mất tiêu!"

https://thuviensach.vn

Sau khi né qua Trân Châu, Ngụy Anh Lạc đi tới cửa sổ ngoài tẩm cung, bật chân nhảy lên. Mặc dù người đã bay qua cửa sổ, nhưng lại khó xuống, một chân lơ lửng hồi lâu vẫn chưa thể tiếp đất.

Đến khi đôi tay hữu lực từ phía sau duỗi ra, như là tiếp được bông hoa rơi giữa khoảng không, vững vàng ôm chặt eo nàng, đỡ nàng từ không trung đáp xuống mặt đất.

Ngụy Anh Lạc kinh ngạc quay đầu: "... A, thiếu gia."

Phó Hằng tươi cười rạng rỡ dưới ánh trăng tỏa sáng: "Nàng từng là Đại cung nữ bên cạnh Hoàng hậu, đến thăm chủ tử cũ là không quên gốc rễ, hoàn toàn có thể đường đường chính chính đi cửa lớn, tại sao phải lén lút trèo cửa sổ như vậy?"

Ngụy Anh Lạc do dự: "Ta..."

Một ngón tay ấm áp dán lên môi nàng, Phó Hằng thấu hiểu lòng người nói: "Được rồi, mặc kệ là như thế nào, nếu đã bị ta bắt được thì đừng lén lén lút lút nữa, cứ quang minh chính đại mà đến!"

Ngụy Anh Lạc có chút tức giận, quay mặt sang chỗ khác: "Ta không tới nữa."

Nàng thật không muốn quan hệ dây dưa với đối phương, vì vậy xoay người rời đi, vừa mới leo lên cửa sổ, lại bị hắn ôm trở về, không khỏi vừa thẹn vừa giận, nghiến răng nói: "Phú Sát Phó Hằng, rút cuộc ngài muốn làm gì?"

Phó Hằng bỗng nhiên khom lưng ghé tai nàng, thấp giọng nói: "Sau này khi thấy Minh Ngọc canh gác, giờ Tý không ai đến tẩm điện, nàng có thể tới thăm Hoàng hậu."

Ngụy Anh Lạc sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Phó Hằng: "Nhớ kỹ, chỉ có giờ Tý. Được rồi, nàng trèo ra ngoài đi!"

Ngụy Anh Lạc chán nản, tựa như khỉ con leo lên bệ cửa, nhưng chốc lát đã hối hận, quay đầu nói: "Hừ, ta thật vất vả mới đến thăm nương nương, cũng phải nhìn một cái rồi đi chứ!"

Một cánh tay vươn sẵn sau lưng nàng, tựa hồ sớm đã dự liệu nàng sẽ nói vậy, sớm đã dự liệu nàng sẽ quay đầu.

Ngụy Anh Lạc chần chờ, cúi đầu nhìn cánh tay kia.

"Còn muốn ta đợi bao lâu đây?" Phó Hằng ôn nhu nói, "Nàng không muốn đi diện thánh, ta không ép nàng. Nàng nguyện ý ở lại Tân Giả Khố, ta chờ nàng, chờ nàng có thể dứt bỏ ân oán, trút được gánh nặng. Bất luận bao lâu, dù là cả cuộc đời này, ta đều sẽ chờ."

Nếu hắn không nói những lời này, Ngụy Anh Lạc chưa biết chính xác liệu có thể nắm tay hắn không. Bây giờ nghe hắn tỏ tình, Ngụy Anh Lạc chợt cảm thấy toàn thân phát nhiệt, tay kia trong mắt lại càng nóng bỏng, chỉ nhìn đã khiến mặt nàng nóng rần, nếu như nắm lấy, chẳng phải sẽ hun đốt cả người nàng sao?

"... Nói, nói cái gì đó? Ta đi đây." Nàng mất tự nhiên quay mặt đi, hấp tấp vội vàng nhảy cửa sổ chạy trốn.

Phó Hằng nhìn qua bóng lưng nàng, lắc đầu bật cười.

Rèm che đong đưa, Minh Ngọc ló mặt bước ra: "Phú Sát thị vệ..."

Phó Hằng quay người lại: "Minh Ngọc cô nương, đa tạ cô!"

Minh Ngọc khẽ cắn môi: "Ngài không cần cảm ơn ta, nhưng mà... Chuyện của Quý phi, quả nhiên là cô ấy..."

https://thuviensach.vn

"Minh Ngọc cô nương!" Phó Hằng bỗng nhiên mở miệng cắt ngang, sau đó lắc đầu với đối phương.

Minh Ngọc: "Được được được, ta không hỏi nữa! Cô ấy có thể đến thăm Hoàng hậu, coi như còn có lương tâm. Sau này mỗi khi đến phiên trực, ta sẽ lặng lẽ cho cô ấy vào. Ngài không cần lo lắng."

Hai người hàn huyên thêm đôi câu, Minh Ngọc liền trở về phòng tiếp tục chăm sóc Hoàng hậu, còn Phó Hằng đứng bên mép giường, nhìn khung cửa sổ Ngụy Anh Lạc vừa đi, thần sắc sầu lo.

Vầng trăng trước cửa lặn dần, mặt trời ngoài cửa ló dạng, lại một ngày mới bắt đầu.

Việc Tuệ quý phi hoăng thệ thì có người vui kẻ buồn. Còn Hoàng hậu mãi không tỉnh cũng có người buồn kẻ vui.

Nội viện Thừa Càn cung đầy người quỳ đất, thái giám truyền chỉ mở chiếu thư, dõng dạc hô: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Nhàn phi Na Lạp thị, ôn nhu dịu dàng, tư chất tốt đẹp, nay phong thành Quý phi, theo chiếu mà làm. Khâm thử."

Nhàn phi cúi người thật sâu, môi vẽ nét cười: "Tạ Hoàng thượng long ân."

Thái giám truyền chỉ thu hồi chiếu thư, khuôn mặt lấy lòng: "Chúc mừng Nhàn phi nương nương!"

Nhàn quý phi nhẹ nhàng gật đầu, Trân Nhi lập tức tiến lên xem thưởng, nhét mấy thỏi bạc vào tay áo đối phương, thái giám truyền chỉ càng cười rạng rỡ: "Tạ Nhàn quý phi ban thưởng. Đúng rồi, Hoàng thượng còn đặc biệt bảo ngự y viện chế tạo thuốc mỡ hổ phách ngọc nhan, nghe nói là dùng mạt hổ phách phối với chu sa, tuỷ sống bạch lạt chế thành, mỗi ngày bôi lên, miệng vết thương sẽ rất nhanh khép lại, còn có tác dụng mờ sẹo,

https://thuviensach.vn

chắc hẳn sẽ mau chóng được đưa tới. Hoàng thượng thật đúng là quan tâm nương nương."

Quả nhiên không lâu sau, một đội thái giám truyền chỉ khác tiến vào Thừa Càn cung, mang đến đồ vật Hoằng Lịch ban thưởng -- thuốc mỡ hổ phách ngọc nhan.

Chờ đưa tiễn xong thái giám, Trân Nhi cực hưng phấn nói với Nhàn quý phi: "Nô tỳ nghe người ta nói, vì người mà đích thân Thái hậu đã đề cập chuyện thăng vị phần."

"Phải không?" Nhàn quý phi như cười mà không cười.

"Vâng, hơn nữa Hoàng thượng không nói hai lời liền đáp ứng! Có thể thấy được địa vị của người trong lòng bọn họ đã khác xa hơn trước! Hiện giờ Quý phi không còn nữa, Hoàng hậu lại hôn mê bất tỉnh, toàn bộ sự vụ hậu cung đều do một tay nương nương làm chủ, nên người càng phải yêu quý bản thân nhiều hơn." Trân Nhi vừa nói vừa vặn mở nắp hổ phách ngọc nhan, "Nương nương, bôi thuốc đi."

Ai ngờ Nhàn quý phi chợt duỗi tay chộp lấy lọ thuốc, tùy ý đổ vào bồn hoa bên cạnh.

Trân Nhi kinh hô: "Nương nương! Thuốc mỡ hổ phách ngọc nhan này cực kỳ trân quý, sao người có thể đổ bỏ như vậy? Lỡ sau này thật lưu lại sẹo thì hối hận cũng không kịp!"

Đất trong bồn hoa giống như cái miệng tham lam, từng chút từng chút hút khô nước thuốc. Nhàn quý phi cúi đầu chứng kiến cảnh này, cười nói sâu xa: "Bản cung chính là muốn lưu lại sẹo, tốt nhất hãy khắc thật sâu trong lòng Hoàng thượng, để người vĩnh viễn không quên được, bản cung bị thương là vì người!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thăm bệnh【 Hạ 】

Thấy bóng người xông vào nội viện Trường Xuân cung, Minh Ngọc vội vàng hành lễ: "Nô tỳ cung thỉnh Hoàng thượng thánh an!"

Hoằng Lịch bước chân liên tục: "Không cần đi theo, trẫm muốn ở một mình với Hoàng hậu!"

Minh Ngọc giật mình: "Hoàng thượng! Hoàng thượng!"

Một mặt Lý Ngọc đóng cửa tẩm cung cho Hoằng Lịch, một mặt oán trách nói: "Hô to gọi nhỏ cái gì?"

Minh Ngọc lo lắng hướng mắt vào trong, hô to gọi nhỏ gì sao? Tất nhiên là vì tối nay đến phiên mình trực, mà mình lại lén cho người nào đó đi vào...

Bên trong tẩm điện, Ngụy Anh Lạc vừa xoa nắn các đốt ngón tay và tĩnh mạch cho Hoàng hậu, vừa thủ thỉ bên tai: "Hoàng hậu nương nương, Diệp thái y nói, nếu người cứ nằm vậy mãi sẽ ảnh hưởng tới việc đi lại và bình phục sau này. Nương nương, Ngụy Anh Lạc rất nhớ người, muốn nghe giọng nói của người, cho dù người mắng nô tỳ cũng được, xin người hãy mở mắt ra được không?"

Hoàng hậu yên tĩnh nằm đó, không chút dấu hiệu thanh tỉnh nào, khiến Ngụy Anh Lạc khổ sở không thôi, đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch vội vàng đi vào tẩm điện, trong điện không một bóng người, chỉ có Hoàng hậu đang nằm trên giường.

Kỳ quái, là hắn nghe lầm sao? Rõ ràng hắn nghe có tiếng người nói mà, còn tưởng rằng Hoàng hậu đã tỉnh...

Thất vọng một hồi, Hoằng Lịch thở dài, chậm rãi ngồi xuống cạnh Hoàng hậu, lẳng lặng nhìn nàng một cái, cầm chặt tay nàng nói khẽ: "Hoàng hậu, trẫm muốn tìm người trò chuyện, nhưng Tử Cấm Thành rộng lớn này trẫm lại chẳng tìm được ai. Nếu bây giờ nàng tỉnh dậy thì tốt biết mấy."

Nét mặt Hoàng hậu bình lặng mà ôn nhu, Hoằng Lịch thở dài: "Gần đây trong cung xảy ra rất nhiều chuyện. Tuệ quý phi hoăng thệ rồi. Nàng ấy mười bốn tuổi đã vào Bảo Thân vương phủ, bầu bạn cùng trẫm mười hai năm. Trẫm biết rõ, nàng ấy luôn khát vọng quan tâm và yêu thương, nhưng thứ trẫm có thể cho nàng ấy chỉ là phong hiệu Hoàng quý phi. Sự ra đi của nàng ấy khiến trẫm rất đau lòng, nhưng nếu có được làm lại, trẫm vẫn sẽ chọn như vậy."

Hàng mi Hoàng hậu chợt run khẽ, giống như sắp sửa tỉnh lại.

Hoằng Lịch kinh ngạc vui mừng: "Hoàng hậu! Hoàng hậu! Nàng có nghe thấy trẫm nói chuyện không?"

Một lúc sau, Hoàng hậu cũng không phản ứng gì thêm, Hoằng Lịch chán chường: "Hoàng hậu, có phải nàng cũng cảm thấy trẫm máu lạnh vô tình không? Trẫm đối với nàng không tốt, đối với Quý phi cũng không tốt..."

Hoằng Lịch khi đang nói chuyện, chợt chú ý đến màn giường nhẹ lay động, đột nhiên im bặt, lát sau nói tiếp như chẳng có việc gì: "Hoàng hậu, trẫm còn có việc, ngày mai lại đến nói chuyện với nàng."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch đứng dậy xoay người rời đi.

Ngụy Anh Lạc che miệng nằm dưới giường, đến khi tiếng bước chân đi xa vẫn duy trì tư thế đó, mãi cho tới lúc giọng nói Minh Ngọc vang lên từ bên ngoài: "Ra đây đi."

Lúc này Ngụy Anh Lạc mới từ gầm giường chui ra: "Quỷ đáng ghét đó cuối cùng đã đi rồi sao?"

Nàng bỗng đứng hình.

Có hai bóng dáng đứng bên mép giường, một là Minh Ngọc sắc mặt lúng túng, người còn lại là Hoằng Lịch sắc mặt xanh mét. Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng nói: "Ngươi nói xem?"

Ngụy Anh Lạc gắng sức trừng Minh Ngọc, Minh Ngọc dùng khẩu hình miệng: "Ta bị ép thôi!"

Hoằng Lịch: "Đi ra ngoài!"

Ngụy Anh Lạc và Minh Ngọc cùng đồng thời bước ra ngoài, đi đến một nửa, thanh âm tức giận của Hoằng Lịch từ sau lưng nàng truyền đến: "Ngụy Anh Lạc ở lại!"

Ngụy Anh Lạc đành phải dừng bước chân.

Đợi đến khi Minh Ngọc khuất dạng, Hoằng Lịch lạnh lùng hỏi: "Tại sao lại trốn trong đó?"

Ngụy Anh Lạc: "Nô tỳ đến thăm Hoàng hậu nương nương, nghe thấy tiếng bước chân, nhất thời nóng vội nên chui xuống gầm giường."

Hoằng Lịch: "Ai cho phép ngươi lén chạy đến đây?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc thấp giọng: "Hoàng thượng, nô tỳ nhớ Hoàng hậu nương nương!"

Hoằng Lịch hơi sửng sốt, không ngờ Ngụy Anh Lạc nói trắng ra như vậy, cuối cùng chỉ cười lạnh: "Ngươi đối với Hoàng hậu chắc hẳn cảm kích trong lòng, nhưng càng nên sợ hãi nhiều hơn, bởi không có che chở của Hoàng hậu, trẫm có thể giết ngươi bất cứ lúc nào!"

Ngụy Anh Lạc cả kinh, đột nhiên kinh hô một tiếng: "Hoàng thượng, vừa rồi tay Hoàng hậu nương nương bỗng nhúc nhích!"

Hoằng Lịch mừng rỡ, vội bước nhanh về phía trước: "Hoàng hậu! Hoàng hậu -- "

Hắn gọi cả buổi, nhưng Hoàng hậu vẫn im lìm như cũ, đừng nói là tay, ngay cả lông mi cũng chẳng buồn động. Hoằng Lịch bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy sau lưng trống rỗng, Ngụy Anh Lạc sớm đã chạy mất tăm!

"Tiểu nha đầu này!" Hoằng Lịch nổi giận đùng đùng hô một tiếng, nhưng lại nhịn không được lắc đầu bật cười.

Ở thêm với Hoàng hậu một lát, Hoằng Lịch đi ra tẩm điện. Minh Ngọc sớm đã quỳ sẵn bên ngoài, thấp thỏm bất an nói: "Hoàng thượng, nô tỳ sẽ không dám để Ngụy - Ngụy Anh Lạc vào nữa!"

Hoằng Lịch lạnh giọng: "Cô ta đâu rồi?"

Minh Ngọc muốn nói lại thôi.

Hoằng Lịch: "Cần trẫm hỏi lần nữa sao?"

Minh Ngọc ấp a ấp úng: "Ở hậu viện ạ."

Bên ngoài hậu viện Trường Xuân cung, Ngụy Anh Lạc bưng thuốc trà đi ra, va phải Hoằng Lịch đối diện, trong lòng thầm mắng một tiếng, Minh

https://thuviensach.vn

Ngọc này lại bán đứng nàng lần nữa, nhanh chóng quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, nô tỳ biết tội."

Hoằng Lịch tùy ý ngồi một bên: "Trong tay đang bưng gì thế?"

Ngụy Anh Lạc: "Là phương thuốc do Diệp đại phu kê đơn. Nô tỳ muốn làm gì đó cho Hoàng hậu nương nương, nên mới làm sai phận sự thế này."

Hoằng Lịch cười nhạt một tiếng: "Ngươi cũng trung thành và tận tâm với Hoàng hậu quá nhỉ!"

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng thượng, Hoàng hậu cũng đối với người bằng cả tấm chân tình!"

Hoằng Lịch: "Bản chất nữ nhân trong hậu cung có gì khác nhau?"

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng thượng, nương nương không giống với bọn họ!"

Hoằng Lịch: "Trẫm biết thứ Hoàng hậu muốn là chân tình. Nhưng nàng ấy sao không nghĩ xem, thân làm đế vương, chính là nắm trong tay tính mạng của hàng triệu sinh linh! Là chủ thiên hạ, làm gì có lòng dạ cho mấy chuyện yêu đương?"

Ngụy Anh Lạc: "Ý Hoàng thượng là, người ghét tầm nhìn thiển cận của hậu phi, không biết thông cảm?"

Hoằng Lịch: "Trẫm nói sai sao? Hiện giờ lũ lụt tàn phá liên tiếp, dân chúng lưu lạc khắp nơi, trẫm huy động toàn lực quốc gia để trị thủy, nhưng đám quan viên phụ trách kia chỉ lo làm báo cáo giả, đứng giữa kiếm lợi tích đầy túi riêng! Hiện giờ nạn dân ngoài thành chẳng qua chỉ mới một phần nghìn thôi! Lòng trẫm nóng như lửa đốt, ngày đêm mất ngủ, nhưng hậu cung thì đang làm gì đây?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng thượng, từ khi sinh ra, nữ tử đã bị giam chân ở một phương trời, cho dù có xuất giá, cũng chỉ là đổi từ lồng sắt này sang lồng sắt khác. Rõ là toàn họa mi và vàng anh sống trong nhung lụa, thì sao có thể giống như đại bàng, nhìn xa trông rộng, chao liệng bốn biển? Người đừng quên, lồng đó là do chính tay nam nhân trong thiên hạ cố công tạo nên!"

Hoằng Lịch lạnh giọng: "Hỗn xược!"

Ngụy Anh Lạc: "Nô tỳ lỡ lời, xin Hoàng thượng thứ tội!"

Hoằng Lịch phẫn nộ nhưng lại nhịn xuống: "Trẫm cũng thật hồ đồ, thế mà lại nói những thứ này với một cung nữ ngu ngốc như ngươi!"

Hoằng Lịch định đi.

Ngụy Anh Lạc: "Lặng nghe âm vọng chốn cung xa, dựng tạm thư trai lo vạn bề. Thơ ca không làm vui thanh cảnh, ngọn mai đâm chồi tiễn hàn hương (*)."

(*) Nguyên văn: "Tĩnh thính điều điều cung lậu trường, trai cư tạm bình vạn ky mang. Na vô thi cú ngu thanh cảnh, kháp hữu mai sao tống lãnh hương"

Hoằng Lịch đột nhiên xoay người: "Ngươi thuộc thơ của trẫm?"

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng hậu nương nương dạy xong tứ thư ngũ kinh thì bắt đầu dạy thơ văn của Hoàng thượng. Nô tỳ vẫn luôn kháng nghị, nhưng nương nương nói không dạy không được! Nương nương chỉ bảo nô tỳ, từ khi Hoàng thượng kế vị đến nay luôn trị vì khoan dung, đình chỉ khai hoang, bãi bỏ thu thuế, chú trọng nông nghiệp, rửa sạch án oan, cứu dân gặp nạn. Cho nên, người là một Hoàng đế tốt!"

Hoằng Lịch: "Hoàng hậu nói vậy thật sao?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc gật đầu.

Hoằng Lịch: "Trẫm muốn làm một minh quân, nhưng hiện thực nói với trẫm, thật sự quá khó. Đế quốc này như một thuyền chiến khổng lồ, trẫm muốn chèo lái vững vàng, nhưng luôn gặp chướng ngại, chệch khỏi quỹ đạo."

Ngụy Anh Lạc: "Ngô Trung từng có câu ca dao, 'bảo Càn Long tăng già thọ, tiền Càn Long lưu vạn năm'. Nô tỳ biết, quốc gia rộng lớn, công vụ rất nhiều, nhưng chỉ cần Hoàng thượng làm từng việc một, dù kết quả không vừa ý tất cả, nhưng vẫn không thẹn với lòng, không thẹn với trời!"

Hoằng Lịch yên lặng nhìn nàng, giống như kinh ngạc giống như rung động: "Không thẹn với trời... Bốn chữ này, trẫm sẽ nhớ kỹ!"

Ngụy Anh Lạc thấy sắc mặt Hoằng Lịch hòa hoãn, vội vàng nói: "Kỳ thật, tất cả thơ văn của Hoàng thượng, nương nương có thể đọc thuộc làu!"

Hoằng Lịch: "Vì sao?"

Ngụy Anh Lạc: "Không phải vì tài thơ văn của Hoàng thượng xuất chúng, mà vì nương nương muốn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng chịu chia sẻ vấn đề nan giải cùng nương nương, lo gì thiên hạ không có người tri kỷ?"

Hoằng Lịch bật cười: "Ngươi vòng vo tam quốc như vậy, cuối cùng vẫn nói tốt cho Hoàng hậu, nàng ấy đúng là không uổng công thương ngươi! Không đúng, ngươi lặp lại lần nữa!"

Ngụy Anh Lạc: "Nếu Hoàng thượng có thể tâm sự với nương nương, lo gì không có người tri âm?"

Hoằng Lịch: "Không phải câu này! Ngươi nói vẫn luôn kháng nghị, còn nói thơ của trẫm không xuất chúng, rốt cuộc là có ý gì?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc chấn động.

Hoằng Lịch: "Ngụy - Ngụy Anh Lạc, ngươi dám chê bai trẫm -- "

Ngụy Anh Lạc nói gấp: "Hoàng hậu nương nương vẫn còn đang chờ, nô tỳ xin được cáo lui trước!"

Ngụy Anh Lạc vội vàng rời đi. Hoằng Lịch dõi theo bóng lưng nàng, suy nghĩ chốc lát, sau đó nhịn không được nở nụ cười.

"Khởi giá, hồi cung!"

Ra khỏi Trường Xuân cung, loan giá đưa Hoằng Lịch về Dưỡng Tâm điện.

Loan giá nhấp nhô một chập, Hoằng Lịch bỗng nhiên mở mắt: "Lý Ngọc."

Lý Ngọc: "Có nô tài!"

Hoằng Lịch có chút ngập ngừng: "Trẫm đối với Ngụy Anh Lạc... có phải quá hà khắc rồi không?"

Giờ người mới biết sao? Lý Ngọc cảm khái trong lòng, ngoài miệng lại nói: "Sấm sét mưa bão đều là long ân. Bất kể Hoàng thượng đối với cô ta thế nào, cô ta đều phải nhận lấy."

Vuốt từ mông ngựa đến đùi rồi, chỉ thấy Hoằng Lịch lắc đầu, nói: Cẩn thận nghĩ lại, trẫm đối với Ngụy Anh Lạc quả thật có chút hà khắc. Hoàng hậu nói đúng, cô ta không phải là không có chỗ đáng khen."

Lý Ngọc ngẩn người: "Hoàng thượng, việc này... Người có ý định miễn tội cô ta?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hoạ vô đơn chí

Bên ngoài Tân Giả Khố, Viên Xuân Vọng cản đường Ngụy Anh Lạc: "Muội định đi đâu?"

Ngụy Anh Lạc: "Muội đến Trường Xuân cung!"

Viên Xuân Vọng: "Không được đi!"

Ngụy Anh Lạc: "Ca!"

Biểu cảm Viên Xuân Vọng cực không kiên nhẫn: "Ân tình muội thiếu nợ Hoàng hậu, chẳng lẽ còn chưa trả đủ sao?"

Ngụy Anh Lạc gục đầu xuống: "Bệnh tình của Hoàng hậu nương nương vô cùng nghiêm trọng. Nếu người vẫn cứ tiếp tục nằm trên giường, tương lai sẽ không đi lại được, thậm chí mất đi năng lực nói chuyện. Muội ít nhiều muốn làm gì đó cho người thì mới yên tâm!"

Viên Xuân Vọng cười nhạt một tiếng, ngón tay chỉ vào quầng thâm dưới mắt nàng: "Ban ngày làm việc ở Tân Giả Khố, ban đêm còn muốn đến Trường Xuân cung, muội không muốn sống nữa sao?"

Ngụy Anh Lạc gạt tay hắn ra: "Hoàng hậu nương nương là chủ tử, là ân sư, càng là tỷ tỷ của muội. Người bảo vệ muội hết lần này đến lần khác, thậm chí không ngại chọc giận Hoàng thượng! Nếu không có Hoàng hậu, thế gian sớm đã không còn Ngụy Anh Lạc từ lâu rồi! Ca, huynh cho muội đi đi mà, được không?"

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng dùng sức dí trán nàng: "Muội nha, thật đúng là ngốc hết chỗ nói!"

Ngụy Anh Lạc nhìn hắn giây lát, bỗng nhiên nở nụ cười: "Nếu huynh bị bệnh, muội cũng sẽ chăm sóc huynh như vậy!"

Viên Xuân Vọng sửng sốt, nét mặt trở nên nghiêm túc: "Thật sao?"

Ngụy Anh Lạc: "Giống như huynh đã săn sóc muội từng li từng tí vậy, muội cũng sẽ đút thuốc cho huynh uống!"

Viên Xuân Vọng không có kinh nghiệm chăm sóc người khác. Lúc trước khi đút thuốc cho nàng, đều là từng thìa từng thìa cứng rắn nhét vào miệng, kết quả miệng thì không uống được mấy, y phục ngược lại được dịp 'uống' no.

Nghe ra ý tứ trong lời nói này, Viên Xuân Vọng vừa bực mình vừa buồn cười, dùng sức nhéo má Ngụy Anh Lạc. Ngụy Anh Lạc bị đau, vậy mà nhịn cười không được: "Muội đi đây!"

Đưa mắt nhìn nàng rời đi, Viên Xuân Vọng lắc lắc đầu, lê bước trở về nhà kho, bất ngờ bắt gặp vị khách không mời mà tới, giận đến tái mặt: "Lưu ma ma, bà làm gì ở đây vậy?"

Lưu ma ma: "Đây là nhà kho, ta còn có thể làm gì? Chẳng qua đi tìm chút đồ cũ lúc trước. Giờ ta đi đây."

Bà ta sờ đông sờ tây trong kho chứa, cuối cùng lấy đi nến Cá Cựu rồi ra ngoài. Sau lưng, Viên Xuân Vọng đứng khoanh tay, như có điều suy nghĩ dõi theo bóng lưng bà ta.

Hậu viện Trường Xuân cung, Ngụy Anh Lạc đang cố hết sức bưng chậu nước, đột nhiên một cánh tay vươn ra, giúp nàng đỡ lấy chậu nước.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Thiếu gia!"

Phó Hằng giơ một ngón tay, ý bảo nàng chớ có lên tiếng.

Ngụy Anh Lạc lén nhìn bốn phía, hạ giọng: "Muộn vậy rồi, ngài không ở Càn Thanh cung trực đêm mà chạy tới đây làm gì?"

Phó Hằng: " Hoàng thượng sai ta đến Quân Cơ xứ truyền chỉ, xong việc rồi ta lặng lẽ tới đây. Còn nàng thì sao? Nàng đang làm gì đó?"

Ngụy Anh Lạc: "Minh Ngọc muốn lau người Hoàng hậu, nên ta phụ một tay!"

Không, đừng đến!

Bên trong tẩm điện Trường Xuân cung, Minh Ngọc sắc mặt cứng ngắc đứng một bên, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trộm ra ngoài, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Mép giường xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Hoằng Lịch trông xuống Hoàng hậu đang nhắm mắt, thấp giọng nói: "Hoàng hậu, trẫm dự tính đặc xá Ngụy Anh Lạc, để cô ta trở về hầu hạ nàng như trước, nàng vui không?"

Hoàng hậu lẳng lặng nằm im, vậy mà lông mi khẽ chớp.

Nhĩ Tình đứng bên hầu hạ đột nhiên nói: "Hoàng thượng, tin tốt như vậy, nô tỳ muốn đích thân nói với Ngụy Anh Lạc, cô ấy nhất định sẽ rất vui!"

Hoằng Lịch trong mắt sáng ngời: "Tối nay cô ta cũng tới?"

Minh Ngọc khó tin nhìn về phía Nhĩ Tình, dùng ánh mắt dò hỏi: Làm sao cô biết Anh Lạc đến đây? Cô muốn làm gì?

https://thuviensach.vn

Làm sao cô ta biết ấy hả?

Nhĩ Tình cười khẩy trong lòng. Cô ta đâu phải là người ngu, trong cung dư ra một người chẳng lẽ lại nhìn không ra? Huống hồ, Minh Ngọc cho tới bây giờ không phải là người có thể giữ bí mật. Phó Hằng ơi Phó Hằng, nhờ Minh Ngọc giúp đỡ thì ngài đúng là gửi gắm sai người rồi.

Về phần cô ta muốn làm gì, còn chưa đủ rõ hay sao? Nhĩ Tình đứng lên nói: "Đang ở hậu viện. Nô tỳ qua đó ngay đây ạ."

"Không cần." Hoằng Lịch đứng lên, bộ dáng kích động nói, "Đích thân trẫm sẽ đi nói."

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, khóe miệng Nhĩ Tình không tự chủ giương lên, vẽ ra nụ cười lạnh băng.

Hoằng Lịch đi tới hậu viện, trông thấy Phó Hằng bưng lấy chậu nước, còn Ngụy Anh Lạc đang giúp hắn xoắn tay áo. Hai người đứng cùng một chỗ nói nói cười cười, dáng vẻ thân mật, giống như một cặp tình nhân đẹp đôi.

Bước chân Hoằng Lịch ngừng ngay tức khắc, thần sắc đột biến.

Nhĩ Tình giả vờ kinh ngạc: "Muộn thế này rồi, Phú Sát thị vệ sao lại ở đây? Hoàng thượng, chuyện này, nô tỳ cũng không biết..."

Ánh mắt Hoằng Lịch lạnh lùng đảo qua bọn họ, sắc mặt trở nên thâm trầm, không buồn quay đầu xoay người rời đi.

Lý Ngọc đón hắn ngoài cửa, trong tay cầm tờ thánh chỉ màu vàng, dè dặt nói: "Hoàng thượng, ý chỉ đặc xá Ngụy Anh Lạc này -- "

Hoằng Lịch lập tức đoạt lấy chiếu chỉ, sau đó ném mạnh ra ngoài: "Cút!"

https://thuviensach.vn

Họa vô đơn chí.

Ngay sau hôm Hoằng Lịch vứt bỏ thánh chỉ, Lưu ma ma hùng hùng hổ hổ dẫn theo một đám thái giám, xông vào nhà kho Tân Giả Khố, hét lớn một tiếng: "Lục soát!"

Ngụy Anh Lạc mới từ Trường Xuân cung trở về, quần áo còn chưa kịp thay đã gặp phải tình huống này, không khỏi nhíu mày, nhìn chằm chằm bọn thái giám đang lật tung khắp phòng.

"Lục soát kỹ càng cho ta!" Ánh mắt Lưu ma ma âm lãnh nhìn nàng chăm chú, "Đừng bỏ sót ngóc ngách nào!"

Chỉ chốc lát sau, có một thái giám từ góc nhà kho quay lại, trong tay mang theo một người gỗ, trên cổ treo một sợi dây thừng loang lổ vết máu.

Lưu ma ma nghiêm nghị: "Ngụy Anh Lạc, đây là cái gì?"

Ngụy Anh Lạc khẽ giật mình.

Ở thư phòng Dưỡng Tâm điện.

Nhàn quý phi nghe nói tâm tình Hoằng Lịch không được tốt, nhưng không ngờ lại tệ đến mức này. Điểm tâm nàng đưa tới bị để sang một bên, hiện giờ đã trở nên nguội ngắt. Trong Dưỡng Tâm điện yên lặng như tờ, không ai dám nói lớn tiếng, thậm chí hít thở cũng không dám.

"Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến nương nương." Trân Nhi bỗng từ bên ngoài bước vào, sau khi hành lễ xong xuôi vội vàng đến cạnh Nhàn quý phi, ghé lỗ tai nàng thì thầm hai câu, Nhàn quý phi chau mày: "Thật vậy sao?"

Trân Nhi gật đầu.

https://thuviensach.vn

Nhàn quý phi: "Hoàng thượng, Tân Giả Khố xảy ra chút chuyện, thần thiếp phải đi xử trí, xin cáo lui trước."

Hoằng Lịch đột nhiên ngẩng đầu: "Tân Giả Khố có chuyện gì?"

Nhàn quý phi kinh ngạc khi thấy Hoằng Lịch hứng thú chuyện này: "Phát hiện một cung nữ Tân Giả Khố dùng thuật yểm bùa, nguyền rủa Quý phi nương nương."

Hoằng Lịch: "Là ai?"

Nhàn quý phi: "Là nhất đẳng cung nữ từng hầu hạ Hoàng hậu nương nương ở Trường Xuân cung -- Ngụy Anh Lạc."

Hoằng Lịch biến sắc rõ rệt: "Gọi tất cả mọi người tới đây, trẫm muốn đích thân thẩm vấn!"

Tiểu người gỗ nhanh chóng được dâng lên tay hắn.

Người gỗ vô cùng thô ráp, chất liệu chế tạo hỗn tạp, trên đầu bị đâm bởi cây gai gỗ nhỏ. Một đoạn dây thừng nhuốm máu buộc lên cổ, nhìn kỹ lại, đúng là được bện từ tóc, chất tóc mềm mại nhỏ dài, giống như tóc của nữ nhân.

Hoằng Lịch ngắm nghía tiểu người gỗ, nét mặt âm tình bất định (*).

(*) tâm trạng khó đoán

Chẳng những vật chứng đã có, nhân chứng cũng đã đến.

Lưu ma ma quỳ trên mặt đất, kinh sợ nói: "Bẩm Hoàng thượng, bẩm nương nương, cách đây vài ngày, nô tỳ nhận được mật báo, nói có người âm thầm trù ếm Quý phi, đồng thời có chứng cứ giấu trong Tân Giả Khố. Nô tỳ vốn chẳng hề tin, nhưng sự tình hệ trọng, đành phải sai người điều tra chặt chẽ, kết quả trong nhà kho mà Ngụy Anh Lạc đang ở tạm, phát hiện

https://thuviensach.vn

con rối gỗ này. Trên thân rối gỗ có viết sinh thần bát tự của Quý phi, sau lưng loang lổ vết máu, trên cổ còn thắt một đoạn dây thừng, hiển nhiên là do Ngụy Anh Lạc luôn ở trong tối nguyền rủa Quý phi, nên Quý phi mới gặp họa mất mạng!"

Nhàn quý phi: "Ngụy Anh Lạc, ngươi có gì để nói?"

Tai họa bất ngờ ập đến, Ngụy Anh Lạc sao chịu thừa nhận, cho nên lập tức phủ nhận: "Có người cố ý giấu con rối gỗ trong nhà kho, rắp tâm hãm hại nô tỳ!"

"Hoàng thượng, Nhàn quý phi nương nương." Lưu ma ma liếc nàng một cái, âm trầm nói, "Nhà kho đó chỉ có mình Ngụy Anh Lạc ở, ngoại trừ cô ta, còn ai có thể để con rối này trong đó được?"

Ngụy Anh Lạc quả quyết: "Nô tỳ không hề làm chuyện này!"

"Còn nữa, sau khi Quý phi nương nương mất, mọi người trong cung ngập tràn bi thương, chỉ có cô ta mặt không đổi sắc, cười vui như thường." Lưu ma ma lạnh lùng nói, "Chỉ có người thù hận sâu sắc Quý phi nương nương mới có vẻ mặt như thế! Ngụy Anh Lạc, ngươi tự vấn lương tâm của mình xem, chẳng lẽ bản thân không phải là kiểu người đó?"

Không cần Ngụy Anh Lạc mở miệng, Hoằng Lịch biết rõ lời Lưu ma ma nói là sự thật.

Mặc dù không vì chính nàng, vì Hoàng hậu đang hôn mê bất tỉnh, Ngụy Anh Lạc đều hận Tuệ quý phi thấu xương. Vả lại, nàng không giống với những người khác. Người khác hận thì hận rồi, còn nàng thì phải ăn miếng trả miếng, trả thù đối phương cho bằng được. Thí dụ như Dụ thái phi được chôn trong hoàng lăng kia, vì đắc tội với nàng mà hóa thành xương khô.

"Hừ!"

https://thuviensach.vn

Người gỗ bay một vòng trên không trung, rơi ngay trước mặt Ngụy Anh Lạc.

Hoằng Lịch vươn người đứng thẳng, lạnh lùng nhìn nàng chăm chú: "Bằng chứng rành rành, ngươi còn không nhận tội?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Biện pháp

Bên trong trướng phòng (*) Tân Giả Khố.

(*) phòng thu chi, phòng kế toán (nơi quản lý tiền nong thời xưa)

Một nhóm tiểu thái giám cúi đầu đứng nghiêm, hồi hộp nhìn Viên Xuân Vọng phía đối diện.

Viên Xuân Vọng ngồi sau bàn đọc sách, lật mở sổ sách trong tay, chỉ ra mấy chỗ không ổn: "Trở về sửa lại, xong rồi đưa ta xem."

Tiểu thái giám vội đưa hai tay tiếp nhận: "Vâng!"

Đợi khi tất cả bọn họ đi rồi, một thân ảnh xinh đẹp chợt xuất hiện trước phòng, yếu liễu mỏng manh dựa bên cửa, cười nói: "Viên ca ca, huynh đang làm gì vậy?"

Viên Xuân Vọng liếc cô ta một cái, tiếp tục sửa sang sổ sách trong tay.

Núi không đến tìm ta, ta liền đến tìm núi. Cẩm Tú cười tươi như hoa tới gần: "Viên ca ca, Ngụy Anh Lạc sắp chết đến nơi rồi, huynh còn không quay đầu nhìn ta sao?"

Động tác thu dọn dừng một chút, Viên Xuân Vọng chậm rãi ngẩng đầu, nheo mắt nói: "Cô nói gì?"

Cẩm Tú dứt khoát ngồi luôn trên bàn, nửa nghiêng người lộ ra đường cong lả lướt trước mắt hắn, cười nói: "Ngụy Anh Lạc bị tố cáo trù ếm Tuệ

https://thuviensach.vn

quý phi, lần này nhân chứng vật chứng đầy đủ cả, cô ta tuyệt đối chạy không thoát! Ế, Viên ca ca, huynh đi đâu vậy? Chờ ta với..."

Bên trong sở thị vệ.

Trên bàn để một tách trà thơm phức, hương trà tỏa khắp bốn phía. Sau giờ ngọ, ánh mặt trời chiếu lên trên người Phó Hằng. Hắn lật một tờ binh thư trong tay, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng người lạ lẫm, mát lạnh như suối: "Phú Sát Phó Hằng, mau ra đây!"

Hắn nhíu mày, quay đầu nhìn lại, bắt gặp một thiếu niên thái giám có dung mạo cực xinh đẹp đang đứng trước cửa. Hai thị vệ bên cạnh vừa lôi kéo hắn vừa lạnh lùng nói: "Ngươi là ai mà dám tự tiện xông vào sở thị vệ, còn gọi thẳng tên Phú Sát đại nhân thế hả?"

"Ta là ai không quan trọng." Viên Xuân Vọng nhìn sang Phó Hằng, lạnh lùng nói, "Quan trọng là ..... Ngụy Anh Lạc!"

Phó Hằng giơ tay lên, hai thị vệ đó lập tức buông tay, lui ra cửa.

"Ngươi vừa nhắc tới Ngụy Anh Lạc?" Phó Hằng không đứng dậy mà tựa người vào ghế, hỏi, "Cô ấy gặp chuyện gì sao?"

"Có người tìm được hình nộm ếm bùa trong nhà kho, chỉ định muội ấy là hung thủ giết chết Tuệ quý phi." Viên Xuân Vọng nói, "Hiện giờ, người đã bị áp giải đến Dưỡng Tâm điện, chỉ sợ sẽ bị phán tử hình ngay lập tức."

Nghe đến đó, Phó Hằng không nói hai lời, đứng dậy lao ra cửa trước.

"Ngài muốn giết Ngụy Anh Lạc sao?" Viên Xuân Vọng gào to sau bóng lưng hắn.

Phó Hằng đột nhiên xoay người: "Ngươi có ý gì?"

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng cười lạnh nói: "Đường đường là một ngự tiền thị vệ lại xin tha cho một cung nữ Tân Giả Khố, nếu nói hai người không có tư tình, ai sẽ tin đây?"

Phó Hằng: "Ngươi!"

Viên Xuân Vọng lạnh giọng: "Chuyện này vốn dĩ phải giao cho Thận hình ty xử trí, tại sao lại đưa đến Dưỡng Tâm điện? Phú Sát thị vệ hắn là hiểu rõ hơn ai khác! Ngài đi đến đó không những vô ích, mà còn chọc tức thiên tử. Đến lúc đó, Ngụy Anh Lạc thật sự chỉ còn đường chết!"

Phó Hằng nghe vậy, sắc mặt hơi chút tái nhợt.

Cưỡi ngựa đánh giặc là điểm mạnh của hắn, cầm kỳ thư họa cũng là sở trường của hắn, nhưng đối mặt kiểu sự việc 'ngươi lừa ta gạt' như vậy, Phó Hằng lòng đầy hoang mang lo sợ, không có chủ ý. Một lúc lâu sau, hắn có chút miệng đắng lưỡi khô cất giọng: "Ngươi có cách nào không?"

"Cách này nằm ở Trường Xuân cung." Viên Xuân Vọng buồn bã nói, "Chỉ có một người có thể cứu Ngụy Anh Lạc."

Phó Hằng nhìn hắn chằm chằm nửa ngày, bỗng nhiên xoay người rời đi.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy con đường đến Trường Xuân cung dài như thế, dài như đi cả suốt một cuộc đời.

"Tỷ tỷ!" 'Bịch' một tiếng, Phó Hằng xông vào tẩm điện, nửa quỳ bên cạnh mép giường, tay nắm chặt tay Hoàng hậu, gấp gáp nói, "Hãy cứu Anh Lạc!"

Nhĩ Tình đang đút thuốc cho Hoàng hậu bị hắn dọa giật nảy mình, khiến chén thuốc trong tay đổ ra ngoài: "Phú Sát thị vệ, ngài thế nào lại..."

https://thuviensach.vn

Phó Hằng làm như không thấy cô ta, vẫn cầm chặt tay Hoàng hậu, thì thào tha thiết: "Tỷ tỷ! Tỷ tỷ, đệ biết tỷ nghe được lời đệ nói, Diệp Thiên Sĩ nói sức khỏe tỷ đang phục hồi dần dần, chỉ là tỷ luôn trốn tránh hiện thực nên không muốn tỉnh lại! Tỷ có nghe đệ nói gì không? Tỷ tỷ!"

Hoàng hậu vẫn không nhúc nhích, nằm im trên giường.

Giọng nói Phó Hằng càng thêm buồn bã: "Tỷ tỷ! Ngạch nương vì bệnh của tỷ, mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, bây giờ một mắt trở nên mù lòa. A mã cả ngày than ngắn thở dài, không màng công vụ! Còn cả Trường Xuân cung này, tất cả mọi người buồn bã không vui, tù đọng nặng nề! Trước đây tỷ yêu thích Ngụy Anh Lạc như vậy, cô ấy vì tỷ đi báo thù, vì tỷ đi giết người. Hiện giờ cô ấy rơi vào cảnh nguy khốn, tỷ không thể vực dậy tinh thần giúp cô ấy sao?"

Nghe thấy cái tên Ngụy Anh Lạc, Nhĩ Tình buông rèm mi xuống, đáy mắt tối đen như mực, sau đó ngước mắt lên nói: "Phú Sát thị vệ, nương nương vẫn luôn hôn mê, người không nghe thấy gì đâu."

"Không, tỷ có nghe thấy!" Phó Hằng cũng là hết cách. Hắn không thể giúp Anh Lạc, chỉ một người trong thiên hạ có thể cứu Anh Lạc, người này đang ở ngay trước mắt, bất luận thế nào hắn cũng phải đánh thức người đó, "Tỷ tỷ, tỷ đều nghe thấy tất cả, vì sao không chịu tỉnh lại, vì sao tỷ cứ nằm mãi? Vì tỷ không cách nào đối diện lần nữa với nỗi đau mất con, hay tỷ không dám đối mặt với hậu cung không ngừng tranh đoạt? Nhưng tỷ có thể trốn được bao lâu? Trừ phi cả đời tỷ đều nằm trên giường, trừ phi cả đời tỷ làm người vô tri!"

"Phú Sát thị vệ, ngài đừng như vậy. Dù ngài có nói nhiều lần đi nữa, nương nương cũng đều..." Thanh âm Nhĩ Tình đột nhiên im bặt.

Chỉ thấy khóe mắt Hoàng hậu vương một giọt lệ, những đầu ngón tay cuộn lại cùng lúc, như đang gặp phải một cơn ác mộng, như muốn dùng hết

https://thuviensach.vn

sức lực tránh thoát.

"Tỷ tỷ!" Phó Hằng vui mừng khôn xiết, càng thêm nắm chặt tay tỷ tỷ, tựa như muốn truyền khí lực của mình giúp tỷ chém tan ác mộng, giúp tỷ tỉnh lại, "Cầu xin tỷ, hãy tỉnh lại, hãy tỉnh lại đi! Chỉ có tỷ mới giúp được cô ấy, chỉ có tỷ mới cứu được cô ấy..."

Bên cạnh truyền đến một tiếng than nhẹ: "Ngài muốn cứu Ngụy Anh Lạc?"

Phó Hằng sửng sốt quay đầu nhìn qua.

"Nương nương vẫn chưa tỉnh, thời gian không còn kịp nữa ." Nhĩ Tình đặt chén thuốc sang một bên, rút ra một chiếc khăn tay, chậm rãi lau sạch vệt nước dây ra, tiểu thư khuê các nên ngay cả động tác đơn giản cũng lộ nét tao nhã. Cô ta bỏ khăn tay xuống, ngẩng đầu cười nói với Phó Hằng, "Ngài muốn cứu Ngụy Anh Lạc, chỉ có một cách... Cách này rất đơn giản, ta sẽ nói cho ngài biết."

Bầu không khí căng thẳng bao trùm bên trong Dưỡng Tâm điện.

Ngụy Anh Lạc không biết Phó Hằng và Viên Xuân Vọng đang nghĩ cách giúp mình, dù nàng biết cũng sẽ không lẳng lặng ngồi đợi. Nàng trước giờ không thuộc tuýp người khoanh tay chờ chết. Chờ họ tới cứu, chi bằng tự lực!

Nhặt lên rối gỗ từ trên mặt đất, bình tĩnh dò xét một lát, Ngụy Anh Lạc nhẹ sờ nút thắt: "Hoàng thượng, đây là bình kết (**)."

(**) một cách thắt dây cổ xưa của Trung Quốc

Nhàn quý phi: "Bình kết?"

https://thuviensach.vn

"Bình kết rất dễ tháo ra, chỉ cần hai tay kéo nhẹ ở đây thì gỡ ra rất dễ." Ngụy Anh Lạc vừa nói vừa làm, quả nhiên, dây thừng cởi ra rất nhanh, sợi dây nằm gọn trong lòng bàn tay.

Lưu ma ma méo miệng: "Vậy thì sao?"

"Thường ngày dù là thêu hoa hay làm việc, bình kết rất dễ tháo ra, vì thế xưa nay nô tỳ không dùng bình kết. Mọi người xem đi!" Ngụy Anh Lạc lấy đầu dây thừng buộc kiểu thắt khác trên cổ hình nộm, "Nô tỳ quen thắt như vậy. Nếu không tin, các vị có thể kiểm tra phẩm thêu của nô tỳ, với cả dây thắt mà nô tỳ từng đụng đến, rốt cuộc là dùng kiểu nào?"

Lưu ma ma cười lạnh: "Cho dù cách thắt khác nhau, cũng chẳng thể chứng minh vật này không liên quan đến ngươi!"

Ngụy Anh Lạc cười một tiếng: "Lưu ma ma, rối gỗ này được tìm thấy ở đâu?"

Lưu ma ma: "Ngay trong nhà kho ngươi đang ở!"

Ngụy Anh Lạc: "Chỗ nào của nhà kho?"

Lưu ma ma: "Nhà kho... Lỗ nhỏ trên vách tường sau đống củi, chuyên dùng để đặt tà vật chán ghét này!"

Ngụy Anh Lạc nở nụ cười: "Tuệ quý phi đã mất hơn hai tháng. Nếu người thật sự bị ta trù ếm, sao ta lại không xử lý chứng cứ, còn giữ cho các ngươi khám xét à?"

Lưu ma ma: "Cái này phải hỏi chính ngươi, chứ ta làm sao biết được!"

Ngụy Anh Lạc: "Được! Cứ coi như ta ngu ngốc, đặc biệt lưu lại vật chứng. Rối gỗ được giấu trong lỗ trên vách tường, mùa hạ nhà kho ẩm ướt ngột ngạt, đến củi cũng ướt nhem hết, vách tường càng rỉ nước mốc meo,

https://thuviensach.vn

nhưng khối gỗ này lại không sao, ngâm trong nước mà chẳng có chút ẩm ướt!"

Sắc mặt Lưu ma ma ngày càng khó coi: "Cái này... Cái này..."

Ngụy Anh Lạc nhìn bà ta chằm chằm: "Đó là bởi vì, con rối gỗ này mới được bỏ vào gần đây!"

Hoằng Lịch thủy chung trầm mặt, chăm chú nhìn Ngụy Anh Lạc, không nói một lời.

Sự việc có điểm kỳ lạ, Nhàn quý phi không thể vờ như không thấy, lập tức quát hỏi: "Lưu ma ma, đây rốt cuộc là sao?"

Lưu ma ma tuôn mồ hôi như mưa: "Chuyện này... nô tỳ cũng không biết!"

Ngụy Anh Lạc: "Chỉ trách bà quá ngu ngốc, chuyện cỏn con thế mà làm cũng không xong, còn có thể làm gì đây? Nhàn quý phi nương nương, việc này nhất định có người sai khiến, xin người đừng tha cho kẻ bụng dạ khó lường này!"

Nhàn quý phi lắc đầu: "Kéo bà ta tới Thận hình ty, nghiêm hình thẩm vấn!"

Lý Ngọc: "Vâng!"

Lý Ngọc phất tay, Lưu ma ma lập tức bị lôi đi. Bà ta kinh hô một tiếng: "Hoàng thượng tha mạng! Nhàn quý phi tha mạng! Nô tỳ biết tội, nô tỳ thật sự biết tội rồi!"

Ngụy Anh Lạc lạnh lùng nhìn theo bóng dáng Lưu ma ma bị lôi đi xềnh xệch.

https://thuviensach.vn

Nhàn quý phi: "Nếu nói như vậy, Ngụy Anh Lạc là bị vu oan. Hoàng thượng, có phải nên..."

Nàng vốn tưởng vụ án đến đây coi như kết thúc, nào ngờ Hoằng Lịch cười lạnh một tiếng: "Tội danh trù ếm Quý phi không thể đổ lên đầu ngươi. Vậy thân là cung nữ nội đình tư thông với ngự tiền thị vệ thì sao?"

Ngụy Anh Lạc khẽ ngẩn người, bất chợt nhìn về phía Hoằng Lịch.

Nhàn quý phi giật mình: "Hoàng thượng, chuyện này liên quan đến thanh danh cung nữ, không phải chuyện nhỏ, nếu như không có chứng cứ..."

Hoằng Lịch nói rõ từng câu từng chữ: "Trẫm tận mắt chứng kiến! Người đâu, giam giữ cô ta ở Thận hình ty!"

Bọn thái giám tới gần, Ngụy Anh Lạc đứng dậy, không chút do dự bước ra ngoài.

Hoằng Lịch: "Đứng lại!"

Ngụy Anh Lạc dừng bước.

Sắc mặt Hoằng Lịch cực kỳ u ám, rõ ràng chính hắn hạ lệnh, nhưng bây giờ mơ hồ có chút hối hận: "Vừa rồi còn nói năng hùng hồn, tại sao bây giờ không biện giải cho mình nữa?"

Giống như chỉ cần nàng giải thích, hắn sẽ tin, sau đó trả tự do cho nàng.

Nhưng Ngụy Anh Lạc chỉ cúi đầu giây lát, sau cùng nhẹ nhàng trả lời: "... Hoàng thượng đã tận mắt nhìn thấy, nô tỳ không còn gì để nói."

Tay phải bấu chặt tay vịn của ghế, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, nhưng Hoằng Lịch lại làm ra vẻ không chút để tâm, thản nhiên nói: "Hay

https://thuviensach.vn

cho câu không có gì để nói. Dẫn đi!"

Ngụy Anh Lạc thở dài một hơi, bị thái giám kéo lôi xuống dưới. Hoằng Lịch vẫn luôn dõi theo bóng lưng nàng. Ngồi bên cạnh, Nhàn quý phi cúi đầu nhìn từng gân xanh trên mu bàn tay hắn, như đang suy tư điều gì.

"Hoàng thượng." Lý Ngọc chợt từ bên ngoài chạy vào, "Phú Sát thị vệ đến."

"Hắn tới làm gì?" Hoằng Lịch cười lạnh một tiếng, buột miệng nói, "Chẳng lẽ muốn cầu trẫm tha thứ cho nữ nhân kia?"

Ý thức được mình lỡ lời, hắn lập tức ngậm miệng, không nói thêm lời nào nữa. Nhàn quý phi là một người thông minh, làm bộ như không nghe thấy, cũng không hỏi nhiều, chỉ ngồi một lúc trong Dưỡng Tâm điện, sau đó lấy cớ phải xử lý sự vụ trong cung, dẫn theo đám người Trân Nhi rời đi.

Nhàn quý phi đi rồi, Hoằng Lịch mới mở miệng lần nữa: "Người đâu? Còn ở bên ngoài sao?"

Lý Ngọc đi rồi quay lại, trả lời: "Còn quỳ ở bên ngoài ạ."

Hoằng Lịch nở nụ cười lạnh, gần như giận chó đánh mèo nói: "Cứ để hắn quỳ!"

Lý Ngọc do dự một chút: "Hoàng thượng... Ngài ấy nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo!"

"Còn có chuyện gì quan trọng hơn chứ?" Hoằng Lịch lạnh nhạt nói, "Không phải là vì nữ nhân kia sao? Nói với hắn, Ngụy Anh Lạc dâm loạn cung đình, trẫm tuyệt đối không tha!"

Lý Ngọc: "Vâng!"

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc đang định lui ra ngoài, sau lưng bỗng vang lên một tiếng: "Khoan đã!"

Trong nội viện Dưỡng Tâm điện, Phó Hằng đang quỳ trên đất. Hắn lẳng lặng đợi đã lâu, không đợi được Hoằng Lịch truyền gọi, mà thay vào đó là một đôi giày màu vàng sáng tới gần.

"Phó Hằng!" Hoằng Lịch từ trên cao nhìn xuống hắn, "Phó Hằng, khanh quỳ vì cái gì? Quỳ vì ai?"

Phó Hằng hít sâu một hơi, cúi sấp trước mặt hắn: "Hoàng thượng, nô tài đến xin được chỉ hôn!"

"Khanh muốn cưới Ngụy Anh Lạc?" Hoằng Lịch không biết vì sao bản thân lại tức giận như vậy, cho nên hắn không muốn nghe đối phương nói tiếp, đáp trả gọn gàng dứt khoát như chém đinh chặt sắt, "Nói cho khanh biết, tuyệt đối không có khả năng, trẫm không cho phép! Lần này, trẫm phải lấy đầu Ngụy Anh Lạc, chấn chỉnh cung quy!"

Hoằng Lịch xoay người bỏ đi, đang được nửa đường, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói vang lên sau lưng: "Hoàng thượng từng ban hôn cho nô tài, nô tài sao dám lấy người khác?"

Hoằng Lịch dừng bước, chậm rãi xoay người: "Khanh nói gì?"

"Nô tài... nguyện tuân theo ý chỉ của thánh thượng." Phó Hằng vẫn cúi sấp mặt trên đất, che giấu vẻ mặt thống khổ, "Cưới cháu gái của Hình bộ thượng thư Lai Bảo Hỉ Tháp Lạp Thị - Nhĩ Tình!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Chia tay

Két --

Cửa lao mở ra, một thái giám từ bên ngoài bước vào, chỉ vài động tác đã tháo xiềng xích trên người Ngụy Anh Lạc: "Ngươi có thể đi rồi."

"Cái gì?" Lưu ma ma nhốt ở phòng lao đối diện hô to, đôi tay nắm lấy song sắt giật mạnh liên tục, "Tại sao cô ta lại được thả? Còn ta thì sao?"

Ngụy Anh Lạc xoay cổ tay hơi đau nhức ửng đỏ, không nói một lời bước ra cửa.

Nàng không hỏi gì nhiều. Nếu đối phương không muốn nàng biết thì có hỏi cũng vô dụng, còn nếu đối phương muốn nàng biết thì rất nhanh nàng sẽ có đáp án.

Sự thật đúng là như thế.

Ngụy Anh Lạc quay trở về Vĩnh Hạng, phát hiện sớm đã có người đứng chờ mình.

"Phú Sát Phó Hằng." Ngụy Anh Lạc dừng lại bước chân, nhìn qua đối phương, "Ngài đã làm gì?"

Hoàng đế sẽ không vô duyên vô cớ thả người, nàng có thể ra ngoài, nhất định vì có người đã trả cái giá lớn.

"Anh Lạc." Thanh âm Phó Hằng nhẹ vô cùng, "Ta phải cưới Nhĩ Tình."

https://thuviensach.vn

Mặt trời còn chưa xuống núi, ánh chiều tà chiếu trên vai Ngụy Anh Lạc, nhưng Ngụy Anh Lạc lại thấy toàn thân rét run, giống như xung quanh không phải trời chiều mà là tuyết đỏ (*), từng bông nặng nề rơi đầu vai, thấm vào cốt tủy lạnh lẽo.

(*) các bạn có thể tra google để tìm hiểu tuyết màu đỏ nhé

"Phải không..." Nàng bỗng nhiên xoay người, thì thào giống như mê sảng, "Ngài phải cưới Nhĩ Tình."

"Anh Lạc!" Phó Hằng tiến một bước kéo tay nàng, lại bị nàng dùng sức đẩy ra.

Trong mắt Phó Hằng hiện lên tia đau xót, ngập ngừng sau nửa ngày, cuối cùng cắn răng móc ra túi thơm từ trong ngực, nói: "Ta đến để trả nàng thứ này."

[Editor: vậy là trong truyện không miêu tả cặn kẽ cảnh Anh Lạc tặng túi thơm cho Phó Hằng, đến khúc này mới nói sơ qua]

Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu, mặt không đổi sắc nhìn qua túi thơm kia.

Vật ước hẹn ngày thất tịch.

"Ngài không cần?" Ngụy Anh Lạc gượng cười, "Vậy thì vứt đi!"

Nàng vươn tay hất bay đồ vật trong tay hắn, túi thơm rơi vào khe nước thối cạnh họ, bong bóng nổi lên mặt nước, túi thơm dần dần chìm xuống đáy.

"Trước đây ngài nói với ta lời ngon tiếng ngọt, càng nghe nhiều, ta càng thực sự tin." Túi thơm chìm xuống đáy, tim Ngụy Anh Lạc cũng chìm xuống đáy theo, "Vì vậy, lúc Hoàng thượng hỏi ta, ta không giải thích, bởi

https://thuviensach.vn

vì đó là sự thật. Dù có trừng phạt nghiêm khắc, ta cũng nguyện ý gánh chịu, ta cho rằng... ngài sẽ giống như ta..."

"Anh Lạc..." Vẻ mặt Phó Hằng càng đau đớn. Hắn lại tiến về phía trước, giống như muốn níu nàng lần nữa.

"Ngài định nói vì ngài có nỗi khổ tâm sao?" Nhưng Ngụy Anh Lạc bắt đầu lui về sau vài bước, lắc đầu nói, "Dù có hàng nghìn hàng vạn lý do, nhưng kết quả chỉ có một -- ngài phải cưới Nhĩ Tình, đúng không?"

Con người, dù sao vẫn là tâm khẩu bất nhất (**).

(**) lời nói và ý nghĩ trong lòng không giống nhau

Tuy lời nói thốt ra miệng nàng lạnh lùng là thế, nhưng sâu trong nội tâm lại buồn bã khóc lóc, nỉ non van xin trong im lặng: "Giải thích đi, mau giải thích cho ta, bất kể ngài có bao nhiêu nỗi khổ tâm, ta đều có thể thông cảm mà..."

Thế nhưng, đợi tới đợi lui, lại chỉ đợi được một đáp án nặng trịch: "... Đúng."

Ngụy Anh Lạc vội ngẩng đầu lên, chỉ có ở tư thế này, nước mắt mới không rơi trước mặt hắn.

"Được, ta đã biết." Nàng cười nói, "Từ nay về sau, ngài đừng đến tìm ta nữa."

Nàng xoay người rời đi, bề ngoài giống như kiên quyết, nhưng bước chân lại cực chậm cực chậm.

Giống như đang cố ý chờ đợi, chờ đợi hắn đổi ý, chờ đợi hắn đuổi theo.

Nhưng hắn không có.

https://thuviensach.vn

Phó Hằng vẫn đứng như trời trồng, yên lặng đưa mắt nhìn nàng rời đi, thẳng đến khi bóng lưng nàng biến mất, mới chậm chạp thả bước chân đến khe nước bên cạnh, ngón tay sạch sẽ dứt khoát lội vào trong, moi ra túi thơm giữa đống bùn dơ bẩn, sau đó ôm vào ngực không chút ghét bỏ, biểu lộ cực kỳ bi thương.

Ánh tà dương ngã về tây, trong phòng cung nữ Tân Giả Khổ.

"Ngụy Anh Lạc đâu?" Viên Xuân Vọng đẩy cửa đi vào, ánh mắt lướt quanh một vòng bên trong.

Cung nữ bên trong đều thất thần, Cẩm Tú vội vàng hỏi ngược lại: "Ngụy Anh Lạc? Không phải cô ta bị giam vào Thận hình ty sao? Thế nào, được thả rồi hả?"

Viên Xuân Vọng thản nhiên liếc đối phương, cũng không trả lời đã bỏ đi.

Dựa theo hiểu biết của hắn về nàng, nếu không ở phòng cung nữ, nhất định chỉ còn lại một nơi duy nhất.

Viên Xuân Vọng nhanh chóng tiến vào nhà kho.

Căn phòng tối thui, mùi nấm mốc lẫn bụi bặm phả vào mặt. Viên Xuân Vọng đi sâu vào trong cùng, nói với cái người đang vùi mình góc tường: "Sợ người khác bắt gặp bộ dạng mình đang khóc?"

Ngụy Anh Lạc đưa lưng về phía hắn: "... Muội không khóc!"

Viên Xuân Vọng cũng không vạch trần nàng, tiện tay thắp nến có giá để bằng đồng trên bàn, ánh nến nhá nhem chiếu sáng ngón tay hắn, chiếu sáng một bên người hắn thon dài, chiếu sáng cặp lồng cơm bằng gỗ trong tay hắn.

https://thuviensach.vn

Hộp cơm mở ra, tầng trên cùng là thịt nướng hoa mai, tầng thứ hai là rau xào nấm mèo, tầng thứ ba là cháo trắng thanh tịnh, tầng dưới cùng là bánh bông đường trắng.

"Thận hình ty không phải là nơi tốt lành gì, muội bị nhốt ở đó một ngày, chưa ăn gì hết phải không?" Viên Xuân Vọng nói nhàn nhạt, cầm lấy một miếng bánh ngọt đưa tới.

Ngụy Anh Lạc phớt lờ không quan tâm.

"Sao?" Giọng nói Viên Xuân Vọng mang theo chút giễu cợt, "Bị Phú Sát Phó Hằng vứt bỏ, bây giờ giận lây sang ta, trút giận chính mình. Ngụy Anh Lạc, muội chẳng có chút tiền đồ nào!"

Bốn chữ 'Phú Sát Phó Hằng' tựa như kim châm khiến Ngụy Anh Lạc đau đớn nhảy dựng. Nàng nhìn sang Viên Xuân Vọng, trong mắt hiện đầy tơ máu: "Huynh nói gì?"

"Không thích nghe?" Viên Xuân Vọng lạnh giọng, "Ta lại càng muốn nói. Muội hết lần này đến lần khác từ chối Phú Sát Phó Hằng, chẳng qua chỉ là giả bộ, thực tế lại vô cùng yêu hắn, yêu muốn chết!"

"Im ngay!"

"Mà Phú Sát Phó Hằng đối xử với muội thế nào? Hắn là quý công tử danh môn, từ nhỏ muốn gì có đó, nhưng lại bị muội hết lần này tới lần khác đẩy xa ngàn dặm, vì vậy, muội càng lùi bước, hắn càng yêu muội! Nhưng vậy thì sao?" Viên Xuân Vọng cười nhạo nói, "Đến cuối cùng, chẳng phải hắn cưới người khác sao? Cái gọi là chân tình, chẳng qua chỉ là trò cười thôi!"

"Đủ rồi!" Ngụy Anh Lạc nhịn không được che lỗ tai, "Muội không muốn nghe!"

https://thuviensach.vn

Nhưng Viên Xuân Vọng cực tàn nhẫn giật tay nàng xuống, dán sát tai nàng nói ôn nhu: "Ngụy Anh Lạc, cho tới bây giờ, muội vẫn luôn tâm cao khí ngạo, tự cho là đúng, lần đầu tiên thất bại bởi một nam nhân, có phải muội rất đau lòng, rất khổ sở? Ta nói cho muội hay, thói đời luôn bất công như vậy, cho dù hai người yêu nhau thế nào, với xuất thân của muội, đã định sẵn không thể quang minh chính đại gả vào Phú Sát gia, vĩnh viễn không thể nào!"

"Câm miệng!" Ngụy Anh Lạc né tránh tay hắn, bàn tay giương lên cao.

"Muội muốn đánh ta sao?" Viên Xuân Vọng cũng không né, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, "Chia rẽ hai người là Càn Long, chủ động từ bỏ là Phú Sát Phó Hằng, còn ta? Ta vẫn đứng bên cạnh muội, mọi lúc mọi nơi đều lo nghĩ cho muội, sợ muội chịu ấm ức, thế mà muội lại đối xử với ta thế này?"

Ngụy Anh Lạc hơi giật mình nhìn hắn.

"Ta là nghĩa huynh của muội, là người bảo vệ muội, là người quan tâm muội nhất trên đời này." Viên Xuân Vọng vuốt ve gương mặt nàng, thanh âm cực ôn nhu, thậm chí mang theo một tia đau lòng, "Cái tát này, muội thật muốn giáng xuống sao?"

Cuối cùng, cái tát này không rơi xuống, mà rơi xuống... chỉ có nước mắt nàng.

"Được rồi được rồi." Viên Xuân Vọng ôm nàng vào lòng, an ủi, "Anh Lạc, đừng vì người khác bỏ rơi mà khóc lóc như vậy, sẽ chỉ làm người khác chê cười thôi, căn bản không thay đổi được gì."

"Thế nhưng..." Ngụy Anh Lạc nức nở trong ngực hắn, "Muội khó chịu, muội thật sự khó chịu..."

https://thuviensach.vn

"Chỉ tạm thời thôi." Viên Xuân Vọng vuốt tóc nàng, như an ủi như khuyên bảo, "Anh Lạc, vấn đề lớn nhất của muội là có một vẻ ngoài lạnh lẽo, nhưng không có một trái tim băng giá. Muội cứ như vậy, dễ dàng khiến người khác hiểu lầm, còn mình thì gặm nhấm đau thương. Thật sự ngốc quá, ngốc quá đi..."

Ngụy Anh Lạc thút thít một hồi mới dừng lại. Bóng đêm càng đen, ngoài phòng vang lên tiếng ve kêu, trong phòng vang lên tiếng 'rột rột' từ bụng Ngụy Anh Lạc, khiến mặt nàng đỏ lựng lên.

Lúc này, Viên Xuân Vọng không thả nàng ra, mà tự mình bưng lên chén cháo, từng thìa từng thìa đút cho nàng ăn. Ngụy Anh Lạc ăn được vài miếng, bỗng nhiên nói: "Ca ca thật tốt."

"Giờ mới biết ca ca tốt rồi hả?" Viên Xuân Vọng cười nói.

Ngụy Anh Lạc gật gật đầu, nói khẽ: "Ca, trước giờ muội chưa từng hỏi huynh, người như huynh... sao lại vào cung?"

Viên Xuân Vọng ngơ ngẩn. Thật lâu sau mới thản nhiên nói: "Ta quên rồi. Ta từ nhỏ đã vào cung, hoàn toàn quên sạch chuyện trước kia."

"Phải không..." Ngụy Anh Lạc nhìn hắn một cái, không biết là tin hay không tin.

Sau khi ăn xong, Ngụy Anh Lạc gối đầu trên đùi hắn, thì thào: "Muội muốn ngủ một lát."

"Ngủ đi." Viên Xuân Vọng cởi áo đắp lên người nàng, "Ca ca ở đây."

Ngụy Anh Lạc ừ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nàng ở trong lao chẳng những không ăn được, tựa hồ cũng ngủ không ngon, chờ đợi lo lắng đến bây giờ, cuối cùng cũng có thể chợp mắt ngủ an

https://thuviensach.vn

lành.

Trong bóng tối, Viên Xuân Vọng ngồi dựa vào tường, tay phải chậm rãi vuốt ve tóc nàng, đến khi tiếng ngáy khe khẽ vang lên, hắn mới nhẹ nhàng nói: "Thật ra ta vẫn chưa quên, chuyện gì cũng đều nhớ rõ..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ác hận đan xen

"Cha!" Viên Xuân Vọng bảy tuổi khóc ròng nói, "Đừng bỏ lại con!"

Con đường dài thăm thẳm nhìn không thấy tận cùng, giống dòng người chạy nạn dài tít tắp vô tận. Có người đi trên đường, có người ngã ven lề, rồi không dậy nổi nữa.

Trên mặt đất cỏ úa vàng khắp nơi, nhìn không ra chút sắc xanh tươi nào, đều bị họ nhổ ăn sạch sành sanh. Bần cùng sinh đạo tặc, đói quá hóa súc sinh. Nhiều nạn dân lảo đảo lết tới gần Viên Xuân Vọng, khóe miệng chảy nước miếng, giống như trước mắt họ không phải là người, mà là con cừu non có bộ lông trắng muốt.

Ngay lúc Viên Xuân Vọng hoảng sợ cùng cực, một phụ nữ gầy trơ xương bỗng từ phía sau bọn họ lao tới, bế lấy hắn bỏ chạy.

"Mẹ!" Viên Xuân Vọng ôm cổ mẹ khóc to.

"Nàng... Sao nàng lại đem nó về nữa?" Một người đàn ông cũng gầy đét thở dài, "Bản thân chúng ta còn chẳng sống nổi, lo cho nó chi không biết?"

Dọc đường đi, người cha lén vứt hắn năm lần, thì đều bị mẹ hắn ôm về hết cả năm. Nhưng sau cùng, lòng tốt lại không được báo đáp. Người đàn ông cuối cùng lén bỏ đi biệt tăm, còn một thân một mình người phụ nữ lảo đảo bồng hắn đến kinh thành, lại bất hạnh nhiễm dịch bệnh. Lúc lâm chung, người phụ nữ nắm tay hắn nói: "Sau khi mẹ mất, con hãy đi tìm cha ruột của mình."

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng lặng người sửng sốt: "Cha ruột?"

"Mẹ không phải là mẹ ruột của con." Người phụ nữ ho khan hai tiếng, "Năm đó Ung Chính gia bị người đuổi giết, sau đó trốn trong một nhà nông, cùng với con gái nhà đó sinh ra con... Con trai, con không phải là một người bình thường, con là a ca!"

Viên Xuân Vọng khiếp sợ nói không nên lời.

"Thương thay mẹ con mệnh khổ, sau khi Ung Chính gia trở về đã không phái người đi tìm, phận là nữ nhân, làm sao mang theo một đứa bé tái giá? Nên mẹ con đành gửi con cho ta nuôi nấng." Người phụ nữ thò tay vào vạt áo trước, móc ra một chuỗi tràng hạt bằng gỗ đàn hương, ngón tay run run, chầm chậm đeo vào cổ tay Viên Xuân Vọng, "Mang theo cái này, đi tìm cha ruột của con, để ông ấy..."

Lời còn chưa dứt, tay đã buông thõng xuống dưới.

"Mẹ!" Viên Xuân Vọng đẩy đẩy người phụ nữ, nhưng bà ấy vẫn không nhúc nhích. Dù Viên Xuân Vọng khóc lóc thảm thiết thế nào, gào to thế nào, bà ấy cũng không mở mắt.

Sợ đám nạn dân đói mờ mắt ăn thịt thi thể của dưỡng mẫu (*), Viên Xuân Vọng nhỏ tuổi dựa vào đôi tay nho nhỏ, cấp tốc đào ra một hố đất, chôn cất để dưỡng mẫu an nghỉ nơi chín suối.

(*) mẹ nuôi

Sau đó, hắn để rũ đôi tay rướm máu, vượt qua cửa thành.

Vào được cửa thành thì dễ, nhưng cửa Tử Cấm Thành lại khó. Trải qua trăm nghìn đắng cay, cuối cùng hắn cũng tìm được một quý nhân mặc y phục tươm tất, đồng ý đưa hắn nhập cung.

https://thuviensach.vn

Nhưng không ngờ, người nọ lại là Bát thúc của hắn. Sau khi tranh vị với Ung Chính thất bại, ông ta vẫn luôn ghi hận trong lòng, phát hiện đối phương có con rơi trong nhân gian, cũng không biết xuất phát từ lòng dạ đen tối nào, đi dẫn một đứa bé lên bảy đến phòng tịnh thân, giơ tay chém xuống, Viên Xuân Vọng từ một tiểu a ca biến thành một tiểu thái giám.

Sau đó, hắn bị điều đến sở a ca, hầu hạ chính đệ đệ của mình -- Bát a ca Phúc Tuệ.

Viên Xuân Vọng không những mất đi mệnh căn của mình, mà còn mất luôn tràng hạt gỗ tử đàn kia. Không còn thứ đó, hắn không cách nào tiết lộ thân phận của mình với Ung Chính. Nói đi cũng phải nói lại... Dù trong tay hắn còn chuỗi hạt này đi nữa, Ung Chính sẽ thừa nhận một tiểu thái giám làm nhi tử sao?

Hắn chỉ có thể chấp nhận thân phận hạ nhân này, lẳng lặng hầu hạ một bên, vẻ mặt tràn đầy ao ước cùng hâm mộ nhìn Ung Chính bồng Phúc Tuệ, tay cầm tay dạy hắn viết chữ.

"Nhi tử không muốn học viết!" Phúc Tuệ bướng bỉnh ném bút đi, "Hoàng a mã, nhi tử muốn cưỡi ngựa!"

Nói xong, Phúc Tuệ từ trên đùi Ung Chính trượt xuống, chạy đến trước mặt Viên Xuân Vọng, chỉ vào hắn nói: "Nhanh ngồi xổm xuống, ta muốn cưỡi ngựa!"

Viên Xuân Vọng ngây ra một lúc, đại thái giám sau lưng không nói một lời đè hắn xuống đất: "Bát a ca muốn cưỡi ngựa, ngươi không nghe thấy sao? Nhanh cúi xuống!"

Dựa vào cái gì? Hắn là nhi tử của Hoàng đế, lẽ nào ta không phải? Trong lòng Viên Xuân Vọng trào dâng phẫn nộ, đang định đứng lên, nhưng cảm giác trên lưng nằng nặng, là Phúc Tuệ cưỡi trên lưng hắn.

https://thuviensach.vn

Phúc Tuệ vừa cười vừa hô to: "Hoàng a mã, người xem này, nhi tử đang cưỡi ngựa đó! Hây! Hây! Chạy nhanh lên, nhanh lên nữa! Nhanh lên nữa đi!" Ung Chính bật cười ra tiếng: "Phúc Tuệ, cẩn thận kẻo ngã!"

Viên Xuân Vọng nghiến răng bò trên mặt đất, cúi đầu xuống thật thấp, không để bọn hắn nhìn thấy khuôn mặt thống khổ đầy hận ý của mình.

Thân là nhi tử được Ung Chính thích nhất, Phúc Tuệ sống rất tự do tự tại, không chút cố kỵ, cả ngày xem Viên Xuân Vọng là ngựa để cưỡi, Viên Xuân Vọng theo thói quen cũng trầm mặc thuận theo. Phúc Tuệ cho rằng tính khí của ngựa thật cũng hiền giống vậy, kết quả có một lần học cách cưỡi ngựa thật, không may ngã xuống.

"Các ngươi trông nom Bát a ca kiểu gì thế? Một đám phế vật!" Trong sở a ca, Ung Chính nổi cơn thịnh nộ, chỉ tay vào đám cung nữ thái giám đang quỳ trên đất, ra lệnh, "Lôi xuống hết, mỗi người phạt ba mươi trượng!"

Viên Xuân Vọng cũng nằm trong số đó.

Bịch, bịch, bịch, từng tiếng đòn roi dán trên da thịt. Khắp nơi vang lên tiếng hét thảm nối tiếp nhau, nhưng Viên Xuân Vọng chỉ nắm chặt nắm đấm, im lặng chịu đòn.

Màn đêm buông xuống. Viên Xuân Vọng khập khiễng bước vào gian phòng Phúc Tuệ, ánh mắt xuất thần nhìn chằm chằm cái người đang ngủ mê man trên giường, sau đó nhoẻn miệng cười.

Từ sau cái chết của dưỡng mẫu, hắn cũng chưa từng cười qua một lần.

Đây là lần đầu hắn nở nụ cười, diễm lệ chói mắt, giống như một loài rắn độc sặc sỡ, ra đời trong Tử Cấm Thành đầy rẫy âm mưu này, sau đó vô thanh vô tức chạy đến cửa sổ, vù vù một tiếng cửa mở, gió lạnh tê buốt thấu xương từ bên ngoài thổi vào, Phúc Tuệ sau lưng ho một tiếng.

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng vừa cười khẩy, vừa kéo mở tất cả cửa sổ bên trong tẩm điện...

"Sau khi Phúc Tuệ mắc bệnh qua đời, ta và những người hầu khác đều bị đày đến Tân Giả Khố." Ánh sáng le lói dập dờn, ngọn nến đã cháy hết một nửa, nhà kho lúc sáng lúc tối, Viên Xuân Vọng nhẹ nhàng vuốt tóc Ngụy Anh Lạc, thủ thỉ nỉ non, "Ta không thấy tiếc, chỉ thấy hận."

Hận Bát thúc. Hắn vì giành ngôi báu thất bại, đã phát tiết tất cả oán hận lên người một tiểu hài tử bảy tuổi.

Hận Ung Chính. Rõ ràng con trai ruột đứng ngay trước mắt, nhưng hắn lại làm như không thấy.

Hận Phúc Tuệ. Cả hai đều là huynh đệ của nhau, nhưng lại ép hắn làm trâu làm ngựa.

"... Thứ ta hận nhất, chính là thế gian nực cười này." Chợt Viên Xuân Vọng cười rộ một tiếng, tiếng cười mang theo u ám không hề thuyên giảm, "Ta đã làm sai chuyện gì? Tại sao tất cả bất hạnh đều đổ lên đầu một mình ta? Các huynh đệ ấy cũng cùng chảy chung dòng máu, từng người bọn họ cao cao tại thượng, còn ta thì nằm rạp xuống đất, làm một tên nô bộc thấp hèn nhất thiên hạ!"

Khoé mắt Ngụy Anh Lạc rơi ra một giọt lệ.

Thực ra nàng vẫn tỉnh táo, vẫn luôn nhắm mắt lắng nghe Viên Xuân Vọng kể về quá khứ của bản thân, một câu chuyện không muốn người khác biết.

"Anh Lạc, trời đất bất công, thế gian vô tình. Muốn không là cá bị giết trên thớt, muội chỉ có thể cầm dao trong tay!" Viên Xuân Vọng cúi đầu nhìn nàng, ôn nhu cười nói, "Muội không phải sợ, ca ca sẽ bảo vệ muội. Bởi vì, muội chính là ta, ta chính là muội. Trên đời này, chỉ có hai ta bi

https://thuviensach.vn

thảm giống nhau, cũng chỉ có hai ta mới có thể sưởi ấm lẫn nhau, thương xót lẫn nhau."

Nói xong, hắn cúi đầu xuống, nhẹ hôn lên giọt nước mắt vương dài trên mặt.

Ngụy Anh Lạc càng thêm hoảng sợ.

Lúc nãy đã không mở mắt ra, hiện tại càng không dám mở mắt.

Chỉ đành tiếp tục giả vờ ngủ, mặc cho đối phương dán môi lên mí mắt, bờ môi lạnh lẽo, dần dần làm tăng độ ấm nước mắt nàng.

Không ngờ Cẩm Tú lại tìm đến nhà kho, đúng lúc bắt gặp một màn này, tức khắc sững sờ đứng trước cửa, trong mắt nảy sinh ghen ghét khó lòng ức chế.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Từ đầu đến cuối

Viên Xuân Vọng đã nói sẽ bảo vệ Ngụy Anh Lạc thì không phải nói chơi.

Vì ở buổi cứu tế có biểu hiện xuất sắc, nên hắn rất được Nhàn quý phi tán thưởng. Hiện giờ, Hoàng hậu vẫn đang hôn mê bất tỉnh, thêm cả Tuệ quý phi đã hoăng thệ, toàn bộ quyền hành hậu cung do một tay Nhàn quý phi nắm giữ. Nhàn quý phi muốn hắn thăng chức, hắn lập tức liền thăng chức. Ở Tân Giả Khố, hắn nói một là một, nói hai là hai.

"Nhìn tay của muội kìa, riết rồi không giống nữ tử nữa rồi." Viên Xuân Vọng cầm tay Ngụy Anh Lạc, lắc đầu, "Sau này đừng cọ thùng xí nữa, trước tiên hãy đến Thiêu kháng xử, hỗ trợ bên đó đi."

Anh Lạc: "Thiêu kháng xử?"

"Thiêu kháng xử trực thuộc Tích tân ty, chuyên phụ trách đồ sưởi ấm cho các cung, chỉ khi Tử Cấm Thành sang đông thì mới bắt đầu cung cấp than. Trước mắt thời tiết còn nóng, công việc chỗ họ sẽ nhẹ nhàng hơn, muội cũng nhân cơ hội đó nghỉ ngơi chút đi." Viên Xuân Vọng loáng cái gõ mi tâm nàng, "Ngàn vạn lần đừng thành thật vậy nữa, bản thân phải học được cách lười biếng!"

Ngụy Anh Lạc sờ lên mi tâm, vừa cảm động sự quan tâm của hắn, vừa giận hắn thân thiết, không coi ai ra gì: "Được rồi được rồi, muội nhớ rồi!"

Đưa mắt nhìn nàng rời đi, Viên Xuân Vọng cười lắc đầu, đang muốn ra khỏi đây, một bàn tay sau lưng níu tay áo hắn lại: "Viên ca ca!"

https://thuviensach.vn

Là giọng nói của Cẩm Tú.

Viên Xuân Vọng nhíu lại lông mày, đang muốn kéo tay áo về rồi bỏ đi, chợt nghe cô ta hạ giọng nói: "Ta biết ai là người giết Tuệ quý phi!"

Viên Xuân Vọng dừng bước.

Cẩm Tú thản nhiên cười, thuận thế ôm chầm cánh tay hắn, dán chặt vào bộ ngực đầy đặn của mình, thấp giọng nói: "Đêm nay giờ Tý, ta chờ huynh ở bên giếng chỗ hậu viện, không gặp không về!"

Đêm đến, Cẩm Tú đặc biệt tô son điểm phấn một hồi, không có đồ trang sức nào để mang, đành lặng lẽ bẻ một đóa hoa sơn trà trên cây, cẩn thận từng chút cài trên tóc mai, sau đó một mình ra chỗ hẹn.

Nước giếng phản chiếu khuôn mặt cô ta, cũng phản chiếu cả khuôn mặt người nọ xuất hiện sau lưng.

Cẩm Tú tràn đầy vui mừng, xoay người ôm chầm đối phương: "Viên ca ca, huynh đến rồi!"

Viên Xuân Vọng để mặc cho cô ta ôm ấp, ôn nhu cười nói: "Lời nói sáng nay của cô là có ý gì?"

Bắt gặp nụ cười của hắn, Cẩm Tú mở cờ trong bụng, đấm một cái vào lồng ngực hắn: "Viên ca ca, thật vất vả mới được hẹn hò riêng tư, huynh cũng chỉ có vấn đề này muốn hỏi ta sao?"

Viên Xuân Vọng cầm chặt tay cô ta, thanh âm ôn nhu, tràn ngập mê hoặc: "Ngoan, nói."

Hắn chưa từng có vẻ mặt ôn hòa như vậy đối đãi với mình đi? Trong lòng càng thêm nở hoa, Cẩm Tú hoàn toàn quên mình, ngoan ngoãn đáp

https://thuviensach.vn

hắn: "Được, ta nói cho huynh biết, hôm đó ta đã nhìn thấy Ngụy Anh Lạc ở cùng một chỗ với nghệ nhân Vạn tử thiên hồng!"

Ánh mắt Viên Xuân Vọng trầm xuống: "Ồ? Vậy thì sao?"

"Còn có thể sao nữa?" Cẩm Tú nở nụ cười, "Đến giờ vẫn chưa tra ra được hung thủ giết Tuệ quý phi là ai, không phải đám thợ đó, vậy thì còn lại người trong cung. Huynh nói xem, cô ta có khả nghi hay không?"

"Nếu nghi ngờ cô ấy, sao ngươi không đi tố giác?" Viên Xuân Vọng vừa dứt lời, liền lắc đầu nguầy nguậy, "Ngươi và Anh Lạc sớm có thù oán, lại không có bằng chứng, có tố giác cũng không ai tin ngươi."

Cẩm Tú cười nói: "Đúng! Ta biết nếu chỉ nói suông thì rất khó thuyết phục người khác, nên mới kề cà kiềm chế không tố cáo, nhưng mà nghĩ lại, dù người khác không tin, thì vẫn còn có Cao gia! Đến bây giờ, huynh trưởng của Tuệ quý phi vẫn luôn điều tra kẻ giết người này!"

Cảm nhận được sự uy hiếp trong câu nói đó, Viên Xuân Vọng thu liễm lại nét mặt hư tình giả ý, lạnh lùng nhìn cô ta chằm chằm: "Ngươi muốn gì?"

Cẩm Tú ôm chặt lấy hắn, đem đường cong quyến rũ của bản thân dính sát trên người hắn, cười nói: "Ta biết Viên ca ca là nghĩa huynh của Ngụy Anh Lạc, nhất định sẽ bảo vệ cô ta, đúng không?"

Viên Xuân Vọng nói hờ hững: "Cho nên?"

Cẩm Tú mềm mại đáng yêu nói: "Chỉ cần huynh đáp ứng sau này ở bên cạnh ta, ta sẽ giữ kín bí mật này!"

Viên Xuân Vọng nở nụ cười, giống như đã sớm biết trước cô ta sẽ nói như vậy, lại giống như chỉ đơn thuần cười nhạo cô ta không biết lượng sức mình: "Ngươi điên thật hay giả điên vậy? Cung quy cấm quan hệ đối thực

https://thuviensach.vn

giữa cung nữ và thái giám, ai làm trái sẽ nghiêm trị không tha, vậy mà ngươi còn dám đưa ra yêu cầu đó?"

"Tuy cung quy cấm cản, nhưng thực tế cũng đâu cấm được ai. Huynh xem đi, cho tới hiện tại, biết bao cung nữ và thái giám đã âm thầm kết đôi phu thê rồi!" Cẩm Tú lơ đễnh nói, "Viên ca ca, ta rất thích huynh, muốn ở bên huynh suốt đời. Ta cam đoan sẽ đối tốt với huynh, tốt hơn Ngụy Anh Lạc gấp nhiều lần!"

"Tại sao ngươi thích ta?" Viên Xuân Vọng dùng ánh mắt quái lạ nhìn đối phương, như là cuối cùng cũng bị lời nói của cô ta làm cảm động, "Nghe Anh Lạc nói, lúc trước ngươi toàn theo đuổi ngự tiền thị vệ, đem ta so sánh với bọn họ, chỉ có hai bàn tay trắng thôi."

Từ trước đến nay, Viên Xuân Vọng toàn dùng vẻ mặt vô cảm với cô ta, ngẫu nhiên bố thí một ánh mắt, đã đủ để cô ta ngất ngây cả ngày. Thấy lời nói của hắn có ý mềm mỏng, Cẩm Tú quả thực mở cờ trong bụng, thanh âm không ngớt run rẩy: "Ta thừa nhận, lúc trước là ta tham mộ hư vinh, chạy theo hào nhoáng, cả ngày mơ tưởng đến việc trèo cành cao, được gả vào nhà cao sang quyền quý! Nhưng từ khi đến Tân Giả Khố, ta đã thay đổi, ta thật sự thay đổi rồi! Đặc biệt từ lần đầu tiên gặp huynh, ta mới biết thế nào là yêu thích! Tất cả những theo đuổi lúc trước, đối với ta đã không còn quan trọng! Viên ca ca, ta muốn ở bên cạnh huynh, như đôi vợ chồng bình thường ngoài kia, quan tâm chăm sóc cho nhau cả đời, không rời nửa bước, được không?"

"Chăm sóc cho nhau, không rời nửa bước?" Viên Xuân Vọng lẩm bẩm tự nhủ.

"Đúng vậy!" Cẩm Tú nhào vào trong lòng hắn, động tình nói, "Chỉ cần huynh đáp ứng ta, cái gì ta cũng không nói, với ai ta cũng không tố! Thậm chí, ta có thể tha thứ tất cả cho Ngụy Anh Lạc, chỉ cần có được huynh, việc gì ta cũng sẵn lòng bỏ qua!"

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng cúi đầu nhìn cô ta, chợt diễm lệ cười nói: "Yêu ta đến vậy thật sao?"

Có lẽ đây là nụ cười đẹp nhất mà Cẩm Tú từng được chứng kiến trong đời, đủ xinh đẹp để cô ta như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Cô ta thất thần nhìn đối phương hồi lâu, mới nhẹ gật đầu, đáp lại một tiếng: "Vâng!"

Sau một khắc, sắc mặt hóa cứng đờ, chậm rãi gục đầu xuống.

Một con dao găm đâm xuyên ngực, lút sâu vào trái tim.

Thuận theo lưỡi dao, Cẩm Tú lướt lên nhìn cán dao, lướt lên nữa nhìn bàn tay cầm dao, cuối cùng ánh mắt cố định trên gương mặt Viên Xuân Vọng. Hắn nở nụ cười đáp lại, vừa ôn nhu vừa xinh đẹp: "Yêu ta như vậy, vì ta mà chết, có thể không?"

Cẩm Tú há to miệng, muốn đáp hắn một câu -- có thể.

Nhưng Viên Xuân Vọng không chờ đối phương mở miệng, đã vươn nhanh tay ra, đẩy cô ta xuống giếng nước phía sau.

'Bõm' một tiếng, ánh trăng trên mặt nước tan thành nhiều mảnh.

Viên Xuân Vọng đứng bên thành giếng, rút ra một chiếc khăn, chậm rãi lau chùi vết máu trên ngón tay.

"Quên nói cho ngươi biết một câu." Viên Xuân Vọng giương cao khóe môi, buông tay ra, chiếc khăn bay bổng rơi vào trong giếng, phủ lên bề mặt vật thể đang nổi bồng bềnh trên nước, "Ta ghét nhất bị người khác uy hiếp."

Ngày hôm sau.

"Thông báo các ngươi một việc." Bên trong nội viện Tân Giả Khố, Viên Xuân Vọng nói với đám cung nữ thái giám, "Tối qua cung nữ Cẩm Tú

https://thuviensach.vn

bỏ trốn rồi."

Tiếng bàn luận huyên náo dần nổi lên.

"Bỏ trốn? Cẩm Tú vậy mà chạy rồi sao?"

"Tử Cấm Thành canh giữ nghiêm ngặt như vậy, cô ta có thể chạy đi đâu?"

"Nha đầu kia thật đúng là to gan, cô ta không muốn sống nữa chắc?"

Ngụy Anh Lạc không tham gia bàn tán cùng mọi người. Nàng nhíu mày, ném ánh mắt về phía Viên Xuân Vọng.

"Ai biết tin tức về Cẩm Tú phải lập tức bẩm báo, nếu không sẽ xử chung tội với cô ta!" Vẻ mặt Viên Xuân Vọng thản nhiên, "Được rồi, đừng bàn tán chuyện này nữa, tất cả đi làm việc đi!"

Sau khi mọi người tản ra, Ngụy Anh Lạc lại lặng lẽ tới gần: "Ca, Cẩm Tú đi đâu thế?"

"Sao ta biết được chứ?" Viên Xuân Vọng nhìn nàng cười nói.

Ngụy Anh Lạc không tin hắn hoàn toàn không biết gì, nàng quan sát hắn nói: "Nếu cô ta muốn chạy trốn, sao lại không có dấu hiệu gì? Hơn nữa, hộ vệ Tử Cấm Thành tầng tầng lớp lớp, cô ta cũng không có cánh, có thể chạy đi đâu?"

Viên Xuân Vọng giúp Ngụy Anh Lạc sửa sang lại tóc rơi lòa xòa: "Hôm nay xức thuốc chưa?"

"Ca, đừng lảng sang chuyện khác!" Ngụy Anh Lạc cau mày nói, "Muội đang hỏi huynh đấy!"

https://thuviensach.vn

"Người không quan hệ, không cần để trong lòng." Viên Xuân Vọng cười nói, "Bôi thuốc chưa? Đưa tay đây, để ta xem vết thương lành đến đâu rồi."

Tuy trời nóng bức, nhưng Ngụy Anh Lạc chỉ cảm thấy lưng mình mát lạnh. Trong mắt hắn, mạng người còn không bằng vết sẹo trên tay nàng.

Công việc ở Tân Giả Khố nhiều không đếm xuể, Ngụy Anh Lạc thử hỏi vòng vo vài câu, nhưng vẫn không có được đáp án, đành phải về chỗ làm tiếp việc dang dở.

Chờ đến khi bóng nàng khuất dần, Viên Xuân Vọng mới thu hồi dáng vẻ tươi cười, lâm vào trầm tư.

Hắn biết Ngụy Anh Lạc đang nảy sinh nghi ngờ, nhưng vậy thì đã sao? Từ đầu đến cuối, hắn đều xử lý rất ổn thỏa, không sợ người khác phát hiện. Giả dụ có bị phát hiện đi nữa, nhưng sẽ có ai vì một tội nhân Tân Giả Khố, mà dám đắc tội với đại hồng nhân đang được Nhàn quý phi ưa chuộng này?

"Lập mưu tính kế đẩy Anh Lạc vào tù, không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Cẩm Tú." Viên Xuân Vọng nhíu mày nghĩ thầm, "Cô ta có thù oán với Anh Lạc, còn Lưu ma ma thì sao? Lưu ma ma và Anh Lạc không thù không oán, vì sao phải hợp tác với Cẩm Tú cùng hãm hại Anh Lạc? Là bị Cẩm Tú lừa bịp, hay là sau lưng... có người ra lệnh bà ta?"

Nếu sau lưng bà ta thật sự có chủ mưu, chỉ sợ... bây giờ đối phương cũng sẽ giống như hắn, xử lý ổn thoả từ đầu đến cuối.

Bên trong Chung Túy cung, máu vương vãi đầy đất.

Máu đó là từ đầu ngón tay Lưu ma ma chảy xuống. Mười móng tay đều bị rút sạch sẽ, đầu ngón tay trơ trọi rơi tí tách từng giọt máu tươi.

https://thuviensach.vn

Nhàn quý phi mỉm cười nói: "Thuần phi muội muội, lão nô tài này thật không biết phải trái, chẳng qua chỉ chịu có mấy trượng đã khai hết cả rồi. Muội muội, muội muốn biết bà ta đã nói gì không?"

Lưu ma ma chịu nhục hình, thần trí đã có chút mơ hồ, cả buổi không nói được lời nào, bỗng nhiên bật khóc thật to, tay chân bò lết đến chỗ Thuần phi: "Nương nương, nương nương, cứu, cứu lão nô với..."

Thuần phi thối lui một bước, cung nữ Ngọc Hồ bên cạnh vội giơ chân đạp văng đối phương ra xa, gấp gáp nói: "Ăn nói lung tung cái gì đấy? Nương nương chúng ta thì có liên quan gì đến lão già nhà ngươi?"

Lưu ma ma nghe xong, vội gào đến tê tâm liệt phế: "Ngọc Hồ, cô đừng phủi sạch quan hệ nhanh thế. Rõ ràng Thuần phi đã lệnh ta... lệnh ta hãm hại Ngụy Anh Lạc!"

"Nói bậy!" Ngọc Hồ cắn răng nói, "Nương nương chúng ta và cung nữ đó không thù không oán, cớ sao phải vu hãm cô ta? Ngươi, ngươi rõ ràng là chịu sự sai khiến của người khác, muốn vu khống ngược lại nương nương chúng ta!"

Cung nhân dâng lên tách trà nhỏ, Nhàn quý phi ngồi tựa vào ghế, dù bận vẫn ung dung uống một hớp: "Thuần phi, muội nói xem?"

Sắc mặt Thuần phi hơi trắng bệch: "Đây là vu hãm..."

"Cái gì mà vu hãm? Nương nương, người hãy nghe nô tài nói!" Thấy Thuần phi trở mặt, Lưu ma ma với tâm trạng 'ngươi bất nhân thì ta bất nghĩa', dứt khoát kể hết mọi chuyện, từ lúc Thuần phi tìm bà ta như thế nào, lại an bài chính mình vu oan hãm hại ra sao, nguyên nhân hậu quả, toàn bộ khai ra hết sạch, nội dung tường tận, không có một chút sơ hở.

Chân tướng sự việc bị bại lộ, lời biện bạch của Thuần phi lộ rõ vô lực tái nhợt, thân thể nhịn không được lảo đảo, tựa vào bên người Ngọc Hồ.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc Thuần phi cho rằng bản thân xong đời rồi, Nhàn quý phi đặt tách trà xuống, chậm rãi nói: "Thuần phi muội muội là người thế nào, ta là người rõ nhất và tin tưởng nhất. Chỉ là, sao có thể để điêu nô này tùy ý hỗn xược? Người đâu, cắt lưỡi bà ta!"

Lưu ma ma không thể nào ngờ, chính mình thẳng thắn, lại đổi lấy kết cục như vậy, giữa tiếng kêu gào thảm thiết, một đầu lưỡi đỏ au bị kéo vàng cắt rơi xuống dưới.

Nhìn thấy đầu lưỡi kia, sau lưng Thuần phi ứa ra mồ hôi lạnh, suýt nữa cũng ngất xỉu giống Lưu ma ma.

"Đối phó với loại nô tài phát ngôn bừa bãi, vu cáo chủ tử này, chỉ có thể nghiêm khắc xử trí, cảnh cáo răn đe. Có bà ta làm tấm gương, từ nay về sau sẽ không còn ai dám phạm thượng, tùy ý vu cáo chủ tử rồi." Nhàn quý phi tiến lên nắm chặt tay Thuần phi, ôn nhu nói, "Ai nha, muội muội, tay của muội sao lại lạnh như vậy..."

Vì nụ cười của ngươi làm lưng ta rét run.

Chôn sâu ý nghĩ chân thật trong lòng, Thuần phi run rẩy bờ môi, mở miệng nói: "Gần đây thân thể có chút không khoẻ, có lẽ đã bị nhiễm lạnh..."

"Thể chất muội muội xưa nay yếu ớt, lại hay sợ lạnh, nên phải giữ gìn sức khoẻ cho thật tốt." Nhàn quý phi vỗ vỗ tay Thuần phi, sau khi nói lời ân cần quan tâm, mới sai người kéo Lưu ma ma rời đi.

Một vệt máu uốn lượn ngoằn ngoèo, lan tràn sau lưng Lưu ma ma.

Bấy giờ Thuần phi mới thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm oặt ngã xuống giường, sau nửa ngày mới nói: "Ngọc Hồ, ngươi nghĩ xem, tại sao Nhàn quý phi phải thay ta xử lý từ đầu đến cuối?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đoạn tuyệt

Trong thế giới người trưởng thành, chẳng ai giúp ai vô điều kiện.

Bất luận họ bỏ công làm gì, cũng muốn đối phương báo đáp lại.

"Hoàng hậu nương nương vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Hiện giờ trong hậu cung, nhắc đến chuyện nắm quyền quyết định, chỉ có nương nương và Nhàn quý phi." Ngọc Hồ suy nghĩ một chút, nói tiếp, "Lần này, thay vì nói Nhàn quý phi ban ân cho người, chẳng bằng nói là... nắm được nhược điểm của người."

Thuần phi thở dài: "Đúng vậy. Chỉ trách bản cung nóng vội, mới dâng tận tay cô ta nhược điểm lớn như vậy."

Ngọc Hồ thương cảm nhìn chủ tử: "Nương nương, chẳng qua chỉ là một nô tỳ ở Tân Giả Khố, người hà tất phải tốn công đối phó cô ta như vậy?"

"Đối với ngươi mà nói, Ngụy Anh Lạc chỉ là nô tỳ Tân Giả Khố." Thuần phi cười lơ đãng, "Nhưng với Phó Hằng, cũng không phải..."

Tuy có dung nhan tuyệt thế, nhưng trong mắt mọi người, cảm giác tồn tại của Thuần phi không cao mấy. Dù sao, nàng vẫn luôn đi theo Hoàng hậu, yên tĩnh giống như cái bóng. Hoàng hậu tán thành cái gì, nàng cũng tán thành cái đó, Hoàng hậu phản đối cái gì, nàng cũng bắt chước phản đối theo.

https://thuviensach.vn

Cứ thế, dù nàng nỗ lực vì Hoàng hậu bao nhiêu, cũng không nhận được đền đáp nào xứng đáng.

Thậm chí, sau khi Hoàng hậu hôn mê, vẫn cẩn trọng trông coi Trường Xuân cung giúp Hoàng hậu.

"Thuần phi đúng là một thánh nhân."

Có người âm thầm nhận xét như vậy.

Không, nàng không phải là thánh nhân gì đâu.

Thánh nhân không giống như nàng, trước đó vài ngày, ngay khi biết tin, lòng nóng như lửa đi tìm Phó Hằng, chất vấn: "Phú Sát thị vệ, vì sao ngài phải cưới Nhĩ Tình?"

Phó Hằng ngây ra một lúc, trả lời: "Đây là ý chỉ của Hoàng thượng."

"Không!" Thuần phi nói toạc ra, "Vì muốn cứu Ngụy Anh Lạc, giúp cô ta rửa sạch tội danh, ngài mới đồng ý hôn sự này! Phú Sát Phó Hằng, ngài điên rồi phải không? Vì một tiện tỳ ở Tân Giả Khố, có đáng để ngài làm vậy không?"

Sắc mặt Phó Hằng lập tức chuyển lạnh: "Đây là chuyện riêng của ta, không cần nương nương bận tâm."

"Sao ngài có thể nói như vậy?" Thuần phi gấp đến độ kéo cánh tay hắn, "Ngài biết rõ ta..."

Phó Hằng vội tránh tay Thuần phi: "Nương nương, xin tự trọng."

"Tự trọng?" Thuần phi sững sờ, biểu cảm cô đơn không thành lời, "Lúc trước, ngài đâu có đối xử với ta như thế này..."

https://thuviensach.vn

Lúc trước? Phó Hằng không nhớ bản thân với Thuần phi đã trải qua chuyện gì, liên quan gì đến nhau. Thối lui về sau một bước, bảo trì khoảng cách nam nữ tương đối an toàn, hắn hơi đề phòng nói: "Thuần phi nương nương, xin cẩn trọng lời nói. Tuy nương nương là khuê mật của gia tỷ, nhưng nam nữ khác biệt, Phó Hằng và người cũng không có quen thân..."

Lời nói của Phó Hằng thốt ra từ lòng tốt, nhắc nhở đối phương cẩn thận ngôn từ, nếu không, nhỡ bị người ngoài nghe được, khó tránh khỏi việc gây hiểu lầm.

Ai ngờ ý tốt này rót vào tai Thuần phi, lại làm khuôn mặt nàng thoáng cái trắng bệch.

"Cũng không có quen thân..." Thoáng chốc, Thuần phi lung lay tựa sắp ngã, bỗng nhiên ánh mắt rũ xuống, rơi vào dây đeo tuệ tử bên hông hắn, "Nếu lòng ngài không có ta, thì sao vẫn luôn mang dây tuệ tử ta tự tay bện này?"

Phó Hằng khẽ giật mình, ánh mắt rơi xuống dưới, bên hông hắn treo một miếng ngọc bội, ngọc bội này đeo từ nhỏ đến lớn, buộc lên huệ tử đã cũ kỹ. Nhíu mày lại chốc lát, Phó Hằng tiếp lời: "Đây chẳng phải là tỷ tỷ tặng ta sao?"

"Sao tỷ tỷ ngài tặng cái này được?" Thuần phi vội nói, "Là ta... Ngày đó ở nội viện, nhân lúc ngài không có ở đó, thấy binh thư của ngài được đặt trên bàn đá, ta đã kẹp tuệ tử vào sách..."

Thanh âm của nàng chợt im bặt.

Trước mắt, Phó Hằng dùng tay giật xuống tuệ tử, đặt trên ghế ngồi bên cạnh hành lang, thần sắc thản nhiên nói: "Thì ra là thế, là Phó Hằng hiểu lầm, tưởng rằng tỷ tỷ làm nên mới luôn mang theo người, bây giờ trả lại cho nguyên chủ. Nương nương, cáo từ."

https://thuviensach.vn

Nhớ đến tận đây mà tâm như chết lặng.

"Nương nương..." Ngọc Hồ cẩn trọng nhìn nàng, "Người không sao chứ?"

Thuần phi chậm rãi mở mắt, hai mắt mông lung đẫm lệ, từ vạt áo lấy ra một tuệ tử cũ kỹ, đưa Ngọc Hồ xem: "Ngọc Hồ, ngươi còn nhớ nó không?"

Ngọc Hồ vừa nhìn liền biến sắc.

"Sợ ngài ấy nhận tuệ tử, lại không biết người tặng là ai, không biết tâm ý của người tặng thế nào, vì vậy bản cung đã sai ngươi đưa ngài ấy một lá thư." Thuần phi nhìn Ngọc Hồ chằm chằm, "Lá thư đó... ngươi đưa chưa?"

Ngọc Hồ chần chừ giây lát, đột ngột hướng Thuần phi quỳ xuống.

Đáp án bày ra trước mắt, đôi vai Thuần phi run rẩy, bỗng nhiên giáng một bạt tai vào mặt đối phương: "Được lắm, được lắm, ngươi làm việc kiểu vậy sao, ngươi hại bản cung phải đau khổ chịu đựng!"

"Nương nương!" Ngọc Hồ bụm mặt nức nở nói, "Nô tỳ chỉ muốn tốt cho người thôi!"

"Tốt cho ta?" Thuần phi cười ha ha, nước mắt thuận theo hai bên má chảy xuống, "Ta luôn cho rằng, ngài ấy nhận tuệ tử vì có tình ý với ta! Chỉ vì ta vào Bảo Thân Vương phủ, trở thành cách cách, ngài ấy mới cố tình xa lánh. Hóa ra... bức thư giãi bày tình ý ấy, chưa hề đến được tay ngài ấy! Tốt cho ta... thế mà ngươi vẫn dám nói là tốt cho ta sao?"

"Nương nương, lão gia sớm đã nói muốn dâng người cho Bảo Thân Vương, người nhất định phải vào vương phủ!" Ngọc Hồ buồn bã nói, "Nếu thật sự gửi lá thư đó đi, thì đó mới là hủy hoại người, hủy hoại Tô gia!"

https://thuviensach.vn

"Cuối cùng vẫn là vì Tô gia." Thuần phi cười cười tự giễu: "Vì vậy, ngươi cứ trơ mắt nhìn ta, từng bước từng bước lún càng sâu, lừa gạt chính mình hết lần này đến lần khác, sau đó trước mặt ngài ấy, một chút tự tôn cuối cùng cũng không còn!"

Ngọc Hồ vốn là đầy tớ nhà Tô gia, toàn bộ phụ mẫu huynh đệ đều làm việc cho Tô gia, đương nhiên một lòng hướng về Tô gia, nhưng quyết không thể thừa nhận, nếu không, tương lai sau này, cô ta biết phải sống chung với Thuần phi như thế nào? Vì thế, bấy giờ Ngọc Hồ vội vàng giải thích: "Nương nương, người si luyến (si mê lưu luyến) Phú Sát Phó Hằng, đối với chuyện vào phủ, hận không thể dùng cái chết để chống đối! Đến khi người biết đại tiểu thư Phú Sát gia sắp trở thành phúc tấn, người mới đồng ý vào phủ! Người nói muốn thay Phó Hằng trông coi phúc tấn, bảo vệ phúc tấn! Nô tỳ thấy người phấn chấn trở lại, sao nỡ lòng nào nói ra chân tướng?"

Nghe đến đó, Thuần phi nở nụ cười, cười chính mình si tâm vọng tưởng, cười bản thân tự mình đa tình.

"Chỉ nguyện tình chàng như ý thiếp, mãi nhớ về nhau trọn kiếp người (*)... Ta thấy ngài ấy luôn đeo bên mình tuệ tử đó, còn tưởng ngài ấy cũng có tình cảm với mình. Ta không cần nhiều, chỉ cần ngài ấy vẫn mang theo tuệ tử, ta nguyện vì ngài ấy mà trả giá hết thảy, làm cái bóng của Hoàng hậu, bảo vệ Hoàng hậu, thậm chí không tiếc tránh sủng. Cuối cùng, ta được cái gì?" Thuần phi rơi lệ đầy mặt, "Ngài ấy nói, 'Phó Hằng và người cũng không có quen thân' ..."

(*) Nguyên văn: "Chích nguyện quân tâm tự ngã tâm, định bất phụ tương tư ý", trích từ bài thơ Bốc toán tử của Lý Chi Nghi

Cố gắng tất cả, đổi lại chỉ một bên tình nguyện.

Chân tình gìn giữ, nghiễm nhiên trở thành trò chê cười.

https://thuviensach.vn

"Tấm lòng trong sáng tựa ngọc quý (Nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ)." Ngọc Hồ lồm cồm bò đến cạnh nàng, cẩn thận giật nhẹ váy đối phương, "Tên này do người đặt cho, nô tỳ tự cải đích danh, thế nhưng nương nương, tấm lòng chân thành của nương nương, căn bản không có người quý trọng. Là nô tỳ sai, hại người hồ đồ suốt mười năm. Bây giờ... người nên tỉnh ngộ thôi."

Sau nửa ngày, Thuần phi chẳng nói gì thêm.

Kính lăng hoa soi sáng một bên mặt Thuần phi. So về dung mạo, nàng không hề thua kém Tuệ quý phi. Xuân lan thu cúc, Ngọc Hoàn Phi Yến (**), Thuần phi xinh đẹp ở nét điềm đạm đáng yêu, như Tây Tử phủng tâm (***), lại như Đại Ngọc chôn hoa (****). Nếu nam nhân vừa thấy sẽ sinh lòng thương cảm, cầm lòng không đặng muốn vươn tay giãn đôi lông mày cau có ấy, khiến nàng vì chính mình lộ ra vẻ tươi cười.

(**) Dương Ngọc Hoàn và Triệu Phi Yến, hai đại mỹ nhân nổi tiếng của Trung Quốc xưa

(***) hình dung dáng vẻ yểu điệu của mỹ nữ. Tương truyền ngày xưa Tây Thi thường đau lòng mà ôm tim nhíu mày, nhưng nàng vẫn rất xinh đẹp

(****) nhân vật Lâm Đại Ngọc trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng. Ở hồi thứ 27 cuốn tiểu thuyết, Đại Ngọc vừa chôn hoa, vừa khóc vừa làm thơ tưởng nhớ cánh hoa rơi

Vì thế, dù nàng cố ý tránh sủng, vẫn như cũ được phong lên vị phi.

Một người như vậy, nếu nàng chịu tranh sủng thì sao?

"Ta vốn là người theo Hoàng hậu, bây giờ... chỉ có thể đoạn tuyệt với nàng." Thuần phi nhìn gương thở dài, "Nỗ lực nhiều năm như vậy, không thể không có một xíu hồi đáp nào."

https://thuviensach.vn

Nói xong, nàng quay đầu cười với Ngọc Hồ, tâm chết thành tro, lại bừng lên một tia lửa hận: "... Chắc hẳn, đây là điều mà Nhàn quý phi mong muốn."

Tỷ muội ngày xưa, đảo mắt thành thù.

Yêu bao nhiêu năm, liền muốn hận bấy nhiêu năm.

"Không, không... Không!"

Ở Trường Xuân cung, một tiếng thét từ bên trong tẩm điện truyền ra.

Bước chân lộn xộn, một đám cung nhân xô cửa ập vào, tất nhiên dẫn đầu là Đại cung nữ Minh Ngọc, trong tay nàng còn bưng một chậu nước, trông thấy tình cảnh trong phòng, hét lớn một tiếng, chậu nước rời tay văng tung toé, mừng rỡ đến độ nói không lưu loát: "Nương nương, nương nương tỉnh rồi, người đâu! Người đâu, nương nương tỉnh rồi! Từ từ, nương nương muốn làm gì?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thức tỉnh

Sau quãng thời gian dài chìm vào hôn mê, Phú Sát hoàng hậu đã tỉnh.

Chỉ thấy nàng gắng sức leo xuống giường, nhưng vì bản thân đã nằm liệt giường quá lâu, cho nên tứ chi bủn rủn vô lực, thoáng cái té ngã trên mặt đất.

"Nương nương!" Minh Ngọc vội chạy tới đỡ nàng, "Người đâu, mau gọi thái y!"

Hoàng hậu dùng sức nắm chặt tay Minh Ngọc, vẻ mặt nôn nóng sốt ruột: "Không, gọi Phó Hằng, ta muốn gặp Phó Hằng!"

Hôm nay đúng lúc Phó Hằng đang trực trong cung, nghe tin Hoàng hậu đã tỉnh, chạy nhanh đến Trường Xuân cung như một cơn gió: "Tỷ tỷ!"

Hoàng hậu liếc mắt ra hiệu với đám cung nhân trong phòng, tức thì bọn họ lui ra ngoài. Phó Hằng đi đến cạnh nàng, định mở miệng nói gì đó, nàng bỗng nhiên giơ một tay lên, tát vào gương mặt Phó Hằng.

"... Tỷ tỷ?" Phó Hằng bụm mặt, nhìn nàng hoang mang.

"Phó Hằng, những lời đệ nói với bản cung trước đây, bản cung đều nghe thấy cả, nhưng chẳng hiểu sao vẫn không mở mắt nổi." Hoàng hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Đệ hồ đồ quá! Sao đệ lại chấp nhận yêu cầu của Nhĩ Tình? Anh Lạc phải làm sao bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Cái tên này giống như một cây gai, mỗi lần xuất hiện, đều có thể đâm rách toạt vết thương, khiến hắn rỉ máu không ngừng. Phó Hằng gục đầu xuống nói: "Tỷ tỷ, tình hình lúc đó, chỉ khi đệ đáp ứng lời ban hôn của Hoàng thượng, thì mới có thể cứu Anh Lạc."

Hoàng hậu lắc đầu, không dám gật bừa: "Với tính cách của cô ấy, thà tình nguyện cùng đệ đồng sinh cộng tử. Đệ cũng biết, kể từ giây phút gật đầu, Anh Lạc tuyệt đối sẽ không tha thứ cho đệ! Phó Hằng, đệ thật có thể chấp nhận kết cục, đôi bên trở thành người dưng vĩnh viễn sao?"

Trong thoáng chốc, Phó Hằng lâm vào trầm mặc.

"Tất cả chuyện này đối với đệ, với Anh Lạc, với Nhĩ Tình, đều không công bằng!" Hoàng hậu hiểu rõ đệ đệ hơn ai hết, hắn trầm mặc, chính là lặng im kháng cự, "Dù phải trả giá bao nhiêu, ta đều phải cầu xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban!"

"Tỷ tỷ..." Phó Hằng ngẩng đầu nhìn nàng, cắn chặt bờ môi trắng bệch, cười khổ nói, "Thánh chỉ được hạ rồi, Nhĩ Tình sớm đã xuất cung chuẩn bị xuất giá, việc này không thể xoay chuyển được nữa! Nếu tỷ đi xin Hoàng thượng thu hồi thánh mệnh, sẽ khiến Phú Sát gia mất hết danh dự, khiến Nhĩ Tình không thể đối mặt với người đời, người làm vậy là bức cô ấy đi tìm đường chết! Nhĩ Tình là vì giúp đệ mới chịu đáp ứng hôn sự này, về tình về nghĩa, đệ cũng không thể làm vậy!"

Lúc này đổi thành Hoàng hậu trầm mặc.

Người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình. Anh Lạc là người bên cạnh nàng, Nhĩ Tình cũng thế, ngày đêm bên nhau nhiều như vậy, tình cảm chủ tớ lâu như thế, nàng không thể trơ mắt nhìn đối phương tìm chết.

Thật lâu sau, Hoàng hậu thở dài, gian nan mở miệng: "Ta cho rằng, ít nhất đệ và Anh Lạc có thể hạnh phúc, thật không ngờ... cuối cùng kết cục vẫn y hệt."

https://thuviensach.vn

Tựu như chính bản thân nàng, toàn tâm toàn ý yêu Hoằng Lịch, nhưng không thể không cùng chia sẻ hắn với vô số nữ nhân. Nếu sau này Anh Lạc còn muốn ở bên Phó Hằng, phải giống như nàng, chia sẻ hắn với Nhĩ Tình.

Nhưng đây là hai hoàn cảnh khác nhau. Phú Sát gia liên hôn với hoàng gia là việc không thể tránh khỏi, còn hôn lễ của Phó Hằng và Nhĩ Tình thật ra có thể tránh được. Xét cho cùng, là do đứa bé này quá mức hồ đồ, mới tạo ra cục diện không thể vãn hồi như hiện giờ.

"Tỷ tỷ..." Phó Hằng nhìn nàng có chút lo lắng, "Người không sao chứ?"

Có thời gian quan tâm ta, chi bằng quan tâm chính đệ, quan tâm Anh Lạc nhiều hơn đi! Hoàng hậu thầm nghĩ trong lòng, sau đó phất phất tay, có chút mệt mỏi nói: "Ra ngoài, hiện tại ta không muốn thấy đệ."

Sau nửa ngày, Phó Hằng muốn nói lại thôi, thở dài, xoay người rời đi. Đến được nửa đường, sau lưng bỗng nhiên vang lên thanh âm Hoàng hậu, hỏi: "Phó Hằng, tỷ tỷ rất sợ đệ sẽ hối hận cả đời. "

Bước chân ngừng lại, Phó Hằng gục đầu xuống, co chặt nấm đấm rồi thả lỏng, cuối cùng trầm thấp nói: "... Tỷ tỷ, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho quyết định của mình, xin tỷ tha thứ cho đệ!"

Phó Hằng rời đi không lâu, Hoằng Lịch nhận được tin tức, vội vàng đi đến Trường Xuân cung.

"Hoàng hậu, cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi!" Lúc đầu hắn cho rằng, bản thân sẽ trông thấy khuôn mặt tươi cười của Hoàng hậu. Chờ người nọ trên giường chậm rãi xoay mặt lại, hắn mới thất thần, "... Nàng sao vậy?"

Hôn mê trong thời gian dài, tuy là có người chăm sóc, còn có Ngụy Anh Lạc liên tục xoa bóp tay chân, nhưng thân thể Hoàng hậu vẫn ngày càng gầy gò. Gương mặt trước kia mượt như ngọc giờ trở nên tiều tụy, mái

https://thuviensach.vn

tóc dài đen nhánh như nước sơn khoác lên vai, mơ hồ có vẻ đẹp Tây Tử phủng tâm, khiến người khác vừa nhìn đã thấy xót xa. [Mình đã chú thích 'Tây Tử phủng tâm' ở chương trước]

"Hoàng thượng đến rồi." Hoàng hậu chậm rãi nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Nhớ lại cảnh vừa gặp Phó Hằng ở hành lang, nội tâm Hoằng Lịch đã hiểu rõ mấy phần, sắc mặt vui mừng dần trở nên nhạt nhòa, hắn thản nhiên nói: "Hoàng hậu đang có điều gì muốn nói với trẫm?"

Làm phu thê đã nhiều năm, Hoàng hậu nắm rõ tính tình của hắn, hiểu hắn bây giờ đang tức giận, nhưng vẫn không chút sợ hãi nói ra ý nghĩ tận đáy lòng: "Nếu thần thiếp thỉnh cầu, Hoàng thượng có thể hủy bỏ hôn sự Phó Hằng và Nhĩ Tình không?"

Hoằng Lịch quả quyết nói: "Không thể!"

Tuy đã sớm đoán được câu trả lời, nhưng khi thật sự nghe thấy từ chính miệng hắn, Hoàng hậu vẫn rất thất vọng. Khí lực trong nháy mắt như bị rút sạch, nàng nhắm mắt lại, tựa người trên gối khẽ nói: "Nếu không thể, thần thiếp cũng không còn gì để nói."

Nhìn gương mặt nàng trở nên hờ hững, thâm tâm Hoằng Lịch thật khó chịu, thậm chí còn thấy chút tủi thân, hắn cau mày nói: "Hoàng hậu, trẫm thật không hiểu, Nhĩ Tình đoan trang khéo léo, xinh đẹp thông minh, tổ phụ là Hình bộ thượng thư, trẫm còn nâng kỳ cho cả nhà cô ấy. Bất luận là thân phận hay tính tình, cũng không tính là bôi nhọ Phó Hằng. Tất cả mọi người đều vui mừng hớn hở, tại sao chỉ có nàng là mặt mày ủ rũ?"

"Tất cả mọi người đều vui mừng hớn hở?" Hoàng hậu cảm thấy có chút buồn cười, cũng thật sự nở nụ cười, "Hoàng thượng, người nghĩ vậy thật sao?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch cố tự trấn định: "Chẳng lẽ không đúng?"

Hoàng hậu nhìn hắn chăm chú, ánh mắt như muốn xuyên thấu da thịt vị cửu ngũ chí tôn này, ẩn dưới tầng tầng lớp lớp là trái tim của một nam nhân bình thường: "Người làm chủ cả thiên hạ, mỗi một lời nói là miệng vàng lời ngọc, không ai dám chống đối. Nhưng thần thiếp đã bầu bạn cùng người nhiều năm, vẫn luôn muốn hỏi người một câu, tại sao phải chia rẽ Phó Hằng và nữ nhân đệ ấy yêu?"

Dưới cái nhìn chăm chú đó, Hoằng Lịch cảm thấy hơi hốt hoảng, nhưng trên mặt vẫn trấn định tự nhiên: "Trẫm đã nói rất nhiều lần, cô ta không xứng!"

Hoàng hậu chậm rãi lắc đầu: "Xứng hay không xứng, Phó Hằng đều không để ý, cớ gì Hoàng thượng phải để trong lòng?"

"Cưới vợ phải lấy người hiền. Phó Hằng là cánh tay đắc lực do chính trẫm lựa chọn, tương lai cần phái đi trọng dụng, thê tử của hắn tuyệt đối không thể có lòng dạ khó lường, bụng đầy quỷ kế!" Hoằng Lịch cắn răng nói, "Trẫm là đang bảo vệ hắn, để hắn không bị nữ nhân ác độc mê hoặc, phạm phải sai lầm lớn nhất trong đời!"

Hoàng hậu vốn là ngạc nhiên, sau đó quan sát Hoằng Lịch từ trên xuống dưới một lượt, bỗng nhiên nở nụ cười, ngặt nghẽo ngả nghiêng không kiềm chế được.

"Hoàng hậu." Sắc mặt Hoằng Lịch lạnh lùng nói, "Nàng cười gì vậy?"

Hoàng hậu chợt ngưng bặt, nhìn về phía hắn, cực bình tĩnh nói: "Hoàng thượng cố chấp không để bọn họ thành đôi, thật không có tư tâm sao?"

Đối diện với sự bình tĩnh đó, trái tim Hoằng Lịch càng nhảy loạn bình bịch, phảng phất như có một bí mật... bí mật ngay chính bản thân hắn cũng

https://thuviensach.vn

không biết, sắp sửa trồi lên mặt nước.

"Trẫm thì có tư tâm gì?" Hắn kiên trì đến cùng.

"Chẳng lẽ không phải vì..." Hoàng hậu nhìn ánh mắt hắn chằm chằm, "bản thân Hoàng thượng nhìn trúng Ngụy Anh Lạc, muốn chiếm cô ấy cho riêng mình sao?"

Hoằng Lịch ngạc nhiên, chợt phá lên cười: "Hoàng hậu, nàng hôn mê quá lâu, nên đầu óc không tỉnh táo rồi! Trẫm nói cho nàng hay, đó chỉ là ảo giác, hoang tưởng của nàng thôi!"

Nếu đây quả thật là ảo giác và hoang tưởng của Hoàng hậu, hắn cần gì phải chạy trối chết.

Hoằng Lịch một đường chạy thẳng ra cửa lớn, vẫn không cam lòng quay đầu lại hô một tiếng, tựa như thuyết phục đối phương, càng tựa như tự thuyết phục chính mình: "Tuyệt đối không có khả năng phát sinh chuyện đó!"

Cửa phòng đóng một tiếng chói tai, trong tay Minh Ngọc bưng một chén cháo, lo lắng thấp thỏm tới gần: "Nương nương..."

Hoàng hậu đờ đẫn ngồi trên giường, giọt lệ trong suốt chậm rãi từ khóe mắt chảy ra.

"Hoàng hậu, người đừng khổ sở..." Tâm tình Minh Ngọc phức tạp, thật không biết nên an ủi thế nào.

"Hoàng thượng giàu có bốn biển, dạng nữ nhân nào mà chẳng chiếm được, tại sao cứ phải là Anh Lạc?" Hoàng hậu lặng người rơi lệ, "Người không thể buông tha cô ấy, buông tha Phó Hằng sao?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hôn lễ

Từ Trường Xuân cung trở về, cơn tức giận của Hoằng Lịch vẫn chưa tiêu tan.

"Nói trẫm thích nữ nhân kia, không, không thể nào! Trẫm mới không thích cô ta!" Một chồng tấu chương trên bàn cần xử lý, nhưng đến nửa chữ hắn cũng không xem vào, nghiến răng nghiến lợi đi đi lại lại trong Dưỡng Tâm điện, "Trẫm giàu có bốn biển, kiểu nữ nhân nào mà chẳng có được, xinh đẹp như Tuệ quý phi, hiền hậu như Nhàn quý phi, tài hoa như Thuần phi..."

Hắn kể tên đếm kỹ từng cung phi một bên người, cuối cùng tự thuyết phục bản thân -- không phải mắt mình mù, là mắt Hoàng hậu có bệnh.

Không, rõ ràng là bị quỷ nha đầu kia đầu độc rồi, nên bây giờ đầu óc mới u mê, phân biệt không rõ đông tây nam bắc!

[Editor: ở một link truyện khác, suy nghĩ của Hoằng Lịch có khác so với đây một chút, mình dịch thêm để các bạn cùng đọc.

Hắn kể tên đếm kỹ từng cung phi bên mình, nhưng vừa nhắm mắt lại, tất cả đều hóa thành tướng mạo của một người.

Đã không đẹp, cũng không hòa nhã, càng không nói đến tài hoa dạt dào, vậy mà khiến hắn thấp thỏm nhớ mong khôn nguôi. Một cái nhăn mày, một nụ cười tươi, đều in sâu vào lòng hắn...]

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng." Lý Ngọc cắt ngang suy nghĩ của hắn, "Phú Sát thị vệ đã đến."

Hoằng Lịch mở mắt ra, hít sâu một hơi: "Truyền hắn vào."

Phó Hằng đi vào hành lễ: "Nô tài cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

"Phó Hằng." Hoằng Lịch ngồi dựa vào ghế, từ trên cao nhìn xuống hắn, "Trẫm vẫn luôn giữ khanh bên mình, là vì muốn mài giũa nhiều hơn, bây giờ khanh có thể đảm đương một mình rồi. Sau khi thành hôn, khanh đến ngay Hộ bộ nhậm chức Hộ bộ hữu thị lang."

Phó Hằng nghe vậy sững sờ: "Hoàng thượng, nô tài còn non trẻ, đột nhiên phụ trách chức vụ cao, chỉ sợ..."

Hoằng Lịch phất phất tay, ngăn lại lời hắn sắp sửa nói: "Phó Hằng, kỳ vọng của trẫm dành cho khanh, tuyệt đối không chỉ dừng lại ở chức Hộ bộ. Trẫm biết, chí hướng của khanh cũng không ở nơi này! Nhưng khanh phải nhớ, đường đi ngàn dặm bắt đầu từ bước đầu tiên, khanh muốn kiến công lập nghiệp, trước tiên phải chứng minh cho mọi người thấy, ánh mắt nhìn người của trẫm không hề sai! Hộ bộ sẽ là điểm khởi đầu của khanh!"

Hắn đã nói đến nước này, Phó Hằng khó từ chối nữa, cung kính quỳ xuống hành lễ: "Nô tài khấu tạ Hoàng thượng long ân!"

Việc công đã xong, Hoằng Lịch hơi chút lưỡng lự, cuối cùng nhịn không được hỏi đối phương việc tư: "Đúng rồi, hôn lễ chuẩn bị tới đâu rồi?"

"Vẫn đang chuẩn bị ạ." Nét mặt Phó Hằng vô cảm, giống như đang thảo luận chuyện riêng của người khác.

Thấy gương mặt đờ đẫn của hắn, Hoằng Lịch thản nhiên nói: "Tên đề bảng vàng, động phòng hoa chúc, đều là chuyện vui trong đời. Hôm nay

https://thuviensach.vn

trẫm cho khanh nhậm chức vụ mới, lại ban cho khanh nương tử xinh đẹp, nhưng sao trên mặt khanh không có chút vui vẻ nào vậy?"

"Ân điển của Hoàng thượng, nô tài suốt đời không quên." Mặc dù không quên, nhưng cũng không thích. Khuôn mặt Phó Hằng vẫn không mảy may vui mừng, không buồn không vui như khúc gỗ mục ráo nước.

Hoằng Lịch bỗng nhiên nổi nóng, vì nét mặt này cũng giống như người đó. Trong đầu hắn hiện ra khuôn mặt một người khác, hai khuôn mặt này trùng khớp lên nhau, Hoằng Lịch nhịn không được đập mạnh tay xuống bàn, cả giận nói: "Cút ra ngoài!"

Đợi khi Phó Hằng lui ra, tâm tình Hoằng Lịch vẫn chưa khá khẩm hơn.

Tới tới lui lui một hồi trong Dưỡng Tâm điện, hắn bỗng nhiên dừng bước chân, quay đầu nói với Lý Ngọc: "Bãi giá, trẫm muốn ra ngoài đi dạo một chút!"

Sau khi sang đông, thời tiết rét lạnh sẽ bao trùm Tử Cấm Thành. Khắp đông tây lục cung, từng cung điện đều có lò sưởi riêng. Muốn lắp đặt lò sưởi dưới đất, thì mùa thu phải dọn dẹp cặn than, nên đám cung nhân Thiêu kháng xử đang bận rộn làm việc.

Ban đầu, Lý Ngọc tưởng Hoằng Lịch nói ra ngoài đi dạo, là phải đi đến Ngự hoa viên, hoặc là dạo đến hậu cung của phi tần, ai ngờ đổi tới đổi lui, lại chuyển tới bên ngoài điện Địa Long gần đó. Bọn người Thiêu kháng xử đang tiến hành công việc tại đây. Một thái giám chui vào trong hầm đất, duỗi tay ra, Ngụy Anh Lạc lập tức đưa dụng cụ cho đối phương, đối phương tiếp nhận, tiếp tục dọn sạch tro than tích tụ ở Địa Long. Bụi tro cuộn bay thành khói, Ngụy Anh Lạc ho sặc sụa không dứt.

Hoằng Lịch đứng một bên quan sát hồi lâu, rốt cuộc nhịn không được bước tới gần, trầm giọng nói: "Người của Thiêu kháng xử đều chết hết rồi

https://thuviensach.vn

sao?"

Vừa thấy là hắn, bọn thái giám Thiêu kháng xử vội quỳ ngay trước mặt, người bên trong hầm đất cũng gấp gáp bò ra, tình cảnh nhất thời có chút hỗn loạn.

Ngụy Anh Lạc cũng quỳ giữa đám người, trừ nàng ra, còn có vài cung nhân khác ở Tân Giả Khố. Hằng năm cứ tới mùa này đều phải hốt sạch tro than tồn đọng, lượng công việc quá nhiều khiến hai mươi lăm viên thái giám Thiêu kháng xử lo liệu không hết, nên thường điều thêm nhân lực bên Tân Giả Khố qua giúp một tay.

Thuận theo ánh mắt Hoằng Lịch, Lý Ngọc thấy là nàng, nội tâm lập tức hiểu rõ, giả bộ kinh ngạc nói: "Ơ kìa, sao lại là cô? Tân Giả Khố tốt xấu gì cũng nên phái thái giám tới làm, sao lại gọi một cô nương đến?"

Ngụy Anh Lạc cúi đầu không nói. Việc này là Viên Xuân Vọng an bài cho nàng, vì hắn sớm có chuẩn bị nên công việc rất nhẹ nhàng, chỉ phụ trách đưa lên lần lượt từng dụng cụ, thời gian còn lại đều được nghỉ ngơi, so với lúc ở Tân Giả Khố thì nhàn hạ nhiều lắm, thương thế trên tay cũng sắp lành sẹo rồi.

Một đôi giày màu vàng sáng bước từ tốn đến trước mặt nàng. Thanh âm Hoằng Lịch từ đỉnh đầu nàng truyền đến, nhàn nhạt nói: "Ngươi vào Tân Giả Khố lâu vậy rồi, không muốn quay về Trường Xuân cung?"

Vì hắn mà bản thân chịu nhiều khổ cực ở đó, nên Ngụy Anh Lạc cẩn trọng dè dặt đáp lại: "Nô tỳ phạm sai lầm, không dám hy vọng xa vời."

Nàng dè dặt cẩn trọng, lại đổi lấy sự không vui của Hoằng Lịch. Chính hắn cũng không biết mình đang phiền muộn điều gì, chỉ lạnh mặt nói: "Ngươi có thể tới cầu xin trẫm!"

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc nhìn qua hắn, cũng hùa theo: "Anh Lạc cô nương, đây là Hoàng thượng cho cô cơ hội."

Ngụy Anh Lạc cũng không dám cắn mồi nhử này, sợ trong mồi có độc.

Hoằng Lịch nhìn nàng chằm chằm nửa ngày, ánh mắt dao động trên những đầu ngón tay nứt nẻ, đột nhiên nói: "Hoàng hậu tỉnh rồi."

Chợt Ngụy Anh Lạc ngẩng đầu nhìn hắn.

"Nàng ấy nằm lâu trên giường, đi đứng không tốt, tâm tình còn rất tệ, thân thể hao gầy." Hoằng Lịch nhàn nhạt nói, "Ngụy Anh Lạc, ngươi khắc sâu đại ân của Hoàng hậu, lẽ nào không muốn trở về hầu hạ sao?"

Ngụy Anh Lạc thầm thở dài trong lòng, biết rõ trong mồi có độc, nhưng nàng vẫn muốn cắn bất chấp. Cúi rạp người xuống trước mặt Hoằng Lịch, nàng van nài như mong muốn của hắn: "Xin Hoàng thượng khai ân, cho phép nô tỳ quay về Trường Xuân cung hầu hạ Hoàng hậu nương nương!"

Thấy nàng rốt cuộc cũng cắn câu, Hoằng Lịch nở nụ cười: "Trẫm có thể cho ngươi trở về. Có điều, ngươi nhiều lần cãi lời, trẫm không thể không phạt!"

Ngụy Anh Lạc không chút do dự: "Anh Lạc nguyện ý chịu phạt."

Hoằng Lịch tươi cười càng sâu: "Ngươi làm được trước đã rồi hẵng nói!"

Anh Lạc ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Hoằng Lịch: "Hoàng thượng cứ nói, nô tỳ nhất định làm được!"

Tuyết bay đầy trời mấy ngày liền, bất tri bất giác đã sang đông.

https://thuviensach.vn

Tuyết rơi phủ trắng khắp kinh thành. Liếc mắt nhìn, màu trắng bao trùm cả đất trời, nhưng Phú Sát phủ lại tràn ngập sắc đỏ.

Tiếng pháo đỏ nổ đì đùng râm ran. Phó Hằng mặc bộ hỉ phục tân lang ngồi trong nội viện, nhìn chằm chằm chữ 'Hỉ' đỏ rực được dán trên cửa, ánh mắt xuất thần.

Một bàn tay vỗ lên vai hắn, cười nói: "Ca, làm sao vậy?"

Phó Hằng như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, quay đầu lại nhìn đệ đệ của mình: "A Khiêm."

Phó Khiêm trẻ tuổi anh tuấn, đường nét gương mặt rất giống Phó Hằng, nhưng dáng người gầy yếu hơn, mang hơi hướng thư sinh. Hắn cười nói: "Ca, đêm nay là đại hỉ tân hôn của huynh, sao huynh lại trốn một mình ở đây?"

Phó Hằng mờ mịt nói: "Ta, ta không biết."

Phó Khiêm nhìn hắn kỳ quái: "Có phải huynh vui quá hóa ngốc không? Mau vào trong đi, tân nương tử còn đang chờ huynh đó!"

Đâu ra thế ngoại đào nguyên (*) trên đời. Sau khi được Phó Khiêm tìm thấy, Phó Hằng gần như bị đối phương đẩy thẳng vào tân phòng. Canh cửa khép lại sau lưng, sắc mặt Phó Hằng trắng bệch chứng kiến cảnh vật trước mắt: màu đỏ khăn voan, màu đỏ hỉ phục, màu đỏ tân nương.

(*) Ý chỉ nơi tốt đẹp lý tưởng, ngăn cách với thế giới bên ngoài

Hỉ nương cầm một cây gậy bước tới, cười nói: "Tân lang quan, mau nhấc khăn voan lên."

Phó Hằng từ từ đưa tay tiếp nhận cây gậy. Tay hắn từng nắm qua thương, từng cầm qua kiếm, nhưng không ngờ chỉ một cây gậy nho nhỏ, so

https://thuviensach.vn

với thương quá trầm, so với kiếm quá nặng, khiến hắn suýt nữa không cầm được.

Cây gậy để dưới mép khăn voan, chậm rãi vén lên, lộ ra một khuôn mặt yêu kiều ngại ngùng e lệ.

Nhĩ Tình vốn có dung mạo thanh tú, hôm nay lại được trang điểm tỉ mỉ, càng thêm diễm lệ như mận đào, bất kể nam nhân nào trông thấy cũng sẽ muốn âu yếm vuốt ve.

Chỉ có duy nhất Phó Hằng, nháy mắt nhìn thấy gương mặt đối phương, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Nhĩ Tình cúi đầu nên không trông thấy biến đổi đó. Hỉ nương nhìn thấy, hiểu lầm hắn đang vô cùng khẩn trương, cũng không quá mức để tâm, dùng gậy trúc sớm đã chuẩn bị sẵn, xốc khăn voan lên vành mũ, cất cao giọng nói: "Vừa lòng đẹp ý, từng bước thăng cao!"

Nếu theo trình tự, lúc này Phó Hằng nên ngồi bên cạnh Nhĩ Tình. Nhưng đợi cả buổi, hắn vẫn không có chút động tĩnh, đứng im tại chỗ như khúc gỗ. Hỉ nương đành phải nhắc nhở hắn: "Tân lang quan, ngài lại đây ngồi!"

Phó Hằng ngây ra một lúc mới phục hồi tinh thần, có chút miễn cưỡng ngồi kế bên Nhĩ Tình.

Hỉ nương đi tới, cầm vạt áo hai người chồng lên nhau, thả lên bàn nhỏ trên giường, trên bàn có để tử tôn bột bột (**) và mì trường thọ, sau đó tuôn một tràng lời chúc tốt lành: "Chúc hai vị cát tường như ý, phúc thọ song toàn!"

(**) là một loại bánh chẻo (sủi cảo) đặc chế ăn trong ngày cưới theo tập tục của người Hán. Bánh lấy hạt dẻ, đậu phộng, táo đỏ... làm nhân, nấu đến nửa sống nửa chín

https://thuviensach.vn

Đám tỳ nữ cũng đều bảy mồm tám lưỡi hùa theo: "Dạ dạ dạ, sớm sinh quý tử!"

"Trăm năm hòa hợp! Đầu bạc răng long!"

"Con cháu đầy đàn! Sống lâu trăm tuổi!"

Trong phòng vang lên ầm ĩ. Hỉ nương cầm bánh bột từ trên bàn lên: "Dùng bánh bột!"

Đầu tiên, bà ấy gắp một miếng bánh để bên môi Nhĩ Tình, Nhĩ Tình cắn nhẹ một cái, trên mặt bánh trắng lưu lại vết son đỏ. Hỉ nương cười hỏi: "Sinh hay không sinh?"

Nhĩ Tình đỏ mặt nói: "Sinh, sinh." (***)

(***) theo tập tục xưa, khi tân nương ăn bánh bột (bánh còn nửa sống như chú thích ở trên), sẽ có người hỏi: "Sinh hay không sinh?" [Sống hay không sống?], tân nương trả lời: "Sinh, sinh!" [Sống, sống!], chữ "sống" đồng âm với chữ "sinh đẻ". Tập tục này mang ý nghĩa chúc tân nương "Tảo sinh tử" [Sớm sinh quý tử]

Mọi người vỗ tay tươi cười.

Hỉ nương lại cầm bánh bột đến chỗ Phó Hằng, đút tới một nửa, bỗng nhiên Phó Hằng đứng dậy đẩy bà ta, hướng ra cửa xông ra ngoài.

"Ọe -- "

Tất cả bánh bột và rượu đã uống lúc trước đều thuận theo cổ họng hắn nôn ra ngoài, hơn nửa ngày mới ói hết sạch.

Đợi khi Phó Hằng vịn tường đứng thẳng lần nữa, không khí trong phòng đã hoàn toàn yên ắng, ai nấy cũng đều hoang mang sửng sốt nhìn hắn, không biết tại sao hắn lại thống khổ đến vậy.

https://thuviensach.vn

"Lui xuống hết đi." Phó Hằng dùng tay áo lau khóe miệng, khàn khàn ra lệnh đuổi hết mọi người, sau đó chậm rãi ngồi vào ghế, nhìn qua Nhĩ Tình đang ngồi mép giường đối diện.

Giữa hai người, có một khoảng cách hầu như không thể vượt qua.

Thật lâu sau, Nhĩ Tình do dự thử dò xét, thanh âm mang theo run rẩy nức nở: "Phó Hằng, có phải chàng... hối hận rồi không?"

Phó Hằng ngẩn người, lời cảnh cáo của Hoàng hậu vang lên bên tai: "Phó Hằng, tỷ tỷ rất sợ đệ sẽ hối hận cả đời."

Phó Hằng hít sâu một hơi, giống như tự thuyết phục bản thân: "Không, ta không hối hận."

Nghe xong lời này, Nhĩ Tình thở phào nhẹ nhõm, lộ ra dáng vẻ ôn nhu tươi cười: "Thiếp cũng không hối hận, dù biết rõ chàng yêu cô ấy, thiếp cũng nguyện ý gả cho chàng! Phó Hằng, chỉ cần có thể trở thành thê tử của chàng, làm gì thiếp cũng bằng lòng, khổ mấy thiếp cũng chịu được."

Phó Hằng biết cô ta đang ám chỉ điều gì, thở dài, nắm chặt tay đối phương, nói khẽ: "Nhĩ Tình, từ lúc ta quyết định cưới nàng, ta đã quyết tâm quên đi cô ấy."

"Thật sao?" Nhĩ Tình kinh hỉ ngẩng đầu, khóe mắt lấp lánh giọt lệ, si ngốc nhìn hắn.

"Ừ, ta đã cưới nàng, thì phải có trách nhiệm với nàng. Nàng mới là thê tử của ta, là người ở bên ta cả đời..." Phó Hằng chết lặng mà nói. Hắn từng dùng những lời này trấn an Hoàng hậu, hôm nay lại dùng những lời này trấn an Nhĩ Tình.

Những lời này có thể gạt người khác, nhưng vẫn không thể lừa được chính bản thân.

https://thuviensach.vn

Dừng một chút, hắn thấp giọng nói: "Chỉ là... ta vẫn cần chút thời gian..."

Nhĩ Tình giơ tay đè môi hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, ôn nhu nói: "Thiếp hiểu, thiếp hiểu hết. Không sao cả, chỉ cần câu nói này của chàng, thiếp nguyện ý đợi, đợi bao lâu cũng được. Phó Hằng, thiếp nguyện ý đợi!"

Lời như vậy, hắn đã từng nói qua với Anh Lạc...

Phó Hằng nỗ lực áp chế đau đớn, cố gắng cười với Nhĩ Tình, nhưng nụ cười ấy lại đau khổ giống như uống cạn chén rượu đắng nhất thế gian: "Cảm ơn nàng, Nhĩ Tình. Cảm ơn..."

[Editor: Ở một link khác

"Ừ, ta cưới nàng thì phải có trách nhiệm với nàng. Nàng mới là thê tử của ta, là người ở bên ta cả đời. Sau này, ta sẽ luôn nhớ kỹ điều này." Phó Hằng trịnh trọng nói với đối phương, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định vẫn nên ăn ngay nói thật, liền bồi thêm một câu, "Thế nhưng, lòng ta vẫn còn hình bóng cô ấy. Xin nàng hãy cho ta thêm thời gian, để ta chậm rãi quên đi cô ấy. Bây giờ ... bây giờ ta vẫn chưa quên được..."

Nhĩ Tình giơ tay đè môi hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, ôn nhu nói: "Thiếp hiểu, thiếp hiểu hết. Không sao cả, chỉ cần câu nói này của chàng, thiếp nguyện ý đợi, đợi bao lâu cũng được. Phó Hằng, thiếp nguyện ý đợi!"

Lời giống vậy, hắn đã từng nói qua với Anh Lạc ...

Phó Hằng nở nụ cười đắng chát , kiệt lực áp chế đau lòng, vươn tay ôm Nhĩ Tình vào lòng: "Cảm ơn nàng, Nhĩ Tình. Cảm ơn..."]

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Đi giữa trời tuyết

Hôn sự hoàn tất, Phó Hằng dẫn Nhĩ Tình vào cung diện thánh. Ngày hôm đó, tuyết rơi không ngừng nghỉ. Tuy hai người bọn họ đều đã khoác áo lông dày cộm, nhưng vẫn không thể ngăn nổi khí lạnh bên ngoài, gió thổi qua, xương cốt đều lạnh. Đi đến phía ngoài Càn Thanh Cung, chợt nhìn thấy một thân ảnh yếu ớt mỏng manh, quỳ gối trên lớp bông tuyết dày đặc.

"Nô tài tội đáng muôn chết!" Người nọ đứng dậy đi ba bước, lại quỳ xuống, "Nô tài tội đáng muôn chết!"

Cứ ba bước lại dập đầu một lần, mặt tuyết dưới trán nàng lõm xuống, sau lưng nàng một chuỗi tuyết lõm dài, dần dần bị gió tuyết lấy đầy.

"Anh Lạc..." Phó Hằng cả kinh trợn hai mắt, "Cái này, đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Ngọc trả lời: "Hoàng thượng ra lệnh, Ngụy Anh Lạc cứ ba bước một lạy, bắt đầu từ Càn Thanh Cung đến khắp đông tây lục cung trong mười hai canh giờ, hoàn thành xong sẽ tha lỗi cô ấy, cho phép trở về Trường Xuân cung hầu hạ Hoàng hậu."

Phó Hằng nhìn qua Ngụy Anh Lạc, thần sắc âm tình bất định, đến khi tiến vào Dưỡng Tâm điện diện thánh, vẻ mặt vẫn giữ nguyên không đổi.

Vừa khéo, thần sắc Hoằng Lịch cũng âm tình bất định. Hai người ở cùng một chỗ, nhiệt độ trong phòng và bên ngoài không khác biệt mấy, đều như gió lạnh rét thấu xương, làm người xung quanh run lẩy bẩy.

https://thuviensach.vn

"Được rồi." Hôm nay, Hoằng Lịch hình như cũng không có hứng thú nói chuyện với người khác, nói được đôi câu đã lập tức đuổi bọn họ qua chỗ Hoàng hậu, "Đi thăm Hoàng hậu đi, để nàng ấy diện kiến tức đệ (em dâu) mới của mình."

"... Vâng."

Đợi vợ chồng họ lui ra, Hoằng Lịch cầm đọc một quyển tấu chương. Một trận gió lạnh tràn qua cửa sổ, hắn nắm tay phải che trước môi, ho khan khe khẽ vài tiếng.

Lý Ngọc vội chạy qua đóng cửa sổ. Sau lưng, thình lình vang lên giọng nói Hoằng Lịch: "Cô ta vẫn còn dập đầu?"

Tay khép cửa sổ ngừng lại, nhìn tuyết rơi bên ngoài càng lúc càng dày, cùng với thân ảnh trong tuyết càng ngày càng nhỏ, Lý Ngọc trả lời: "Vâng."

Hoằng Lịch: "Dập đầu mấy canh giờ rồi?"

"Đã ba canh giờ ạ." Lý Ngọc vừa nói, vừa cẩn thận dò xét sắc mặt đối phương, thấy sắc mặt hắn càng đen, liền lựa lời mà nói , "Hoàng thượng, dù sao Ngụy Anh Lạc cũng chỉ là nữ nhân, tuyết rơi nhiều như vậy, nếu cứ ba bước một khấu đầu, đi hết mười hai canh giờ, chỉ sợ cả người đông cứng mất!"

"Trẫm đã cho cô ta lựa chọn." Đột nhiên Hoằng Lịch cầm tấu chương vỗ cái rầm xuống bàn, "Là do cô ta không biết điều!"

Lý Ngọc ngẩn người: "Hoàng thượng..."

Hoằng Lịch nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ tới bản thân lúc trước đã cho nàng hai lựa chọn.

https://thuviensach.vn

"Thứ nhất, chính miệng thừa nhận với Phó Hằng, ngươi chưa bao giờ thích hắn, tất cả đều vì ngươi tham mộ hư vinh, là ngươi lừa dối hắn!"

"Thứ hai, từ Càn Thanh Cung cứ ba bước một lạy, hô vang nhận sai đến hết mười hai canh giờ."

"Chọn một trong hai, chỉ cần ngươi hoàn thành tốt, trẫm lập tức cho phép ngươi quay về Trường Xuân cung!"

Cô ta trả lời thế nào?

Cực kỳ rõ ràng.

Chỉ nghe âm thanh tuyết rơi vù vù thổi vào, kèm theo từng tiếng vang vọng như xa như gần: "Nô tài tội đáng muôn chết!"

Tuyết càng lúc càng nhiều, như là màu mực trắng, giội từ trái qua phải, phủ đầy tóc, lông mi, bả vai Ngụy Anh Lạc, lấp kín thân nàng như người tuyết. Nàng lê bước tập tễnh đi giữa trời tuyết, thân thể lạnh, trong lòng càng lạnh hơn.

Một cây dù đen chợt xuất hiện bên cạnh, che trên đỉnh đầu nàng.

Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy Viên Xuân Vọng nâng dù đứng một bên. Từng hạt từng hạt tuyết trắng rơi xối xả, từng chút từng chút phủ đầy dù trước mặt, thần sắc hắn không hiểu hỏi: "Khổ sở sao?"

"Khổ sở." Ngụy Anh Lạc ho hai tiếng, sau đó gượng cười, "Nhưng sau này sẽ không khổ sở nữa. Từ nay về sau, muội và ngài ấy ân đoạn nghĩa tuyệt, gặp như người dưng!"

"Vậy là tốt rồi." Viên Xuân Vọng nở nụ cười, "Đi thôi, quãng đường còn lại ta cùng đi với muội."

https://thuviensach.vn

Con đường này do chính Ngụy Anh Lạc lựa chọn, nàng chỉ có thể tự mình đi hết, cho dù có phải lết bằng đầu gối.

Viên Xuân Vọng không thể cõng, không thể đỡ. Thứ hắn có thể làm, chỉ là cầm ô dù giấy dầu, lẳng lặng đi cùng nàng đến cuối con đường.

Trên đường đi, một ô giấy dầu luôn nghiêng nghiêng trên đỉnh đầu nàng.

Gió tuyết lớn dần, nửa người Viên Xuân Vọng không được dù che chắn, rất nhanh bị giọt nước tuyết thấm ướt, hắn lại thản nhiên không để ý. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Viên Xuân Vọng đột nhiên nói: "Tới rồi."

Dưỡng Tâm điện ở cách đó không xa, bờ môi Ngụy Anh Lạc hóa tím run rẩy, khó khăn từ mặt đất đứng dậy: "Huynh đi đi, đừng để người khác trông thấy, khụ, là huynh giúp muội, nếu không, khụ... huynh sẽ gặp phiền toái."

Viên Xuân Vọng thở dài, bóng dáng dần thối lui sau lưng nàng, thân ảnh biến mất sau bức tường.

Lúc này, Ngụy Anh Lạc mới kiên cường chống trước người, đầu gối đã mất cảm giác, nàng cực khó khăn bước từng bước, chảy xuôi trong thân thể dường như không phải máu nóng, mà là bột phấn tuyết băng lãnh.

"Hoàng hậu nương nương..." Mặc niệm vài tiếng trong lòng, nhờ sự tàn nhẫn và chấp niệm, cuối cùng, nàng thất tha thất thểu tới trước cửa Dưỡng Tâm điện, một cánh tay đông cứng tím tái vươn ra, không chờ chạm đến cánh cửa, hai mắt đã biến thành màu đen. Trước khi té xỉu, mơ hồ thấy một thân ảnh cao lớn vội vàng chạy lại.

Là ai?

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cố gắng mở mắt, nhưng mí mắt lại nặng giống như chì, dù cố thế nào cũng mở không ra.

Chỉ cảm giác được có một đôi tay cứng rắn, tay của đàn ông, ôm chặt lấy nàng.

Đồng thời, bên trong Trường Xuân cung.

Một tay duỗi ra hoa đình, hứng một bông tuyết trong lòng bàn tay.

Cùng là một trận tuyết, mang đến Ngụy Anh Lạc là rét lạnh và tuyệt vọng, còn mang đến Nhĩ Tình... là vẻ mặt mãn nguyện.

"Nhĩ Tình." Giọng nói Minh Ngọc vang lên sau lưng, "Cô vui vẻ sao?"

Nhĩ Tình không quay đầu, hỏi lại: "Tại sao hỏi như vậy?"

"Ta và cô cùng vào cung hầu hạ Hoàng hậu nương nương, ăn cùng nhau, ngủ cùng nhau, nương nương giao việc gì, nhiều khi cũng là hai chúng ta cùng làm." Minh Ngọc ấp a ấp úng nói.

"Minh Ngọc." Nhĩ Tình bật cười một tiếng, xoay người, đầu đầy châu ngọc dưới ánh mặt trời lấp lánh rực rỡ, "Rốt cuộc cô muốn nói gì?"

"Ta chẳng qua chỉ cảm thấy, cảm thấy..." Minh Ngọc nhìn cô ta bằng ánh mắt phức tạp, "Mới vài ngày không gặp, dường như con người cô đã thay đổi, tìm không ra bóng dáng của ngày xưa..."

Nhĩ Tình của ngày xưa, chú ý cẩn thận, sẽ không nói nửa câu vượt phận, sẽ không làm nửa chuyện vượt phép, có thể nói là sành đời đến tận xương.

Một cung nữ toàn diện như thế, tự nhiên dễ dàng có được niềm vui của chủ tử.

https://thuviensach.vn

Vì thế, khi các chủ tử khác nhắc tới Nhĩ Tình, đều khen không dứt miệng, nói nàng ta là tâm phúc đắc lực nhất bên cạnh Hoàng hậu.

Đã quen một Nhĩ Tình như vậy, nên có chút không quen mắt với Nhĩ Tình hiện tại.

Khoác lên bộ xiêm y thêu hoa văn cực kỳ phức tạp, đeo trên người trang sức châu báu vừa nhìn có giá trị xa xỉ, giữa đôi lông mày không giấu được sự sung sướng.

Giống như cố ý muốn khoe thành công của mình cho người khác xem.

"Thân phận của ta thay đổi, đương nhiên sẽ không giống lúc trước nữa." Nhĩ Tình cười, giữ chặt tay Minh Ngọc nói, "Nhưng bất luận thế nào, tình cảm của hai ta trước kia, ta sẽ không bao giờ quên. Sau này, ta không thể ở bên cạnh nương nương, cô hãy thay thế ta, chăm sóc Hoàng hậu nương nương chu đáo."

Sau nửa ngày ngập ngừng, rốt cục Minh Ngọc vẫn không nhịn được hỏi: "Nhĩ Tình, như vậy thật sự được sao?"

Quan hệ giữa Ngụy Anh Lạc và Phó Hằng, có thể giấu giếm người ngoài, nhưng không thể giấu giếm người trong Trường Xuân cung.

Biết trong lòng Phó Hằng có hình bóng Ngụy Anh Lạc, còn trông mong xuất giá, đó là hành vi hoành đao đoạt ái (*)... Thật sự được sao?

(*) chỉ người thứ ba vô duyên nhảy vào cướp đoạt tình yêu của người khác

Nhĩ Tình mỉm cười, đối với vấn đề này tránh không đáp, ngược lại chuyển chủ đề sang hướng khác.

https://thuviensach.vn

"Giống như cô từng nói, tổ phụ ta là Hình bộ thượng thư, bây giờ cả gia đình được nâng kỳ, là nhà quan chân chính, dòng dõi hiển hách, ta gả cho Phó Hằng mới là môn đăng hộ đối, ông trời tác hợp cho, có gì không tốt?"

Cô biết rõ ta không phải hỏi cái này... Ánh mắt Minh Ngọc phức tạp nhìn đối phương.

"Huống hồ..." Nhĩ Tình xoay chuyển ánh mắt, nhìn ra ngoài hoa đình. Tuyết đè đầu cành khiến nhánh cây uốn cong lại, tuyết trắng vây quanh rơi trên mặt đất. Cây chổi đảo qua đảo lại, hai cung nữ nhỏ tuổi đang quét tuyết, bọn họ đều lạnh đến nhe răng trợn mắt, mũi đỏ lựng lên.

Dường như từ trên người họ nhìn thấy bóng dáng bản thân, Nhĩ Tình hơi giật mình thẫn thờ, sau nửa ngày mới nói tiếp: "Những ngày sống kiếp hạ nhân, ta đã nhẫn nhịn sáu năm, rốt cuộc khổ tận cam lai, cô không thể cao hứng vì ta sao?"

"Kiếp hạ nhân?" Minh Ngọc nghiêng đầu, "Nương nương đối xử với chúng ta rất tốt."

"Dù Trường Xuân cung tốt đến đâu, cuối cùng vẫn chỉ là phận nô tài, khom lưng uốn gối." Nhĩ Tình bật cười một tiếng, "Cô nha, cũng nên sớm tính toán cho chính mình."

Minh Ngọc nhìn ánh mắt đối phương càng lúc càng lạ lẫm, chậm rãi rút tay về, nói: "Không, ta không đi đâu hết, chỉ muốn ở lại bảo vệ Hoàng hậu nương nương!"

"Mỗi người có một chí hướng riêng, cô không muốn, ta cũng không ép." Nhĩ Tình khép chặt lại áo lông trắng trên vai, nặng nề hướng mắt phóng ra ngoài hoa đình. Cây thanh tùng ngoài đình, cùng với hai cung nữ quét tuyết kia, nghiễm nhiên trở thành phong cảnh trong tầm mắt, "Lúc trước trong cung sợ nhất tuyết rơi, sợ tuyết rơi nhiều đè sập hoa cành, khiến

https://thuviensach.vn

nương nương thương tâm. Lại sợ chạm mặt chủ tử của cung khác, nói quỳ liền quỳ, rét lạnh thấu xương. Bây giờ, cuối cùng ta đã có thể yên tâm ngắm tuyết rơi rồi!"

P.s: Sau khi được các bạn bình luận, mình đã tìm link khác của truyện để đọc khúc Long nói 2 điều kiện với Lý Ngọc hay là Phó Hằng, link mình dịch hồi giờ là với Lý Ngọc (như phim), còn link khác mình mới nhấp xem lại nói với Phó Hằng. Mình sẽ dịch đoạn Long nói với Hằng 2 điều kiện để các bạn thấy tình huống nào phù hợp hơn thì các bạn theo cái đó nhe.

... Phó Hằng nhìn qua Ngụy Anh Lạc, thần sắc âm tình bất định, đến lúc tiến vào Dưỡng Tâm điện diện thánh, vẻ mặt vẫn y nguyên như cũ.

Cho Nhĩ Tình lui ra trước, Hoằng Lịch chỉ giữ một mình Phó Hằng trong phòng, đẩy một cánh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tuyết rơi càng lúc càng lớn, cùng với thân ảnh trong tuyết càng ngày càng bé, lạnh lùng nói: "Trẫm đã cho cô ta lựa chọn, là do cô ta không biết điều."

Phó Hằng ngẩn người: "Hoàng thượng..."

"Trẫm cho cô ta hai lựa chọn." Ánh mắt Hoằng Lịch cố định trên thân ảnh nhỏ bé đằng xa kia, thanh âm cực lạnh, mang theo tia ghen tuông mà chính mình cũng không phát hiện ra, "Thứ nhất, chính miệng thừa nhận chưa bao giờ thích khanh, tất cả đều bởi vì cô ta tham mộ hư vinh, là cô ta lừa dối khanh! Thứ hai, bắt đầu từ Càn Thanh Cung, cứ ba bước một lạy, dõng dạc nhận sai đến hết mười hai canh giờ."

Hoằng Lịch chậm rãi quay đầu lại, nói với Phó Hằng: "... Cô ta lựa chọn cách thứ hai."

Cả buổi, Phó Hằng cũng không thốt nổi một câu nào.

Trong phòng cực yên tĩnh, chỉ có âm thanh gió tuyết thổi vù vù ùa vào, mang theo từng tiếng như xa như gần: "Nô tài tội đáng muôn chết!"

https://thuviensach.vn

...

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Thị tẩm

Ngụy Anh Lạc yếu ớt mở mắt ra.

Tay chân vô lực mềm nhũn như đang trên mây. Một lát sau, đầu óc nàng mới dần dần thanh tỉnh, ánh mắt lập tức dò xét cảnh vật xung quanh.

Đây là một gian phòng sạch sẽ. Nàng nằm trên giường, mặt giường dưới thân được phủ hai tấm đệm dày nhàu nhĩ. Cạnh đó còn có giường lò, bên trong đốt lửa sưởi ấm căn phòng, ấm áp như mùa xuân.

"Anh Lạc cô nương, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi." Mấy cô cung nữ bủa vây tới gần, một tay nâng khăn mặt, một tay cầm tách trà nóng, Ngụy Anh Lạc không dám dùng cũng không dám uống, cảnh giác nhìn bọn họ: "Đây là đâu? Tại sao ta lại ở đây?"

"Nơi này là vi phòng Dưỡng Tâm điện." Cung nữ cười nói, trong mắt mang theo tia ao ước ngưỡng mộ, "Anh Lạc cô nương, cô đã đi trong tuyết lớn bốn canh giờ. Hoàng thượng khai ân, miễn tội cho cô rồi."

Ngụy Anh Lạc nghe đây là vi phòng, không nói hai lời xoay người bước xuống, chạy ra ngoài cửa.

"Ấy, cô định đi đâu?" Các cung nữ ngăn nàng lại.

"Chẳng phải Hoàng thượng đã miễn tội ta rồi sao?" Ngụy Anh Lạc áp chế bất an và lo lắng trong lòng, nói, "Ta muốn quay về Trường Xuân cung."

https://thuviensach.vn

Hai cung nữ liếc mắt nhìn nhau, 'phốc' một tiếng nở nụ cười.

Cung nữ: "Dù cô muốn quay về Trường Xuân cung, cũng không thể như vậy mà về chứ, sẽ làm Hoàng hậu nương nương sợ đó!"

Ngụy Anh Lạc cúi đầu nhìn bản thân, quả thực cả người chật vật, trên thân chẳng những dính đầy tuyết còn có bùn, bị hơi nóng trong phòng xông một hồi, để mũi lại gần y phục sẽ ngửi thấy một mùi lạ.

Cung nữ: "Chúng tôi sẽ giúp cô tắm rửa thay đồ, sửa soạn lần nữa, tới đây!"

Vốn Ngụy Anh Lạc còn có chút do dự, lập tức bị hai người họ kéo mạnh ra sau tấm bình phong cởi y phục.

Nước trong thùng tắm không nóng không lạnh. Một cung nữ luôn tức trực ở bên dùng tay thử độ ấm, khi thấy nước hơi lạnh một chút, sẽ cho người tiến vào đổ thêm một gáo nước nóng, để nước trong thùng luôn duy trì độ ấm vừa phải.

Chẳng những phục vụ tắm rửa sạch sẽ, các cô ấy còn gội đầu cho Ngụy Anh Lạc. Lược sừng trâu chải một đường thẳng từ gốc đến ngọn, cuối cùng thoa lên một ít hương liệu, làm mái tóc đen nhánh của nàng toát ra hương hoa chi tử nhàn nhạt.

Đợi khi rửa mặt chải chuốt xong xuôi, Ngụy Anh Lạc soi vào tấm gương họ đưa tới, nhịn không được nhíu mày: "Như vậy là sao?"

Dường như bất an trong lòng nàng đang dần trở thành sự thật. Nhìn người trong gương hiện tại có bộ dạng: khảm tơ vàng trâm hồ điệp, hoa tai làm từ ngọc trai, áo đông bào thêu hoa trăm điệp. Cung nữ không nên có lối ăn mặc như vậy, đây là kiểu diện đồ của chủ tử chính cống.

https://thuviensach.vn

Hai cung nữ nhìn nhau cười cười, đồng thanh hô vang: "Chúc mừng Anh Lạc cô nương!"

Không đợi Ngụy Anh Lạc kịp phản ứng, hai người họ đã nhanh chân rời đi, khóa cửa lại.

Ngụy Anh Lạc nóng nảy, nhào thẳng đến cạnh cửa: "Mở cửa! Mau mở cửa! Các cô làm gì vậy?"

Nàng nện cửa đập hồi lâu, ngay cả một khe hở nhỏ cũng không có, cuối cùng cắn răng thật chặt, cúi người ngẩng đầu hung hăng xông tới cửa, nhưng cửa phòng đột nhiên mở ra từ bên ngoài, nàng bất ngờ không kịp đề phòng, thoáng cái ngã vào trong ngực một nam nhân.

Xúc cảm này... rõ ràng trước lúc té xỉu đã ôm lấy nàng.

Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngẩng đầu, thế nào cũng không nghĩ tới lại gặp người này: "Hoàng thượng..."

Hoằng Lịch cúi đầu nhìn nàng, đáy mắt hiện lên một tia kinh diễm (*).

(*) Bị làm cho kinh ngạc bởi cái gì đó quá đẹp

Ngụy Anh Lạc là một mỹ nhân. Tuy bình thường chỉ khoác xiêm y hạ nhân, nhưng nàng vẫn luôn nổi bật giữa chốn cung nữ, dễ thu hút chú ý từ người khác. Nhưng trong cung không thiếu mỹ nhân, Hoằng Lịch cũng không cho rằng bản thân sẽ đắm chìm nữ sắc, nhưng ngày hôm nay, giờ khắc này, trong đầu hắn chỉ còn đọng lại toàn bộ đối thoại của mình và Hoàng hậu lúc trước.

"Hoàng thượng, người cố ý chia rẽ hai người họ, thật không có tư tâm sao?"

"Trẫm thì có tư tâm gì?"

https://thuviensach.vn

"Có lẽ, Hoàng thượng đã nhìn trúng Ngụy Anh Lạc, muốn chiếm cô ấy cho riêng mình."

"Hoàng thượng..." Thanh âm tràn ngập nghi hoặc của Ngụy Anh Lạc vang lên, khiến hắn tỉnh lại từ trong hồi ức.

Hoằng Lịch ngây người, phát hiện chẳng biết từ lúc nào, tay phải vô thức vuốt ve gương mặt nàng, động tác ôn nhu mà lưu luyến.

Ngụy Anh Lạc bị động tác của hắn dọa sợ, vội vàng thối lui vài bước, nâng tay tháo gỡ khuyên tai bên phải: "Hoàng thượng thứ tội, mấy cung nữ kia đã lấy nhầm y phục và nữ trang, nô tỳ lập tức đổi lại ngay!"

Nàng nhanh chóng gỡ ra khuyên tai, vòng tay, trâm cài tóc, đột nhiên cảm nhận không khí trong phòng quá mức yên tĩnh, cẩn trọng liếc về phía Hoằng Lịch, mới phát giác chẳng biết từ lúc nào hắn đã ngồi trên ghế, một tay chống cằm nhìn nàng.

"Sao vậy?" Hắn thản nhiên nói, "Tiếp tục đi."

Không thể nào? Một tay Ngụy Anh Lạc sờ lên vạt áo, nuốt một ngụm nước bọt.

Tất cả châu (ngọc trai) trâm (cài tóc) bội (ngọc bội) khuyên (khuyên tai) đã được tháo xuống đặt trên bàn, hiện giờ trên người nàng cũng chỉ còn xiêm y này thôi...

Ngón tay Hoằng Lịch gõ gõ mặt bàn: "Không phải muốn cởi ra sao? Sao lại không cởi nữa rồi?"

Ngụy Anh Lạc càng nắm chặt vạt áo: "Y phục trước đó của nô tỳ đều đã bị ướt, không dám xúc phạm thánh nhan."

Sau một hồi trầm mặc, Hoằng Lịch bỗng nhiên nói: "Ngươi lại đây."

https://thuviensach.vn

Ngại với mệnh lệnh, Ngụy Anh Lạc chỉ có thể khẽ cắn môi, dịch một bước nhỏ về phía trước.

Hoằng Lịch nhướng mày: "Trẫm bảo ngươi lại đây."

Ngụy Anh Lạc cảnh giác tiến thêm một bước, thoắt cái đã bị Hoằng Lịch kéo đến trước mặt.

Như không cam lòng khi có một mình mình phiền não, sau khi Hoằng Lịch ngắm nàng chăm chú nửa ngày, bất ngờ hỏi: "Hoàng hậu nói trẫm nhìn trúng ngươi rồi, ngươi nghĩ sao?"

Tim Ngụy Anh Lạc đập loạn nhịp, không phải bị hắn làm cảm động, mà bị hắn hù dọa sợ hãi, trên mặt cười làm lành nói: "Hoàng thượng nói đùa rồi, mỹ nhân hậu cung như mây, muôn hoa tranh nhau khoe sắc. Nô tỳ tầm thường ngu ngốc, chỉ là hoa dại ven đường, sao dám làm bẩn mắt Hoàng thượng?"

Hoằng Lịch quan sát nàng tỉ mỉ, thấy toàn thân Ngụy Anh Lạc dựng tóc gáy, Hoằng Lịch đột nhiên nở nụ cười: "Trẫm ngẫm kỹ lại, trăm hoa đua nở ở ngự hoa viên mới là xuân. Mỹ nhân nhu thuận khéo léo trẫm nhìn đã chán, bướng bỉnh như ngươi cũng rất thú vị!"

Ngụy Anh Lạc khiếp sợ: "Hoàng thượng!"

Hoằng Lịch: "Sao nào, ngươi không muốn?"

Toàn thân Ngụy Anh Lạc cảm thấy hoảng sợ, vùng da bị hắn đụng chạm ngưa ngứa như có sâu róm bò lên. Kiềm chế hết sức mới không đẩy hắn ra, nàng miễn cưỡng cười nói: "Hoàng thượng, nô tỳ chỉ muốn ở bên Hoàng hậu nương nương, người cần gì vì hứng thú nhất thời mà gây sứt mẻ tình cảm của người và nương nương? Hơn nữa, hơn nữa, người là đế vương, giàu có bốn biển, tấm lòng bao la... Còn có..."

https://thuviensach.vn

Khóe môi Hoằng Lịch giương lên: "Còn có gì nữa?"

Ngụy Anh Lạc cấp bách nói: "Người chỉ cần hạ thánh chỉ là có thể triệu tập tuyệt sắc thiên hạ, hoàn phì yến gầy, muốn gì có nấy! Cam đoan mỗi người ôn nhu, phù hợp sở thích của Hoàng thượng. Người cần gì phải ép buộc mà quên mất thân phận!"

Hoằng Lịch 'a' một tiếng: "Xem ra là ngươi không muốn thật!"

Ngụy Anh Lạc quả quyết: "Chim sẻ làm sao sống chung với phượng hoàng, nô tỳ biết rõ phận mình!"

Hoằng Lịch trầm ngâm một lát: "Nghĩ tới Cửu Châu rộng lớn này, đâu chỉ có ngươi là nữ nhân? Trẫm là Hoàng đế Đại Thanh, chủ của Cửu Châu, mỹ nữ thiên hạ đều có thể hái bất kỳ, hà tất cưỡng ép một nữ nhân không tình nguyện, căn bản không hề thú vị!"

Ngụy Anh Lạc đang muốn cao hứng, thân thể chợt nhẹ bẫng, bị người ôm ngang bế đi.

Hoằng Lịch cười lạnh nói: "Ngươi hy vọng trẫm nói vậy phải không?"

Hoằng Lịch đặt nàng xuống giường, một chân khuỵu gối bên cạnh, đè phía trên nàng như dãy núi lật úp, khiến Ngụy Anh Lạc không thở nổi, vừa mới nghiêng đầu đã cảm giác môi hắn chạm nhẹ vành tai nàng, hơi thở ấm áp phả vào trong tai, cười nói: "Nói cho ngươi biết, lần đầu tiên trẫm miễn cưỡng nữ nhân, cảm thấy đặc biệt thú vị! Ngươi càng không muốn, trẫm càng muốn có được ngươi!"

Dứt lời, hắn nhẹ hôn một cái vào thùy tai Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 98: [Phiên ngoại Đế Hậu] Ly hồn ký (Thượng)

Khi còn bé, Hoàng hậu đã từng nghe nhũ mẫu (bà vú) kể một câu chuyện xưa -- 《 Ly hồn ký 》.

Không phải ly hồn trong thái bình rộng lớn, mà là người thật việc thật ở quê của nhũ mẫu, truyền miệng, cuối cùng truyền đến tận giường Hoàng hậu.

"Xuân Nương nằm hôn mê trên giường suốt mười năm, sau đó đột nhiên tỉnh, nhưng lại ra tay sát hại cả nhà mình, bao gồm bà bà (*), trượng phu và tiểu thiếp." Nhũ mẫu nói, "Vốn dĩ thân thể của nàng đã chết, nhưng phần hồn còn sống, trong mười năm đó vẫn luôn kề cạnh đi theo người thân trong gia đình, chứng kiến tất cả chuyện xấu mà bọn họ đã làm với nàng..."

(*) tiếng con dâu gọi mẹ chồng

Mẹ chồng Xuân Nương cho bọn lưu manh trong thôn thuê thân xác nàng, đổi lấy tiền cất nhà mới, còn cho nhi tử tiền để cưới thêm vợ lẽ, không lâu sau, con dâu mới của bà mang thai.

- - Đúng lúc đó, Xuân Nương tỉnh lại.

Không ai hy vọng nàng thức tỉnh. Sau giây phút thất thần, mọi người đều dùng ánh mắt khác thường quan sát nàng

"Cô đi đi." Trượng phu ném cho nàng một bức hưu thư (**), cất giọng lạnh tanh: "Cô đã thất thân; cái nhà này không thể chứa chấp cô được nữa."

https://thuviensach.vn

(**) tờ giấy ly dị vợ thời xưa

Xuân Nương xé nát tờ hưu thư kia thành mảnh vụn, nhét vào trong miệng nhai nuốt một hơi, trong đêm nhặt lên cây búa rìu, chém giết người trong phòng không còn một mống, sau cùng phóng một đai lưng bay qua xà ngang, nàng nhón chân lên, chậm rãi treo cổ vào tròng dây.

Câu chuyện xưa đó dọa Hoàng hậu sợ đến nỗi lâm bệnh. Bệnh tình qua đi, bên người đã thay thế một nhũ mẫu khác.

Tuy nhũ mẫu ấy đã rời đi, nhưng câu chuyện xưa vẫn còn in sâu trong lòng nàng, vĩnh viễn trở thành ác mộng.

Lại không ngờ rằng, sẽ có một ngày, ác mộng biến thành sự thật.

"Nương nương, tỉnh đi nương nương."

"Diệp Thiên Sĩ, rốt cuộc khi nào Hoàng hậu mới tỉnh lại?"

"Hoàng thượng, thần đã tận lực..."

"Trẫm dùng ngươi có ích gì hả?" Hoằng Lịch cả giận nói, trong phòng nhao nhao quỳ xuống. Hoàng hậu đứng sau lưng hắn thở dài, ngón tay đưa tới, nhưng lại xuyên qua người hắn.

"Hoàng thượng." Hoàng hậu than thở với bóng lưng hắn, "Thần thiếp ở ngay đây."

Hắn không nhìn thấy nàng, hắn không nghe được nàng. Nàng giống như Xuân Nương trong câu chuyện《 Ly hồn ký 》đó, thân thể nằm trên giường, hồn phách nhẹ bay ngoài cơ thể, trở thành một người nhìn không thấy sờ không được.

Hoằng Lịch đứng dậy bước tới cửa ra ngoài. Mấy ngày sau cũng ít lui tới dần. Lại qua một thời gian, có lẽ bận rộn chính sự, nên suốt nửa tháng

https://thuviensach.vn

trời cũng không bước vào Trường Xuân cung lần nào nữa.

"Nương nương, Nhàn phi kia thật không phải là một món đồ."Minh Ngọc đứng bên giường buông lời phàn nàn, "Lại thừa dịp người bệnh nặng, bắt đầu làm chủ hậu cung. Nhìn bộ dáng nàng ta vênh mặt hất hàm sai khiến, người bên cạnh trông thấy còn tưởng nàng ta mới chính là chủ nhân trong cung đấy."

"Minh Ngọc, cẩn thận lời nói của mình." Nhĩ Tình cắt ngang lời Minh Ngọc, trong tay cầm một cây quạt nhỏ giăng lưới mỏng, nhẹ nhàng phe phẩy quạt mát Hoàng hậu, "Những lời ấy mà cô cũng dám nói lung tung, coi chừng tai vách mạch rừng."

Cửa phòng Trường Xuân cung đóng chặt. Từ khi bệnh của Hoàng hậu đã lâu vẫn chưa khỏi, nơi này càng ngày càng vắng vẻ hiu quạnh, không giống như trước, tai mắt rất nhiều, mọi ánh mắt của các cung thường hướng về nơi này, thu thập đôi câu của Hoàng hậu để phân tích tin tức hữu ích.

"Nương nương, người mau tỉnh lại đi." Minh Ngọc đau thương nhìn người nọ trên giường bệnh, "Người mà không tỉnh, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ quên người mất..."

Trong chớp mắt, Hoàng hậu sáng tỏ nỗi thống khổ trong lòng Xuân Nương.

"Khi ta tỉnh lại, liệu có giống như Xuân Nương, đã bị người khác thay thế?" Hoàng hậu thầm nghĩ, "Trong cung này, đã không còn chỗ cho ta đặt chân rồi?"

Suy nghĩ ùa tới như cỏ hoang sinh sôi, trong nháy mắt đã bám đầy trái tim nàng, rễ cây mạnh mẽ cắm sâu vào đáy lòng, ăn hút máu tươi đến chán chê.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng. . ." Tay phải ôm ngực, Hoàng hậu thì thào một tiếng, bỗng nhiên sượt qua người Minh Ngọc, bước khỏi cửa lao ra ngoài.

Minh Ngọc và Nhĩ Tình vẫn còn đứng cạnh giường nói chuyện phiếm. Không ai trông thấy, cũng không ai hay, Hoàng hậu thoát xác. Linh hồn kia luôn ôm nỗi nhớ nhung về Hoàng thượng, ôm nỗi hoang mang về tương lai, một cước bước ra Trường Xuân cung.

Dưỡng Tâm điện.

Ưu điểm lớn nhất của ly hồn, chính là không cần ngủ, không cần uống nước, không cần ăn cơm.

Hoàng hậu đứng mép bàn, cúi đầu nhìn Hoằng Lịch đang phê duyệt tấu chương.

"Hoàng thượng, mời dùng bữa." Lý Ngọc tiến đến. Sau lưng hắn, trong tay mỗi tiểu thái giám đều bưng theo lồng cơm.

Mỗi khi thưởng thức, hắn chỉ gắp một miếng nhỏ cho từng món ăn, gặp món ưa thích thì sẽ ăn thêm một miếng nữa. Nhưng quá tam ba bận, dù là món ăn khoái khẩu, cũng tuyệt đối không đụng lần thứ ba. Một bữa cơm rất nhanh đã dùng xong, hắn lại vùi đầu vào bên trong tấu chương. Hoàng hậu có chút đau lòng xen lẫn chua xót, nói với hắn: "Mỗi ngày người đều lên triều đúng giờ, phê tấu sớ đúng giấc, chẳng màng đến cơm nước, cũng không ngủ nghỉ... Không có thiếp, từng ngày người trôi qua đều giống hệt lúc trước."

Lúc Vĩnh Liễn mất đi, hắn cũng từng như thế này: hừng đông bận rộn chính sự, khuya về bận rộn sủng hạnh phi tử. Hoàng hậu nhịn không được thất vọng trào dâng, hỏi: "Có phải trong lòng người, Hoàng hậu chỉ là vật trang trí, ta có thể làm, người khác cũng có thể làm."

https://thuviensach.vn

Từng cho rằng, chuyện không phải mình thì không thể; từng cho rằng, người không phải mình thì không thể, cuối cùng, chỉ là một bên tình nguyện.

"Hoàng thượng." Lý Ngọc bưng tới thẻ bài lục cung, tên của Nhàn phi, Thuần phi đều ở trong đó.

Hoằng Lịch trông xuống thẻ bài trước mặt, bỗng nhiên nói: "Trẫm muốn giết người."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 99: [Phiên ngoại Đế Hậu] Ly hồn ký (Hạ)

Không chỉ Lý Ngọc, ngay cả Hoàng hậu nghe xong cũng sững sờ.

Hoằng Lịch chậm rãi nhặt lên thẻ bài có ghi tên Thuần phi, thản nhiên nói: "Hai nàng ngồi chung một chỗ. Tại sao chỉ có Hoàng hậu gặp chuyện bất hạnh, mà không phải là nàng?"

Lại nhặt lên một thẻ bài khác, là Tuệ quý phi: "Trong hậu cung này, thường người nào hống hách nhất lại làm ra vẻ ngoài ý muốn, tám đến chín phần là người đó động tay. Trước đây, trẫm còn có thể tha cho nàng, nhưng nếu lần này thủ phạm là nàng, trẫm quyết không tha thứ."

Cuối cùng nhấc lên thẻ bài của Nhàn phi. Kiểu người này người ta gọi là vừa hiền đức vừa nhân ái, nhưng hắn cũng không tha, lãnh đạm nói: "Hoàng hậu gặp chuyện không may, mọi người đều hoài nghi Tuệ quý phi, nhưng sao không ai hoài nghi nàng? Phải biết rằng, người hưởng lợi cuối cùng chính là nàng."

Ném trả thẻ bài vào hộp gây một tiếng giòn vang, Hoằng Lịch tựa lưng vào ghế, chống tay che một bên mắt, cười 'ha ha' không ngừng: "Ngoại trừ Hoàng hậu, nữ nhân trong hậu cung này, từng người một đều không thể tin..."

"Hoàng thượng..." Thấy hắn lẻ loi đơn độc, trái tim Hoàng hậu không chịu nỗi, bước tới vươn tay ôm hắn.

"Có đôi khi, trẫm muốn làm một bạo quân." Hoằng Lịch lẩm bẩm nói, "Giết hết những người không vừa mắt, những người không thể giúp nàng

https://thuviensach.vn

ấy, không thể chữa bệnh cho nàng ấy, vọng tưởng thay thế nàng ấy. Một người cũng không được bỏ sót..."

"Người không làm được đâu." Dù biết hắn không nghe thấy, nhưng Hoàng hậu vẫn nhịn không được an ủi ôn nhu: "Thần thiếp biết rõ, người là minh quân, người không thể lạm sát kẻ vô tội."

"Trẫm không phải là một Hoàng thượng tốt." Giọng nói Hoằng Lịch dần trở nên trầm khàn, "Lại nảy ra ý nghĩ này."

"Không phải lỗi của người." Khóe mắt Hoàng hậu dần trào dâng nước mắt, "Chỉ là người quá mệt nên mới có ý nghĩ này, nhưng người vĩnh viễn cũng sẽ không làm vậy."

"Trẫm... cũng không phải là trượng phu tốt." Một tay Hoằng Lịch che kín mắt, thanh âm mang theo tia nghẹn ngào, "Ra ngoài!"

Lý Ngọc vội dẫn đám thái giám thối lui.

Không còn người nào khác, lúc này Hoằng Lịch mới cho phép nước mắt mình rơi xuống.

"Hoàng hậu..." Hắn rơi lệ nói, "Thực xin lỗi..."

"Hoàng thượng." Hoàng hậu ôm hắn từ phía sau, nhẹ nhàng nói, "Thần thiếp chưa từng trách người."

Từ khi ngồi lên vị trí Đế Hậu, ta trên vạn người, đa phần là do thân bất do kỷ (*).

(*) con người nhiều khi phải làm hoặc không thể làm những chuyện mà không phải do lòng muốn

Không thể lớn tiếng khóc, không thể lớn tiếng cười, ngay cả một câu 'thực xin lỗi' cũng không thể nói thẳng, nặng trịch như từng đạo gông

https://thuviensach.vn

xiềng. Đeo những thứ gông xiềng này đi về phía trước, Hoàng hậu thường xuyên thở không nổi, nhưng vẫn dằn lòng nhẫn nhịn. Nàng dùng cánh tay trong suốt, thương tiếc ôm chầm lồng ngực nam nhân, nói với hắn: "Đừng khóc, đừng khổ sở, thần thiếp theo hầu hạ người, vĩnh viễn vĩnh viễn hầu hạ người..."

Từ nhỏ, nàng đã bầu bạn bên cạnh Hoằng Lịch.

Cùng hắn đọc sách, cùng hắn viết chữ, cùng hắn nhíu mày, cùng hắn cười vui. Hoàng hậu cũng đã quen bộ dáng vô hình như bây giờ, thậm chí còn bắt đầu cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng rất tốt.

Vốn dĩ nàng không mong gì nhiều, chỉ cần dừng lại bên người nàng là đủ. Những địa vị quyền thế kia, phảng phất như cát chảy ngón tay.

Đến khi một giọng nói vang lên bên tai nàng.

Như xa như gần, đứt quãng. Hoàng hậu nhịn không được lắng tai nghe, nghe hắn nức nở nói: "... Tỷ có nghe đệ nói gì không? Tỷ tỷ!"

Là giọng của Phó Hằng!

Hoàng hậu ngẩn người, nhìn lại Hoằng Lịch, lại ngước mắt trông về phương hướng Trường Xuân cung.

"Tỷ tỷ! Ngạch nương vì bệnh của tỷ, mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, bây giờ một mắt trở nên mù lòa. A mã cả ngày than ngắn thở dài, không màng công vụ. Còn có Ngụy Anh Lạc..." Phó Hằng cực buồn bã nói, "Tỷ sủng ái Ngụy Anh Lạc nhất..."

"Anh Lạc..." Hoàng hậu sững sờ, "Anh Lạc xảy ra chuyện gì?"

"Cô ấy vì tỷ đi báo thù." Phó Hằng nức nở nói, "Vì tỷ đi giết người. Hiện giờ cô ấy rơi vào cảnh nguy khốn, tỷ không thể tỉnh lại giúp đỡ cô ấy

https://thuviensach.vn

sao?"

Hoàng hậu thật lâu không nói gì.

Ly hồn một giấc chiêm bao, mộng này kéo dài quá lâu, cũng quá mức ngọt ngào. Nàng ở trong mộng chỉ là thê tử của Hoằng Lịch, nhưng lại quên mất, nàng cũng là nữ nhi của Phú Sát gia, là tỷ tỷ của Phó Hằng, là người nương tựa duy nhất... của Anh Lạc.

"Tỷ tỷ, cầu xin tỷ, hãy tỉnh lại, hãy tỉnh lại đi! Chỉ có tỷ mới giúp được cô ấy, chỉ có tỷ mới cứu được cô ấy..."

"Ngài muốn cứu Ngụy Anh Lạc?" Lần này là giọng nói của Nhĩ Tình. Cô ta cười, cười đến mức không có chút ý tốt, "Nương nương vẫn chưa tỉnh, thời gian không còn kịp nữa. Ngài muốn cứu Ngụy Anh Lạc, chỉ có một cách... Cách này rất đơn giản, ta sẽ nói cho ngài biết."

Hoàng hậu trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên hướng cửa vội bước ra ngoài. Lúc đi ngang qua đại môn, vừa thấy Ngụy Anh Lạc đang bị người áp giải vào. Hai người gặp thoáng qua, Hoàng hậu nói với nàng: "Chịu đựng, Anh Lạc."

Sau đó, nàng gấp gáp chạy đi.

Từ khi trở thành Hoàng hậu, nàng chưa từng chạy điên cuồng như thế, vứt bỏ tất cả lễ nghi, tất cả phong thái. Mồ hôi tuôn như mưa, tư thế chạy khó coi, chỉ để cứu một người, hoặc có thể nói vận mệnh của nhiều người...

"Mình không quan trọng sao?" Nàng thầm nghĩ, "Không, mình rất quan trọng. Nếu mình sống, Hoàng thượng sẽ không rơi lệ hàng đêm. Nếu mình sống, Phó Hằng cũng không quyết định sai lầm như vậy. Nếu mình sống... Anh Lạc mới có thể sống..."

Không phải nàng không thể.

https://thuviensach.vn

Nàng không phải là Xuân Nương, bất kỳ ai cũng không thể thay thế nàng. Dù nàng ngủ thiếp đi, cũng sống trong lòng mỗi người như trước. Có người vì nàng mà sống, có người vì nàng mà chết, đừng lo bản thân không có nơi sống yên ổn.

"Ta không thể ngủ nữa." Hoàng hậu xông vào Trường Xuân cung, nhìn cơ thể mình đang nằm ngủ trên giường, không do dự nữa, lập tức chui vào, "Ta phải tỉnh lại!"

Tia sáng rọi khắp bầu trời đêm, ánh ban mai lấp ló đường chân trời, quét hết khói mù.

Bịch --

Bên trong tẩm điện Trường Xuân cung, một bóng người cố công leo xuống giường, nhưng vì bản thân đã nằm liệt giường quá lâu, cho nên tứ chi bủn rủn vô lực, thoáng cái té ngã trên mặt đất.

Nghe thấy tiếng động, Minh Ngọc cầm nến trong tay, đẩy cửa vào, vẻ mặt thoáng chốc sững sờ, liền kinh hỉ hô: "Nương nương!"

Minh Ngọc vội xông tới đỡ đối phương, lại gấp gáp kêu người truyền thái y.

"Không!" Hoàng hậu gắng sức nắm chặt tay Minh Ngọc, dốc hết toàn lực nói, "Gọi Phó Hằng, ta muốn gặp Phó Hằng!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 100: [Phiên ngoại] Giếng khống muội muội

Trong núi không rõ ngày đêm, huống chi là ở dưới giếng sâu.

Một bộ xương khô nhìn lên miệng giếng, Cẩm Tú nghĩ thầm: "Đây là ngày thứ mấy sau khi mình bị giết rồi nhỉ?"

Hung thủ là Viên Xuân Vọng. Sau khi giết nàng diệt khẩu, lợi dùng chức quyền trong tay, hắn đã viện lý do đậy miệng giếng lại. Mỗi ngày nàng đều ngửa đầu lên, không nhìn thấy bầu trời, chỉ có bóng tối bao trùm xung quanh. Ồ? Ai mở nắp giếng ra vậy?

Tõm --

Một xác người rơi vào trong giếng, 'tõm' một tiếng tung tóe vô số bọt nước. Đó là một cung nữ, gương mặt lạ lẫm. Cẩm Tú chưa từng thấy người này bao giờ. Nếu không phải là người mới sau khi nàng chết mới phạt vào Tân Giả Khố, thì cô ta là người bên ngoài Vĩnh Hạng.

-- bất kể là ai đi nữa, hiện giờ kết cục là người sắp phải chết.

Thân thể lơ lửng trên mặt nước, ngực thấm một mảng đỏ tươi, máu ùng ục chảy ra ngoài. Tình cảnh này... cộng với vết thương thoạt nhìn có chút quen mắt, Cẩm Tú nhịn không được hỏi cô ta: "Xin chào, xin hỏi có phải kẻ giết cô là Viên Xuân Vọng không?"

Bất luận sinh ra là đàn ông hay phụ nữ, sau khi chết đều có chung bộ dạng, hai trăm lẻ sáu chiếc xương, cùng với hai hốc mắt tối om.

https://thuviensach.vn

"Tôi là Cẩm Tú, vốn là tú nữ của phường thêu, sau đó bị người liên lụy nên phạt đày vào Tân Giả Khố." Cẩm Tú tự giới thiệu, "Trong lúc vô tình, tôi phát hiện ra một bí mật... Ngụy Anh Lạc là hung thủ sát hại Tuệ quý phi! Tôi chưa kịp tiết lộ thông tin này, đã không may bị Viên Xuân Vọng dùng thủ đoạn thâm độc sát hại."

Có thể là đồng bệnh tương liên (*), hoặc có thể trong giếng này không có người thứ hai trò chuyện, nên cung nữ ấy sau khi nhìn nàng chăm chú mới chậm rãi mở miệng: "Tôi họ Dung, là người của Thuần phi nương nương, được nương nương phái đến Tân Giả Khố, chính là đi tìm Ngụy Anh Lạc..."

(*) người cùng cảnh ngộ bất hạnh thường thông cảm cho nhau

Phó Hằng kết hôn, Thuần phi rất tức giận.

Nhưng không thể xả giận lên người Phó Hằng hoặc Nhĩ Tình, thế là bèn trút giận sang Ngụy Anh Lạc.

Nên xử trí nàng thế nào mới tốt? Thuần phi chọn trúng Dung cung nữ.

Nhìn Dung cung nữ có vẻ tầm thường, nhưng lại sở hữu một tuyệt chiêu vô cùng đặc biệt. Sở trường của cô là sử dụng kim châm, không phải để thêu thùa, mà dùng để đâm người... Chỉ cần một cây kim, dù là cung nữ xấu xa, cô ta cũng có thể dạy đối phương cách đối nhân xử thế.

"Tôi không biết cung nữ bé nhỏ đó đắc tội với Thuần phi nương nương thế nào, nương nương đặc biệt sai người chế tạo cho tôi chín chín tám mươi mốt kim." Dung cung nữ vỗ vỗ cái túi phồng bên hông, bên trong chứa một bó buộc kim châm, "Muốn tôi đâm toàn bộ trên người cô ta, không sót cây nào."

"Sau đó?" Cẩm Tú hưng phấn hỏi.

https://thuviensach.vn

Dung cung nữ: "Sau đó, tôi xuất hiện ở đây..."

Cẩm Tú: "..."

Nên nói là số phận không tốt, hay là Viên Xuân Vọng ngụy trang quá tài tình?

Lần đầu tiên đến Vĩnh Hạng, Dung cung nữ đã bắt gặp ngay Viên Xuân Vọng, mặt ửng hồng lên, hơi hơi cúi đầu, nghĩ thầm tên tiểu thái giám này trời sinh thật đẹp mắt, không biết họ tên là gì, bao nhiêu tuổi, có đối tượng chưa...

"Nghe nói tỷ tỷ muốn tìm Ngụy Anh Lạc?" Giọng nói hắn vang lên không ngớt rất êm tai, dịu dàng như nói lời âu yếm, "Tôi dẫn tỷ đi tìm cô ấy."

Từ cổng Vĩnh Hạng đi đến cạnh giếng, chỉ ngắn ngủn một đoạn đường, Dung cung nữ đã nhớ kỹ tên hài tử này.

"Nhận một đứa làm con thừa tự, cho nó theo họ của vị ca ca này cũng tốt". Cô ta nhìn một bên mặt đối phương, si ngốc nghĩ thầm, "Nhà hắn túng thiếu, hài tử lại đông, thấy hắn cũng không từ chối mình, vậy nhận hai đứa làm con thừa tự luôn. Một đứa theo họ hắn, một đứa theo họ mình..."

Nguyện vọng tốt đẹp bị một con dao găm hóa thành mây khói.

Dung cung nữ cúi đầu nhìn ngực mình, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đối phương.

Nam tử vừa được tỏ tình ấy ôn nhu cười nói: "Thích tôi như vậy, có thể vì tôi mà chết không?"

Viên Xuân Vọng vươn tay tới gần. Bàn tay Dung cung nữ muốn nắm cả đời ấy, lại nhẹ nhàng đẩy cô một cái.

https://thuviensach.vn

Tõm --

Tình yêu vừa đột ngột chớm nở, mối tình đầu chợt đến bất ngờ, tính cả ánh trăng trong giếng, tất cả đều tan thành mảnh vụn.

"Haizzz!" Dung cung nữ và Cẩm Tú đều đồng loạt thở dài. Vì cùng chung cảnh ngộ, nên tức thì ánh mắt nhìn đối phương càng thêm thuận mắt, đang định mở miệng an ủi lẫn nhau, chợt thấy đỉnh đầu sáng ngời.

Hai người đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy nắp giếng chẳng biết lại được mở từ lúc nào.

Tõm --

Hai người cùng nhìn người mới rơi vào đáy giếng.

Đó là một tiểu cung nữ, gương mặt thoạt nhìn nửa lạ nửa quen. Cẩm Tú nghĩ một lát, cuối cùng nhớ ra đối phương là ai: "Cô là... Hạch Đào cô nương của Trường xuân cung?"

Ngực Hạch Đào có một vết dao đâm, máu rỉ chảy thấm ra bên ngoài. Cô ta há to miệng, nước giếng hòa lẫn máu loãng cùng chảy vào, một câu cả buổi cũng nói không nên lời.

Nhìn thấy vết thương quen thuộc như vậy, Cẩm Tú nhịn không được thở dài: "Không cần nói, người giết cô là Viên Xuân Vọng phải không?"

Hạch Đào nhìn Cẩm Tú, trước khi chết thốt ra một câu cuối cùng: "Sao cô biết?"

Trong giếng lại thêm một thi thể mới.

So sánh với Cẩm Tú và Dung cung nữ, Hạch Đào nhỏ tuổi hơn, năng lực thừa nhận cũng kém, cả buổi không chịu chấp nhận sự thật mình đã chết, khóc lóc tuôn trào như mưa. Cho tới khi nước mắt khô cạn, đôi mắt

https://thuviensach.vn

không chảy ra giọt chất lỏng nào nữa, cô ta mới nức nở nói: "Nhĩ Tình hại chết tôi rồi!"

"Những cung nữ quan trọng bên cạnh Hoàng hậu đều được đặt tên theo đá quý cả đấy, ví dụ như Minh Ngọc, Trân Châu, Hổ Phách, Mã Não." Dung cung nữ ghé vào tai Cẩm Tú thì thầm.

Ngụ ý, tên gọi Hạch Đào này... chỉ có thể là một tiểu cung nữ có địa vị hèn mọn, không được coi trọng.

"Không sai." Hạch Đào nghe ra được ý tứ trong lời nói ấy, than thở nói, "Tôi chỉ là một chân sai vặt ở đó. Ngày thường trước mặt Hoàng hậu đều không gặp được, cấp trên trực tiếp sai bảo tôi là Nhĩ Tình."

Sau khi Nhĩ Tình rời cung xuất giá, cấp trên trực tiếp của Hạch Đào đã đổi thành người khác.

Vốn tưởng đời này sẽ không bao giờ gặp lại nhau, nhưng không ngờ mới mấy ngày trước, Nhĩ Tình bỗng nhiên vào cung, ngoài mặt là tới tìm Hoàng hậu ôn chuyện, thực tế là đến tìm Hạch Đào.

"Nhĩ Tình đến tìm tôi." Hạch Đào nghiến răng nghiến lợi nói, "Muốn tôi đến Tân Giả Khố, thay cô ta làm một chuyện..."

Cẩm Tú và Dung cung nữ liếc nhau, cùng đồng thanh nói: "Cô ta muốn cô tới hại Ngụy Anh Lạc?"

"Sao các cô biết được?" Hạch Đào kinh ngạc nhìn bọn họ.

Với tư cách người từng trải, Cẩm Tú và Dung cung nữ chỉ cười không nói, ý bảo Hạch Đào nói tiếp.

"Nghe đồn Ngụy Anh Lạc ở Tân Giả Khố có quan hệ đối thực, nên cô ta sai tôi tới đó tìm hiểu người này là ai." Dù sao bản thân đã chết, cũng

https://thuviensach.vn

không cần giữ bí mật với người khác, nên Hạch Đào thản nhiên nói, "Còn nói... nếu tìm không ra, cứ vu oan cho một người nào đó."

Nhĩ Tình được gả vào Phú Sát phủ, trải qua cuộc sống không được như ý.

Biểu hiện ra ngoài khiến người khác ao ước hâm mộ, nhưng buồn khổ thực sự chỉ có người trong cuộc như Nhĩ Tình mới biết.

... Phó Hằng không ngủ chung với cô ta.

Ngay trong đêm tân hôn đó, dù hai người cùng nằm trên một giường, nhưng Phó Hằng không hề chạm vào cô ta. Mặc cho Nhĩ Tình khiêu khích thế nào, hắn cũng cứng đơ như khúc gỗ, không có phản ứng.

Nếu hắn thật sự là phế nhân trong chuyện nam nữ, Nhĩ Tình chỉ đành khuyên nhủ bản thân cam chịu số phận. Nhưng hắn không phải. Nhĩ Tình từng tận mắt chứng kiến, hắn cũng biết xấu hổ, biết động lòng, biết liếc mắt đưa tình nhìn một nữ tử...

Nữ tử này, tên là Ngụy Anh Lạc.

Thế là Nhĩ Tình tìm Hạch Đào, đưa một cây trâm làm từ vàng nguyên chất, âm thầm dặn dò cô ta làm một chuyện: "Nghe nói Ngụy Anh Lạc có đối tượng là một tên thái giám. Nếu ngươi tìm ra được người này, ta sẽ còn ban thưởng thêm."

Gia cảnh Hạch Đào bình thường, huynh đệ tỷ muội lại đông. Cuộc sống sau khi xuất cung phải trải qua thế nào, tùy thuộc vào lượng cô gom góp tích lũy ở mấy năm trong cung.

Có điều, chỉ là cung nữ thì có thể tích góp được cái gì? Huống hồ còn là tiểu cung nữ không được coi trọng, vì thế Hạch Đào nhanh chóng đồng ý, mừng rỡ tiếp nhận cây trâm kia, sau cùng, còn nghe thấy Nhĩ Tình ngầm

https://thuviensach.vn

ám chỉ một câu bên tai: "Nếu tìm không thấy. . . cứ vu oan một ai đó, ngươi hiểu ý ta chứ?"

Hạch Đào hiểu ý đối phương. Ý Nhĩ Tình là. . . nếu không có, hãy đổ đại cho một người khác, tin đồn truyền đi, hai người không phải cũng thành phải sao?

"Trong đầu nghĩ đến tiền thưởng sau khi chuyện thành, nhân lúc rảnh rỗi tôi liền đến Vĩnh Hạng." Hạch Đào thở dài: "Ban đầu, tôi cứ tưởng Viên Xuân Vọng là người tốt chứ. Hắn biết rõ mục đích tôi đến đây, còn chiêu đãi đồ ăn thức uống ngon miệng. Hễ lần nào tôi đi đi về về Vĩnh Hạng, thì lần đó tôi đều coi hắn là người một nhà..."

Có lần, Viên Xuân Vọng rất dễ nói chuyện. Hắn vô cùng thông minh, dăm ba câu đã moi ra được ý đồ của Hạch Đào, nhưng không vì vậy mà gây khó dễ cô ta, ngược lại càng đối xử với cô ta khách khí hơn. Gặp mặt là hòa nhã hỏi Hạch Đào ăn gì chưa, nếu chưa, sẽ đưa một bọc mứt đường cho cô ăn. Gặp mặt là ôn nhu hỏi Hạch Đào có mệt không, nếu mệt, sẽ lôi ra chiếc khăn trải trên mặt đất, để cô ngồi lên đó nghỉ ngơi.

Thẳng đến ngày đó --

"Hạch Đào." Viên Xuân Vọng cười híp mắt hỏi, "Cô tìm được người đó chưa?"

Những ngày này, Hạch Đào vui đến quên cả trời đất, trong miệng còn nhai nhóp nhép mứt đường, hơn nửa ngày mới nhớ tới việc phải làm, 'a' một tiếng, sau đó chỉ vào một tên thái giám ở đằng trước cách đó không xa, nói: "Chính là hắn."

Viên Xuân Vọng thuận theo ngón tay Hạch Đào nhìn lại, một thái giám trung niên đang đẩy xe chở phân, 'khụ' một tiếng khạc nhổ cục đờm ven đường.

https://thuviensach.vn

"Tôi nghe ngóng được, lúc vừa tới Tân Giả Khố, hàng ngày Ngụy Anh Lạc đều làm bạn với thùng xí, đương nhiên sẽ gặp gỡ người đẩy xe phân này mỗi ngày, sau đó lâu ngày nảy sinh tình cảm." Hạch Đào cười nói, "Huynh nói xem, hai người họ xứng đôi không?

Không phải cô tùy tiện chọn viên thái giám này đâu, mà đã trải qua quá trình sàng lọc kỹ càng.

Tuy rằng không tìm được người kia, nhưng Hạch Đào hiểu rất rõ con người Nhĩ Tình, chuyện này trước mắt hợp tâm ý cô ta nhất, báo cáo lên trên, tiền thưởng nhận được cũng nhiều hơn.

Viên Xuân Vọng mặt không đổi sắc nhìn thái giám trung niên đó một lát, sau đó quay đầu cười nói với Hạch Đào: "Nói đi cũng phải nói lại, mỗi ngày cô đều chạy đến Vĩnh Hạng thế này, bên kia Hoàng hậu không nói gì sao?"

"Tôi chỉ là tiểu cung nữ thôi mà. Trường Xuân cung có tôi hay không có tôi đều như nhau." Hạch Đào không chút tâm cơ nào nói, "Huống hồ, hôm nay tôi đã xin nghỉ. Không chừng hiện giờ trong Trường Xuân cung, ai cũng cho rằng tôi vội về chịu tang ông bà rồi."

"Ồ, vậy sao, " Viên Xuân Vọng nghe vậy, cười càng diễm lệ, giơ tay che nắng giúp Hạch Đào, "Nơi này nóng quá, tôi biết một chỗ có bóng râm che mát. Đi theo tôi..."

'Tõm' một tiếng.

Trước khi rơi xuống giếng, Hạch Đào vội vàng túm lấy đối phương, vẻ mặt không dám tin hỏi hắn: "Tại sao?"

"Ánh mắt cô quá kém." Viên Xuân Vọng lạnh lùng nói, sau đó đưa tay đẩy ngực Hạch Đào.

https://thuviensach.vn

Nguyên nhân cái chết: Ánh mắt quá kém.

"Tôi không chấp nhận!" Trong giếng, Hạch Đào gào khóc, "Ánh mắt quá kém là sao chứ, cô nói cho tôi biết đi!"

Ánh mắt Cẩm Tú nhìn Hạch Đào phức tạp, thật lâu sau mới thở dài nói: "Tôi đoán, ý hắn là. . . sao cô không chọn hắn?"

Tiếng khóc của Hạch Đào chợt ngưng bặt.

Tia sáng rọi xuống đỉnh đầu, nắp giếng chậm rãi mở ra, ánh trăng chiếu sáng vùng đất tối tăm mịt mù này lần nữa.

Lại đến. Ba bộ xương khô đồng thời ngước lên, vừa nhìn đỉnh đầu vừa tự hiểu trong lòng, tên hung thủ giết người liên hoàn kia lại đưa người mới đến chỗ bọn họ.

"Dù sao, dù sao kẻ thù của Ngụy Anh Lạc cũng không hề ít." Nhìn qua thân ảnh quen thuộc kia, Cẩm Tú chua xót nghĩ trong lòng, "Mà hắn lại là - thao túng muội muội bằng lòng dạ độc ác nhất thế gian.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Đồng sàng dị mộng

Vành tai bị người nhẹ nhàng liếm láp, dần dần trở nên bỏng rát nóng bừng, Ngụy Anh Lạc ra sức giãy giụa kịch liệt, nhưng tay chân đều bị người phía trên đè chặt, không thể động đậy.

"Hoàng thượng!" Cái khó ló cái khôn, Ngụy Anh Lạc bỗng nở nụ cười toe toét lấy lòng, "Kỳ thật, tất cả những lời nô tỳ nói lúc nãy đều trái lương tâm cả. Nô tỳ sớm đã muốn thân cận Hoàng thượng, nhưng vì mỹ nữ hậu cung rất nhiều, nô tỳ lại xuất thân hèn mọn, không có cơ hội tiếp cận, đành phải cố ý khiêu khích, kiếm tẩu thiên phong (*)! Bây giờ Hoàng thượng đã nhìn trúng nô tỳ, nô tỳ cực kỳ vui mừng! Nô tỳ nguyện ý hầu hạ Hoàng thượng, có điều..."

(*) ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề

Động tác nhấm nháp vành tai trở nên trì trệ, Hoằng Lịch chậm rãi đứng lên nói: "Ngươi muốn gì?"

"Nô tỳ..." Ngụy Anh Lạc liếm liếm bờ môi, giả vờ ra vẻ tham lam nói: "Nô tỳ muốn làm Quý nhân, không muốn làm cung nữ tiếp nữa!"

Hoằng Lịch sao có thể chịu đựng bộ dạng đối phương nổi nữa, thần sắc lập tức lạnh lẽo: "Tâm tư của ngươi cũng lớn nhỉ, hóa ra luôn chờ đợi trẫm!"

Ngụy Anh Lạc biểu lộ dáng vẻ mềm mại đáng yêu, dồn sức nhích tới gần hắn: "Hoàng thượng, người có đáp ứng hay không..."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch đột nhiên vươn tay, kéo Ngụy Anh Lạc từ trên giường xuống dưới đất. Ngụy Anh Lạc 'ối' một tiếng, chật vật té ngã trên sàn.

Lòng đầy dục vọng bị một câu nói của nàng dập tắt. Hoằng Lịch từ trên cao nhìn xuống nàng, nhất thời cụt hứng, sắc mặt khó coi nói: "Nữ nhân dơ bẩn như ngươi, không xứng nằm trên giường trẫm!"

Ngụy Anh Lạc lã chã chực khóc: "Hoàng thượng!"

Hoằng Lịch: "Cút!"

Ngụy Anh Lạc nhanh chóng đứng lên, nơm nớp lo sợ lui ra phía cửa.

Hoằng Lịch: "Đứng lại!"

Toàn thân Ngụy Anh Lạc cứng đờ, cho rằng Hoằng Lịch lại thay đổi chủ ý. Không kịp làm giả khuôn mặt tươi cười lần nữa, nàng đã nghe thấy giọng nói của hắn vang lên sau lưng: "Kể từ hôm nay, ngươi là một nô tỳ bình thường ở Trường Xuân cung, hầu hạ Hoàng hậu cho tốt. Đừng mơ mộng hão huyền nữa, trẫm tuyệt đối sẽ không muốn một nữ nhân có lòng dạ bất chính!"

"Vâng." Ngụy Anh Lạc giả vờ thất vọng đáp. Tới khi ra cửa, bước chân nàng vội vàng, vừa đi vừa dùng sức lau chùi son phấn, bỗng nhiên bước chân ngừng lại, nhìn Trường Xuân cung ở phía trước không xa, nhìn một người tay đang chống gậy, khó khăn chật vật đi tới.

"Nương nương." Là giọng nói Minh Ngọc. Cô ấy đỡ lấy người kia nói, "Hà tất tự mình ra nghênh đón cô ấy, tuyết lớn như thế..."

"Bản cung muốn là người đầu tiên nhìn thấy cô ấy." Người kia cười nói, thanh âm ấm áp như gió xuân, "Muốn nói với cô ấy một câu... 'Ngươi đã trở về'."

https://thuviensach.vn

Hốc mắt Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên ầng ậc nước. Nàng nâng tay lau khóe mắt, nhanh chóng vọt tới chỗ người đó: "Nương nương, nô tỳ đã trở về!"

Hoàng hậu quay đầu nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ vui sướng, chống gậy hai bên bước nhanh tới chỗ nàng, nhưng vì không quen dùng gậy nên mới được hai bước đã ngã vùi trong tuyết.

"Cẩn thận!" Ngụy Anh Lạc vội vàng tiến lên đỡ lấy Hoàng hậu, nhìn hai cây gậy nằm chỏng chơ trên đất, nước mắt chảy ròng khổ sở, "Nương nương, chân của người..."

"Nằm trên giường quá lâu." Hoàng hậu hời hợt nói, "Nhưng thái y đã nói, chỉ cần luyện tập đều đặn, một ngày nào đó sẽ đứng được thôi... Cho dù bản cung không đứng dậy nổi, chẳng phải còn có ngươi sao?"

"Vâng... Phải..." Ngụy Anh Lạc nức nở nói, "Nếu nương nương không đứng dậy nổi, Anh Lạc nguyện làm gậy cả đời cho người."

Hoàng hậu ngây người, bỗng nhiên nhắm mắt, lệ nóng chợt rơi.

Vành mắt Minh Ngọc cũng đỏ theo: "Đừng có quên ta, ta cũng muốn hầu hạ nương nương!"

Ngụy Anh Lạc từng có quãng thời gian không mấy vui vẻ với Minh Ngọc, cứ thế lòng sinh khúc mắc, tuy cùng nhau làm việc bên cạnh Hoàng hậu, nhưng quan hệ vẫn luôn xa cách. Bây giờ nghe những lời này của Minh Ngọc, tất cả khúc mắc thoắt cái trôi hết sạch, Ngụy Anh Lạc kiềm nén nước mắt, cười nói với đối phương: "Nói hay lắm, hai người chúng ta cùng đỡ nương nương trở về thôi."

Gió tuyết đầy trời, Ngụy Anh Lạc và Minh Ngọc một trái một phải dìu lấy Hoàng hậu, nhiệt độ cơ thể ba người kề sát nhau, tuy là mùa đông, nhưng lại thấy ấm áp như xuân về.

https://thuviensach.vn

Sau những đêm tàn ngày lên, thời gian trôi qua cực nhanh, hoa lài Trường Xuân cung nở lại rơi, rơi lại nở, trong nháy mắt, đã sang mùa xuân.

Một dãy cung nữ nâng khay, tiến vào Thừa Càn điện.

Khay đựng đủ đồ ăn nhẹ phong phú, như là hạt dẻ phơi khô, bánh bao đậu hũ, bánh nhân khoai từ. Nhàn quý phi chọn món váng sữa chưng đường. Một đường men xanh xoay vòng chén sứ, như ngọn núi xanh thẫm phía trời xa; trong chén đong đầy váng sữa trắng ngọt, như ngọn núi sừng sững giữa trời tuyết.

Vĩnh Thành ngồi trên gối Nhàn quý phi, ánh mắt ngóng trông váng sữa trong chén.

"Nghe nói mấy ngày trước, muội muội đã đến Trường Xuân cung." Nhàn quý phi cầm một thìa dài bằng bạc, múc nửa thìa đút cho hắn ăn, "Sao rồi? Hoàng hậu có thể đi lại được chưa?"

Vĩnh Thành há miệng nhỏ nhắn ăn chẹp chẹp, chỉ chốc lát sau mép môi đã dính đầy sữa. Thuần phi ở một bên nhìn thất thần, một hồi lâu mới ý thức được Nhàn quý phi đang hỏi mình, trả lời: "Có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng nếu thiếu gậy thì sẽ không bước được."

Một cung nhân đi đến cạnh nàng, điểm tâm trong khay đặt ở bàn bên gồm một dĩa bánh hạt dẻ, một dĩa bánh hoa hồng và một dĩa bánh khoai từ. Thuần phi cầm lấy một miếng bánh hoa hồng, bắt gặp ánh mắt Vĩnh Thành nhìn mình mong đợi, liền thử đưa hắn một cái, quả nhiên đứa bé nhanh chóng nhận lấy, đứng lên cắn bánh giống như chuột nhắt, khóe miệng rất nhanh lại dính đường.

Bộ dạng đứa nhỏ ăn bánh hết sức vui mừng. Thuần phi chứng kiến hắn ăn, khóe miệng không khỏi giương lên, bỗng nhiên tiếng cười của Nhàn quý phi vang lên bên tai: "Muội muội còn trẻ như vậy, nên cân nhắc cho mình nhiều hơn mới phải."

https://thuviensach.vn

Vĩnh Thành là một hài tử thân thiết. Hắn ăn xong một nửa, còn nửa dư lại đưa tới bên miệng Nhàn quý phi, giọng nói trẻ con phát âm không rõ: "Ăn, ăn..."

"Cuộc sống trong cung cô quạnh, có được một a ca, không, cho dù là tiểu cách cách, cuộc sống cũng sẽ vui vẻ hơn nhiều." Nhàn quý phi khẽ cắn nhẹ tay hắn một cái, bánh còn dư đưa chính hắn ăn, "Mỗi ngày vừa tỉnh dậy, có thể nghe thấy tiếng khóc, tiếng cười của hài tử, thì cả cung điện to lớn này lập tức trở nên náo nhiệt hẳn."

Thuần phi nhìn Vĩnh Thành xuất thần.

"Ta biết trước đây muội muội tránh sủng là vì Hoàng hậu, chẳng qua lúc này không thể so với ngày xưa." Nhàn quý phi thở dài: "Con nối dõi trong cung hiếm hoi, Hoàng hậu nương nương lại..."

Thuần phi chau mày: "Hoàng hậu thế nào?"

Nhàn quý phi: "Trương Viện Phán nói, thân thể Hoàng hậu nương nương thương tổn, nên sẽ càng khó sinh con nối dõi."

Đây là lần đầu tiên Thuần phi nghe thấy tin này. Hai người đã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, còn là tỷ muội thân thiết cùng tiến cung hầu hạ Hoàng thượng. Nhiều năm ở cạnh bên nhau, chung quy không phải không có cảm tình, dù vì chuyện của Phó Hằng mà sinh ra hiềm khích, nhưng bây giờ nghe xong tin này, nàng cũng nhịn không được mà thương cảm thay Hoàng hậu.

"Xem ta này, sao lại nói đến chuyện này chứ? Tự nhiên lại khiến muội muội lo lắng!" Nhàn quý phi chợt nhoẻn miệng cười, tay phải lén đẩy sau lưng Vĩnh Thành.

Đôi chân Vĩnh Thành chạm đất, bị Nhàn quý phi đẩy đi hai bước về phía Thuần phi.

https://thuviensach.vn

Thấy bước chân hắn chập choạng, Thuần phi vội vươn tay về phía hắn. Đứa nhỏ này cũng không sợ người lạ, cười hì hì vươn tay về phía nàng. Sau khi được Thuần phi ôm vào ngực, hắn lại hiếu kỳ duỗi tay sờ búi tóc nàng, không cẩn thận làm rối tóc nàng. Thuần phi cũng không thèm để ý, ngược lại sờ sờ đầu hắn yêu thương: "Tứ a ca thật hoạt bát đáng yêu."

Nhàn quý phi đưa chén cho Trân Nhi: "Các ngươi trước mang Vĩnh Thành xuống đi!"

Trân Nhi: "Vâng."

Tiếng bước chân đồng loạt vang lên, đám cung nhân hầu thiện lui ra ngoài, ngay cả Vĩnh Thành cũng bị Trân Nhi bế đi, trong phòng chỉ còn lại Nhàn quý phi và Thuần phi.

Nhàn quý phi đi đến trước bàn trang điểm, vẫy tay với Thuần phi: "Tóc muội rối cả rồi, ta giúp muội chải lại."

Người đẹp tựa hoa tươi, tuổi xuân trôi như nước (**).

(**) nguyên văn: "Như hoa mỹ quyến, tự thủy lưu niên", là một câu hát trong vở "Mẫu Đơn Đình" của Thang Hiển Tổ thời Minh

Tóc dài buông xõa, lược sừng trâu nhẹ lướt từ gốc đến ngọn. Nhàn quý phi cầm lược chải sau đầu Thuần phi: "Đã nhiều năm trôi qua, dung mạo muội muội vẫn xuất chúng như cũ. Nếu muội bằng lòng thì hết thảy còn kịp."

Thuần phi nhìn khuôn mặt phản chiếu qua gương, đôi lông mày lá liễu tựa buồn phi buồn hơi hơi nhăn lại.

"Sao vậy? Chẳng lẽ đến lúc này, muội còn muốn tiếp tục làm thường y của Hoàng hậu?" Nhàn quý phi cười nói, "Muội theo Hoàng hậu nhiều năm

https://thuviensach.vn

như vậy, đã nhận được gì nào? Chỉ có thời gian phí hoài theo năm tháng, tuổi xuân dần trở nên già nua, nhìn xem..."

Nàng tìm được một cọng tóc trắng trên đầu Thuần phi, nhẹ nhàng nhổ xuống, đặt lên bàn.

"Muội muội có tóc bạc rồi." Nhàn quý phi thở dài, "Giờ muội còn trẻ, còn có mỹ mạo gần thân, tới khi tuổi già ập đến thì biết làm sao?"

Những câu châm ngòi ly gián này, nếu như trước đây, Thuần phi tuyệt đối biến thành gió thoảng bên tai, nghe qua liền quên. Nhưng như lời Nhàn quý phi vừa nói, nay đã khác xưa, nàng và Hoàng hậu nảy sinh hiềm khích, cho nên mỗi một câu, mỗi một chữ, đều nghe lọt tai.

"Chỉ biết nữ nhân hậu cung ngày càng nhiều, nam nhân... lại chỉ có một." Nhàn quý phi thanh sắc ôn nhu, tựa hồ mỗi một câu đều suy nghĩ vì nàng, tựa mê tựa hoặc nói, "Ngay cả thái giám nội cung cũng biết đạo lý 'Dưỡng nhi phòng lão' (nuôi con để nhờ con lúc già) này. Gần đến tuổi già, nuôi dưỡng một đứa con phòng thân, thế mà muội nghĩ mãi vẫn chưa ra?"

"Muội..." Thuần phi tâm loạn như ma.

"Được rồi." Búi tóc đã chỉnh tề. Một cây kim phượng trâm cắm vào búi tóc Thuần phi. Nhàn quý phi chỉ hơi xoay người, hai tay đặt lên vai đối phương, gương mặt hiện trong gương đối diện tươi cười như hoa, "Muội muội, mộng qua nhiều năm, cũng nên tỉnh rồi!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Khó nhẫn

Tin tức Hoàng hậu có thể đi lại truyền đến Phú Sát gia, sắc mặt ai nấy từ trên xuống dưới đều hiện rõ vui mừng. Thậm chí lão phu nhân còn không để ý bản thân có bệnh, cố ý đi miếu chùa làm lễ tạ thần, trước khi đi, dặn Phó Hằng hồi cung thăm hỏi một phen.

Từ lúc nhậm chức đến nay, Phó Hằng ít khi lai vãng đến hậu cung, thứ nhất vì bề bộn công việc, thứ hai vì trốn tránh, không những tránh hiềm nghi, mà còn tránh nàng...

Bây giờ muốn tránh cũng tránh không được nữa, Phó Hằng chỉ đành phải tiến cung, chôn chân đứng bên ngoài Trường Xuân cung lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng mới lấy hết dũng khí, bước chân đi vào.

"Tham kiến nương nương." Hắn hành lễ với Hoàng hậu, khóe mắt lại không thể tự chủ liếc qua một bên, rơi trên thân hình Ngụy Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu, đỉnh đầu cúi xuống, không nói một lời, càng không liếc hắn một cái.

"Anh Lạc, ngươi lui xuống đi." Hoàng hậu nói.

Phó Hằng si ngốc nhìn bóng lưng Ngụy Anh Lạc rời đi, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng thở dài: "Chuyện quá khứ, Anh Lạc đã sớm buông, đệ cũng nên buông xuống, chẳng lẽ lòng dạ của đệ còn không bằng một nữ nhân?"

https://thuviensach.vn

Một thân ảnh khấu đầu giữa ngày đông gió tuyết ấy lại hiện ra trong đầu, Phó Hằng cuộn chặt nắm đấm, sau cùng khàn giọng nói: "Tỷ tỷ yên tâm, đệ sẽ đối tốt với Nhĩ Tình, sẽ không để nàng ấy chịu ủy khuất."

Hắn không đề cập, kể từ hôm đó, sau khi diện thánh ở hoàng cung trở về, hắn vẫn tá túc trong thư phòng, cho dù bất đắc dĩ phải ngủ cùng Nhĩ Tình, cũng là đồng sàng dị mộng, không hề đụng qua.

"Xin lỗi, đến tận bây giờ, đệ vẫn chưa quên được Anh Lạc." Thâm tâm Phó Hằng tràn ngập áy náy nói, "Hiện giờ điều Phó Hằng có thể làm, chỉ là đền bù tổn thất cho nàng ấy ở phương diện khác..."

Tất cả những thứ xa xỉ về ăn, mặc, ở, đi lại, bất luận Nhĩ Tình muốn cái gì, Phó Hằng đều không cự tuyệt.

Ánh mắt Hoàng hậu thế nào chứ, sao không nhìn ra được hắn đang đăm chiêu suy nghĩ? Chỉ là thanh quan khó đoạn việc nhà (*), dù nội tâm nàng có chút oán trách Nhĩ Tình giậu đổ bìm leo, nhưng người đưa ra quyết định cuối cùng còn không phải chính bản thân Phó Hằng sao?

(*) dù là quan thanh liêm cũng khó công tư phân minh

Mình làm ra quyết định, bản thân sẽ phải gánh chịu hậu quả.

"Đệ nói được thì tốt nhất phải làm được." Hoàng hậu chỉ có thể thở dài, "Anh Lạc đã là quá khứ, Nhĩ Tình... mới là tương lai ở bên đệ cả đời."

Phó Hằng rầu rĩ 'vâng' một tiếng.

"Huống hồ, cưới Nhĩ Tình làm thê tử, cũng không tính là bôi nhọ mặt đệ..." Vì khuyên hắn, Hoàng hậu bắt đầu thao thao bất tuyệt, giữa những hàng chữ đều khen ngợi Nhĩ Tình, nàng xinh đẹp, nàng tài hoa, nàng ổn trọng, nàng sẽ là một thê tử cực tốt...

https://thuviensach.vn

Phó Hằng biết ý tốt của tỷ tỷ, cho nên nhẫn nại ngồi nghe đến cùng, đến khi Hoàng hậu có vẻ mệt mỏi, mới cáo từ rời đi.

Mang tâm sự nặng nề trở về Phú Sát phủ, hắn chân trước vừa mới bước vào sân, đã nhìn thấy quản gia vội vã chạy tới: "Thiếu gia, cuối cùng ngài cũng về rồi!"

Phó Hằng thở dài: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nhĩ Tình trong mắt Hoàng hậu là một cô nương xinh đẹp, tốt bụng, tài hoa, ổn trọng -- ít nhất Nhĩ Tình đã từng như vậy.

Nhưng thực tế thì sao?

Thời gian chờ đợi dài đằng đẵng khiến tính khí Nhĩ Tình càng lúc càng kỳ quái, cãi vã đã là chuyện thường ngày, gần đây lại bắt đầu động tay, không phải trách phạt hạ nhân này thì là đánh chửi hạ nhân kia.

"Thiếu gia, mau đến thư phòng xem một chút." Quản gia lòng còn sợ hãi nói, "Thanh Liên sắp mất mạng rồi!"

Phó Hằng nghe vậy ngẩn người, sau đó bước nhanh hướng đến thư phòng.

Người vừa mới đi tới cửa, đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết, sau đó im bặt.

"Phu nhân, ngất rồi."

Thanh âm Nhĩ Tình lạnh lùng vang lên: "Giội tỉnh cô ta."

Sau khi nghe tiếng nước đổ xuống, "Phu nhân, tiếp tục cắt sao?"

Nhĩ Tình: "Cắt, tiếp tục cắt! Chỉ cắt tóc thôi thì chưa đủ, ta còn phải hủy đi khuôn mặt quyến rũ đó, để xem sau này cô ta còn lấy cái gì dụ dỗ

https://thuviensach.vn

Phó Hằng!"

Phó Hằng hít sâu một hơi, đẩy cửa vào nói: "Dừng tay!"

Vốn dĩ bốn phía thư phòng đều đậm mùi mực tàu, bây giờ biến thành pháp trường đáng sợ, một thị nữ bị trói hai tay sau lưng, run rẩy quỳ trên mặt đất.

Phó Hằng nhận ra cô ấy, lại có chút nhận không ra.

Thị nữ này tên là Thanh Liên, tay chân lanh lẹ, trầm mặc ít lời, tháng trước mới được phái tới hầu hạ hắn, hai người còn chưa kịp nói với nhau câu nào.

Thậm chí Phó Hằng còn không nhớ rõ tướng mạo cô ấy, ấn tượng sâu sắc nhất chính là mái tóc đẹp như mây, chợt liếc nhìn lại, bỗng dưng đáy lòng nổi lên mấy câu thơ -- dầu thơm mượt tóc mây mới gội, trâm báu nghiêng trượt suối dài đen (**).

(**) nguyên văn: "lan cao tân mộc vân tấn hoạt, bảo sai tà trụy thanh ti phát", mình tìm không ra tên bài thơ và tác giả

Bây giờ, mái tóc suôn mềm ấy đã bị cắt rối bù xù, lởm chởm giống như tổ chim bị người ác ý quấy phá.

Từng sợi đứt đoạn rơi trên đất, tựa như mây đen bị xén hạ, tựa như lông quạ nhẹ chao đảo. Nhĩ Tình giẫm lên mớ tóc đứt đoạn ấy, trên tay cầm một cây kéo vàng, chậm rãi nâng tay nhắm bên mặt đối phương.

"Dừng tay!" Phó Hằng kinh sợ, vội quát cô ta.

Nhĩ Tình quay đầu nhìn hắn, chợt cười cười, sau đó không chút do dự lấy kéo đâm lên mặt thị nữ, lập tức xuất hiện một vệt máu dài chạy từ trái

https://thuviensach.vn

qua phải, thị nữ hét thảm một tiếng, sau đó gục đầu, hôn mê bất tỉnh lần nữa.

"Nắm tóc đen mềm mại động lòng người này rơi rụng hết rồi, thật đáng tiếc." Nhĩ Tình miết cằm đối phương, cố ý xoay gương mặt đầm đìa máu tươi của thị nữ cho Phó Hằng xem, cười mỉm nói, "Thiếp thấy, hay là nhét những nhúm tóc đó vào miệng vết thương này luôn đi? Gọi cô ta là mặt quỷ tóc ma, rút cuộc không còn mặt mũi gặp người nữa... Chàng thấy thế nào? Phu quân."

Phó Hằng trải qua chiến trường từng giết nhiều người, hắn tưởng bản thân không sợ giết người, không sợ người chết nữa. Nhưng giờ phút này, nhìn nữ nhân trước mắt xinh đẹp khéo cười, hắn đột nhiên cảm giác lạnh sống lưng.

"Mau đến... dìu Thanh Liên đi, tìm đại phu khám vết thương cho cô ấy." Nhắm mắt lại, Phó Hằng phân phó nói.

Quản gia bước lên phía trước nâng Thanh Liên dậy. Nhĩ Tình thấy vậy, kéo vàng trong tay hướng hắn chỉ một cái, ánh mắt lạnh lẽo: "Thiếp cho phép cô ta đi chưa?"

Phó Hằng khó nhẫn nhịn được nữa, vài bước tiến lên, cướp kéo từ tay cô ta, tiện tay ném xuống mặt đất, trầm giọng ra lệnh: "Lui xuống dưới!"

Đợi khi tất cả mọi người lui ra, ánh mắt hắn nghiêm trọng nhìn Nhĩ Tình: "Nhĩ Tình, nàng còn muốn tiếp tục gây sự sao?"

"Thiếp gây sự?" Nhĩ Tình nở nụ cười, "Phú Sát Phó Hằng, chàng ở thư phòng suốt một năm qua, chưa bao giờ bước vào phòng thiếp, hóa ra là vì cô ta?"

Phó Hằng nhíu mày: "Nàng nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Hôm nay thiếp vào đây, tận mắt nhìn thấy cô ta trải giường gấp chăn cho chàng! Phú Sát Phó Hằng, chúng ta chỉ mới kết hôn một năm, chàng lại làm nhục thiếp đến mức này!" Nhĩ Tình càng nói càng kích động, cuối cùng dứt khoát xông lại cào đánh hắn.

Phó Hằng không hề đánh trả, chỉ dùng cánh tay ngăn cản một lát, kết quả một trâm cài tóc rơi ra từ tay áo hắn, chạm đất gãy đôi.

Ánh mắt đảo qua cây trâm kia, Nhĩ Tình càng thêm tức giận: "Chàng còn nói không liên quan đến cô ta nữa đi, đây chính là chứng cứ!"

"... Cây trâm này vốn dĩ định tặng cho nàng." Phó Hằng xoay người, thanh âm tràn ngập mệt mỏi, "Nhưng giờ xem ra không cần thiết nữa rồi."

Hắn xoay người ra cửa, trời đất to lớn, chợt không biết nên đi đâu, nên gặp ai bây giờ. Đi trên đường do dự chốc lát, hắn vòng đến phòng hạ nhân, hỏi han sức khỏe Thanh Liên vô tội chịu khổ.

Đại phu được mời tới đang xử lý vết thương trên người cô. Nhìn khuôn mặt đối phương bị từng vòng vải trắng bọc kín, trong mắt Phó Hằng hiện lên tia áy náy. Gương mặt nữ nhi thường mang nghĩa hạnh phúc nửa đời sau. Nhĩ Tình tạo nghiệt thì để hắn bồi thường, nếu tương lai cô nương này không xuất giá được, hắn nguyện ý nuôi dưỡng cô cả đời...

"... Thiếu gia." Một giọng nữ nhu hòa bỗng nhiên vang lên.

Thanh âm rất giống Ngụy Anh Lạc khiến Phó Hằng hoảng hốt, một lúc sau mới hồi phục tinh thần: "Có... chuyện gì?"

Thanh Liên đang nằm trên giường, chợt từ trong người lấy ra một vật, run rẩy đưa về phía hắn.

Một túi thơm mang màu sắc có phần cũ kỹ.

https://thuviensach.vn

Ngày thất tịch, vật hẹn ước... cuối cùng lại chứng kiến họ trở nên xa cách.

Phó Hằng ngẩn người: "... Sao cái này lại ở chỗ cô?"

"Vô tình nô tỳ nhặt được túi thơm này khi thu dọn giường chiếu giúp thiếu gia. Có lẽ thiếu phu nhân đã hiểu lầm nên mới nổi cơn tam bành như vậy." Thanh Liên dừng một chút, nói tiếp, "Nô tỳ thấy thiếu gia cẩn thận cất dưới gối, nhất định vô cùng yêu quý... nên, nên đã tự ý che giấu nó, tránh để thiếu phu nhân ném đi..."

Phó Hằng nhìn tay đối phương... Nhĩ Tình chẳng những cắt tóc cô ấy, còn rút sạch hết móng tay. Mười đầu ngón tay trơ trụi, sưng như củ cải đã bắt đầu chuyển màu xanh tím, máu từ vết thương không ngừng chảy ra ngoài.

"... Đại phu." Phó Hằng đưa tay nhận lại túi thơm, sau đó phân phó nói, "Đừng làm dở chừng, băng bó ngón tay giúp cô ấy đi. Nếu trên người cô ấy còn vết thương khác, cũng phải băng bó hết."

"Tạ, đa tạ thiếu gia..." Thanh Liên mạnh mẽ chống đỡ nói lời cảm ơn, một câu oán hận cũng không có.

Quả nhiên giọng nói cô ấy cực giống Anh Lạc...

Phó Hằng nhìn Thanh Liên lần cuối rồi xoay người rời đi, trên đường căn dặn với quản gia: "Đợi thương thế Thanh Liên tốt lên, hãy để cô ấy tiếp tục quét dọn thư phòng. Về phần thiếu phu nhân, cấm nàng ấy vào thư phòng lần nữa!"

"Vâng!"

Cấm Nhĩ Tình vào thư phòng, nhưng cũng không thể cấm vào chỗ khác.

https://thuviensach.vn

Thí dụ như phòng ngủ của hai người.

Nhĩ Tình được gả vào đây sắp một năm, nhưng bụng vẫn không có động tĩnh gì. Phú Sát phu nhân muốn sớm ôm cháu, vì vậy cứng rắn dồn ép Phó Hằng đi vào phòng ngủ.

Máu trong thư phòng chưa tẩy rửa sạch sẽ nên tạm thời không thể ở, Phó Hằng buộc lòng phải trở về phòng mình, nhưng thực không muốn thấy mặt Nhĩ Tình, thế là sớm thổi tắt đèn, nằm xoay lưng trên giường.

Phía sau có tiếng thở dài, trong bóng tối, giọng nói Nhĩ Tình vang lên đầy áy náy: "Phó Hằng, thiếp biết lỗi rồi."

Phó Hằng trầm mặc không nói.

"Phu thê chúng ta mới cưới chưa lâu, chàng suốt ngày bận rộn công vụ, không hề quan tâm tới cảm nhận của thiếp, khiến thiếp nhất thời không vui, khó tránh trút giận lên người tỳ nữ." Ban đầu, Nhĩ Tình chỉ nằm sóng vai cùng hắn trên giường, nói chuyện một hồi, cơ thể từng chút nhích tới gần, cuối cùng vòng tay ôm hắn, làm nũng nói, "Được rồi được rồi, nếu chàng thích cô ta thật lòng, cùng lắm sau này thu nạp làm thiếp. Có điều, dù sao cô ta xuất thân thấp hèn, không xứng với chàng..."

Phó Hằng không nhịn được nữa, ngồi dậy lạnh lùng nói: "Sao đến giờ nàng vẫn không chịu hiểu?"

Nhĩ Tình ấm ức nói: "Thiếp đã hạ mình xin lỗi rồi, sao chàng còn hùng hổ dọa người như vậy?"

Phó Hằng: "Chỉ vì nhất thời hiểu lầm, nàng đã cắt tóc cô ấy, còn nhổ hết móng tay, in sắt nung đỏ đả thương người! Cô ấy cũng là con người mà. Sinh mạng trong mắt nàng không đáng giá vậy sao?"

Nhĩ Tình nói vẻ đương nhiên: "Nhà ai sẽ xem tỳ nữ là người!"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng không thể tin nói: "Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình mà ta gặp ở Trường Xuân cung trước đây, ôn nhu hiền thục, đoan trang dễ mến. Còn bây giờ thì sao? Nàng suốt ngày vội vàng giao tiếp xã giao, tương lai đem người và tin tức của Phú Sát phủ truyền đến Lai Bảo, còn tìm mọi cách lăng nhục tỳ nữ, nàng thật sự muốn sống yên ổn qua ngày sao?"

Nhĩ Tình tức giận: "Phú Sát Phó Hằng, đó là tổ phụ của thiếp, căn bản không phải người ngoài! Trên quan trường vốn cần đoàn kết đồng lòng, chàng không cần ông ấy ủng hộ sao?"

Phó Hằng: "Ta không cần! Hoàng thượng ghét nhất là kéo bè kết phái. Ta dặn nàng bao nhiêu lần rồi, tại sao nói mãi không sửa?"

Nhĩ Tình tức thở hổn hển: "Nói thì hiên ngang lẫm liệt, rõ ràng chàng vẫn luôn hoài niệm Ngụy Anh Lạc, nên mới thấy thiếp không thuận mắt, khiêu khích khắp nơi!"

Phó Hằng bị chạm trúng chỗ đau, lại kiên quyết nói: "Đúng, ta chưa quên được cô ấy! Nhưng ta vẫn luôn cố gắng, cố gắng đối tốt với nàng, cố gắng cho tất cả những gì nàng muốn! Nhưng bây giờ, ta vừa nhìn thấy nàng, liền nghĩ ngay đến đôi tay đầm đìa máu tươi ấy!"

Nhĩ Tình: "Phó Hằng, Ngụy Anh Lạc càng ác độc hơn thiếp nhiều!"

Phó Hằng giận dữ: "Ngụy Anh Lạc yêu ghét rõ ràng, không bao giờ tổn thương người vô tội! Còn nàng thì sao? Chỉ vì nhất thời đố kị mà có thể hủy cả đời người!"

Nhĩ Tình cười lạnh một tiếng: "Chàng lưu luyến không quên thì đã sao? Thiếp mới là thê tử của chàng, là người chàng nên yêu!"

Vốn nên như thế.

https://thuviensach.vn

Đây cũng là lời Phó Hằng hứa hẹn với Hoàng hậu. Hắn thực nỗ lực muốn làm điều đó, nếu không cũng sẽ chưa đầy một năm, mọi chuyện đều thuận ý Nhĩ Tình, càng sẽ không mua trâm cài về tặng nàng.

Chỉ tiếc, từ khi trâm cài gãy đôi, hắn vất vả lắm mới mở lòng cũng lần nữa đóng chặt lại. Đột nhiên Phó Hằng ngồi dậy, nhặt bộ xiêm y khoác lên người, sau đó trở mình xuống giường, không chút lưu luyến bước tới cửa.

"Khoan đã!" Tức khắc Nhĩ Tình có chút luống cuống, "Chàng đi đâu?"

"Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình." Phó Hằng gọi tên lẫn họ Nhĩ Tình một tiếng, duỗi tay đẩy cửa phòng ra, cũng không quay đầu lại nói, "Trong lòng ta, nàng vĩnh viễn kém xa Ngụy Anh Lạc! Sự tàn nhẫn ác độc của nàng khiến ta ghê tởm vạn phần!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hồi cung

Kể từ đêm bỏ đi đó, Phó Hằng cũng không quay lại nữa, hàm ý là, hắn thà ngủ trên bàn sách lạnh giá còn hơn trở về phòng ngủ.

Cuộc sống Nhĩ Tình gặp nhiều khó khăn. Hầu hết mọi người ở Phú Sát gia đang suy đoán, sợ là cô ta ngồi không vững vị trí Thiếu phu nhân, nhất là khi cô ta còn chưa có tin vui, vì Phú Sát gia mà sinh con kế tục. Bây giờ, ngay cả Phú Sát phu nhân cũng không về phe cô ta nữa, thay vào đó đã thương lượng với Phó Hằng có muốn nạp thiếp không.

Cuộc sống thật sự gian nan, trong lòng Nhĩ Tình vừa sợ vừa giận, cuối cùng cắn răng hạ quyết tâm...

"Nương nương!"

Bên trong Trường Xuân cung, Nhĩ Tình dập đầu với Hoàng hậu, bên cạnh để một bao y phục màu xanh. Cô ta vùi đầu xuống đất, truyền ra tiếng khóc nức nở: "Nhĩ Tình muốn quay về Trường Xuân cung hầu bệnh cho người!"

Hoàng hậu ngồi ở trên cao, bên cạnh đặt một cặp nạng do Ngụy Anh Lạc và Minh Ngọc làm cho, phía trên không có chạm rồng trổ phượng, chỉ khắc hai nét chữ 'Phúc' khác nhau.

"Hầu bệnh?" Hoàng hậu ngây ra một lúc.

"Vâng." Nhĩ Tình ngẩng đầu, dùng khăn lau vệt nước mắt, ôn nhu nói, "Nương nương, nô tỳ cực kỳ lo lắng xương cốt người không tốt, nên đã đặc

https://thuviensach.vn

biệt bẩm báo a mã và ngạch nương, được sự đồng ý của bọn họ mới gói ghém hành lý vào cung."

Hoàng hậu đưa mắt nhìn tay nải nhỏ bên cạnh cô ta. Đường đường là một Thiếu phu nhân của Phú Sát gia, đâu thể nào thiếu đồ châu báu nữ trang như vậy? Đây là cố ý đưa cho nàng xem đấy.

Nhìn thấu nhưng không nói toạc, Hoàng hậu nhẹ nhàng lắc đầu: "Trong cung không thiếu người, huống hồ lấy thân phận ngươi bây giờ cũng không tiện làm những việc này của hạ nhân. Ngươi quay về đi."

"Nương nương!" Nhĩ Tình bò sấp đến dưới chân Hoàng hậu, ngẩng đầu nhìn nàng buồn bã nói, "Nhĩ Tình theo người sáu năm sớm quen hầu hạ, tuy đã xuất cung nhưng vẫn không yên lòng! Trước đây, cung nữ đắc lực bên cạnh Thái hậu sau khi xuất giá luyến tiếc không nỡ, nên đặc biệt được triệu về tiếp tục hầu hạ, huống chi nô tỳ gả vào Phú Sát gia, là đệ tức (em dâu) của nương nương, muốn vì người hầu bệnh thì có gì không ổn?"

Hoàng hậu vuốt ve cây nạng bên cạnh. Lúc nàng hôn mê bất tỉnh, Nhĩ Tình không tới. Lúc nàng chống nạng tập đi từng bước khó nhọc, Nhĩ Tình không tới. Lúc nàng cần người chăm sóc nhất, Nhĩ Tình không tới.

Trên nạng chỉ có hai chữ "Phúc", một cái của Anh Lạc, một cái của Minh Ngọc, không có cái của Nhĩ Tình.

Thế là Hoàng hậu cười nói: "Không cần, có Anh Lạc và Minh Ngọc bên cạnh bản cung là đủ rồi."

Nhĩ Tình trầm mặc giây lát, cuối cùng thở dài một hơi, thổ lộ thực tình.

"Nương nương." Từng giọt lệ rơi tí tách trên đất, Nhĩ Tình tiêu điều thê lương nói, "Phó Hằng luôn bận công vụ, một tháng có hai ba ngày hồi phủ cũng chỉ ru rú trong thư phòng. Nô tỳ ở trong nhà thực sự tịch mịch

https://thuviensach.vn

lạnh lẽo, mới muốn trở về hầu hạ nương nương. Người -- cũng không cần nô tỳ sao?"

Âm thanh ấy cực buồn bã, như một chó con bị chủ nhân vứt bỏ.

Trời sinh Hoàng hậu tâm địa thiện lương, tuy có chút oán trách cô ta bạc tình bạc nghĩa, nhưng mắt thấy vậy cũng không đành lòng, bèn nói: "Nhĩ Tình! Ngươi nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Phó Hằng sủng ái một tỳ nữ, nhiều lần cãi nhau với nô tỳ. Nô tỳ nhất thời tức giận nên trách phạt cô ta, khiến Phó Hằng nổi cơn thịnh nộ." Nhĩ Tình khóc sướt mướt nói, "Phú Sát gia hiện giờ... đã không còn chỗ dung thân cho nô tỳ."

Nhưng Hoàng hậu không tin lời từ một phía cô ta, hay nói cách khác, so với câu nói từ một phía cô ta, Hoàng hậu càng tin tưởng đệ đệ mà mình chứng kiến từ nhỏ đến lớn hơn.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô ta, Hoàng hậu nói: "Bản cung chưa bao giờ thấy Phó Hằng tức giận, có thể thấy được lần này ngươi phạm lỗi quả thực không nhỏ."

Nhĩ Tình là người thông minh, thấy Hoàng hậu không mắc mưu, cô ta sẽ không tiếp tục nói dối nữa mà chuyển sang tấn công 'rủ lòng thương xót', níu làn váy Hoàng hậu khóc hăng hơn: "Hoàng hậu nương nương, hãy cho phép nô tỳ ở lại trong cung hầu hạ người một khoảng thời gian, chí ít đợi Phó Hằng nguôi giận, nô tỳ lại trở về, được không? Van xin người..."

Giống như Hoàng hậu hiểu rõ Phó Hằng, Nhĩ Tình cũng hiểu rất rõ Hoàng hậu.

Nhĩ Tình biết rõ, Hoàng hậu quyến luyến vật cũ trước sau như một, ngay cả y phục xưa cũ cũng muốn khâu khâu vá vá, huống chi con người.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên sau nửa ngày do dự, Hoàng hậu thở dài, bất đắc dĩ nói: "Thôi, ngươi ở lại đi."

Tin tức Nhĩ Tình hồi cung truyền khắp Trường Xuân cung rất nhanh.

"Hoàng hậu nương nương lương thiện quá mà!" Ở chỗ ngủ cung nữ, Minh Ngọc hung hăng đập hạt dưa trong tay, "Trường Xuân cung là nơi nào chứ? Cô ta muốn tới là tới, muốn đi là đi sao!"

Ngụy Anh Lạc hiếu kỳ liếc nàng một cái: "Không phải trước đây quan hệ giữa hai người tốt lắm à? Sao bây giờ lại không chào đón thế này?"

Minh Ngọc hừ lạnh một tiếng: "Từ khi trở thành Thiếu phu nhân Phú Sát phủ, cô ta như biến thành một người khác hoàn toàn, phục trang đẹp đẽ, hất hàm sai khiến. Ta chỉ là phận nô tỳ, nhưng ngàn vạn không dám trèo cao!"

Ngụy Anh Lạc cười cười: "Con người sẽ không thay đổi nhanh vậy đâu. Nếu thật sự thay đổi, chỉ do lúc trước cô chưa từng phát hiện..."

Nàng đột ngột im bặt, vì cửa phòng bất chợt mở ra. Nhĩ Tình đứng vịn vào cửa, ánh mắt lướt khắp một vòng, cuối cùng cố định trên mặt nàng.

"Ngụy Anh Lạc." Nhĩ Tình chỉ tay vào mặt nàng, sắc mặt sai bảo kẻ dưới, "Đồ đạc của ta chuyển vào Thiên Điện còn lộn xộn, ngươi thay ta sắp xếp đi."

Minh Ngọc sắp sửa phát cáu bị Ngụy Anh Lạc vươn tay ngăn cản. Nể mặt Phó Hằng, nàng từ chối nhã nhặn: "Phú Sát phu nhân, chân Hoàng hậu nương nương mỗi khi gặp trời mưa dầm sẽ đau đớn không ngớt, nô tỳ phải vội xoa bóp cho nương nương."

Nàng nhượng lễ ba phần, nhưng Nhĩ Tình không có ý định buông tha, chỉ nhướng một bên lông mày nói: "Trừ ngươi ra, Trường Xuân cung

https://thuviensach.vn

không còn người khác nữa à? Minh Ngọc tự nhiên sẽ đi làm, ngươi cứ giúp ta sắp xếp hành lý là được!"

"Nô tỳ không rảnh." Ngụy Anh Lạc lắc đầu, "Phu nhân chờ một chút, nô tỳ sẽ hỏi nhờ xem có ai rảnh để giúp người."

Cũng coi như nàng đã tận tình tận nghĩa, đến cuối vẫn cho Nhĩ Tình bậc thang leo xuống, nhưng không ngờ bước chân vừa mới qua cửa, Nhĩ Tình đã nhanh một bước với tay kẹp chặt cánh tay nàng như gọng kiềm.

"Cô..." Ngụy Anh Lạc không kiên nhẫn được nữa, vừa mới quay đầu, mặt nàng đã ăn trọn cú tát.

"Được lắm, nô tài mà dám từ chối mệnh lệnh của ta!" Nhĩ Tình cười, "Hoàng hậu nương nương quá nhân từ khiến ngươi quên mất thân phận của mình. Hôm nay ta phải giáo huấn ngươi một chút, để cho ngươi biết, ai là chủ tử, ai là nô tài..."

Chát!

Một tiếng tát vang dội truyền đến.

Nhĩ Tình bị đánh như trời giáng, xoay một vòng tại chỗ mới lung la lung lay đứng vững lần nữa.

"Ngươi, ngươi..." Cô ta giơ tay bụm bên má phải sưng đỏ, nhìn Ngụy Anh Lạc bằng ánh mắt không thể tin được, "Ngụy Anh Lạc, ngươi điên rồi! Ngươi lại dám đánh ta!"

Ngụy Anh Lạc lạnh lùng cười cười. Lúc nãy không để ý nên mới bị ăn tát, bây giờ nàng đã khôi phục tinh thần, lẽ nào còn cho đối phương có cơ hội tát mình lần nữa.

https://thuviensach.vn

"Muốn tác oai tác quái thì quay về Phú Sát phủ của cô đi!" Nàng từng bước một tới gần Nhĩ Tình, "Ở Trường Xuân cung này chỉ có một chủ tử là Hoàng hậu nương nương! Cô cũng vậy mà ta cũng thế, đều chỉ là nô tỳ! Nếu cô đã quên thân phận mình, ta đành phải ra tay, để cô nhớ lại lần nữa..."

Nhĩ Tình sợ nàng lại đánh mình, vội vàng la lớn: "Người đâu! Người đâu! Ngụy Anh Lạc muốn đánh người! Trân Châu, Hổ Phách! Mau, có ai không?"

Kêu cả buổi nhưng không ai đáp lại.

Nhĩ Tình dần dần cảm thấy không đúng. Cô ta ngó trái liếc phải một lát. Trân Châu, Hổ Phách... cả đám cung nhân Trường Xuân cung đều đứng đằng xa, thờ ơ lạnh nhạt.

Loại cảm giác này như một lồng sắt bị một đám người vây quanh, nhìn ngó con khỉ bên trong nhảy nhót khắp nơi né đòn.

"Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình." Ngụy Anh Lạc duỗi tay đẩy Nhĩ Tình áp tường, tay co nắm đấm chống bên tai cô ta, trong giọng nói mang theo ba phần trêu tức bảy phần trào phúng, "Hiện tại Trường Xuân cung đã không còn là thiên hạ của cô nữa. Nếu cô đã quên thân phận mình, ta không ngại giáo huấn cô một chút, để cho cô biết, ai là chủ tử, ai là nô tài..."

Lồng ngực Nhĩ Tình phập phồng chốc lát.

Cô ta cho Ngụy Anh Lạc một bạt tai, Ngụy Anh Lạc tát lại cô ta dễ như bỡn. Cô ta nói lời tàn nhẫn với Ngụy Anh Lạc, một giây sau Ngụy Anh Lạc đã ném trả lại cô ta, khiến ngoài mặt lẫn trong tâm đều vô cùng đau rát, nhịn không được hung ác nói: "Ngươi đợi đấy, ta lập tức đi tìm Hoàng hậu nương nương, để người chủ trì công đạo!"

https://thuviensach.vn

Đối mặt với sự uy hiếp của đối phương, Ngụy Anh Lạc ngay cả lông mày cũng chẳng buồn động, giơ tay lên nói: "Mời."

Nàng không sợ hãi như thế, ngược lại khiến Nhĩ Tình ngây ra một lúc.

"Ngươi đợi đấy!" Hung dữ bỏ lại một câu, Nhĩ Tình xoay người rời đi.

Dõi mắt nhìn bóng lưng cô ta, Minh Ngọc đến gần Ngụy Anh Lạc, hơi lo lắng nói: "Anh Lạc..."

"Không sao đâu." Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói, "Cứ để cô ta đi."

Thái giám hầu thiện đang thu dọn bàn ăn.

Hoàng hậu vừa mới ăn cơm xong. Vì tiết trời có hơi nóng bức, kéo theo khẩu vị nàng cũng không tốt, đa số đồ ăn vẫn còn nguyên, chỉ mấy món điểm tâm ngon miệng thì nhẹ gắp vài đũa.

Hoàng hậu nhận khăn sạch do thị nữ dâng tới, khẽ lau bờ môi vài cái, sau đó vịn tay thị nữ đứng dậy, vừa mới ra cửa đã gặp một người quỳ trước cửa cung.

"Nương nương!" Vừa thấy nàng, Nhĩ Tình òa khóc hô to, "Nương nương phải làm chủ cho Nhĩ Tình!"

Cô ta thêm mắm dặm muối kể lại hết cảnh ngộ bản thân mới gặp phải, cố ý chọn trước cửa cung để tất cả mọi người có thể trông thấy nghe thấy.

Hoàng hậu lẳng lặng nghe xong, vẻ mặt không biểu lộ biến hóa gì, chỉ ngẩng đầu liếc nhìn sắc trời, tựa hồ cảm thấy nơi đây quá nóng không thích hợp để nói chuyện, nên thản nhiên nói: "Đi theo ta vào tẩm cung. Người đâu, gọi Anh Lạc tới đây."

"Vâng."

https://thuviensach.vn

Nhĩ Tình mừng rỡ trong lòng, thầm nghĩ: Ngụy Anh Lạc, lần này xem ngươi đẹp mặt rồi!

Một đoàn người tiến vào tẩm cung. Hoàng hậu ngồi cạnh mép bàn, tiếp nhận tách trà do thị nữ đưa tới, chậm rãi dùng nắp trà thổi nước nguội bớt.

Nhĩ Tình quỳ gối bên dưới, khóe mắt thỉnh thoảng liếc qua cửa phòng.

Cửa phòng cuối cùng mở ra, Ngụy Anh Lạc đi tới: "Nương nương, người tìm nô tỳ?"

"Bất luận thế nào, cô ấy vẫn là tiền bối của ngươi." Hoàng hậu để tách trà xuống bàn, "Trước mặt người ngoài, ít nhiều gì ngươi cũng nên chừa cho cô ấy chút mặt mũi."

Ngụy Anh Lạc thuận theo đáp: "Vâng."

"Tới đây xoa bóp chân cho bản cung đi."

"Vâng."

Nhĩ Tình quỳ dưới đất đợi cả buổi, không ngờ lại đợi kết quả thế này.

Cô ta nhịn không được ngẩng đầu, nét mặt mờ mịt nhìn Hoàng hậu. Xong rồi? Vậy là xong rồi? Chân quỳ đến tê dại, mắt khóc đến sưng đỏ, cuối cùng chỉ đổi lại một câu quở trách nhẹ tựa lông hồng thế thôi?

Ngụy Anh Lạc đang tập trung tinh thần xoa bóp chân cho Hoàng hậu, hoàn toàn quên sạch sự tồn tại của Nhĩ Tình. Thuận theo ngón tay Anh Lạc lúc ấn lúc đấm, thần sắc Hoàng hậu hơi biến đổi, nhưng ánh mắt nàng vẫn thủy chung không thay đổi, vừa hòa nhã vừa tín nhiệm.

Chợt phát giác được ánh mắt Nhĩ Tình, Hoàng hậu giương mắt cười nói: "Sao ngươi còn ở đây?"

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt, Nhĩ Tình bỗng nhiên hiểu ra.

"Bất luận thế nào, cô ấy vẫn là tiền bối của ngươi. Trước mặt người ngoài, ít nhiều gì ngươi cũng nên chừa cho cô ấy chút mặt mũi." -- những lời này đâu phải nhắc nhở Ngụy Anh Lạc, rõ ràng là nhắc nhở cô ta!

Hàm ý rất rõ ràng, xưa không bằng nay, xuất cung rồi quay lại, Nhĩ Tình ngươi đã không còn là cung nữ đứng đầu Trường Xuân cung, vị trí này đã thuộc về người khác, thuộc về Ngụy Anh Lạc.

Trước mặt người ngoài, Nhĩ Tình phải chừa mặt mũi cho Ngụy Anh Lạc, mà không phải như hôm nay, chịu hơi chút uất ức đã quỳ trước cửa lớn, làm ầm ĩ để mọi người nghe thấy.

Mà ý tứ càng sâu hơn nữa là -- căn bản Hoàng hậu không tin tưởng câu chuyện Nhĩ Tình mới khóc lóc kể lể kia.

Sau lưng toát mồ hôi lạnh, Nhĩ Tình chậm rãi gục đầu xuống: "... Vâng, nô tỳ cáo lui."

Cô ta quy củ thối lui ra cạnh cửa, trước một khắc trở tay đóng cửa lại, trông thấy hai người một ngồi một quỳ. Một người dụng tâm vì đối phương hóa giải đau đớn, một người dịu dàng nhìn chăm chú đối phương.

Giữa hai người có sự thân mật khăng khít, không chút kẽ hở cho cô ta chen chân, không chút không gian cho cô ta chia rẽ.

Nhĩ Tình chợt thấy tay chân mình rét run, cả người như rớt vào hầm băng, thoáng cái tỉnh táo trở lại.

"Ngụy Anh Lạc nói đúng." Cô ta thì thào trong lòng, "Ở đây không còn là Trường Xuân cung của ngày xưa, mình cũng không còn là Nhĩ Tình của khi ấy nữa rồi..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Phương thuốc sinh con

Tuy tiếp nhận Nhĩ Tình lần nữa, nhưng Hoàng hậu vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, không thân thiết cũng không xa lánh.

Điều này chẳng thể trách được Hoàng hậu. Ai kêu lúc Hoàng hậu cần người bên cạnh nhất, Nhĩ Tình không chút do dự xuất cung lấy chồng, đi cũng không hề quay đầu. Hiện giờ cô ta cần giúp đỡ mới trở về lần nữa, bảo sao Hoàng hậu có thể đối xử với cô ta như lúc ban đầu?

"Làm sao bây giờ?" Nhĩ Tình vừa chải tóc cho Hoàng hậu, vừa nghĩ thầm trong bụng, "Phải làm thế nào để Hoàng hậu tín nhiệm mình, ỷ lại mình một lần nữa đây?"

"Nương nương!" Minh Ngọc chợt từ bên ngoài xông vào, bộ dạng hớt ha hớt hải trước sau như một như thế, "Thuần phi sinh rồi. Lục a ca vầng trán đầy đặn, mi thanh mắt tú. Thái hậu vừa nhìn đã thích lắm, đích thân ban tên là Vĩnh Dung."

Hoàng hậu ngây người, cười nói: "Vĩnh Dung, xung dung (*), phối với bội ngọc. Thái hậu nhất định rất thích đứa bé này."

(*) Tiếng những viên ngọc đeo trên người chạm vào nhau khi bước đi

"Nương nương!" Minh Ngọc lại nổi nóng, "Trước kia Thuần phi rất hay đến Trường Xuân cung, nhưng từ khi người ngã bệnh đến nay, cô ta cũng không đặt chân tới nữa! Hôm nay tin lớn như vậy mà Trường Xuân cung lại biết được cuối cùng. Người này quả nhiên là..."

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu chau mày: "Minh Ngọc, ăn nói cẩn thận."

Minh Ngọc còn muốn phát tác, Ngụy Anh Lạc lại kéo nàng một cái: "Thuần phi đến rồi!"

Hoàn bội đinh đang, tiếng như ngọc vỡ, Thuần phi vịn tay Ngọc Hồ đi vào Trường Xuân cung. Có thể vì mới sinh con nên trông cơ thể cô ta hơi đẫy đà, còn chưa khôi phục dáng người thon thả. Tuy mất chút vẻ thanh thuần của thiếu nữ, nhưng lại điểm thêm nét đẹp thành thục của thiếu phụ, như một quả đào chín mọng khiến cô ta càng thêm mê người.

Đơn giản hành lễ với Hoàng hậu một cái, Thuần phi nói: "Thần thiếp cung thỉnh Hoàng hậu thánh an."

Hoàng hậu cũng không so đo hiềm khích trước đây. Rõ ràng lúc bản thân sinh bệnh, Thuần phi khỏe mạnh lại ít ghé thăm, hiện giờ nhìn thấy đối phương, nàng lại vui sướng từ đáy lòng, chống chân tàn phế còn chưa lưu loát, tự mình đi tới đỡ Thuần phi: "Đứng lên đi, muội mới vừa sinh hài tử, không cần đa lễ, ngồi xuống đi."

Thuần phi cười cười, ngồi xuống không chút khước từ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, ôn nhu yếu ớt nói: "Được nương nương quan tâm, thần thiếp vô cùng cảm kích, nhưng không thể vì nương nương khoan dung mà thất lễ càn rỡ. Nương nương là chủ lục cung, thần thiếp có tin mừng mang thai, vốn dĩ phải sớm bẩm báo với nương nương..."

Cô ta vừa dứt lời, Ngọc Hồ bên cạnh phụ họa thêm: "Hoàng hậu nương nương, chuyện này không trách được chủ tử của nô tỳ. Chủ tử đột nhiên ngất xỉu, truyền thái y tới bắt mạch mới biết người mang long tự, vốn muốn thông báo cho Hoàng hậu ngay lập tức, nhưng sức khỏe chủ tử không tốt, phải nằm trên giường hồi lâu, lăn qua lộn lại, liền lỡ mất thời gian..."

Nghe xong lời này, Hoàng hậu còn chưa phản ứng gì, trong miệng Minh Ngọc đã cười khẩy một tiếng.

https://thuviensach.vn

Ngay cả Ngụy Anh Lạc cũng nghe không nổi nữa. Mang thai mười tháng, chẳng lẽ cô ta nằm trên giường suốt mười tháng hay sao? Phải biết rằng từ lúc mang thai đến khi chuyển dạ, Thuần phi chưa từng đặt chân qua Trường Xuân cung một bước.

Ngược lại, Hoàng hậu luôn quan tâm cô ta, lúc nào cũng phái người nghe ngóng tin tức. Kết quả, hôm nay truyền tin cô ta và Hoàng thượng du ngoạn trên hồ, sáng mai truyền tin cô ta và Hoàng thượng đánh đàn trong Ngự hoa viên, cuộc sống trôi qua tiêu dao khoái hoạt; còn muốn mời cô ta ghé thăm Trường Xuân cung một lần thôi, cô ta lập tức mắc bệnh đau đầu nhức óc.

Dù giao tình có lâu, cảm tình có sâu đi nữa, cũng không thể chịu được nhiều lần lằng nhằng như vậy.

Mắt thấy Minh Ngọc lại muốn mở miệng phản bác, Hoàng hậu vội dùng ánh mắt ngăn lại, sau đó vuốt tay Thuần phi nói: "Thuần phi, giữa ta và muội không cần như thế, bản cung luôn hiểu tâm ý của muội. Thể chất muội suy nhược yếu kém nên bớt ghé qua Trường Xuân cung, thay vào đó chăm lo Vĩnh Dung nhiều hơn mới phải..."

Hai người tán gẫu một hồi, Thuần phi lấy lý do phải về cung chăm sóc Vĩnh Dung, cáo từ rời đi.

Hoàng hậu sai Minh Ngọc và Anh Lạc đi theo tiễn Thuần phi. Tiễn đưa cô ta ra khỏi cung xong, Minh Ngọc xì một tiếng khinh miệt với bóng lưng đang dần đi xa: "Biết nương nương mất a ca thương tâm khổ sở, cô ta còn cố tình tới đây khoe khoang, chẳng biết cô ta có tâm hay không nữa!"

Ngụy Anh Lạc cũng có chút không vui, nhưng nàng không để Minh Ngọc nói tiếp nữa. Trong cung có nhiều tai mắt, lời nói từ miệng Minh Ngọc sẽ bị người ngoài cho là ý tứ của Hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

Nếu vốn Thuần phi trở mặt vô tình với Hoàng hậu, nghe đồn đại càng nhiều, sợ càng muốn thành kẻ thù.

"Minh Ngọc, đừng nói nữa! Hoàng hậu nương nương xưa nay đều chiếu cố Thuần phi, cũng thật lòng vui mừng cho cô ta, cô hà tất nhắc đến chuyện không vui khiến nương nương ưu sầu?" Ngụy Anh Lạc trấn an nói, "Hơn nữa, nương nương còn trẻ, nếu điều dưỡng tốt thân thể thì vẫn có thể sinh hạ đích tử."

Trong lòng lại thở dài não ruột, với sức khỏe của nương nương hiện giờ, muốn kéo dài con nối dõi, nói dễ vậy sao...

Lần này Thuần phi đi cũng không hề quay lại. Mặc dù cô ta không đến, nhưng tin tức về cô ta lại không ngừng truyền đến.

"Nương nương, người nghe tin gì chưa?"

Trong tẩm điện Trường Xuân cung, Nhĩ Tình vừa chải tóc cho Hoàng hậu, vừa giống như vô tâm nói: "Hoàng thượng hạ chỉ, sắc phong chủ vị Chung Túy cung là Thuần quý phi."

Khuôn mặt phản chiếu trong gương lập tức trở nên buồn bã. Hoàng hậu nở nụ cười mất mát: "Bản cung vẫn luôn đóng cửa dưỡng bệnh, không hề hay biết trong cung xảy ra chuyện gì. Chuyện lớn như vậy, nếu không phải ngươi nhắc nhở, ta cũng không biết để chúc mừng."

Nhìn ra sự cô đơn trên khuôn mặt Hoàng hậu, tâm tư Nhĩ Tình khẽ động, nói: "Một năm nay, tuy Tuệ quý phi đã mất, nhưng lại có Thuần quý phi tiếp nối thành người đắc sủng nhất lục cung, bây giờ còn sinh hạ lục a ca, danh tiếng càng như diều gặp gió. Hoàng hậu nương nương, người vẫn phải dưỡng tốt sức khỏe, sớm ngày sinh hạ đích tử mới tốt!"

Hoàng hậu khẽ giật mình: "Đích tử? Nói dễ vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Nhĩ Tình: "Nô tỳ biết, thân thể của người bị tổn hại nghiêm trọng, hoài thai không dễ, nên đã đặc biệt đi xin phương thuốc sinh con, nương nương không ngại thử xem?"

Nói xong, cô ta bỏ lược sừng trâu xuống, từ trong người móc ra một hộp gấm đã cất giấu từ lâu.

"Cái này vốn chuẩn bị cho bản thân, chỉ là... Phó Hằng... đã thật lâu không đến phòng mình rồi." Gương mặt Nhĩ Tình hiện lên tia ảm đạm, lần nữa bình tĩnh che giấu khốn cảnh (hoàn cảnh khốn quẫn) trước mặt Hoàng hậu, sau đó miễn cưỡng cười nói, "Nương nương không thể do dự nữa. Con cháu trong cung ít ỏi, tuy ngoài miệng Thái hậu không nói gì, nhưng trong lòng nhất định sẽ oán trách, Hoàng thượng cũng sẽ rất thất vọng. Mọi người ở Phú Sát tộc đều đang tha thiết ngóng trông nương nương sớm ngày sinh hạ đích tử!"

Nhĩ Tình biết rõ Hoàng hậu sẽ không cự tuyệt. Cô ta ngây ngô ở bên Hoàng hậu nhiều năm như vậy, hiểu rõ nội tâm Hoàng hậu muốn gì nhất.

Quả nhiên, sau khi Hoàng hậu lưỡng lự một chút, cuối cùng chậm rãi duỗi tay về phía trước.

Mắt thấy bàn tay kia sắp chạm phải hộp gấm, Minh Ngọc nhanh như chớp vươn tay đoạt lấy hộp gấm.

Minh Ngọc nghiêng đầu liếc Nhĩ Tình, có lẽ vì gần đây gặp chuyện phiền lòng quá nhiều, nên cũng học được cách hoài nghi người khác: "Nương nương, đây dù sao cũng là vật ngoài cung. Để nô tỳ mang qua chỗ Trương Viện Phán, sau khi kiểm nghiệm xong xuôi rồi hẵng uống!"

Nhĩ Tình cũng không sợ cô ấy nghi ngờ, vì bài thuốc sinh con bí truyền này đích xác là cô ta chuẩn bị cho mình, bất chấp tiêu phí bao nhiêu nhân lực và vật lực cũng quý trọng như mạng, chỉ là có muốn cũng không dùng được rồi, cho nên mới cam lòng lấy ra: "Sức khỏe Hoàng hậu nương

https://thuviensach.vn

nương quan trọng hơn, nhưng đây cũng là chuyện phải làm đấy. Có điều việc này là bí mật, chỉ có ba người chúng ta biết thôi, cô đừng để lộ ra bên ngoài đấy!"

Minh Ngọc do dự: "Cũng không nói với Ngụy Anh Lạc sao?"

Người Nhĩ Tình đề phòng đúng là Ngụy Anh Lạc, sao chịu để nữ nhân này đến phân mỏng ân sủng, lập tức bác bỏ nói: "Ngụy Anh Lạc vẫn luôn dè dặt, lo lắng sức khỏe nương nương quá mức. Cô ấy cũng không nghĩ tới, nếu không có đích tử, sau này nương nương sẽ thế nào? Phú Sát gia sẽ thế nào? Nếu nói cho cô ấy biết, chẳng phải làm hỏng chuyện sao?"

Minh Ngọc: "Thế nhưng..."

"Được rồi." Hoàng hậu mở miệng cắt ngang cãi vã của hai người, ánh mắt như keo dán chặt một mình hộp gấm kia, thì thào lẩm bẩm, "Để bản cung suy nghĩ, để bản cung suy nghĩ..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Mang thai

"Vĩnh Liễn! Vĩnh Liễn!"

Vốn đang mơ màng buồn ngủ, Ngụy Anh Lạc chợt giật mình tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng hét của Hoàng hậu, vội cùng đám người thái giám gác đêm xông vào tẩm điện.

Hoàng hậu hình như gặp ác mộng, đôi tay giơ trên không trung co nắm liên tục, phản chiếu lên màn trướng trắng nhìn như hai cành cây đang cuồng loạn nhảy múa trong gió lớn.

"Hoàng hậu, Hoàng hậu!" Tối nay Hoằng Lịch ngủ lại Trường Xuân cung. Lúc Ngụy Anh Lạc chạy đến thấy hắn đang ôm Hoàng hậu, không ngừng gọi lớn tiếng, "Tỉnh lại, tỉnh lại!"

Hoàng hậu yếu ớt mở đôi mắt đẫm lệ, nức nở một lát mới rung giọng nói: "Thiếp mơ thấy Vĩnh Liễn rồi. Con đang khóc, con vẫn đang khóc..."

Hoằng Lịch nhìn nàng thương tiếc: "Hoàng hậu, nàng gặp ác mộng thôi. Thử lắng nghe xem, Trường Xuân cung đâu ra tiếng khóc."

Hoàng hậu khẽ giật mình ngắm nhìn bốn phía. Nghe thấy tiếng khóc, nàng đau lòng, không nghe thấy tiếng khóc, nàng càng đau lòng hơn.

Không nỡ nhìn nàng khổ sở thêm nữa, Hoằng Lịch nói: "Để hôm nào bồng Vĩnh Dung qua cho nàng xem. Đứa bé này có vài phần giống Vĩnh Liễn, tạm thời để nó ở vài ngày với nàng đi."

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu ôm hắn thật chặt, nhưng thâm tâm càng đau khổ.

Hài tử của người khác, sao có thể thay thế cho hài tử nhà mình? Nếu đứa bé không giống Vĩnh Liễn thì coi như cho qua, nhưng nếu thật sự giống Vĩnh Liễn, sau này làm sao Hoàng hậu chịu tách ra khỏi đứa bé ấy? Nhưng nếu cố chấp cưỡng đoạt giữ nó trong cung, mặt mũi đâu mà đối mặt với thân mẫu của hài tử?

"Không cần, có Hoàng thượng bên cạnh thần thiếp là đủ rồi." Hoàng hậu uyển chuyển từ chối, sau đó nắm chặt Hoằng Lịch như người sắp chết đuối túm được cọng cỏ cứu mạng, vừa đáng thương vừa cuồng dại nói, "Gần đây thần thiếp hay nằm mơ thấy Vĩnh Liễn, tỉnh lại rồi không thấy con đâu nữa... Chỉ có người hiểu loại đau đớn này, đúng không?"

"Đúng." Hoằng Lịch giống như đang dỗ dành hài tử, nhẹ nhàng vỗ về sống lưng nàng, "Trẫm hiểu. Có trẫm bên cạnh nàng đây rồi, nàng đừng suy nghĩ lung tung nữa. Mọi chuyện rồi sẽ khá hơn, mọi chuyện rồi sẽ khá hơn..."

Một đêm sương trắng giăng đầy trời, hiện ra hai bóng lưng nương tựa vào nhau đến bình minh.

Cơn ác mộng này khiến Hoàng hậu hạ quyết tâm.

Ngày hôm sau, nàng cho gọi một mình Nhĩ Tình: "Phương thuốc sinh con đâu?"

Nhĩ Tình thầm mừng trong lòng, nhưng không biểu hiện ra mặt, chỉ cung kính dâng lên hộp gấm chứa vị thuốc. Đợi Hoàng hậu tiếp nhận chiếc hộp, cô ta biết rõ còn cố hỏi một câu: "Thật sự không cần thông báo Anh Lạc sao?"

Tay Hoàng hậu đặt trên hộp cứng đờ, thở dài: "Được rồi, Anh Lạc luôn lo lắng bản cung quá mức, tạm thời đừng nói cho cô ấy biết."

https://thuviensach.vn

Thời gian lúc ngắn lúc dài, việc trọng yếu cần làm thì không bao giờ dứt.

Đối với Ngụy Anh Lạc, thời gian trôi qua rất nhanh, khi thì cùng Hoàng hậu luyện tập phục hồi thể chất, khi thì bảo dưỡng cặp nạng cho Hoàng hậu, khi thì xử lý tất cả mọi việc lớn nhỏ Trường Xuân cung, nháy mắt đã ba tháng trôi qua.

Ngày hôm đó, theo thường lệ mời Trương Viện Phán đến chẩn mạch bình an.

Vốn tưởng cũng như thường ngày chỉ một chút là xong, nào ngờ sắc mặt hắn lại ngày càng ngưng trọng, chẩn bệnh một lần chưa đủ, còn chẩn bệnh tiếp nhiều lần nữa.

Tim Ngụy Anh Lạc lập tức nảy lên: "Trương Viện Phán, ông đã bắt mạch hơn nửa canh giờ rồi, vậy cơ thể nương nương không khỏe chỗ nào?"

Trương Viện Phán đưa tay bắt mạch Hoàng hậu, hỏi lại nàng: "Có phải gần đây khẩu vị của nương nương không tốt?"

"... Dạo này nương nương không muốn ăn uống, thân thể gầy đi nhiều." Ngụy Anh Lạc nhìn một bên mặt Hoàng hậu hơi có vẻ hao gầy, trong lòng càng bất an hơn, vừa quay đầu đã thấy Trương Viện Phán nhẹ nhàng thở ra, phủi vạt áo quỳ xuống: "Hoàng hậu nương nương, đại hỉ rồi!"

Không chờ Ngụy Anh Lạc mở miệng, Nhĩ Tình đã vội hỏi: "Hỉ từ đâu tới?"

Vẻ mặt Trương Viện Phán tràn đầy nét cười: "Đây là hỉ mạch của Hoàng hậu nương nương, đương nhiên là đại hỉ!"

Thần sắc Hoàng hậu vốn hơi tái nhợt lại hiện lên chút vui vẻ, vô thức nhìn về phía Nhĩ Tình, Nhĩ Tình mỉm cười gật đầu với Hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

Sự ăn ý của bọn họ không qua nổi mắt Ngụy Anh Lạc. Nàng hết nhìn người này lại nhìn sang người kia, cuối cùng dời mắt cố định trên người Minh Ngọc.

Bụng dạ Minh Ngọc không sâu bằng hai người, ánh mắt lập tức né tránh, hơi chút bối rối.

"Chuyện này là sao?" Từ bên trong tẩm điện Hoàng hậu đi ra, Ngụy Anh Lạc chặn đường túm lấy Minh Ngọc, chất vấn, "Trong phương thuốc điều dưỡng của Diệp Thiên Sĩ có vị hoa cà tím mang công dụng ngừa thai. Ngài ấy đã từng dặn dò, sức khỏe của nương nương phải bình phục hoàn toàn mới có thể ngừng thuốc để mang thai. Nhưng bây giờ nương nương mang thai rồi, chứng tỏ các cô đã sớm ngừng thuốc từ lâu!"

Minh Ngọc khó xử: "Anh Lạc..."

Phía sau truyền đến tiếng cười: "Ngụy Anh Lạc, chẳng lẽ chuyện gì của Trường Xuân cung cũng phải khai báo với ngươi sao? Hơi bị tự cao tự đại rồi đấy!"

Ngụy Anh Lạc đột nhiên xoay người: "Nhĩ Tình... chuyện này có liên quan tới cô!"

Một tay đẩy cửa ra, Nhĩ Tình đứng sau cánh cửa, vẻ mặt dương dương tự đắc không chút che giấu: "Nói chính xác hơn, là nhờ phúc của ta mà Trường Xuân cung mới có tin vui!"

Ngụy Anh Lạc hết nhìn Nhĩ Tình lại nhìn Minh Ngọc, dần dần hiểu ra, thanh âm lạnh dần: "Các cô đều biết hết cả, chỉ gạt một mình ta?"

Minh Ngọc bối rối đong đưa hai tay: "Ngụy Anh Lạc... Thực xin lỗi... Ta không phải cố ý..."

Ngụy Anh Lạc cười lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Trên đường đi, cung nhân nào biết tin cũng đều hiện nét mặt vui tươi rạng rỡ, hoàn toàn đối lập với nàng.

Ánh mắt mỗi người chỉ thấy hài tử trong bụng Hoàng hậu, mà không nhìn ra thân hình của người dần hao gầy đi.

Ngụy Anh Lạc không muốn nhìn tiếp những gương mặt cười ấy, càng không muốn ở lâu trong Trường Xuân cung, thế là lặng lẽ xuất cung chạy ra ngoài, bước chân bất tri bất giác tới trước Vĩnh Hạng.

Có người trông thấy nàng đã tức thì quay vào trong báo cáo với Viên Xuân Vọng.

"Haizzz."

Viên Xuân Vọng còn chưa ra Vĩnh Hạng đã nghe thấy một tiếng thở dài.

"Haizzz."

Trong lòng có chút buồn cười, bước chân hắn thong thả, tùy ý đối diện với tiếng thở dài vang lần nữa, đến khi bước chân ngừng lại đứng giáp mặt Ngụy Anh Lạc, cũng bắt chước thở dài: "Haizzz."

"Haizzz." Ngụy Anh Lạc ngồi dưới đất thở dài một tiếng, rồi mới ngẩng đầu nhìn hắn, "Huynh thở dài cái gì?"

"Muội thở dài ba mươi lần rồi đó." Viên Xuân Vọng chắp hai tay sau lưng, phía dưới vạt áo duỗi ra một đôi giày đen, mũi giày có một cái không một cái tì lên đất, "Ta đặc biệt mang đôi giày muội làm, quả thực thoải mái lại thuận tiện, nhưng hình như muội chẳng chú ý đến."

"Haizzz." Ngụy Anh Lạc thở dài lần thứ ba mươi mốt, "Hoàng hậu nương nương có thai."

https://thuviensach.vn

"Vậy muội oán thán cái gì?" Viên Xuân Vọng phì cười: "Đây không phải là hỉ sự cực lớn sao?"

Ngụy Anh Lạc trừng liếc hắn, tức giận nói: "Nhưng Diệp Thiên Sĩ đã từng nói, sức khỏe nương nương suy yếu, nếu như mang thai sinh con thì nhất định sẽ tổn thọ! Nương nương biết rõ điều đó, nhưng vẫn quyết định làm vậy. Muội thật không hiểu, rút cuộc sức khỏe quan trọng, hay tử tự quan trọng hơn?"

Viên Xuân Vọng đáp vẻ đương nhiên: "Đương nhiên tử tự quan trọng hơn rồi!"

Ngụy Anh Lạc gằn giọng: "Ca!"

Ánh mắt Viên Xuân Vọng bình thản khác xa Ngụy Anh Lạc. Ngụy Anh Lạc quan tâm Hoàng hậu quá mức, vì vậy không để ý bốn phía xung quanh, nhưng hắn thờ ơ lạnh nhạt, nắm rõ tình hình trong cung.

"Anh Lạc." Hắn trầm giọng nói, "Trong thời gian Hoàng hậu mắc bệnh, có Nhàn quý phi lên nắm quyền, có Thuần quý phi độc hưởng thánh sủng. Nếu Hoàng hậu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn ngôi hậu vị này khó giữ được nữa! Muội biết rõ quyết định của Hoàng hậu không sai, tại sao còn tức giận?"

Ngụy Anh Lạc lắc đầu: "Muội mặc kệ quyền lực hay thánh sủng gì đó, chỉ cần nương nương bình an vô sự thôi."

Viên Xuân Vọng có ý nghĩ khác nàng. Ngược lại, hắn càng hy vọng Hoàng hậu có thể sinh hạ đích tử, vì Hoàng hậu là chỗ dựa lớn nhất của Ngụy Anh Lạc, nên vị trí Hoàng hậu càng vững chắc, Ngụy Anh Lạc càng nhận được nhiều lợi ích. Khi đã có đích tử hoặc thái tử rồi, địa vị Hoàng hậu sẽ trở nên kiên cố không thể phá vỡ.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn chỉ biết giấu những lời này vào lòng, sẽ không nói cho Ngụy Anh Lạc nghe, kẻo không lại khiến Anh Lạc tức giận. Viên Xuân Vọng vỗ vỗ đầu Ngụy Anh Lạc, thuận miệng nói: "Hiện giờ ván đã đóng thuyền, lo lắng còn ích lợi gì nữa? Thay vào đó, chăm sóc Hoàng hậu chu đáo, sinh hạ đích tử mới là chuyện cấp bách cần làm."

"Biết rồi biết rồi." Ngụy Anh Lạc bị hắn vỗ đến choáng váng, vội vàng đẩy tay của hắn ra, hung ác nói, "Đương nhiên muội sẽ chăm sóc tốt Hoàng hậu. Bất kể Nhĩ Tình muốn giỡn trò bịp bợm gì, có muội ở đây, muội quyết không để cô ta đạt được như ý!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Ngày giỗ

Chung Túy cung.

Thuần quý phi bồng Vĩnh Dung hướng về Hoằng Lịch. Hài tử được bọc tã lót bĩu môi duỗi ra ngón tay mập mạp, ê a ê a muốn ôm.

"Hiện giờ Vĩnh Dung đã rất thân thiết với Hoàng thượng." Thuần quý phi ôn nhu cười nói, "Mỗi ngày mở mắt ra là muốn tìm người khắp nơi."

Hoằng Lịch cũng không ôm lấy Vĩnh Dung, chỉ nhẹ vươn tay vuốt mũi nó một cái, không biết nhớ tới cái gì, bỗng nhiên buồn bực không vui đứng lên.

Thuần quý phi nhìn ra tư tưởng Hoằng Lịch không tập trung, ra hiệu cho nhũ mẫu ôm hài tử đi, hỏi thăm dò: "Hoàng thượng, hôm qua thần thiếp mới sáng tác một khúc nhạc. Hoàng thượng có muốn nghe một chút không..."

Hoằng Lịch miễn cưỡng đáp ứng. Hai người cùng nhau ngồi bên đàn, lại uống mấy bầu rượu, hơi rượu hun đỏ đôi gò má Thuần quý phi. Cơ thể cô ta mềm mại không xương dựa vào ngực Hoằng Lịch, thanh âm so với rượu càng say lòng người: "Hoàng thượng..."

Sau một khắc, cô ta bị một lực nhẹ nhàng đẩy ra. Hoằng Lịch trầm giọng nói: "... Trẫm đột nhiên nhớ tới còn có chuyện phải làm, nàng ngủ trước đi."

https://thuviensach.vn

Dõi theo bóng lưng hắn lảo đảo rời đi, Ngọc Hồ ngạc nhiên nói: "Nương nương, hôm nay Hoàng thượng bị sao vậy? Dáng vẻ như có tâm sự nặng nề."

Thuần quý phi như có điều suy nghĩ, chợt hỏi: "Hôm nay là ngày mấy?"

Trường Xuân cung.

Hoàng hậu sắp đi ngủ. Trước gương soi, Ngụy Anh Lạc đang tháo dỡ châu trâm cài tóc trên đầu Hoàng hậu như mọi ngày, gỡ được một nửa, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền xướng một tiếng: "Hoàng thượng giá lâm!"

Cửa phòng ngủ mở ra, mùi rượu nồng nặc từ bên ngoài xộc vào.

Hoàng hậu không kịp chải lại tóc, đứng dậy đón chào, vịn tay đối phương nói: "Hoàng thượng... Sao người lại đến đây?"

Hoằng Lịch thoạt nhìn giống như say, hốt hoảng nhìn Hoàng hậu trong giây lát, bỗng nhiên nắm lấy tay nàng: "Hoàng hậu, hôm nay là ngày giỗ của Vĩnh Liễn."

Hoàng hậu ngẩn người.

"Lúc trước, trẫm đặt tên cho nó là Vĩnh Liễn, là ý muốn nó kế thừa giang sơn." Hoằng Lịch lải nhải liên tục, "Nó cũng không phụ lòng chờ mong, trời sinh thông minh, miệt mài chăm học. Lúc tám tuổi, trẫm dẫn nó đi săn ở Mộc Lan, nó đã bắn trúng chim ưng trên trời, tự tay dâng tặng cho trẫm..."

Hắn kể từng chuyện vụn vặt trong quá khứ, như một lão già không sợ làm phiền người khác. Hoàng hậu lắng tai nghe, dần dần hai mắt mờ mịt

https://thuviensach.vn

đẫm lệ. Nàng biết Hoằng Lịch say thật rồi, nếu hắn thanh tỉnh, tuyệt đối sẽ không lộ ra vẻ mặt yếu đuối như vậy.

"Hoàng thượng." Nàng kéo hắn đến bên giường ngồi xuống, nâng tay vuốt ve hai má hắn, săn sóc nói, "Sau khi Vĩnh Liễn đi, người bãi triều năm ngày thể hiện niềm thương nhớ, đã là từ phụ hiếm có trong thiên hạ rồi..."

"Ha ha..." Hoằng Lịch nghe xong cười ha hả, miệng cười nhưng lệ nóng quanh tròng, "Trên đời này làm gì có phụ thân nào có hài tử chết non, mà cũng không hề rơi một giọt nước mắt chứ?"

Hoàng hậu xót xa nói: "Hoàng đế chỉ rơi lệ trong ba tình huống, thứ nhất là mất cha mất mẹ, thứ hai là trời giáng đại nạn, thứ ba là nước mất nhà tan. Hoàng thượng, không phải là người không muốn khóc, mà là người không thể khóc..."

Mắt thấy nước mắt sắp sửa rơi xuống, nghe xong lời này, Hoằng Lịch cứng rắn nhịn nuốt trở về, lẩm bẩm nói: "Đúng vậy, trẫm là thiên tử, thần dân thiên hạ đều là nhi tử của trẫm, không chỉ có riêng một mình Vĩnh Liễn! Vì vậy, dù nàng oán trẫm vô tình, hận trẫm cay nghiệt, trẫm cũng không thể khóc..."

Hoàng hậu thở dài, vươn tay ôm hắn vào lòng.

Bên trong Trường Xuân cung nhất thời im ắng. Ngụy Anh Lạc đứng một bên nhìn bọn họ bằng ánh mắt cực phức tạp. Nàng có thành kiến sâu đậm với Hoằng Lịch, cảm thấy hắn cái này không tốt, cái kia cũng không tốt, ngoại trừ sinh ra hiển quý chút ít, còn lại không có nửa điểm xứng đôi Hoàng hậu.

Bây giờ xem ra... Hắn cũng có nổi khổ tâm riêng.

Vị trí Hoàng đế thực không dễ ngồi. Không được phép khóc, chỉ có thể mượn rượu để rơi một giọt lệ, còn phải rơi lệ ở đầu vai một người có

https://thuviensach.vn

thể giữ kín miệng, không thể để người bên ngoài trông thấy.

"Hoàng hậu..." Hoằng Lịch đem mặt chôn sâu trên đầu vai Hoàng hậu, nhẹ nhàng nói, "Thái y đã nói với trẫm, cái thai này chắc chắn là một a ca."

Hoàng hậu: "Vâng."

"Trẫm biết." Hoằng Lịch nói, "Nhất định là Vĩnh Liễn sắp quay về rồi."

Hoàng hậu ngây ra một lúc, không đành lòng phá vỡ tưởng tượng của hắn, lại 'vâng' một tiếng.

"Vĩnh Liễn thông minh tuấn tú, hiếm có khó tìm, là nhi tử trẫm yêu nhất. Nó đi rồi, trẫm đau lòng lắm, ngày sau so với ngày trước càng đau hơn." Hoằng Lịch lẩm bẩm nói, "Bây giờ nó sắp quay về, cuối cùng trẫm không còn phải chịu khổ sở nữa... Hoàng hậu, nàng cao hứng không? Nó sắp trở về bên cạnh chúng ta rồi."

Nước quanh hốc mắt Hoàng hậu chuyển động. Không phải nàng chưa từng mộng tưởng như thế, hàng đêm khóc tỉnh, duỗi tay kiểm tra bên mép giường, lại chỉ chạm thấy không khí lạnh lẽo, mà không chạm được gương mặt mềm mại của hài tử.

Nhưng vì an ủi Hoằng Lịch, an ủi người có chung niềm đau khổ với mình, Hoàng hậu lại một lần nữa: "Vâng."

Được nàng hồi đáp, Hoằng Lịch nở nụ cười thật to. Hắn giở tính trẻ con nắm tay Hoàng hậu, ánh lệ trong mắt chuyển động, như thiên quang soi sáng đường chân trời: "Hoàng hậu, giúp trẫm hỏi thử Vĩnh Liễn, trước đây trẫm bề bộn công vụ, chưa từng ở bên nó một ngày, thậm chí còn chưa từng ôm nó, nó có trách trẫm không? Có còn muốn -- làm nhi tử của trẫm không?"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nắm lại tay hắn, chậm rãi để trên phần bụng nhô ra của chính mình.

"Hài tử." Nàng cúi đầu hỏi, "Hoàng a mã của con bận rộn công vụ, chưa từng ở bên con một ngày, thậm chí còn chưa từng ôm con, con có trách người không? Có còn muốn -- làm nhi tử của người không?"

Mười đầu ngón tay đan xen, cảm giác được con trong bụng nàng động đậy, phập phồng phập phồng, nhịp tim của một sinh mạng mới sắp ra đời.

Hoàng hậu ngẩng đầu cười, há to miệng, ý định nói vài lời lừa gạt hắn, giúp hắn giữ vững tinh thần, không muốn lộ ra bi thương vậy nữa.

Chỉ là lời nói đến bên miệng, bỗng nhiên nghẹn lại.

"... Hoàng hậu?" Hoằng Lịch nhìn nàng, dần dần tỉnh rượu, "Nàng sao vậy?"

Mắt thường đều có thể thấy được, sắc mặt Hoàng hậu từng chút từng chút trở nên trắng bệch, mồ hôi lăn xuống hai bên tóc mai, nàng thở dốc một thôi một hồi, bỗng nhiên xoay người ôm lấy bụng mình, thanh âm không nén được đau đớn: "Đau quá, bụng thần thiếp đau quá..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Sinh con

Đêm đã khuya, bên trong Trường Xuân cung lại đèn đuốc sáng trưng, bóng người nối gót.

Cảnh tượng Ngụy Anh Lạc, Nhĩ Tình, Minh Ngọc, cùng tất cả cung nữ thái giám lớn nhỏ ở Trường Xuân cung đều hấp tấp vội vã. Có người bưng chậu nước ra ra vào vào tẩm điện, có người thay lửa tàn bằng nến mới, có người canh giữ ngoài cửa cung thỉnh thoảng quay đầu nhìn vào trong, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ khẩn trương.

"A --" Tiếng hét thảm thiết của Hoàng hậu từ trong phòng truyền tới.

Hoằng Lịch đi tới đi lui bên ngoài cửa, bước chân càng lúc càng gấp.

Lý Ngọc trấn an nói: "Hoàng thượng yên tâm, toàn bộ Thái y viện đang ở đây, Hoàng hậu nương nương nhất định sinh nở bình an."

Hoằng Lịch trầm mặc không nói.

Vừa dứt lời, bên trong lại truyền ra một tiếng thét vang dài, rất nhanh không còn khí tức.

Hoằng Lịch dừng lại bước chân, nhanh chóng hạ lệnh: "Mau đi xem thử!"

"Vâng." Lý Ngọc xông ra ngoài liên tục.

Bên trong tẩm điện lộn xộn khắp nơi, mép giường có để một chậu nước đầy máu loãng.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu không một tiếng động nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, phảng phất như bị người khác rút sạch hết máu không còn chút sắc, ngoài tóc màu đen ra thì còn lại đều màu trắng toát.

Bà mụ trán đẫm mồ hôi nói: "Hai chân của đứa bé hướng xuống dưới, đây là sinh ngược rồi!"

Ngụy Anh Lạc run rẩy bờ môi, sắc mặt Hoàng hậu đang nằm trên giường cũng trắng bệch.

Qua cả buổi, miệng nàng mới run run nghẹn ra một câu: "Nếu không cứu được Hoàng hậu nương nương, các ngươi cũng sẽ không được yên thân đâu! Thật sự không được, phải mời thái y đến!"

Bà mụ nói: "Thái y cũng không cứu được người trong tình huống này đâu! Cách duy nhất là dùng tay thọc vào đường sản nắm lấy chân a ca. Hy vọng trời cao phù hộ, a ca thông tuệ, tự mình có thể ôm đầu, may ra còn có con đường sống!"

Cách này vừa nghe chính là cửu tử nhất sinh. Ngụy Anh Lạc choáng váng từng cơn, dưới chân lảo đảo một cái, suýt đứng không vững.

"Anh Lạc cô nương, cô không sao chứ?" Bà mụ sầu lo hỏi.

"Ta không sao!" Ngụy Anh Lạc cắn cắn đầu lưỡi, "Cần ta làm gì không?"

"Ôm chặt người nương nương là được." Bà mụ do dự một chút, "Nếu không chịu được, hay đổi người khác đến?"

"Không được." Ngụy Anh Lạc tiến lên vài bước, run rẩy nhưng kiên định ôm lấy Hoàng hậu, "Thời điểm này, ta quyết không thể xa nương nương..."

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu cố gắng mở mắt nhìn nàng.

"Nương nương." Ngụy Anh Lạc cổ vũ ôn nhu, "Người cố gắng lên, Anh Lạc vẫn ở đây..."

Hoàng hậu suy yếu nói không ra lời, nhưng vẫn gian nan gật gật đầu với nàng.

Nửa canh giờ sau, một tiếng khóc nỉ non của hài nhi vang lên, sáng như mặt trời mới ló dạng, như sương ngọt (*) buông xuống. Từ ngoài vào trong Trường Xuân cung, tất cả mọi người đều nhìn về phía tiếng khóc nỉ non phát ra, Hoằng Lịch cơ hồ đẩy cửa vào lập tức, vọt tới mép giường.

(*) Nguyên văn là "cam lộ", ngày xưa được coi là điềm lành thiên hạ thái bình

Trong phòng, hài tử đang khóc, Ngụy Anh Lạc cũng đang khóc.

"Đứa bé thế nào rồi?" Hoàng hậu chê cười nói, vươn tay xoa giọt lệ ở khóe mắt nàng, ánh mắt tràn ngập thương yêu.

"Mọi người đều cười, sao chỉ có mình ngươi khóc vậy?" Hoằng Lịch bước đi, có lẽ vì tâm tình vui vẻ nên cũng trêu nàng.

"Nô tỳ..." Ngụy Anh Lạc nghẹn ngào nói không ra lời.

"Người đừng giễu cợt cô ấy." Hoàng hậu ôn nhu cầm chặt tay Ngụy Anh Lạc, nói, "Mọi người đều vui mừng vì thất a ca ra đời, chỉ có cô ấy vẫn canh giữ bên cạnh thiếp, khóc vì thần thiếp."

Ngàn vàng dễ kiếm, tri âm khó cầu. Hoàng hậu chỉ dùng một câu đã nói toạc ra tâm tư Ngụy Anh Lạc, ngược lại càng khiến nàng khóc hăng hơn. Nàng dán gương mặt mình lên tay Hoàng hậu, nức nở nói: "Nương

https://thuviensach.vn

nương, lúc nãy Anh Lạc thật sự rất sợ. Nô tỳ đã mất mẫu thân, mất đi tỷ tỷ, không muốn lại lẻ loi một mình. Cảm ơn người, cảm ơn người còn sống..."

Nàng trước sau có tính cách quật cường, giống như tảng đá rơi không nát, khó lộ ra được tư thái nhu nhược đáng thương như vậy, chẳng những ánh mắt Hoàng hậu nhìn nàng tràn ngập trìu mến, ngay cả ánh mắt Hoằng Lịch nhìn nàng cũng dần trở nên nhu hòa.

Qua một hồi lâu, Ngụy Anh Lạc mới nhớ tới trong phòng còn có Hoằng Lịch, mặc dù không muốn, nhưng vẫn biết rõ thời điểm này, có lẽ nên để lại chút không gian riêng cho bọn họ, thế là đứng dậy cáo lui nói: "Nương nương mệt nhọc cả đêm, nô tỳ sẽ bưng chút món ăn bổ dưỡng đến cho người."

Nàng cố ý để lại chút không gian cho hai người. Vì đứa bé này, Hoàng hậu đã chịu nhiều đau đớn như thế, chịu tội lớn như vậy, phải để cho Hoằng Lịch biết rõ, phải để cho hắn chứng kiến tận mắt, phải để cho hắn khắc ghi trong lòng.

Trở tay đóng cửa phòng lại, Ngụy Anh Lạc thở dài một hơi, đi tới một căn bếp nhỏ. Trong bếp sớm đã chuẩn bị món ăn tẩm bổ. Vì Hoàng hậu trong lúc mang thai không thể ăn đồ đầy mỡ, cho nên thức ăn đều có khẩu vị thanh đạm, ví dụ như cháo cá bạc, rau xanh xào, cùng với một chén canh chuyên bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể sau sinh.

Đặt những món này vào trong một mâm gỗ, Ngụy Anh Lạc bước trở lại tẩm điện.

Khóe mắt Hoằng Lịch liếc qua thấy nàng, vỗ vỗ tay Hoàng hậu: "Được rồi, hôm nay nàng cũng mệt mỏi lắm rồi, ăn vài miếng rồi sớm đi ngủ đi."

Ngừng một chút, hắn quay đầu nói với Lý Ngọc: "Tối nay trẫm muốn ngủ lại Trường Xuân cung."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Hoàng hậu tuy tái nhợt, nhưng ánh mắt lại sáng rực như sao. Ánh mắt nàng không rời khỏi đứa nhỏ ngay bên cạnh được bọc khăn quanh người một phút giây nào. Nghe xong câu nói của Hoằng Lịch, bấy giờ nàng mới ngẩng đầu cười nói: "Ban đêm gió lớn, Hoàng thượng lại uống rượu, nếu bây giờ trở về Dưỡng Tâm điện, khó tránh khỏi bị nhiễm lạnh... Nhĩ Tình, mời Hoàng thượng nghỉ ngơi ở Đông trắc điện."

"Vâng!" Nhĩ Tình đáp.

Cô ta cung kính cúi đầu lui ra ngoài cửa, chợt quay đầu nhìn vào trong phòng, ánh mắt nhìn mọi người đã không còn quy củ như vậy nữa.

Đêm, ở Đông trắc điện.

Lý Ngọc mắc đi nhà xí, sau đó lại tốn thời gian lau mình, mỗi lần đi đại tiện đều cố tránh văng lên người. Đợi hắn trở về, chợt nghe bên trong Đông trắc điện vang lên một tiếng kinh hô mềm nhũn đến tận xương của nữ tử, mang ý nịnh nọt nũng nịu: "Hoàng thượng!"

Nhíu nhíu mày, Lý Ngọc hỏi tiểu thái giám đang trông coi trước cửa: "Ai vừa mới tiến vào vậy?"

"Một cung nữ Trường xuân cung." Tiểu thái giám hạ giọng trả lời, "Tới đây để đưa canh giải rượu."

Đang nói, trong phòng truyền ra thanh âm xé rách tơ lụa. Tựa như chưa từng trải qua tình huống này, tiểu thái giám đang muốn mở cửa xem xét, lại bị Lý Ngọc tát chụp trở về.

"Nhìn cái gì mà nhìn?" Lý Ngọc tức giận nói, "Hoàng thượng muốn sủng hạnh ai thì là phúc khí của người đó. Ít nhìn ít hỏi hơn đi, cẩn thận rơi đầu!"

Tiểu thái giám rụt cổ một cái, không dám mở miệng nữa.

https://thuviensach.vn

Hừ lạnh một tiếng, Lý Ngọc nâng cây phất trần để giữa khuỷu tay, vừa canh giữ ngoài cửa vừa nghĩ thầm: "Phải chấn chỉnh tình trạng này ở Trường Xuân cung rồi. Hoàng hậu mới vừa sinh hạ đích tử, ngay lập tức có cung nhân không chờ nổi nữa liền trèo lên giường Hoàng thượng. Cũng không biết nên nói nàng ta to gan, hay nên nói nàng ta xảo trá nữa..."

Một đêm trong trướng phù dung. Khi trời tờ mờ sáng, cửa phòng két mở một tiếng, một nữ tử sắc mặt bi thương từ bên trong bước ra.

Lý Ngọc nhìn lại, chờ thấy rõ mặt mũi đối phương, nhất thời run lên một cái.

Đối phương khuôn mặt mỹ lệ, thân hình thướt tha, nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là... Cô ta là Nhĩ Tình! Thê tử của Phú Sát Phó Hằng!

Lý Ngọc chỉ cảm thấy tay chân mình lạnh băng. Đến khi đối phương đi xa, hắn mới lê đôi chân nặng như chì vào Đông trắc điện, mắt nhìn thoáng qua, liền thầm than tiêu rồi.

Chỉ thấy khắp giường lộn xộn, không khí còn lưu lại mùi nam nữ hoan ái kiều diễm. Hoằng Lịch ngồi trên giường chỉ khoác hờ áo trong, sắc mặt âm trầm nhìn qua hắn.

"Hoàng thượng..." Đầu gối Lý Ngọc mềm nhũn, đang muốn quỳ xuống, một chiếc giày liền bay tới trước mặt.

"Cút!" Hoằng Lịch nổi giận gầm lên một tiếng.

Như có cảm giác, Nhĩ Tình đang trên đường hồi cung bỗng nhiên dừng bước liếc nhìn lại, không soi ra được chút áy náy nào trên mặt cô ta. Cô ta chỉ nhẹ nhàng cười cười, tiếng cười vô cùng đắc ý.

https://thuviensach.vn

"Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình, trong lòng ta, nàng vĩnh viễn kém xa Anh Lạc! Sự tàn nhẫn ác độc của nàng khiến ta ghê tởm vạn phần!" Nhĩ Tình thì thào lặp lại lời Phó Hằng từng nói với cô ta, sau đó ha hả cười to, tiếng cười như thấm dịch độc vang lên vô cùng tàn nhẫn, "Phó Hằng, đây là do chàng bức ép ta. Chàng khiến ta nếm mùi đau đớn tuyệt vọng, ta cũng muốn chàng phải đau đớn tuyệt vọng theo!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tin vui

Sáng hôm sau, Minh Ngọc phụng mệnh thu dọn Đông trắc điện.

Mới vừa vào cửa đã nhìn thấy Hổ Phách ôm một bọc đệm chăn lớn từ bên trong đi ra, ánh mắt trốn tránh, thần sắc bối rối.

"Ngươi làm gì ở đây thế?" Minh Ngọc gọi cô ta lại, nghi ngờ hỏi, "Trốn đông trốn tây, định làm kẻ trộm hả?"

Hổ Phách càng ôm chặt chăn đệm vào ngực hơn, gục đầu xuống nói: "Đêm qua Hoàng thượng say rượu nôn ra khắp nơi, nên Lý tổng quản sai nô tỳ mau chóng dọn dẹp sạch sẽ!"

"Vậy sao?" Ánh mắt Minh Ngọc quét qua thứ đồ trong tay cô ta, bỗng nhiên nhíu lại lông mày, chỉ thấy trong đống đồ đó lộ ra một góc đỏ tươi, giống như áo yếm nữ nhân bằng tơ lụa, mơ hồ là một cánh hoa phù dung.

Kinh sợ thoáng qua trong chốc lát, còn tưởng rằng bản thân hoa mắt, không chờ Minh Ngọc nhìn kỹ cho rõ ràng, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng gọi.

"Minh Ngọc!" Bàn tay Nhĩ Tình đặt trên vai cô, không nói lời nào xoay người cô lại, cười mỉm nói, "Minh Ngọc, hôm nay ta phải xuất cung rồi, nên đặc biệt tới chào tạm biệt cô đây."

Minh Ngọc ngẩn người: "Sao đột ngột thế?"

https://thuviensach.vn

"Phó Hằng trở về kinh thành rồi, ta ở trong cung cũng thấy bất tiện." Nhĩ Tình thở dài, "Thời gian tới không có ta ở đây, đành nhờ cô chăm sóc Hoàng hậu nương nương rồi."

Minh Ngọc méo méo miệng: "Không cần cô nói, ta sẽ chăm sóc Hoàng hậu nương nương chu đáo."

Nhĩ Tình cười cười không nói gì, lại tán gẫu với Minh Ngọc vài câu nữa, sau đó mới xoay người bỏ đi.

Đợi cô ta đi rồi, Minh Ngọc mới xoay người lại, đằng sau đâu còn bóng dáng Hổ Phách nữa.

Minh Ngọc mang tâm sự nặng nề tìm đến phòng trà. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu muốn tìm một người để bàn bạc, càng nghĩ càng thấy chỉ có người này là đáng tin cậy nhất.

"Anh Lạc!"

Ngụy Anh Lạc đang ngồi quay lưng quạt lửa thiêu đốt ấm sắc thuốc. Trong không khí lan tràn mùi thuốc nồng đậm, nàng cũng không quay đầu lại hỏi: "Chuyện gì?"

Minh Ngọc sau khi đắn đo cả buổi mới ấp úng nói: "Đêm qua Hoàng thượng nghỉ ở Đông trắc điện, hình như đã sủng hạnh cung nữ."

Động tác quạt đột nhiên dừng lại.

Hoàng hậu mới vừa sinh con, hắn đã lập tức sủng hạnh cung nữ trong Trường Xuân cung. Hắn không thể làm việc đó ở một nơi khác trong thời điểm khác được sao?

Vừa mới thay đổi cái nhìn về Hoằng Lịch một chút, ngược lại bây giờ thành kiến càng thêm sâu, Ngụy Anh Lạc gắt gao nắm chặt cán quạt, mặt

https://thuviensach.vn

không chút thay đổi nói: "Nơi này là Trường Xuân cung. Nếu Hoàng thượng nhìn trúng cung nữ thì sao không nói với nương nương tiếng nào? Coi như lời cô nói là thật đi chăng nữa, vậy sao cung nữ được sủng hạnh kia hiện giờ còn chưa được phong vị?"

Minh Ngọc ngẩn người, bật cười nói: "Cô nói cũng có lý, có điều... Được rồi, có lẽ ta chỉ nhất thời hoa mắt thôi!"

Hai người tự ngầm hiểu nhau, cùng quyết định giấu kín chuyện này.

Hoàng hậu đã đủ khổ rồi, không cần phải ở thời điểm này khiến người ấm ức hơn nữa. Còn về phần cô cung nữ ăn cây táo, rào cây sung kia... Nếu Minh Ngọc nhìn lầm là tốt nhất, còn nếu thực sự không nhìn lầm, thì hai người bọn họ sẽ bắt cô ta lại, dạy cho cô ta biết chuyện nào nên làm, chuyện nào không nên làm.

Bầu không khí có chút nặng nề, Ngụy Anh Lạc suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, ta mới nghe nương nương nói, Hoàng thượng đã đặt tên cho Thất a ca."

"A?" Quả nhiên lực chú ý của Minh Ngọc đã chuyển dời, "Tên gì?"

"Vĩnh Tông."

Vĩnh Tông... Vĩnh Tông... Minh Ngọc khẽ đọc đi đọc lại cái tên này một lát, bỗng nhiên cao hứng nhảy dựng lên: "Ai nha, cô có biết 'Tông' mang ý nghĩa gì không?"

Ngụy Anh Lạc đương nhiên biết rõ, nhưng vẫn cười lắc đầu, đưa cơ hội giải thích cho Minh Ngọc.

"'Tông' thể hiện khí chất tông thất triều đình." Minh Ngọc huơ tay múa chân nói, "Có thể thấy được Hoàng thượng có ý muốn Thất a ca kế thừa -- "

https://thuviensach.vn

"Họa là từ miệng mà ra." Ngụy Anh Lạc nhấc tay cầm quạt hương bồ ngăn miệng Minh Ngọc nói hết câu.

Minh Ngọc túm lấy cây quạt trong tay nàng, vừa trả lại quạt vừa không chịu bỏ qua nói: "Vốn dĩ là vậy mà! Chữ 'Dung' của Lục a ca chỉ tiếng bội ngọc va vào nhau, nhưng Thất a ca của chúng ta là khí chất triều đình, bên nhẹ bên nặng, nhìn là biết ngay!"

Anh Lạc trừng liếc đối phương: "Đúng vậy đúng vậy. Ta đang bận sắc thuốc, cô đi chỗ khác khoe khoang đi!"

Vốn định chia sẻ niềm vui của bản thân với nàng, nhưng thấy nàng không phối hợp như thế, Minh Ngọc không nén nổi tức giận, vểnh môi lên nói: "Sao cô không vui chút nào vậy?"

"Có gì đáng vui mừng chứ?" Ngụy Anh Lạc cụt hứng nói: "Nương nương vì sinh Thất a ca mà băng huyết suýt mất mạng, thái y còn nói sẽ tổn hại tuổi thọ..."

Minh Ngọc nhìn nàng có chút kỳ quái: "Thân làm hậu phi, có được tử tự mới đứng vững không ngã! Đừng nói là hậu cung phi tần, nữ tử trong thiên hạ cũng thế!"

"Nếu không còn tính mạng, dù quyền thế phú quý hơn trời thì có tác dụng gì?" Ngụy Anh Lạc trầm giọng nói.

"Nhưng, nhưng nương nương không xem trọng quyền thế địa vị, chỉ cần có được Thất a ca là mãn nguyện lắm rồi!" Tuy Minh Ngọc vẫn còn mạnh miệng, nhưng khí thế đã yếu đi nhiều.

"Nữ nhân cũng là con người, bất luận ở vào thời điểm nào, tính mạng của mình mới là quan trọng nhất." Ngụy Anh Lạc cười nói, "Nương nương phúc lớn mạng lớn nên đã chống đỡ được. Nếu như trụ lại không nổi, để lại

https://thuviensach.vn

một đứa trẻ không mẫu thân, có thể sống yên ổn được trong Tử Cấm Thành này sao? Những người vì sinh con mà không muốn sống, đều là đồ ngốc."

Không chỉ ở Trường Xuân cung mới có tin vui.

Mấy tháng sau, Phú Sát phủ.

"Ngạch nương." Phó Hằng tiến vào đại sảnh, "Có chuyện gì mà phái người gọi con về gấp vậy?"

Vì Hoàng hậu bị bệnh lâu không rõ nguyên nhân, Phú Sát phu nhân khóc đến mù mắt, mặc dù ngày ngày xoa thuốc, nhưng đến nay cũng chỉ có thể mơ mơ màng màng thấy chút bóng người. Bà duỗi tay hướng về bóng người đối diện: "Phó Hằng, báo cho con biết một tin vui cực lớn. Con biết rồi nhất định sẽ mừng lắm."

Phó Hằng bước lên phía trước cầm chặt tay bà: "Tin vui gì vậy?"

Vẫn luôn nghe nhiều tin xấu, nên đã lâu Phú Sát phu nhân không cười vui vẻ đến thế rồi: "Thê tử của con cuối cùng cũng mang thai rồi!"

Trong nháy mắt, huyết sắc trên mặt Phó Hằng rút sạch sành sanh.

Đôi mắt Phú Sát phu nhân không tốt nên không phát giác được người hắn khác thường, vẫn lôi kéo tay hắn như trước nói: "Sức khỏe Hoàng hậu nương nương vừa bình phục, lại có Thất a ca được lòng thánh thượng. Ngạch nương không lo gì khác ngoài con, nhưng bây giờ ngạch nương có thể yên tâm rồi. Nhĩ Tình đúng là đại phúc tinh của nhà chúng ta! Con phải chăm sóc Nhĩ Tình cho tốt, không được xảy ra chút sai sót nào!"

"... Vâng." Phó Hằng cắn răng nói, trong mắt lại tràn ngập căm hận đến tận xương.

https://thuviensach.vn

Chờ từ đại sảnh đi ra, Phó Hằng không chút do dự nhanh chóng xông vào phòng ngủ. Ánh mặt trời vừa vặn rơi trên người Nhĩ Tình đang ngồi thêu bên cửa sổ khắc hoa, trên khung thêu một bông hoa sen đang dần thành hình. Bỗng nhiên, một cánh tay từ bên cạnh thò ra túm tay cô ta cầm kim, kéo cô ta từ trên ghế đứng dậy.

Đập vào mắt là gương mặt Phó Hằng đang phừng phừng lửa giận. Hắn gằn giọng hỏi: "Đứa bé là của ai?"

Nhĩ Tình nở nụ cười, ngữ khí ngây thơ như đôi phu thê mới cưới đang đùa giỡn: "Chàng đoán xem."

Phó Hằng lười đôi co với cô ta, bóp chặt cổ tay đối phương đến nỗi vang lên tiếng răng rắc: "Ta hỏi cô một lần nữa, đứa bé là của ai?"

Cổ tay đau nhức kịch liệt, nhưng Nhĩ Tình lại càng cười vui mừng: "Ai nấy đều nói Phú Sát Phó Hằng thông minh tuyệt đỉnh, thủ đoạn lợi hại, tuổi trẻ đã được vào Quân Cơ xử, là đại thần tâm phúc hàng đầu của Hoàng thượng, tiền đồ vô hạn, nhưng thiếp thấy tất cả lời nói ấy đều vô căn cứ cả. Thê tử của chính mình mang thai mà cũng không biết do ai làm!"

"Cô!" Phó Hằng tức giận đến mức toàn thân phát run.

Nhĩ Tình hất tay của hắn ra, chẳng hề để ý nói: "Chàng có thể sủng ái tỳ nữ, ta không thể ôm ấp người khác sao?"

Bất chợt cô ta không nói gì nữa.

Chỉ nghe 'leng keng' một tiếng, Phó Hằng tháo xuống trường kiếm trên tường. Kiếm trong phòng hắn không phải là vật để trang trí. Cho dù là vật trang trí đi nữa, khi rơi vào tay một dũng sĩ như hắn cũng trở thành hung khí chính cống.

Nhĩ Tình nhìn hắn cảnh giác: "Chàng muốn làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Thanh danh trăm năm của Phú Sát gia và hy vọng của ngạch nương không thể bị hủy hoại bởi cô được." Đôi mắt Phó Hằng giăng đầy tơ máu, ném thanh trường kiếm trong tay xuống trước mặt Nhĩ Tình, "Ta không giết nữ nhân, tự cô động thủ đi!"

Trường kiếm rơi xuống đất phát ra âm thanh thanh thúy.

Nhĩ Tình nhìn thanh kiếm nằm trên đất, đôi môi đỏ mọng dần nhướng lên.

"Hóa ra nam nhân dù rộng lượng thế nào cũng không thể cho phép thê tử mình hồng hạnh xuất tường (*)! Đáng tiếc, chàng không giết được ta, ta càng sẽ không tự sát, bởi vì..." Giày thêu giẫm lên thân kiếm, Nhĩ Tình từng bước một đi đến trước mặt Phó Hằng, ánh mắt tràn ngập trêu tức cùng đắc ý, "Đứa bé này có họ Ái Tân Giác La!"

(*) chỉ hành động người vợ ngoại tình

Phó Hằng hóa đá tại chỗ.

Nhĩ Tình vẫn chưa chịu buông tha hắn, nói tiếp: "Chàng nghe cho rõ đây, ta đích thị đang mang thai long chủng, là huyết mạch của thiên tử. Chàng dám động đến một ngón tay, ngay lập tức có đại họa giáng xuống!"

"Không!" Phó Hằng lắc đầu, sắc mặt trắng bệch nói, "Hoàng thượng không phải là người khi nhục thê tử của hạ thần!"

"Hoàng thượng không phải, nhưng ta thì có thể!" Nhĩ Tình đánh vỡ hy vọng cuối cùng của hắn, cười nói tàn nhẫn, "Ta tốn nhiều công sức lắm mới tìm được thời cơ tốt đấy!"

Rốt cuộc Phó Hằng nhịn không được nữa, lập tức bóp chặt cổ cô ta, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tại sao cô lại gài bẫy Hoàng thượng? Tại sao cô lại đối xử với Phú Sát gia như thế?"

https://thuviensach.vn

"Khụ!" Nhĩ Tình ho khan một tiếng, nhìn lại hắn không chút sợ hãi, cười to nói, "Phú Sát Phó Hằng, chàng là công tử văn nhã trong mắt mọi người, nữ nhân thiên hạ đều rất muốn gả cho chàng, ngay cả một Ngụy Anh Lạc giỏi giang cũng bị chàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo! Nhưng ta lại muốn thấy chàng khom lưng chịu nhục, bị nỗi thống khổ giày vò cả thể xác lẫn tinh thần. Mỗi lần quỳ ở ngự tiền, chàng đều sẽ nhớ tới chuyện này; mỗi lần thăng quan tiến chức, chàng đều sẽ nghĩ xem mũ mão lông công đó có phải là dùng thê tử của mình để đổi lấy hay không! Chàng hận ta, lại không thể giết ta; chàng chán ghét đứa bé này, lại phải nuôi nó cả đời! Ha ha ha ha! Mắc cười, mắc cười quá đi! Ta phải suy nghĩ rất lâu mới nảy ra được chủ ý này, có phải thú vị lắm không?"

Chứng kiến Nhĩ Tình cười như điên cuồng, Phó Hằng chậm rãi thả lỏng những ngón tay, sau đó thối lui một bước né xa cô ta, lời nói mang vẻ chán ghét: "Cô không chỉ ác độc, mà còn là một kẻ điên!"

Hai chữ "ác độc" đốt lên chua xót lẫn tức giận từ đáy lòng Nhĩ Tình, khiến lục phủ ngũ tạng đều sôi lên. Cô ta giống như điên thật mà bổ nhào qua: "Đúng, ta chính là kẻ điên, bị chàng và Ngụy Anh Lạc bức điên! Phú Sát Phó Hằng, đây là cái giá mà chàng phải trả vì đã sỉ nhục ta. Cả cuộc đời này, chàng cũng đừng hòng thoát được khỏi tay Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình ta!"

Phó Hằng đẩy Nhĩ Tình ra, nhìn chằm chằm đối phương bằng ánh mắt lạ lẫm một lúc lâu, phảng phất như lần đầu tiên hiểu rõ cô ta, lại phảng phất như chưa từng thấu hiểu con người cô ta.

"Phó Hằng, chàng đi đâu?" Đợi khi Nhĩ Tình đứng vững lần nữa đã lập tức hô tên hắn.

Cửa phòng mở ra một tiếng két, Phó Hằng không để ý tới cô ta, đầu cũng không quay lại liền xông thẳng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Sao lại chạy rồi, có phải chàng sợ rồi không? Chàng quay lại đây, quay lại xem ta, xem con của chàng nè, ha ha ha ha ha!" Nhĩ Tình cười với bóng lưng Phó Hằng đến nỗi thở không ra hơi, cuối cùng bật khóc nức nở.

Khóc một lát, cô ta đưa tay lau quẹt nước mắt. Nếu không có ai quan tâm mình, không ai bảo vệ mình, không ai lau nước mắt cho mình, tại sao mình lại phải khóc chứ?

"Ta ở trong cung ngày ngày khom lưng uốn gối, nhẫn nại sáu năm, chờ đợi sáu năm, cho rằng đã đợi được để gả cho một phu quân ôn nhu lương thiện, tiền đồ rộng mở, cuối cùng rơi vào tình cảnh chăn đơn gối chiếc, lẻ loi một mình. Dựa vào cái gì mà chỉ một mình ta phải chịu đau đớn như vậy?" Nhĩ Tình dõi theo phương hướng Phó Hằng vừa rời đi, nước mắt lạnh lẽo khô cạn trên mặt, chậm rãi cười nói, "Phú Sát Phó Hằng, sự đau khổ của chàng chỉ vừa mới bắt đầu thôi!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Có một đích tử

Tin vui, với những người khác là tin vui.

Nhưng với một số người lại hóa thành tin cực xấu.

Thật vất vả mới dỗ được Vĩnh Dung ngủ, Thuần quý phi hỏi với vẻ uể oải: "Hôm nay Hoàng thượng vẫn ở lại Trường Xuân cung sao?"

Ngọc Hồ: "Vâng."

Ngón tay nhẹ lướt qua mặt Vĩnh Dung, Thuần quý phi khe khẽ thổi giọt nước mắt còn vương trên mặt con.

"Hôm nay Vĩnh Dung cũng khóc đòi a mã." Thuần quý phi đặt ngón tay lên môi, nhẹ nhàng liếm giọt lệ đắng chát ấy, "... Giúp bản cung thay y phục. Bản cung muốn tới Trường Xuân cung một chuyến."

Trước cửa Trường Xuân cung.

Càng đi vào bên trong, tiếng hoan hô cười nói lại càng rõ ràng hơn.

Một nam, một nữ, một đứa nhỏ.

Vừa vặn là một nhà ba người.

Đôi chân Thuần quý phi ngừng trước cổng chính, mất cả buổi trời mới bước qua cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Thuần quý phi trông thấy cảnh mà bản thân không muốn thấy nhất.

Hoàng hậu ngồi trên ghế dựa, trong tay ôm một bộ y phục nho nhỏ, thỉnh thoảng thêu một đường kim rồi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn một lớn một nhỏ phía đối diện. Hoằng Lịch đâu còn ra dáng quân vương nữa, lộn xộn như một ông bố ngốc, nâng cao đứa nhỏ được bọc trong khăn rồi hạ xuống, trêu chọc đối phương cười toe toét không ngừng.

Một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, ngược lại Thuần quý phi giống như người dư thừa.

Mạnh mẽ lên tinh thần, Thuần quý phi cười tiến lên: "Bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu... Nha, nhìn Thất a ca này, vầng trán cao đầy, địa các (*) tròn trịa, là tướng mạo phú quý trời sinh."

(*) Địa các là phần tận cùng của khuôn mặt, ta thường gọi chung là Cằm

Hài tử mới ra đời, mặt mũi còn chưa phát triển hết, sao có vầng trán cao đầy, địa các tròn trịa được? Nhưng Hoằng Lịch lại tin, không những tin mà còn chưa thấy hài lòng, nói: "Dung mạo của đứa nhỏ này giống trẫm như đúc. Tướng mạo này đâu chỉ có phú quý trời sinh, phúc khí sau này không thể đoán định!"

Sắc mặt Thuần quý phi cứng đờ. Thấy hắn tập trung hết tinh thần lên người đứa nhỏ, trong mắt không có cô ta, càng không có Vĩnh Dung khóc lóc chờ hắn đến, trong lòng ngũ vị trộn lẫn, tư vị khó tả.

Lại chờ thêm một lúc, thực sự là chờ không nổi nữa, Thuần quý phi chỉ đành đứng dậy cáo từ.

Trở về Chung Túy cung, lại phát hiện một vị khách ngoài dự kiến đã đến trước mình một bước, đang chờ trong cung.

https://thuviensach.vn

"Muội về rồi à." Nhàn quý phi cầm một khối xếp hình, trêu đùa Vĩnh Dung đang ngồi đùi mình, cười hỏi, "Thấy Thất a ca rồi hả?"

Thuần quý phi gật gật đầu, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Thất a ca thông minh lanh lợi, hoàn toàn khiến người khác yêu thích."

"Đúng vậy." Cũng không biết Nhàn quý phi vô tình hay cố ý mà thuận theo lời Thuần quý phi nói ra, "Hoàng thượng cực kỳ coi trọng Thất a ca, nên vừa dặn dò năm nay bữa cơm giao thừa đoàn viên sẽ được làm ở Càn Thanh Cung, hơn nữa còn phải kết thúc sớm, tránh để Thất a ca trúng gió nhiễm lạnh."

"A a, a a..." Vĩnh Dung thấy mẫu thân tới, cả người đang vùi vào lòng Nhàn quý phi lại duỗi hai tay bé nhỏ mũm mỉm hướng đến Thuần quý phi.

Nội tâm Thuần quý phi mềm nhũn khi thấy con, lập tức đưa tay bế con lên, bên tai chợt vang lên tiếng Nhàn quý phi thở dài: "Tuy trong cung có nhiều a ca, nhưng ta chưa bao giờ thấy Hoàng thượng yêu quý một vị a ca nào như trân bảo vậy cả."

"Vĩnh Tông là đích tử chính cung, đương nhiên có phần được sủng ái hơn những a ca khác rồi." Thuần quý phi miễn cưỡng nói.

"Đúng vậy, đích tử chính cung nên có sự khác biệt." Nhàn quý phi cười nói, "Như muội cũng biết rồi đó, Thất a ca ra đời đúng vào ngày trời hạn gặp mưa, giải nạn hạn hán cho Cam Túc. Đừng nói là Hoàng thượng, ngay cả Thái hậu cũng nói đứa bé này được trời cao phù hộ, có phúc khí lớn! Người người đều đang bàn luận, sau này Thất a ca trưởng thành sẽ trở thành người thích hợp nhất để kế thừa đại thống."

"Kế thừa đại thống?" Thuần quý phi khó nén vẻ mặt kinh sợ, "Chẳng phải tiên đế gia đã sớm hạ chỉ phải bí mật lập trữ (**) sao?"

(**) người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua

https://thuviensach.vn

"Đó chẳng qua chỉ là quy củ trên danh nghĩa." Nhàn quý phi bật cười thành tiếng: "Muội quên rồi sao? Dù trước đây tiên đế chưa nói rõ, nhưng vương công tôn thất, đại thần khắp triều, ai mà không biết Hoàng thượng chính là trữ quân tương lai. Bây giờ Hoàng thượng đặc biệt sủng ái Thất a ca như thế, tôn thất đại thần tự ngầm hiểu trong lòng, ngay cả các phiên vương ngoại và sứ thần nước khác cũng đều rối rít dâng lễ vật chúc mừng."

Thuần quý phi ôm ái tử trong ngực, trầm mặc thật lâu mới chậm rãi nói: "Qua nhiều đời Hoàng đế Đại Thanh, chưa từng có tiền lệ cho đích tử của chính cung kế thừa đại thống..."

"Đúng vậy!" Ngọc Hồ ở một bên chen miệng vào, "Thất a ca còn chưa trưởng thành, ai biết sẽ có tư chất gì, sao có thể kế thừa đại thống chứ?"

Lời nói của cô ta quá mức thẳng thắn, Thuần quý phi nhíu mày: "Ngọc Hồ! Không được nói lung tung!"

Ngoài miệng thì quát lớn, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Nhàn quý phi, giống như đang đợi cô ta gật đầu.

Nhưng Nhàn quý phi lại lắc đầu cười khổ: "Có một đích tử như chiếm được hết lòng người trong thiên hạ!"

Có một đích tử như chiếm được hết lòng người trong thiên hạ.

Tuy Nhàn quý phi đã đi rồi, nhưng lời này của cô ta lại như tiếng chuông reo vang không ngớt trong lòng Thuần quý phi, dần dà tâm phiền ý loạn, Thuần quý phi bỗng nhiên vung tay lên, tay áo sượt qua mặt bàn làm hất đổ một nửa mô hình, khiến các khối xếp hình như bị gió cuốn rơi lộn xộn tứ tung.

Vĩnh Dung cố hết sức mới lắp ráp hoàn chỉnh, chứng kiến một màn này hóa ngốc chốc lát, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu một cái, oa oa khóc lớn.

https://thuviensach.vn

"Lục a ca đừng khóc, nô tỳ giúp người xếp lại." Ngọc Hồ vội vàng quỳ xuống đất, nhặt lên từng khối xếp hình đang rơi vãi khắp nơi.

Tiếng khóc của Vĩnh Dung khiến Thuần quý phi bừng tỉnh. Kinh ngạc sau nửa ngày, cô ta chợt ôm Vĩnh Dung vào lòng, giọng nói mang theo nghẹn ngào: "Vĩnh Dung, đều tại ngạch nương không tốt, ngạch nương giận loạn làm con sợ hãi..."

Tuy Vĩnh Dung tuổi còn nhỏ nhưng là một hài tử tri kỷ, thấy mẫu thân mình rơi lệ liền hít hít mũi, ôm đầu mẫu thân cùng khóc chung.

Một lớn một nhỏ khóc một hồi lâu mới dừng lại. Thuần quý phi tiếp nhận khăn ấm từ tay Ngọc Hồ, nhẹ nhàng lau sạch khuôn mặt Vĩnh Dung, khẽ hỏi: "Ngọc Hồ, ngươi thử nói xem, Vĩnh Dung kém hơn Thất a ca chỗ nào?"

"Lục a ca của chúng ta không hề thua kém Thất a ca tí nào." Tất nhiên Ngọc Hồ sẽ nói tốt cho tiểu chủ tử nhà mình rồi, "Không những không kém, ở những khía cạnh khác đều trội hơn hẳn Thất a ca."

Dù sao hài tử nhà mình vẫn tốt hơn trăm nghìn lần, Thuần quý phi cười nói: "Ngươi nói không sai, Vĩnh Dung vừa thông minh vừa biết quan tâm. Trong cung có nhiều a ca như vậy vẫn không thấy ai xuất sắc hơn nó, kém còn kém hơn, kém còn kém hơn..."

Thanh âm của cô ta như tuyết đầu mùa, tiêu tan trong không khí.

Cùng lúc đó, bên ngoài Chung Túy cung.

Rừng hoa đang nở rộ, hà tất phải vội vàng.

Nhàn quý phi nhàn nhã đi dạo qua từng gốc cây mai, bỗng nhiên cánh tay cầm quạt mỹ nhân cố chấp nhấc lên, đè thấp một cành hoa.

https://thuviensach.vn

Hoa trên cành một lớn một nhỏ, một đóa hoa mai đỏ thẫm kề bên một nụ hoa nhỏ, giống như mẫu tử thân thiết.

"Trân Nhi." Nhàn quý phi cười nói, "Ngươi cũng biết rõ, tuy hài tử trên đời này khác biệt, nhưng mẫu thân trên đời này đều từ một khuôn mẫu mà ra... Thậm chí các nàng ấy còn nghĩ, muốn đưa toàn bộ những thứ tốt nhất trong thiên hạ đến trước mặt hài tử nhà mình."

Thu hồi cây quạt, cô ta tiếp tục cười đi về phía trước.

Phía sau, đóa mai lớn đỏ và nụ hoa nhỏ đó từ trên đầu cành rơi rụng, đáp xuống dấu chân bùn đất mà Nhàn quý phi để lại.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đêm trừ tịch

Giao thừa đã đến.

Chẳng những người dân giăng đèn kết hoa, trong cung cũng náo nhiệt không kém.

Trên cây treo đèn lồng dán giấy đỏ cỡ lớn, cũng có loại đèn lục giác cung đình được trang trí bằng những hình vẽ tài tử giai nhân. Tiếng pháo nổ vang lên, vài cung nữ thái giám để đèn lồng trong tay xuống, đồng loạt bịt kín hai bên tai.

Vĩnh Tông trong lòng Hoàng hậu cũng bắt chước theo, dùng hai bàn tay mập mạp bé nhỏ che tai của mình lại. Hoàng hậu trìu mến nhìn con một cái, mở miệng hỏi Ngụy Anh Lạc bên cạnh mình: "Anh Lạc, bữa cơm đoàn viên đêm giao thừa và tiền thưởng năm nay đã phát cho người trong cung hết chưa?"

"Dạ rồi. Lúc nô tỳ đến hỏi, Nhàn quý phi đã sắp xếp xong xuôi từ sớm. Ai ai trong cung cũng có phần, vì năm nay phủ Nội vụ thu vào nhiều, nên được tăng thêm một phần so với những năm trước, khiến tất cả mọi người đều cực kỳ phấn khởi." Anh Lạc nhìn Hoàng hậu, trong lòng cũng vô cùng phấn khởi.

Vốn là chuyện nàng lo lắng đã không xảy ra. Sau khi sinh con, sức khỏe Hoàng hậu cũng không bởi vậy mà suy giảm, trái lại, hình như là vì có Vĩnh Tông bên cạnh, khí sắc của người càng ngày càng tốt lên, gần đây còn bắt đầu có da có thịt, gương mặt dần dần phúng phính hẳn.

https://thuviensach.vn

So với bệnh như Hoàng hậu Tây Thi, Ngụy Anh Lạc cảm thấy dường như Hoàng hậu còn béo hơn chút ít.

Đây hết thảy đều nhờ phúc của Vĩnh Tông. Ánh mắt Ngụy Anh Lạc trở nên ấm áp, đang muốn trêu chọc Vĩnh Tông trong lòng Hoàng hậu, bỗng nhiên bên ngoài có một tên thái giám đi tới, hành lễ xong xuôi rồi bẩm báo: "Hoàng hậu nương nương, Ngụy gia truyền tin đến, phụ thân của Anh Lạc cô nương ngã ngựa bị trọng thương, muốn xin nương nương khai ân, cho phép cô ấy trở về thăm nom."

Sắc mặt Ngụy Anh Lạc cứng đờ.

Hoàng hậu gật gật đầu: "Anh Lạc, ngươi cầm thủ lệnh của bản cung lập tức xuất cung đi."

"Không." Ngụy Anh Lạc cứng rắn nói, "Nô tỳ không đi."

Hoàng hậu ngây ra một lúc: "Sao ngươi lại không đi?"

Ngụy Anh Lạc cắn răng nói: "Chỉ vì một chức quan nội quản lĩnh mà đã lấy con gái ruột ra đổi chác, nô tỳ không cần một phụ thân như thế!"

"Không được nói bậy! Đạo hiếu lớn hơn trời, nếu hôm nay ngươi không đi, nhất định sẽ có ngày bị người đời lên án, vậy sao có thể đặt chân vào cung được nữa?" Hoàng hậu lắc đầu, không cho phép nàng vì chuyện này mà chịu nhiều tiếng xấu, lúc này quyết định thay nàng nói, "Nghe lời bản cung, lập tức xuất phát."

Ngụy Anh Lạc bất đắc dĩ, đành phải miễn cưỡng đáp ứng.

Hoàng hậu lúc này mới nở nụ cười, ôn nhu nói với nàng: "Đi đi, bản cung chờ ngươi trở về."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cẩn thận từng bước ra khỏi cung. Thái giám sau khi truyền tin xong cũng xuất cung theo, nhưng không phải quay về chỗ nội vụ, mà nhìn trái ngó phải xung quanh một lát mới vội vàng tiến vào Chung Túy cung.

So với không khí vui vẻ hòa thuận ở Trường Xuân cung, không khí ở Thừa Càn điện lại hơi có chút khẩn trương.

Nhàn quý phi nằm sấp trên giường mỹ nhân lộ nửa vai, một thợ xăm quan sát tỉ mỉ vết thương cũ đã liền sẹo trên đó, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng mới cẩn trọng mở miệng: "Nương nương, hay là vẽ một đóa hoa sen đi. Hoa sen, mọc từ bùn lầy mà không hề vấy bẩn, gội sóng nước trong mà chẳng chút lả lơi (*), là loài hoa thanh khiết nhất trong thiên hạ, rất phù hợp với phẩm tính của nương nương."

(*) nguyên văn là "xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu" trích từ bài "Ái liên thuyết" của Chu Đôn Di

"Mọc từ bùn lầy mà không hề vấy bẩn, gội sóng nước trong mà chẳng chút lả lơi?" Nhàn quý phi vốn đang ngẩn người, sau đó cười lên ha hả, bởi vì cười to quá mức nên trâm cài tóc trở nên lộn xộn, ngay cả tấm sa mỏng che thân thể cũng rơi xuống, "Hay, thật sự là hay lắm!"

Nữ thợ xăm quỳ gối xuống đất, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Nhàn quý phi, mồ hôi ướt đẫm tuôn đầy trán, không biết bản thân mới nói sai cái gì.

"Đứng lên đi." Thẳng đến khi Trân Nhi ở một bên nhắc nhở, "Nương nương đồng ý rồi, ngươi cứ làm theo đi!"

"Vâng." Lúc này thợ xăm mới lau mồ hôi đứng dậy, tốn thêm vài phút đồng hồ ổn định tinh thần mới kiềm chế được đôi tay run rẩy, vững vàng cầm kim lên.

https://thuviensach.vn

Kim châm chấm thuốc nhuộm, nhẹ nhàng rơi trên đầu vai Nhàn quý phi.

Mỗi lần kim đâm xuống dưới, thân thể Nhàn quý phi liền run lên nhè nhẹ, không lâu sau ứa ra mảng lớn mồ hôi, khiến cô ta trông giống như mới được vớt lên từ dưới nước.

Vì để tránh thuốc nhuộm lan ra, Trân Nhi dùng khăn lau mồ hôi trên người chủ tử liên tục, có chút đau lòng nói: "Nương nương, không phải người nói giữ lại vết sẹo này có thể khiến Hoàng thượng càng thêm thương tiếc sao?"

"Ngươi thì hiểu cái gì." Nhàn quý phi khàn giọng trả lời, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nói, "Thời gian trôi qua đã lâu, thương tiếc áy náy liền biến thành chán ghét, coi như Hoàng thượng không nói, tự bản cung cũng có thể biết rõ."

Một hoa sen màu xanh chậm rãi nở trên vai, sắc mặt Nhàn quý phi càng trở nên lạnh lùng. Nhưng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa. Trân Nhi đứng dậy đi ra một lát sau đó trở về, ghé vào tai Nhàn quý phi nói: "Nương nương, Ngụy Anh Lạc xuất cung rồi."

"Thật sao?" Nhàn quý phi từ từ mở mắt ra, "Vậy còn chờ gì nữa, mau truyền tin này đến Thuần quý phi đi."

"Vâng." Trân Nhi nhận lệnh xuất cung.

Sau khi Trân Nhi đi rồi, Nhàn quý phi bình tĩnh nằm trên giường không nói câu nào, hai cánh tay gấp lại gối đầu lên, yên tĩnh chợp mắt cho đến khi Trân Nhi trở lại lần nữa.

Lúc này đã hoàn thành xong hình hoa sen, thợ xăm thu dọn dụng cụ rồi hành lễ lui ra ngoài. Mắt thấy bóng bà ta khuất dần, Trân Nhi mới mở miệng hỏi: "Nương nương, Thuần quý phi sẽ có hành động thật sao?"

https://thuviensach.vn

"Lòng người không biết đủ." Nhàn quý phi mắt cũng không buồn nhấc, cười nói, "Lúc ban đầu, cô ta chỉ muốn một đứa con, khi thật sự thành mẫu thân rồi sẽ càng muốn nhiều hơn nữa, nhưng ngoài ý muốn, đích tử của chính cung đã ra đời, tất cả sắp biến thành giấc mộng hão huyền... Là ai?"

Màn che chợt run lên, căn bản người nấp phía sau không đủ can đảm đi ra.

Trân Nhi lướt nhanh tới kéo màn che ra thì thấy nữ thợ xăm ban nãy đang nơm nớp lo sợ trốn phía sau.

Sắc mặt thợ xăm trắng bệch, bờ môi run rẩy nói: "Nương nương, nô tỳ lấy sót một cây kim..."

Nhàn quý phi mỉm cười, cũng không làm khó bà ta, chỉ ra hiệu cho bà ta lấy mau. Thợ xăm thấy vậy như được đại xá, vội lấy kim xong rời đi.

Trân Nhi muốn nói lại thôi, còn chưa mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy đằng sau hét thảm một tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy máu tươi bắn lên màn che. Nhàn quý phi cũng không ngẩng đầu lên mà phất phất tay, màn che lay động giây lát, sau đó truyền đến thanh âm một vật nặng bị kéo đi, chỉ chốc lát sau, thanh âm kia biến mất.

"Trước đây thân thiết tri kỷ, nay vì hoàng trữ mà tương tàn lẫn nhau." Nhàn quý phi chậm rãi kéo xiêm y phủ qua vai che lại hoa sen, nhẹ nhàng cười nói: "Bản cung đã chờ vở kịch này lâu lắm rồi!"

Loảng xoảng --

Bên trong Trường Xuân cung, Hoàng hậu nhìn đống mảnh vỡ bằng sứ vương vãi khắp mặt đất, lông mày nhíu lại.

https://thuviensach.vn

Mấy cung nữ lập tức đi tới quét dọn. Minh Ngọc tức thì dâng lên chén sứ giống khi nãy lần nữa, trong chén đựng nửa chén cháo xanh như ngọc bích, vô cùng ngon miệng. Như thường lệ, Hoàng hậu rất muốn ăn món này, cho nên Ngụy Anh Lạc am hiểu nấu món này nhất.

Hôm nay không có nàng bên cạnh, Hoàng hậu cảm thấy thiếu chút gì đó, nên cảm giác chén cháo xanh trước mắt này mất đi hương vị, ăn được mấy thìa đã bỏ xuống, thở dài nói: "Hôm nay nhạt miệng không có khẩu vị, các ngươi cầm lấy chia nhau ăn đi."

Một bàn thức ăn căn bản chưa được động tới, các cung nữ hết sức phấn khởi thu dọn lại rồi phân chia ra ăn. Hoàng hậu tức thì đi vào buồng sưởi trông coi Vĩnh Tông. Dỗ ngủ cho con xong thì đêm đã về khuya, Hoàng hậu ngáp một cái trở vào tẩm điện, ngồi im cho Minh Ngọc tháo trâm cài tóc để chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi. Đang gỡ trâm cài được một nửa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hô to ngoài điện: "Có ai không? Buồng sưởi cháy rồi!"

Buồng sưởi là chỗ ở của Vĩnh Tông.

Hoàng hậu cả kinh hồn vía lên mây, bật người dậy hét: "Vĩnh Tông!!!"

Trời đêm không trăng không sao nhưng buồng sưởi lại chìm trong biển lửa, ánh lửa dâng cao ngút trời đốt nửa bầu trời thành một màu đỏ rực, giống như chấm bút vào máu tươi rồi vẽ lên trời một vầng trăng máu.

"Vĩnh Tông! Vĩnh Tông!" Hoàng hậu được mấy cô cung nữ níu lại, nếu không sớm đã nhảy vào biển lửa.

Vài cung nữ thái giám phi nhanh tới "chum Cát Tường" khổng lồ gần cửa cung để lấy nước cứu hoả, nào ngờ khi mở nắp ra, toàn bộ nước trong chum đều đã đóng băng, căn bản không múc nước ra được.

https://thuviensach.vn

"Sao có thể như vậy?" Minh Ngọc cất giọng đắng chát nhìn khối băng bên trong, chợt quay đầu hướng đám cung nhân gào to, "Kêu thêm người tới cứu hoả! Các ngươi đến hậu viện gánh nước giếng đi! Nước giếng!"

Một người lao ra cửa cung báo tin, những người khác nhanh chân đến hậu viện lấy nước.

Chờ giải quyết xong xuôi rồi, Minh Ngọc nhìn xung quanh, bỗng nhiên sắc mặt tái nhợt: "Nương nương đâu?"

Một đám người chỉ lo tìm nước dập lửa mà không lưu lại một ai chăm sóc Hoàng hậu, chờ phục hồi tinh thần lại đã không biết tung tích của Hoàng hậu ở đâu. Minh Ngọc đưa mắt nhìn cửa lớn căn buồng sưởi chẳng biết mở ra từ lúc nào, sợ đến nỗi muốn rớt tim ra ngoài, quát to một tiếng: "Hoàng hậu nương nương!"

Minh Ngọc liều lĩnh phóng tới cửa lớn, nhưng lại bị sức nóng kinh hồn phả vào mặt mà buộc lui trở về, ho sặc sụa vài tiếng, đang rối trí không biết làm thế nào thì thái giám nhận lệnh báo tin khi nãy đã dẫn theo nhóm người cứu hỏa đến.

"Mau, mau cứu Hoàng hậu nương nương!" Minh Ngọc chỉ vào cửa lớn đang bị ngọn lửa thiêu đốt đỏ rực, khóc lóc hét với với bọn họ, "Hoàng hậu nương nương ở bên trong!"

Ai nấy nghe xong đều kinh hãi. Đám người cứu hỏa vội vàng phun nước chữa cháy, chỉ là thế lửa quá lớn, trong thời gian ngắn khó lòng dập tắt hoàn toàn. Dần dà, ngói lưu ly trên nóc nhà rơi vỡ liên tiếp, buồng sưởi có xu hướng muốn đổ sập.

"Nương nương!" Minh Ngọc hết cách đành cắn răng một cái, giật xuống áo bào bằng vải bông từ trên người một tên thái giám, dùng nước làm ướt, sau đó phủ lên người mình, sắp sửa nhảy vào biển lửa.

https://thuviensach.vn

Người bên cạnh thấy vậy vội cản lại, Minh Ngọc giãy giụa nói: "Thả ta ra, ta muốn cứu nương nương... Nương nương! Nhìn kìa, là nương nương!"

Mọi người thuận theo ánh mắt Minh Ngọc nhìn lại, thấy một thân ảnh thất tha thất thểu từ buồng sưởi lao ra. Không kịp vui mừng, Minh Ngọc đã lo lắng hô: "Mau truyền thái y. Mau, mau!"

Hoàng hậu bị thương toàn thân, vết thương trên người khiến người khác sợ hãi, trên áo trên tóc còn tàn lửa đang cháy. Đám thái giám cung nữ vội vàng xông lại, cởi xuống xiêm y của mình để dập tắt đốm lửa trên người chủ tử.

Thấy bộ dáng Hoàng hậu thê thảm như thế, nước mắt Minh Ngọc thoáng cái trào như nước lũ, nhào về phía trước hỏi: "Nương nương, người không sao chứ... Thất a ca vẫn ổn chứ?"

Dứt lời, Minh Ngọc cúi đầu nhìn về phía bọc khăn đang được Hoàng hậu ôm thật chặt, ánh mắt bỗng nhiên trì trệ.

"Nó vẫn ổn." Giọng nói Hoàng hậu khàn khàn, ánh mắt đờ đẫn, "Nó vẫn ổn, nó vẫn ổn..."

Bọc khăn bị cháy xém biến thành màu đen, bên trong im ắng như tờ, không có tiếng khóc, cũng không có... nửa tiếng hít thở.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Tang【 Thượng 】

Chỉ sau một đêm, toàn bộ buồng sưởi Điêu Lan Ngọc Thế liền hóa thành tro tàn. Một làn khói đen từ đống hoang tàn đổ nát ấy bay lên, rất nhanh bị tạt nước dập tắt.

Hôm qua Trường Xuân cung còn giăng đèn kết hoa, hôm nay ngập tràn cảnh thê lương.

"Tránh ra!" Hoàng hậu gắt gao ôm bọc khăn trong ngực, điên cuồng cầm gối đầu, chăn mền lộn xộn ném vào đám người thái y và cung nữ, "Không cho phép tới đây. Thất a ca vẫn ổn. Nó vẫn ổn!"

Hoằng Lịch đang định đi qua thì bị Trương Viện Phán ngăn lại: "Hoàng thượng, Hoàng hậu thương tâm quá độ nên thần trí không ổn định, không được tới gần!"

Đẩy Trương Viện Phán sang một bên, Hoằng Lịch bước nhanh đến trước mặt Hoàng hậu, nói: "Hoàng hậu, Vĩnh Tông đã không còn. Trước tiên nàng hãy buông con ra, để thái y xem vết thương trên người nàng, được không?"

Hoàng hậu giống như thú mẹ hoảng sợ ôm chặt lấy bọc khăn núp trong góc tường, hướng ánh mắt cảnh giác dõi theo hắn. Vết bỏng trên người Hoàng hậu sau một đêm trông càng thê thảm dữ tợn, máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương.

Tiếp tục như vậy không phải là cách hay. Hoằng Lịch cắn răng một cái, bỗng nhiên tiến lên vài bước, dùng sức ôm lấy Hoàng hậu, sau đó lạnh

https://thuviensach.vn

lùng nói: "Bế a ca đi!"

"Không!" Bọc khăn trong lòng bị mấy cung nhân cướp đi, hai tay hai chân lại bị Hoằng Lịch kiềm hãm, Hoàng hậu không thể động đậy, chỉ có thể gào thét tê tâm liệt phế, "Trả Vĩnh Tông lại cho ta, trả lại cho ta!"

Hoằng Lịch ra hiệu cho đám cung nhân ôm bọc khăn ra khỏi Trường Xuân cung. Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, đáy mắt Hoàng hậu dâng lên nỗi tuyệt vọng, chợt quay đầu nhìn về phía Hoằng Lịch quát lên: "Là người, là người cướp đi Vĩnh Tông! Tại sao người muốn đoạt con của thần thiếp?"

Hoằng Lịch đau lòng khôn nguôi, nhưng vẫn phải an ủi nàng: "Bởi vì con đã chết. Hoàng hậu, Vĩnh Tông đã chết rồi! Nàng tỉnh táo lại đi, đừng trở nên thất thố như vậy, càng đừng quên bản thân nàng là ai!"

Hoàng hậu nhìn lại hắn, thốt ra từng chữ: "Thần thiếp là ai? Hoàng thượng, người nói xem thiếp là ai?"

Hoằng Lịch nghiêm túc: "Nàng là thê tử của trẫm, là Hoàng hậu Đại Thanh mẫu nghi thiên hạ!"

"Đúng vậy, thiếp là Hoàng hậu Đại Thanh! Từ ngày được sắc phong, thiếp luôn phụng dưỡng Thái hậu, kính trọng Hoàng thượng, đối xử tử tế với phi tần, hành sự cẩn thận. Thiếp sợ bản thân đi sai một bước, bị người đời chỉ trích; sợ chưa đủ hiền đức, bị Hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ! Không ghen, không oán, không hận, thiếp thay Hoàng thượng bảo vệ phi tần, thậm chí xem con của các nàng như con ruột của mình. Nhưng thiếp nhận lại được gì? Đêm trừ tịch mang ý nghĩa cả nhà đoàn viên, nhưng trời cao lại muốn ngày này thiếp mất đi Vĩnh Tông! Thiếp dùng tính mạng của mình để đổi lấy Vĩnh Tông, là người thiếp trân quý nhất trên đời!" Hoàng hậu nở một nụ cười, bàn tay đầy rẫy vết thương nắm chặt cánh tay Hoằng Lịch, thê lương chất vấn, "Hoàng thượng, người nói cho thiếp biết đi, Phú

https://thuviensach.vn

Sát Dung Âm chưa từng làm chuyện xấu, tại sao lại rơi vào kết cục như vậy? Tại sao trời cao lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao? Tại sao?"

Hoằng Lịch cầm ngược lại tay Hoàng hậu lạnh như băng, đáy mắt mơ hồ lấp lánh giọt lệ, thanh âm khàn khàn nói: "Hoàng hậu, nàng mệt rồi."

"Không, thiếp không mệt." Hoàng hậu bỗng nhiên đẩy tay của hắn ra, "Thiếp phải đi tìm Vĩnh Tông. Thiếp phải đi tìm con."

Hoằng Lịch duỗi tay ngăn cản lần nữa, đã thấy ánh mắt Hoàng hậu khắc nghiệt, cầm lấy cánh tay Hoằng Lịch hung hăng cắn mạnh, hàm răng ngập sâu vào da thịt Hoằng Lịch, máu tanh lập tức tràn ra khoang miệng.

Xưa này Hoàng hậu ôn nhu hiền lành, mọi người chưa từng chứng kiến Hoàng hậu có dáng vẻ điên cuồng như thế nên lập tức sợ ngây người, chỉ riêng Hoằng Lịch sau vài giây nhíu mày ngắn ngủi thì hét lớn một tiếng: "Hoàng hậu mệt mỏi cần nghỉ ngơi. Các ngươi đứng đực ra đó làm gì? Còn không mau qua đây hầu hạ Hoàng hậu ngủ nghỉ?"

Bấy giờ mọi người mới hồi phục tinh thần, ba chân bốn cẳng chạy tới đây hỗ trợ, nhưng Hoàng hậu lại giãy giụa điên cuồng. Mỗi lần bọn họ lôi kéo Hoàng hậu, nếu không phải mặt bị cào cấu thì cũng là bị cắn gây thương tích; đồng thời đối phương là Hoàng hậu, họ cũng không dám quá mức mạo phạm, thế là mang tâm lý "ném chuột sợ vỡ bình" (*), cuối cùng không một ai dám lại gần Hoàng hậu.

(*) ý nói muốn trừ cái hại nhỏ nhưng lại sợ gây thành những cái hại lớn

"Thiếp không muốn làm Hoàng hậu nữa." Hoàng hậu lảo đảo đứng lên, cả người đều dính đầy máu -- máu của mình lẫn máu của người khác, lẩm bẩm trong miệng, "Thiếp muốn làm Phú Sát Dung Âm, thiếp muốn làm mẫu thân của Vĩnh Tông. Thiếp không muốn gì nữa, không muốn gì nữa hết! Trả Vĩnh Tông lại cho thiếp, trả con lại cho thiếp!"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch nắm cánh tay bị thương, thống khổ nhắm hai mắt lại, cắn răng nói: "Đem dây thừng đến!"

Minh Ngọc khiếp sợ nhìn hắn: "Hoàng thượng?"

"Bảo các ngươi đem dây thừng đến!" Hoằng Lịch nghiêm nghị.

"Vâng, vâng!" Bọn thái giám vừa lăn vừa bò chạy đi, rất nhanh đã mang trở lại một sợi dây thừng. Hoằng Lịch hít sâu vài cái, giữa lúc mọi người đang thốt lên kinh ngạc thì hắn đã nhào lên phía trước, dùng dây thừng trong tay trói Hoàng hậu lại.

Bị dây thừng quấn nhiều vòng trên người, Hoàng hậu điên cuồng la hét giãy giụa: "Hoằng Lịch, người thả thiếp ra! Người thả thiếp ra!"

Hoằng Lịch cũng không muốn trói nàng như trói trâu buộc ngựa, nhưng càng không muốn nhìn nàng hại người hại mình. Kiềm chế ngăn dòng nước mắt đang chực chờ lăn xuống, hắn khàn giọng nói: "Phú Sát Dung Âm, nàng là Hoàng hậu của trẫm, là thê tử kết tóc của Ái Tân Giác La Hoằng Lịch. Nàng không có quyền ngang ngược tùy hứng, càng không có khả năng rút lui giữa chừng! Trẫm mặc kệ nàng bị bệnh hay là nổi điên, nhưng phải luôn nhớ kỹ trách nhiệm trên vai nàng!"

Hoàng hậu luôn là người giỏi nhẫn nại. Nếu như ngày thường, chỉ cần hai chữ "trách nhiệm" đè lên vai, chuyện gì nàng cũng có thể nhịn xuống. Nhưng chung quy nàng vẫn là con người, không tài nào chịu đựng nổi đêm hôm đó...

"Vĩnh Tông!" Hoàng hậu bỗng nhiên bật khóc thật to, từ lồng ngực đến cổ họng phát ra tiếng khóc bi thương nhất đời, "Vĩnh Tông!"

Tiếng khóc vang vọng trong Trường Xuân cung, thật lâu cũng không ai đáp lại.

https://thuviensach.vn

Hài tử sẽ giữa lúc pháo nổ mà nâng đôi tay bé nhỏ che tai mình; hài tử sẽ giữa lúc mẫu thân gọi tên mình mà đáp lại ê ê a a, tất cả đã không còn nữa rồi.

Từ trong tẩm điện đi ra, Hoằng Lịch nâng tay lau nước mắt: "Minh Ngọc."

"Có nô tỳ." Ánh mắt Minh Ngọc cũng đỏ bừng.

"Từ giờ trở đi, ngươi phải luôn canh chừng Hoàng hậu, nghe rõ chưa?" Hoằng Lịch dặn dò.

"Vâng." Minh Ngọc trả lời.

Hoằng Lịch gật gật đầu, lại quay đầu nhìn tẩm điện một cái, sau đó mới thở dài bước đi. Rời đi chưa được hai bước, bỗng nhiên dưới chân lảo đảo suýt ngã nhào, Lý Ngọc liền vội vươn tay tới đỡ, nhưng Hoằng Lịch lại gạt tay đối phương, chậm rãi đứng thẳng lưng, trầm giọng nói: "Truyền chỉ, trẫm muốn đích thân lo việc tang lễ cho Thất a ca."

Lý Ngọc khiếp sợ nhìn Hoằng Lịch: "Hoàng thượng, như thế không hợp quy củ!"

Vệt nước mắt trên mặt Hoằng Lịch chưa khô. Hắn lạnh lùng nói: "Lời nói của trẫm chính là quy củ!"

Lý Ngọc do dự nói: "Vậy chỗ Thái hậu, có cần nô tài phái người đi bẩm báo..."

Hoằng Lịch phất phất tay: "Thái hậu cực kỳ yêu thích Vĩnh Tông. Chuyện này, chỉ có thể tự trẫm nói cho người biết!"

Lý Ngọc: "Vâng."

https://thuviensach.vn

"Đi thôi." Hoằng Lịch lại thở dài, trong nháy mắt như già đi rất nhiều, "Trẫm muốn nhìn Thất a ca lần nữa."

Nhưng vào lúc này, một tên thái giám nhanh chóng chạy tới bẩm báo: "Hoàng thượng, cấp báo tám trăm dặm. Tổng đốc Trương Quảng Tứ ở Xuyên Thiểm bẩm tấu quân tình khẩn cấp, Sa La Bôn của Đại Kim Xuyên Thổ Ti cùng Công Minh Chính Thổ Ti mưu đồ chiếm đoạt nhiều vùng biên giới!"

Trôi qua một lúc lâu, Hoằng Lịch cũng không mở miệng nói chuyện.

Lý Ngọc thấp giọng trách cứ: "Ngươi không có mắt à? Thất a ca mới qua đời, Hoàng thượng làm gì còn tâm trạng nữa. Mau cút xuống dưới!"

Hoằng Lịch lạnh lùng cắt ngang hắn: "Triệu Hòa Thân Vương thu xếp tang sự cho Vĩnh Tông. Triệu quân cơ đại thần tới Dưỡng Tâm điện nghị sự!"

Lý Ngọc khẽ giật mình, đột nhiên hiểu ra: "Vâng!"

Hoằng Lịch nhìn thoáng qua Trường Xuân cung lần cuối, áy náy trong mắt khẽ lóe lên, không chút do dự xoay người rời đi.

Ngoài dặm chỉ vẹn vẹn một cánh cửa ngăn cách. Mọi động tĩnh bên ngoài, kỳ thật không thể gạt được người bên trong.

Hoàng hậu bị trói bằng dây thừng nằm trên giường không nhúc nhích, ánh mắt thẳng tắp nhìn trần nhà chằm chằm, cứ duy trì tư thế ấy cả buổi, nếu không phải còn hô hấp thì thật giống người chết.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Tang【 Hạ 】

Phú Sát phủ.

Bụng Nhĩ Tình càng lớn nên càng khó di chuyển, phần lớn thời gian đều giống như hôm nay ngồi dựa vào ghế, tùy ý để thị nữ bên cạnh bóp vai giúp mình, đút cho mình ăn, cùng với nói chút chuyện thú vị chọc mình vui vẻ.

"Phó Hằng đi đâu rồi?" Nhĩ Tình ăn một viên táo đỏ, hỏi.

Đỗ Quyên vội trả lời: "Hôm nay nhận được quân tình khẩn cấp, Thiếu gia phụng chỉ vào cung rồi. Giờ này chắc đang ở Dưỡng Tâm điện."

Nhĩ Tình cười nói: "Hoàng hậu vừa mới mất Thất a ca. Hoàng thượng là sinh phụ (cha ruột), Phó Hằng là thân cữu cữu (cậu ruột), nhưng cả hai người đều không ở cạnh Hoàng hậu. Lòng dạ nam nhân thật đúng là nhẫn tâm!"

Đỗ Quyên gục đầu xuống, không biết cũng không dám tiếp lời cô ta.

Tin tức Hoàng hậu gặp chuyện không may truyền đến Phú Sát gia ngay trong đêm, Lão phu nhân lập tức hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại vẫn luôn khóc liên tục, vốn đôi mắt chỉ thấy mọi thứ lờ mờ không rõ thì nay vì khóc nhiều nên đã mù hoàn toàn. Lão gia với bà là đôi phu thê có tình cảm sâu sắc, thấy lão thê của mình như thế, trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì, chỉ trong một đêm mà tóc đã bạc đi rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Phó Hằng thì càng khỏi phải nói. Hôm nay hắn mang bộ mặt cau có đi ra ngoài, người nào hiểu tính tình hắn thì biết rõ, lần này hắn tiến cung hơn phân nửa muốn đòi lại công bằng cho tỷ tỷ nhà mình.

Từ trên xuống dưới, cũng chỉ có Nhĩ Tình trưng dáng vẻ thờ ơ, không để tâm chuyện buồn của Hoàng hậu, ngược lại còn nhàn hạ thoải mái ngắm hoa, vui vẻ thưởng thức táo.

Lại bỏ một viên táo vào miệng nhấm nuốt một lát. Đỗ Quyên đưa tay tới, Nhĩ Tình phun hạt táo ra tay thị nữ ấy, sau đó lấy khăn lau miệng, nói: "Ta là đệ tức (em dâu) của Hoàng hậu, theo lý nên thay ngạch nương vào cung thăm hỏi Hoàng hậu nương nương. Ngươi thấy thế nào?"

Đỗ Quyên ngẩn người: "Nhưng Thiếu gia không cho phép phu nhân ra ngoài..."

"Trước khi nói thì ngươi nên nghĩ kỹ một chút." Nhĩ Tình nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, chậm rãi nói, "Phó Hằng là chủ tử hiện giờ của ngươi, còn đây là chủ tử tương lai của ngươi..."

Đỗ Quyên nhìn xuống bụng cô ta, ánh mắt phức tạp.

"Đi thôi." Nhĩ Tình duỗi tay về phía trước, ý bảo thị nữ đỡ cô ta đứng lên, "Đưa ta tiến cung."

Vị khách hiếm thấy này xuất hiện bất ngờ khiến Minh Ngọc lắp bắp kinh hãi.

"Sao cô đến đây?" Minh Ngọc hỏi, thanh sắc có chút khàn khàn, vành mắt hơi phiếm hồng chứng tỏ đã khóc một đêm.

"Ta tới thăm Hoàng hậu nương nương." Nhĩ Tình trả lời.

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc do dự liếc vào bên trong tẩm điện. Bên trong hoàn toàn tối om, tất cả cửa sổ đều được đóng kín lại, bức màn dày thả rũ xuống, lặng im giống như một gian mộ thất cực lớn: "Hiện tại nương nương không muốn gặp ai cả."

Nhĩ Tình thở dài: "Ta biết, nhưng càng ở một mình thì càng dễ nghĩ ngợi lung tung. Cứ để một mình ta vào nói chuyện với nương nương chút đi."

Bắt gặp Minh Ngọc còn có chút phân vân, Nhĩ Tình thân thiết lôi kéo tay đối phương như thuở trước: "Trước giờ ta là người hiểu tâm ý nương nương nhất, lại là nhi tức (con dâu) của Phú Sát gia, chăm sóc khuyên giải nương nương là trách nhiệm phải làm. Minh Ngọc, cô để ta vào đi, cho dù không khuyên được nương nương thì cũng có thể an ủi xoa dịu người."

Nếu tự Minh Ngọc khuyên được Hoàng hậu thì đã không cần cô ta giúp. Có điều miệng nàng vụng về, còn Ngụy Anh Lạc khéo ăn khéo nói lại vừa lúc không ở bên cạnh. Cuối cùng Minh Ngọc chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào người xưa Trường Xuân cung này, thở dài: "Được rồi, vậy cô vào xem thử đi."

Nhĩ Tình khẽ cười mỉm đi vào tẩm điện.

Nhìn cánh cửa lớn trước mắt đã khép lại, Minh Ngọc lẩm bẩm hỏi: "Anh Lạc, khi nào cô mới trở lại đây..."

"Minh Ngọc tỷ tỷ!" Giọng nói Trân Châu từ bên cạnh truyền đến, "Thái y mời tỷ qua đó một chuyến..."

"Ai, đến đây đến đây!"

Từ khi Hoàng hậu ngã bệnh, Trường Xuân cung liền mất đi tâm phúc, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều đặt trên vai Minh Ngọc.

https://thuviensach.vn

Xử lý cả buổi, Minh Ngọc cảm thấy lực bất tòng tâm, trong lòng càng nhớ đến Ngụy Anh Lạc: "Mấy chuyện lộn xộn này nên đưa cô ấy làm. Cô ấy có thể thu xếp gọn gàng đâu vào đấy, còn mình càng làm càng hỏng bét..."

Đợi đến lúc giải quyết xong thì Minh Ngọc đã mệt rã rời, đột nhiên nhớ tới Nhĩ Tình vẫn còn trong tẩm điện lại vội vàng quay về. Vừa hay cửa điện đồng thời mở toang, Nhĩ Tình bước ra ngoài, trên mặt còn vương nét cười nhàn nhạt, tựa như gặp chuyện vui vẻ gì đó.

"Sao rồi?" Minh Ngọc mang theo kỳ vọng hỏi, "Tâm trạng nương nương khá hơn chưa?"

Nhĩ Tình cười: "Có ta phụng bồi trò chuyện, đương nhiên khá hơn nhiều rồi."

Minh Ngọc thở phào nhẹ nhõm, lỡ miệng thốt ra nỗi lo lắng lớn nhất trong lòng: "Ta chỉ sợ nương nương nghĩ không thông..."

Minh Ngọc tự biết mình lỡ lời nên vội vàng ngậm miệng. Nhĩ Tình đứng đối diện cũng cho cô ấy mặt mũi, cố vờ như không nghe thấy lời cô ấy nói, cười cười: "Cô yên tâm, nương nương khoan dung độ lượng, sớm muộn sẽ thông suốt thôi. Thời gian không còn sớm, ta phải xuất cung ngay trước khi cổng đóng. Cô phải chăm sóc Hoàng hậu cho tốt đấy."

Minh Ngọc đi theo tiễn Nhĩ Tình, lại lưỡng lự đứng chờ ở cổng một lát. Đến khi trời chiều ngã về tây, cánh cửa đỏ thẫm nặng nề khóa lại, Minh Ngọc mới thở dài, biết rằng tối nay Ngụy Anh Lạc không về được, mang nét mặt mất mát trở về Trường Xuân cung.

Cung nhân thắp lên ngọn nến.

Có lẽ vì trong lòng thê lương, nên khi nhìn ánh nến lại cảm thấy đó là giọt nước mắt sáng rực.

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc si ngốc nhìn chằm chằm ánh nến trên bàn, thình lình phía sau truyền đến một tiếng gọi: "Minh Ngọc."

Nhất thời Minh Ngọc hồi phục tinh thần, xoay người chạy gấp tới mép giường: "Nương nương!"

Chẳng biết Hoàng hậu đã tỉnh từ lúc nào. Nàng chậm rãi quay đầu, trong mắt tràn đầy trấn tĩnh, chỉ vì thương thế nghiêm trọng nên thoạt nhìn có chút tiều tụy, nhưng thần thái và giọng nói đã khôi phục lại sự ôn nhu của ngày thường: "Bản cung đói bụng, muốn ăn chút gì đó."

"Được, được." Minh Ngọc rưng rưng cười nói, "Nô tỳ lập tức căn dặn trù phòng chuẩn bị ngay."

Hoàng hậu: "Trước tiên ngươi hãy tháo dây thừng đã."

"Cái này..." Khuôn mặt Minh Ngọc hiện lên một tia do dự.

"Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi còn muốn trói bản cung hay sao?" Hoàng hậu cười nói dịu dàng với Minh Ngọc, "Bản cung không sao nữa rồi."

Minh Ngọc cẩn thận dò xét Hoàng hậu một lát, thấy thần sắc nương nương như cũ, không còn thái độ điên cuồng nữa, thế là dằn xuống bán tín bán nghi trong lòng, cởi trói cho nương nương.

Sau khi cởi trói, Hoàng hậu cũng không làm loạn mà chỉ vuốt ve dấu dây thừng hằn trên cổ tay, nhẹ nhàng nói: "Bản cung muốn ăn bánh mật gạo nếp do ngươi làm."

"Được, được." Minh Ngọc gật đầu xong lại do dự, "Giờ mà làm thì cũng phải đợi rất lâu mới hoàn thành. Cả ngày nay người chưa uống giọt nước nào rồi, hay là trước hết để trù phòng chuẩn bị cháo ý dĩ cho người được không?"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu lắc đầu, lộ ra chút bướng bỉnh: "Không, bản cung chỉ muốn ăn bánh mật gạo nếp do ngươi làm."

"Được rồi." Minh Ngọc thực không đành lòng cự tuyệt Hoàng hậu, đành phải nói, "Nô tỳ đi làm ngay đây, nương nương cứ nghỉ ngơi thật tốt. Nô tỳ làm xong sẽ lập tức sai người dâng lên."

Nhìn bóng lưng Minh Ngọc vội vàng rời đi, Hoàng hậu bỗng nhiên gọi lại: "Đúng rồi... Anh Lạc về chưa?"

"Vẫn chưa." Minh Ngọc lắc đầu, thâm tâm cũng vô cùng tiếc nuối. Nếu có Anh Lạc bên cạnh, chắc hẳn Hoàng hậu nương nương sẽ thấy khá hơn nhiều.

Hoàng hậu thất vọng nói: "Bản cung biết rồi. Ngươi đi đi."

Hoàng hậu thật sự không muốn ăn bánh mật gạo nếp, cố ý chọn món ăn tốn nhiều thời gian để làm này để có thể tách khỏi Minh Ngọc.

Sau khi Minh Ngọc rời đi không lâu, Hoàng hậu chậm rãi leo xuống giường, bước từng bước một ra khỏi tẩm điện.

Gió lạnh thổi qua cành trống không, chẳng biết hoa nhài đã tàn lụi từ lúc nào, chỉ còn cành khô trơ trọi giữa làn gió chập chờn, không sao tả hết sự tiêu điều thê lương.

Hoàng hậu lướt qua cành khô ấy, phóng tầm mắt nhìn vọng lâu cách đó không xa, gương mặt cũng hiện lên sự tiêu điều thê lương, khẽ khàng cười nói: "Cả cuộc đời này, ta phạm phải vô số sai lầm."

Tháo trâm cài tóc trên đầu không chút để ý ném xuống mặt đất, Hoàng hậu cười nói: "Ta trời sinh không thích ràng buộc, nhưng lại được gả vào hoàng thất, trở thành Hoàng hậu Đại Thanh."

https://thuviensach.vn

Một khuyên tai ngọc lấp lánh vứt trên mặt đất bị đế giày của nàng vô tình giẫm nát. Nàng giơ tay tháo xuống một bên khuyên tai ngọc khác, cười nói: "Nếu ta có thể an phận trở thành kiểu mẫu của lục cung thì không sao, nhưng ta lại tham luyến tình yêu nam nữ, hy vọng có được tình yêu của Hoàng thượng..."

Trâm cài tóc, khuyên tai ngọc, từng cái từng cái từ trên người nàng rơi xuống, tựa như sự cố chấp của nàng trong quá khứ, cố chấp trách nhiệm, cố chấp tình yêu.

Bất tri bất giác, trên người Hoàng hậu không còn gì ngoài một bộ xiêm y trắng thuần. Không còn vật nào nữa, nàng đứng trên vọng lâu thật cao, vạt áo tung bay theo chiều gió.

"Mắc thêm lỗi lầm nữa, cái sai lớn nhất của ta chính là sinh hạ Vĩnh Liễn, Vĩnh Tông." Nàng đau khổ nhắm mắt lại, "Hai con không nên đầu thai vào ta đây. Thân là mẫu thân nhưng ta không cách nào bảo vệ được các con, hết thảy đều là lỗi của ta..."

Từ trên trời giáng xuống từng hạt mưa rơi tí tách kèm theo bông tuyết nhỏ. Hoàng hậu chậm rãi ngước mắt nhìn lên bầu trời, vươn tay đón nhận làn mưa tuyết. Bông tuyết hòa tan trong lòng bàn tay, thâm tâm nàng chua xót vô cùng, hình như ông trời đang trừng phạt nàng. Hôm buồng sưởi bốc cháy không thấy trời mưa, mà giờ đây lại đột nhiên bắt đầu mưa.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi." Nàng nói liên tục ba tiếng xin lỗi, lần lượt đối với gia tộc của mình, đối với Hoàng thượng, đối với hai hài tử chết non, cuối cùng rưng rưng cười nói, "Thực xin lỗi, Anh Lạc, ta đã đáp ứng đợi ngươi hồi cung, đáng tiếc, ta đợi không được rồi... Nhưng mà, ngươi phải mừng cho ta. Từ nay về sau, ta không còn làm Hoàng hậu nữa, chỉ làm Phú Sát Dung Âm, ta -- chỉ làm Phú Sát Dung Âm!"

https://thuviensach.vn

Nàng bỗng nhiên giang hai tay giống chim bay màu trắng, từ vọng lâu Tử Cấm Thành nhảy xuống.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ban chết

Keng, keng, keng --

Ngụy Anh Lạc chợt dừng bước nhìn về phía tiếng chuông vang lên, chẳng biết tại sao trong lòng cảm thấy bất an không ngớt.

Trong tay nàng đang cầm một chiếc hộp, bên trong là quà đặc sản dân gian mang từ quê nhà lên, còn có vài món đồ chơi dành cho trẻ em lúc đi trên đường mua được, cũng không phải món đồ hiếm có gì, chỉ đơn thuần muốn bày tỏ tâm ý.

Mọi thứ đều do Ngụy Thanh Thái chuẩn bị. Hắn cảm thấy phận nô tài, ngoại trừ làm việc đắc lực ra thì thỉnh thoảng phải dâng tặng lễ vật cho bề trên, cảm giác như vậy thì mối liên hệ mới thông suốt được.

Ngụy Anh Lạc vẫn lãnh đạm với hắn như cũ. Nàng không thể quên được chuyện còn bé, không thể quên được đau khổ mà bản thân và tỷ tỷ đã chịu đựng vì hắn, đặc biệt là không thể quên được sự tha thứ dễ dãi của hắn dành cho hung phạm.

Nàng nể mặt Hoàng hậu mới đồng ý về nhà một chuyến. Vốn định hồi cung ngay đêm đó, ai ngờ Ngụy Thanh Thái lại hạ thấp bản thân, hét một câu với bóng lưng nàng đang rời đi: "Ngụy Anh Lạc, con có thể hận cha, cả đời không tha thứ cho cha, nhưng bây giờ là đêm trừ tịch, ở lại ăn bữa cơm tất niên này với cha không được sao?"

Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn hắn phức tạp.

https://thuviensach.vn

Tóc hắn đã lấm tấm sợi bạc, nếp nhăn trên mặt cũng ngày càng lộ rõ. Rõ ràng thăng quan tiến chức, nhưng từ người hắn lại tìm không ra chút sắc mặt vui mừng nào, chỉ còn đọng lại cảm giác của một ông lão cô độc có khát vọng đoàn tụ với người nhà.

Cuối cùng Ngụy Anh Lạc thở dài, quay trở lại bàn hỏi: "Tối nay ăn gì?"

Lúc ăn cơm xong thì cũng đã quá giờ hồi cung, Ngụy Anh Lạc đành phải ngủ lại nhà, đợi đến sáng hôm sau mới miễn cưỡng tiếp nhận lễ vật mà Ngụy Thanh Thái cứng rắn nhét vào tay, chờ bên ngoài cổng thành.

Chỉ là chờ một chút lại không ngờ sẽ chờ tiếng chuông vang.

"Đây là chuông tang." Viên thị vệ phụ trách mở cổng kinh ngạc hỏi, "Trong cung xảy ra chuyện gì? Vị quý nhân nào mất thế?"

Một thị vệ từ trong nội cung lao ra, sắc mặt sợ hãi hô to: "Hoàng hậu băng thệ (*) rồi! Hoàng hậu băng thệ rồi!"

(*) Thái hậu, Hoàng đế và Hoàng hậu khi tạ thế sẽ gọi là "băng thệ"; còn phi tần, Hoàng tử, Công chúa khi tạ thế sẽ gọi là "hoăng thệ"

Ngụy Anh Lạc sững sờ chốc lát, quà năm mới từ trên tay rơi xuống đất, bỗng nhiên đẩy hai người họ, nhanh chóng chạy đến Trường Xuân cung.

Xa xa nghe thấy tiếng khóc nức nở. Lúc tiến vào nội điện, đập vào mắt là từng sợi vải trắng giăng đầy cung điện. Toàn bộ hạ nhân trong cung đều đã đổi sang mặc áo trắng, ngay cả lụa hoa đô quấn trâm trên đầu cũng được chuyển thành sắc trắng. Ngay khi tìm thấy Minh Ngọc giữa đám đông, Ngụy Anh Lạc đã một phát nắm được bả vai đối phương, hỏi gấp: "Đã xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc khóc nhiều đến mức thở không ra hơi, cả buổi vẫn chưa thốt nổi một câu nên lời. Ngụy Anh Lạc không chờ được nữa liền dứt khoát buông tay ra, vội vàng xông vào tẩm cung. Phía sau, rốt cuộc Minh Ngọc cũng tìm lại được thanh âm chính mình, khàn giọng khóc ròng nói: "Đừng nhìn, nương nương bây giờ -- "

Cửa điện 'két' một tiếng mở ra, Ngụy Anh Lạc ngơ ngẩn nhìn Hoàng hậu trên giường.

Một tấm chăn bằng gấm phủ trên người nàng từ đầu đến chân.

Tí tách, tí tách, từng giọt máu tươi xuôi theo góc chăn nhỏ xuống đất tụ thành một vũng máu. Ngụy Anh Lạc nhìn qua vũng máu ấy, tay chân lập tức lạnh băng, chậm chạp không dám tiến lên, chậm chạp không có dũng khí vén góc chăn ra...

"Trường Xuân cung đột nhiên có cháy lớn, Thất a ca bất hạnh qua đời. Nương nương đau khổ tột cùng, đứng trên vọng lâu nhảy xuống... Trước khi chết, nương nương hỏi cô tại sao chưa trở về." Ngụy Anh Lạc nghe thấy Minh Ngọc đứng sau lưng mình khóc rống lên, "Anh Lạc, sao cô về trễ một ngày vậy? Tại sao không về trước lúc hoàng hôn? Tại sao? Tại sao muộn thế mới về?"

"Tại sao ta không về sớm một chút..." Ngụy Anh Lạc thì thào tự nói, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, "Tại sao ta không về sớm một chút..."

Nàng hồn bay phách lạc đứng bên mép giường, quên ăn, quên ngủ, quên thời gian đang dần trôi, quên mất bản thân cùng mọi thứ xung quanh, phảng phất như hóa thành con búp bê quấn giấy dùng trong tuẫn táng đang trông coi chủ nhân quan tài, ngày ngày tháng tháng tới khi trang giấy ố vàng, thân thể mục nát.

Mãi đến lúc giọng nói Hoằng Lịch vang lên bên tai nàng, âm điệu cực kỳ bình tĩnh: "Lập tức thay y phục, trang điểm cho Hoàng hậu. Trẫm muốn

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu khi đi cũng phải giữ thể diện tôn nghiêm."

Hai thị nữ tiến tới cạnh người nàng, một người nâng hộp trang điểm, một người nâng bộ hoa phục, chuẩn bị chải chuốt thay đồ cho Hoàng hậu đã mất, ai ngờ Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên vung tay lên, hất đổ hộp trang điểm bên cạnh.

Cái hộp rơi xuống đất, trâm cài ngọc thạch bên trong leng keng leng keng văng ra khắp nơi.

Mọi người cả kinh hít một hơi khí lạnh, nhưng Ngụy Anh Lạc lại cực bình tĩnh nói: "Hoàng thượng, nô tỳ sẽ lau sạch máu đen trên người nương nương. Nhưng nương nương đã lựa chọn vứt bỏ châu báu trang sức, vì vậy nên bỏ qua những thứ rườm rà này đi!"

Hoằng Lịch lạnh lùng nói: "Nàng ấy là Hoàng hậu, không thể mặc y phục trắng đó mà đi được!"

Minh Ngọc vội kéo kéo Ngụy Anh Lạc. Ngụy Anh Lạc hất cánh tay Minh Ngọc, nhìn chằm chằm vào Hoằng Lịch nói: "Hoàng thượng, nếu nương nương thật sự để ý những vật ngoài thân thì đã không đứng ở nơi cao nhảy xuống rồi. Xin Hoàng thượng khai ân, cho phép nương nương ra đi không vướng bận gì!"

Hoằng Lịch: "Minh Ngọc, trang điểm cho Hoàng hậu!"

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng thượng!"

Hoằng Lịch nhìn chằm chằm tấm chăn bằng gấm phủ lên người Hoàng hậu, giống như nói với Ngụy Anh Lạc, càng giống như đang nói với Hoàng hậu: "Nàng ấy mãi mãi là Hoàng hậu của trẫm. Không được vô ưu vô lo, càng không thể tự do tự tại, đấy là số mệnh của nàng ấy!"

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc sợ Ngụy Anh Lạc chọc giận Hoằng Lịch lần nữa, vội vàng quỳ xuống thu nhặt châu trâm cài tóc đang rơi lả tả trên đất xếp gọn vào hộp, sau đó bưng chiếc hộp trở lại bên cạnh Hoàng hậu, đang muốn vén tấm chăn để trang điểm cho nương nương, lại bị Ngụy Anh Lạc đè tay ngăn cản.

"Hoàng thượng nói lời hời hợt như thế là đang trách tội nương nương tự sát, phạm phải tội lớn sao?" Ngụy Anh Lạc nhìn Hoằng Lịch chăm chú.

Hoằng Lịch dần có chút nổi nóng, cũng không biết là trách Hoàng hậu hay trách chính bản thân: "Thân là Hoàng hậu lại yếu đuối như thế, vô dụng như thế, trẫm tuyệt đối không tha thứ!"

"Hoàng thượng!" Ngụy Anh Lạc cũng nổi giận, "Thân thể nương nương lạnh như băng, xương cốt đau nhức khó nhịn, nhưng vẫn liều chết sinh hạ Thất a ca! Ai cũng nói nương nương làm thế vì củng cố vị trí Hoàng hậu. Không phải! Nương nương biết rất rõ, Hoàng thượng muốn có đích tử kế thừa đại thống! Vì Hoàng thượng cần nên nương nương hi sinh, cho dù phải dùng cả tính mạng của mình! Kết quả thế nào? Đêm trừ tịch chịu nỗi đau mất con, như dùi khoan vào xương, đau không thiết sống! Hoàng thượng, mỗi ngày người ngồi ở Dưỡng Tâm điện có nghe thấy tiếng ai oán tuyệt vọng của nương nương không? Nương nương đang đợi người tới cứu!"

Minh Ngọc hấp tấp giật lấy cánh tay nàng: "Anh Lạc, đừng nói nữa!"

Đáng tiếc vì sự ra đi của Hoàng hậu, Ngụy Anh Lạc dần mất đi lý trí, những lời nói trước kia chỉ có thể giấu trong lòng, nay đều thốt hết ra miệng: "Hoàng thượng, nương nương thật lòng yêu người, thật lòng đối đãi với mọi người lục cung. Nhưng tấm lòng của nương nương lại đổi lấy sự thờ ơ của người, đổi lấy âm mưu tính toán của phi tần! Ai cũng chê cười nương nương ngốc. Không! Nương nương không ngốc chút nào. Nương nương thông minh trời sinh, nhưng chỉ không đành lòng! Nương nương

https://thuviensach.vn

không nỡ ra tay hãm hại nữ tử thâm cung, lại càng không nỡ tổn thương tình cảm của Hoàng thượng! Nhưng mà Hoàng thượng, tại sao người không thể thương nương nương một chút, yêu nương nương một chút? Tại sao lại lạnh lùng như vậy? Chẳng lẽ tim người làm từ băng sao?"

Hoằng Lịch tức giận đến xanh mặt, chợt nhắm mắt lại nói: "Lý Ngọc!"

Lý Ngọc: "Có nô tài!"

Hoằng Lịch: "Ngụy Anh Lạc vi phạm lệnh cấm nhiều lần, đại nghịch bất đạo, ban tự vẫn, tuẫn táng cùng Hoàng hậu."

Đôi chân Minh Ngọc mềm nhũn, 'bịch' một tiếng quỳ trên mặt đất, liên tục hướng hắn dập đầu: "Không được, Hoàng thượng không được làm thế. Anh Lạc, cô mau cầu xin Hoàng thượng tha mạng đi. Mau, mau lên!"

Ngụy Anh Lạc không quỳ.

Vì báo thù cho tỷ tỷ, vì để sống sót qua ngày ở một nơi ăn thịt người như Tử Cấm Thành, nàng đã quỳ gối trước bao người. Quỳ nhiều lần như vậy, rốt cuộc bây giờ nàng không cần phải quỳ nữa rồi.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, giống như đạt được ước muốn cười nói: "Nô tỳ nguyện ý đi theo nương nương mãi mãi. Tạ ân điển của Hoàng thượng."

Lý Ngọc vung tay lên, liền có thái giám tiến đến áp giải Ngụy Anh Lạc đi.

"Anh Lạc, Anh Lạc!" Minh Ngọc vừa khóc vừa bò tới chân Hoằng Lịch, hướng hắn dập đầu liên tục, "Hoàng thượng, nương nương thích Anh Lạc nhất, người không thể làm vậy!"

Hoằng Lịch không hề nhìn lại Minh Ngọc, bóng lưng thẳng tắp đứng ở mép giường nhìn Hoàng hậu trên giường, thanh âm bình tĩnh như ao tù

https://thuviensach.vn

nước đọng: "Chính vì cô ta là tỳ nữ mà Hoàng hậu yêu quý nhất, trẫm mới để cô ta đi theo bầu bạn với Hoàng hậu."

Minh Ngọc sửng sốt.

Hai cung nữ lướt qua bên người nàng, trong tay mỗi người đang cầm hộp trang điểm và xiêm y hoa lệ. Minh Ngọc quỳ trên mặt đất run rẩy một hồi, bỗng nhiên nhào tới, một tay lật đổ chiếc hộp.

Mọi người trố mắt nhìn Minh Ngọc. Có một Ngụy Anh Lạc mới nãy tìm đường chết, vậy mà vẫn có người dám tiếp bước theo nàng.

Tiếng động rương hộp rơi xuống đất vang lên. Hoằng Lịch chậm rãi quay mặt lại, lạnh lùng nhìn nàng.

Minh Ngọc bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn lấy hết can đảm, nói rõ từng câu từng chữ với Hoằng Lịch: "Nương nương mới không muốn để Anh Lạc chôn cùng. Hoàng thượng, người không hiểu nương nương gì hết, một chút cũng không!"

"Ngươi --" Hoằng Lịch vô cùng giận dữ, đang định ra lệnh tuẫn táng Minh Ngọc luôn, bỗng nhiên ánh mắt rủ xuống, rơi trên mặt đất.

Một lá thư rơi ra giữa hai người.

Hình như... cùng rơi ra ngoài chung với đống trang sức châu báu từ hộp trang điểm ấy.

Sau khi trầm mặc nửa ngày, Hoằng Lịch khom lưng nhặt lá thư đó từ dưới đất lên, mở ra đọc, sắc mặt lập tức thay đổi.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Trục xuất

Một cái khay được đưa tới trước mặt Ngụy Anh Lạc.

Bên trên có để ba vật, từ trái qua phải, theo thứ tự là dao găm, lụa trắng, Hạc đỉnh hồng (*).

(*) là một loại độc dược có tên khác là Hồng tín thạch (Thạch tín). Đây chính là khoáng vật tự nhiên của Asen (III) Oxit. Độc tố này sau khi đi vào cơ thể sẽ khiến cho protein trong cơ thể biến chất, mất đi hoạt tính, gây tắc nghẽn đường cung cấp dưỡng khí cho các tế bào, khiến người nhiễm độc mau chóng rơi vào trạng thái tử vong (Nguồn: Soha)

"Anh Lạc cô nương." Lão thái giám có mặt mũi hiền lành vừa nâng khay vừa nói, "Nể tình cô luôn một lòng trung thành với Hoàng hậu nên mới có đãi ngộ này. Đổi lại là người khác, một sợi dây thừng siết chết là xong. Cô hãy tự mình chọn đi."

Ngụy Anh Lạc mỉm cười, tỏ ra thoải mái vô cùng.

Nàng không chút do dự cầm lọ thuốc trắng như ngọc kia lên, khóe miệng giương lên nét cười như trút được gánh nặng, giống như một người sức cùng lực kiệt cuối cùng cũng tìm được vị thuốc có thể làm mình yên giấc nghìn thu.

Chậm rãi vặn mở nắp thuốc, Ngụy Anh Lạc nhắm mắt lại, đưa miệng lọ tới bên môi.

https://thuviensach.vn

Hạc đỉnh hồng chưa kịp kề môi nàng, một bàn tay bỗng nhiên từ bên cạnh duỗi ra đánh đổ lọ thuốc.

Ngụy Anh Lạc mở mắt ra, bắt gặp Lý Ngọc đang thở phì phò đứng bên cạnh nàng. Giống như vừa chạy thẳng tới đây nên trán túa đầy mồ hôi, hắn vất vả điều chỉnh lại nhịp thở đều đặn, sau đó mới nói: "Ngụy Anh Lạc, Hoàng thượng miễn tội cho cô, cô không cần phải chết!"

Nhưng Ngụy Anh Lạc không hề cảm kích, còn lạnh lùng hỏi ngược lại: "Tại sao?"

Điệu bộ đó tựa như việc đặc xá không phải là ân điển với nàng, mà rõ ràng là một loại tra tấn.

Giống như sớm đã đoán được bộ dáng này của nàng, Lý Ngọc thở dài, lấy ra lá thư mà Hoằng Lịch dặn hắn mang đến, nói: "Đây là di chỉ của Hoàng hậu để lại."

Ngụy Anh Lạc ngẩn người, nhanh chóng giật lấy phong thư từ tay đối phương, sau đó gấp gáp mở ra xem, chỉ thấy bên trong thư viết.

"Hoàng thượng, Dung Âm ra đi sẽ là vĩnh biệt. Chỉ có tỳ nữ Anh Lạc, trung chính cương liệt, thà chết không phục, không thích hợp ở lại trong cung. Xin Hoàng thượng cho phép cô ấy xuất cung, trả tự do cho cô ấy. Mong người bảo trọng. Phú Sát Dung Âm cẩn bái."

"Nương nương..." Ngụy Anh Lạc cảm thấy cay mắt, một dòng lệ nóng hổi vừa rơi xuống đã được nàng nhanh tay hứng lấy, không để rơi trên giấy, tránh nhiễm ướt vật cuối cùng nương nương để lại cho nàng.

"Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha." Lý Ngọc ở bên cạnh nói, "Anh Lạc cô nương, Hoàng thượng dặn cô lập tức khởi hành tới Trường Xuân tiên quán ở Viên Minh Viên canh giữ tượng thờ Hoàng hậu nương nương, cả đời không được quay về Tử Cấm Thành!"

https://thuviensach.vn

Viên Minh Viên.

Ngụy Anh Lạc mặc y phục trắng toát, cầm trong tay cây chổi, giống như cung nữ mới tiến cung quét dọn. Nhìn non sông tươi đẹp cùng đình đài lầu cao trước mắt, đối với cung nữ và phi tử khác như bị đày vào lãnh cung, nhưng đối với Ngụy Anh Lạc lại trở thành một nơi ẩn chốn đào nguyên.

Khỏi phải lâm vào cảnh 'ngươi lừa ta gạt' ở chốn hậu cung nữa. Khỏi phải đề cao cảnh giác từng phút từng giây, phòng bị người xung quanh đâm sau lưng một nhát. Tuy chi phí ăn mặc có đơn sơ chút ít, nhưng không có nơi nào khác tốt bằng.

"Nương nương." Ngụy Anh Lạc đi vào Trường Xuân tiên quán, nhìn tượng thờ trước mắt.

Trên bàn thờ có đốt ba căn đàn hương, khói trắng lượn lờ phả vào khuôn mặt tượng thờ.

Tay thợ khéo léo đã chạm khắc diện mạo bức tượng ngọc thạch giống Hoàng hậu y đúc, chợt nhìn lại trông sống động như thật, giống như Bồ tát ở đài cao nhìn xuống Ngụy Anh Lạc bằng ánh mắt nhu hòa, mỉm cười với nàng.

Ngụy Anh Lạc để chổi trong tay xuống, cung kính quỳ gối trên bồ đoàn vàng đỏ, chắp tay trước ngực, nhắm mắt khấn bái. Sau khi dập đầu ba cái, nàng đứng dậy xách chổi ra ngoài.

So với hoàng cung, Viên Minh Viên mới là chốn đi về của nàng.

Ở nơi này, nàng có thể bầu bạn với tượng thờ Hoàng hậu nương nương cả ngày lẫn đêm, tưởng tượng nương nương vẫn còn bên người nàng, tay cầm tay dạy nàng viết chữ...

https://thuviensach.vn

Xào xạc -- Không bút không mực trong tay, Ngụy Anh Lạc thay bút bằng chổi viết chữ trên mặt đất.

"Nhìn muội nhàn hạ thoải mái quá nhỉ." Một giọng nói trêu ghẹo nàng vang lên sau lưng.

Ngụy Anh Lạc nhìn lại, cả kinh nói: "Ca! Sao huynh lại ở đây?"

Viên Xuân Vọng cũng mặc trang phục cung nhân giản dị giống nàng, trong tay xách một thùng nước, cười nói: "Ta bị điều đến Viên Minh Viên rồi."

"Huynh là trưởng quản phòng kho của Nội vụ khố, lại được Nhàn quý phi tán thưởng." Ngụy Anh Lạc lẩm bẩm nói, "Tiền đồ sáng lạn đang ở ngay trước mắt. Huynh... sao huynh lại..."

Nhìn nàng thoáng cái đã nhíu mày, Viên Xuân Vọng cười nói: "Bất kể là bảo điện Kim Loan (**) hay địa ngục vô gian, chúng ta mãi mãi ở bên nhau. Chính miệng muội đã đồng ý với ta rồi, muội quên hết rồi hả?"

(**) Điện Kim Loan chính là điện Thái Hoà, nơi biểu trưng cho quyền lực của Hoàng đế Trung Hoa

Anh Lạc sờ sờ mi tâm: "Lúc đầu muội đâu có nói như thế?"

Viên Xuân Vọng 'ồ' một tiếng: "Thiếu đi mấy chữ, chính là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu."

Chỗ nào thiếu đi mấy chữ chứ?

Sau khi trầm mặc nửa ngày, Ngụy Anh Lạc nói: "Huynh điên rồi phải không? Nỗ lực muốn leo lên cao như vậy, vất vả lắm mới có được cơ hội, thế mà giờ lại vứt bỏ?"

https://thuviensach.vn

Múc một gáo nước tưới bụi hoa, Viên Xuân Vọng cực kỳ bình tĩnh nói: "Biết rõ thế là tốt! Hãy nhớ kỹ những gì hôm nay ta đánh đổi vì muội, ngàn vạn lần đừng khiến ta thất vọng. Nếu không, ta nhất định sẽ không tha thứ cho muội."

Ngụy Anh Lạc vừa cảm động vừa áy náy, thấy lưng hắn ướt đẫm mồ hôi, bỗng nhiên tiến lên phía trước giật lấy thùng nước từ tay hắn, nói: "Chỗ muội quét xong rồi, để muội giúp huynh tưới nước cho. Huynh ngồi xuống đây đi!"

Tuy Viên Minh Viên rộng lớn nhưng người lại không nhiều. Xuân đi thu tới, hai người luân phiên giúp đỡ nhau, ngươi giúp ta quét sân, ta giúp ngươi tưới hoa; ngươi cho ta ăn miếng cơm, ta cho ngươi uống ngụm nước, cùng nếm trải ngọt bùi đắng cay, cùng bất an đi trên một con đường, cùng nhau trải qua cuộc sống nơi đây. Quãng thời gian đó đã xảy ra nhiều chuyện, ví như Phó Hằng dẫn binh xuất chinh đi Kim Xuyên, lại ví dụ như... đất nước không thể vô hậu dù một ngày, do đó Nhàn quý phi được sắc phong làm Hoàng hậu.

_____Hết Quyển 2_____

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Quyển 3: Chủ Diên Hi cung

Chương 115: Kế Hậu

Gian phòng trống vắng người xưa cũ, đất thiếu hơi người hóa hoang vu.

Thời gian trôi qua chưa lâu, thế mà cỏ dại đã um tùm khắp vườn hoa Trường Xuân cung.

Hoằng Lịch đứng giữa vườn hoa, gió thổi cỏ hoang liền ngã rạp một hướng.

"Ta biết con và Dung Âm là phu thê kết tóc. Sau khi nó đi, con khó tránh khỏi đau lòng thương cảm." Thái hậu đến gần hắn vỗ về, "Nhưng chuyện này trôi qua đã lâu, con cũng nên buông xuống thôi."

Buông xuống sao?

Hoằng Lịch cúi đầu nhìn hoa nhài dưới chân, biết rõ chỉ cần đóa hoa nhài này còn tồn tại trên đời, hắn sẽ vĩnh viễn không quên được người con gái thanh lệ như hoa nhài ấy.

"Hoàng hậu là chủ nhân lục cung, vị trí ấy không thể bỏ trống mãi, sớm muộn gì con cũng phải lập hậu." Thái hậu ghé vào lỗ tai hắn khuyên nhủ, "Trong hậu cung, tuy Nhàn Hoàng quý phi chưa có tử tự, nhưng lại có danh tiếng và lai lịch cao nhất. Nếu muốn lập hậu, nó là lựa chọn hàng đầu."

https://thuviensach.vn

"Thái hậu nói đúng." Hoằng Lịch thở dài, "Chỉ là nhi tử..."

Chỉ là cảm thấy có lỗi với nàng...

"Hoàng đế." Thái hậu hiểu rất rõ điểm này, lại không thể nuông chiều hắn, dung túng hắn, cho nên nửa khuyên nhủ nửa nghiêm khắc nói, "Những tiếc nuối trước đây đều đã là quá khứ, không bằng trân trọng người trước mắt!"

Hoằng Lịch ngắm cành hoa trắng bên cỏ hoang thật lâu, sau đó buồn bã thở dài.

Ba ngày sau, Thừa Càn điện.

"Na Lạp thị từ lúc Hoàng khảo (*) ban cho trẫm làm Trắc thất phi, kính cẩn hiền thục, lễ giáo túc nhàn. Theo y huấn của Đoan Trang Huệ Hoàng thái hậu cho làm mẫu nghi thiên hạ. Ngày lành đã tới, thích hợp tiếp nhận ngôi vị chính cung. Nay cẩn tuân theo từ lệnh, sắc lập Hoàng quý phi Na Lạp thị làm Hoàng hậu..."

(*) tiếng gọi của Hoàng đế đương thời dành cho vua cha đã khuất

Tiễn xong thái giám truyền chỉ, Trân Nhi hết sức phấn khởi trở lại tẩm điện, đẩy cửa, sững sờ tại chỗ.

Nhàn quý phi đã tự thay lễ phục Hoàng hậu, hiện giờ đang đứng trước gương, lẩm bẩm với cái bóng trong gương: "Cuối cùng ngươi cũng trở thành Hoàng hậu rồi."

Chuyện tốt như vậy, nhưng trên mặt nàng lại nhìn không ra chút vui mừng nào.

"Ngạch nương." Nhàn quý phi vươn tay vuốt mặt kính, thì thào, "Thục Thận đã không còn như trước là đứa con gái yếu ớt vô dụng nữa. Con làm

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu rồi, đứng đầu lục cung, mẫu nghi thiên hạ! Từ nay trở đi, người không cần sống trong cảnh giật gấu vá vai, không cần chịu đựng người khác chế nhạo. Con đã lấy lại thể diện cho người, không phụ lòng kỳ vọng của người..."

Càng nói, nước mắt càng lăn dài trên má.

"... Tại sao người không ở đây?" Nhàn quý phi nức nở nói, "Tại sao người không tận mắt chứng kiến bộ lễ phục này? Tại sao... không đến khen con, ôm con một cái? Ngạch nương... Ngạch nương..."

Một tay nàng che mặt, hai đầu gối chậm rãi khuỵu trước gương, nước mắt chảy tràn giữa những kẽ ngón tay.

Trân Nhi thở dài trong lòng, nhẹ đóng cánh cửa lại, sau đó canh giữ ở ngoài không cho người khác tiến vào, không cho bất cứ kẻ nào trông thấy hoặc nghe thấy mặt yếu ớt này của Nhàn quý phi.

Về việc nước việc nhà, lập hậu là đại sự quốc gia, xuất chinh là đại sự gia đình.

"Để ta chết! Để ta chết cho rồi!"

Phú Sát phủ đại loạn một mảnh. Nhĩ Tình tóc tai lộn xộn, trong tay khua khoắng thanh đoản kiếm, làm ra bộ dạng muốn tự sát.

Bên cạnh một đám hạ nhân vây quanh, hết người này dỗ dành đến người khác khuyên nhủ. Đỗ Quyên gấp đến độ toàn thân ướt đẫm mồ hôi, thấy Phó Hằng tiến đến, vội vàng tiến lên nói: "Thiếu gia, may quá ngài đến rồi! Thiếu phu nhân nghe nói ngài muốn đi Kim Xuyên nên sốt sắng cả lên, nói là nếu phải nhìn ngài tới đó chịu chết thì phu nhân thà tự sát luôn cho xong. Ngài nhanh khuyên Thiếu phu nhân đi!"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt quét qua Nhĩ Tình, Phó Hằng thản nhiên hỏi: "Sao còn chưa ra tay?"

Chẳng qua Nhĩ Tình chỉ giả vờ một chút, đâu thật sự muốn đi tìm cái chết, trong khoảng thời gian ngắn đâm lao phải theo lao, dứt khoát ném đi thanh đoản kiếm, khóc ròng nói: "Phú Sát Phó Hằng, xuất chinh đi Kim Xuyên là chuyện lớn cỡ nào, thiếp là thê tử của chàng mà lại là người biết tin cuối cùng... Thế mà chàng còn bảo thiếp đi tìm chết, chàng rốt cuộc có nhân tính hay không?"

Phu thê bọn họ bất hòa, hạ nhân phía dưới cũng cảm thấy khó xử. Đỗ Quyên nhỏ giọng khuyên nhủ: "Thiếu gia, ngài hãy thông cảm cho Thiếu phu nhân đi, phu nhân thật sự lo lắng cho ngài..."

"Lo lắng cho ta?" Phó Hằng nở nụ cười, "Không, cô ta sợ ta chết trên sa trường sẽ trở thành quả phụ, vậy thì danh lợi và địa vị cô ta có được bây giờ sẽ lập tức hóa thành mây khói."

Nhĩ Tình không thể tin nói: "Chàng nói cái gì?"

Thần sắc Phó Hằng bình thường: "Thế nào? Ta nói không đúng sao?"

Bị hắn nói trúng tim đen, Nhĩ Tình không khỏi thẹn quá hoá giận, giơ thanh đoản kiếm nhào tới muốn đâm hắn: "Thiếp dứt khoát phải chém đứt tay chàng, để xem chàng ra chiến trường chịu chết thế nào!"

Một phú phu nhân quen sống an nhàn sung sướng như cô ta làm sao là đối thủ của Phó Hằng? Phó Hằng chỉ nhẹ nhàng dùng tay bổ một phát, Nhĩ Tình liền đau đớn kêu một tiếng, thanh kiếm rời tay rơi xuống.

Một cước đá thanh kiếm ra góc phòng, Phó Hằng lạnh lùng ra lệnh: "Nhĩ Tình ở lại. Những người khác lui xuống hết đi!"

https://thuviensach.vn

Tầm ảnh hưởng của hắn ở đây rất nặng, nên Đỗ Quyên khom người nhặt kiếm từ mặt đất lên, sau đó cùng với hạ nhân khác lui ra cửa.

"Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình." Thấy mọi người đã lui hết ra ngoài, Phó Hằng gằn giọng nói không chút che giấu, "Ta tha cho cô đường sống, không phải vì long chủng trong bụng cô, mà là ta từng thấy áy náy với cô! Nhưng dù có nhiều áy náy hơn nữa cũng lần lượt bị hành động của cô ăn mòn hết rồi. Cô nghe cho kỹ đây, từ bây giờ trở đi, cô hãy ngoan ngoãn thành thật ở yên trong phòng này cho ta. Dám bước ra ngoài một bước -- "

"Chàng định làm gì?" Nhĩ Tình trừng mắt nhìn hắn.

Tuy ngữ khí Phó Hằng đã trở lại bình thường, nhưng lời nói ra miệng lại khiến sống lưng Nhĩ Tình rét run: "Chân trái bước, ta sẽ chặt chân trái. Chân phải bước, ta sẽ chặt chân phải."

Nhĩ Tình nhìn hắn chòng chọc hồi lâu, cuối cùng xác định lời hắn nói là thật...

Trong lòng âm ỉ chút hối hận, không phải hối hận lúc trước gài kế Hoằng Lịch, mà hối hận bản thân khi đó không nên nói ra toàn bộ sự thật, đáng lẽ phải đổ hết lỗi lên đầu Hoằng Lịch mới đúng, cương quyết nói Hoằng Lịch mê đắm vẻ đẹp của mình, cưỡng ép mình...

Dù sao trung thần như Phó Hằng cũng không dám chất vấn chuyện này với Hoàng thượng. Sự thật như thế nào, còn không phải do cô ta định đoạt sao?

Giờ sự tình như ván đã đóng thuyền, Nhĩ Tình ngoài hối hận ra thì chỉ có thể khóc sướt mướt nói: "Một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng, một mình thiếp cũng không thể tự tạo ra đứa bé này. Chàng chỉ biết lăng nhục thiếp, sao không thấy chàng đi tìm Hoàng thượng?"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng lắc đầu: "Ta làm thư đồng cho Hoàng thượng mười năm. Tính cách người thế nào, ta biết rõ hơn cô gấp trăm lần. Dù cô có đẹp như tiên nữ, chỉ cần đã bái thiên địa với ta, tiến vào cửa lớn Phú Sát gia, thì người cũng không động tới cô một ngón tay. Đứa bé này làm sao mà có, cô không nói, ta cũng có thể đoán được. Tốt nhất cô nên phù hộ ta bình an trở về. Nếu ta không về được..."

Trong lúc nhất thời, tim Nhĩ Tình đập như trống bỏi: "... Thì thế nào?"

Phó Hằng mỉm cười nhìn cô ta, nụ cười đã không còn áy náy day dứt lẫn lưu luyến: "Am ni cô ở ngoại ô kinh thành chính là nơi ở của cô cả đời!"

Nói xong, hắn bỏ lại Nhĩ Tình đang chửi mắng không ngừng, dứt khoát rời đi.

Chiến tranh ở Kim Xuyên diễn ra trong thời gian dài. Nột Thân chỉ huy dẫn binh đã bị áp giải hồi kinh, nguyên nhân là do nhát gan sợ chiến dẫn đến hao binh tổn tướng, đã bị Hoằng Lịch cách chức tháo mão lông công.

Phó Hằng xung phong ra trận thay thế Nột Thân... Nhưng toàn bộ quan dân từ trên xuống dưới không thấy đây là chuyện tốt, trái lại, đều nhìn ra thành củ khoai nóng phỏng tay.

Ngay cả người Phú Sát gia cũng cho rằng như thế. Vì vậy khi hắn về nhà, cả phu nhân lão gia lẫn bạn bè thân thích đều nhao nhao đến nhà khuyên hắn hết nước hết cái, hy vọng hắn có thể từ bỏ ý nghĩ đó, mặc dù sẽ chọc đến lửa giận của Hoằng Lịch, nhưng thà vậy còn hơn da ngựa bọc thây, chết nơi biên cương.

Đến cả tiểu nha hoàn Thanh Liên hầu hạ hắn cũng nhân lúc dâng trà đã nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn, lo lắng nói: "Thiếu gia, ngài thật sự phải đến Kim Xuyên sao? Nô tỳ nghe nói đại quân hao binh tổn tướng nặng

https://thuviensach.vn

nề, không ai trong triều dám xuất chinh, mà giờ ngài đi sẽ gặp biết bao nguy hiểm..."

Tuy chuyện đã lắng xuống, nhưng Phó Hằng không có một khắc lười biếng, sau khi hạ triều không cùng đồng liêu đi dạo thuyền hoa hưởng khoái hoạt mà trở về nhà, từ trên giá sách lấy ra một cuốn binh thư lật đọc. Nghe xong lời nói của Thanh Liên, hắn bỏ cuốn binh thư xuống hỏi: "Thanh Liên, Lão phu nhân bảo cô đến khuyên ta à?"

Thanh Liên ngẩn người, vội vàng cúi đầu nói: "Thực xin lỗi Thiếu gia, là nô tỳ nhiều lời rồi. Nhưng Lão phu nhân đã lo đến mức đổ bệnh, nói nếu ngài không chịu từ bỏ thì sẽ không gặp ngài nữa..."

"Sợ chiến sợ chết, co đầu rụt cổ không tiến. Vậy học binh thư làm gì? Làm quan làm gì?" Phó Hằng thở dài: "Nếu Lão phu nhân còn hỏi nữa, cô cứ nói với bà ấy thế này: Phó Hằng đi làm việc bản thân thật sự muốn làm, xin người tha thứ."

"Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, ngộ nhỡ... Trong lòng thiếu gia không nhớ người ấy sao?" Thanh Liên thấy hắn biến sắc, vội vàng cúi đầu, "Là nô tỳ không tốt, nô tỳ nói sai rồi..."

Lời này tựa hồ kích động nỗi lòng Phó Hằng. Hắn cầm binh thư đứng im trước giá sách như một pho tượng tuấn mỹ, hồi lâu sau mới đột ngột vứt bỏ binh thư: "Ta đi ra ngoài một chút."

"Thiếu gia!" Thanh Liên gọi hắn ở phía sau, "Trời sắp tối rồi, ngài muốn đi đâu?"

Phó Hằng như một cơn gió bay ra khỏi phủ.

Công danh thể hiện trên lưng ngựa. Phó Hằng với kỹ thuật cưỡi ngựa xuất sắc ra roi thúc ngựa suốt dọc đường. Người qua đường cảm giác bên mình thổi qua cuộn gió lốc, quay đầu nhìn lại chỉ thấy bụi mù trời.

https://thuviensach.vn

"Xuyyyyyy!" Phó Hằng bỗng nhiên siết chặt dây cương, vó ngựa giơ lên lại hạ xuống mặt đất.

Bên trong Viên Minh Viên, một đám cung nhân đang quét dọn lần cuối.

"Hả?" Ngụy Anh Lạc cầm chổi trong tay, quay đầu, "Kỳ quái, mình giống như mới nghe thấy được tiếng vó ngựa."

Bóng cây thoáng lay động, một tay giạt ra bụi rậm xanh biếc, hướng nàng duỗi tới.

"Muội đứng dưới mặt trời quá lâu nên cảm nắng gặp ảo giác rồi." Một cánh tay bỗng nhiên khoác lên vai Ngụy Anh Lạc. Nửa người Viên Xuân Vọng dựa trên người nàng, lười biếng nói, "Nhanh, ta mệt chết rồi. Mau dẫn ta về, gội đầu cho ta với."

"Ai, huynh nhịn chút đi!" Ngụy Anh Lạc nhất thời quên luôn chuyện nghe tiếng ngựa, nửa nâng nửa đỡ dìu hắn rời đi.

Phía sau vang lên một tiếng thở dài.

"Hiện giờ nói những lời này với cô ấy thì có ích gì?" Phó Hằng chậm rãi thu tay về, tự nhủ, "Đợi ta còn sống trở về..."

Tướng quân trăm trận thua bỏ mạng, tráng sĩ mười năm thắng trở về (**). Nếu không cách nào ước định ngày về, cần gì phải khiến người chờ đợi lâu? Vẫn nên tự mình trở lại tốt hơn.

(**) nguyên văn "Tương quân bách chiến tử, tráng sĩ thập niên quy", trích từ bài quân ca "Mộc Lan thi", khuyết danh tác giả.

"Đi!"

https://thuviensach.vn

Tiếng vó ngựa lại nặng nề vang lên, mang theo câu nói không thể thốt ra miệng kia, mang theo một vị Tướng quân quyết chiến xông pha, ra khỏi Viên Minh Viên.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Gặp lại

"Lễ mừng vạn thọ năm nay sẽ cử hành tại Chính Đại Quang Minh điện của Viên Minh Viên. Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu, Thuần quý phi đều sẽ giá lâm, cho nên không cho phép các ngươi có chút sai sót nào. Mấy người các ngươi phụ trách quét dọn Cần Chính điện của Hoàng thượng."

Trương quản sự điểm qua từng người một, cuối cùng đến lượt Ngụy Anh Lạc và Viên Xuân Vọng, "Hai người các ngươi phụ trách nhổ cỏ dại ở Hậu hồ."

Anh Lạc: "Toàn bộ Hậu hồ?"

Trương tổng quản: "Đúng! Toàn bộ Hậu hồ!"

Sợ nàng không biết tầm quan trọng của việc nhổ cỏ này, Trương tổng quản lại bồi thêm một câu: "Tiết vạn thọ năm nay sẽ có nghi lễ phóng sinh ở Hậu hồ của Viên Minh Viên, nên các ngươi phải làm nghiêm túc vào. Nếu có nửa điểm sai sót, cẩn thận da của các ngươi!"

Sau khi Trương tổng quản rời đi, Viên Xuân Vọng liếc mắt nhìn về phía Ngụy Anh Lạc: "Công việc vừa khổ lại vừa mệt, sao muội còn cười được?"

"Hoàng thượng đến Viên Minh Viên, Thuần quý phi nhất định cũng sẽ đến, không phải muội có thể gặp lại Minh Ngọc sao?" Ngụy Anh Lạc vui vẻ ra mặt.

https://thuviensach.vn

Sau khi Hoàng hậu qua đời, cung nhân Trường Xuân cung bị điều đến chỗ khác một lần nữa. Minh Ngọc được điều tới Chung Túy cung hầu hạ Thuần quý phi. Hai người tuy rằng trời nam đất bắc, nhưng thư từ qua lại chưa từng đứt đoạn.

"Hồi trước muội còn có chút bận tâm, sợ Thuần quý phi không thích tính tình lỗ mãng của cô ấy. Sau khi được cô ấy gửi thư, nói cuộc sống ở Chung Túy cung coi như không tệ, muội mới hơi yên lòng." Nói đến đây, Ngụy Anh Lạc lại phiền muộn nhíu chặt mày, "Nhưng mấy tháng gần đây lại không thấy gửi thư nữa, cũng không biết cô ấy ở bên kia gặp rủi ro gì không. Đợi cô ấy tới đây, muội sẽ hỏi một chút, xem có thể giúp được gì cho cô ấy..."

Viên Xuân Vọng cảm thấy buồn cười, dí dí ngón tay vào mi tâm nàng: "Muội đó nha, bản thân còn chưa lo xong, còn bận rộn muốn giúp người khác."

Ngụy Anh Lạc lầm bầm một tiếng: "Hết cách rồi, tính muội hồi giờ vậy mà."

"Muội nha, vẫn nên học hỏi từ ta này." Viên Xuân Vọng vuốt nhẹ đầu nàng, "Ta chưa bao giờ quản chuyện người ngoài, chỉ để ý chuyện của ta và muội thôi."

Ngụy Anh Lạc không thể học được tính tình của hắn.

Viên Xuân Vọng thuộc kiểu người ghi thù, Ngụy Anh Lạc thuộc kiểu người nhớ ơn. Một ân tình nhỏ, một tình bạn nhen nhóm, thậm chí một tình yêu mới chớm nở, đều có thể khiến cho nàng cả đời khó quên, giống như gốc cây ở sa mạc luôn ghi nhớ công ơn của giọt nước đã tưới tắm nó.

Mấy ngày sau, quý nhân đăng viên.

https://thuviensach.vn

Phía sau một quý nhân luôn có vô số nô tài, thế là đội ngũ theo từng quý nhân một tiến vào càng lúc càng đông. Ngụy Anh Lạc ở bên trong tìm cả buổi, vất vả lắm mới thấy được người mà mình muốn tìm.

"... Minh Ngọc?" Ngụy Anh Lạc lại có chút không dám xác định đối phương.

Tuy hai người đều là Đại cung nữ Trường Xuân cung, nhưng hoàn cảnh lại hoàn toàn bất đồng. Ngụy Anh Lạc bị phạt vào Viên Minh Viên, còn Minh Ngọc thì đến chỗ Thuần quý phi làm Đại cung nữ như trước.

... Nhưng chuyện gì đã xảy ra? Cô ấy đang hầu hạ một sủng phi cơ mà, sao khí sắc còn tệ hơn người bị phạt là nàng thế này?

Ngụy Anh Lạc bất động thanh sắc hoàn thành công việc trong tay, đợi ước chừng nửa canh giờ, cuối cùng tìm được thời cơ tốt tiến đến bên cạnh Minh Ngọc, nói nhỏ với cô ấy một câu: "Minh Ngọc, đi theo ta."

Viên Minh Viên núi đá như rừng, hoa lá sum suê, khắp nơi đều có chỗ ẩn nấp.

Ngụy Anh Lạc ở chỗ này gần nửa năm, tất nhiên biết rõ chỗ nào thích hợp nhất để nói chuyện riêng tư bí mật. Kéo Minh Ngọc đến sau một ngọn núi giả, nàng đánh giá đối phương từ trên xuống dưới một lát, thần sắc ngưng trọng hỏi: "Minh Ngọc, có phải cô gặp chuyện gì khó xử không?"

Khí sắc Minh Ngọc cực kém giống như bệnh nặng mới khỏi. Ngụy Anh Lạc nắm chặt tay cô ấy lại chỉ sờ thấy xương, chẳng có chút thịt nào.

Khí sắc kém chưa tính, thần trí Minh Ngọc còn có chút không ổn định, hốt hoảng nhìn Ngụy Anh Lạc hồi lâu, giống như mới tỉnh khỏi giấc mộng mà run rẩy cả người, lắc đầu nói: "Ta, ta rất tốt."

https://thuviensach.vn

Nói xong, Minh Ngọc giãy thoát khỏi tay Ngụy Anh Lạc, sắp sửa chạy trốn khỏi đây.

Ngụy Anh Lạc sao có thể để cô ấy chạy vô cớ như vậy, lập tức duỗi tay kéo một phát, Minh Ngọc tức thì hét thảm một tiếng.

"... Cô bị thương?" Ngụy Anh Lạc bị Minh Ngọc dọa cho hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại, cũng không để ý đối phương giãy giụa, mạnh mẽ vén tay áo lên, chỉ thấy làn da trơn bóng như ngọc, không thấy miệng vết thương nào.

Minh Ngọc: "Ta đã nói không sao rồi, tại sao cô cứ không chịu tin..."

Ngụy Anh Lạc nhìn Minh Ngọc chằm chằm: "Không sao thì tại sao lại đau?"

Minh Ngọc ấp a ấp úng chữ "Ta" cả buổi cũng không nói ra được lý do hợp tình hợp lý nào.

"Minh Ngọc, ở đây không có người khác, cô hãy thành thật nói cho ta biết đi." Ngụy Anh Lạc đè hai vai đối phương, trầm giọng hỏi, "Có phải Thuần quý phi đã làm gì với cô không?"

Ánh mắt Minh Ngọc trốn tránh hồi lâu, cuối cùng tập trung trên mặt nàng, há há môi định nói gì đó, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng nói lãnh đạm: "Minh Ngọc, sao cô còn ở chỗ này lười biếng? Nương nương đang tìm cô kia kìa! Mau tới đây!"

Toàn thân Minh Ngọc run lên, giống như bị mũi tên đâm xuyên ngực từ phía sau.

"Ta... Ta qua liền đây." Minh Ngọc sợ hãi rụt rè đáp một tiếng, thân hình bất giác khom lưng xuống, không còn bộ dáng nóng nảy ở Trường Xuân cung năm đó.

https://thuviensach.vn

Thấy Minh Ngọc như thế, Ngụy Anh Lạc nhịn không được nhói đau trong lòng, ngẩng đầu nhìn lại người mới tới, lạnh lùng hỏi: "Các người đã làm gì Minh Ngọc?"

Người đến chính là Đại cung nữ bên cạnh Thuần quý phi, Ngọc Hồ.

Hung hăng trừng liếc Minh Ngọc bên cạnh, Ngọc Hồ quay đầu sang Ngụy Anh Lạc, vẻ mặt vô tội nói: "Cô nói gì thế? Ta không hiểu ý của cô."

Ngụy Anh Lạc chỉ vào Minh Ngọc: "Một người đang êm đẹp lại biến thành chim sợ cành cong, trừ phi Thuần quý phi trước mặt quan tâm, sau lưng ngược đãi!"

Ngọc Hồ: "Cô đừng có nói bậy nói bạ!"

"Nhớ năm đó, Quý phi đi đâu cũng nghe lời răm rắp Hoàng hậu như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Bây giờ tiên Hoàng hậu qua đời, Quý phi lại ở sau lưng ngược đãi người cũ Trường Xuân cung, về tình về lý đều không lý giải được..." Ngụy Anh Lạc cười lạnh một tiếng, nhìn Ngọc Hồ từ trên xuống dưới, "Chẳng lẽ, chuyện này còn có ẩn tình khác?"

Thần sắc Ngọc Hồ vốn bình thường, đến khi nghe xong những lời này, khuôn mặt khôn ngoan bỗng chột dạ mất tự nhiên.

Chẳng qua Ngụy Anh Lạc chỉ muốn phô trương thanh thế, đột nhiên thấy cảnh này, trong lòng lộp bộp một tiếng. Chẳng lẽ... đằng sau chuyện này thật sự có ẩn tình?

"Bệnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra." Ngọc Hồ rất nhanh chỉnh lại nét mặt của mình, liếc mắt lạnh nhạt nhìn Ngụy Anh Lạc, thản nhiên nói, "Ngụy Anh Lạc, ta cảnh cáo cô, nói chuyện phải cẩn thận chút. Nếu không, một ngày nào đó, cô sẽ chết lúc nào không hay... Chúng ta đi!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc dõi mắt nhìn hai người rời đi. Phía sau tiếng sột soạt vang lên, giọng nói lười nhác của Viên Xuân Vọng truyền đến: "Cớ gì đi trêu chọc tiểu nhân như cô ta thế?"

Lắc đầu, Ngụy Anh Lạc trầm giọng nói: "Muội ngược lại muốn nhìn xem, cô ta có muốn giết muội thật hay không. Nếu cô ta thật có can đảm đó... vậy sau lưng Chung Túy cung chắc chắn đang che giấu bí mật động trời."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Chỗ dựa mới

Đêm khuya thanh vắng, hai tên thái giám cạy mở cánh cửa, lặng yên tiến vào gian phòng Anh Lạc.

Trên giường cộm lên một hình người, giống một nữ tử đang đắp chăn nghiêng người ngủ.

Một người trông chừng, một người đi đến cạnh giường. Chờ một lát, thấy người dưới chăn không có động tĩnh gì, tên đó móc ra con dao, hung hăng đâm tới tấp.

Dao găm đâm vào đống chăn ấy, xúc cảm cực kỳ quái.

Thái giám ngẩn người, xốc tấm chăn lên nhìn xuống, sắc mặt lập tức biến đổi: "Không xong rồi!"

Bên dưới tấm chăn đâu có người, rõ ràng đã nhét thay bằng hai cái gối!

"Có ai không!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hai tên thái giám mắt thấy trúng kế đang muốn rút đi, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng hô to, "Có thích khách! Mau bắt thích khách!"

Thái giám cung nữ vốn ngủ không sâu, một tiếng hét này giống như sấm sét chói tai, nổ tung vô số cửa phòng. Cung nữ và thái giám từ sau cửa ồ ạt lao ra dũng mãnh thi nhau chạy trốn, vừa vặn đụng trúng hai tên thái giám đó.

https://thuviensach.vn

"Chính là bọn họ!" Ngụy Anh Lạc đi ra từ sau lưng Trương tổng quản, chỉ vào hai người bọn họ nói, "Nhìn kìa! Hung khí còn trên tay bọn họ kìa!"

Hai tên thái giám thầm kêu khổ, bản thân sao lại bất cẩn như vậy, vứt con dao trong phòng không tốt sao, thế mà vẫn cứ mang theo thế này.

Bây giờ đã không còn đường lui, theo tiếng Trương tổng quản hô bắt lại, hai người khua khoắng con dao loạn xạ, chia làm hai hướng chạy thục mạng, nhưng ít không chọi nổi đông, rất nhanh đã bị mọi người bắt lại.

Nhìn hai người đang quỳ dưới đất, Trương tổng quản lạnh lùng hỏi: "Các ngươi là ai mà dám làm càn ở Viên Minh Viên?"

Viên Xuân Vọng đi đến bên cạnh hắn: "Trương tổng quản, bây giờ thánh giá ở đây, bọn chúng nhất định là tới hành thích, có lẽ không phân biệt được phương hướng nên xông nhầm vào đây."

Tội hành thích vua, dù chỉ mới nghĩ trong đầu cũng đủ để tru di cửu tộc nhà bọn họ. Hai người kinh hãi liếc nhìn Viên Xuân Vọng, rõ ràng không thù không oán, sao đối phương phải hạ độc thủ như vậy? Từng kẻ một cuống quít giải thích: "Không phải, chúng tôi chỉ muốn trộm vặt! Không phải muốn hành thích!"

Viên Xuân Vọng cười lạnh một tiếng. Tuy hắn không quen biết hai người này, nhưng nếu đối phương dám ra tay tàn độc với Ngụy Anh Lạc thì cũng đừng trách hắn quá vô tình. Lúc này hắn lại bỏ đá xuống giếng: "Trộm vặt sao phải mang dao găm? Xem chúng ta là người ngu à?"

Nghe xong lời này, Trương tổng quản không chần chờ thêm nữa, lạnh lùng hạ lệnh: "Hai kẻ đáng bị phanh thây xé xác này, lôi xuống!"

Hôm sau.

https://thuviensach.vn

"Nghe nói phòng ngươi đêm qua bị thích khách xông vào?" Trong Trường Xuân tiên quán, Hoằng Lịch đứng chắp tay, đưa lưng về phía Ngụy Anh Lạc hỏi.

"Vâng." Ngụy Anh Lạc trả lời.

Hoằng Lịch 'ừ' một tiếng cũng không nói gì thêm, tiếp tục ngẩn người nhìn tượng Phú Sát Hoàng hậu.

Tiên quán là xây cho Hoàng hậu, tượng thờ cũng phỏng theo diện mạo Hoàng hậu mà khắc thành. Tay nghề của thợ vô cùng tốt, chạm thành bức tượng y hệt người thật. Ngắm đi ngắm lại một lúc lâu, hắn cảm thấy như mình đang xuyên qua âm phủ, cùng Hoàng hậu ở bên kia hồ Hoàng Tuyền nhìn nhau.

Hoằng Lịch si ngốc một hồi mới rủ mắt xuống, nhìn bánh ngọt và hoa tươi trên bàn thờ.

Hoằng Lịch: "Trẫm nhớ khi còn sống, Hoàng hậu thích ăn loại bánh ngọt này nhất... Chờ một chút, màu sắc sao kỳ lạ vậy?"

Lý Ngọc sợ hắn cho rằng bản thân những thứ này không được hạ nhân chăm lo chu đáo, vội nói: "Hoàng thượng, ngày nào cũng là đồ mới cả. Người xem, còn tỏa ra hơi nóng này!"

Hoằng Lịch càng xem càng thấy lạ, tiện tay lấy một miếng bánh ngọt cắn một cái, lập tức phun ra, giận dữ: "Đồ ăn gì thế này? Ai làm đây?"

Trường Xuân tiên quán vẫn luôn do Ngụy Anh Lạc quản lý. Lúc Hoằng Lịch đến, nàng cũng đứng hầu một bên. Hoằng Lịch vừa hỏi, nàng liền bước ra một cách tự nhiên: "Hồi bẩm Hoàng thượng, là nô tỳ làm."

Hoằng Lịch tức đến nỗi nở nụ cười: "Ngụy Anh Lạc, đây là bánh mật gạo nếp hay là đá thế?"

https://thuviensach.vn

Anh Lạc: "Hồi bẩm Hoàng thượng, đêm qua nô tỳ mơ thấy Hoàng hậu nương nương. Đây là lần đầu tiên trong hai năm qua, chủ tử báo mộng cho nô tỳ, nói nhớ món bánh mật gạo nếp này! Đáng tiếc đầu bếp của Viên Minh Viên không biết khẩu vị của nương nương, nên nô tỳ mới cả gan tự làm!"

Hoằng Lịch: "Ngươi tự làm mà làm thành cái quỷ quái gì đây?"

Anh Lạc ủy khuất: "Trước đây, thức ăn nhẹ của nương nương đều do Minh Ngọc làm cả, nô tỳ chỉ đứng một bên phụ giúp tí thôi. Xin Hoàng thượng thứ tội!"

Lý Ngọc quát lớn: "Xảo ngôn hoạt ngữ!"

Vành mắt Anh Lạc đỏ lên: "Hoàng thượng, nô tỳ cũng muốn hoàn thành tâm nguyện của nương nương. Đáng tiếc nô tỳ vô dụng, khiến nương nương chịu ủy khuất!"

Hoằng Lịch ngơ ngẩn, qua một hồi, chợt xoay người hỏi Lý Ngọc: "Minh Ngọc kia... hiện đang ở đâu?"

Muốn điều một cung nhân trong hoàng cung, nói dễ cũng không dễ, nói khó cũng không khó. Nhưng khi Hoằng Lịch mở miệng, chỉ cần nửa canh giờ, Minh Ngọc đã được dẫn tới một căn bếp nhỏ.

Đây vốn là nơi cung nhân của Viên Minh Viên dùng để nấu cơm, hôm nay được mượn tạm để sử dụng. Lý Ngọc chỉ vào bên trong có đầy đủ nguyên liệu nói: "Ở đây làm điểm tâm cho tốt nhé!"

Hắn vừa đi, Ngụy Anh Lạc liền vào, nắm tay Minh Ngọc, ân cần nói: "Minh Ngọc, là ta đã lừa Hoàng thượng, nói muốn chuẩn bị đồ cúng cho nương nương để điều cô tới đây... Đừng lãng phí thời gian, mau nói cho ta biết thương thế của cô thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Ta, ta..." Minh Ngọc không kìm lòng được ôm khuỷu tay.

Ngụy Anh Lạc như có cảm giác, tiến lên vén ống tay áo Minh Ngọc, quan sát cẩn thận khuỷu tay của nàng, vẫn sạch sẽ bóng loáng... Không đúng! Ngụy Anh Lạc bỗng dùng sức bóp mạnh, giữa tiếng hô đau đớn của Minh Ngọc, một cây kim mỏng dài như lông trâu từ chỗ khuỷu tay lòi ra.

"Sao nàng ta dám làm như thế!" Ngụy Anh Lạc hít sâu một hơi, bắt lấy tay Minh Ngọc nói, "Đi, ta dẫn cô đi gặp Hoàng thượng!"

"Không, không được!" Minh Ngọc vội vàng kéo nàng, muốn nói lại thôi, như có ẩn tình.

Trước kia Minh Ngọc là một người nhanh nhẹn, giống như chim nhỏ luôn líu ríu không ngừng, nhưng bây giờ lại trầm tĩnh yếu ớt giống như chim đứt gãy cổ. Ngụy Anh Lạc thương xót trong lòng, giọng nói chậm lại: "Chí ít thì, trước hết hãy để ta giúp cô rút hết kim châm ra. Chắc không chỉ có chỗ này thôi đâu?"

"Ta lén đi tìm đại phu rồi. Đại phu nói chỉ có thể tìm thấy tám cây thôi, số còn lại có thể đã đâm vào lục phủ ngũ tạng. Hơn nữa... hôm nay rút ra, ngày mai còn có kim mới đâm vào." Minh Ngọc lắc đầu, lại do dự một chút, cuối cùng quyết định giữ chặt tay Ngụy Anh Lạc, cực chân thành nói, "Anh Lạc, ta có thể tìm được hung thủ sát hại Thất a ca!"

Phảng phất như bị một tia sét đánh bổ vào người Ngụy Anh Lạc, hốc mắt của nàng lập tức đỏ lên.

Sự ra đi của Thất a ca trực tiếp dẫn đến việc Hoàng hậu tự sát, đấy là lời nói từ đáy lòng nàng. Ngụy Anh Lạc lập tức nắm chặt tay Minh Ngọc: "Cô nói cái gì? Nói cho rõ ràng!"

"Vận mệnh đều do ý trời sắp đặt. Sau khi nương nương qua đời, ta được điều tới Chung Túy cung. Mới đầu, Thuần quý phi đối xử tốt với ta.

https://thuviensach.vn

Cho đến một ngày, trong lúc vô tình ta phát hiện, tên quản sự Vương Trung quản lý Thục Hỏa Xử năm đó là đối thực (*) của Ngọc Hồ..." Thần sắc Minh ngọc ngưng trọng nói.

(*) việc thái giám và cung nữ kết danh nghĩa làm vợ chồng (mình đã từng giải thích thuật ngữ này ở chương 75)

Theo lời kể du dương của Minh Ngọc, chân tướng phủ đầy lớp bụi đã lâu dần dần vén mở trước mặt Ngụy Anh Lạc.

Đêm trừ tịch xảy ra hỏa hoạn, cho đến nay vẫn là một vụ án chưa được giải quyết.

Thái giám có liên quan tổng cộng mười bốn người, đều bị Hoằng Lịch phán quyết treo cổ.

Bên ngoài xử trí là thế, nhưng còn nhiều điểm chưa được làm sáng tỏ. Ví dụ như chậu than, rõ ràng đã có nắp lưới đậy lại, sao còn có thể gây ra hoả hoạn? Sau đó phát hiện chậu than sử dụng than hoa cúc dễ gây cháy. Lửa than nguy hiểm như thế, sao có thể đưa cho Trường Xuân cung dùng được?

Điểm quan trọng nhất -- Lúc vại nước đóng băng, thái giám Thục Hỏa Xử nên kịp thời dùng than đen nhóm lửa dưới đáy vại để đá tan thành nước mới phải. Vì sao lúc xảy ra cháy lớn, tất cả nước trong vại Cát Tường đều đóng băng? Dẫn đến không có nước cứu hoả, Thất a ca vùi thân trong biển lửa.

Rõ ràng, việc này tuyệt đối không hề đơn giản như bề ngoài, đằng sau ắt có ẩn tình bên trong. Chỉ là hung phạm xảo trá, Hoằng Lịch lại xử trí quá nhanh, giết mười bốn tên thái giám như giết người diệt khẩu, rút cuộc chẳng tìm thấy được manh mối giá trị nào.

Đến khi Minh Ngọc gia nhập Chung Túy cung...

https://thuviensach.vn

"Hôm Thất a ca gặp chuyện không may, vì đêm đó không phải là phiên trực của Vương Trung, nên ngược lại tránh được một kiếp." Cuối cùng Ngụy Anh Lạc cũng nhớ ra người này, vẻ mặt nghiêm trọng, "Hèn gì ta thắc mắc, mạng của hắn sao lại tốt như vậy. Những người khác đều khó thoát khỏi cái chết; còn hắn chẳng những tránh được, sau chuyện đó còn được thăng quan..."

"Ngược lại ta chẳng nghĩ nhiều như vậy. Thái giám và cung nữ trong cung kết đối thực nhau là chuyện thường gặp, ngay từ đầu ta chỉ thấy bình thường thôi." Minh Ngọc lắc lắc đầu nói, "Là Ngọc Hồ có tật giật mình, lập tức bẩm báo việc này cho Thuần quý phi. Từ đó trở đi, bọn họ hoàn toàn trở mặt..."

Trong cung, muốn một người chết vô thanh vô tức đơn giản hơn nhiều so với việc để cho một người sống không tiếng động.

Thuần quý phi bắt đầu tìm đủ loại lý do để trừng phạt Minh Ngọc, chốc lát thì nói tay chân nàng không sạch sẽ, chốc lát lại nói nàng pha trà nóng phỏng miệng. Tất cả lỗi lầm lớn nhỏ đều có chung một cách trừng phạt -- Thuần quý phi sai người ghim kim vào người nàng.

Hết cây này đến cây khác đâm thật sâu vào da thịt, đâm vào lục phủ ngũ tạng.

Hôm nay nàng rút ra một cây, ngày mai sẽ bị đâm thêm hai cây khác.

Sớm muộn sẽ có một ngày, nàng vì những ngân châm này trong cơ thể mà im hơi lặng tiếng chết đi.

"Tại sao không nói với ta?" Ngụy Anh Lạc nghe xong sợ đến vỡ mật, "Nếu cô sớm nói với ta, ta..."

"Cô ta không giết ta ngay lập tức, vì sợ Tử Cấm Thành miệng lưỡi khắp nơi. Nếu ta chết đột ngột thì sẽ khiến người khác hoài nghi." Minh

https://thuviensach.vn

Ngọc cười đến cực kỳ chua chát, "Nhưng nếu cô ta đã hạ quyết tâm muốn giết ta, giết nhiều một người hay giết ít một người thì có gì khác nhau? Anh Lạc, sao ta có thể nhẫn tâm kéo cô xuống nước..."

Dừng một chút, Minh Ngọc yếu ớt nhắm mắt lại: "Huống chi, bọn họ còn gây khó dễ cho cha mẹ và người thân của ta. Cái chết của ta có thể đổi lấy mạng sống của tất cả bọn họ..."

Ngụy Anh Lạc đã trơ mắt nhìn tỷ tỷ và Hoàng hậu qua đời, loại cảm giác đau đớn bất lực này ngày nào cũng giày vò nàng, giống như từng cây kim châm mỏng dài đâm thật sâu vào tận xương tủy, mới đầu chỉ thấy đau một chút, nhưng tích lũy ngày này qua tháng nọ cũng đủ để nàng đau gần chết.

Đưa tay vuốt ve đôi gò má Minh Ngọc, tuy rằng trắng bệch, nhưng ít ra còn hơi ấm, ít ra còn sống, ít ra không biến thành bức tượng thờ lạnh lẽo trên đài cao.

Làm sao Ngụy Anh Lạc có thể trơ mắt nhìn Minh Ngọc đi vào con đường chết!

So với chuyện báo thù, hiện giờ nàng thà nỗ lực hết sức để bảo toàn tính mạng cho cô ấy!

"Hiện nay, Thuần quý phi là phi tần được sủng ái nhất Tử Cấm Thành, là hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng. Nếu không thể đưa ra chứng cứ xác thực, chỉ dựa vào miệng của hai người chúng ta đi tố cáo cô ta, kết cục chỉ có một, là ta và cô cùng toi mạng." Ngụy Anh Lạc trầm giọng nói, "Để ta nghĩ, nghĩ cách đối phó cô ta..."

Minh Ngọc lắp bắp kinh hãi, cầm ngược lại tay nàng nói: "Giờ cô đang mang tội thì sao còn dám đối nghịch với Thuần quý phi? Không được, tuyệt đối không được! Bây giờ không phải như trước kia, nếu cô đắc tội với

https://thuviensach.vn

cô ta, nhất định đến hài cốt cũng không còn... Hoàng hậu nương nương đã mất, không ai có thể bảo vệ chúng ta được nữa!"

Ngụy Anh Lạc trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Đúng, nương nương đã không còn nữa. Vì vậy, vì cô, cũng là vì ta... Chúng ta cần một chỗ dựa mới vững vàng, để có thể áp đảo chỗ dựa của Thuần quý phi."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Thực hiện

Minh Ngọc năm lần bảy lượt hỏi chỗ dựa là ai, nhưng Ngụy Anh Lạc cắn chặt răng không nói. Không phải nàng không muốn nói, mà là việc này ẩn chứa mạo hiểm. Nếu thành công, hai người sẽ có được chỗ dựa tốt, còn nếu thất bại...

"Cứ để một mình ta gánh chịu hậu quả." Ngụy Anh Lạc thầm nghĩ.

"Sao rồi?" Sau khi gõ cửa nhẹ nhàng ba tiếng, Lý Ngọc từ cửa sau tiến vào, "Đã làm xong bánh mật gạo nếp chưa?"

"Sắp rồi, sắp rồi." Ngụy Anh Lạc vội vàng trả lời, tạm thời dẫn việc này xuống, hướng Minh Ngọc nói, "Trước hết không đề cập chuyện này nữa. Thời gian không còn sớm, cô mau làm chút bánh mật gạo nếp đi. Đừng để Hoàng thượng... đừng để nương nương sốt ruột chờ lâu."

Minh Ngọc chỉ đành vén áo lên, rửa tay làm bánh mật.

Nhưng Ngụy Anh Lạc không phụ giúp cô ấy. Nàng đứng ngây ngốc một lát, liền rón ra rón rén rời khỏi phòng, tự mình tìm kiếm trong Viên Minh Viên.

"Giương cung... Bắn!"

Tạm thời dựng một sân tập bắn bên trong, Hải Lan Sát đang hướng dẫn nhóm thị vệ luyện tập bắn cung.

https://thuviensach.vn

"Là ai?" Một thị vệ nhanh tay lẹ mắt, cung tên trong tay bỗng nhiên chuyển động, chỉ hướng một gốc chuối ba tiêu.

Sau cây vang lên tiếng sột soạt, ló ra một cô gái mặc váy xanh. Dáng người thướt tha, dung mạo thanh lệ, chợt liếc nhìn lại, còn tưởng rằng cây chuối ba tiêu lâu năm thành tinh, tu luyện thành một hình người.

Thị vệ đang định chất vấn đối phương là ai, liền cảm giác bả vai nặng xuống. Hải Lan Sát đè lại vai của hắn, ý bảo hắn buông cung tên trong tay: "Ta đi một chút sẽ quay lại. Các ngươi đừng lười biếng."

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, thị vệ nhỏ giọng hỏi han đồng liêu bên cạnh: "Cô nương kia là ai? Lớn lên thật xinh đẹp, là người yêu của Tác Luân đại nhân sao?"

"Nói bậy bạ gì đấy? Người yêu của Tác Luân đại nhân rõ ràng ở Chung Túy cung..."

Hải Lan Sát và Ngụy Anh Lạc một trước một sau đi sâu vào trong vườn, tránh né tầm mắt mọi người.

Ngụy Anh Lạc: "Tác Luân thị vệ..."

Hải Lan Sát cười cười: "Anh Lạc cô nương, cô gọi ta Hải Lan Sát là được rồi."

Ngụy Anh Lạc: "Kỳ thật hôm nay tới đây là có một việc muốn nhờ ngài giúp..."

Hải Lan Sát không chút do dự: "Được!"

Ngụy Anh Lạc cảm thấy kinh ngạc, dò xét hắn từ trên xuống dưới: "Ta còn chưa nói xong mà. Ngài biết ta sẽ yêu cầu gì sao, mà dám tùy tiện đồng ý?"

https://thuviensach.vn

Sở dĩ nàng tới tìm Hải Lan Sát, là vì Minh Ngọc.

Hai người viết thư lui tới không ngừng. Minh Ngọc đều kể hết mọi chuyện cho Ngụy Anh Lạc nghe, trong đó đa phần toàn nhắc đến vị Hải Lan Sát trước mắt này. Tuy rằng trong thư phàn nàn hắn nhiều việc, nói hắn chủ nghĩa nam nhân lớn, không hiểu phong tình, người khác tặng lễ đều là tặng son phấn khăn tay, còn hắn lại tặng cô nàng dao găm để phòng thân...

Nhưng nếu không phải quan tâm hắn, thì sao từng phút từng giây đều nhắc tới hắn được?

Vì vậy Ngụy Anh Lạc mới tìm hắn xin giúp, hy vọng hắn có thể nể tình Minh Ngọc mà giúp mình một chút.

Nhưng thấy hắn đáp ứng hào sảng như vậy, thâm tâm Ngụy Anh Lạc lại nhịn không được hoài nghi, tại sao hắn vô duyên vô cớ muốn giúp mình...

Nào ngờ Hải Lan Sát thẳng thắn cười nói: "Phó Hằng trước khi đi đã dặn dò ta, bất luận cô có yêu cầu gì đều nhất định phải giúp đỡ cô!"

Ngàn tính vạn tính lại không ngờ đến đáp án này. Ngụy Anh Lạc đứng ngây người tại chỗ.

"Phó Hằng là huynh đệ tốt nhất của ta. Người mà hắn tin tưởng thì ta cũng sẽ tin." Hải Lan Sát trầm giọng nói, "Cô nói đi! Rốt cuộc là chuyện gì?"

Ánh mắt Ngụy Anh Lạc phức tạp nhìn hắn thật lâu, cuối cùng đi đến bên cạnh hắn, nhón chân lên, lấy tay áo che miệng, thủ thỉ kế hoạch của bản thân vào lỗ tai hắn.

Oanh thanh yến ngữ, chim hót hoa nở. Kế hoạch này, chỉ có nàng biết hắn biết, trời biết đất biết, không có người thứ ba biết.

https://thuviensach.vn

Nửa canh giờ sau, hai người tách ra. Hải Lan Sát trở về sân tập bắn. Ngụy Anh Lạc lập tức đến nhà ăn lấy hộp cơm, sau đó một đường đi thẳng đến ven hồ.

Trời biển một màu. Trong đình giữa hồ, có vài quý nhân hoặc đứng hoặc ngồi, có người thưởng thức cảnh hồ, có người ngâm thơ làm phú.

Ở ven hồ, Viên Xuân Vọng lại không nhàn hạ thoải mái như bọn họ. Xoắn tay áo tới tận khuỷu tay, chân trần đạp trong nước, đang khom người dọn dẹp vật hỗn tạp trong hồ, sau lưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân, hắn cũng không quay đầu lại hỏi: "Hôm nay ăn gì?"

"Có rau luộc, cơm tẻ, còn có một chén thịt xào ớt." Ngụy Anh Lạc vừa nói vừa mở nắp hộp cơm, lấy từng món từ bên trong ra, bày trên đồng cỏ bên cạnh.

"Ơ, có thịt ăn rồi." Viên Xuân Vọng quay đầu, nhưng không nhận lấy đôi đũa nàng đưa tới, mà giơ tay dính đầy nước bùn lên cho nàng xem, sau đó cười nói: "Đút ta ăn đi."

Ngụy Anh Lạc liếc mắt: "Tự huynh ăn đi!"

"Hây dà. Đợi tí, ta đi rửa tay đã." Viên Xuân Vọng đi đến bên hồ, hai tay nhúng lên nhúng xuống nước chà rửa một phen, lại vốc nước rửa mặt, sau đó đem cả khuôn mặt ướt sũng trở về bên cạnh Ngụy Anh Lạc, tiếp nhận đôi đũa rồi gắp ăn ngốn ăn nghiến.

Ngụy Anh Lạc thấy tóc hắn ướt sũng, nước từ tóc hắn nhỏ vào trong thức ăn, nhịn không được lại liếc mắt, móc ra khăn tay lau mặt cho hắn.

Thường ngày Viên Xuân Vọng đều cương quyết bướng bỉnh, chỉ có trước mặt nàng mới giống như dã thú được thuần phục, nhu thuận để mặc cho nàng chùi khô, sau đó cười rộ lên: "Ngày thường đều là ta đưa cơm cho

https://thuviensach.vn

muội, hôm nay đảo lại muội đưa cơm cho ta... Chẳng lẽ muội đã làm gì thẹn với lương tâm?"

Tim Ngụy Anh Lạc đập mạnh một nhịp, buông khăn, khẽ nói: "Ca ca, những năm qua huynh đối với ta rất tốt, ta đều khắc ghi trong lòng..."

"Ta tốt như vậy cũng không thấy muội đút cơm cho ta." Viên Xuân Vọng nói.

Ngụy Anh Lạc trừng liếc hắn, bỗng nhiên giơ tay lên: "Đưa đây!"

Viên Xuân Vọng ngẩn người. Một giây sau, Ngụy Anh Lạc liền chộp lấy đôi đũa trong tay hắn, hung hăng gắp một nhúm ớt cay nhét vào miệng hắn.

Kỳ thật Viên Xuân Vọng không thể ăn cay, cho nên thoáng cái mặt đỏ bừng. Nhan sắc của hắn vốn xuất chúng, chỉ là tính tình quá mức cổ quái và lạnh lùng, cho nên khiến người khác trông thấy đã khiếp sợ. Bây giờ khuôn mặt này hơi hiện đỏ ửng, giảm bớt sự lạnh lẽo trên người hắn, bồi hắn thêm chút tình người nhàn nhạt.

Viên Xuân Vọng khẽ lè lưỡi liếm đôi môi đang sưng đỏ vì cay.

Cánh môi đỏ tươi ướt át, không nhiễm son phấn, so với bất cứ loại son phấn hương diễm nào trên đời, để cho người khác thấy đều không khỏi muốn âu yếm.

Khóe môi bỗng nhiên nhướng một bên, Viên Xuân Vọng mang theo mê hoặc cười nói: "Anh Lạc."

"Chuyện gì?" Ngụy Anh Lạc nhìn chăm chú đôi môi hắn cả buổi, bị hắn gọi tên mới hồi phục chút tinh thần.

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng nhìn nàng chằm chằm không nói một lời, đến khi toàn thân Ngụy Anh Lạc cảm thấy không được tự nhiên. Nàng thấp giọng hỏi: "Trên mặt muội có dính gì sao?"

Nàng đang muốn dùng tay áo lau mặt, ở phía đối diện bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay với tới. Ngón tay Viên Xuân Vọng lạnh như băng phủ trên mặt nàng, ý vị thâm trường nói: "Anh Lạc, mặc kệ bên ngoài có phát sinh chuyện gì, chúng ta sẽ ở lại Viên Minh Viên cả đời, chỉ ta và muội. Chính miệng muội đã đáp ứng chuyện này. Ngàn lần vạn lần... chớ quên."

Câu nói này giống như nhắc nhở, lại giống như cảnh cáo, khiến cho Ngụy Anh Lạc rùng mình trong lòng, trên lưng không nhịn được ra mồ hôi lạnh.

Viên Xuân Vọng cười với nàng một cái, sau đó mở miệng a a.

Ánh mắt Ngụy Anh Lạc phức tạp nhìn hắn, tay gắp miếng cơm đút cho hắn, nhưng trong lòng lại thầm nói một câu: "Thực xin lỗi. Có một số việc, muội không làm không được... Vì ngoại trừ muội, sẽ không có người nào thực hiện cả."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Tiệc phóng sinh

Không lâu sau, lễ mừng vạn thọ chính thức bắt đầu.

Nước Hậu hồ ở Viên Minh Viên có màu xanh trong vắt như khối ngọc phỉ thúy hoàn mỹ không tỳ vết. Non sông tươi đẹp phản chiếu ở trên giống như hoa văn của khối ngọc phỉ thúy ấy. Hoằng Lịch đứng bên trong tiểu đình ở ven hồ vung tay lên, lập tức xuất hiện mấy tên thái giám xách hai lồng sắt lớn vào, bên trong có đủ loại chim chóc hoặc giương lông vỗ cánh, hoặc cất giọng ca vàng.

Hoằng Lịch: "Mời Thái hậu phóng sinh."

Thái hậu vừa cười vừa đi lên phía trước, nhẹ tay khẩy chốt lồng sắt, nói một tiếng: "Thả."

Thái giám tiến lên mở lồng sắt, toàn bộ số chim lập tức dang cánh bay về phía chân trời, trong khoảnh khắc phủ kín cả bầu trời.

Mọi người đồng loạt 'ồ' một tiếng.

Hằng năm đều tổ chức nghi lễ phóng sinh này, nhưng khác với trước kia chính là, vô số đôi cánh chim từ trên trời bay xuống. Đám chim mới được thả kia thế mà lại đổi hướng, một lần nữa bay vào lại lồng sắt.

Chúng phi tần không nhịn được bàn tán.

"Đám chim này bị sao vậy? Đang yên đang lành, thế mà lại bay về đây hết rồi?"

https://thuviensach.vn

"Ở những lễ phóng sinh trước kia, chưa bao giờ xảy ra tình huống này!"

"Thật sự là kỳ lạ hiếm thấy."

Vài tên thái giám tiến lên hét to, nhưng hét cả buổi trời cũng không khiến đám chim ấy bay đi. Một nửa chao liệng quanh lồng chim, nửa khác lại tiến vào lồng chim lần nữa.

Tuy Thái hậu hiểu biết sâu rộng, nhưng cũng là lần đầu tiên chứng kiến kỳ cảnh này. Vịn cánh tay cung nữ bước lên, dạo vài vòng quanh lồng chim chốc lát, Thái hậu hiếu kỳ hỏi: "Ai là người nuôi những con chim này?"

Đám người tách ra, Ngụy Anh Lạc từ bên trong tiến lên hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu và các vị chủ tử. Những con chim trước khi được phóng sinh này đều do nô tỳ phụ trách chăm sóc."

Thái hậu: "Ngươi nói xem, những con chim này vốn nên cất cánh bay về chân trời, vì sao đột nhiên quay lại, rồi cũng không chịu bỏ đi?"

Ngụy Anh Lạc trả lời rõ ràng rành mạch: "Ngày vạn thọ của Thái hậu lập ra lệ phóng sinh. Trời cao có đức hiếu sinh, động vật tuy là súc vật, nhưng cũng biết đạo lý có ơn tất báo. Thái hậu tấm lòng nhân từ, chim muông lòng mang cảm kích nên mới lượn vòng liên tục, không đành lòng rời đi. Đích thị là ông trời tán dương sự thiện lương của Thái hậu, nên mới xuất hiện điềm lành trong ngày vạn thọ."

Thái hậu phì cười một tiếng, những người khác cũng cười theo. Cho dù không đúng đi nữa, ai nấy cũng đều thích nghe lời tốt lành như vậy. Huống chi Thái hậu đã nở nụ cười, những người khác còn dám không cười theo?

https://thuviensach.vn

Giữa khung cảnh tràn ngập tiếng cười, tiếng thở dài của Thuần quý phi lại đột ngột vang lên.

"Hoàng hậu nương nương nhân từ, lúc nào cũng khoan dung người khác. Nhưng cung nữ này vì muốn được nhận thưởng mà bịa đặt lý do hoang đường trước mặt bao người, cố ý lừa gạt Thái hậu, câu từ rõ ràng nịnh nọt." Thuần quý phi vịn tay Ngọc Hồ đi tới, thở dài, "Nếu ai trong cung cũng học theo cô ta, chẳng phải sẽ gây nhiễu loạn lớn sao?"

Ngụy Anh Lạc quay đầu nhìn cô ta: "Nô tỳ không hiểu ý nương nương."

"Thái hậu." Thuần quý phi cũng không nhìn lại nàng, cười với Thái hậu, "Mọi người nói khi chim thú đã được huấn luyện, bảo nó bay liền bay, bảo nó ngừng liền ngừng. Đây không phải giống như huấn luyện ngựa sao? Cung nữ này đã mua một đàn chim được huấn luyện tỉ mỉ từ trước, cố ý bảo chúng nó đi mà quay lại, cố ý muốn làm người vui vẻ, nóng vội muốn lĩnh phần thưởng!"

Ngọc Hồ bên cạnh tiếp lời: "Ngụy Anh Lạc, ngươi thật to gan, dám dối lừa chim hiểu được báo ân, cố ý lừa gạt Thái hậu và Hoàng thượng. Ngươi có biết đây là tội khi quân không?"

Thái hậu chỉ cười không nói gì, không nói đúng cũng chẳng nói sai, chỉ thản nhiên liếc nhìn Hoằng Lịch, lộ vẻ để hắn làm chủ.

Trải qua nhiều năm không gặp, không có nghĩa là Hoằng Lịch đã quên Ngụy Anh Lạc. Trái lại chỉ cần liếc mắt một cái, hắn đã nhận ra cung nữ đáng chết này. Kể ra quan hệ giữa hai người họ cũng lạ. Hoằng Lịch xưa nay là quân vương không để lộ vui buồn ra bên ngoài, nhưng không hiểu sao cứ ở trước mặt nàng lại nóng lòng như lửa... Không có gì cũng nóng! Lập tức sắc mặt hắn trầm xuống: "Giải Ngụy... Giải cung nữ này xuống!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc thầm lườm nguýt hắn, sau đó nhanh chóng quỳ xuống: "Xin Thái hậu nghe nô tỳ nói hết!"

Hai tên thái giám chia ra một trái một phải túm lấy tay nàng, nhưng không có động tác kế tiếp, bởi vì Thái hậu bỗng nhiên mở miệng: "Bọn họ đều nói ngươi cố ý lừa gạt ta, ngươi giải thích thế nào?"

Ngụy Anh Lạc quỳ trên mặt đất, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thái hậu: "Thái hậu, nô tỳ có cách chứng minh."

Thuần quý phi cười nhạt một tiếng: "Ngươi lại muốn tìm động vật được huấn luyện sẵn đến phóng sinh?"

Lại một phi tử khác mở miệng. Chính là người lúc trước đi theo Tuệ quý phi, Nạp Lan Thuần Tuyết: "Thái hậu, ngàn vạn lần đừng mắc lừa cô ta. Chúng ta nhiều người như vậy lại bị một cung nữ lừa gạt, chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ! Theo thần thiếp thấy, hiện tại cứ lôi cô ta ra ngoài đánh tám mươi trượng, xem cô ta có chịu nói thật không?"

Ngụy Anh Lạc nhìn cô ta một cái. Thông qua những lời này, cùng với thời điểm mở miệng là nàng đã đoán ra được, vị này hơn phân nửa đã đi theo chủ mới. Mà chủ mới cũng không phải ai xa lạ, chính là vị trước mắt có bề ngoài giống như tiên nữ giáng trần, Thuần quý phi.

Phi tử còn lại hoặc là cao cao tại thượng xem việc không liên quan đến mình, hoặc là cho Thuần quý phi chút mặt mũi, cùng hùa theo quở trách Ngụy Anh Lạc. Giữa nhiều người như vậy, chỉ có một mình Lục Vãn Vãn là có chút lương tâm, nói hộ cho nàng một câu: "Thái hậu, cung nữ này cũng chỉ muốn làm người vui. Thần thiếp to gan, xin người xử trí nhẹ tay."

Tính tình người này vẫn giống như năm đó. Năm ấy, Lục Vãn Vãn và Nạp Lan Thuần Tuyết với tư cách tú nữ cùng nhập cung. Trên đường đi gặp tú nữ hống hách ức hiếp tân tiến cung nữ, Nạp Lan Thuần Tuyết chỉ khoanh

https://thuviensach.vn

tay đứng nhìn, còn Lục Vãn Vãn lại không đành lòng, ra mặt nói giúp một câu.

Chỉ là kết quả cũng giống như năm đó. Tính tình cô ấy nhát gan, địa vị cũng thấp kém, nói ra được câu kia lập tức như đá chìm đáy biển, không thấy tăm hơi.

Nhân lúc mọi người nói chuyện, Ngụy Anh Lạc thoáng nghe ngóng động tĩnh từ hậu cung, sau đó mới mở miệng nói: "Nô tỳ bạo dạn hỏi một câu. Người đời thường nói huấn luyện chim, vậy có từng nghe qua huấn luyện cá chưa?"

Tiếng rì rầm bỗng im bặt, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Cuối cùng Thái hậu cười nói: "Ta sống nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa hề nghe qua chuyện huấn luyện cá. Có thể sao?"

"Kim Ngư Trì của Viên Minh Viên có rất nhiều cá chép. Nô tỳ to gan, xin Thái hậu dùng những con cá chép này thử một lần." Ngụy Anh Lạc cung kính nói, "Xem xem đến tột cùng là thiên ý như vậy, hay là nô tỳ đang nói dối?"

"Hoàng thượng." Động tâm bởi lời nói của nàng, Thái hậu nhìn về phía Hoằng Lịch, "Lần đầu trong ngày Vạn thọ chứng kiến cảnh tượng thú vị như vậy, ta muốn thử một lần, để xem rút cuộc là thiện tâm của ta cảm động trời cao, hay là cung nữ này cố ý lừa gạt để nhận thưởng?"

Nhưng Hoằng Lịch không đáp ứng tức thì, chỉ gắn mắt nhìn Ngụy Anh Lạc chằm chằm.

"Ngụy Anh Lạc." Hắn bỗng nhiên hô, "Ngươi... thực có lòng tin?"

Mới nãy gọi nàng là cung nữ, hiện giờ lại gọi nàng là Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Ngụy Anh Lạc kỳ quái nhìn hắn. Nàng có chút không hiểu nam nhân này. Đôi khi hắn kháng cự nàng một cách bất thường, nhưng đôi khi lại lo lắng cho nàng. Sao mâu thuẫn thế nhỉ?

Thầm lắc đầu trong lòng, nàng cảm thấy mình còn quá trẻ để hiểu được ý nghĩ của nam nhân.

"Những lời Anh Lạc nói đều là thật, không dám dối lừa." Ngụy Anh Lạc cúi đầu nói, "Nếu có nửa câu dối trá, nguyện rơi xuống hồ cho cá ăn."

Trên người nàng không có vật quý giá, chỉ có thể đặt cược bằng mạng sống của mình.

Khóe mắt thấy gương mặt Thuần quý phi toát ra vẻ dao động, Ngụy Anh Lạc không khỏi cười lạnh trong lòng. Nàng biết cô ta rất muốn mạng sống của mình, nên sẽ không ngăn cản nữa.

Nhưng rất nhanh, khóe mắt lại liếc qua gương mặt Hoằng Lịch... Sao hắn bộc lộ biểu cảm đó? Chẳng lẽ muốn ngăn cản?

"Nếu Hoàng thượng muốn thử nghiệm, thì hãy thử một chút. Có điều..." Thuần quý phi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng mở miệng nói, "Có điều, cá chép không thể để cô ta chọn, chi bằng cứ để thần thiếp dẫn người đi chọn. Làm như vậy mới công bằng công chính."

Cô ta vẫn luôn muốn mạng Ngụy Anh Lạc. Đề phòng chuyện không may xảy ra, cô ta tự mình chọn một thùng cá chép rồi để vài tên thái giám khiêng trở vào tiểu đình.

Thái hậu tiến đến gần thùng gỗ, như thường lệ vuốt ve mép thùng, sau đó hô: "Thả!"

Tõm tõm, ngàn vạn cá chép xuôi theo thùng gỗ trút hết xuống hồ, trong nháy mắt nhuộm hồ nước thành đủ loại màu sắc.

https://thuviensach.vn

Mọi người vây quanh ven hồ, thở cũng không dám thở mạnh nhìn chăm chú đàn cá chép.

Thuần quý phi chợt nở nụ cười: "Chúng nó bơi đi hết cả rồi."

Cá chép lượn đi bốn phương tám hướng, hồ nước mới nãy còn nhiều màu thì giờ quay về sắc xanh. Thuần quý phi quay đầu nói: "Trên đời vẫn còn có kẻ dám ở trước mặt mọi người lừa gạt Thái hậu, một lần chưa đủ, còn có lần thứ hai, quả thật to gan làm loạn. Hoàng thượng, người phải trừng phạt thật nghiêm khắc, nhất quyết không thể bỏ qua thói xu nịnh đó!"

Hoằng Lịch cau chặt lông mày, không nói một lời mà nhìn Anh Lạc.

Nhưng Anh Lạc vẫn nhìn chằm chằm mặt hồ gợn sóng rồi dần dần tĩnh lặng, thần sắc chăm chú, mắt điếc tai ngơ.

Thuần quý phi sợ Hoằng Lịch lại thay đổi chủ ý, vội hô: "Người đâu!"

Thị vệ tiến lên đang định bắt Ngụy Anh Lạc, bỗng nhiên Thái hậu chỉ tay vào phía xa: "Đợi một chút... Nhìn kìa."

Tiếng nước bì bõm từ xa tới gần, chỉ thấy lụa màu ngũ sắc từ bốn phương tám hướng tụ họp về tiểu đình. Nhưng nhìn kỹ lại, không phải lụa màu ngũ sắc, mà là cá chép ngũ sắc.

Giữa tiếng thán phục của mọi người, cá chép thình lình xếp một hàng ngay ngắn hướng về tiểu đình không ngừng gật đầu, giống như thần tử dập đầu tạ ơn Thái hậu.

Nếu nói kiếp trước chưa thấy trăm chim hướng bái, thì nghìn cá dập đầu chỉ sợ khó gặp đến cuối đời.

Anh Lạc đột nhiên quỳ xuống, cất cao giọng nói: "Thái hậu vạn thọ phóng sinh, cảm động trời cao, mới xuất hiện kỳ cảnh trăm chim bay về,

https://thuviensach.vn

đàn cá dập đầu. Đây là ông trời ngợi khen lòng nhân từ của Thái hậu, là điềm lành ngày vạn thọ! Thái hậu được trời phù hộ, nhất định sống lâu trăm tuổi, hồng phúc tề thiên!"

Lực chú ý của mọi người đều dồn trên người nàng, trên đàn cá chép trong hồ, không ai chú ý tới Hoằng Lịch.

Chợt Hoằng Lịch đưa mắt ra hiệu cho Lý Ngọc bên cạnh. Lý Ngọc hiểu ý, đánh tiếng với đám cung nữ thái giám cùng đồng loạt quỳ trước mặt Thái hậu: "Trời ban điềm lành, chúc mừng Thái hậu, chúc mừng Thái hậu! Chúc mừng Thái hậu! Chúc mừng Thái hậu!"

Chỉ trong phút chốc, âm thanh chúc mừng vang vọng cả vườn.

Thái hậu không nhịn được cười: "Tốt, tốt, tốt! Vào ngày vạn thọ, trời ban điềm lành, chứng tỏ công đức ta nhiều năm hướng Phật không hề uổng phí! Ngươi là một đứa bé ngoan, muốn được ban thưởng cái gì?"

Ngụy Anh Lạc ấp úng cả buổi: "Thái hậu, nô tỳ nhớ nhung Tử Cấm Thành vô cùng, muốn được quay về..."

Thái hậu thấy nàng suy nghĩ lâu như vậy, còn tưởng nàng muốn đồ vật gì khó dò, hóa ra chỉ đơn giản như thế, không khỏi ngẩn ra: "Chỉ thế thôi?"

Ngụy Anh Lạc cẩn trọng nhìn Thái hậu một cái: "Ân điển của Thái hậu cảm động trời cao, nô tỳ mặt dày, nguyện hầu hạ Thái hậu..."

Không chờ nàng nói xong, Hoằng Lịch đã quả quyết: "Không được!"

Thái hậu nhìn Hoằng Lịch: "Nha đầu này thông minh lanh lợi, ta rất thích, cũng muốn để con bé đến Thọ Khang cung hầu hạ. Tại sao không được?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch tức giận trừng mắt nhìn Ngụy Anh Lạc. Hắn hoài nghi nàng cố ý bày mưu tính kế, muốn mượn thượng vị Thái hậu: "Thái hậu, nha đầu này mồm mép nhanh nhảu, vô cùng giảo hoạt."

Thái hậu liếc hắn một cái: "Là đến hầu hạ ta, đâu phải đến hầu hạ con. Con bé biết ăn nói lại hiểu lý lẽ, vừa hay có thể chọc mọi người vui. Ta còn đang thấy cuộc sống quá tẻ nhạt đây!"

"Anh Lạc tạ ân Thái hậu nương nương..." Mắt thấy Ngụy Anh Lạc sắp khấu đầu tạ ơn, Hoằng Lịch nôn nóng sốt ruột.

Thay vì để tai họa này bên người Thái hậu, chi bằng đặt bên người mình còn hơn. Quyết định xong xuôi, Hoằng Lịch vội vàng giành nói trước nàng: "Thái hậu, không phải trẫm không muốn, mà là... trẫm muốn sắc phong cô ấy làm Đáp ứng!"

Thái hậu: "Đáp ứng?"

Hoằng Lịch cắn răng nói: "Vâng. Ngụy Anh Lạc chỉ là một nữ tử quan, xuất thân là nô tài phủ Nội vụ. Trẫm sắc phong làm Đáp ứng đã là coi trọng lắm rồi."

Thái hậu hết nhìn Hoằng Lịch lại liếc nhìn Anh Lạc, nhìn ra được chút manh mối, nín cười: "Đứa nhỏ này tốn bao công sức khiến ta vui vẻ trong lễ vạn thọ, cũng là xuất phát từ hiếu tâm. Theo ta thấy, phong làm Quý nhân mới thích hợp!"

Không đợi Hoằng Lịch mở miệng, Anh Lạc đã dập đầu tạ ơn: "Nô tỳ cảm tạ ân điển của Thái hậu!"

Hoằng Lịch nghiến răng nghiến lợi nhìn con lừa đắc ý Anh Lạc đang cúi mình kia.

Thái hậu: "Ngụy quý nhân, ngươi tới đây!"

https://thuviensach.vn

Anh Lạc tiến lên phía trước. Thái hậu cầm chặt tay nàng, thuận tay tháo xuống chuỗi hạt đeo lên cổ tay nàng: "Ngươi là đứa bé thông minh lanh lợi, tương lai sẽ có phúc báo!"

Anh Lạc: "Anh Lạc to gan, còn có một thỉnh cầu."

Hoằng Lịch: "Ngụy Anh Lạc, ngươi đừng có được voi đòi tiên!"

Anh Lạc không nói lời nào. Trái lại, Thái hậu nhìn bộ dạng nàng vừa thấp thỏm vừa cẩn trọng, bật cười nói: "Không sao, để cô ấy nói thử xem!"

Anh Lạc xoay người hành lễ với Thuần quý phi: "Quý phi nương nương, nô tỳ từng cùng Minh Ngọc hầu hạ ở Trường Xuân cung, tình cảm sâu đậm, khó lòng tách biệt. Xin Quý phi nương nương khai ân, cho phép Minh Ngọc đến hầu hạ nô tỳ!"

Hoằng Lịch sợ Ngụy Anh Lạc tiếp tục được nước lấn tới nên nhanh chóng mở miệng: "Chẳng qua chỉ là một cung nữ, cô ta muốn thì cho cô ta đi!"

Mặc dù Thuần quý phi không muốn, nhưng Hoằng Lịch đã mở miệng vàng, cũng chỉ có thể nhíu mày: "Vâng."

Anh Lạc cười dịu dàng nói: "Nô tỳ... Không, thần thiếp cảm tạ ân điển của Hoàng thượng."

Lễ mừng chấm dứt, mọi người hứng chí dào dạt rời đi. Trong buổi lễ đã xảy ra nhiều chuyện như thế, đủ đề tài cho bọn họ tám chuyện mười ngày tám tháng. Từng người một vội vã trở về chia sẻ với bạn tốt, Viên Minh Viên nhanh chóng thanh tịnh trở lại.

Ở chỗ cung nhân, Minh Ngọc đã được điều tới làm thị nữ cho Ngụy Anh Lạc, ở lại một cách tự nhiên giúp nàng sắp xếp hành lý.

https://thuviensach.vn

"Anh Lạc." Minh Ngọc e dè nói, "Có phải cô vì ta..."

Lời còn chưa dứt, cửa phòng bỗng nhiên mở ra. Mưa gió sắp đến, sắc mặt Viên Xuân Vọng âm trầm đứng trước cửa, như một cơn mưa cuốn vào cửa phòng, chợt quay đầu nói với Minh Ngọc: "Ra ngoài."

Minh Ngọc nhìn Ngụy Anh Lạc một cái. Ngụy Anh Lạc nói: "Minh Ngọc, cô ra ngoài trước đi."

Nhìn nàng rồi lại nhìn Viên Xuân Vọng, Minh Ngọc bỏ xiêm y đang xếp lở dở trong tay xuống, đẩy cửa bước ra, trở tay khép cửa phòng lại.

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, Viên Xuân Vọng gằn từng chữ một: "Tại sao?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Phản bội

"Ca..." Ngụy Anh Lạc muốn nói lại thôi.

Viên Xuân Vọng bước nhanh tới, hai tay đè chặt bả vai nàng, chất vấn: "Rõ ràng muội đã hứa với ta sẽ ở lại Viên Minh Viên cùng ta cả đời, nhưng hôm nay lại muốn bỏ rơi ta, đi làm nữ nhân của Hoàng thượng!"

"Ca, không phải huynh luôn muốn leo cao hơn người khác sao?" Sau nửa ngày trầm mặc, Ngụy Anh Lạc miễn cưỡng cười với hắn, "Từ nay về sau, chúng ta không cần chịu khổ chịu tội ở Viên Minh Viên nữa, trở lại Tử Cấm Thành làm quý nhân, làm người đứng trên cao, không tốt sao? Huống chi, muội vốn chỉ muốn lấy lòng Thái hậu, chưa từng nghĩ tới làm nữ nhân của Hoàng thượng. Đó chỉ là ngoài ý muốn!"

Viên Xuân Vọng cười lạnh một tiếng: "Muội lừa được người trong thiên hạ, nhưng không thể gạt được ta! Hoàng thượng hiểu lầm muội chồng chồng lớp lớp, nhận định muội lòng dạ khó lường. Hắn sẽ cho phép muội ở bên cạnh Thái hậu sao? Nhưng muội lại có được niềm vui của Thái hậu. Từ trước đến nay, Hoàng thượng nổi tiếng trọng hiếu nên không muốn làm Thái hậu cụt hứng, vậy cách danh chính ngôn thuận nhất để ngăn cản, chính là giữ muội bên mình! Ngụy Anh Lạc, căn bản muội đã sớm tính toán hết rồi!"

Dưới gầm trời này, có lẽ hiểu rõ nàng nhất chính là người trước mặt này.

Dù là Phó Hằng thì hắn cũng chỉ yêu nàng chứ không thật sự hiểu nàng. Nếu không, hắn đã chẳng làm ra chuyện cưới Nhĩ Tình làm vợ, dẫn

https://thuviensach.vn

đến hai người tình đoạn nghĩa tuyệt, từ đó trở thành người dưng nước lã.

"Ban đầu, muội thật sự có ý định lấy lòng Thái hậu..." Ngụy Anh Lạc lẩm bẩm nói, chỉ là sau này suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ ý nghĩ này. Tuy rằng Thái hậu có thể làm chỗ dựa, nhưng chỉ có thể bảo vệ nàng bình an, không thể giúp nàng báo thù. Vì trong mắt Thái hậu, nữ tử hậu cung đều là người của Hoàng đế, vì hắn sinh con dưỡng cái kéo dài giang sơn, bản chất không có gì khác biệt, sẽ không bởi vì yêu thích Ngụy Anh Lạc mà thiên vị nàng, giúp nàng đối phó nữ nhân khác của Hoàng đế... nhất là một nữ nhân đã có hài tử.

Vì vậy, lựa chọn của nàng chỉ có thể là Hoàng đế, chỉ có thể là Hoằng Lịch!

"Bất kể muội muốn gả cho ai, ta sẽ không có ý kiến. Không những thế, ta còn sẽ đích thân tiễn muội đi. Chỉ riêng Ái Tân Giác La Hoằng Lịch là không thể!" Viên Xuân Vọng nắm chặt cánh tay Ngụy Anh Lạc, vành mắt hơi đỏ lên, "Chỉ có hắn là không thể!"

Giống như Viên Xuân Vọng là người hiểu Ngụy Anh Lạc nhất, Ngụy Anh Lạc cũng là người hiểu hắn nhất trên thế giới này.

"Hai người là huynh đệ cùng cha khác mẹ. Hắn cái gì cũng có, còn huynh lại hai bàn tay trắng." Ngụy Anh Lạc nhìn hắn, lòng chua xót mà thầm nghĩ, "Hôm nay ngay cả ta cũng muốn bỏ huynh mà đi..."

Nếu ngay cả Ngụy Anh Lạc cũng muốn bỏ hắn mà đi, Viên Xuân Vọng trên đời này, thật sự chỉ có hai bàn tay trắng.

"Cùng ta rời đi." Trong mắt Viên Xuân Vọng thậm chí ánh lên tia khẩn cầu, "Rạng sáng mỗi ngày, xe chở nước từ núi Ngọc Tuyền đều ra vào Viên Minh Viên. Chỉ cần an bài tỉ mỉ, chúng ta có thể cao chạy xa bay, vĩnh viễn rời xa nơi đây! Ta không muốn gì nữa cả. Chúng ta cùng đi, được không? "

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc đấu tranh kịch liệt trong lòng. Trong chốc lát là giọng nói và dáng điệu của Hoàng hậu, trong chốc lát là hình ảnh hắn ôn nhu đút thuốc cho mình, trong chốc lát là bóng hình Hoàng hậu từ trên vọng lâu nhảy xuống tự vẫn, trong chốc lát là bóng dáng hắn cầm ô dù giấy dầu che cho nàng giữa tuyết trời trắng xóa.

Đời này cách nào vẹn đôi đường, không phụ Như Lai chẳng phụ người? (*).

(*) Nguyên văn "Thế gian an đắc song toàn pháp/ Bất phụ Như Lai bất phụ khanh", trích từ một bài thơ của thi nhân lãng mạn nổi tiếng trong lịch sử Tây Tạng, Đạt Lai Lạt Ma thứ 6 Thương Ương Gia Thố

"... Thực xin lỗi." Ngụy Anh Lạc thống khổ nhắm mắt lại, lệ tuôn ướt đầy mặt, "Ca, thực xin lỗi..."

Viên Xuân Vọng từng chút từng chút buông lỏng tay. Dưỡng phụ (cha nuôi) bỏ hắn và dưỡng mẫu (mẹ nuôi) rời đi, Bát thúc dắt hắn đưa vào phòng tịnh thân, thân phụ (cha ruột) đối với hắn làm như không thấy, để đệ đệ xem hắn là ngựa mà cưỡi... Từng con người ấy, từng sự việc đã qua ấy, lần lượt hiện lên trước mắt hắn. Ánh mắt hắn chỉ hoảng hốt chốc lát, cuối cùng cố định trên mặt Ngụy Anh Lạc.

Nét bi thương và tuyệt vọng đồng loạt biến mất, gương mặt hắn cô đơn giống như chỉ còn lưu lại cỏ cây màu xám tro. Viên Xuân Vọng đờ đẫn nói: "Ngụy Anh Lạc... đến muội cũng phản bội ta."

"Ca ca!" Nhìn bóng lưng hắn kiên quyết rời đi, Ngụy Anh Lạc rưng rưng nước mắt, vội vàng đuổi theo vài bước, cuối cùng nhắm mắt lại, bóng người lẻ loi hiu quạnh đứng khóc tại chỗ.

Con đường này do chính nàng lựa chọn, nàng chỉ có thể tự cất bước đi đến điểm cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Nếu có thể đi đến cuối con đường, nàng sẽ quay trở lại tìm hắn, nói xin lỗi hắn. Một lần không được sẽ nói hai lần, hai lần không được sẽ nói hai trăm lần... Nàng sẽ kiên trì đến khi nào hắn tha thứ mới thôi.

Nếu như không thể đến điểm cuối... Một mình nàng độc hành trên con đường hoàng tuyền, không cần ai đưa tiễn!

Ban đêm, bên trong Trường Xuân tiên quán.

Không chỉ có mình Ngụy Anh Lạc lẻ loi hiu quạnh, Hoằng Lịch cũng không ngủ được. Hắn đơn độc đứng trong tiên quán, lẳng lặng nhìn tượng thờ Hoàng hậu trước mắt. Đến khi màn đêm buông xuống, Lý Ngọc cầm đèn đi đến, ánh lửa xua tan bóng tối bao quanh người hắn.

"Lý Ngọc." Hoằng Lịch chậm rãi nhắm mắt lại, "Gọi Hải Lan Sát đến đây."

Hải Lan Sát lập tức chạy tới, quỳ trên mặt đất.

"Nói đi." Hoằng Lịch đứng chắp tay, đưa lưng về phía hắn nói, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn vốn cho rằng mình còn phải đe dọa một phen, nhưng không ngờ vừa mở miệng, Hải Lan Sát đã đáp lại một tiếng: "Vâng."

Hoằng Lịch nhanh chóng xoay người, có chút kinh ngạc mà nhìn hắn: "... Ngươi chịu nói?"

"Vâng." Hải Lan Sát đáp lại cực kỳ thẳng thắn, "Hoàng thượng, Anh Lạc cô nương vốn cũng không muốn giấu giếm. Cô ấy nói, Hoàng thượng tuệ nhãn như đuốc, nhìn rõ mọi việc, nhất định sẽ đoán được chân tướng. Do đó nếu là Hoàng thượng hỏi, cứ để nô tài bẩm báo chi tiết."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch cười lạnh một tiếng: "Đừng nói lời tâng bốc trẫm nữa. Nói đi, có thể huấn luyện chim, còn cá được huấn luyện như thế nào?"

Hải Lan Sát dựa theo lời nói lúc trước của Ngụy Anh Lạc mà trả lời chi tiết: "Anh Lạc cô nương nhờ nô tài giúp, chuẩn bị đầy đủ bốn mươi túi vải bố đựng mồi cá, mỗi một túi đều có mắt lưới nhỏ, tất cả buộc trên cây gậy tre được cắm xuống khe đá dưới mặt nước. Chờ một thời gian dài, trùng cá sẽ từ trong túi bơi ra ngoài, cá chép sẽ bị hấp dẫn đến kiếm ăn, vừa vặn xếp thành một hàng dài, miệng cá hơi mở, thuận theo nước gợn, nhìn như là đang dập đầu..."

Hoằng Lịch nghe xong, hung dữ nói: "Tâm tư thật giảo hoạt!"

Cẩn thận liếc hắn một cái, Hải Lan Sát như hữu ý vô tình biện giải thay Ngụy Anh Lạc: "Anh Lạc cô nương nói, Hoàng thượng chuẩn bị lễ vạn thọ tỉ mỉ vì muốn khiến Thái hậu vui vẻ, mục đích của cô ấy cũng giống vậy. Chỉ cần Thái hậu cao hứng thì làm gì cũng đều đáng giá!"

Hoằng Lịch trầm mặc.

Khi nãy hắn nói câu nói ấy, cũng không phải thật muốn trách tội nàng.

Cách thức thì khéo léo, thực hiện lại rườm rà, trong đám phi tần hậu cung, có mấy ai thật sự nguyện ý dày công chuẩn bị từ đầu đến cuối như thế? Hơn nữa, cứ coi như là đã biết cách, cũng sẽ sai bảo cấp dưới đi làm.

"Lui xuống đi." Sau nửa ngày trầm mặc, Hoằng Lịch bỗng nhiên cụt hứng ra lệnh.

"Vâng." Hải Lan Sát lui ra ngoài, đang định đóng cửa phòng, Hoằng Lịch bỗng nhiên mở miệng lần nữa: "Từ nay trở đi, ngươi phải nhớ kỹ, nàng là Ngụy quý nhân của trẫm, đừng có gọi sai nữa!"

Hải Lan Sát ngây ra một lúc, sau đó mới cúi đầu xuống thấp: "Vâng."

https://thuviensach.vn

Ra khỏi cửa, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu cong như lưỡi liềm, Hải Lan Sát nhịn không được thì thào một tiếng trong lòng: "Phó Hằng, rốt cuộc chuyện ta làm là đúng hay sai... Ta thành toàn bọn họ, nhưng còn ngươi thì sao?"

Trong phòng, Hoằng Lịch vẫn không hề nhúc nhích, đứng im như cũ trước tượng thờ, trong nội tâm thì thào một tiếng: "Hoàng hậu, Ngụy Anh Lạc đến cùng là trung hay là gian... Cứ để trẫm thay nàng nhìn cho rõ."

Sau nửa canh giờ, cửa phòng chỗ ở cung nữ bị người đẩy ra. Nữ trang châu báu trên giường mới xếp được một nửa, Ngụy Anh Lạc cùng Minh Ngọc quay đầu thấy người tới, vội vàng khom mình hành lễ: "Bái kiến Lý tổng quản."

Lý Ngọc tay nâng phất trần, cười tủm tỉm nói với Ngụy Anh Lạc: "Ngụy quý nhân, tối nay Hoàng thượng muốn gọi người thị tẩm. Phúc khí to lớn, người hãy chuẩn bị cho tốt!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Y phục bên trong

Phúc khí?

Ngụy Anh Lạc nhìn chính mình trong gương, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Minh Ngọc đứng phía sau nàng, một bên chải tóc giúp nàng, một bên lo lắng nói: "Anh Lạc, tối nay không thể nghĩ cách tránh đi sao?"

Ngụy Anh Lạc cười một tiếng: "Hoàng thượng triệu Quý nhân mới thị tẩm là chuyện đương nhiên, làm sao tránh được?"

"Nếu Hoàng thượng thật sự muốn thị tẩm thì cũng sẽ an bài ở yến điện Cửu Châu Thanh, đó là nơi Hoàng Thượng thường ở ở Viên Minh Viên. Nhưng sao người lại triệu cô ở Trường Xuân tiên quán? Đó là chỗ ở của Tiên hoàng hậu." Vẻ mặt Minh Ngọc càng lo lắng hơn: "Ta sợ, sợ..."

"Sợ cái gì? Sợ hắn gây khó dễ ta, hay sợ nương nương tức giận đến sống lại?" Xoay người giữ chặt tay Minh Ngọc, Ngụy Anh Lạc trấn an nói, "Mặc kệ thế nào ta cũng phải đi, nếu không chính là kháng chỉ."

Lời nói của nàng nghe càng có lý, Minh Ngọc lại càng thêm buồn bã: "Đều tại ta không tốt. Nếu ta không nói gì, cô có thể an tâm sống ở Viên Minh Viên rồi."

"Việc đã đến nước này, nhắc lại chuyện đã qua có ích gì." Bộ dạng Ngụy Anh Lạc không chút để ý, cầm ngón tay thoa lên bờ môi của mình,

https://thuviensach.vn

"Chẳng bằng giúp ta trang điểm cho tốt thì hơn. Cô nghĩ xem ta nên dùng màu gì mới đẹp?"

Minh Ngọc thở dài, vặn mở một hộp son hoa Chi tử, dùng đầu ngón tay bôi một tí vào lòng bàn tay, trộn với sương sớm tan ra, sau đó thoa đều lên môi Ngụy Anh Lạc, lập tức hương sắc hấp dẫn, quyến rũ tràn lan.

Lại qua nửa canh giờ, Lý Ngọc gõ mở cửa phòng, chờ thấy người tới, mặc dù hắn là thái giám không hiểu chuyện nam nữ, hai mắt cũng không nhịn được sáng rỡ.

Mỹ nhân bình thường hoặc lúc cười có nét đáng yêu, hoặc lúc khóc rung động lòng người, có ưu lẫn khuyết. Nhưng khi nhìn thấy nữ tử áo đỏ kiều diễm trước mắt này, chỉ cảm thấy nàng dù vui hay giận, dù nhăn hay cười cũng đều rất xinh đẹp.

Lý Ngọc nhịn không được chậc chậc hai tiếng, thầm thắc mắc chẳng lẽ phong thủy ở Viên Minh Viên có khả năng dưỡng người? Trước đây Ngụy Anh Lạc cũng được coi là một mỹ nhân, nhưng không đủ xinh đẹp đến mức có thể sánh cùng Thuần quý phi; hôm nay nhìn lại, vậy mà nhan sắc đã ngang sức ngang tài.

Thảo nào Hoàng thượng không những gấp rút nạp nàng, còn muốn thị tẩm nàng ngay trong đêm.

Nghĩ đến đây, thanh âm của hắn trở nên nhu hòa chút ít, dùng phong thái bình thường hay đối đãi với Thuần quý phi để đối đãi nàng: "Ngụy quý nhân, mời đi lối này."

Tẩm điện Trường Xuân tiên quán.

Ngụy Anh Lạc xinh đẹp thướt tha tiến vào tẩm điện, hành lễ nói: "Thần thiếp cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch phất phất tay, hai tên thái giám cung nữ nhấc chân lướt qua người Ngụy Anh Lạc, cuối cùng vang lên tiếng đóng cửa, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cả buổi không người nói chuyện, chỉ có tiếng nến lẳng lặng rực cháy.

"Ngụy Anh Lạc." Hoằng Lịch đứng chắp tay, đưa lưng về phía nàng nói, "Biết đây là đâu không?"

"Là chỗ ở của Tiên hoàng hậu ở Viên Minh Viên." Ngụy Anh Lạc bình tĩnh trả lời.

Hoằng Lịch: "Nàng nói xem, tại sao trẫm muốn triệu kiến nàng ở đây?"

Giọng nói Ngụy Anh Lạc vẫn bình tĩnh như cũ: "Vì Hoàng thượng muốn nhục nhã thần thiếp."

"Không phải." Bỗng nhiên Hoằng Lịch bước nhanh tới, một tay bóp chặt cằm nàng khiến nàng phải ngẩng đầu, vẻ mặt mỉa mai khinh thường ngó xuống nàng, "Trẫm muốn Tiên hoàng hậu nhìn xem, người mà trước đây nàng ấy từng tín nhiệm, chỉ vì danh lợi phú quý mà không biết xấu hổ phản bội nàng ấy như thế nào!"

Sắc đẹp có thể làm cho thái giám xúc động, thế mà trong mắt hắn dường như cái gì cũng không phải, còn bị hắn bóp méo hình dạng.

Chịu đựng để hắn bóp chặt đau đớn, Ngụy Anh Lạc trầm tĩnh nói: "Nếu Hoàng thượng đã không có ý triệu tẩm, vậy thần thiếp xin cáo lui trước."

Hoằng Lịch nhìn chằm chằm nàng một lát, bỗng nhiên nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Một tay bóp chặt cằm nàng, tay còn lại chậm rãi di chuyển từ xương quai xanh xuống dưới, cuối cùng rơi trên thắt lưng nàng.

Đai lưng màu vàng bị hắn ngả ngớn cởi bỏ, Ngụy Anh Lạc hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Nhưng chờ mãi cũng không thấy động tác kế tiếp của hắn.

Nàng mở mắt ra, trông thấy Hoằng Lịch đang đứng cách nàng ba bước, hai tay khoanh lại, giống như một tên khách nhân xấu xa nhất trần đời, hướng nàng hất cằm, giễu cợt nói: "Sao vậy? Còn muốn đích thân trẫm cởi y phục cho nàng à? Tự mình cởi ra!"

Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm hắn một lát, hai cánh tay chậm rãi đặt trên hông.

Đai lưng màu vàng chậm rãi rơi xuống đất.

Vốn dĩ ánh mắt Hoằng Lịch chỉ chất chứa nét chế giễu, bởi vì hành động của nàng mà dần trở nên thâm trầm.

Một bộ vải gấm khoác bên ngoài rơi xuống đất.

Tầm mắt hắn nhìn sang chỗ khác, lại không cam lòng yếu thế vội quay về.

Một bộ váy đỏ thẫm rơi xuống đất.

Đôi mắt Hoằng Lịch cố định trên người nàng, toàn bộ sự châm chọc, mỉa mai lẫn rung động nhỏ đến không thể phát hiện như sóng biển thối lui, cuối cùng chỉ còn lại khiếp sợ.

Ngụy Anh Lạc đứng trước mặt hắn, từ trên xuống dưới toàn một màu trắng -- một bộ đồ tang trắng tinh!

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng." Ngụy Anh Lạc chậm rãi quỳ xuống, tóc đen buông xõa, cùng so sánh với bộ đồ tang trên người, tóc đen càng đen, áo trắng càng trắng, "Đối với người, Tiên hoàng hậu đã là người quá cố. Nhưng trong mắt Anh Lạc, nương nương không chỉ là chủ tử, mà còn là tỷ tỷ và ân sư của thần thiếp. Vì vậy, thần thiếp muốn để tang cho nương nương hai mươi bảy tháng. Đến nay tang kỳ chưa hết, thì cho dù là mệnh lệnh của Hoàng thượng, thần thiếp cũng quyết không thị tẩm."

Hoằng Lịch nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp: "... Nếu đã muốn chịu tang, nàng còn tới làm gì?"

"Thánh chỉ khó trái, thần thiếp chỉ có thể đến." Ngụy Anh Lạc bình tĩnh nói, "Đến thỉnh tội, mà không phải là thị tẩm... Kính xin Hoàng thượng trách phạt."

Trách phạt?

Hoằng Lịch nhịn không được quay đầu nhìn tượng thờ trên đài cao, thầm nghĩ: Hoàng hậu, nàng muốn ta trách phạt cô ấy như thế nào?

Cuối cùng, Hoằng Lịch không có phạt nàng, cũng không muốn thị tẩm nàng, chẳng qua chỉ vung tay lên, vẻ mặt mệt mỏi bảo nàng lui ra ngoài.

Giữa ánh mắt cổ quái của một đám cung nhân, Ngụy Anh Lạc trở về phòng.

Minh Ngọc lo lắng không ngủ được, vẫn luôn đi tới đi lui trong phòng, nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền cuống quít chạy ra mở cửa. Thấy Ngụy Anh Lạc hoàn hảo không tổn hại gì đã trở về, Minh Ngọc thở phào nhẹ nhõm: "Thế nào rồi?"

Ngụy Anh Lạc kể lại chuyện bản thân đã trải qua khi nãy. Minh Ngọc nghe xong kinh hồn bạt vía, giậm chân nói: "Cô cũng lớn mật quá đấy, dám đối xử với Hoàng thượng như vậy!"

https://thuviensach.vn

"Bằng không thì thế nào đây?" Ngụy Anh Lạc xoa nhẹ đồ tang trên người, lạnh lùng nói, "Nếu tối nay ta thị tẩm thật, thì chẳng khác gì nói với Hoàng thượng rằng, ta là một nữ nhân vong ân phụ nghĩa, không biết xấu hổ trèo lên long sàng trong tẩm điện của chủ tử lúc còn sống. Một khi ta thật sự làm vậy, nhất định càng khiến Hoàng thượng ghét cay ghét đắng, cả đời cũng không thể xuất đầu lộ diện. Vì vậy, cho dù có làm Hoàng thượng tức giận, ta cũng quyết không thể thị tẩm... Ít nhất không thể thị tẩm vào tối nay!"

"Anh Lạc..." Minh Ngọc muốn nói lại thôi, bất tri bất giác rơi một giọt nước mắt, "Cô vốn không cần phải như thế. Lẽ ra, cô có thể được gả cho một phu quân tốt, mà không phải, mà không phải..."

Ngụy Anh Lạc nâng một tay lên, ngón tay tô sơn nhẹ nhàng đặt trên bờ môi Minh Ngọc, cản lại lời nói kế tiếp của cô ấy.

Nếu nàng ích kỷ chỉ biết lo chính mình, thì năm đó nàng đã không nhập cung, mà sẽ thuận theo ý của phụ thân gả cho người khác. Nói không chừng... hôm nay đã có hai con rồi cũng nên.

"Đừng nói nữa." Ngụy Anh Lạc cười nói, trong mắt không chút thương xót chính mình, mà chỉ một lòng một dạ muốn báo thù cho Hoàng hậu và Minh Ngọc, "Hiện giờ ta đã là Quý nhân, nhưng đó mới chỉ bắt đầu thôi. Muốn báo thù cho Hoàng hậu, ta phải đứng ở nơi cao hơn nữa... Ta phải tiếp tục trèo lên, không tiếc hết thảy mà trèo về phía trước, đến khi địa vị của ta ngang bằng với địa vị Thuần quý phi."

Điều này có nghĩa là, Ngụy Anh Lạc phải giống như các cung phi khác, tham gia cuộc chiến tranh đoạt Hoằng Lịch. Nhưng nàng có điểm khác với các cung phi khác: xuất thân của nàng thấp hơn, quan hệ ít hơn, cho nên nhất định phải có được nhiều thánh quyến (*), mà thánh quyến cũng chỉ có đến từ Hoằng Lịch, mới có thể nâng nàng lên địa vị cao nhanh chóng.

https://thuviensach.vn

(*) được vua yêu và sủng

"Thế nhưng..." Minh Ngọc cũng hiểu rõ điểm ấy, nhưng vẫn có vẻ đắn đo chồng chất, "Hoàng thượng hiểu lầm cô quá nhiều. Muốn làm cho người thích cô, có thể sao?"

"Chuyện do người làm." Ngụy Anh Lạc quyết tâm nói, "Không gì không thể."

Cơm phải ăn từng ngụm, đường phải đi từng bước. Mặc dù nàng không có ý với hắn, nhưng vì Hoàng hậu, dù là đem hết tất cả vốn liếng, nàng cũng phải cướp được tấm chân tình của hắn! Vì thế, bắt đầu từ tối nay, nàng muốn bắt đầu âm mưu thủ đoạn, mưu đồ từng bước.

Ít nhất, bước đầu tiên đã thành công.

Hắn không giữ nàng lại thị tẩm, nhưng nhất định sẽ nhớ kỹ đồ tang trên người nàng.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Diên Hi cung

Kết thúc tiệc phóng sinh, các quý nhân lần lượt hồi cung.

"Nương nương, hôm qua Hoàng thượng triệu Ngụy Anh Lạc thị tẩm rồi." Trên đường hồi cung, Trân Nhi bẩm báo tin tức bản thân vừa mới dò la được cho Kế hậu nghe, "Nữ nhân này thực không an phận!"

Nhàn quý phi... cũng chính là Kế hậu nhếch khóe môi lên: "Không phải rất thú vị sao?"

Nàng ta đổi sang tư thế nghiêng một phía. Màn kiệu bị gió thổi phất lên. Vài cung nữ tay nâng khay ngọc đi đến bên kiệu, trong mâm đựng đĩa vải tươi rói, trái nào mọng thịt trái nấy, trên đầu còn đọng lại chút sương sớm.

Thuần quý phi thích ăn vải nhất, vì trời nóng nên còn nhất định phải ăn quả rửa bằng nước suối. Những trái bình thường thế này xem như đồ bỏ. Còn nước suối dùng để ngâm vải do một nhóm người phụ trách ra roi thúc ngựa gánh vào trong cung, sau đó ướp lạnh dâng lên cho nàng ta, làm mệt đến mức tay chân rã rời.

Dáng vẻ bức người khi được vua sủng ái thế này, khiến người khác liên tưởng tới Tuệ quý phi năm nào...

"Thuần quý phi đắc ý quá lâu rồi." Kế hậu thản nhiên nói, "Đến lúc cần có một đối thủ. Ngươi nói thử đúng không?"

https://thuviensach.vn

Trân Nhi sững sờ, phỏng đoán nói: "Ý nương nương là... muốn nâng đỡ Ngụy Anh Lạc để đối phó Thuần quý phi?"

"Bản cung không rỗi hơi đi nâng đỡ người khác." Kế hậu mỉm cười, "Có thể đoạt được thánh sủng, áp chế Thuần quý phi hay không, đều phải dựa vào bản lĩnh của cô ta."

Trân Nhi nhìn ngang liếc dọc một hồi, hạ giọng nói: "Người khác thì sao? Sao cứ phải là cô ta? Người không lo cô ta sau khi biết rõ chân tướng..."

"Có gì phải lo lắng?" Kế hậu bật cười nói, "Từ đầu đến cuối, tay của bản cung đều sạch sẽ. Nếu nói sợ hãi, hiện cần đang sợ phải là Thuần quý phi mới đúng!"

Trân Nhi cẩn thận nghĩ lại, quả thực như thế.

Người mua chuộc thái giám tổng quản Thục Hỏa Xử là Thuần quý phi; người gây ra thảm án ở Trường Xuân cung cũng là Thuần quý phi; thậm chí, người sau đó còn muốn giết người diệt khẩu, đẩy Minh Ngọc và Ngụy Anh Lạc vào chỗ chết cũng chính là Thuần quý phi. Toàn bộ chuyện này đâu có liên quan gì đến Kế hậu? Từ đầu đến cuối, Kế hậu chỉ ở thời khắc mấu chốt, chỉ điểm Thuần quý phi vài câu mà thôi...

"Nương nương anh minh." Sau khi nghĩ thông suốt, Trân Nhi lập tức nở nụ cười, "Vậy phải sắp xếp Ngụy Anh Lạc ở đâu đây? Theo nô tỳ thấy, cứ an bài cô ta ở Chung Túy cung, như vậy ắt hẳn sẽ rất náo nhiệt!"

"Ngươi nha, sao có thể làm thế vào lúc này được!" Kế hậu suy tư một lát, nhướng mắt cười nói, "Để cô ta đến Diên Hi cung đi!"

Diên Hi cung.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc quan sát xung quanh, đánh giá chỗ ở mới mà mình sắp ở.

Giống như đã lâu không có người sinh sống, cung điện trước mắt tan hoang tứ bề, sơn đỏ trên trụ tróc ra từng mảng, mạng nhện giăng đầy góc tường, không khí nhiều bụi đến mức khiến Minh Ngọc ho sặc sụa từng cơn.

"Ngụy quý nhân." Ngô Thư Lai nói, "Đây là Diên Hi cung. Từ nay về sau, người sẽ ở đây."

"Ngô tổng quản, đa tạ ngài." Trên mặt không lộ nửa điểm bất mãn, Ngụy Anh Lạc gọi, "Minh Ngọc."

Minh Ngọc không tình nguyện rút bao tiền thưởng đưa tới, Ngô Thư Lai cười khước từ: "Ngụy quý nhân khách khí quá."

Ngụy Anh Lạc: "Đây là quy củ, Ngô tổng quản không cần từ chối."

Bấy giờ Ngô Thư Lai mới nhận lấy tiền thưởng: "Quý nhân sau này có gì dặn dò, cứ gọi nô tài một tiếng, nô tài nhất định tận lực giúp đỡ."

Ngụy Anh Lạc: "Đa tạ."

Tiễn xong Ngô Thư Lai, Minh Ngọc đóng cửa phòng, hoang mang lo lắng nói: "Ta nghe ngóng được, Diên Hi cung là cung điện vừa xa vừa vắng nhất lục cung, chẳng khác gì lãnh cung cả. Chúng ta nên làm gì đây?"

Ngụy Anh Lạc thờ ơ cười nhạt, phủi nhẹ bụi bám trên mặt ghế, ngồi xuống nói: "Đừng nóng vội. Hãy chịu đựng."

Nàng tự biết rõ, lần này mình tiến cung dùng thủ đoạn bất chính, ngay từ đầu đã định phải ăn đắng nuốt cay. Cũng không biết ngoài cung điện xập xệ này, Hoằng Lịch còn có trái đắng nào khác cho nàng ăn nữa không.

https://thuviensach.vn

Chưa đến nửa canh giờ, Ngô Thư Lai lại quay lại, dẫn theo một đám cung nữ tới đây cho nàng.

Toàn là gương mặt quen thuộc.

Trân Châu, Hổ Phách, cùng nhiều người cũ khác ở Trường Xuân cung đồng loạt hành lễ với Ngụy Anh Lạc: "Nô tài thỉnh an Quý nhân."

"Miễn lễ." Ngụy Anh Lạc vừa dứt lời, nhóm người đối diện đã nhanh chóng đứng dậy. Hổ Phách cười toe toét tiến lên phía trước: "Đã lâu không gặp, Anh Lạc..."

Ngụy Anh Lạc ngẩn người, Minh Ngọc bên cạnh đã chất vấn trước nàng một bước: "Hổ Phách, ai cho phép cô gọi Quý nhân như thế? Chẳng lẽ không phân rõ tôn ti trên dưới sao?"

Hổ Phách méo miệng: "Trước đây chúng ta đều từng cùng hầu hạ Hoàng hậu nương nương mà. Lẽ nào Quý nhân quên hết rồi sao?"

Sắc mặt Ngụy Anh Lạc trầm xuống.

Dĩ nhiên các cô có thể lén lút không phân người trên kẻ dưới sau lưng, dù sao nàng vẫn sẽ nể tình nghĩa từng làm chung ở Trường Xuân cung mà bỏ qua. Vấn đề là, Ngô Thư Lai vẫn chưa đi khỏi đây. Hắn còn đứng một bên hóng chuyện một cách thích thú. Các cô sao có thể mở miệng gọi một tiếng Anh Lạc ngay lúc này? Giống như nàng không phải là chủ tử, mà là một hạ nhân có địa vị ngang ngửa các cô ấy.

Trong cung vô cùng coi trọng tôn ti trật tự. Nếu việc này lan truyền ra ngoài, sẽ không ai cho rằng nàng đối đãi hạ nhân hòa ái dễ gần, mà chỉ cảm thấy tính nô lệ của nàng vẫn không thay đổi, không ra dáng uy phong của chủ tử, là một A Đẩu (*) ngốc nghếch.

https://thuviensach.vn

(*) Tên vị vua nước Thục Hán thời Tam quốc, tức Lưu Thiện, con của Lưu Bị. Nhiều người cho rằng ông là một vị vua ngốc nghếch, hồ đồ, thiếu khả năng lãnh đạo

Dần dà, ai sẽ còn tôn trọng nhìn nàng nữa? Sao nàng còn có chỗ đứng trong hậu cung?

Nhưng vào thời điểm này, nàng lại không thể nổi giận với các cô ấy, nên chỉ đành cười nhạt một tiếng: "Minh Ngọc, ta mệt rồi. Ta vào nghỉ ngơi trước đây."

Không phải nàng đang tìm cớ. Hành trình từ Viên Minh Viên chuyển đến Diên Hi cung thật sự mỏi mệt. Đợi đến khi hồi phục lại sinh lực, nàng mới suy nghĩ biện pháp đối phó với các cô ấy sau.

Minh Ngọc lại không kiên nhẫn được như nàng. Đợi tiễn xong Ngô Thư Lai, cô ấy lập tức phát hỏa với đám người Hổ Phách: "Hổ Phách, cô làm trò gì vậy?"

"Minh Ngọc, cô bị sao thế?" Hổ Phách biết mà còn hỏi, "Tiên hoàng hậu qua đời, chúng ta phân tán khắp nơi trong cung. Giờ vất vả lắm mới được tụ họp lần nữa, cô không vui sao?"

"Vui?" Quả thực Minh Ngọc rất muốn phỉ nhổ khuôn mặt đối phương, "Nơi này là Diên Hi cung, Ngụy quý nhân giờ là chủ tử của chúng ta. Cô ở trước mặt bao người gọi thẳng kỳ danh, đích thị phạm thượng. Người không phạt cô đã là đặc biệt khai ân, cô còn không biết hối cải?"

"Cô ta dám?" Hổ Phách cười nói thản nhiên, không hề sợ hãi nói, "Ngụy quý nhân vừa mới nhập cung, đương nhiên muốn tạo tiếng tăm nhân đức. Nếu cô ta công khai trừng phạt đồng liêu cũ ở Trường Xuân cung, thì sẽ chỉ khiến người khác nói cô ta quên gốc."

https://thuviensach.vn

Nghe xong lời này, Minh Ngọc thiếu chút nữa tức đến mức nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên (**): "Hổ Phách, cô đừng có quá đáng!"

(**) Phật giáo cho rằng mỗi lần thế giới trải qua một tiểu kiếp (~ 1680 vạn năm) thì sẽ có Phật xuất thế (sinh ra). Câu này dùng với ý nghĩa Minh Ngọc tức đến mức muốn chết đi sống lại

Một đám cung nữ tụ tập lại một chỗ, cười hi hi ha ha nhìn Minh Ngọc, lộ vẻ đã sớm chung tay đoàn kết muốn gây khó dễ Ngụy Anh Lạc.

Tình cảnh nô cường áp chủ này cũng không tính là hiếm thấy trong cung.

Một chủ tử sinh ra không có hậu thuẫn, thường hay sống trong điều kiện thua kém nô tài rất nhiều. Từng tấm vải vóc đến tiền tiêu hàng tháng, tất cả đều bị nô tài cắt xén bớt đi. Cuộc sống trôi qua đặc biệt thê thảm, ngay cả cơm nóng cũng chưa kịp ăn đã bị nô tài chén sạch, chỉ còn dư lại canh thừa thịt nguội.

Minh Ngọc không biết Hổ Phách có phải là người nghĩ ra chủ ý đó không, nhưng thấy con ngươi cô ta đảo một vòng, bỗng nhiên cười nói thân thiết với mình: "Minh Ngọc, cô từng trải lâu hơn Ngụy Anh Lạc, lại xinh đẹp trời sinh, làm kẻ phụ hoạ bên cạnh cô ta thật quá đáng tiếc. Cô ta có thể làm Quý nhân, tại sao cô không thế?"

Tiện nhân kia! Còn muốn châm ngòi ly gián, lôi kéo mình gia nhập tiểu đội chống đối của các ngươi nữa chứ!

Minh Ngọc tức giận đến mức toàn thân phát run, cất giọng lạnh lùng nói: "Hổ Phách, tính cách của Ngụy quý nhân thế nào, chắc chắn cô rõ hơn ta. Ta khuyên cô tốt nhất đừng gây sự nữa, nếu không, không ai cứu được cô đâu!"

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên mặt Hổ Phách cứng đờ, giống như đang hồi tưởng lại thủ đoạn Ngụy Anh Lạc dùng năm đó.

Gừng càng già càng cay, thủ đoạn càng ngày càng tàn nhẫn.

Cuối cùng Hổ Phách không còn vẻ mặt hống hách như ban đầu, chỉ dám lầm bầm trong miệng vài câu: "Hoàng thượng đày cô ta đến Diên Hi cung, là cung điện lạnh lẽo hoang vu nhất hoàng cung, mười năm cũng không thấy được thánh nhan. Một người như vậy, có gì mà phải sợ..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Vờ như không thấy

Một câu nói của Hổ Phách lại nhất ngữ thành sấm (*).

(*) Mở miệng nói lời không lành ai ngờ thật sự xảy ra (đã giải thích ở chương 73)

Diên Hi cung quả là cung điện lạnh lẽo hoang vu nhất hoàng cung. Ngụy Anh Lạc đã vào ở mấy tháng, nhưng cũng không thấy Hoằng Lịch đặt nửa bước chân đến.

Tâm tư đám cung nhân dần biến chuyển. Ngày hôm đó, Minh Ngọc gọi Hổ Phách lại: "Hổ Phách, đến phủ Nội vụ lãnh tiền hàng tháng đi."

Trước kia Hổ Phách nhiều nhất chỉ lề mề chậm chạp, bây giờ dứt khoát ngồi lỳ bên cạnh bàn, miệng cắn hạt dưa: "Minh Ngọc tỷ tỷ, ta không muốn chịu tội này đâu."

Minh Ngọc sững sờ: "Cô nói cái gì?"

"Chủ tử nhập cung cũng được một thời gian rồi, nhưng Hoàng thượng lần lữa chưa từng triệu tẩm. Khắp nơi trong cung rộ tin đồn, nói căn bản Hoàng thượng không nhìn trúng chủ tử, chỉ là nể mặt Thái hậu mới miễn cưỡng giữ người lại." Hổ Phách nhổ ra miếng vỏ hạt dưa, "Đám người phủ Nội vụ đều là người nhìn mặt mới đưa đồ. Ta đi thế nào cũng tự rước nhục vào mình."

Minh Ngọc tức đến xanh mặt, lại kêu lại mắng một hồi, nhưng cũng không sai khiến được mấy kẻ lười biếng bất động trước mắt này.

https://thuviensach.vn

"Thật khiến ta tức chết đi được!"

Bên trong tẩm điện, Ngụy Anh Lạc đang soi gương trang điểm, qua gương trông thấy vẻ mặt Minh Ngọc nén giận tiến vào, nghi hoặc quay đầu lại: "Xảy ra chuyện gì?"

"Trong điện hở gió dột mưa, thức ăn đem đến mỗi ngày đều nguội lạnh còn chưa tính." Minh Ngọc đi tới đi lui trong phòng, mỗi bước chân đều giẫm vang sàn nhà, "Không thể nhẫn nhịn nhất là đám nha đầu kia..."

"Cô đang nói đến... Hổ Phách?" Ngụy Anh Lạc vẫn ngồi trên ghế chải đầu. Một tháng qua, trong mắt người ngoài, nàng từ một kẻ may mắn biến thành con rùa rụt đầu, suốt ngày núp bóng trong gian phòng nhỏ ở Diên Hi cung, không gây chuyện cũng chẳng làm việc gì.

"Còn ai vào đây nữa!" Minh Ngọc nổi giận đùng đùng nói, "Đều là người đi ra từ Trường Xuân cung, sao cô ta dám đối xử với cô như thế?"

Ngụy Anh Lạc cười nói: "Chính vì là người cùng đi ra từ Trường Xuân cung, nên cô ta mới có thái độ như vậy."

Đồng liêu trước kia không những không giúp đỡ nàng, ngược lại còn hóa thành vật cản to lớn.

Trong đó trở ngại lớn nhất chính là Hổ Phách. Đừng nói Minh Ngọc, ngay cả Ngụy Anh Lạc là chủ tử cũng không sai bảo được cô ta, gần đây càng trở nên táo tợn hơn, mơ hồ muốn leo lên đầu Ngụy Anh Lạc ngồi luôn rồi.

"Hổ Phách là người cũ Trường Xuân cung, đã từng ngang hàng ngang vế với ta. Hiện giờ ta là Quý nhân, cô ta lại bị điều đến hầu hạ ta, có thể cam tâm tình nguyện sao?" Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói, "Mà ta... lại không thể trừng phạt cô ta."

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc ngẩn người: "Tại sao?"

"Vì cô ta là cung nữ bên cạnh chủ cũ của ta. Nếu ta động thủ trừng phạt cô ta, ta sẽ phải cõng trên lưng tội danh vong ân phụ nghĩa." Giọng điệu Ngụy Anh Lạc cực kỳ bình tĩnh nói. Nàng sớm đã tiên đoán con đường phía trước gập ghềnh khó đi. Nàng leo lên cao bằng thủ đoạn bất chính, nhất định sẽ vấp phải nhiều trắc trở, nhưng chịu đựng lâu thế đã đủ rồi, giờ là thời điểm nàng nên thay đổi tình thế một chút.

Một khi ít xuất hiện, sẽ khiến người khác tưởng lầm nàng là người yếu đuối dễ bắt nạt.

"Đi thôi." Ngụy Anh Lạc chợt đứng lên nói.

Minh Ngọc sững sờ: "Đi đâu?"

Anh Lạc híp mắt cười nói: "Nếu không có Thái hậu ban thưởng, thì Ngụy quý nhân ta đây đã chết đói từ lâu, còn không mau đi tạ ơn?"

Tuy Hoằng Lịch đối với Ngụy Anh Lạc vờ như không thấy, nhưng Thái hậu vẫn không quên bữa tiệc phóng sinh "Điềm lành" kia. Có lúc người thưởng đồ ăn điểm tâm, có lúc người thưởng xiêm y mới tinh. Dù Thái hậu chỉ nhất thời cao hứng, nhưng nhờ mấy món lễ vật này mà người trong cung cũng không dám quá phận với nàng, sợ ngày nào đó Thái hậu đột nhiên nhớ tới nàng mà gọi nàng qua.

Thâm tâm Hoằng Lịch cũng lo lắng như vậy.

Hắn nói không ra Ngụy Anh Lạc xấu ở đâu, nhưng cũng không rõ nàng ấy tốt chỗ nào. Ý nghĩ thuyết bất thanh đạo bất minh (**) này của hắn không muốn làm nàng bị người khác nhìn thấu.

(**) có nói, có giải thích thế nào cũng không hiểu được

https://thuviensach.vn

Dẫu sao hiện giờ nữ nhân này càng lớn càng như một yêu tinh, người nào nhìn thấy chỉ sợ đều bị dung mạo của nàng ấy mê hoặc mất rồi.

Bỗng nhiên bước chân khựng lại, Hoằng Lịch nhìn Thọ Khang cung cách đó không xa, một tiếng hí khúc từ xa vọng lại chui vào lỗ tai hắn, lời ca từ bài 《 Hồng Lâu Mộng 》: "Muội muội này cháu đã từng gặp qua."

Ngữ điệu vô cùng tốt, nhưng nghe hơi lạ lẫm, không phải diễn viên hát trong hoàng cung, chẳng lẽ là gánh hát ở ngoài cung mới mời tới? Hoằng Lịch phất tay áo, ra hiệu thái giám dừng xướng tên để khỏi quấy rầy nhã hứng của Thái hậu. Hắn lặng yên không một tiếng động đi đến cổng tiến cung, chợt bước chân dừng lại, xa xa nhìn chàng thiếu niên đối diện.

Bên trong Thọ Khang cung tạm thời dựng lên một sân khấu. Thái hậu ngồi dưới đài hứng thú nghe say sưa. Trên đài, một chàng thiếu niên đưa lưng về phía Hoằng Lịch. Người ấy đóng hai vai, trong chốc lát làm ra điệu bộ Giả mẫu nói: "Đừng có nói bậy, làm sao cháu gặp được cô ấy?"

Chợt lại biến thành bộ dáng Giả Bảo Ngọc, ôn nhu đa tình nói: "Tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng nhìn quen thuộc nên lòng cháu coi cô ấy là người quen biết cũ. Hôm nay có thể xem là cửu biệt trùng phùng, cũng không phải không thể!"

Chàng thiếu niên tiêu sái xoay người, đầu đội mũ có chóp đính bảo tử kim, đồng thời trán buộc đai vàng khảm ngọc vắt ngang hai đường lông mày, trên thân mặc bộ y phục nhị sắc trăm bướm vàng có hoa văn đỏ thẫm trên tay áo, sống động hệt như Giả Bảo Ngọc bước từ trong sách ra. Quạt giấy trong tay 'xoạt' một tiếng mở rộng, sau cánh quạt vẽ hình tài tử giai nhân là nụ cười tươi tắn của thiếu niên hướng Hoằng Lịch hành lễ: "Thần thiếp cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

Đúng là Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch phải mất nhiều thời gian mới có thể dời mắt sang chỗ khác: "Sách tạp nham ở dân gian mà nàng cũng dám bày ra trước mặt Thái hậu. Nhìn bộ y phục này của nàng trông ra bộ dạng gì nữa!"

Thế nhưng Thái hậu lại cười nói: "Đừng trách cô ấy, là ta nhàn rỗi không biết làm gì nên gọi cô ấy đến chuyện trò. Chỉ nói thôi thì không thú vị nên mới giả trang thế này, cũng làm khó cô ấy nghĩ cách pha trò chọc ta vui. Nhưng câu chuyện xưa này cũng cực kỳ thú vị, Hoàng thượng có thời gian cũng nghe đi."

Hoằng Lịch sao chịu thừa nhận bản thân ngắm nàng nhập tâm đến không thể dứt mắt, cứng rắn nói: "Còn ra thể thống gì nữa? Còn không lui xuống!"

"Vâng." Ngụy Anh Lạc tinh nghịch nháy mắt với Thái hậu mấy cái rồi mới lui xuống.

Thái hậu thích nàng xinh đẹp đáng yêu, nên sau khi Anh Lạc lui ra mới nói giúp mấy câu về nàng với Hoằng Lịch: "Ta ở trong cung lâu thế rồi, cũng gặp không ít phi tần hiếu thuận hiền lương, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy một người lanh lợi tinh quái như cô ấy, mỗi ngày có thể nghĩ ra trăm phương ngàn cách đùa cho ta vui vẻ. Thật sự là hiếm thấy."

Hoằng Lịch mặt lạnh nói: "Thái hậu, nha đầu này dễ có thói kiêu căng, vẫn là không nên tâng bốc nàng ấy lên cao quá, tránh để nàng ấy được sủng sinh kiêu!"

Từ Thọ Khang cung trở về, Hoằng Lịch cầm tấu chương trong tay, nhưng tâm trí đã bay đến tận đâu, không sao tập trung nổi.

Vào đêm, Lý Ngọc nâng khay bài tiến vào. Ánh mắt Hoằng Lịch tùy ý quét qua, rơi trên thẻ bài Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

Hắn vốn tưởng chính mình đã quên mất, lúc đầu cứ cho là bản thân không quan tâm. Nhưng chỉ mới gặp mặt lại một lần, đầu óc hắn giờ đây toàn là hình bóng nàng.

Lắc lắc đầu, Hoằng Lịch cưỡng ép ném thân ảnh đó ra sau đầu, cầm lấy thẻ bài Thuần quý phi.

Hắn lựa chọn vờ như không thấy nàng.

Liên tiếp mấy ngày sau đó đều như thế. Bên trong Diên Hi cung, Minh Ngọc đang tháo trang sức cho Ngụy Anh Lạc, cứ lưỡng lự phân vân cả buổi, cuối cùng nhịn không được nói: "Anh Lạc, cô đến Thọ Khang cung mỗi ngày, nhưng Hoàng thượng đều đối với cô vờ như không thấy..."

Ngụy Anh Lạc cười nói: "Ta đến được bao lâu rồi?"

Minh Ngọc nhẩm tính một chút: "Cái này... hơn một tháng rồi. Lần nào gặp mặt, Hoàng thượng cũng chẳng nói với cô một câu nào!"

Ngụy Anh Lạc 'ồ' một tiếng: "Hơn một tháng rồi à. Vậy ngày mai không đến nữa!"

Minh Ngọc: "Tại sao?"

Anh Lạc giả vờ ho nhẹ hai tiếng: "Ta trúng gió, có chút cảm lạnh, cổ họng đau rát, không kể chuyện được nữa. Trước tiên xin nghỉ với Thái hậu."

Mặc dù Minh Ngọc cảm thấy nghi ngờ, nhưng cảm giác được Ngụy Anh Lạc sẽ không làm chuyện vô ích, thế nên vẫn nghe theo lời nàng.

Vậy là đêm hôm sau, Hoằng Lịch nhìn khay bài cả buổi vẫn không thấy thẻ bài Ngụy Anh Lạc đâu.

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc thạo nhất là nhìn mặt hiểu ý, thấy hắn nhíu mày cả buổi vẫn chưa chọn ra thẻ bài nào, lại không cho mình lui xuống, ước chừng biết hắn để tâm đến ai, nên mặt tươi cười nói: "Hôm nay Ngụy quý nhân cất thẻ bài, cáo ốm rồi."

"Bị bệnh?" Hoằng Lịch vốn đang ngẩn người, sau đó nghiêm mặt nói, "Trẫm hỏi nàng ấy sao?"

Lý Ngọc nhẹ vả miệng mình: "Nô tài lắm miệng!"

Hoằng Lịch hừ lạnh một tiếng tiếp tục đọc sách, kết quả toàn bộ chữ trên giấy hóa thành con muỗi li ti, vo ve trong đầu hắn không ngừng. Một lát sau, hắn càng đọc càng phiền, thế là vứt sách lên bàn, mặt lạnh đứng dậy nói: "Trẫm đi ra ngoài một chút!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Hoa chi tử rơi

Ngụy Anh Lạc phun ra ngụm thuốc: "Nóng quá."

Cạch một tiếng, Hổ Phách dứt khoát cầm chén thuốc đặt trên bàn, gây ra tiếng động thật lớn, uy phong thật to: "Ngụy quý nhân, người cũng thật yếu ớt. Nóng thì thổi một chút không được sao?"

Cô ta đâu còn xem bản thân là hạ nhân nữa, mà giờ leo lên đầu nàng làm chủ tử luôn rồi. Ngụy Anh Lạc như cười như không mà nhìn cô ta: "Hổ Phách, ngươi thân là cung nhân của Diên Hi cung, thế mà hầu hạ ta như vậy sao?"

"Đều là hạ nhân bước ra từ Trường Xuân cung, nói lời này có ý gì?" Hổ Phách ngồi xuống bàn bên cạnh, trên bàn bày biện không ít đồ ăn vặt, là Thái hậu nghe nói Ngụy Anh Lạc bị bệnh nên sai người đưa tới. Cô ta thuận tay cầm một nắm hạt dưa, không khách khí cắn bỏ vỏ đầy đất, càng bất mãn nói, "Nếu cô không phải là quý nhân, thì cũng đừng ghét bỏ ta hầu hạ không tốt."

"Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ." Ngụy Anh Lạc che miệng ho khan, "Dù sao hiện giờ ta cũng là Quý nhân..."

Hổ Phách nhổ vỏ hạt dưa ra ngoài miệng, không kiên nhẫn cắt ngang nàng: "Dạ dạ dạ, người là chủ tử cao quý, còn ta là nô tỳ thấp kém, đương nhiên chỉ được phép vâng lệnh! Nếu không muốn uống vậy đừng uống nữa, nô tỳ sẽ mang đi đổ!"

https://thuviensach.vn

Giữa tiếng cười đùa của đám cung nữ, Hổ Phách bưng chén thuốc để lên khay, đi hướng ngược lại tới chậu cây bên cạnh.

"Khá lắm nô tài!"

Một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên sau lưng, Hổ Phách lắp bắp kinh hãi quay đầu nhìn, hoảng sợ đến mức chén thuốc trên tay cầm không vững, 'xoảng' một tiếng rơi xuống đất.

"Nô, nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!" Cô ta vội vàng quỳ trước mặt đối phương.

Hoằng Lịch từ trên cao nhìn xuống cô ta, càng nhìn càng thấy không vừa mắt, càng nhìn càng làm lửa giận bùng cháy.

"Ngụy quý nhân có xuất thân cung nữ, nhưng đã làm Quý nhân của trẫm thì không cho phép nô tài sỉ nhục coi thường!" Hắn lạnh lùng nói, "Lôi xuống, phạt tám mươi trượng, đày vào Tân Giả Khố."

"Hoàng thượng! Hoàng thượng, nô tỳ biết sai rồi, xin Hoàng thượng thứ tội!" Hổ Phách vội vàng xin tha.

Trên giường, Ngụy Anh Lạc lại che miệng ho khẽ một tiếng. Khóe mắt Hoằng Lịch trông thấy, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại bồi thêm một câu: "... Đánh ngay bên ngoài sân, để tất cả mọi người đều nhìn thấy!"

Thái giám lập tức chặn miệng Hổ Phách, kéo người lôi ra ngoài.

Không lâu sau, âm thanh 'bụp bụp' từ ngoài cửa truyền đến, cùng tiếng kêu thảm thiết của Hổ Phách ngày càng yếu ớt.

"... Từ lúc nào nàng trở nên mềm yếu như vậy? Lại dung túng một nô tỳ đè đầu cưỡi cổ?" Hoằng Lịch bước từ từ thong thả đến bên giường.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc buông tay che miệng, bình tĩnh nói: "Hoàng thượng, cô ta là nô tỳ cũ của tiên Hoàng hậu, từng là đồng liêu của thần thiếp."

Hoằng Lịch lạnh lùng nói: "Trước đây nàng là nô tỳ, nhưng bây giờ nàng là Quý nhân của trẫm! Nàng phải nhớ kỹ điều này, đừng làm trẫm mất mặt!"

Anh Lạc cúi đầu, bờ môi cong lên: "Vâng."

Hoằng Lịch thấy nàng cụp mi rũ mắt ngoan ngoãn, càng nhìn lại càng thấy giận, vứt lại một tiếng hừ lạnh rồi xoay người rời đi.

Người ngoài cứ nghĩ hắn đang tức giận nên không dám thở mạnh, chỉ có duy nhất Lý Ngọc hiểu tính tình hắn. Cho nên Lý Ngọc vừa chậm rãi bước ra ngoài, vừa thấp giọng cười nói Ngụy Anh Lạc: "Ngụy quý nhân, chúc mừng!"

Không bàn về việc khác. Sau khi đánh tám mươi trượng, Hổ Phách bị người lôi xuống dưới. Minh Ngọc chỉ vào vết máu còn sót lại trong sân, mở miệng nói: "Đã tận mắt nhìn thấy cả chưa? Đây chính là kết cục của việc thất lễ với chủ tử. Sau này ai còn dám phạm thượng, người đó sẽ thành Hổ Phách thứ hai!"

Vì thế nề nếp Diên Hi cung từ trên xuống dưới trở nên trật tự hơn, ít nhất trong khoảng thời gian này không còn ai dám tác oai tác quái, tránh việc nối gót theo Hổ Phách.

Mà ở bên kia Dưỡng Tâm điện, liên tiếp vài ngày không thấy thẻ bài Ngụy Anh Lạc, cuối cùng Hoằng Lịch cũng buông bỏ dè dặt, chủ động hỏi: "... Ngụy quý nhân còn bệnh sao?"

Lý Ngọc: "Dạ."

Hoằng Lịch: "Kêu Diệp Thiên Sĩ đến khám cho nàng ấy."

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc: "Dạ! Thực ra... dù Hoàng thượng không nói, Thái y viện cũng sẽ dốc hết sức chữa bệnh cho Ngụy quý nhân!"

Cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, Lý Ngọc lại nói: "Nếu người thật sự lo lắng như vậy, hay là người qua thăm Ngụy quý nhân thử đi? Nếu có thể nhìn thấy người, trong lòng Ngụy quý nhân nhất định rất vui, bệnh tình cũng sẽ tốt hơn một chút."

"Ngươi thật nhiều chuyện." Hoằng Lịch lạnh lùng liếc hắn một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

"Dạ, nô tài nhiều chuyện." Lý Ngọc vội vàng tự vả miệng bản thân.

"Còn đứng đấy làm gì?" Thanh âm Hoằng Lịch từ xa truyền đến, "Đến Diên Hi cung."

Lý Ngọc: "..."

Hoằng Lịch vừa tiến vào Diên Hi cung liền hít hà mũi: "Đây là -- mùi hương của hoa chi tử sao?"

Giữa cái nóng oi bức của mùa hè, khi đứng dưới mặt trời một lúc lâu, mùi mồ hôi ướt nhẹp dính nhớp nháp trên áo sẽ làm hương thơm trên người cung phi vô cùng sền sệt, ngửi nhiều khiến đầu óc choáng váng. Ngược lại hương hoa tự nhiên này có thể giải nhiệt, làm tinh thần con người lập tức sảng khoái không ít.

"Tham kiến Hoàng thượng." Minh Ngọc từ bên trong chạy ra nghênh đón, khẽ nói, "Quý nhân vừa mới dùng thuốc, đang ngủ trong màn trướng rồi ạ. Để nô tỳ gọi người dậy."

"Tại sao không về phòng ngủ?" Hoằng Lịch nhìn màn trướng dựng trong hoa viên, cau mày nói, "Đúng là càn quấy, không biết yêu quý thân thể mình."

https://thuviensach.vn

Hắn tự mình đi vào trong hoa viên, nhẹ nhàng lách mình qua bụi hoa, đi vào đỉnh màn trướng bên cạnh. Đằng sau tấm lụa mềm mỏng mơ hồ hiện ra mặt bên của nữ nhân, vì như ẩn như hiện nên càng thêm mê người.

Bước chân Hoằng Lịch chợt nhẹ. Phía sau Lý Ngọc và Minh Ngọc liếc nhìn nhau, lặng lẽ lui ra.

Trong hoa viên chỉ còn lại Hoằng Lịch và Ngụy Anh Lạc.

Nhẹ nhàng vén màn thì nghe 'leng keng' một tiếng, phát ra từ chuông gió được treo ở góc màn, thanh âm dễ nghe giống như giấc mộng ngày hè.

Trong trướng truyền đến tiếng rên khe khẽ. Ngụy Anh Lạc uể oải trở mình, quần áo nửa kín nửa hở. Có lẽ vì trời quá nóng nên nàng mặc cực ít, trên người chỉ diện một chiếc váy mỏng, mềm mại như cánh hoa chi tử bao quanh người nàng.

Ngắm nhìn dung nhan nàng ngủ như hoa hải đường xuân, trong lòng Hoằng Lịch khó tránh khỏi rung động, vươn tay phủ trên đôi má ửng hồng của nàng. Ngón tay hắn lạnh buốt, đối phương 'ưm' một tiếng, cọ xát với đầu ngón tay hắn.

Hoằng Lịch là lần đầu tiên thấy nàng như vậy.

Nàng trước kia đối với hắn hoặc hờ hững lạnh nhạt, hoặc châm chọc khiêu khích, thỉnh thoảng vui tươi dễ gần thì cũng bằng mặt không bằng lòng; còn ngây thơ thân mật thế này thì quả là hiếm thấy, khiến Hoằng Lịch nhịn không được đứng hình tại chỗ, hận không thể muốn nàng ngủ mãi không tỉnh, cứ tiếp tục vậy cũng tốt.

Nhưng ngón tay hắn rất nhanh bị nàng cọ trở nên nóng ran. Ngụy Anh Lạc nỉ non một tiếng "nóng quá", sau đó chậm rãi mở mắt, chớp chớp mắt vài cái, kinh ngạc nhìn lại hắn: "Hoàng thượng, sao người lại đến đây?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch bị nàng khiêu khích đến ngứa ngáy trong lòng, không chờ nàng đứng lên đã duỗi tay ấn nàng ngã vào lại trong trướng.

Tóc dài như vẩy mực lên màn trắng như tuyết. Ngụy Anh Lạc gối đầu lên tóc mây, khôi phục lại bộ dáng thường ngày, không sợ hắn, cũng không lưu luyến hắn, không gần gũi hắn, cũng không xa cách hắn, phảng phất như một đám mây lơ lửng phía chân trời. Nàng như cười như không nói với hắn: "Ở đây là hoa viên... Hoàng thượng, người thế này không hợp với quy củ."

Hoằng Lịch duỗi tay hái lấy đám mây này, cúi người hôn lên cổ nàng, tựa như dã thú bắt được con mồi, không nặng không nhẹ cắn da thịt nàng một cái, mồm miệng không rõ nói: "Im miệng... Trẫm chính là quy củ của nàng!"

Hắn cảm thấy bây giờ nàng rất tốt, tất cả đều tốt đẹp, ngay cả giờ phút này chứng kiến nàng nhẹ giãy giụa cũng trở thành thú vui của hắn. Tựa như gai trên hoa. Nếu ai đó quá thích bông hoa ấy, thì người đó sẽ không màng đến việc bị đâm đến rỉ máu.

Hoằng Lịch nhắm mắt lại, nhẹ hôn lên môi đóa hoa ấy. Hắn vẫn không biết mình yêu thích đóa hoa này. Dù thích thật đi nữa... cũng sẽ không thừa nhận.

Tóc ngủ thôi thường chải, mi xuân nhẫn càng nhiều.

Trâm hoa chi tử nặng, thoảng hương rượu cúc hoa.

Mơ màng thêu sấp lụa, mài nhẫn bóng tơ vàng.

Nhấc bút khi nhàn rỗi, tô vẽ đôi uyên ương. (*)

(*) Bốn câu thơ trích từ bài "Tín bút" của nhà thơ Hàn Ác. Nguyên văn:

https://thuviensach.vn

"Thụy kế hưu tần long, xuân mi nhẫn canh trường,

Chỉnh sai chi tử trọng, phiếm tửu cúc hoa hương.

Tú điệp hôn kim sắc, la nhu tổn nhạ quang,

Hữu thì nhàn lộng bút, diệc họa song uyên ương."

Minh Ngọc ra sân nhưng không muốn có Lý Ngọc ở bên, sợ bản thân ngây ngốc hồi lâu sẽ bị hắn nhìn ra điểm khác thường, nên nàng vội tìm lý do rời đi. Chạy đến khi không kìm nén nổi nữa, Minh Ngọc ngã ngồi trên đồng cỏ, vùi mặt thật sâu vào giữa gối, hai vai hơi run.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, một bàn tay nam nhân đặt trên bả vai nàng.

Minh Ngọc lại càng hoảng sợ, càng không dám ngẩng đầu lên.

"Sao không quay đầu nhìn ta?" Đối phương cười nói, thanh âm tự nhiên phóng khoáng, tựa như hiệp khách ngay thẳng chính trực.

Minh Ngọc nhận ra giọng nói này. Nàng quay đầu lại. Bốn mắt nhìn nhau, Hải Lan Sát sững sờ: "Minh Ngọc... Sao cô khóc vậy?"

Minh Ngọc không đáp, chỉ yên lặng rơi lệ nhìn hắn.

Vốn dĩ tối nay là ca trực của Hải Lan Sát nên không thể tự ý rời bỏ đơn vị, nhưng thấy cô nương mình yêu mến khóc thành bộ dạng này, hắn suy nghĩ một chút, quyết định chạy đến chỗ một viên thị vệ có quan hệ không tệ âm thầm dặn dò vài câu, nhờ đối phương canh gác giùm mình.

Sau đó không còn đắn đo gì nữa, Hải Lan Sát chạy về ngồi cạnh Minh Ngọc, nhìn nàng hỏi rất nghiêm túc: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc nức nở một tiếng, thanh âm khàn khàn: "Hình như ta phạm sai lầm rồi."

Hải Lan Sát nở nụ cười: "Trên đời này có ai mà không phạm sai lầm đâu?"

Minh Ngọc: "Không, ngài không hiểu."

Hải Lan Sát: "Ta không hiểu, cô có thể nói cho ta nghe mà."

Minh Ngọc nức nở nói: "Nếu ta không nói gì hết, Anh Lạc khi tròn hai mươi lăm tuổi có thể thuận lợi xuất cung. Người như cô ấy đi đến đâu cũng có thể sống rất hạnh phúc. Là ta tự tay hủy hoại hạnh phúc của cô ấy, giam cô ấy cả đời trong Tử Cấm Thành này. Là lỗi của ta! Đều là lỗi của ta!"

Hải Lan Sát: "Minh Ngọc, cô không cố ý mà..."

Minh Ngọc đột nhiên ngẩng mặt lên: "Không, là ta cố ý đấy! Thuần quý phi khi dễ đủ đường, ta chính là không cam lòng, luôn muốn đòi lại công đạo, cho nên mới kéo Anh Lạc xuống nước. Ta rất bỉ ổi, ta là một người ác độc!"

Hải Lan Sát: "Minh Ngọc! Minh Ngọc! Đừng khóc, đừng khóc nữa! Cô không phải là người như thế, đừng tự trách mình nữa..."

Minh Ngọc tựa vào lồng ngực hắn, ôm hắn khóc lóc thương tâm.

Hải Lan Sát biết làm thế nào để đánh bại đối thủ, biết làm thế nào để đoạt mạng quân địch, nhưng lại không biết làm sao để khiến nàng ngừng khóc. Luống cuống tay chân trong chốc lát, cuối cùng hắn thở dài, cũng ôm nàng lại thật chặt, trầm giọng nói: "Ta không biết Thuần quý phi đã làm gì đến mức dồn ép cô đến bước đường cùng, nhưng chỉ cần cô nói với ta... Ta nhất định sẽ giúp cô."

https://thuviensach.vn

"Thật sao?" Minh Ngọc thì thào hỏi, "Ngài thật sự sẽ giúp ta sao?"

"Đúng." Hải Lan Sát gật đầu, "Ta thề!"

"Cảm ơn ngài..." Minh Ngọc thở dài, từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, nâng môi nhẹ chạm gò má hắn.

Da thịt dưới môi dần nóng hổi, dường như lan thẳng đến tim Hải Lan Sát.

"Khởi giá, hồi cung!"

Chân trước Hoằng Lịch vừa mới rời đi, chân sau liền ban thưởng đến rất nhiều bảo vật, giống như sợ người khác không biết hắn yêu thích Ngụy Anh Lạc vậy.

Khi Minh Ngọc trở về, bắt gặp sắc mặt hạ nhân toàn cung đều vui mừng khôn xiết, từng người một vây quanh Ngụy Anh Lạc: "Chúc mừng Ngụy quý nhân, chúc mừng Ngụy quý nhân!"

Ngụy Anh Lạc phất phất tay, ý bảo các nàng lui ra.

"Mới đi đâu về vậy?" Ngụy Anh Lạc gọi Minh Ngọc đến bên người, đưa tay lau hai hàng nước mắt trên má nàng, "Sao lại khóc?"

"Ta không sao." Minh Ngọc rưng rưng cười nói, "Còn cô, cô có sao không?"

"Ta rất tốt, vô cùng tốt." Ngụy Anh Lạc không nhỏ một giọt nước mắt nào, sờ dấu hôn còn lưu lại trên cổ mình, thờ ơ cười nói, "Tiến gần với mục tiêu của mình thêm một bước, ta rất đỗi vui mừng."

Minh Ngọc đau xót trong lòng, cầm chặt tay của nàng, chân thành nói: "Anh Lạc, cô yên tâm. Không chỉ cô cố gắng, ta cũng sẽ cố gắng."

https://thuviensach.vn

Anh Lạc: "Minh Ngọc, cô đã làm gì vậy?"

Minh Ngọc cười, nhẹ tựa đầu lên đầu gối Anh Lạc: "Ta sẽ dần dần lớn lên, trở thành cánh tay đắc lực của cô. Chỉ cần có thể giúp được cô, việc gì ta cũng nguyện ý làm! Cô thật lợi hại, nói muốn tranh thánh sủng, bây giờ đã làm được rồi..."

Anh Lạc 'phốc' một tiếng nở nụ cười.

Minh Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu: "Ta nói sai sao?"

Anh Lạc: "Cô cho rằng, thị tẩm thành công là coi như giành được thánh sủng sao?"

Minh Ngọc: "Thế nhưng..."

Anh Lạc cười nhạt một tiếng: "Bây giờ Hoàng thượng cũng chỉ xem ta là một món đồ chơi mới mẻ, qua một thời gian ngắn sẽ quên sạch hoàn toàn, trừ phi bước được vào tim người. Muốn lật đổ Thuần quý phi, vẫn còn xa lắm!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Như gần như xa

Gió giật trước lúc bão về. Nay đã là ngày thứ ba Hoằng Lịch ngủ lại Diên Hi cung.

Tuy Hoằng Lịch có chút khắc chế khi gần nữ sắc, nhưng dù sủng hạnh hậu cung cũng chưa từng giống như bây giờ liên tục triệu tẩm một người, khiến người khác không khỏi đứng ngồi không yên.

"Hoàng hậu nương nương!" Bên trong Thừa Càn cung, Nạp Lan Thuần Tuyết chất vấn một câu, "Ngụy Anh Lạc thị tẩm ba ngày liên tiếp, con mắt mọc trên đỉnh đầu luôn rồi. Giờ đã là canh mấy mà vẫn chưa tới thỉnh an người?"

Các phi tần còn lại nhao nhao hùa theo, ngươi một lời ta một câu quở trách Ngụy Anh Lạc thất lễ.

Chỉ có mình Lục Vãn Vãn cất tiếng nói yếu ớt: "Có lẽ Ngụy quý nhân có chuyện gì nên chậm trễ thôi!"

Nạp Lan Thuần Tuyết cười lạnh một tiếng: "Chậm trễ gì chứ? Rõ ràng là cậy sủng sinh kiêu! Suy cho cùng, vẫn là xuất thân từ cung nữ nên không hiểu chút quy củ nào. Theo thần thiếp thấy, hay là nương nương phái ma ma đến dạy bảo cô ta một phen, tránh việc gây ra rắc rối sau này."

Làm sao Kế hậu để cho cô ta lợi dụng mình làm vũ khí, lập tức cười nói: "Thư tần, Hoàng thượng muốn sủng hạnh ai đều là thánh ý. Ngoại trừ tuân theo, chúng phi tần không được phép phản đối. Nếu hôm nay người

https://thuviensach.vn

đắc sủng là ngươi, ngày mai bản cung phái người đến răn dạy ngươi một phen, thì bản cung thành dạng người gì đây?"

Dĩnh phi: "Hoàng hậu nương nương, cũng không thể nói như vậy được. Nói đến công dung ngôn hạnh thì đức hạnh đứng đầu. Một nữ nhân không hiểu phép tắc, coi thường lễ giáo như thế nếu ở bên cạnh Hoàng thượng thì sớm muộn cũng gây ra họa. Hoàng hậu nương nương quản lý lục cung, không thể nương tay nhân từ."

Gia tần: "Hoàng hậu nhân từ thì đương nhiên không tính toán với Quý nhân thấp bé. Nhưng nếu nàng ta được đằng chân lân đằng đầu, mượn thời cơ làm mưa làm gió thì không phải là chuyện tốt lành gì. Nương nương vẫn nên đề phòng trước thì hơn!"

Đến tận giữa trưa mọi người mới ngừng bàn luận, lần lượt cáo từ rời đi.

"Nương nương, người xem lúc nãy bọn họ nói kìa, thật chẳng ra làm sao!" Trân Nhi bưng một dĩa nho tươi vừa rửa xong lên.

"Đúng vậy." Kế hậu vân vê một trái nho đỏ tía, liếc mắt về hướng mọi người vừa rời khỏi, "Hoàng thượng mới triệu có hai lần mà người nào người nấy đều đỏ mắt cả lên. Y như trò hề."

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hoàng thượng chưa từng thị tẩm một phi tần liên tiếp như thế, chẳng trách mọi người đều đứng ngồi không yên. Ngụy Anh Lạc quả là nhân vật lợi hại." Trân Nhi lột vỏ nho giúp Kế hậu, "Nương nương, có nên..."

Kế hậu lắc đầu: "Đóa hoa đẹp cỡ nào cũng có ngày nhìn chán. Hoàng thượng từng gặp vô số nữ nhân, dù Ngụy Anh Lạc có đặc biệt đi nữa thì có thể giữ chân người được bao lâu? Cũng chỉ có những nữ nhân tầm mắt hạn hẹp này mới lần lượt nôn nóng nhảy dựng cả lên."

https://thuviensach.vn

"Cũng phải." Trân Nhi cười nói, "Mặc kệ bọn họ đấu thế nào thì chỉ có nương nương ngư ông đắc lợi. Cứ đấu đi, đấu càng hăng càng tốt!"

Kế hậu ăn trái nho đối phương đưa tới, lười biếng nói: "Dù sao cũng chẳng có việc gì, hay là chúng ta thử đoán xem ai sẽ động thủ trước? Là Thuần quý phi hay tiểu Gia tần đây..."

Thuần quý phi vốn đã có hiềm khích với Ngụy Anh Lạc, có rất nhiều phi tần đang hy vọng nàng ta chết trước nhất.

Về phần tiểu Gia tần, cô ta cũng giống Ngụy Anh Lạc là phi tử đắc sủng gần đây. Một núi không thể có hai hổ, hai người lại đều có xuất thân Bao y, hiển nhiên càng không thể buông tha đối phương.

Trân Nhi suy nghĩ một chút: "Nô tỳ đoán là Thuần quý phi."

"Còn bản cung thì chọn tiểu Gia tần." Sau đó cười đầy ý vị thâm trường.

Gừng càng già càng cay, cuối cùng tiểu Gia tần mới là người không giữ được bình tĩnh. Sau khi đập bể miếng ngọc bội trong cung, cô ta nói với cung nữ hầu cận: "Lan Nhi, ngươi đi Dưỡng Tâm điện báo với Lý tổng quản một tiếng, nói ta bị bệnh rồi, bệnh rất nặng, nếu không thấy được Hoàng thượng sẽ tắt thở chết mất!"

Lan Nhi kinh ngạc: "Chủ tử, việc này sợ không hay lắm đâu!"

Tiểu Gia tần không kiên nhẫn vẫy vẫy tay: "Có gì không hay chứ? Chẳng phải tiện nhân kia cũng lừa gạt Hoàng thượng như thế sao? Chuyện nàng ta làm được, tại sao ta lại không? Nhanh đi đi, nếu không ta lấy roi quất ngươi bây giờ!"

Tin tức bay đến Dưỡng Tâm điện rất nhanh. Nghe nói tiểu Gia tần cũng bị bệnh, Hoằng Lịch nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

"Sao lại bắt chước nàng ấy rồi?" Hoằng Lịch lắc đầu, thâm tâm hiểu rõ sự tình, bật cười nói, "Nàng ấy bướng bỉnh như vậy, có gì tốt mà học theo đâu chứ."

Lý Ngọc ở một bên ngoảnh mặt làm thinh, nghĩ thầm: "Còn không phải bởi vì người là Sở Vương thích eo nhỏ, bỏ đói hết người trong cung sao."

Xử lý công vụ xong xuôi, Hoằng Lịch hạ bút xuống: "Đi."

Lý Ngọc biết mà còn hỏi: "Đi đâu?"

Hoằng Lịch trừng mắt liếc hắn, không tình nguyện rít qua kẽ răng ba chữ: "Diên Hi cung."

Hắn tự cảm thấy bản thân đã cho Ngụy Anh Lạc đủ mặt mũi, dù phi tử khác cũng đang bị bệnh nhưng hắn lại một mình sang đây thăm nàng, nào ngờ chào đón hắn lại không phải là người mình mong đợi. Vẻ mặt Trân Châu thấp thỏm không yên nghênh đón hắn: "Hoàng thượng, Ngụy quý nhân không có ở trong điện."

Hoằng Lịch ngẩn người: "Nàng ấy đi đâu?"

Trân Châu mở miệng nói khó nhọc: "Ngụy quý nhân nói trời nóng quá nên đã đi ra ngoài tản bộ rồi ạ."

Hoằng Lịch quả thực cạn lời. Bộ nàng ấy là lão bà bảy tám chục tuổi sao, cơm nước xong xuôi liền đi ra ngoài tản bộ dưỡng thân? Phía sau Lý Ngọc nghẹn cười hỏi: "Hoàng thượng, bây giờ đi đâu đây?"

Hoằng Lịch lại trừng mắt liếc hắn, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: "Đi vào ngồi!"

Lần ngồi xuống này lại thẳng đến lúc trời tối đen.

https://thuviensach.vn

Trân Châu đã gấp đến mức trán ướt đẫm mồ hôi, chốc chốc lại lấy khăn trong tay lau đi lau lại, chỉ thấy mồ hôi càng lúc càng tuôn nhiều hơn.

Sắc mặt Hoằng Lịch đã đen như đáy nồi. Lý Ngọc ở một bên nhìn mặt đoán ý, cũng không biết đã chất vấn Trân Châu lần thứ mấy rồi: "Quý nhân đâu? Sao vẫn chưa trở lại? Cho tới bây giờ đều là người khác chờ hầu Hoàng thượng, chủ tử nhà ngươi thì hay rồi, dám đảo lộn hết cả. Còn có chút quy củ nào nữa không?"

Mắt thấy Trân Châu đã quýnh quáng đến độ ứa nước mắt, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, sau đó cửa phòng mở ra, Minh Ngọc tiến vào, cung kính dập đầu với Hoằng Lịch: "Xin Hoàng thượng thứ tội. Hôm nay Ngụy quý nhân tự mình làm chén băng đem đến Thọ Khang cung, đang nói chuyện cùng Thái hậu ạ."

Hoằng Lịch: "Đến tận bây giờ?"

Minh Ngọc: "Hiếm khi Thái hậu có nhã hứng, kể lại chuyện trước đây cùng tiên hoàng vi hành đến Giang Nam, khiến Ngụy quý nhân ngưỡng mộ vô cùng, nay sợ là không về được ạ!"

Hoằng Lịch cười giễu một tiếng: "Vì vậy, nàng ấy bỏ trẫm một mình ở đây?"

Minh Ngọc cười làm lành: "Hoàng thượng, Quý nhân ở bên Thái hậu hoàn toàn là thể hiện lòng hiếu thuận. Hay là... người chọn nơi khác đi."

Lý Ngọc giận dữ mắng mỏ: "Ngươi không muốn sống nữa sao mà dám ăn nói như thế?"

Minh Ngọc lập tức dập đầu, ủy khuất nói: "Hoàng thượng, chuyện này cũng không thể trách Ngụy chủ tử được. Thật sự là Thái hậu giữ chủ tử lại nên người không thể về. Hiếu đạo lớn hơn trời, sao người có thể bỏ mặc Thái hậu được?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch hừ lạnh một tiếng, nhấc chân bỏ đi.

Lý Ngọc chỉ vào Minh Ngọc: "Được được được, cả đám các ngươi cùng học theo chủ tử. Đợi sau này ta xử lý ngươi thế nào!"

Hoằng Lịch nổi giận đùng đùng rời đi, lại không biết bản thân vừa đi, Ngụy Anh Lạc liền tiến vào cung.

"Chuyện gì?" Ngụy Anh Lạc nhận khăn ấm Minh Ngọc đưa tới, chà lau mồ hôi trên mặt và trên cổ.

Minh Ngọc ngập ngừng cả buổi, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Anh Lạc, tại sao cô phải cố ý tránh mặt Hoàng thượng?"

"Dù món ăn ngon đến mấy cũng chỉ ăn được ba bốn ngày vì ngán." Ngụy Anh Lạc nháy mắt phải với nàng, cười cực kỳ giảo hoạt, "Cô có tin đêm nay Hoàng thượng còn quay lại nữa không?"

Trên đời này, món ăn nào là ngon nhất? Món mình không ăn được.

Trên đời này, nữ nhân nào khiến mình canh cánh trong lòng mãi? Nữ nhân không gặp được.

Minh Ngọc thổi tắt ngọn nến. Ngụy Anh Lạc trèo lên giường ngủ, đang nửa mê nửa tỉnh, chợt thấy trên người mình nằng nặng. Nàng mở mắt ra, giả vờ kinh ngạc hỏi: "Hoàng thượng, người... Không phải người đi rồi sao?"

Thế mà Hoằng Lịch lại đi rồi quay lại thật, đang đè trên người nàng. Nói hắn tới gặp tình nhân chẳng bằng nói là tới gặp kẻ thù, hai tay áp trên cổ nàng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Sao hả? Nàng không muốn nhìn thấy trẫm?"

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng..." Ngụy Anh Lạc cười một tiếng, bỗng nhiên trở mình áp Hoằng Lịch dưới thân. Suối tóc dài như thác nước chảy một bên người hắn, nàng cúi đầu cười, dáng vẻ tươi cười không khác gì phi tần có tính sở hữu xâm lược, "Người làm đau thần thiếp."

Nói xong, hai tay nàng cũng bóp chặt cổ hắn. Hoằng Lịch vừa lộ ra vẻ mặt bị mạo phạm, nàng liền cúi thấp người, nhẹ cắn môi của hắn.

So với những mỹ nhân khác hôn môi mềm mại, nụ hôn của nàng lại tràn ngập dã tính, mang đến cho Hoằng Lịch cảm giác kích thích lạ thường.

Hoằng Lịch bị nàng hôn một hồi, sắc mặt giận dữ dần trở nên hòa nhã. Bỗng nhiên hắn nở nụ cười, một tay ấn nàng nằm xuống giường, sau đó chúi xuống lưng nàng, vừa cởi bỏ đai lưng trên người mình, vừa kiềm nén hơi thở gấp gáp, khẽ nói: "Nữ nhân cố chấp bướng bỉnh như nàng, trẫm lại càng muốn làm đau!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Vướng bận

Đợi đến lúc phục hồi tinh thần, Hoằng Lịch nhận ra hầu như đêm nào mình cũng ngủ lại Diên Hi cung.

Tới Thái hậu cũng nhịn không được nhắc nhở hắn: "Hoàng thượng, phải biết sủng hạnh ban đều."

Hoằng Lịch lập tức toát mồ hôi lạnh. Cẩn thận nhớ lại, vậy mà hắn lại bỏ hoang hậu cung lâu như thế rồi. Rốt cuộc Ngụy Anh Lạc đã dùng yêu pháp gì mê hoặc hắn?

"Chỉ là một nữ nhân mà thôi." Hắn ấn ấn mi tâm, nhắm mắt lại, "Chỉ là một nữ nhân mà thôi..."

Chỉ là một nữ nhân mà thôi... Kết quả vừa nhắm mắt lại, bóng dáng nữ nhân này chiếm hết tất cả tâm trí hắn, không còn ai khác!

"Hoàng thượng!" Chợt một thân thể mềm mại nhào vào lòng hắn, khóc đến thở không ra hơi, "Thần thiếp nhập cung đã lâu, nhưng chưa từng phải tức giận thế này!"

Hoằng Lịch mở mắt nhìn tiểu Gia tần trong ngực.

Chính hắn còn đang phiền não chuyện trong lòng, đâu có kiên nhẫn nghe nàng ta buông lời than vãn, cũng chỉ là cuộc chiến giữa các phi tử tranh sủng, gièm pha bôi nhọ lẫn nhau, nên giọng nói có chút không kiên nhẫn: "Ai chọc giận nàng?"

https://thuviensach.vn

"Là Ngụy quý nhân đó Hoàng thượng!" Tiểu Gia tần lau nước mắt nói, "Từ khi được người sủng ái, cô ta liền bắt đầu ngông cuồng. Thần thiếp bị bệnh, kêu Lan Nhi đi lấy thuốc. Trên đường gặp được cô ta, cô ta không những ngang ngược tát Lan Nhi mà còn ném thuốc của thần thiếp đi nữa."

Hoằng Lịch vô cảm nghe nàng ta nói xong, sau đó quay đầu hỏi Lý Ngọc: "Ngụy Anh Lạc thật sự hống hách vậy sao?"

Lý Ngọc cười làm lành: "Chuyện này... Nô tài không tận mắt nhìn thấy nên không biết thật giả ạ."

Hoằng Lịch lạnh lùng: "Trẫm thấy nàng ấy thiếu sự dạy dỗ. Trước đây ở Trường Xuân cung nàng ấy còn dám cãi lời trẫm, bây giờ cậy được trẫm sủng ái mà càng không biết điều!"

Lý Ngọc: "Hoàng thượng, vậy ý của người là..."

Hoằng Lịch: "Gạt đi thẻ của nàng ấy!"

Lý Ngọc: "Vâng."

Tiểu Gia tần hài lòng rời đi, Hoằng Lịch lại có chút hối hận. Không phải hắn xả giận thay cho tiểu Gia tần, mà là xả giận cho chính mình. Oán nàng làm mình bỏ bê triều chính, oán nàng làm mình hỉ nộ thất thường.

Nhưng đã mở miệng vàng sao có thể lập tức thu hồi lệnh, chỉ đành đâm lao phải theo lao, liên tiếp mấy ngày không ghé qua chỗ Ngụy Anh Lạc.

Vốn định ban đều sủng hạnh cung tần phi tử như xưa, nhưng chẳng biết tại sao, hắn lại cảm thấy không có nơi nào bằng Diên Hi cung. Không phải mùi vị đồ ăn không đúng, mà chính là rượu đặc biệt khó uống...

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng." Hôm nay Hoằng Lịch lật thẻ tiểu Gia tần. Tiểu Gia tần ca hát nhảy múa bên cạnh. Tuy tiếng ca dáng múa chỉ ở mức trung bình, nhưng nàng ta đang độ tuổi thanh xuân lại còn hiểu phong tình, cho nên vẫn được Hoằng Lịch ưu ái. Kết thúc điệu múa, nàng ta nâng một ly rượu tới dựa vào lòng Hoằng Lịch, hơi cô đơn tủi thân nói, "Lúc trước khi chưa có Ngụy quý nhân, người đối xử rất tốt với thần thiếp. Nhưng từ khi Ngụy quý nhân nhập cung, người không còn đến đây nữa..."

Hoằng Lịch nở nụ cười nhìn nàng ta, nhưng tâm trí lại không đặt trên người nàng.

"Nào, Hoàng thượng, thần thiếp kính người một ly." Tiểu Gia tần cầm ly rượu để bên môi Hoằng Lịch.

Hoằng Lịch cúi đầu uống, mùi rượu nhanh chóng lan ra khắp khoang miệng, nhưng hắn cảm giác như đang uống nước lã, chẳng có chút tư vị nào.

"Lý Ngọc." Từ Trữ Tú cung bước ra, Hoằng Lịch hỏi Lý Ngọc, "Sao mùi vị rượu của Trữ Tú cung lại tệ hơn của Diên Hi cung nhiều vậy?"

Lý Ngọc cẩn trọng nhìn hắn một cái, sau đó mới thưa: "Hoàng thượng, Trữ Tú cung và Diên Hi cung đều dùng chung một loại rượu."

Hoằng Lịch nghe vậy sững sờ.

Hóa ra tất cả các cung đều được cung cấp đồ ăn và rượu giống nhau. Hóa ra không phải đồ ăn không ngon, cũng không phải mùi vị rượu dở, mà là không đúng người...

Trở về Dưỡng Tâm điện, Diệp Thiên Sĩ đã đợi sẵn ngoài cửa. Hoằng Lịch đi vào ngồi xuống, Diệp Thiên Sĩ tự động bước tới, ngón tay bắt mạch Hoằng Lịch, xem mạch cho hắn như thường lệ.

https://thuviensach.vn

Tâm tình Hoằng Lịch đang không vui, chỉ muốn ở một mình suy nghĩ, thế nên lập tức ra lệnh: "Trẫm không sao cả. Ngươi lui xuống đi."

Nhưng Diệp Thiên Sĩ vẫn không đi mà cố gắng làm tròn bổn phận của đại phu, vừa bắt mạch vừa nói: "Hoàng thượng giấu bệnh sợ thuốc như thế là không được. Ngụy quý nhân cũng vì chậm chạp không chịu chữa trị nên vết thương trên đầu gối hết xanh lại tím, suýt nữa ảnh hưởng đến việc đi lại sau này. Hoàng thượng vẫn nên để thần bắt mạch thì hơn..."

Hoằng Lịch ngẩn người: "Ngươi vừa mới nói gì?"

Diệp Thiên Sĩ kinh ngạc: "Thần nói vẫn nên bắt mạch thì hơn, không thể trì hoãn..."

Hoằng Lịch không kiên nhẫn cắt ngang hắn: "Ngươi nói chân của Ngụy quý nhân thế nào?"

"Nghe nói cách đây vài ngày ở trong Ngự hoa viên, Ngụy quý nhân sơ ý đụng phải thị nữ của Gia tần nương nương, khiến thuốc của nương nương rơi đầy đất." Diệp Thiên Sĩ cung kính trả lời, "Tiểu Gia tần phạt Quý nhân quỳ suốt hai canh giờ, quỳ đến đầu gối bị thương luôn, phải điều dưỡng khá lâu nên hai ngày trước mới thấy đỡ... Ôi, Hoàng thượng, người đi đâu thế?"

Hoằng Lịch đang chạy tới cửa lớn, đột nhiên nhớ lại mệnh lệnh của bản thân lúc trước, bước chân ngừng lại rồi quay về chỗ cũ. Hắn cứ tới tới lui lui trong Dưỡng Tâm điện một hồi, khiến Diệp Thiên Sĩ đảo mắt nhìn theo đến hoa mắt choáng váng. Lại đột nhiên ngừng bước, Hoằng Lịch vội hô lớn: "Lý Ngọc!"

"Có nô tài!"

Đêm hôm đó, lễ vật tựa như nước chảy được đưa vào Diên Hi cung.

https://thuviensach.vn

Thư họa châu báu, đồ cổ quý hiếm, còn có nhiều nhất là các loại thuốc bổ với chất lượng thượng hạng, ngay cả người chết uống vào đều có thể sống dậy.

Lý Ngọc ôm một cuộn tranh đi đến trước mặt Ngụy Anh Lạc: "Ngụy quý nhân, đây đều là Hoàng thượng thưởng cho người. Người nhìn xem, đây là bức họa《 Thước hoa thu sắc đồ 》của Triệu Mạnh Phủ. Lúc trước, Thuần quý phi còn muốn xin Hoàng thượng ban cho, Hoàng thượng không nỡ cho, hôm nay lại ban cho người đó."

Hắn vừa nói vừa dò xét đánh giá Ngụy Anh Lạc trên giường.

Đúng là Ngụy Anh Lạc có bộ dạng bệnh nặng mới khỏi, không thể tự mình xuống giường được, phải nhờ vịn tay Minh Ngọc đứng lên tạ ơn, sau đó thưởng hắn ngồi, cười nói: "Vậy sao? Đáng tiếc ta không tinh thông văn vẽ, Hoàng thượng tặng ta bức họa này là chà đạp nó đấy. Hơn nữa, bức tranh này thật sự quá trân quý, ta cũng không dám nhận, hay là ngài cứ mang về đi."

"Quý nhân." Lý Ngọc cười khổ nói, "Nói thật với người, Hoàng thượng đã phạt tiểu Gia tần rồi. Người hãy nhận bức tranh này, rồi đến Dưỡng Tâm điện tạ ơn đi."

Ngụy Anh Lạc 'ai' một tiếng, tay phải vuốt đầu gối của mình.

Kỳ thật vết thương của nàng không nặng. Mảng bầm tím trên đầu gối sớm đã có Diệp Thiên Sĩ chăm sóc nên đã lành bảy tám phần, nhưng nàng đắp thuốc quấn gạt như vậy là cố ý để cho người ngoài, đặc biệt là cho Hoằng Lịch xem đấy.

Thậm chí ngày đó gặp được tiểu Gia tần trong Ngự hoa viên, nàng không hề phản kháng quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Tiểu Gia tần ngốc nghếch hại nàng trước mặt mọi người, vậy thì đừng trách nàng lợi dụng cơ hội này.

Lý Ngọc nhìn lên đầu gối nàng. Kỳ thật Hoằng Lịch sớm đã hỏi han liên tục Diệp Thiên Sĩ, biết rõ thương thế của nàng đang sắp lành lặn rồi, nhưng dù có chữa bệnh tốt đến mấy thì cũng khó trị tổn thương trong lòng. Nghĩ đến bản thân chỉ vì tiểu Gia tần nói dăm ba câu đã bỏ thẻ bài Ngụy Anh Lạc, Hoằng Lịch lòng mang áy náy nên cảm giác mình mắc nợ nàng.

Có điều là một đại quân vương, muốn hắn cúi đầu nhận sai còn khó hơn lên trời.

Nên hắn đã sai Lý Ngọc tới đây nhận lỗi thay hắn: "Quý nhân, nô tài đã hầu hạ Hoàng thượng bao nhiêu năm nay, nhưng chưa từng thấy người quan tâm đến một người như vậy bao giờ! Được rồi, người không muốn lộ mặt cũng được, nô tài dặn Kính sự phòng ghi tên người lên thẻ bài, vậy được chứ?"

"E là không được." Ngụy Anh Lạc thở dài, ngón tay vẫn đặt trên đầu gối bị thương, "Hiện giờ ta đi đứng bất tiện, hầu hạ Hoàng thượng thế nào được? Hơn nữa, khụ khụ... Mấy ngày nay, cổ họng lại có chút khó chịu, sợ lây cho Hoàng thượng. Hay là chờ thân thể khỏe hơn chút rồi ta sẽ qua sau."

Lý Ngọc không thuyết phục được nàng, cũng không thể cứng rắn kéo nàng đi đến Dưỡng Tâm điện. Việc khó khăn xui xẻo không dành cho người này sao cứ ập lên đầu hắn. Hắn run như cầy sấy đem tin tức này quay về Dưỡng Tâm điện, quả nhiên Hoằng Lịch nổi trận lôi đình, chộp khay thẻ trước mặt hất đổ toàn bộ.

Lý Ngọc: "Hoàng thượng bớt giận!"

Hoằng Lịch: "Nếu nàng ấy không muốn, vậy cả đời này cũng đừng thị tẩm nữa!"

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc: "Cái này... Dạ!"

Miệng vàng đã mở, mệnh lệnh đã truyền xuống, Hoằng Lịch... lại hối hận rồi. Thế là mấy ngày liên tiếp, hắn nhìn Lý Ngọc đều không thuận mắt, trách hắn tác phong quá nhanh, lời nói của mình vừa thốt ra miệng còn chưa kịp rút lại, hắn đã coi thành thánh chỉ mà phát ra ngoài rồi.

Lý Ngọc càng than khổ trong lòng. Hôm nay Hoằng Lịch chê hắn dâng trà quá nóng làm bỏng miệng, ngày mai ghét bỏ bảo giọng hắn the thé gây điếc tai, trái phải nhìn hắn không vừa mắt. Về lâu về dài không phải là cách hay. Khác với những người khác, thái giám có vinh sủng hay không toàn bộ đều dựa vào chủ tử. Càng nghĩ, Lý Ngọc lại tìm tới Ngụy Anh Lạc lần nữa, ám chỉ một phen nói: "Hiếm khi Hoàng thượng thay đổi chủ ý, tại sao không thuận thế bước xuống thang theo? Bây giờ chọc giận Hoàng thượng, chẳng phải được một mất mười sao?"

Ngụy Anh Lạc cười không nói, nhưng không chịu cúi đầu.

Lý Ngọc ủ rũ rời khỏi Diên Hi cung, tai mắt của các cung lập tức trở về báo tin cho chủ tử. Một trong số đó lặng lẽ tiến vào Chung Túy cung, ghé vào tai Thuần quý phi nói nhỏ vài câu.

Trước mặt Thuần quý phi đang bày một bộ bàn cờ bạch ngọc. Ngón tay nàng ta cầm quân cờ hồi lâu vẫn chưa hạ xuống.

"Rốt cuộc thì Ngụy Anh Lạc này đang suy nghĩ gì vậy?" Cùng Thuần quý phi đánh cờ chính là Nạp Lan Thuần Tuyết. Nàng ta cũng thuộc loại người nắm tin rất nhanh, biết rõ mọi chuyện của Ngụy Anh Lạc nhưng không hiểu lắm ý nghĩ của nàng, "Cô ta không sợ chọc giận Hoàng thượng sẽ bị thất sủng triệt để sao?"

Tạch -- một quân cờ đen hạ xuống, Thuần quý phi thản nhiên nói: "Mỗi một nữ nhân trên đời này đều cho là mình rất đặc biệt, nhất là những

https://thuviensach.vn

người mới được thánh sủng. Nhưng ngày tháng trôi qua sẽ phát hiện trong lòng Hoàng thượng căn bản không hề tồn tại hai chữ 'đặc biệt'."

Nạp Lan Thuần Tuyết suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy lời nàng ta nói có lý, giơ lên một quân cờ trắng nói: "Nương nương nói đúng. Phỏng chừng Ngụy Anh Lạc này muốn làm điều mới mẻ để khiến Hoàng thượng thương nhớ cô ta. Thế mà không nghĩ lại xem Hoàng thượng là ai chứ? Phàm phu tục tử chốn dân gian sao? Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, đâu thể giống như nam tử phàm tục mãi thương nhớ một nữ tử trong lòng."

Tuy nhiên, cửu ngũ chí tôn thì vẫn là một nam nhân.

Lại còn là nam nhân cao cao tại thượng, một khi thương nhớ da diết một nữ nhân cũng sẽ đánh gãy hồng trần, biến thành một nam tử phàm tục.

Lý Ngọc trở về Dưỡng Tâm điện, thuật lại nguyên văn lời nói Ngụy Anh Lạc cho Hoằng Lịch nghe, sau đó cẩn trọng ngẩng đầu nhìn bóng lưng đối phương.

Hoằng Lịch đứng chắp tay đưa lưng về phía hắn, mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

Lý Ngọc tưởng hắn sẽ buồn bực trong lòng, thậm chí cảm giác trong cơn giận dữ hắn sẽ lại muốn trách phạt Ngụy Anh Lạc, nhưng không ngờ đợi cả buổi lại nghe thấy được tiếng hắn thở dài.

"Có phải nàng ấy không thích 《 Thước hoa thu sắc đồ 》 không?" Hoằng Lịch ngập ngừng một lát, hỏi tiếp, "Ngươi nghĩ thử nàng ấy thích cái gì?"

Lý Ngọc: "..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Như gần như xa

Nam nhân vốn có bản tính kiêu ngạo, mà người như Hoằng Lịch so với tất cả nam nhân trên đời cộng lại còn kiêu ngạo hơn gấp ba.

Hắn biết rõ bản thân mình sai, nhưng không thể hạ mình nói lời xin lỗi, thậm chí không thể mất mặt đi đến Diên Hi cung.

Chỉ còn cách chạy đến Thọ Khang cung mỗi ngày.

Trong Thọ Khang cung có gì? Ngoại trừ Thái hậu, còn có Ngụy Anh Lạc.

Có lẽ Thái hậu đã lớn tuổi nên so với yên tĩnh lại càng thích náo nhiệt. Ngụy Anh Lạc đang được Thái hậu sủng ái hết mực, hết giả trang Giả Bảo Ngọc lại đóng vai Đỗ Lệ Nương, hôm nay thì hát 《 Hồng Lâu Mộng 》, ngày mai lại ca một khúc 《 Mẫu Đơn đình 》.

Hôm nay Hoằng Lịch lại tới Thọ Khang cung thỉnh an, ánh mắt vội quét quanh người Thái hậu, tia thất vọng chợt lóe được hắn bình tĩnh thu lại nhanh chóng, cung kính nói với Thái hậu: "Nhi tử cung thỉnh Thái hậu thánh an."

Thái hậu không đứng dậy, đám cung phi bên cạnh tức thì đứng dậy hướng hắn hành lễ: "Thần thiếp cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch chịu khó thỉnh an, phi tử các cung càng phải chăm chỉ thỉnh an hơn hắn.

Trước đây Thọ Khang cung ít khi náo nhiệt như thế, bây giờ ngược lại nửa hậu cung đều ồ ạt tới đây, từng phi tử một đều có lời muốn chia sẻ cùng Thái hậu, không biết nói gì thì cũng muốn tìm lý do ở bên cạnh hầu hạ để chờ Hoằng Lịch tới.

"Con tới cũng đúng lúc lắm, ta đang cùng Thuần quý phi nói về cảnh trí Giang Nam." Thái hậu biết rõ nhưng không vạch trần, cười nói với Hoằng Lịch, "Đáng tiếc, năm đó ta chưa được đến thành Tô Châu nên không được chứng kiến cảnh đẹp Giang Nam, cũng may ta vừa có được một bức tranh đẹp của Tế Nam. Hoàng đế, cùng ta thưởng thức bức tranh này đi?"

Lưu cô cô cầm một cuộn tranh tới gần. Bức họa mở ra, non nước kỳ vĩ xuất hiện trước mặt mọi người.

Bãi cát trải dài trùng điệp, thuyền đánh cá ẩn hiện, hai ngọn núi cao sừng sững nhấp nhô uốn lượn trập trùng ở Thủy Vân Gian. Thuần quý phi chỉ nhìn sơ qua đã nhận ra ngay bức họa này: "Đây là... 《 Thước hoa thu sắc đồ 》 của Triệu Mạnh Phủ?"

Nàng ta nhanh chóng quay đầu nhìn Hoằng Lịch, chỉ thấy ánh mắt hắn đông cứng trên bức vẽ, mắt thường cũng có thể thấy được sắc mặt hắn trầm xuống, nghiến răng nói: "Đây là tranh Ngụy quý nhân dâng cho Thái hậu sao?"

Sao đột nhiên hắn lại nhắc tới Ngụy Anh Lạc?

Thái hậu là người thông minh, chỉ ngẩn người chốc lát đã hiểu rõ mấu chốt vấn đề, lập tức cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy... Chẳng phải Hoàng thượng luôn rất thích kiểu tranh sơn thủy đồ này sao? Tranh này ta tặng con đó."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch mạnh mẽ đè nén lửa giận, cười nói: "Ý tốt của Thái hậu, nhi tử dĩ nhiên không thể khước từ."

"Ý tốt" này hoàn toàn khiến Hoằng Lịch mới sáng sớm đã tức giận.

Ngay cả bữa trưa cũng chỉ ăn rất ít, bưng vào bao nhiêu thì bưng ra bấy nhiêu.

"Lý Ngọc." Hoằng Lịch với vẻ mặt âm trầm đứng chắp tay đối mặt với bức tranh《 Thước hoa thu sắc đồ 》đang được treo trên tường, "Ngươi nói xem, dù trẫm có trách lầm nàng, ủy khuất nàng, nàng ấy có thể học theo Gia tần đến đây khóc lóc biện giải với trẫm. Bản thân gắng gượng đã đành, lại còn trách trẫm lạnh nhạt nàng ấy sao?"

Lý Ngọc dò xét cẩn thận hỏi: "Hoàng thượng, những lời này... nô tài thay người đến Diên Hi cung truyền đạt lại?"

"Càn rỡ!" Hoằng Lịch giận dữ mắng một tiếng.

"Vâng, nô tài đáng chết!" Lý Ngọc tưởng mình hiểu sai thánh ý, tức khắc không còn đề cập đến chuyện tới Diên Hi cung nữa.

Tưởng rằng lần này làm đúng rồi, ai dè không lâu sau lại bị Hoằng Lịch quát lớn một tiếng: "Sao ngươi còn ở đây hả?"

Lý Ngọc quỳ xuống. Đều nói gần vua như gần cọp, đến bây giờ hắn mới hiểu thấm thía câu nói ấy. Rốt cuộc có đi hay không đây? Hoàng thượng người phải nói rõ ràng thì nô tài mới biết được chứ.

Thực tế, tận đáy lòng Hoằng Lịch cũng không biết nên làm thế nào.

Lúc thì hắn muốn nói xin lỗi, chốc lát sau lòng tự tôn gào lên không cho phép hắn làm thế, lúc thì giận nàng đem vật mình ngự ban tặng cho

https://thuviensach.vn

người khác, chốc lát sau lại nhịn không được tìm cho nàng một lý do: "... Chẳng qua nàng ấy cũng chỉ là một Quý nhân."

Lý Ngọc đâu còn dám đáp lại lời hắn nữa. Nói gì cũng sai, chi bằng ngậm miệng dùng tai nghe.

"Đột nhiên được nhận thánh sủng, phi tử các cung đương nhiên sẽ ganh ghét đố kị. Nàng ấy lại không có gia thế hiển hách, khó tránh khỏi bị người khác khi dễ. Chẳng phải mới mấy ngày trước bị phạt quỳ đến nỗi bầm gối sao?" Hoằng Lịch cũng không cần hắn trả lời. Khi ghét một người, đối phương làm gì cũng thấy sai; khi thích một người, đối phương làm gì cũng thấy vì họ có khổ tâm, "Khi đó nàng ấy... có lẽ đã nghĩ đến chuyện tìm trẫm, nhưng trẫm không những không tìm hiểu mà còn phạt nàng."

Dừng một chút, hắn than thở một tiếng: "Nàng nhất định là sợ hãi, thế nên không mong chờ vào trẫm nữa, mà trông đợi vào sự che chở của Thái hậu."

Về việc tại sao bức vẽ lại xuất hiện ở Thọ Khang cung, hắn đã không muốn truy cứu nữa.

Có lẽ vì lấy lòng Thái hậu, hoặc có lẽ vì Thái hậu thấy thích, thuận miệng nói nàng tặng lại cho mình. Một người có địa vị thấp kém như nàng, lại đang trông cậy Thái hậu rũ chút lòng thương, sao có thể từ chối đối phương được đây?

"Đi đi." Hoằng Lịch khẽ khàng nói, "Đến Diên Hi cung."

Lý Ngọc "dạ" một tiếng, lui ra ngoài.

Chờ đợi là thời gian giày vò con người nhất. Hoằng Lịch cứ đi đi lại lại trước bức 《Thước hoa thu sắc đồ》, gần như mỗi một bước thì lia mắt một lần về phía cửa ra vào.

https://thuviensach.vn

Thẳng đến khi bóng dáng Lý Ngọc xuất hiện lần nữa trước cửa phòng, hắn mới dừng bước chân rồi nhanh vọt tới bàn đọc sách ngồi xuống, cầm lên một quyển tấu chương che giấu cảm xúc, làm bộ không thèm để ý hỏi: "Ngụy quý nhân nói gì?"

Lý Ngọc vờ như không phát hiện quyển tấu chương trong tay hắn đang cầm ngược, cúi đầu nói: "Ngụy quý nhân nói... Nàng đã biết sai rồi."

"Phải không?" Hoằng Lịch nhanh chóng buông tấu chương, gần như không thể chờ thêm phút giây nào nữa, đứng lên nói, "Trẫm đi xem nàng ấy nhận sai như thế nào."

Hắn đi vội vàng như thế nên căn bản không kịp thông báo với người phía dưới.

Diên Hi cung vội vội vàng vàng thắp nến. Minh Ngọc rửa mặt chải đầu qua loa rồi cầm theo một lồng đèn lục giác ra đón: "Hoàng thượng, nương nương vừa mới nghỉ ngơi..."

Hoằng Lịch giơ tay ngăn lại lời đối phương, tự mình đi vào bên trong tẩm điện.

Quả nhiên Ngụy Anh Lạc vừa mới lên giường, trên người còn khoác một bộ váy ngủ, tóc dài chưa kịp chải xõa phía sau giống như vải gấm đen tuyền, bên trên phản chiếu qua ánh nến vàng ấm áp, xinh đẹp không gì sánh được. Nàng cười: "Hoàng thượng, sao người đến đây?"

Hoằng Lịch hít sâu một hơi, khôi phục lại dáng vẻ ngạo mạn, cũng tại nàng ngoái đầu cười tươi trước khi cúi đầu xưng thần. Không chờ nàng nhận sai, hắn đã giành nói trước một bước: "Trẫm phạt Gia tần đóng cửa sám hối một tháng, chép Nữ tắc một trăm lần."

Đây đã là giới hạn cao nhất mà hắn có thể làm. Hắn không thể nói ra miệng hai chữ xin lỗi, nhưng hành động cùng lời nói này cũng xem như là

https://thuviensach.vn

lời xin lỗi của hắn.

Ngụy Anh Lạc hiểu rõ điều đó. Nàng ngây ra một lúc, sau đó cười một tiếng, tựa như cố ý chọc hắn tức giận: "Hoàng thượng, đây là người đang nhận sai với thần thiếp sao?"

Mí mắt Hoằng Lịch giật một cái.

Nữ nhân này... Nhìn thấu không nói toạc thì không thể câm miệng!

Hắn tức giận bước đến, đột nhiên ấn Ngụy Anh Lạc xuống giường, từ trên cao nhìn xuống khắp người nàng, trong mắt tràn ngập bất đắc dĩ cùng ảo não: "Ngụy Anh Lạc, nàng lại chọc giận trẫm!"

Ngụy Anh Lạc nở nụ cười khanh khách. Tiếng cười êm tai của nàng làm cơn giận của hắn bay biến.

"Hoàng thượng." Nàng vươn tay choàng lấy cổ Hoằng Lịch, kéo môi hắn xuống gần mình, nhẹ nhàng mổ một cái, tinh nghịch giống như con mèo nhỏ, "Tính tình thần thiếp là vậy đấy, dù người có chán ghét thì thần thiếp cũng không sửa được!"

Hoằng Lịch ngẩn người một lúc, trái tim như bị mèo khều nhẹ, sao nhẫn tâm lệnh nàng sửa được đây.

Nàng vẫn luôn như vậy, thấy được nhưng không chạm được, chạm được nhưng không chiếm được, như gần như xa giống như con mèo tự đi tự về. Cho tới bây giờ đều là hắn đi tìm nàng trước, chứ chưa từng thấy nàng tìm hắn, cầu hắn bao giờ.

Nữ nhân trong cung đều là của hắn, đương nhiên nàng cũng là của hắn... Nhưng lại tựa như mãi mãi không phải là của hắn.

Hắn nên thuần phục con mèo như gần như xa này thế nào đây?

https://thuviensach.vn

Một đêm dịu dàng.

Bình minh dần ló dạng. Ngụy Anh Lạc nằm cuộn tròn trong chăn tựa như mèo con. Hoằng Lịch ngồi bên cạnh ngắm nàng ngây dại, bỗng nhiên thấp giọng gọi: "Lý Ngọc, truyền chỉ."

Lý Ngọc tiến lên, trong lòng thầm hạ quyết tâm, lần này tuyệt đối không được hành động nhanh như trước, tránh việc Hoàng thượng lại hối hận, kết quả vẫn là mình gánh chịu mọi xui xẻo.

Hoằng Lịch: "Lệnh công bộ thượng thư Cáp Đạt Cáp làm chính sứ, nội các học sĩ Ngũ Linh An làm phó sứ. Phụng lệnh sắc phong quý nhân Ngụy thị làm Lệnh tần. Ngoài ra, để Gia tần đóng cửa sám hối trong một tháng, chép Nữ tắc một trăm lần."

Chữ "Lệnh" trích từ cuốn 《 Kinh Thi Đại Nhã 》, có câu: "Như khuê như chương, lệnh văn lệnh vọng" (*). Đẹp đẽ như ngọc ngà mới có được phong hiệu này.

(*) Đẹp như ngọc khuê, như ngọc chương, khiến (lệnh) người đời nghe danh (văn), khiến người đời ngưỡng vọng

Lý Ngọc kinh ngạc: "Dạ."

Thầm nghĩ: Mới mấy ngày trước Hoàng thượng còn nổi trận lôi đình, ngoảnh mặt một cái đã ban cho phong hiệu đó! Ngụy quý nhân nhập cung còn chưa tới ba tháng mà đã một bước lên mây, quả thật là đáng sợ. Chỉ sợ một khi tin tức này truyền ra, hậu cung lại càng thêm bất an...

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Thông báo

Cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã đón đọc bản dịch của mình. Mình biết có nhiều bạn luôn ngóng trông từng ngày chờ chương mới, nhưng sức mình có hạn. Dạo này học sinh của mình lại đang gần thi học kỳ rồi nên mình rất bận để ôn cho tụi nhỏ, nên mình không có nhiều thời gian để ngồi dịch như trước. Mình chỉ có thể rảnh lúc nào dịch lúc đó thôi, nên các bạn đừng hối mình nữa được không? Mình đã hứa không drop là không drop, nên các bạn hãy yên tâm và chờ mình nhé. Cảm ơn các bạn nhiều 🖤🖤🖤

P.s: Dạo trước mình đọc cmt có mấy bạn thức khuya để chờ chương, thực sự cảm thấy có lỗi dã man. Các bạn đừng thức chờ nữa nhé, vì mình rảnh là dịch, dịch xong là up, không có time cố định đâu 😂

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Trở về

Người gặp việc vui thì tinh thần sảng khoái. Sau khi đã làm sáng tỏ hiểu lầm trước kia với Ngụy Anh Lạc, Hoằng Lịch hớn hở ra mặt suốt mấy ngày liền. Biểu hiện ở chỗ, tiểu thái giám hầu cận sơ ý đổ nước trà lên người hắn, hắn không những không tức giận, trái lại còn vẻ mặt ôn hoà dặn Lý Ngọc đừng trách phạt hắn.

Không những thế, chuyện vui còn được nhân đôi. Ngày hôm đó, hắn đang xử lý chính vụ trong Dưỡng Tâm điện, chợt thấy Lý Ngọc hớt ha hớt hải từ bên ngoài xông vào.

"Hoàng thượng!" Lý Ngọc hành lễ nói, "Kim Xuyên đại thắng! Phú Sát tướng quân đích thân thống lĩnh, đánh hạ vô số tòa cứ điểm ở Kim Xuyên!"

Hoằng Lịch tức thì đứng lên, mặt lộ rõ vui mừng: "Thật sao? Kim Xuyên thắng rồi? Phó Hằng thắng rồi?"

Lý Ngọc: "Dạ thắng rồi. Quan thổ ty Sa La Bôn của Kim Xuyên chạy đến dâng thư xin hàng. Đại quân lập tức khải hoàn hồi triều!"

"Tốt! Tốt! Tốt" Hoằng Lịch khen không dứt miệng, "Ánh mắt trẫm nhìn không sai, quả nhiên Phó Hằng là tướng tài khó gặp! Truyền chỉ, lệnh Phó Hằng hồi kinh trước báo cáo!"

Trận chiến này kéo dài khoảng hai năm, nên lúc Phó Hằng hồi phủ, người Phú Sát phủ suýt nữa đã không nhận ra hắn. Nếu năm đó là một công tử có khuôn trăng đầy đặn cử chỉ nhanh nhẹn, thì hắn bây giờ chẳng những

https://thuviensach.vn

đen gầy mà dáng vẻ phong trần còn lộ ra mỏi mệt, so với trăng tròn thì càng giống như sa mạc mênh mông hơn.

"Phó Hằng, Phó Hằng!" Lão phu nhân với đôi mắt mờ đục lao ra thật nhanh. Rõ ràng người đứng ngay trước mặt nhưng bà không nhìn thấy, cứ huơ tay không ngừng tìm kiếm khắp bốn phía, "Con ở đâu? Con ở đâu rồi?"

"Ngạch nương!" Phó Hằng vội vươn tay đỡ lấy bà.

Lão phu nhân nương theo tay hắn sờ hai má hắn, dần dần nhận ra dung nhan của nhi tử, đôi mắt chứa đầy giọt lệ nóng hổi: "Vừa đi đã đi liền ba năm, nay xem như con đã trở về. Con a, sao gầy thế này..."

"Trở về là tốt rồi." Trên người Nhĩ Tình mặc y phục lộng lẫy, vừa đi vừa nói cười thản nhiên, "Sau này đừng đi như thế nữa, tránh để ngạch nương và thiếp đều nhớ nhung da diết."

Vừa thấy là nàng ta, sắc mặt Phó Hằng lập tức trầm xuống: "Sao cô lại ra đây?"

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng nghe ra được tâm tình hắn không vui, nên lão phu nhân hơi trách móc nói: "Con nói đi liền đi, vứt bỏ vợ con không ai lo. Thương nó một mình bụng mang dạ chửa, suýt nữa khó sinh mà chết. Nếu không phải ta cưỡng ép sai người phá vỡ cánh cửa kia, thì con đã hại ta mất đi cháu trai rồi!"

Phó Hằng không chút cảm động nói: "Bây giờ chẳng phải đã không sao rồi sao?"

Lão phu nhân không hiểu do đâu mà hắn có thái độ như vậy. Hắn đối với ai cũng tốt, chỉ riêng với Nhĩ Tình là giống như kẻ thù. Dù bà đã khuyên nhủ nhiều lần nhưng chẳng có chút tác dụng nào. Tình cảm hai người tựa như gương vỡ, dù đã cố gắng ráp lại thì vết nứt vẫn còn, vĩnh viễn không thể lành lặn.

https://thuviensach.vn

Hiện tại chỉ có thể trông chờ vào đứa bé này có thể làm hai người gương vỡ lại lành thôi. Lão phu nhân gọi: "Được rồi, mau gặp con của con đi. Phúc Khang An... Phúc Khang An..."

Đám người tách ra, một bé trai nho nhỏ bước tới gần bọn họ.

Ước chừng hai ba tuổi, mặc trên người y phục may bằng vải gấm hoa màu lam, trên đỉnh đầu đội một chiếc mũ đính viên đông châu lấp lánh. Đứa nhỏ đi đến trước mặt Phó Hằng, nhút nhát rụt rè ngẩng đầu nhìn hắn bằng đôi mắt to long lanh, xinh đẹp giống hệt ánh mắt của Hoằng Lịch lúc nhỏ trong trí nhớ hắn.

Phó Hằng cảm giác lòng mình như bị đâm một kim, nhanh chóng quay đầu đi: "Ngạch nương, nhi tử còn phải vào cung báo cáo, không thể ở nhà lâu được. Tối về con sẽ tìm ngạch nương nói chuyện, được không?"

Giữa hai lựa chọn quốc sự và gia sự, đối với người Phú Sát gia, dù sao quốc sự vẫn lớn hơn gia sự. Lão phu nhân chỉ có thể gật gật đầu đồng ý, trước khi hắn đi vẫn không quên dặn dò: "Con nhớ về sớm một chút, đừng quá chú tâm vào quốc gia đại sự, thỉnh thoảng cũng nên dành chút thời gian cho thê tử và con trai của mình."

Phó Hằng miễn cưỡng gật đầu, nhưng một chút cũng không muốn nhìn thấy mẹ con hai người đó, nên sau khi Lão phu nhân được dìu đi đã lập tức cất bước, giống như có mãnh thú hồng thủy hai đầu đang đuổi theo phía sau.

"Đứng lại." Một đầu của mãnh thú gọi hắn lại.

Thấy Phó Hằng vẫn đi về phía trước, đối phương dứt khoát chạy thật nhanh mới cản được bước chân Phó Hằng.

"Phó Hằng." Dù Nhĩ Tình đã trang điểm diễm lệ, thoa một lớp phấn và tô đậm son môi cũng không thể che lấp hết sự ác độc ẩn dưới nụ cười ấy,

https://thuviensach.vn

"Nó là con của chàng đấy, sao chàng không nhìn con một chút?"

Dứt lời, cô ta ở một bên đẩy Phúc Khang An lên phía trước.

Phó Hằng lại dời mắt lần nữa, hắn thật không muốn nhìn thấy đôi mắt quen thuộc đó.

"Chàng cũng biết thiếp khó sinh xém bỏ mạng trên lầu." Nhĩ Tình cười nói, "Hôm nay chàng về rồi, chẳng lẽ đến một câu xin lỗi cũng không có sao?"

Phó Hằng cất giọng lạnh băng nói: "Có đại phu và bà đỡ trong phòng."

Bề ngoài hắn hận Nhĩ Tình, hận cô ta tính kế với Hoằng Lịch, thậm chí còn mang thai cấm kỵ, nhưng dù vậy, hắn vẫn không có ý định giết người diệt khẩu. Cô ta vẫn được ăn ngon mặc đẹp như trước, tất cả chi phí cũng không hề thua thiệt, chỉ một thứ duy nhất trên người cô ta bị lấy đi--tự do.

Nhưng Nhĩ Tình chỉ biết hắn đã cướp đi tự do của mình, mà không nhớ hắn đã cho bản thân hết thảy.

Có lẽ trong mắt cô ta, Phó Hằng vẫn luôn mắc nợ cô ta, nên đương nhiên cô ta có thể hướng hắn báo thù, hướng hắn đòi hỏi đủ thứ.

"Nhưng thứ thiếp cần là sự quan tâm của trượng phu." Nhĩ Tình tiến gần Phó Hằng thêm chút nữa, đòi hắn thứ mà bản thân khát vọng nhất--tình yêu.

Nhưng Phó Hằng lại duỗi tay đẩy cô ta, cười nhạt một tiếng: "Từ khi cô làm ra loại chuyện kia, Phú Sát Phó Hằng đã không còn là trượng phu của cô."

https://thuviensach.vn

Nhĩ Tình trầm mặc chớp mắt một cái, cười nói với hắn: "Phó Hằng, chàng không thể vô tình với thiếp như vậy."

"Cô nghĩ ta giữ cô lại chính là có ý với cô sao?" Phó Hằng nhìn Nhĩ Tình bằng ánh mắt vô cảm, sau đó tầm mắt nhuộm vẻ phức tạp từ từ di chuyển tới người Phúc Khang An, "Chẳng qua chỉ vì đứa bé này mà thôi... Nếu cô đã sinh nó thì hãy làm một người mẹ tử tế đi. Từ nay về sau, đừng tự rước lấy nhục nữa."

Phúc Khang An thoáng chốc run rẩy, thân thể nho nhỏ chạy trốn sau lưng Nhĩ Tình, sau đó mới thò đầu nhìn hắn.

Phó Hằng cũng nhìn lại đứa bé này.

Hắn không có cách nào cho nó tình thương của cha, thậm chí không biết sau này nên dùng ánh mắt gì để đối đãi nó. Thầm thở dài trong lòng, Phó Hằng xoay người muốn đi, sau lưng Nhĩ Tình chợt cười lạnh một tiếng: "Phú Sát đại nhân, bây giờ vội vã vào cung là muốn gặp Ngụy Anh Lạc sao?"

Phó Hằng không để ý đến nàng ta.

"Ai nha, xem thiếp lỡ lời rồi này!" Thanh âm Nhĩ Tình hơi khuếch đại, "Thiếp đâu được gọi cô ta là Ngụy Anh Lạc nữa? Phải kính trọng gọi cô ta một tiếng Lệnh tần nương nương mới đúng!"

Phó Hằng chợt dừng bước, đột nhiên quay đầu: "Cô nói cái gì?"

Không vội đáp lại câu hỏi đó, Nhĩ Tình cúi người, ôm Phúc Khang An đang trốn trốn tránh tránh vào ngực, một lớn một nhỏ như mãnh thú hồng thủy hai đầu này cùng hướng ánh mắt thẳng tắp nhìn Phó Hằng, không lời nào tả hết sự khuất nhục, không cách nào nói hết sự lúng túng.

https://thuviensach.vn

"Thiếp cho chàng nhục nhã, cho chàng nỗi thống khổ mang tên Phúc Khang An, tựa hồ cộng lại đều không bằng một Ngụy Anh Lạc." Nhĩ Tình cười mỉm nói, "Chàng nhìn chàng xem, mặt trắng bệch thành bộ dáng gì rồi... Chẳng phải chàng muốn gặp cô ta lắm sao? Nhanh đi đi, đến Diên Hi cung tìm cô ta, quỳ trước mặt cô ta gọi một tiếng Lệnh tần nương nương."

Từng câu từng chữ như dao găm đâm sâu vào ngực Phó Hằng, làm hắn mất máu quá nhiều, mình đầy thương tích."Ta không tin." Hắn nhắm lại mắt, lại mở mắt nghiến răng nói, "Cô gạt ta!"

Hắn lảo đảo bước chân chạy trối chết, trở mình lên ngựa, ra roi thúc ngựa tiến vào cổng cung.

Trong cung không thể cưỡi ngựa. Hắn xuống ngựa, ném dây cương vào tay lính gác cổng, sau đó vội vã chạy đi, điểm đến không phải là Dưỡng Tâm điện.

"Phó Hằng!" Một bàn tay giữ chặt cánh tay hắn, "Huynh điên rồi phải không?"

Phó Hằng quay đầu nhìn đối phương: "Bỏ ra."

Dường như đã chạy một mạch tới đây, Hải Lan Sát thở hồng hộc, trán ướt đẫm mồ hôi, sau khi cảnh giác nhìn xung quanh mới hạ giọng nói: "Hoàng thượng vẫn còn ở Dưỡng Tâm điện chờ huynh, huynh lại chạy đến Diên Hi cung làm gì?"

Thân là ngoại thần lại lén lút xông vào nội cung, không khéo có thể biến thành tử tội.

Huống chi, Phó Hằng và Ngụy Anh Lạc lại từng có quá khứ như thế...

Phó Hằng tự biết không ổn, nhưng vẫn không khống chế nổi hai chân mình, chúng nó tựa hồ đã mất kiểm soát, chỉ biết liều mạng chạy đến Diên

https://thuviensach.vn

Hi cung tìm người ấy.

"Ta..." Phó Hằng lẩm bẩm nói, "Ta muốn hỏi nàng ấy một câu."

Những lời này, hắn đã giấu trong lòng lâu lắm rồi.

Ban đầu ý định trước khi ra chiến trường sẽ nói cho nàng nghe, nhưng cẩn thận nghĩ lại, nếu hắn hy sinh trên chiến trường, những lời này há chẳng phải sẽ thành gánh nặng của nàng sao? Thế nên ngày đó ở Viên Minh Viên, hắn chỉ đứng xa xa nhìn nàng một cái, nuốt xuống lời nói sắp sửa ra khỏi miệng, im lặng xoay người lao ra chiến trường.

Hắn tự nhủ với chính mình: "Ta giấu lời này trong lòng. Nếu ta chết trên chiến trường, lời này sẽ cùng ta chôn xuống mồ; nếu ta còn sống trở về, ta sẽ thổ lộ tâm nguyện của mình cho nàng nghe."

"... Đến rồi!" Hải Lan Sát bỗng nhiên kéo hắn một phát, "Nhanh cúi đầu!"

Phó Hằng lại không chịu cúi đầu, cố chấp nhìn chăm chú thái trượng trước mắt đang chậm rãi tới gần.

Cửu tử nhất sinh, để đổi lấy một cơ hội nói chuyện.

Lại không nghĩ đến, vất vả lắm mới sống sót trở về, cũng đã mất đi tư cách nói chuyện với nàng.

Tâm nguyện này không chết trên chiến trường, nhưng lại phải mục nát trong tim hắn...

Như cảm giác được gì đó, Ngụy Anh Lạc đang bên trong thái trượng bỗng nhiên quay đầu, viên minh nguyệt trên tai theo động tác quay đầu vụt một cái trong không trung, lóe lên hai luồng ánh sáng trắng. Ánh mắt nàng sáng rực hơn luồng sáng ấy cố định trên mặt Phó Hằng.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Làm người luôn có lòng đố kỵ

Bốn mắt nhìn nhau, lại nhanh chóng dời đi.

Vẻ mặt Ngụy Anh Lạc chẳng có chút dao động nào, cũng không phải vui sướng khi nhìn thấy tình nhân, càng không hề oán giận như trông thấy kẻ thù, mà thờ ơ tựa như nhìn thấy một hòn đá bên đường hay một bông hoa ven suối. Một cái liếc mắt thoáng qua cực kỳ bình thản, sau đó lập tức thu hồi.

Thái trượng thong dong lướt qua người Phó Hằng. Rõ ràng sau lưng là cảnh xuân tươi đẹp, nhưng Phó Hằng lại cảm thấy lạnh băng như đang đứng giữa trời đông buốt giá.

Giống nhau năm đó, Ngụy Anh Lạc khom lưng khuỵu gối trên nền tuyết rét mướt, nhìn bóng lưng hắn và Nhĩ Tình sánh bước rời đi, trời đất quay cuồng, tâm hóa tro tàn.

Hải Lan Sát thở dài, đè lên vai hắn nói: "Đã xảy ra rất nhiều chuyện. Tóm lại, hiện giờ cô ấy là nữ nhân của Hoàng thượng... Phó Hằng, nên chết tâm đi thôi."

Dưỡng Tâm điện.

"Phó Hằng, đúng là khanh không khiến trẫm thất vọng." Ánh mắt Hoằng Lịch tràn ngập vui mừng nhìn Phó Hằng, sự tán thưởng được bộc lộ rõ qua lời nói, "Lần này lập nhiều công lớn ở Kim Xuyên, trẫm nên thưởng cho khanh. Nói đi, khanh muốn cái gì?"

https://thuviensach.vn

Lập nhiều công lao to lớn, nhưng trên mặt Phó Hằng lại không biểu lộ nét vui tươi nên có, trái lại, quanh người nặng nề u ám như một người bị đại phu phán tử hình sắp gần đất xa trời, đặt sẵn một chân vào quan tài.

Rất lâu sau, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Hoằng Lịch chằm chằm: "Hoàng thượng, bất luận nô tài muốn gì, người cũng sẽ cho sao?"

Phó Hằng còn chưa nói muốn gì, nhưng Hoằng Lịch như đã phát giác được gì đó, vẻ mừng rỡ vốn hiện hữu trên mặt chầm chậm rút sạch, nhàn nhạt hạ chỉ: "Truyền chỉ, phong Phú Sát Phó Hằng lên Nhất đẳng Trung Dũng công, ban thưởng bảo thạch đỉnh, bốn kiện Long bổ phục."

Phó Hằng ngẩn người, đang định mở miệng nói gì đó, Hoằng Lịch thuận tay giơ một quyển tấu chương lên, che mặt nói: "Được rồi, khanh lui xuống trước đi."

"... Vâng." Thấy ý hắn đã quyết, Phó Hằng đành phải cúi dập đầu: "Nô tài khấu tạ long ân của Hoàng thượng."

Hoằng Lịch gật gật đầu, đằng sau quyển tấu chương là vẻ mặt âm trầm.

"Hoàng thượng." Không lâu sau, Lý Ngọc tiến vào nâng lên một khay bài, thẻ bài Ngụy Anh Lạc nằm ở vị trí bắt mắt nhất.

Hoằng Lịch cầm thẻ bài, ngón cái vuốt nhẹ hàng chữ trên mặt thẻ, cất giọng nhàn nhạt: "Năm đó ở Trường Xuân cung, Phó Hằng quan tâm Lệnh tần hết mực. Hắn ra chiến trường, chắc hắn Lệnh tần cũng thường xuyên lo lắng. Nếu biết hắn đã bình an trở về, tất nhiên nàng ấy có thể trút bỏ tảng đá trong lòng."

Lý Ngọc không biết ứng đối lời này như thế nào, chỉ có thể đứng im ở một bên.

https://thuviensach.vn

Chợt Hoằng Lịch ném mạnh thẻ bài trong tay đi, buồn bực hạ lệnh: "Đến Trữ Tú cung!"

Đêm khuya thanh vắng, Phú Sát phủ.

Rượu hết ly này đến ly khác, hết rỗng lại đầy, đầy lại rỗng.

"Thiếu gia." Thanh Liên bưng một khay gỗ tiến vào, trên khay đựng một chén cơm cùng mấy dĩa thức ăn. Nàng quan tâm lo lắng hỏi, "Thiếu gia, ngài đã không ăn không uống cả ngày nay rồi. Đánh thắng trận, được phong thưởng, đều là chuyện tốt. Sao ngài lại buồn bã như vậy?"

Phó Hằng trầm mặc không nói, lại nâng một ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Thanh Liên thở dài, đặt khay gỗ xuống bàn rồi định lui ra ngoài, đang đi đến một nửa, bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng rầu rĩ: "Tại sao?"

Thanh Liên quay đầu, trông thấy Phó Hằng ngồi nhũn ra ghế, lôi thôi lếch thếch nồng mùi rượu, không giống tướng quân thắng trận chút nào, trái lại còn giống kẻ lưu lạc đầu đường xó chợ hơn, cô đơn chỉ biết bầu bạn với rượu.

"Vào lúc trận chiến diễn ra khốc liệt nhất, Hoàng thượng truyền liên tiếp mười hai đạo chỉ dụ, lệnh ta phải thu quân. Ta kháng chỉ bất tuân, cho dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng quyết giành chiến thắng. Vì chỉ cần đánh thắng..." Hắn tự mình rót rượu, nửa tỉnh nửa say giống như mê sảng, "Ta mới có thể cầu Hoàng thượng thành toàn một ý nguyện..."

Thanh Liên hỏi thăm dò: "Thiếu gia muốn gì?"

Quả thực nàng có chút tò mò, vì Phó Hằng thanh tâm quả dục trước sau như một, toàn bộ quyền tài mỹ sắc đều không để trong lòng. Người

https://thuviensach.vn

ngoài đều nói trong số tất cả triều thần, chỉ có mình hắn là khó lấy lòng nhất, vì không ai biết rõ hắn muốn thứ gì.

"Ta muốn một người." Phó Hằng đáp.

Thanh Liên hơi kinh ngạc.

"Ta muốn dùng quân công để đổi lấy một người... Một người do ta đánh mất, người mà dù ta có liều mạng cũng phải giành về." Phó Hằng nhắm chặt mắt, miệng chậm rãi phun ra hai chữ dường như có thể gây long trời lở đất: "Anh Lạc..."

Thanh Liên kinh hồn bạt vía.

Ngụy Anh Lạc là ba chữ cấm kỵ trong nhà.

Hầu như ngày nào Nhĩ Tình cũng lôi ba chữ này ra mà nguyền rủa quát mắng, giống như đây là ba chữ đáng hận nhất trên đời. Khi đối phương đã thăng làm Lệnh tần, Nhĩ Tình cũng không chịu để yên.

Thanh Liên không biết vì sao Nhĩ Tình lại hận đối phương như vậy, bây giờ đã hiểu được đôi chút...

"Có phải cô nghĩ ta điên rồi phải không?" Phó Hằng mở mắt ra, bất chợt cười rộ lên, tay phải chậm rãi nâng lên chạm ngực mình, "Trên chiến trường cửu tử nhất sinh, nơi này có một vết kiếm đâm suýt chút nữa đã xuyên thẳng vào tim. Khi đó ta đã nghĩ, nếu ta có thể sống sót trở về, nhất định phải cưới cô ấy... Dù vì thế cô ấy sẽ oán ta, mắng ta, ta thề sẽ không bao giờ buông tay cô ấy lần nào nữa."

"Thiếu gia..." Thanh Liên muốn nói lại thôi, không biết nên nói hắn si tình hay nói hắn ngốc nghếch, cuối cùng chỉ có thể thở dài khẽ, "Thiếu gia, ngài say rồi."

https://thuviensach.vn

"Chỉ khi tỉnh giấc mới vỡ mộng. Đến bây giờ ta mới tỉnh lại đấy." Phó Hằng cảm khái cười nói, "Trước đây, ta vẫn cho rằng bản thân rộng lượng khoan dung, có thể kiềm chế tình cảm của mình, chỉ cần ngắm nhìn từ xa và chúc cô ấy hạnh phúc. Bây giờ mới biết toàn là lừa mình dối người. Khi biết tin cô ấy đã trở thành nữ nhân của Hoàng thượng, ta đến ngồi cũng không yên đã phóng đến trước mặt Hoàng thượng, muốn thỉnh cầu người..."

Thanh Liên nghe đến đó, sợ tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa.

"Thiếu, thiếu gia." Trong lúc nhất thời, Thanh Liên lắp bắp không thể nói trôi chảy, "Ngài, ngài đã thỉnh cầu muốn Lệnh tần nương nương ngay trước mặt Hoàng thượng?"

Tội đại bất kính như thế, dù Phó Hằng có đánh thắng mười trận Kim Xuyên đi nữa e cũng không thể cứu vãn được! Toàn bộ Phú Sát phủ từ trên xuống dưới sẽ vì lời thỉnh cầu ấy mà gặp đại nạn mất!

"Ta chưa điên đến mức như vậy đâu." Phó Hằng cười khổ một tiếng, hất đầu tựa lưng vào ghế ngồi, lẩm bẩm nói, "Ta chỉ là một nam nhân vô dụng... Từ đầu đến cuối, ta còn không nói nên lời..."

Thanh Liên thở phào nhẹ nhõm, chứng kiến bộ dạng hắn như thế lại cảm thấy chua xót, không khỏi đến gần hắn, ngón tay hết xòe lại nắm, cuối cùng vẫn e sợ lén rụt lại sau lưng.

"Thiếu gia, đây không phải là lỗi của ngài. Là tạo hóa trêu ngươi..." Nàng chỉ hận bản thân ít đọc sách nên không thể nghĩ ra câu từ phù hợp để an ủi hắn, chỉ có thể thốt lên những lời vô dụng này.

Phó Hằng không ừ hử gì. Hắn nhắm hai mắt lại, cứ như vậy ngồi ngủ trên ghế.

https://thuviensach.vn

Thanh Liên không đành lòng rời đi vào lúc này, sợ hắn nửa đêm tỉnh giấc không thấy ai bên cạnh lại cô đơn tịch mịch, nên vẫn luôn đứng bên cạnh trông nom hắn.

Ngọn nến trên bàn cháy hết sạch. Lúc Thanh Liên đang bận thay nến mới, giọng nói Phó Hằng mơ hồ vang lên phía sau. Có vẻ như hắn đang gặp cơn ác mộng, thế nên khóe mắt lấp lánh ánh lệ. Một giọt nước mắt uốn lượn chảy xuống, hắn mê man nói: "Tỷ tỷ, giờ đệ hối hận thật rồi..."

Thanh Liên nhìn lại hắn, bỗng nhiên giơ tay lên. Đầu ngón tay ướt đẫm. Chẳng biết tại sao, nàng cũng khóc theo.

Cảnh còn người mất, hết thật rồi. Chưa kịp cất tiếng, lệ đã rơi. (*)

(*) Nguyên văn "Vật thị nhân phi sự sự hưu. Dục ngữ lệ tiên lưu", trích từ bài thơ "Vũ Lăng xuân - Cuối xuân" của Lý Thanh Chiếu

Trên đời có nhiều việc, lúc xảy ra thì không cảm thấy gì, sau này nhớ lại mới bắt đầu hối hận.

Bên trong Trữ Tú cung, Hoằng Lịch nhìn nữ tử đang khóc sướt mướt trước mặt này.

Tiểu Gia tần bị phạt đóng cửa sám hối, hôm nay vừa vặn tròn một tháng. Sợ bị thất sủng mà cô ta lo lắng đến nỗi vạt áo rộng dần vì hao gầy tiều tụy, thoạt nhìn bộ dáng âm thầm thút thít này cực kỳ đáng thương.

"Hoàng thượng, thần thiếp biết lỗi rồi." Nàng ta quỳ trên mặt đất, nức nở nói, "Bất luận người phạt thế nào cũng được, chỉ mong người đừng phớt lờ thần thiếp!"

"Nàng biết sai là tốt rồi, " Hoằng Lịch bình thản nói, nhưng thâm tâm lại nhớ đến người khác: Nếu nàng ấy có thể ôn nhu ngoan ngoãn giống nàng thì tốt biết mấy.

https://thuviensach.vn

Tiểu Gia tần như cún con e sợ bị chủ nhân vứt bỏ, thậm chí còn không dám đứng lên, vừa quỳ vừa lết đến trước mặt Hoằng Lịch, hai tay níu lấy vạt áo hắn, ngửa đầu nhìn hắn, đáng thương nói: "Từ khi Lệnh tần nhập cung, trong mắt Hoàng thượng đã không còn người khác. Thần thiếp là một tiểu nữ nhân cái gì cũng không hiểu, trong lòng chỉ có mỗi Hoàng thượng. Nhìn người cả ngày cùng Lệnh tần, thần thiếp thật sự đau khổ! Nhất thời nghĩ không thông nên mới phạt quỳ cô ấy! Thần thiếp biết sai rồi, sau này sẽ không bao giờ làm khó cô ấy nữa!"

Hoằng Lịch thở dài: "Được rồi, đứng lên đi."

Tiểu Gia tần nghe vậy mới duỗi chân đứng dậy, lại nghe nàng ta thở dài âm u, như hữu ý vô tình mà bồi thêm một câu: "Hoàng thượng cũng đừng trách thần thiếp. Làm người luôn có lòng đố kỵ. Nếu người chịu dành cho thần thiếp một phần như những gì người dành cho Lệnh tần, thần thiếp tuyệt đối sẽ không gây chuyện như vậy nữa."

"Làm người luôn có lòng đố kỵ..." Hoằng Lịch thốt chậm từng chữ nghiền ngẫm một phen, đột nhiên hỏi, "... Nếu có một người, chưa từng để tâm đến việc trẫm đi đâu gặp ai, không để ý trẫm đối tốt với người khác thì sao?"

"Vậy rõ ràng trong lòng người đó không hề có Hoàng thượng." Tiểu Gia tần không chút nghĩ ngợi, chém đinh chặt sắt nói.

Hoằng Lịch thất thần hồi lâu, không nói gì.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Lời đồn

Từ đêm đó trở đi, Ngụy Anh Lạc không được chuyên sủng nữa.

Hôm nay Hoằng Lịch ngồi cung này một chút, ngày mai lại đến một cung khác, tựa như hắn đã hết hứng thú với sự mới mẻ của người nào đó, bắt đầu ban đều sủng hạnh một lần nữa.

Ngày hôm đó hắn lại tới Trữ Tú cung, chỉ là hào hứng không cao, uống mãi một chén rượu suốt hai canh giờ vẫn không hết. Mắt thấy đã đến giờ đi ngủ, nhưng hắn lại đứng lên nói: "Trẫm nhớ ra còn có tấu chương quan trọng chưa xử lý xong. Trẫm về trước."

"Thần thiếp đưa tiễn Hoàng thượng." Tiểu Gia tần rũ mi mắt, chợt ngẩng đầu cười một tiếng, kéo Hoằng Lịch ra tẩm điện, nhưng lại cố ý dẫn hắn đi một đoạn đường xa, đèn lồng trong tay chiếu sáng cả vườn hoa chi tử phía trước, "Hoàng thượng, thần thiếp sẽ định xây một cái đình mới ở đây, tên là Ngọc Kinh đình. Người cảm thấy thế nào?"

"Hoa đất Thục đã tàn, đào Việt hiện chớm nở. Sắc cây ngỡ như ngọc, thoảng hương từ ngọc kinh. (*)" Hoằng Lịch nhìn vườn hoa chi tử trước mặt, cười nói, "Không tồi. Vườn hoa chi tử này nở thật đẹp."

(*) nguyên văn "Thục quốc hoa dĩ tận, Việt đào kim dĩ khai. Sắc nghi quỳnh thụ ỷ, hương tự ngọc kinh lai.", trích từ bài thơ "Hoạ Lệnh Hồ tướng công vịnh chi tử hoa • Hoạ thơ Lệnh Hồ tướng công vịnh hoa dành dành" của Lưu Vũ Tích. Ngọc kinh là hoa chi tử (hoa dành dành) trong ca ngâm

https://thuviensach.vn

Thâm tâm lại cảm thấy buồn cười. Lần trước học theo Ngụy Anh Lạc giả bộ bệnh, lần này còn học nàng ấy trồng hoa chi tử trong vườn. Việc gì phải tự làm khổ mình như vậy? Dù có bắt chước nàng ấy thế nào đi nữa thì Ngụy Anh Lạc vẫn là Ngụy Anh Lạc, độc nhất vô nhị.

"Có điều, hoa chi tử đẹp nhất lại không có ở chỗ thần thiếp..." Tiểu Gia tần kéo dài giọng.

"Ừ, ừ..." Hoằng Lịch nghĩ thầm trong bụng, đương nhiên là không ở chỗ nàng rồi. Hoa chi tử đẹp nhất phải ở chỗ Ngụy Anh Lạc cơ.

Có người nào trong cung mà không biết, Ngụy Anh Lạc thích hoa chi tử nhất.

Để khiến nàng vui vẻ, Hoằng Lịch đã lệnh người thu thập rất nhiều hoa chi tử tuyệt đẹp, sau đó chuyển đến làm chật kín cả Diên Hi cung. Dần dà, người bên dưới liền đùa vui, gọi nàng là chủ Chi Tử cung chứ không phải là chủ Diên Hi cung nữa.

"... Mà ở Phú Sát phủ." Tiểu Gia tần bổ sung nốt câu nói của mình.

Hoằng Lịch nghe vậy sững sờ.

"Thần thiếp nghe nói, Phú Sát đại nhân đã sai thủ hạ đi khắp nơi thu thập các loại hoa chi tử nổi tiếng, chắc là rất yêu thích loài hoa này." Tiểu Gia tần mỉm cười nói, "Ngay cả vườn hoa nơi ngài ấy ở cũng đổi tên thành Ngọc kinh viên."

Đột nhiên Hoằng Lịch quay đầu nhìn nàng ta chằm chằm.

Sắc mặt hắn thực sự quá mức âm trầm, khiến tiểu Gia tần không kiềm được nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng có chút run sợ hỏi: "Hoàng thượng, thần thiếp nói sai gì sao?"

https://thuviensach.vn

"Nàng thật xem trẫm là kẻ ngu?" Hoằng Lịch lạnh lùng nói, "Giữa những hàng chữ đều nói bóng nói gió, ngấm ngầm vấy bẩn Lệnh tần!"

Tâm tư bị hắn nói toạc ra, tiểu Gia tần dứt khoát bất chấp tất cả, bổ nhào vào lồng ngực hắn nức nở nói: "Hoàng thượng, người thật lòng yêu người thì người không muốn, còn những kẻ ái mộ hư vinh thì người luôn nhớ đến. Dù hôm nay người có giết thần thiếp, thần thiếp cũng phải nói một câu này: Lệnh tần có lỗi với người!"

Hoằng Lịch đẩy nàng ta ngã ra đất, cũng không quay đầu xoay người rời đi.

"Nương nương, sao người phải khổ vậy chứ?" Lan Nhi tới gần nâng nàng ta dậy, "Giết một ngàn quân địch, tự tổn tám trăm quân mình."

Tiểu Gia tần hừ lạnh một tiếng, vịn tay thị nữ đứng lên, cười nói độc ác: "Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, cao cao tại thượng, phi tần sủng ái nhất lại dính líu với thần tử, còn mặt mũi nào để nhìn người khác chứ? Chút mạo hiểm ấy thì sao nào? Ta muốn ả hồ ly tinh kia không thể trở mình được!"

Lời đồn như đàn chim bay che khuất bầu trời, truyền vào tai mỗi người khắp lục cung.

Cuối cùng cũng truyền đến tai Hoằng Lịch.

Ngày đó Kế hậu đang dùng trà, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân lộn xộn, quay đầu lại thấy Hoằng Lịch nổi giận đùng đùng tiến vào. Không chờ nàng đứng dậy hành lễ, hắn phất tay một cái nói: "Hoàng hậu, gần đây trong cung rộ lên lời đồn, nàng có nghe thấy chưa?"

"Lời đồn?" Kế hậu sững sờ, "Chẳng lẽ về chuyện Lệnh tần và Phú Sát đại nhân..."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Hoằng Lịch trầm xuống: "Đến nàng cũng biết, cho thấy mọi người trong hậu cung đều đã nghe hết rồi phải không?"

Kế hậu thở dài: "Gần đây Hoàng thượng luôn sủng ái Lệnh tần, dẫn đến lục cung đố kỵ, thổi lên tin đồn cũng là chuyện khó tránh. Người yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ tra rõ việc này, trả lại công bằng cho Lệnh tần."

Hoằng Lịch: "Nói như vậy, nàng tin nàng ấy trong sạch sao?"

Kế hậu mỉm cười: "Hoàng thượng, Phú Sát đại nhân quanh năm xuất chinh bên ngoài, Lệnh tần lại ở trong thâm cung, nếu họ tình cờ gặp gỡ thì cũng nói chuyện dăm ba câu thôi, không thể coi đó là quá phận được. Dù sao Lệnh tần cũng từng là cung nữ tâm phúc của tiên Hoàng hậu, vốn dĩ tình cảm của bọn họ cũng khác so với người ngoài."

Bàn tay trên đầu gối Hoằng Lịch bỗng nhiên nắm thành quyền: "... Tình cảm?"

Khóe mắt Kế hậu liếc qua nắm tay siết chặt của hắn, lặng lẽ nói: "Hoàng thượng, người hiểu sai ý thần thiếp rồi. Thần thiếp muốn nói, những chuyện đó đều đã là quá khứ. Từ khi tiên Hoàng hậu qua đời, Lệnh tần sống ở Viên Minh Viên chưa từng gặp lại Phú Sát đại nhân. Hiện giờ đã thành phi tần của Hoàng thượng, lại tuân thủ quy tắc, cẩn thận khắp nơi, có gì đáng trách đâu chứ? Hoàng thượng khoan hồng độ lượng, trước giờ cũng đâu để những việc nhỏ thế này ở trong lòng..."

Nhưng lòng người khó đoán. Có đôi khi, càng dặn lòng không được để ý thì người mình càng bứt rứt khó chịu.

Hoằng Lịch chợt ngẩng đầu, gằn từng chữ: "Bắt đầu từ hôm nay, nếu còn ai dám bàn tán chuyện này, lập tức đánh chết!"

"Hoàng thượng..." Kế hậu vì mệnh lệnh này mà sửng sốt. Hắn rời đi rồi mà nàng vẫn còn thẫn thờ nhìn bóng lưng hắn.

https://thuviensach.vn

Trân Nhi đi tới: "Nương nương, người xem chuyện này..."

"Xưa giờ bản cung chưa từng thấy Hoàng thượng vì một nữ nhân nào mà bị ảnh hưởng lớn đến thế. Rốt cuộc Ngụy Anh Lạc này đã dùng thủ đoạn gì..." Kế hậu cười lạnh một tiếng, "Xem ra, Thuần quý phi gặp phải đối thủ thật rồi!"

Mệnh lệnh truyền xuống rất nhanh nhưng không có hiệu quả. Đám cung nhân ngoài mặt biểu hiện giữ kín như bưng, nhưng sau lưng vẫn còn lén nghị luận.

"Ta đã nghe ngóng được." Bên trong Diên Hi cung, Minh Ngọc lo lắng sốt ruột, gần nửa canh giờ rồi mà vẫn chưa chải xong tóc, lược sừng trâu bị tay nàng siết chặt run bần bật, "Gần đây trong cung đồn đại nhiều chuyện về cô và Phú Sát đại nhân. Có người nói hai người sớm đã định tình ở Trường Xuân cung; có người nói Phú Sát đại nhân vì muốn thăng chức mà không tiếc rẻ dâng người trong lòng cho Hoàng thượng; có người còn nói hai người cho tới nay vẫn dây dưa không rõ... Hoàng thượng cũng bởi vì những tin đồn này mới không tới Diên Hi cung nữa."

Đúng vậy. Hoằng Lịch đã một tháng không tới Diên Hi cung rồi.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Hiểu lầm

Sủng ái của Hoàng đế có liên quan trực tiếp đến đãi ngộ của tất cả các cung.

Từ khi Hoằng Lịch không đặt chân đến Diên Hi cung, nhu cầu ăn mặc trong cung trở nên túng thiếu, cũng không đến mức không có cơm ăn, nhưng toàn là món không hợp khẩu vị lại còn nguội lạnh, thậm chí điểm tâm mỗi ngày cũng bị cắt sạch.

Nửa tháng trôi qua, trong cung bắt đầu xuất hiện tình trạng trộm cắp. Chỉ trong vài ngày, Ngụy Anh Lạc đã mất đi nhiều khuyên tai vòng ngọc. Thế nên Minh Ngọc nổi trận lôi đình, oán thán với Ngụy Anh Lạc: "Thật không thể sống nổi nữa mà. Người bên ngoài thì nhìn mặt đối đãi, kẻ bên trong thì trộm đồ trong cung. Chờ ta tìm được tên trộm này, xem ta lột da hắn ra thế nào!"

Chẳng qua, những cái đó đều là chuyện nhỏ. Sau khi phàn nàn vài câu, Minh Ngọc lo lắng sốt ruột nói: "Anh Lạc, cô nói xem... Chẳng lẽ Hoàng thượng vì tin tưởng mấy lời đồn đại đó mới không đến Diên Hi cung nữa sao?"

"Ngoài nguyên nhân đó ra, còn có thể vì cái gì nữa chứ?" Ngụy Anh Lạc phe phẩy quạt tròn trong tay, động tác lắc lư bỗng dừng lại, nhìn người nọ cách đó không xa.

Minh Ngọc thuận theo ánh mắt nàng nhìn lại, thất thanh kêu lên: "Phú Sát đại nhân..."

https://thuviensach.vn

Không biết Phó Hằng xuất hiện trong Ngự hoa viên tự khi nào, đang đứng đối diện các nàng. Năm tháng mài giũa dung nhan hắn, trên người bớt đi chút hơi thở của quý công tử, thay vào đó mang theo rất nhiều tang thương của mãnh tướng sa trường. Hắn không hợp với không khí chốn cung đình: một bên ca múa mừng cảnh thái bình, một bên giáo mác nhuộm màu máu tanh.

Minh Ngọc lập tức níu cánh tay Ngụy Anh Lạc, cảnh giác nhìn đối phương, vội vàng nói: "Nương nương, chúng ta ra ngoài lâu rồi, mau trở về thôi!"

Người ta nói, lời đồn nhảm chỉ dừng trước người thông minh. Nhưng đời này thiếu nhất chính là kiểu người này.

Số còn lại, hoặc là người tin theo mù quáng, hoặc là người châm ngòi thổi lửa. Minh Ngọc sợ người ngoài nhìn thấy, vốn lời đồn đã mãnh liệt lắm rồi lại càng lúc càng lan xa hơn, hận không thể bế Ngụy Anh Lạc bỏ chạy.

Nhưng Ngụy Anh Lạc lại lắc đầu, cự tuyệt ý tốt của nàng.

"Ta đi hay không đi, kết quả đều giống nhau." Nàng nói, "Ta không đi, người khác nói bọn ta có tư tình; ta đi, người khác nói ta có tật giật mình. Cô có hiểu không?"

Người đã có ác ý với nàng rồi, thì cho dù nàng làm gì họ cũng thấy chướng tai gai mắt.

Kẻ tung tin đồn sau lưng sẽ không vì nàng rời đi mà chấm dứt tin đồn.

"Anh Lạc." Phó Hằng từ phía đối diện đi tới, nhìn nàng thật sâu, "Ta có chuyện muốn nói với cô."

Vừa vặn, nàng cũng có lời muốn nói với hắn. Ngụy Anh Lạc cười nhạt một tiếng: "Qua bên kia nói đi."

https://thuviensach.vn

Nàng tìm một chỗ đình nghỉ mát. Đình này tựa sát một gốc cây tử đằng, đủ loại hoa tươi đa sắc màu rũ xuống. Ngụy Anh Lạc ở bên trong ngồi xuống, bên cạnh là Minh Ngọc với ánh mắt tràn ngập cảnh cáo. Phó Hằng không ngồi mà chỉ đứng một mình gần đó, hỏi: "Tại sao?"

Câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng Ngụy Anh Lạc vẫn có thể đáp lại: "Ta không muốn làm cung nữ nữa."

Sau nửa ngày trầm mặc, Phó Hằng cất giọng khàn khàn nói: "Tại sao không chờ ta quay về? Ta có thể -- "

"Làm thiếp của ngài sao?" Ngụy Anh Lạc mỉa mai nói, "Không. Nếu cũng làm thiếp, tại sao ta không làm thiếp của Hoàng thượng? Ít nhất còn cao hơn người khác một bậc. Lúc ta ngồi, ngài chỉ có thể đứng."

Phó Hằng nhìn nàng chăm chú hồi lâu, lắc đầu: "Anh Lạc, cô không cần phải nói những lời này để khiến ta tức giận. Ta hiểu rõ con người cô..."

Nghe xong lời này, Ngụy Anh Lạc còn chưa nói gì, nhưng Minh Ngọc đã giật giật lông mày, hận không thể nhảy dựng lên vả miệng hắn, cho hắn biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Giống như không ngờ tới hắn sẽ nói như vậy, Ngụy Anh Lạc trầm mặc hồi lâu. Hoa tử đằng bên cạnh rơi xuống người bọn họ. Cẩn thận nhớ lại, trước đây bọn họ tựa hồ cũng thường ngồi ở đình nghỉ mát hoặc gốc cây hoa thế này trêu đối phương tức giận, sau đó lại chọc đối phương cười.

Vẫn đình nghỉ mát đó, vẫn gốc cây hoa này, nhưng đã không còn người ấy nữa.

Từng có một thiếu gia, từng có một tiểu cung nữ quật cường, tất cả đã chôn vùi giữa ký ức hoa rơi.

https://thuviensach.vn

"... Phú Sát Phó Hằng." Ngụy Anh Lạc cuối cùng cũng mở miệng, "Ngài có biết trong cung đang đồn thổi về chúng ta không?"

Phó Hằng đã là ngoại thần, tất nhiên không hiểu rõ lắm mấy việc xấu xa trong hậu cung, vì vậy hỏi: "Đồn thổi gì?"

"Họ nói chúng ta tư thông với nhau." Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói, "Ngài là trọng thần lập nhiều chiến công, tất nhiên Hoàng thượng sẽ không làm khó ngài. Nhưng ta thì khác... Vì vậy, xin ngài từ nay trở đi cách xa ta một chút!"

"... Nếu ta nói, ta không làm được thì sao?" Phó Hằng cúi thấp đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu.

"Ngài!" Hắn từ trước đến nay luôn ôn nhuận như ngọc, không hùng hổ dọa người, nên Ngụy Anh Lạc không ngờ hắn có thể nói như vậy.

"Ta không có cách nào không nhìn thấy cô, không có cách nào không quan tâm cô." Chiến trường thật sự đã thay đổi hắn rất nhiều. Hắn của ngày xưa tuyệt đối sẽ không dùng ánh mắt thản nhiên như vậy nhìn Ngụy Anh Lạc, tuyệt đối sẽ không thẳng thắn nói ra miệng lời trong lòng như thế, "Trong lòng ta... Cô không phải là Lệnh tần của Hoàng thượng, mà là Anh Lạc của ta."

Nàng đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng dưới cầu lại ngắm nàng.

"Nhìn kìa."

Cách đó không xa, Thuần quý phi dẫn Hoằng Lịch tới đây, chỉ vào hai người đằng trước đang bốn mắt nhìn nhau: "Đó không phải là Lệnh tần sao? Người bên cạnh hình như là..."

https://thuviensach.vn

Trong cung tai mắt rất nhiều, Ngụy Anh Lạc lại không cố tình tránh ai, đương nhiên tin tức được chuyển tới Chung Túy cung bằng tốc độ nhanh nhất. Thuần quý phi cũng dùng tốc độ nhanh nhất dẫn Hoằng Lịch tới Ngự hoa viên.

Hoằng Lịch nhìn hai người họ ở phía xa.

Khoảng cách khá xa nên không nghe được bọn họ đang nói gì.

Nhưng chỉ cần thấy bọn họ bốn mắt nhìn nhau thôi, hắn đã cảm thấy lồng ngực rất khó chịu, tất cả dấm chua ăn bao nhiêu năm qua đều trào lên cổ họng, chua đến mức hắn không mở miệng nổi.

"Hoàng thượng." Thuần quý phi nhìn như trấn an, kỳ thực lại rót thêm dấm chua vào cổ họng hắn, "Trước kia Lệnh tần là cung nữ của Trường Xuân cung, đương nhiên sẽ quen biết với Phú Sát đại nhân. Họ nói chuyện ở nơi công khai thế này, lại có cung nữ bên cạnh, tất nhiên là quang minh chính đại..."

Hoằng Lịch đâu còn tâm trạng nghe nàng ta giải thích, hắn chỉ tin vào những gì mắt thấy: "Nếu là quang minh chính đại, thì nàng cần gì phải mở miệng giải thích?"

Thuần quý phi vội vàng cúi đầu nói: "Hoàng thượng, thần thiếp là sợ người trách lầm Lệnh tần. Dù sao muội ấy cũng còn trẻ, không hiểu quy tắc trong cung, chợt đi sai một bước cũng là chuyện thường tình..."

Đi sai một bước? Sai cái gì? Cùng sai với ai?

Hoằng Lịch càng nghe càng tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Ngụy Anh Lạc ở phía xa, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Diên Hi cung.

https://thuviensach.vn

Từ Ngự hoa viên trở về, Ngụy Anh Lạc cứ tâm hồn treo ngược cành cây. Trước mặt có một chậu hoa chi tử, nàng tưới nước chảy tràn ra ngoài chậu, đợi nàng kịp phản ứng, trên mặt đất đã tạo thành một vũng nước nhỏ.

Thở dài, Ngụy Anh Lạc đang muốn gọi Minh Ngọc tới thu dọn, bỗng nhiên cửa phòng mở ra, Lý Ngọc dẫn theo mấy tên thái giám tiến vào.

Từ trước đến nay, Lý Ngọc luôn bày khuôn mặt tươi cười nghênh đón người, có điều kiểu cười này cũng phân làm nhiều loại. Nụ cười của hắn hiện giờ thật sự không tính là thân mật, ngược lại còn có chút rợn người.

"Lý tổng quản, sao ngài lại tới đây?" Minh Ngọc vội ra nghênh đón, "Có phải Hoàng thượng muốn căn dặn gì không?"

Lý Ngọc không trả lời câu hỏi của nàng mà liếc mắt ra hiệu với đám người bên cạnh, mấy tên thái giám lập tức tản đi tứ phía. Một trong số đó đi đến trước mặt Ngụy Anh Lạc, khom người bưng chậu hoa chi tử trên đất kia.

Ngụy Anh Lạc bình tĩnh chứng kiến cảnh ấy, nhưng Minh Ngọc lại không giữ được vẻ bình thản như nàng, lập tức kinh hô: "Các ngươi đang làm gì đó?"

"Lệnh tần nương nương." Lý Ngọc cười tủm tỉm nói, "Hoàng thượng nói, những cái bô ở Vĩnh Hạng có mùi nồng quá, nên mượn hoa chi tử của người hun khử một chút."

"Sao vậy được?" Minh Ngọc vội la lên, "Số hoa quý giá này đều do Hoàng thượng ban cho nương nương, sao có thể lấy đi khử mùi Vĩnh Hạng? Bỏ xuống, mau bỏ xuống..."

Ngụy Anh Lạc kéo tay, ý bảo nàng đừng hành động thiếu suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Tất cả chậu hoa trong phòng rất nhanh đã bị khiêng đi, chắc mấy chậu hoa bên ngoài cũng không may mắn thoát khỏi. Từng tên thái giám ôm một chậu hoa lục tục rời đi, Lý Ngọc là người đi sau cùng. Hắn là một người chu toàn, làm chuyện gì cũng chừa lại một đường lui cho mình, vì vậy đợi thuộc hạ đi ra hết mới hạ giọng nói với Ngụy Anh Lạc: "Lệnh tần nương nương, Hoàng thượng đang giận người lắm. Đợi khi người bớt giận rồi thì tự động sẽ tốt thôi. Nô tài cũng chỉ phụng mệnh làm việc, xin nương nương đừng trách."

Nhìn như biện giải cho mình, kỳ thật tiết lộ một thông tin quan trọng.

Tức giận.

Tâm Ngụy Anh Lạc khẽ động, tiễn hắn xong liền phân phó Minh Ngọc: "Đi hỏi thử, có phải hôm nay Hoàng thượng đã tới Ngự hoa viên không."

"Chẳng lẽ..." Sắc mặt Minh Ngọc lập tức trắng bệch.

"Chần chờ gì nữa, mau đi dò hỏi trước đã." Ngụy Anh Lạc nói.

Minh Ngọc vội vội vàng vàng ra cửa, khi trở về thì bước chân nặng nề, ánh mắt thẫn thờ như người mất hồn vía, miệng lẩm bẩm thì thào: "Tiêu rồi, hoàn toàn tiêu rồi..."

Dòng người bưng chậu hoa chi tử dài mênh mông rời đi. Trong cung từ trên xuống dưới đều rút ra kết luận -- Diên Hi cung đã thất sủng hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Tên trộm

Cây đổ bầy khỉ tan.

Mất hoa chi tử cũng mất luôn ý chí. Lòng người khắp Diên Hi cung từ trên xuống dưới đều tan rã, không có mấy người chịu ở lại làm việc mà muốn tìm đường mới.

Vầng trăng lưỡi liềm treo trên đầu Diên Hi cung, chiếu sáng một bóng người lén lút.

Bóng người đi ra từ Thiên Điện, trong ngực ôm một bọc tay nải xanh, ngựa quen đường cũ chạy ra ngoài cung, nhưng không ngờ tối nay khác tối qua khi có một người ôm cây đợi thỏ, chờ hắn đã lâu.

"Đứng lại!" Minh Ngọc dẫn theo hai người cường tráng, từ sau thân cây nhảy ra, "Ngươi đang giấu gì trong ngực?"

Bịch!

Bên trong tẩm điện, tiểu thái giám bị đẩy ngã trước mặt Ngụy Anh Lạc có sắc mặt xám ngoét, dập đầu như bắm tỏi: "Lệnh tần nương nương, nô tài biết sai rồi, muốn đánh muốn mắng mặc người xử trí. Chỉ xin chủ tử ngàn vạn lần đừng đem nô tài đến Thận hình ty, chắc chắn nô tài sẽ mất mạng!"

Minh Ngọc khinh miệt xì một tiếng: "Thứ ăn cây táo rào cây sung nhà ngươi. Bây giờ người ngoài khi dễ Diên Hi cung, ngươi cũng lại ăn cây táo rào cây sung. Nương nương, giải hắn đến Thận hình ty đi!"

https://thuviensach.vn

Một tay nải màu xanh đặt trên bàn, bên trong là đồ vật hắn trộm được tối nay, theo thứ tự là lư hương, đồ chặn giấy, một đôi vòng tay, còn có một tấm khăn lụa. Ngụy Anh Lạc nhướng mày, bỏ qua vài thứ có giá trị mà nhặt lên chiếc khăn tay có vẻ ngoài đơn thuần này ngắm nghía, là một khăn lụa mềm như nước, có thêu một đóa chi tử sáu cánh vàng nhạt rất sống động.

"... Tiểu Toàn Tử." Nàng chuyển ánh mắt quay lại trên người tiểu thái giám, nhàn nhạt gọi tên hắn, "Ngươi định bán đồ của bản cung đi đâu?"

"Cái này..."

"Nói! Nếu không, bản cung lập tức dẫn ngươi đến Thận hình ty!"

"Nô tài nói, nô tài nói!" Tiểu Toàn Tử không phải là một kẻ cứng đầu, bị nàng đe dọa đã lập tức sợ khai ra hết, "Thái giám trong cung trộm cắp tài vật là chuyện thường, ngay cả Càn Thanh Cung hay Dưỡng Tâm điện cũng có không ít người thó trộm! Chỉ cần không bị các chủ tử phát hiện, đều có con đường tuồn ra khỏi cung, đến Lưu Ly xưởng tìm người quen đem bán... rất nhanh có tiền ngay!"

"Ngươi có thể bán, vậy cũng có thể mua lại được?" Ngụy Anh Lạc bất ngờ hỏi hắn một câu quái lạ.

"Đương nhiên. Lệnh tần muốn tiểu nhân mua gì ạ?" Tiểu Toàn Tử vội nói.

Ngụy Anh Lạc lại cười quỷ dị nói: "Bây giờ thì không cần. Vả lại, để bản cung nghĩ xem nên phạt ngươi thế nào..."

Dân gian đều gọi kẻ trộm là chuột nhắt thì ắt có đạo lý, ít nhất gan của tên Tiểu Toàn Tử này so với chuột cũng không khác gì mấy. Nghe xong Ngụy Anh Lạc muốn phạt hắn, lập tức thể diện hay tự trọng đều ném đi hết, nước mắt giàn giụa nói: "Chủ tử, chủ tử, xin người tha cho mạng chó của

https://thuviensach.vn

nô tài. Từ nay về sau, nô tài nguyện vì người lên núi đao xuống biển lửa, tuyệt đối không có nửa lời oán thán!"

Hắn thề thốt hồi lâu, Ngụy Anh Lạc mới chậm rãi mở miệng: "Bản cung có thể tha cho ngươi. Có điều, ngươi phải nhớ những gì ngươi đã nói hôm nay, vĩnh viễn đừng quên."

Tiểu Toàn Tử thấy có đường sống, đâu còn quản mặt khác nữa, vui mừng quá đỗi nói: "Đa tạ chủ tử! Đa tạ chủ tử!"

Minh Ngọc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Hắn vừa đi, nàng liền oán giận nói: "Nương nương, tại sao lại thả hắn đi? Xử trí hời hợt như thế, sau này phải quản người phía dưới như thế nào?"

"Ta giữ hắn lại vì hắn còn hữu dụng." Ngụy Anh Lạc vuốt ve khăn gấm trong tay.

"Tên vô lại như hắn thì hữu dụng chỗ nào? Chẳng lẽ còn có thể khiến Hoàng thượng hồi tâm chuyển ý sao?" Minh Ngọc hung dữ nói. Hiện tại, toàn bộ tâm trí nàng luôn nghĩ tới chuyện này, buồn đến bạc đi mấy cọng.

"Nói không chừng, hắn thật sự có thể giúp được chuyện này đấy." Ngụy Anh Lạc lại cười quỷ dị lần nữa.

Tiểu Toàn Tử không biết Ngụy Anh Lạc vẫn còn nghĩ đến hắn, chỉ biết nhờ bản thân tùy cơ ứng biến mới tránh được một kiếp.

Để an toàn, đêm này hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, an phận trở về phòng ngủ nhưng không thể chợp mắt, đợi thêm mấy ngày thấy tình hình ổn rồi mới mò đến Trữ Tú cung, tìm thị nữ Lan Nhi của Gia tần.

"Ngươi bị gì vậy hả?" Lan Nhi thấy hắn liền mắng, "Sao bây giờ mới đến?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Toàn Tử không dám nói mình đã bị bắt quả tang, che che giấu giấu nói: "Đồ vật mất trộm trong cung ngày càng nhiều, trên dưới càng cảnh giác. Nhưng tỷ tỷ yên tâm, ta lấy được đồ tỷ muốn rồi đây..."

Nói xong, hắn từ trong tay áo rút ra một cây trâm. Cây trâm này nhìn thì tưởng bình thường, nhưng cùng với chiếc khăn lúc trước lại có điểm giống nhau -- đầu trâm có đính một đóa chi tử rất sống động.

Đôi mắt Lan Nhi tỏa sáng định vươn tay tiếp nhận, nhưng đối phương lại rụt tay cất cây trâm vào ngực, cười hì hì nhìn cô ta.

"Hừ!" Lan Nhi hiểu ý hừ một tiếng, mở túi thơm bên hông lấy ra một thỏi vàng.

Tiểu Toàn Tử nhìn vàng giống như chó thấy xương, không thể nào dời mắt. Lan Nhi lại vươn tay, hắn nhanh chóng đưa cây trâm để đổi lấy thỏi vàng kia, cũng không chê bẩn mà trực tiếp bỏ lên miệng cắn một cái, sau đó ôm nó cười khoái chí không ngừng.

Lan Nhi không nhìn nổi bộ dáng như chó này của hắn nữa, sau khi cất kỹ cây trâm liền chán ghét đuổi hắn: "Ngươi có thể đi rồi. Lúc ra ngoài nên cẩn thận một chút, đừng để người ngoài nhìn thấy..."

"Dạ dạ." Tiểu Toàn Tử cầm tiền, liền thuận miệng nói theo, "Ta nhất định cẩn thận, sẽ không để Lệnh tần nhìn thấy."

"Không chỉ đề phòng Lệnh tần, còn có Hoàng hậu, Thuần quý phi..." Lan Nhi liệt kê tất cả chủ tử các cung, trầm giọng nói, "Trong cung này, đâu đâu cũng là kẻ địch cả..."

Nếu ví Hoằng Lịch là vùng đất quân sự thì phi tử các cung chính là các mãnh tướng. Họ tranh giành miếng đất đó kịch liệt bằng trăm mưu ngàn kế cùng thủ đoạn tàn nhẫn, kể cả hạ nhân bên cạnh các nàng cũng âm thầm đấu sức.

https://thuviensach.vn

"Minh Ngọc cô nương, cô tìm ta?"

Bên trong thị vệ sở, Hải Lan Sát vội vàng bước ra.

Minh Ngọc xinh xắn đứng trước cửa, khuôn mặt hơi dặm chút phấn son, chân mày lá liễu vẽ dài mảnh khiến tim Hải Lan Sát ngứa ngáy, nếu không phải ngại trong thị vệ sở còn có người khác, nhất định hắn đã nâng ngón tay vẽ lông mày cho nàng.

Đẹp tựa phù dung, mày lá liễu (*). Minh Ngọc nhoẻn miệng cười với hắn, đưa tới một hộp gỗ đựng thức ăn, cất giọng mềm nhẹ: "Lần trước làm phiền ngài, ta đến để cảm ơn ngài đây."

(*) nguyên văn "Phù dung như diện liễu như mi", trích từ bài "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị

"Ta cũng đâu giúp được gì..." Hải Lan Sát cười tiếp nhận, mở nắp nhìn vào, đặt trên cùng là món thịt kho Đông Pha, béo nhưng không ngấy, màu sắc đỏ sáng, bên dưới thì rải một lớp rau muối cùng một ít đậu nành.

-- Trong lúc vô tình, hắn đã kể cho nàng nghe cách làm này, cách mà hắn thích ăn nhất.

Từ trước đến nay, Hải Lan Sát làm việc gì cũng không hề câu nệ, trực tiếp bốc một miếng bỏ vào miệng, sau đó liếm liếm đầu ngón tay: "Ngon quá. Món này sư phó của cô làm hay sao?"

"Tự ta làm đấy." Minh Ngọc gục đầu xuống, "Ngài... thích không?"

Động tác thè lưỡi liếm ngón tay ngừng lại, Hải Lan Sát cười nói: "... Thích."

Thịt Đông Pha đỏ mịn động lòng người, nhưng hai má của nàng càng động lòng người hơn. Hải Lan Sát nhất thời quên hết tất cả mà nhìn nàng

https://thuviensach.vn

chằm chằm. Thẳng đến khi gò má càng lúc càng đỏ rực, Minh Ngọc thẹn thùng nhìn chung quanh, chợt liếc sang một phương hướng khác nói: "Bọn họ đang làm gì vậy?"

Cách đó không xa, một đám thị vệ đang bận rộn làm việc. Có người chuyển bình hoa, có người vận tơ lụa, có người ôm gậy tre rượu cờ trong ngực.

Hải Lan Sát thuận theo ánh mắt nàng nhìn lại, lơ đễnh nói: "A, là mệnh lệnh của Thuần quý phi."

Minh Ngọc nháy mắt mấy cái: "Cô ta muốn làm gì?"

Việc này vốn nên giữ bí mật, nhưng thấy ánh mắt nàng tò mò, Hải Lan Sát nhịn không được cười nói: "Được rồi, cô cũng không phải là người ngoài, ta nói cho cô nghe vậy..."

Hắn kề môi sát bên tai Minh Ngọc. Nói hắn tiết lộ cho nàng, chẳng bằng nói là kiếm cớ gần gũi nàng. Hơi thở nam nhân phả vào tai Minh Ngọc khiến lông mi nàng run rẩy nhẹ, gương mặt đỏ lựng lên, mới nghe một nửa đã duỗi tay đẩy hắn: "Ta, ta còn có việc, đi về trước."

Hải Lan Sát đứng đằng sau cười to khiến cước bộ của nàng càng nhanh hơn.

Thẳng đến khi trở về Diên Hi cung, trước tiên nàng vỗ khuôn mặt mình để bản thân tỉnh táo lại, sau đó mới gõ cửa nói với Ngụy Anh Lạc: "Nương nương, nghe nói là..."

Nàng thuật lại mật báo Hải Lan Sát vừa nói cho nàng nghe. Ngụy Anh Lạc lẳng lặng nghe xong, gật gật đầu: "Ta đã biết... Minh Ngọc."

Nàng quay đầu, cực nghiêm túc nhìn Minh Ngọc: "Cô không cần làm loại chuyện này đâu."

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc ngẩn người.

"Tình cảm càng bị lợi dụng sẽ càng dễ tuột mất." Tuy tuổi hai người xấp xỉ nhau, nhưng trải qua nhiều việc khiến cho Ngụy Anh Lạc có ngữ khí của một người từng trải, "Hải Lan Sát là một nam nhân tốt. Ta không hy vọng cô vì ta mà lợi dụng tình cảm của hai người."

"Ta không để bụng!" Minh Ngọc quật cường nói.

"Nhưng ta để bụng!" Ngụy Anh Lạc nhanh chóng đáp lại nàng.

Từ trước bàn trang điểm, Ngụy Anh Lạc đứng dậy đi về phía Minh Ngọc. Giữa hai người có khoảng cách tôn ti cao thấp, có thân phận chủ tớ khác biệt, càng lúc được rút ngắn theo từng bước chân nàng.

Khung cảnh giống như Trường Xuân cung trước kia, hai người mặt đối mặt nắm chặt tay đối phương.

"Trong cung này, muốn cầu một tình yêu chân thành mà không được. Người có kết cục bi thảm thật sự nhiều lắm." Ngụy Anh Lạc nhìn Minh Ngọc trìu mến, khẽ vuốt gương mặt nàng, "Giữa hai chúng ta, ít nhất phải có một người được hạnh phúc."

Minh Ngọc buông rèm mi mắt, chợt ngẩng đầu lên hỏi: "Sao người được hạnh phúc... không thể là cô?"

Ngụy Anh Lạc ngẩn người.

P.s: Ngọc Lạc cp cũng ngọt ngào không kém:)))

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Giọng Giang Nam

Vì sao lại không thể là mình?

Ánh mắt Ngụy Anh Lạc trống rỗng mù mịt, thật lâu sau mới thở dài: "Ta từng tưởng mình sẽ luôn ở trong cung hầu hạ nương nương... Vĩnh viễn không xa rời."

Từng mảng ký ức vụn vặt trong những năm tháng ở Trường Xuân cung như mứt ngọt trái cây, như lá phong rơi chậm, lần lượt đan xen trong trí nhớ, đọng lại sau cùng là mùi vị ngọt ngào nhất, là phong cảnh tươi đẹp nhất, khiến nàng cả đời này đều không thể nào quên.

"Khi nương nương còn sống, ta sẽ hầu hạ nương nương. Khi nương nương tạ thế, ta sẽ hầu hạ tiểu a ca." Một nụ cười hiện rõ trên gương mặt Ngụy Anh Lạc, đó là nụ cười xuất phát từ nội tâm mà Minh Ngọc đã lâu chưa thấy qua, "Đợi đến lúc tiểu a ca khôn lớn, ta lại quay trở về bên nương nương, trông coi lăng mộ cho người, nói chuyện với người, chọc người vui vẻ... Đến khi ta hóa thành xương khô."

"Anh Lạc..." Hốc mắt Minh Ngọc nóng lên.

Cô gái trước mắt đã không còn biết hạnh phúc là gì, bởi hạnh phúc của nàng sớm đã bị chôn vùi cùng Hoàng hậu dưới đất hoàng thổ rồi.

"... Được rồi, chủ đề này chấm dứt ở đây đi." Ngụy Anh Lạc đưa tay ngăn lại, không muốn thảo luận đề tài này nữa, "Thay ta tìm một người... Một người có thể nói được giọng Giang Nam."

https://thuviensach.vn

Ở nơi tàng long ngọa hổ như Tử Cấm Thành, muốn tìm một người nói liên tục còn được, huống chi chỉ tìm một người biết nói giọng Giang Nam.

Không cần đi đâu xa mà ngay trong Diên Hi cung, Minh Ngọc gọi trực tiếp một cung nữ đang quét dọn ngoài sân.

Cung nữ này mới tiến cung không lâu nên chưa thể nói lưu loát tiếng Quan thoại, vừa mở miệng đã nghe đậm khẩu âm Giang Nam: "Nương nương cho gọi nô tỳ?"

Nghe giọng nói của nàng, Ngụy Anh Lạc âm thầm gật gật đầu, hỏi nàng: "Biết đọc chữ không?"

"Nhận biết được mấy chữ." Cô cung nữ trả lời.

Ngụy Anh Lạc liếc mắt nhìn Minh Ngọc, Minh Ngọc bước tới đưa tờ giấy ghi dòng chữ cho cô cung nữ xem, ngữ điệu êm tai vùng Giang Nam lập tức vang lên: "Vị khách nhân này, có muốn uống rượu không? Tang Lạc, Tân Phong, Hoa Cúc, Trúc Diệp Thanh, còn có Nữ Nhi Hồng. Khách nhân muốn loại nào?"

Nói xong, nàng cẩn trọng nhìn về phía Ngụy Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc nhắm hai mắt nằm dựa vào ghế, nhàn nhạt ra lệnh: "Nói lần nữa."

"Vị khách nhân này, có muốn uống rượu không? Tang Lạc, Tân Phong, Hoa Cúc, Trúc Diệp Thanh, còn có Nữ Nhi Hồng. Khách nhân muốn loại nào?"

"Lần nữa."

"Vị khách nhân này, có muốn uống rượu không? Tang Lạc, Tân Phong, Hoa Cúc, Trúc Diệp Thanh, còn có Nữ Nhi Hồng. Khách nhân

https://thuviensach.vn

muốn loại nào?"

"Lần nữa."

"Vị khách nhân này..."

Chất giọng mềm mại uyển chuyển quanh quẩn trong Diên Hi cung. Giữa lúc lên xuống trầm bổng, nửa tháng đã thấm thoát trôi qua.

Hôm đó ánh nắng chói chang, một hàng người dài dằng dặc đang bước đi trên đường.

"Thuần quý phi." Thái hậu dẫn đầu ở đằng trước, đôi mắt bị che bởi một tấm lụa vàng, hơi hiếu kỳ hỏi, "Rốt cuộc con đang bày trò bí ẩn gì đây?"

Thuần quý phi vịn tay Thái hậu, vừa đi vừa cười nói: "Thái hậu, người nghe xem."

"Bán hoa đây! Hai bông một đồng!"

"Khách quan, uống trà không? Bích Loa Xuân hảo hạng đây!"

"Tỷ tỷ, mua sấp vải này đi, hàng mới nhập đấy!"

Khắp nơi đều vang tiếng rao bán thanh như sáo đặc trưng của vùng đất Giang Nam.

Thái hậu giật chiếc khăn xuống, vừa mở mắt nhìn đã thấy con đường hai bên được mô phỏng theo lối trưng bày của vô số sạp hàng nhỏ ở Giang Nam, có bán trà, bán điểm tâm, bán cả đồ cổ bằng ngọc.

Đứng sau từng quầy hàng là thái giám hoặc cung nữ ăn mặc thành chủ quán bình thường, vừa thấy người đến liền cao giọng rao hàng, chợt liếc

https://thuviensach.vn

nhìn lại cứ ngỡ như bản thân bước nhầm từ Tử Cấm Thành vào khu chợ Giang Nam.

"Thuần quý phi, đây là chuyện gì thế?" Thái hậu hướng ánh mắt kinh ngạc nhìn lại Thuần quý phi.

Thuần quý phi ôn nhu cười nói: "Chẳng phải Thái hậu vẫn luôn hướng về cảnh sắc Giang Nam sao? Tử Cấm Thành không có cầu nhỏ sông nước, thần thiếp liền dựa theo trí nhớ lúc nhỏ để dựng lên cung thị (*). Tuy rằng thiếu đi dương liễu lả lướt, nước chảy róc rách, nhưng chúng ta có tửu kỳ phấp phới, người đi như dệt, coi như là thần thiếp mua vui cho Thái hậu!"

(*) phiên chợ trong cung

Thái hậu nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, cảm thán: "Thuần quý phi, con có lòng rồi!"

"Tâm tư Thuần quý phi vô cùng khéo léo, nhưng đây dù sao cũng không phải là thật." Hoằng Lịch đi sang bên kia người Thái hậu, khẽ mỉm cười nói, "Trẫm đã quyết định xây riêng cho Thái hậu một khu phố Tô Châu trước chùa Vạn Thọ, dọc theo hai bờ sông Duyên Ngự. Đợi đến khi xây xong là Thái hậu có thể tận mắt chứng kiến phong cảnh Giang Nam rồi."

Thái hậu vừa mừng vừa lo: "Hoàng đế, như vậy chẳng phải điều động binh lực quá sao..."

Hoằng Lịch: "Chỉ cần Thái hậu vui là trẫm mãn nguyện rồi. "

Đám phi tần sau lưng nhìn Thuần quý phi bằng ánh mắt ghen ghét đố kỵ.

Sao có thể để một mình cô ta chiếm thế thượng phong được? Kế hậu bỗng nhiên cười nói: "Thái hậu, Thuần quý phi quả thực thông tuệ, chỉ lặng

https://thuviensach.vn

lẽ chuẩn bị đã tạo được kinh hỉ lớn như vậy. Theo thần thiếp thấy, nếu đã bày chợ rồi thì đừng chỉ ngắm nhìn, hãy nên phát huy công dụng của nó!"

Thái hậu ngạc nhiên hỏi: "Phát huy công dụng thế nào?"

Bên cạnh vừa hay là sạp hàng bán đồ ngọc, Kế hậu thuận tay tháo xuống vòng ngọc trên cổ tay mình, xoay người đặt trên quán.

"Hiện giờ chiến sự Kim Xuyên vừa lắng lại. Tuy Đại Thanh thắng lợi nhưng thương vong nặng nề. Rất nhiều gia quyến có tướng sĩ thương vong chỉ nhận được tiền trợ cấp ít ỏi, cô nhi quả phụ thì không nơi nương tựa." Kế hậu chậm rãi thẳng người lên, "Thần thiếp kiến nghị, bắt đầu từ phi tần trong cung, mỗi người quyên góp trang sức tài vật bán làm từ thiện. Đương nhiên, đã bán làm từ thiện thì không chỉ giới hạn ở đại thần, cung nhân, mà có thể bày những sạp hàng này ngoài cửa cung, ngân lượng đổi được dùng để trợ cấp cho thân nhân liệt sĩ."

Thái hậu vốn thích làm việc thiện, nghe xong lời này lập tức niệm câu A di đà phật. Hoằng Lịch cũng lộ vẻ xúc động: "Hoàng hậu, nàng suy nghĩ vô cùng chu đáo, quả thật là một ý kiến hay, như vậy cũng sẽ không lãng phí cung thị mà Thuần quý phi đã dày công chuẩn bị."

Bị người khác mượn hoa dâng Phật (**), Thuần quý phi cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng trên mặt lại cười nói: "Vẫn là Hoàng hậu nương nương suy nghĩ chu đáo. Thần thiếp chỉ nghĩ đến việc làm Thái hậu vui vẻ mà không biết suy xét sâu hơn. Nếu đã vậy, thần thiếp cũng xin thể hiện chút lòng thành của mình!"

(**) ý nói dùng đồ của người khác để làm việc nhân nghĩa

Nói xong, cô ta lập tức tháo hoa tai bảo thạch xuống, đặt trên quán bán ngọc.

https://thuviensach.vn

Chúng phi tần thấy thế cũng lần lượt tháo đồ trang sức từ trên người mình xuống, sau đó cùng nhau đặt trên quán bán ngọc.

Hoằng Lịch đứng chắp tay cười nhìn một màn này, bỗng nhiên ánh mắt cố định trên một quán rượu cách đó không xa.

Oanh ca nghìn dặm ánh đỏ biếc, gió lay cờ rượu xóm bên sông (***). Lá cờ đỏ bay phất phơ trong gió, dưới cờ có đặt bốn vò rượu đen khổng lồ, bên cạnh bày mấy bàn rượu gỗ cùng vài chiếc ghế ngồi.

(***) nguyên văn "Thiên lý oanh đề lục ánh hồng, thủy thôn sơn quách tửu kỳ phong", trích từ bài thơ "Xuân Giang Nam" của Đỗ Mục

Một thiếu nữ bán rượu đang đứng trước vò rượu, tay cầm một muôi dài đổ rượu ngon vào chén, âm thanh va chạm vang lên tiếng leng keng.

Ngồi trước chén rượu là một lão thái giám. Sau khi chậm rãi thưởng thức chén rượu xong, hắn móc từ lồng ngực hai đồng tiền rồi đặt lên bàn. Thiếu nữ định duỗi tay nhận lấy, chợt phía đối diện hiện ra một bóng đen, ngước đầu lên thì thấy Hoằng Lịch đang mặt lạnh nhìn nàng: "Sao nàng lại ở đây?"

Ngụy Anh Lạc mặc áo vải bình dân, đầu cài trâm mận gai xinh đẹp cười một tiếng, từ bên hông rút ra một chiếc khăn lau bàn sạch sẽ. Nàng hé miệng cất giọng Giang Nam ngọt ngào uyển chuyển: "Vị khách nhân này, có muốn uống rượu không? Tang Lạc, Tân Phong, Hoa Cúc, Trúc Diệp Thanh, còn có Nữ Nhi Hồng. Khách nhân muốn loại nào?"

Hoằng Lịch đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Hoa trong cung hắn đã thấy nhiều rồi, thế nhưng cảm giác lại hoàn toàn mới lạ khi ngẫu nhiên trông thấy đóa hoa dại thế này: "Lệnh tần, nàng hóa trang thành dạng gì vậy hả?"

https://thuviensach.vn

"Hôm nay không có Lệnh tần, chỉ có cô bán rượu thôi. Số rượu này toàn là rượu ngon nức tiếng ở vùng Giang Nam đấy, khó có cơ hội thưởng thức!" Anh Lạc nghiêm trang, "Nếu người không mua thì ta sẽ bán cho người khác! Tang Lạc 20 văn một bình, Tân Phong 25 văn, Hoa Cúc 30 văn, Trúc Diệp Thanh 20 văn, Nữ Nhi Hồng 25 văn. Mau tới mua, mau tới mua đi!"

Đang lúc hứng chí bừng bừng, Hoằng Lịch chiều theo ý nàng giả trang thành khách nhân, chỉ vào một bình rượu hỏi: "Đây là rượu gì?"

Ngụy Anh Lạc múc một muôi rượu đưa cho hắn: "Rượu Đỗ Khang chính hiệu. Khách quan ngửi thử xem."

Hoằng Lịch cong cong khóe miệng, giống như một vị khách nhân cực kỳ khó chịu mà bới lông tìm vết: "Tang Lạc, Trúc Diệp Thanh đều có xuất xứ từ Sơn Tây, từ bao giờ lại chạy đến Tô Châu thế? Trước khi bán rượu cũng không hỏi giá thị trường, ai dám đến mua rượu của nàng chứ?"

Ngụy Anh Lạc khẽ giật mình.

Tiếng bước chân vang lên sau lưng. Hoằng Lịch nghiêng đầu, trông thấy đoàn người Thái hậu đang hướng bên này đi tới thì nhíu mày, nhanh chóng nhận muôi rượu từ trong tay Ngụy Anh Lạc, tùy ý nếm một cái, sau đó 'chậc' một tiếng ra vẻ ghét bỏ: "Rượu này không ngon. Thái hậu, chúng ta đi lên phía trước xem một chút đi!"

Nói xong liền xoay người đi về phía Thái hậu, dẫn mọi người đi một con đường khác.

Quả thực giống như vị khách nhân tham lam muốn giấu rượu trong dạ dày, không muốn chia sẻ rượu ngon mà bản thân vất vả lắm mới tìm được với người khác.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng thượng, muôi rượu của ta! Người còn chưa trả lại ta -- "

Lời còn chưa dứt, Hoằng Lịch đã cởi xuống ngọc bội bên hông, trở tay đưa tới: "Tiền rượu này!"

Ngụy Anh Lạc khẽ giật mình, vươn tay đón lấy, lại không nghĩ đến tiền rượu là giả, đùa giỡn là thật. Hoằng Lịch thế mà lại véo nhẹ lòng bàn tay nàng một cái.

Giống như đôi nam nữ đang yêu đương say đắm, lén sau lưng trưởng bối vụng trộm ghi vào lòng bàn tay đối phương thời gian cùng địa điểm gặp mặt, sau đó mặt trăng nhô lên ngọn cây liễu, người ước hẹn gặp sau buổi hoàng hôn (****).

(****) nguyên văn "nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu", trích từ bài thơ "Sinh tra tử - Đêm nguyên tiêu" của Âu Dương Tu

Ngụy Anh Lạc chậm rãi thu tay lại, cười một tiếng với bóng lưng đối phương.

Đêm đến, Hoằng Lịch đã lâu mới lại tới Diên Hi cung.

Lý Ngọc đảo mắt từ trái qua phải lại từ phải qua trái, nhìn theo bước chân của hắn đi đi lại lại còn lưỡng lự ngoài cửa cung, không biết có nên tiến vào không.

Chợt thấy một nhóm cung nữ từ xa đến gần có Minh Ngọc dẫn đầu, trong tay cầm theo hộp gỗ đựng cơm, tựa hồ như mới từ Ngự Trà thiện phòng trở về mang bữa ăn khuya cho chủ tử, ngẩng đầu vừa thấy Hoằng Lịch liền vội hành lễ xong lại định đi. Hoằng Lịch không nói lời nào nhưng Lý Ngọc tức giận: "Ngươi còn quy củ nữa không hả? Thấy Hoàng thượng tới, còn không mau mời chủ tử nhà ngươi ra đón?"

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc ngoan ngoãn thưa: "Chủ tử nói, chắc chắn Hoàng thượng chỉ qua cổng không vào, nên không cần nương nương phí công tốn sức ạ."

Hoằng Lịch vốn còn do dự không biết có nên vào hay không, bây giờ nghe được ý nàng khích tướng thì sắc mặt trầm xuống, hạ quyết tâm: "Nàng ấy lại tự cho mình là thông minh!"

Nói xong không còn phân vân nữa, nhấc chân đi thẳng đến phương hướng tẩm điện.

Sau lưng, khóe miệng Minh Ngọc hơi nhếch lên, thình lình bên tai vang lên giọng nói chậm rãi của Lý Ngọc: "Chủ tử nhà ngươi lại tính kế Hoàng thượng đúng không?"

Minh Ngọc vội vàng thu lại nét cười của mình, giống như vô tội nói: "Xem Lý tổng quản nói kìa. Chủ tử nhà ta ăn ngay nói thật mà!"

"Cứ giả vờ đi, giả vờ tiếp đi." Lý Ngọc chậc chậc hai tiếng, "Nhưng ta cũng nói cho ngươi biết, Hoàng thượng ôm một bụng tức qua đây đấy. Coi như Lệnh tần có dụ được Hoàng thượng tới, cũng chưa hẳn là chuyện tốt!"

Minh Ngọc sững sờ nhìn về phía tẩm điện, ánh mắt đầy lo âu.

Cửa tẩm điện mở ra rồi đóng lại, ngăn cách đám thái giám và cung nữ bên ngoài.

"Lệnh tần." Hoằng Lịch nhìn người nọ ở phía đối diện đi tới, "Sao nàng còn hóa trang thế này?"

Ngụy Anh Lạc bước chầm chậm tới gần hắn, trên thân vẫn mặc xiêm y của cô bán rượu ban ngày, hông váy giắt một bầu rượu ngon mới cất, tóc mây được búi nghiêng một bên bằng cây trâm, tay phải vừa nhấc, đầu ngón tay đặt lên bầu rượu nhỏ bạch ngọc ấy.

https://thuviensach.vn

"Chưa vì khách quét đường hoa, cửa bồng nay mới mở ra vì người (*****)." Ngụy Anh Lạc chuyển động ngón tay, bầu rượu theo động tác nàng mà vang tiếng róc rách, "Đêm nay khách quan muốn uống rượu gì?"

(*****) nguyên văn "Hoa kính bất tằng duyên khách tảo, bồng môn kim thủy vi quân khai", trích từ bài thơ "Khách đến thăm" của Đỗ Phủ

Hoằng Lịch không tiếp rượu của nàng, cũng không đáp lại lời nàng nói. Hắn giống như vị khách nhân đi nhầm khách điếm, dường như tiếp theo sẽ sắp sửa rời khỏi đây, rời nàng mà đi.

Chuyện này âu cũng là lẽ thường tình.

Hóa thân thành dân nữ, tối đa chỉ có thể khiến hắn chớp mắt kinh diễm một lần; một điệu hát dân gian Giang Nam, tối đa chỉ có thể dụ hắn tới đây. Ngụy Anh Lạc thấu hiểu điều đó, tác dụng của cả hai có hạn, đều không thể khiến hắn dễ dàng hồi tâm chuyển ý, xua tan hiểu lầm lúc trước...

-- trừ khi nhìn nàng biểu diễn tiếp.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Tang vật

Ngụy Anh Lạc nhấc bầu rượu bạch ngọc để bên miệng, nước từ mép bình chảy xuống họng. Lúc Hoằng Lịch nhíu chặt mày, chợt thân thể nàng uốn éo, giọng nói nửa yêu kiều nửa ngây thơ vang lên: "Hoàng thượng, thần thiếp toàn tâm toàn ý chờ người, vậy mà người lại để ý con hồ ly tinh đó, bỏ mặc thần thiếp ở một bên. Thần thiếp nhất thời nghĩ không thông nên mới cố ý đối đầu với cô ta! Dù thần thiếp có ngàn vạn thứ không tốt, cũng chỉ bởi vì quá yêu người mà thôi!"

Dáng dấp, điệu bộ, cử chỉ, cộng với giọng điệu cáo trạng này giống tiểu Gia tần y đúc!

Hoằng Lịch trợn mắt há hốc mồm. Bỗng Ngụy Anh Lạc ném bầu rượu đi, cử chỉ và dáng vẻ không còn điệu đà như ban nãy mà thong thả bước đến gần bình hoa, ngón tay trắng nõn nà ngắt một bông hoa lan đưa lên trước mũi ngửi nhẹ, yên tĩnh xinh đẹp như thiên kim khuê các.

... Nghiễm nhiên là bộ dạng Thuần quý phi.

"Lệnh tần và Phú Sát đại nhân có quen biết từ trước, chẳng qua chỉ ngẫu nhiên chạm mặt, nói với nhau đôi lời mà thôi." Thần sắc nàng ôn nhu, thanh âm cũng trở nên ba phần tương tự giống đối phương, "Cho dù có tư tình thật thì cũng đã là chuyện quá khứ. Hiện giờ Lệnh tần đã nhập cung, chuyện cũ hóa thành gió thoảng mây bay. Hoàng thượng, thần thiếp tin tưởng Lệnh tần không phải là loại nữ nhân hồng hạnh xuất tường (*), vô liêm sỉ như thế."

(*) chỉ hành động người phụ nữ ngoại tình dù đã có chồng

https://thuviensach.vn

"Ngụy Anh Lạc..." Hoằng Lịch vừa hoảng sợ vừa hoài nghi nhìn nàng, "Rốt cuộc nàng đang làm gì đó?"

Ngụy Anh Lạc cắm hoa vào lại bình như cũ, sau đó trở về bên người Hoằng Lịch. Theo từng tiếng bước chân, nàng từng chút hóa thân từ Thuần quý phi thành Kế hậu, vừa cung kính vừa đoan trang hiền thục nói: "Xin Hoàng thượng yên tâm, bản cung thân là chủ lục cung chắc chắn sẽ điều tra ra kẻ phía sau truyền lời gièm pha, trả lại trong sạch cho Lệnh tần."

Hoằng Lịch nhịn không được kéo nàng lại gần mình nhìn chằm chằm hồi lâu, trong ánh mắt chất chứa nửa nghi hoặc nửa ngờ vực.

"Nàng nhập cung chưa được bao lâu, thế mà lại hiểu rõ từng người bọn họ như vậy." Hắn chậm rãi nói, "Những gì nàng vừa nói phảng phất như chính tai nghe thấy trực tiếp từ bọn họ."

Hắn nghi ngờ Ngụy Anh Lạc đã mua chuộc cung nhân của các cung khác, thậm chí có thể đã mua chuộc cung nhân ngay bên mình.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, lại cảm thấy không có khả năng đó.

Nếu Ngụy Anh Lạc có tai mắt nằm vùng thật thì chính hắn căn bản đã không thể thấy được cảnh nàng lén gặp Phó Hằng trong Ngự hoa viên. Nếu có chỉ sợ sớm đã mật báo cho nàng biết để nàng né tránh, từ đó cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện sau này như vậy.

Quả nhiên bắt gặp vẻ mặt Ngụy Anh Lạc cười đắc ý, thoải mái ngồi xuống đùi hắn, nghiêng đầu nói với hắn: "Cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Dù sao cũng chỉ nữ nhân hiểu rõ nữ nhân nhất."

Kẻ địch hiểu rõ kẻ địch nhất -- Hoằng Lịch thầm bổ sung thêm vế sau cho nàng, trên mặt lại cực kỳ bình tĩnh: "Nàng biết bọn họ sẽ nói gì sau lưng mình, vậy tại sao còn dám gặp Phú Sát Phó Hằng ở hoa viên?"

https://thuviensach.vn

Đến rồi!

Tiếng chuông trong đầu Ngụy Anh Lạc reo vang, báo hiệu cơ hội đêm nay đã đến.

Sự bình tĩnh của hắn chỉ là vẻ bề ngoài, vì nếu có thể bình tĩnh đối mặt chuyện này thì hắn đã không tránh mặt nàng lâu như thế.

Hơn nữa, Ngụy Anh Lạc lại không thể chủ động nhắc đến chuyện đó, nhắc tới chính là đâm vào lòng hắn càng lúc càng sâu. Chỉ có trăm phương ngàn kế khiến hắn chủ động khơi mào mới có cơ hội hóa giải tình thế.

"Thần thiếp đi hay không thì cũng có gì khác biệt đâu?" Ngụy Anh Lạc nhún nhún vai, tựa hồ chẳng hề để ý đáp, "Nếu thần thiếp quay đầu đi ngay thì bọn họ sẽ lại nói 'Ôi chao!!! Lệnh tần ấy à, vừa thấy Phú Sát đại nhân đã quay lưng đi mất, rõ ràng là có tật giật mình!"

Hoằng Lịch nở nụ cười.

Nếu nàng chẳng hề để ý thật thì đã không xuất hiện trong khu chợ Giang Nam, cũng không mặc trên người bộ xiêm y này, lại càng không giả giọng địa phương Giang Nam mềm mại uyển chuyển nói với hắn cái gì mà: "Vị khách nhân này, có muốn uống rượu không? Tang Lạc, Tân Phong, Hoa Cúc, Trúc Diệp Thanh, còn có Nữ Nhi Hồng. Khách nhân muốn loại nào?"

"Hoàng thượng, lời đồn đãi mê hoặc quần chúng đã ba người thành hổ." Quả nhiên, nàng nhanh chóng thu lại vẻ mặt dửng dưng mà nghiêm túc nhìn hắn, "Thần thiếp hy vọng, khi người sủng ái thần thiếp thì cũng hãy tin tưởng thần thiếp. Nếu không, cho dù thần thiếp mình đồng da sắt cũng sẽ bị nước bọt của bọn họ ngâm ra bã mất!"

Kỳ thật, Hoằng Lịch đã sớm hết giận hơn phân nửa.

https://thuviensach.vn

Dù sao, so với việc nàng lén lút gặp Phó Hằng thì việc nàng chẳng để ý gì đến hắn càng làm hắn tức giận hơn.

Bây giờ thấy nàng quan tâm mình như vậy liền cảm thấy mỹ mãn, giống như mãnh hổ đang trợn ngược mắt thì được người mân mê cằm thịt. Nheo hai mắt lại, một tay hắn nhấc cằm nàng lên, như cười như không nói: "Trong hậu cung, chỉ có nàng là quỷ kế đa đoan nhất, chẳng có chuyện gì cũng đến trêu chọc trẫm..."

Ngụy Anh Lạc cũng nở nụ cười. Nàng nâng bầu rượu khi nãy đặt ở bàn bên lên lắc lư với hắn, ngữ điệu mềm mại ngất ngây lòng người vang lên: "Vị khách nhân này, rốt cuộc người có muốn uống rượu này hay không?"

"Rượu gì?" Hoằng Lịch cười hỏi, "Tang Lạc, Tân Phong, Hoa Cúc, Trúc Diệp Thanh, hay Nữ Nhi Hồng?"

"Đều không phải. Rượu này tên là... Anh Lạc." Ngụy Anh Lạc uống một ngụm rượu, sau đó dâng môi mình cho đối phương.

Rượu tên Anh Lạc theo môi nàng chảy vào yết hầu hắn, khiến tim hắn mềm nhũn.

Một đêm ấm áp đến hừng đông.

Tin tức Ngụy Anh Lạc giành được thánh sủng lần nữa truyền khắp hậu cung. Người tức giận nhất chính là Thuần quý phi.

"Chẳng những Hoàng hậu đến mượn hoa dâng Phật, giờ ngay cả Ngụy Anh Lạc cũng tới cung thị để mượn gió bẻ măng (**)!" Thuần quý phi cắn móng tay, hiển nhiên đã biết chuyện Ngụy Anh Lạc giả trang thành tửu nương để quyến rũ Hoằng Lịch.

(**) ví hành động cơ hội, lợi dụng tình thế để mưu lợi cho mình

https://thuviensach.vn

"Nương nương bớt giận. Việc cấp bách trước mắt là hoàn thành xong chuyện quyên tặng đã ạ." Ngọc Hồ ở bên an ủi.

"Đúng vậy. Lấy sắc dụ người chỉ nhất thời, danh tiếng tốt đẹp mới dài lâu." Thuần quý phi nhìn Lục a ca đang say ngủ cách đó không xa, ánh mắt trở nên nhu hòa, "Không vì bản cung thì cũng phải vì Lục a ca mà tích tốt thanh danh, từ đó mới có thể lập kế hoạch cho tương lai..."

Tuy rằng ý kiến quyên tặng tài vật do Kế hậu đề xuất, nhưng chung quy phố Giang Nam cũng là của Thuần quý phi nghĩ ra, nên nàng ta nhanh chóng đảm nhiệm công việc này. Vất vả làm việc ba tháng rốt cuộc đã có hiệu quả. Ngày hôm đó tuyết phủ trắng kinh thành. Nhìn từ trên xuống, đỉnh dù giấy dầu với đủ loại màu sắc che trên đầu quý nhân như muôn hoa nở rộ.

"Thái hậu." Thuần quý phi dìu đỡ tay Thái hậu, cười nói, "Ba tháng nay, lễ vật quyên tặng của các cung đều đã được đưa tới. Có rất nhiều phúc tấn, mệnh phụ nghe được tin tức cũng hào phóng mở hầu bao. Người tham dự cung thị bày trong Tử Cấm Thành một ngày trước toàn là đại thần và người trong cung. Đợi bên ngoài Thần Vũ Môn chuẩn bị xong, cung thị sẽ được chuyển ra đó, mở cửa cho bách tính và thương nhân. Đến lúc đó, tiền tài góp được đều sẽ đi quyên tặng."

Thái hậu cười gật đầu.

Kế hậu cũng cười nói: "Thái hậu, Thuần quý phi sớm đã đưa ra điều luật cụ thể, chỉ đợi Hoàng thượng xem qua là có thể tiến hành. Sau này cứ mỗi tháng sẽ tổ chức họp chợ bên ngoài Thần Vũ Môn bốn lần, trưng bày hàng hóa tự do buôn bán. Những đồ cũ còn tồn kho trong phủ Nội vụ không cần chuyển đi nơi khác mà sẽ trực tiếp trao đổi ở đây. Khoản tiền hàng thu được có thể trợ cấp chi phí, hoặc là quyên tặng toàn bộ."

https://thuviensach.vn

Thuần quý phi vẫn không quên làm Thái hậu vui vẻ, nói: "Khi nào Thái hậu có thời gian cũng có thể đến cung thị dạo một vòng, xem như là khảo sát tình hình thương nhân. Tất nhiên, thần thiếp cũng chỉ là kết hợp tình hình Minh thị để cho ra kết luận. Nếu Thái hậu cảm thấy chỗ nào chưa ổn, thần thiếp sẽ lập tức thay đổi."

Thái hậu vỗ vỗ tay nàng ta: "Thuần quý phi, những ý kiến này rất tốt, ta rất thích. Khiến con nhọc lòng rồi."

Thuần quý phi cười rạng rỡ nói: "Thái hậu nhìn kìa, đằng trước có một sạp đồ cổ chuyên bán đồ đồng từ những năm Tuyên Đức. Năm nay phủ Nội vụ vừa chế tác ra đồ tráng men, cùng xem một chút đi."

Vốn dĩ vẻ mặt Thái hậu luôn tươi cười, nhưng khi nhìn thấy quán đồ cổ trước mặt thì cứng đơ. Lưu cô cô bên cạnh tiến lên nhìn qua, cả kinh nói: "Thái hậu, đây là đồ Thọ Khang cung bị mất trộm!"

Lưu cô cô tiến lại gần xem xét, chỉ chốc lát đã nhận ra nhiều đồ vật khác nữa: "Người xem, nhẫn ngọc này, còn có Thanh Ngọc Như Ý này, còn cả bình nhổ hình hoa kia... Đây không phải đều là vật cũ trước kia của Thọ Khang cung sao? Đang yên đang lành lại không cánh mà bay, lục soát toàn bộ Tử Cấm Thành cũng không thể tìm ra, vậy mà bây giờ lại xuất hiện ở cung thị!"

"Ơ kìa!" Trong đám người, bỗng nhiên Minh Ngọc bước ra, hô to gọi nhỏ, "Chủ tử, đây không phải là thắt lưng thêu hoa mà người bị mất sao?"

Đám người trong cung vốn đến xem náo nhiệt, nghe Minh Ngọc nói vậy cũng nhao nhao tiến lên, kết quả ngươi một cái, ta một cái, nhảy ra không ít thứ đồ bị mất trộm.

"Đây nào phải cung thị, rõ ràng là ổ trộm mới đúng!" Tiểu Gia tần bĩu môi. Nàng ta cũng tìm thấy một đôi hoa tai đông châu bị mất trộm ở sạp hàng này, hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích tình địch trời cho, "Đồ

https://thuviensach.vn

đạc trong cung của chúng ta bị trộm đều tập trung ở cung thị, nếu đem bán, tiền kiếm được còn dùng để bù vào khoản thiếu hụt trong cung. A, tính toán tài tình thật đấy!"

Tai họa đột nhiên ập xuống, Thuần quý phi đổ đầy mồ hôi lạnh, quỳ gối trước mặt Thái hậu nói: "Thái hậu, nhất định có người biết cung thị được mở nên cố ý đem những châu báu này trộn lẫn vào trong để mượn cơ hội này bán ra. Thần thiếp thật sự không biết gì cả!"

Tiểu Gia tần liếc mắt: "Nói đúng là nhẹ nhàng. Tay chân bọn thái giám trong cung đều không hề sạch sẽ, sau lưng có vô số mắt xích liên kết với nhau vì lợi ích, chẳng hạn như vận chuyển rồi che tai bịt mắt người ngoài ra sao, thủ tiêu tang vật và chia chác thế nào, tất cả đều theo lộ trình từng bước hết đấy. Ai biết được Thuần quý phi có nhận lợi ích từ ai rồi trở thành một mắt xích trong số đó hay không?"

Sắc mặt Thuần quý phi đại biến, vội vàng thanh minh cho chính mình: "Thái hậu, thần thiếp thật sự không biết chuyện này, không nghĩ tới những kẻ bỉ ổi đó dám mượn cung thị để thủ tiêu đồ trộm cắp. Thần thiếp nhất định sẽ điều tra ngọn ngành. Xin Thái hậu thứ tội!"

Vốn là việc làm thiện nguyện mà bây giờ lại biến chất hoàn toàn, Thái hậu cảm thấy ngán ngẩm, sắc mặt thờ ơ nói: "Ta mệt rồi, hồi cung trước đây."

Mọi người cung kính tiễn Thái hậu hồi cung. Kế hậu chắp tay đi đến bên cạnh Thuần quý phi, thở dài: "Thuần quý phi, muội làm việc cũng quá bất cẩn rồi. Cung thị đang tốt đẹp vậy mà lại để đồ trộm cắp lẫn vào. Thái hậu nhìn rõ mọi việc, đương nhiên sẽ biết không liên quan gì tới muội. Nhưng một khi chuyện này lan ra ngoài, ai nấy cũng sẽ nói muội mượn cung thị để thủ tiêu tang vật, tội danh này thật đúng là khó nghe. Bản cung hy vọng muội điều tra rõ ràng, rốt cuộc đầu đuôi thế nào?"

https://thuviensach.vn

Làm nhiều việc vất vả như vậy, phí hết bao nhiêu công sức và tâm tư, thậm chí còn trút không biết bao nhiêu tiền của vào đó, ai ngờ lại đổi lấy kết quả thế này. Trong lòng Thuần quý phi gào thét hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng ngoài mặt chỉ có thể đáp: "... Vâng."

Dệt hoa trên gấm thì ít mà bỏ đá xuống giếng thì nhiều. Chúng phi tần sao dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt như thế, bất luận trong cung có bị mất trộm hay không, bất luận món đồ không phải là của mình thì cũng rối rít khẳng định là của mình.

Ngụy Anh Lạc chưa bao giờ nhận mình là một người hiền lành, càng không phải là một người im hơi lặng tiếng. Nàng cũng bu theo đám người chỉ trỏ sạp hàng: "Cái này, cái này, còn có cái này, đều là của Diên Hi cung. Ta không lắm tiền nhiều của như người khác, còn thiếu thốn nhiều lắm, vẫn phải đem những bảo vật này về!"

Ánh mắt Thuần quý phi hóa lạnh lẽo. Có người hãm hại mình, cố ý vào cung thị giấu tang vật để xóa bỏ công lao của mình.

Là ai làm? Người Thuần quý phi nghi ngờ nhất chính là Ngụy Anh Lạc!

"Ngụy Anh Lạc!" Ánh mắt Thuần quý phi mang theo oán hận, thăm dò nói, "Cô hay lắm!"

Ngụy Anh Lạc trừng mắt nhìn, trả lời cẩn thận chặt chẽ: "Quý phi nương nương đang nói gì vậy? Vật về chủ cũ thôi mà, sao nương nương lại tức giận như vậy? Lẽ nào đúng như lời bọn họ nói, Quý phi bao che cho thái giám trộm đồ? Không không không, Quý phi nương nương là tài nữ Tô Châu, nhất định sẽ không mảy may dính đến tiền tài dơ bẩn đó. Người khác không tin nương nương, nhưng ta tin nương nương!"

Lời này nghe quen tai, cẩn thận nhớ lại, nghiễm nhiên chính là lời nói trước kia mà Thuần quý phi đã khuyên nhủ Hoằng Lịch -- "Lệnh tần và Phú

https://thuviensach.vn

Sát đại nhân có quen biết từ trước, chẳng qua chỉ ngẫu nhiên chạm mặt, nói với nhau đôi lời mà thôi. Cho dù có tư tình thật thì cũng đã là chuyện quá khứ. Hiện giờ Lệnh tần đã nhập cung, chuyện cũ hóa thành gió thoảng mây bay. Hoàng thượng, thần thiếp tin tưởng Lệnh tần không phải là loại nữ nhân hồng hạnh xuất tường, vô liêm sỉ như thế."

Nửa thực nửa hư, ngấm ngầm hại người.

Thuần quý phi nhìn nàng chằm chằm cả buổi, đột nhiên nở nụ cười: "Tốt lắm! Tốt lắm! Người đâu, phụ một tay giúp Lệnh tần chuyển đồ đạc về Diên Hi cung hết đi, một thứ cũng không được thiếu!"

Tầng tầng lớp lớp, từng thứ từng thứ tang vật quay về chủ cũ, trở về Diên Hi cung.

Tiện tay cầm lên một thắt lưng thêu hoa, Ngụy Anh Lạc nhìn tiểu thái giám đang quỳ gối trước mặt, vẻ mặt như cười như không nói: "Tiểu Toàn Tử, ngươi làm khá lắm!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Phá kính muốn đoàn tụ

Tiểu Toàn Tử là một kẻ cắp chuyên nghiệp.

Vận chuyển tang vật ra ngoài thế nào, sau đó sổ sách nơi tiêu thụ ở đâu hắn cũng rất rõ ràng.

Bán được đương nhiên sẽ mua được.

Thuần quý phi sẽ không ngờ được rằng, những tang vật có thể xuất hiện trong cung thị là do Ngụy Anh Lạc sai Tiểu Toàn Tử mua ở ngoài cung về.

"Nô tài không dám kể công." Tiểu Toàn Tử quỳ trên mặt đất, cười xòa nói: "Nô tài chỉ biết chạy chân thôi. Tất cả đều nhờ vào chủ ý của chủ tử quá hay, một chiêu di hoa tiếp mộc (*) đánh úp khiến Thuần quý phi trở tay không kịp!"

(*) chỉ việc làm xảo trá, đổi trắng thay đen

Ngụy Anh Lạc mỉm cười, ném hầu bao thêu hoa cho hắn: "Phần thưởng của ngươi."

Tiểu Toàn Tử hết sức vui mừng. Nếu hắn không yêu tiền như mạng thì trước kia đã không lén lút trộm cắp rồi, do đó ngay lập tức vừa đưa tay tiếp nhận vừa thiên ân vạn tạ: "Đa tạ ân điển của chủ tử! Từ nay về sau, nô tài lên núi đao..."

https://thuviensach.vn

"Lại là câu nói lên núi đao xuống biển lửa?" Minh Ngọc mím miệng, "Ngươi không chán, nhưng nương nương chúng ta nghe cũng chán rồi."

Tiểu Toàn Tử ngẩn người đang định thề thốt khác đi, kết quả ngẩng đầu đã thấy Ngụy Anh Lạc như cười như không nhìn hắn, nói đầy thâm ý: "Trí nhớ bản cung rất tốt. Ngươi nói một lần là bản cung nhớ mãi không quên. Nếu sau này ngươi không nhớ... Bản cung sẽ nhớ giúp ngươi."

Chợt Tiểu Toàn Tử cảm thấy sống lưng lạnh toát, dập đầu xuống đất liên tiếp, run rẩy đáp: "Dạ, nô tài, nô tài không dám quên."

Ngụy Anh Lạc phất phất tay bảo hắn lui xuống.

Tiểu Toàn Tử vừa đi, Minh Ngọc không cần che giấu nữa mà hứng chí bừng bừng nói: "Anh Lạc, cô không thấy sắc mặt của Thuần túy quý phi lúc trưa đâu, vừa nhìn đống tang vật đó sắc mặt liền trắng bệch tức thì. Ha ha ha, lúc bị Thái hậu hỏi đến, ngay cả một câu giải thích cũng không nói ra được. Thật là hả dạ!"

Ngụy Anh Lạc hơi mỉm cười, mỗi một chữ nói ra đều ẩn chứa sát khí: "Lời đồn trong Tử Cấm Thành rốt cuộc do ai truyền ra? Ngoại trừ tiểu Gia tần, còn có cô ta thêm dầu vào lửa. Ta phải cho cô ta nếm thử xem, bị kẻ trước kẻ sau đàm tiếu sẽ có mùi vị thế nào?"

Loại chuyện tung tin đồn này, Thuần quý phi làm được, đương nhiên Ngụy Anh Lạc cũng có thể.

Huống chi việc này cũng không tính là tin đồn. Với nhiều cặp mắt và đôi tai như vậy, chỉ cần đổ thêm chút dầu nữa là có thể truyền đi cho mọi người biết rồi.

"Khốn nạn!"

https://thuviensach.vn

Bên trong Chung Túy cung, một cây đàn cổ bị đẩy từ bàn xuống, dây đứt âm tuyệt. Toàn thân Thuần quý phi phát run nói: "Vốn dày công chuẩn bị muốn làm Thái hậu vui. Nhưng bây giờ, đừng nói có công, không nhớ tội đã là may lắm rồi!"

"Oa..." Lục a ca đang ở bên cạnh chơi đùa, bị hành động của nàng ta làm giật mình, nhịn không được nhăn mũi khóc toáng lên.

Ngọc Hồ vội vàng để nhũ mẫu ôm Lục a ca ra ngoài, sau đó tiến lên an ủi: "Nương nương bớt giận..."

"Bớt giận cái gì!" Thuần quý phi lại hất đổ một hộp cờ xuống đất. Những quân cờ rơi tí tách như mưa, nước mắt của nàng cũng tí tách rơi theo, "Bây giờ ai cũng nói bọn thái giám dùng cung thị mà ta chuẩn bị để thủ tiêu tang vật, nói không chừng bên trong còn có ẩn tình gì khác. Danh tiếng tốt bao năm trong thoáng chốc đã tan biến hết!"

"Nương nương đừng vội." Ngọc Hồ vội nói, "Thái hậu và Hoàng thượng vẫn tin tưởng nương nương, chỉ là muốn giữ mặt mũi mà thôi. Đợi một thời gian nữa, mọi thứ sẽ tốt thôi!"

"Ngụy Anh Lạc từ trước đã thích đấu đá lung tung, đến Viên Minh Viên ở hai năm, bắt đầu giở trò sau lưng rồi!" Thuần quý phi cười lạnh, "Đầu tiên hóa trang thành tửu nương, mặc một bộ đồ không ra thể thống gì đến phố Giang Nam để câu dẫn Hoàng thượng... Nghĩ kỹ lại thì, nếu không phải Minh Ngọc nói lớn tiếng thì đã không gọi nhiều người tới như vậy."

Thuần quý phi ôm ngực, đúng là tức giận đau thấu tận tâm can.

Ngoại trừ đau, còn có một nỗi sợ hãi mơ hồ đang lan tỏa.

"Người này không giữ lại được rồi." Thuần quý phi hạ thấp âm thanh nói, "Chắc chắn Minh Ngọc đã nói nguyên nhân cái chết của Thất a ca cho

https://thuviensach.vn

cô ta nghe rồi. Tuyệt đối không thể để cô ta đắc sủng lần nữa, nếu không trong cung này... không còn chốn dung thân cho bản cung và Lục a ca."

"Ý nương nương là..." Ngọc Hồ như hiểu được điều gì.

"Ba ngày sau là đến ngày giỗ của tiên Hoàng hậu, Ngụy Anh Lạc nhất định sẽ tới Trường Xuân cung tưởng nhớ, chắc hẳn Phú Sát Phó Hằng cũng sẽ đi." Bỗng nhiên Thuần quý phi quay đầu nhìn Ngọc Hồ bằng ánh mắt quỷ dị, hạ giọng nói, "Bản cung không kiềm được suy nghĩ, cơ hội tốt như vậy, liệu hai người có ước hẹn chỗ gặp mặt hay không?"

Ngồi trong nhà cũng bị họa từ trên trời rơi xuống.

Phó Hằng không hề hay biết một âm mưu đang nổi lên nhắm vào hắn. Hắn đang bận lục tung thư phòng, hầu như từng ngõ ngách đều bị hắn lật qua.

"Thiếu gia." Thanh Liên đứng ở cửa ra vào, trong tay bưng một khay trà bánh, kinh ngạc khó hiểu nhìn hắn, "Ngài đang tìm gì vậy?"

"Túi thơm." Phó Hằng cũng không quay đầu lại, tiếp tục tìm kiếm bên trong rương hòm, "Túi thơm của ta đâu?"

Một túi thơm hơi có vẻ cổ xưa xuất hiện trước mặt hắn. Thanh Liên cầm túi thơm, có chút thấp thỏm lo âu nói, "Lúc Thiếu gia thay y phục đã không cẩn thận làm rớt. Nô tỳ thấy túi bẩn nên đem giặt sạch rồi..."

Phó Hằng lập tức vồ lấy túi thơm. Khuôn mặt trước giờ luôn tao nhã lại lần đầu tiên trở nên nghiêm khắc lạnh lẽo: "Sau này không được động vào đồ đạc của ta!"

Hắn lại cất túi thơm vào lớp áo trong sát ngực nhất, dáng vẻ nâng niu trân trọng tựa như hành động vừa rồi không phải là cất túi thơm, mà là cất đi trái tim hắn.

https://thuviensach.vn

"... Được rồi." Phó Hằng quay đầu, nhàn nhạt ra lệnh Thanh Liên, "Cô đi ra ngoài đi."

Có người thích bày tỏ đau buồn của mình ra cho người khác xem, cũng có người lại thích trốn tránh một mình ôm nỗi bi thương.

Phó Hằng là loại người thứ hai.

Sau khi đuổi Thanh Liên đi, hắn ngồi một mình cạnh cửa sổ lấy túi thơm ra xem, ngắm thẳng đến suốt một canh giờ, chợt giá sách sau lưng truyền tới một tiếng động. Hắn quay đầu đột ngột hỏi: "Ai đó?"

Giá sách lập tức bất động.

Phó Hằng vươn người đứng dậy, tay phải khoác lên bội kiếm đeo bên hông. Kiếm tuốt khỏi vỏ lóe lên ánh sáng trắng.

Hắn bước từng bước đến gần giá sách. Sau vài giây sững sờ, hắn thu kiếm về đút lại vỏ, quay đầu hô: "Quản gia! Quản gia!"

Cánh cửa mở ra, quản gia tiến nhanh vào: "Thiếu gia, ngài có gì dặn dò?"

Phó Hằng duỗi ngón tay chỉ về phía trước, thấy một đứa bé nho nhỏ đang nấp vào khe hở giữa giá sách và vách tường. Đứa bé đang trừng to mắt nhìn bọn họ -- đúng là Phúc Khang An.

"Tiểu thiếu gia sao lại ở đây?" Phó Hằng hỏi.

"Ai nha, tiểu thiếu gia, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi!" Quản gia thấy là Phúc Khang An cũng rất ngạc nhiên, "Thiếu phu nhân tìm khắp sân cũng không thấy ngài đâu, đang muốn phát điên lên kia kìa!"

Vừa nói, hắn vừa tiến đến định ôm Phúc Khang An, ai ngờ Phúc Khang An ỷ vào thân thể của mình nhỏ nên không ngừng né tránh giữa khe

https://thuviensach.vn

hở, không để hắn chạm được mình.

Nghĩ đứa nhỏ này có thể sợ người lạ, Phó Hằng lập tức dặn dò: "Ngươi đi nói với nhũ mẫu, bảo bà ấy qua bế tiểu thiếu gia về."

Quản gia: "Dạ."

Quản gia vội vàng rời đi, trong phòng chỉ còn lại cha con hai người.

Phó Hằng biết rõ mọi chuyện về đứa nhỏ này. Dù không hận nó, nhưng bất luận thế nào cũng không thể yêu mến nó, nên hắn lại như thường ngày xem như không thấy. Đến khi quay về bàn đọc sách, chưa đầy một lát, bỗng hắn cúi đầu nhìn xuống.

-- một bàn tay nhỏ nhắn đang níu tay áo hắn.

Thuận theo bàn tay nhỏ bé kia, Phó Hằng từ từ ngước lên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi mang vẻ mong đợi.

"Con muốn gì?" Phó Hằng hỏi.

Đứa nhỏ quay đầu nhìn lên bàn, phía trên đang để dĩa bánh mà khi nãy Thanh Liên mang vào, màu bánh xanh lá cây bóng bẩy mơn mởn như lá non mới nhú trên đầu cành, tạo thành từng viên tròn nhỏ vừa tinh xảo lại đáng yêu.

"Muốn ăn thì tự mình lấy đi." Phó Hằng nói.

Đứa nhỏ này cũng rất ngoan, được hắn cho phép mới duỗi tay muốn lấy, chỉ là cái bàn quá cao còn hắn lại quá thấp, dù đã cố gắng nhón chân lên nhưng rướn cả buổi cũng không với tới được dĩa bánh ngọt.

Phó Hằng bất đắc dĩ thở dài, duỗi tay bồng Phúc Khang An ngồi trên đùi, cầm một miếng bánh đậu xanh đút hắn ăn.

https://thuviensach.vn

Ăn được một nửa thì cửa phòng mở toang, Nhĩ Tình tiến vào gấp gáp. Vừa thấy cảnh này, cô ta không nói hai lời xông lại, đập rơi nửa miếng bánh còn dư bên miệng Phúc Khang An, sau đó gắt gao ôm đứa nhỏ vào lòng, cả giận nói: "Phú Sát Phó Hằng, chàng muốn làm gì?"

Phó Hằng thản nhiên hỏi lại: "Cô nghĩ ta muốn làm gì?"

Nhĩ Tình quét mắt nhìn nửa miếng bánh đậu xanh đang nằm trên đất, ánh mắt mang theo nghi kỵ chợt lóe lên.

Từ đầu Phó Hằng cho là mình đối với Nhĩ Tình đã đủ thất vọng rồi, không nghĩ tới cô ta còn có thể làm mình thất vọng hơn. Hắn cười tự giễu nói: "Ta không phải cô, ta sẽ không làm hại sinh mạng vô tội, càng sẽ không dùng con mình làm công cụ báo thù."

Sắc mặt Nhĩ Tình có chút mất tự nhiên.

Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Đúng là Nhĩ Tình vừa mới nảy lên lòng nghi ngờ, hoài nghi Phó Hằng lặng lẽ ôm Phúc Khang An đi, lại lặng lẽ bỏ độc trong bánh ngọt để diệt trừ "nghiệt chủng".

Nhưng cuối cùng Phó Hằng vẫn là Phó Hằng. Hắn không phải người khác, càng không có khả năng là loại người như Nhĩ Tình.

"Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình, nếu đã làm mẹ rồi thì nên làm tròn chức trách của mình đi, đừng để đứa nhỏ chạy loạn lung tung nữa." Phó Hằng đứng dậy bước ra ngoài. Hắn chán ghét Nhĩ Tình, thậm chí không thể nào chịu đựng ở chung với đối phương trong một phòng được nữa.

Giống như hơi thở của nàng ta làm không khí trở nên đục ngầu khó ngửi vậy.

https://thuviensach.vn

"Cha."

Bước chân ngừng lại, Phó Hằng có chút khó tin quay đầu lại.

Phúc Khang An ôm cổ mẫu thân, ánh mắt lại nhìn hắn thẳng tắp, bên trong tràn ngập ngây thơ cùng quấn quýt.

Phức tạp nhìn Phúc Khang An một hồi, cuối cùng Phó Hằng vẫn ngoảnh đầu, không nói một lời bỏ đi.

Sau lưng, Đỗ Quyên lặng lẽ tới gần Nhĩ Tình, thấp giọng nói: "Thiếu phu nhân, người xem Thiếu gia vẫn đối xử với tiểu thiếu gia rất tốt, sao người phải khẩn trương như vậy?"

Cánh tay Nhĩ Tình bế Phúc Khang An cứng đờ, tất nhiên không thể nào nói thẳng chân tướng, nên chỉ thuận miệng đáp qua loa: "Không có gì."

"Thiếu phu nhân." Đỗ Quyên tận tình khuyên giải, "Thiếu gia tính tình tốt, gia thế tốt, bây giờ lại lập nhiều chiến công, nắm chức vị cao, không biết có bao nhiêu người đang hâm mộ ngài ấy, sao người đang ở trong phúc mà không biết hưởng, đi đâu cũng nổi giận Thiếu gia? Dù trước đây có trăm ngàn hiểu nhầm, bây giờ cũng nên nể mặt tiểu thiếu gia mà sớm hóa giải mới phải!"

Ngươi thì biết cái gì? Nhĩ Tình thầm nghĩ: Chính vì đứa bé này nên ân oán giữa chúng ta mới không cách nào hóa giải được.

Đỗ Quyên không biết nội tình, chỉ nghĩ vợ chồng Thiếu gia vì chút việc lông gà vỏ tỏi mà bất hòa cãi nhau. Chủ tử sống trong lo lắng bất an, đương nhiên hạ nhân cũng thấp thỏm cẩn trọng. Nếu có thể khiến bọn họ hòa thuận trở lại, không những tốt với bọn họ mà còn tốt với tất cả mọi người, nên cô ta vẫn tiếp tục khuyên nhủ.

https://thuviensach.vn

"Người cũng thấy đó, mấy gia đình bên ngoài muốn đem muội muội và con gái nhà họ gả vào Phú Sát phủ còn ít sao?" Đỗ Quyên minh họa nhiều ví dụ, sau đó chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Cứ tiếp tục giằng co nữa, chẳng phải người đang tạo cơ hội cho người khác nhảy vào sao? Đời người dài như thế, lẽ nào đôi bên cứ sống trong oán hận vậy hoài?"

Nhĩ Tình nghe xong lời này, rốt cuộc do dự.

Thâm tâm nàng ta có Phúc Khang An, càng có bản thân mình.

Trăm phương ngàn kế mới có được địa vị cùng giàu sang phú quý như hôm nay, sao có thể dễ dàng chắp tay dâng cho người khác?

"Trước kia hắn cứ mãi nhớ thương Ngụy Anh Lạc mà không để mình trong lòng. Bây giờ Ngụy Anh Lạc đã là Lệnh tần, là người yêu cũ trong quá khứ. Quãng đời còn lại, hắn đã không thể tái hợp với cô ta, tội gì mình phải giằng co với hắn nữa?" Nhĩ Tình thầm hạ quyết tâm, "Như lời Đỗ Quyên nói, nếu tình hình này còn tiếp diễn, chẳng khác nào đẩy hắn vào vòng tay người khác. Hừ! Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình ta không có ngốc như vậy!"

Ban đêm, Phó Hằng quay lại thư phòng.

Hắn đã không ngủ chung với Nhĩ Tình từ lâu, hằng đêm đều ngủ nghỉ ở căn phòng này. Bên trong có để một giường gỗ được phủ tấm màn trướng trắng thuần, mộc mạc như con người hắn vậy.

Hắn ngồi ở mép giường định khom lưng cởi giày, sau lưng chợt có đôi tay chậm rãi duỗi ra vòng quanh eo hắn.

Giật mình, Phó Hằng lập tức nhảy dựng lên, chân mang giày chân không, tay phải khoác lên bội kiếm bên hông, trầm giọng hỏi: "Ai?"

https://thuviensach.vn

Ngón tay thon dài chậm rãi vén màn sang hai bên, lộ ra thân thể mềm mại của Nhĩ Tình. Trên người nàng ta chỉ mặc độc nhất một cái yếm, da thịt trắng mịn phơi bày hết ra ngoài, mái tóc đen tuyền rũ xuống, nở nụ cười kiều mị nói: "Là thiếp."

Phó Hằng không muốn hỏi đối phương tại sao lại ở đây. Thấy nàng ta trang điểm và dáng vẻ cười mỉm đó, hắn có thể đoán được chút ít. Kiềm nén cảm giác buồn nôn, hắn lạnh lùng nói: "Ra ngoài!"

"Phó Hằng!" Nhĩ Tình vẫn ở lỳ trên giường không chịu đứng lên, cất giọng bi thương nói, "Thiếp biết lỗi rồi!"

Phó Hằng chẳng muốn nghe nàng ta giải thích, vì từng câu từng chữ thốt từ miệng nàng ta đều là lời dối trá.

"Cô không đi? Vậy ta đi." Phó Hằng quyết định nhanh gọn, cúi người mang giày vào lần nữa rồi tiến ra cửa.

"Khoan đã!" Nhĩ Tình nôn nóng, giày cũng không kịp mang đã chân trần nhảy xuống đuổi theo, hai tay gắt gao ôm chặt eo hắn, mặc kệ hắn có nguyện ý nghe hay không vẫn vội vã giải thích, "Thiếp biết sai rồi, đều là lỗi của thiếp! Trước đây do thiếp nghĩ mãi không thông. Ba năm này chàng ra chiến trường, tuy miệng nói lời oán trách, nhưng thiếp vẫn ngóng trông đợi chờ! Thiếp hy vọng chàng mau sớm trở về, dù biết rõ chàng hận thiếp thấu xương!"

Phó Hằng không nói một lời, một tay khoác lên tay đối phương, sau đó gắn sức kéo từng ngón đối phương ra.

Sức lực nam nữ vốn khác biệt, huống chi Phó Hằng còn là một võ tướng, ngón tay Nhĩ Tình rất nhanh đã bị hắn kéo ra. Thấy mình không giữ được hắn nữa, Nhĩ Tình dứt khoát buông tay chạy đến trước mặt hắn, ý đồ dùng nước mắt đả động hắn.

https://thuviensach.vn

"Phó Hằng, là chàng từng tổn thương trái tim thiếp, thiếp nhất thời nghĩ quẩn mới dùng cách đó trả thù chàng." Hời hợt nhắc lại chuyện cũ qua loa xong, Nhĩ Tình rưng rưng nước mắt nói, "Hai chúng ta đều sai nên đừng gây gổ xích mích nữa, thay vào đó cùng nhau hướng tới tương lai có được không? Thiếp cam đoan với chàng, từ nay về sau, thiếp sẽ không bao giờ giày vò nữa, không bao giờ gây chuyện nữa, một lòng một dạ làm con dâu tốt Phú Sát gia, làm thê tử tốt của chàng!"

"Con dâu tốt? Thê tử tốt?" Phó Hằng nhịn không được nói trào phúng.

"Đúng! Thiếp sẽ quản tốt việc nhà, hiếu thuận cha mẹ, sẽ không ra ngoài xã giao, cũng không truyền tin cho tổ phụ biết nữa. Chỉ cần chàng nói gì thì thiếp cũng đồng ý nghe theo!" Nhĩ Tình coi như không nghe thấy sự trào phúng trong đó, vẫn hùng hồn hứa hẹn, cuối cùng cúi thấp đầu, xấu hổ e sợ nói, "... Thiếp còn có thể sinh cho chàng một đứa con của chúng ta, được không?"

Phó Hằng nở nụ cười.

Nhĩ Tình thấy vậy liền vui vẻ, cho rằng đối phương đã bị lời nói hoa mỹ của mình thuyết phục, nhưng rất nhanh, sắc mặt vui mừng của nàng ta nhạt dần.

"Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình." Phó Hằng cười hỏi, "Tại sao cô cảm thấy ta sẽ đáp ứng cô?"

Nhĩ Tình nghe vậy sững sờ.

"Lúc cô phát cáu thì muốn kéo tất cả mọi người vào vực sâu thống khổ, còn lúc cô hối hận lại muốn dễ dàng bù đắp." Phó Hằng vẫn đang cười, "Con người cô vốn là như vậy, luôn cảm thấy mình bị ủy khuất, cảm thấy mọi lỗi lầm đều do người khác làm sai, là họ mắc nợ cô, sau đó xem việc trả thù người khác là chuyện phải làm, tha thứ bản thân mình cũng là chuyện đương nhiên."

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên mặt hắn khiến Nhĩ Tình mặt đỏ tới mang tai.

Bởi vì hắn nói đúng. Nàng ta đúng là một người như vậy.

Dù ngoài miệng có tự kiểm điểm đi nữa, nàng ta vẫn không nghĩ là mình sai. Tất cả là do lỗi của Phó Hằng và Ngụy Anh Lạc, thậm chí ngay cả Hoàng hậu cũng có lỗi với cô ta; chỉ có cô ta là đáng thương vô tội, bị người khác bắt nạt... Nên theo lý phải được bù đắp nhiều nhất mới phải.

"Đừng có mở miệng nói sẽ làm con dâu tốt, thê tử tốt với ta." Phó Hằng chậm rãi thu lại nụ cười, thản nhiên nói, "Từ khi cô làm loại chuyện kia, cô đã không còn là thê tử của Phú Sát Phó Hằng này nữa."

Tuy kiếm còn trong vỏ, nhưng tình đã bị hắn chặt đứt.

Nhĩ Tình chạy hai bước đuổi theo bóng lưng hắn, chợt nhớ trên người mình chỉ mặc một áo yếm, sợ hạ nhân nhìn thấy nên không thể không khoanh hai tay lại lui về, hàm răng khẽ cắn, vẻ mặt không cam lòng thì thào: "Không, thiếp mặc kệ, thiếp sẽ khiến chàng tha thứ cho thiếp, nhất định chàng sẽ tha thứ cho thiếp!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Người thân cũ

Cả Phú Sát phủ to lớn thế cũng không còn chỗ nào cho hắn có thể ở ngủ tạm.

Phó Hằng đi lòng vòng bên ngoài, không thể trở lại thư phòng, càng không muốn quay về tân phòng của hắn và Nhĩ Tình, còn nếu sai quản gia an bài chỗ ngủ tạm thời thì lại sợ kinh động đến cha mẹ làm cả nhà lo lắng bất an. Yên lặng đi dạo hồi lâu, cuối cùng hắn quyết định tiến vào hoa viên.

Trên bầu trời một vầng trăng đơn côi. Phó Hằng chọn một ghế đá ngồi xuống, ngơ ngác ngắm bầu trời đêm đến xuất thần.

Đến khi một tấm áo choàng khoác trên đầu vai hắn.

"Thiếu gia." Thanh Liên chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng hắn, thấp giọng nói, "Đêm đã khuya rồi, chú ý sức khỏe."

Phó Hằng không quay đầu lại mà vẫn nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, hỏi: "Thanh Liên, cô cảm thấy ta sai rồi sao?"

Thanh Liên là một cô nương tốt bụng lại dịu dàng như nước. Nàng sẽ không chủ động hỏi đến, nhưng nếu hắn đã chịu nói, nàng sẽ nguyện ý đứng yên bên cạnh hắn, nghiêng tai lắng nghe.

"Ba năm rồi." Phó Hằng thở dài, "Cô ấy đã là nữ nhân của Hoàng thượng, nhưng ta vẫn nhớ mãi không nguôi."

https://thuviensach.vn

Việc này vốn là một bí mật, nhưng Nhĩ Tình và hắn cứ ầm ĩ suốt ngày khiến bí mật không còn là bí mật nữa, chung quy luôn có một đến hai tâm phúc biết rõ nội tình. Thanh Liên không biết mình có tính là tâm phúc của Phó Hằng hay không, nhưng lúc trước khi nàng suýt nữa bị Nhĩ Tình hủy dung nhan thì được Phó Hằng ra tay mới giữ được một mạng, từ đó gián tiếp biết được nội tình bên trong.

Biết "cô ấy" trong lời nói của hắn... Chính là Lệnh tần đang được sủng ái nhất hiện nay.

"Thiếu gia." Thanh Liên suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng nói, "Ngài là một người sống trong quá khứ."

Chỉ là Phó Hằng đang quá mức thống khổ, cho nên muốn tìm một người kín miệng để bộc bạch tâm tư, nhưng không ngờ đối phương lại nói một câu như vậy, lập tức quay đầu lại nhìn nàng, sững sờ hỏi: "Sống trong quá khứ?"

Thanh Liên thành thành thật thật nói ra ý nghĩ của mình: "Nô tỳ chưa từng gặp gỡ Lệnh tần nương nương, nhưng cô ấy trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã một bước lên mây, cho thấy cô ấy là một người biết thời thế. Người như vậy thông thường đều là người thông minh, biết quá khứ không thể nhớ lại, nên chỉ hướng về phía trước."

Nhớ lại Ngụy Anh Lạc coi hắn như không thấy, nhớ cảnh hai người gặp thoáng qua, Phó Hằng cười khổ nói: "Cô nói rất đúng. Anh Lạc là người vĩnh viễn chỉ nhìn về phía trước."

Thấy hắn cười khổ như vậy, Thanh Liên nhói đau trong lòng. Tuy chưa từng thấy mặt Lệnh tần nương nương, nhưng vào giờ phút này, nàng vẫn không khỏi sinh lòng oán giận đối phương. Trên đời nam nhân tuy nhiều, nhưng người như Thiếu gia lại hiếm có, không chừng tìm khắp núi

https://thuviensach.vn

sông vạn dặm cũng chỉ có được một người như thế. Tại sao phải khiến một nam nhân chung tình như vậy lộ ra nụ cười đau đớn đó?

"Người thông minh như vậy thường hay vô tình, vì tất cả quá khứ tốt đẹp sẽ bị họ vứt bỏ." Bởi vì trong lòng có thành kiến, nên lời nói ra miệng cũng không khách khí nữa. Thanh Liên ngừng một chốc lại bồi thêm một câu, "Không chỉ hồi ức, còn có con người."

Nụ cười trên mặt Phó Hằng lập tức càng trở nên đau khổ: "Nói như vậy, ta là người bị cô ấy vứt bỏ sao?"

"Không." Thanh Liên lắc đầu: "Là Thiếu gia cố chấp tự vây bản thân mình trong cái gọi là giấc mộng quá khứ. Trong giấc mộng ấy... ngài dùng nghiên mực cũ kỹ, ngài lật binh thư rách nát, ngài mãi yêu một nữ tử. Mộng xưa cũ thật đẹp, ngài chậm chạp không chịu tỉnh lại."

Phó Hằng nghe vậy sững sờ.

Đúng như lời Thanh Liên nói, hắn là một người cực kỳ lưu luyến quá khứ.

Bên trong thư phòng nhỏ của hắn, dường như thuận theo thiên địa mà xiêm y trước đây, binh thư cũ mèm, hay là nghiên mực bị sứt mẻ một góc đều được hắn trân trọng cất giữ, chưa từng vứt bỏ.

Cuối cùng, vẫn mãi lưu giữ dấu ấn người kia hắn sâu trong tim, không chịu lãng quên.

"Nếu chỉ lưu luyến cái cũ, kỳ thật cũng không có gì đáng ngại, nhưng Thiếu gia đối với bản thân lại yêu cầu quá cao, cao đến mức gần như hà khắc." Lời cũng đã thốt khỏi miệng, Thanh Liên dứt khoát nói nốt lời trong lòng, "Nô tỳ nghe nói Thiếu gia lặn lội hành quân trên đường xa, ngồi trên yên ngựa mỏi mệt, nhưng vì bàn định quân vụ, điều trần dâng tấu mà thường không ngủ thức trắng đêm, ngay cả Hoàng thượng cũng phải hạ

https://thuviensach.vn

thánh chỉ sau giờ Tuất phải thu hết tấu chương, không cho phép ngài tự giày vò thân thể mình nữa. Thiếu gia... đối với mọi chuyện, đối với chính mình còn hà khắc như vậy, huống chi là đối với tình cảm?"

Phó Hằng trầm mặc giây lát mới cảm thán một câu: "Thanh Liên, ta không tốt như cô nói đâu."

Bề bộn quân vụ, phấn đấu quên mình, nửa là vì nước, nửa là vì mình. Khi đó trong lòng hắn còn tồn tại một ý niệm: hắn muốn dựa vào công trạng hiển hách của bản thân để chuộc nàng từ Viên Minh Viên ra...

Đợi đến lúc công thành danh toại, chờ hắn vinh quang đầy người quay lại Tử Cấm Thành, mới phát hiện tất cả đã hóa thành hư không.

Một người là phi tần của quân vương, một người là trọng thần của quân vương, gần trong gang tấc xa tận chân trời.

Về nhà lại gặp thê tử và con trai có nguồn gốc như vậy, cuộc đời này hắn còn biết theo đuổi gì nữa đây? Cũng chỉ có thể lao đầu vào quân vụ, làm mình bận rộn đến tê liệt bản thân, để mình có thể tạm thời quên hết mọi thứ, quên nàng...

Thanh Liên lại không nghĩ như vậy. Nghe Phó Hằng nói xong, nàng vội vàng phủ nhận: "Không, mặc kệ người khác nói thế nào, trong lòng của Thanh Liên ngài luôn là Thiếu gia tốt nhất thiên hạ!"

Vì muốn an ủi Phó Hằng mà vô tình nói ra lời trong lòng.

Phó Hằng chậm rãi dời mắt sang nơi khác, tránh đi ánh mắt nóng rực của đối phương, ra vẻ bình thản nói: "Ngày mai là ngày giỗ của tỷ tỷ. Cô đi chuẩn bị giúp ta đi."

Thanh Liên còn nhiều lời muốn nói, nhưng bị hắn ngắt quãng như cắt đứt tơ tình, nàng lập tức trầm mặc hồi lâu, sau đó mới cúi đầu đáp: "Vâng."

https://thuviensach.vn

Thanh Liên lưu luyến không rời rời đi, đi được nửa đường, lại nhịn không được quay đầu: "Thiếu gia, trời nổi gió rồi, về nghỉ ngơi sớm chút đi."

Phó Hằng không đáp lại Thanh Liên, thậm chí ngay cả áo khoác trên đầu vai cũng đã cởi xuống để trên bàn đá bên cạnh, một thân một mình cô độc ngồi dưới ánh trăng. Ánh trăng chiếu lên vai lên tóc như màu trắng của tuyết.

Thanh Liên thấy vậy bi thương trong lòng, nhịn không được nghĩ thầm: Đến cả một người xuất sắc như vậy cũng không chút lưu tình mà vứt bỏ, Lệnh tần... rốt cuộc cô là hạng người gì?

Ngày thứ hai, Trường Xuân cung.

Trường Xuân cung hoang tàn đã lâu, bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Cung nữ thái giám tới tới lui lui dọn dẹp linh đường sạch sẽ. Trước bức họa tiên Hoàng hậu, Phó Hằng cắm ba cây nhang vào trong lư hương.

Khói trắng lượn lờ thổi qua bức họa.

"Tỷ tỷ." Phó Hằng nhìn gương mặt trong tranh, thầm nghĩ, "Có phải tỷ đã sớm đoán được đệ sẽ có ngày hôm nay?"

Hoàng hậu đã mất. Tuy có nhiều chuyện muốn tâm sự với tỷ tỷ, nhưng cuối cùng chỉ có thể giấu trong lòng không thể nói ra.

Phó Hằng khó nén vẻ đau buồn từ chính điện bước ra, thình lình đối diện xuất hiện một bóng người, cũng không biết đi đứng kiểu gì mà đâm thẳng vào người Phó Hằng, khiến cả nồi thịt tế đầy ắp nước trong tay hắn đổ trên áo Phó Hằng.

https://thuviensach.vn

Cung nữ lâu năm nổi cáu: "Ngươi bưng thịt tế kiểu gì thế hả? Làm dơ cả người Phú Sát đại nhân rồi!"

Người đó lập tức quỳ xuống đất nói: "Nô tài tội đáng muôn chết, xin Phú Sát đại nhân thứ tội!"

Phó Hằng cúi đầu nhìn xiêm y của mình.

Nguyên một nồi canh thịt tế giội lên ngực hắn, hiện giờ đang không ngừng nhỏ giọt bốc mùi mỡ béo ngậy, khiến Phó Hằng nhịn không được lông mày nhíu lại.

Hắn còn phải đến Dưỡng Tâm điện nữa, nếu đi với bộ dạng thế này là thất lễ trước điện. Nhưng nhìn kẻ quỳ trên mặt đất kia... chẳng qua chỉ là tiểu thái giám mới mười hai mười ba tuổi thôi.

"Ai, Phú Sát đại nhân, đứa nhỏ này mới tiến cung nên chưa hiểu gì cả." Cung nữ lâu năm làm bộ muốn đánh, "Xem ta giáo huấn ngươi thế nào!"

"Được rồi." Phó Hằng mở miệng ngăn cản nói, "Chỉ là một đứa bé mười hai mười ba tuổi, không cần so đo."

Bấy giờ cung nữ lâu năm mới dừng tay, có chút thấp thỏm không yên nhìn hắn: "Phú Sát đại nhân, ngài thành ra thế này thì sao gặp được Hoàng thượng? Hay là nô tỳ lau sạch giùm ngài, được không? "

Phó Hằng cau mày nói: "Ta phải đến Dưỡng Tâm điện gấp..."

"Ngài thay xiêm y đưa cho nô tỳ, nô tỳ chỉ giặt sạch chỗ dơ đó thôi, dùng bàn ủi sắt ủi một chút, rất nhanh sẽ xong!" Cung nữ lâu năm vội vã lấy công chuộc tội.

https://thuviensach.vn

Cũng không phải để tha tội cho mình, mà là để tha tội cho tiểu thái giám kia.

Bao gồm cả hành động vờ muốn đánh hắn khi nãy, biểu hiện là vì trút giận cho Phó Hằng, kỳ thực làm thế để Phó Hằng nguôi giận, tránh để vị trước mặt là sủng thần của Hoàng thượng tự mình hạ lệnh xử trí tiểu thái giám, khiến hắn không chết thì cũng bị lột da.

Phó Hằng nhìn ra điểm đó cũng không hề cự tuyệt, dù sao người ngợm mặc xiêm y này cũng nhớp nháp khó chịu, nên dứt khoát nhẹ gật đầu.

Lúc này, cung nữ lâu năm mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi mời hắn đến Thiên Điện nghỉ ngơi, cô ta quay đầu dạy dỗ tiểu thái giám nọ: "Làm gì cũng nôn nôn nóng nóng, còn dám làm đổ đồ cúng của tiên Hoàng hậu, lát nữa ta trừng phạt ngươi sau!"

Tiểu thái giám liên tục nhận sai, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Phỉ Thúy tỷ tỷ, để nô tài ủi cho, cũng là lấy công chuộc tội."

Phỉ Thúy hừ lạnh: "Biết sai là tốt rồi, còn không mau qua đây!"

Hai người tay chân lanh lẹ, nhanh chóng mang xiêm y Phó Hằng đã cởi đi giặt rồi ủi nóng, sau đó tiểu thái giám bưng y phục sạch sẽ bằng hai tay đứng chờ ngoài Thiên Điện. Ban đầu, ý định của cung nữ lâu năm là muốn đi vào hầu hạ hắn thay quần áo, nhưng bị Phó Hằng từ chối, nên quần áo lần lượt được dâng lên để hắn tự thay. Sau khi vang lên tiếng xột xoạt, chốt cửa được mở ra, Phó Hằng đẹp đẽ như ngọc đứng phía sau cánh cửa.

Hai người ngoan ngoãn dạt sang một bên, cung kính nhìn hắn rời đi.

Đôi giày quan màu đen lướt ngang trước mặt tiểu thái giám chợt ngừng lại.

https://thuviensach.vn

"Ngươi tên gì?"

Trong lòng tiểu thái giám nhảy dựng, vội vàng trả lời: "Hồi chủ tử, nô tài tên là Tiểu Lộ Tử."

"Tiểu Lộ Tử." Phó Hằng cũng không phải muốn hỏi tội hắn, mà là nhàn nhạt dặn dò, "Làm đổ đồ cúng tiên Hoàng hậu là tội đại bất kính, buộc phải chém đầu. Chuyện hôm nay đừng để lộ ra ngoài."

Tiểu Lộ Tử không ngờ Phó Hằng sẽ nói như vậy, nhịn không được ngẩng đầu nhìn hắn.

Tuy Phó Hằng mặt lạnh, nhưng lời nói ra miệng lại quan tâm ấm áp: "Làm việc trong cung nhất định phải cẩn thận. Một khi xảy ra chuyện, sẽ chẳng ai coi ngươi là trẻ con đâu, biết chưa?"

Tiểu Lộ Tử vừa lo lắng vừa áy náy, ấp úng hồi lâu mới đáp: "Dạ, đa tạ Phú Sát đại nhân."

Dặn dò hắn xong, Phó Hằng đang định rời đi, chợt sau lưng truyền tới một thanh âm quen thuộc: "Khoan đã."

Phó Hằng còn tưởng mình nghe lầm, cho dù có thật đi nữa, sao nàng có thể gọi hắn lại?

Đến khi làn gió thơm thoảng hương bên người hắn, Ngụy Anh Lạc trực tiếp vòng lên trước mặt, liếc hắn một cái đầy ngụ ý, sau đó nói với Minh Ngọc: "Cô ra ngoài trông cửa đi."

Thế mà phi tần và ngoại thần lại lén lút gặp nhau, cung nữ lâu năm sớm đã cúi thấp đầu, cũng không cần họ mở miệng đã lôi kéo Tiểu Lộ Tử chuồn nhanh. Minh Ngọc trừng mắt cảnh cáo nhìn bọn họ, ý bảo bọn họ đừng gây thêm phiền toái, sau đó thở dài, canh giữ ở cửa ra vào.

https://thuviensach.vn

Bên trong Thiên Điện hoàn toàn yên tĩnh.

Vất vả lắm mới có không gian riêng tư, trong đầu Phó Hằng chất chứa ngàn lời muốn nói với nàng, nhưng mỗi lần mở miệng thì cổ họng nghẹn ngào.

Cuối cùng, Ngụy Anh Lạc là người mở miệng trước. Nàng hỏi: "Tại sao vẫn chưa rời khỏi kinh thành?"

Phó Hằng không phải là văn thần. Hắn là võ tướng, công danh càng nhiều mới càng được thăng tiến. Đối với hắn mà nói, chẳng có gì tốt khi ở lâu trong kinh thành, chẳng bằng sớm trở về binh doanh, nâng cao quyền lợi và thế lực của hắn.

Chỉ là với vẻ ngoài lạnh băng của nàng, gặp người không hiểu nội tình thì sẽ cho rằng nàng ghét bỏ Phó Hằng, một lòng ép buộc hắn rời đi.

"Anh Lạc." Phó Hằng thở dài, "Sau khi trở về, ta đã suy đi nghĩ lại rất lâu, cảm thấy cô nhập cung... là có mục đích."

Ngụy Anh Lạc ngẩn người, bật cười hỏi: "Mục đích? Ngài cho rằng ta có mục đích gì?"

Phó Hằng không đáp, chậm rãi quay đầu sang hướng khác.

Ngụy Anh Lạc thuận theo ánh mắt hắn nhìn lại, chỉ thấy trên bức tường trắng đang treo một bức tranh sống động như thật. Đó là... di ảnh của Hoàng hậu.

Chợt Ngụy Anh Lạc giật thót trong lòng, trên mặt lại tỏ vẻ trấn định: "Phó Hằng, ngài đừng suy nghĩ lung tung nữa. Ta ở Viên Minh Viên lâu thế đã đủ rồi, không muốn làm một cung nữ hạ đẳng nữa, càng không muốn làm nô tỳ cả đời!"

https://thuviensach.vn

Nhưng dường như Phó Hằng không nghe thấy lời nàng nói. Hắn nhìn chằm chằm vào di ảnh, giống như thì thào tự nói: "Có hai khả năng. Thứ nhất, cái chết của tỷ tỷ có uẩn khúc..."

"Tiên Hoàng hậu là tự sát!" Không đợi hắn nói xong, Ngụy Anh Lạc đã lớn tiếng cắt ngang, "Không liên quan đến người khác!"

Vì vậy ngài đừng đi thăm dò! Đừng dính dán vào! Đừng mạo hiểm tính mạng!

"Thứ hai..." Phó Hằng từ từ quay đầu lại, đau khổ nhìn nàng, "Là cô hận ta."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Hẹn hò

Hận?

Ngụy Anh Lạc vội xoay mặt sang chỗ khác, vừa giống như tránh hắn, vừa giống như tránh tình cảm của mình: "Ta không có!"

"Ta đã từng hứa sẽ lấy cô làm thê tử, nhưng cuối cùng lại cưới Hỉ Tháp Lạp thị." Phó Hằng khổ sở nói, "Với tính cách của cô, cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho ta."

"... Phó Hằng, ngài thật sự quá tự mãn rồi đấy." Dường như cuối cùng cũng chỉnh đốn xong tâm tình, Ngụy Anh Lạc chậm rãi xoay mặt lại, trên mặt không chút gợn sóng sợ hãi, thản nhiên nói, "Có yêu mới có hận, ta hết yêu ngài rồi, đương nhiên sẽ không hận ngài."

So với việc bị nàng ứng đối bình thản như vậy, ngược lại Phó Hằng tình nguyện nghe nàng mắng chửi một trận thậm tệ hơn.

"... Cô sẽ mãi mãi không tha thứ cho ta?" Hắn như là hỏi dò, hoặc như là tự định kết quả cho chính mình, nở nụ cười đắng chát, "Ta đúng là... tự gieo gió gặt bão."

Hận bản thân năm đó còn quá trẻ mà dễ dàng tin lời Nhĩ Tình; hận bản thân năm đó quá do dự, rõ ràng có thể hỏi nàng ngay tại chỗ, nhưng cứ phải chờ sau khi từ chiến trường trở về rồi mới nói.

Một bước sai, từng bước sai, cho đến cuối cùng, mỗi người một ngả rẽ hai hướng khác nhau. Hai con đường, chỉ sợ đời này sẽ không còn cơ hội

https://thuviensach.vn

giao nhau nữa.

Cảm xúc này đè trên vai Ngụy Anh Lạc nặng trĩu, khiến nàng có chút không thở được.

Được một nam nhân độc nhất vô nhị không oán không hối này lưu luyến mình, nếu đổi lại là bất kỳ nữ nhân nào khác trong thiên hạ cũng sẽ tràn đầy vui mừng, nhưng Ngụy Anh Lạc ngược lại chỉ cảm thấy khó chịu phiền não.

Có mấy lời, nếu đã vuột mất thì không cần nói nữa; có vài người, nếu đã bỏ lỡ thì đừng nên gặp lại, nếu không chỉ càng thêm buồn rầu. Ngụy Anh Lạc hít sâu một hơi: "Phú Sát Phó Hằng, ngài không thuộc về Tử Cấm Thành, nơi đây tràn đầy cạm bẫy tính toán. Ngài thuộc về chiến trường, có thể kiến công lập nghiệp, thể hiện hoài bão cả đời. Đi đi, ngài lập tức đi ngay đi!"

Hậu cung như chiến trường, còn hắn chỉ là một thần tử bên ngoài. Dù hắn có biết chân tướng đi chăng nữa, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của đám nữ nhân kia.

Nàng phải là người báo thù cho tiên Hoàng hậu!

"Nhưng mà, Anh Lạc..." Phó Hằng nhìn nàng, "Ta lo cho cô."

"Đủ rồi!" Ngụy Anh Lạc nghiêm nghị cắt ngang hắn.

"Ta ở lại, ít nhất còn có thể nhìn thấy cô." Phó Hằng ôn nhu nói, "Lúc cô gặp nguy hiểm, ta còn có thể làm gì đó cho cô."

Có người vì bỏ lỡ tình yêu mà nhớ mãi không quên, có người vì bỏ lỡ một số việc mà cứ mãi hối hận. Phó Hằng vẫn luôn hối hận, hối hận bản thân lúc trước không nên âm thầm bỏ đi như vậy. Nếu hắn quan tâm nàng

https://thuviensach.vn

một chút, có lẽ nàng đã không độc thân nhập cung, cũng không thể cho ai biết mục đích trở thành phi tử của Hoằng Lịch...

Hai người họ... cũng sẽ không có kết cục tiếc nuối như ngày hôm nay.

"Phú Sát Phó Hằng!" Ngụy Anh Lạc nhịn không được gọi đầy đủ tên họ hắn, "Ta lặp lại lần nữa, đủ rồi!"

Nàng càng thêm quyết tâm, quyết không thể để hắn biết chân tướng, càng không thể cho hắn biết mục đích bản thân trở thành phi tử. Nếu không, hiện tại hắn cũng đã khó cầm lòng nổi vậy rồi, nếu sau khi biết chân tướng...

Cũng may, lòng tự chủ của Phó Hằng rất mạnh, dù tình sâu tựa biển, nhưng cuối cùng vẫn không vượt qua lôi trì nửa bước (*), duy trì khoảng cách quân thần với nàng như cũ, chỉ có ánh mắt ôn nhu như trước, nói với nàng: "Bất luận đến cùng cô muốn làm gì, ta chỉ muốn nói cho cô biết một câu, tỷ tỷ thật lòng hy vọng cô hạnh phúc."

(*) lôi trì nghĩa là khó khăn, mưa bom bão đạn

Ngụy Anh Lạc ngẩn người.

"Để cô được tự do và cho cô hạnh phúc, đó là tâm nguyện duy nhất của tỷ tỷ trước lúc lâm chung." Phó Hằng lại nhìn di ảnh trên tường, "Cô phải luôn nhớ kỹ điểm này, đừng hi sinh vì bất kỳ ai cả mà hãy vì chính mình, nhất định phải sống thật vui vẻ hạnh phúc! Nếu gặp bất cứ khó khăn gì, đừng chịu đựng mọi việc một mình, nói cho ta biết, bất kể ta đang ở đâu, nhất định cũng sẽ chạy tới giúp cô..."

Lời còn chưa dứt, chợt nghe loảng xoảng một tiếng, cửa phòng mãnh liệt bị người ngoài đẩy ra.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Minh Ngọc tái nhợt đứng ở cửa ra vào, đang muốn tiến lên, lại bị hai thái giám ngăn cản.

Người hạ lệnh là Hoằng Lịch. Hắn đứng trước cửa, sắc mặt âm u nhìn hai người trong phòng.

"Hoàng thượng, người nhìn hai người bọn họ kìa." Cùng theo hắn đến cúng bái chính là tiểu Gia tần. Ánh mắt nàng ta khinh miệt quét tới, "Lúc trước ở Trường Xuân cung lúc nào cũng dính lấy nhau. Giờ Lệnh tần đã thành phi tử rồi, vậy mà vẫn chưa từ bỏ ý định, lại càng dính chặt hơn nữa rồi!"

"Gia tần nương nương, xin người chớ nói linh tinh." Minh Ngọc giãy thoát khỏi sự kìm kẹp của hai tên thái giám, "Hôm nay là ngày giỗ của tiên Hoàng hậu, Lệnh tần từng hầu hạ tiên Hoàng hậu, đây chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt thôi!"

"Trên đời này làm gì có nhiều ngẫu nhiên thế chứ? Còn chẳng phải đã sớm có dự tính từ trước." Tiểu Gia tần cười giễu cợt một tiếng, hướng Hoằng Lịch thêm mắm thêm muối nói, "Hoàng thượng, hôm nay là ngày giỗ của tiên Hoàng hậu, bọn họ lại chọn nơi này để hẹn hò, chẳng những không biết xấu hổ mà còn đại bất kính!"

"Hẹn hò?" Ngụy Anh Lạc nhìn về phía nàng ta, "Cô tận mắt nhìn thấy chúng ta tình chàng ý thiếp sao? Chỉ nói có hai câu liền biến thành hẹn hò? Toàn bộ Trường Xuân cung có hơn mười thái giám cung nữ, chẳng lẽ tất cả đều là người chết à?"

Nàng nói có lý, coi như có muốn hẹn hò, cũng sẽ không chọn một nơi có nhiều ánh mắt nhòm vào như vậy, nhưng căn bản tiểu Gia tần không thèm nói đạo lý với nàng, chỉ cười hì hì nói: "Các người đoán chắc Hoàng thượng dễ mềm lòng, sẽ tin vào loại chuyện ma quỷ này, nên mới chọn nơi

https://thuviensach.vn

này để hẹn hò! Hoàng thượng, hai người bọn họ đã sớm có tư tình, bây giờ bị bắt tại trận mà vẫn còn ngụy biện, người tuyệt đối đừng tin lời bọn họ!"

Hoằng Lịch nhìn Anh Lạc chằm chằm: "Lệnh tần, ngoài ngẫu nhiên ra, nàng còn gì để giải thích nữa không?"

"Hoàng thượng!" Phó Hằng không ngờ tới xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, vội vàng giải thích thay nàng, "Hôm nay là ngày giỗ của tỷ tỷ, thần cố ý đến để cúng bái. Vì lý do ngoài ý muốn khiến thời gian chậm trễ nên mới gặp Lệnh tần nương nương. Tuy có nói hai ba câu, chẳng qua cũng chỉ là chuyện liên quan đến tiên Hoàng hậu..."

"Trẫm không hỏi khanh!" Hoằng Lịch nghiêm nghị cắt ngang hắn, "Trẫm đang hỏi nàng ấy! Ngụy Anh Lạc, cho trẫm một lời giải thích!"

Thấy hắn hùng hùng hổ hổ đi tới như muốn động thủ Ngụy Anh Lạc, Phó Hằng quýnh lên, lại quên thân phận của mình mà chắn trước mặt nàng. Hành động này càng chọc Hoằng Lịch thêm tức giận, hắn không chút nghĩ ngợi đẩy Phó Hằng đi. Phó Hằng lui về sau vài bước, "đinh đang" một tiếng, một cây trâm từ bên hông hắn rơi xuống.

Không đợi hắn kịp phản ứng, tiểu Gia tần đã phi thân tới đây, nhặt cây trâm lên, hô to gọi nhỏ nói: "Ai nha, đây không phải là cây trâm của Lệnh tần sao?"

Cây trâm này được chế tạo từ vàng ròng, đầu trâm đính một đóa hoa chi tử tầng tầng lớp lớp sáu cánh, là Hoằng Lịch thấy nàng yêu tha thiết loài hoa này nên đã đặc biệt bảo Cung Tạo Xử chế tác ra, tổng cộng bốn cành đỏ xanh trắng tím được đưa đến Diên Hi cung, biệt vô phân hào.

"Còn nói là hiểu lầm." Tiểu Gia tần hơi có vẻ đắc ý, "Ngay cả tín vật định tình cũng có rồi, đây mới gọi là tang chứng vật chứng đầy đủ, bắt gian cả đôi!"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch nắm chặt cây trâm này, chậm rãi giương mắt nhìn Ngụy Anh Lạc chăm chú, lạnh lùng nói: "Ngụy Anh Lạc, đây là câu trả lời nàng cho trẫm?"

Minh Ngọc kinh hãi nói: "Hoàng thượng, cây trâm này là đồ vật thất lạc của nương nương. Là có người cố ý giá họa, vu oan hãm hại nương nương!"

Lúc này Phó Hằng mới kịp phản ứng, sợ là bản thân đã rơi vào âm mưu của đối phương, bằng thân thủ của mình, không có khả năng không phát hiện ra có người đặt một cây trâm vào người mình, trừ khi...

"Là tiểu thái giám kia!" Phó Hằng đột nhiên phục hồi tinh thần, nói với Hoằng Lịch, "Vừa rồi có một thái giám bưng đồ cúng tới đây, đụng phải thần, vì vậy thần cởi y phục ra thay, tạo thời cơ cho hắn lợi dụng! Hoàng thượng, kính xin cho gọi tiểu thái giám tên là Tiểu Lộ Tử, thẩm vấn là sẽ biết ngay thôi!"

Không cần ai kêu, một thân ảnh nhỏ gầy nhanh chóng từ trong đám người chui ra, "bịch" một tiếng quỳ xuống đất, hướng Hoằng Lịch dập đầu như giã tỏi: "Hoàng thượng, nô tài chính là Tiểu Lộ Tử, nhưng nô tài chưa từng nhìn thấy cây trâm nào cả!"

"Ngươi --" Phó Hằng suýt nữa rút kiếm ra, thầm hận bản thân mềm lòng, kết quả chẳng những hại bản thân, còn hại Ngụy Anh Lạc.

Sắc mặt Hoằng Lịch càng lúc càng âm trầm, như sắp sửa nổi trận lôi đình. Bỗng Ngụy Anh Lạc hướng Gia tần cười ha hả: "Gia tần, cô diễn kịch vụng về quá đi, ta không xem nổi nữa rồi... Tiểu Toàn Tử, quỳ xuống!"

Vẻ mặt Tiểu Toàn Tử mờ mịt, không biết tại sao nàng lại đột nhiên gọi hắn tới trước mặt bao người, chỉ nói tới đây quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

"Nói đi, là ai sai khiến ngươi trộm cây trâm đó?" Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói, "Nếu ngươi không khai ra... Ta sẽ giao ngươi cho Thuần quý phi đấy."

Mọi người cảm thấy kỳ quái, nếu muốn xử trí cung nhân phạm lỗi, tại sao không giao cho Thận hình ty, hoặc giao cho Hoàng hậu cũng được, cớ sao lại giao cho Thuần quý phi?

Chỉ có Tiểu Toàn Tử run một cái, kinh hãi ngước lên nhìn nàng, nghĩ thầm: Nương nương đã biết rồi.

Ngụy Anh Lạc lạnh lùng nhìn lại hắn. Đương nhiên nàng đã biết. Ngay từ lúc ban đầu, nàng đã biết Tiểu Toàn Tử hơn phân nửa đã bị người khác mua chuộc. Nếu không, hắn trộm gì không trộm, lại cố tình muốn trộm chiếc khăn lụa. Bán loại khăn này không được bao nhiêu tiền, nhưng lại thích hợp để hãm hại người khác.

Cho nên, nàng chưa từng tín nhiệm Tiểu Toàn Tử, sở dĩ giữ hắn lại, bởi vì hắn còn có chỗ hữu dụng.

-- Hữu dụng chính là hôm nay! Giờ này! Phút này!

"Ngươi nên biết, Thuần quý phi không phải là ta." Ngụy Anh Lạc nhìn chằm chằm Tiểu Toàn Tử, nói đầy ý tứ, "Quý phi nhất định... sẽ trừng phạt ngươi nặng tay đấy."

Nếu để Thuần quý phi biết chính ngươi là người mua lại tang vật, sau đó trà trộn chúng trong cung thị ở phố Giang Nam của nàng ta, chắc chắn nàng ta sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Tiểu Toàn Tử nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, sắc mặt lập tức trắng bệch như người chết. Cho tới bây giờ, hắn mới biết lý do tại sao Ngụy Anh Lạc không truy cứu hắn tội ăn cắp, lúc trước còn âm thầm mừng thầm,

https://thuviensach.vn

thậm chí cho rằng đối phương mềm yếu dễ bắt nạt, hôm nay mới biết thì ra là liên hoàn kế.

Cắn răng một cái, so với đồng thời đắc tội Thuần quý phi và Ngụy Anh Lạc, hắn thà rằng đắc tội tiểu Gia tần còn hơn, lúc này mới lớn tiếng nói: "Là Gia tần! Tất cả đều là Gia tần sai khiến. Nương nương muốn nô tài lấy trộm cây trâm của Lệnh tần nương nương. Mặc dù đã trộm cây trâm, nhưng nô tài lại không hề nghĩ tới Gia tần muốn dùng cây trâm đó để vu oan Lệnh tần nương nương. Xin Hoàng thượng tha mạng, xin Lệnh tần tha mạng!"

Tiểu Gia tần quá sợ hãi, hoàn toàn không ngờ tới cẩu nô tài kia vậy mà dám phản bội mình như vậy, vội vàng hô: "Nói bậy, ngươi ngậm máu phun người! Hoàng thượng, tiểu thái giám này là người của Diên Hi cung, dĩ nhiên hắn sẽ nói giúp cho Lệnh tần!"

Hiện tại không lật đổ Gia tần, ngày sau nhất định sẽ bị nàng ta trả thù, Tiểu Toàn Tử dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng: "Gia tần đưa vàng cho nô tài, nô tài đã giấu hết dưới gầm giường. Người bàn giao là Đại cung nữ Lan Nhi của Gia tần nương nương. Nếu Hoàng thượng không tin, chỉ cần nghiêm hình thẩm vấn, nhất định sẽ khai ra toàn bộ!"

Lan Nhi là người cũ mà tiểu Gia tần mang từ trong nhà theo, có xuất thân gia đình bình dân, trời sinh lá gan rất nhỏ, nên không cần nghiêm hình ép hỏi đã bị cục diện trước mắt làm giật mình, lại "bịch" một tiếng quỳ xuống.

-- không khác gì tự động nhận tội.

Có trăm lo ngàn tính cũng không hề nghĩ tới thất bại lại rơi vào tay kẻ nhát gan này, tiểu Gia tần tức giận không thôi, lập tức giơ tay tát Lan Nhi một cái, nhưng ngay sau đó, Hoằng Lịch cũng cho nàng ta ăn trọn cú bạt tai như trời giáng.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch lạnh lùng nhìn nàng ta: "Kể từ hôm nay, Gia tần bị cấm túc trong Trữ Tú cung. Không có lệnh của trẫm, không được tự ý rời khỏi!"

"Hoàng thượng, đừng mà! Thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp biết sai rồi, đừng giam giữ thần thiếp, xin người đừng mà!" Tiểu Gia tần vừa lăn lê bò lết ôm giày Hoằng Lịch, vừa đau khổ khẩn cầu. Hoằng Lịch cũng chẳng để ý, một cước đá văng nàng ta rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, lại cúi đầu nhìn tiểu Gia tần khóc lóc không ngừng, cuối cùng nhìn về phía Ngụy Anh Lạc đang nở nụ cười bình tĩnh, bỗng nhiên Phó Hằng hiểu rõ ràng mọi chuyện.

-- Sở dĩ hôm nay Ngụy Anh Lạc muốn giữ hắn lại nói chuyện, chỉ sợ... Là cố ý lộ ra sơ hở cho tiểu Gia tần, khiến nàng ta giẫm một bước rơi vào cạm bẫy.

"Ngụy Anh Lạc!" Tiểu Gia tần giờ phút này cũng kịp phản ứng. Nàng ta tóc tai bù xù xoay mặt lại, "Cô hại ta!"

Ngụy Anh Lạc "a" một tiếng: "Rốt cuộc là cô hại ta, hay ta hại cô?"

Nếu không có dã tâm hại người, thì đã chẳng rơi vào cạm bẫy này.

Xét cho cùng, lúc đầu Ngụy Anh Lạc căn bản không biết người sai khiến Tiểu Toàn Tử là ai, cũng không biết hôm nay người nào sẽ rơi vào cạm bẫy -- cho đến khi Tiểu Gia tần xoay người nhặt cây trâm kia lên, bắt đầu vu oan hãm hại nàng.

Một câu -- tự tạo nghiệt, không thể sống!

"A, cô cho là mình thắng rồi sao?" Tiểu Gia tần hung dữ cười nói với nàng, "Ta cho cô biết, Hoàng thượng chán ghét ta, nhưng người cũng không tha thứ cho cô! Chuyện các ngươi hẹn hò là sự thật, người sẽ không

https://thuviensach.vn

bao giờ muốn gặp cô nữa! Lệnh tần, ta cùng đường, cô cũng chẳng tốt hơn đâu!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Không mong báo đáp

Thế mà Tiểu Gia tần lại nhất ngữ thành sấm. Từ sau ngày giỗ đó, Hoằng Lịch không hề đặt chân đến Diên Hi cung, thậm chí không cho phép người khác nhắc đến tên Ngụy Anh Lạc trước mặt hắn.

Minh Ngọc nôn nóng sốt ruột, đặc biệt mang theo hậu lễ đến tìm Lý Ngọc, tới tới lui lui nhiều lần, rốt cuộc Lý Ngọc hơi lộ chút ý tứ: "Hoàng thượng vẫn đang tức giận."

"Lý tổng quản!" Minh Ngọc vội la lên, "Rõ ràng là tiểu Gia tần hãm hại Lệnh tần, tại sao Hoàng thượng vẫn còn tức giận?"

"Hãm hại là thật, nhưng năm đó Phú Sát đại nhân cầu hôn Ngụy Anh Lạc cũng là thật!" Lý Ngọc híp mắt cười nói.

Minh Ngọc ấp úng cả buổi: "Nhưng, nhưng đó đều là chuyện đã qua. Hơn nữa, chẳng phải trước khi Hoàng thượng nạp Lệnh tần cũng đã biết rồi sao?"

"Biết thì biết, nhưng tận mắt nhìn thấy hai người đứng bên nhau thì lại là chuyện khác." Lý Ngọc vừa đáp vừa phe phẩy xiêm y trong tay, nói đầy ngụ ý, "Ai, dù long bào có dùng chất vải tốt đến đâu, được cắt may đẹp thế nào, nhưng một khi Hoàng thượng đã mặc rồi thì sẽ không muốn mặc lần nữa, đành phải thu hồi rồi."

Y phục chỉ mặc một lần còn phải thay cái mới, huống chi là nữ nhân.

https://thuviensach.vn

Minh Ngọc vác tâm sự nặng nề trở lại Diên Hi cung, trên đường đi chỉ cảm thấy xung quanh im lìm vắng vẻ, trong sân không một bóng người, nhĩ phòng chẳng có ai, phòng trà cũng không nốt, sau cùng tiến vào nội điện thấy Ngụy Anh Lạc muốn uống trà cũng phải tự mình rót, tức giận lao đến, vừa châm trà cho nàng vừa hét lớn: "Người đâu? Chết đi đâu hết rồi?"

"Minh Ngọc tỷ tỷ." Khó khăn lắm mới xuất hiện một người, nhưng lại là tên trộm Tiểu Toàn Tử, chỉ thấy hắn khập khiễng đi tới, "Những người đó đều bị phủ Nội vụ điều đi cả rồi. Nghe nói Chung Túy cung cần người sửa mái nhà, Thừa Càn cung cần người dọn dẹp nội viện, còn Ngự hoa viên cũng thiếu người quét tước..."

Minh Ngọc càng nghe càng bốc lên lửa giận: "Phủ Nội vụ đâu đâu cũng có người hầu hạ, tại sao lại phân công người của Diên Hi cung?"

"Minh Ngọc tỷ tỷ, tỷ vẫn chưa hiểu sao?" Tiểu Toàn Tử thở dài, "Chủ tử bị Hoàng thượng đối xử lạnh nhạt, mọi người không thể trông chờ ở Diên Hi cung được nữa, còn không tự tìm đường ra khác à?"

Minh Ngọc nghe vậy ngẩn ngơ. Bên cạnh, đột nhiên Ngụy Anh Lạc hỏi hắn: "Vậy sao ngươi không đi?"

Hoạn nạn gặp chân tình. Nàng và Minh Ngọc có chân tình, còn tên trộm này sao còn ở đây?

Tiểu Toàn Tử 'bịch' một tiếng quỳ trước mặt nàng: "Một người như nô tài phản bội nương nương, đắc tội Thuần quý phi, lại bán đứng tiểu Gia tần, có đi đến đâu cũng không còn đường sống. Vì vậy, cho dù chủ tử ở lãnh cung, nô tài cũng sẽ hầu phụng đến cùng."

Ngụy Anh Lạc đột nhiên nở nụ cười: "Nô tài như ngươi lại có thể nói thẳng ra như thế, cũng có gan lắm!"

Tiểu Toàn Tử: "Chủ tử khen ngợi, nô tài xấu hổ không dám nhận."

https://thuviensach.vn

Nhưng Minh Ngọc lại không nhìn nổi hắn: "Cho dù nô tài trong cung chết hết, chủ tử cũng không cần loại người ăn cây táo rào cây sung như ngươi. Ngươi mau thu dọn đồ đạc rồi cút ngay lập tức!"

Tiểu Toàn Tử vẫn quỳ rạp trên đất, đầu không ngẩng lên nói: "Chủ tử, tuy nô tài làm sai, nhưng Tử Cấm Thành chính là Tử Cấm Thành, nâng cao đạp dưới, đấu đá phản bội là chuyện thường thấy. Qua chuyện này, điểm yếu của nô tài đã nằm trong tay chủ tử, không thể phản bội được nữa. Do đó, nếu chủ tử dùng nô tài cũng như đang dùng một con chó trung thành và tận tâm! Nô tài nguyện ý vì nương nương giữ cửa trông nhà, thề chết tận trung!"

Ngụy Anh Lạc thở dài: "Đáng tiếc, cánh cửa này của ta không cần chó trông nữa rồi."

Tiểu Toàn Tử chợt nở nụ cười, càng có lòng tin hơn nàng: "Chủ tử, Hoàng thượng chỉ đang rối rắm nhất thời, đợi sau này nghĩ thông rồi, chủ tử còn có cơ hội Đông Sơn tái khởi (*), tuyệt đối đừng thoái chí nản lòng!"

(*) ý chỉ người thất thế sẽ có ngày gầy dựng lại được thanh thế như trước

"Thuần quý phi nương nương giá lâm!"

Ngụy Anh Lạc vội khoát tay ra hiệu hai người ngừng nói, sau đó đứng dậy nghênh đón: "Thần thiếp thỉnh an Thuần quý phi."

Người gặp việc vui, tinh thần thoải mái. Thuần quý phi bây giờ thoạt nhìn thần thái sáng láng, nét mặt rạng rỡ.

-- rõ ràng, nàng ta vui vẻ dựa trên nỗi thống khổ của Ngụy Anh Lạc.

Tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, sau khi cùng Ngụy Anh Lạc tán gẫu vài chuyện trong cung, Thuần quý phi liền tỏ rõ mục đích. Nàng ta

https://thuviensach.vn

quay đầu liếc nhìn Ngọc Hồ, Ngọc Hồ hiểu ý, nâng lên một bộ kim chỉ và tơ lụa.

Ngụy Anh Lạc không hiểu, ngẩng đầu nhìn Thuần quý phi.

"Ai ai cũng nói Lệnh tần có xuất thân là tú nữ, kỹ thuật thêu xuất chúng, vô cùng khéo léo đẹp đẽ." Thuần quý phi cười nói, "Cách đây vài ngày, bản cung đã đặc biệt chọn một bức do muội thêu đưa đến Thọ Khang cung, Thái hậu nhìn thấy vô cùng thích thú, dặn muội thêu cho người một bức Quan Âm Đại Sĩ."

Ngụy Anh Lạc là chủ một cung, Thuần quý phi lại xem nàng thành tú nữ, thành hạ nhân để sai khiến.

"Thuần quý phi." Lập tức Minh Ngọc thấy bất bình thay Ngụy Anh Lạc, lại không thể trực tiếp cự tuyệt, buộc phải lấy cớ nói, "Trước đây, tay của chủ tử nhà nô tỳ từng bị thương, chỉ có thể làm chút việc cỏn con, còn bức tranh tinh xảo như Quan Âm Đại Sĩ thì..."

Điều này cũng không tính là lấy cớ.

Hầu như cả cuộc đời lận đận đều lưu dấu trên đôi tay Ngụy Anh Lạc. Có vết bỏng do nước thép gây ra, có vết nứt giữa trời đông giá rét, có vết thương cũ do ngày đêm liên tục chùi bô để lại; vô số các loại sẹo, dù đã dùng thuốc bôi tốt nhất cũng không thể xóa sạch. Chúng giống như vân gỗ của cây cối, đã trở thành một bộ phận trên tay nàng, trong sinh mệnh của nàng.

Thuần quý phi cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ thản nhiên nói: "Bản cung đã tiến cử ngay trước mặt Thái hậu. Chẳng lẽ bây giờ đi nói với Thái hậu, muội không làm được?"

Minh Ngọc còn muốn mở miệng từ chối, Ngụy Anh Lạc đã nhanh chóng lia mắt ngăn nàng lại, sau đó hướng Thuần quý phi cười nói: "Thuần

https://thuviensach.vn

quý phi cần thời hạn bao lâu để dâng bức thêu này cho Thái hậu?"

Thuần quý phi cười tủm tỉm nói: "Không sớm không muộn, một tháng."

Minh Ngọc: "Người -- "

Một tháng? Một tháng có thể thêu một khăn tay đã không tồi, giờ cô ta còn muốn thêu tranh Quan Âm? Thuần quý phi là đang cố ý làm khó người khác!

Nhưng Ngụy Anh Lạc vẫn cười như lúc ban đầu: "Quý phi nương nương yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Tiễn xong Thuần quý phi, Minh Ngọc vừa đóng cửa đã nghiến răng nghiến lợi nói: "Rõ ràng cô ta đến đây để bỏ đá xuống giếng, sao cô có thể đồng ý dễ dàng vậy chứ?"

"Thuần quý phi đã chỉ đích danh làm tranh thêu này cho Thái hậu, nếu ta công khai từ chối nghĩa là mang tội đại bất kính với Thái hậu. Cô ta đang chờ nắm thóp nhược điểm của ta." Ngụy Anh Lạc cầm khay vải trên bàn, sắc mặt nghiêm trọng nói, "Đi, cầm nến tới đây."

Ban đêm, ánh nến nhàn nhạt bao trùm Diên Hi cung.

Đồ dùng trong cung thiếu thốn, ngay cả nến bình thường cũng phải sử dụng tiết kiệm, cho nên Ngụy Anh Lạc cố ý gẩy bấc đèn tối đi chút, như vậy có thể khiến lửa cháy lâu hơn.

Ngồi thêu dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo này, không thể tránh khỏi... kim đâm trúng ngón tay.

"Á!" Ngụy Anh Lạc nhíu mày, đem ngón tay bị thương bỏ vào miệng mút một cái, chờ đầu ngón tay hết chảy máu mới tiếp tục se kim luồn chỉ.

https://thuviensach.vn

Nàng không ngủ, dĩ nhiên Minh Ngọc cũng không ngủ mà ở bên cạnh nàng. Dù đã liên tục xoa xoa cánh tay nhưng Minh Ngọc vẫn thấy lạnh như cũ, thế nên định mở chậu than để đốt lửa sưởi ấm, lại phát hiện than bên trong đã cháy rụi hết rồi.

Minh Ngọc đau xót trong lòng, nhìn xung quanh một lát, từ trên giường ôm chăn xuống bọc quanh người Ngụy Anh Lạc chặt chẽ, sau đó đem bản thân trở thành chậu than, dán sát bên người nàng, sưởi ấm cho nàng.

"Cô như thế ta không thêu được mất." Ngụy Anh Lạc cười, nhưng cũng không đẩy nàng ra.

Minh Ngọc vốn định thức cùng nàng đến hừng đông, nhưng thời gian trôi qua, mí mắt càng ngày càng nặng, bất tri bất giác đã tựa trên vai nàng ngủ thiếp đi. Trong mộng ấm áp như xuân, nàng vừa mãnh liệt mở mắt, lại phát hiện không phải mộng, trong phòng thật sự ấm áp như xuân.

"Xuỵt." Tiểu Toàn Tử ngồi chồm hổm trên mặt đất, dựng thẳng một đầu ngón tay, "Nhỏ giọng chút, chủ tử vừa mới ngủ."

Ngụy Anh Lạc vô cùng mệt mỏi, ngoài cửa sổ mơ hồ lộ ra ánh mặt trời, nàng mới nhắm mắt ôm tranh thêu nằm trên giường, giống như muốn vừa mở mắt sẽ tiếp tục ngồi dậy thêu.

Minh Ngọc cực đau lòng đắp kín chăn cho nàng, ánh mắt xoay chuyển rơi xuống chậu than gần chân Tiểu Toàn Tử, ngọn lửa sáng ngời liên tục thè lưỡi cháy hừng hực, đặc biệt không có mùi khói nồng gay mũi, chứng tỏ là than không khói thượng hạng. Nàng không khỏi vừa mừng vừa sợ, hạ giọng nói: "Tiểu Toàn Tử, ngươi khá lắm!"

Tiểu Toàn Tử chỉ cười khì nhìn nàng, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Nếu chỉ một chậu lửa than, Minh Ngọc sẽ không nghi ngờ gì, chỉ nghĩ hắn có người quen trong phủ Nội vụ, người ta cũng chịu cho Diên Hi cung mặt mũi, không bàn mặt khác, tốt xấu cấp cho chút than sưởi ấm mùa đông.

Nhưng rất nhanh, Minh Ngọc đã cảm thấy không đúng.

Lúc dùng bữa, Tiểu Toàn Tử bưng lên một nồi thức ăn đang tỏa nhiệt không ngừng. Với Diên Hi cung hiện giờ mà nói, có thể ăn được chén cơm canh nóng hổi trong mùa đông này thật không dễ dàng gì, nhưng khi mở nắp nồi, đã thấy bên trong đủ sắc hương vị, chẳng những có món thịt Đông Pha ninh nhừ hấp dẫn, còn có cải trắng mùa đông khó gặp. Không chỉ Minh Ngọc, ngay cả Ngụy Anh Lạc cũng có chút giật mình, hỏi hắn: "Tiểu Toàn Tử, ngươi lấy đồ ăn ngon ở đâu vậy?"

Tiểu Toàn Tử một mực chắc chắn: "Đến phủ Nội vụ lĩnh ạ."

Thậm chí ngay trong đêm, Ngụy Anh Lạc đang thêu dở chừng, nhịn không được che miệng ho khan hai tiếng, hắn lại giống như ảo thuật từ trong ngực biến ra một hộp cao sơn trà hảo hạng đưa cho Ngụy Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc như trầm tư suy nghĩ, Minh Ngọc lại không có lòng dạ như nàng, ngày hôm sau liền gọi Tiểu Toàn Tử tới một chỗ, chất vấn: "Ngươi lấy cao sơn trà từ đâu?"

Vẻ mặt Tiểu Toàn Tử như người vô tội: "Đến phủ Nội vụ lĩnh ạ."

Lại là phủ Nội vụ? Minh Ngọc cười lạnh một tiếng: "Ngươi nói dối! Sáng sớm ta đi lĩnh đã bị phủ Nội vụ viện đủ lý do để từ chối. Đến ta còn không lĩnh được, huống chi là ngươi?"

Tiểu Toàn Tử á khẩu không trả lời được.

"Còn than lửa nữa." Minh Ngọc hùng hổ dọa người nói, "Sau đó ta mới phát hiện, bên trong được bỏ thêm hương tùng bách. Do chủ tử chuyên

https://thuviensach.vn

tâm thêu thùa nên nhất thời không để ý. Tiểu Toàn Tử... than cũng là do phủ Nội vụ đưa sao? Nếu ngươi không chịu nói thật, ta sẽ bẩm báo với chủ tử!"

Tiểu Toàn Tử vội vàng kéo nàng: "Đừng đừng đừng, đừng đi! Là Sách Luân thị vệ đưa!"

Nội tâm Minh Ngọc vốn có nhiều hoài nghi, thậm chí còn nghi là Hoàng thượng làm, lại không ngờ tới, cuối cùng từ trong miệng hắn thốt ra là tên người này...

"Sao có thể là hắn?" Minh Ngọc nhịn không được thì thào.

Đối với hắn, kỳ thật hổ thẹn trong lòng.

Tư tình giữa hai người, Hải Lan Sát là tình, nhưng nàng là tư.

Lúc trước lợi dụng tình cảm này, từ trong miệng hắn biết được tin Thuần quý phi muốn mở phố Giang Nam, sau đó tiết lộ cho Ngụy Anh Lạc biết, tính toán sắp đặt tất cả.

Kế hoạch tiến triển rất thuận lợi, nhưng Ngụy Anh Lạc lại nửa khuyên nửa dặn nàng: "Sau này đừng làm loại chuyện này nữa, tránh để tình cảm của hai người dần phai nhạt."

"Minh Ngọc tỷ tỷ?" Tiếng gọi của Tiểu Toàn Tử làm cắt đứt suy nghĩ của nàng. Minh Ngọc phục hồi tinh thần, ánh mắt phức tạp mà nhìn hắn, nói: "Ta biết rồi. Ngươi vào hầu hạ chủ tử trước đi, nhớ đừng để nương nương lao lực quá độ, dù không thể nghỉ ngơi đủ thì chí ít cũng phải ăn cơm đúng giờ."

"Vâng." Tiểu Toàn Tử hỏi, "Nếu tí nữa chủ tử hỏi tỷ tỷ đi đâu, nô tài phải thưa với nương nương thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Ta..." Minh Ngọc do dự một chút, trả lời, "Nói ta đến phủ Nội vụ lĩnh đồ."

Đương nhiên đến phủ Nội vụ cũng không thể lĩnh được đồ gì rồi.

Nàng giống Tiểu Toàn Tử, cuối cùng đi đến Thị vệ sở.

Người đã đến, lại đột nhiên không có can đảm bước vào. Minh Ngọc tựa ở cửa lớn, hít vào thở ra từng luồng khí trắng, cùng tuyết trắng trước mắt hòa chung một chỗ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng gọi: "... Minh Ngọc?"

Nàng quay đầu lại thấy Hải Lan Sát đang sải bước đến gần. Hắn cởi áo choàng khoác người nàng: "Đến rồi sao không vào?"

Hải Lan Sát vừa cao vừa lớn, áo của hắn choàng lên người Minh Ngọc khiến vạt áo thõng dài chạm xuống đất. Nhiệt độ cơ thể hắn còn vương trên áo như làn gió xuân sưởi ấm thân thể lạnh băng của Minh Ngọc.

"... Hiện giờ Diên Hi cung lâm vào tình cảnh gì, ngài cũng không phải không biết." Minh Ngọc hạ giọng nói, "Tốt nhất đừng để cho người khác nhìn thấy ta gặp ngài thế này."

Hải Lan Sát ngẩn người, kế tiếp vuốt vuốt tóc nàng: "Đồ ngốc, cô nghĩ ta sẽ lo lắng chuyện này sao? Vào đi, cứ đứng thế này cô sẽ đóng băng mất."

Đích thân hắn mở cửa nhưng Minh Ngọc không chịu vào, chỉ nắm chặt áo khoác trên người, đứng im tại chỗ nói: "Ta không vào đâu. Hôm nay ta tới đây... là muốn cảm ơn ngài."

"Cảm ơn ta cái gì?" Hải Lan Sát ngẩn người.

https://thuviensach.vn

"Than mới có hương tùng bách, nồi lẩu nhỏ, còn có cao sơn trà và Tiểu Toàn Tử..." Đôi mắt Minh Ngọc gợi tình nhìn hắn, "Cảm ơn ngài..."

Sau nửa ngày trầm mặc, chợt Hải Lan Sát cười nói: "A, hóa ra là chuyện này. Ta đã nói muốn giúp cô thì tất nhiên sẽ làm!"

"Ta..." Đôi mắt Minh Ngọc rưng rưng, sợ hắn nhìn thấy nên vội vàng cúi đầu, "Ta thật không biết phải cảm ơn ngài thế nào cho đủ đây..."

Hắn thật lòng thật dạ đối với nàng như thế, nói ra câu nào đều giữ lời thực hiện, nhưng nàng đối với hắn lại chứa đầy tâm cơ, cứ hai câu lại nói dối một lần...

Hải Lan Sát đưa tay tới, chậm rãi buộc lại dây cổ áo khoác cho nàng, ôn nhu nói: "Trời lạnh lắm, cô mau về đi."

Minh Ngọc nhẹ gật đầu, lúc xoay người lại nhịn không được nước mắt rơi xuống.

Gió tuyết gào thét từng cơn xóa sạch bóng lưng nàng. Hải Lan Sát khoanh tay dựa cột, bỗng nhiên nói: "Ra đây đi."

Đằng sau một cây cột khác, Phó Hằng chậm rãi bước ra.

"Than lửa là ta đưa qua, nhưng không có thêm hương tùng bách. Về phần nồi lẩu, cao sơn trà và Tiểu Toàn Tử gì đó, ta hoàn toàn chẳng biết gì." Hải Lan Sát quay đầu nhìn hắn, "Huynh thì sao? Huynh có biết không?"

Phó Hằng trầm mặc không nói.

"Nói đi." Hải Lan Sát đi tới, "Huynh vì cô ấy mà làm nhiều việc như vậy, tại sao lại không cho cô ấy biết?"

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Phó Hằng cũng mở miệng. Hắn cười nhạt một tiếng: "Không cần thiết."

Ta đối tốt với nàng, không muốn trở thành gánh nặng của nàng; ta yêu nàng cũng chỉ là đơn phương, không mong báo đáp.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Nguyện như ban đầu

Một tháng sau, tại trường luyện võ.

Vì muốn âm thầm chăm sóc Ngụy Anh Lạc, nên thỉnh thoảng Phó Hằng sẽ ghé vào cung.

Tất nhiên không thể chạy thẳng tới hậu cung. Địa điểm hắn đến lần nào cũng là trường luyện võ, viện một cớ duy nhất -- đến tỷ thí võ với bằng hữu Hải Lan Sát.

Keng!

Keng!

Keng!

Kiếm cùng kiếm giao nhau, cả Phó Hằng và Hải Lan Sát đều ăn mặc đơn bạc, ướt đẫm mồ hôi, tư thế hùng hồn, ý chí trào dâng như hai sư tử mạnh mẽ và hoang dã.

Tuy Hải Lan Sát võ nghệ cao cường, nhưng cuối cùng Phó Hằng vẫn nhỉnh hơn.

Lại nghe âm vang một tiếng, trường kiếm trong tay Hải Lan Sát bị đánh bay ra ngoài.

"Hoàng thượng cẩn thận!"

https://thuviensach.vn

Hải Lan Sát và Phó Hằng đều lắp bắp kinh hãi, nhìn lại, không xong rồi! Thanh kiếm kia lại bay thẳng tắp đến vị trí Hoằng Lịch.

Cũng không chờ thị vệ tới cứu, Hoằng Lịch đã nhanh nhẹn giơ một tay lên, tiếp được chuôi kiếm.

Nhịp chân bị kiếm đẩy lùi về sau vài bước, sau khi đứng vững, Hoằng Lịch thuận tay múa kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hai người trong sân.

Phó Hằng và Hải Lan Sát đồng thời quỳ xuống: "Nô tài kinh động thánh giá, tội đáng muôn chết!"

Hoằng Lịch cầm kiếm từng bước một đi tới, cuối cùng dừng lại trước mặt Phó Hằng, lạnh lùng nói: "Phó Hằng, cũng nhiều năm rồi trẫm chưa được chứng kiến kiếm pháp của khanh, chi bằng để trẫm xem thử khanh tiến bộ đến đâu rồi!"

Nói xong, một đạo ánh sáng chém xuống.

Phó Hằng không dám tiếp chiêu, thậm chí không dám tránh, vì vậy cánh tay chịu một đao.

Hoằng Lịch rút kiếm về, âm thanh lạnh lùng nói: "Nếu khanh không đánh đã lui, xem như phạm tội khi quân!"

Phó Hằng bất đắc dĩ, đành phải rút kiếm nghênh chiến.

Hai lưỡi kiếm giao nhau trên không trung, ánh sáng chiếu lên một bên mặt Hoằng Lịch, tùy ý nói: "Lúc trước Nột Thân tại vị vẫn luôn tự mình yết kiến nghị sự. Nhưng khi khanh đến Quân Cơ xử, lại có thể khiến tất cả quân cơ đại thần cùng nhau diện thánh. Phó Hằng, có phải khanh quá cẩn thận rồi không?"

https://thuviensach.vn

Mặt khác phản chiếu gương mặt Phó Hằng, hắn nói: "Hoàng thượng, trước đây nô tài đã làm sai một việc, cứ thế sai càng thêm sai, hối hận không kịp. Việc tư còn như thế, việc công càng như vậy. Bây giờ cẩn thận là có trách nhiệm với quốc gia đại sự."

Hoằng Lịch: "Ý khanh là -- bỏ đi!"

Hắn mang nộ khí mà đến, đến đây bỗng nhiên nộ khí tiêu tan, không còn hứng thú đánh ra chiêu thức, chợt vứt mạnh kiếm xuống: "Trẫm mệt rồi. Lý Ngọc, hồi cung."

Hắn vừa phóng một bước ra ngoài cửa, liền nghe Phó Hằng ở phía sau nói: "Tại sao Hoàng thượng không hỏi sai ở đâu? Nếu năm đó người đồng ý lời xin ban hôn của nô tài, thì giờ Lệnh tần đã là thê tử của Phú Sát Phó Hằng rồi!"

Đột nhiên Hoằng Lịch nhặt thanh kiếm từ dưới đất lên, xoay người chỉ vào hắn: "Phú Sát Phó Hằng, ngươi hỗn xược!"

Phó Hằng không sợ hãi chút nào: "Nô tài cảm mến Ngụy Anh Lạc, có lẽ đối với Hoàng thượng là không tôn trọng, nhưng cô ấy chưa từng đồng ý gả cho nô tài. Tất cả mọi chuyện đều do nô tài đơn phương tình nguyện!"

Hoằng Lịch: "Đủ rồi, trẫm không muốn nghe!"

Phó Hằng: "Chuyện cũ không nên nhớ lại, xưa nay Hoàng thượng tấm lòng rộng lớn, Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị trước khi nhập cung đã từng goá chồng, vừa vào cung đã phong làm Đa quý nhân, thậm chí Hoàng thượng còn không ngại cô ấy từng gả cho người khác, tại sao đổi lại Ngụy Anh Lạc, Hoàng thượng lại canh cánh trong lòng?"

Hoằng Lịch u ám: "Phó Hằng, khanh cho rằng trẫm sẽ không giết khanh?"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng: "Vì nữ nhân này là Ngụy Anh Lạc, người không muốn nhớ lại quá khứ của cô ấy, vì người chưa từng tham dự nên chưa từng hiểu rõ! Hiện giờ Hoàng thượng càng tức giận, càng lạnh nhạt Lệnh tần, càng chứng tỏ trong lòng người có đố kỵ, lúng túng không biết làm sao!"

Hoằng Lịch: "Phú Sát Phó Hằng, lúc trước trẫm ngăn cản khanh, đơn giản chỉ vì..."

Phó Hằng: "Vì Hoàng thượng nhận định Ngụy Anh Lạc tham mộ hư vinh, ham muốn quyền quý sao? Nhưng trong lòng người biết rõ, nếu cô ấy đúng là người như vậy thì sớm đã lợi dụng Hoàng thượng leo cao rồi! Nhưng người vẫn khăng khăng khẳng định như thế, tại sao?"

Hoằng Lịch nở nụ cười châm chọc: "Khanh nghi ngờ trẫm cố tình chia rẽ hai người? Phó Hằng, khanh phát điên thật rồi, những lời lẽ hoang đường thế mà cũng thốt ra miệng được?"

Phó Hằng: "Nô tài không dám to gan phỏng đoán thánh ý. Tâm ý của người thế nào, chỉ trong lòng người là rõ nhất."

Hoằng Lịch khẽ giật mình.

Câu nói kia của Hoàng hậu đột nhiên vang lên bên tai hắn: Hoàng thượng, người cố ý phá vỡ hôn sự này, thật không có tư tâm sao? Có lẽ Hoàng thượng đã nhìn trúng Ngụy Anh Lạc, muốn chiếm cô ấy cho riêng mình!

Khuôn mặt người trước mắt cực kỳ giống Hoàng hậu đang nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Hoàng thượng, nay người đã có được cô ấy thì nên biết quý trọng. Nếu không, nô tài chỉ càng thêm hối hận, hối hận tại sao lúc trước không kiên trì đến cùng!"

Hoa nở hai phía, nằm trên một cành (*).

https://thuviensach.vn

(*) Nguyên văn "Hoa khai lưỡng đầu, các biểu nhất chi": Gác chuyện này sang một bên để nói sang chuyện khác

Nếu ở đây hai người này đang giương cung bạt kiếm căng thẳng, thì Minh Ngọc và Ngụy Anh Lạc đang một trước một sau cước bộ trên lối hành lang. Minh Ngọc ôm trong ngực một sấp lớn tơ lụa, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Thêu xong Quan Âm còn chưa đủ, giờ còn phải thêu thêm kinh Phật, rõ ràng cố ý gây khó dễ cô mà! Tay cô lúc còn ở Tân Giả Khố đã bị thương, bây giờ ngày nào cũng thêu thâu đêm suốt sáng, vết thương trên tay lại nứt ra, hễ làm xước gấm một cái phải làm lại từ đầu!"

"Được rồi!" Ngụy Anh Lạc bất đắc dĩ nói.

"Ta càng phải nói!" Minh Ngọc tức giận đến mức mặt nhăn lại, "Bảo người ta thêu còn chưa tính, đến vải còn muốn chúng ta kiếm. Lần này nếu không phải nhờ Trương ma ma giúp đỡ thì ngay cả tơ lụa cũng chẳng có, huống chi phải thêu Phật giáo gì nữa..."

Minh Ngọc đang nói đến một nửa, đột nhiên im bặt.

Một vị khách không mời mà đến xuất hiện ở cuối hành lang, thấy các nàng cũng không hề tránh né mà trực tiếp tới gần.

Kẻ thù sinh tử của Ngụy Anh Lạc, người hại chết Ngụy Anh Ninh tỷ tỷ -- Hòa Thân Vương Hoằng Trú.

Đúng là nhà dột còn gặp mưa giông (**). Hiện giờ Diên Hi cung phải đối mặt với biết bao khó khăn, nếu đem đi so sánh, hiển nhiên không phải là đối thủ của vị Thân Vương trước mắt này rồi.

(**) Nguyên văn: "Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ", ý nói họa vô đơn chí, tai họa đến dồn dập

https://thuviensach.vn

Tuy Ngụy Anh Lạc hận hắn thấu xương, nhưng nàng đủ minh mẫn để biết rõ thời điểm này không thích hợp lấy đá chọi đá, nên nàng chọn cách vờ như không thấy, dẫn Minh Ngọc lướt ngang qua người hắn.

Hoằng Trú lại không chịu buông tha nàng dễ vậy, chợt giơ tay hất đổ tơ lụa trong tay Minh Ngọc xuống đất.

Vừa có tuyết rơi xuống, nền đất còn đọng nước, Minh Ngọc sợ tơ lụa bị ướt nhẹp không thể dùng nên vội khom lưng nhặt lấy, nào ngờ ngón tay vừa mới chạm được tơ lụa, lập tức một giày quan từ bên cạnh đưa qua, giẫm lên ngón tay nàng không chút lưu tình.

"A!" Minh Ngọc không kịp né tránh lập tức đau đớn kêu ra tiếng.

Ngụy Anh Lạc biến sắc, dùng sức đẩy chân Hoằng Trú, đứng chắn bảo vệ trước người Minh Ngọc: "Hòa Thân Vương, ngài đối xử một nữ nhân như vậy, quá là bỉ ổi và hèn hạ!"

Vốn tưởng đang ở trong cung, lại có thân phận Tần phi làm bùa hộ mệnh, dù Hòa Thân Vương ngang ngược càn quấy cỡ nào cũng sẽ không dám làm gì nàng, nào ngờ đối phương lại lạnh lùng cười một tiếng, bỗng nhiên nâng một tay hung hăng bóp cổ nàng, xô nàng đập vào cột.

Thái giám bên cạnh dẫn hắn xuất cung sợ tới mức phát run: "Hòa, Hòa Thân Vương, cái này không được đâu..."

"Có cái gì không được?" Hoằng Trú vừa nhấc tay, chân Ngụy Anh Lạc cũng bị nhấc lên theo. Nàng bị hắn ghìm cổ, cả người lơ lửng trên thân cột, phát ra tiếng thở gấp gáp như sắp chết. Hắn cười lạnh nói, "Vị Lệnh tần hoàn toàn thất sủng này chẳng qua chỉ là chó hoang để mặc người khác chà đạp thôi!"

Nhưng chung quy vẫn không dám ngang nhiên giết người, vì thế ngón tay hắn buông lỏng, Ngụy Anh Lạc lập tức ngã xuống đất, bụm lấy cổ ho

https://thuviensach.vn

khan liên tục, gấp gáp thở lấy thở để, nhưng không vì chuyện này mà sợ hắn. Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm: "Chó hoang cũng biết cắn người đấy."

Hoằng Trú cười một tràng dài, đưa tay tới lần nữa: "Cô cắn ta thử xem!"

Mắt thấy tay kia lại muốn bóp cổ Ngụy Anh Lạc, bỗng nhiên bên cạnh duỗi ra một cánh tay. Cánh tay đó như kìm sắt bóp chặt cổ tay Hoằng Trú, mơ hồ truyền đến một tiếng vang nứt xương.

Hoằng Trú đau đến nỗi hét lên: "Phó Hằng! Ngươi điên rồi phải không? Mau buông tay!"

Vội vã chạy đến ngăn cản Hoằng Trú là Phó Hằng.

Hình như hắn vừa chạy thẳng tới đây nên hơi thở hổn hển, cũng không biết là vì chạy hay vì bị cảnh trước mắt này dọa đến mức mồ hôi đầy trán, nghe xong câu nói đó lại càng bóp mạnh tay Hoằng Trú, lạnh lùng nói: "Niệm tình chúng ta cùng nhau lớn lên, ta đã khách khí với ngài lắm rồi! Hoằng Trú, ngài gây bao nhiêu chuyện, khó khăn lắm mới khiến Hoàng thượng thay đổi cách nhìn về ngài, giờ định trở lại như trước sao?"

Trên mặt Hoằng Trú hiện lên tia giãy giụa: "... Ta biết rồi, ngươi bỏ ra trước đi."

Phó Hằng thấy hắn rốt cuộc cũng biết chừng mực, bấy giờ mới chậm rãi buông tay, nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập đề phòng nhìn trừng hắn.

Tuy Hoằng Trú muốn làm khó Ngụy Anh Lạc, nhưng khôn ngoan sẽ không chọn vào lúc này, địa điểm này, bởi vì... hắn thật sự đánh không lại Phó Hằng, nên chỉ có thể vứt lại một câu: "Được, ta cũng muốn xem thử, ngươi có thể che chở cô ta bao lâu!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, Hoằng Trú lại hung hăng liếc trừng Ngụy Anh Lạc, sau đó mới nắm cổ tay, giận dữ bỏ đi.

Lúc này Phó Hằng mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người dìu tay Ngụy Anh Lạc: "Thế nào? Không sao chứ?"

Nhưng Ngụy Anh Lạc lại né được tay hắn, xoay mặt hướng Minh Ngọc: "Minh Ngọc, chúng ta về thôi."

Minh Ngọc vội vàng tới đỡ nàng dậy. Hai người nhặt xong tơ lụa ôm vào ngực đang muốn đi, sau lưng Phó Hằng đột nhiên mở miệng: "Đợi đã!"

Ngay sau đó, hắn chạy đuổi theo, thanh âm trầm thấp rót vào tai Ngụy Anh Lạc: "Hoằng Trú vẫn còn ôm thù hận với cô, nên cô cần phải cẩn thận. Còn nữa, hôm nay ta đã gặp Hoàng thượng rồi. Chúc cô... vạn sự như ý."

Trong lòng Ngụy Anh Lạc khẽ động, nhưng cũng không quay đầu mà tiếp tục tiến về phía trước, ném giọng nói và thân ảnh của hắn ra sau lưng.

Nhưng Phó Hằng vẫn đứng nguyên tại chỗ dõi theo bóng lưng nàng, sau nửa ngày mới cúi đầu nhìn tay áo, một dòng máu tươi uốn lượn từ bên trong chảy ra.

-- đó là vết thương do Hoằng Lịch chém xuống lúc ở trường luyện võ.

Từng giọt từng giọt rơi lên tuyết, lan ra như hoa mai nở rộ.

Trong Diên Hi cung cũng có hoa mai nở như vậy, bệnh cành khúc khuỷu, đỏ thắm từng bông.

Ngụy Anh Lạc mang tâm sự nặng nề hồi cung. Công việc trong tay quá nhiều, nàng vừa ngồi thêu vừa trầm tư suy nghĩ. Tuy cửa sổ được đóng kín nhưng bị gió tuyết thổi vỡ một lỗ nhỏ, nhất thời không có thời gian đi sửa lại, vì vậy tiếng nói từ bên ngoài truyền vào.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Toàn Tử, lọ thuốc này là?"

"Minh Ngọc tỷ tỷ, trưa nay Sách Luân đại nhân đã đem lọ này tới, nói đây là thuốc bôi tay tốt nhất, thành phần gồm đậu khấu và hương bạch đàn, có thể dưỡng tay trơn bóng như ban đầu."

"Thế thì tốt quá, ta đang cần thuốc này đây!"

Cánh cửa 'két' mở một tiếng, Minh Ngọc cầm một lọ thuốc trắng sứ tiến vào, trở tay đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Ngụy Anh Lạc.

"Người ở lại, thuốc cầm đi." Ngụy Anh Lạc cũng không ngẩng đầu lên nói.

Minh Ngọc ngẩn người, sau đó cười khổ nói: "Đến đứa ngốc như ta cũng có thể nhìn ra, chẳng lẽ cô không nhìn ra sao?"

Cũng không phải là nàng nhìn ra được, mà Sách Luân kia thực sự là một tên đại ngốc không am hiểu gạt người, càng không thích lừa gạt cô nương mình mến, vì vậy chỉ chịu đựng mấy ngày đã không nhịn nổi nữa, đành tiết lộ sự thật với Minh Ngọc.

Ban đầu Minh Ngọc oán trách hắn, sau đó lại cảm thấy hắn thành thật như vậy cũng không tệ, vì thế không còn so đo nữa, chỉ là vẫn luôn cân nhắc xem có nên nói chân tướng sự việc cho Ngụy Anh Lạc biết không.

Bây giờ đúng lúc vừa khéo, cứ để cô ấy đoán thử đi.

"Thêu hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm giữa trời đông mới khó." Minh Ngọc hàm ý nói, "Ta cũng muốn có một người biết nóng biết lạnh, tri kỷ ấm áp, lúc nào cũng quan tâm ta như vậy!"

Ngụy Anh Lạc mỉm cười: "Không phải Sách Luân thị vệ của cô cũng là người như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

"Cái tên đầu gỗ đó!" Minh Ngọc lập tức trừng mắt, "Tên đó suốt ngày chỉ nghĩ đến việc ra chiến trường lập công, sao mà hiểu được tình cảm nam nữ! Liếc mắt đưa tình với hắn, còn không bằng liếc cho kẻ mù xem!"

Vừa nhắc tới Sách Luân, Minh Ngọc đã mặt mày hớn hở tươi như hoa. Ngụy Anh Lạc phì cười một tiếng, đẩy chai thuốc trở về: "Cô cứ cất đi đã."

Minh Ngọc ngẩn người: "Hiện tại không dùng?"

"Đúng, không dùng." Ánh mắt Ngụy Anh Lạc chuyển đến chậu than để gần chân, "Còn cái này nữa, cũng cất luôn đi."

Minh Ngọc kinh ngạc nói: "Cái này, tại sao chứ? Thời tiết lạnh như vậy..."

Dạo này trời ngày một lạnh, một tháng còn có thể đắp chăn, coi như ban ngày chăn bọc kín người đi nữa cũng lạnh run cầm cập. Nếu không có chậu than thì qua đêm thế nào? Chỉ sợ trời chưa sáng, cả người đã lạnh thấu xương rồi.

Tại sao?

Trong đầu Ngụy Anh Lạc đột nhiên vang lên câu nói Phó Hằng đã để lại khi nãy -- "Hôm nay ta đã gặp Hoàng thượng rồi. Chúc cô... vạn sự như ý."

"Cứ làm theo lời ta nói đi." Ngụy Anh Lạc vừa dặn vừa đến bên cạnh bàn, thắp sáng nhiều ngọn nến, sau đó chậm rãi chỉnh nhỏ dần.

-- giống như một tháng trước, Diên Hi cung quẫn bách đến nỗi ngay cả một ngọn nến cũng không có để dùng.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Hòa làm một

Đêm. Bên trong tẩm điện Dưỡng Tâm điện.

Gác đêm là Lý Ngọc. Hắn ôm cây phất trần, eo lưng thẳng tắp mà đứng bên mép giường, cũng đã canh ba rồi, nhưng bên trong màn trướng vẫn phát ra âm thanh lật qua lật lại.

Cuối cùng, Hoằng Lịch cũng vén màn lên: "Không ngủ được, trẫm muốn ra ngoài dạo một chút!"

Dạo một chút lại đến Diên Hi cung.

Long ủng giẫm lên tuyết phát ra tiếng kẽo kẹt, Hoằng Lịch một cước sâu một cước cạn tiến vào, không cẩn thận đạp trúng ngay hố tuyết.

"Hoàng thượng cẩn thận!" Lý Ngọc vội vươn tay đỡ lấy hắn.

"Cái gì thế này!" Hoằng Lịch rút chân ra, có chút tức giận nói, "Chẳng lẽ từ đầu đông đến giờ không ai đi dọn tuyết bên Diên Hi cung sao?"

Mặc dù hắn gây ra động tĩnh không lớn, nhưng cũng không phải nhỏ, theo lý phải có cung nhân gác đêm rời giường kiểm tra, nhưng đến khi Hoằng Lịch đứng chờ ngoài tẩm điện vẫn không thấy mặt ai.

Hoằng Lịch cau chặt mày. Lý Ngọc nhìn mặt nói chuyện, nói: "Ai, Hoàng thượng, mấy kẻ hạ nhân này thật không biết quy củ..."

Hoằng Lịch bỗng nhiên khoát tay chặn lại, ý bảo hắn chớ có lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Chút ánh sáng lóe lên giữa bóng đen bao trùm Diên Hi cung.

Hoằng Lịch đi đến nơi phát ra ánh sáng đó, tới gần mới phát hiện là ánh đèn chập chờn và hơi ấm yếu ớt xuyên qua lỗ nhỏ trên cửa sổ.

Hoằng Lịch đứng trước cửa ghé mắt sát lỗ nhỏ đó, mượn chút ánh sáng nhìn vào trong.

Không biết người của Diên Hi cung đã đi đâu hết rồi, chỉ còn lại một mình Ngụy Anh Lạc, nửa đêm canh ba rồi mà vẫn ngồi thêu thùa dưới ánh đèn le lói.

Trong phòng nhất định rất lạnh, vì thỉnh thoảng nàng phải dừng lại chà sát đôi bàn tay, miệng hà hơi những ngón tay tím tái, chờ đến khi chúng phục hồi được chút cảm giác mới cầm kim lên thêu lần nữa.

Căn phòng không những lạnh mà còn tối mù. Có lẽ vì muốn đèn cháy lâu hơn một chút nên đã chỉnh bấc đèn đến mức nhỏ nhất. Ngụy Anh Lạc ngồi cạnh ngọn đèn đó thêu thùa, cứ một hồi lại phải dụi mắt mỏi.

Bộ dạng vất vả như thế, ngay cả Lý Ngọc chứng kiến xong còn có chút không nỡ, huống chi là... Hắn cẩn thận liếc mắt nhìn Hoằng Lịch, quả nhiên thấy được vẻ đau lòng trên khuôn mặt đối phương.

Nói trong lòng Hoằng Lịch không có hờn giận là giả.

Nhưng dù có nhiều hờn giận đi chăng nữa, hắn cũng chỉ tránh mặt không gặp nàng, chứ không phải cố ý làm khó nàng... Ít ra, hắn chưa bao giờ muốn gây khó dễ việc ăn, mặc, ở, đi lại của một người! Chưa từng nghĩ đến chuyện gây khó dễ nữ nhân của hắn!

Ăn nhiều chút nữa được không? Mặc quần áo dày chút được không? Còn nữa, chỉnh ngọn đèn sáng thêm chút được không? Đừng khiến trẫm cảm thấy áy náy như vậy có được không?

https://thuviensach.vn

-- những lời này vang vọng trong lòng Hoằng Lịch, nhưng lại không nói nên lời.

Phù --

Ánh sáng trong phòng bỗng nhiên chao đảo.

Ngụy Anh Lạc vội bỏ đồ thêu xuống, lấy tay che chắn trước ngọn đèn, tránh để lửa bị gió lạnh bên ngoài thổi tắt.

Phải mất một lúc thì ngọn lửa mới nãy còn lay động dữ dội mới dần ổn định lại. Ngụy Anh Lạc thở dài, ánh mắt không tự chủ hướng ra ngoài cửa sổ xem xét. Hoằng Lịch vội tránh đi, vẫn không quên kéo Lý Ngọc sang một bên. Hai người như hai con thằn lằn dính chặt trên tường hồi lâu, đến khi Lý Ngọc cúi đầu hắt hơi một cái.

Hoằng Lịch hung hăng trừng liếc hắn.

Lý Ngọc vội dùng hai tay che miệng, vô tội nhìn lại hắn.

Đợi vài phút trôi qua, Hoằng Lịch lặng lẽ xuyên qua cửa sổ dòm vào bên trong, thấy Ngụy Anh Lạc đang cúi đầu thêu thùa mới thở phào nhẹ nhõm.

"Hoàng thượng." Lý Ngọc hạ giọng hỏi, "Không vào sao?"

Hoằng Lịch lắc đầu, xoay người rời đi.

Dù người đã rời đi, nhưng tâm hồn vẫn còn ở chốn đây.

Một đêm này hắn trằn trọc khó ngủ, vừa nhắm mắt lại, bóng dáng nhỏ bé gầy trơ xương ấy đang hà hơi lòng bàn tay lập tức hiện ra, trong tay nàng là bức tranh thêu Quan Âm.

https://thuviensach.vn

-- lại không nghĩ tới ngày hôm sau, hắn lần nữa thấy được bức thêu Quan Âm đó.

Trong cung điện Thái hậu.

Căn phòng đốt than không khói, tuy đang mùa đông nhưng ấm áp như xuân. Thái hậu nâng bức tranh thêu trong tay, trong mắt toát ra niềm yêu thích không che giấu: "Quan Âm Đại Sĩ này đoan trang ân cần, buồn trời thương dân, nước da vừa trắng vừa đầy đặn hài hòa, nếp uốn đai lưng cũng vô cùng sắc cạnh. Ắt hẳn phường thêu đã tốn công tốn sức lắm đây!"

Thuần quý phi mỉm cười: "Thái hậu quá khen. Bức Quan Âm này là món quà dâng tặng cho người, sao bọn họ không dám tận tâm chứ?"

Thái hậu mỉm cười gật đầu, quay đầu sai người treo tranh thêu này lên, sau đó nói: "Hoàng thượng, con cũng đến xem đi."

Sau khi chiêm ngưỡng kỹ càng, Hoằng Lịch càng thêm chắc chắn tranh thêu trước mắt này chính là của Ngụy Anh Lạc làm ra. Liếc thấy Thuần quý phi chỉ lo cười nói cùng Thái hậu mà không đề cập tới Ngụy Anh Lạc nửa câu, đột nhiên ma xui quỷ khiến hắn đưa tay sờ lên bức họa: "Tóc của Quan Âm như thật vậy, không giống như đường chỉ. Lẽ nào... đây là tóc của người thật?"

Thái hậu nhìn về phía Thuần quý phi: "Tú nương dùng tóc đen thêu vào bức tranh sao?"

Thuần quý phi nhìn thoáng qua bức tranh: "Người Hán và người Mãn khác nhau. Người Mãn cắt tóc là đại bất kính, nhưng người Hán lại dùng tóc đen thêu vào tranh để càng thể hiện lòng thành kính với Bồ Tát! Cách này có từ lâu rồi, gọi là thêu tóc."

Ngón tay Hoằng Lịch xẹt qua một điểm đỏ giữa hai lông mày Quan Âm: "Chỗ này rõ ràng là vết máu."

https://thuviensach.vn

Thuần quý phi rũ mi mắt: "Hoàng thượng, có thể chỉ là trùng hợp thôi. Máu của tú nương rơi trên vải thêu, sợ bị nhìn thấy nên thêu thành một chấm đỏ giữa trán."

Thái hậu cảm thán: "Tú nương này có tâm tư khéo léo thật. Ta muốn gặp mặt người đó."

Sao Thuần quý phi chịu chia sẻ ân sủng với Ngụy Anh Lạc được, lập tức cười nói: "Thái hậu, tranh thêu này cũng không phải do một người hoàn thành, mà là công sức của các tú nữ xuất sắc nhất phường thêu chung tay hợp tác. Nếu người muốn gặp, thần thiếp sẽ tự mình thông báo."

Thái hậu đang cầm bức họa, gật đầu: "Trong cung, một tú nương có tay nghề giỏi thì nơi nào cũng có, nhưng số người dụng tâm như vậy lại rất hiếm, nên trọng thưởng cho họ."

Hoằng Lịch nhìn vẻ mặt thuần lương (thật thà tốt đẹp) của Thuần quý phi bằng ánh mắt phức tạp.

Tuy trở về Dưỡng Tâm điện đã lâu, nhưng hắn vẫn không thể nào quên hình ảnh vết máu ở mi tâm Bồ Tát, chốc lát sau là bộ dáng Ngụy Anh Lạc vừa ho khan vừa cặm cụi thêu thùa. Sau nửa ngày đứng ngồi không yên, bỗng nhiên đá vào chậu than giống như phát tiết: "Đưa cái này đến Diên Hi cung!"

Lý Ngọc liếc hắn một cái: "Dạ."

"Khoan đã!" Hoàng thượng gọi hắn lại: "Nhớ kỹ, không phải trẫm muốn đưa đâu nhé! Là..."

Lý Ngọc: "Là phủ Nội vụ muốn bù đắp thiếu sót mới cố ý đưa đến chậu than mới. Nô tài hiểu rõ, xin Hoàng thượng yên tâm!"

Hoằng Lịch hừ lạnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc đang định bưng chậu than ra ngoài, Hoằng Lịch lại gõ cái bàn: "Đưa luôn đèn lưu ly này nữa. Trẫm không thích người mù!"

"Dạ." Lý Ngọc đáp xong, chợt hỏi hắn, "Hoàng thượng, nếu người đã không nỡ bỏ Lệnh tần thì sao không đi gặp cô ấy?"

Hoằng Lịch quát lớn: "Im ngay!"

Lập tức Lý Ngọc tự vả vào mặt mình: "Nô tài lắm miệng!"

Không phải Hoằng Lịch giận hắn. Bỗng nhiên Hoằng Lịch đứng dậy, chắp tay đi tới đi lui trong phòng, vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi nói: "Không phải trẫm quan tâm nàng ấy, chỉ là trẫm không muốn bất kỳ ai trong hậu cung phải chịu khổ cả. Cho dù Lệnh tần không được sủng ái thì cũng không đến lượt đám cẩu nô tài ở phủ Nội vụ được phép chà đạp!"

Lý Ngọc: "Hoàng thượng yên tâm, nô tài nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc!"

Nghèo giữa chợ đông không người hỏi, giàu chốn thâm sơn lắm kẻ thăm (*). Vừa thấy Hoằng Lịch hồi tâm chuyển ý, Diên Hi cung vốn vắng như chùa bà Đanh lại lần nữa náo nhiệt hẳn lên. Bọn thái giám gấp gáp bưng chậu than, treo đèn cung đình, ngay cả chăn màn và cửa sổ cũng đều được thay mới.

(*) Nguyên văn: "Bần cư náo thị vô nhân vấn, phú tại thâm sơn hữu viễn thân", ý nói tình người ấm lạnh, tham phú phụ bần (ham giàu khinh nghèo)

Không những việc nhiều mà lượng người cũng tăng lên.

Vốn cung nhân trước kia tìm mọi cách để rời đi nay lại quay về Diên Hi cung để lấy công chuộc tội. Từng người từng người trước mặt chủ tử giả

https://thuviensach.vn

lả trung thành, tranh nhau làm việc không một lời oán thán, cũng không ngại mệt mỏi.

Oán thán hay mệt mỏi không đáng sợ, sợ là Ngụy Anh Lạc sẽ tìm thời tính sổ.

"Ai nha, đây không phải là Ngô tổng quản sao? Khách quý khách quý." Minh Ngọc khom lưng tới gần, "Hôm nay lão nhân gia ngài đây lại rảnh rỗi thế nào mà nhún nhường hạ mình tới Diên Hi cung thế này?"

Ngô Thư Lai cười làm lành nói: "Minh Ngọc cô nương, không phải đã sang đông rồi sao? Diên Hi cung vẫn chưa được bố trí ổn thỏa khiến Lệnh tần nương nương chịu khổ rồi! Nô tài vừa biết được, lập tức dẫn bọn chúng tới đây, chỉ xin nương nương khoan hồng độ lượng! Chờ sau khi nô tài trở về nhất định sẽ lột da bọn chúng!"

Trong cung nhiều kẻ nâng cao đạp thấp, một trong số đó chính là Ngô Thư Lai.

Hắn với Ngụy Anh Lạc có giao tình lúc còn ở phường thêu. Theo lý mà nói, dù hắn không giúp nàng đi nữa thì cũng không nên bỏ đá xuống giếng theo. Nhưng thực tế thì sao? Hắn quản lý phủ Nội vụ nhưng lại để Diên Hi cung thiếu thốn đủ thứ, đôi khi cơm canh nóng hổi cũng không có mà ăn.

Minh Ngọc đều nhớ kỹ những chuyện này trong lòng, hiện giờ vận khí đổi thay, tất nhiên không còn khách khí với hắn nữa, lập tức cười lạnh nói: "Trời sang đông hơn một tháng rồi, có cung nào thiếu đèn với chậu than đâu chứ. Lời Ngô tổng quản nói, chính ngài còn tin sao?"

Ngô Thư Lai là loại người tàn nhẫn, cũng không để ý còn có cấp dưới bên cạnh mà tự vả bản thân liên hồi: "Là nô tài không tốt, tất cả là lỗi của nô tài! Lệnh tần nương nương đại nhân đại lượng, ngàn vạn đừng chấp bọn nô tài!"

https://thuviensach.vn

Đương nhiên hắn không muốn mất mặt trước lũ thuộc hạ, nhưng thể diện không quan trọng bằng quan hệ.

Trong cung đã có lời ra tiếng vào, bóng gió nói Hoàng thượng giận dữ muốn truy xét chuyện phủ Nội vụ hà khắc Lệnh tần. Nếu bây giờ không tranh thủ xin tha, sợ mấy ngày sau đến cả cơ hội xin tha cũng không có.

... Thật hối hận quá đi mất! Đầu hắn úng nước rồi hay sao lại đi giúp vị kia hành hạ Lệnh tần?

Phải biết rằng bọn họ từng có giao tình!

Lúc còn ở phường thêu, hắn từng xem trọng Lệnh tần, năm lần bảy lượt giúp đỡ cho qua. Có thể nói, Lệnh tần có được địa vị hôm nay cũng có một phần công lao của hắn.

Nếu có thể lợi dụng giao tình đó thì hắn đã không cần sầu lo chuyện truy xét rồi, có khi bây giờ hắn sẽ nghĩ đến việc làm thế nào trèo cao hơn.

Ngốc, hắn thật ngốc quá đi!

Ngô Thư Lai biết vậy chẳng làm, giờ phút này chỉ có thể mỏi mắt trông chờ Ngụy Anh Lạc, hy vọng nàng nể tình xưa mà bỏ qua chuyện này, nói tốt giúp mình trước Hoàng thượng.

Nhưng hắn mong đợi đã lâu cũng chỉ thấy Ngụy Anh Lạc cúi đầu chuyên tâm thêu thùa, không thèm liếc hắn một cái.

Ngô Thư Lai càng hoang mang lo sợ, vẻ mặt càng lúc càng nịnh nọt lấy lòng: "Sau này Lệnh tần nương nương muốn sai bảo gì cứ nói một tiếng, nô tài nhất định làm được, nhất định làm được! Nếu còn có lần sau, nô tài sẽ chặt đầu mình làm ghế ngồi cho nương nương!"

https://thuviensach.vn

"Được rồi!" Minh Ngọc liếc nhìn Ngụy Anh Lạc, sau đó nói với hắn, "Ngô tổng quản, Lệnh tần không thích ồn ào, ngài mau dẫn người của mình đi nhanh đi!"

"Lập tức đi ngay! Nô tài lập tức đi ngay!" Ngô Thư Lai vừa dợm bước vừa quay đầu lại, nhưng Ngụy Anh Lạc vẫn thủy chung không ngẩng đầu lên.

Mọi người đều nói 'không gì bằng áo mới, chẳng gì bằng bạn cũ' (**). Nhưng loại người như hắn còn chẳng bằng bộ quần áo.

(**) Nguyên văn: "Y bất như tân, nhân bất như cố", trích từ bài "Cổ diễm ca" (Khuyết danh)

Quần áo còn có thể giữ ấm cơ thể giữa trời đông giá rét, còn hắn? Đúng là lúc ở phường thêu hắn từng giúp đỡ Ngụy Anh Lạc, nhưng Ngụy Anh Lạc cũng không phải chưa từng giúp lại hắn. Sở dĩ hắn có thể chèn ép người khác đến nỗi họ không ngẩng được đầu, vững vàng ở vị trí tổng quản phủ Nội vụ như hôm nay đều nhờ công lao Ngụy Anh Lạc.

Không ngờ tới nàng giúp hắn như vậy, đến lúc nàng cần giúp đỡ, hắn ngay cả chậu than cũng keo kiệt.

"Nương nương." Minh Ngọc nói, "Hắn đã đi rồi."

Lúc này Ngụy Anh Lạc mới ngẩng đầu nhìn ra cửa.

"Cũng đừng trách ta vô tình." Nàng thầm nghĩ, "Nếu lần này hời hợt tha cho ngươi, mấy người kia sẽ nghĩ ta yếu đuối dễ bắt nạt mà dựa thế của ta trèo lên cao, sau đó đá văng ta xuống vực sâu... Dù sao sau này chỉ cần nói lời xin lỗi, ta có thể dễ dàng đồng ý."

Lại vang lên tiếng bước chân dồn dập tiến vào Diên Hi cung.

https://thuviensach.vn

Một người xách chậu than, một người bưng đèn lưu ly.

Khác với vài ngày trước, Diên Hi cung bây giờ không thiếu hai món đồ này. Nếu Ngụy Anh Lạc nguyện ý, thậm chí Hoằng Lịch còn có thể ban thưởng một hộp Dạ Minh Châu lớn thay thế đèn trên bàn, ánh sáng rực rỡ đủ để chiếu sáng toàn bộ tẩm điện.

"Nương nương." Minh Ngọc nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, ánh mắt như muốn hỏi ý kiến nên xử lý hai món đồ này thế nào.

Ngụy Anh Lạc lâm vào trầm tư giây lát, bật cười nói: "Hoàng thượng là đang nhắc nhở ta... nên đi tạ ơn rồi."

Đêm. Dưỡng Tâm điện.

Hoằng Lịch đang ngồi phê duyệt tấu chương, nhưng tâm trí lại không hề tập trung. Nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hắn lập tức vứt bỏ bút, chờ tới khi thấy rõ người tới, nụ cười trên mặt dần biến mất, hỏi: "Lệnh tần không đến tạ ơn?"

Lý Ngọc sững sờ, cười xòa nói: "Hoàng thượng, Lệnh tần nương nương không ở trong cung."

Một cây viết ném trên mặt hắn, Hoằng Lịch lạnh lùng nói: "Lui xuống!"

"Vâng, vâng." Lý Ngọc vội khom người lui ra, trước khi ra ngoài nháy mắt một cái với tiểu thái giám bên cạnh. Tiểu thái giám kia cúi đầu, bưng một chén canh hạt sen tiến lên phía trước.

Tiểu thái giám này mặc áo cưỡi ngựa, chân đi giày quan, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, Hoằng Lịch nhìn thấy hoàn toàn lạ lẫm, tưởng là đồ đệ mới của Lý Ngọc nên cất giọng lạnh lùng: "Để xuống đó, ngươi cũng ra ngoài đi."

https://thuviensach.vn

"Dạ." Tiểu thái giám bóp cuống họng đáp một tiếng, đặt chén canh hạt sen lên bàn xong, tay cũng không an phận mà xấu xa vuốt tay Hoằng Lịch. Hoằng Lịch cả kinh đang định nổi cơn lôi đình, chợt sững sờ nhấc mũ đối phương: "Ngụy Anh Lạc?"

Một bím tóc đuôi sam đen nhánh buông thõng xuống vai. Ngụy Anh Lạc nghiêng đầu nhìn hắn cười, xinh đẹp không sao tả xiết.

Hoằng Lịch giận dữ: "Ai cho nàng vào đây? Lý Ngọc! Lý Ngọc!"

Nhẹ đặt ngón tay lên môi hắn, Ngụy Anh Lạc khẽ nói: "Hoàng thượng, thiếp nhớ người lắm."

Giống như cọp bị khóa cổ bằng xích, giống như diều bị dây cước điều khiển, Hoằng Lịch mới nãy còn nổi trận lôi đình thì giờ thoắt cái an tĩnh lại, đôi mắt nhìn nàng chăm chú.

"Sao vậy?" Ngụy Anh Lạc khẽ vuốt môi của hắn, vừa nhẹ vừa ngứa, "Hoàng thượng không nhớ thần thiếp chút nào sao?"

Hoằng Lịch bắt lấy ngón tay không an phận của nàng, oán giận nói: "Tên cẩu nô tài Lý Ngọc dám tùy tiện cho nàng vào đây. Còn nữa, nàng đang mặc cái gì thế? Càng lúc càng không ra thể thống gì!"

Mặc dù ngoài miệng trách mắng nhưng hai tay hắn rất trung thực, thoáng cái vòng quanh eo nàng, ôm nàng ngồi lên đùi mình.

Cả người Ngụy Anh Lạc mềm mại đáng yêu ngồi trên đùi hắn như một đứa trẻ. Đứa bé không an phận này giẫm nhẹ lên mu bàn chân Hoằng Lịch, hừ nhẹ một tiếng oán trách nói: "Nếu không phải Hoàng thượng ghen lung tung, thần thiếp cũng không đến mức phải ăn mặc như vậy để ra ngoài gặp mặt người."

https://thuviensach.vn

"Còn dám trách lại trẫm! Là nàng và Phó Hằng --" Hoằng Lịch nói đến đây, sắc mặt lại u ám lần nữa, ngón tay đặt trên lưng nàng cũng bất tri bất giác buông lỏng.

Nhưng Anh Lạc giữ chặt tay hắn vòng quanh eo mình lần nữa: "Hoàng thượng đúng là lòng dạ hẹp hòi, tức giận lâu như vậy còn canh cánh trong lòng. Đúng, tiên Hoàng hậu đúng là từng có ý gả thần thiếp cho Phú Sát đại nhân."

Hoằng Lịch: "Nàng!"

Anh Lạc không kiêng dè: "Nhưng chẳng phải Hoàng thượng đã bác bỏ rồi sao?"

Hoằng Lịch: "Đó là trẫm sợ nàng làm hại Phó Hằng, tuyệt đối không có lòng riêng nào cả!"

"Nhưng Anh Lạc lại hy vọng người có lòng riêng, vì Anh Lạc cũng có lòng riêng với Hoàng thượng." Ngụy Anh Lạc nghiêm túc nhìn hắn, "Có lẽ trong lòng Hoàng thượng, Anh Lạc không là gì cả. Nhưng Ngụy Anh Lạc đã là thê tử của người, cả đời này của Anh Lạc chỉ có duy nhất một chủ tử, cũng chỉ có duy nhất một trượng phu!"

Không còn chậu than, trong phòng có chút lạnh, nhưng trái tim Hoằng Lịch lại vì câu nói này mà nóng lên. Thật lâu sau, hắn khe khẽ cầm chặt tay nàng áp lên ngực: "Không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa. Nàng không đề cập, trẫm cũng không đề cập, cũng không cho phép bất cứ ai trong cung đề cập tới. Kẻ nào tung ra lời đồn hại nàng lần nữa... Trẫm giết không tha!"

"Hoàng thượng..." Đôi mắt Ngụy Anh Lạc lấp lánh ánh lệ. Nàng khẽ gọi một tiếng, sau đó vùi trong lòng hắn, bả vai run nhè nhẹ.

Hoằng Lịch thở dài, trìu mến dẫn nàng tiến vào tim hắn. Hắn cảm thấy nữ nhân này như một cây gai đâm vào tim hắn, không rút sẽ đau mà bứt lấy

https://thuviensach.vn

cũng đau, dần dà đâm sâu vào máu thịt hòa làm một, không thể chia lìa.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Thật lòng

Nâng ly mời trăng sáng, mình với bóng là ba (*).

(*) Nguyên văn: "Cử bôi yêu minh nguyệt, Đối ảnh thành tam nhân", trích từ bài thơ "Nguyệt hạ độc chước" (Một mình uống rượu dưới trăng) của Lý Bạch

Cùng là dưới ánh trăng, nhưng trong Dưỡng Tâm điện là bóng dáng cặp đôi, còn trong vọng lâu (chòi nghỉ) của Phú Sát phủ chỉ có đơn độc mình Phó Hằng.

"Thiếu gia." Thanh Liên ôm áo choàng bước vào đình nghỉ, "Ngài uống nhiều quá rồi..."

Bảy tám bầu rỗng nằm la liệt dưới chân Phó Hằng. Hắn tự rót một chén rượu, ngẩng đầu uống cạn, sau đó nửa tỉnh nửa say cười: "Hôm nay là lần đầu tiên ta tính kế Hoàng thượng, đáng để uống cạn một chén lớn."

Thanh Liên sửng sốt: "Tính kế Hoàng thượng?"

Ùng ục ùng ục, rượu chảy vào chén, Phó Hằng cười nói: "Anh Lạc bắt được Tiểu Toàn Tử trộm cắp, mượn tay của hắn trà trộn tang vật vào cung thị, kéo Thuần quý phi xuống nước, đây là bước đầu tiên. Cô ấy lần lữa án binh bất động, khiến tiểu Gia tần tưởng rằng mình đã qua ải trót lọt, lợi dụng nhược điểm của Tiểu Toàn Tử cắn ngược lại tiểu Gia tần, đây là bước thứ hai. Nhưng chỉ hai bước này thôi thì chưa đủ. Tuy cô ấy đắc sủng, nhưng vẫn có tai hoạ ngầm."

https://thuviensach.vn

Thanh Liên: "Ý thiếu gia là -- quá khứ của Lệnh tần?"

Phó Hằng lại ngẩng đầu uống một chén rượu đầy. Hết ly này đến ly khác. Hắn say, những lời luôn giấu trong lòng bất tri bất giác nói ra: "Ta từng ở trước mặt Hoàng thượng xin ban hôn, càng nhiều lần chống đối vì Anh Lạc, nên đã để lại một cây gai trong lòng Hoàng thượng. Khi ta từ chiến trường trở về, nhất định Hoàng thượng canh cánh trong lòng. Người là Đế vương, cũng là nam nhân..."

Thanh Liên cái hiểu cái không gật đầu.

Đừng nói là Đế vương, cho dù là nam nhân bình thường cũng sẽ không dễ dàng tha thứ thê tử của mình có tư tình với người khác.

"... Huống hồ, người này còn là thê đệ (em vợ) của mình, là tâm phúc mà mình tín nhiệm nhất." Phó Hằng thản nhiên nói, "Chỉ cần cây gai này vẫn còn, dù Lệnh tần có tái đắc sủng cũng sẽ như đi trên băng mỏng, tràn ngập nguy cơ! Thay vì như vậy, chi bằng tự mình ra tay nhổ cây gai này trước..."

"Thiếu gia..."

"Ta đây." Phó Hằng say lờ đờ ngước lên nhìn Thanh Liên, ánh mắt nhập nhèm so với ánh trăng càng ôn nhu, "Anh Lạc, chỉ cần cô muốn, ta sẽ luôn có mặt bằng mọi giá."

Thanh Liên lắp bắp kinh hãi. Thiếu gia gọi mình là gì? Anh Lạc... Lệnh tần?

Trước đây nàng vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, thậm chí có chút hy vọng nhỏ nhoi, Phú Sát phủ có nhiều thị nữ như vậy, nhưng Phó Hằng chỉ đối với nàng là khác biệt. Nàng và người khác đều không biết nguyên nhân nên phỏng đoán rất nhiều. Mãi cho đến hôm nay mới có câu trả lời.

https://thuviensach.vn

"Ánh mắt, hình dạng, hay giọng nói của mình?" Thanh Liên nghĩ thầm, "Rốt cuộc đặc điểm nào... giống Lệnh tần?"

"Hiện giờ cô thế nào rồi, có khỏe không?" Phó Hằng ôn nhu hỏi nàng, "Mọi chuyện đều... như ý cả chứ?"

Thanh Liên trầm mặc hồi lâu mới cẩn thận vươn tay, phủ lên mu bàn tay hắn.

"Ta rất khỏe." Nàng nhẹ nhàng trả lời, chỉ có ngay tại đây, chỉ có giây phút này, nàng muốn biến thành Lệnh tần đối đãi hòa nhã với hắn.

"Vậy là tốt rồi." Dường như Phó Hằng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn nàng mơ màng, "Có thể giúp cô là tốt rồi. Yên tâm đi, mọi việc ta đã thay cô làm, Hoàng thượng sẽ biết cái gì gọi là thất bại, đố kỵ, nóng ruột nóng gan... Lần đầu tiên trong đời nếm trải những cảm giác ấy, người sẽ..."

Hắn vừa nói vừa chậm rãi nằm trên bàn, gương mặt và biểu cảm cùng chôn dưới cánh tay, tựa như nỉ non nói: "Sẽ chân chính để cô trong lòng..."

Trước đây, cô chỉ là một phi tần đắc sủng. Sau này, cô sẽ là nữ nhân trong lòng Hoàng thượng.

Ly rượu trên bàn bị hắn đẩy ra, rơi xuống mặt đất vỡ tan.

Thanh Liên vội cúi người nhặt lên, sau đó nhỏ giọng gọi hắn: "Thiếu gia, thiếu gia..."

Đáp lại nàng chỉ có tiếng ngáy thật nhỏ.

Thanh Liên lẳng lặng nhìn hắn, hồi lâu sau mới nhẹ đắp áo choàng lên người hắn, thấp giọng nói: "Nhưng thiếu gia, như vậy với ngài thật không công bằng. Ngài cho Hoàng thượng nhận được trung, cho Lệnh tần chiếm được ái, nhưng chính ngài... là hai bàn tay trắng."

https://thuviensach.vn

Ngoài đình bóng cây loang lổ, Nhĩ Tình cũng ôm áo choàng đứng nấp sau thân cây, lạnh lùng nhìn hai người trong đình.

Diên Hi cung lại rợp bóng hoa chi tử lần nữa.

Kể ra cũng thú vị, loài hoa này như tượng trưng cho phú quý và suy vinh của Diên Hi cung. Lúc Ngụy Anh Lạc thất sủng, tất cả hoa đều bị chuyển đến Vĩnh Hạng khử mùi bô; còn lúc Ngụy Anh Lạc đắc sủng, cả phòng lẫn sân đâu đâu cũng thấy hoa chi tử, phồn hoa như mộng.

Trong sân hoa nở loài chi tử, nhưng trên giấy tuyên thành lại vẽ đóa hoa lan.

"Phải vẽ thế này, như vậy không đúng đâu." Hoằng Lịch đứng sau lưng Ngụy Anh Lạc cầm tay nàng, dạy nàng vẽ tranh từng li từng tí.

Chỉ tiếc nàng như gỗ mục không thể khắc. Hắn đã cầm tay nàng hướng dẫn rồi, vậy mà hoa lan vẽ ra còn bị nghiêng qua lệch lại, chợt liếc nhìn lại, còn tưởng rằng yêu quái trong《 Sơn Hải kinh 》nữa (**).

(**) là loài thú như thỏ mà mỏ chim, mắt cú mèo mà đuôi rắn

"Không phải vẽ như vậy. Phải hoa thưa lá mỏng mới có ý cảnh hoa lan." Hoằng Lịch hung hăng nắm lấy tay Ngụy Anh Lạc, cưỡng ép thu lại nét bút nàng mới vẽ ra ngoài, tránh để hoa lan dư ra hai nét cong, "Vững tay vào! Ai... Nàng phải học hỏi Thuần quý phi ấy. Thuần quý phi vẽ hoa lan đẹp nhất. Tuy nét vẽ nhạt nhưng lộ ra phẩm cách bất phàm."

Ngụy Anh Lạc hừ lạnh một tiếng, túm lấy bút, xoạt xoạt xoạt vẽ thêm ba đóa hoa lan.

Hoằng Lịch kinh ngạc: "Anh Lạc, nàng làm gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Thiếp không thích tranh hoa lan đơn giản như vậy, càng tục diễm càng tốt, không được sao?"

Hoằng Lịch bật cười: "Nàng đúng là không nói lý lẽ."

Ngụy Anh Lạc: "Nếu Hoàng thượng thấy Thuần quý phi vẽ đẹp, vậy người qua đó vẽ với cô ta đi. Thần thiếp vốn dĩ là người tầm thường, đương nhiên sẽ vẽ thô tục rồi!"

Hóa ra không phải gỗ mục không thể khắc. Mà là ghen tuông.

Cũng như thế, trong sân đầy hoa chi tử không vẽ, đi vẽ hoa lan gì chứ? Đây là Diên Hi cung, không phải hoa lan khắp nơi bên Chung Túy cung.

Trong lòng Hoằng Lịch có chút buồn cười, mở miệng dỗ dành nàng: "Được rồi được rồi, trẫm nhất thời lỡ miệng, tranh nàng vẽ đã tiến bộ lắm rồi."

Ngụy Anh Lạc xoay mặt, không để ý tới hắn.

Hoằng Lịch cười: "Sao dễ giận vậy? Đều do trẫm không tốt, lại đem nàng so sánh với người khác."

Thấy nàng vẫn không để ý tới mình, Hoằng Lịch suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nhấc bút, xoạt xoạt xoạt vẽ thêm hai bông nữa, sau đó giơ bức tranh cho nàng xem: "Đừng tức giận nữa, hiện giờ trẫm cùng nàng thô tục, nàng hài lòng chưa?"

Bấy giờ Ngụy Anh Lạc mới chậm rãi quay mặt lại: "Hoàng thượng vốn rất thô tục mà!"

Hoằng Lịch buồn cười: "Trẫm thô tục chỗ nào?"

Ngụy Anh Lạc cười hì hì chỉ vào giá sách.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch: "Làm sao?"

Ngụy Anh Lạc tiến lên phía trước lấy ra một cuộn tranh, nhịn không được cười vang: "Hoàng thượng lấy lại bức《 Thước hoa thu sắc đồ 》này rồi à?"

Hoằng Lịch: "Nàng cười gì thế?"

Ngụy Anh Lạc mở tranh ra, đếm từng ấn chương một: "Một, hai, ba, bốn, năm... Đúng bốn mươi ấn chương. Tất cả đều là mặc bảo và ấn chương Hoàng thượng để lại. Vui thì ấn một cái, buồn cũng ấn một cái, giống như cao bôi da chó mà trước đây thần thiếp thấy ở Thiên Kiều vậy, muốn gỡ cũng gỡ không ra!"

Con người không phải thánh thần; mỗi người đều có sở thích riêng của mình. Nhưng Hoằng Lịch là Hoàng đế, ai cũng không dám nói hắn như vậy, giờ bị Ngụy Anh Lạc chỉ thẳng ra, hắn thẹn quá hóa giận, vỗ mạnh bàn một cái: "Càn rỡ!"

Nhưng hình như Ngụy Anh Lạc không nhìn thấy vẻ mặt u ám của Hoằng Lịch, cười hì hì ném cuộn tranh sang một bên, đi qua ôm chầm lấy hông hắn: "Hoàng thượng, thần thiếp nói người thô tục, người đã giận dữ vậy rồi! Suy bụng ta ra bụng người, người nói thần thiếp thô tục, đương nhiên thần thiếp cũng không vui rồi!"

Lúc này đổi lại Hoằng Lịch hừ một tiếng, ngoảnh mặt làm ngơ nàng.

Phong thủy luân chuyển, giờ đổi thành Ngụy Anh Lạc đến dỗ dành hắn: "Được rồi được rồi, thần thiếp không giận nữa, Hoàng thượng cũng không giận nữa, được không?"

Hoằng Lịch không dễ dỗ giống nàng: "Phạt nàng chép Ngự thi một trăm lần!"

https://thuviensach.vn

Anh Lạc khiếp sợ: "Thần thiếp không thích mấy bài Ngự thi của Hoàng thượng đâu, hay là phạt thần thiếp chép thơ Đường đi."

Hoằng Lịch: "Ngụy Anh Lạc!"

Ngụy Anh Lạc bật cười, nâng hai tay lên nhéo hai vành tai hắn, giống như dỗ dành lại giống như làm nũng: "Được rồi được rồi, chép Ngự thi thì chép Ngự thi, nhưng mà trong cung thần thiếp không có nghiên mực nào tốt cả. Ô Kim đài này quý giá lại đẹp mắt, Hoàng thượng cho thần thiếp được không?"

Hoằng Lịch giật tay nàng xuống: "Không biết quy củ! Ô Kim đài này không phải bình thường, trân quý vô cùng, trẫm chỉ có một cái mà thôi!"

Bàn tay 'không biết quy củ' bị kéo ra lại đưa tới, trong chốc lát lắc lắc cánh tay hắn, chốc lát sau lại lắc lắc cổ hắn, cuối cùng cũng làm rung động trái tim Hoằng Lịch.

"Cho nàng cho nàng, cho nàng hết!" Hắn tức giận nói, "Đừng cười nữa, mau qua đây vẽ xong tranh hoa lan đi!"

Nói xong, cánh tay ôm nàng vòng trước ngực, tiếp tục dạy nàng vẽ tranh.

"... Cái này là gì vậy?"

"Hoàng thượng không nhìn ra sao?"

"Nói."

"Bọ ngựa đó."

"Ngụy Anh Lạc!"

Cửa ra vào. Đức Thắng và Lý Ngọc bốn mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

"Lý tổng quản." Ánh mắt Đức Thắng tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi, "Nô tài ở trong cung lâu vậy rồi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân như Lệnh tần."

Lý Ngọc: "Đừng nói ngươi chưa từng nhìn thấy, ngay cả ta cũng chưa từng nhìn thấy! Hậu cung ba nghìn giai lệ, người nào người nấy đều dịu dàng ngoan ngoãn, kêu gì làm nấy, lại xuất hiện một đóa hoa hiếm thấy như Lệnh tần."

Đức Thắng lén dòm vào trong phòng, hạ giọng nói: "Lý tổng quản, vừa rồi nô tài nhìn thấy Lệnh tần nhéo tai Hoàng thượng, còn dám vỗ đầu rồng! Trời ạ! Nô tài sợ tới mức tim muốn nhảy ra ngoài, còn tưởng là đầu Lệnh tần sắp rơi xuống đất rồi!"

Lý Ngọc cảm thán: "Ai cũng xem Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, chỉ một mình Lệnh tần xem Hoàng thượng là người bình thường! Hỉ nộ ái ố tùy tâm trạng, lúc không vui còn dám trở mặt với Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng vẫn vui vẻ chịu đựng! Quái lạ!"

Đức Thắng lắc đầu: "Lệnh tần nương nương thật đáng sợ, từng giây từng phút đều vuốt râu rồng! Cho dù người khác biết được bí quyết sủng ái của Lệnh tần thì cũng không ai dám làm theo, lỡ không cẩn thận liền mất đầu như chơi!"

Lý Ngọc cười ha ha một tiếng, nhanh chóng xụ mặt: "Còn không mau đi đổi trà!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Hậu cung tranh đấu

Nữ tử hậu cung rất nhiều, nhưng tim Hoàng đế lại chỉ có một, cho nên bọn họ như quân địch giao đấu bằng mọi cách để chiếm được tim người.

"Hoàng thượng." Lý Ngọc cung kính nói, "Hoàng thượng, Thuần quý phi đã tới mấy lần, nói đã điều tra rõ vụ cung thị thủ tiêu tang vật, muốn mời Hoàng thượng thánh tài."

Việc này chẳng những quan hệ đến danh dự hậu cung, còn dính dáng đến tiền trợ cấp giúp nạn dân thiên tai, dù ít hay nhiều cũng được coi là đại sự, Hoằng Lịch để bút xuống nói: "Đi thôi, đến Chung Túy cung!"

Lý Ngọc: "Dạ."

Ngự giá từ Dưỡng Tâm điện đi ra. Đang trên lối hành lang chợt nghe một hồi chuông, Hoằng Lịch ngẩng đầu nhìn thấy một con diều đang bay lượn giữa trời.

Diều uyên ương năm màu có đuôi treo lục lạc vàng, không ngừng reo tiếng đinh đang đinh đang theo làn gió.

Cũng không biết đột nhiên người thả diều thả tay hay con diều đứt dây, nó đang trên không trung chao qua đảo lại bất ngờ rơi xuống cách Hoằng Lịch không xa.

Hoằng Lịch: "Mang tới cho trẫm xem."

Lý Ngọc vội tiến lên lấy diều tới.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch vươn tay tiếp nhận, chỉ thấy trên thân diều có viết một tản khúc.

"Phóng dây gửi cuối trời, tự tay thả cánh diều. Giấy rách chẳng bận lòng, mặc gió cuốn trôi đi. Dây đứt nơi xa xôi, muốn thu cũng chẳng được. Muốn gặp lại không thấy, biết người ở nơi đâu?"

Cuối dòng còn vụng về vẽ một bông hoa lan.

Khóe miệng của Hoằng Lịch không kiềm được nhếch lên. Chữ nàng viết do đích thân Hoàng hậu dạy, tranh nàng vẽ do tự tay hắn chỉ bảo, sao hắn không nhận ra được chứ?

"Đi thôi." Hoằng Lịch thu hồi con diều, "Đến Diên Hi cung."

Lý Ngọc sững sờ: "Còn Thuần quý phi..."

Hoằng Lịch: "Nói với Thuần quý phi, ngày mai trẫm đi thăm nàng ấy."

Trận này Ngụy Anh Lạc vừa xuất quân đã toàn thắng. Vì để chuẩn bị khu phố Giang Nam mà Thuần quý phi đã tốn không biết bao nhiêu tiền bạc và gian khổ, kết quả lại bị diều giấy nho nhỏ của Ngụy Anh Lạc đánh bại, cô ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng chẳng thể làm gì.

Đêm hôm sau, nàng ta sớm đã ăn mặc chỉnh tề, soạn sẵn một bàn cờ đặt trong tẩm điện, sau đó ở lư hương bạc giác đốt nén hương hoa lan, khói khí lượn lờ nhuộm cả căn phòng.

Ngọc Hồ chốc chốc ra ngoài, chốc chốc tiến vào, dáng vẻ lộ rõ đứng ngồi không yên: "Hôm qua Hoàng thượng nói muốn đến, nhưng lại đổi ý đến Diên Hi cung. Hôm nay không phải lại không đến nữa chứ?"

Thuần quý phi liếc mắt trừng cô ta, quở trách đối phương nói điềm xấu: "Hoàng thượng nói hôm nay đến thì nhất định sẽ đến."

https://thuviensach.vn

Thấy hình như mình sơ ý chọc giận nàng, Ngọc Hồ vội cười làm lành: "Đúng vậy. Nương nương đã chuẩn bị thế cờ tỉ mỉ, lại trăm phương ngàn kế tìm những thư thiếp mà Hoàng thượng thích nhất, nhất định sẽ giữ được Hoàng thượng!"

Nếu nói Ngụy Anh Lạc là "Tục", vậy Thuần quý phi chính là "Nhã".

Cầm kỳ thi họa, đàn dây sáo ống, Mai Lan Cúc Trúc, thanh lịch đại nhã.

Thuần quý phi hơi nhíu mày, không cho rằng sự "Nhã" của mình sẽ thua dưới cái "Tục" của Ngụy Anh Lạc, nhưng dần dà phát hiện, thời gian Hoằng Lịch lưu lại Chung Túy cung ngày càng ít, số lần đến Diên Hi cung lại càng nhiều, giống như tất cả người thường trên đời thỉnh thoảng chơi đàn thổi sáo, nhưng đại đa số vẫn luôn nghĩ đến củi gạo mắm muối hơn.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Thuần quý phi phục hồi tinh thần, bước nhanh ra ngoài nghênh đón: "Thần thiếp cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

Hoằng Lịch đưa tay nhẹ đỡ: "Miễn lễ."

Cung nhân dâng trà lên, Thuần quý phi tiếp nhận, tự tay đưa đến trước mặt Hoằng Lịch: "Hoàng thượng, thần thiếp đã nghĩ ra cách phá giải thế cờ lần trước người lưu lại rồi."

Hoằng Lịch cũng không đến đây để cùng nàng thảo luận chuyện chơi cờ. Hắn cười nói: "Nàng nói vụ cung thị đã điều tra rõ ràng, trẫm muốn nghe xem rốt cuộc là chuyện gì."

Nghe xong mục đích hắn đến đây, Thuần quý phi mừng thầm trong bụng.

https://thuviensach.vn

Hậu cung tranh sủng có hai loại phương pháp, một cách là đấu trực tiếp, một cách là đấu gián tiếp. Nói dễ hiểu hơn, đấu trực tiếp chính là bằng tất cả bản lĩnh, hoặc tục hoặc nhã, công khai tranh đoạt sủng ái của Hoàng thượng; còn gián tiếp... đương nhiên là vu khống hãm hại, tận dụng mọi thủ đoạn để tiêu diệt đối phương.

Chỉ cần đối phương không tồn tại, dĩ nhiên sẽ không còn ai tranh sủng với mình nữa rồi.

"Hoàng thượng." Thuần quý phi liền nói ngay, "Thần thiếp dày công chuẩn bị cung thị vì muốn làm Thái hậu vui vẻ, cuối cùng lại trở thành nơi thủ tiêu tang vật, rõ ràng có người cố ý hãm hại!"

Hoằng Lịch 'ồ' một tiếng: "Ai lại hãm hại nàng?"

Thuần quý phi rưng rưng giọt lệ, ủy khuất nói: "Thần thiếp thân ở vị trí Quý phi, lại sinh được Lục a ca... rất dễ trở thành trở ngại thăng vị của phi tần mới sắc phong!"

Ngón tay nhẹ nhàng gõ mấy cái trên thành ghế, Hoằng Lịch như cười như không nói: "Phi tần mới sắc phong?"

Tùng tùng tùng.

Ngoài cung truyền đến từng đợt tiếng trống như có như không. Ánh mắt Hoằng Lịch thoáng liếc ra ngoài hướng về âm thanh đó.

Phía bên kia, Thuần quý phi đã nhẹ nhàng tiến lên nắm lấy góc áo Hoằng Lịch, buồn bã nói: "Hoàng thượng, thần thiếp bị oan uổng, thật sự ủy khuất vô cùng, đành phải cầu người làm chủ..."

"Ừ, ừ." Hoằng Lịch không tập trung đáp lại, như hưởng ứng lời nàng ta nói, hoặc như hưởng ứng tiếng trống bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Tiếng trống không thể so với tiếng đàn, nhưng đồ vật thông thường này vẫn xuất hiện ở nơi đông người kín chỗ, chẳng hạn như sân khấu kịch, múa lân, chợ hoa đăng. Bỗng Hoằng Lịch vươn người đứng dậy đến gần cửa sổ, vừa đẩy ra đã thấy đèn khổng minh chậm rãi bay lên trời đêm, đèn sáng như lửa, lại giống như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời.

Thuần quý phi vẫn còn sau lưng hắn thao thao bất tuyệt: "Còn nữa, Hoàng thượng..."

Hoằng Lịch chợt khoát tay chặn lại: "Trẫm còn có việc, lần sau nói tiếp!"

Nói xong, cũng không quay đầu lại nhìn nàng ta một cái, sải bước chạy ra cửa cung.

Ánh đèn tiếng trống kia dẫn dắt hắn đến một con đường.

Từng đèn từng đèn khổng minh bay lơ lửng trên không trung, hợp thành một dải ngân hà sáng chói.

Thời gian dần trôi qua, Hoằng Lịch nghe thấy vài thái giám cung nữ trò chuyện với nhau.

"Cô nghe đi, là tiếng trống!"

"Hình như từ đèn khổng minh thổi tới đây."

"Làm thế bằng cách nào nhỉ?"

"Cô muốn biết thì đến hỏi Lệnh tần nương nương ấy! Chẳng phải đèn khổng minh phát ra tiếng nhạc kỳ lạ đó là do tự tay nương nương làm ra sao?"

Trong Ngự hoa viên, một nhóm cung nữ thái giám chẳng biết tụ lại từ khi nào. Một trong số đó định mở miệng, chợt trông thấy một thân ảnh màu

https://thuviensach.vn

vàng sáng đang tới đây, hoảng hốt vội vã quỳ xuống nói: "Nô tài cung thỉnh Hoàng thượng thánh an!"

Mấy cung nhân khác quay đầu lại cũng nhao nhao quỳ xuống: "Nô tài cung thỉnh Hoàng thượng thánh an!"

Nếu nói người trên thế gian nhiều như sao, vậy Hoằng Lịch chính là vầng trăng duy nhất.

Hắn đi tới đâu thì nơi đó trở thành trung tâm của bầu trời.

Tất cả ngôi sao phải cúi đầu dưới hào quang của hắn... Trừ một ngôi sao.

Ngụy Anh Lạc vẫn mắt điếc tai ngơ tiếp tục đốt một chiếc đèn khác, hai tay cầm đèn định thả bay lên cao, chợt một bàn tay xuất hiện cướp đèn khổng minh từ tay nàng.

Nghiêng đầu về một bên, Ngụy Anh Lạc kỳ quái nhìn hắn: "Không phải Hoàng thượng đến Chung Túy cung rồi sao? Tại sao lại đến đây?"

Hoa đăng chập chờn, ánh sáng vàng cam phản chiếu dịu nhẹ trên khuôn mặt Hoằng Lịch. Hắn mỉm cười: "Không phải nàng cố ý dẫn trẫm đến sao?"

Anh Lạc cười nói xinh đẹp: "Hoàng thượng thật biết nói đùa. Chẳng qua thần thiếp thấy nhàm chán nên làm đèn khổng minh cho vui thôi."

Hoằng Lịch lắc nhẹ đèn khổng minh vài cái, quả nhiên bên trong phát ra âm thanh kỳ lạ, ban đầu nghe như tiếng trống, nhưng mơ hồ lại có tiếng sáo diều xen lẫn bên trong.

Hoằng Lịch hỏi: "Nàng làm thế nào để chúng nó phát ra tiếng nhạc được vậy?"

https://thuviensach.vn

Anh Lạc nháy mắt mấy cái: "Người đoán xem?"

Nói xong, nàng đoạt lại đèn khổng minh cuối cùng từ tay Hoằng Lịch, hai tay vừa xòe ra, đèn khổng minh giống như đom đóm cực đại nhẹ nhàng bay lên trời.

"... Trống giấy." Hoằng Lịch đứng chắp tay, nhìn theo đèn khổng minh trên không trung kia, nói, "Nàng dùng trống giấy làm thành đèn khổng minh, vì vậy mới có thể phát ra âm thanh tùng tùng."

Ngụy Anh Lạc ngẩn người. Nàng biết Hoằng Lịch thông minh tài trí, sớm muộn sẽ đoán được đáp án, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

"Đúng vậy, là trống giấy." Nàng nói, "Không chỉ trống giấy, còn có sáo tiêu nữa. Nên khi nó bay lên trời, còn có thể nghe được tiếng sáo diều. Được rồi, thần thiếp thả xong đèn rồi! Hoàng thượng cũng đã giải đáp được nghi hoặc, giờ người có thể quay về đánh cờ tiếp!"

Dứt lời, xoay người muốn đi.

Sau đó, bước chân ngừng lại. Ngụy Anh Lạc hơi hơi nghiêng đầu, cúi xuống nhìn.

-- Hoằng Lịch nắm tay nàng. Mười ngón tay đan vào nhau, thân mật khăng khít.

"Trẫm không chơi cờ nữa." Hoằng Lịch nắm chặt tay nàng, ánh mắt vẫn còn nhìn lên trời, "Nàng ngắm trăng với trẫm đi."

Cung nhân đứng gần đó hiểu chuyện, thức thời lui xuống trong âm thầm lặng lẽ.

Ngụy Anh Lạc đứng cạnh Hoằng Lịch hồi lâu, bỗng nhiên quay đầu hỏi: "Người ngắm trăng hay là ngắm thần thiếp?"

https://thuviensach.vn

Trăng sáng treo trên trời, vô số đèn khổng minh xung quanh nhấp nhô, đèn đuốc di động, tiếng trống từng hồi. Phong cảnh đẹp không sao tả xiết, nhưng Hoằng Lịch cũng không liếc mắt một cái...

Hắn vẫn mãi ngắm nhìn Ngụy Anh Lạc.

"Các ngươi đang làm gì đó?"

Nhưng ở Thừa Càn cung lại mang phong cảnh khác.

Đám cung nữ thái giám túm tụm trong sân, tranh giành nhìn đèn khổng minh giữa trời đêm.

Trân Nhi thấy cảnh này giận sôi gan, tới mắng đám đông tan tác lệnh giải tán, sau đó trở vào lại tẩm điện, buông lời phàn nàn với Kế hậu: "Trong số các phi tần trong cung thì Lệnh tần là người xảo quyệt nhất. Tuy trước kia Hoàng thượng sủng ái Thuần quý phi, nhưng người khác cũng được sủng hạnh đều. Từ lúc cô ta nhập cung, giở đủ chiêu trò tranh sủng, bất kể Hoàng thượng muốn đến cung của ai, cô ta cũng dám nửa đường giành mất! Mấy chủ ý xấu của cô ta là nhiều nhất, hôm qua thả diều giấy gửi tình ý, hôm nay còn thả đèn khổng minh biết phát nhạc, cũng không biết ngày mai sẽ bày trò gì đây?"

Kế hậu lơ đễnh cười nói: "Nữ nhân này vô cùng thú vị."

Hoằng Lịch ở lại lâu một chỗ, dĩ nhiên thời gian dành cho cung khác sẽ ít đi. Chung Túy cung từ từ lạnh lẽo, Thừa Càn cung cũng ngang ngửa không kém. Trân Nhi căm ghét nói: "Thú vị gì đâu chứ, chỉ là lòng dạ bẩm sinh có nhiều tâm cơ mà thôi!"

Nhưng Kế hậu lắc đầu. Nàng ta đi đến cạnh cửa sổ, thưởng thức quang cảnh bầu trời đêm sáng rực, thản nhiên nói: "Trân Nhi, tướng quân phải đánh thắng trận, quan viên phải giải quyết dân sinh, phi tần tất nhiên là phải giành thánh sủng. Nếu không phải tranh sủng, tại sao phải nhập cung?"

https://thuviensach.vn

Trân Nhi ngạc nhiên: "Nương nương, nô tỳ không nghe lầm chứ? Sao người lại nói giúp cô ta vậy?"

"Sự thật là thế." Kế hậu ngắm nhìn đèn khổng minh, trong mắt toát lên vẻ tán thưởng, "Từ khi cô ta tiến cung, bất luận là làm gì đều có thể độc đáo khác người, nỗ lực phấn đấu. Ở phường thêu, một bộ phượng bào có thể bộc lộ tài năng. Ở Trường Xuân cung, có thể khiến Hoàng hậu yêu thương cô ta nhất. Cho dù phải đến Vĩnh Hạng cọ rửa bô cũng có thể làm hơn hẳn người khác. Bất cứ lúc nào, chốn nào, cảnh ngộ nào cũng không thể cản trở cô ta liên tục lên cao, dựa vào thứ bản lĩnh đầy mình đó!"

Kế hậu chợt thở dài: "Đáng tiếc..."

Trân Nhi tò mò hỏi: "Tiếc gì ạ?"

"Đáng tiếc cô ta không phải là nam nhân." Kế hậu cười nói, trong thâm tâm lại bồi thêm một câu: Đáng tiếc ta cũng không phải là nam nhân.

Đáng tiếc các nàng không phải là nam nhân mà chỉ là phi tử hậu cung, đấu đến đấu lui cũng như loài dế mèn, không thể rời khỏi chốn này.

Nếu là nam nhân, các nàng đã có thể tranh đấu trên chiến trường, còn ngoài hậu cung thì trên triều đình rồi...

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Triều đình tranh đấu

Ngày hôm đó, Phó Hằng nhận được lời tuyên triệu của Hoằng Lịch tới Dưỡng Tâm điện nghị sự.

Nhưng không ngờ, có người đã chờ sẵn hắn trên con đường dẫn đến Dưỡng Tâm điện.

Trông thấy người nọ, Phó Hằng ngẩn người, sau đó cung kính nghiêng người sang một bên, chắp tay hành lễ.

"Hôm nay vừa nhận được thông báo sắc phong Lệnh tần làm Lệnh phi." Thuần quý phi tiến từng bước một đến trước mặt hắn, cười nói, "Phú Sát đại nhân, đối với ngài mà nói, đây là tin tốt hay tin xấu đây?"

Phó Hằng sinh lòng cảnh giác, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì.

"Chắc là tin tốt rồi." Thuần quý phi cười lạnh nói, "Dù sao... Cô ta có thể thăng lên Lệnh phi, toàn bộ đều nhờ công lao của ngài!"

Rốt cuộc Phó Hằng cũng mở miệng, lạnh lùng nói: "Thuần quý phi, xin thận trọng lời nói."

"Chẳng lẽ ta nói sai sao?" Thuần quý phi là người thông minh, trước đó vẫn luôn nghĩ mãi không ra, sau đó dần dần thông suốt, ý thức được bên trong có sự giúp đỡ của Phó Hằng.

Nếu chưa hiểu sự tình còn có thể bỏ qua, sau khi thông suốt rồi, quả nhiên trong lòng nàng ta vừa chất chứa chua xót vừa ghen ghét đố kỵ.

https://thuviensach.vn

"Phú Sát Phó Hằng, luận dung mạo, xuất thân, tài hoa, nỗ lực bỏ ra cho ngài, điểm nào ta cũng hơn hẳn Ngụy Anh Lạc, nhưng tại sao ngài chỉ dành tình cảm cho cô ta?" Thuần quý phi nhịn không được chất vấn hắn, từng chữ đầm đìa máu tươi, "Thậm chí vì giúp cô ta cũng không tiếc bản thân... Ngài nói cho ta biết, đến cùng vì cái gì?"

Ngọc Hồ khẩn trương nhìn trái phải xung quanh, những cung nhân khác sớm đã giả làm người mù câm điếc. Từng người một cúi đầu không nói, cái gì cũng không biết, không nghe, không thấy.

"Thuần quý phi." Phó Hằng thản nhiên nói, "Xin hãy nhớ kỹ thân phận của mình, đừng hỏi những câu tự rước nhục vào thân nữa. Hạ quan cáo từ."

Hắn vừa xoay người đi, sau lưng truyền đến âm thanh lạnh như băng: "Các ngươi đừng vui mừng quá sớm. Cho dù Ngụy Anh Lạc có thành Lệnh phi thì cũng đừng nghĩ sẽ cản được đường ta!"

Phó Hằng dừng lại một chút, sau đó tiếp tục sải bước đến Dưỡng Tâm điện.

Dưỡng Tâm điện. Tây noãn các.

"Hoàng thượng." Phó Hằng không hề đề cập chữ nào tới Thuần quý phi, chỉ cung kính báo cáo chính vụ, "Vụ án Đốc công An Ninh ở Hứa Thự Quan âm thầm biển thủ tiền thuế, nô tài đã điều tra rõ ràng. Hắn đã quản lý Hứa Thự Quan ba năm, mỗi một lượng thực thu hai phân năm ly tiền thuế, nhưng lại báo gian thành một phân năm ly. Đã vậy còn nhiều lần ăn chặn tiền bái tế, tiền cầu cảng, tiền cống nạp, rồi còn tiền y phục mũ mão ở bến cảng, tổng cộng tám nghìn lẻ hai lượng. Về sổ sách chi tiết, nô tài đã viết rõ ràng trong tấu chương! Không giết sâu mọt này thì không thể làm dịu phẫn nộ của nhân dân!"

"Hoàng thượng, thần đệ không tán thành quan điểm của Phú Sát đại nhân." Một giọng nói khác vừa âm trầm vừa mềm mại vang lên.

https://thuviensach.vn

Phó Hằng theo tiếng nhìn lại, cùng Hòa Thân Vương Hoằng Trú bốn mắt nhìn nhau.

"Phú Sát đại nhân còn rất trẻ, kiên quyết tiến thủ là chuyện tốt, nhưng ngươi đối với thuế quan... hình như chưa hiểu biết nhiều lắm." Hoằng Trú cười nói với Phó Hằng, "Thủ hạ của nha dịch An Ninh có 68 người, gia nhân 79 người. Ước chừng có hàng trăm người muốn phụ trợ quản lý thuế quan, nhưng lại không liệt kê danh sách lên triều đình. An Ninh tăng mức thuế để bù vào khoản chi phí ở phương diện này."

"Buồn cười, vì để bù chi phí nên được phép tăng thuế tùy tiện sao?" Phó Hằng lạnh giọng phản bác, "Ngài phải biết, An Ninh đã giảm bớt gánh nặng thuế quan, nhưng lại tăng thêm gánh nặng cho dân chúng. Nếu ai cũng noi theo hắn, tăng thuế bừa bãi, vậy dân chúng biết sống sao?"

Hoằng Trú: "Phú Sát đại nhân, bàn về đánh trận thì ngươi rất lão luyện, nhưng bàn về chính vụ thì còn kém xa lắm! Nước quá trong ắt không có cá, ngươi định để đám nha dịch thuế quan hít gió tây bắc mà sống sao?"

Hai người tranh cãi gay gắt đến mặt đỏ tía tai, cuối cùng Hoằng Lịch vung tay lên: "Được rồi, đừng cãi nữa! Cho dù An Ninh có nỗi khổ tâm thì chuyện hắn làm việc không thỏa đáng là sự thật, trẫm sẽ hạ chỉ khiển trách nghiêm khắc. Nhưng tình trạng ở Hứa Thự Quan vô cùng phức tạp, không thể đơn giản thay người, nên tạm thời vẫn để hắn quản lý! Còn lén lút tái phạm nữa thì cùng nhau nghiêm trị!"

"Hoàng thượng thánh minh!" Hoằng Trú vừa nói, vừa dương dương đắc ý liếc nhìn Phó Hằng.

Phó Hằng nhíu mày: "Hoàng thượng..."

Hoằng Lịch nhắm mắt lại: "Về đi."

https://thuviensach.vn

Phó Hằng và Hoằng Trú đồng thời ra khỏi Dưỡng Tâm điện. Sánh vai đi được vài bước, chợt Phó Hằng mở miệng nói: "Hòa Thân Vương, cho dù ngài có thành kiến với ta thì cũng không nên nói thay cho tên sâu mọt An Ninh này."

Hoằng Trú: "Chẳng phải ta đã nói rồi sao? An Ninh có nỗi khổ tâm riêng."

Phó Hằng 'a' một tiếng, giữa lông mày toát lên tia trào phúng: "An Ninh bí mật tang trữ 6 căn điền trang cùng mấy trăm mảnh đất khác. Chuyện này Hòa Thân Vương còn không biết hay sao?"

Hoằng Trú ngẩn người.

"Vương gia xử lý rất tốt vụ án tham nhũng ở Giang Nam, ta cũng rất vui khi ngài nguyện ý làm việc nghiêm túc." Phó Hằng chậm rãi nói, "Lúc nãy ta không vạch trần ngài trước mặt mọi người, là bởi vì không muốn ngài gặp bất lợi, không gượng dậy nổi lần nữa."

Phó Hằng thích hoài niệm xưa cũ, chẳng những tình cảm cá nhân, mà còn với tình bạn thuở nhỏ cùng đọc sách, cùng tập võ, cùng lớn lên, mặc dù về sau mỗi người một ngả, nhưng chung quy vẫn còn tồn tại sợi dây liên kết quá khứ.

Nhưng Hoằng Trú khác Phó Hằng, đã mỗi người một ngả thì tình bạn cũ trước kia nên dứt khoát chặt đứt, cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng, ta sẽ vì thế mà cảm kích ngươi?"

"Ta không cần ngài cảm kích." Phó Hằng lắc đầu, "Nhưng đây là lần cuối cùng, xin ngài đừng vì đối đầu với ta mà lấy lợi ích quốc gia đi đánh cược!"

Hoằng Trú nghe xong, da thịt trên khuôn mặt không khỏi run lên một cái.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân tranh đấu trong hậu cung, nam nhân tranh đấu trên triều đình.

Hai người đều là sủng thần của Hoằng Lịch. Hoằng Lịch càng nghe ý kiến ai thì càng quyết định quyền thế địa vị của đôi bên, thậm chí ở mức độ nào đó còn quyết định cả hướng đi của quốc gia sau này.

Phương thức tranh sủng cũng có hai loại, một cách là trực tiếp, một cách là gián tiếp. Không khác mấy với hậu cung, cách trực tiếp cũng là bằng tất cả bản lĩnh, so sánh văn thao vũ lược, mưu kế linh hoạt ứng biến. Còn gián tiếp... cũng là cản trở lẫn nhau, vạch trần khuyết điểm, tận dụng mọi thủ đoạn để kéo đối phương ở vị trí hiện tại lôi xuống dưới.

Ban nãy Hoằng Trú mở miệng toàn nói "Phú Sát đại nhân không hiểu biết nhiều về thuế quan", "Phú Sát đại nhân, bàn về đánh trận thì ngươi rất lão luyện, nhưng bàn về chính vụ còn kém xa lắm", hạ thấp giá trị Phó Hằng không đáng một đồng, biến hắn thành một người vũ lực chỉ biết cưỡi ngựa đánh giặc... Hoằng Trú chính là áp dụng phương pháp thứ hai.

Đối với mấy kiểu âm mưu thủ đoạn này, Phó Hằng chẳng thèm ngó ngàng tới. Hắn đường đường chính chính nói: "Hoằng Trú, ngài phải luôn nhớ kỹ, ngài là Hòa Thân Vương của Đại Thanh, có gánh trên vai một phần trách nhiệm nặng nề. Nếu lúc nào cũng trút hận cá nhân mà quên đi công lý, thì chỉ khiến người khác thêm khinh thường mà thôi!"

Nhìn bóng lưng hắn phẩy áo bỏ đi, sắc mặt Hoằng Trú rất khó coi.

"Hắn nhìn ra được gì rồi?" Đáy lòng Hoằng Trú thầm nghĩ, "Nếu không... tại sao hắn lại nói đến chuyện trút hận cá nhân?"

Phó Hằng không thể nào ngờ tới, chỉ vì một câu nói của mình mà Hoằng Trú sinh lòng nghi kỵ ngày càng sâu. Từ hoàng cung trở ra, hắn nhanh chóng về đến nhà, ném dây cương cho quản gia ra đón. Phó Hằng ngạc nhiên hỏi: "Sao ngươi lại ra đây đón ta?"

https://thuviensach.vn

Phú Sát phủ sở hữu sản nghiệp lớn, quản lý một đại gia tộc như vậy không thể so với việc quản lý hậu cung, nên việc dắt ngựa cỏn con vốn không phải là việc quản gia nên làm.

"Cuối cùng Thiếu gia cũng đã về!" Quản gia cố tình đứng chờ ở cửa ra vào, vừa thấy Phó Hằng vội vã nói, "Thanh Liên gặp chuyện không may rồi. Thiếu phu nhân nói Thanh Liên đẩy Tiểu thiếu gia xuống hồ cá. Lão phu nhân nghe xong lập tức bắt đi rồi!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Hưu thư

Lúc Phó Hằng hấp tấp chạy đến phòng khách, trong phòng đã đầy ắp người, hoặc đứng hoặc ngồi.

Lướt một vòng quanh đám người, không thấy bóng dáng Thanh Liên đâu, Phó Hằng vội hỏi: "Ngạch nương, Thanh Liên đâu rồi?"

"Con còn dám nhắc đến cô ta?" Cơn giận còn sót lại trên gương mặt Phú Sát phu nhân chưa tiêu tan, "Vốn dĩ ta thấy nha đầu này bộ dạng đoan chính, tính tình dịu dàng, còn định cất nhắc cô ta, ai ngờ cô ta bởi vậy mà nảy ý đồ xấu, đẩy An Nhi xuống nước!"

Phó Hằng: "Ngạch nương, Thanh Liên không phải là người như thế."

Nhĩ Tình dừng lại động tác đấm lưng cho Phú Sát phu nhân, đáp: "Chính tận mắt thiếp nhìn thấy, chàng còn che chở cho cô ta?"

Phó Hằng liếc mắt nhìn Nhĩ Tình lạnh lùng. Trong số tất cả mọi người, hắn không tin tưởng Nhĩ Tình nhất. Nhưng mẫu bằng tử quý (mẹ vinh hiển nhờ con), vì cô ta sinh được nhi tử nên rất được Lão phu nhân yêu thích. Bỏ đi, Phó Hằng dứt khoát làm như không thấy cô ta, hỏi: "Thanh Liên hiện đang ở đâu?"

Phú Sát phu nhân: "Bán rồi!"

Sắc mặt Phó Hằng khẽ biến. Nhĩ Tình liền vội mở miệng: "Phó Hằng, đừng nghe ngạch nương nói lẫy. Lúc nào ngạch nương cũng đối xử ôn hòa

https://thuviensach.vn

hiền hậu với hạ nhân, cho dù Thanh Liên phạm sai lầm thì cũng chỉ gọi người nhà cô ấy đến đón về mà thôi."

Phó Hằng hoài nghi: "Thật sao?"

Thấy hắn không tin lời Nhĩ Tình, Phú Sát phu nhân nổi giận: "Nếu không phải Nhĩ Tình cầu xin thì cô ta đã bị đánh chết lâu rồi, làm gì có chuyện tha cho cô ta dễ thế!"

Phó Hằng hết sức nghi ngờ. Nhĩ Tình mà lại xin tha cho Thanh Liên?

"Con người đều sẽ thay đổi." Nhĩ Tình nhìn thấu nghi ngờ của hắn, thở dài, cực thành khẩn nói, "Ví dụ như Thanh Liên, tuổi không còn nhỏ nữa, dần dần sinh ra tà tâm. Bây giờ thiếp đuổi cô ta ra ngoài, bảo cha mẹ cô ta tìm cho một mối hôn sự, không tốt sao?"

Phó Hằng vẫn còn có chút hoài nghi: "Phải không?"

"Chỉ cần chàng không có ý định nạp cô ta làm thiếp, thiếp không những không làm khó dễ cô ta, còn muốn tặng cô ta một bộ đồ cưới, coi như thưởng cho lòng trung thành của cô ta với chàng." Nhĩ Tình thề thốt son sắt, "Thiếp cũng vậy. Chỉ cần chàng sống thật tốt, thiếp cũng nguyện ý thay đổi tính nết, trở thành người mà chàng mong muốn. Thiếp bảo đảm."

Phó Hằng trầm mặc. Hắn không có yêu cầu cao, chỉ cầu gia hòa vạn sự hưng (*). Tuy rằng chán ghét Nhĩ Tình, nhưng bất đắc dĩ cha mẹ đều yêu thích cô ta. Từ nay về sau, nếu cô ta có thể hối cải làm người mới, trở thành thê tử hiền huệ, thì hắn có thể cố gắng quên đi những chuyện trước kia. Nghĩ tới đây, hắn thở dài nói: "... Cứ làm theo lời cô nói, thêm một phần của hồi môn cho cô ấy."

(*) gia đình hòa thuận thì mọi chuyện mới thuận buồm xuôi gió

https://thuviensach.vn

Một chiếc kiệu nhỏ đưa Thanh Liên ra phủ. Giải quyết êm xuôi chuyện này xong, Phó Hằng lại dốc sức lao vào công việc. Thân là đại thần trong triều, tâm phúc của thiên tử, tiệc xã giao là chuyện khó tránh khỏi. Ngày hôm đó sau khi hạ triều, một vài vị quân cơ đại thần mời hắn uống rượu ở tửu lâu.

"Không được." Phó Hằng cười từ chối, "Có luật Đại Thanh treo trên đầu, chúng ta không thể chịu nổi sáu mươi trượng đâu. Huống hồ dù muốn uống đi nữa cũng phải tìm được nơi đã chứ đúng không? Có nghiêm lệnh của Hoàng thượng, tần lâu sở quán ở kinh thành đều sắp mất tích cả rồi..."

Vừa dứt lời thì có một nữ tử phóng tới xe ngựa của hắn. Xe ngựa không kịp dừng lại, tuấn mã hí vang trời, chân trước giơ lên đá vào người cô gái nọ. Cô gái ấy hét lên một tiếng, lăn ra mặt đất nằm bất tỉnh.

Phó Hằng vội vàng xuống xe ngựa, thấy hai nam nhân đang ghé vào người nữ tử, liền hỏi: "Các ngươi quen biết cô ấy sao?"

Hai gã này mặc trang phục cộc tay, y hệt bọn côn đồ của băng đảng Thanh bang. Vốn muốn công phu sư tử ngoạm lừa bịp Phó Hằng một trận, nhưng thấy hắn mặc quan phục trên người, dũng khí của bọn chúng lập tức bay biến, nịnh nọt nói: "Cô ta là cô nương trong quán của chúng tôi, tướng mạo xấu, không đáng giá mấy đồng tiền, không đáng giá mấy đồng tiền."

Thấy bọn họ coi mạng người rẻ mạt như vậy, Phó Hằng nhịn không được nhíu mày.

Những quân cơ đại thần khác từng là khách quen của thanh lâu nên hiểu rõ nội tình hơn, vì thế một người ghé vào tai Phó Hằng nói: "Quán trong miệng bọn hắn là những kỹ điếm lén lút mở làm ăn. Ta đoán cô nương này bị đem bán rồi. Ngài cứ đưa tiền cho bọn hắn là xong chuyện."

Phó Hằng lắc đầu, cởi xuống túi tiền bên hông, ném về phía tên côn đồ hung ác: "Một mạng người đấy. Chăm sóc vết thương cô ấy cho tốt."

https://thuviensach.vn

Tên côn đồ mở túi tiền dòm vào, hồ hởi vui mừng gật mạnh đầu cảm tạ. Phó Hằng không nhìn nổi bộ dạng này của chúng, đang định xoay người trở về xe ngựa, bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng gọi yếu ớt: "Thiếu gia..."

Thanh âm vô cùng quen thuộc khiến bước chân Phó Hằng ngừng lại. Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía nữ tử đang thở thoi thóp trên mặt đất kia, sợ hãi nói: "Thanh Liên?"

Phòng cho khách ở Phú Sát phủ.

Đại phu mới vừa trở về. Đang ở phòng bếp sắc thuốc, Phó Hằng gọi quản gia tới, sắc mặt âm u khó dò: "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

"Thiếu gia, đích thực là sơ sót của tiểu nhân." Vẻ mặt quản gia áy náy nói, "Tiểu nhân cũng vừa mới tra ra được, Thiếu phu nhân ngoài mặt là chọn hôn sự tốt cho Thanh Liên, nhưng kiệu hoa mới ra khỏi cổng thành đã đổi thành kiệu nhỏ, đưa vào kỹ điếm."

Gương mặt Phó Hằng âm trầm như nước, gần như muốn bóp gãy tay vịn của ghế dựa, bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng thét kinh hãi: "Thiếu gia, Thiếu gia, không xong rồi! Thanh Liên nuốt vàng tự sát rồi!"

Đại phu chân trước vừa mới ra ngoài, chân sau lại bị người mời trở về, vận hết sức của chín trâu mười hổ, lại sử dụng một củ nhân sâm trăm năm cất trong kho, khó khăn lắm mới cứu được mạng Thanh Liên trở về.

"Tiểu nhân đã cố gắng hết sức." Đại phu lau trán ướt đẫm mồ hôi, "Nhưng cuối cùng chỉ là hồi quang phản chiếu (**). Phú Sát đại nhân muốn nói gì với cô ấy thì hãy nói nhanh lên."

(**) Hồi quang phản chiếu là tên thường gọi hiện tượng người bệnh nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời

https://thuviensach.vn

Sau nửa ngày trầm mặc, Phó Hằng mới gật gật đầu.

Cửa phòng sau lưng đóng lại, Phó Hằng chậm rãi ngồi bên giường nhìn nữ tử trên giường. Khuôn mặt từng thanh lệ như hoa sen có một vết sẹo thật dài -- vết sẹo này do Nhĩ Tình gây ra. Ngoài ra, trên người Thanh Liên còn vô số vết thương khác vừa dài vừa sâu, đó là do nhiều nam nhân đánh đập mà thành.

Nhưng đầu sỏ gây ra mọi chuyện vẫn là Nhĩ Tình.

"Thiếu gia." Bỗng Thanh Liên xoay người sang nơi khác, đưa lưng về phía hắn nghẹn ngào nói, "Đừng nhìn nô tỳ, nô tỳ dơ bẩn như vậy sẽ ô uế đôi mắt của ngài mất."

Phó Hằng lòng trong đau xót: "Không, cô không bẩn."

"Thiếu gia..." Thanh Liên lại gọi hắn một tiếng, cực ôn nhu cực bi thương, "Mỗi lần gọi ngài là Thiếu gia, ngài đều trở nên rất dịu dàng. Lúc ban đầu, trong lòng nô tỳ cũng có chờ mong... Sau đó có một ngày, nô tỳ đột nhiên hiểu rõ, cái ngài muốn nghe chỉ là hai chữ Thiếu gia này thôi, đúng không?"

Phó Hằng trợn to mắt nhìn Thanh Liên.

Không ai biết vì sao hắn lại chỉ đối với Thanh Liên là khác biệt. Không phải vì tướng mạo trong sáng, cũng không phải vì thân thể thướt tha, hóa ra chỉ vì tiếng gọi của nàng.

... giống tiếng gọi của Ngụy Anh Lạc như đúc.

"Từ trước đến nay, mọi người đều cho rằng Thanh Liên là người của Thiếu gia, nhưng bọn họ sai hết rồi." Hiện giờ giọng nói ấy chui vào lỗ tai hắn, mang theo lời khẩn cầu hèn mọn, "Thiếu gia chỉ nghĩ tới một người, nhớ tới một người, trong mắt chưa bao giờ có người khác. Bây giờ Thanh

https://thuviensach.vn

Liên chỉ có một tâm nguyện, ngài có thể nắm chặt tay nô tỳ... gọi tên nô tỳ, được không?"

Được không? Sau khi Thanh Liên làm thế thân lâu như vậy, ngài hãy mở to mắt nhìn kỹ ta là ai, nhớ tên ta là gì. Ta là Thanh Liên.

"Thanh Liên." Phó Hằng kêu một tiếng, cầm chặt bàn tay trắng bệch khô gầy của nàng.

Đến khi bàn tay ấy hoàn toàn mất đi hơi ấm, trở nên lạnh lẽo trong tay hắn.

"Phó Hằng!" Cửa phòng mở toang, Nhĩ Tình được hạ nhân truyền tin vội vàng kết thúc tiệc trà hôm nay, từ bên ngoài chạy vội về. Đảo mắt nhìn thân ảnh Thanh Liên trong trướng, trên mặt Nhĩ Tình lập tức chồng chất vẻ chán ghét không thèm che giấu, "Con tiện tỳ này..."

"Về rồi à?" Giọng nói Phó Hằng cực nhạt cực lạnh, "Thư ta viết đã đặt trên bàn rồi."

Cái gì?

Nhĩ Tình hồ nghi đi đến bên cạnh bàn, chỉ thấy trên đó có đặt một phong thư.

Bên ngoài giấy trắng mực đen, ghi rõ hai chữ: Hưu thư (Thư bỏ vợ).

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Không đi

Nhĩ Tình nhấc mắt lên, cười nói với Phó Hằng: "Phó Hằng, chàng đang nói đùa gì vậy?"

"Cô bán Thanh Liên đến kỹ điếm." Phó Hằng nhìn chằm chằm cô ta.

Nhĩ Tình bừng bừng biến sắc: "Cô ta còn sống?"

"Cô ấy nuốt vàng tự vẫn rồi." Phó Hằng đáp.

Điều khiến tâm Phó Hằng hóa băng chính là, sau khi nghe xong tin này, Nhĩ Tình lại nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười hỏi lại: "Cho nên? Chàng vì một ả tỳ nữ mà muốn bỏ rơi thê tử kết tóc là thiếp đây?"

Mạng người trong mắt cô ta chẳng khác gì so với cọng rơm cọng rác cả.

Thậm chí cô ta còn có thể cười được!

Phó Hằng phát lạnh trong lòng, trầm giọng nói: "Trong thất xuất chi điều (*), cô liên tục phạm vào ba điều: dâm, ghen, nhiều lời. Ta không thể chịu đựng nổi nữa, cô lập tức thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi Phú Sát phủ ngay!"

(*) Thất xuất là khái niệm được sử dụng trong thời kỳ phong kiến, theo đó người vợ phạm vào một trong 7 điều sau đây thì người chồng có quyền bỏ vợ: Không sinh được con, dâm đãng, không thờ cha mẹ chồng, lắm lời, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc ý thức được hắn không phải đang đùa, Nhĩ Tình dần thu lại dáng vẻ tươi cười, lén liếc mắt ra hiệu với Đỗ Quyên bên cạnh. Đỗ Quyên âm thầm lặng lẽ lui ra cửa. Nhĩ Tình tiến gần đến cạnh bàn, cầm phong thư từ thê kia lên.

Rẹt rẹt rẹt --

Bức hưu thư bị cô ta xé thành nhiều vụn nhỏ.

"Thiếp đã gả vào Phú Sát gia thì sẽ không đi đâu hết." Buông lỏng tay, những vụn giấy rơi khắp mặt đất, Nhĩ Tình nhướng lông mày giống như thị uy nói, "Chàng muốn từ thê? Có thể, trừ phi thiếp chết!"

"Rõ ràng cô không nỡ chết, nhưng luôn liến thoắng treo chữ chết bên miệng." Phó Hằng càng xem thường Nhĩ Tình, "Cô hỏi vì sao ta muốn từ thê? Ngược lại ta muốn hỏi cô, tại sao cô phải bức tử Thanh Liên như vậy?"

Nhĩ Tình nghe xong, cười khẩy một tiếng.

Phó Hằng nhíu mày: "Cô cười cái gì?"

"Vốn dĩ trước đây ở Tử Cấm Thành, một câu của chủ tử đã có thể khiến nô tài bỏ mạng... Không vì gì cả, chỉ vì chủ tử thấy vui." Nhĩ Tình cảm thán nói.

Chính vì đã gặp nhiều chuyện tương tự như thế, cho nên cô ta mới nảy sinh cảm giác nguy cơ. Bất kể phải dùng thủ đoạn gì, cô ta đều muốn trở thành chủ tử, chứ không phải nô tài.

Cô ta muốn mình là chúa tể nắm giữ vận mệnh người khác, chứ không phải bị người khác làm chúa tể nắm ngược lại mình!

https://thuviensach.vn

Vén lại tóc mai bên tai, Nhĩ Tình không hối hận khi hại chết Thanh Liên. Chủ tử muốn nô tài chết là sai sao? Ngược lại còn cảm thấy Phó Hằng chuyện bé xé to, nhưng ai bảo hắn là chủ của gia đình này cơ chứ? Nhĩ Tình chỉ còn cách buông lỏng ngữ khí, nhẹ nhàng trấn an hắn: "Huống chi, Thanh Liên mưu hại Thiếu chủ nhân, rơi vào bước đường này coi như gieo gió gặt bão."

"Sự việc đến mức này, cô đã không biết hối cải, ngược lại còn muốn giội chậu nước bẩn lên người chết sao?" Phó Hằng lạnh lùng hỏi.

"Tốt lắm, chàng không tin thê tử kết tóc của mình, ngược lại đi tin ả hồ ly tinh đó sao?" Nhĩ Tình chậc chậc hai tiếng, "Còn nói hai người không có tư tình, hừ! Thứ đê tiện đó đưa đến kỹ điếm là hợp lý nhất. Chết sớm như vậy là quá hời cho cô ta rồi!"

Phó Hằng nhịn không được nhắm mắt lại.

"Im ngay." Hắn thật sự không muốn nhìn khuôn mặt, nghe giọng nói của nữ nhân này một phút giây nào nữa, "Lập tức thu dọn hành lý đi."

Nhĩ Tình trầm mặc một lát: "Chàng... thật muốn đuổi thiếp đi?"

Phó Hằng: "Đi ngay bây giờ."

"Chàng... sao có thể vô tình như vậy?" Nhĩ Tình cắn răng một cái, "Không, thiếp không đi. Thiếp là Thiếu phu nhân của Phú Sát phủ, thiếp không đi đâu hết!"

Phó Hằng đến chạm cũng không muốn chạm vào người cô ta, hô một tiếng với bên ngoài cửa, lập tức có hai ma ma với vóc dáng to khỏe bước vào. Phó Hằng ra lệnh một tiếng, hai vị ma ma một trái một phải, bắt lấy Nhĩ Tình: "Thiếu phu nhân, đắc tội!"

https://thuviensach.vn

"Cô ta đã không còn là Thiếu phu nhân nữa." Phó Hằng lãnh đạm tuyên bố sự thật này, "Đưa cô ta đi!"

"Phú Sát Phó Hằng, chàng điên rồi, chàng thật sự điên rồi!" Nhĩ Tình giãy giụa, "Thiếp không đi! Có chết thiếp cũng không đi! Bỏ tay ra! Các ngươi dám phạm thượng à? Buông ra!"

Nhĩ Tình giống như kẻ điên, quơ móng tay nhào đến mặt hai ma ma cào cấu. Một người không kịp đề phòng, khóe mắt bị cô ta cào rướm máu, nhất thời thẹn quá hoá giận, thầm nghĩ dù sao cô ta cũng không còn là Thiếu phu nhân nữa, lập tức trên tay gia tăng chút lực nắm khiến Nhĩ Tình hô to gọi nhỏ.

"Dừng tay!"

Cửa phòng mở ra, Lão phu nhân vịn tay Đỗ Quyên đi tới, thấy tình cảnh này nhất thời tức giận đến phát run: "Phó Hằng, rốt cuộc con đối xử với thê tử của mình kiểu gì vậy hả?"

"Ngạch nương!" Nhĩ Tình giãy người thoát ra, bổ nhào vào lòng Lão phu nhân, khóc lóc thảm thiết nói, "Phó Hằng vì Thanh Liên mà muốn bỏ con!"

"Ngạch nương, Thanh Liên chết rồi." Phó Hằng lạnh lùng nói, "Bị nữ nhân này đưa vào kỹ điếm, chịu đựng tra tấn, cuối cùng nuốt vàng mà chết."

"Phó Hằng! Thanh Liên chỉ là một tỳ nữ!" Phú Sát phu nhân phiền muộn muôn phần, "Huống hồ con vừa mới vào Quân Cơ xử, lại vội vã từ thê, tiền đồ sau này con không cần nữa sao?"

Tuy Thanh Liên đáng thương, nhưng Lão phu nhân càng coi trọng sự nghiệp của con trai mình hơn. Bà không muốn chuyện này sẽ ảnh hưởng tới con đường làm quan của Phó Hằng.

https://thuviensach.vn

Đặc biệt khi Phó Hằng còn trẻ đã tiến vào Quân Cơ xử, không biết bao nhiêu ánh mắt đang dõi theo hắn, tìm lỗi của hắn, chuyện từ thê này có thể lớn có thể nhỏ, nếu thật vì một tỳ nữ mà bỏ rơi thê tử kết tóc, một khi lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ bị dâng sớ vạch tội, nói hắn trị gia không nghiêm.

Một người ngay cả chuyện nhà của mình còn không xử lý tốt, thì có thể giải quyết tốt quốc gia đại sự sao?

Phó Hằng biết rõ điểm ấy, nhưng vẫn lắc đầu: "Gia phong bất chính, sao mà làm quan? Người đâu, mau dìu phu nhân về phòng nghỉ ngơi!"

Nhĩ Tình và Lão phu nhân nhất thời trợn mắt ngẩn ra.

Lão phu nhân là cứu binh mà Nhĩ Tình sai Đỗ Quyên đưa đến, vốn cho rằng Phó Hằng là đứa con coi trọng đạo hiếu, bất luận trong lòng không tình nguyện cỡ nào cũng sẽ nể mặt mũi Lão phu nhân mà tha thứ cô ta một lần.

Trước kia chẳng phải đúng vậy sao? Vì Lão phu nhân mở miệng nên hắn mới ngầm đồng ý để bà ấy cho Thanh Liên gả ra ngoài phủ!

Nhưng tại sao bây giờ hết linh nghiệm rồi?

"Không, không muốn!" Nhĩ Tình hốt hoảng thất thố nói, "Ngạch nương đừng đi, ngạch nương, ngạch nương cứu con, cứu con với!"

Tất nhiên Lão phu nhân sẽ ủng hộ cô ta, nhưng làm sao Phó Hằng đã sai lầm một lần còn cho phép bản thân sai thêm một lần nữa? Hắn nhận ra, nếu không phải vì lúc trước bản thân quá mức mềm yếu, biết rõ không đúng nhưng vẫn nghe theo Lão phu nhân, thì Thanh Liên cũng đã không rơi vào kết cục bi thảm như vậy...

https://thuviensach.vn

Không thể để bi kịch ấy tái diễn lần nữa. Đau dài không bằng đau ngắn -- hắn phải đuổi nữ nhân ác độc này đi!

"Oa!" Tiếng khóc của một đứa bé vang lên.

Thì ra là Phó Khiêm ôm Phúc Khang An đến.

Thấy mẹ của mình bị người ta khi dễ, tiểu Phúc Khang An nhịn không được méo méo miệng bật khóc.

Như cuối cùng cũng nắm được cọng cỏ cứu mạng, Nhĩ Tình vừa lăn vừa bò đến bên cạnh đứa nhỏ, vươn tay ôm nó vào ngực, hai mẫu tử đồng loạt hướng Phó Hằng khóc ròng nói: "An Nhi không thể tách khỏi ngạch nương, con cần thiếp. Phó Hằng, đừng đuổi thiếp đi!"

Phó Hằng chán ghét nói: "Có người ngạch nương như cô dạy dỗ, đối với sự trưởng thành của thằng bé mới có hại. Người đâu! Bế tiểu thiếu gia đi!"

Hai ma ma tiến tới ôm cọng rơm cuối cùng của Nhĩ Tình đi mất.

Nhĩ Tình nhịn không được nằm sấp trên đất khóc lớn. Phó Khiêm nhìn thấy không đành lòng, cũng góp lời khuyên nhủ: "Tam ca, huynh thật quá đáng. Huynh đối xử với thê tử kết tóc của mình như vậy sao?"

"Đệ đồng tình với cô ta?" Phó Hằng cảm thấy buồn cười, "Vậy đệ có tận mắt chứng kiến vẻ mặt dương dương tự đắc đáng ghê tởm của cô ta khi cướp đi mạng sống vô tội chưa? Đệ có biết cảm giác của người tóc bạc tiễn kẻ đầu xanh, cha mẹ Thanh Liên sẽ đau đớn dường nào không? Đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, chỉ học được tám chữ 'thị phi bất phân, đen trắng không rõ' sao?"

Phó Khiêm á khẩu không trả lời được.

https://thuviensach.vn

Mặc ai nói gì thì nói, hôm nay Phó Hằng quyết tâm phải từ thê, sợ ngay cả Thần Phật ở trên đài cao mở miệng cũng không thể lay chuyển quyết định của hắn.

Nhưng Nhĩ Tình sao có thể dễ dàng để bản thân rơi vào tình cảnh vậy được?

Trong mắt toát lên vẻ tàn nhẫn được ăn cả ngã về không, chợt cô ta ngẩng đầu lên nói: "Phó Hằng, thiếp nói rồi, dù có chết, thiếp cũng phải được Phú Sát gia khiêng ra cửa, cả đời này chàng cũng đừng hòng thoát khỏi thiếp!"

Nói xong, cô ta đột ngột đập đầu vào tường!

Máu chảy như suối!

"Oa!" Phúc Khang An trong ngực ma ma khóc toáng lên, liên tục duỗi tay về phía Nhĩ Tình, "Ngạch nương! Ngạch nương!"

Trong phòng một mảnh đại loạn, có người nhào về phía trước gọi cô ta, có người lao ra ngoài cửa kêu đại phu.

Máu tươi chảy dọc theo trán Nhĩ Tình, chậm rãi phủ kín hai má, giống như chiếc khăn đỏ thắm của tân nương lúc kết hôn. Phó Khiêm cố nén tiến lên, quay đầu nói với Phó Hằng: "Tam ca, tuy đại nghĩa diệt thân rất thống khoái, nhưng huynh thật muốn vì một tỳ nữ mà ép chết thê tử kết tóc của mình sao? Nếu hôm nay tẩu ấy chết ở Phú Sát phủ, đừng nói đến Hỉ Tháp Lạp thị có trả thù hay không, huynh không sợ thanh danh của Phú Sát gia bị phá hủy sao?"

"Nhĩ Tình, tỉnh lại, tỉnh!" Lão phu nhân ngồi dưới đất, vuốt ve cầm chặt tay Nhĩ Tình: "Con yên tâm, có ta ở đây, Phó Hằng không từ thê được đâu!"

https://thuviensach.vn

Giống như vẫn luôn đợi Lão phu nhân nói những lời này, Nhĩ Tình mở mắt yếu ớt, hơi thở mong manh nói: "Ngạch nương... Con không đi... Con không đi..."

Lời nói của Phó Khiêm không đả động được Phó Hằng, nhưng lại đả động Lão phu nhân.

Bất luận là vì con đường làm quan của nhi tử hay vì thanh danh Phú Sát gia, bà cũng không thể để Phó Hằng từ thê!

"Phó Hằng, ngạch nương chưa từng thất vọng về con như thế." Lão phu nhân chậm rãi quay đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Phó Hằng, "Con lại vì một nữ nhân mà hoang đường đến mức này! Dù Nhĩ Tình có bức chết một tỳ nữ, vậy đã sao? Chẳng qua chỉ là một đồ chơi, ai cũng không cho là thật! Nhưng Nhĩ Tình là thê tử kết tóc được con dùng kiệu hoa đỏ lớn rước vào phủ. Dù nó có phạm trăm nghìn lỗi lầm, con cũng nên tha thứ cho nó!"

Thấy hắn thờ ơ như cũ, Lão phu nhân cắn răng bồi thêm một câu: "Nếu con còn giữ ý định bỏ rơi nó, vậy ta cũng sẽ đi! Hai chúng ta cùng rời khỏi cái nhà này!"

Thấy đến cả mẹ của mình cũng nói ra lời tàn nhẫn như vậy, Phó Hằng bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi nói: "Con có thể không bỏ cô ta."

Nhĩ Tình đang gối đầu lên đùi một thị nữ, trên trán được đắp một chiếc khăn, nghe xong lời này, khóe môi không khỏi khẽ cong lên, nhưng không ngờ câu nói tiếp theo của hắn sẽ là: "Kể từ hôm nay, cô ta sẽ đến ở gia miếu ăn chay niệm Phật cả đời, chuộc tội cho chính mình!"

Nụ cười cứng đơ ở khóe môi Nhĩ Tình. Cô ta khó khăn ngồi dậy, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng Phó Hằng phẩy tay áo bỏ đi.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Đến tiễn

Trên có chính sách, dưới có đối sách.

Ngoài mặt Nhĩ Tình đồng ý với Phó Hằng sẽ đến ở gia miếu, nhưng lại lấy cớ bản thân bị trọng thương mà ỷ vào Phú Sát gia không đi.

Nếu Phó Hằng mở miệng thúc giục, cô ta sẽ lập tức đỡ trán gào khóc thảm thiết, hận không thể gọi hết mọi người trong nhà tới, than thở kể khổ bản thân đáng thương, rồi lên án sự nhẫn tâm của Phó Hằng.

Lão phu nhân, Phó Khiêm, Phúc Khang An... Hầu như mỗi người đều ủng hộ Nhĩ Tình.

Ngược lại Phó Hằng như người dưng.

Thấy thái độ của cả nhà như vậy, thấy Nhĩ Tình cương quyết không nghe, Phó Hằng sinh ra ý muốn rời đi.

Ngày hôm đó thượng triều, Hoằng Lịch nhìn quanh bốn phía, nhàn nhạt nói: "Các thủ lĩnh lớn nhỏ của bộ tộc Hoắc Lan phản loạn. A Phồn chiêu hàng bị giết. Toàn quân lục doanh ngàn người bị tiêu diệt. Định Biên tướng quân Triệu Huệ bị vây ở Hắc Thủy doanh... Ai xung phong tiếp viện?"

Văn võ trong triều không ai dám lên tiếng.

Chỉ có Phó Hằng bước ra từ đám người, chắp tay nói: "Nô tài nguyện đi!"

https://thuviensach.vn

Tác chiến anh dũng, xả thân quên mình. Bất luận nhìn từ góc độ nào, Phó Hằng đều là một người hoàn hảo để chọn đi, nhưng chính vì lý do này mà Hoằng Lịch do dự.

Ở trận chiến Kim Xuyên, dù Hoằng Lịch đã hạ liên tiếp nhiều chỉ dụ, nhưng cũng không thể triệu Phó Hằng từ chiến trường trở về.

May mà hắn còn sống.

Nhưng lần này thì sao? Hắn còn có thể bảo toàn tính mạng trở về?

Nếu như không về được, Hoằng Lịch biết ăn nói với Hoàng hậu dưới cửu tuyền thế nào...

"Việc này..." Hoằng Lịch lưỡng lự một chút, cuối cùng bác bỏ thỉnh cầu của hắn, "Ngày mai lại bàn tiếp."

Ai ngờ phong hồi lộ chuyển, ngày thứ hai thượng triều, bỗng nhiên Hoằng Lịch đổi giọng: "Phó Hằng, trận chiến này giao cho khanh rồi!"

Một người không tự dưng thay đổi chủ ý đột ngột thế.

Ai đã thuyết phục Hoằng Lịch?

Hải Lan Sát thân thiết với Phó Hằng nhất, nên cũng rất lo cho an nguy của bạn. Sau khi hạ triều, hắn và Phó Hằng sánh vai bước đi, tay phải vuốt cằm nói: "Phó Hằng, bởi vì cuộc chiến của bộ tộc Hoắc Lan mà Tĩnh Toại tướng quân Nhã Nhĩ Cáp Thiện mất chức, Đô thống Thuận Đức Nạp, Đề đốc Mã Đắc Thắng xử trảm tại chỗ, giờ ngay cả Triệu Huệ tướng quân nổi tiếng anh dũng thiện chiến cũng bị vây hãm ở Hắc Thủy doanh. Lần này đi xa đến bộ tộc đó, huynh nhất định phải cẩn thận."

Phó Hằng: "Ta biết rồi, huynh yên tâm đi."

https://thuviensach.vn

"Ta yên tâm thế nào được!" Hải Lan Sát trợn tròn mắt, bên trong tràn ngập hiếu kỳ, "Rõ ràng Hoàng thượng đã bác bỏ thỉnh cầu của huynh, sao chỉ trong vòng một đêm đã thay đổi ý định rồi?"

Bỗng nhiên Phó Hằng dừng lại, vừa chắp tay vừa thối lui ra ven đường phía sau.

Hải Lan Sát quay đầu nhìn lại, vội vàng thối lui theo hắn, chắp tay hành lễ.

Trên hành lang, Ngụy Anh Lạc ngồi trên nghi giá chậm rãi đi qua.

Thoáng chốc, chợt nàng xoay đầu lại, nở nụ cười thần bí với Phó Hằng.

Phó Hằng cũng nở nụ cười đáp lại nàng.

Hải Lan Sát hết nhìn Ngụy Anh Lạc lại nhìn Phó Hằng. Chờ đoàn nghi giá khuất bóng rồi, hắn lập tức nắm một bên vai Phó Hằng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Người anh em, huynh không thể làm bậy nha, nên nhớ trong nhà huynh còn có cha mẹ, còn có vợ con nữa..."

"Chẳng biết huynh đang nói gì nữa." Phó Hằng thản nhiên nói.

Giữa hai người này tuyệt đối có gì đó! Nhưng Phó Hằng ngậm miệng quá chặt, cũng không thể đến Diên Hi cung chất vấn Lệnh phi đang như mặt trời ban trưa kia, làm sao bây giờ?

"Có rồi!" Chợt Hải Lan Sát vỗ đùi, "Tìm Minh Ngọc!"

So với Ngụy Anh Lạc và Phó Hằng, đương nhiên ứng phó với Minh Ngọc dễ hơn nhiều.

Hoặc có thể nói, nam nữ lúc yêu cuồng nhiệt thì hiếm khi giữ bí mật; mà phần lớn thời gian bên nhau, họ có thói quen kể cho nhau nghe.

https://thuviensach.vn

Cùng nhường cơm sẻ áo, cùng chia ngọt sẻ bùi.

Bên trong thị vệ sở, Hải Lan Sát chuẩn bị một bàn trái cây tiếp đãi Minh Ngọc, thuận miệng hỏi: "Gần đây nương nương nhà cô thế nào rồi?"

"Tốt lắm!" Minh Ngọc bỏ vào miệng một miếng mứt hoa quả, mặt mày hớn hở khoe khoang nói, "Trưa nay Hoàng thượng dùng thiện, lại gọi nương nương của chúng ta đến ăn."

"Hả, có gì lạ đâu?" Hải Lan Sát giống như cố ý bới móc, "Có vị nương nương nào trong hậu cung mà chẳng cùng Hoàng thượng ăn chung một hai lần?"

"Không giống vậy." Minh Ngọc lắc đầu, "Lúc nương nương trở về còn mang theo cả đầu bếp của Hoàng thượng nữa."

"A?" Câu trả lời vượt ngoài dự liệu của Hải Lan Sát.

"Không chỉ đầu bếp." Minh Ngọc đếm đầu ngón tay tính cho hắn nghe, "Tháng trước cầm về khay rửa bút, hôm kia là đồng hồ, hôm qua thấy cái chén phỉ thúy đẹp mắt thì trực tiếp lấy đi luôn. Thử hỏi cả Tử Cấm Thành này có ai giống nương nương của chúng ta, muốn gì Hoàng thượng cũng đều cho?"

Quả thật chỉ có Lệnh phi, độc nhất vô nhị.

"Lệnh phi nương nương quá cao tay." Hải Lan Sát nhịn không được giơ ngón tay cái lên, sau đó cảm thán nói, "Nói mới nhớ, hôm qua Hoàng thượng rõ ràng đã bác bỏ thỉnh cầu của Phó Hằng, thế mà hôm nay lại đột nhiên thay đổi chủ ý, đồng ý cho hắn xuất chinh..."

Minh Ngọc trừng mắt nhìn, bỗng nhiên duỗi tay đẩy người hắn: "Hay lắm! Nói cả buổi, hóa ra ngài muốn moi tin tức từ ta nha!"

https://thuviensach.vn

Hải Lan Sát cười ha hả, không ép Minh Ngọc nữa. Nếu nàng bằng lòng thì đáp, không muốn thì thôi, không ép buộc.

Dù sao hắn cũng chỉ hiếu kỳ xíu thôi!

Minh Ngọc có chút do dự, cuối cùng lập lờ nước đôi nói với hắn: "Nương nương chúng ta là một người có ơn phải trả, có thù tất báo. Phú Sát đại nhân đã giúp nương nương đạt được tâm nguyện, vì vậy... ngài có hiểu không?"

Hải Lan Sát cũng không ngốc. Minh Ngọc đã nói đến đó, sao hắn không hiểu được?

Phó Hằng đã giúp Ngụy Anh Lạc được như ý, nên Ngụy Anh Lạc có qua có lại, cũng giúp hắn hoàn thành tâm nguyện.

"Khắp thiên hạ nhiều nữ nhân như vậy, vậy mà huynh ấy lại chỉ thích có một người." Hải Lan Sát thầm nghĩ, "Phó Hằng, ta thật không biết nên nói huynh hạnh phúc hay bất hạnh nữa..."

Hồng nhan dễ có, tri kỷ khó cầu.

Đời này kiếp này, phải tam sinh hữu hạnh (*) mới có thể gặp được một người vừa hồng nhan vừa tri kỷ.

(*) phúc ba đời

"Ủa? Nhớ lại thì, Diên Hi cung ở hướng khác cơ mà, cũng không tiện đường, sao Lệnh phi lại gặp được họ ở đó nhỉ?" Hải Lan Sát suy nghĩ kỹ càng một phen, trong lòng cảm thán, "Nói như vậy, khi nãy không phải ngẫu nhiên gặp nhau, mà là Lệnh phi cố ý đến tiễn Phó Hằng ư? Phó Hằng... quả nhiên huynh là tên bất hạnh mà!"

Tam sinh hữu hạnh, cho huynh một người.

https://thuviensach.vn

Nhưng kết cục đường ai nấy đi, mỗi người một ngả. Nếu đã chia ly, hà tất gặp lại? Nếu đã lỡ duyên, không cần thề ước.

"Về rồi à?"

Ở Diên Hi cung, Ngụy Anh Lạc đang cắm hoa trong bình.

"Ta về rồi đây." Minh Ngọc trở tay đóng cửa phòng, đi đến bên cạnh, thuận tay đưa một cành hoa nhài cho nàng.

Ngụy Anh Lạc đưa tay tiếp nhận, cắt ngang dựng thẳng cắm vào, cuối cùng ngắm nghía bình hoa nhài trước mặt, thở dài: "Trước đây nhìn Hoàng hậu nương nương cắm hoa thế nào cũng thấy cảnh đẹp ý vui, nhưng đến lượt ta cắm thì khó coi vô cùng!"

Minh Ngọc bật cười: "Cho nên Hoàng thượng mới nói cô tục đó!"

Ngụy Anh Lạc cười nói: "Sau này có thể cải thiện dần thư pháp, hội họa, đánh đàn. Nhưng ánh mắt và phong thái có ngàn năm cũng chẳng đổi được. Hoàng hậu nương nương xuất thân trong thế gia vọng tộc, còn ta sống ở phố phường từ nhỏ đến lớn, tất nhiên không so bì được rồi."

Minh Ngọc: "Vậy cô còn luyện tập làm chi?"

Đánh giá cẩn thận bình hoa một lát, rốt cuộc cũng lựa được chỗ cắm, Ngụy Anh Lạc cắm cành khác vào đó: "Một ngày không được thì một năm, một năm không được thì mười năm. Dù thiên phú không cao thì lấy cần cù bù kém cỏi. Có thể không tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng mỗi khi Hoàng thượng hỏi tới, ta cũng không thể trợn mắt hoài được!"

Thuần quý phi không muốn mà cũng không thể học 'Tục' của nàng, nhưng nàng có thể học 'Nhã' của cô ta. Chữ 'Nhã' rất cao, chữ 'Tục' quá thấp, chỉ có thể 'nhã tục cộng hưởng' mới khiến con người vui vẻ nhất.

https://thuviensach.vn

"Chủ tử." Giọng nói Tiểu Toàn Tử bỗng vang lên sau lưng nàng, "Nô tài làm xong rồi ạ."

Ngụy Anh Lạc nghe vậy sững sờ, nhanh chóng quay đầu, trong mắt không nén được kinh hỉ: "Ca!"

Một thái giám dung mạo xinh đẹp đứng sau lưng nàng, cười một cái, trời đất phai màu.

Đúng là Viên Xuân Vọng!

"Ca!" Ngụy Anh Lạc chạy nhanh tới nghênh đón đối phương, bước chân quá vội suýt chút nữa rớt cả giày, "Ta cứ nghĩ huynh sẽ không đến..."

Viên Xuân Vọng gõ nhẹ lên trán nàng, thân mật như thể dường như hai người chưa từng cắt đứt quan hệ: "Ta không đến thì ai đến? Ở Viên Minh Viên xa như vậy còn có thể nghe tin muội gặp rắc rối, nên ca ca chỉ có thể đến giúp muội giải quyết hậu quả thôi."

Ngụy Anh Lạc sờ trán, lòng tràn đầy ấm áp. Vì trước đây Hoằng Lịch lạnh nhạt nàng, nên phần lớn người của Diên Hi cung đều tìm lối đi riêng, chỉ có Minh Ngọc và Tiểu Toàn Tử là ở lại. Bây giờ nàng tái đắc sủng, sắc phong lên Lệnh phi, không lạ gì khi thấy những cỏ đầu tường này (**) quay về. Hoằng Lịch đồng ý cho nàng thuyên chuyển người mới từ các nơi khác sang, nàng chỉ nghĩ tới Viên Xuân Vọng.

(**) gió chiều nào ngả theo chiều đó

Với địa vị vinh sủng của nàng hôm nay, muốn điều một người từ Viên Minh Viên đến dễ như trở bàn tay.

Sợ là đối phương không chịu đến.

https://thuviensach.vn

Mang tâm trạng thấp thỏm lo âu thử một lần, không ngờ lại thu được kết quả tốt như thế.

"Chủ tử!" Tiểu Toàn Tử liếc nhìn Viên Xuân Vọng đầy cảnh giác, tranh sủng nói, "Hoàng thượng sai người đưa tới một bộ áo giáp, nói là ngày mai muốn mang chủ tử đi cưỡi ngựa!"

"Cưỡi ngựa?" Lực chú ý của Ngụy Anh Lạc chuyển dời lên người hắn.

Tiểu Toàn Tử thấy vinh dự theo: "Dạ. Dù gì cũng phải để chủ tử học cưỡi ngựa trước để sau này Hoàng thượng còn dẫn chủ tử tham gia lễ săn bắn Mộc Lan vào mùa thu chứ ạ!"

"Cưỡi ngựa... Cưỡi ngựa nha..." Anh Lạc chậm rãi nhả ra từng chữ, chợt cười nói, "Tiểu Toàn Tử, ngươi hãy loan tin ngày mai Hoàng thượng muốn đích thân dạy ta cưỡi ngựa ra ngoài đi!"

Tiểu Toàn Tử ngẩn người, Minh Ngọc bên cạnh vội vàng ngăn cản nói: "Không được đâu. Hiện giờ trong cung cô được sủng ái như thế, đám cung phi kia đã hận cô thấu xương rồi. Nếu còn truyền tin tức này ra ngoài, chẳng phải đổ thêm dầu vào lửa sao?"

Ngụy Anh Lạc 'a' một tiếng, như cười như không nói: "Ta thích nhìn thấy vẻ đỏ mặt tía tai, giậm chân tức tối nhưng lại không thể làm được gì của các cô ấy... Đi, cứ làm theo lời ta nói đi!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Ngã ngựa

Ở trại nuôi ngựa, trên thảm cỏ xanh mênh mông bát ngát chạy dài từ dưới chân đến cuối chân trời, vó ngựa giẫm lên những đóa hoa trắng muốt. Ngụy Anh Lạc và Hoằng Lịch một trước một sau ngồi trên lưng ngựa, trên người đã thay trang phục thợ săn, đi trong nội cung xa hoa càng tăng thêm vẻ khí khái hào hùng cường tráng.

Ngụy Anh Lạc oán giận nói: "Ngựa này không ngoan gì cả, chẳng biết nghe lời! Đi bên trái, bên trái!"

Con ngựa bị quất phát ra tiếng phì phì trong mũi, hướng chân sang phải.

Hoằng Lịch nén cười ghìm dây cương, điều bước chân của nó về lại hướng cũ: "Đây là Hãn Huyết Mã mà trẫm yêu thích nhất, người khác không được đụng vào đâu. Nàng còn chê tới chê lui, tại sao không trách chính mình ngốc hả?"

"Ối! Ối!" Ngụy Anh Lạc ngồi trên ngựa hô to gọi nhỏ một hồi.

"Nắm chặt dây cương, nắm chặt dây cương!" Hoằng Lịch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cảm thấy nàng quả thực là đầu gỗ, có dạy thế nào cũng vô ích. Nào ngờ một giây sau, một đôi tay giống như dây leo tử đằng vòng quanh hông hắn. Ngụy Anh Lạc ôm hắn như dây leo quấn quanh đại thụ: "Thiếp sắp ngã rồi!"

Lập tức Hoằng Lịch mềm nhũn trong lòng, thầm nghĩ thôi bỏ đi, học cưỡi ngựa gì chứ, cùng lắm hai người cưỡi một con, hắn thúc ngựa, nàng

https://thuviensach.vn

chịu trách nhiệm ôm hắn hô to gọi nhỏ.

"Hoàng thượng!" Một thị vệ hớt ha hớt hải chạy tới, "Có quân tình báo về!"

Hoằng Lịch ngẩn người, đành phải trở mình xuống ngựa, trước khi đi còn quay lại dặn dò: "Nàng tập thêm chút nữa đi. Lý Ngọc, dắt qua đây một con ngựa ngoan hiền cho Lệnh phi."

"Dạ." Lý Ngọc vung tay lên, một tiểu thái giám lập tức dắt một con ngựa thấp bé tới.

Ngụy Anh Lạc đi đến bên ngựa, đưa tay sờ lên lỗ tai nó, khóe mắt liếc nhìn khuôn mặt lạ lẫm của tên thái giám nọ. Bỗng nở nụ cười quỷ dị, nàng phi người lên ngựa.

"Hoắc Chiêm Cát dẫn nước làm ngập doanh, quân ta đào hào xả nước, cố thủ mười ngày, đến khi Phú Sát đại nhân dẫn viện quân đến ngoài Hoắc Thủy doanh, cùng Triệu Huệ tướng quân giáp kích trong ngoài, tiêu diệt thành công năm ngàn tên địch. Tuy nhiên, Triệu Huệ tướng quân đã bất cẩn rơi từ trên ngựa xuống do chiến mã của ngài ấy bị lún sâu trong lầy, chân bị thương nhẹ. Phú Sát đại nhân dẫn binh truy kích đuổi theo Hoắc Chiêm Cát bỏ trốn, trước mắt vẫn chưa có tin tức xác thực truyền về." Đứng bên trại nuôi ngựa, thị vệ đệ trình quân báo với Hoằng Lịch.

Hoằng Lịch nghe xong nhíu mày, đang định hỏi thêm vài câu, bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng hét chói tai: "Lệnh phi nương nương!"

Hắn đột nhiên quay đầu. Giữa tiếng người ồn ào, hắn trông thấy ngựa hí vang trời, bốn vó giơ lên, thân ảnh màu đỏ trên cao bị nó hất xuống.

"Anh Lạc!"

https://thuviensach.vn

Bên trong Diên Hi cung, ngọn nến cháy rực từ lúc đêm đen đến hừng đông.

Thần sắc thái y khẩn trương, không phải vì Ngụy Anh Lạc nguy hiểm đến tính mạng, mà vì Hoằng Lịch cứ cách nửa canh giờ sẽ sai Lý Ngọc tới đây hỏi hắn một câu: "Lệnh phi sao rồi?"

Hoằng Lịch càng lo lắng thì thái y càng khoanh tay bó gối, đắp thuốc hết lượt này đến lượt khác một hồi, càng lúc càng cực kỳ cẩn trọng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lau lau mồ hôi ứa ra nói: "Được rồi, ngài bẩm báo với Hoàng thượng được rồi..."

Lý Ngọc chạy qua chạy lại như con thoi, hiện giờ xác nhận Lệnh phi đã hồi phục mới thở phào nhẹ nhõm, vội chạy như bay về Dưỡng Tâm điện phục mệnh, trông thấy cửa phòng đóng chặt, biết rõ bên trong đang đàm luận nên đứng ở cửa ra vào canh chừng.

"Nói đi." Trong Dưỡng Tâm điện, sắc mặt Hoằng Lịch cực kỳ âm trầm, "Có phát hiện gì?"

"Hồi Hoàng thượng." Hải Lan Sát vừa từ trại ngựa trở về, đang quỳ trên đất để báo cáo tin tức mới thu thập được cho Hoằng Lịch: "Nô tài kiểm tra toàn bộ trại ngựa, phát hiện có người đã động tay động chân vào thức ăn ở máng con ngựa đó, khiến con ngựa bình thường vô cùng ngoan hiền đột nhiên phát điên, hất ngã Lệnh phi nương nương."

Hoằng Lịch nắm chặt ngón tay run bần bật, lạnh lùng nói: "Bắt giữ tất cả giám quản sự vụ đại thần, đồng viên, ngoại lang, chủ sự ở Thượng tứ viện để thẩm tra nghiêm khắc!"

"Rõ."

Chờ thị vệ đã rời khỏi, Lý Ngọc mới tiến vào thưa: "Hoàng thượng, Lệnh phi đã tỉnh."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch sắp sửa đứng dậy qua thăm, nhưng thị vệ báo lại có quân tình khẩn cấp, hắn chỉ có thể ngồi xuống lại lần nữa. Chờ đến khi hết bận rộn, vầng trăng treo trên đầu ngọn liễu, hắn ngay cả cơm cũng không ăn đã lập tức đi tới Diên Hi cung. Sắc trời tối dần, cung nhân tất bật treo đèn lồng giấy dưới mái hiên, sáng loáng như ánh trăng tròn quay liên tục, hắn đạp trăng bước vào tẩm điện Ngụy Anh Lạc.

Vẫy tay cho cung nhân lui, hắn chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng, áy náy nói: "Là trẫm không tốt, trẫm không nên bảo nàng đi cưỡi ngựa."

Ngụy Anh Lạc ở trong trướng không nói một lời, đưa lưng về phía hắn ngủ.

Tưởng nàng đã ngủ rồi, Hoằng Lịch không đành lòng đánh thức nàng, hạ giọng thủ thỉ: "Xương cốt nhất định rất đau, trẫm cũng không có bên cạnh nàng. Đêm nay trẫm không đi mà ở bên nàng, được không?"

"Không cần." Ngụy Anh Lạc nói.

Hoằng Lịch ngẩn người, dở khóc dở cười: "Nàng tỉnh rồi à?"

Ngụy Anh Lạc hừ một tiếng, vẫn hướng mặt vào tường không để ý tới hắn.

"Nếu nàng đã không muốn gặp trẫm, vậy trẫm đi đây." Hoằng Lịch giả vờ đứng dậy.

Lập tức Ngụy Anh Lạc nằm lăn vào lòng hắn, vì động đến miệng vết thương mà nhe răng trợn mắt một hồi, đau đến mức thút thít khóc khẽ.

"Nàng thật là." Hoằng Lịch đau lòng nâng nàng dậy, "Lúc này rồi mà còn cứng miệng như vậy."

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng." Ngụy Anh Lạc ôm hông hắn không buông, tựa như nàng đang ôm cọng cỏ cứu mạng, nức nở nói, "Có người muốn giết thần thiếp."

Hoằng Lịch sững sờ, an ủi: "Đừng suy nghĩ linh tinh, đây chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn thôi!"

Nàng nằm trong lòng hắn run đến lợi hại. Vốn là một nữ nhân quật cường có chút vô pháp vô thiên, chợt lộ ra vẻ mặt yếu ớt như vậy trong lòng mình, hắn cảm thấy đặc biệt thương tiếc. Nàng run rẩy nói: "Hoàng thượng, có người muốn thiếp chết. Người đó... muốn thiếp ngã ngựa gãy cổ mà chết!"

Chợt nàng ngước đôi mắt sóng sánh nước lên, vừa bất an vừa quyến luyến nhìn hắn, muốn hắn hứa với nàng: "Hoàng thượng, người sẽ bảo vệ thần thiếp sao?"

"Sẽ." Hoằng Lịch ôm nàng vào ngực, vỗ nhè nhẹ lưng nàng, "Trẫm sẽ bảo vệ nàng, trẫm nhất định sẽ bảo vệ nàng..."

Dỗ dành một lúc, nàng mới yên tâm chìm vào giấc ngủ trong vòng tay hắn lần nữa. Hoằng Lịch ôm nàng thả nhẹ lên giường đắp chăn lại, chăm chú nhìn vẻ mặt nàng ngủ hồi lâu, sau đó đang định rời đi, chợt cảm giác tay áo bị xiết chặt, cúi đầu nhìn xuống, thấy ngón út của nàng đang níu tay áo mình, ngủ rồi nhưng cũng không chịu để hắn đi.

Hắn cũng không nỡ bỏ đi, thế là ngồi lại ở mép giường, thấp giọng nói: "Vào đi."

Lý Ngọc tiến đến, nhìn Ngụy Anh Lạc trên giường, tự giác hạ giọng, nói: "Hoàng thượng, Hải Lan Sát báo lại đã thẩm vấn một lượt tất cả quản giáo sự vụ đại thần, đồng viên, ngoại lang, chủ sự, thái giám ở Thượng tứ viện, ngoài hai chữ oan uổng thì không điều tra được gì thêm."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch trầm ngâm một lát: "Đánh tám mươi trượng thái giám phụ trách nuôi dưỡng con ngựa đó, phạt bổng lộc một năm đám người còn lại, sau đó thả đi."

Lý Ngọc kinh ngạc: "Thả?"

Hoằng Lịch lạnh lùng cười nói: "Đúng, thả."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Quân đen và trắng

Nghe được tin Lệnh phi ngã ngựa, Thuần quý phi cực kỳ vui sướng, nhưng không biểu hiện ra mặt.

Vì Hoằng Lịch đang ngồi đối diện với cô ta. Hắn im lặng cả buổi, vừa mở miệng đã hỏi: "Trông nàng rất vui?"

Thuần quý phi thầm rùng mình, vội cúi đầu thở dài: "Hoàng thượng tới Chung Túy cung, tất nhiên thần thiếp vui mừng. Nhưng Lệnh phi bị thương nặng, thái y lui tới Diên Hi cung không ngừng. Sau khi biết tin, thần thiếp cũng vô cùng lo lắng. Nếu Hoàng thượng không hạ nghiêm chỉ cấm mọi người làm phiền thì thần thiếp sớm đã đến thăm Lệnh phi muội muội rồi."

Trước mặt hai người có đặt bàn cờ gỗ, hai quân đen trắng phân bố khắp mặt bàn. Đến lượt chơi của Hoằng Lịch, hắn từ từ nhặt một quân trắng trong hộp lên, nhưng lại không vội đặt xuống mà vân vê nó giữa hai ngón tay, nhẹ nhàng đập vào thành bàn cờ phát ra tiếng cạch, cạch, cạch...

Giống như tiếng tim đập hiện giờ của Thuần quý phi.

"Có người đã động tay chân vào con ngựa của Lệnh phi." Cạch -- rốt cuộc hắn cũng đã hạ quân cờ xuống bàn.

"Ai mà to gan vậy?" Thuần quý phi giơ một quân đen lên.

"Trẫm đang nghĩ, Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, dù Ngụy Anh Lạc đắc sủng cũng sẽ không uy hiếp đến địa vị của nàng ấy. Còn các phi tần

https://thuviensach.vn

khác, cũng không ai có lá gan này." Hoằng Lịch nhanh chóng đi tiếp một quân nữa, thản nhiên nói, "Nàng nói xem, là ai làm đây?"

Thuần quý phi do dự, lồng ngực chỉ phập phồng chốc lát, bỗng nhiên quỳ xuống nói: "Chẳng lẽ Hoàng thượng nghi ngờ... Lúc thần thiếp còn ở tiềm để (*) đã hầu phụng Hoàng thượng, cả ngày bầu bạn với cầm kỳ thi họa. Ngoại trừ ái mộ Hoàng thượng, thần thiếp chẳng muốn thứ gì khác! Dù Hoàng thượng có nghi ngờ cả thiên hạ thì cũng không nên nghi ngờ thần thiếp!"

(*) Nhà của vua lúc chưa lên làm vua

Hoằng Lịch từ trên cao nhìn xuống cô ta: "Trước Lệnh phi, người đắc sủng nhất là nàng. Sau khi Lệnh phi nhập cung, bị lạnh nhạt nhất chẳng phải là nàng sao?"

Thuần quý phi rơm rớm nước mắt nói: "Hoàng thượng, lúc thần thiếp đắc sủng, vì thương cảm các tỷ muội cô quạnh nên thường khuyên người ban đều sủng hạnh, hậu cung mới có thể hòa thuận vui vẻ. Lệnh phi nghìn tốt vạn tốt cũng không chịu để Hoàng thượng ghé các cung khác, thật sự ngang ngược quá đáng. Thần thiếp đã từng nhiều lần khuyên nhủ, nhưng muội ấy quá mức tùy hứng và bướng bỉnh, không khỏi khiến người khác cảm thấy đố kỵ rồi nảy ý trả thù. Nhưng thần thiếp có thể thề với trời, việc này không hề liên quan đến thần thiếp!"

Dáng vẻ rơi lệ của cô ta là động lòng người nhất, như cơn mưa phùn ở Giang Nam rơi tí tách trên thềm đá xanh, như không khí xung quanh được nước mắt của cô ta thanh lọc trong veo.

Chính vì dáng vẻ cô đơn, không nhiễm bụi trần này đã đả động Hoằng Lịch, khiến hắn sắc phong cô ta lên thẳng Quý phi. Nhưng bây giờ khi thấy cô ta khóc, lòng dạ Hoằng Lịch lại trở nên bình tĩnh. Hắn trào phúng cười

https://thuviensach.vn

nói: "Tối qua trẫm sai người thả thái giám phạm tội ở Thượng tứ viện đi, nàng đoán bọn họ đã đi đâu?"

Sắc mặt Thuần quý phi dần trở nên trắng bệch, trong lòng đã có đáp án.

"Đại đa số đều quay về phòng ngủ, trừ tên... tiểu thái giám dắt ngựa cho Lệnh phi." Hoằng Lịch nhìn đối phương chằm chằm, gằn từng chữ, "Hắn ta đêm hôm khuya khoắt chạy tới Chung Túy cung!"

"Thần thiếp chưa từng thấy người này!" Thuần quý phi nghiêm mặt nói.

"Tên này vô cùng cảnh giác, phát hiện có người theo dõi lập tức vòng vèo trở về, thị vệ của trẫm bắt được hắn ép hỏi cả buổi, hắn cũng nói chưa từng thấy nàng. Nhưng chưa từng thấy nàng lại nửa đêm chạy đến Chung Túy cung làm gì?" Hoằng Lịch khẽ dựa vào ghế, có chút mỏi mệt lẫn thất vọng nhắm mắt lại, "Trẫm cũng muốn tin tưởng nàng, hy vọng mọi chuyện không liên quan đến nàng..."

Hoằng Lịch không lập tức ra tay, thứ nhất vì không có bằng chứng xác thực, thứ hai vì 'một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa'. Hai người đã có nhiều năm tình nghĩa, thậm chí còn có chung một đứa con với nhau.

Nhưng dù vậy, trong lòng hắn, địa vị Chung Túy cung đã không còn như trước, hình bóng Thuần quý phi đoan trang nhã nhặn cũng chết rồi.

"Ngạch nương." Lục a ca dụi mắt nhập nhèm bước ra, cả người nho nhỏ đáng yêu giống như người gỗ.

"Hài tử." Thuần quý phi vươn tay ôm lấy con, dựa trên vai hắn nghẹn ngào.

https://thuviensach.vn

"Sao ngạch nương lại khóc?" Lục a ca nâng tay lau nước mắt trên mặt nàng.

"Ngạch nương không có khóc." Thuần quý phi cười trả lời hắn, nghĩ thầm: Ta còn chưa thua, ta không thể khóc.

Sau khi dỗ dành Lục a ca ngủ xong, Thuần quý phi nhẹ lau sạch nước mắt, biểu cảm trên mặt trở nên lạnh lẽo, nói: "Ngọc Hồ, mời Du phi tới đây."

Chúng phi trong hậu cung không có giao tình với Ngụy Anh Lạc nhiều lắm, Du phi này cũng được xem như là người quen thân với nàng nhất.

Khác với Ngụy Anh Lạc và Thuần quý phi vì được sủng mới phong Phi, Du phi vì sinh được nhi tử mới khó khăn lên được vị Phi. Một năm 365 ngày, chỉ có lễ tết hay những dịp đặc biệt mới có thể nhìn thấy Hoằng Lịch, còn lại hầu như Hoằng Lịch không đặt chân đến chỗ ở của nàng.

Một người như vậy đứng trước mặt Thuần quý phi vừa có nhi tử vừa có vị Phi, đương nhiên thấp hơn một đoạn.

Hôm nay nàng ngồi đoan chính trên ghế, bên cạnh có để một hộp ngọc, bên trong là củ nhân sâm lâu năm hình rễ cây, người trong dân gian gọi là sâm em bé hoặc sâm yêu tinh.

Cuộc sống Du phi túng quẫn, không thể tặng người khác lễ vật lớn như vậy. Trái lại, đây là Thuần quý phi tặng cho nàng.

"Nghe nói Ngũ a ca bị bệnh." Thuần quý phi cười nói, "Cầm nhân sâm này về cho Ngũ a ca bồi bổ đi."

Khi không tỏ ra ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cắp. Du phi khẩn trương trả lời: "Được nương nương quan tâm, thần thiếp khắc ghi trong lòng. Nhưng Vĩnh Kỳ chỉ ho khan mà thôi, thái y vẫn luôn dùng Bối

https://thuviensach.vn

Mẫu Tứ Xuyên để điều trị, thật sự không dám dùng nhân sâm đại bổ, chỉ có thể phụ ý tốt của nương nương."

Thuần quý phi: "Ho khan bình thường dĩ nhiên không thể dùng sâm, nhưng bản cung sớm đã hỏi thái y rồi, vì Ngũ a ca phổi khí suy nhược mà dẫn tới ho khan, nhân sâm này chuyên dùng cho a ca bổ khí đấy. Trong số hàng ngàn cây nhân sâm ở Nghiễm Trữ ty, bản cung đã chọn ra loại thích hợp với Ngũ a ca nhất, ngươi cứ yên tâm."

Du phi hết nhìn Thuần quý phi lại nhìn củ nhân sâm, chợt đứng dậy quỳ xuống nói: "Nương nương có gì sai bảo, thần thiếp nhất định sẽ nghe theo. Chỉ mong nương nương có thể buông tha Ngũ a ca..."

"Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt." Thuần quý phi vẫy nàng lại, "Ngươi tới đây, bản cung có chuyện muốn dặn ngươi."

"Minh Ngọc."

Trong Diên Hi cung, Ngụy Anh Lạc bỗng nhiên mở mắt, hỏi Minh Ngọc luôn tức trực hầu hạ: "Cô đoán Thuần quý phi sẽ làm gì bước tiếp theo?"

Hậu cung như một bàn cờ, nàng và Thuần quý phi như hai kỳ thủ, một người cầm quân trắng, một người cầm quân đen.

Cạch -- Ngụy Anh Lạc giành lợi thế chơi trước.

Nàng cố ý sai người loan tin cưỡi ngựa ra ngoài vì muốn dụ Thuần quý phi ra tay, dù đối phương có ra tay hay không cũng không quan trọng.

Ngụy Anh Lạc có thể tự ngã xuống.

Sau đó thu mua tiểu thái giám Thượng tứ viện, bảo hắn dẫn dụ Hải Lan Sát đến Chung Túy cung.

https://thuviensach.vn

Một bước tiếp một bước, cuối cùng đẩy Thuần quý phi vào đường cùng. Bước tiếp theo đến phiên cô ta chơi rồi, mà nước cờ này sẽ quyết định thắng bại cả ván cờ.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tử chiến

Quân cờ gõ nhịp hoa đèn tàn. Đợi tới đợi lui, không ngờ đến lại là hai thuyết khách.

"Vĩnh Kỳ." Du phi ôn nhu nói, "Đây là Lệnh phi nương nương. Đến thỉnh an nương nương đi."

Tiểu hài nhi lập tức tiến lên dập đầu với Ngụy Anh Lạc, chững chạc nói: "Vĩnh Kỳ thỉnh an Lệnh mẫu phi."

Ngụy Anh Lạc nghiêng mình trên trường kỷ tò mò nhìn hắn. Đứa nhỏ này ước chừng tám chín tuổi, môi hồng răng trắng, ngọc tuyết đáng yêu như kim đồng thường vẽ trên tranh tết, nhưng tác phong lại đâu ra đấy hệt như lão thần tám mươi chín mươi tuổi trong triều, vô cùng thú vị.

Du phi: "Vĩnh Kỳ, lúc con mới ra đời cả người vàng óng ánh, ai cũng cho rằng con là yêu vật, chỉ có Lệnh mẫu phi của con là liều mạng bảo vệ. Nếu không nhờ Lệnh phi thì có lẽ con đã không sống được tới bây giờ rồi."

Ban đầu Vĩnh Kỳ vốn đã đứng dậy, nghe xong lời này, lại lần nữa quỳ xuống, trịnh trọng khấu đầu Ngụy Anh Lạc một lần nữa: "Vĩnh Kỳ tạ ơn cứu mạng của Lệnh mẫu phi. Sau này khi Vĩnh Kỳ lớn nhất định sẽ hiếu thảo với người."

Minh Ngọc không thể nhìn nổi hai mẹ con người này, cười lạnh một tiếng: "Nương nương của chúng ta sẽ tự có a ca của mình hiếu thuận, không nhọc Ngũ a ca bận tâm."

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vĩnh Kỳ ngẩn ngơ. Du phi biến sắc nói: "Minh Ngọc, Vĩnh Kỳ mới bao nhiêu tuổi chứ? Không cảm kích lòng thành của nó thì thôi, nói như vậy không phải quá đáng lắm sao?"

Minh Ngọc cười khẩy một tiếng, âm dương quái khí nói: "Đêm qua cứ nghe thấy tiếng động lạ, nô tỳ còn thấy kỳ quái, còn chưa tới năm mới mà chồn đã tới cửa rồi. Chủ tử, nô tỳ phải chặn cái hốc đó lại đây, không để nó buổi tối quấy rầy người nghỉ ngơi!"

"Minh Ngọc." Ngụy Anh Lạc nhìn nàng một cái, sau đó hướng Vĩnh Kỳ vẫy tay, "Năm đó Ngũ a ca còn nhỏ xíu, chớp mắt một cái mà đã lớn thế này rồi. Tới đây."

Vĩnh Kỳ ngoan ngoãn bước tới gần, bỗng nhiên ho khan một tiếng, vội vàng nâng đôi bàn tay mũm mĩm nhỏ bé che miệng lại, xấu hổ ngước nhìn Ngụy Anh Lạc.

"Sao vậy? Cổ họng khó chịu à?" Ngụy Anh Lạc ân cần hỏi han.

"Gần đây Vĩnh Kỳ bị ho, thái y đã cho nó uống Bối Mẫu Tứ Xuyên rồi." Du phi nhìn Ngũ a ca bằng ánh mắt trìu mến.

Ánh mắt của nàng ta khiến Ngụy Anh Lạc ngẩn ngơ, bất tri bất giác nhớ lại dáng vẻ Hoàng hậu bồng bế Thất a ca.

Sau nửa ngày mới phục hồi tinh thần, Ngụy Anh Lạc bắt gặp Vĩnh Kỳ đang nhìn chằm chằm vào dĩa bánh ngọt hoa sen trên bàn. Phát giác được ánh mắt của nàng, hắn nhanh chóng dời mắt đi, bày ra điệu bộ quân tử không liếc mắt.

Ngụy Anh Lạc đặt dĩa bánh trước mặt hắn: "Rõ ràng rất muốn ăn bánh này, hơn nữa còn cạnh tay của con, tại sao lại vờ như không thấy?"

Vĩnh Kỳ: "Ngạch nương nói, không hỏi mà tự lấy là không lễ phép."

https://thuviensach.vn

Anh Lạc nở nụ cười, cầm lấy một miếng bánh hoa sen đưa cho hắn: "Ăn đi, là ta cho phép đấy."

"Tạ Lệnh mẫu phi." Vĩnh Kỳ hành lễ quy củ xong mới tiếp nhận miếng bánh từ tay nàng, ăn từ tốn nghiêm túc, tất cả vụn bánh đều lấy tay hứng được, không để rơi xuống mặt đất.

Ngụy Anh Lạc còn không ăn được kiểu khuôn phép như hắn, nhịn không được nhìn hắn cười.

"Khụ, khụ." Vĩnh Kỳ bỗng nhiên che miệng ho hai tiếng.

Anh Lạc: "Bị ho thì đừng ăn đồ ngọt nhiều quá."

Vĩnh Kỳ gật đầu, ngoan ngoãn cất lại miếng thứ hai.

Ngụy Anh Lạc rất thích đứa nhỏ này, nhưng không thích mẹ của hắn.

Tiểu hài tử thường rất dễ buồn ngủ. Ngụy Anh Lạc và Du phi nói chuyện không có mục đích một hồi, Vĩnh Kỳ đã bắt đầu ngáp, Ngụy Anh Lạc nói: "Minh Ngọc, dẫn Ngũ a ca đến Thiên Điện ngủ trưa."

Không còn hiện diện của đứa nhỏ, người lớn cũng không cần quanh co lòng vòng nữa.

"Nếu cô đã đứng về phía Thuần quý phi, tại sao còn muốn quay lại tìm ta?" Ngụy Anh Lạc thổi nhẹ tách trà, Bích Loa Xuân tỏa hương thơm ngào ngạt.

"Anh Lạc, không phải ai cũng tốt số như cô, trước có Hoàng hậu bảo vệ, sau có Hoàng thượng sủng ái." Du phi nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, "Ta chẳng có gì trong tay cả. Nếu muốn đứng vững trong Tử Cấm Thành, ngoài cách dựa dẫm vào Thuần quý phi thì còn cách nào khác nữa đâu?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc biết cô ta sống khó khăn, có thể đây không phải là lý do cô ta phản bội Hoàng hậu.

"Cô có biết," Đột nhiên Ngụy Anh Lạc đặt tách trà nhỏ lên bàn, trong mắt hiện lên tia tàn khốc, "Thuần quý phi là hung thủ sát hại Thất a ca, là chủ mưu bức tử tiên Hoàng hậu?"

Du phi nghe xong, hít sâu một hơi.

Ngụy Anh Lạc nhìn Du phi chăm chú, hy vọng được thấy vẻ mặt phẫn nộ và thút thít nỉ non của nàng ta, nhưng nàng ta lại chậm rãi mở miệng, khúm núm nói: "Ta không biết, cũng không muốn biết. Đối với một người thấp kém như ta, chỉ có sống sót mới có thể bảo vệ Vĩnh Kỳ, bảo vệ con trai ta thật tốt! Căn bản ta không có sức tìm hiểu chuyện của người khác."

Vốn Ngụy Anh Lạc cũng không trông chờ nàng ta có thể giúp được mình.

Nói cách khác, căn bản nàng không hề có ý định lôi mẫu thân có hài tử vào chuyện này.

Nàng chỉ muốn thấy đối phương nổi giận bất bình, rơi nước mắt thương cảm mà thôi...

Nhưng Du phi chẳng cho nàng thấy bất cứ điều gì!

Ngụy Anh Lạc ôm ngực, cảm nhận miệng vết thương đau đớn đến mức khó nhịn, mồ hôi tuôn như mưa trên trán.

"Đủ rồi! Nói chuyện với loại người này có ích gì?" Minh Ngọc vọt vào, hung hăng trừng mắt Du phi, "Cho con chó một miếng thịt, nó còn biết trông nhà giữ cửa. Cô được tiên Hoàng hậu bảo vệ hết lần này đến lần khác, vậy mà cô lại về phe Thuần quý phi! Du phi, thật sự cô còn không bằng một con chó!"

https://thuviensach.vn

Du phi nghe xong lời ấy, buồn bã cười một tiếng: "Chó? Đúng vậy, trong Tử Cấm Thành này, chẳng phải nữ nhân không được sủng ái còn không bằng một con chó sao?"

Quả thực, nàng là một người đáng thương vô mệnh, cũng không có bản lĩnh tài cán gì.

Trơ mắt chứng kiến tỷ muội tốt nhất của mình chết ngay trước mặt nhưng không thể không khom lưng uốn gối với kẻ thù, thật vất vả chịu đựng đến ngày Tuệ quý phi hoăng thệ, lại không ngờ phải chịu đựng tiếp kẻ đến sau như tiểu cung nữ Ngụy Anh Lạc nho nhỏ của Trường Xuân cung năm nào leo lên vị trí nàng muốn mãi cũng chẳng được.

"... Anh Lạc, coi như cô tội nghiệp xót thương con chó này mà trả lời ta một câu." Du phi tội nghiệp nói, "Có phải chính cô nói với Hoàng thượng, người hại cô ngã ngựa là Thuần quý phi không?"

Ngực Ngụy Anh Lạc vẫn đau âm ỉ. Nàng vừa xoa bóp ngực vừa lạnh lùng nhìn nàng ta.

"Bây giờ ta là con chó của Thuần quý phi. Nếu còn tiếp tục điều tra chuyện này, sớm muộn cô ta cũng sẽ đẩy ta gánh tội thay." Du phi đi tới muốn nắm chặt tay Ngụy Anh Lạc, "Ta chết rồi cũng không hề gì, nhưng Vĩnh Kỳ phải làm sao bây giờ? Anh Lạc, trước đây cô vất vả lắm mới cứu được mạng Vĩnh Kỳ từ tay Tuệ quý phi, lẽ nào bây giờ cô nhẫn tâm nhìn nó không còn mẫu thân, sống một mình lẻ loi hiu quạnh sao?"

"Cô điên rồi?" Minh Ngọc đẩy tay Du phi ra, "Cô muốn Anh Lạc buông tha Thuần quý phi?"

"Không, không phải buông tha, là biến chiến tranh thành hòa bình." Du phi lắc đầu, sau đó vẻ mặt chờ đợi nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, "Anh Lạc, cô đừng đối đầu với cô ta, đừng truy cứu nguyên nhân cái chết của

https://thuviensach.vn

tiên Hoàng hậu nữa. Tất cả đều đã qua, đôi bên chung sống hoà bình có được không?"

Ngụy Anh Lạc gần như nghiến răng nặn ra bốn chữ: "Không truy cứu nữa?"

Du phi rưng rưng gật đầu: "Đúng, nay cô nhận được hoàng ân sâu sắc như mặt trời ban trưa, hà tất canh cánh trong lòng mãi? Nếu cô làm hòa với Thuần quý phi, sau đó hạ sinh nhi tử cho Hoàng thượng, thì sau này trong cung còn ai dám tranh giành với cô? Cái này không chỉ vì ta, vì đích thân cô cứu Vĩnh Kỳ, mà còn là vì chính cô nữa!"

Ngụy Anh Lạc trầm mặc không đáp.

Minh Ngọc thấy Du phi lại thốt ra được lời nói không biết xấu hổ này, không thể nhịn được nữa định chửi ầm lên, lời đã đến bên miệng nhưng lại hung hăng nuốt xuống. Chỉ thấy cửa phòng hơi hé mở, Vĩnh Kỳ vừa dụi mắt vừa từ khe cửa sau chui vào: "Ngạch nương."

Ba người đều im bặt, không thảo luận việc này nữa.

"... Lúc này cũng không còn sớm nữa. Minh Ngọc, chuẩn bị bánh hoa sen để Vĩnh Kỳ mang về ăn." Ngụy Anh Lạc mở miệng tiễn khách.

Bánh ngọt rất nhanh đã chuẩn bị xong được đặt ngay ngắn trong hộp gấm. Ngoài mặt Vĩnh Kỳ bình tĩnh nhưng hai tay lại ôm hộp bánh rất chặt, hiển nhiên trong lòng đang vô cùng vui mừng.

Du phi dắt hắn rời đi. Ra tới cửa chợt quay đầu lại nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, có thâm ý khác nói: "Anh Lạc, chỉ cần cô chịu bảo vệ Vĩnh Kỳ, ta sẽ không để Thuần quý phi làm hại cô lần nào nữa. Ta bảo đảm."

Ngụy Anh Lạc không cho rằng lời nàng ta nói là thật, ngay cả mạng mình còn khó giữ mà vẫn khoe khoang khoác lác. Bảo vệ được nàng sao?

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cảm thấy vừa đáng thương vừa mắc cười, hồi lâu mới đáp lại: "Du phi, cô thật sự không hối hận?"

Vứt bỏ tự tôn, vứt bỏ ân nhân, thậm chí vứt bỏ đạo đức để làm tay sai cho kẻ khác, cô thật sự không hối hận?

"Vì an nguy của Vĩnh Kỳ, dù người đời có mắng chửi ta tiểu nhân đê tiện, dù phải quỳ gối hầu hạ kẻ thù, ta đều có thể chịu được." Du phi vuốt vuốt đầu Vĩnh Kỳ, sau đó cười với Ngụy Anh Lạc, "Đợi đến lúc có con rồi, cô sẽ hiểu được nỗi lòng của ta hôm nay."

Ngụy Anh Lạc ngẩn người.

"Nương nương, đừng để ý tới kẻ phản bội đó nữa!" Minh Ngọc dứt khoát đóng cửa nhốt đôi mẫu tử đó bên ngoài, sau đó thở phì phò quay trở lại đứng cạnh Ngụy Anh Lạc, miễn cưỡng nở nụ cười, "Để ta kể cô nghe truyện cười nha."

Minh Ngọc kể chuyện không hài hước tí nào. Ngụy Anh Lạc vừa nghe vừa gật gà liên tục, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Mấy ngày sau, nàng vẫn luôn nằm dưỡng thương trên giường, mỗi ngày uống thuốc đúng giờ, vết thương càng lúc càng chuyển biến tốt đẹp. Rốt cuộc cũng có thể xuống giường, nàng vịn tay Minh Ngọc đi dạo trong sân.

Đi dạo một hồi, chợt thấy có người vội vội vàng vàng tiến lại gần.

"Lệnh phi nương nương." Là Lý Ngọc. Hắn ôm cây phất trần, vẻ mặt lạnh lẽo đứng trước mặt Ngụy Anh Lạc, "Hoàng thượng mời người đến Vĩnh Hòa cung."

Ngụy Anh Lạc nhìn hắn nghiền ngẫm. Đôi khi, hắn chính là mặt mũi của Hoằng Lịch. Hoằng Lịch đối xử với mọi người thế nào, hắn cũng sẽ

https://thuviensach.vn

biểu lộ vẻ mặt như thế ấy. Bây giờ bắt gặp vẻ mặt hắn lạnh lẽo, nàng đoán nhất định chờ đợi mình ở Vĩnh Hòa cung chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

Sự thật chứng minh, chuyện so với tưởng tượng của nàng còn tồi tệ hơn nhiều.

Ở Vĩnh Hòa cung, Vĩnh Kỳ nằm thở thoi thóp trên giường.

"Lệnh phi, Vĩnh Kỳ mới mấy tuổi đầu thôi, sao cô có thể hạ độc thủ như vậy?" Du phi quỳ gối bên giường khóc lóc nói, "Hoàng thượng, người phải làm chủ cho hai mẹ con thiếp!"

Ngụy Anh Lạc ngẩn người: "Hạ độc thủ? Cô có ý gì?"

"Lệnh phi." Thuần quý phi đứng bên cạnh Du phi, bộ dáng vì nàng ta làm chủ, "Có phải mấy hôm trước, Ngũ a ca đã ghé thăm Diên Hi cung?"

Ngụy Anh Lạc nhìn về phía cô ta. Ánh mắt hai người chạm nhau như đánh giáp lá cà, hiểu rõ lòng dạ lẫn nhau. Cuối cùng Thuần quý phi cũng đã hạ nước cờ rồi --

Một đứa con. Trận đánh này là một cuộc tử chiến, không phải cô chết thì ta chết.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Độc

"Đúng." Bác bỏ hay phủ nhận cũng không được. Du phi quang minh chính đại đến thăm bệnh, trên đường đi không biết bao nhiêu cung nhân có thể làm chứng cho nàng ta. Ngụy Anh Lạc dứt khoát thừa nhận nói, "Du phi cho nó đến thăm ta, còn mang đến linh chi và lộc nhung."

Thuần quý phi vào thẳng trọng điểm: "Có phải đã ăn điểm tâm ở đó?"

Anh Lạc: "Ăn một miếng bánh hoa sen."

Thuần quý phi cười nói: "Vậy là đúng rồi. Lưu thái y!"

Một thái y sớm đã đợi sẵn trong cung, nghe đến tên mình liền tiến lên phía trước nói: "Lệnh phi nương nương, gần đây Ngũ a ca ngày bị ho khan, thần lấy Bối Mẫu Tứ Xuyên làm phương thuốc chính để tiến hành trị liệu. Nhưng Bối Mẫu Tứ Xuyên có một đặc tính, tuyệt đối không được uống chung với các loại thuốc Đông y ô đầu khác như thảo ô, xuyên ô, phụ tử. Đều là đại kỵ."

Kế hậu: "Nếu uống chung thì sẽ thế nào?"

Lưu thái y: "Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, nếu uống chung sẽ xảy ra khả năng trúng độc cao vì dược tính tương khắc, chẳng hạn toàn thân tê liệt, đau đớn không nguôi, thậm chí có thể mất mạng. Thần vừa bắt mạch cho Ngũ a ca, phát hiện có triệu chứng trúng độc thảo ô."

Thuần quý phi hàm ý nói: "Bánh hoa sen của Diên Hi cung có chứa thảo ô hay không, chỉ có Lệnh phi biết thôi!"

https://thuviensach.vn

"Tại sao ta phải mưu hại Ngũ a ca? Năm đó chính ta đã cứu đứa nhỏ này." Nhận thấy câu chữ của nàng ta có ý vu cáo mình, Ngụy Anh Lạc cau mày nói, "Huống hồ Diên Hi cung lấy đâu ra loại dược này?"

"Lệnh phi biết rõ còn cố tình hỏi lại?" Hình như Thuần quý phi sớm đã đoán được nàng sẽ hỏi câu này nên lập tức đáp, "Cả Tử Cấm Thành này ngoài Thái y viện ra, chẳng phải cũng chỉ còn Diên Hi cung có loại thuốc này sao?"

Lời này là thế nào? Hoằng Lịch nhìn lại Lưu thái y, Lưu thái y vội vàng giải thích: "Hoàng thượng, thần nghe nói Lệnh phi nương nương bị ngã ngựa, tay phải bị thương. Diệp thái y đã kê đơn thuốc dùng cao thảo ô chuyên cầm máu giảm đau do trật khớp gây ra. Loại cao cần dùng thảo ô này, Diên Hi cung... đương nhiên sẽ có."

Hoằng Lịch nhíu mày, Du phi lại ôm chân hắn khóc lóc. Thuần quý phi tức thì ghé vào lỗ tai hắn thêm dầu vào lửa: "Hoàng thượng, Lệnh phi nhận được hoàng ân nhưng không nghĩ báo đáp, hơn nữa còn đố kỵ Du phi, hạ độc Ngũ a ca. Kiểu nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn tàn độc này quả thực khiến người khác căm phẫn. Thần thiếp biết, Hoàng thượng không đành lòng xử trí Lệnh phi, nhưng nếu như ai cũng bắt chước cô ta thì Tử Cấm Thành còn gì phép tắc nữa? Hậu cung sẽ trở nên hỗn loạn như thế nào? Thần thiếp cả gan, khẩn cầu Hoàng thượng trừng phạt nghiêm khắc, cũng dễ bề cảnh cáo từ trên xuống dưới, cho họ biết rằng mưu hại hoàng tự là tội không thể dung xá!"

"Đến cả tra xét cũng không, trực tiếp định tội ta luôn sao?" Ngụy Anh Lạc nhìn về phía Hoằng Lịch, "Hoàng thượng, nếu đã nói Diệp Thiên Sĩ kê đơn thuốc, vậy hãy triệu Diệp Thiên Sĩ đến đây đi."

"Nhân chứng vật chứng đều có đủ, còn muốn thẩm vấn gì nữa?" Thuần quý phi cũng nhìn về phía Hoằng Lịch, "Hoàng thượng, chớ nghe cô ta ngụy biện."

https://thuviensach.vn

Hai người nhao nhao tự đặt chính mình lên hai đầu cán cân nghiêng ngả trong lòng Hoằng Lịch. Các nàng lẳng lặng chờ, cả điện cũng im ắng chờ theo. Cuối cùng cân nhắc một hồi, Hoằng Lịch trầm giọng nói: "Triệu Diệp Thiên Sĩ đến!"

Sắc mặt Thuần quý phi trắng bệch.

Diệp Thiên Sĩ rất nhanh được truyền tới. Hoằng Lịch hỏi: "Diệp Thiên Sĩ, ngươi kê cho Lệnh phi cao thảo ô?"

Diệp Thiên Sĩ: "Dạ phải."

Hoằng Lịch: "Thảo ô tương khắc với Bối Mẫu Tứ Xuyên?"

Diệp Thiên Sĩ: "Phải."

Mọi người xì xào bàn tán. Hoằng Lịch nghi hoặc nhìn về phía Ngụy Anh Lạc: "Anh Lạc, rốt cuộc nàng muốn Diệp Thiên Sĩ nói với trẫm điều gì?"

Thần sắc Ngụy Anh Lạc cực kỳ bình tĩnh: "Diệp thái y, ta không hiểu y thuật, nhưng một khi ăn nhầm đồ, việc đầu tiên phải làm là gì?"

Khóe mắt Diệp Thiên Sĩ liếc nhìn Vĩnh Kỳ nằm trên giường: "Ăn nhầm đồ?"

Anh Lạc: "Đúng, ăn nhầm liều độc dược rất nhỏ, hoặc ăn đồ tương khắc nhau."

Diệp Thiên Sĩ lập tức trả lời: "Thúc nôn."

Mọi người cùng nhìn về phía Lưu thái y. Mới đầu thái y này chỉ cho Ngũ a ca uống một chén thuốc, từ đó đến nay cũng chưa thấy hắn thúc nôn lần nào.

https://thuviensach.vn

"Cái này, cái này..." Lưu thái y cái khó ló cái khôn, nói, "Thân thể Ngũ a ca suy nhược nên thần không dám thúc nôn, chỉ có thể cho a ca uống canh giải độc thôi."

Ngụy Anh Lạc: "Bây giờ Ngũ a ca đã thoát khỏi nguy hiểm chưa?"

Lưu thái y nhìn thoáng qua Thuần quý phi: "Cái này..."

"Xem ra Lưu thái y kỹ nghệ không tinh rồi." Ngụy Anh Lạc lập tức nói với Hoằng Lịch, "Kính xin Hoàng thượng cho Diệp Thiên Sĩ thử chẩn đoán bệnh cho Ngũ a ca."

Lưu thái y nghe xong, sắc mặt xám ngoét. Thuần quý phi tức thì nháy mắt liên tục với Du phi, Du phi hấp tấp tiến lên: "Hoàng thượng, cơ thể Vĩnh Kỳ suy yếu, không chịu nổi giày vò như thế! Nếu nó xảy ra bất trắc gì, thần thiếp cũng không thiết sống nữa! Sao Hoàng thượng có thể tin lời của hung thủ sát nhân chứ? Tiện nhân Lệnh phi kia rõ ràng muốn giết chết Vĩnh Kỳ!"

Cán cân đã nghiêng về một bên nên đâu dễ nghe lời Du phi nói, huống hồ ánh mắt trao đổi giữa nàng ta và Thuần quý phi không thể qua mắt Hoằng Lịch. Hắn lạnh lùng nói: "Diệp Thiên Sĩ, giao cho ngươi rồi."

Sau khi thúc nôn, tuy Vĩnh Kỳ vẫn chưa tỉnh, nhưng sắc mặt đã hồng hào hơn trước rất nhiều, không đến mức rên rỉ liên tục trong mộng. Diệp Thiên Sĩ đang cầm ống nhổ nghiên cứu cả buổi, cho ra kết luận: "Hoàng thượng, bên trong không có thảo ô."

Lưu thái y xen vào: "Thảo ô vừa vào dạ dày đã tiêu hóa, cho nên không nhìn thấy được."

"Tuy thảo ô đã tiêu hóa hết nhưng nhân sâm vẫn còn, hơn nữa còn là số lượng lớn chưa tiêu hóa. Thật kỳ quái." Diệp Thiên Sĩ nhìn về phía Lưu thái y.

https://thuviensach.vn

"Ngũ a ca bị bệnh phổi hư nhược dẫn đến chứng ho khan, nên mới dùng nhân sâm để bổ khí." Lưu thái y miễn cưỡng nói, mặc cho ai cũng có thể thấy được hắn chột dạ.

"Nếu muốn bổ khí cho Ngũ a ca thì pha trà sâm là được rồi, cần gì phải dùng nhiều như vậy?" Diệp Thiên Sĩ cười lạnh nói, "Lạm dụng nhân sâm sẽ làm bệnh tình thêm trì trệ, hơn nữa Ngũ a ca còn trẻ, thân thể khoẻ mạnh, dùng nhân sâm quá nhiều sẽ dẫn đến ngạt thở, khiến máu trong dạ dày chảy ngược, có hại rất lớn với sức khỏe, cho nên mới hôn mê bất tỉnh! Lưu thái y, ông tinh thông về phương diện trẻ nhỏ mà, sao lại phạm sai lầm lớn như vậy?"

Từ đầu đến giờ Kế hậu vẫn khoanh tay đứng nhìn, không xen vào chuyện này, chỉ vào lúc này mới nói một câu đủ đưa Thuần quý phi vào chỗ chết. Nàng cười nói: "Trừ phi hắn bị người khác sai khiến, cố ý hãm hại Lệnh phi!"

Lưu thái y sớm đã không chịu nổi áp lực, đặc biệt khi phát giác được Hoằng Lịch và Kế hậu đang đứng về phía Ngụy Anh Lạc. Hắn 'bịch' một tiếng quỳ xuống: "Hoàng thượng tha mạng! Thần... là Du phi cố ý muốn dùng sâm miếng, thần cũng đã khuyên nhưng nương nương không nghe! Hôm nay cũng là Du phi một mực khẳng định Ngũ a ca đã dùng thảo ô, thần mới chẩn sai mạch!"

"Hoàng thượng, thần thiếp không biết dùng nhiều nhân sâm sẽ có hại. Thần thiếp ngu ngốc, thần thiếp có tội! Đều do thần thiếp không tốt, vô tình làm hại Vĩnh Kỳ, lại còn hiểu lầm Lệnh phi!" Du phi hoảng sợ nói.

"Nàng có tội. Thân là ngạch nương ruột, lại vì hãm hại Lệnh phi mà không tiếc tổn hại sức khỏe Vĩnh Kỳ, căn bản không xứng làm ngạch nương của Vĩnh Kỳ!" Hoằng Lịch cười lạnh, "Trẫm biết nàng không có gan to như vậy. Nói đi, là ai cho nàng lá gan này?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Du phi, nếu cô không khai thật thì sẽ tự biến mình thành chủ mưu đó."

Vượt ngoài dự liệu của nàng, lúc đầu nàng tưởng rằng Du phi sẽ còn vùng vẫy giãy chết một hồi, ai ngờ Du phi quay đầu liền hô: "Là cô ta, là Thuần quý phi! Tất cả đều do Thuần quý phi sai khiến!"

Hiển nhiên Thuần quý phi cũng không ngờ Du phi lại khai thật nhanh như vậy, trong lúc nhất thời không thể kiếm cớ giảo biện, chỉ đành gào lên nói: "Du phi, bình thường ta đối đãi với cô không tệ. Cô nhất thời đố kỵ, mưu hại Lệnh phi thì thôi đi, bây giờ vì muốn thoát tội còn kéo ta xuống nước!"

"Hoàng thượng." Giờ đây vẻ mặt Du phi cực kỳ bình tĩnh, tỉnh táo đến mức khiến Ngụy Anh Lạc cảm thấy kỳ quái, "Chủ ý là do Thuần quý phi nghĩ ra, cũng chính cô ta đưa nhân sâm. Nếu không tin, xin điều tra khố phòng phủ Nội vụ, nhất định có thể tìm thấy ghi chép nhận sâm của Chung Túy cung."

Thuần quý phi nổi cơn tam bành, đang muốn xông lên phân biện, bỗng nhiên nghe thấy Hoằng Lịch kinh hỉ nói: "Vĩnh Kỳ!"

Hóa ra tiếng hét của Thuần quý phi đã đánh thức Vĩnh Kỳ khỏi cơn hôn mê. Hoằng Lịch bước nhanh đến cạnh hắn, đưa tay sờ lên trán hắn: "Sao rồi, khá hơn chút nào chưa?"

"Hoàng a mã." Khuôn mặt Vĩnh Kỳ mướt mồ hôi, tình trạng không tốt cũng không xấu, nhưng hắn buộc bản thân phải đứng dậy, chịu đựng ho khan, nói đứt quãng với Hoằng Lịch, "Hoàng a mã, khụ khụ, là Thuần quý phi... Chính tai nhi thần nghe thấy Thuần quý phi ép ngạch nương mỗi ngày dùng nhân sâm. Lúc nào ngạch nương cũng khóc, khóc mãi... Khụ, ngạch nương bị ép buộc!"

https://thuviensach.vn

"Ngươi --" Thuần quý phi nhìn hắn, lại nhìn Du phi đang quỳ một bên, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, "Mẹ con các ngươi... Mẹ con các ngươi liên hợp lại muốn hại ta!"

Thấy nàng ta lại có thể nói như vậy, chán ghét trong mắt Hoằng Lịch càng tăng lên. Hậu cung ngươi lừa ta gạt, hắn không tin phi tử, nhưng tin nhi tử của mình. Bất luận Vĩnh Kỳ ở Học Phủ hay hạ nhân đều đối xử rất tốt, tài hoa xuất chúng, thông minh chính trực; quan trọng nhất là, Hoằng Lịch chưa từng thấy nó nói dối bao giờ.

Một đứa bé như vậy sao có thể mưu hại nàng ta?

"Người đâu!" Hoằng Lịch nhắm mắt lại, "Giam lần lượt Thuần quý phi và Du phi về cung của mình, đám người còn lại giam vào Thận Hình ty. Hôm nay trước lúc mặt trời lặn, trẫm phải có được đáp án!"

Thuần quý phi ngồi phịch xuống mặt đất, tính cả đám người Ngọc Hồ đều bị đám thái giám áp giải. Một tên trong số đó đi về phía Du phi, không đợi hắn nâng đối phương dậy, Vĩnh Kỳ lảo đảo té xuống giường, bổ nhào vào người Du phi, cánh tay nho nhỏ ôm nàng thật chặt, khóc ròng nói: "Không được mang ngạch nương của ta đi. Ngạch nương! Ngạch nương không được đi!"

Du phi kiềm lại nước mắt, nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai Vĩnh Kỳ, ghé vào tai hắn nói khẽ một câu. Toàn thân Vĩnh Kỳ chấn động, quên cả rơi lệ.

Ngụy Anh Lạc thu cảnh này vào mắt, càng lúc càng nghi hoặc trong lòng.

So với Thuần quý phi, Du phi có nhiều điểm lộ ra mất tự nhiên, thậm chí trước sau mâu thuẫn. Nếu nói nàng trung thành với Thuần quý phi, nàng thừa nhận quá nhanh; nhưng nếu nói nàng bất trung với Thuần quý phi, cả chuyện này nàng ta lại tham dự quá nhiều. Càng nghĩ, chợt cả người Ngụy Anh Lạc chấn động, nghĩ tới một đáp án vô cùng hoang đường...

https://thuviensach.vn

"Không có khả năng." Nàng thì thào tự nhủ, nhưng không cách nào thuyết phục được bản thân.

Vì xâu chuỗi toàn bộ, hình như đó là đáp án duy nhất...

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Chân tướng phơi bày

Ban đêm, tẩm cung của Du phi.

Trong cung trống vắng, Ngụy Anh Lạc đã đến cả buổi nhưng không thấy cung nhân nào dâng trà, hơn nữa còn tự đích thân Du phi pha cho nàng uống trà lạnh cách đêm.

"Tuy ta không phải là chủ mưu vụ này, nhưng Hoàng thượng cũng sẽ không bao giờ muốn nhìn mặt ta nữa." Ngược lại Du phi chẳng để ý chút nào, nâng chén trà lên uống một ngụm nhỏ, "Ta nghĩ rất nhanh mình sẽ được cho xuất cung để trông giữ hoàng lăng, hoặc vào miếu cầu phúc tổ tiên, cả đời không quay lại Tử Cấm Thành được nữa."

Ngụy Anh Lạc cũng hớp miếng trà lạnh, sau khi thưởng thức trà cũng như đánh giá người trước mặt xong thì buông chén trà xuống, nói: "Du phi, cô bại quá nhanh."

Du phi cười cười nhìn nàng, thân thiết giống như Bá Nha vừa tấu một khúc đàn, Tử Kỳ nghe xong liền bình luận ưu khuyết (*).

(*) Sự tích Bá Nha, Tử Kỳ là câu chuyện đời Xuân Thu Chiến Quốc về tình bạn âm nhạc giữa Bá Nha - một viên quan nước Tấn, và Tử Kỳ - một tiều phu bên Hán Giang. Tương truyền vào một đêm trung thu, trên đường trở về sông Hán, Bá Nha lệnh cho quân lính dừng thuyền uống rượu thưởng nguyệt, cao hứng gảy đàn. Nào ngờ ở nơi hoang sơ này có người xuất hiện. Nghi là thích khách, Bá Nha lệnh quân đi tìm thì có một chàng trai tên Tử Kỳ nói mình làm nghề tiều phu, thấy khúc đàn hay quá nên dừng chân nghe. Bá Nha nghi hoặc, nhưng khi chàng trai đối đáp trôi chảy,

https://thuviensach.vn

thậm chí biết rõ bản đàn Bá Nha vừa gảy thì ông đánh bay ngờ vực, mời xuống thuyền đàm đạo. Trên thuyền, Bá Nha gảy khúc nhạc Cao sơn Lưu thủy, người tiều phu rung cảm sâu sắc, cao đàm khoát luận, khiến Bá Nha khâm phục hết mực. Được người tri âm, thấu cảm ngón đàn cũng là tấm chân tình của mình, Bá Nha có ý mời Tử Kỳ rời non cao nước thẳm về kinh cùng mình để sớm hôm đàm đạo, hưởng vinh hoa phú quý. Nhưng Tử Kỳ thoái thác vì còn phải phụng dưỡng cha mẹ già yếu. Quan sự không thể chần chừ, Bá Nha đành phải xuôi thuyền về kinh, trước khi đi hứa hẹn sẽ trở lại đón cả gia quyến Tử Kỳ về với mình.

Mùa thu năm sau Bá Nha trở lại bến sông xưa, nhưng không thể gặp được vì Tử Kỳ đã mất trong một cơn bạo bệnh. Tương truyền, trước khi chết Tử Kỳ còn trăng trối phải chôn chàng nơi bến sông Hán Dương, cạnh núi Mã Yên, để giữ lời hẹn với Bá Nha. Bá Nha tìm đến mộ Tử Kỳ, bày đồ tế lễ, sầu thảm khóc gảy một bản nhạc ai điếu. Đàn xong, ông đập đàn vào đá, thề trọn đời không đàn nữa vì biết mình từ nay vĩnh viễn không còn bạn tri âm. (Nguồn Wiki)

"Thuần quý phi xui khiến cô dùng nhiều nhân sâm như thế, làm sao Ngũ a ca có thể phát hiện ra? Đột nhiên vào lúc ấy nó lại thanh tỉnh, kịp thời cho Thuần quý phi một cú đả kích trí mạng." Ngụy Anh Lạc nhìn Du phi, khẳng định, "Du phi, cô trù tính tất cả rất tốt."

Du phi nở nụ cười sung sướng khi được nàng lý giải.

"Không sai." Nàng thản nhiên nói, "Thuần quý phi lấy mạng Ngũ a ca đến uy hiếp ta, muốn ta giúp nàng ta đối phó cô. Ta dứt khoát tương kế tựu kế, mai phục bên người nàng ta, đến phút cuối cùng thì đâm ngược một nhát."

"Quả nhiên là thế." Ngụy Anh Lạc thở dài, "Khác với hậu cung phi tần chúng ta, Ngũ a ca có tố chất vượt trội, trước giờ được Hoàng thượng yêu quý, mượn miệng nó nói ra hành vi phạm tội của Thuần quý phi, nhất định

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng sẽ tin... Chỉ là lời này, tại sao cô không nói với Hoàng thượng?"

"Ta không thể nói." Du phi nhàn nhạt đáp, "Nếu ta nói với Hoàng thượng, trước đây ta thân thiết với Thuần quý phi để thu thập bằng chứng tội ác của cô ta, Hoàng thượng nhất định sẽ cho rằng ta và cô hợp mưu cùng hãm hại Thuần quý phi."

Chắc chắn Hoằng Lịch sẽ không thể ngờ được, nữ tử hiểu hắn nhất trong Tử Cấm Thành này chính là Du phi. Nàng biết nên làm thế nào để khiến hắn hoài nghi, cũng biết nên làm thế nào để khiến hắn tin tưởng. Chỉ tiếc nàng không diễm lệ như Tuệ quý phi, lại không có khí chất của Thuần quý phi, thậm chí cũng không giảo hoạt bằng Ngụy Anh Lạc, do đó đến cuối cùng, nàng chỉ là một Du phi vô nghĩa.

"Sao cô phải khổ vậy chứ?" Ngụy Anh Lạc thở dài một tiếng, "Mặc dù lật đổ Thuần quý phi, nhưng cô lại rơi vào nông nỗi này, chẳng được lợi lộc gì..."

"Ta không cần lợi ích." Du phi nhẹ nhàng cười nói. Rõ ràng nàng là người cần được an ủi nhất, thế mà ngược lại phải an ủi Ngụy Anh Lạc đang canh cánh trong lòng, "Anh Lạc, ta là một nữ nhân nhu nhược, trước đây trơ mắt nhìn bằng hữu tốt nhất của mình chết thảm, nhưng không có cách nào thay tỷ ấy báo thù. Nếu không có tiên Hoàng hậu và cô đưa tay giúp đỡ, đến tính mạng của Vĩnh Kỳ ta cũng không giữ được. Tuy ta nhu nhược nhưng cũng hiểu được đạo lý 'tích thủy chi ân, suối tuôn tương báo' (**). Đã nhận ơn người khác thì phải kết cỏ ngậm vành, đến chết không quên. Ta chưa đủ thông minh nên chỉ có thể nghĩ ra được cách như vậy thôi."

(**) một giọt nước ân tình phải dùng cả dòng sông để báo đáp

Dừng một chút, chợt Du phi đứng dậy, từ trong buồng lấy ra một hộp bánh đưa cho Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay từ biệt, quãng đời về sau khó có dịp gặp lại, trong lòng ta không còn lo lắng gì khác, trừ một người... ta muốn gửi gắm cho cô." Du phi nhìn nàng tha thiết khẩn cầu, mở nắp hộp ra, bên trong hộp vuông là những bánh hoa sen.

Ba ngày trước, Ngụy Anh Lạc đã đưa cho Vĩnh Kỳ một hộp bánh hoa sen, tổng cộng bảy cái, bây giờ thiếu đi ba cái. Một ngày Vĩnh Kỳ chỉ ăn một cái, cực kỳ nâng niu quý trọng.

Ngụy Anh Lạc nâng hai tay tiếp nhận hộp bánh, thần sắc trịnh trọng như thể tiếp nhận mạng của Du phi, cam kết: "Cứ giao cho ta."

Trong mắt Du phi rưng rưng, định quỳ xuống bái lạy cảm tạ, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến giọng nói Lý Ngọc: "Lệnh phi nương nương, Hoàng thượng gọi người đến Dưỡng Tâm điện, vụ án đã truy ra được manh mối rồi."

Ban đầu, Ngụy Anh Lạc cứ tưởng 'truy ra manh mối' là ám chỉ vụ Thuần quý phi vu oan nàng hạ độc, đợi sau khi đến Dưỡng Tâm điện rồi mới phát hiện sự tình không đơn giản như vậy.

Sắc mặt Hoằng Lịch so với trước càng lạnh hơn. Ngụy Anh Lạc chưa từng thấy bộ dáng hắn giận dữ đến thế, giống như ngọn núi lửa chực chờ phun trào. Kế hậu đứng cạnh hắn, nói với Ngọc Hồ khom lưng quỳ gối: "Bẩm báo lại với Lệnh phi những gì lúc nãy ngươi nói với ta đi."

Toàn thân Ngọc Hồ ướt đẫm mồ hôi, đờ đẫn nói: "Thuần quý phi dặn dò nô tỳ tiếp cận và âm thầm mua chuộc quản sự Vương Trung của Thục Hỏa xử để hắn làm việc cho mình. Đêm trừ tịch năm đó, tiên Hoàng hậu nhân từ sớm đã cho các nô tài về nghỉ ngơi. Quý phi đã mua chuộc tiểu thái giám của Trường Xuân cung đổi thành than hoa cúc dễ cháy, lại an bài Vương Trung động tay động chân dưới đáy vạc Cát Tường, khiến nước

https://thuviensach.vn

đóng băng để dập tắt ý đồ dập lửa, nên mới làm Thất a ca chôn mình trong biển lửa."

Hiển nhiên Hoằng Lịch đã nghe qua đoạn này, bây giờ nghe lại lần nữa vẫn cảm thấy phẫn nộ, tay phải gắt gao bấu lấy thành ghế, trầm giọng nói: "Trẫm vốn chỉ lệnh Hoàng hậu tra hỏi vụ án của Du phi, không nghĩ tới lại điều tra ra cả những gì liên quan đến chuyện cũ năm đó... Nhớ năm đó, nếu Thất a ca không gặp chuyện bất hạnh, Dung Âm cũng sẽ không..."

Dừng một chút, Hoằng Lịch như có chút bán tín bán nghi thì thào: "Có điều, nàng ta thực sự biết làm ra chuyện tàn ác vậy sao?"

Tại sao phải vất vả tiếp cận Hoằng Lịch? Tại sao phải hao hết tâm tư đối nghịch với Thuần quý phi? Tại sao phải mạo hiểm tính mạng ngã ngựa chỉ để kéo Thuần quý phi xuống nước? -- Tất cả chỉ vì giờ khắc này! Sao Ngụy Anh Lạc có thể buông tha cơ hội hiếm có này được chứ? Nàng lập tức quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, thần thiếp có một nhân chứng!"

Minh Ngọc rất nhanh được triệu đến Dưỡng Tâm điện, khai hết tất cả những gì mà mình biết. Vì thế, chân tướng của vụ mưu sát đã được phơi bày trước mặt Hoằng Lịch.

Hoằng Lịch chợt cầm chén trà nhỏ ném về phía Minh Ngọc, giống như giận chó đánh mèo hỏi: "Tại sao lúc đó không nói?"

Minh Ngọc không dám tránh, cam chịu để chén trà đập vào người, nước trà nóng hổi làm ướt cả người nàng. Ngụy Anh Lạc vội chạy đến trước người Minh Ngọc che chắn, nói: "Minh Ngọc nhẫn nhịn lâu như vậy vì không có chứng cớ. Chỉ dựa vào một cái miệng mà tố cáo Thuần quý phi được sủng ái bội phần, không khác nào lấy trứng chọi đá. Hoàng thượng, cung nữ cũng có cha mẹ người thân, dù không tiếc rẻ tính mạng của mình thì cũng phải lo nghĩ cho người nhà."

https://thuviensach.vn

Nghe thấy hai chữ 'người nhà', đột nhiên Ngọc Hồ quỳ trên mặt đất run run một cái, bắt đầu liên tục dập đầu: "Hoàng thượng, những lời nô tỳ nói đều là thật, nô tỳ cam lòng tố cáo chủ tử, cũng cam lòng chịu chết, chỉ cầu Hoàng thượng niệm tình nô tỳ lấy công chuộc tội mà tha cho cả nhà nô tỳ!"

Thấy bộ dáng này của đối phương, Ngụy Anh Lạc bừng tỉnh đại ngộ. Ban nãy nàng còn cảm thấy kỳ quái, Ngọc Hồ cũng không phải là Du phi. Cô ta theo Thuần quý phi đã nhiều năm, là cánh tay trái bờ vai phải đắc lực nhất của Thuần quý phi, sao lại dễ dàng bán rẻ chủ tử như thế? Có lẽ... đã có người nào đó dùng tính mạng người nhà để uy hiếp cô ta.

Về phần người đó là ai thì... Ngụy Anh Lạc liếc mắt nhìn Kế hậu mặt mũi hiền lành.

Đối phương làm vậy vì muốn giúp đỡ Ngụy Anh Lạc sao?

Không. Địa vị Thuần quý phi chỉ kém Hoàng hậu một bậc, lại sinh được Lục a ca. Nếu Thuần quý phi ngã xuống, người được lợi nhất chính là -- Hoàng hậu nương nương mặt mũi hiền lành này rồi.

Nếu không phải như thế, tại sao cô ta lại để tâm đến chuyện này?

Như cảm giác được ánh mắt của Ngụy Anh Lạc, Kế hậu nhìn nàng mỉm cười như thể 'ta và ngươi thấu hiểu lòng nhau, sau đó hướng Hoằng Lịch nói: "Sau khi Ngọc Hồ khai ra, thần thiếp đã thẩm vấn Vương Trung, quả nhiên không sai chút nào."

Sắc mặt Hoằng Lịch âm trầm cực độ, tay cũng rất nhanh nắm thành quyền: "Vậy chuyện Lệnh phi bị hãm hại, hơn phân nửa cũng là nàng ta sai khiến sao?"

Lúc yêu một người thì yêu hết tất cả, khi đã hoài nghi thì nghi ngờ hết thảy. Chỉ có chuyện này là không phải do Thuần quý phi làm. Cô ta bị tính

https://thuviensach.vn

kế vụ này. Nhưng đến lúc này, nhiều hay thiếu đi một tội cũng có khác gì đâu?

Thấy Kế hậu gật đầu, rút cuộc Hoằng Lịch không kìm nén nổi nộ khí được nữa, vỗ bàn nói: "Tốt, tốt! Thì ra Thuần quý phi lại ác độc như vậy! Lý Ngọc! Truyền chỉ! Thuần quý phi mưu hại Thất a ca, tội không thể dung xá, ngay bây giờ tước phong hào, giáng xuống làm Đáp ứng, đày vào lãnh cung."

Chuyện xảy ra đêm này tựa hồ đã tiêu hao hết khí lực của Hoằng Lịch. Ra mệnh lệnh xong, hắn vung tay lên, ý bảo mọi người lui ra ngoài. Ngụy Anh Lạc bị rớt lại phía sau, suy tư nhìn theo bóng lưng Kế hậu.

Có nhiều việc đã tra ra chân tướng, chỉ có chuyện này là nàng chưa minh bạch.

Vốn chuyện mưu sát Thất a ca là một bí mật, người biết được chỉ có Ngụy Anh Lạc, Minh Ngọc, Thuần quý phi, Ngọc Hồ và quản sự Vương Trung, trừ lần đó ra cũng không có người khác, cho dù có, chắc hẳn cũng đã sớm bị Thuần quý phi xử lý rồi.

Ngọc Hồ không thể vô duyên vô cớ khai ra một bí mật lớn như vậy. Nếu cô ta không nói, lấy độ sủng ái mà Hoằng Lịch dành cho Thuần quý phi, không chừng sau này còn có cơ hội trở mình.

Trừ phi Kế hậu đã sớm biết chuyện này, sau đó lấy người nhà đe dọa, thúc ép Ngọc Hồ mở miệng thừa nhận.

"Thế nhưng, Kế hậu... sao cô biết được chuyện này?" Ngụy Anh Lạc thì thào tự hỏi.

Người ở trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng dưới cầu ngắm lại nàng. Ngụy Anh Lạc chỉ lo dõi mắt nhìn Kế hậu mà không phát giác ra ánh mắt phức tạp sau lưng mình.

https://thuviensach.vn

Cửa phòng Dưỡng Tâm điện từ từ đóng lại sau lưng nàng, nhưng ánh mắt Hoằng Lịch vẫn đang xuyên thấu qua cửa, dừng trên người nàng.

"Có phải nữ nhân nào cũng có hai mặt không?" Trong Dưỡng Tâm điện trống vắng, vang vọng lời hắn độc thoại một mình, "Thuần quý phi mặt thiện tâm ác. Còn nàng... nàng vẫn luôn tận lực dẫn dắt trẫm, để trẫm thấy rõ bộ mặt thật của Thuần quý phi, sau đó xử phạt nàng ta."

Hoằng Lịch không phải kẻ ngốc. Không phải hắn không cảm giác được ý nghĩa của tất cả hành động mà Ngụy Anh Lạc đã làm. Hắn không trách nàng, Hoàng hậu đối với nàng ân trọng như núi, nàng đền ơn đáp nghĩa, hắn không thấy gì lạ. Hắn chỉ đang lo lắng...

Thở dài, Hoằng Lịch chậm rãi nhấc cây bút lông lên, viết xuống giấy tuyên thành một chữ "Ân".

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Giấc mộng hư vô

Lãnh cung là nơi xếp xó những đồ vật vô dụng.

Bàn cũ, ghế cũ, giường cũ, cùng với... Thuần quý phi.

Thuần quý phi cô độc ngồi trên chiếc ghế cũ kỹ. Trời nhá nhem tối, thân ảnh nàng ta dần bị bóng đêm nuốt trọn, đến khi tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa phòng mở ra, một luồng ánh sáng xuyên vào khe cửa, rơi trên mặt nàng.

"Ta cứ tưởng tối nay Ngụy Anh Lạc sẽ đến." Thuần quý phi cười nói với đối phương, "Không ngờ lại là cô."

Lệnh cho cung nhân ở ngoài canh cửa, Kế hậu một mình tiến vào: "Ngụy Anh Lạc?"

Thuần quý phi thở dài: "Rốt cuộc ta đã hiểu lý do tại sao Ngụy Anh Lạc phải trăm phương ngàn kế tranh sủng, không tiếc dấy lên sự đố kỵ của hậu cung rồi."

"Đương nhiên là để khiến cô đỏ mắt, khiến cô lo lắng. Không, nói chính xác hơn, là để khiến cô sợ hãi. Sợ cô ta lợi dụng thánh sủng vạch trần chuyện Thất a ca năm đó." Kế hậu để chiếc đèn lục giác trong tay xuống bàn, "Ngụy Anh Lạc càng kiêu ngạo, cô càng sợ hãi, càng dễ dàng xuất kích. Chỉ cần cô ra tay thì nhất định sẽ lộ ra sơ hở."

"Cô ta cố ý truyền tin tức cưỡi ngựa ra ngoài, dụ ta động thủ. Kỳ thật, chỉ có lần này không phải do ta làm, nhưng vậy thì đã sao? Hoàng thượng

https://thuviensach.vn

vẫn nghi ngờ ta." Thuần quý phi cười tự giễu nói, "Thay vì mỗi ngày đợi Ngụy Anh Lạc tính kế ta, chi bằng buông tay đánh cược một lần. Chỉ tiếc ta đã thất bại... Nhưng còn Hoàng hậu, cô ở trong đó sắm vai diễn nào vậy?"

"Ta?" Kế hậu nở nụ cười, ánh nến chiếu lên người nàng, khuôn mặt lúc tối lúc sáng, "Thuần quý phi và Lệnh phi có thù oán, bản cung là chủ lục cung nên tất nhiên phải chủ trì công đạo."

Thuần quý phi nhìn chằm chằm một bên mặt đối phương, sau một lát lại phì cười: "Ta thật khờ, cứ thế làm một quân cờ trong tay cô. Cái chết của tiên Hoàng hậu thật sự không liên quan đến cô sao?"

Kế hậu cười nhạt đáp lại: "Đương nhiên."

"Cô nói dối!" Bỗng nhiên Thuần quý phi hung hăng quát một tiếng, "Giật dây ta giết người chính là cô!"

Hoằng Lịch vẫn luôn yêu thích khí chất siêu nhiên thoát tục của Thuần quý phi. Thuần quý phi đã từng siêu nhiên thoát tục, một lòng đánh đàn thưởng nguyệt, không giống các phi tử khác hứng thú chuyện tranh sủng, thẳng đến khi sinh hạ Vĩnh Dung --

Khi ấy Kế hậu là Nhàn phi thường xuyên lấy cớ này để qua thăm nàng ta, từng giây từng phút nhắc nhở nàng ta -- Vĩnh Dung thông minh, Hoàng thượng rất thích nó, chỉ tiếc Hoàng hậu đã sinh được Thất a ca. Nếu nàng không tranh với Hoàng hậu thì Vĩnh Dung cũng đừng nghĩ đến chuyện tranh được Thất a ca.

"Làm mẹ lúc nào cũng có lòng tham quá mức, luôn muốn dành những gì tốt đẹp nhất cho con." Thuần quý phi nhìn chằm chằm Kế hậu, nói, "Sau này ta làm rất nhiều chuyện, nhưng đối với cô âm thầm ủng hộ sau lưng thì căn bản đều bất thành, nên khi Ngụy Anh Lạc vừa rời cung cũng là lúc cô đặc biệt phái người đến nói cho ta biết, ám chỉ hạ nhân trong Trường Xuân cung ít ỏi, là cơ hội tốt để động thủ."

https://thuviensach.vn

Lúc trước tưởng rằng bản thân đa mưu túc trí, đột nhiên hôm nay mới phát hiện sau lưng có một bàn tay vô hình.

Ngọc Hồ cấu kết Vương Trung, nhưng Thục Hỏa xử không chỉ có mình Vương Trung làm quản sự. Tuy nhiên, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, hai quản sự khác một kẻ bị bệnh, một kẻ bị điều đến chỗ cô ta. Không còn bọn họ, hết thảy đều do Vương Trung định đoạt.

Tiếp theo mua chuộc tiểu thái giám, đổi toàn bộ than của Trường Xuân cung thành loại hoa cúc dễ cháy. Sự tình thuận lợi đến mức khó tin, nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy lòng nguội lạnh. Năm đó Hoàng hậu sinh con, lục cung do Kế hậu quản lý, chuyện đổi than lửa phát sinh dưới mí mắt cô ta, nhưng cô ta lại vờ như không thấy, từ đầu đến cuối chẳng quan tâm.

"Là ta giết Thất a ca, nhưng chính cô là người đưa dao cho ta." Thuần quý phi nở nụ cười, cười không thể kiềm chế được, liên tục vỗ thành ghế nói, "Không, không chỉ có thế. Cô biết Thất a ca là điểm chí mạng của Hoàng hậu, nó mà chết thì tiên Hoàng hậu cũng không sống nổi! Na Lạp thị, cô từng bước, từng bước, từng bước bức tử Hoàng hậu, ngay từ đầu đã muốn giành hết mọi thứ!"

Kế hậu mỉm cười nhìn Thuần quý phi. Nụ cười ấy khiến sống lưng lạnh buốt, giống như sau gương mặt đó đang giấu một con rối, ngón tay vô hình đong đưa điều khiển con rối trên đài hỉ nộ ái ố, người dưới đài cũng hỉ nộ ái ố, mà gương mặt sau tấm màn cũng âm thầm bật cười.

"Giết Thất a ca, bức tiên Hoàng hậu tự sát, nhử ta và Ngụy Anh Lạc đấu đá thừa sống thiếu chết, cuối cùng mượn tay cô ta hất ngã ta xuống vực sâu. Nhưng tay của cô từ đầu tới cuối vẫn sạch sẽ! Ha ha ha, trời ạ, buồn cười chết mất! Rốt cuộc ta đang tranh giành với ai? Giúp đỡ cho ai?" Bấy giờ Thuần quý phi mới tỉnh mộng, cười cười, nước mắt trào ra, "Hóa ra là giấc mộng hư vô, làm chiếc áo hỉ cho người khác (*)! Kế hậu, cô quá thâm

https://thuviensach.vn

hiểm! Chuyện thành ra thế này, ta không còn lời nào để nói. Ta chỉ muốn hỏi một câu, sau khi ta chết, có phải đến lượt Ngụy Anh Lạc hay không?"

(*) mình bỏ công sức mà thành chuyện tốt của người khác

Thế sự như một cơn đại mộng, nhân sinh được mấy lần thu mát? (**)

(**) Nguyên văn: "Thế sự nhất tràng đại mộng, nhân sinh kỷ độ thu lương?", trích từ bài thơ "Tây giang nguyệt kỳ 1" của Tô Thức

"Cái gì?"

Ở Diên Hi cung, nghe Viên Xuân Vọng nói xong, mọi người như chết lặng.

Viên Xuân Vọng: "... Máu chảy đầy đất, cổ như sắp đứt ra."

Minh Ngọc nhịn không được sờ lên cổ mình, sắc mặt tái mét như mới nghe xong chuyện ma quỷ: "Đứt ra?"

Viên Xuân Vọng: "Ta không tận mắt trông thấy, có điều nghe nói cung nữ phụ trách lau dọn đó bị dọa đến ngất rồi."

Hàm răng Minh Ngọc run rẩy: "Thứ gì có thể khiến cổ một người... đứt lìa?"

Trong Dưỡng Tâm điện, vẻ mặt Hoằng Lịch bất định.

Ngay cả Diên Hi cung cũng biết, đương nhiên hắn không thể nào không biết gì.

Lúc đồng sự của Lý Ngọc mang tin dữ đến, còn đem theo một vật...

Hoằng Lịch cúi đầu nhìn dây diều nhuốm máu trên bàn kia.

https://thuviensach.vn

Dây diều nhìn như tầm thường, nhưng lúc kéo căng sẽ trở thành con dao dài nhỏ có thể cắt đứt cổ người.

Trong phòng, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, đến khi Hoằng Lịch chậm rãi mở miệng: "Việc này dừng ở đây, nghiêm cấm bất kỳ ai âm thầm nghị luận. Nếu làm trái thì trừng trị theo cung quy."

Sau đó, hắn bước ra Dưỡng Tâm điện, đi liền một mạch đến Diên Hi cung.

Không biết tại sao hắn phải tới đây, cũng không biết bản thân muốn hỏi nàng điều gì, chỉ là vừa vào cửa, đập vào mắt đã thấy Viên Xuân Vọng đang cầm khay đựng dụng cụ làm diều, thấy hắn lập tức quỳ xuống: "Nô tài cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

Hoằng Lịch nhìn thấy dây diều trong khay, nét mặt tươi cười bỗng nhiên trầm xuống: "Đem đi!"

"Sao thế?" Ngụy Anh Lạc ngồi ở trước bàn, trước mặt đặt một con diều vẫn chưa làm xong, đầu ngón tay thoăn thoắt buộc dây diều lại thật chặt, "Thần thiếp chưa làm xong mà."

Hoằng Lịch rảo chân bước tới, chộp lấy dây diều trong tay nàng, vứt xuống mặt đất: "Không được làm!"

Thấy Ngụy Anh Lạc nhìn mình khó hiểu, trong lòng hắn thở dài, đổi thành ngữ khí ôn nhu: "Tay nàng từng bị thương, thanh tre này lại dễ gây xước tay, nên sau này đừng làm nữa."

Ngụy Anh Lạc: "Vậy để Minh Ngọc làm giùm thần thiếp."

Hoằng Lịch: "Trẫm nói rồi, không được làm nữa! Ai trong Diên Hi cung cũng không được làm!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Tại sao?"

Hoằng Lịch: "Không tại sao cả."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, chẳng biết tại sao, bao giờ Hoằng Lịch cũng là người nhượng bộ trước. Hắn giống như vô ý đẩy khay diều sang một bên, sau đó bảo Lý Ngọc mang một cây đàn dài đến.

Ngụy Anh Lạc có xuất thân tiểu gia nên không biết cách nhìn đàn đánh giá, cũng không phân biệt được đây là đàn cổ thuộc niên đại nào, chỉ biết thân đàn có hoa văn phức tạp, thoang thoảng còn lộ ra hương thơm đặc trưng của mộc hương lắng đọng theo năm tháng.

"Anh Lạc, lần trước trẫm dạy nàng đánh đàn, nàng chê đàn chưa đủ tốt, nên trẫm đã sai người tìm lại cây đàn Nguyệt Lộ Tri Âm mà trẫm từng dùng để học này." Hoằng Lịch ngồi trước mặt nàng, mềm giọng hỏi, "Nàng dùng đàn này để luyện tập được không?"

Nhưng Ngụy Anh Lạc lại mỉm cười: "Hôm nay thần thiếp không muốn học đàn, chỉ muốn làm diều."

Sắc mặt Hoằng Lịch hóa lạnh, Lý Ngọc bên cạnh vội vàng mở miệng nói: "Lệnh phi nương nương, Hoàng thượng đã đặc biệt mang cây đàn này từ Viên Minh Viên đến đấy. Người khác muốn chạm cũng không được đâu!"

Ngụy Anh Lạc cười cười nhìn hắn, lại bắt chước hành động của Hoằng Lịch khi nãy đẩy cây đàn cổ quý báu đó sang một bên không đếm xỉa tới, sau đó kéo diều giấy về lại chỗ cũ, cúi đầu cặm cụi làm tiếp.

Đợi đến khi Hoằng Lịch phẩy tay áo bỏ đi, nàng mới ngẩng đầu lên lần nữa.

https://thuviensach.vn

"Anh Lạc!" Lúc này Minh Ngọc mới dám mở miệng, sắc mặt tái xanh, tựa hồ như bị vẻ mặt của Hoằng Lịch khi nãy dọa sợ, giọng nói vừa oán trách vừa lo lắng, "Cô biết nguyên nhân cái chết của Thuần quý phi, lúc này nên tránh hiềm nghi mới phải, vậy mà cô còn làm diều?"

Ngụy Anh Lạc nhìn theo hướng Hoằng Lịch vừa rời đi, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng: "Nếu ta không làm diều thì người khác sẽ không nghi ngờ ta sao?"

Thứ thường thấy trong cung nhất, nhìn mãi thành quen nhất, cũng am hiểu nhất, là hoài nghi.

Trở về Dưỡng Tâm điện, Hoằng Lịch ném dây diều nhuốm máu cho Lý Ngọc: "Xử lý sạch sẽ."

Dường như không ngờ tới hắn ôm một bụng tức từ Diên Hi cung trở về lại có phản ứng như vậy, Lý Ngọc chậm nửa nhịp mới trả lời lại hắn: "Dạ."

Vừa thu dọn dây diều trên bàn vừa quan sát sắc mặt Hoằng Lịch, Lý Ngọc cẩn trọng nói: "Hoàng thượng, tuy tính tình Lệnh phi nương nương có hơi ngang bướng, nhưng không giống là loại người tàn nhẫn."

Hoằng Lịch hừ lạnh một tiếng, Lý Ngọc lập tức vả miệng mình: "Nô tài lắm lời!"

Đang muốn lui ra, lại nghe hắn lạnh lùng nói: "Trẫm là đang giận nàng ấy vô tâm, ngay cả một câu giải thích cũng không có!"

Dừng một chút, hắn thở dài bồi thêm một câu: "... Nàng ấy chắc chắn, trẫm sẽ tin nàng, bảo vệ nàng?"

Trong lòng Lý Ngọc cũng thở dài một hơi, chính vì thứ thường thấy trong cung nhất, nhìn mãi thành quen nhất, cũng am hiểu nhất là hoài nghi,

https://thuviensach.vn

cho nên kiểu tín nhiệm như vậy ngược lại lộ ra quý hiếm vô cùng.

"Hoàng thượng, chờ Lệnh phi nghĩ kỹ lại rồi, nhất định sẽ đến thỉnh tội thôi." Hắn đành phải thuận theo tâm ý đối phương, nói ra một câu đối phương muốn nghe lúc này nhất.

Thoạt nhìn Hoằng Lịch có bộ dáng từ chối cho ý kiến, đúng lúc Lý Ngọc ra khỏi cửa thì nghe hắn cứng nhắc vứt lại một câu: "Nếu nàng ấy tới thì không được cho vào... Phạt nàng ấy đứng ở cửa!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Vô thường

"Anh Lạc, sao cô còn không mau đến chỗ Hoàng thượng nhận lỗi?" Vẻ mặt Minh Ngọc lo lắng nói, thuận tiện liếc mắt ra hiệu với Tiểu Toàn Tử bên cạnh.

Tiểu Toàn Tử hiểu rõ, lập tức phụ họa nói: "Đúng thế, người cứ kéo dài như vậy cũng không phải là cách. Hôm nay Thư tần mới phổ một khúc nhạc mới, mời Hoàng thượng đến bình phẩm, trước khi đi còn..."

Không đợi hắn nói xong, Minh Ngọc đã bực tức lên tiếng trước: "Còn sai người đến Diên Hi cung chúng ta lấy đàn của cô đi. Nếu cây đàn đó lưu lại chỗ nàng ta thì mặt mũi Diên Hi cung chúng ta phải để đâu bây giờ... Ai! Sao cô chẳng lo lắng chút nào vậy?"

Thật ứng với một câu nói -- Hoàng đế chưa vội mà thái giám đã gấp.

Hai người họ như hai con kiến bò trên chảo nóng, Ngụy Anh Lạc ngược lại vẫn chậm rãi ăn điểm tâm, chờ đến khi chén tàu hủ cạn đáy rồi mới buông thìa, hướng gương đồng trước mặt mà ngồi xuống.

Minh Ngọc tưởng nàng hồi tâm chuyển ý nên vui vẻ tiến tới nói: "Vậy mới đúng chứ, ta giúp cô trang điểm lại để cô mau chóng đến Dưỡng Tâm điện..."

Nhưng Ngụy Anh Lạc lại ngáp một cái: "Ta buồn ngủ rồi. Tháo đồ trang sức xuống giúp ta đi, ta muốn nghỉ ngơi."

Đêm, bên trong Diên Hi cung hoàn toàn yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nghiêng người nằm trong trướng đang say giấc nồng, đột nhiên một tiếng đàn tranh réo rắt vang bên tai. Nàng nhíu nhíu mày, trở mình tiếp tục ngủ.

"Tằng tằng tăng!"

"Tằng tăng tắng tằng!"

"Tằng tằng tăng tăng tăng!"

Ngụy Anh Lạc như gặp phải ác mộng, thoáng cái từ trên giường nhảy bật dậy.

Ai cũng nói tiếng đàn uyển chuyển như suối chảy róc rách.

Nhưng tiếng đàn lại quá nhanh quá gấp... như tiếng pháo nổ vậy.

Ngụy Anh Lạc dùng hai tay bịt lỗ tai, nổi giận đùng đùng mà vọt tới cạnh cửa, nhanh nhẹn kéo cửa ra, hô to với người bên ngoài: "Hoàng thượng! Hiện giờ đã là canh ba, người không ở chỗ Thư tần nghỉ ngơi lại tới đây làm gì vậy?"

Có thể ở tại nơi này, chạy đến trước cửa tẩm điện của Diên Hi cung quần ma loạn vũ mà không bị thị vệ xiên ra ngoài đánh chết đấy, kể ra ở hoàng cung cũng chỉ có một người.

Hoằng Lịch lưng eo thẳng tắp ngồi ngay ngắn trước cửa, trên đầu gối đặt một cây đàn cổ, chợt liếc nhìn lại, khí định thần nhàn, phong thái lỗi lạc giống Bá Nha ngồi bên suối, từng ngón gẩy... tằng tằng tằng!

Đừng nói Ngụy Anh Lạc, ngay cả khóe mắt Lý Ngọc cũng giật giật theo tiếng đàn như tiếng pháo này.

"Thế nào?" Hoằng Lịch mây trôi nước chảy liếc mắt nhìn nàng, "Trẫm vừa nghĩ ra một khúc nhạc mới nên đặc biệt đến đàn cho nàng nghe, nàng

https://thuviensach.vn

đánh giá thử xem."

Đây là đánh giá hay là lăng trì thính giác vậy? Ngụy Anh Lạc chống nạnh, tức giận nói: "Hoàng thượng thật biết nói đùa, hơn nửa đêm còn tấu nhạc gì chứ? Có phải người có chuyện muốn giáo huấn thần thiếp đúng không?"

Tay đánh đàn dần chậm lại, Hoằng Lịch lạnh nhạt liếc nàng một cái: "Nàng cũng biết mình làm sai rồi à?"

"Chẳng phải Hoàng thượng nghi ngờ thần thiếp giết Thuần quý phi nên ngay cả diều cũng không cho làm sao? Thần thiếp là đang đóng cửa tự kiểm điểm." Ngụy Anh Lạc nói xong, sắp sửa đóng cửa trở về ngủ.

"Trẫm biết." Hoằng Lịch đáp lại, "Nàng không giết nàng ta."

Đôi tay đóng cửa chợt ngừng lại, Ngụy Anh Lạc quay đầu lại nhìn hắn, tựa như muốn từ trong ánh mắt ấy tìm ra ý nghĩ chân thật: "Hiện trong cung ai nấy cũng đều nói thần thiếp giết chết Thuần quý phi."

Hoằng Lịch nhẹ lắc đầu, hoàn toàn không bị người bên ngoài ảnh hưởng: "Với tính tình trước sau như một của nàng, nàng khinh thường việc ra tay với một người thất thế. Huống hồ, Thuần quý phi đã bị phạt vào lãnh cung, hoàn toàn trắng tay. Nàng sẽ để cho nàng ta sống thêm vài năm nữa để chịu thêm giày vò."

Ngụy Anh Lạc bật cười: "Hoàng thượng, người đây rốt cuộc là đang khen hay đang mắng thiếp vậy?"

Hoằng Lịch liếc nàng: "Ngụy Anh Lạc, nàng ở trong lòng trẫm chính là lòng dạ hẹp hòi vậy đó."

Ngụy Anh Lạc thầm cảm thán trong lòng. Hắn nói không sai, nàng chính là người lòng dạ hẹp hòi vậy đấy.

https://thuviensach.vn

Chết rất đơn giản. Vừa nhắm mắt, chân đạp một cái, không còn.

Đó không phải là điều mà Ngụy Anh Lạc muốn.

Hoàng hậu gặp nhiều chuyện bất hạnh, cô độc bất lực đến nỗi chọn cách tự vẫn, sao nàng có thể dễ dàng để Thuần quý phi chết đơn giản vậy được? Nhất định phải khiến cho nàng ta cảm nhận được sự thống khổ, cô độc, tuyệt vọng như Hoàng hậu đã chịu đựng, sau đó nàng mới đồng ý để nàng ta xuống hoàng tuyền bầu bạn cùng Hoàng hậu.

"Còn nữa, trẫm rất tức giận." Hoằng Lịch đột nhiên nói.

Ngụy Anh Lạc sững sờ: "Hoàng thượng biết rõ không phải thần thiếp làm, vậy sao còn tức giận?"

"Không phải do nàng làm..." Hoằng Lịch chậm rãi đi đến trước mặt nàng, mùi mực tàu chỉ riêng hắn mới có nhàn nhạt truyền đến, "Tại sao nàng không giải thích với trẫm?"

Ngụy Anh Lạc trầm mặc không nói.

"Nàng không giải thích, chứng tỏ không để tâm cách nhìn của trẫm với nàng." Vẫn là gương mặt mây trôi nước chảy ấy, nhưng chẳng biết tại sao lại lộ ra chút vẻ trẻ con hờn dỗi, "Trẫm... rất không vui."

Dường như vẻ mặt không được tự nhiên ấy, quanh co lòng vòng muốn biểu đạt -- trẫm giải thích với nàng, chứng tỏ trẫm quan tâm nàng.

"Thần thiếp..." Ngụy Anh Lạc trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì cho phải.

Nàng dùng mọi thủ đoạn không tiếc đắc tội phi tần khác là vì muốn cướp đoạt sủng ái của Hoằng Lịch.

https://thuviensach.vn

Chờ đến khi hắn thật sự móc chân tâm đưa tới trước mặt nàng, nàng lại không biết làm sao.

Chỉ vì nàng vẫn luôn là người có ơn tất báo, có thù tất trả. Có lẽ ngay chính Hoằng Lịch cũng không biết, Ngụy Anh Lạc đang đứng trước mặt hắn hiện giờ có một nửa là diễn xuất, trong lòng hắn muốn một nữ nhân như vậy, nên nàng sắm vai nữ nhân như thế.

... Ngụy Anh Lạc biết phải làm gì để trở thành một phi tử được sủng ái, nhưng lại không biết làm thế nào để trở thành một người yêu trong thứ tình cảm lưỡng tình tương duyệt (hai bên yêu nhau) này.

Bỗng nhiên Hoằng Lịch thở dài, nhân lúc nàng còn ngây ngốc mà ôm nàng vào lòng, có lẽ không muốn khiến bản thân ở thế hạ phong trong đoạn tình cảm này nên ra vẻ cường ngạnh nói: "Nàng hư không tưởng nổi, trẫm không nên tới tìm nàng!"

Ngụy Anh Lạc phản xạ có điều kiện nói: "Nhưng người vẫn cứ tới..."

Hoằng Lịch: "..."

"Coi như phá lệ một lần?" Ngụy Anh Lạc cho hắn một bậc thang leo xuống.

"... Cũng chẳng phải lần đầu tiên." Sau nửa ngày trầm mặc, Hoằng Lịch mới chậm rãi mở miệng, "Trẫm không thích phá lệ, không thích bản thân thay đổi thất thường như vậy."

Trước khi Ngụy Anh Lạc xuất hiện, hắn vẫn luôn là một người nghiêm khắc, gò bó bản thân.

Ăn không nói ngủ không nói; dù là đồ ăn yêu thích cùng lắm cũng chỉ ăn hai phần, tuyệt đối không động đến lần ba; thượng triều hạ triều đúng

https://thuviensach.vn

giờ đúng giấc; ngay cả sủng hạnh hậu phi cũng đối xử hết sức công bằng, không chuyên sủng cũng không đặc biệt lạnh nhạt ai.

Nhưng khi Ngụy Anh Lạc đến, nàng giống như một cây búa đánh nát tất cả kiên trì của hắn, thậm chí đánh nát cả con người hắn.

"... Vậy người, người không cần như vậy nữa." Ngụy Anh Lạc có chút do dự, "Người có thể trở về bên cạnh Thư tần."

Đúng lúc, tâm người loạn, tâm thiếp cũng loạn... Hay là chúng ta thử tách riêng ra, để mỗi người bình tĩnh lại một chút?

Hoằng Lịch liếc nhìn nàng một cái, dường như hiểu sai ý của nàng: "Lý Ngọc!"

Lý Ngọc: "Có nô tài."

Hoằng Lịch: "Nói với Thư tần không cần chờ trẫm nữa, tối nay trẫm muốn ngủ lại Diên Hi cung."

Lý Ngọc: "Vâng."

Hoằng Lịch nắm tay Ngụy Anh Lạc kéo vào tẩm cung. Ngoài cửa, Lý Ngọc lắc đầu, đi ra ngoài báo tin cho Thư tần xong, tiện thể chỉ điểm Minh Ngọc một chút: "Còn không mau thu đàn lại?"

Minh Ngọc nhìn cây đàn Nguyệt Lộ Tri Âm mà Hoằng Lịch để lại, hỏi: "Không mang đến cho Thư tần nữa sao?"

"Trước giờ cũng chỉ có một mình nương nương nhà ngươi giật đồ từ tay người khác." Lý Ngọc vui tươi hớn hở nói, "Ngươi có từng thấy ai có thể giật đồ từ tay nương nương nhà ngươi chưa?"

Ngày hôm sau, Thừa Càn điện.

https://thuviensach.vn

Kế hậu ngồi cạnh cửa sổ, cúi đầu thêu một bộ bao đầu gối.

Bên ngoài nhẹ nhàng vang lên vài tiếng gõ cửa, Trân Nhi đứng dậy đi qua, một lát sau trở lại bên người Kế hậu, thấp giọng thì thầm vài câu.

Nghe xong chuyện phát sinh bên Diên Hi cung, Kế hậu mỉm cười nói: "Cứ để các nàng tranh giành chém giết lẫn nhau, bản cung chỉ biết làm bao đầu gối này thôi."

Lúc đầu Trân Nhi còn tưởng rằng bao nịt đầu gối này là làm cho Hoằng Lịch, nghe Kế hậu nói vậy mới kỳ quái hỏi: "Nương nương, bao đầu gối này là..."

Kế hậu tiếp tục may bao đầu gối, đôi mắt lộ ra dưới ánh nến cực ôn nhu: "A mã lớn tuổi, bệnh thấp khớp càng ngày càng nặng. Cái ngạch nương làm cho người trước đây nhất định đã cũ lắm rồi..."

Thấy động tác nàng bỗng nhiên ngừng lại, nhìn xuống bao đầu gối đến thất thần, Trân Nhi nhịn không được hỏi: "Nương nương, người lại nhớ tới phu nhân?"

Kế hậu bật cười một tiếng: "Khi còn bé, ngạch nương đối với ta vô cùng nghiêm khắc, đi đứng ngồi nằm đều có quy tắc, không được phép sai sót qua loa. Chỉ có a mã thương yêu ta nhất, luôn bảo vệ ta..."

Một cung nữ bỗng nhiên tiến vào, sau khi hành lễ mới thưa: "Hoàng hậu nương nương, Na Nhĩ Bố đại nhân đang đứng chờ ở bên ngoài Càn Thanh môn, muốn gặp nương nương một lát."

Kế hậu sững sờ: "Không phải người đang ở Chiết Đông cứu nạn sao? Sao đột nhiên lại trở về?"

Cung nữ: "Na Nhĩ Bố đại nhân nói đã giải quyết ổn thỏa chuyện giúp nạn thiên tai rồi, vì sắp đến ngày giỗ của phu nhân nên cố ý xin nghỉ hồi

https://thuviensach.vn

kinh."

Kế hậu nhìn thoáng qua cửa sổ, mặt trời đã ngã về tây, mắt thấy trời sắp tối, đợi nàng đi đến cửa cung chỉ sợ cửa đã bị khóa, vì vậy đành thở dài nói: "Ngươi báo cho người biết, trời sắp tối rồi, ngày mai hẵng gặp."

Trân Nhi khuyên nhủ: "Nương nương, lão gia đi đường mệt mỏi, phá lệ một lần thì đã sao?"

Kế hậu nhẹ nhàng lắc đầu. Ít nhất trước mặt người ngoài, trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu, nàng muốn biểu hiện mình là một người nghiêm khắc, gò bó chính mình giống hệt Hoằng Lịch trước kia: "Bản cung là Hoàng hậu càng phải tuân thủ cung quy, không để người khác cười chê. Đi đi."

Cung nữ lại hướng nàng hành lễ, sau đó hướng ra ngoài Càn Thanh môn.

Một nam tử với hai bên tóc trắng đang đứng chờ cạnh cửa, hình như vì có tâm sự nặng nề nên chắp tay sau lưng đi tới đi lui một hồi, mắt thấy cung nữ liền vội chạy tới nghênh đón, không thấy thân ảnh nữ nhi sau lưng nàng ta, hắn lại toát ra vẻ tiếc nuối nồng đậm.

Nghe xong lời nói của cung nữ, hắn thở dài một tiếng: "Là ý trời, chính là ý trời."

Cung nữ thấy vẻ mặt hắn kỳ quái liền hỏi: "Đại nhân nói thế là ý gì?"

Nã Nhĩ Bố không đáp, chợt hướng Thừa Càn cung quỳ xuống, cúi đầu thật sâu, rưng rưng nghẹn ngào: "Lão thần vốn định gặp nương nương lần cuối, đáng tiếc lại không gặp được. Đành phải ở nơi xa chúc nương nương, từ nay về sau bình an suôn sẻ, phúc thọ an khang."

https://thuviensach.vn

Hắn không nói rõ khiến cung nữ nọ tim đập như trống, chờ hắn vừa đi liền vội vã chạy về Thừa Càn điện để báo cáo với Kế hậu tình huống này.

Cùng lúc đó, bên ngoài Dưỡng Tâm điện có hai nam tử đang giương cung bạt kiếm.

"Giao ra đây!" Hoằng Trú chặn trước mặt Hải Lan Sát, lạnh giọng nói, "Đem tấu chương vạch tội Na Nhĩ Bố đại nhân giao ra đây!"

"Hoằng Trú, có phải ngài điên rồi hay không?" Hải Lan Sát nhìn hắn kỳ quái, "Đây là tấu chương dâng lên cho Hoàng thượng!"

Hoằng Trú trực tiếp động thủ đoạt lấy tấu chương trong tay hắn, nhưng Hải Lan Sát là võ sĩ nhất đẳng, vật trong tay hắn dễ cướp được vậy sao? Thấy không thể đấu lại, Hoằng Trú bắt đầu uy hiếp đe dọa: "Chẳng qua chỉ là vu cáo mà thôi. Ngươi đừng quên, chủ mưu vụ án vu oan Tôn đại nhân đã bị chém đầu rồi đấy!"

Hải Lan Sát cũng không phải là người bị dọa liền sợ hãi, vung tay lên: "Tránh ra!"

Hoằng Trú còn muốn làm phiền quấy rầy hắn, trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng Hoằng Lịch: "Hải Lan Sát, vào đi!"

Hải Lan Sát bước nhanh tiến vào. Sau lưng, Hoằng Trú cắn răng một cái đuổi theo.

Tấu chương rất dài, Hoằng Lịch đọc đến một nửa liền vứt bỏ tấu chương, cả giận nói: "Hay cho tên Na Nhĩ Bố, gì mà không tham tiền tài, lại vụ lợi trong lương thực tiếp tế!"

Hoằng Trú vội vàng giải thích: "Hoàng thượng, Na Nhĩ Bố đại nhân xưa nay cẩn trọng, liêm khiết công minh. Việc này nhất định là vu hãm, xin Hoàng thượng cho thần đệ thời gian, để thần đệ điều tra rõ ràng..."

https://thuviensach.vn

"Vu hãm?" Hoằng Lịch cười lạnh cắt ngang, "Mỗi ngày hắn phát cháo toàn là nước trắng, dẫn đến nạn dân bạo động khiến 185 người chết, hơn 500 người bị thương, đây gọi là vu hãm sao?"

Hoằng Trú á khẩu không trả lời được.

Hoằng Lịch hừ lạnh một tiếng, ném ánh mắt lên người Hải Lan Sát, hạ lệnh: "Lập tức giam Na Nhĩ Bố vào ngục, lệnh Hình bộ thẩm vấn!"

Hải Lan Sát: "Dạ."

Thừa Càn điện.

Kế hậu vẫn ngồi bên cửa sổ, không gian và thời gian giống ngày hôm qua, chỉ có duy nhất một điểm khác chính là... bao đầu gối trong tay nàng đã hoàn thành.

Tin tức hôm qua cung nữ báo về khiến nàng tâm sự nặng nề, mất ngủ cả đêm.

Đã ngủ không được cũng không hề gượng ép, dứt khoát rời giường tiếp tục ngồi may bao đầu gối, thầm nghĩ khi trời vừa sáng sẽ gọi a mã đến, sau đó tặng bao đầu gối này cho người.

Bao đầu gối này dùng chất vải thượng hạng, mặt trên không có hoa văn gì, chỉ thêu hai chữ -- Bình An.

Nàng không yêu cầu gì cao đối với phụ thân. Nếu người thật sự có bản lĩnh, có năng lực cũng sẽ không khiến thê tử chết sớm, con gái đơn độc trong cung chém giết đầu rơi máu chảy rồi...

"Bình an là tốt rồi." Kế hậu nắm chặt bao đầu gối trong tay, thì thào tự nói, "Bình an là tốt rồi..."

https://thuviensach.vn

"Nương nương!" Trân Nhi từ bên ngoài xông vào, "Nương nương, không xong rồi! Lão gia, lão gia bị giam vào ngục rồi!"

Cạch -- Bao đầu gối bỗng nhiên rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Lựa chọn

Rốt cuộc Hoằng Lịch cũng buông tấu chương xuống, thản nhiên nói: "Hoàng hậu, nàng thất lễ rồi."

Kế hậu quỳ gối, trán dán chặt mặt đất, bảo trì tư thế như vậy đã lâu lắm rồi.

"Nàng nói a mã của nàng bị oan uổng." Hoằng Lịch thở dài, đi tới đỡ nàng dậy, "Nạn dân đập phá kho tiếp tế, hắn cùng với chín tên quan viên cứu nạn khác thúc thủ vô sách (bó tay, không có đối sách), dẫn đến tình trạng náo loạn không thể vãn hồi, cứ thế thương vong vô số. Trẫm phái quan viên điều tra, phát hiện kho lương thực tiếp tế vừa phát đi hiện không còn một phần ba. Nàng nói trẫm nghe, là ai khiến phụ thân nàng bị oan? Là nạn dân, là ngự sử, hay là... trẫm?"

Đột nhiên Kế hậu ngẩng đầu, nhìn Hoằng Lịch chằm chằm nói: "Hoàng thượng, hơn 20 năm nay, a mã thiếp không mưu cầu danh lợi, không thăng quan phát tài. Hoàng thượng nói gì, bách tính cần gì, a mã liền làm như thế! Ba năm trước, sông Trực Lệ vỡ đê, a mã chỉ đi ngang qua, nhưng cũng ở lại giúp đỡ quan dân địa phương. Vào thời khắc nguy hiểm nhất, thậm chí a mã còn tự mình xuống sông, dùng bao cát, dùng chính bản thân đi lấp kín đê vỡ! Người nói thử xem, một người như vậy sẽ đi tham ô lương thực tiếp tế của dân chúng sao?"

Hoằng Lịch ngạc nhiên.

"Hoàng thượng." Kế hậu nhịn không được rơi lệ, lộ vẻ sầu thảm cầu khẩn, "Thần thiếp cầu xin người hãy cho a mã một cơ hội. Xin người điều

https://thuviensach.vn

tra lần nữa, được không?"

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình?

"Thế nên con đã đáp ứng nàng ta?" Bên trong Thọ khang cung, Thái hậu cũng không quay đầu lại, tiếp tục cắt tỉa chậu hoa.

Hoằng Lịch ngây ra một lúc, cười khổ nói: "Trẫm còn chưa nói xong, Thái hậu đã đoán ra được rồi."

"Có gì khó đoán đâu?" Thái hậu nở nụ cười, mặt mũi hiền lành, "Hoàng đế, hậu cung không can chính, con cũng ghét nhất điểm ấy, nhưng lại để Hoàng hậu khóc lóc cầu xin. Suy ra, có phải từ đáy lòng con tin tưởng rằng, Na Nhĩ Bố vô tội?"

"Sự thật rõ như vậy." Hoằng Lịch bình tĩnh nói, "Hoằng Trú tính cả Hình bộ nhiều lần điều tra nghe ngóng, chứng minh đúng là lương thực tiếp tế trước khi đến được kho lương đã bị thất thoát đi nhiều. Na Nhĩ Bố không bột đố gột nên hồ (người đàn bà khéo cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo), tiếp tế nạn dân thế nào?"

'Rặc rặc' một tiếng, cây kéo vàng cắt bỏ một đóa sơn trà, Thái hậu lạnh lùng quay đầu lại: "Vậy thì sao?"

Hoằng Lịch ngẩn người: "Thái hậu thấy thế nào?"

Tiện tay vứt đóa hoa bị cắt bỏ kia sang một bên, Thái hậu từ tốn đi đến ghế dựa ngồi xuống, cực lạnh lùng nói: "Na Nhĩ Bố trung thành có thừa, nhưng năng lực chưa đủ. Đến vùng Chiết Đông lập 126 nơi nấu cháo, hết lần này tới lần khác chỉ có chỗ nấu cháo của hắn xảy ra chuyện. Khi hắn phát hiện nạn dân gây sự, chẳng những không khống chế nổi mà còn khiến cục diện nhanh chóng lan rộng, nạn dân tử thương vô số, dẫn tới vua và dân chấn động. Nếu ai cũng vô dụng giống hắn thì Đại Thanh ta sẽ loạn đến mức nào?"

https://thuviensach.vn

Ý tứ trong lời nói của Thái hậu quá rõ ràng. Hoằng Lịch nhìn đối phương chằm chằm: "... Thái hậu muốn trẫm giết Na Nhĩ Bố?"

Thái hậu mỉm cười, hỏi lại hắn: "Không giết sẽ không thể giải tỏa căm phẫn của bách tính."

Trong phòng đốt đàn hương xông mùi, trên bàn đặt tượng Phật Di Lặc, trên vách tường còn treo bức họa Quan Thế Âm đại từ đại bi. Nhìn nụ cười hiền lành trên khuôn mặt Thái hậu, Hoằng Lịch cảm thấy trong lòng có chút lạnh lẽo.

"Người quanh năm ăn chay niệm Phật, cho dù là cung nữ hay thái giám phạm lỗi cũng đều không nỡ trách phạt." Hắn chậm rãi hỏi một chút, "Bây giờ rõ ràng biết có một trung thần bị oan, nhưng người lại khuyên trẫm giết hắn?"

Thái hậu thở dài, giống như lão mẫu thân đang dạy bảo hài tử của mình còn trẻ người non dạ: "Hoàng đế, nếu con không giết Na Nhĩ Bố sẽ phải điều tra triệt để bản án này, phải trừng trị thêm nhiều người nữa, bao gồm Hoàng thúc, Đường đệ của con, thậm chí hơn một ngàn quan tiếp tế cứu nạn. Lương thực qua tay bọn họ rơi xuống từng giọt như đồng hồ cát, còn lại càng ngày càng ít."

Hoàng thúc? Đường đệ?

Hoằng Lịch nghe tới đây rốt cuộc cũng hiểu rõ, Thái hậu là từ bi -- Người từ bi với hoàng tộc của mình. Chỉ cần có thể bảo vệ đám hoàng thân quốc thích tham ô cứu nạn đó, hi sinh một tên nô tài có tính là gì?

"Thái hậu!" Hoằng Lịch nghiến răng nghiến lợi nói, "Từ trên xuống dưới thi nhau bóc lột mới tạo ra chuyện ngày hôm nay, đương nhiên bọn họ phải trả giá thật nhiều!"

https://thuviensach.vn

"Đám người tham ô lương thực tiếp tế này đúng là tội đáng muôn chết." Thái hậu bỗng nhiên xoay chuyển lời nói, "Nhưng con cũng không thể giết hết một triều được."

Thái hậu dùng nắp thổi nhẹ trà, khuyên nhủ rành mạch phân minh: "Tông tộc đồng khí liên chi. Con giết một người, không vấn đề gì; giết hai người, sẽ xảy ra chuyện; giết ba người, thiên hạ ắt đại loạn. Con hãy nhớ lại tiên đế gia đi!"

Hoằng Lịch ngẩn người, nhớ lại tiên đế năm xưa bị thân huynh đệ liên hợp tôn thất phản đối, mỗi một đạo chính lệnh hạ xuống biết bao khó khăn. Rõ ràng rất nhiều chính sách tạo phúc muôn dân trăm họ, từng người phía dưới chấp hành lại biến thành bóc lột hà khắc, sau cùng dân chúng thiên hạ đều cảm thấy tiên đế là người không tốt.

Dẫn đến cuối cùng, điều duy nhất tiên đế có thể làm chính là giết từng người một.

"Lẽ nào bây giờ con muốn học theo tiên đế?" Thái hậu hùng hổ dọa người nói, "Sau đó rơi vào kết cục như tiên đế... bị cô lập xa lánh sao?"

"... Chẳng lẽ giết Na Nhĩ Bố vô tội, bao che bọn tham quan ô lại, Đại Thanh mới có thể tốt sao?" Hoằng Lịch trào phúng nói, "Chỉ sợ lần tới bọn họ càng táo tợn tệ hại hơn, bòn rút đục rỗng quốc gia của trẫm."

Nhưng Thái hậu lại cố ý chuyển chủ đề, tập trung tất cả mâu thuẫn lên người Na Nhĩ Bố, gọi hắn làm kẻ chết thay tông tộc.

"Ta nói rồi, hắn không hề vô tội, hắn là vô dụng!" Thái hậu tăng thêm tông giọng, "Nhiều người chỉ tin vào những gì họ nghe thấy, hiểu được những gì họ có thể lý giải! Bọn họ đã cho rằng Na Nhĩ Bố là tên tham ô, con chỉ cần giao đầu của Na Nhĩ Bố ra, đây không phải là đạo lý quá đơn giản sao?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch bi thương nói: "Thái hậu, đó là thân nhân cuối cùng của Hoàng hậu!"

Thái hậu mỉm cười, nụ cười như Phật Di Lặc bên cạnh, như Quan Thế Âm phía sau: "Nếu hắn là người ngoài thì tính mạng còn có thể giữ được, nhưng vì hắn là thân thích của Hoàng hậu nên càng không thể không giết. Giết Na Nhĩ Bố, người trong thiên hạ sẽ tin tưởng, luật pháp Đại Thanh không nể tình riêng, Hoàng đế chí công vô tư đấy!"

Hoằng Lịch hết nắm tay lại thả lỏng, cuối cùng chợt đứng dậy nói: "Trẫm sẽ xem xét lời nói của Thái hậu."

Hắn thực không muốn tranh cãi với mẫu thân của mình, lại càng không muốn nghe những câu từ nguội lạnh ấy, nên chỉ có thể nhấc chân rời đi.

"Hoàng thượng!" Sau lưng, Thái hậu hướng hắn hô to, "Hiện giờ biên cương chiến loạn chưa bình, khắp nơi thiên tai triền miên. Giết một Na Nhĩ Bố, người khác biết sẽ nói con oai phong lẫm liệt; nhưng nếu trừng trị từng viên quan cứu tế một, tông thất triều thần sẽ quái dị nói Hoàng thượng tàn khốc vô tình, dân chúng sẽ nghi ngờ luật pháp Đại Thanh... Con muốn kết quả nào?"

Đôi chân Hoằng Lịch ngừng lại, sau đó tiếp tục sải bước ra ngoài.

Không chỉ một mình Thái hậu khuyên hắn làm vậy.

Sau đó, tấu chương vạch tội Na Nhĩ Bố tựa như tuyết rơi bay vào Dưỡng Tâm điện.

Cuối cùng, thậm chí còn có một bức thư rất dài, bên trong rậm rạp chi chít chữ ghi tên người.

https://thuviensach.vn

"Đây là vạn ngôn thư dân chúng ở Chiết Đông yêu cầu trẫm giết đầu sỏ gây chuyện Na Nhĩ Bố." Hoằng Lịch mệt mỏi ngồi dựa ra sau ghế, bóp lấy huyệt thái dương hỏi, "Hải Lan Sát, nếu ngươi là trẫm sẽ lựa chọn thế nào?"

Hải Lan Sát ấp úng cả buổi, Hoằng Lịch không kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Nói!"

"Nếu để nô tài xử lý chuyện này..." Hải Lan Sát có chút do dự, cuối cùng kiên quyết nói, "Nô tài sẽ giết Na Nhĩ Bố."

Hoằng Lịch vốn cho là, ít nhất có thể nghe đối phương cho ra một đáp án khác, nào ngờ một người chính trực trước sau như một như Hải Lan Sát lại cũng sẽ nói ra lời như vậy. Hắn không khỏi mở mắt ra, kinh ngạc nhìn lại hắn: "Tại sao?"

Hải Lan Sát nhìn hắn, trên mặt vẫn là sự trung thành và tận tâm như cũ: "Hoàng thượng, giết một người có thể giải tỏa phẫn uất an dân. Nhưng giết một đám người sẽ dẫn đến đại loạn. Sau này có thể từ từ tính sổ những tên ung mọt kia, nhưng bây giờ Na Nhĩ Bố... không thể không giết!"

Hoằng Lịch trầm mặc không nói, sau nửa ngày mới vẫy tay cho Hải Lan Sát lui, sau đó quay đầu hỏi Lý Ngọc: "Ra ngoài nhìn xem, Hoàng hậu... còn ở đây không?"

Lý Ngọc đi rồi quay lại, cẩn trọng bẩm báo: "Hồi Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương còn quỳ ở bên ngoài, đã... một ngày rồi."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Hoàng hậu hay Thái hậu?

Kế hậu cảm thấy bản thân thật vô dụng.

Nàng có thể nắm giữ vận mệnh của nhiều nữ nhân hậu cung, nhưng lại không thể cứu được phụ thân của mình. Nàng được xem là dưới một người trên vạn người, nhưng vào thời khắc quan trọng nhất, ngoại trừ quỳ trên mặt đất thì chẳng thể làm được gì.

Tích thủy không tiến, quỳ trọn vẹn một ngày một đêm, rốt cuộc cánh cửa phía đối diện cũng đã mở.

"Hoàng hậu." Hoằng Lịch chậm rãi đi đến trước mặt nàng, "Nàng quỳ suốt một đêm là muốn uy hiếp trẫm sao?"

Lý Ngọc mang theo một chiếc đèn lồng chiếu sáng khuôn mặt Kế hậu, đâm vào trong mắt khiến nàng rơi lệ. Nàng ngẩng đầu nói: "Hoàng thượng, lương thực tiếp tế bị bòn rút bóc lột, khi đến được tay a mã sớm đã không còn dư dả gì."

Hoằng Lịch ngẩn người.

"Người có biết mấy chỗ nấu cháo khác đã làm thế nào không?" Kế hậu chất vấn hắn từng chữ, "Hoặc là bóc lột phú thương thân hào ở địa phương, hoặc là dùng vỏ cây rễ cỏ lấp đầy, hơn nữa trọng binh đàn áp, nạn dân giận dữ mà không dám nói gì. A mã của thiếp là ngốc nhất, chạy vạy từng nhà thân hào nhưng không biết bức uy lợi dụng nên thu hoạch quá ít. Vì vậy, a mã đã đem toàn bộ gia tài ra bán hết, bao gồm tất cả đất đai nhà cửa mà

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng ban cho. Thậm chí a mã còn... bán cả nhà chính mình, tài sản cuối cùng của người."

Kế hậu chưa bao giờ là người chịu ngồi chờ chết.

Nàng biết rõ nếu chỉ dựa vào tình cảm thì rất khó đả động được Hoằng Lịch, vì thế nàng phải liều mạng chứng minh một việc... Chứng minh phụ thân vô tội, nên nàng không quản ngại khó khăn đi tìm Hoằng Trú, nhờ hắn giúp mình nghe ngóng tình hình bên ngoài.

Về phần tại sao vị Hoằng Trú này đối với nàng nói gì nghe nấy... Nàng tạm thời không muốn nghĩ đến.

"... Lúc nạn dân gây bạo động, a mã chậm chạp không muốn điều động binh sĩ vì sợ đả thương dân chúng tay không tấc sắt, nhưng bọn họ lại suýt nữa đánh chết a mã! Nạn dân hung ác chọc giận binh sĩ nên sau đó mới xuất hiện thương vong." Kế hậu như đỗ quyên khóc nỉ non, "A mã thật sự vô dụng sao? A mã là không đành lòng, không thể nhẫn tâm!"

Hoằng Lịch thở dài: "Trẫm biết rõ."

Câu trả lời này khiến lòng Kế hậu nguội lạnh một nửa.

Hắn biết rõ...

Hắn biết rất rõ, nhưng lại chậm chạp không chịu thả phụ thân.

Kế hậu lập tức hiểu ra, Hoằng Lịch chậm chạp không thả người, không phải vì không tin, mà vì không thể.

Đáp án này khiến xương cốt nàng trong nháy mắt đều lạnh, trước mắt trống rỗng, thân thể lảo đảo như sắp ngã. Nàng hung hăng cắn đầu lưỡi, ôm một tia hi vọng cuối cùng nói: "... Thần thiếp biết người có nhiều chỗ khó

https://thuviensach.vn

xử, vì vậy không dám cầu người khoan dung, chỉ xin người nể tình a mã tận tâm tận lực... mà tha cho a mã một mạng đi!"

Hoằng Lịch nhìn nữ tử trước mắt. Nàng không phải là nữ nhân hắn yêu nhất, nhưng là Hoàng hậu tốt nhất. Trên người nàng có những ưu điểm mà Ngụy Anh Lạc không có: cung kính thuận theo, hiền lương thục đức, chưa bao giờ phàn nàn cũng chưa bao giờ quá nghiêm khắc; giao hậu cung vào tay nàng, tất cả đều được quản lý đâu vào đấy.

Không niệm công lao cũng niệm khổ lao, Hoằng Lịch thực không đành lòng cự tuyệt một nữ nhân đã nỗ lực vì hắn, vì hậu cung nhiều như vậy, đành phải thở dài, vươn tay đỡ nàng đứng lên: "Được, trẫm không giết hắn, nàng trước hãy... Hoàng hậu, Hoàng hậu! Người đâu! Truyền thái y!"

Có lẽ phải quỳ quá lâu, lại không ăn uống gì trong thời gian dài, Kế hậu chưa kịp vui mừng đã thoáng cái ngất xỉu.

Đợi nàng từ từ tỉnh lại, người đã nằm bên trong tẩm điện Thừa Càn cung.

Trân Nhi dâng lên chén thuốc, Kế hậu uống qua loa một chút, liền hỏi nàng: "A mã của ta được thả ra chưa?"

"Hoàng thượng đã hạ lệnh miễn tội chết cho lão gia, đày đi Ninh Cổ Tháp." Trân Nhi múc một thìa thuốc đưa tới bên môi nàng, "Phụ trách việc này là Hòa Thân Vương."

Kế hậu đẩy thìa thuốc ra: "Lúc nào chấp hành?"

Trân Nhi: "Ngay hôm nay."

Kế hậu: "Nhanh giúp ta sắp xếp vài thứ, nhờ Hòa Thân Vương đưa giùm cho a mã."

https://thuviensach.vn

Trân Nhi vốn muốn khuyên Kế hậu tiếp tục nằm nghỉ, một mình bản thân chuẩn bị là được, nhưng Kế hậu đâu chịu nằm yên, giãy giụa muốn đứng lên phụ nàng chuẩn bị một bao đựng đồ.

"Ninh Cổ Tháp là vùng đất giá lạnh." Kế hậu nhét một chồng xiêm y dày vào trong bọc, "Nên mang nhiều xiêm y dày chút... Thuốc đâu?"

"Đây ạ." Trân Nhi đưa tới một lọ thuốc trị thương.

Kế hậu vừa nhét lọ thuốc vào bọc vừa lải nhải không ngừng: "Chân a mã bị người đả thương, dọc theo con đường này không có đại phu giỏi, cũng không có thời gian dưỡng thương, ta chỉ hy vọng thứ thuốc trị thương này có thể giúp a mã giảm một ít đau đớn..."

Kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh đã bi thảm, người đầu xanh tiễn kẻ đầu bạc còn thảm hơn. Ninh Cổ Tháp cách Kinh Thành xa vạn dặm, hôm nay từ biệt, chỉ sợ sau này khó gặp lại.

Một bao y phục căn bản không chứa hết tâm ý của con gái, cứ nhét vào mà giống như lấy ra, cuối cùng bao đựng chật cứng, không thể nhồi thêm nhiều đồ bên cạnh nữa.

"Đi đi." Kế hậu mệt mỏi nói, "Giúp bản cung đưa bao y phục này cho Hòa Thân Vương."

Trân Nhi ôm chặt bao y phục gật đầu, trước khi đi hỏi nàng: "Người còn có lời gì cần Hòa Thân Vương thay người chuyển cho lão gia không?"

Kế hậu cười khổ một tiếng, cách lớp vải túi vuốt ve bao đầu gối bên trong: "Nói a mã biết... con gái bất hiếu, không thể tự mình tiễn người, xin người nhất định phải bảo trọng."

Trân Nhi gật đầu rời đi.

https://thuviensach.vn

Còn lại một mình Kế hậu trong phòng. Nàng tự bưng chén thuốc khi nãy chưa dùng xong múc từng thìa uống hết.

"Ninh Cổ Tháp có canh nóng uống sao?" Nàng nhịn không được bắt đầu nghĩ lung tung, "Quần áo chuẩn bị đủ dày chưa? ... Ninh Cổ Tháp, thật sự rất lạnh, rất lạnh..."

Cánh cửa 'két' một tiếng.

Kế hậu quay đầu, cười yếu ớt hỏi: "Xong rồi sao?"

"Nương nương..." Trân Nhi muốn nói lại thôi, thần sắc kỳ lạ.

Nụ cười trên mặt Kế hậu biến mất, tay lạnh như băng siết chặt chén thuốc: "Nói! Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nương nương..." Sau nửa ngày ngập ngừng, rốt cuộc Trân Nhi cũng nghẹn ngào một tiếng, "Lão gia... đã tự vẫn."

Trong đại lao không thấy mặt trời, chỉ có bốn mặt tường bao quanh, cùng với lính canh ngục cầm bó đuốc trong tay, ánh lửa chập chờn soi sáng cỗ thi thể phía trước.

Hoằng Trú đứng trước thi thể, tay cầm bao y phục Trân Nhi giao cho hắn, sắc mặt tối tăm.

Thất khiếu (*) chảy máu, mắt trợn ngược dữ tợn, một tay còn hung hăng cào yết hầu, tựa như muốn móc gì đó từ trong cổ họng ra.

(*) gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

Uống thuốc độc tự sát?

"... Trong đại lao lấy đâu ra thuốc độc?" Hoằng Trú nghiến răng nghiến lợi, trong lòng gào thét, "Hắn không phải tự sát!"

https://thuviensach.vn

Hắn không tin, đương nhiên cô con gái càng không tin.

Tuyệt thực hai ngày, rốt cuộc Hoằng Lịch không-thể-tránh-được giá lâm Thừa Càn điện.

"Hoàng thượng." Người ngồi trên giường chỉ mặc một kiện áo trắng, tóc dài rối tung. Kế hậu chậm rãi quay đầu, ánh mắt hắc bạch phân minh dõi theo hắn, "Cuối cùng người đã đến."

Hoằng Lịch đứng chắp tay: "Hoàng hậu, ý chỉ của trẫm đã chậm một bước."

Nghe lời giải thích này, Kế hậu lặng im không nói, vẫn dõi theo hắn thẳng tắp.

"... Trẫm đã hạ chỉ, sai người an bài chu đáo hậu sự Na Nhĩ Bố." Hoằng Lịch nói, "Nếu nàng muốn tự mình xử lý, trẫm cũng có thể đáp ứng."

Giải thích nhiều như vậy nhưng Kế hậu vẫn trầm mặc như cũ, chỉ nhìn hắn chằm chằm khiến lòng hắn sợ hãi.

"... Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi." Hoằng Lịch dứt lời, nào ngờ vừa mới xoay lưng, Kế hậu lại mở miệng.

"Là Hoàng thượng giết a mã sao?"

Bước chân Hoằng Lịch ngừng lại: "Không phải."

Kế hậu nhìn bóng lưng hắn chằm chằm, lần này không còn nghi vấn mà là khẳng định: "Vậy chính là Thái hậu động tay."

Hoằng Lịch đột nhiên quay đầu: "Hoàng hậu! A mã của nàng đã tự sát bỏ mạng!"

https://thuviensach.vn

Giải thích của hắn như muốn bao che khiến Kế hậu không kiềm nổi cười to. "A mã của thiếp là người trung trực, ngốc nghếch. Nhưng a mã cũng là người, sẽ biết tiếc nuối sinh mạng." Kế hậu chùi giọt lệ nơi khóe mắt, bật cười nói, "Nếu không mấy ngày trước, a mã sẽ không từ bỏ tôn nghiêm tới tìm thiếp... Người nói một người như vậy sẽ tự sát sao?"

"Hoàng hậu." Hoằng Lịch trầm giọng nói, "Người đã đi rồi, truy cứu nữa cũng vô dụng."

Kế hậu nhìn hắn cười: "Hoàng thượng, a mã của thiếp chịu oan khuất, trở thành tham quan trong mắt người đời, bị nhốt trong tù sợ tội nên tự vẫn. Thiếp là con gái của người, chẳng lẽ phải giả vờ cái gì cũng không biết, một chữ cũng không được nói sao?"

Hoằng Lịch trầm mặc không đáp.

Vừa hiền lương lại vừa kính cẩn nghe theo, Kế hậu cũng là người, là người thì có cha có mẹ, thấy cha mẹ của mình bị oan uổng mà trở nên giận dữ, thậm chí không tiếc tính mạng của bản thân.

"... Hoàng hậu, trẫm biết nàng vô cùng thương tâm." Hoằng Lịch cũng biết điểm ấy, không đành lòng trách nàng, thực sự không nỡ trách một nữ nhân, "Nàng có thể trách trẫm, hận trẫm, nhưng không được trách Thái hậu."

Nhưng người bảo Kế hậu không trách thế nào được? Không hận thế nào đây?

Nếu Na Nhĩ Bố thật sự tham ô tiền cứu nạn, rơi vào kết cục như thế, nàng không còn lời nào để nói. Nhưng vấn đề là, a mã không có. Phụ thân của nàng, chẳng những không tham ô lương thực tiếp tế, ngược lại còn dùng toàn bộ gia sản của mình bù vào chỗ thiếu hụt, cuối cùng còn phải bồi thường bằng tính mạng. Kết quả thế nào? Thân bại danh liệt, người đời phỉ nhổ.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng." Kế hậu không kiềm nổi ác khí, cười lạnh nói, "Người cho rằng, Thái hậu động tay không phải vì lòng riêng sao?"

Sắc mặt Hoằng Lịch trầm xuống: "Hoàng hậu, dù nàng thương tâm cũng không nên vô lễ với Thái hậu."

Kế hậu cười khẩy một tiếng. Nàng nhờ Hoằng Trú điều tra giúp mình, không chỉ tra được tin tức phụ thân vô tội. Hôm nay phụ thân đã chết, nàng cũng không cần phải giấu giếm thay người khác, liền nói ngay: "Người có biết, cháu ruột của Thái hậu cũng dính dáng đến án tham ô này?"

Trân Nhi lại càng hoảng sợ, lặng lẽ kéo tay áo Kế hậu.

"... Từ lúc vụ án a mã phát sinh, anh trai và chị dâu Thái hậu đã vào cung xin tha. Một khi điều tra tới cùng, bên nhà của Thái hậu sẽ bị dính dáng đến." Nhưng Kế hậu không quan tâm nói, "Vì vậy, bà ấy không chút do dự đẩy a mã làm kẻ chết thay!"

"Chủ tử!" Trân Nhi sợ hãi, lập tức cầm chặt tay nàng, "Người đừng nói nữa!"

Những cung nhân khác lập tức quỳ xuống, cúi rạp đầu, hận bản thân không thể điếc để không cần nghe thấy bí mật đáng sợ này. Nhưng Kế hậu lại đẩy Trân Nhi ra, trở mình xuống giường đi đến trước mặt Hoằng Lịch, trên mặt là nụ cười chứa chan nước mắt: "Hoàng thượng, bề ngoài đám quan chức đẹp đẽ lộng lẫy như trăm hoa hậu cung, nhưng bên trong lại tầm thường thối nát, tham lam mê muội, gian trá xảo quyệt! Ai ai cũng là hí tử, trước mặt toàn hát phồn hoa thịnh thế, thanh minh thế đạo, nhưng sau lưng lại lừa dối ức hiếp biết bao người. Dù người có thức khuya dậy sớm, tiêu y cán thực (**) cũng không bao giờ cứu được thần tử bị oan, giết không hết mọt tham ô vô độ!"

(**) trời chưa sáng đã mặc áo, đến tối mịt mới ăn cơm

https://thuviensach.vn

Lần này đổi lại Hoằng Lịch nhìn nàng hồi lâu.

"... Lý Ngọc." Hắn rốt cuộc mở miệng, "Hoàng hậu bị bệnh, lệnh thái y khám và chữa bệnh cho nàng."

Chờ hắn đi rồi, Trân Nhi đổ mồ hôi như mưa, khí lực cạn kiệt ngồi xụi lơ bên giường, oán trách nói: "Nương nương, người đừng nói những lời như vậy nữa được không? Bây giờ Hoàng thượng không phạt người, nhưng ai biết sau khi quay về lại thay đổi chủ ý thì sao..."

"Đúng vậy, rõ ràng ta không nói sai, nhưng người bị phạt lại là ta." Kế hậu buồn bã nói, "Rõ ràng Thái hậu là người làm sai, nhưng vì con bà ta là Hoàng đế, nên bà ta không cần bị phạt..."

"Hoàng hậu!" Trân Nhi nhào tới, hận không thể vươn tay che miệng nàng lại.

Cũng may sau khi Kế hậu thốt ra những lời đó lại bắt đầu trầm mặc. Trên bàn đốt một cây nến, nàng nhìn chăm chú ánh nến chập chờn đến xuất thần.

Lửa tắt. Trân Nhi cầm một cây nến mới tới, thắp lên.

Ánh lửa vô định nhảy vào trong mắt Kế hậu, chiếu sáng dã tâm đang âm ỉ bùng cháy.

"Mình vốn cho là làm Hoàng hậu sẽ được vô tư, có thể bảo vệ bản thân, bảo vệ người nhà." Kế hậu nghĩ thầm, "Hóa ra làm Hoàng hậu còn chưa đủ. Mình phải làm Thái hậu, phải có một nhi tử làm Hoàng đế mới có thể bảo vệ bản thân, bảo vệ người nhà..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Tâm sự

Từ Thừa Càn điện trở về, Hoằng Lịch vẫn còn mờ mịt.

Hắn không muốn quay về Dưỡng Tâm điện. Bây giờ trên bàn Dưỡng Tâm điện đều là tấu chương ca công tụng đức, biểu hiện khen ngợi Na Nhĩ Bố chết hay lắm, nhưng thực tế khen hắn bị giết thì đúng hơn.

Lại liếc mắt nhìn danh sách hàng người, a, rõ ràng chính là mấy tên thủ phạm tham ô tiền cứu nạn.

Hoằng Lịch ngán ngẩm trong lòng, chán ngấy bọn hắn cũng chán ngấy chính mình, đôi chân quanh đi quẩn lại đã bất tri bất giác hướng đến Diên Hi cung.

Tiếng nhạc từ bên trong truyền tới, không phải tranh không phải cầm, không phải sáo không phải trống.

Hoằng Lịch bước vào, sau đó nhìn hộp bát âm trên bàn.

Trong hộp bát âm có một đôi nam nữ tóc vàng mắt xanh, ăn mặc lễ phục kiểu Tây đang kéo tay đối phương nhẹ nhàng nhảy múa theo tiếng nhạc. Bên cạnh, Ngụy Anh Lạc cũng kéo tay Minh Ngọc ăn mặc kỳ bào nhẹ nhàng nhảy múa theo, sau đó 'ôi' một tiếng: "Sai rồi sai rồi, Ân tiên sinh nói không phải xoay như vậy. Làm lại."

Tay Minh Ngọc linh hoạt có thể làm nhiều loại thức ăn, nhưng chân thì ngược lại. Nhảy thất tha thất thểu vài cái, Minh Ngọc từ bỏ, nói: "Nô tài không nhảy nữa, nô tài không biết nhảy!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Thử lại lần nữa đi!"

Hoằng Lịch quan sát hồi lâu, thấy hai người đạp chân giẫm váy nhau nhảy loạn cả lên, nhịn không được bật cười.

Nghe thấy tiếng của hắn, hai người vội vàng tới đây hành lễ.

"Đang làm gì đó?" Hoằng Lịch miễn lễ hai nàng, vươn tay sờ hộp bát âm, đổi khúc nhạc khác.

Ngụy Anh Lạc mỉm cười nói: "Thứ đồ Tây dương này dính bụi trong phủ Nội vụ lâu ngày, thần thiếp đã đặc biệt thỉnh giáo Ân tiên sinh từ nước Pháp đến đây múa mẫu cho thiếp xem."

Hoằng Lịch vừa bực mình vừa buồn cười: "Trẫm mời giáo sĩ người Pháp đến Tử Cấm Thành để sửa lịch pháp và vũ khí, chứ không phải để tới chơi với nàng đâu."

Ngụy Anh Lạc không đáp lại hắn, chỉ cười nhẹ đi tới, duỗi tay vịn hông hắn khiêu vũ.

Valse -- điệu nhảy dành cho đôi nam nữ, ngươi tiến ta lui, ngươi lui ta tiến.

Điệu nhảy này vốn rất thích hợp cho cặp đôi yêu nhau, cho dù người kia không yêu, nhưng được đối phương dẫn dắt cũng sẽ nhanh chóng rơi vào bể tình.

"Thế nào?" Ngụy Anh Lạc mỉm cười nói, "Có phải thú vị lắm không?"

Vào lúc này, Hoằng Lịch đã nhảy được kha khá rồi, chẳng qua khuôn mặt đang tươi cười bỗng trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn hỏi: "Nàng cùng cái tên người Tây kia cũng ôm nhau nhảy như vậy sao?"

"Thì sao?" Ngụy Anh Lạc cố tình hỏi.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch hừ lạnh một tiếng, ngón tay thọc lét eo nàng.

Ngụy Anh Lạc bị hắn thọc lét nở nụ cười, gấp gáp nắm lại ngón tay hắn nói: "Không có, Ân tiên sinh nhảy cùng tiểu thái giám làm mẫu cho thiếp xem."

Bấy giờ sắc mặt Hoằng Lịch mới hết đám mây đen.

"Chủ tử các ngươi lợi hại thật đấy." Lý Ngọc nhìn mặt nói chuyện, thấy vậy hạ giọng nói với Minh Ngọc bên cạnh, "Mấy ngày nay Hoàng thượng không được vui, đến chỗ các ngươi mới nở được nụ cười."

Minh Ngọc nhìn hai người phía trước đang xoay tròn liên tục, che miệng cười khúc khích.

Lý Ngọc bị nàng cười liền sinh ra buồn bực: "Ngươi cười cái gì?"

"Khoan đã." Nhìn lại hộp bát âm, Hoằng Lịch nhận ra có gì đó sai sai, nhíu mày hoang mang, "Hình như... có gì đó không đúng?"

Ngụy Anh Lạc nháy mắt vô tội: "Không đúng chỗ nào?"

"..." Hoằng Lịch chậm rãi trượt xuống bắt được ngón tay Ngụy Anh Lạc đang để bên hông mình, nhướng mày có chút nguy hiểm, "Trẫm nghe nói người phương Tây khiêu vũ thì tay nam nhân sẽ ôm eo nữ nhân, còn nàng thì -- Ngụy Anh Lạc, nàng lại trêu đùa trẫm!"

Ngụy Anh Lạc ngoan ngoãn cầm ngược tay của hắn đặt lên eo mình.

Hoằng Lịch: "... Nàng cho rằng làm vậy trẫm sẽ không tức giận?"

"Hoàng thượng, đừng giận." Ngụy Anh Lạc chậm rãi tựa trên đầu vai hắn, "Thần thiếp chỉ muốn chọc người vui vẻ."

https://thuviensach.vn

Đầu kề vai thân mật, cùng với tiếng nhạc du dương từ hộp bát âm, điệu Valse uyển chuyển xoay tròn, xoay tròn, xoay tròn ...

Trăng sáng soi khắp không trung.

Hai người thấm mệt ngồi sóng vai bên cửa sổ nhìn trăng sáng bên ngoài.

"Hoàng thượng." Ngụy Anh Lạc giương mắt nhìn hắn, "Người lại không vui sao?"

Hoằng Lịch dù sao vẫn không vui, hiếm hoi lắm mới thoải mái tươi cười. Bây giờ hắn lại khôi phục dáng vẻ nghiêm túc thường ngày, nhàn nhạt hỏi: "Anh Lạc, nếu có một người không thể không giết, nàng sẽ làm gì?"

Ngụy Anh Lạc cười đáp: "Giết."

Hoằng Lịch sững sờ, cúi đầu nhìn lại nàng: "Nhưng nếu hắn bị oan thì sao?"

Ngụy Anh Lạc: "Thả."

Hoằng Lịch: "... Nếu hắn bị oan, nhưng vì đại cục lại không thể không giết?"

Ngụy Anh Lạc trả lời không chút do dự: "Vừa giết vừa thả."

Thoạt đầu Hoằng Lịch cho rằng nàng biết nói đạo lý, nghe xong lời này cảm thấy nàng chỉ nói cho có lệ: "Thế là sao chứ?"

"Ngoài mặt thì giết chết không tha, nhưng sau lưng thì trộm long tráo phụng." Ngụy Anh Lạc nói, "Hoàng thượng có thể tìm một tử tù có tướng mạo tương tự rồi lén lút đổi hai người với nhau, chẳng phải là xong sao?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch vốn đang ngẩn người, sau đó cười to: "Nàng cho rằng đại lao Hình bộ là cái chợ hay sao? Chém đầu là phải xác minh thân phận đấy!"

"Thần thiếp đương nhiên biết trước khi chém đầu phải xác minh thân phận, cũng biết "hắn" trong lời nói của người là ai." Ngụy Anh Lạc lại nói.

Nụ cười trên mặt Hoằng Lịch cứng đơ.

Sau nửa ngày trầm mặc, Ngụy Anh Lạc mở miệng nói: "... Chung quy Hoàng thượng vẫn muốn giết Na Nhĩ Bố đại nhân."

Hoằng Lịch khàn giọng nói: "Nói bậy, trẫm chưa bao giờ nghĩ thế!"

"Dù người đã ban ân điển cho Hoàng hậu, sửa chém đầu thành lưu đày, nhưng trên đường lưu đày hắn có thể an toàn sao? Trên đời này không có chuyện thiên tử không thể thả người, người căn bản --" Ngụy Anh Lạc dừng một chút, nhưng cuối cùng vẫn nói hết câu, "Không muốn để hắn sống sót!"

Sắc mặt Hoằng Lịch âm trầm nhìn nàng, qua hồi lâu mới cười nhạt một tiếng: "Nàng nói đúng."

Hắn từ bên người Ngụy Anh Lạc đứng lên, một thân một mình đi đến cửa sổ phía trước, hai tay đặt trên lan can quan sát phong cảnh phía dưới. Đình đài lầu các, cung nữ thái giám, tất cả đều thu nhỏ lại trong mắt hắn.

"... Tuy Na Nhĩ Bố không tham ô lương thực tiếp tế, nhưng hắn sai hai chỗ: một là, biết mà không báo; hai là, mê muội bất tài. Khắp Chiết Đông hoặc ít hoặc nhiều đều gặp tình hình tương tự nhưng không nơi nào bạo động, càng không có nạn dân chết đói." Hoằng Lịch nắm chặt lan can, chậm rãi nói, "Đôi khi, mối nguy hại của một quan viên ngu ngốc vô dụng không hề thấp hơn tham quan ô lại. Hắn bị oan còn có Hoàng hậu che chở, vậy những nạn dân chết oan kia ai sẽ đền mạng đây? Trẫm phán hắn đi đày

https://thuviensach.vn

chỉ vì nể mặt Hoàng hậu, cho hắn chết một cách có thể diện, không ngờ Thái hậu đã nhanh hơn một bước..."

Sau một thoáng chần chờ, hắn thấp giọng hỏi: "Anh Lạc, liệu nàng có thấy trẫm là một Đế vương rất tàn nhẫn?"

"Có."

Sắc mặt Hoằng Lịch trầm xuống.

Hai cánh tay chậm rãi duỗi ra từ sau lưng vòng quanh hông hắn.

"Nhưng như vậy đã sao?" Ngụy Anh Lạc dụi mặt vào lưng hắn, "Hoàng thượng muốn làm người hoàn hảo, nhưng trên đời này lấy đâu ra người hoàn hảo đây? Giết tham quan, tham quan sẽ hận người. Giết thần tử bất tài, thần tử sẽ oán người. Muốn hận cứ hận, muốn oán cứ oán, đã hạ nước cờ thì không hối hận, quyết không quay đầu!"

Hoằng Lịch chậm rãi nở nụ cười: "Nói đúng lắm. Đã hạ nước cờ thì không hối hận, quyết không quay đầu!"

Trăng soi nhân gian. Dưới lan can, xuống đình đài, Trân Nhi như ruồi mất đầu chạy loạn khắp nơi, không để ý liền va phải một người.

"Trân Nhi?" Thấy bộ dạng mất hồn mất vía của đối phương, Hoằng Trú nhíu mày, "Ngươi không ở bên cạnh hầu hạ Hoàng hậu lại chạy tới đây làm gì?"

"Thừa Càn cung, Ngự hoa viên, phủ Nội vụ..." Ánh mắt Trân Nhi đăm đăm, run rẩy kể tên nhiều nơi, cuối cùng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn khóc lớn, "Tìm khắp nơi vẫn không thấy Hoàng hậu nương nương đâu cả!"

Trong lòng Hoằng Trú cả kinh, quên tránh hiềm nghi mà ngay lập tức nắm cánh tay đối phương: "Ngươi nói cái gì? Hoàng hậu làm sao?"

https://thuviensach.vn

"Không thấy Hoàng hậu đâu cả." Trân Nhi đã tìm cả ngày đến sứt đầu mẻ trán, chỉ biết vô lực khóc ròng nói, "Nô tài đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy nương nương, lại không dám nói với người bên ngoài..."

Hoằng Trú hung hăng trừng mắt với thái giám dẫn đường sau lưng, đối phương hiểu ý, vội vàng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả vờ không nghe không biết gì hết.

Quay đầu lại, Hoằng Trú hạ giọng nói với Trân Nhi: "Chúng ta chia hai ngã, nhất định phải tìm được Hoàng hậu nương nương trước khi người khác phát hiện ra."

Tử Cấm Thành tuy lớn, nhưng nếu loại bỏ những địa điểm mà Trân Nhi đã tìm lại không còn lớn nữa. Hai người vội vàng phân chia những nơi mình sẽ đi, sau đó tách ra hành động.

Ở đây không có, ở đây không có, ở đây cũng không có... Hoằng Trú vội vã chạy đến phía dưới vọng lâu, bỗng dừng bước ngẩng đầu nhìn, chờ đến khi nhìn rõ thân ảnh trên vọng lâu là ai, ngạc nhiên nói: "Hoàng hậu!"

Cộp cộp cộp -- tiếng giày vội vàng giẫm lên các bậc thềm.

Hoằng Trú gần như chạy như điên lên vọng lâu, hô hấp dồn dập nhìn về phía Hoàng hậu đang chân trần đứng trên lan can vọng lâu, giọng nói run rẩy không ngớt: "Hoàng hậu đang làm gì đó? Trước hãy bước xuống đã, được không?"

Kế hậu chậm rãi quay đầu. Dưới ánh trăng, mặt mũi nàng ta trắng bệch: "... Ngài cho rằng ta sẽ nhảy từ nơi này xuống sao?"

Nói xong, nàng quay đầu lại, dang rộng hai tay, từng bước đi về phía mép vọng lâu.

https://thuviensach.vn

Theo bước tiến của nàng, Hoằng Trú cảm thấy tim mình như muốn nhảy khỏi cổ họng, không suy nghĩ nhiều cũng bước đi theo nàng.

Nếu lúc này Kế hậu trượt chân một cái... Chỉ sợ ngày hôm sau cung nhân sẽ phát hiện không chỉ một mà là hai thi thể.

"Ta đã ở đây cả ngày trời." Bỗng nhiên Kế hậu đứng lại, ngắm nhìn phương xa nói, "Chính là muốn biết Phú Sát Dung Âm ngày đó đứng ở đây có cảm giác gì."

Sau đó nàng nở nụ cười, thái độ khác thường, vô cùng thư thái thả lỏng.

"Phú Sát Dung Âm và ta một trước một sau tiến vào phủ, cô ta là đích phúc tấn ôn nhu đoan trang, ta là trắc phúc tấn cẩn thận từng li. Bọn ta có rất nhiều điểm giống nhau, nhưng cũng có nhiều điểm khác nhau. Điểm giống nhau là đều gửi gắm chân tình cho trượng phu. Còn điểm khác nhau..." Kế hậu cúi đầu nhìn cảnh dưới chân mình, "Cô ta nhảy từ nơi này xuống, còn ta đã trở thành Hoàng hậu cao cao tại thượng."

Chẳng trách nơi này lại chẳng thấy bóng ai, dường như cung nữ thái giám đều cố ý tránh né nơi này.

Hóa ra đây là nơi tiên Hoàng hậu tự vẫn.

Trên mặt đất nhìn như sạch sẽ, nhưng lại có máu, có nước mắt, có vong hồn.

Hoằng Trú trầm giọng nói: "Hoàng hậu, chuyện quá khứ sớm đã qua rồi, hà tất còn nhắc lại làm gì? Người không phải là Phú Sát Dung Âm, cũng sẽ không biến thành cô ta."

"Đúng vậy, ta không phải là Phú Sát Dung Âm. Cho dù có đứng ở đây, ta cũng chưa bao giờ có ý nghĩ muốn chết." Kế hậu thở dài, quay đầu lại

https://thuviensach.vn

nhìn hắn, "Ngài biết tại sao không?"

Hoằng Trú nhìn lại nàng.

"Bởi vì ta không cam lòng." Kế hậu nhẹ nhàng nói, "Vốn tưởng rằng trở thành Hoàng hậu Đại Thanh chủ nhân của lục cung thì sẽ không bao giờ bị người khác chà đạp, không cần phải đề phòng cẩn thận nữa, nhưng ta đã sai rồi. Trước đây Nhàn phi không bảo vệ được ngạch nương và đệ đệ, hôm nay Hoàng hậu không bảo vệ được a mã, bởi vì quyền lực trong tay quá ít, quá ít..."

"Không, không phải như vậy..." Hoằng Trú muốn an ủi nàng, nhưng lại không biết an ủi thế nào.

Đích thân hắn điều tra sự tình Na Nhĩ Bố, nên hắn biết rõ chân tướng chuyện này là thế nào.

Cả lý do vì sao ngài ấy chết, hắn cũng có thể đoán được bảy tám phần...

Tất cả đúng như Kế hậu nói, thân là Hoàng hậu nhưng nàng không bảo vệ được phụ thân của mình, vì muốn mạng phụ thân là trượng phu của nàng -- đương kim thánh thượng.

"Không phải như vậy... Người chỉ là..." Hoằng Trú khổ sở nói, "Chỉ là trong lòng người còn có hy vọng đối với Hoàng thượng..."

Nhưng hắn lại dập tắt hy vọng của người...

Kế hậu không nói lời nào.

Ánh trăng chiếu trên bờ vai nàng gầy gò, càng tô đậm thêm vẻ cô đơn chiếc bóng, cô độc đáng thương.

Mà trượng phu của nàng đâu? Chỉ sợ lại đang ở Diên Hi cung rồi...

https://thuviensach.vn

Hoằng Trú nhìn chằm chằm bờ vai ấy, ma xui quỷ khiến vươn tay ra, nhưng còn cách một khoảng lại chậm chạp không dám đặt lên.

"Trở về đi." Chợt Kế hậu cũng không quay đầu lại, mở miệng nói, "Ngài và ta đều cần phải trở về."

Nói xong, nàng chậm rãi quay đầu, khuôn mặt đã khôi phục lại vẻ đoan trang hiền thục như thường ngày, nếu không có vệt nước mắt thì căn bản không nhận ra nàng đã từng khóc.

Hoằng Trú chỉ có thể biến thành một thần tử tuân theo, cung kính lùi về sau nhường đường. Dõi theo bóng lưng cô độc dần đi xa, ánh mắt hắn phức tạp, nắm tay hết chặt lại lỏng, cuối cùng nhịn không được hô to: "Hoàng hậu nương nương, sau này nếu cần Hoằng Trú giúp đỡ cứ nói cho ta biết. Ta sẽ vì người... làm chút chuyện."

Bước chân Kế hậu hơi dừng lại, cũng không quay đầu tiếp tục tiến về phía trước.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Lễ thân tẳm

"Nương nương." Trân Nhi tiến vào bẩm báo, "Hoàng thượng đã đi rồi."

Đã là buổi trưa nhưng Kế hậu vẫn chưa chịu rời giường mà nằm nghiêng một bên, nghe xong Trân Nhi hồi báo hơi gật gật đầu, tiếp tục đọc sách trong tay.

Trân Nhi chần chừ một lát mới dám hỏi: "Nương nương, Hoàng thượng không truy cứu người tội thất lễ nữa, sao người còn nằm đây vậy?"

Kế hậu chậm rãi lật một trang sách, thản nhiên nói: "Yên tâm đi, Hoàng thượng sẽ không trách tội đâu."

Trân Nhi: "Vì sao?"

Kế hậu "a" một tiếng, quay đầu nhìn nàng ta: "Vì người có nỗi hổ thẹn trong lòng."

Trân Nhi lại càng hoảng sợ: "Nương nương!"

"Ngươi cho rằng bản cung thật sự điên rồi sao? Dù người trong thiên hạ có điên hết thì bản cung vẫn còn rất tỉnh táo!" Ánh mắt Kế hậu thanh tỉnh đến đáng sợ, không giống như lời đồn bên ngoài, bởi vì phụ thân chết mà tính tình đại biến, đến cả Hoàng đế cũng không còn quan tâm nữa, "Nếu bản cung ngay cả việc a mã ruột qua đời vẫn điềm nhiên như không thì mới thật sự không giống người bình thường!"

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Trân Nhi đã nhận ra thâm ý bên trong: "Ý nương nương là..."

Kế hậu lạnh lùng cười nói: "Từ trước đến nay, một người vẫn tuân theo khuôn phép cũ đột nhiên khác người một lần, Hoàng thượng mới để trong lòng! Chỉ cần Hoàng thượng nhớ kỹ oan ức của ta, phẫn uất của ta thì cả lục cung này cũng sẽ nhớ!"

Hết thảy đều như mong muốn, hết thảy nằm trong dự liệu.

Không đến xế chiều, Hoằng Lịch đã sai người đưa tới chiếc áo lông cừu xưa cũ đến.

Cái này từng có tiền lệ.

Sùng Trinh Đế và Chu hoàng hậu bất hoà. Chu hoàng hậu tuyệt thực kháng lệnh, Sùng Trinh Đế liền đưa đến một tấm đệm cũ làm bằng da, vợ chồng hòa hảo như lúc ban đầu.

Hôm nay hắn noi theo tổ tiên, đưa đến chiếc áo cũ đó, ý tứ rất rõ ràng.

"Hoàng thượng nhớ nỗi bất bình của Hoàng hậu, nhưng vẫn nhớ rõ tình cảm hai người ngày xưa." -- ý tứ này chẳng những truyền cho Kế hậu mà còn truyền cho toàn bộ hậu cung.

Vì chuyện này mà có người vui mừng, có người bất an, cũng có người vì thế... bắt đầu động thủ.

Thọ Khang cung.

"Năm nay Chiết Đông có đại hạn, Sơn Đông thì có nạn châu chấu." Thái hậu nhẹ nhàng thổi trà, nhàn nhạt nói, "Nên lễ thân tằm cũng khỏi đi."

Hoàng hậu thờ cúng tằm tiên, khuyến khích nuôi tằm, đây là lệ cũ, huống chi phủ Nội vụ đã sớm chuẩn bị xong tất cả, chỉ đợi xin chỉ thị Thái

https://thuviensach.vn

hậu thông qua là sẽ thi hành theo lệ thường, thế nào đột nhiên lại hủy bỏ?

"Thái hậu." Kế hậu cân nhắc mở miệng, "Chính vì thiên tai khắp nơi khiến lòng dân dao động, thần thiếp mới nghĩ đến việc tự mình hái dâu nuôi tằm, cổ vũ bách tính, cầu mong năm sau mưa thuận gió hoà. Hằng năm đều làm như vậy..."

"Hoàng hậu, lúc Dung Âm còn sống năm nào cũng làm lễ thân tằm, nhưng con là Hoàng hậu kế nhiệm lại không gióng trống khua chiêng thu xếp việc này. Trong lòng con ủy khuất, ta biết chứ, nhưng năm nay vừa xảy ra thiên tai, lễ thân tằm lại hao tốn sức người và của, thật sự không tốt." Ngụ ý Thái hậu là, việc công lại hóa thành Kế hậu có tư tâm, cuối cùng từ chối nói, "Nếu con thật sự có lòng thì sang năm làm cũng không muộn."

Việc này sao có thể từ chối?

Kế hậu cắn răng nói: "Thái hậu, đàn tế thân tằm và cây dâu đều đã được chuẩn bị đầy đủ; phúc tấn, phu nhân, mệnh phụ cũng đều biết cả rồi, đột nhiên hủy bỏ ngược lại dẫn tới vua và dân trong ngoài nghị luận. Thần thiếp cả gan thỉnh cầu Thái hậu, lễ thân tằm năm nay cần phải cử hành như thường lệ."

Thái hậu nghe xong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống: "Nói là đến xin chỉ thị của ta nhưng đã dặn dò phủ Nội vụ chuẩn bị xong tất cả, vậy còn đến chỗ ta xin ý kiến gì nữa? Hoàng hậu, con tự ý quá mức rồi đó!"

Tự ý quá mức.

Thái hậu nói nặng lời như vậy, huống chi còn nói thẳng trước mặt một đám người, Kế hậu đâu còn cách nào, chỉ đành lập tức quỳ xuống nói: "Thái hậu, thần thiếp men theo lệ cũ mà chuẩn bị, không kịp cân nhắc chu đáo như Thái hậu khiến Thái hậu không thích, thần thiếp lập tức lệnh bọn họ ngừng lại, chỉ xin Thái hậu bớt giận."

https://thuviensach.vn

Thái hậu lạnh lùng nói: "Ta mệt rồi, con lui ra đi."

Nói xong cũng không đợi Kế hậu đáp lời, nhanh chóng vịn tay Lưu cô cô đi vào trong.

Trở về Thừa Càn điện, sắc mặt Kế hậu âm trầm, vẫy lui mọi người chỉ để lại Trân Nhi, sau đó phân phó nàng ta: "Bản cung muốn ngươi đi tìm một người..."

Thời điểm này, còn ai có thể làm Thái hậu hồi tâm chuyển ý?

Hay nói cách khác, còn ai dám ở trước mặt Thái hậu thay Kế hậu nói chuyện?

"... Hòa Thân Vương?" Trân Nhi thử thăm dò hỏi.

Kế hậu gật đầu cười nói: "Đúng, là ngài ấy."

Trong mắt mọi người, Hoằng Trú sống phóng túng buông thả, không bị trói buộc, là một Vương gia không có gì ngoài quần áo lụa là; nhưng trong mắt nàng, bất cứ ai cũng có thể dùng được, chỉ cần đúng lúc.

Ví như lúc này, ai cũng không thể khuyên nhủ Thái hậu, nhưng một Vương gia lại có thể khiến Thái hậu đổi ý.

Huống hồ, nếu không cần dùng đến hắn, Kế hậu cũng sẽ không cố ý đến vọng lâu, còn tận lực khiến Trân Nhi đi tìm hắn, tuy rằng suýt nữa bị đóng băng trong giá lạnh, nhưng kết quả coi như không tệ...

"... Chẳng phải ngài ấy đã nói sẽ làm bất cứ chuyện gì vì ta hay sao?" Kế hậu cười nói tự nhiên, đôi mắt lóe lên ánh sáng như ở vọng lâu hôm trước, "Nên hãy tiết lộ cho ngài ấy biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, để ngài ấy thuyết phục Thái hậu giúp ta."

Kế hậu dùng thiện đối đãi người, cũng dùng thiện lợi dụng người.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày sau, quả nhiên Thái hậu đổi ý, đồng ý tiến hành làm lễ thân tằm.

Kế hậu vừa thở phào một hơi, lại nghe Ngô Thư Lai nói: "Hoàng hậu nương nương, dựa theo căn dặn của người, tất cả công cụ hái dâu cấp cho các vị nương nương, phúc tấn, mệnh phụ dùng trong lễ thân tằm đều đã chuẩn bị ổn thỏa, mời nương nương kiểm tra."

Kế hậu gật gật đầu, các tiểu thái giám lần lượt dâng công cụ hái dâu tới Giao Thái điện: móc câu vàng và giỏ vàng cho Hoàng hậu, móc câu bạc và giỏ chá vàng cho Quý phi, móc câu đồng và giỏ chá vàng cho phi tần, móc câu thiết và giỏ đỏ thì dành cho phúc tấn và mệnh phụ.

Lướt qua từng giỏ một móc câu một, bỗng nhiên Kế hậu dừng chân trước một giỏ chá vàng, nụ cười trên mặt dần biến mất: "Đây là..."

Ngô Thư Lai cúi đầu đáp: "Đây là móc câu bạc và giỏ chá vàng chuẩn bị cho Lệnh phi nương nương."

Kế hậu nghe xong lập tức biến sắc. Trân Nhi sau lưng mở miệng trách cứ: "Ngô Thư Lai, Hoàng hậu nương nương dùng móc câu vàng, Quý phi dùng móc câu bạc, phi tần bình thường dùng móc câu đồng. Lệnh phi chỉ ở vị Phi nhưng lại vượt cấp dùng móc câu bạc, ngươi không muốn sống nữa sao?"

Ngô Thư Lai vội vàng quỳ gối: "Xin Hoàng hậu nương nương thứ tội, đây là ý chỉ của Thái hậu. Phủ Nội vụ đã bẩm báo Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng cho phép rồi."

Trân Nhi yên lặng, nhanh chóng quay đầu nhìn sắc mặt Kế hậu.

Lúc này Kế hậu đã thu liễm vẻ u ám, nét mặt lại tươi cười hiền lành như ngày thường nói: "Nếu Thái hậu và Hoàng thượng đã hạ chỉ thì hãy cứ làm theo ý họ đi."

https://thuviensach.vn

Đợi đến lúc hoàn tất việc kiểm tra trở về Thừa Càn điện, Trân Nhi lo sợ bất an hỏi: "Hoàng hậu nương nương, với phẩm cấp của Lệnh phi thì căn bản không đủ tư cách sử dụng móc câu bạc, rốt cuộc hành động lần này của Thái hậu và Hoàng thượng có dụng ý gì?"

Kế hậu vừa cắt tỉa bồn hoa vừa khí định thần nhàn nói: "Đương nhiên là có ý cất nhắc Lệnh phi tiến thêm một bước rồi."

"Cái này..." Trân Nhi tức giận nói, "Hoàng thượng sủng ái vị cung chủ Diên Hi kia thì thôi đi, như thế nào đến Thái hậu cũng..."

Kế hậu "a" một tiếng, lạnh lùng nói: "Vốn dĩ Thái hậu vì chuyện a mã đã giận lây sang bản cung, bây giờ bản cung mượn tay Hòa Thân Vương đường đường chính chính cử hành điển lễ thân tắm khiến Thái hậu càng bất mãn, lúc này mới cố ý cất nhắc Lệnh phi để làm bản cung thêm khó xử."

Sự tình càng lúc càng phức tạp, Trân Nhi có chút nản chí muốn từ bỏ, vì vậy khuyên nhủ: "Nương nương, địa vị Thái hậu cao quý, Hoàng thượng lại có hiếu, người cần gì phải kiên trì muốn làm lễ thân tắm này?"

Kế hậu chậm rãi lắc đầu: "Từ khi a mã xảy ra chuyện, mọi người ở Ô Lạt Na Lạp thị đều cảm thấy bất an. Bản cung muốn đường đường chính chính làm lễ thân tắm là để vua và dân chúng trong ngoài nhìn cho rõ, địa vị Hoàng hậu Đại Thanh trước sau như một. Chỉ có như vậy, bản cung mới không bị người khác khinh thường."

"Nô tài chỉ sợ..." Trân Nhi hoang mang bất định nói, "Sợ từ nay về sau, Thái hậu sẽ luôn nhắm vào nương nương."

"Vậy cứ chịu đựng." Kế hậu nắm kéo vàng, thản nhiên nói, "Chịu đựng đến ngày đứng đầu..."

"Rặc rặc" một tiếng, tiếng kéo cắt bông hoa hồng giống như chặt đầu.

https://thuviensach.vn

Khác với bầu không khí ngưng trọng ở Thừa Càn điện, bầu không khí bên trong Diên Hi cung hòa hợp nhẹ nhàng vô cùng. Hộp bát âm trên bàn đang phát một vũ khúc Tây Dương, tiếng nhạc du dương hòa tan trong không khí, đi vào lòng mỗi con người nơi đây.

Tin tức Lệnh phi được dùng móc câu bạc đã lan đến Diên Hi cung, tất cả đều xem chuyện này là tín hiệu cho thấy Lệnh phi sắp được thăng cấp nên sắc mặt ai cũng lộ rõ vui mừng.

Ngụy Anh Lạc nghe được tin này lại chỉ cười cười, cũng không để trong lòng, sau đó tiếp tục chỉ điểm Minh Ngọc: "Hải Lan Sát đã có túi thơm cô làm rồi, chẳng có chút ý nghĩa nào khi tặng thêm một cái nữa."

Minh Ngọc đã thêu túi thơm ba ngày, đầu ngón tay sắp bị đâm thành tổ ong, đang vất vả khổ sở đến cực hạn, bỗng nhiên nghe nàng nói một câu như vậy liền đáp lại theo phản xạ: "Làm sao cô biết ta muốn tặng Hải Lan Sát?"

Ngụy Anh Lạc không đáp, chỉ chắp tay cười nhìn nàng.

Minh Ngọc bị nàng cười đến đỏ bừng khuôn mặt, khẽ nói: "Được rồi... Ta biết cô muốn nói gì. Tất cả đều ghi trên mặt ta đúng không?"

Ngụy Anh Lạc bật cười, ngồi xuống cạnh nàng nói: "Hải Lan Sát đã mất phụ thân khi còn nhỏ, được quả phụ nuôi dưỡng mà lớn lên. Kiểu gia đình nam tử trưởng thành này, hoặc mẹ yếu con mạnh, hoặc mẹ mạnh con yếu. Nhìn tính tình Hải Lan Sát kiên cường, vậy chắc chắn mẫu thân hắn là một vị ôn nhu hiền lương. Cô muốn chiếm được lòng hắn thì phải tranh thủ trau dồi tình cảm với mẫu thân hắn mới được."

Hai mắt Minh Ngọc tỏa sáng: "Ý cô nói là..."

"Thêu tặng mẫu thân hắn một đôi giày còn tốt hơn thêu túi thơm cho hắn." Ngụy Anh Lạc hiến kế cho nàng nói, "Cô đừng quên, tương lai hắn

https://thuviensach.vn

muốn xông pha chiến trường càng cần hiền thê lương mẫu, chứ không phải là một tiểu nha đầu phong hoa tuyết nguyệt."

Minh Ngọc gật gật đầu, lại lắc đầu: "Nhưng ta không biết thêu giày, cũng không biết kích cỡ chân của bà ấy."

Ngụy Anh Lạc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, dí dí ngón tay lên trán nàng: "Cũng không phải ép cô làm liền bây giờ! Lúc này tạm thời thêu đai đeo trán đi đã!"

Dù bất kể là giày, đai đeo trán hay túi thơm, Hải Lan Sát đều rất vui vẻ nhận lấy, bởi vì đó là tâm ý của Minh Ngọc.

Lúc này Viên Xuân Vọng đi đến, trong tay bưng một chén thuốc màu nâu: "Đến giờ uống thuốc rồi."

Cứ vào giờ này mỗi ngày Ngụy Anh Lạc sẽ dùng thuốc. Minh Ngọc nhìn mãi cũng quen, thay Ngụy Anh Lạc nhận chén thuốc xong thoáng thổi cho nguội bớt, đang định đút cho nàng, nào ngờ bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng hét to: "Trong thuốc có độc!"

Minh Ngọc lắp bắp kinh hãi, Ngụy Anh Lạc cũng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tiểu Toàn Tử thở hồng hộc chạy tới quỳ xuống trước mặt Ngụy Anh Lạc, khóe mắt liếc qua Viên Xuân Vọng: "Chủ tử, nô tài từng nhìn thấy Viên Xuân Vọng bỏ một gói thuốc lạ vào thuốc bổ mà chủ tử uống hằng ngày để điều dưỡng thân thể."

Minh Ngọc lại càng hoảng sợ: "Tiểu Toàn Tử, những lời này không thể nói lung tung!"

Tiểu Toàn Tử: "Nô tài có thể thề với trời, nếu nô tài có nửa câu điêu ngoa sẽ bị sét đánh chết!"

https://thuviensach.vn

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Ngụy Anh Lạc.

Ngụy Anh Lạc mỉm cười, bỗng nhiên bưng chén thuốc lên, uống một hơi cạn sạch.

Buông chén thuốc xuống, vẻ mặt nàng bình tĩnh nói: "Minh Ngọc, lời nói và việc làm của Tiểu Toàn Tử không hợp quy củ, phạt bổng lộc một tháng. Cô dẫn hắn xuống dưới rồi giám sát hắn học thuộc cung quy đi."

Vẻ mặt Tiểu Toàn Tử buồn rười rượi: "Nhưng, nhưng chủ tử..."

"Đủ rồi!" Minh Ngọc tiến tới nắm lỗ tai hắn, "Còn không mau tới đây!"

Chờ hai người đi rồi, Ngụy Anh Lạc liền quay đầu nhìn Viên Xuân Vọng: "Huynh cố ý để hắn trông thấy sao?"

Tiểu Toàn Tử vẫn luôn ghen ghét Viên Xuân Vọng.

Hắn tựa hồ cảm thấy, nếu không có Viên Xuân Vọng giơ chân chặn ngang thì hắn đã ngồi lên vị trí Đại tổng quản Diên Hi cung, cùng với Minh Ngọc là cánh tay trái bờ vai phải đắc lực của Ngụy Anh Lạc rồi.

Chính vì vậy, không có việc gì Tiểu Toàn Tử cũng đều chú ý nhất cử nhất động của Viên Xuân Vọng để vạch lá tìm sâu, cũng không ít lần gây xích mích ngay trước mặt Ngụy Anh Lạc. Viên Xuân Vọng là người luôn cẩn trọng, sao có thể để đối phương nắm nhược điểm lớn như vậy?

"Phải, là ta cố ý." Quả nhiên, Viên Xuân Vọng cười nhạt một tiếng, "Ta muốn cho hắn biết, muội có bao nhiêu tín nhiệm ta, để hắn khỏi khiêu khích đâm thọc ta nhiều lần."

Ngụy Anh Lạc lắc đầu, tỏ vẻ không biết làm sao.

https://thuviensach.vn

"... Anh Lạc." Viên Xuân Vọng chần chừ chốc lát mới hỏi, "Muội vẫn muốn uống thứ thuốc này sao?"

"Uống." Ngụy Anh Lạc không chút do dự, thản nhiên nói, "Vì sao không uống? Đây mới là thuốc muội cần dùng."

Cốc cốc cốc. Tiếng nói Lý Ngọc ở ngoài cửa vang lên: "Nương nương."

Ngụy Anh Lạc và Viên Xuân Vọng liếc nhìn nhau, Viên Xuân Vọng vội cầm chén thuốc giúp nàng.

Cửa mở, Ngụy Anh Lạc bất động thanh sắc hỏi thăm: "Lý tổng quản, có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Kinh biến

Minh Ngọc nhìn chằm chằm Tiểu Toàn Tử, ép hắn học thuộc cung quy xong mới trở lại tẩm điện.

Vừa tới cửa đã nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng cãi vã đứt quãng.

Viên Xuân Vọng: "Hối hận rồi sao?"

Ngụy Anh Lạc: "Sao muội phải hối hận?"

Viên Xuân Vọng: "Hoàng thượng một lòng quan tâm tới muội, thứ gì tốt cũng đều mang qua đây để muội vui vẻ. Nhưng còn muội, muội đã làm được gì?"

Ngụy Anh Lạc: "... Huynh không hiểu."

Viên Xuân Vọng cười lạnh nói: "Lúc trước ta không hiểu, nhưng giờ đã hiểu rồi. Ngụy Anh Lạc, muội là người có trái tim lạnh lẽo, ai cũng không thể sưởi ấm được."

Cửa phòng bị một lực mạnh mở ra, Viên Xuân Vọng với vẻ mặt tái mét từ bên trong lao ra ngoài.

Bị hắn trừng mắt nhìn, Minh Ngọc sinh ra ảo giác như bị rắn độc nhìn thẳng, huyết dịch trong nháy mắt trở nên đông cứng. Đợi đến khi Viên Xuân Vọng lướt qua người, nàng mới nặng nề thở một hơi.

https://thuviensach.vn

"... Càng nhìn Viên Xuân Vọng càng không giống người lương thiện." Ngoái đầu dõi theo bóng lưng đối phương, Minh Ngọc nhịn không được cảm thán, "Còn không bằng Tiểu Toàn Tử đáng tin cậy. Ai, nhưng ai bảo Anh Lạc cứ tín nhiệm hắn hết lần này đến lần khác."

Lắc đầu, Minh Ngọc đi vào phòng hỏi một tiếng: "Anh Lạc, có chuyện gì vậy?"

"... Hoàng thượng mới sai người đưa tới." Ngụy Anh Lạc cúi đầu nhìn lông chồn được đặt trên bàn.

Theo như lời Lý Ngọc nói, Hoàng thượng vừa ban thưởng da sống cho hậu cung, đa phần các cung được nhận da hổ đen và da báo trắng, Thọ Khang cung và Thừa Càn cung là da lông chồn thượng hạng, chỉ có cung của nàng là khác biệt.

Là miếng da Vân Hồ.

Cầm lên nhìn, lớp bên ngoài lấp lánh tia sáng, cộng thêm hoa văn xoắn ốc tự nhiên, khiến tấm da vừa xinh đẹp vừa hiếm có vô cùng.

Miếng da Vân Hồ này chỉ có một, cho dù Hoàng hậu muốn nhưng Hoằng Lịch cũng không cho. Có thể thấy được vị trí Ngụy Anh Lạc trong lòng Hoằng Lịch... là đứng đầu đấy.

Ánh mắt Ngụy Anh Lạc phức tạp, ngón tay vuốt ve tấm da Vân Hồ, nội tâm như bị phỏng, trái tim đá lạnh dần dần được sưởi ấm, vừa sờ vừa nói: "... Minh Ngọc, đem hộp kim chỉ của ta tới đây."

"Nương nương muốn...?" Ánh mắt Minh Ngọc sáng ngời, lấy hộp kim chỉ đến rất nhanh.

Ngụy Anh Lạc se chỉ luồn kim. Mưa rơi rả rích. Giữa tiếng mưa rơi, kim thêu trong tay nàng nhẹ nhàng lên xuống miếng da Vân Hồ.

https://thuviensach.vn

Nửa tháng sau --

Lễ thân tằm sắp diễn ra, Ngô Thư Lai bận tối mày tối mặt, liên tục chỉ trỏ điều khiển tiểu thái giám: "Cẩn thận một chút, bưng mấy thứ đó lên đài thân tằm đi! Ai ôi!!! Ngươi cẩn thận chút, đó là móc câu hoàng kim đó! Nhanh lên, không thể chậm trễ giờ lành!"

Vì buổi lễ chưa chuẩn bị xong nên Hoằng Lịch không đến sớm để chờ. Hắn đang ngồi trong Dưỡng Tâm điện chợt buông tấu chương xuống, nhìn Hải Lan Sát đối diện: "Trên trán khanh đang đeo cái gì vậy?"

Hải Lan Sát sờ lên đai đeo trán của mình, cười hì hì ngây ngô.

"Quà người trong lòng tặng?" Hoằng Lịch chỉ liếc sơ rồi rũ mắt đọc tấu chương tiếp, chậm rãi nói, "Nữ nhân chỉ thích loanh quanh những việc vặt. Hôm nay thêu tặng túi thơm, ngày mai thêu tặng khăn tay, đúng là lãng phí thời gian."

Hải Lan Sát có chút không phục, lén lút nói thầm: "Vâng, vâng. Nữ nhân của nô tài lãng phí thời gian, so ra còn kém Lệnh phi nương nương nhiều. Nếu là Lệnh phi nương nương thì đã không làm việc vặt này rồi."

Ngón tay đang lật tấu chương ngừng lại, Hoằng Lịch thản nhiên nói: "Trẫm cũng không muốn nhận túi thơm hay khăn tay gì đâu."

"Hoàng thượng." Lý Ngọc chợt từ bên ngoài tiến vào, trong tay đang cầm một khay gỗ đựng mũ da có màu lông trắng thuần, "Minh Ngọc của Diên Hi cung mang đến một chiếc mũ lông, nói là chính tay Lệnh phi nương nương làm cho người."

Hoằng Lịch: "Nhanh trình lên đây!"

Hải Lan Sát: "..."

https://thuviensach.vn

Mũ rất nhanh được chuyển đến tay hắn, đường may tỉ mỉ, kỹ thuật vô cùng tốt, nhìn qua đã biết do nàng thêu. Chỗ đặc biệt nhất của chiếc mũ là phần đuôi bằng lông chồn thật dài, phần da trong thuần trắng không dính bẩn, hoa văn hình xoắn ốc thể hiện từng vòng đời sinh trưởng, rõ ràng là tấm da Vân Hồ mà hắn tặng cho nàng.

Đầu ngã dĩ đào, báo chi dĩ lý (*) -- Chẳng biết tại sao, trong đầu Hoằng Lịch bỗng hiện lên hai câu này.

(*) Người ném tặng ta trái đào, ta đem mận ngọt mang ra đáp người. (Tác giả dựa vào hai câu: "Đầu ngã dĩ mộc đào/ Báo chi dĩ quỳnh dao" trong bài thơ "Mộc qua 2" của Khổng Tử)

"Lệnh phi nương nương nói vào mùa đông, người có thể vừa đội mũ vừa quàng lông chồn lên cổ để giữ ấm cơ thể." Lý Ngọc nói, "Giờ trời vẫn còn nóng, nô tài tạm cất mũ cho Hoàng thượng, đợi đến mùa đông lại lấy ra."

Thấy Hải Lan Sát vụng trộm nhìn hắn, sắc mặt Hoằng Lịch nghiêm lại, vẻ mặt cứng rắn nói: "Ai bảo nàng ấy làm ra thứ đồ vô dụng này. Trẫm đi ra ngoài tiền hô hậu ủng, còn cần thứ này để giữ ấm sao? Nhiều chuyện!"

"Hoàng thượng nói chí phải." Lý Ngọc đang định nâng tay thu hồi mũ, ai ngờ Hoằng Lịch không thèm nói lý lẽ, đưa tay tháo xuống mũ trên đầu mình, cầm mũ lông chồn "vô dụng" đó...đội lên.

Lý Ngọc: "..."

Đưa chiếc mũ cũ cho Lý Ngọc, Hoằng Lịch hỏi: "Còn chuyện gì nữa không?"

Nếu không còn chuyện gì thì hắn sẽ đi đến Diên Hi cung. Hắn có chút nhớ nhung "tảng đá" kia ở Diên Hi cung rồi. Trước đây nàng vẫn luôn lạnh lùng như băng, hiện giờ cuối cùng đã được hắn sưởi ấm làm tan chảy.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc không thể như ý nguyện, bởi vì Lý Ngọc rất nhanh đã đáp lại: "Dạ, bên ngoài có một người cầu kiến."

"Ai?" Hoằng Lịch sững sờ.

"Trung Dũng phu nhân -- Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình!"

Mặc dù là một phụ nữ đã sinh con, nhưng khuôn mặt Nhĩ Tình vẫn mỹ lệ như cô nương mười tám, từ đó cho thấy nàng ta vẫn luôn sống an nhàn sung sướng ở Phú Sát gia, không phải chịu chút thiệt thòi nào.

"Hoàng thượng." Nàng ta quỳ gối xuống đất, chực khóc lã chã, "Trước đây Phó Hằng sủng ái một tỳ nữ khiến gia đình huyên náo không yên! Vì nhiều lần cô ta nói lời gièm pha, Phó Hằng bắt đầu hoài nghi thân thế của An nhi. Nô tài trong lúc tức giận đã gả tỳ nữ đó ra ngoài, chàng ấy lập tức la hét muốn từ thê, hu hu..."

Hoằng Lịch bị tiếng khóc của nàng ta làm nhức đầu, ngón tay đè lên huyệt thái dương: "Nhĩ Tình, ngươi hãy nói thật với trẫm, rút cuộc An nhi là..."

Hắn hy vọng nàng ta nói không phải, nhưng Nhĩ Tình không để hắn được như ý.

Nhĩ Tình nhẹ nhàng gật đầu với hắn, sau đó lau nước mắt nói: "Đúng là nô tài có tội, nhưng đó đã là chuyện quá khứ, bây giờ nô tài chỉ thật tâm thật ý muốn làm con dâu Phú Sát gia. Hoàng thượng, nô tài biết thiên tử không can thiệp chuyện nhà thần tử, nhưng hôn sự này là Hoàng thượng ban cho. Hiện tại lão phu nhân không thể thuyết phục Phó Hằng, chỉ có người mới có thể thuyết phục được chàng ấy từ bỏ ý định từ thê thôi."

Hoằng Lịch nhíu mày, nghe ra được mùi uy hiếp trong lời nói của cô ta.

https://thuviensach.vn

Nếu không giúp cô ta thì cô ta sẽ làm gì? Làm ầm chuyện này lên để người đời ai cũng biết hắn đường đường là thiên tử lại đi nhúng chàm vợ thần tử sao?

Trong chớp mắt, Hoằng Lịch lóe lên ý định muốn giết người, nhưng lại cưỡng ép đè xuống, thản nhiên nói: "Ngươi lui trước đi, trẫm sẽ xem xét việc này."

Nhĩ Tình bái tạ, sau đó bước ra Dưỡng Tâm điện, gió thoảng lướt nhẹ tóc mai bay, sống lưng thẳng tắp, nét mặt tươi cười hiền thục, nhìn từ bên ngoài thì ai cũng không thể nhìn ra nàng ta chính là nữ nhân đã chủ động đội nón xanh (**) cho phu quân nhà mình, cười nói: "Dẫn đường đi."

(**) ý chỉ ngoại tình, cắm sừng đối phương

Cung nữ dẫn nàng ra ngoài cung. Đang trên đường xuyên qua một bãi cỏ, một cung nữ có dung nhan tiều tụy ngồi nhổ cỏ chợt ngẩng đầu: "Nhĩ Tình!"

Nhĩ Tình ngẩn người: "Ngươi là..."

Cung nữ nọ vứt bỏ công việc trong tay, vội vàng xông lại: "Là ta, ta là Hổ Phách đây. Cô hãy nể tình năm xưa chúng ta cùng hầu hạ Hoàng hậu mà giúp ta đi..."

Nhĩ Tình đã từng sống trong cung nên chỉ cần nhìn cách ăn mặc và công việc cô ta làm hiện giờ cũng đủ biết tám phần là bị phạt vào Tân Giả Khố, nên lập tức ra vẻ nói: "Lo làm tốt công việc của mình đi, đừng ở đây nói vớ vẩn, còn ra thể thống gì nữa."

Thấy Nhĩ Tình có ý không muốn giúp mình, trong mắt Hổ Phách ánh lên tia oán hận, ma ma nắm cây roi tới đây quất nàng, nàng cúi người tránh khỏi, sau đó trực tiếp chạy đến Diên Hi cung.

https://thuviensach.vn

Nhĩ Tình mặc kệ nàng tiếp tục đi trên đường xuất cung. Đi được một nửa, bỗng nhiên có người đuổi theo phía sau, là một thái giám thiếu niên có dung mạo cực đẹp, thanh âm mát lạnh như suối trong, nói: "Nhĩ Tình cô nương, Hoàng thượng có chuyện muốn nói với cô."

Nhĩ Tình không nghi ngờ gì đi theo hắn. Hai người một trước một sau đi một hồi, chợt Nhĩ Tình dừng bước chân: "Đây không phải hướng đến Dưỡng Tâm điện."

"Mời đi lối này." Thái giám có tướng mạo đẹp vẫy vẫy tay, thản nhiên nói, "Nương nương đang ở bên trong chờ cô."

"Nương nương? Nương nương nào? Rốt cuộc ngươi là ai?" Hai tên thái giám phía sau thân cây bước ra, một trái một phải áp giải Nhĩ Tình. Nhĩ Tình sợ hãi hét lên, "Bỏ ta ra, bỏ ta ra!"

Thái giám có tướng mạo đẹp móc một nhúm khăn nhét vào miệng nàng ta. Nhĩ Tình vừa kêu "ô ô" vừa vùng vẫy đạp loạn, bỗng nghe thấy tiếng thái giám có tướng mạo đẹp kia nói: "Đến rồi."

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cung điện nguy nga phía trước treo một bảng hiệu, tên là -- Trường Xuân cung.

Tiến vào chánh điện, Nhĩ Tình bị thái giám có tướng mạo đẹp đẩy một cái khiến hai chân lảo đảo đụng bàn dài phía trước, làm nến và đồ cúng trên bàn lung la lung lay. Đồ cúng? Nến? Nàng ta chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy bức họa Hoàng hậu được treo trên tường, người trong tranh đang từ trên cao nhìn xuống nàng chằm chằm.

"A!" Sắc mặt Nhĩ Tình trắng bệch, liên tiếp lui về phía sau, thật vất vả mới đứng vững, ngắm nhìn bốn phía, sau đó ánh mắt cố định trên người nữ nhân đang ngồi trên ghế, cắn răng nói, "Ngụy Anh Lạc, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

https://thuviensach.vn

Trường Xuân cung được Ngụy Anh Lạc bố trí giống như linh đường, trên người nàng cũng mặc xiêm y trắng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nhĩ Tình chăm chú: "Hổ Phách, ngươi có dám cùng nàng ta đối chất?"

"Nô tài dám." Hổ Phách khom người đứng bên cạnh nàng, trên mặt còn hằn vết lằn do cây roi quất trúng, chứng tỏ trên đường chạy đến Diên Hi cung bị ma ma của Tân Giả Khố rượt theo đánh. Nàng ta muốn rời khỏi Tân Giả Khố quỷ quái đó, Nhĩ Tình không chịu giúp nàng, nàng đành phải bán đứng Nhĩ Tình, tiết lộ những gì mình biết cho Lệnh phi rồi.

Lòng đã quyết tâm, Hổ Phách không còn để ý tình cảm đồng liêu nhiều năm giữa hai người nữa, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Nhĩ Tình, nói ra từng câu từng chữ: "Nhĩ Tình, chính mắt ta nhìn thấy cô đã hại chết nương nương!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Phản bội

Hóa ra trước một ngày tự vẫn, Hoàng hậu đã từng gặp Nhĩ Tình.

Lúc ấy Ngụy Anh Lạc không có ở đây, chịu trách nhiệm bưng trà đưa nước chính là Hổ Phách. Người này có tật xấu hay trốn ở góc tường nghe lỏm. Hoàng hậu và Nhĩ Tình ở trong phòng nói chuyện, cô ta lại giở thói trốn ở ngoài cửa nghe lén.

"Hu hu, hu hu hu..."

Hổ Phách thấy kỳ quái, Hoàng hậu mới là người đau đớn mất con, sao Nhĩ Tình lại khóc?

Cả thể xác và tinh thần Hoàng hậu đều mệt mỏi nhưng vẫn miễn cưỡng giữ tinh thần để an ủi nàng ta: "Nhĩ Tình, ngươi làm sao vậy, có phải trong nhà chịu ấm ức gì không?"

"Nô tài mới vừa gặp Hoàng thượng." Nhĩ Tình nói, "Nhịn không được nhớ lại, nhịn không được nhớ lại đêm hôm đó..."

"Đêm hôm đó?" Hoàng hậu ngây người.

"Vào đêm người sinh Thất a ca, người đã sai nô tài đưa chăn màn qua phòng Hoàng thượng. Nô tài vào phòng, ai ngờ Hoàng thượng một phát nắm lấy tay nô tài, say rượu sủng hạnh nô tài..." Nhĩ Tình khóc sướt mướt nói, "Nô tài không dám phản kháng, sợ người khác biết được sẽ hủy hoại thanh danh Phú Sát gia, ai ngờ về sau... nô tài lại mang thai!"

https://thuviensach.vn

"Chát" một tiếng, Hoàng hậu tát mạnh nàng ta.

"Khốn nạn!" Sắc mặt Hoàng hậu vốn đã trắng bệch, bây giờ lại càng tức giận đến mức run rẩy, "Rõ ràng các người..."

Nhĩ Tình dập đầu như bằm tỏi, nước mắt chảy không ngừng, vẻ mặt buồn khổ sắp chết: "Nô tài đã nghĩ tới việc tự vẫn, nhưng ngạch nương biết nô tài mang thai, tưởng là cốt nhục của Phú Sát gia nên đã cực kỳ vui mừng! Nếu mẫu tử nô tài xảy ra chuyện, sợ là ngạch nương chịu không nổi nên nô tài mới không dám manh động! Nương nương, chỉ cần người nói một tiếng, nô tài sẽ lập tức chết ngay, bảo toàn thể diện cho Phú Sát gia!"

Hoàng hậu giận đến mức toàn thân phát run, nhịn nửa ngày mới trào phúng cười nói: "Phú Sát gia còn thể diện gì nữa? Tất cả đều bị ngươi bôi tro trét trấu cả rồi!"

Nhĩ Tình: "Nương nương, nô tài tội đáng muôn chết, nhưng chuyện này do Hoàng thượng mà ra, còn nô tài chỉ là một nữ tử yếu đuối, sao có thể phản kháng hoàng quyền đây?"

Lệ nóng lưu chuyển quanh hốc mắt, Hoàng hậu thì thào: "Các ngươi một người hai người... đều là người thân cận nhất của ta, nhưng hết lần này đến lần khác cũng chính các ngươi liên thủ phản bội ta! Cút, cút ngay lập tức, đời này bản cung không muốn nhìn thấy ngươi nữa!"

Nhĩ Tình vội vàng đứng dậy: "Nương nương, người phải bảo trọng thân thể, cả Phú Sát tộc đều đang trông cậy vào người. Nô tài sẽ quay về thỉnh tội trước mặt ngạch nương, tùy ý để người xử lý!"

Cơ hồ là Hoàng hậu nghiến răng nhả ra từng chữ, thống hận nói: "Từ nay về sau, ngươi phải chôn chuyện này xuống bụng, không được tiết lộ nửa chữ với ngạch nương, cũng không được tiến cung nữa!"

https://thuviensach.vn

Nhĩ Tình rưng rưng bái biệt, chờ ra cửa cung, gió thoảng lướt nhẹ tóc mai bay, sống lưng thẳng tắp, nét mặt tươi cười hiền thục, nhìn từ bên ngoài thì ai cũng không thể nhìn ra nàng ta chính là nữ nhân đã bò lên long sàng Hoàng thượng, bức chết chủ tử nhà mình, cười nói: "Dẫn đường đi."

Bên trong chánh điện Trường Xuân cung yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhĩ Tình nuốt ngụm nước bọt, nói với Ngụy Anh Lạc: "Cô cũng nghe thấy rồi đó, là ta bị ép buộc, là Hoàng thượng chủ động..."

"Đêm đó Hoàng thượng say rượu, thủ vệ chính là Lý Ngọc." Ngụy Anh Lạc lạnh lùng nói, "Lý Ngọc là người biết nặng nhẹ, cô là Trung dũng phu nhân chứ không phải cung nữ Trường Xuân cung. Chỉ cần cô hô một tiếng, Lý Ngọc sẽ tiến vào giúp cô, hơn nữa còn sẽ cố gắng che giấu việc này."

Nhưng Nhĩ Tình đã không nghĩ tới chuyện muốn chạy trốn, thậm chí cô ta còn cố ý tránh né Lý Ngọc, thừa dịp hắn đi vệ sinh liền lẻn vào phòng -- vì đó chính là chủ ý của nàng ta!

"Nương nương đau đớn mất ái tử, thương tâm gần chết, ngàn vạn lần cô cũng không nên mang đến cho người cú kích động cuối cùng." Ngụy Anh Lạc nắm chặt thành ghế, "Ta không hiểu, cô xuất thân ở Trường Xuân cung, nhận được hậu đãi của nương nương, lại trở thành Thiếu phu nhân của Phú Sát phủ. Chỉ có nương nương tốt thì Phú Sát gia mới có thể tốt. Cô làm như vậy rốt cuộc có ý đồ gì?"

"Ý đồ gì ư?" Việc đã đến nước này, Nhĩ Tình dứt khoát thừa nhận. Hiện giờ nàng ta đã là Thiếu phu nhân Phú Sát phủ, Ngụy Anh Lạc dù có hận thì cũng làm gì được nàng nào? Nàng ta cười khoái chí, "Đương nhiên là vì trả thù Phó Hằng rồi!"

Từng là một người thầm thương trộm mến, bây giờ dù có bị đâm cho một nhát thì nàng cũng muốn hắn phải chảy máu giàn giụa giống nàng!

https://thuviensach.vn

"Hắn không quan tâm ta mà chỉ biết lo cho người khác, ví dụ như cô, ví dụ như Hoàng thượng, ví dụ như Hoàng hậu nương nương!" Nhĩ Tình hung ác nói, "Khi đó ta không có cách nào bắt được cô. Nhưng không sao, ta có thể mượn tay Hoàng thượng, biến người trở thành quần thần dưới váy ta, cắm lên đầu Phó Hằng biết bao cái sừng mà đếm mãi cũng không hết. Ha ha ha, cô nên chứng kiến sắc mặt của hắn lúc đó, chậc chậc, quả thực đặc sắc cực kỳ!"

"Chỉ có thế?" Ngụy Anh Lạc cảm thấy không thể tin nổi, "chỉ vì muốn Phó Hằng khổ sở mà cô rắp tâm lập kế như vậy?"

"Đúng thế." Nhĩ Tình thở ra cực kỳ thoải mái, "Chỉ cần Phó Hằng rơi lệ, ta đã cảm thấy sung sướng lắm rồi."

Ngụy Anh Lạc khổ sở nhắm mắt. Có người chết nhẹ tựa lông hồng, có người chết nặng như Thái Sơn; nàng thà rằng Nhĩ Tình là bị người khác mua chuộc, cũng tốt hơn hiện tại...

"Cô xem cái chết của Hoàng hậu nương nương như một trò đùa." Nàng mở mắt ra, trong mắt giăng đầy tơ máu, khoát tay. Minh Ngọc bưng tới một cái khay, từ trái qua phải lần lượt là dao găm, lụa trắng, Hạc Đỉnh Hồng.

"Chọn đi." Ngụy Anh Lạc lạnh lùng nói, "Đừng ép ta động thủ."

Nụ cười trên mặt Nhĩ Tình tức khắc biến mất, ánh mắt từ cái khay chậm rãi chuyển qua Ngụy Anh Lạc. Nàng ta nói với vẻ không thể tin nổi: "Ngụy Anh Lạc, cô điên rồi sao? Ta là mệnh phụ triều đình, là Nhất đẳng Trung dũng công phu nhân, cô dám xử chết ta sao?"

Ngụy Anh Lạc: "Chọn đi."

Rốt cuộc Nhĩ Tình có chút luống cuống: "Ngụy Anh Lạc, cô đừng ngớ ngẩn nữa. Cô bây giờ cái gì cũng có, tại sao phải tự tay hủy bỏ tất cả? Cô

https://thuviensach.vn

điên rồi phải không?"

"Cô không chọn, ta sẽ chọn thay cô." Ngụy Anh Lạc chọn Hạc Đỉnh Hồng, là cách chết gây đau đớn nhất.

Nàng muốn chứng kiến cô ta ruột mặc bụng nát, tan biến mối hận trong lòng.

"Không, không!" Nhĩ Tình sao có thể khoanh tay chịu trói? Cô ta đẩy Ngụy Anh Lạc ra, sau đó hướng cửa chính phóng ra ngoài. Mấy tên thái giám vội vàng xông lại đè cô ta xuống.

Ngụy Anh Lạc đứng vững lại lần nữa, đang định cúi người nhặt Hạc Đỉnh Hồng lên, ai ngờ Minh Ngọc chợt sải bước tới đây cướp lấy lọ Hạc Đỉnh Hồng trước, sau đó vọt tới bên cạnh Nhĩ Tình, một tay siết cằm cô ta, một tay dốc trọn thuốc độc đổ vào miệng.

"Đừng để tay của cô bị ô uế." Minh Ngọc lãnh khốc nói, "Ta làm là được rồi. Ta sẽ tiễn tiện nhân này xuống địa ngục!"

Độc dược phát tác rất nhanh, Nhĩ Tình ngã lăn ra đất, hai tay ôm bụng, miệng mũi đều giàn giụa máu tươi, sống không bằng chết, nhưng mãi vẫn chưa chết.

"Ngụy Anh Lạc!" Hấp hối sắp chết, cô ta giống như dã thú sắp tử vong hướng Ngụy Anh Lạc quát ầm lên, "Ta phản bội Hoàng hậu nương nương thì cô cũng thế thôi! Cô đừng quên, chính miệng cô đã từng hứa với nương nương sẽ không nảy sinh quan hệ với Hoàng thượng, sẽ không bao giờ đoạt trượng phu của người!"

Ngụy Anh Lạc ngẩn người.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói Viên Xuân Vọng: "Nô tài cung thỉnh Hoàng thượng thánh an!"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch đẩy Viên Xuân Vọng ra, xộc nhanh vào chánh điện.

Một canh giờ trước, Nhĩ Tình còn xinh đẹp mỹ lệ mà giờ đã thành một cỗ thi thể lạnh băng nằm dài ra đất, ngũ quan dính máu, trừng đôi mắt to nhìn hắn.

Ngụy Anh Lạc đứng bên cạnh nàng, khuôn mặt thờ ơ, thậm chí còn hướng hắn hành lễ: "Hoàng thượng tới rồi."

"Ngụy Anh Lạc!" Đột nhiên Hoằng Lịch giận dữ nói, "Hỉ Tháp Lạp thị là mệnh phụ triều đình, là Nhất đẳng Trung dũng công phu nhân, nàng dám -- "

"Cô ta đã giết chết Hoàng hậu nương nương." Biểu lộ Ngụy Anh Lạc vô cùng bình tĩnh, "Cái ngày nương nương đi về cõi tiên đó, cô ta đã đi tìm nương nương, nói với nương nương rằng, cô ta đã mang thai người..."

Hoằng Lịch nghe vậy ngẩn người: "Anh Lạc, sự tình không phải như nàng nghĩ."

Ngụy Anh Lạc không khóc cũng không cười, bộ dáng vô cùng bình tĩnh, nếu nói như hắn là thờ ơ thì càng giống như mất hết can đảm hơn. Nàng nhìn chằm chằm thi thể trên mặt đất, nhẹ nhàng nói: "Vậy Hoàng thượng nói cho thiếp biết, chân tướng là gì?"

"Đó là..." Hoằng Lịch đang muốn giải thích, bên ngoài chợt có một người vội tiến vào, đúng là Kế hậu, quét mắt nhìn thi thể trên mặt đất, nàng cả kinh vịn lấy tay cung nữ hầu cận: "Lệnh phi, muội đã làm gì vậy?"

Không đợi Ngụy Anh Lạc mở miệng, Hoằng Lịch đã trầm giọng nói: "Hoàng hậu, Nhất đẳng Trung dũng công phu nhân đến đây tưởng nhớ Tiên hoàng hậu, bởi vì bi thương quá độ mà bất hạnh đi theo tiên chủ nhân."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nhìn về phía hắn, ánh mắt lúc đầu đã héo rũ thành tro lại châm lên một ngọn lửa. Đến lúc này rồi, người vẫn còn che chở cho cô ta?

Hoằng Lịch cũng nhìn lại nàng bằng ánh mắt phức tạp. Từ trước đến nay, hắn luôn căm hận nữ nhân có thủ đoạn sắc bén. Nếu phát hiện ra thì dù có tình cảm sâu đậm thế nào, hắn cũng sẽ không bao giờ giữ lại bên người. Ngoại trừ Ngụy Anh Lạc. Hắn lưu lại nàng hết lần này đến lần khác, lần lượt tha thứ cho nàng. Tư vị này tuyệt đối không dễ chịu, thậm chí khiến hắn cảm thấy khó chịu.

"Hoàng thượng, dù sao Trung dũng phu nhân cũng là mệnh phụ triều đình, chuyện này cứ giao cho thần thiếp xử lý." Câu nói của Hoàng hậu đã trở thành cọng cỏ cứu mạng hắn.

"Vậy chuyện này giao cho Hoàng hậu." Hoằng Lịch có chút mệt mỏi phân phó, lại liếc sang Ngụy Anh Lạc, không biết là cảnh cáo hay thất vọng, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

"Lệnh phi." Kế hậu bước thong thả đến bên cạnh Nhĩ Tình, thở dài, "Dù sao Nhĩ Tình cũng là Nhất đẳng Trung dũng công phu nhân, muội nói ban chết thì lập tức ban chết, cũng chưa từng hỏi qua ý kiến của Hoàng thượng."

Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói: "Hỉ Tháp Lạp thị là tình nhân của Hoàng thượng, Hoàng thượng cam lòng giết sao?"

Huống chi nữ nhân này còn sinh cho Hoằng Lịch một đứa con trai.

Kế hậu tủm tỉm cười nói: "Nếu nói đến sát phạt quyết đoán, bản cung không thể không khâm phục muội, chỉ tiếc, chỉ vì một Hỉ Tháp Lạp Nhĩ Tình mà đánh gãy ân sủng của Hoàng thượng, có đáng không?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch đi đã lâu không thấy quay lại, Ngụy Anh Lạc mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: "Chẳng phải thần thiếp đã làm thỏa mãn ước nguyện của nương nương sao?"

Hổ Phách chỉ là một nô tài Tân Giả Khố, chưa có lệnh được triệu kiến mà đã xâm nhập Diên Hi cung gặp Lệnh phi, chuyện không thể nào dễ dàng như vậy, nếu không cô ta đã bị thị vệ trên đường bắt lại rồi. Nàng ta có thể thành công gặp được nàng, chỉ có thể là Kế hậu chưởng quản hậu cung tiếp tay giúp đỡ.

Kế hậu đã sớm biết chuyện của Nhĩ Tình.

Cũng biết tính tình Ngụy Anh Lạc, biết chắc nàng sẽ ra tay với Nhĩ Tình vào lúc này, không để Nhĩ Tình xuất cung, vì sau này trời cao mặc chim bay, không tìm được cơ hội báo thù nữa.

"Thủ đoạn hay lắm." Sau khi hiểu rõ, Ngụy Anh Lạc nhịn không được hỏi, "Không còn Thuần quý phi, vì vậy đến phiên thần thiếp sao?"

Kế hậu cười không đáp, giống như sói nhe nanh trong im lặng. Cực kỳ ẩn nhẫn náu trong cỏ, đợi tuyết mùa đông phủ đầy người không chút sứt mẻ, đến khi thời cơ chín muồi mới vồ lên cắn đứt yết hầu con mồi.

Lúc trông thấy dáng vẻ tươi cười của nàng, chính là lúc nàng ta để lộ chiếc răng nhọn của mình.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Tâm như tro tàn

"Hoàng thượng." Lý Ngọc báo lại, "Hoàng hậu nương nương đến. Nương nương nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo."

"Truyền nàng vào." Hoằng Lịch vừa nói vừa trào dâng lo lắng.

Anh Lạc quá mức xúc động, cho dù có muốn xử trí Nhĩ Tình đi nữa thì cũng không nên dùng cách cực đoan như vậy. Làm thế nào để đưa thi thể mặt mày máu me đó về Phú Sát phủ được? Cứ như vậy đưa trở về, chỉ sợ sẽ nổi lên sóng to gió lớn.

Vì vậy, chuyện quan trọng nhất hiện giờ chính là trang điểm thi thể, ít nhất biểu hiện ra ngoài giống như tự nhiên chết, chứ không phải bị người hạ độc mà chết.

Việc này thì cần một thái y đến hỗ trợ...

"Hoàng thượng." Hoàng hậu tiến vào, phía sau quả nhiên có một thái y đi theo. Hoàng hậu ngập ngừng hồi lâu rồi mới thưa, "Thần thiếp phụng mệnh xử lý chuyện Trung dũng phu nhân, nhưng không ngờ biết được một bí mật... Việc này liên quan đến Lệnh phi, thần thiếp suy đi nghĩ lại, quyết định bẩm báo với Hoàng thượng để người xử trí."

Hoằng Lịch thở dài: "Chuyện gì mà khó xử như vậy?"

Đúng là hắn quyết định sẽ bao che cho Ngụy Anh Lạc. Hắn là Đế vương có được thiên hạ, nhưng đứng trước tình yêu lại không biết làm thế nào ở vào thế hạ phong.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nhìn thái y bên cạnh: "Lưu thái y, bẩm báo chuyện ngươi kiểm chứng được cho Hoàng thượng nghe đi."

"Vâng." Lưu thái y cung kính nói, "Thần phụng mệnh xử lý thi thể Trung dũng phu nhân nên cần dùng dược liệu, ai ngờ rất nhiều loại thuốc đã không cánh mà bay. Qua điều tra, phần lớn đều đã bị Diệp Thiên Sĩ chuyển đi."

Hoằng Lịch cảm thấy khó hiểu, thậm chí còn có chút không vui, ngón tay đeo ngọc phỉ thúy gõ nhẹ lên mặt bàn, nhàn nhạt nói: "Thân thể Lệnh phi không tốt, Diệp Thiên Sĩ vẫn phụng mệnh khám mạch cho nàng. Hoàng hậu đêm khuya tới đây chính là muốn nói với trẫm chuyện này?"

"Lưu thái y." Hoàng hậu nói, "Ngươi còn chưa nói với Hoàng thượng, Diệp Thiên Sĩ đã lấy những loại thuốc nào?"

"Nhân sâm, cẩu kỷ, còn có, còn có..." Lưu thái y cúi đầu xuống thấp, cuối cùng cắn răng nói, "Lệnh phi nương nương còn dùng thuốc tránh thai."

Ầm ầm --

Một tia sấm sét xẹt qua ngoài cửa sổ, chiếu lên mặt Hoằng Lịch trắng bệch.

Diên Hi cung.

Tháo cây trâm cuối cùng xuống đặt vào hộp trang điểm, Ngụy Anh Lạc chỉ mặc một bộ y phục trắng đơn giản, lẳng lặng nhìn chính mình trong gương.

Trong gương là phi tử được Hoàng đế sủng ái nhất, hào quang to lớn, hầu như đều đến cung của nàng thị tẩm, nhưng vẫn chưa có thai, cho nên thân thể dưới vạt áo vẫn còn như thiếu nữ, đẹp đẽ không chút thịt thừa.

https://thuviensach.vn

Nhưng Ngụy Anh Lạc biết rõ, cây kim trong bọc lâu ngày sẽ lòi ra.

"Nô tài cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

"Cút!"

Bỗng nhiên cửa lớn sau lưng bị đá văng một cước, Hoằng Lịch nổi cơn thịnh nộ xông vào: "Cút hết ra ngoài cho trẫm!"

Không ai biết lý do tại sao hắn lại giận dữ như vậy. Ngụy Anh Lạc cũng không biết, đợi đến khi trở tay đóng cửa phòng, hắn bỗng nhiên nhào tới nắm cổ tay nàng: "Ngụy Anh Lạc, thuốc bổ mà nàng uống mỗi ngày rốt cuộc là thuốc gì?"

Ngụy Anh Lạc cả kinh nổi da gà.

"Là thuốc tránh thai đúng không?" Hoằng Lịch thở gấp nói. Hắn đã chạy thẳng một mạch tới đây, đầu vai ướt sũng như bị mưa làm ướt nhẹp.

Ngụy Anh Lạc nhìn qua bờ vai hắn, thời gian trôi đã lâu vẫn không thốt nên lời.

Hoằng Lịch cũng không phải kẻ ngu, đơn giản vì yêu nàng nên mới một mực che kín mắt, hôm nay Hoàng hậu cứng rắn kéo lớp vải bịt mắt của hắn xuống, ép hắn nhìn nàng lại cho kỹ. Hắn chua xót nói: "Nàng tiếp cận trẫm vì muốn báo thù cho Hoàng hậu, đúng không?"

Ngụy Anh Lạc trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc nhẹ gật đầu.

Quả là thế. Hoằng Lịch trong lòng tê rần: "Mỗi lần thị tẩm, mỗi lần nói chuyện, mỗi lần khiến trẫm vui vẻ cũng vì muốn nâng cao địa vị của mình, để có đủ tư cách tranh đấu với Thuần quý phi, phải không?"

Ngụy Anh Lạc nhắm mắt lại: "... Phải."

https://thuviensach.vn

Nàng giống như thích khách, chỉ một chữ mà như đâm thanh đao bén nhất trần đời vào tim hắn thật sâu. Hoằng Lịch hít thở sâu hai cái, môi dần trở nên trắng bệch giống như mất máu quá nhiều: "... Tại sao phải thừa nhận? Vì Thuần quý phi đã chết rồi nên trong mắt nàng, trẫm đã không còn giá trị lợi dụng, cho nên không muốn giấu giếm, không muốn nịnh nọt trẫm nữa?"

"Thiếp..." Ngụy Anh Lạc ngập ngừng hồi lâu, "Thiếp..."

Thiếp cảm thấy bản thân có lỗi với Hoàng hậu nương nương.

Nhĩ Tình đã thành ác mộng của nàng. Chỉ cần vừa nhắm mắt lại, nàng sẽ trông thấy Nhĩ Tình ôm chân nàng, ngẩng lên gương mặt đầy máu đó, nhe răng há miệng hung dữ cười nói: "Ngụy Anh Lạc, ta phản bội Hoàng hậu nương nương thì cô cũng thế thôi! Cô đừng quên, chính miệng cô đã từng hứa với nương nương sẽ không nảy sinh quan hệ với Hoàng thượng, sẽ không bao giờ đoạt trượng phu của người!"

Vẻ mặt khó xử của nàng trong mắt Hoằng Lịch biến thành tầng nghĩa khác, khiến hắn hiểu lầm ý nàng.

"... Trẫm đúng là kẻ đần mà." Hắn cười một tiếng thê lương, "Trẫm còn hy vọng xa vời gì nữa đây? Nàng gạt trẫm uống thuốc tránh thai là vì cái gì? Còn không phải bởi vì trong lòng nàng không có trẫm, căn bản trẫm chỉ là một công cụ lợi dụng, nên nàng không muốn mang thai với công cụ lợi dụng đó."

Trong nháy mắt, tâm như tro tàn.

"... Sau này không cần uống nữa." Hoằng Lịch chậm rãi buông lỏng tay, quay lưng đi, "Từ nay về sau, trẫm... sẽ không xuất hiện trước mặt nàng lần nào nữa."

https://thuviensach.vn

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, nhưng hắn cũng không quay đầu lại bước thẳng ra ngoài. Sau lưng, Ngụy Anh Lạc chậm rãi co người ngồi dưới đất.

"Nương nương." Minh Ngọc vội tiến tới đỡ nàng, thấy bộ dạng nàng thất hồn lạc phách liền an ủi, "Cô không hề sai, người sai chính là Hoàng thượng. Trên đời này có nhiều nữ nhân như vậy, Hoàng thượng lại muốn sủng hạnh Nhĩ Tình. Cô ta là đệ tức (em dâu) của Hoàng hậu, là thê tử của Phó Hằng..."

"Ta không sao." Ngụy Anh Lạc cắt ngang nàng, thanh âm mỏi mệt đến cực điểm, "Ta đã sớm biết bản thân sẽ có kết cục này, cũng mong kết cục này sớm tới, mượn Hoàng thượng để báo thù, báo thù xong sẽ làm lộ chuyện uống thuốc tránh thai khiến mình bị thất sủng. Nếu không, ta như thế nào không phụ lòng Hoàng hậu đâu?"

"Thế nhưng..." Minh Ngọc nhìn nàng lo lắng, "Sao cô lại khóc?"

Ngụy Anh Lạc ngẩn người, đưa tay sờ lên gương mặt mình, đầu ngón tay nóng bỏng, là nước mắt rơi xuống.

"Tại sao ta khóc?" Nàng thấy giọt nước mắt trên đầu ngón tay mình, chính nàng cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Rõ ràng đã báo được đại thù, rõ ràng đã đạt được ước muốn. Nhưng vì sao... trong lòng lại khó chịu đến vậy?

Minh Ngọc nhìn nàng thương cảm, lấy khăn tay ra giúp nàng lau nước mắt, nhưng giọt nước mắt kia tựa như cơn mưa ngoài cửa sổ rơi không ngừng. Nàng thở dài, dứt khoát vươn tay ôm lấy Ngụy Anh Lạc, đem đầu nàng tựa trên vai mình, ôn nhu nói: "Muốn khóc thì cứ khóc đi, ta sẽ giúp cô. Dù sau này Hoàng thượng không tới nữa, dù Diên Hi cung có biến thành lãnh cung, chí ít vẫn còn có ta ở bên phụng bồi cô."

https://thuviensach.vn

"Nói lời ngốc nghếch gì vậy?" Ngụy Anh Lạc nằm trên vai nàng, nức nở nói, "Cô còn phải lập gia đình đấy."

"Không lấy chồng đâu." Minh Ngọc quả quyết nói.

"Vậy chẳng phải đai đeo trán mà mấy ngày trước cô đưa Hải Lan Sát là tặng không rồi hả?"

"Coi như hắn được lợi!"

Cừu hận khiến lòng người đầy quyết tâm, khiến con người làm được rất nhiều việc mà trước kia không làm được. Nhưng đến khi báo được thù, mất đi mục tiêu, trong lòng bỗng chốc trống rỗng, không có gì ngoài tro cốt của người yêu, tro cốt của kẻ thù, không còn lại gì cả.

Có người chịu không được đêm này sẽ tìm đến cái chết.

Nhờ có Minh Ngọc bầu bạn, Ngụy Anh Lạc đã vượt qua được rồi.

Sáng sớm hôm sau, nàng triệu tập cung nhân Diên Hi cung lại, thừa dịp chuyện mình thất sủng chưa kịp lan truyền ra ngoài, lợi dụng trong tay còn sót lại quyền lợi này điều hết đám người đến nơi khác nhậm chức. Đại đa số mọi người phó mặc để nàng điều khiển, chỉ có Minh Ngọc và Tiểu Toàn Tử nói gì cũng không chịu đi.

Bất đắc dĩ giữ hai người này lại, Ngụy Anh Lạc quay đầu nhìn về phía Viên Xuân Vọng: "Ca ca, huynh đi theo muội đến một nơi."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Lời hẹn ước năm nào

Ngụy Anh Lạc mang theo Viên Xuân Vọng đến Thừa Càn cung gặp Kế hậu.

Thừa Càn cung là một nơi trang nghiêm túc mục, không xông hương liệu như các cung khác mà ở đây thơm mùi thoang thoảng của trái cây. Kế hậu sai người để rất nhiều trái cây tươi trong tô, vừa có tác dụng xông hương, lại vừa có thể thỏa mãn ăn uống. Cách làm vừa thiết thực vừa không phô trương lãng phí này được Hoằng Lịch khen ngợi rất nhiều.

Có thể vì hương trái cây thơm ngát khiến tâm tình Kế hậu rất vui vẻ, khí sắc trên mặt vô cùng tốt: "Lệnh phi, mới một ngày không gặp mà sao nét mặt lại tiều tụy không ít?"

Khí sắc Ngụy Anh Lạc so với Kế hậu ảm đạm hơn rất nhiều, như là đóa hoa xinh đẹp bị gió mưa vùi dập dần khô héo. Nàng nở nụ cười trắng bệch nói: "Nương nương, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Chẳng phải tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay người hay sao?"

"Lệnh phi đúng là hồ đồ rồi, lại thốt ra những lời kỳ quái như vậy?" Kế hậu cười tủm tỉm nói, "Bản cung xúi giục ngươi uống thuốc tránh thai sao?"

Ngụy Anh Lạc: "Không có."

"Bản cung kêu ngươi tranh đấu với Thuần quý phi?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Không có."

"Bản cung sai ngươi giết Hỉ Tháp Lạp thị?"

"Không có." Ngụy Anh Lạc nhìn nàng, đáy mắt ngoại trừ chán ghét còn có một tia bội phục, "Tất cả đều do thần thiếp tự nguyện làm. Từ đầu tới cuối, nương nương không hề nói nửa lời, trên tay không dính một giọt máu, nhưng vẫn dễ dàng trừ khử được kẻ thù không đội trời chung Thuần quý phi, sau đó -- cho thần thiếp một đòn trí mạng!"

Kế hậu dùng nắp trà thổi cho nguội bớt, động tác cực kỳ ưu nhã như tính cách của nàng, nhất cử nhất động nhíu mày hay nở nụ cười, người bên ngoài cũng tìm không ra nửa điểm sai lệch.

"Lệnh phi, ngươi không phải bị bệnh, mà là bị điên." Nàng không nhanh không chậm thổi chén trà, nói tiếp, "Nghe ngươi nói những lời này, bản cung càng lúc càng không hiểu."

Ngụy Anh Lạc chợt đưa tay chỉ về một hướng: "Hắn!"

Kế hậu thuận theo ngón tay nàng nhìn lại, cười nói: "Hắn không phải là Đại tổng quản mà ngươi tín nhiệm nhất sao?"

"Không." Ngụy Anh Lạc cười lạnh nói, "Từ nay trở đi, hắn sẽ là cẩu nô tài trung thành nhất của Hoàng hậu nương nương người!"

Viên Xuân Vọng cả kinh nói: "Lệnh phi nương nương, người đang nói gì vậy?"

Ngụy Anh Lạc nhìn lại hắn - người quen thuộc nhất cũng là người lạ lẫm nhất.

"Thần thiếp sớm nên nghĩ đến mới phải." Nàng chậm rãi nói, "Chỉ dựa vào cái chết của Nhĩ Tình cũng không thể làm lay chuyển địa vị của thần

https://thuviensach.vn

thiếp, vậy phải làm thế nào để Hoàng thượng hoàn toàn chán ghét vứt bỏ thần thiếp đây? Chỉ còn cách vạch trần chuyện thần thiếp uống thuốc tránh thai. Nhưng việc này là cơ mật, Hoàng hậu nương nương làm sao mà biết được? Trừ phi bên cạnh thần thiếp có nội gián."

"Anh Lạc, đừng nói là muội hoài nghi ta nhé?" Thoạt nhìn Viên Xuân Vọng có chút bi thương.

"Người biết rõ ta dùng thuốc tránh thai, ngoại trừ Diệp Thiên Sĩ thì chỉ có huynh. Ngay cả Minh Ngọc ta cũng không có nói cho nàng biết, vì sợ tính tình nàng bộp chộp, không cẩn thận sẽ lỡ miệng nói ra." Ngụy Anh Lạc dừng một chút, nắm đấm trong tay áo hơi phát run, "... Ta yên tâm giao mọi chuyện cho huynh, vì sao huynh lại đối xử với ta như thế?"

Viên Xuân Vọng nhìn nàng, khóe môi chậm rãi nhếch lên, nụ cười diễm lệ như con rắn khiến người khiếp sợ.

"Muội rất phẫn nộ sao? Ngày đó nghe muội nói muốn vào cung làm phi tần, ta cũng phẫn nộ như vậy." Trên mặt hắn không thấy nửa điểm áy náy, cười mỉm nói, "Năm đó chúng ta đã từng hứa thế nào? Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Muội nói muốn ở lại Viên Minh Viên cùng ta bầu bạn, nhưng lại phản bội ta. Ta đương nhiên cũng muốn phản bội muội một lần thì mới không phụ lời thề lúc trước."

Huynh không biết, ta đã chuẩn bị xong, muốn cùng huynh quay về Viên Minh Viên đấy... Ngụy Anh Lạc trong lòng thầm thở dài, ngoài miệng hỏi: "... Huynh thành người của Hoàng hậu từ lúc nào?"

Không thấy nàng cuồng loạn phát tác tại chỗ, Viên Xuân Vọng dường như có chút thất vọng cùng bất mãn.

Tay phải của hắn vẫn còn vết sẹo cũ, có dấu răng, cũng có vết nứt bị thương. Ở thời điểm nàng vào cung làm phi tần, cả ngày lẫn đêm, hắn vẫn

https://thuviensach.vn

hận đến nỗi không ngủ được, có khi đấm vào tường, có khi hung hăng cắn tay mình, đem nỗi đau kịch liệt trong lòng đó hóa thành nỗi đau thân thể.

Miệng vết thương vĩnh viễn còn đó, sự phẫn nộ cũng vĩnh viễn tồn tại.

"Từ ngày đầu tiên quyết định quay về Tử Cấm Thành, ta đã bí mật bái kiến Hoàng hậu nương nương." Viên Xuân Vọng có ý muốn chọc giận Ngụy Anh Lạc, tốt nhất là khiến cho nàng phải chịu đau đớn giống hắn, sau đó xông lại đánh nhau, máu tươi chảy ra lẫn vào người đối phương.

"Ta xem huynh là huynh trưởng mà đối đãi, nhưng huynh lại trở tay đâm ta một đao thế này!" Quả nhiên Ngụy Anh Lạc nổi giận, "Rất tốt, rất giống với tính cách của huynh."

Viên Xuân Vọng nhìn nàng trông mong: "Như nhau cả thôi!"

Ngụy Anh Lạc cực kỳ thất vọng nhìn hắn, ánh mắt chuyển hướng sang Kế hậu: "Hoàng hậu nương nương, rốt cuộc người đã cho hắn lợi lộc gì?"

Viên Xuân Vọng đem tất cả lỗi lầm đổ trên người nàng, nhưng nếu nói hắn chẳng có chút tư tâm nào thì nàng quyết không tin. Hai người hiểu rõ lòng dạ nhau, hắn là một người có dã tâm, như con rắn dưới đất đang nhìn lên con mồi trên ngọn cây với vẻ mặt thèm thuồng, khí huyết sôi trào.

Từ nãy đến giờ, Kế hậu hứng chí thưởng thức trò vui huynh muội tương tàn, hơn nữa, bây giờ địa vị Ngụy Anh Lạc đã không còn thế uy hiếp nên cô ta có lòng từ bi giải đáp thắc mắc cho nàng: "Lệnh phi, bản cung rất thưởng thức tên quản sự này bên cạnh ngươi, nên kể từ hôm nay, hắn sẽ thay thế vị trí Ngô Thư Lai!"

Ngụy Anh Lạc ngẩn người, sau đó trào phúng cười nói: "Ngô tổng quản vào cung phải tốn ba mươi năm mới bò lên được vị trí như bây giờ. Chỉ bằng một Viên Xuân Vọng hắn? Trình còn xa lắm!"

https://thuviensach.vn

"Viên Xuân Vọng đã hoàn thành xuất sắc công việc ở Quảng Trữ ty và Viên Minh Viên. Chẳng lẽ Lệnh phi quên rồi sao?" Đến giờ phút này, Kế hậu mới thể hiện ý muốn khống chế người khác sau vẻ mặt đoan trang hiền thục ấy, "Có bản cung nâng đỡ, hắn chính là sự lựa chọn tốt nhất!"

Ngấm ngầm bồi dưỡng thân tín, tiêu diệt phe đối lập mà không để lại dấu vết nào, thậm chí còn khống chế Hoằng Lịch thành con rối trong tay, đây mới thực sự là nàng.

Sau khi nhìn rõ bộ mặt thật của Kế hậu, Ngụy Anh Lạc nhịn không được cười to: "Đáng thương cho thần thiếp uổng phí tâm tư, hóa ra lại giúp Hoàng hậu nương nương dọn sạch chướng ngại vật. Đáng thương cho Ngô Thư Lai nịnh bợ thuần phục, kết cục lại bị nương nương mượn cơ hội gạt đi, thay bằng tâm phúc của chính mình! Chiêu một mũi tên trúng hai đích này, vòng vòng đan xen, lợi hại, thật sự là lợi hại!"

Kế hậu nhẹ nhàng cười nói: "Lệnh phi, ngươi nên về nghỉ ngơi đi."

Không cần nàng ta nói, Ngụy Anh Lạc cũng sẽ đi. Tiếp tục lưu lại đây làm gì? Chẳng lẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, để cho nàng ta thưởng thức bản thân không còn lối thoát?

"Bất luận nương nương có ý định thế nào, nay thần thiếp đã báo được thù, cầu được ước thấy, không còn gì nuối tiếc." Dưới ánh mắt kinh ngạc của Kế hậu, Ngụy Anh Lạc cúi người hành lễ với nàng ta, "Từ nay về sau, chúc Hoàng hậu nương nương vạn sự như ý, phúc thọ an khang."

Thi lễ xong, nàng một lần nữa thẳng người, xoay lưng rời đi.

Trong mắt Kế hậu toát ra tia tiếc hận lẫn thưởng thức, hướng bóng lưng nàng cười nói: "Ngụy Anh Lạc, ngươi là kẻ bại trận có phong độ nhất mà bản cung từng chứng kiến!"

https://thuviensach.vn

"Người cũng là thợ săn kiên nhẫn nhất mà thần thiếp từng gặp." Ngụy Anh Lạc cũng không quay đầu lại, cười to bước ra ngoài. Tiếng cười tiêu sái đó khiến người ta nhớ tới một câu thơ -- Ra cửa ngửa mặt cười to, đời ta há như cỏ cây vô dụng? (*)

(*) Nguyên văn "Ngưỡng thiên đại tiếu xuất môn khứ, ngã bối khởi thị bồng hao nhân?", trích từ bài thơ "Nam Lăng biệt nhi đồng nhập kinh" của Lý Bạch

"Sao vậy?" Kế hậu quay đầu cười nói, "Hối hận rồi?"

Viên Xuân Vọng thu hồi ánh mắt phức tạp, quay người lại, hướng Hoàng hậu thi triển đại lễ, dập đầu xuống đất nói: "Nô tài nguyện vì Hoàng hậu nương nương trung thành đến chết!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Huyết kinh

Có gì phải hối hận?

Dùng người làm bậc thang giẫm từng bước lên cao, đó chẳng phải là ước muốn của hắn từ trước đến nay sao?

"Viên tổng quản." Một tên tiểu thái giám tiến vào, "Ngô Thư Lai có tiết lộ một chuyện."

Viên Xuân Vọng chắp tay đứng trước cửa sổ, thản nhiên ra lệnh: "Nói."

"Hắn say rượu rồi huyên thuyên nói xấu ngài trước mặt đồ đệ hắn." Tiểu thái giám cung kính nói, "Về sau, trong lúc vô tình, hắn có nhắc tới việc đang nắm giữ nhược điểm của Thái hậu trong tay, muốn tìm Thái hậu làm chủ."

"... Ta biết rồi." Viên Xuân Vọng như có điều suy nghĩ, sau một hồi gật gật đầu, hỏi, "Đúng rồi, ai nói cho ngươi tin tức này?"

Tiểu thái giám liếc hắn một cái, rũ mắt trả lời: "Chính là đồ đệ hắn."

Nghe vậy, Viên Xuân Vọng nhịn không được bật cười.

Xem đi, ai nấy cũng đều lòng dạ độc ác giống hắn, dùng người làm bàn đạp trèo cao, hắn có gì phải hối hận?

"Đi mời Ngô tổng quản đến đây." Viên Xuân Vọng chơi đùa quả hạch đào trong tay, chậm rãi nói, "Ta có mấy lời muốn nói với hắn."

https://thuviensach.vn

Trong mật thất tối tăm không thấy mặt trời.

Ngô Thư Lai từ từ tỉnh lại, sau một hồi ngồi trên ghế mê man thì liền giãy giụa hét: "Kẻ nào? Kẻ nào chán sống lại dám trói gia gia ta?"

Hai tay hắn bị trói chặt sau ghế, đôi mắt bị che kín bởi dải lụa màu đen. Bỗng một bàn tay lướt qua đầu kéo dải lụa đen xuống, cười nói: "Là ta."

Sau khi thấy rõ đối phương, sắc mặt Ngô Thư Lai hơi trắng bệch: "Viên Xuân Vọng, vị trí của ta cũng đã bị ngươi cướp, ngươi còn muốn làm gì?"

Viên Xuân Vọng đã giúp Kế hậu diệt trừ mối nguy họa lớn là Ngụy Anh Lạc, đương nhiên Kế hậu sẽ không bạc đãi hắn.

Lấy cớ quản lý vô dụng, Kế hậu thu hồi chức vị Ngô Thư Lai, sau đó đề bạt Viên Xuân Vọng thay thế.

Rớt xuống thì dễ mà lên lại rất khó. Ngô Thư Lai tựa như một phi tử bị đày vào lãnh cung, nản lòng thoái chí đến cực điểm, mỗi ngày đều mượn rượu giải sầu, thỉnh thoảng còn xả mấy câu bực tức để hả giận, phát tiết một chút nộ khí trong lòng.

-- Lại chưa từng nghĩ tới, vừa nhắm mắt mở ra, hắn lại bị trói trong này.

"Ta cảnh cáo ngươi chớ làm loạn." Thanh sắc Ngô Thư Lai mãnh liệt nói, "Tuy hiện tại ta sa cơ thất thế, nhưng chung quy vẫn là người được Thái hậu đề bạt, ngươi... A!!!"

Một con dao găm vào đùi hắn, máu tươi phun trên tay Viên Xuân Vọng.

https://thuviensach.vn

Buông con dao ra, Viên Xuân Vọng rút một chiếc khăn, cẩn thận lau sạch mấy ngón tay.

"Thì ra là người của Thái hậu." Hắn cười nói, "Vậy thì ta đây càng không thể lưu lại ngươi được rồi, tránh để ngươi tố cáo trước mặt Thái hậu..."

Nói xong, hắn rút con dao ra, máu tươi phun ồ ạt. Ngô Thư Lai đau đến mức gào to, cuống quít hướng Viên Xuân Vọng hô: "Dừng tay, dừng tay! Ta kể ngươi nghe một bí mật, bù lại ngươi phải tha cho ta con đường sống!"

"Bí mật?" Viên Xuân Vọng lắc đầu, "Ta nghĩ chẳng có bí mật nào đáng giá bằng mạng rách nhà ngươi cả."

"Có, có!" Ngô Thư Lai hét lên, "Ta đang giữ bức thư tuyệt mệnh của Ôn Thục phu nhân!"

"Ôn Thục phu nhân?" Viên Xuân Vọng nhướng mày, "Đó là ai?"

"Là nhũ nương của Hoàng thượng!" Ngô Thư Lai vừa thở gấp vừa nói, "Năm đó ta chỉ là một tiểu thái giám bên An Nhạc đường, hầu hạ Ôn Thục phu nhân trước khi lâm chung. Ta đã giấu nó suốt mười năm vốn để bảo toàn tính mạng, giờ ta giao lại cho ngươi, giao bí mật động trời này lại cho ngươi! Ngươi hãy thả ta ra, thả ta ra, được không?"

Viên Xuân Vọng cười vô cùng diễm lệ, bó đuốc trên vách tường bên cạnh cháy rực càng khiến nụ cười ấy thêm chói lóa giữa gian phòng tối mịt: "Vậy để xem tin tức này của ngươi có giá trị hay không đã..."

Một bức thư, đủ để chuyển biến vận mệnh một người.

Một chén thuốc, cũng đủ để chuyển biến vận mệnh một người.

https://thuviensach.vn

Sau chuyện thuốc tránh thai, Diên Hi cung đã trở thành một lãnh cung đúng nghĩa, chỉ còn sót lại một ít cung nhân, ngoại trừ mấy người tri kỷ muốn ở lại, những người khác hoặc là bị Ngụy Anh Lạc điều đi, hoặc là tự động bỏ đi.

Minh Ngọc bưng đồ ăn tiến vào: "Đến giờ dùng bữa rồi."

Trong phòng chỉ có Ngụy Anh Lạc cùng Tiểu Toàn Tử và Trân Châu. Tiểu Toàn Tử từng là kẻ trộm nên ánh mắt vô cùng nhạy bén, thoáng cái đã phát hiện điều bất thường, nhìn chằm chằm mặt đối phương: "Minh Ngọc tỷ tỷ, mặt tỷ..."

Khuôn mặt Minh Ngọc thoa một lớp phấn dày, vụn phấn rơi liên tục xuống chỗ nàng vừa đi qua, như một nữ nông dân mới phất sau một đêm, trước giờ không am hiểu việc trang điểm nên đã đem nguyên bột phấn đánh lên mặt.

"Hôm nay Tiểu trù phòng không nổi lửa nên những món này lấy từ Ngự trà thiện phòng." Minh Ngọc bày đồ ăn trước mặt Ngụy Anh Lạc, cúi đầu nói, "Mùa này củ sen rất tươi, còn có cải trường thọ. Tráng miệng thì có bánh nếp này là ngon nhất, lát cô thử xem."

Ngụy Anh Lạc nhìn Minh Ngọc chăm chú: "Cô ngồi xuống ăn cùng ta đi."

Minh Ngọc sợ nàng phát hiện ra manh mối nên đâu chịu ở lại, lập tức từ chối: "Dù bây giờ chỉ còn mấy người chúng ta nhưng vẫn không thể làm trái quy củ được. Ta sẽ xuống dưới ăn chung với bọn họ."

Minh Ngọc vội vàng rời đi, lưu lại Ngụy Anh Lạc với đôi đũa trong tay không nhúc nhích, thẫn thờ nhìn bàn đồ ăn đến xuất thần.

Lúc chạng vạng, Tiểu Toàn Tử từ bên ngoài lặng lẽ tiến vào: "Chủ tử, nô tài đã hỏi thăm được rồi."

https://thuviensach.vn

Thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên, thực tế đồ ăn lúc trưa cũng chẳng được động miếng nào, tâm sự chất chứa trong lòng Ngụy Anh Lạc làm nàng không có khẩu vị, quay đầu nhìn hắn: "Nói."

"Dạ." Tiểu Toàn Tử trả lời, "Hôm nay Minh Ngọc ra ngoài bị Thư tần hung hăng gây khó dễ, tay bị thương, trên mặt cũng bị rạch chảy máu..."

"... Nạp Lan Thuần Tuyết." Ngụy Anh Lạc lẩm nhẩm tên đối phương, chợt cười nói châm chọc, "Ta không trêu chọc người khác, người khác cũng đến trêu chọc ta. Tiểu Toàn Tử, ngươi thấy ta có phải thuộc kiểu người bấm bụng nén giận không?"

Nàng không phải.

Nàng có thể vì báo thù cho tỷ tỷ mà cởi xuống bộ váy cưới tiến cung, cũng có thể vì báo thù cho Hoàng hậu mà chấp nhận làm phi tần của Hoằng Lịch. Nén giận sao? Rõ ràng là người có thù tất báo.

Hết lần này tới lần khác, thường xuyên có người quên điều đó.

Nhưng không sao cả, nàng sẽ giúp cho đối phương nhớ lại, nhớ lại nàng là kiểu người gì...

Vài ngày sau, ở Thọ Khang cung.

"Thái hậu." Nạp Lan Thuần Tuyết tự tay nâng một cuốn kinh thư, "Đây là cuốn Quan Thế Âm Bồ Tát Phổ Môn Phẩm do chính tay thần thiếp chép cho người, cầu chúc Thái hậu thân thể an khang, an dụ cát tường."

Thái hậu sai hạ nhân tiếp nhận: "Thư tần có lòng rồi."

Nạp Lan Thuần Tuyết mím môi cười nhẹ, phong thái kính cẩn nghe theo rất giống Tiên Hoàng hậu. Vì biết Thái hậu và Hoàng thượng đều hoài niệm Tiên Hoàng hậu nên nàng ta đã cố ý bắt chước: "Thần thiếp nghe nói

https://thuviensach.vn

Thái hậu còn thiếu Hoa Nghiêm Kinh. Nếu Thái hậu không chê, thần thiếp nguyện ý tiếp tục chép kinh cho người."

"Không cần đâu." Ai ngờ Thái hậu cười nói, "Có Lệnh phi đang chép Hoa Nghiêm Kinh rồi."

Nạp Lan Thuần Tuyết biến sắc: "Lệnh phi?"

Bức rèm che khẽ động, một bóng người từ sau màn bước ra, trong tay cũng đang cầm một cuốn kinh thư, cười nói: "Thái hậu, hôm nay thần thiếp sao chép kinh văn, lĩnh ngộ không cao, chữ viết cứng nhắc, xem ra phải nên học tập nhiều hơn bản sao chép của Trừng Quan đại sư rồi."

Thái hậu mở cuốn kinh thư trong tay, Lục Vãn Vãn liền thét lên kinh hãi, kiềm lòng không đặng hô lên: "Huyết kinh?"

Nạp Lan Thuần Tuyết gắt gao nhìn cổ tay Ngụy Anh Lạc đang được quấn bởi khăn lụa. Nửa khăn lụa trắng như tuyết bị máu nhuộm thành màu đỏ. Cô ta gằn từng chữ hỏi: "Cô dùng máu tươi chép kinh văn?"

Bởi vì mất máu khá nhiều nên sắc mặt cùng nụ cười Ngụy Anh Lạc có chút tái nhợt: "《 Đại Trí Độ Luận 》 có nói, nếu thực sự yêu pháp thì nên dùng da làm giấy, lấy xương làm bút, dùng máu viết sách, thế mới là thành tâm thành ý."

Nạp Lan Thuần Tuyết nghiến răng nghiến lợi, lấy trứng chọi đá: "Tờ giấy bình thường thế này mà Lệnh phi lại dùng để chép kinh cho Thái hậu, không khỏi qua loa lấy lệ quá đi?"

Ngụy Anh Lạc thần thái tự nhiên nói: "Thư tần dùng giấy Từ thanh, sắc giấy xanh thẳm, lấp lánh đẹp đẽ, loại giấy thường đương nhiên không thể sánh bằng. Nhưng chỉ một tờ giấy mà phải tốn 1-2 lượng bạc, đủ mua 80 đấu gạo hoặc 50 cân cá tươi nuôi sống gia đình thường dân rồi."

https://thuviensach.vn

Thái hậu nghe xong, nhíu mày không vui nói: "Thư tần, chép kinh vốn để tu thân dưỡng tâm, vì thế mà lãng phí xa xỉ thì không tốt. Từ nay về sau con đừng động vào nữa!"

Dứt lời, vừa chuyển hướng nhìn Ngụy Anh Lạc thì lông mày Thái hậu dãn ra, nở nụ cười hiền lành: "Con thành kính như vậy, ngày mai hãy theo ta tới Anh Hoa điện lễ Phật đi."

Ngụy Anh Lạc cúi đầu: "Cảm tạ ân điển của Thái hậu."

Sau đó, Thái hậu lại lôi kéo nàng nói chuyện, gạt toàn bộ người khác sang một bên. Nạp Lan Thuần Tuyết cảm tưởng sống một ngày mà như bằng một năm. Thật vất vả nhịn đến khi Thái hậu nghỉ ngơi, một đám người lục tục từ Thọ Khang cung bước ra, cô ta nhịn cũng không nhịn được nữa, buông lời phàn nàn với Lục Vãn Vãn bên cạnh: "Hay cho Ngụy Anh Lạc, mắt thấy Hoàng thượng không còn ngó ngàng tới liền đảo mắt bám chặt Thái hậu! Ta hao hết tâm tư chuẩn bị giấy Từ thanh, qua miệng cô ta liền trở thành có tội!"

Lục Vãn Vãn tốt bụng khuyên bảo: "Nạp Lan tỷ tỷ, Thái hậu hết lòng tin Phật, các cung phi cũng thường chép kinh văn để lấy lòng, nhưng tỷ có thấy ai dùng máu chép kinh chưa? Đây cũng không phải là ngày một ngày hai. Hoa Nghiêm Kinh có tổng cộng tám mươi mốt cuốn, muốn chép hết cũng phải tốn hơn mười năm, vả lại đã hứa với Thái hậu cũng không thể bỏ dở chừng."

"A, chỉ sợ không cần đến mười năm." Nạp Lan Thuần Tuyết ác độc cười nói, "Nói không chừng chỉ hai ba năm sau, cô ta đã hết máu mà chết rồi!"

"Hết máu mà chết?"

Nạp Lan Thuần Tuyết và Lục Vãn Vãn nhanh chóng xoay người, chỉ thấy Ngụy Anh Lạc chẳng biết đã đi sau lưng các nàng từ lúc nào.

https://thuviensach.vn

"Lệnh phi nương nương." Lục Vãn Vãn hành lễ chào nàng, nhưng Nạp Lan Thuần Tuyết bên cạnh có chút không tình nguyện, ỷ vào bản thân bây giờ được đắc sủng mà không chịu hành lễ với "Phế phi" trước mặt.

Vì vậy sau một khắc -- chát!

Nạp Lan Thuần Tuyết bụm mặt, nhìn đối phương với vẻ không thể tin được: "Cô..."

"Thư tần." Ngụy Anh Lạc phe phẩy bàn tay có chút hồng, cười nói tự nhiên, "Dù bản cung có thất sủng thì vị phần cũng cao hơn ngươi. Lần sau còn dám đi quá giới hạn thì không phải chỉ là một cái tát đơn giản vậy nữa đâu."

Sở dĩ người khác dám khi dễ người Diên Hi cung, đơn giản chỉ vì cảm thấy Diên Hi cung đã không còn chỗ dựa.

Bây giờ đã có Thái hậu làm chỗ dựa, ai dám tùy tiện ra tay với người của Diên Hi cung nữa? Nếu bất kính với người Diên Hi cung -- Nạp Lan Thuần Tuyết chính là ví dụ điển hình.

Ngụy Anh Lạc dẫn theo Tiểu Toàn Tử chậm rãi lướt qua bên người Nạp Lan Thuần Tuyết. Giờ phút này, Nạp Lan Thuần Tuyết đã hiểu ra, vô luận trong đầu nghĩ gì thì ít nhất trên mặt cũng không dám tỏ vẻ bất kính nữa, quy củ mà đứng sang một bên, cung kính hành lễ nhìn Ngụy Anh Lạc rời đi.

Tiểu Toàn Tử hưng phấn đến độ mặt cũng đỏ lên, sau khi hồi cung đã đặc biệt đến Tiểu trù phòng lấy thịt kho tàu để ăn mừng, nhưng Ngụy Anh Lạc chỉ nhìn thoáng qua mà không động đũa: "Ngươi chia món này cho bọn Minh Ngọc cùng ăn đi."

"Nhưng chủ tử..." Tiểu Toàn Tử thẫn thờ hỏi, "Món này không hợp khẩu vị của người sao?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc lắc đầu, vuốt khăn lụa trên cổ tay, lẩm bẩm nói: "Vốn Thái hậu có một bộ huyết kinh, nhưng chỉ qua một thời gian sắc chữ đỏ đã biến thành màu đen. Thái hậu thường xuyên cảm thán, phải như cao tăng luôn ăn chay thì huyết kinh tự viết mới có thể bảo trì được huyết sắc, không những không bị đen mà từng chữ còn hóa vàng..."

Tiểu Toàn Tử ngạc nhiên nhìn nàng.

Ngụy Anh Lạc ngẩng đầu, nở nụ cười trắng bệch nói với hắn: "Kể từ hôm nay, bản cung cũng sẽ ăn chay."

Lấy máu viết huyết kinh, đổi lại có một chỗ dựa, đổi lấy... sự bảo hộ của Thái hậu.

Bên trong Thọ Khang cung, Phật hương thơm như đàn.

Lưu cô cô dâng quyển huyết kinh thứ nhất đặt trước tượng Phật, sau đó trở về bên cạnh Thái hậu: "Thái hậu, vì sao người lại coi trọng Lệnh phi?"

Giữa hương thơm gỗ đàn, Thái hậu đangquỳ gối trên bồ đoàn vàng chậm rãi mở mắt, vừa gảy tràng hạt trong tay vừa cườinói hiền lành: "Năm đó Ngô Thư Lai là do ta đề bạt, Hoàng hậu không thể chờđược nữa đã thay bằng người khác, cho thấy dã tâm của cô ta không nhỏ. Tử CấmThành nếu không có Lệnh phi... thì trở thành thiên hạ của một mình Hoàng hậu rồi."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Bùa đòi mạng

Chung quy Nạp Lan Thuần Tuyết vẫn không cam lòng, từ Thọ Khang cung đi thẳng một mạch đến Thừa Càn cung tìm Kế hậu khóc lóc kể khổ. Nhưng Kế hậu chỉ an ủi nàng ta vài câu, cũng không tính vì nàng mà làm chủ.

Chờ Nạp Lan Thuần Tuyết ôm hận đi rồi, Viên Xuân Vọng mới từ phía sau tấm bình phong bước ra, thản nhiên nói: "Hành động của Lệnh phi hôm nay chỉ là cáo mượn oai hùm, mượn thanh thế Thái hậu mà chỉnh đốn Thư tần, đe dọa hậu cung. Từ nay về sau, dù cung chủ Diên Hi Cung không còn nhận được thánh sủng thì cũng không cho phép người khác có quyền khi dễ, vì phía sau nàng còn có Thái hậu."

Kế hậu ngồi dựa ra ghế, trong mắt hiện lên tia lãnh ý: "Xem ra, Thái hậu đã quyết tâm muốn làm khó bản cung đến cùng... Viên Xuân Vọng."

"Có nô tài." Viên Xuân Vọng bước lên phía trước.

Kế hậu: "Điều tra được chuyện mà Ngô Thư Lai nói đến đâu rồi?"

Viên Xuân Vọng cúi người, đuôi sam đen nhánh từ vai hắn rủ xuống như là tua kiếm trên thanh gươm, đôi môi đỏ thắm dán bên tai Kế hậu thì thầm vài câu.

Nghe xong, trên mặt Kế hậu chậm rãi nở nụ cười sắc nhọn như đao: "Làm tốt lắm! Da đã không còn, lông dính vào đâu? Đúng là rất hay!"

Viên Xuân Vọng: "Nương nương có muốn nô tài..."

https://thuviensach.vn

"Không, ngươi không thể mang bức thư này đi được." Kế hậu lắc đầu, "Bản cung đã có sự lựa chọn tốt hơn."

Mấy ngày sau, Hoằng Trú vào cung tưởng niệm Dụ thái phi.

Người đi nhà trống, Thiên Điện Thọ Khang cung từng là chỗ ở của Dụ thái phi giờ chỉ còn một hai người cũ ở lại dọn dẹp. Lúc Hoằng Trú đến, trùng hợp gặp được người cũ là một lão thái giám đang cầm một bọc đồ ra ngoài.

"Cái gì thế?" Hoằng Trú nhìn bọc đồ trong ngực hắn.

Thái giám nói: "Hồi bẩm Vương gia, đây là di vật của Dụ thái phi, phủ Nội vụ phụng mệnh dọn dẹp Tĩnh An Đường."

Hoằng Trú: "Nếu là vật cũ của mẫu phi, ta sẽ bẩm với Hoàng thượng xin đem toàn bộ mang về Vương Phủ, cũng coi như lưu làm kỷ niệm. Để xuống đi."

Thái giám vốn còn chút do dự, nhưng bị hắn trừng mắt liền ngoan ngoãn để xuống.

Lấy được bọc đồ, Hoằng Trú lại không vội vã rời đi mà dạo tới dạo lui trong phòng, vuốt ve từng cạnh bàn từng chiếc ghế dựa, trong mắt tràn ngập hoài niệm.

"Vương gia." Theo hắn cùng tiến cung là Tiểu Đồng Tử biết nhìn mặt nói chuyện, "Hay là mang các vật dụng này về Vương Phủ luôn?"

"... Cũng được." Hoằng Trú gật gật đầu, "Trước kia ta không có công vụ thì còn có thể thường xuyên đến tưởng nhớ, hiện giờ lại hay xuất kinh ban sai, lần nào đi cũng mất mấy tháng trời, bên người cũng không còn vật cũ của ngạch nương, chi bằng mang đi tất cả, để mỗi lần nghĩ tới khỏi cáu gắt vô cớ."

https://thuviensach.vn

Tiểu Đồng Tử cười làm lành hỏi: "Ai lại dám chọc Vương gia giận đến thế?"

"Ngoài tiện nhân Lệnh phi ra thì còn ai vào đây!" Hoằng Trú trầm giọng nói, "Trước kia thì dụ dỗ Hoàng thượng không phân biệt được nam bắc, bây giờ lại nịnh nọt Thái hậu khắp nơi. Người này dùng nhiều thủ đoạn lừa bịp hết lần này tới lần khác, thực khó chỉnh đốn, không bằng nhắm mắt làm ngơ!"

Nhắc đúng chỗ hận, hắn nhịn không được đập mạnh tay lên bàn, bọc đồ vừa vặn đặt trên đó do buộc lỏng lẻo nên thoáng cái rớt xuống đất, đồ vật bên trong rơi ra ngoài.

Trên cùng -- là một bức thư.

Hoằng Trú ngẩn người, cúi đầu nhặt lên, mở ra nhìn qua, sắc mặt đại biến.

Tiểu Đồng Tử tiến lại gần: "Vương gia, đây là..."

Hoằng Trú nhanh chóng gấp thư lại, cười lạnh nói: "Thật không nghĩ tới, nhiều năm qua ngạch nương bị Thái hậu chèn ép, nhưng lại giữ cho mình một tấm bùa bảo mệnh!"

Tiểu Đồng Tử: "Bùa bảo mệnh?"

Hoằng Trú suy nghĩ một chút, cười sửa lời nói: "Không, là bùa đòi mạng Thái hậu!"

Tiểu Đồng Tử: "Cái gì?"

Nhét lá thư trong tay áo, Hoằng Trú nhanh chóng hướng cửa bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Vương gia, Vương gia, chờ... chờ nô tài với." Tiểu Đồng Tử nhặt bọc đồ từ dưới đất lên, buộc cũng không kịp buộc chặt đã vừa đuổi theo vừa hô to, "Ngài vội vã muốn đi đâu?"

Ánh mắt Hoằng Trú rét lạnh: "Dưỡng Tâm điện!"

Ở thư phòng Dưỡng Tâm điện, trên bàn sách có trải một bức dài 《Xuân huy (*) đồ》.

(*)"Xuân huy" nghĩa là ánh sáng mùa xuân, ý chỉ công lao to lớn của cha mẹ

Sợi chỉ trong tay mẹ hiền, nay ở trên áo con mặc đi xa. (**)

Lễ bộ thị lang Tiền Chính Nguyên là người dâng bức tranh này. Mẫu thân của Tiền thị lang thủ tiết bốn mươi năm, phụng dưỡng cha mẹ chồng đến cuối đời, nuôi nấng hai huynh đệ Tiền Chính Nguyên khôn lớn nên người. Vì gia cảnh nghèo khó, lại ngày đêm kéo sợi nên bây giờ hai mắt đã mù lòa. Hôm nay Tiền lão phu nhân đại thọ tám mươi tuổi, Tiền Chính Nguyên dâng lên bức họa này thỉnh cầu Hoằng Lịch viết chữ đề tặng cho mẫu thân của mình.

"Lòng cỏ nào đáp nổi nắng ba xuân đậm đà?" (***) Hoằng Lịch chậm rãi nói, bản thân hắn là một người con hiếu thảo, đương nhiên sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của một người con khác muốn hiếu thuận mẹ mình, vừa định nhấc bút lên viết vài chữ, lại nghe Lý Ngọc hô một tiếng: "Hòa Thân Vương đến."

(**) nguyên văn "Từ mẫu thủ trung tuyến, du tử thân thượng y"

(***) bản dịch của Hải Đà, nguyên văn "Thùy ngôn thốn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy"

https://thuviensach.vn

Cả hai câu thơ trên đều trích từ bài "Du tử ngâm" (Khúc ngâm của đứa con đi xa) của Mạnh Giao.

Hoằng Trú tiến nhanh vào, hành lễ nói: "Thần đệ cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

Hoằng Lịch nâng bút chấm mực, trên tranh 《 Xuân huy đồ 》 ghi xuống một chữ "Thanh".

"Sao mãi không nói lời nào?" Hắn cũng không ngẩng đầu lên nói tiếp, "Trẫm còn nhiều việc lắm, không rảnh chơi đoán đố với đệ đâu."

Lúc này Hoằng Trú mới mở miệng, chỉ là giọng nói rất đè nén, giống như núi lửa đã ngủ say nhiều năm đột nhiên tỉnh lại: "Hoàng thượng, trong lúc thần đệ thu dọn di vật của Dụ thái phi thì vô tình phát hiện một bức thư."

Hoằng Lịch tiếp tục ghi thêm chữ "Phân": "Thư gì?"

Hoằng Trú: "Bức thư Ôn Thục phu nhân tự tay viết trước khi qua đời."

Ngòi bút dừng lại, Hoằng Lịch ngẩng đầu nhìn hắn: "Nhũ mẫu của trẫm?"

Hoằng Trú: "Vâng."

Hoằng Lịch đặt bút xuống: "Trình lên đây."

Lý Ngọc tiến đến tiếp nhận thư dâng lên cho Hoằng Lịch. Hoằng Lịch đang định mở ra, bỗng nhiên Hoằng Trú lên tiếng: "Hoàng thượng!"

Hoằng Lịch nhìn về phía Hoằng Trú.

Nếu nói là thăm dò thì chẳng bằng gọi là khiêu khích thì đúng hơn. Hoằng Trú hỏi: "Nếu biết bức thư này sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa

https://thuviensach.vn

huynh và Thái hậu, huynh còn có thể mở xem sao?"

Hoằng Lịch không hiểu tại sao hắn lại hỏi như vậy, trong lòng chỉ cảm thấy câu hỏi thật vớ vẩn.

"Ơn mẹ như biển, cả đời khó báo. Trên đời không có bất kỳ chuyện gì có thể ảnh hưởng đến tình mẫu tử giữa trẫm và Thái hậu." Hắn vừa nói vừa mở lá thư trong tay ra.

Đập vào mắt là dòng chữ:

"Sinh mẫu của Tứ a ca vốn là Gia Hưng Tiền thị. Nữu Hỗ Lộc thị giết mẹ đoạt con. Mong a ca hãy cẩn thận!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Sinh mẫu là ai?

"Hoàng thượng." Hải Lan Sát quỳ trên đất, "Nô tài đã làm theo lời dặn của người tìm đọc Hoàng thất Ngọc Điệp (gia phả) rồi ạ."

Hoằng Lịch âm trầm ngồi sau bàn đọc sách, bức 《 Xuân huy đồ 》 mẫu tử tình thâm nọ bị hắn thô lỗ đẩy qua một bên. Hắn trầm giọng ra lệnh: "Nói!"

Hải Lan Sát: "Trong Hoàng thất Ngọc Điệp ghi chép rất tường tận, Hoàng thượng vào năm Khang Hi thứ năm mươi, ngày Mười ba tháng Tám năm Tân Mão, được Sùng Khánh Hoàng thái hậu hiện giờ, Nữu Hỗ Lộc thị, nữ nhi của Lăng trụ sinh ra trong Ung Hòa cung."

Nhưng Hoằng Lịch không hài lòng với kết quả này lắm, hắn nói: "Con cháu Hoàng thất ra đời được ghi trong báo cáo ba tháng một lần, ghi chú rõ sinh thần và sinh mẫu. Cách mười năm dựa theo ghi chép bản thảo mà thêm Ngọc Điệp một lần."

Hải Lan Sát ngẩn người, vội vàng trả lời: "Hoàng thượng, coi như cách mười năm thêm một lần thì dù sao cũng vẫn còn bản gốc, không thể chứng minh Ngọc Điệp từng bị người ta chỉnh sửa!"

Hoằng Lịch tâm loạn như ma, không biết kết quả này có tính là tốt hay không, nhưng lòng nghi ngờ dâng cao, cần phải tra ra manh mối ngay lập tức, lúc này tiếp tục truy vấn: "Trẫm kêu khanh tra cuốn thực lục của tiên đế, thu hoạch được gì rồi?"

https://thuviensach.vn

Hải Lan Sát: "Cuốn Thực lục và Ngọc Điệp ghi chép hoàn toàn khớp nhau. Trong đó ghi Lễ bộ phụng chỉ của Thánh Mẫu Hoàng thái hậu, Trắc Phi Niên thị phong làm Quý phi; Trắc Phi Lý thị phong làm Tề phi; cách cách Nữu Hỗ Lộc thị phong làm Hi phi -- "

"... Những ghi chép này đều không tra ra được ngọn ngành. Xem ra, lời Ôn Thục phu nhân nói là thật hay giả, chỉ có một người có thể nói với trẫm!" Chợt Hoằng Lịch đứng dậy, vứt bỏ mọi người trong Dưỡng Tâm điện, một mình bước thẳng ra ngoài.

Thọ Khang cung.

Thái hậu đang ở lễ Phật niệm kinh gõ mõ, bỗng một loạt tiếng bước chân xông vào làm rối loạn Phật đường vốn yên ắng.

"Hoàng thượng?" Thái hậu quay đầu, kinh ngạc nhìn đối phương, "Con làm sao vậy, sao sắc mặt khó coi thế?"

Khuôn mặt Hoằng Lịch giăng đầy mây đen, vung tay lên: "Trẫm có chuyện quan trọng muốn bàn luận với Thái hậu, các ngươi lui ra ngoài hết đi!"

Lưu cô cô liếc nhìn Thái hậu, thấy Thái hậu gật gật đầu mới dẫn mọi người ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng, Thái hậu từ bồ đoàn đứng lên, đến gần hắn, trên mặt mỉm cười yêu thương: "Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Hiện giờ có thể nói rồi chứ?"

Hoằng Lịch nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của đối phương, tựa như muốn phân biệt nụ cười đó là thật hay giả: "Ôn Thục phu nhân trước lúc qua đời vì bệnh nặng đã để lại cho trẫm một lá thư. Thái hậu, trẫm chỉ muốn hỏi người một câu, rốt cuộc sinh mẫu của trẫm là người... hay là Tiền thị?"

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên mặt Thái hậu cứng đờ.

Biểu lộ biến hóa này không thoát khỏi ánh mắt của Hoằng Lịch, hắn lập tức chất vấn: "Giả sử sinh mẫu của trẫm thật sự là một nữ tử người Hán, vậy tại sao người ở Thọ Khang cung lại luôn tự xưng là sinh mẫu?"

Thái hậu nhanh chóng khôi phục vẻ trấn định, trái lại chất vấn hắn: "Hoàng thượng luôn không thích nghe tin vớ vẩn, chẳng lẽ Hoàng thất Ngọc Điệp còn có thể làm giả sao?"

"Ngọc Điệp, thánh chỉ đều có thể bị hậu nhân bóp méo, không ai biết được chân tướng ban đầu thế nào." Hoằng Lịch gằn từng chữ, "Vì vậy, trẫm tự mình đến đây nghe đáp án, xin Thái hậu thẳng thắn nói thật."

Nhưng Thái hậu lại mím chặt môi, vẻ giận dữ như bị người mạo phạm.

"... Ôn Thục phu nhân là nhũ mẫu của trẫm, con người bà ấy thế nào trẫm hiểu rõ hơn bất cứ ai." Nếu là lúc trước, Hoằng Lịch sớm đã chịu thua, nhưng hôm nay hắn không dễ dàng buông tha như vậy, "Nếu người không chịu nói, trẫm có thể đi điều tra người cũ của Ung Vương Phủ năm đó, trẫm sẽ tìm ra từng người từng người một. Đến lúc đó sẽ không thể theo ý Thái hậu được nữa."

Bởi vì lời nói cuối cùng này của hắn, sự tĩnh mịch bào trùm cả đại điện.

Ngụy Anh Lạc vốn đang cầm một chồng kinh thư muốn đi ra, thấy bầu không khí như thế, cũng chỉ có thể trốn sau tấm bình phong hình hoa điểu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thật lâu sau đó, lại nghe Thái hậu nhẹ nhàng thở dài: "Đúng vậy, sinh mẫu của Hoàng Đế quả thực là Tiền thị Gia Hưng."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch khiếp sợ không thôi, truy vấn: "Vì sao suốt bao năm qua chưa từng có ai nói với trẫm điều này?"

Thái hậu chậm rãi xoay người, tay gảy từng viên tràng hạt, chậm rãi đi đến trước tượng Phật, đưa lưng về phía hắn nói: "Khi đó tiên đế còn là Ung Thân Vương, Tiền thị chỉ là tỳ nữ của Vương Phủ. Có một lần Vương gia nhiễm bệnh, cô ta chăm sóc cực nhọc ngày đêm, hầu hạ tỉ mỉ, không thể nghỉ ngơi đầy đủ khiến Vương gia cảm động sâu sắc, mới đặc biệt phong cô ta là cách cách. Đáng tiếc..."

"Đáng tiếc cái gì?" Hoằng Lịch vội hỏi.

Thái hậu: "Đáng tiếc, mệnh của con lại quá tốt."

Hoằng Lịch sững sờ: "Trẫm không hiểu..."

"Tân Mão, Đinh Dậu, Canh Ngọ, Bính Tử, bao hàm ngũ phúc, phú quý vô biên, có thể giúp Vương gia trèo lên ngôi cửu ngũ. Kim mệnh như thế đã định trước là bất phàm, sao có thể để một nữ tử người Hán có xuất thân thấp hèn nuôi dưỡng?" Đột nhiên Thái hậu xoay đầu nhìn hắn, "Thầy tướng nói, nếu để con lại bên người Tiền thị, nhất định sẽ gây trở ngại số mệnh của con. Vì vậy, từ khi con vừa ra đời đã được ôm đến chỗ ta, thành con của ta."

"Còn..." Thanh âm Hoằng Lịch khẽ run, "Tiền thị kia thì sao?"

Thái hậu thở dài một tiếng: "Tiền thị sinh con tổn thương nguyên khí, không quá hai ba năm cạn dầu đèn tắt, buông tay nhân gian. Trước lúc lâm chung, cô ta lôi kéo tay ta, chậm chạp không chịu nhắm mắt, chờ đến khi ta đồng ý với cô ta xem con thành con ruột, cô ta mới nhắm mắt xuôi tay."

Hoằng Lịch lại trầm mặc, hắn tựa hồ rất muốn tin tưởng, nhưng lại nhịn không được hoài nghi lời nói này là thật hay giả, thật lâu sau mới khàn giọng nói: "Những lời Thái hậu nói là thật sao?"

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng!" Rốt cuộc trên mặt Thái hậu đã hiện rõ vẻ tức giận, "Người đời nói công sinh thành không nặng bằng ơn dưỡng dục. Dù ta không phải là ngạch nương ruột của con, nhưng ta đã tận tâm nuôi dưỡng con nhiều năm. Con thử cẩn thận nghĩ lại xem, bao nhiêu năm qua, ta có đối xử lạnh nhạt với con lần nào chưa? Ta nâng niu con như viên minh châu quý trong tay, con lại không tin ta sao?"

Hoằng Lịch nhìn chằm chằm vẻ mặt giận dữ của đối phương hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi cúi đầu xuống: "Thái hậu nói phải, đúng là trẫm đường đột, xin Thái hậu thứ tội."

Thấy hắn chịu cúi đầu, Thái hậu cũng hòa hoãn ngữ khí, vươn tay nắm lấy hắn: "Hoàng đế, nếu quả thực Ôn Thục phu nhân có lưu lại lá thư đó, vậy sao trong mười năm lại không chịu lấy ra? Nhất định lá thư này đã có người ngụy tạo, muốn ly gián tình cảm mẫu tử chúng ta. Đối phương biết rõ con là người hiếu thuận với mẫu thân, chợt nghe được tin này, tất nhiên sẽ nổi giận..."

Cũng không biết là hắn cố ý hay vô tình, Hoằng Lịch né tránh được tay đối phương, xoay người nói: "Thái hậu, chuyện này trẫm nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Hôm nay quấy nhiễu Thái hậu, tất cả đều là nhi tử bất hiếu. Hôm khác sẽ đến thỉnh tội với Thái hậu. Nhi tử cáo lui trước."

Thái hậu ngẩn người, hướng bóng lưng của hắn hô to: "Hoàng thượng!"

Hoằng Lịch tựa như không nghe thấy tiếng gọi của Thái hậu, cũng không quay đầu lại mà xuất cung rời đi.

Sau lưng, Thái hậu vội vã đuổi theo vài bước, sơ sẩy một cái lại té ngã xuống đất. Ngụy Anh Lạc thấy thế vội vàng từ phía sau tấm bình phong bước ra, vươn tay nâng người Thái hậu dậy.

https://thuviensach.vn

"Hỏng rồi." Thoạt nhìn Thái hậu như mất hồn mất vía, chỉ biết nhắc đi nhắc lại một câu này, "Hỏng hết rồi."

"Xin Thái hậu thứ tội, thần thiếp không phải cố ý muốn nghe trộm." Ngụy Anh Lạc đi đầu xưng tội trước, thấy dáng vẻ Thái hậu không để ý liền chuyển chủ đề tới việc chính, "Vừa rồi Thái hậu nói những câu chân thành, nhất định Hoàng thượng sẽ không bởi vì sinh mẫu là người khác mà sinh ra hiềm khích với Thái hậu ."

Nhưng Thái hậu lại lắc đầu, hoang mang lo lắng nói: "Nếu chỉ vì chuyện này, sắc mặt của Hoàng đế sẽ không đáng sợ như thế. Ta là lo lắng... nội dung bức thư đó không hề đơn giản như vậy!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Bão tố

Nghe nói Hoằng Lịch đến Thừa Càn cung, Kế hậu vội vàng ra đón.

"Hoàng thượng?" Thấy sắc mặt đối phương âm trầm, Kế hậu ân cần hỏi, "Người sao vậy?"

Hoằng Lịch vẫy tay cho mọi người lui, sau đó muốn nói lại thôi.

Kế hậu kéo hắn ngồi xuống ghế, nắm hai tay hắn không buông, độ nóng từ lòng bàn tay truyền tới. Nàng không nói một lời, chỉ nhìn hắn chăm chú bằng cặp mắt ôn nhu, dường như đang nói: Phu thê vốn dĩ đồng nhất, thần thiếp ở ngay đây tùy thời nghe người thổ lộ tâm tình, tùy thời phân ưu cùng người.

Hoằng Lịch trầm mặc nhìn nàng thật lâu, cuối cùng mới mở miệng nói: "Chuyện này liên quan đến thân thế của trẫm, nhưng giờ đây đầu óc trẫm rối bời, không biết nên tin ai..."

Hắn do dự liên tục, cuối cùng vẫn kể lại chuyện mà Thái hậu đã nói. Nghe xong, Kế hậu lộ vẻ kinh ngạc: "Thật sự Thái hậu đã nói như vậy?"

Thấy Hoằng Lịch gật đầu, nàng lập tức do dự, muốn nói lại thôi.

Hoằng Lịch: "Hoàng hậu, có phải nàng có gì muốn nói?"

Kế hậu có chút ấp a ấp úng nói: "Hoàng thượng, Thái hậu trong lòng Hoàng thượng luôn là từ mẫu, thần thiếp không muốn phỏng đoán ác ý về người."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch trầm giọng nói: "Nói đi, trẫm muốn nghe lời nói thật."

Bấy giờ Kế hậu mới thở dài, nói: "Hoàng thượng, người hãy nghĩ lại xem, tuy Nữu Hỗ Lộc thị là danh môn vọng tộc, nhưng chẳng qua Thái hậu chỉ thuộc một nhánh bên, phụ thân lại chỉ là Điển Nghi tứ phẩm, trong tộc càng không có người nào hiển hách... "

Hoằng Lịch nhíu mày, không rõ ý tứ trong lời nói của nàng, nhưng vẫn tiếp tục ngồi nghe.

"Thời điểm Thái hậu vào Ung Thân Vương phủ chỉ là cách cách mà thôi, bên trên còn có phúc tấn, trắc phúc tấn, nhất là sau này còn có Hiếu Kính Hiến hoàng hậu. Khang Hi năm bốn mươi ba mất đi đích tử, con cháu rất ít, nếu tiên đế thật muốn tìm một ngạch nương có xuất thân cao quý để nuôi nấng người..." Kế hậu nhìn hắn, nhấn mạnh từng chữ hỏi rõ ràng, "Làm sao ngay lúc đó lại chọn Thái hậu được?"

Hoằng Lịch nhấp môi một cái: "... Thái hậu nói, là được Tiền thị phó thác."

"Hoàng thượng, lúc ấy Ung Thân Vương phủ trắc phúc tấn Lý thị sinh được một đứa con. Đám người phúc tấn, trắc phúc tấn và cả cách cách khi đó đều đỏ mắt đố kỵ. Nếu thân thể Tiền thị phu nhân suy yếu, không cách nào nuôi dưỡng được hài tử, chẳng phải sẽ dẫn đến tranh đoạt khốc liệt sao?" Kế hậu do do dự dự nói, "Thái hậu trổ hết tài năng, thậm chí nhảy lên trở thành sinh mẫu của Hoàng thượng, nhiều năm trôi qua không ai chất vấn nửa câu, thần thiếp thật sự không hiểu nổi... Có lẽ, Ung Thân Vương phủ không có tranh giành, cũng không có uỷ thác, mà là..."

Hoằng Lịch nghiêm nghị hỏi: "Mà là cái gì?"

Tựa như Kế hậu bị hắn bức ép nên vô tình thốt ra: "Mà là... diễn lại chiêu "Ly miêu hoán Thái tử" (*)!"

https://thuviensach.vn

(*) Truyền thuyết kể rằng, năm đó Lý Thần phi cùng Lưu Hoàng hậu cùng lúc có thai. Khi cả hai hạ sinh, Lưu Hoàng hậu sinh ra một công chúa mà chết yểu, còn Lý Thần phi sinh ra được một Hoàng tử. Lưu Hoàng hậu sợ hãi, bèn cùng hoạn quan tráo con của Lý Thần phi bằng một con ly miêu, nói rằng Lý Thần phi sinh hạ yêu nghiệt.

Sau đó, bà bị đuổi ra khỏi cung, lưu lạc dân gian, con trai bà trong cung đã được phong làm Thái tử kế vị, tức Tống Nhân Tông. Lưu lạc nhiều năm, thân thể tàn úa, đến gần cuối đời bà gặp được Bao Chửng, còn gọi là Bao Thanh Thiên. Bao Công minh oan cho bà, được đón vào cung tôn làm Hoàng thái hậu. (Theo Wiki)

Lời nói chấn động đến long trời lở đất này khiến sắc mặt Hoằng Lịch trắng bệch, bất tri bất giác nắm chặt tay Kế hậu, đến khi xương cốt đối phương kêu răng rắc mới chậm rãi lấy lại tinh thần, lầm bầm tự hỏi: "Chẳng lẽ đúng như Ôn Thục phu nhân nói, Nữu Hỗ Lộc thị giết mẹ đoạt con mới là sự thật?"

Bên kia, ở Thị vệ sở.

Hải Lan Sát từ Dưỡng Tâm điện đi ra, vẫn còn lo lắng đứng ngồi không yên chờ bên trong Thị vệ sở.

"Hải Lan Sát!"

Hắn lập tức xoay đầu, giống như nhẹ nhàng thở ra, lại tựa như thở dài: "Cô đến rồi."

Minh Ngọc cầm theo hộp cơm tiến đến, vừa đặt chiếc hộp lên bàn vừa cười hỏi hắn: "Đai đeo trán lần trước ta đưa ngài, Lão phu nhân thích không?"

Nghe theo đề nghị của Ngụy Anh Lạc, Minh Ngọc đã thêu hai đai đeo trán, một cái tặng Hải Lan Sát, một cái tặng mẹ của hắn.

https://thuviensach.vn

"Thích!" Hải Lan Sát không chút do dự nói, "Đương nhiên là thích rồi!"

Minh Ngọc có chút ngượng ngùng gục đầu xuống mở nắp hộp, đồ ăn nóng hôi hổi được bày ra khắp bàn: "Đây là điểm tâm ta tự làm. Tiểu Toàn Tử cầm trở về một đống hạt giống rau củ, chúng ta đem trồng toàn bộ trong hậu viện, mặc dù không kỳ lạ quý hiếm nhưng lại mới lạ."

"Nhiều như vậy, một mình ta không thể ăn hết." Hải Lan Sát kéo nàng ngồi xuống, "Cùng ăn với ta đi."

Nhiều đồ ăn như vậy lại chỉ có một đôi đũa.

Nhưng đối với đôi tình nhân mà nói lại vừa vặn.

Chàng gắp nàng ăn một miếng, nàng gắp chàng ăn một miếng, một bàn đồ ăn rất nhanh được giải quyết xong, chỉ là sức ăn Minh Ngọc rất nhỏ, nên đại bộ phận thức ăn đã tiến vào bụng Hải Lan Sát.

Miệng vẫn nhai đồ ăn, Hải Lan Sát hỏi: "Hiện giờ Thư tần còn dám khi dễ mọi người không?"

Minh Ngọc lắc đầu, cười nói: "Tuy rằng bây giờ chủ tử không nhận được thánh sủng, nhưng cả ngày bầu bạn bên người Thái hậu, còn ai dám khi dễ nàng ấy chứ?"

Ai ngờ Hải Lan Sát nghe xong lại bắt đầu trầm mặc, sau nửa ngày mới mở miệng nói: "Minh Ngọc, sau này chỉ sợ Thọ Khang cung cũng sẽ không yên ổn, cô tốt nhất nên khuyên Lệnh phi giữ khoảng cách nhất định với Thái hậu, đừng để rước họa vào thân."

Minh Ngọc lắp bắp kinh hãi. Nàng biết rõ con người Hải Lan Sát, biết hắn không phải là người thích nói chơi, hắn đã nói vậy thì ắt là bên trong có nội tình.

https://thuviensach.vn

"Vì sao?" Minh Ngọc tò mò hỏi.

Hải Lan Sát mím môi không đáp.

"Có phải là chuyện cơ mật nên không thể nói cho ta biết?" Minh Ngọc tựa như hờn dỗi mà ném chiếc đũa vào trong hộp, "Vậy coi như ta chưa từng hỏi qua!"

Nàng đứng dậy muốn đi lại bị Hải Lan Sát kéo lại: "Không phải! Chuyện liên quan đến thân thế của Hoàng thượng, cô biết ngược lại sẽ gặp nguy hiểm..."

Có lẽ cảm giác được nếu cứ tiếp tục giấu giếm, không chỉ Lệnh phi sẽ hãm sâu vào trong mà ngay cả Minh Ngọc cũng không chạy thoát, Hải Lan Sát cắn răng một cái, ngẩng đầu nhìn Minh Ngọc, hạ giọng nói: "Lệnh phi phụ thuộc vào Thái hậu nên sớm muộn cũng sẽ biết được, ta sẽ nói cho cô biết, để chủ tử nhà cô sớm có ý định..."

Diên Hi cung.

Đã quá trưa, Ngụy Anh Lạc ăn uống no đủ nằm trên xích đu, đong đưa thân mình để bụng tiêu cơm, mắt cũng không mở hỏi: "Hắn thực đã nói như vậy?"

Thần sắc Minh Ngọc ngưng trọng đứng bên cạnh nàng: "Phải. Hoàng thượng hoài nghi Thái hậu chính là hung thủ giết chết Tiền thị, vì vậy Hải Lan Sát muốn ta nhắc nhở cô, mấy ngày tới đừng lui đến Thọ Khang cung nữa, để tránh bị liên lụy."

"Chủ tử, Sách Luân thị vệ nói đúng." Tiểu Toàn Tử nói. Mặc dù hắn không như Minh Ngọc có một Hải Lan Sát báo cáo tình hình trực tiếp, nhưng hắn có quan hệ với rất nhiều cung nhân khác, thường cùng bọn họ tụ tập nói đôi ba câu, ít nhiều cũng cảm giác được có chuyện gì đó không

https://thuviensach.vn

đúng, "Nô tài cảm thấy hướng gió trong Tử Cấm Thành sắp đổi chiều rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian xoay chuyển bánh lái thôi!"

Với tư cách là trung tâm khu vực gió bão, cuộc sống của Thái hậu càng trôi qua không tốt.

"Thái hậu." Lưu cô cô đi vào Phật đường, "Đã đến lúc nào rồi, người nên lấy điều lệ ra mới phải!"

Boong boong boong, Thái hậu vẫn quỳ gối trên bồ đoàn gõ mõ như cũ, không nói năng gì.

Lưu cô cô thở dài nói: "Nếu để Hoàng thượng gặp Tiền thị lang, tâm huyết bao năm của Thái hậu sẽ bị hủy hoại trong chốc lát."

Âm thanh gõ mõ dừng lại, Thái hậu chậm rãi mở mắt ra: "Đi hỏi thăm xem Tiền thị lang hiện đang ở đâu."

Một dòng sông nhìn như thanh tịnh, nhưng chỉ cần Hoàng đế ra lệnh, sẽ có vô số cánh tay lội xuống, moi ra mọi thứ bên dưới bùn cát.

"Hoàng thượng." Trong Dưỡng Tâm điện, Hải Lan Sát hồi báo, "Nô tài đã hỏi thăm những người hầu cũ của Vương phủ, vẫn còn người nhớ kỹ cách cách Tiền thị năm đó. Cách cách đích xác đến từ Gia Hưng, chín tuổi bị bán vào Vương phủ. Năm mười sáu tuổi Vương gia nhiễm bệnh dịch, cách cách hầu hạ tỉ mỉ, bởi vậy được đắc hạnh."

Hoằng Lịch ngồi trên ghế, ngón tay gõ mặt bàn: "Bà ấy... còn người nhà không?"

Hải Lan Sát do dự một chút: "Tiền Chính Nguyên chính là huynh ruột của cách cách."

https://thuviensach.vn

"Tiền Chính Nguyên?" Hoằng Lịch cả kinh nói, không tự chủ được lấy ra bức tranh《 Xuân huy đồ 》mà Tiền Chính Nguyên đã dâng lên lúc trước: Sợi chỉ trong tay mẹ hiền, nay ở trên áo con mặc đi xa.

"Vâng." Hải Lan Sát gục đầu xuống nói, "Tiền gia nghèo đói, sợ con gái chết đói nên đã nhờ thân thích nuôi dưỡng, ai ngờ năm đó đại hạn, bị bán đi. Tiền mẫu tìm con gái ngàn dặm, tốn mấy năm trời mới tìm được Ung Thân Vương, nhưng lúc đó Tiền thị đã thành cách cách rồi, bọn họ không thể mang đi. Về sau Tiền Chính Nguyên thi đỗ khoa cử, Tiền gia mới có thể hưng thịnh."

Hoằng Lịch nghe được một nửa, liền 'Rầm' một tiếng mở ra bức tranh《 Xuân huy đồ 》.

Lúc trước chưa từng nhìn kỹ, bây giờ ngắm từng chi tiết, Hoằng Lịch thở dài: "Quả là thế."

Chỉ thấy sau lưng phu nhân có một thân ảnh nữ đồng nho nhỏ, thò đầu ra nhìn ngó dáo dác, dáng điệu thơ ngây chân thành.

"Xuân huy đồ... Xuân huy đồ..." Hoằng Lịch nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nữ đồng, cũng không biết có phải tâm linh tương thông hay không, cảm giác huyết mạch tương liên, càng nhìn nàng càng thấy giống bản thân, thanh âm khẽ run nói, "Bức họa này của Tiền Chính Nguyên là muốn nhắc nhở trẫm, người mà trẫm nên báo đáp không phải là Nữu Hỗ Lộc thị..."

Hắn vất vả lắm mới kiềm lại được tâm tình kích động, trầm giọng hạ lệnh: "Truyền chỉ, triệu Tiền Chính Nguyên yết kiến, trẫm muốn hỏi tất cả cho rõ ràng!"

Hải Lan Sát nhận lệnh mà đi.

Hoằng Lịch ở Dưỡng Tâm điện chờ đợi trong âu lo, mấy ngày nay đều bồn chồn bất an, không còn lòng dạ nào xem tấu chương, thật vất vả đợi

https://thuviensach.vn

đến lúc Hải Lan Sát trở về, nhìn phía sau hắn một lát không thấy Tiền Chính Nguyên đâu cả, vội hỏi: "Người đâu?"

Sắc mặt Hải Lan Sát vô cùng khó coi, chắp tay nói: "Hoàng thượng, thị vệ phi ngựa báo lại, Lễ bộ thị lang Tiền đại nhân sơ ý ngã ngựa, xương sọ vỡ vụn, chết ngay tại chỗ..."

Hoằng Lịch nghe vậy biến sắc.

Sau nửa ngày, mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Thái hậu..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Nhập gia

Tin tức Tiền Chính Nguyên chết bất đắc kỳ tử truyền đến làm Thái hậu cả kinh, thoáng cái ngã bệnh.

"Thái hậu." Lưu cô cô bưng chén thuốc tiến tới, lo lắng nói, "Thái y nói vì người gặp đả kích nên thân thể không điều hòa được, nói người nhất định phải bình tâm tĩnh khí, an tâm dưỡng bệnh."

Thái hậu vẫy vẫy tay, không uống thuốc trong tay nàng: "Ta không sao, trong lòng chỉ cảm thấy như có một tảng đá lớn đè lên, nhất thời khó thở thôi... Đã báo với Hoàng thượng chưa?"

Lưu cô cô cười làm lành nói: "Hoàng thượng còn đang bận chuyện triều chính, đợi Hoàng thượng rảnh rỗi nhất định sẽ đến thăm Thái hậu."

Thái hậu buông tiếng thở dài: "Lúc trước ta chỉ ho một tiếng thôi mà Hoàng thượng cũng đã bỏ hết công vụ chạy đến thăm. Bây giờ ta thật sự bị bệnh, người lại thờ ơ."

"Thái hậu hiểu lầm rồi."

Thái hậu và Lưu cô cô cùng nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Kế hậu nở nụ cười chân thành tiến đến: "Hôm nay quân cơ đại thần đều đang nghị sự ở Tây Noãn Các, Hoàng thượng thật sự không thể đi được, nhưng biết Thái hậu bị bệnh, trong lòng Hoàng thượng nóng như lửa đốt, cho nên đã bảo thần thiếp lập tức chạy đến hầu hạ người."

https://thuviensach.vn

Thái hậu nhìn nàng chằm chằm, trong mắt tựa hồ như muốn bắn mũi tên ra.

Kế hậu đoạt lấy chén thuốc trong tay Lưu cô cô, múc một muỗng thuốc, săn sóc thổi cho nguội đi, sau đó đưa tới trước mặt Thái hậu. Từ đầu đến cuối là dáng vẻ con dâu hiền hiếu thảo.

Nhưng Thái hậu lại cười lạnh một tiếng: "Hoàng hậu, có phải ngươi đã đưa lá thư đó cho Hoàng thượng đúng không?"

Kế hậu mỉm cười: "Thái hậu, người đưa thư là Hòa Thân Vương, người giấu thư là Dụ thái phi, thần thiếp cũng không có lá gan lớn như vậy."

"Hòa Thân Vương và Dụ thái phi? Một người không có đầu óc, một người không có lá gan." Hiện giờ Thái hậu đã thông suốt tất cả, người trong hậu cung vừa có lá gan lại vừa có đầu óc, có thể tính kế hiểm này đối phó mình, cũng chỉ có một người.

Ngước lên nhìn nữ tử đang cười hiền lành trước mặt mình, Thái hậu trầm giọng nói: "Ngươi ẩn nhẫn lâu như vậy chính là để tìm cơ hội báo thù cho a mã ngươi. Na Lạp thị, cho tới nay, ta quá coi thường ngươi rồi!"

Kế hậu ôn nhu nói: "Bệnh của Thái hậu kỵ việc ưu tư suy nghĩ nhiều. Đừng suy nghĩ lung tung nữa, uống thuốc cho tốt đi đã..."

Lời còn chưa dứt, Thái hậu đã giơ tay lên hất đổ chén thuốc trong tay nàng, nửa chén nước thuốc nóng hổi màu nâu toả nhiệt sóng sánh đổ lên người Kế hậu, ướt một mảng lớn.

Thái hậu hung hăng quát: "Cút ra ngoài!"

"Vâng." Trên mặt Kế hậu không lộ vẻ tức giận, chỉ dùng khăn nhẹ nhàng lau phần váy bị ướt nước thuốc, đang xoay người muốn đi bỗng đột

https://thuviensach.vn

nhiên ngoái đầu lại nói, "Đúng rồi, thần thiếp suýt nữa quên nói một việc. Cháu trai ruột của Thái hậu bị người khác tố cáo có dính líu đến án tham ô lương thực, hiện đang bị giam ở Hình bộ đại lao. Vì lượng tham ô quá lớn, e là sẽ bị phán quyết trảm đầu."

Thái hậu nghe vậy sững sờ.

"Huynh tẩu của người vội vàng vào cung, quỳ một ngày bên ngoài Thần Vũ Môn." Trên mặt Kế hậu vẫn là nụ cười ôn nhu, "Hoàng thượng nói Thái hậu rất hiểu đại nghĩa, biết được cháu ruột phạm tội nhưng vẫn quân pháp bất vị thân (không nể tình riêng), không truy cứu trách nhiệm giáo dưỡng của bọn họ đã là đặc biệt khai ân, dù họ có quỳ đến thiên hoang địa lão, muốn dập nát đầu cũng tuyệt đối không thể xoay chuyển được!"

Quân pháp bất vị thân? Cảm giác như đã từng nghe những chữ này ở đâu rồi.

Cẩn thận nghĩ lại, chẳng phải đó là lý do dẫn đến cái chết của phụ thân Kế hậu sao?

Thái hậu hít sâu vài hơi, run giọng nói: "Hoàng hậu, ngươi cho rằng lúc trước ta kiên trì muốn giết a mã ngươi chính là vì muốn bảo vệ cháu ta?"

"A?" Kế hậu hiếu kỳ nhìn lại đối phương, "Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Kẻ tham ô lương thực chỉ có mình hắn sao? Hoàng thượng muốn giết hắn thì dễ, nhưng có thể giết hết toàn bộ tông thất đại thần không? Hoàng thượng không thể, ngươi cũng không thể!" Thái hậu lạnh lùng nói, "Người ta muốn bảo vệ không phải ai khác, chính là Hoàng thượng, là giang sơn Đại Thanh này! Kẻ thật sự phát tiết oán hận lên người khác chính là ngươi!"

https://thuviensach.vn

Kế hậu cười lạnh một tiếng. Lời nói đường hoàng này chỉ có thể lừa gạt tiểu cung nữ mới tiến cung, chứ không thể lừa gạt được người đã mất hết phụ mẫu như nàng.

"Thái hậu thật sự vất vả rồi." Kế hậu châm chọc nói, "Chỉ là từ nay về sau, không cần người phải hao tâm nữa."

Thái hậu nghe ra được ẩn ý trong lời nói đó, thanh âm có chút phát run: "... Ngươi cho rằng, ngươi có khả năng ly gián mẫu tử chúng ta sao?"

"Sao lại không thể?" Kế hậu buồn cười nói, "Tính của Hoàng thượng, yêu ai thì để người đó sống, ghét ai thì khiến kẻ đó chết. Bây giờ Hoàng thượng đã nhận định Thái hậu là kẻ thù giết mẹ ruột của mình, còn giả làm từ mẫu lừa gạt người suốt bao nhiêu năm, người sẽ tha thứ Thái hậu sao?"

"Hoàng thượng sẽ không tin..." Lời còn chưa dứt, Thái hậu đã sửng sốt.

Vì bà chợt nhớ lại tin Tiền Chính Nguyên qua đời do Lưu cô cô báo lại. Hắn chết lúc nào không chết... lại chết vào đúng lúc này?

"Nhưng Thái hậu có nghĩ tới chuyện này không?" Giọng nói của Kế hậu vang lên bên tai bà, không có hảo ý nói, "Vốn dĩ Hoàng thượng không tin, nhưng thật đáng tiếc, Tiền Chính Nguyên đại nhân đột nhiên ngã ngựa qua đời ngay thời điểm này. Người nói xem... Hoàng thượng sẽ nghi ngờ ai?"

Sự tình đã đến nước này, Thái hậu đâu còn tâm trí vạch trần bí mật đối phương nữa, lúc này chỉ biết căm tức nhìn Kế hậu: "Độc phụ, là ngươi -- "

"Ha ha ha!" Kế hậu sảng khoái cười to, không nói ra được có bao nhiêu thoải mái, "Thái hậu yên tâm, chắc chắn Hoàng thượng sẽ không giết người, nhưng cũng sẽ không tha thứ cho người! Từ nay về sau, người có thể tiếp tục làm Thái hậu cao cao tại thượng giống như Bồ Tát trong Anh

https://thuviensach.vn

Hoa điện, làm một vật trưng bày cao quý! Người cứ từ từ hưởng thụ nửa đời còn lại của mình đi!"

Thái hậu bị nàng chọc giận đến độ hai mắt đỏ lên, tóc tai bù xù vừa quát to một tiếng vừa muốn nhào về phía nàng đánh tới, thái độ không còn hiền lành như Bồ Tát nữa mà giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục. Ai ngờ bị Kế hậu nghiêng người tránh né, Thái hậu không để ý xông qua, cuối cùng lại đập đầu trúng cột giường, thoáng cái khóe miệng méo mó, hai tay phát run.

Lưu cô cô cả kinh nói: "Thái hậu, Thái hậu!"

Ngụy Anh Lạc đúng lúc này đi đến, vội vàng nhào về phía trước, một bên thay Thái hậu bắt mạch, một bên hô to: "Nhanh gọi thái y tới!"

So với sắc thái gấp gáp của Ngụy Anh Lạc, Kế hậu lại có vẻ ung dung hơn, cúi đầu cười nói với nàng: "Lệnh phi, chỗ dựa cuối cùng của ngươi cũng đã ngã xuống trước mặt ngươi rồi. Sau này ngươi phải làm sao đây? Ha ha ha!"

Kế hậu cười to rời đi. Trên đường, Viên Xuân Vọng tới gần nàng, thanh âm mát lạnh nhỏ nhẹ nhắc nhở: "Hoàng hậu, tuy hiện giờ Hoàng thượng chán ghét Thái hậu, nhưng dù sao tình mẫu tử sâu đậm trong nhiều năm, lỡ như Hoàng thượng nhớ lại những điều tốt đẹp trước đây mà bình thường trở lại với Thái hậu, chẳng phải người đã uổng công gây thù sao?"

Lời này giống như một chậu nước lạnh giội sạch vẻ mặt đắc ý của Kế hậu. Nàng tỉnh táo trở lại, suy tư một lát, sau đó quay đầu hỏi ý Viên Xuân Vọng: "Nếu ngươi đã hỏi như vậy thì đã có chủ ý gì chưa?"

Viên Xuân Vọng gục đầu xuống, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh nhưng lời nói ra lại toàn hung sóng cuồn cuộn: "Trương Viện Phán có một người con trai nhưng không may mất sớm, để lại một đứa cháu trai nhỏ. Hắn luôn xem cháu trai như bảo bối của mình..."

https://thuviensach.vn

Thái hậu luôn chỉ định Trương Viện Phán bắt mạch bình an cho mình.

Đặc biệt Thái hậu đã lớn tuổi, tuy rằng được bảo dưỡng chăm sóc kỹ càng, nhưng ít nhiều vẫn có tật xấu của người già, gặp chuyện gì cũng sẽ cho gọi hắn, chẳng hạn bây giờ cũng thế.

"Trương Viện Phán." Lưu cô cô hoang mang lo lắng hỏi, "Thái hậu thế nào rồi?"

Trương Viện Phán thu hồi tay bắt mạch, cau mày nói: "Miệng Thái hậu méo lệch, hàm răng nghiến chặt, tay phải thường xuyên co giật. Theo như thần thấy, chỉ sợ là kinh mạch tắc nghẽn."

Cái gọi là kinh mạch tắc nghẽn còn có một tên gọi khác: trúng gió.

Bệnh này rất nghiêm trọng, thậm chí có thể liệt nửa người, đến cả uống nước cũng khó khăn, so với chết cũng không sai biệt lắm.

Lưu cô cô nghe xong toàn thân phát run, cũng may Trương Viện Phán nói thêm câu tiếp theo: "Cũng may bệnh tình của Thái hậu mới ở mức độ nhẹ. Chỉ cần kê đơn gồm tráng gân hoạt huyết để bình ổn khí huyết, thông kinh hoạt lạc thì có khả năng khỏi hẳn."

Ngụy Anh Lạc thầm thở phào nhẹ nhõm nắm lấy tay Thái hậu, chợt cảm giác không đúng, cúi đầu nhìn thấy tay Thái hậu hơi run rẩy, miệng hơi hé mở, tựa hồ như đang cật lực muốn biểu đạt điều gì đó.

Nhưng vì khóe miệng Thái hậu méo lệch, nước miếng giàn giụa, trong thời gian ngắn không thể nói thành lời, nên cuối cùng chỉ có thể trừng mắt nhìn Trương Viện Phán gắt gao.

Ngụy Anh Lạc trầm tư suy nghĩ, chờ Trương Viện Phán lui xuống đun thuốc rồi mới mở miệng hỏi: "Thái hậu không tin hắn?"

https://thuviensach.vn

Thái hậu không nói được, chỉ có thể dùng sức nháy mắt với nàng.

Ngụy Anh Lạc nhẹ gật đầu, nói với Lưu cô cô: "Ta sẽ đi tìm Diệp thái y."

"Cái này..." Lưu cô cô khó xử hỏi, "Làm sao để ngài ấy tiến cung được đây?"

Vì nguyên nhân giúp Ngụy Anh Lạc điều chế thuốc tránh thai nên Diệp Thiên Sĩ đã bị cách chức, nói trắng ra là một người mang trọng tội, nhưng niệm tình hắn trong quá khứ đã góp không ít công nên Hoằng Lịch không giết hắn, nhưng cũng không có ý định dùng lại hắn. Hắn ở trong cung tựa như loài chim anh vũ được cho ăn cho uống, còn lại chẳng được cho thêm gì nữa.

Đây cũng được xem như là một loại trừng phạt -- phí hoài tài hoa xuất chúng của hắn cho đến chết.

"Ta có cách rồi." Ngụy Anh Lạc bước ra ngoài cửa cung.

Qua một hồi, nàng dẫn theo một số cung nữ và thái giám tiến vào, có người trong tay bưng thau nước, có người cầm theo khăn mặt. Vì Ngụy Anh Lạc dẫn đường nên thái giám theo dõi chỉ lướt khắp một lượt, sau đó cho phép bọn họ đi qua.

Đồ vật đặt trong tẩm cung, Ngụy Anh Lạc chỉ vào một cung nữ trong số đó, nói: "Ngươi ở lại hầu hạ Thái hậu, còn những người khác đi ra ngoài hết đi."

Chờ mọi người rời khỏi, cung nữ kia mới ngẩng đầu lên, rõ ràng là Diệp Thiên Sĩ đang nhăn mặt: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Ngụy Anh Lạc cũng không vòng vo với hắn, dứt khoát cầm phương thuốc mà Trương Viện Phán để lại đưa cho Diệp Thiên Sĩ. Hắn đưa tay tiếp

https://thuviensach.vn

nhận, nhìn nhìn rồi lại bắt mạch Thái hậu, sau đó trầm ngâm không nói.

"Thế nào?" Ngụy Anh Lạc hỏi, "Phương thuốc có vấn đề gì không?"

"Không vấn đề gì." Không chờ đối phương tiếp lời, Diệp Thiên Sĩ liền nói, "Có điều nếu uống phương thuốc này thật, chỉ sợ khôi phục trong vô vọng."

"Ý ngài là sao?" Ngụy Anh Lạc hỏi.

"Nói phương thuốc này là thuốc thì chẳng bằng nói là thuốc bổ." Diệp Thiên Sĩ cười một tiếng, "Uống cũng được, mà không uống cũng chẳng sao."

Lưu cô cô nghe xong, lập tức thần sắc lạnh lẽo: "Nói như vậy, quả nhiên Trương Viện Phán đã giở trò xấu?"

"Cũng không thể nói vậy được." Diệp Thiên Sĩ cười khổ nói, "Kinh sư từ trước đến nay có câu ngạn ngữ: "Văn chương của Hàn Lâm viện, phương thuốc của Thái y viện, bề ngoài sáng láng". Dù sao thân thể Thái hậu cũng là nghìn vàng, ai dám cho dùng liều thuốc mạnh chứ? Đành phải điều dưỡng từ từ thôi. Cho dù có người điều tra phương thuốc này đi nữa thì từ đầu tới cuối đều là thuốc tốt, không ai có thể chỉ rõ thuốc nào không tốt được!"

Ngụy Anh Lạc thở dài: "Diệp thái y, phiền ngài kê giúp Thái hậu một phương thuốc khác đi."

Hai người đã có giao tình từ lâu, lại còn cứu một mạng người như xây bảy tòa tháp, Diệp Thiên Sĩ cũng không từ chối, lập tức kê hai đơn thuốc đưa cho nàng, ở lại dặn dò thêm vài câu nữa, sau đó mới giả dạng thành cung nữ bưng chậu nước rời đi.

https://thuviensach.vn

Sau khi tiễn hắn xong xuôi, Lưu cô cô vòng trở về, thở dài với Ngụy Anh Lạc: "Bây giờ Thọ Khang cung lâm vào tình cảnh này, sợ là không thể bảo vệ người được nữa... Có thể đi được thì hãy đi nhanh đi, tránh để bị liên lụy. Hoàng thượng..."

Ngụy Anh Lạc cười cắt ngang nàng: "Vốn Hoàng thượng cũng không coi trọng ta, thế thì ta có gì phải sợ chứ? Hơn nữa, Thái hậu đã từng bảo vệ ta, không để ta bị người khác khi dễ, nếu bây giờ ta bỏ đi thì sẽ thành loại người gì đây?"

Lưu cô cô không nói, Thái hậu đang nằm co quắp trên giường cũng lẳng lặng nhìn nàng.

"Thái hậu." Ngụy Anh Lạc chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Thái hậu, cầm chặt tay người nói, "Hoàng hậu sớm có âm mưu, khí thế hung hăng. Để ứng phó Hoàng hậu, người có thể kể hết chuyện cũ cho thiếp biết được không?"

Thái hậu nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, nửa ngày sau mới quay sang Lưu cô cô, khẽ gật đầu một cái.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Tiết nghĩa

Dưỡng Tâm điện.

Hoằng Lịch ngồi sau bàn đọc sách, ngắm nhìn bức tranh 《 Xuân huy đồ 》 đang trải rộng trên bàn.

Mấy ngày nay hắn giống như bị ma nhập vậy, cứ thừ người ngồi nhìn bức tranh không ngừng, giống như nếu cứ nhìn lâu như thế thì người vẽ tranh sẽ sống lại, sau đó kể hết chân tướng cho hắn nghe.

"Hoàng thượng." Lý Ngọc vội vàng tiến vào, "Tin từ Thọ Khang cung truyền đến, nói ý thức Thái hậu mơ hồ, cả người run rẩy không ngừng, đến cơm canh cũng khó nuốt!"

Hồi lâu sau, Hoằng Lịch mới ngẩng đầu lên, tựa như mê sảng: "... Ngươi nói gì?"

Lý Ngọc lại lặp lại lần nữa, bấy giờ hắn mới như từ trong mộng bừng tỉnh, chống tay lên bức tranh 《 Xuân huy đồ 》 trên bàn, nhanh chóng lao ra Dưỡng Tâm điện, sau đó chạy thẳng một mạch đến Thọ Khang cung.

Lưu cô cô ra nghênh đón, Hoằng Lịch vẫy vẫy tay miễn lễ, nói gấp: "Trẫm muốn gặp Thái hậu."

Bức rèm che nhẹ nhàng lắc lư, một bàn tay đang cầm sách thò ra, tiếp theo là một gương mặt điềm tĩnh như đóa hoa sen xuất hiện. Đúng là Lục Vãn Vãn.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng." Nàng từ tẩm điện bước ra đây, hai tay cung kính nâng sách lên cho Hoằng Lịch, "Thái hậu nói đã biết được mục đích Hoàng thượng đến đây. Hoàng thượng mở quyển sách này ra là sẽ hiểu mọi chuyện."

Hoằng Lịch tiếp nhận cuốn sách có bìa xanh từ tay đối phương, nhìn lướt qua tựa đề -- 《 Duyệt vi thảo đường bút ký 》.

Bút ký ghi chép lại những câu chuyện xưa kỳ lạ. Hoằng Lịch không có hứng thú với chủ đề này, tiện tay tiếp nhận, mở cũng không thèm mở đã ném cho Lý Ngọc, sau đó sắp sửa lướt qua người Lục Vãn Vãn đi vào tẩm cung.

Lục Vãn Vãn nhẹ nhàng tiến lên ngăn cản bước đi của hắn. Hắn không chịu xem, nàng chỉ còn cách kể cho hắn nghe: "Trong sách có viết một câu chuyện xưa, nói về Hoài trấn có nông phụ họ Quách mặt mày xinh đẹp, trượng phu chạy nạn ở phương xa, phó thác lại cha mẹ cho nàng. Nàng ấy đóng chặt cửa nhà, ngày đêm dệt cửi phụng dưỡng cha mẹ chồng. Khổ nỗi số tiền kiếm được quá ít ỏi, khó mà tiếp tục duy trì, nàng đành phải cầu cứu hàng xóm láng giềng. Nhưng mọi người lực bất tòng tâm, thương không giúp được. Nàng khóc rống một trận, cuối cùng chỉ có thể dựa cửa bán rẻ tiếng cười."

Hoằng Lịch không còn kiên nhẫn nữa. Hắn không phải tới chỗ này để nghe nàng kể chuyện xưa: "Khánh quý nhân, nàng tránh ra."

Lục Vãn Vãn không chịu nhường đường, tiếp tục kể: "Quách thị bán thân phụng dưỡng cha mẹ chồng, còn dùng tiền bán thân để mua một thiếu nữ xinh đẹp nuôi ở trong nhà. Sau khi trượng phu trở về, nàng nói: 'Chàng đã trở về bình an, thiếp trao lại chàng cha mẹ lành lặn, còn thiếu nữ thuần khiết kia là thê tử mới ta rước về cho chàng.' Nói xong, nàng liền cầm dao tự vẫn."

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, bỗng nhiên nàng ta quay đầu nhìn vào nội điện, cũng không biết là nhìn ai, được ai cổ vũ tinh thần, lúc này mới lấy lại dũng khí, kể nốt câu chuyện xưa dưới cái nhìn hầm hầm của Hoằng Lịch.

"... Sau khi tự vẫn, nàng ấy chết không nhắm mắt. Quan huyện nhận định nàng bất trinh, phán chôn cất nàng trong phần mộ tổ tiên, nhưng không được kề mộ chồng." Lục Vãn Vãn nói, "Chỉ có cha mẹ chồng khóc thay cho nàng, nói nhi tử bất hiếu bỏ rơi cha mẹ, để lại một nữ tử yếu đuối vì phải phụng dưỡng cha mẹ chồng mà chấp nhận thất trinh, thì sai chỗ nào? Người đương thời đều nghị luận, giữa tiết và nghĩa, rốt cuộc cái nào quan trọng hơn?"

Từ lúc Lục Vãn Vãn quay đầu, Hoằng Lịch đã thuận theo ánh mắt nàng ta nhìn lại, chỉ thấy đằng sau bức rèm che có lộ ra một góc tà váy thêu hình hoa chi tử.

"... Hoàng thượng! Năm đó Sơn Tây đại hạn, Tiền thị phu nhân theo Ung Chính gia vi hành. Bởi vì chuyện tranh giành thái tử mà nhiều lần người lâm vào hiểm cảnh. Sau khi thất lạc tùy tùng, Ung Chính gia trúng tên bị thương, vì để né khỏi sát thủ mà phải trốn vào núi sâu. Thế nhưng họa vô đơn chí (*họa đến dồn dập), lại gặp phải thổ phỉ ẩn náu trong núi Thái Hành. Sống chết trước mắt..." Lục Vãn Vãn trầm giọng nói, "Tiền phu nhân giữ Ung Chính gia ở lại nông gia, thay xiêm y của người vào, đơn độc dụ dỗ thổ phỉ đang đuổi theo."

Hoằng Lịch đang muốn bước đến chỗ hoa chi tử kia, nghe xong lời này đột nhiên quay đầu nhìn Lục Vãn Vãn chằm chằm: "Nàng nói cái gì?"

Lục Vãn Vãn bị hắn nhìn chằm chằm, giật mình sợ hãi lui về sau một bước, cúi đầu nói: "Có người nói, Tiền phu nhân đã bị thổ phỉ chiếm đoạt, cũng có người nói phu nhân đã gieo mình nhảy xuống từ đỉnh núi Thái Hành... Nhưng bất luận Tiền phu nhân thật sự nương thân chỗ thổ phỉ hay tự vẫn để giữ gìn trinh tiết thì cũng là vì bảo vệ trượng phu, có tình có

https://thuviensach.vn

nghĩa, khiến người cảm phục! Nhưng nếu sự tình lan truyền ra ngoài, phu nhân sẽ như Quách thị trong câu chuyện xưa, rõ ràng là nghĩa cử tốt đẹp nhưng lại nhận hết chỉ trích của biết bao người trong thiên hạ. Hoàng thượng cũng khó tránh khỏi miệng lưỡi thế gian. Đây mới chính là nguyên nhân Thái hậu luôn giữ bí mật trong lòng..."

Hoằng Lịch nhìn nàng gắt gao.

Nếu như sự tình đúng như nàng nói, như vậy cũng khó trách chuyện này luôn là một bí mật.

Hai chữ tiết nghĩa, bên nào nặng bên nào nhẹ? Rất khó nói rõ. Nhưng nếu áp đặt lên người một phi tử thì ai cũng muốn người đó phải tiết nghĩa song toàn. Nếu có thể thì tự vẫn là tốt nhất, còn nếu không thể thì sẽ có người khác giúp nàng tự vẫn, thậm chí người này còn có khả năng mang danh xả thân vì nghĩa, che giấu việc này nhằm muốn bảo vệ phi tử ấy...

Tiền phu nhân đến tột cùng là chết như thế nào? Tự vẫn hay bị ban chết? Hoằng Lịch há to miệng, lại không thể hỏi thành lời...

"... Bên cạnh Ung Chính gia có một thị vệ thân cận, đó cũng là người đầu tiên tìm được Ung Chính gia năm đó. Hiện giờ ngài ấy đã cáo lão hồi hương, sống ở Giao Châu." Lục Vãn Vãn cẩn thận dò xét sắc mặt của hắn, "Thái hậu đã phái người đi mời, chậm nhất ngày mai sẽ đến. Đến lúc đó, người có nghi vấn gì thì cứ hỏi ngài ấy là được."

Trong lòng Hoằng Lịch rối bời, chốc chốc ánh mắt rơi xuống bức tranh 《 Xuân huy đồ 》, chốc chốc lại chuyển sang cuốn 《 Duyệt vi thảo đường bút ký 》 đang ở trong tay Lý Ngọc, nhất thời không biết lời nói của đối phương là thật là giả, cũng không biết tiếp theo nên hỏi cái gì. Thôi bỏ đi. Nếu như đã mời nhân chứng đến thì dứt khoát cứ hỏi người này để giải đáp thắc mắc vậy.

https://thuviensach.vn

"... Nếu lời Thái hậu nói là thật, ngày mai trẫm sẽ đích thân đến Thọ Khang cung quỳ gối thỉnh tội với Thái hậu." Cuối cùng, ánh mắt Hoằng Lịch xuyên thẳng vào trong nội điện, nhìn mép váy lấp ló sau bức rèm che, sau đó xoay người rời đi.

Hắn vừa đi, Lục Vãn Vãn liền thở dài một hơi, hai chân như nhũn ra, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất.

"Cẩn thận." Một bàn tay từ phía sau đưa tới đỡ lấy nàng. Hôm nay Ngụy Anh Lạc mặc một bộ váy đan xen vài đóa hoa chi tử , nói với Lục Vãn Vãn, "Khánh quý nhân vất vả rồi."

Lục Vãn Vãn ấn tay lên ngực. Tính nàng trước giờ nhát như thỏ đế, lúc nãy khi đối diện với Hoằng Lịch còn không dám thở mạnh. Trước kia đa số thời điểm gặp mặt hắn, nàng như hóa thành em bé mặc hắn định đoạt, đã lâu lắm rồi chưa từng nói nhiều với hắn như vậy.

Có chút suy tư nhìn Ngụy Anh Lạc, nàng hỏi: "... Lệnh phi nương nương, sao người không tự mình nói những lời này với Hoàng thượng?"

"Hoàng thượng không muốn gặp ta, ta cũng không thể liên lụy Thái hậu." Ngụy Anh Lạc mỉm cười, "Huống hồ dựa vào lời nói này cũng đủ để Hoàng thượng nhớ kỹ cô, không tốt sao?"

Đây là biện pháp nhất cữ lưỡng tiện (đôi bên đều có lợi), thứ nhất giúp Thái hậu kể ra nỗi khổ tâm của người với Hoằng Lịch, thứ hai giúp Lục Vãn Vãn tranh sủng.

Nếu không như thế, sao Lục Vãn Vãn có thể giúp nàng chuyển lời được đây?

"Hiện giờ ai nấy đều tránh Thọ Khang cung, tránh Thái hậu và ta như rắn rết, cô lại có thể vào thời điểm này tới đây, là hảo ý của cô, cũng là vận

https://thuviensach.vn

khí của cô." Ngụy Anh Lạc vỗ vỗ tay nàng, ôn nhu nói, "Hảo tâm phải có hảo báo, nên cứ để ta giúp cô lần này đi..."

Bàn về mỹ mạo tâm cơ thủ đoạn, mặt nào Lục Vãn Vãn cũng không bằng người khác, nhưng ngay vào lúc này lại xuất hiện ở Thọ Khang cung, chỉ có thể nói mỗi người đều có số phận riêng của mình. Nhất định nàng ta muốn mượn chuyện Thái hậu và mượn tay Ngụy Anh Lạc để tự tạo vận may cho mình, hưởng thụ vinh hoa phú quý đấy.

Ai lại đem cơ hội trời cho này đẩy sang người khác? Mặc dù Lục Vãn Vãn nhát như thỏ đế nhưng vẫn có chút dã tâm, có chút hi vọng, vì vậy ánh mắt lóe lên ít ánh sáng, cầm chặt tay Ngụy Anh Lạc, nhỏ giọng hỏi: "Lệnh phi nương nương, kế tiếp muốn thiếp làm gì đây?"

Ngụy Anh Lạc suy nghĩ một chút, tiến đến bên tai nàng nói nhỏ: "Kế tiếp muốn cô..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Thông báo

Mọi người ơi mọi người ơi, hôm nay mình muốn thông báo với mọi người hai tin, toàn là tin vui thôi nên mọi người yên tâm :D

Thứ nhất, gần đây mình có hợp tác với kênh blogradio.vn cho ra mắt "Diên Hi Công Lược" phiên bản sách nói. Các bạn hãy vào link này để nghe phần giới thiệu của cuốn truyện, sau đó cùng đồng thời đón đọc truyện trên Wattpad và nghe phiên bản nói trên kênh youtube blogradio.vn để ủng hộ bọn mình nhé ^^. Phần 1 sẽ phát lúc 21h chủ nhật tuần này, mọi người chú ý đón nghe nha! Link của phần giới thiệu đây: https://youtu.be/CUAJrZaGS2U (các bạn xuống phần bình luận để có thể nhấp thẳng vào link này nhé)

Thứ hai, mình sẽ hoàn tất việc dịch bộ truyện này khoảng giữa tháng 5 (ngày 16/5), nghĩa là mọi người sẽ còn không phải chờ đợi trong vô vọng nữa đâu hihi *tung bông tung bông*. Xin lỗi mọi người vì lâu lâu mới up được chương mới, các bạn hãy thông cảm cho mình vì mình còn phải làm việc, kiếm kế sinh nhai sống qua ngày T.T, nhưng như ban đầu mình đã hứa với các bạn là sẽ quyết không bỏ dở giữa chừng rồi và mình sẽ giữ lời hứa đó đến cùng :D.

Lời cuối cùng, chân thành cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng mình trong suốt quãng thời gian vừa qua, được đọc các lời bình luận, góp ý cũng như lời động viên của mọi người mình vui lắm ^^. Chúc các bạn luôn vui vẻ và hạnh phúc nhé!

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 168 + 169

Chương 168: Rời đi

Thái hậu phái thuộc hạ tìm người thị vệ tên là Vương Thiên Nhất.

Tiến vào Dưỡng Tâm điện, hắn lập tức quỳ xuống hành lễ, thế nhưng cố gắng hồi lâu cũng không thể uốn cong đầu gối được, vì vậy mồ hôi chảy đầy trán, đau đớn nhe răng trợn mắt.

Hoằng Lịch thấy được nhíu mày, thẳng đến khi Lý Ngọc tiến đến bên tai hắn, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, Vương đại nhân vì bảo vệ tiên đế nên đầu gối từng trúng qua hỏa khí, đến lúc lớn tuổi thì vết thương cũ tái phát nhiều lần..."

Nhìn hai bên tóc mai hoa râm của lão nhân, Hoằng Lịch âm thầm thở dài, nói: "Ban ngồi."

Lý Ngọc tự mình bưng ghế đến cho Vương Thiên Nhất. Vương Thiên Nhất cẩn thận ngồi xuống, nhưng chỉ ngồi một phần ba ghế ngồi để tùy thời còn có thể đứng lên quỳ xuống: "Tạ Hoàng thượng."

"... Đích thân khanh đã dạy cho trẫm cỡi ngựa bắn cung, cũng coi như là sư phó của trẫm. Bây giờ trẫm có việc cần hỏi khanh, khanh nhất định phải thành thật trả lời." Hoằng Lịch đã điều tra qua thân phận của đối phương, vô tình phát hiện cả hai cũng từng đã quen biết nhau, "Năm đó tiên đế vi hành Sơn Tây, Tiền thị phu nhân đi theo, khanh có biết chuyện này không?"

https://thuviensach.vn

Vương Thiên Nhất chần chờ một lát mới trả lời: "Hoàng thượng, đúng là có chuyện này."

Hoằng Lịch nhịn không được siết chặt tay: "Vậy lúc khanh nghênh đón, tiên đế có dẫn Tiền thị phu nhân cùng nhau trở về không?"

Vương Thiên Nhất: "Có ạ."

Hoằng Lịch đột nhiên giận dữ, đập mạnh tay xuống bàn: "Thái hậu dám lừa gạt trẫm!"

Ngay lập tức Vương Thiên Nhất bổ nhào về phía trước quỳ xuống, bởi vì động tác quá mau nên đầu gối phát ra âm thanh rắc rắc vô cùng đau đớn, đau đến nỗi hắn phải lấy tay xoa đầu gối phải, mồ hôi nhỏ xuống như mưa, hơn nửa ngày sau mới tìm lại được âm thanh của mình, khàn giọng nói: "Xin Hoàng thượng bớt giận..."

Lúc này Hoằng Lịch đã từ đằng sau bàn đọc sách phóng nhanh đến bên cạnh hắn, một tay dìu hắn đứng dậy, ánh mắt khẩn thiết: "Vương am đạt (*ý chỉ thầy dạy học), khanh đã đi theo tiên đế mấy chục năm, lúc trẫm còn nhỏ khanh còn cõng trẫm trên lưng chạy khắp nơi trong sân... Khanh hãy nể tình cảm lúc trước mà..."

Hắn dừng một chút, thanh âm bỗng nhiên lộ ra tia lạnh lẽo: "Nói cho trẫm biết, có phải Tiền thị phu nhân... bị Thái hậu giết chết?"

Vương Thiên Nhất ngây người một lúc, vừa mới đứng lên lại quỳ xuống lần nữa.

Hoằng Lịch im lặng không nói, Lý Ngọc cũng im lặng theo. Bọn họ đều đang đợi Vương Thiên Nhất mở miệng.

Có thể nói lão nhân với mái tóc hoa râm đi đứng không tiện này, ngay tại giờ phút này, là vị chúa tể đang nắm quyền sinh tử trong tay. Vì chỉ cần

https://thuviensach.vn

một câu nói của hắn có thể quyết định vận mệnh Thái hậu, quyết định vận mệnh rất nhiều người...

"Hoàng thượng..." Vương Thiên Nhất rơi nước mắt nói, "Tiền thị phu nhân vì cứu tiên đế nên đã bị thổ phỉ chiếm đoạt, danh tiết bị tổn hại khiến tiên đế mất mặt. Người... là bị tiên đế ban chết!"

Hoằng Lịch nghe vậy cứng đờ.

Bên tai hắn vang lên tiếng 'ong ong', sau đó Vương Thiên Nhất có nói gì hắn cũng chẳng nghe lọt được nữa.

Thực ra lúc lắng nghe Lục Vãn Vãn kể câu chuyện tiết nghĩa xưa, trong lòng hắn đã mơ hồ hiện ra đáp án, nhưng bởi vì Tiền Chính Nguyên chết quá đột ngột, còn có Kế hậu cản trở bên trong nên thành kiến dần trở nên đậm sâu, cho nên hắn vẫn luôn nghi ngờ Thái hậu đầu tiên.

Nhưng nếu phủi nhẹ thành kiến đó đi, đáp án... chẳng phải đã rất rõ ràng sao?

Ngươi muốn một phu nhân bị thất tiết phải sống trong hậu cung thế nào? Sống ung dung mặc kệ miệng lưỡi thế gian sao?

Nếu để bà ấy sống sót, vậy sau này bà ấy phải trải qua thế nào? Con của bà ấy phải sống thế nào?

Hoằng Lịch vô tình nhớ lại câu nói của Thái hậu lúc trước -- "Trước lúc qua đời, cô ấy cứ lôi kéo tay ta, chậm chạp không chịu nhắm mắt lại, đợi đến khi ta đồng ý sẽ xem con trở thành con ruột, cô ấy mới yên tâm nhắm mắt xuôi tay."

... Đúng vậy. Ngoại trừ cái chết, Tiền phu nhân đâu còn lựa chọn nào khác?

https://thuviensach.vn

Ngoại trừ gửi gắm nhi tử cho Thái hậu, bà ấy đâu còn đường nào để đi?

"... Thái hậu." Bỗng nhiên Hoằng Lịch thì thào một tiếng, lao ra cửa chạy đi.

Hắn thấy hổ thẹn trong lòng, hận không thể lập tức quỳ xuống thỉnh tội với Thái hậu, nhưng khi đến thì Thọ Khang cung rỗng tuếch. Hoằng Lịch nhìn ngó xung quanh tìm kiếm người, trông thấy cửa sổ khắc hoa văn trống rỗng, hắn chậm rãi xoay đầu chất vấn đám cung nữ thái giám đang quỳ rạp dưới đất: "Thái hậu đâu?"

Cung nữ nơm nớp lo sợ trả lời: "Thái hậu... Thái hậu dẫn theo Lệnh phi xuất cung dưỡng bệnh rồi ạ."

"Ngươi nói cái gì?" Hoằng Lịch cả kinh nói, sau đó vừa vội vã chạy ra ngoài vừa mở miệng hét lớn, "Chuẩn bị ngựa! Nhanh chuẩn bị ngựa!!!"

Phi mã xuất cung. Hoằng Lịch cưỡi ngựa dẫn đầu, đi theo phía sau là một đám thị vệ. Thấy Hoằng Lịch quất roi phóng ngựa phi như bay tựa không muốn sống, vẻ mặt ai nấy cũng đều lộ vẻ khẩn trương, chăm chú bảo vệ bên cạnh hắn, sợ hắn không cẩn thận té ngã.

"Xuyyyyyy!" Bỗng Hoằng Lịch ghìm ngựa, móng ngựa giơ lên sau đó đáp xuống mặt đất, giẫm phải cát bụi bước tới đi lui. Hoằng Lịch ngồi trên yên ngựa nhìn người cản đường nọ, "... Khánh quý nhân, nàng muốn làm gì?"

Lục Vãn Vãn sắc mặt trắng bệch, thi lễ một cái rồi nói: "Hoàng thượng, thần thiếp phụng mệnh Thái hậu đứng ở đây chờ Hoàng thượng, có vài lời quan trọng muốn nói, xin Hoàng thượng bình lui trái phải."

Hoằng Lịch vung tay lên, từng tên thị vệ sau lưng giục ngựa lui về phía sau. Hắn trở mình xuống ngựa, đi đến trước mặt Lục Vãn Vãn hỏi:

https://thuviensach.vn

"Thái hậu đã nói gì?"

"Thái hậu nhờ thần thiếp nói với Hoàng thượng, tiên đế cầm quyền mười ba năm chỉ nghỉ ngơi một ngày Vạn Thọ duy nhất, chưa bao giờ ăn chơi hưởng thụ, vui đùa sa đọa mà chuyên tâm chăm lo việc nước, chẳng qua chỉ vì muốn làm một Hoàng đế tốt. Tiên đế từng nói, cả đời người phải gánh chịu tiếng xấu mưu phụ bức mẫu, giết huynh diệt đệ, nhưng vẫn cố gắng cõng lấy ác danh lớn như núi đó đi ngược chiều gió, tự biết đối với một thái tử mà nói, được người khác danh chính ngôn thuận công nhận là quan trọng đến dường nào!" Lục Vãn Vãn thở dài, "Người cũng không phải là không thương tiếc Tiền phu nhân, nhưng phải làm thế vì không muốn Hoàng thượng chịu sỉ nhục!"

Hoằng Lịch trầm mặc lắng nghe.

"Ngày ấy Thái hậu phụng mệnh bưng rượu độc đến gặp phu nhân, phu nhân không nói lời nào, chỉ bái Thái hậu ba lạy, sau đó tự vẫn." Lục Vãn Vãn nói đến đây, tựa như cũng xúc động lây nên trong mắt chất chứa giọt lệ, "Thái hậu nói nhận ba lạy của phu nhân xem như đã gánh trọng trách này, phải xem mình là mẫu thân ruột thịt để bảo vệ Hoàng thượng cả đời..."

Hoằng Lịch thở dài một tiếng, ngước mặt lên trời, khóe mắt rơm rớm nước.

Thật vất vả mới nuốt nước mắt trở về, hắn mãnh liệt trở mình lên ngựa, quất roi đuổi theo phương hướng Thái hậu rời đi. Sau lưng, Lục Vãn Vãn vội vàng hô lên: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, Thái hậu nói Tử Cấm Thành không thanh tịnh nên muốn đến Viên Minh Viên dưỡng bệnh. Lệnh phi nương nương sẽ chăm sóc người thật tốt, không để Hoàng thượng phải lo lắng..."

Hoằng Lịch đời nào chịu nghe, từng tiếng roi quất vào thân ngựa vẫn cố chấp vang lên, móng ngựa xoáy lên một lớp bụi mù đuổi theo xe ngựa

https://thuviensach.vn

của Thái hậu.

Nhưng nếu một người đã quyết tâm rời đi thì làm thế nào cũng không thể khiến người đó thay đổi ý định trở về.

Cộc cộc cộc. Trên đường bánh xe lăn đến Viên Minh Viên, Thái hậu tựa vào gối dựa, miệng uống trà Lưu cô cô dâng lên, thoạt nhìn dù bận vẫn ung dung, thần sắc tự nhiên, chẳng có vẻ gì là giống một người bệnh cả.

"Sao thế?" Thái hậu buông chén trà nhỏ, cười nói với Ngụy Anh Lạc đang ngồi đối diện mình, "Có chuyện muốn hỏi ta à?"

Ngụy Anh Lạc hiếu kỳ hỏi: "Thái hậu khỏe lại lúc nào?"

Thái hậu cười nói: "Con có lẽ nên hỏi là ta sinh bệnh lúc nào?"

Ngụy Anh Lạc có chút không hiểu, Lưu cô cô đã nhẹ nhàng cười nhắc nhở cho nàng nhớ: "Lệnh phi nương nương, nếu Thái hậu không ngã bệnh thì sao có thể khiến Hoàng hậu buông lỏng cảnh giác?"

Đâu chỉ là để cho Hoàng hậu buông lỏng cảnh giác...

Lần bệnh này của Thái hậu đến rất đúng lúc, không chỉ khiến Hoàng hậu buông lỏng cảnh giác mà còn nhận được lòng thương cảm của Hoằng Lịch, hoà hoãn thời gian để ngấm ngầm phản kích giành thắng lợi.

Nếu một việc xảy ra quá mức trùng hợp thì tám chín phần sau lưng có người thao túng.

Ngụy Anh Lạc đã hiểu ra: "Thái hậu, sao người có thể qua mắt được Thái y?"

Trương Viện Phán còn chưa tính, Diệp Thiên Sĩ cũng đã tới bắt mạch. Nếu nói Trương Viện Phán là kẻ có thể bị mua chuộc, vậy Diệp Thiên Sĩ cũng không phải là người dễ bị mua chuộc đến thế.

https://thuviensach.vn

"Hoàng hậu tự nhận cao minh, biết mua chuộc Trương Viện Phán, nhưng đâu có ngờ..." Thái hậu quay đầu nhìn Lưu cô cô có dung mạo bình thường bên cạnh, "Bên cạnh ta có một Lưu cô cô là cao thủ dùng dược đâu?"

Lưu cô cô cười nói: "Thái hậu quá khen rồi. Thi pháp châm cứu đó chỉ lừa được một lúc nhưng không thể dối được cả đời. Chính vì thế Thái hậu không thể không rời khỏi Tử Cấm Thành."

Bệnh Thái hậu đến đúng dịp, rời đi cũng vừa lúc.

Chọn thời điểm này bỏ đi sẽ khiến Hoằng Lịch hối hận không thôi. Dựa vào tính tình của vị quân vương đó, e rằng hiện giờ đang giục ngựa chạy như điên đuổi theo xe ngựa rồi.

"Thái hậu sáng suốt." Ngụy Anh Lạc khen ngợi.

Nhưng Thái hậu lại lắc đầu, cầm chặt tay của nàng nói: "Lệnh phi, chỉ dựa vào dăm ba câu của Lưu cô cô, con liền kể được một câu chuyện xưa cho Hoàng thượng nghe. Chúng ta đúng là tâm ý tương thông. Có điều... câu chuyện đó của con còn chưa trọn vẹn, ta sẽ thay con hoàn thành nó."

Ngụy Anh Lạc nghe vậy sững sờ.

Chẳng lẽ còn có sơ hở trong kế hoạch hay lí do thoái thác của nàng sao?

"Lệnh phi nương nương." Lưu cô cô cười hỏi, "Có biết vì sao Thái hậu phải đưa nương nương cùng rời đi không?"

Ngụy Anh Lạc lắc đầu.

Thái hậu nhìn nàng yêu thương: "Lệnh phi, con rất thông minh, nhưng thủ đoạn còn quá non. Con đắc tội với Hoàng thượng không nhẹ, càng qua

https://thuviensach.vn

lại trước mặt Hoàng thượng thì người sẽ càng chán ghét. Con phải để người nghĩ đến con, nhớ mong con, nhưng không thể thấy được con."

Trong nháy mắt, trong đầu Ngụy Anh Lạc bỗng hiện lên một câu -- gừng càng già càng cay.

Lưu cô cô thừa dịp nói: "Lệnh phi nương nương, còn không mau cảm tạ Thái hậu, đây là người đang giúp nương nương đó!"

Ngụy Anh Lạc từ trên ghế đứng lên, trịnh trọng hướng Thái hậu cúi đầu: "Thần thiếp tạ ơn Thái hậu nương nương."

Ban đầu Thái hậu chỉ muốn lợi dụng Ngụy Anh Lạc. Nhưng bây giờ cùng trải qua hoạn nạn, Thái hậu lại nảy sinh cảm giác cảm thông, tự mình đỡ nàng đứng lên, đợi nàng ngồi xuống lần nữa mới ôn nhu nói: "Trong Tử Cấm Thành, con là người khiến người khác thích nhất. Ta dẫn con đến Viên Minh Viên cũng là vì muốn có người bầu bạn."

Ngụy Anh Lạc do dự một chút, cuối cùng cẩn trọng hỏi: "Thái hậu, có một chuyện... Thần thiếp cả gan muốn hỏi."

Trong lòng Thái hậu rõ như gương: "Có phải con muốn hỏi, vì sao Tiền thị lại chết?"

Thấy Thái hậu nói như vậy, Ngụy Anh Lạc lại càng không dám hỏi, chỉ có thể len lén liếc mắt nhìn trộm.

Trên mặt Thái hậu dần dần hiện ra dáng vẻ cười hiền lành. Nếu lúc này Kế hậu cũng có mặt thì nhất định sẽ nhận ra được, lúc khuyên Hoằng Lịch giết chết phụ thân vô tội của nàng, Thái hậu cũng có khuôn mặt tươi cười như vậy đấy.

Chương 169: Gia thư

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng là cẩu nô tài trung thành nhất của Hoàng hậu, cũng là kẻ hiển hách nhất hậu cung.

Hắn đẩy cửa bước vào, nhíu mày.

Trong phòng xuất hiện thêm một rương hòm.

Cao cỡ nửa người, chế tạo bằng gỗ mộc, trên nắp có khắc đóa hoa sen chạm nổi. Viên Xuân Vọng nhìn chằm chằm cái rương đó một lát, thản nhiên nói: "Bước ra đi."

Chiếc rương kia liền mở ra.

Một thiếu nữ trẻ tuổi trên thân mặc váy xanh như hoa sen mới nở từ trong rương đứng lên, ngước ánh mắt rụt rè nhìn về phía Viên Xuân Vọng.

"Ai cho ngươi vào đây?" Sắc mặt Viên Xuân Vọng trầm xuống.

Thiếu nữ nhanh chóng cụp mắt xuống, dường như hơi hơi sợ hắn, lắp bắp nói: "Nô tỳ... Nô tỳ... Là Lưu quản sự sai nô tỳ đến hầu hạ Viên tổng quản..."

Lời còn chưa dứt, một đầu ngón tay liền đặt dưới cằm nàng.

Đầu ngón tay kia chậm rãi nâng cằm nàng lên, đôi mắt phượng đối diện ngắm nhìn nàng chăm chú.

"Nhìn qua cũng giống đến năm phần." Đôi mắt phượng nheo lại càng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, "Sao vậy? Ngươi sợ ta sao?"

Nói xong, hắn lập tức áp môi tiến đến gần, hô hấp gần trong gang tấc, như muốn hôn nàng.

Cũng không biết là hoảng sợ hay ngượng ngùng, thiếu nữ đó đột nhiên nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

Chát!

Thiếu nữ lăn xuống mặt đất, một tay bụm mặt, kinh hãi nhìn đối phương: "Viên, Viên tổng quản..."

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng. Ngoài cửa có người nghe thấy được, cũng không dám tiến vào ngăn cản.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thanh âm liền im bặt, cửa phòng 'soạt' một tiếng mở ra, Viên Xuân Vọng từ bên trong bước ra, thản nhiên nói: "Vào thu dọn đi. Đúng rồi, thuận tiện nói với Lưu quản sự, lễ vật này của hắn... ta rất hài lòng."

"Vâng!" Hai tiểu thái giám vội vàng đáp.

Cho đến khi Viên Xuân Vọng đã đi xa, hai người bọn họ mới nơm nớp lo sợ quay đầu lại, nhìn vào bên trong.

Trên mặt đất có một thi thể nữ đang nằm, thân thể thướt tha ẩn dưới váy áo xanh, xa xa nhìn giống như đóa hoa sen giữa ao xuân thủy, chỉ có điều trên cổ bị quấn một dải lụa trắng, uốn lượn cong cong giống như con bạch xà đã lấy mạng của nàng.

Hai tiểu thái giám tuy rằng sợ hãi nhưng không dám cãi lệnh Viên Xuân Vọng, lập tức một người nâng tay một người nhấc chân chôn thiếu nữ trong sân.

Một tên vừa vung cuốc vừa hỏi người bên cạnh: "Nếu Viên tổng quản hài lòng thì vì sao còn muốn giết cô ta?"

Tên nọ liếc hắn một cái: "Ngươi không thấy cô ta rất giống một người sao?"

https://thuviensach.vn

Đối phương nghe xong, cẩn thận nhìn lại thiếu nữ bên trong hố đất, bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch: "Lệnh... Lệnh phi nương nương..."

Nếu nhìn sơ qua, thiếu nữ này có năm phần giống Lệnh phi.

Đây là lý do giải thích vì sao lúc nào Viên Xuân Vọng kiểm tra phường thêu cũng nhìn cô ta nhiều hơn những người khác.

Nhưng không ngờ nhất cử nhất động của hắn đều đã rơi vào trong mắt một người. Vì muốn nịnh nọt hắn, Lưu quản sự của phường thêu đã đợi không được, ngay ngày hôm sau liền sai người nhốt thiếu nữ vào trong rương đưa tới.

"Hoàng hậu nương nương." Sau khi sửa sang lại tâm tình cho thật tốt, Viên Xuân Vọng tiến vào lầu các Thừa Càn điện, tiếp nhận chiếc lược từ tay tiểu cung nữ chải suối tóc dài đen nhánh cho Kế hậu, "Nô tài có chuyện muốn bẩm báo."

"Chuyện gì?" Kế hậu trong gương nở nụ cười, mang theo tia giễu cợt, "Nếu là chuyện nữ nhân trong phòng ngươi thì ngươi tự mình xử lý đi."

Chuyện gì cũng không thể qua mắt được Kế hậu. Nàng là nữ tử thông minh nhất Tử Cấm Thành, cũng là nữ tử độc ác nhất Tử Cấm Thành.

"Là chuyện liên quan đến Thái hậu." Viên Xuân Vọng nói, "Thái hậu mang theo Lệnh phi chuyển vào Viên Minh Viên. Hoàng thượng đã đi qua mấy lần đều không thấy người đâu. Nương nương, người nói Hoàng thượng có hay không..."

"Sợ cái gì?" Kế hậu cười nhạt một tiếng, "Lá thư đó do Ôn Thục phu nhân để lại, Dụ thái phi giấu kín, Hòa Thân Vương phát hiện. Từ đầu tới cuối liên quan gì đến bản cung?"

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng cụp mắt nói: "Nương nương, không nhổ cỏ tận gốc, chỉ sợ có họa lớn."

Kế hậu nhíu mày, nhìn lại hắn qua gương: "Sao bản cung cảm thấy ngươi còn căm hận Lệnh phi hơn bản cung nữa thế?"

Viên Xuân Vọng chỉ cười, không nói lời nào.

Nụ cười của hắn thật sự rất đẹp như hoa nở ngày xuân, chỉ nhìn một cái đã khiến lòng người tĩnh lại.

Ngụy Anh Lạc cũng thật vô dụng, một người vừa cười đẹp như hoa lại vừa có thủ đoạn xuất chúng như vậy lại không biết lôi kéo, để hắn đầu quân cho mình... Kế hậu nâng búi tóc của mình lên ngắm nghía, tay nghề chải đầu của Viên Xuân Vọng vô cùng tốt, kiểu tóc mà hắn làm cho nàng khiến nàng thoạt nhìn trẻ hơn vài tuổi.

"Biết Thái hậu đến Viên Minh Viên dưỡng bệnh, Hoàng thượng đã lập tức phái số lượng lớn nô tài đi theo hộ tống, có thể thấy được lòng dạ Hoàng thượng lúc này đang rất khẩn trương. Nếu ra tay vào thời điểm này, chẳng lẽ ngươi muốn rước họa vào thân sao?" Kế hậu cười nói, "Huống hồ, hiện giờ bản cung đã mang thai. Dù Lệnh phi có đi theo Thái hậu thì cũng chỉ lấy được lòng của lão hồ ly đó, chứ thực tế cô ta đã mất đi cơ hội tranh sủng. Cho dù cô ta có quay trở về Tử Cấm Thành thì thời thế cũng đã thay đổi rồi!"

Xuân tới ngắm hoa, sang hạ hái sen, thu chuyển đón phong, đông về thưởng tuyết. So với Tử Cấm Thành, cuộc sống trôi qua ở Viên Minh Viên vừa tiêu dao vừa khoái hoạt.

Rời khỏi Tử Cấm Thành, Ngụy Anh Lạc ngược lại trở thành thiếu nữ khuê các trong 《 Hồng Lâu Mộng 》 , mỗi ngày luyện chữ chôn hoa, không màng thế sự.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều, vào cuối mỗi tháng, nàng bị Thái hậu ép buộc viết một lá thư gửi cho Hoằng Lịch, từng bức gia thư vãn hồi tâm hắn.

Ban đầu, Ngụy Anh Lạc viết thư trong tâm trạng khó chịu, Hoằng Lịch cũng chẳng hồi đáp trong vui vẻ. Ba bốn tháng sau, vì nể mặt Thái hậu, hắn mới miễn cưỡng đáp lại một hai chữ, ví dụ như "đã xem", ví dụ như "đã biết".

Nhưng Ngụy Anh Lạc rất chăm chỉ tả lại cảnh hoa mẫu đơn nở đẹp thế nào ở Viên Minh Viên, ghi lại tình trạng sức khỏe của Thái hậu gần đây vẫn mệt rã rời, kể lại chi tiết từng chuyện lặt vặt thêm đôi dòng bình luận lải nhải, bất tri bất giác đã viết một bức gia thư dài mấy trang giấy.

Hắn vẫn hồi âm như cũ, mới đầu chỉ đáp một hai chữ, về sau số lượng từ dần dần nhiều lên. Hắn đáp nhiều hơn một chữ đã khiến Ngụy Anh Lạc vui vẻ thật lâu, lúc phục hồi lại tinh thần lại cảm thấy mình vừa buồn cười vừa đáng thương, tự thề với lòng sẽ không bao giờ làm loại chuyện ngu ngốc này nữa, kết quả thư nàng viết vẫn dài mấy trang giấy.

Mong chờ thư tự mây xanh. Nhạn về là lúc trăng thanh đầy lầu. (*)

(*) Bản dịch của Nguyễn Thị Bích Hải. Nguyên văn: "Vân trung thùy ký cẩm thư lai, nhạn tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu", trích từ bài thơ "Nhất tiễn mai" của Lý Thanh Chiếu. Bài này thể hiện nỗi tương tư của tác giả đối với người chồng đang phải đi công cán nơi xa, ít được sống gần nhau (thivien.net)

"Tình này chẳng thể nguôi ngoai. Vừa dâng khóe mắt tâm tư cuộn trào. (**)" Nhìn mình trong lúc vô tình lại đọc bức thư trên tay, Ngụy Anh Lạc thở dài, vò nát giấy viết thư.

(**) Nguyên văn: "Thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu", trích từ bài thơ "Nhất tiễn mai" của Lý Thanh Chiếu. Bài

https://thuviensach.vn

này thể hiện nỗi tương tư của tác giả đối với người chồng đang phải đi công cán nơi xa, ít được sống gần nhau (thivien.net)

Tử Cấm Thành.

"Hoàng thượng." Lý Ngọc dâng thư lên, "Gia thư của Thái hậu."

"Để xuống đi." Hoằng Lịch nhìn như vô tình nói.

Lý Ngọc đặt thư xuống, chân trước còn chưa ra khỏi cửa lớn Dưỡng Tâm điện đã nghe thấy Hoằng Lịch ở bên trong gọi hắn: "Lý Ngọc!"

"Có nô tài." Lý Ngọc vội vàng quay trở về.

Thư đã được mở ra. Nhìn như không thèm để ý, nhưng kỳ thật phụ cận không ai không biết hắn đã vội vã mở ra xem.

Vừa mới cầm thư trên tay, Hoằng Lịch cảm thấy có gì đó không đúng.

-- quá nhẹ.

So với mấy bức thư dài nhiều trang trước đây, lá thư này quá nhẹ. Mở ra đọc, quả nhiên chỉ có một tờ.

Trên giấy cũng chỉ có một chữ -- An.

Chữ viết lạ lẫm, không phải là nét bút của Ngụy Anh Lạc. Hoằng Lịch nhíu mày nhìn chằm chằm nửa ngày, sau đó mới ngẩng đầu phân phó Lý Ngọc: "Đi dò la xem bên Viên Minh Viên đã xảy ra chuyện gì."

Thấy hắn thần sắc ngưng trọng, Lý Ngọc cũng trở nên khẩn trương, vội vàng cáo lui ra ngoài, không lâu sau đã quay trở về bẩm báo: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, thời gian trước Thái hậu bị nhiễm phong hàn, nằm trên giường ba ngày, cũng may có Thái y khám và chữa bệnh kịp thời, chăm sóc thoả đáng nên bây giờ đã khỏi rồi."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch ngẩn người: "Thái hậu bị bệnh?"

Lý Ngọc: "Lệnh phi nương nương ở bên hầu hạ cũng ngã bệnh."

Sắc mặt Hoằng Lịch đại biến, bất ngờ đứng dậy: "Nàng cũng ngã bệnh?"

Lý Ngọc: "Hoàng thượng đừng vội, lúc nô tài nghe ngóng đã nghe được bệnh tình của Lệnh phi nương nương đã dần khởi sắc, hôm qua có thể xuống giường được rồi. Bức thư này là nhờ cung nữ viết thay..."

Hoằng Lịch thở phào nhẹ nhõm, sau đó cảm thấy có chút lúng túng.

Hắn luôn miệng nói không quan tâm nàng, nhưng vừa nghe thấy nàng đổ bệnh đã lập tức thay đổi sắc mặt, tay chân luống cuống, còn nói không quan tâm? Lời này đến chính hắn còn không thể tự lừa được chính mình...

Đúng lúc Hải Lan Sát tiến đến, không để sự lúng túng của hắn kéo dài lâu.

"Hoàng thượng!" Nét mặt Hải Lan Sát vô cùng mừng rỡ, "Trận chiến A Nhĩ quân ta đại thắng. Thủ lĩnh bộ tộc Hoắc Lan chỉ dẫn ba trăm người hoảng sợ chạy khỏi núi Ba Đạt Khắc, cuối cùng đã bị truy binh bắt được. Vài ngày nữa đại quân sẽ khải hoàn hồi triều!"

Gương mặt Hoằng Lịch lộ vẻ kinh hỉ, vừa vui vì đại quân toàn thắng, vừa vui vì đối phương tới báo tin kịp thời không để hắn tiếp tục lúng túng: "Tốt! Lập tức phân phó xuống dưới chuẩn bị việc đón tướng sĩ khải hoàn về kinh. Trẫm muốn tự mình mở tiệc đón gió tẩy trần cho bọn họ!"

Hải Lan Sát: "Hoàng thượng, Triệu Huệ tướng quân còn nói sẽ mang về một lễ vật."

Hoằng Lịch sững sờ: "Lễ vật?"

https://thuviensach.vn

Không biết cảm giác của hắn có vấn đề hay không mà hắn cảm thấy biểu hiện của Hải Lan Sát hiện giờ có chút kỳ quái.

"Vâng..." Ánh mắt Hải Lan Sát phức tạp nói, "Đồ Nhĩ Đô Thai Cát muốn dâng cho Hoàng đế bệ hạ Đại Thanh một... lễ vật xinh đẹp."

P.s: Mọi người hãy xuống phần bình luận nhấn vào link youtube trong cmt của mình để nghe lại phần 1 cuốn truyện này nhé ^^ Cảm ơn mọi người nhiều nhiều :'>

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Trầm Bích

Có lúc, Ngụy Anh Lạc không thể không thấm thía câu nói "gừng càng già càng cay". Ngay chính bản thân nàng còn chưa hiểu rõ lòng mình thì Thái hậu đã nhìn thấu rõ ràng, cho nên mới lấy cớ ra lệnh nàng phải viết thư cho Hoằng Lịch.

Nhưng cũng chính vì thế, Hoằng Lịch càng không thể tha thứ cho nàng, nàng cũng không có khả năng tha thứ bản thân, chỉ đành ký thác vào bức gia thư này để duy trì kết nối giữa hai bên.

Thái hậu cũng không để nàng được như ý.

Gần đến cuối tháng, Thái hậu đang nhắm mắt dưỡng thần trên xích đu bỗng sai người cho gọi nàng. Lưu cô cô đang quỳ ở một bên đấm bóp chân Thái hậu, Thái hậu đột nhiên hỏi: "Lệnh phi, đã bao lâu Hoàng thượng chưa hồi âm cho con rồi?"

Ngụy Anh Lạc sững sờ.

Thái hậu: "Minh Ngọc, ngươi nói thử xem."

Minh Ngọc là một người trung thực, vì vậy đã thành thành thật thật trả lời: "Ba tháng trước, Lệnh phi nương nương sai người đưa một phong thư gửi vào cung, từ đó không còn nhận được thư hồi âm nữa."

"Lệnh phi, cuộc sống của con trôi qua quá thoải mái rồi." Thái hậu có hàm ý nói, "Con thử nghĩ xem, vì sao Hoàng thượng không gửi thư hồi âm nữa?"

https://thuviensach.vn

Trên đường từ tẩm điện Thái hậu trở về, Minh Ngọc an ủi: "Đừng lo lắng quá, nhất định là vì Hoàng thượng gần đây bận rộn thôi..."

"Ta có gì phải lo lắng?" Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng nói, "Ta đã sớm đoán được Hoàng thượng sẽ không chờ đợi ta, nhất định sẽ có một cô nương khác trẻ tuổi hơn ta, xinh đẹp hơn ta thay thế vị trí của ta..."

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng vẫn có chút chua xót.

Trở về phòng mình, giấy trắng viết thư phủ kín mặt bàn. Đến khi đuốc đốt thành tro, đêm đen chuyển sang sáng tỏ, Ngụy Anh Lạc mới đặt bút lông đã khô mực xuống, nói: "Đi thôi."

Minh Ngọc cùng thức với nàng cả đêm hỏi: "Đi đâu?"

"Tới chào từ biệt Thái hậu." Dừng một chút, Ngụy Anh Lạc xoay người lại, ánh mắt phức tạp nhìn qua Minh Ngọc, "Cô có trách ta không? Ta đã từng hứa với Hoàng hậu nương nương sẽ không trở thành phi tử của Hoàng thượng..."

Minh Ngọc lắc đầu cầm chặt tay của nàng, ôn nhu nói: "Ta tin tưởng cô. Nếu như nương nương vẫn còn sống, thì dù có chuyện gì xảy ra, cô cũng sẽ không trở thành phi tử của Hoàng thượng."

Ngụy Anh Lạc cúi đầu xuống, nước mắt rơi lã chã.

Thái hậu lớn tuổi hơn nhưng lại thức dậy rất sớm. Lúc Ngụy Anh Lạc đến vấn an thì Thái hậu đang dùng điểm tâm, trên bàn bày biện vịt nướng kèm tổ yến, gà xào măng mùa xuân, đậu hũ Huy Châu thượng hạng, cháo đậu đỏ, vân vân... sắc hương vị đều có đủ. Tiếc là hôm nay hình như khẩu vị của Thái hậu không được tốt, phần lớn món ăn không được động đũa mấy mà chỉ chậm rãi ăn từng miếng quýt mọng nước. Sau khi biết được mục đích đến đây của Ngụy Anh Lạc, Thái hậu thản nhiên nói: "Đáng lẽ

https://thuviensach.vn

con nên đến sớm hơn mới phải. Không sao, hiện tại nói ra cũng không tính quá muộn, không đến mức khiến ta quá thất vọng."

Ngụy Anh Lạc nghe vậy ngẩn người.

"Lệnh phi, con thật có bản lãnh, có thể khiến Hoàng thượng nóng ruột nóng gan, nhớ mãi không quên." Đôi mắt Thái hậu tinh tường nhìn nàng, "Nhưng từ hôm nay trở đi, con hãy chuẩn bị tinh thần rằng mình không còn là người đặc biệt nhất trong lòng Hoàng thượng nữa! Ba tháng qua, Hoàng thượng chưa từng nhớ tới con! Có lẽ cuộc sống quá an nhàn ở Viên Minh Viên đã tê liệt giác quan của con, hoặc con đã quá tự tin, tự tin đến nỗi hoàn toàn quên mất một câu nói: "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!" (*)"

(*) Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn

Ngụy Anh Lạc rùng mình trong lòng, trầm giọng hỏi: "Xin hỏi Thái hậu, vị "nhân ngoại nhân, thiên ngoại thiên" này rút cuộc là ai?"

"Hòa Trác thị Y Mạt Nhĩ Hãn." Thái hậu nhàn nhạt đáp, "Đích thân Hoàng thượng đặt cho Hán danh, gọi là Trầm Bích."

Một dải khói trắng, trăng sáng ngàn dặm, sắc trong ánh vàng, ngọc chìm (trầm bích) cảnh tĩnh, ngư ca đáp nhau, vui biết chừng nào! (**)

(**) nguyên văn "Trường yên nhất không, hạo nguyệt thiên lý, phù quang dược kim, tĩnh ảnh trầm bích, ngư ca hỗ đáp, thử nhạc hà cực", trích từ bài "Nhạc Dương lâu ký" của Phạm Trọng Yêm

"Trầm Bích..." Ngụy Anh Lạc chậm rãi lặp lại cái tên này.

Nếu một nam nhân đặt tên như thế cho một nữ nhân, hẳn là nàng ta thật sự khiến hắn cảm thấy vui vẻ, nên chắc là hắn... thích nàng ta nhiều lắm.

https://thuviensach.vn

Vì vậy một đêm mất ngủ. Hôm sau trời mới tờ mờ sáng, Ngụy Anh Lạc đã rời giường rửa mặt, mang theo Minh Ngọc trở về Tử Cấm Thành.

Ban đầu cứ tưởng sẽ phải tốn một ngày trời để sửa sang lại Diên Hi cung hoang phế đã lâu, nào ngờ vừa mới tiến vào đã thấy trong cung sáng sủa sạch sẽ, hết thảy đã được dọn dẹp ngăn nắp.

Tất cả cung nữ thái giám từng hầu hạ trước kia cũng đều đồng loạt cung kính hành lễ Ngụy Anh Lạc, giống như nàng chưa hề rời khỏi đây, chưa bao giờ bị thất sủng, vẫn là Lệnh phi được sủng ái như mặt trời ban trưa của năm đó.

"Tiểu Toàn Tử, lần này làm việc tốt lắm." Minh Ngọc vỗ lưng Tiểu Toàn Tử một cái, "Bảo ngươi sớm chạy về an bài, nhanh như vậy đã thu xếp thỏa đáng!"

Tiểu Toàn Tử cười làm lành nói: "Nô tài cũng không dám kể công. Lúc quay về Diên Hi cung, bọn họ đã chuẩn bị xong cả rồi!"

Ngụy Anh Lạc nghe xong im lặng nhíu mày, nhưng sắc mặt Minh Ngọc lại khó nén nổi vui mừng, bắt lấy tay nàng nói: "Anh Lạc, thì ra Hoàng thượng vẫn luôn nhớ nhung cô. Cô còn chưa trở về, Hoàng thượng đã sai người chuẩn bị xong hết rồi..."

Không chờ Minh Ngọc nói hết câu, bên ngoài đã vang lên một giọng nói thanh lãnh: "Lệnh phi nương nương có hài lòng với bố trí hiện giờ của Diên Hi cung không?"

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người dung mạo diễm lệ đang đứng trước cửa, thậm chí còn đẹp hơn rất nhiều thái giám của các phi tần khác, ánh mắt lướt qua mọi người, hướng Ngụy Anh Lạc mỉm cười: "Nô tài thỉnh an Lệnh phi nương nương."

-- là Viên Xuân Vọng.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cười đáp lại, giọng điệu rõ ràng thanh lãnh: "Viên tổng quản, lâu rồi không gặp."

Viên Xuân Vọng gục đầu xuống, che giấu vẻ phức tạp nơi đáy mắt, cung kính nói: "Hoàng hậu chờ đợi đã lâu, mời Lệnh phi nương nương di giá."

Trong lương đình bên Ngự hoa viên, kẻ thù ngày xưa nay lại tụ họp.

Ngụy Anh Lạc quét mắt qua bàn đá, bánh phù dung xốp giòn, bánh hoa hồng, rượu nho và trái cây tươi đều là những món nàng thích ăn, sao Hoàng hậu biết được? Ngụy Anh Lạc nhìn Viên Xuân Vọng đang đứng sau lưng Kế hậu. Có người này bên cạnh, dĩ nhiên Hoàng hậu hiểu nàng rõ như lòng bàn tay rồi.

Kế hậu mỉm cười: "Bản cung vừa nghe tin muội muốn hồi cung liền lập tức phái người đi chuẩn bị rồi, chỉ là không biết muội có thích cách bố trí đó hay không. Nếu còn cần gì khác, cứ trực tiếp phân phó Viên tổng quản là được."

Ngụy Anh Lạc liếc nhìn Kế hậu bằng ánh mắt kỳ quái.

Ban đầu nàng cứ nghĩ mình đi rồi, Diên Hi cung sẽ người không nhà trống, rất nhanh trở thành nơi hoang tàn. Ai ngờ trở về nhìn qua, trong phòng cực kỳ sạch sẽ, nội viện không thấy cỏ dại, nghĩa là có người chuyên quét dọn hằng ngày. Nhưng tại sao lại thế?

"Thế nào?" Kế hậu cười hỏi, "Muội không hài lòng với sự an bài của bản cung?"

Ngụy Anh Lạc lắc đầu, nói: "Không. Thần thiếp chỉ đang nghĩ, Hoàng hậu thân là chủ lục cung, vào năm Càn Long mười bảy sinh hạ Thập nhị a ca, năm nay lại sinh thêm Thập tam a ca, toàn bộ hậu cung đều nằm trong sự khống chế của người. Rút cuộc là nữ nhân nào mới tiến cung ba tháng

https://thuviensach.vn

lại có thể khiến cho Hoàng hậu nương nương đứng ngồi không yên thế này?"

Kế hậu vốn đang ngạc nhiên chợt bật cười, bưng ly rượu nho lên nhấp một hớp, sau đó nói đầy thâm ý: "Nếu muội nhìn thấy nàng ta thì cũng sẽ mang lòng kiêng kị giống bản cung. Không, không phải kiêng kị, mà là sợ hãi."

Lời này khiến Ngụy Anh Lạc giật mình. Trong mắt nàng, Kế hậu đã là thợ săn đáng sợ nhất rồi, thế mà đối thủ lần này còn khiến một người đáng sợ như Kế hậu cảm thấy sợ hãi. Rốt cuộc đó là dạng nữ nhân như thế nào? Ngụy Anh Lạc nhịn không được hỏi: "Trên đời lại có một mỹ nhân như vậy? So với Tuệ quý phi năm đó như thế nào?"

Tuệ quý phi khuynh quốc khuynh thành có danh xưng là Mẫu đơn quốc sắc. Bất luận là trước hay sau khi Tuệ quý phi mất, Ngụy Anh Lạc đều chưa từng thấy qua người thứ hai có tư sắc sánh bằng Tuệ quý phi. Nhưng Kế hậu chỉ cười nhẹ, giống như không để đối phương vào mắt: "Hoàng thượng từng chứng kiến vô số mỹ nhân sắc nước hương trời, sao có thể bị một khuôn mặt mê hoặc đây? Theo bản cung thấy, có mười Tuệ quý phi cũng không bằng một Dung quý nhân."

Ngụy Anh Lạc nhẹ cau mày: "Hoàng hậu nương nương, cho dù Dung quý nhân là mỹ nhân tuyệt thế được Hoàng thượng sủng ái đi chăng nữa cũng không thể uy hiếp được địa vị của người. Thần thiếp vẫn không hiểu, rốt cuộc là vì lý do gì mà khiến người có địa vị cao như Kế hậu lại nhân nhượng và lấy lòng kẻ có địa vị thấp như thần thiếp đây?"

Viên Xuân Vọng vốn vẫn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng: "Lệnh phi nương nương, hiện giờ Dung quý nhân đã được tấn phong thành Dung tần."

Anh Lạc sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Kế hậu đứng dậy. Ngoài đình trăm hoa khoe sắc như giai nhân hậu cung, đẹp nhất là hoa cây tử đằng. Giữa đám dây leo ngoằn ngoèo mới có một đóa hoa nở rộ. Kế hậu nâng tay bẻ một đóa hoa tử đằng, vân vê giữa những đầu ngón tay, chậm rãi nói: "Nàng ta là nữ nhi của bộ tộc Thai Cát Hòa Trát Mạch, huynh trưởng Đồ Nhĩ Đô muốn tỏ ý hữu hảo cầu hòa lập đại công nên đã cố ý cống nạp muội muội ruột Y Mạt Nhĩ Hãn nhập cung. Hoàng thượng tự mình ban tên-- Trầm Bích, hết mực sủng ái, hơn xa muội lúc xưa!"

Nàng chợt xoay người lại, cầm hoa tử đằng trong tay đưa về phía Ngụy Anh Lạc, trịnh trọng nói: "Vì vậy, chúng ta cần phải liên thủ chống địch! "

Ngụy Anh Lạc nhìn Kế hậu đưa hoa tới, sau nửa ngày lắc đầu: "Hảo ý của Hoàng hậu nương nương, thần thiếp đã lĩnh giáo rồi. Lần hợp tác này vẫn là miễn đi."

Hợp tác với Kế hậu chẳng khác nào bảo hổ lột da, cho dù Ngụy Anh Lạc có tranh chấp với Trầm Bích đi nữa cũng sẽ không mượn tay Kế hậu. Không động trái cây trên bàn, Ngụy Anh Lạc nói cáo lui, vừa mới xoay người muốn đi chợt nghe thấy Kế hậu ở sau lưng nàng hô lớn một tiếng: "Lúc nàng ta tiến cung đã hai mươi bảy tuổi!"

Ngụy Anh Lạc đang bước bỗng dừng lại.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Tiên nữ

"Nữ tử Đại Thanh mười lăm cập kê. Nữ nhân hai mươi bảy tuổi sớm đã con cháu đầy đàn. Một mỹ nhân có tuổi tác như vậy lại là nữ nhân được thánh thượng Đại Thanh sủng ái nhất. Ngụy Anh Lạc, muội thật không lo lắng sao?" Kế hậu đáp thay nàng, "Nếu muội không sợ thì đã không quay về Tử Cấm Thành rồi! Cuộc sống trong Tử Cấm Thành vĩnh viễn chỉ có lợi ích chứ không có kẻ thù vĩnh viễn. Chỉ có ta và muội hợp tác mới có thể đối phó được Dung tần. Nếu không, cuối cùng muội vẫn phải quay lại Viên Minh Viên thôi! Suy nghĩ cho thật kỹ đi, bản cung chờ câu trả lời thuyết phục từ muội!"

Sau nửa ngày trầm mặc, Ngụy Anh Lạc nhấc chân rời đi.

Thấy mình nói nhiều như vậy mà Ngụy Anh Lạc vẫn quyết định bỏ đi, Hoàng hậu nhíu mày ném hoa tử đằng xuống đất, thanh âm lãnh đạm: "Viên Xuân Vọng, có thật Lệnh phi sẽ đồng ý hợp tác với bản cung chứ?"

Kế hậu thân là thợ săn nhẫn nại nhất Tử Cấm Thành nhưng trong lời nói lại hiện ra chút phập phồng không yên, có thể thấy được đối thủ mạnh đến dường nào, hơn xa tưởng tượng của Ngụy Anh Lạc nhiều.

"Sẽ." Viên Xuân Vọng bình tĩnh dõi theo bóng dáng Ngụy Anh Lạc rời đi, "Tai nghe không bằng mắt thấy. Chỉ cần Lệnh phi nhìn thấy Trầm Bích rồi sẽ ngoan ngoãn đến van xin người thôi."

Ngụy Anh Lạc mang tâm sự nặng nề quay về Diên Hi cung. Trên đường đi, Minh Ngọc nhìn nàng mấy lần, muốn nói lại thôi. Hai người

https://thuviensach.vn

không nói một lời đang bước đi trên đường, bỗng Ngụy Anh Lạc dừng lại, a một tiếng: "Vẫn là chạm mặt rồi."

Không phải Viên Xuân Vọng mời nàng đến dự tiệc, mà là hắn muốn nàng tận mắt thấy một người.

Vì vậy bữa tiệc của Kế hậu mới sắp xếp ở Ngự hoa viên, bởi vì Hoằng Lịch cùng một người nào đó cũng đang ở trong Ngự hoa viên.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, một nhóm cung nữ thái giám vây quanh trước một cây đại thụ, Hoằng Lịch đang ngẩng đầu nhìn trên cây hô to: "Lập tức xuống ngay!"

Cành cây lắc lư một cái, tất cả mọi người phía dưới giơ hai tay chờ sẵn, tạo cảnh tượng vừa khôi hài vừa trang nghiêm, giống như ngàn vạn người đang chuẩn bị nghênh đón một vị tiên nữ giáng trần.

Chợt nghe một hồi tiếng chuông thanh thúy. Trong nháy mắt, một nữ tử bạch y có buộc một chuông bạc trên mắt cá chân từ trên trời nhảy xuống, mờ ảo như trăng trong mây, kỳ diệu như núi tuyết.

Giống như từ trên trời giáng xuống một nàng tiên, vững vàng lọt thỏm vào trong ngực Hoằng Lịch.

Hoằng Lịch tiếp được nàng, sau đó trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Cô cung nữ bên cạnh giải thích trong lo lắng bất an: "Hồi bẩm Hoàng thượng, lúc Dung tần nương nương đi ngang qua đây phát hiện một con chim non từ trên cây rơi xuống, liền nghĩ muốn trả nó về lại tổ chim."

Hoằng Lịch: "Trầm Bích!"

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng đừng nóng giận." Trầm Bích mở miệng, thanh âm cực kỳ dễ nghe, nói ra từng chữ mà giống như đang hát, "Thần thiếp biết sai rồi. Người đã dặn thiếp nhiều lần không được tự làm theo ý mình. Nếu lần sau gặp chuyện tương tự, nhất định thần thiếp sẽ phân phó bọn họ đi làm, sẽ không khiến người lo lắng nữa, được không?"

Nghe đồn Tây Phương có loài chim Diệu Âm, hay còn gọi là Kalavinka, tương truyền nó dùng tiếng hót êm ái thanh nhã của mình để hầu hạ Đức Phật. Thanh âm của nàng lảnh lót giống như loài chim này, ngay cả Phật Tổ còn có thể lấy lòng huống chi là Hoằng Lịch. Hoằng Lịch thở dài lấy khăn ra, tự mình lau bụi bặm trên mặt nàng.

Trầm Bích khẽ nở nụ cười như chim Diệu Âm nhẹ nhàng cất tiếng hót, đang cười đến một nửa chợt quay đầu nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, đôi mắt đen láy ánh lên nét ngây thơ cùng hiếu kỳ.

Toàn thân Ngụy Anh Lạc cứng đờ. Khi thấy được dung mạo thật của đối phương thì trong nháy mắt đầu óc nàng trở nên trống rỗng, không tìm ra được bất cứ ngôn từ nào để diễn tả hết vẻ đẹp của nàng ta, ngược lại chỉ cảm thấy tự ti cùng mặc cảm.

"Sao thế?" Hoằng Lịch thuận theo ánh mắt nàng nhìn lại. Trống rỗng. Phía trước không thấy bất cứ ai.

"Vừa có người mới đứng ở chỗ đó." Trầm Bích cười nói, "Đang nhìn chúng ta. Người quay đầu đã dọa cô ấy chạy mất."

Hoằng Lịch liếc về phía Lý Ngọc, Lý Ngọc trả lời: "Hoàng thượng, là Lệnh phi nương nương."

Nghe thấy tên này, sắc mặt Hoằng Lịch lập tức trầm xuống, lôi kéo Trầm Bích đi sang hướng khác: "Đi thôi, trẫm dẫn nàng đến vọng lâu ngắm mặt trời lặn."

https://thuviensach.vn

Cảnh mặt trời to lớn dần lặn xuống Tử Cấm Thành thật hùng vĩ như thêu hoa trên gấm, trải bóng xế tà thật dài loang khắp mặt đất, nhưng Ngụy Anh Lạc lại không có tâm trạng thưởng thức.

Minh Ngọc: "Anh Lạc, cô thật sự muốn hợp tác với Hoàng hậu sao?"

Ngụy Anh Lạc: "Tại sao không?"

Minh Ngọc: "Nhưng ta không hiểu, vốn cô đã từ chối rồi, nhưng chỉ mới nhìn mặt Dung tần đã lập tức đổi ý. Cô ta thật sự đặc biệt vậy sao?"

Hai người đã về tới Diên Hi cung. Trời chiều từ ngoài cửa sổ chiếu vào nhuộm hồng cả khuôn mặt Ngụy Anh Lạc đang ngồi trước gương. Nàng chỉ tay vào bóng mình trong gương: "Cô nhìn gương mặt này đi."

Minh Ngọc thuận theo ánh mắt Anh Lạc nhìn lại, ngạc nhiên nói: "Có vấn đề gì sao?"

Trong gương, ngón tay Ngụy Anh Lạc chậm rãi di chuyển lướt qua bờ môi, chiếc mũi, cuối cùng là đôi mắt chính mình: "Gương mặt này chẳng có gì đáng yêu, ánh mắt vừa chớp đã thấy có ý đồ xấu xa rồi."

Minh Ngọc 'phốc' một tiếng phì cười: "Nào có ai lại tự nói mình như vậy? Thế gương mặt Dung tần thì có gì khác biệt?"

Nhớ lại dung nhan mới thoáng nhìn đã khiến người khác hổ thẹn kia, đột nhiên Ngụy Anh Lạc đã có chút hiểu được vì sao Hoằng Lịch lại quên nàng, quên cả hồi âm.

Giữa đám nữ tử bình thường, chợt có một người như tiên nữ hội tụ hết tất cả vẻ đẹp của thế gian xuất hiện bên người mình như thế, thì liệu còn ai có thể để ý đến những người bình thường khác được đây?

https://thuviensach.vn

"Gương mặt Dung tần chính là thứ ta muốn nhất." Ngụy Anh Lạc ngẩn người ngắm bản thân trong gương, không tự chủ được so sánh gương mặt mình với người đó, "... Thanh thuần ngây thơ, ôn nhu dễ mến, khiến người khác vừa gặp đã yêu."

Minh Ngọc nhịn không được cười nói: "Vậy lý do cô quyết định hợp tác với Hoàng hậu là vì khuôn mặt sao?"

Ngụy Anh Lạc lắc đầu: "Không chỉ tướng mạo, còn vì điệu bộ kia."

Minh Ngọc mờ mịt.

"Vì một chú chim nhỏ mà leo cây... Đặt lên người người khác thì trở nên buồn cười, nhưng đặt trên người nàng ta lại gọi là thơ ngây." Ngụy Anh Lạc nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi thở dài, "Nữ nhân ngây thơ không nhiễm bụi trần là đáng sợ nhất, vì nàng ta sẽ dễ dàng giành được trái tim nam nhân nhất, đặc biệt là nam nhân phức tạp như Hoàng thượng..."

Nàng thật sự rất muốn có một gương mặt như Dung tần.

Nếu nàng cũng được sinh ra với dáng vẻ ngây thơ vô hại khiến người gặp người thích như vậy thì con đường nàng chọn trước kia sẽ dễ đi hơn nhiều, không đến mức phải tiến cung, bị nhiều người sỉ nhục, bị Hoằng Lịch nghi kỵ, phải lao tâm khổ tứ trải qua khoảng thời gian dài mới thay đổi được cái nhìn của hắn với nàng.

"Cũng đúng." Minh Ngọc thấy nàng tâm tình không tốt vội vàng ngắt lời qua quýt, "Nếu cô cũng có khuôn mặt như thế thì dễ dàng quyến rũ được Hoàng thượng, làm ít được nhiều!"

Nàng có nói như vậy sao? Ngụy Anh Lạc lập tức quên hết uể oải liếc nhìn Minh Ngọc thẳng thừng, tức giận nói: "Sai! Có khuôn mặt như thế thì tiện làm việc xấu mới đúng!"

https://thuviensach.vn

"Nhưng hiện giờ Hoàng thượng yêu thích Dung tần như vậy..." Minh Ngọc do dự một lát, cẩn trọng đề nghị, "Hay là, cô học hỏi Dung tần đi?"

"Ta không học được, cũng không muốn học." Sau nửa ngày trầm mặc, cuối cùng Ngụy Anh Lạc cười nói: "Ngụy Anh Lạc chính là Ngụy Anh Lạc, tại sao phải biến thành người khác? Nếu ta muốn có được một người thì ta sẽ dùng cách của riêng mình. Được rồi, nhờ cô lại đi một chuyến đến chỗ Hoàng hậu truyền tin giúp ta, nói là..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Trước là kẻ thù, sau là bằng hữu

Hôm sau, Hoằng Lịch đến Thừa Càn điện thăm hỏi Vĩnh Cảnh.

Bình thường Vĩnh Cảnh khoẻ mạnh kháu khỉnh, mặt mày khôi ngô rất giống Hoằng Lịch, hay nằm trong tã lót ê ê a a, liên tục vươn bàn tay bé nhỏ mũm mỉm hướng về Hoằng Lịch. Hoằng Lịch vô cùng thương hắn, tự mình bế hắn trong lòng, lúc lắc trống nhỏ trong tay trêu chọc hắn vui vẻ, chờ đến khi Vĩnh Cảnh chơi mệt bắt đầu ngủ gà ngủ gật mới cẩn thận từng li từng tí bồng hắn nằm lại trong nôi.

Vĩnh Cảnh trở mình, ôm thú bông hình con hổ tinh xảo ngủ say sưa.

"Đây là lễ vật tết Đoan Ngọ mà Lệnh phi đã tặng cho Vĩnh Cảnh." Giọng nói Kế hậu vang lên rót vào lỗ tai hắn, "Người khác chỉ biết tặng thỏi vàng thỏi bạc, vòng tay, khóa mảnh, ngược lại quà muội ấy tặng còn có ý nghĩa hơn."

Hoằng Lịch liếc nàng một cái, vờ không nghe thấy.

Kế hậu cũng không để trong lòng, sai bảo Trương Viện Phán bên cạnh: "Trương Viện Phán, lát nữa ngươi hãy đến Diên Hi cung một chuyến bắt mạch cho Lệnh phi. Muội ấy vẫn luôn ở Viên Minh Viên chăm sóc Thái hậu, bản thân mình bị bệnh lại không thèm để ý, thường ăn không ngon ngủ không yên, phải mời thái y đến điều trị cho tốt."

Hoằng Lịch vẫn vờ như không để tâm.

https://thuviensach.vn

Trương Viện Phán nghe theo lệnh Kế hậu, vừa ra khỏi Thừa Càn điện đã lập tức đi đến Diên Hi cung bắt mạch chẩn bệnh cho Lệnh phi, ở lại căn dặn một lúc nữa rồi mới ra về. Vừa ra cửa cung chưa được hai bước, bỗng nhiên bị một người túm gọn.

Là ai? Ai lại không có quy củ như vậy? Trương Viện Phán đang muốn quát mắng đối phương, vừa quay đầu sắc mặt liền trắng bệch: "Hoàng, Hoàng thượng?"

"Tình hình Lệnh phi thế nào?" Hoằng Lịch lạnh mặt hỏi.

Trương Viện Phán vội vàng trả lời: "Hoàng thượng, Lệnh phi nương nương ngoài đêm không thể say giấc ra, còn có bệnh đau dạ dày. Thần đã kê bài thuốc Hương Tô Hòa để chậm rãi điều trị bệnh đau dạ dày cho nương nương rồi ạ."

Hoằng Lịch nhíu mày: "Đau dạ dày?"

"Nương nương ăn uống thất thường nên mới gây ra căn bệnh đau dạ dày..." Trương Viện Phán ngập ngừng một lát, nói tiếp "Còn có, thần nghe nói Lệnh phi nương nương đã liên tục lấy máu để chép 《 Hoa Nghiêm Kinh 》, dù đi đến Viên Minh Viên vẫn luôn viết hằng ngày, về sau tích lũy khiến khí huyết suy nhược, mắc bệnh khó tiêu, nên mới khiến dạ dày không hoạt động tốt..."

Hoằng Lịch biến sắc, quay đầu đi thẳng đến trước Diên Hi cung.

Thái giám đứng ở cửa ra vào vốn muốn thông báo, nhưng bị hắn đưa tay ngăn lại, một đường đi thẳng vào bên trong tẩm điện, sau đó nín lặng nhìn người đang nằm trên giường.

Giống như vài năm không gặp, hoặc như mới gặp hôm qua. Xa cách đã lâu cũng không làm gia tăng khoảng cách giữa hai người, trái lại, những

https://thuviensach.vn

chuyện xưa hắn tận lực muốn quên như thủy triều cuồn cuộn ập vào lòng hắn.

"Minh Ngọc?" Rõ là đang giữa ban ngày, nhưng thoạt nhìn Ngụy Anh Lạc lại hết sức mỏi mệt. Nàng nhắm mắt lại, trở mình trên giường, tay trái ấn lên huyệt thái dương, căn dặn, "Sắp xếp lại hai mươi cuốn kinh rồi phái người đưa đến Viên Minh Viên."

Thật lâu không có người trả lời.

Lúc này Ngụy Anh Lạc mới chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy Hoằng Lịch, kinh sợ mà ngồi dậy: "Sao Hoàng thượng lại tới đây?"

Ánh mắt Hoằng Lịch dừng bên trên cổ tay trái của nàng.

Nàng dùng tay trái ấn huyệt thái dương, tay áo tự nhiên rớt xuống một nửa, lộ ra cổ tay đang bị quấn vải trắng. Máu tươi chảy ra, nửa mảng vải trắng nhuốm màu đỏ rực.

Hoằng Lịch muốn giả vờ như không thèm để ý, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được nắm lấy tay nàng: "Đây là chuyện gì?"

Ngụy Anh Lạc vội vàng rút tay về, buông tay áo, điềm nhiên như không có việc gì nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ là vết thương khi lấy máu thôi."

Hoằng Lịch tức giận: "Có phải nàng không muốn sống nữa hay không? Trẫm ra lệnh nàng không được chép kinh nữa!"

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng thượng, xin thứ cho thần thiếp không thể tuân lệnh."

Hoằng Lịch bốc hỏa: "Nàng -- "

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Nếu đã đáp ứng Thái hậu sẽ hoàn thành tám mươi mốt cuốn thì thần thiếp không thể bỏ giữa chừng. Xin Hoàng thượng thứ tội."

Hoằng Lịch im lặng nhịn xuống, thật lâu sau mới ngồi ở một bên: "Trẫm vốn định mặc kệ nàng tự sinh tự diệt, nhưng nể tình nàng dốc lòng hầu hạ Thái hậu nên mới nhắc nhở nàng. Nếu nàng cố chấp không nghe, trẫm cũng không còn cách nào, nhưng tất cả hậu quả thì nàng tự mình gánh lấy. Nếu sau này Thái hậu có trách tội thì cũng không liên quan đến ai khác."

Ngụy Anh Lạc: "Thần thiếp hiểu rõ."

Hoằng Lịch càng nhìn nàng càng thấy giận, lập tức đứng lên đi ra ngoài.

"Hoàng thượng còn nhớ đã từng hứa gì với thần thiếp không?" Bỗng Ngụy Anh Lạc hô lên phía sau lưng hắn.

Bước chân Hoằng Lịch chậm lại.

"Hoàng thượng từng nói sẽ không để thần thiếp bị người khác khi dễ." Ngụy Anh Lạc thở dài, "Ai ai ở hậu cung cũng thấy đêm nay Hoàng thượng đã đến Diên Hi cung. Nếu bây giờ Hoàng thượng rời đi, thần thiếp làm sao có chỗ đứng ở hậu cung nữa? E là thần thiếp chẳng thể sống nổi trong Tử Cấm Thành thêm ngày nào nữa đâu."

Hoằng Lịch: "Tối nay trẫm sẽ ngủ lại Diên Hi cung để giữ thể diện cho nàng, còn những chuyện khác thì đừng có vọng tưởng!"

Nói xong, hắn liền phân phó Lý Ngọc dọn dẹp ở Thiên Điện. Hắn thà ngủ một mình ở Thiên Điện còn hơn nằm chung chăn với Ngụy Anh Lạc. Hiệu suất làm việc của Lý Ngọc rất tốt, mới đó đã nhanh chóng sắp xếp

https://thuviensach.vn

Thiên Điện sạch sẽ, sau khi hầu hạ Hoằng Lịch ngủ xong liền đứng canh một mình ở cửa ra vào.

Trong đêm, Hoằng Lịch lật qua lật lại không ngủ được, không phải không quen ngủ một mình mà là vừa nhắm mắt lại, hắn liền nhớ lại miệng vết thương trên cổ tay Ngụy Anh Lạc.

Lại trở mình, bỗng nhiên hắn mở mắt ra. Trong phòng không có cây nến nào, vươn tay không thấy được năm ngón, càng không thể thấy rõ dung nhan người trước mắt, nhưng hắn vẫn nhận ra nàng, nhận ra hơi thở của nàng, nhận ra hơi ấm da thịt nàng, nhận ra mùi thơm trên tóc nàng.

Hoằng Lịch lạnh lùng nói: "Ra ngoài."

Ngụy Anh Lạc chẳng biết đã nằm bên cạnh hắn tử lúc nào lập tức lắc đầu quầy quậy, điềm đạm đáng yêu nói: "Hoàng thượng, trong tẩm điện của thiếp có chuột, thiếp sợ lắm."

Cái lý do này thật buồn cười. Hoằng Lịch lặp lại lần nữa: "Ra ngoài!"

"Hoàng thượng, lúc thiếp tới đây quên mang giày." Nàng lại lấy một cái cớ khác, "Nền đất lạnh lắm, thiếp không đi đâu."

Nhưng Hoằng Lịch vẫn không chấp nhận lý do này, quát to một tiếng: "Ra ngoài!"

Sau nửa ngày trầm mặc, chợt Ngụy Anh Lạc thở dài, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng, thiếp uống thuốc tránh thai vì thiếp sợ!"

Hai chữ "ra ngoài" đã đến bên miệng Hoằng Lịch, nhưng cuối cùng lời hắn thốt ra là: "... Nàng sợ cái gì?"

"Sợ mất Hoàng thượng." Ngụy Anh Lạc cười khổ nói, "Sau khi mang thai, thần thiếp sẽ càng lúc càng phát phì trở nên khó coi, trên người còn có

https://thuviensach.vn

thể toả ra mùi vị khác thường, Hoàng thượng sẽ nhanh chóng chán ghét thần thiếp, sau đó đi tìm những nữ nhân khác mất."

Hoằng Lịch nghe xong nghiêm túc nói: "... Trẫm không phải là người như thế."

"Còn nữa, thần thiếp rất sợ chết." Ngụy Anh Lạc dán trán mình trước ngực hắn, lòng có chút sợ hãi nói, "Lúc Hoàng hậu nương nương khó sinh, thiếp vẫn luôn ở bên người nương nương phụng bồi. Nữ nhân sinh con giống như bước một chân vào Quỷ Môn Quan, thiếp không có dũng khí như nương nương. Thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

Nghe nàng nói từng tiếng "thực xin lỗi", Hoằng Lịch trầm mặc thật lâu, nhẹ nhàng nói: "Đừng nói nữa, trẫm không trách nàng."

"Thật sao?" Ngụy Anh Lạc đưa tay xoa gương mặt hắn, đôi mắt ướt sũng ngước nhìn hắn.

Thân thể Hoằng Lịch cứng ngắc lại, nhưng cuối cùng vẫn không đẩy nàng ra, không nghiêm nghị quát tháo đuổi nàng đi.

Hắn ngầm đồng ý làm Ngụy Anh Lạc được một tấc lại muốn tiến một thước, nàng cẩn trọng đưa mặt tiến lại gần, thăm dò hôn nhẹ môi hắn một cái rồi lùi lại, giống như chim sẻ đang ăn vụng ngũ cốc, chờ giây lát không thấy ai đó ngăn cản, nàng lại lập tức hôn một cái, lại hôn xuống cái nữa...

Bỗng Hoằng Lịch đặt bàn tay to dưới ót nàng, tăng thêm lực đáp trả nụ hôn này.

Trải qua đêm xuân trong trướng phù dung ấm áp. Bên trong bức màn mờ ảo, có hai thân thể đang dây dưa cùng một chỗ, đến khi Ngụy Anh Lạc mệt rũ rượi, một đôi tay có lực ôm lấy nàng từ phía sau. Nàng nghe thấy Hoằng Lịch thủ thỉ bên tai mình: "Nàng nên sớm nói với trẫm... Chỉ cần nàng không muốn, trẫm sẽ không ép buộc nàng."

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Ngụy Anh Lạc vừa muốn nhếch lên, khóe mắt lại nhanh một bước chảy giọt lệ.

Khi trời chuyển sáng, người đi gối vắng.

Trong trướng ấm, Ngụy Anh Lạc mơ màng tỉnh lại, thò tay chạm qua, bên cạnh trống rỗng, chăn đệm sớm đã lạnh buốt.

"Nương nương tỉnh rồi." Minh Ngọc bưng chậu nước tiến đến, chuẩn bị lau người nàng.

"Rốt cuộc vẫn không giống nhau." Ngụy Anh Lạc nhìn trần nhà, lẩm bẩm nói, "Trước kia đều là Hoàng thượng chờ ta tỉnh lại sau đó mới cùng rời giường, cùng nhau ăn cơm... Hiện tại Hoàng thượng đang ăn cơm cùng với ai?"

Bàn tay Minh Ngọc đang vắt khăn mặt dừng lại, hồi lâu sau mới đáp: "Hoàng thượng... đến Bảo Nguyệt lầu, đang ăn sáng với Dung tần nương nương."

"... Thật sao?" Ngụy Anh Lạc cảm thấy trái tim mình trống rỗng, không nói gì thêm nữa, chỉ biết ngơ ngác nhìn trần nhà.

Minh Ngọc thấy dáng vẻ này của nàng mà trong lòng đau xót, suýt nữa mở miệng khuyên nàng hãy từ bỏ, nhưng nghĩ lại, từ bỏ rồi nàng phải sống thế nào? Hiện giờ Anh Lạc đang ở độ tuổi hoa nở tươi đẹp nhất, chẳng lẽ lại để nàng giống Thái hậu đến Viên Minh Viên dưỡng lão? Cuối cùng chỉ có thể đem lời khuyên lơn nuốt trở lại vào bụng, tiến lên giúp nàng lau chùi thân thể, thay bộ đồ mới.

Vừa mới mặc váy áo xong, Tiểu Toàn Tử hớt ha hớt hải chạy vào: "Nương nương, Hoàng thượng mời người đến Bảo Nguyệt lầu hầu thiện."

https://thuviensach.vn

Bảo Nguyệt lầu được xây gần một hồ nước, xa xa nhìn lại như đang ở giữa cung trăng, đối diện lầu là một doanh trại và nhà thờ đạo Hồi ở sát bên. Dung tần ở trên lầu ngắm nhìn như lại thấy được cảnh sắc quê hương.

Chờ khi lên lầu nhìn vào trong, mới phát hiện hóa ra Hoằng Lịch không chỉ vinh sủng Dung tần như thế. Trong lầu vàng son lộng lẫy, cung nhân hầu hạ cũng trang điểm như người Hồi, thậm chí bày trên bàn cũng toàn là món ăn Hồi giáo rất nặng mùi như cơm trộn thập cẩm, thịt dê xào hành tây, hoàn toàn không phù hợp với khẩu vị trước giờ của Hoằng Lịch, nhưng hắn vẫn ăn vô cùng nhập tâm.

... Hay nói cách khác, chỉ cần Dung tần vui vẻ, hắn cũng cảm thấy vui vẻ.

Ngụy Anh Lạc đứng một bên nhìn hồi lâu, hắn mới chú ý tới nàng, cười nói: "Nàng đến rồi à?"

Dung tần quay đầu nhìn về phía nàng, trong mắt tràn ngập hiếu kỳ: "Nàng ấy là Lệnh phi sao?"

"Ừ." Hoằng Lịch dùng khăn lau vết dầu mỡ trên mặt nàng, cưng chiều nói, "Chẳng phải nàng nói ma ma giảng dạy quy củ rất nghiêm khắc nên nàng không vui sao? Người mới vào cung, phần lớn quy củ đều phải học từ phi tần có địa vị cao hơn. Ví dụ như Lệnh phi, năm xưa nàng ấy cũng theo chân tiên Hoàng hậu học quy củ. Trẫm muốn nàng đến Diên Hi cung học hỏi Lệnh phi, nàng thấy thế nào?"

Dung tần nghiêng đầu dò xét Ngụy Anh Lạc, sau đó ngây thơ vô hại cười nói: "Được, thiếp thích nàng ấy."

Nhưng Ngụy Anh Lạc không có cách nào thích nàng ta.

Hoằng Lịch lệnh nàng ngồi xuống, sai người đem lên cho nàng một phần đồ ăn. Hắn biết rõ dạ dày nàng không tốt, chỉ có thể ăn cháo loãng,

https://thuviensach.vn

nhưng vẫn sai người đem một nồi canh thịt dê bày trước mặt nàng. Nước canh thịt dê rất ngon, nhưng nàng nuốt không trôi.

Nhiệt khí từ nồi bay lên. Cách một tầng hơi mỏng, nàng vừa nhìn hai người đối diện vừa mờ mịt không rõ. Nếu nói không quan tâm nàng, sao tối hôm qua hắn lại dỗ ngon nói ngọt bên tai nàng? Còn nếu nói quan tâm nàng, vậy sao hắn phải tra tấn nàng như vậy? Cùng những nữ nhân khác chàng chàng thiếp thiếp còn chưa tính, lại còn cố tình gọi nàng đến ngồi bên cạnh chứng kiến.

"Lúc trước trong lòng Hoàng thượng chỉ có mình, bây giờ trong lòng người đã chia thành hai nửa... Mình chỉ chiếm được một nửa rất nhỏ mà thôi." Ngụy Anh Lạc nghĩ thầm, sau đó cũng không chờ ăn xong, lấy khăn nhẹ lau miệng nói, "Hoàng thượng, thần thiếp ăn no rồi, xin được cáo lui trước."

Hoằng Lịch bình thản phất phất tay, giống như hoàn toàn không để ý đến việc nàng đi hay ở lại. Đợi nàng đi được một nửa, nghe thấy Trầm Bích ở sau lưng nàng nói một câu: "Lệnh phi nương nương, người thật sự không muốn ăn canh thịt dê sao? Kỳ thật ăn một miếng rất ngon mà."

Lúc này Hoằng Lịch hạ lệnh: "Lý Ngọc, ngươi cầm nồi canh thịt dê này đi theo Lệnh phi trở về, nhìn nàng ấy uống hết nước canh rồi mới thôi."

Trong lòng Ngụy Anh Lạc cũng không rõ là tư vị gì mà hốc mắt cùng sống mũi cay cay, sợ mình xấu mặt ở trước mặt Dung tần nên vội vàng bước ra khỏi Bảo Nguyệt lầu, trở lại Diên Hi cung mới phát hiện Vĩnh Kỳ lại đang đợi nàng, ngẩng đầu thấy nàng trở về liền nhanh chân chạy tới: "Lệnh mẫu phi, xin người hãy cứu Lục đệ!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Bằng hữu

Năm tháng trôi qua, Vĩnh Dung càng lớn càng giống mẫu thân Thuần quý phi như đúc. Tuy đất thiêng như vùng Giang Nam cầu nhỏ nước chảy thường sinh ra hiền tài nhưng tính tình lại vô cùng yếu ớt, cho nên Vĩnh Dung dễ dàng bị huynh đệ của mình treo ngược lên cành cây, không có sức lực phản kháng.

"Ai cho mày lá gan dám nói xấu chỉ trích tao sau lưng?" Vĩnh Thành nói xong liền quất roi ngựa vào người Vĩnh Dung. Bị hắn quất liên tục hết roi này đến roi khác, Vĩnh Dung khóc lóc càng lúc càng thảm thiết. Thấy hắn khóc to như vậy, Vĩnh Thành ra lệnh với thư đồng bên cạnh, "Chặn miệng nó lại!"

Một trong hai tên thư đồng được chỉ định đi lên chặn miệng Vĩnh Dung có chút do dự, nói: "Tứ a ca, đừng làm to chuyện quá, lỡ bị ai phát hiện..."

Vĩnh Thành không kiên nhẫn cắt ngang hắn: "Ngạch nương của nó Thuần quý phi mang trọng tội, đến cả Hoàng a mã cũng không thèm liếc nhìn nó một cái, ngươi sợ cái gì?"

Dứt lời, roi được vung lên quất xuống như mưa, không đếm xỉa tới hai tên thư đồng đang đứng chặn miệng Vĩnh Dung cũng bị đánh đến chảy máu, quả thực giống như đang xem đối phương là trâu bò mà trút giận.

Vĩnh Dung tuy không được sủng ái nhưng cũng là hoàng tử quen sống an nhàn sung sướng, da thịt sao chịu được đòn roi trút như mưa này, đau đớn thể xác khiến hắn choáng váng bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

"Ức hiếp người quá đáng như vậy là không được đâu nhé!"

Vĩnh Thành đang định kêu thư đồng xách nước dội cho Vĩnh Dung tỉnh lại, thình lình sau lưng vang lên tiếng nói khiến hắn hoảng sợ mất mật, đến khi thấy rõ người sau lưng là ai lại càng biến sắc.

Là Dung tần!

Vĩnh Thành ảo não trong lòng, sao cứ nhằm đúng lúc này lại bị nữ nhân này bắt gặp? Sợ nàng ta sẽ cáo trạng trước mặt Hoằng Lịch, Vĩnh Thành bỏ cây roi xuống, cười nói: "Dung tần, ta chỉ là đùa với Lục đệ một chút thôi mà."

Trầm Bích bước từng bước tới gần chỗ hắn, trên đường đi chuông lục lạc đeo bên hông kêu leng keng leng keng: "Hai người là huynh đệ ruột đáng lẽ phải thương yêu nhau chứ không phải đối xử với nhau thế này. Mau thả Lục a ca xuống đi!"

Hai tên thư đồng cùng đồng loạt nhìn về phía Vĩnh Thành, Vĩnh Thành quát to: "Không nghe thấy lời Dung tần nói sao? Thả người!"

Lúc này bọn họ mới luống cuống tay chân cởi trói thả Vĩnh Dung xuống. Vĩnh Thành cũng không phải kẻ ngốc. Bây giờ trong cung ai mà chẳng biết Dung tần được sủng ái, Hoằng Lịch quả thực một khắc cũng không rời nàng ta, nếu làm không khéo thì xui xẻo bị Hoằng Lịch biết được, liền nói: "Dung tần nương nương, chỉ là hôm nay huynh đệ chúng ta đùa giỡn chút thôi, người không cần phải để ý trong lòng. Nếu không còn chuyện gì khác, ta không quấy rầy người thưởng ngoạn phong cảnh nữa. Cáo từ trước."

Hắn xoay người muốn đi, nào ngờ vừa đi được vài bước, phía sau bay vèo tới một vật dài như con rắn quấn chặt chân hắn. Vĩnh Thành hét thảm một tiếng, loạng choạng lảo đảo bị treo ngược cành cây.

https://thuviensach.vn

Nhìn lại người khởi xướng, Vĩnh Thành cả kinh nói: "Ngươi, ngươi định làm gì?"

Trầm Bích phủi tay: "Bình thường quen tay hay mang theo dây thừng để bắt dê, không nghĩ tới có một ngày sẽ hữu dụng thế này!"

Vĩnh Thành: "Ngươi mau thả ta xuống! Thả ta xuống! Dung tần, ta là nhi tử của Hoàng hậu, ngươi lại dám đối đãi với ta như vậy? Còn không mau thả ta xuống!"

Trầm Bích ngây thơ, trong nháy mắt biểu lộ trở nên âm trầm: "Im ngay!"

Vĩnh Thành ngẩn người.

Trầm Bích vẫn luôn có dáng vẻ ngây thơ vô hại, tinh khiết tốt đẹp giống như tiên nữ giáng trần, giờ phút này thoạt nhìn có chút u ám: "Hiện giờ ngươi cũng đã mười sáu tuổi rồi. Thiếu niên tuổi này ở trong tộc chúng ta sớm đã cầm vũ khí ra chiến trường chiến đấu chém giết kẻ địch, nhưng ngươi lại như một ngoan đồng chỉ biết ức hiếp huynh đệ ruột, còn ở trước mặt ta giả vờ giả vịt! Tất cả hành động ngươi làm hôm nay nếu bị Hoàng thượng nhìn thấy, ngươi có biết mình sẽ nhận hậu quả gì không?"

Vĩnh Thành hít thở lấy dũng khí: "Ta, ta là nhi tử của Hoàng hậu..."

Trầm Bích 'a' một tiếng: "Ngay cả ta là người tiến cung chưa lâu cũng biết, Hoàng hậu đã có Thập nhị a ca và Thập tam a ca, còn con nuôi như ngươi sớm đã vô dụng, thế mà ngươi vẫn còn mơ mộng hão huyền!"

Vĩnh Thành: "Ngươi nói dối. Ngươi đang muốn chia rẽ tình cảm mẫu tử chúng ta!"

Trầm Bích: "Tứ a ca đáng yêu, sao ngươi có thể "đầu óc ngu si tứ chi phát triển" như thế? Hoàng ngạch nương hiền lành của ngươi đang ước gì

https://thuviensach.vn

ngươi hãy mau mau phạm sai lầm, sai càng nhiều càng tốt! Đại a ca không được thánh sủng, ngươi lại liên tiếp gặp rắc rối, ngôi vị Hoàng đế mới có thể rơi xuống đầu con trai ruột của cô ta!"

Vĩnh Thành khiếp sợ: "Không thể nào. Điều đó không có khả năng... Không có khả năng..."

Trầm Bích xoay quanh người hắn, mỗi một câu nói liền đẩy hắn một cái, khiến hắn hoa mắt choáng váng: "Nhìn bộ dạng ngươi bị vứt bỏ thế này, chậc, thật là đáng thương! Có phải Hoàng ngạch nương của ngươi đã từng nói, Vĩnh Thành của chúng ta không thích đọc sách cũng không sao, khối người cỡi ngựa bắn cung vẫn thống lĩnh được thiên hạ! Đám thư đồng không nghe lời cũng không sao, ngạch nương sẽ chọn cho ngươi kẻ thông minh lanh lợi! Đám lão sư chán ghét ngươi cũng không sao, là bọn họ không có mắt nhìn! Ngươi muốn gì được nấy, chưa bao giờ trách mắng ngươi, quan tâm che chở ngươi cực kỳ chu đáo. Đồ đần! Cô ta sẽ sủng ngươi đến chết, cho đến khi ngươi biến thành con lợn mới thôi!"

Vĩnh Thành bị đả kích nặng nề, nghe xong lệ rơi đầy mặt: "Không... Không phải như vậy... Ngươi gạt ta, Hoàng ngạch nương không phải là người như thế..."

Trầm Bích: "Lục a ca không có thân ngạch nương vốn đã rất đáng thương, nhưng ngươi lại độc ác như rắn rết, có dưỡng mẫu thân chức vị cao, tình cảnh so với hắn còn sướng hơn gấp trăm nghìn lần, lại còn không biết thu liễm!"

Vĩnh Thành một bên giãy giụa, một bên la to: "Ta muốn đi hỏi Hoàng ngạch nương!"

Trầm Bích khanh khách nở nụ cười: "Đi đi! Nếu ngươi nói lại cho cô ta nghe những gì ta nói nãy giờ, vị Hoàng ngạch nương ấy sẽ thần không biết quỷ không hay khiến ngươi chết vì bệnh đó, hiểu chưa?"

https://thuviensach.vn

Vĩnh Thành sợ hãi nói không ra lời.

Trầm Bích vuốt ve mặt hắn một cách ôn nhu: "Lập tức trở về A ca sở tự kiểm điểm chính mình. Lần sau còn dám ỷ mạnh hiếp yếu, ta sẽ cắt lưỡi ngươi ngay tại chỗ rồi treo ngươi lên thế này lần nữa, nghe rõ chưa?"

Vĩnh Thành run rẩy gật đầu.

"Thế mới ngoan và đáng yêu." Trầm Bích khen hắn một tiếng, sau đó tháo lỏng dây thừng. Vĩnh Thành ngay lập tức rơi xuống mặt đất đau đến thất điên bát đảo, nhưng cũng không dám có nửa câu oán thán, lại nhìn nàng một cái, sau đó tựa như gặp quỷ mà chạy bán sống bán chết.

Trầm Bích cũng không làm khó hắn nữa mà quay trở lại bên Vĩnh Dung đang hôn mê, nhìn hắn trìu mến nửa ngày mới nhẹ nhàng đánh thức hắn.

Vĩnh Dung vừa tỉnh đã thất kinh ôm chặt lấy bản thân, tựa như thú nhỏ bị người nhốt vào trong lồng đã lâu, đôi mắt hoảng sợ nhìn xung quanh.

"Đừng sợ." Trầm Bích ôn nhu nói: "Ta đã đuổi Tứ ca đi rồi."

Lúc này Vĩnh Dung mới phát hiện có người bên cạnh. Chờ nghe xong lời nàng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vĩnh Dung lập tức đỏ lên, lắp bắp nói: "Dung tần nương nương, thực xin lỗi, ta rước lấy phiền phức cho người rồi."

"Lục a ca, con không phải là người làm sai chuyện, nên không cần phải nói lời xin lỗi." Trầm Bích ngồi bên cạnh hắn, gió mát thổi bay mái tóc dài. Nàng buộc lại tóc khiến lục lạc vang lên, tiếng chuông tạo thành khúc nhạc nhẹ, "Chó sói truy đuổi bầy dê là cảnh thường thấy trên thảo nguyên, không ai cảm thấy kỳ lạ. Nhưng hài tử trên thảo nguyên chưa bao giờ vì mạnh yếu bất đồng mà ức hiếp lẫn nhau, mà bọn chúng sẽ dựa dẫm vào nhau cùng chống đỡ kẻ địch. Vì vậy Vĩnh Dung, con không sai."

https://thuviensach.vn

Chưa từng có ai nói với hắn những lời như vậy, Vĩnh Dung vừa cảm động vừa xấu hổ. Hắn cúi đầu nhìn chính mình -- nếu hắn chỉ ngất đi thôi thì không nói, nhưng hắn rõ ràng bị Vĩnh Thành dọa sợ tới mức tiểu ra quần. Tại sao cứ phải mang bộ dạng này xuất hiện trước mặt Dung tần vào lúc này cơ chứ?

Dường như Trầm Bích không phát hiện đũng quần ướt sũng của hắn, chỉ là cười nói: "Ta sẽ giữ bí mật giúp con chuyện hôm nay, nhưng con cũng phải đáp ứng ta một việc, được không?"

Vĩnh Dung ngẩng đầu nhìn Trầm Bích. Giờ khắc này bất luận nàng muốn hắn làm việc gì, đoán chừng hắn cũng đều đồng ý.

Trầm Bích: "Ta biết ở Mãn Châu các a ca buổi sáng phải học bài, buổi chiều cỡi ngựa bắn cung. Con phải đồng ý với ta phải tập võ cho thật giỏi, sớm ngày trở nên mạnh mẽ. Hắn đấm con một quyền, con liền đấm lại hắn hai quyền. "

Vĩnh Dung sững sờ: "Nhưng hắn sẽ dẫn thêm người đánh ta. "

Trầm Bích thản nhiên nói: "Mặc kệ có bao nhiêu người đánh con, con cũng quyết phải đánh hắn một trận, đánh tới khi nào hắn sợ con mới thôi."

Vĩnh Dung ngạc nhiên.

"Tứ a ca khi dễ con bởi vì con yếu hơn hắn rất nhiều. Chờ đến khi con trưởng thành sánh ngang vai hắn, không, phải mạnh mẽ hơn hắn, con mới có thể chiến thắng nỗi sợ của mình, không cần phải hoảng loạn nữa." Bỗng Trầm Bích nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, "Hơn nữa, nếu quả thật đánh không lại, cùng lắm thì con đem vết thương cho Hoàng a mã xem. Dù người không thích con nhưng cũng sẽ không dung thứ cho chuyện huynh đệ tương tàn đâu."

https://thuviensach.vn

Mặt Vĩnh Dung càng đỏ hơn, liên tục gật đầu, chạy đi rất xa rồi còn quay đầu lại: "Cảm ơn người!"

Đưa mắt nhìn Vĩnh Dung chạy đi, Trầm Bích nở một nụ cười, đang muốn xoay người rời đi.

Ngụy Anh Lạc từ chỗ nấp bước ra, sau lưng Minh Ngọc đang trợn mắt há mồm.

"Ai nha, không nghĩ tới lại bộc lộ bản tính rồi!" Dung tần cười cười tinh nghịch, sau đó thở dài, "Cô sẽ nói với Hoàng thượng sao?"

Ngụy Anh Lạc: "Nói gì?"

Trầm Bích trừng hai mắt: "Nói cho người biết ta là một người hai mặt?"

Ngụy Anh Lạc nở nụ cười.

Nàng vì đáp ứng khẩn cầu của Vĩnh Kỳ nên mới tới đây giúp đỡ Vĩnh Dung, nào ngờ lại được chứng kiến trò hay như vậy.

Trầm Bích lại thở dài, tiến tới giữ chặt tay Ngụy Anh Lạc: "Ta xin cô đừng làm vậy, nếu không Hoàng thượng có thể sẽ trả ta về bộ lạc mất. Tuy ca ca ta làm thủ lĩnh, nhưng huynh ấy là một tên gia hỏa vừa kiêu ngạo vừa cuồng vọng, thấy ta bị trả về nhất định sẽ cười nhạo ta, cười ta là một lễ vật vô dụng, cuộc sống của ta sẽ không dễ chịu chút nào! Cô sẽ nói cho Hoàng thượng biết sao?"

Ngụy Anh Lạc cúi đầu nhìn tay hai người đang nắm lại: "Cô đoán xem?"

Trầm Bích ủ rũ, đột nhiên hơi ngửa đầu, nằm trên bãi cỏ tựa như cam chịu: "Ta không thích Tử Cấm Thành, không thích chút nào. Cô muốn nói

https://thuviensach.vn

với Hoàng thượng thì cứ đi đi, để cho người đưa ta về sớm một chút, để ta còn có thể về kịp dự lễ quốc khánh của bộ lạc."

Ngụy Anh Lạc: "Chỗ cô mừng lễ thế nào?"

Trầm Bích thoáng cái ngồi dậy, hào hứng bừng bừng giống như tiểu hài tử: "Chúng tôi sẽ ở trước lều nướng nguyên con dê, nướng đến khi thịt vàng ươm thơm phưng phức bay xa vạn dặm, bọn trẻ con vui sướng mà chạy tới chạy lui, phấn khởi giống như chỗ bọn cô ăn mừng năm mới vậy! Lữ nhân qua đường bắt gặp thường xuyên dừng lại, gan lớn còn muốn mua thịt dê nướng! Khi đó ta sẽ lớn tiếng nói cho bọn họ biết -- không bán, cho nhiều bạc hơn nữa cũng không bán!"

Nói đến đây, Trầm Bích đắc ý cười to, bộ dạng không coi ai ra gì, khiến cho Ngụy Anh Lạc vừa kinh ngạc, vừa có chút... hâm mộ.

Trầm Bích: "Lúc bọn họ đói bụng phát ra tiếng kêu rột rột, ta sẽ đưa cho họ một miếng đùi dê nướng. Nhìn thấy bộ dáng bọn họ ngốc nghếch trợn mắt há mồm, ta có thể cười no một năm luôn! Khách nhân từ phương xa đến có khi nào ra về tay không đâu, vì chúng tôi chuẩn bị rất nhiều thịt cho bọn họ mà!"

Ngụy Anh Lạc: "Lễ mừng ở Tử Cấm Thành cũng có thịt dê nướng."

"Không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau!" Vẻ đắc ý trên mặt Trầm Bích dần dần biến mất, nàng có chút cô đơn nói, "Giống như cảnh mặt trời lặn ở Tử Cấm Thành, đẹp thì đẹp thật, nhưng không có cảm giác -- "

Ngụy Anh Lạc nhìn Trầm Bích, nàng ta giống như cơn gió bị lồng xích khóa lại.

"Lệnh phi, cô và những phi tần khác cũng không giống nhau." Chợt Trầm Bích ngẩng đầu nhìn nàng, "Ta thích cô."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc ngẩn ra, không biết tại sao nàng ta lại chuyển chủ đề mau thế, nhưng cũng rất nhanh bật cười nói: "Ta và cô đều là phi tần của Hoàng thượng, không phải dạng quan hệ có thể thân thiết lẫn nhau."

Trầm Bích nghi ngờ hỏi: "Tại sao vậy? Cha ta có rất nhiều thê tử, bọn họ cũng có thể chung sống hoà bình."

Ngụy Anh Lạc: "Chung sống hoà bình?"

Trầm Bích: "Đúng vậy, cha đối xử với tất cả mọi người đều như nhau, mua tặng mẹ ta vòng tay vàng thì ai nấy cũng đều sẽ có quà! Thay phiên qua đêm ở từng lều vải của các nàng, chưa bao giờ nặng bên này nhẹ bên kia, cho nên quan hệ của bọn họ đều rất tốt!"

Ngụy Anh Lạc từ chối cho ý kiến. Tốt hay không tốt, người bên ngoài đều không thể nhìn ra. Phi tử chốn hậu cung biểu hiện ra ngoài cũng là vui vẻ hòa thuận, nhưng sau lưng lại ngấm ngầm ghen ghét, hãm hại lẫn nhau.

Trầm Bích: "Ta đến Tử Cấm Thành, ngoại trừ Hoàng thượng thì không còn ai yêu thích ta. Ta ở trong này như bị cô lập. Hiện tại ta gặp được cô, các nàng ấy cũng đều không thích cô, phải không?"

Không chờ Ngụy Anh Lạc trả lời, Trầm Bích đã cầm chặt tay nàng: "Cô giúp ta giữ kín bí mật, ta sẽ làm bằng hữu của cô, được không?"

Ngụy Anh Lạc: "Ta không cần bằng hữu."

Nhưng Trầm Bích lại nở nụ cười. Nụ cười vừa có chút giảo hoạt, vừa có chút động lòng người. Nàng đưa tay áp lên mặt Ngụy Anh Lạc, giọng nói ngây thơ đáng yêu: "Mặt cô rõ ràng viết là "tôi rất cô đơn lạnh lẽo, cần Trầm Bích làm bằng hữu"!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Biến đổi bất ngờ

Đàn trống hòa nhịp tay áo bay, điệu múa phất phơ tuyết phiêu bồng (*). Hoằng Lịch nghiêng mình tựa vào chiếc ghế dài, nhìn Trầm Bích đang nhẹ nhàng nhảy múa trên sân khấu. Trong cung chuyện gì cũng không thể qua được mắt hắn. Gần đây có một tin đồn nói Trầm Bích muốn làm bạn với Lệnh phi, vì vậy mỗi ngày hắn đều xuất hiện trước mặt nàng.

(*) Nguyên văn "Huyền cổ nhất khởi song tụ cử, hồi tuyết phiêu phiêu chuyển bồng vũ", trích từ bài thơ "Hồ tuyền nữ" của Bạch Cư Dị

Bên cạnh, Lý Ngọc bẩm báo: "Hoàng thượng, phủ Nội vụ được Lệnh phi nương nương giao phó quét dọn Thọ Khang cung."

Nghe thấy tên Lệnh phi, Trầm Bích đang xoay tròn mũi chân lại dẫm sai một nhịp.

... Xem ra lời đồn đại cũng không phải là giả. Không có lửa thì làm sao có khói? Hoằng Lịch hỏi lại: "Thái hậu muốn trở về?"

Lý Ngọc: "Nô tài hỏi, Lệnh phi nương nương chỉ bảo hôm nay là mùng Mười tháng Năm, đem lời này nói với Hoàng thượng, người sẽ rõ."

"Mùng Mười tháng Năm?" Hoằng Lịch lẩm nhẩm trong đầu, bỗng nhiên bừng tỉnh, "Khó trách..."

Lý Ngọc: "Hoàng thượng?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch: "Tất cả cứ làm theo lời Lệnh phi phân phó, quan trọng là trước khi Thái hậu trở về phải bố trí xong xuôi hết cả."

Lý Ngọc: "Dạ."

Chờ Lý Ngọc đi rồi, mũi chân Trầm Bích trụ vững trên mặt đất, cả người bay múa trên không trung vòng qua lượn lại, mang theo tiếng chuông vang trời sà vào lòng Hoằng Lịch, tựa đầu lên đầu gối, ngửa đầu nhìn hắn: "Hoàng thượng, ngày mùng Mười tháng Năm có gì đặc biệt sao? "

Hoằng Lịch: "Mười lăm tháng Năm âm lịch hằng năm là ngày giỗ của Hòa An, hai năm trước đều tổ chức cúng bái ở Viên Minh Viên, năm nay xem ra là phải về Tử Cấm Thành rồi."

Trầm Bích: "Hòa An?"

Hoằng Lịch vuốt ve tóc nàng, ôn hòa nói: "Là muội muội ruột của trẫm, con gái cưng duy nhất của Thái hậu."

Nghĩ đến Thái hậu vẫn luôn không thích nữ tử quá xinh đẹp lại yêu mị khác người, vì vậy Hoằng Lịch không sợ gây phiền hà mà thao thao bất tuyệt, nói cho nàng biết trước mặt Thái hậu nên nói những gì, hành xử ra sao.

Trầm Bích nghe được một nửa đã không muốn nghe tiếp: "Được rồi được rồi, thần thiếp biết rồi. Thần thiếp sẽ đi tìm Anh Lạc. Hôm nay thiếp muốn học cách đi lại từ cô ấy đấy."

Bởi vì muốn học làm phi tần, Trầm Bích giống như trẻ con đến cả đi đứng cũng muốn học lại từ đầu. Nhưng Hoằng Lịch lại biết nàng không phải là kiểu người thích tuân theo quy củ, lắc lắc đầu nói: "Hôm nay định tặng nàng ấy cái gì?"

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Trầm Bích sáng ngời, lặng lẽ cười hề hề móc ra một chiếc hộp, từ bên trong lấy ra một vòng cổ trân châu, hạt châu lớn mà tròn vo, chảy xuôi xuống mang theo vẻ sáng bóng óng ánh: "Đây là quà thần thiếp sẽ tặng cho cô ấy. Người đoán xem cô ấy có thích không?"

"Trẫm đoán sẽ không." Hoằng Lịch cười nói.

Quà của tình địch đưa tới, bất luận dù có quý trọng tốt đẹp cỡ nào, chắc hẳn Ngụy Anh Lạc cũng đều sẽ không thích.

Trầm Bích thất vọng bỏ hộp xuống: "Vậy cô ấy thích cái gì? Chỉ cần thiếp có, thiếp đều sẽ tặng cho cô ấy."

Hoằng Lịch trầm mặc một lát, nói: "Vậy hãy tặng nồi canh thịt dê đi."

Trầm Bích nghiêng đầu nghi ngờ nhìn hắn: "Nhưng Anh Lạc đã nói cô ấy không muốn ăn thứ này."

"Nhưng canh thịt dê lại có lợi cho sức khỏe nàng ấy." Hoằng Lịch thốt ra, nói xong mới phát giác mình lỡ lời.

Hắn không phải không quan tâm khẩu vị của nàng, mà là so với khẩu vị thì hắn càng quan tâm đến dạ dày của nàng hơn. Vì vậy lần trước lúc Ngụy Anh Lạc đến Bảo Nguyệt lầu, hắn mới nghiêm túc ép nàng đem canh thịt dê trở về.

Vẻ mất mác trong mắt Ngụy Anh Lạc hiện rõ mồn một trước mắt hắn, hắn vừa có chút ảo não lại có chút vui mừng. Hắn chỉ là... muốn nhìn thấy bộ dáng ghen tuông của nàng nhiều hơn, giống như hắn đã từng ăn dấm chua với Phó Hằng vậy.

"Hoàng thượng, cách người đối xử với Anh Lạc và với tất cả người khác, không giống nhau." Trầm Bích nhìn lại hắn, thình lình nói ra một câu như vậy, sau đó không chờ Hoằng Lịch kịp phản ứng, nàng đã cười tủm tỉm

https://thuviensach.vn

nói, "Được, canh thịt dê tốt cho dạ dày, thần thiếp sẽ mang một nồi canh qua cho cô ấy."

Hiện giờ Ngụy Anh Lạc không có mặt ở Diên Hi cung mà đang ở Thọ Khang cung.

Thái giám cung nữ ra ra vào vào liên tục quét sạch cung điện. Kế hậu kéo tay Ngụy Anh Lạc nói: "Đích thân Thái hậu chỉ định muội tới làm tế điển, thật sự là vất vả cho muội rồi. Bổn cung vừa mới xem xét qua, mọi thứ đã được chuẩn bị đâu ra đấy, may mà có muội biết rõ tâm ý của Thái hậu mới có thể làm được tốt như vậy."

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng hậu nương nương quá khen rồi, thần thiếp chỉ là cố gắng hết sức mình, không biết Thái hậu có hài lòng không nữa. Nếu nương nương đã nhìn qua rồi thì chi bằng nhận xét một chút đi?"

"Tất cả mọi thứ đã ổn thỏa." Ánh mắt Kế hậu quét về phía bàn thờ, "Chỉ trừ còn thiếu tiểu Phật hoa, nếu được đặt trước bàn thờ để đốt đi thì Thái hậu sẽ càng cao hứng hơn."

Ngụy Anh Lạc: "Tiểu Phật hoa?"

Kế hậu gật đầu: "Hàng năm gần cuối ngày giỗ đều dùng tiểu Phật hoa. Nếu Thái hậu nhìn thấy Hoàng thượng coi trọng tế thần của An công chúa như thế, nhất định tình mẫu tử có thể hòa hảo như lúc ban đầu."

Ngụy Anh Lạc: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương nhắc nhở, Anh Lạc đã ghi nhớ trong lòng."

Kế hậu cười nói đầy thâm ý: "Thái hậu còn chưa nhìn thấy Dung tần, đến ngày đó còn phải nhờ Lệnh phi tự mình dẫn đến."

Ngụy Anh Lạc khẽ giật mình, vô thức nhìn về phía Kế hậu đã thấy nét mặt vui vẻ nồng đậm toát ra khiến nàng không khỏi rùng mình.

https://thuviensach.vn

Ở lại chuẩn bị thêm một chút cho đến thời điểm ăn tối, Ngụy Anh Lạc xin được cáo lui trước, vừa ra khỏi Thọ Khang cung sắc mặt lập tức trầm xuống. Minh Ngọc ở cạnh nhìn thấy, nhịn không được hỏi: "Anh Lạc, cô làm sao vậy?"

Ngụy Anh Lạc: "Hoàng hậu muốn động thủ."

Minh Ngọc: "Động thủ?"

Ngụy Anh Lạc gật đầu: "Dung tần -- tai vạ sắp đến nơi rồi."

Người nhiều tai mắt nhiều, Minh Ngọc cũng không tiện hỏi nhiều, vốn định sau khi trở về Diên Hi cung sẽ hỏi kỹ càng hơn, nào ngờ chân trước vừa mới bước vào đại môn Diên Hi cung liền nghe một hồi tiếng chuông đinh đang đinh đang, nhắm mắt cũng biết người tới là ai.

Bước chân Ngụy Anh Lạc dừng lại: "... Sao cô lại đến đây?"

"Cuối cùng cô đã trở về!" Trầm Bích cười hì hì tới đây giữ chặt nàng, "Ta mang canh thịt dê tới. Canh thịt dê rất có lợi cho dạ dày của cô, nhưng mà nguội quá rồi, ta sẽ bảo phòng bếp hâm nóng lại cho cô!"

Trên bàn chẳng những có canh thịt dê mà còn có một hộp trân châu, mỗi viên đều đủ để đổi lấy một tòa viện ở Giang Nam. Diên Hi cung cũng có rất nhiều bảo vật như thế, trong khoảng thời gian này đều là Trầm Bích mang tới tặng. Nhưng Ngụy Anh Lạc chưa từng vui mừng chút nào, bởi vì những thứ đồ quý hiếm đó đều là Hoằng Lịch ban tặng cho Trầm Bích. Mỗi một thứ như đang muốn nhắc nhở Ngụy Anh Lạc, Hoằng Lịch sủng ái Trầm Bích đến cỡ nào.

"Ta không muốn uống." Ngụy Anh Lạc lắc đầu, "Sau này cũng đừng tới đây tặng đồ cho ta nữa, để cho người khác nhìn thấy sẽ nói thành dạng gì?"

https://thuviensach.vn

Trầm Bích chẳng thèm để bụng: "Người khác nói gì thì liên quan gì tới ta? Ta tặng quà cho bạn thân là đạo lý hiển nhiên."

Ngụy Anh Lạc: "Ta và cô không phải là bạn bè."

Trầm Bích thề hứa son sắt: "Sau này nhất định sẽ là bạn bè."

Người này thật sự dai như đỉa. Ngụy Anh Lạc thấy không thể lay chuyển được nàng ta nên đành phải nghe lời cố nuốt canh thịt dê kia. Ban đầu nghe mùi thịt dê tanh rình rất khó ngửi, nhưng sau khi uống vào lại dần sinh ra cảm giác ấm bụng. Nhờ có nước canh mà dạ dày vẫn luôn đau âm ỉ đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Trầm Bích vội vội vàng vàng vừa gắp đĩa rau vừa múc chén canh mới cho nàng, sơ ý để miếng ngọc bội buộc bằng sợi dây đỏ nơi cổ tay rơi vào trong nồi canh thịt dê. Trầm Bích giơ cổ tay lên cao, ngọc bội thuận theo sợi dây đỏ được nâng lên, nước canh dính trên ngọc bội rơi tí tách.

"Minh Ngọc, mang khăn sạch đến đây." Ngụy Anh Lạc bảo Minh Ngọc đem khăn đến, tự mình lau sạch sẽ miếng ngọc bội, khóe mắt liếc qua chữ viết trên ngọc bội chợt sửng sốt.

Thanh ảnh Trầm Bích.

"Sao vậy?" Trầm Bích chú ý tới ánh mắt nàng, tháo dây đỏ xuống, đem ngọc bội đưa cho nàng, "Đây là quà Hoàng thượng tặng ta, nhưng ta không hiểu thi từ của người Hán lắm. Những chữ viết trên này ta xem không hiểu."

Ngụy Anh Lạc tuy chua xót trong lòng nhưng thần sắc vẫn lãnh đạm: "Hoàng thượng đang khen cô trong như ngọc bích, hoàn mỹ không tỳ vết."

Nước canh thịt dê trong miệng lập tức không còn mùi vị, Ngụy Anh Lạc đẩy miếng ngọc bội trở về: "Ta mệt rồi, hôm nay sẽ không dạy cô quy

https://thuviensach.vn

củ. Minh Ngọc, tiễn khách."

Trầm Bích ngẩn người: "Anh Lạc, tại sao lại đột nhiên tức giận? Là bởi vì miếng ngọc bội này sao? Nếu như cô không thích thì ta không bao giờ đeo nữa!"

Thanh âm của nàng khiến Ngụy Anh Lạc tâm phiền ý loạn, chờ Minh Ngọc tiễn cô ta đi rồi cũng không còn tâm trạng dùng bữa nữa, nàng kéo lê thân xác như bị rút cạn sức lực lảo đảo trở lại tẩm điện, sau đó ngã lăn người xuống giường.

Minh Ngọc tiễn xong Trầm Bích trở lại bên cạnh nàng, muốn nói lại thôi.

"Minh Ngọc." Ngụy Anh Lạc nhìn lên trần nhà, hỏi nhỏ, "Cô có biết Bảo Nguyệt lầu là nơi nào không?"

Minh Ngọc lắc đầu ngồi bên cạnh Ngụy Anh Lạc, nắm lấy bàn tay lạnh băng của nàng, bộ dạng nghiêng tai lắng nghe, làm thính giả trung thành nhất của nàng.

"Lúc Ung Chính tại vị, đương kim Thái hậu còn là Hi phi sinh ra Thập nhất cách cách. Từ nhỏ sức khỏe công chúa đã ốm yếu nhiều bệnh. Ngay lúc đó, Tát Mãn thái thái đã chọn trúng Bảo Nguyệt lầu, nói nơi đây có phong thủy tốt. Hi phi vì nữ nhi của mình đã trăm phương ngàn kế khuyên bảo tiên đế trùng tu Bảo Nguyệt lầu, muốn chuyển con gái vào ở! Công trình sắp sửa khởi công, ai ngờ Hiếu Kính Hiến hoàng hậu quả quyết bác bỏ, nói triều đình Đại Thanh chưa bao giờ có tiền lệ như vậy." Ngụy Anh Lạc thở dài, "Kết quả tiểu cách cách vừa tròn một tuổi đã chết yểu. Nhiều năm trôi qua, Thái hậu vẫn canh cánh trong lòng."

Minh Ngọc bừng tỉnh đại ngộ: "Nói như vậy, Hoàng hậu là muốn lợi dụng Thái hậu? Nhưng Thái hậu vẫn luôn đối nghịch với cô ta..."

https://thuviensach.vn

"Nếu cô ta có thể tìm ta hợp tác, vì sao lại không thể hợp tác với Thái hậu? Trong hậu cung chỉ có vĩnh viễn lợi ích chứ không có bạn bè vĩnh viễn." Nhắc tới hai chữ 'bạn bè', trước mắt lại hiện ra khuôn mặt Trầm Bích, Ngụy Anh Lạc bực bội ngồi dậy, lạnh lùng nói, "Hoàng thượng là nam nhân, ở phương diện này sơ ý chủ quan, có lẽ Thái hậu như lúc trước sẽ không thèm để ý, nhưng bây giờ có Hoàng hậu, Thái hậu sẽ nhanh chóng cảm thấy... Dung tần vào ở Bảo Nguyệt lầu chính là 'cưu chiếm thước sào' (**)!"

(**) Nghĩa bóng là không phải khó nhọc mà được hưởng sẵn chỗ tốt

Minh Ngọc trầm mặc một lát, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: "... Như vậy không tốt sao? Nếu kế hoạch của Hoàng hậu thực hiện thành công, đồng nghĩa với việc loại bỏ được cái đinh trong mắt. Theo ta thấy, cô cứ giả bộ coi như không biết gì hết, được không?"

Ngụy Anh Lạc nghe vậy ngẩn người.

Đúng như Minh Ngọc nói, nàng chỉ cần nhắm mắt lại, giả vờ không nghe không thấy gì hết, đơn giản ngồi nhìn mọi chuyện xảy ra là trở thành ngư ông đắc lợi. Nếu chuyện của Hoàng hậu thành, ít nhất nàng cũng nhổ được một cái gai trong mắt; còn nếu không thành, nàng cũng chẳng mất mát gì.

Chỉ là... Thật sự nàng muốn như vậy sao?

Thời gian trôi nhanh như lá rụng mùa thu. Từng lá rơi xuống, Trầm Bích vẫn như trước ngày ngày tìm đến chỗ nàng chơi đùa. Mỗi lần cũng không phải đến tay không, hoặc là một hộp đá quý, hoặc là một phiến lá rụng rất đặc biệt, hoặc là một dải thắt lưng có đính lục lạc tràn ngập phong tình. Trầm Bích tặng đồ của bản thân để lấy lòng nàng.

Mỗi lần tặng quà cũng đều không giống nhau, ngoại trừ hằng ngày vẫn đưa qua một nồi canh thịt dê.

https://thuviensach.vn

Nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ vô hại của nàng ta, Ngụy Anh Lạc càng thêm trầm mặc ít nói.

Cho đến hôm nay ngày Mười lăm tháng Năm.

Hằng ngày vẫn diện lên người bộ váy nhảy múa, hiếm khi thấy cảnh Trầm Bích mặc trang phục chính thống của phụ nữ Mãn Thanh như bây giờ, chân mang đôi giày hoa bồn đế cao, đẩy thị nữ ra đi tập tễnh vài bước, thật vất vả mới tìm được cân bằng, lập tức cười vui vẻ: "Anh Lạc, ta có thể đi vững rồi này."

Thị nữ của nàng liếc Ngụy Anh Lạc một cái, hừ nhẹ: "Người mang giày hoa bồn này đi không vững, lỡ như té một cái chẳng phải rất mất mặt sao? Lệnh phi nương nương, người xem, người dạy lâu như vậy mà chủ tử nhà chúng ta vẫn không thể đi được."

Nghe ra sự châm chọc trong lời nói của nàng, không chờ Ngụy Anh Lạc mở miệng, Trầm Bích đã nhanh hơn quát lớn: "Không liên quan đến Lệnh phi, là ta không quen đi thôi! Sau này không được nói lời xằng bậy như thế nữa! Lui ra!"

Thị nữ ủy khuất ngậm miệng lại. Trầm Bích lại xiêu xiêu vẹo vẹo tập đi một hồi, trượt chân suýt nữa ngã xuống đất. Ngụy Anh Lạc vội vươn tay đỡ lấy, thấy nàng mồ hôi đầm đìa nhịn không được nói: "Không cần đổi y phục, nhưng giày thì cô vẫn nên mang đôi mình quen đi thì hơn."

Trầm Bích không nghe lời thị nữ nói, nhưng lời của Ngụy Anh Lạc thì lại nguyện ý nghe, cười ngọt: "Được."

Nàng đổi lại đi giày mình thường mang, đi nhẹ nhàng vài bước giống như nai con đang nhẹ nhàng nhảy lên nước.

"Nương nương, chúng ta phải đi thôi." Thị nữ nhắc nhở, "Lần đầu tiên Thái hậu gọi người đến Thọ Khang cung, người không thể tới trễ được."

https://thuviensach.vn

Trầm Bích gật gật đầu, quay đầu hướng về phía Ngụy Anh Lạc nói: "Ta đi trước nhé, chút nữa lại tới tìm cô chơi. Cô đừng ăn no quá mà phải chờ ta nhé, ta sẽ mang nước canh thịt dê tới rồi chúng ta cùng ăn."

Nàng cười cười rời đi, lại không biết có lẽ bản thân vĩnh viễn không thể trở về, vĩnh viễn không kịp ăn canh thịt dê cuối cùng.

"Anh Lạc..." Minh Ngọc lo lắng nhìn qua Ngụy Anh Lạc.

"Minh Ngọc, thực xin lỗi." Ngụy Anh Lạc giơ tay lên, sờ gương mặt đẫm nước mắt của chính mình, "Ta... không muốn chán ghét chính bản thân mình."

Trầm Bích chạy tới cửa Thọ Khang cung.

Vừa muốn đi vào, bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

Một bàn tay sau lưng với tới giữ chặt nàng, sau đó mạnh mẽ lôi đi.

"Anh Lạc?" Trầm Bích bị nàng kéo nên bước chân lảo đảo, kinh ngạc nhìn người trước mắt, "Cô định làm gì?"

Ngụy Anh Lạc trầm giọng nói: "Cứu mạng cô!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Yêu tà

Mười lăm tháng Năm, ngày giỗ của Hòa An công chúa.

Trước bàn cúng tế, Tát Mãn thái thái hiến rượu, giơ cao thần đao, dập đầu cầu khẩn ba lượt.

Không khí nghiêm túc bao trùm Thọ Khang cung, mọi người đồng loạt cùng niệm chú vãng sinh với Thái hậu: "Nam mô a di đa bà dạ, đa tha dà đa dạ, đa diệt dạ tha, a di rị đô bà tỳ."

Tay gõ tiếng trống, Tát Mãn thái thái vừa tụng kinh vừa nhảy múa theo tiếng trống, chuỗi lục lạc buộc bên hông vang tiếng đinh đang đinh đang theo từng nhịp chuyển động.

Thái hậu đang lúc niệm kinh thì Trầm Bích đi tới, sau khi hành lễ đã quy củ dâng lên một cuộn kinh: "Thần thiếp thỉnh an Thái hậu. Đây là "Địa Tạng bản nguyện kinh" thần thiếp chép cho công chúa, mong công chúa vãng sinh đến Tây phương cực lạc tịnh thổ."

Thái hậu gật đầu nhàn nhạt.

Trầm Bích tiến gần đến bàn cúng tế, đang định đặt kinh Phật trong tay xuống, bỗng nhiên nghe thấy lạch cạch một tiếng, ngẩng đầu nhìn thấy tiểu Phật hoa trên tế đài không lửa tự cháy, trong khoảnh khắc thế lửa lan ra mạnh mẽ như một đầu lưỡi tham lam, từ tiểu Phật hoa bén lửa liếm trên bức họa.

https://thuviensach.vn

Trong tranh là một nữ đồng có dáng vẻ ngây thơ chân thành, mặc dù tuổi tác còn nhỏ nhưng mặt mũi đoan chính, hiển nhiên một tiểu mỹ nữ, đặc biệt nhất là ở dưới cằm nàng có hai nốt ruồi nhỏ.

"Hòa An! Hòa An!" Sắc mặt Thái hậu đại biến, liều lĩnh chạy tới chỗ treo tranh. Kế hậu vội vàng ngăn Thái hậu lại, la lớn: "Người đâu, mau dập lửa!"

Khổ nỗi trong phòng lúc này chỉ có nữ tử, người nào cũng chỉ biết la hét chạy trốn, đâu còn tâm trí lo lắng cho bức họa nữa. Thị vệ bên ngoài nhất thời cũng không thể xông qua, cuối cùng Ngụy Anh Lạc tiến lên vài bước giật bức họa xuống, vì thế cháy xém một nửa tay áo, khuôn mặt đen thui.

"Thái hậu." Nàng đem bức họa tới.

Thái hậu vội vươn tay nhận lấy, sau đó ôm vào ngực tựa như ôm hài tử, vành mắt đỏ bừng: "Hòa An! Hòa An!"

Lúc này Viên Xuân Vọng mới khoan thai chậm rãi bước đến, chỉ huy một đám thái giám thị vệ dập tắt lửa trên tế đài.

Nhìn tế đàn ngổn ngang bừa bộn, Thái hậu nhíu mày, xoay đầu sang hướng Tát Mãn đang đứng trang nghiêm một bên hỏi: "Tát Mãn thái thái, tế điển xảy ra chuyện gì vậy? Có ảnh hưởng tới Hòa An không?"

Tát Mãn thái thái nhấc mi mắt lên: "Công chúa yểu mệnh mất sớm là tiền âm đã tạ, hậu âm vẫn còn, vốn vô phúc đến Tây phương. Thái hậu vì để công chúa vãng sinh cực lạc mà cả đời hành thiện, tạo công đức, chừng hai năm nữa là đại công cáo thành. Đáng tiếc nhiều năm nỗ lực, hôm nay đều bị một con yêu tà hủy hoại!"

Mọi người kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Kế hậu: "Yêu tà nào?"

Ánh mắt Tát Mãn thái thái đục ngầu nhìn chằm chằm, đưa tay chỉ thẳng mặt Trầm Bích: "Cô ta vừa xuất hiện thì tiểu Phật hoa tự cháy, phá hủy toàn bộ cống phẩm, cô ta nhất định chính là yêu tà! Thái hậu, hãy giết cô ta đi, dùng máu tươi của cô ta tế bái mới có thể xoa dịu phẫn nộ của thần linh!"

Trầm Bích: "Yêu tà gì chứ? Bà nói hươu nói vượn, ta không làm gì hết!"

Kế hậu: "Dung tần, không được vô lễ với Tát Mãn. Tát Mãn thái thái, lời người nói đều là thật sao?"

Tát Mãn thái thái cười lạnh: "Các người lại dám nghi ngờ ta?"

Cho dù trong lòng không tin thì ngoài miệng chúng phi tần cũng phải nói tin, từng người từng người mở miệng quở trách.

"Hoàng hậu nương nương, thần thiếp biết rõ người từ trước đến nay luôn nhân từ, nhưng Dung tần ngày thường vô cùng xinh đẹp, lại có hành động mị hoặc quân vương, không chừng chính là yêu tà thật đó!"

"Đúng thế. Tát Mãn thái thái là sứ giả liên kết con người và quỷ thần, truyền tin qua lại giữa ba giới, sao có thể nghi ngờ lời nói của bà ấy được chứ?"

"Thái hậu, tất cả công đức tích lũy trong ba mươi năm đều đã mất sạch trong phút chốc, công chúa bị con yêu tà này liên luỵ, biến ước mong vãng sinh cực lạc trở thành bọt nước! Nếu người còn dung túng cô ta, không biết sẽ còn liên lụy đến bao nhiêu người nữa đây!"

Lần khác Thái hậu còn có thể khoan dung, nhưng sự tình liên quan đến vong nữ mà nàng yêu thương nhất, hơn nữa miệng nhiều người xói

https://thuviensach.vn

chảy vàng (*), rốt cuộc trầm mặt xuống nói: "Bắt Dung tần lại!"

(*) ý nói dư luận có sức mạnh ghê gớm, trăm người nói ngàn ý, tốt xấu lẫn lộn

Viên Xuân Vọng đợi lời này đã lâu, lập tức vung tay lên. Bọn thái giám liền nhào tới muốn bắt Trầm Bích.

Trầm Bích nhanh chóng bổ nhào xuống chân Thái hậu, nắm chặt tà váy đối phương, giọng nói lạnh lẽo: "Thái hậu, có người muốn vu oan hãm hại thần thiếp. Thần thiếp không biết gì cả!"

Thái hậu từ trên cao nhìn xuống: "Vu oan hãm hại ngươi?"

Trầm Bích: "Là vu oan hãm hại. Nhất định có người đã mua chuộc Tát Mãn thái thái, động tay động chân vào tế đàn kia! Hiện giờ bị đốt thành tro bụi, thần thiếp không có chứng cứ. Nhưng chỉ cần thẩm vấn Tát Mãn thái thái thì sẽ biết rõ chân tướng!"

"Càn rỡ!" Kế hậu nói, "Tát Mãn thái thái là ai chứ? Thái hậu còn phải kính nể ba phần, nào đến lượt ngươi gièm pha?"

Kế hậu thở dài: "Còn không bắt người dẫn đi?"

Trầm Bích nắm chặt tà váy Thái hậu không buông, như đang bấu víu vào cọng cỏ cứu mạng: "Thái hậu, xin người hãy nhìn kỹ Trầm Bích. Thần thiếp là người sống sờ sờ, có da có thịt mà!"

Vốn Thái hậu vẫn luôn đặt tâm trí lên tế đài, không có tâm trạng nhìn kỹ nàng. Bây giờ nghe nàng ta gào thét thê lương mới rũ mắt ngắm kỹ. Ai ngờ vừa nhìn, ánh mắt lập tức ngưng đọng, trở tay giữ chặt cằm Trầm Bích, thanh âm có chút run rẩy: "Ngươi -- "

https://thuviensach.vn

Mặc dù không hiểu lắm tình huống trước mắt, nhưng nhìn điệu bộ Thái hậu chỉ sợ sự tình có biến. Kế hậu nhíu mày, mở miệng thúc giục: "Mang đi!"

Trầm Bích dứt khoát nhào vào lòng Thái hậu, tựa như một đứa trẻ bị giật mình hoảng sợ: "Không muốn! Thái hậu, không muốn!"

Thái hậu cũng đặt tay lên lưng nàng, giống như bảo vệ đứa trẻ: "Dừng tay!"

Mọi người đều kinh sợ, vô số ánh mắt đặt trên bàn tay Thái hậu đang che chở Trầm Bích kia.

Thái hậu hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào Trầm Bích, gằn từng chữ nói: "Ngươi, đi theo ta."

Nói xong vứt bỏ mọi người trong phòng, xoay người đi vào buồng trong. Trầm Bích quay đầu nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, đứng dậy đuổi theo.

Lực chú ý của Kế hậu vẫn luôn đặt trên người Trầm Bích, đương nhiên sẽ không bỏ qua ánh mắt của nàng, vì vậy chậm rãi quay đầu, ánh mắt cũng nhìn về phía Ngụy Anh Lạc, lạnh lùng cười.

Ngụy Anh Lạc im lặng cúi đầu, trong lòng lại biết rõ, từ nay về sau, Kế hậu và nàng sẽ đi hai con đường khác biệt.

Bên trong buồng.

Thái hậu đuổi hết cung nhân ra ngoài, chỉ cho Lưu cô cô và Trầm Bích trong phòng.

Trầm Bích quỳ gối trước mặt Thái hậu. Thái hậu nâng cằm nàng lên nhìn kỹ hồi lâu, ánh mắt càng lúc càng cổ quái, đột nhiên hỏi: "Ngươi sinh

https://thuviensach.vn

ngày nào?"

Trầm Bích khẽ giật mình.

Thái hậu: "Trả lời ta."

"Mười lăm tháng Chín, giờ Tý." Trầm Bích vội vàng trả lời, sau đó cẩn trọng nhìn lại đối phương, "Thái hậu, sao người lại hỏi cái này?"

Thái hậu mặc niệm: "Mười lăm tháng Chín, giờ Tý..."

Thật lâu sau, Thái hậu phất phất tay: "Dẫn đi."

Trầm Bích há to miệng còn muốn giải thích, Lưu cô cô đã mở miệng ngăn lại ý định của nàng: "Dung tần, người ủy khuất Thái hậu đã biết, trước hãy đi theo nô tài đến chỗ này."

Trầm Bích chỉ đành đi theo phía sau Lưu cô cô. Hai người ra ngoài không lâu, cửa phòng lại được mở ra, Ngụy Anh Lạc xuyên qua cánh cửa: "Thái hậu, người tìm con?"

Thái hậu ngồi lên ghế, trên đầu gối là bức họa Hòa An công chúa. Thái hậu chậm rãi vuốt ve nữ đồng trên bức họa, ánh mắt phức tạp, nửa ngày sau mới chậm rãi nói: "Ta biết Hoàng hậu muốn mượn đao giết người, nhưng phải có người chịu trách nhiệm vì dám phá hủy tế lễ của Hòa An! Tát Mãn thái thái là sứ thần, lời bà ta nói chính là ý chỉ của thần linh. Vì vậy, ta quyết định muốn trừng phạt Dung tần! Nhưng ta lại không nghĩ tới..."

Ngụy Anh Lạc: "Sao ạ?"

Thái hậu muốn nói lại thôi, sau nửa ngày ngập ngừng mới mở miệng: "Con còn nhớ lúc trước ta đã từng kể, năm đó Hòa An bệnh nặng, ta đi cầu

https://thuviensach.vn

xin khắp các chùa miếu dập đầu dâng hương Phật tổ, cầu nguyện giảm thọ mười năm để đổi lấy mạng sống của Hòa An không?"

Ngụy Anh Lạc gật đầu.

"Khi đó, có vị cao tăng nói cho ta biết, có thể lưu lại ấn ký trên người công chúa. Mặc dù kiếp này không giữ được, nhưng kiếp sau cũng có cơ hội đoàn tụ. Thế là ta mới cắn răng, châm hai vết nhỏ dưới miệng Hòa An. Đây, ở đây này." Thái hậu chỉ dưới môi bản thân nói, "Vừa rồi lúc Dung tần xông lên, trong nháy mắt, chính mắt ta nhìn thấy nàng cũng có..."

Ngụy Anh Lạc: "Thái hậu, chuyện chuyển thế quá mức hoang đường, người không nên tin mấy chuyện đó."

Thái hậu kích động: "Nhưng cô ta cũng sinh vào giờ Tý ngày Mười lăm tháng Chín. Sinh thần giống nhau, ấn ký giống nhau, không phải thật trùng hợp sao?"

Ngụy Anh Lạc: "Vì Thái hậu quá nhớ thương công chúa nên mới có suy nghĩ như vậy. Dung tần đến từ bộ lạc người Duy Ngô Nhĩ, làm sao có thể là công chúa chuyển thế được?"

Thái hậu: "Thực tế trước đây đã có chuyện chuyển kiếp. Trong dân gian, rất nhiều đứa nhỏ mới sinh đã có ấn ký kỳ lạ, ai cũng nói đó là cha mẹ của kiếp trước lưu lại duyên phận!"

Ngụy Anh Lạc: "Thái hậu!"

Thái hậu: "Có lẽ con nói đúng, nhưng nhỡ đâu? Nhỡ đâu Trầm Bích đúng là -- "

Đáng thương cho tấm lòng của các bậc cha mẹ trong thiên hạ, chỉ cần có một khả năng xảy ra thì đều sẽ nắm lấy không buông. Thái hậu không

https://thuviensach.vn

nói gì nữa, chỉ cúi đầu nhìn bức họa trên gối, nhìn hai vết như hai nốt ruồi nho nhỏ dưới môi của nữ đồng.

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, Hoằng Lịch xông vào phá vỡ sự yên lặng trong phòng. Hắn thở hồng hộc nói: "Nhi tử cung thỉnh Thái hậu thánh an!"

Ngụy Anh Lạc xoay trở lại hướng hắn hành lễ: "Thần thiếp cung thỉnh Hoàng thượng thánh an."

Hoằng Lịch đến cả nhìn cũng không nhìn nàng, chỉ hỏi: "Thái hậu, Dung tần đâu rồi?"

Thấy Thái hậu không đáp, hắn nóng nảy: "Thái hậu không nên tin lời của Tát Mãn thái thái. Trầm Bích tuyệt đối sẽ không phải là yêu tà!"

Bấy giờ Thái hậu mới chậm rãi ngẩng đầu: "Hoàng thượng kính trọng Tát Mãn thái thái, giờ lại bảo ta đừng tin lời bà ấy, không phải chính mình tự mâu thuẫn sao?"

Hoằng Lịch cười lạnh một tiếng: "Thái hậu, trẫm cho Tát Mãn thái thái địa vị và sự tôn trọng, để cho bà ấy thực hiện việc tế lễ hai lần ở triều đình, là vì muốn noi theo tập tục của lão tổ tông xưa, nhắc nhở trên dưới Đại Thanh đừng quên giang sơn này không dễ gì có được, chứ không phải để bà ấy ảnh hưởng đến tư tưởng và quyết định của người. Xin Thái hậu hãy tin trẫm, Trầm Bích chỉ là một mỹ nhân bình thường, tuyệt đối không phải là yêu tà gì cả!"

"Hoàng thượng!"

Hoằng Lịch đột nhiên quay đầu lại, thấy Lưu cô cô đẩy cửa vào, Trầm Bích hoàn hảo không tổn hao gì đứng sau lưng cô cô, sắc mặt hồng hào vui vẻ. Hắn đưa tay nói: "Trầm Bích, lại đây!"

https://thuviensach.vn

Vì không muốn nhìn cảnh hai người tay nắm tay nên Ngụy Anh Lạc nhanh chóng cúi đầu, nhưng lại bắt gặp chân bọn họ cùng sóng bước đi qua trước mắt nàng.

"Đợi đã!" Thái hậu bỗng nhiên hô lên.

Bỗng Hoằng Lịch nắm chặt bàn tay Trầm Bích: "Thái hậu, người còn có gì sai bảo?"

Thái hậu cười nói: "Không cần lo lắng, ta sẽ không làm tổn thương ái phi của con đâu. Chỉ là đối với Dung tần mới quen đã thân, nếu sau này cô ấy nguyện ý, có thể thường xuyên đến Thọ Khang cung trò chuyện với ta."

Hoằng Lịch ngẩn người.

Sau khi trở về Dưỡng Tâm điện, lông mày hắn vẫn nhíu chặt như cũ. Sau khi cho lui trái phải, hắn lập tức kéo Trầm Bích đến cạnh mình ngồi xuống: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trầm Bích thành thành thật thật trả lời: "Hôm nay thần thiếp tham gia tế thần của công chúa, vốn muốn hy vọng Thái hậu vui vẻ, ai ngờ tế phẩm đột nhiên bốc cháy. Tát Mãn thái thái nói thiếp là yêu tà, ép buộc Thái hậu xử trí!"

Nàng sinh động đem chuyện tình phát sinh hôm nay kể qua một lần, đến đoạn gay cấn ngay cả Hoằng Lịch cũng toát mồ hôi thay nàng, thế là nghi ngờ trong lòng càng lúc càng sâu: "Làm sao nàng có thể tránh được tai họa này?"

Trầm Bích đảo tròn mắt: "Thần thiếp cũng không biết. Thái hậu vốn muốn giết thiếp, đột nhiên lại thay đổi chủ ý."

Hoằng Lịch miết chặt cằm nàng, bức nàng nhìn thẳng mắt mình, trầm giọng nói: "Trầm Bích, trẫm muốn nghe lời nói thật."

https://thuviensach.vn

Nếu Ngụy Anh Lạc nhìn thấy ánh mắt hắn lúc này thì sẽ biết Hoằng Lịch không hề yêu Trầm Bích, bởi tình yêu vốn là liều thuốc độc khiến mọi người ngu xuẩn, thiên vị, dễ tin, mà không phải giống hắn như bây giờ, ánh mắt tỉnh táo đến đáng sợ, sắc bén giống như lưỡi kiếm đâm vào tim người đối diện.

Cùng hắn liếc mắt nhìn nhau, sau đó Trầm Bích cúi đầu, thở dài: "Lệnh phi đã cứu thiếp."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 176 + 177

Chương 176: Chuyển thế

Hoằng Lịch buông tay, ngả lưng ra sau ghế, thở dài cười nói: "Quả là thế."

Trầm Bích nghiêng đầu dò xét sắc mặt của hắn: "Hoàng thượng đoán được?"

"Anh Lạc vẫn luôn ở bên cạnh Thái hậu, hiểu rõ tất cả thói quen lẫn điểm khác lạ của Thái hậu. Nếu nàng ấy thật muốn ly gián, cái đầu này của nàng --" Hoằng Lịch dùng một đầu ngón tay dí lên trán Trầm Bích, cười nói, "Sớm đã không còn trên cổ rồi!"

Trầm Bích nóng giận, nhưng không phải vì bản thân: "Vậy mà người còn đối với cô ấy vờ như không thấy?"

Hoằng Lịch trầm mặc một lát: "Trẫm cao hứng."

"Không, Hoàng thượng mất hứng! Anh Lạc cũng không cao hứng!" Trầm Bích lại dò xét hắn một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, "Thần thiếp hiểu rồi, người cố ý mượn thiếp để chọc tức cô ấy!"

Hoằng Lịch: "Nói nhăng nói cuội!"

Hắn cố làm ra vẻ ngay cả mình cũng có thể lừa gạt, nhưng làm sao có thể qua được mắt Trầm Bích?

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng, thần thiếp có mắt, có trái tim, có thể tự mình phân biệt được. Hoàng thượng đối xử rất tốt với thần thiếp, nhưng trong lòng người sớm đã tồn tại một nữ nhân khác rồi." Chợt Trầm Bích gục đầu trên gối hắn, thành kính ngước nhìn hắn, như loài chim Diệu Âm hầu hạ Đức Phật, "Hoàng thượng, Trầm Bích nguyện ý giúp người thăm dò tâm ý của Anh Lạc!" "

Hoằng Lịch sửng sốt.

Trầm Bích: "Trong lòng Hoàng thượng, phi tần hậu cung đấu đá ghen ghét lẫn nhau là chuyện bình thường. Nhưng ở bộ tộc của thần thiếp, các thê tử đều có thể chung sống hòa thuận."

Hoằng Lịch: "Trầm Bích, nàng..."

Trầm Bích cầm chặt tay Hoằng Lịch, chân thành nói: "Hoàng thượng, người dùng trăm phương ngàn kế kích thích Anh Lạc là vì muốn biết cô ấy có để người trong lòng hay không! Chỉ cần Trầm Bích phối hợp thật tốt, nhất định người có thể biết được tâm ý của cô ấy. Thiếp cam đoan với người!"

Hoằng Lịch bật cười: "Trẫm lợi dụng nàng, nàng thật sự không tức giận?"

Trầm Bích: "Chẳng phải người đã cho thần thiếp nhiều thứ lắm sao? Người tôn trọng cuộc sống của thần thiếp, dung túng thói quen của thần thiếp, cảm thông cho tình cảnh nhớ nhà của thần thiếp. Người như vậy, đáng giá để thần thiếp trao trọn tình cảm."

Hoằng Lịch: "Trầm Bích, trẫm chưa bao giờ nghĩ nàng sẽ nói ra những lời như vậy."

Trầm Bích nhẹ nhàng dán đôi gò má lên mu bàn tay Hoằng Lịch, ôn nhu nói: "Hoàng thượng, Trầm Bích nguyện ý dâng hết tất cả những thứ tốt

https://thuviensach.vn

đẹp nhất cho người."

Trong lúc hai người còn đang nói chuyện tình cảm, Minh Ngọc lại ở trong Diên Hi cung than thở.

"Cô rốt cuộc đang làm gì vậy?" Quả thực nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Tay dâng tiền đồ tốt cho cô ta, khiến chính mình trở thành kẻ thù của Hoàng hậu!"

"Cô thật sự coi Hoàng hậu là người một nhà?" Lúc này Ngụy Anh Lạc đã nghĩ thông suốt, cười nói, "Hoàng hậu giỏi nhất là dùng kế mượn đao giết người. Lần này sợ cũng là như thế. Nếu Thái hậu vì phẫn nộ nhất thời mà giết Dung tần, nhất định sẽ khiến Hoàng thượng tức giận. Hoàng thượng hiếu thảo như thế, đương nhiên không thể chỉ vì một nữ nhân mà trách tội Thái hậu. Vậy người sẽ trút giận sang ai? Hoàng hậu? Thư phi? Gia phi? Không, người Hoàng thượng giận chó đánh mèo sẽ là ta, vì ta luôn ở bên cạnh Thái hậu, là tâm phúc của người..."

Dừng một chút, nàng nhẹ nhàng nói tiếp: "Cũng là người có khả năng châm ngòi ly gián nhất."

Nếu nàng bị xem là hung thủ hại chết Dung tần, cuối cùng người được lợi là ai? Còn không phải là Kế hậu sao?

Minh Ngọc nhìn nàng chăm chú hồi lâu, thở dài: "Nói nhiều như vậy làm gì? Ta thấy cô chính là không đành lòng ra tay."

Ngụy Anh Lạc sững sờ, bất đắc dĩ cười khổ: "Đúng vậy. Tuy ta và Dung tần là tình địch, nhưng... nàng ta không đáng phải chết."

Sau chuyện đó, Dung tần lại bắt đầu cuộc sống vô ưu vô lo, mỗi ngày hoặc là cưỡi ngựa bắn tên, hoặc là ở Bảo Nguyệt lầu nhẹ nhàng nhảy múa, thời gian trôi qua khoái hoạt vui vẻ. Mà Ngụy Anh Lạc cũng không dám xem thường. Trong lòng nàng hiểu rõ, Hoàng hậu tuyệt đối sẽ không buông

https://thuviensach.vn

tha cho Dung tần như vậy. Trái lại, Dung tần càng được sủng ái, Hoàng hậu sẽ càng ra tay với nàng ta.

Ngụy Anh Lạc lẳng lặng chờ đợi, chờ bảy ngày sau được Thái hậu triệu kiến.

"Thần thiếp cung thỉnh Thái hậu thánh an." Nàng quỳ xuống hành lễ, khóe mắt liếc qua đánh giá Thái hậu.

Thoạt nhìn Thái hậu có chút không tập trung, trà cầm trong tay cả buổi cũng không uống, "Anh Lạc, Quảng Tế đại sư nói, chuyện gặp lại chuyển thế thì trong ngàn vạn người hiếm hoi lắm mới gặp được một lần. Ta suy đi ngẫm lại thật lâu, càng nghĩ càng thấy không đúng. Con nói thật cho ta biết, có phải ấn ký trên mặt Dung tần là do con làm đúng không?"

Ngụy Anh Lạc nghe xong, lập tức hiểu ra.

Trước đó vài ngày, Kế hậu chẳng những sai người trùng tu lại tượng vàng Phật tổ, mà còn quyên góp thêm lương thực của cải, thăm hỏi giúp đỡ lưu dân ở chùa Vạn Thọ. Kế hậu làm nhiều chuyện tốt như vậy, vị cao tăng Quảng Tế đại sư của chùa Vạn Thọ này tuy không phải vì năm đấu gạo mà khom lưng uốn gối, nhưng cũng muốn thay nàng ta nói một "Lời công đạo" đây mà.

Tâm tư nhanh chóng quay trở về, Ngụy Anh Lạc ngoài miệng biện giải cho chính mình, nói: "Hoàng thượng sủng ái Dung tần như vậy, mặc dù thần thiếp không trách Dung tần, nhưng cũng sẽ không vì giúp đỡ nàng ta mà cố ý lừa gạt Thái hậu."

Nhưng Thái hậu không dễ bị nàng thuyết phục: "Anh Lạc, con bầu bạn ở bên cạnh ta ba năm, tất nhiên ta hiểu con hơn ai hết. Tuy cả người nha đầu nhà con là gai, nhưng tâm nhãn lại có rất nhiều, khó tránh việc sẽ không vì cứu Dung tần mà nói dối."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc còn muốn tranh luận, Lưu cô cô đột nhiên nói: "Thái hậu, Dung tần đã đến."

Thái hậu gật gật đầu: "Nếu con đã không chịu nói thật, ta chỉ còn cách gọi Dung tần đến đối chất với con mà thôi! Cho nàng ta vào!"

Trầm Bích từ bên ngoài tiến vào, trên người đã thay váy áo của phụ nữ Mãn Thanh. Bình thường nàng đã xinh đẹp, vì vậy mặc gì cũng đều ưa nhìn. Một bộ trang phục phụ nữ Mãn Thanh khoác trên người nàng càng khiến nàng xinh đẹp muôn phần, giống như mây ngũ sắc dệt thành thiên y (áo trời) không khe hở.

"Thần thiếp cung thỉnh Thái hậu thánh an." Nàng quy củ hướng Thái hậu hành lễ, tròng mắt cũng không ngừng liếc về phía Ngụy Anh Lạc, khiến khóe mắt Ngụy Anh Lạc bất giác giật giật, hận không thể lập tức phủi sạch quan hệ với nàng ta.

Thấy nàng như thế, trong lòng Thái hậu càng thêm nghi ngờ, lạnh mặt hỏi: "Dung tần, những lời lần trước con nói đều là thật sao?"

Trầm Bích lại nhìn về phía Ngụy Anh Lạc. Thấy đối phương không nói gì, Ngụy Anh Lạc càng đổ mồ hôi sau gáy, thầm nghĩ: "Tiểu tổ tông này đang nghĩ gì thế không biết? Không hiểu được lúc này phải giả bộ không quen biết gì với mình sao... Không, tốt nhất giả làm kẻ thù không đội trời chung với mình mới phải chứ?"

Khiến cho lục phủ ngũ tạng của Ngụy Anh Lạc thiêu đốt chính là, Trầm Bích trong lúc do dự bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Thái hậu: "Xin Thái hậu thứ tội, Trầm Bích đã nói dối."

Mọi người đều kinh sợ.

Ngụy Anh Lạc vừa muốn mở miệng, Thái hậu hung hăng trừng liếc lại nàng, khiến lời muốn nói của nàng nuốt trở lại bụng, sau đó trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

"Dung tần, con nói rõ ràng cho ta, nếu có người xúi giục con nói dối, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ đó!"

Trầm Bích lại do dự một lát, cuối cùng cắn răng nói: "Thái hậu, đúng là Trầm Bích đã lừa gạt người. Bọn họ nói đúng, chính xác thần thiếp là một yêu tà."

Ban nãy Thái hậu giận không kìm được, chỉ đợi nàng nói rõ sự tình xong sẽ hung hăng trách phạt nàng và Ngụy Anh Lạc, bây giờ nghe xong lời này lại có chút bối rối: "Đến cùng con đang muốn nói cái gì?"

"Trầm Bích lúc mới sinh ra rất bình thường, lên ba tuổi vẫn không ngừng sinh bệnh, luôn nói mình sống trong một gian phòng thủy tinh, còn mỗi ngày la hét đòi ôm vú nuôi, đòi gặp con rối biết nhảy múa, khiến cho tất cả mọi người đều sợ hãi." Trầm Bích nhắm mắt lại, tựa như không để ý xung quanh mà chìm vào hồi ức, "Về sau Lạt Ma (*) vân du bốn phương đi ngang qua, làm phép giúp thần thiếp, thần thiếp mới khôi phục lại bình thường. Ngài nói trường hợp này gọi là đoạt thai, may mắn được phát hiện sớm, nếu không sẽ không thể bảo vệ được tính mạng thần thiếp!"

(*) cách gọi tôn kính các nhà sư theo đạo Lạt-ma ở Tây Tạng, Trung Quốc

Trầm Bích không mở mắt ra, vì vậy không nhìn thấy được ánh mắt của mọi người trong phòng: Lưu cô cô là kinh hãi, Thái hậu là kinh hỉ, còn Ngụy Anh Lạc... thì là hồ nghi.

Thao thao bất tuyệt kể lại thân thế của mình xong, Trầm Bích dập đầu xuống đất nói: "Thái hậu, thần thiếp biết rõ giấu giếm đồng nghĩa với lừa gạt. Nếu người muốn trừng phạt thì hãy trừng phạt thần thiếp đi!"

'Loảng xoảng' một tiếng, đúng là thanh âm chén trà bị rơi vỡ. Thái hậu có chút thất thố đẩy bàn tay Lưu cô cô đang vươn về phía mình ra, tự mình đi đến bên cạnh Trầm Bích đỡ nàng dậy, bởi vì đang cố đè nén vui sướng

https://thuviensach.vn

nên giọng nói có chút run rẩy: "Đứa trẻ ngoan, đời người hiếm khi được gặp gỡ như vậy, đó là trời cao ban ơn cho con đó, sao ta có thể trách tội con chứ? Không sao, đừng sợ nữa, nha?"

Trầm Bích chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại Thái hậu, nụ cười trên mặt ôn hòa mềm mại, là dáng vẻ tươi cười mà Thái hậu thích nhất. Nhưng mà... so với bộ dáng ngây thơ vô hại thường ngày thì lúc này lại kém hơn rất nhiều.

Ngụy Anh Lạc rùng mình.

Đợi đến lúc từ Thọ Khang cung đi ra, hai người mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã qua được ải này.

"Những lời cô nói vừa rồi đến cả ta cũng không biết, ai đã dạy cô?" Ngụy Anh Lạc biết mà còn hỏi.

Trầm Bích có phải là chuyển thế của Hòa An công chúa hay không, trong lòng nàng biết rõ nhất. Nhưng nàng nhiều nhất chỉ có thể châm dưới môi đối phương hai nốt ruồi nhỏ để tạm thời qua mắt Thái hậu, nhưng với lý do thoái thác vừa rồi thì có thể sẽ lừa gạt được Thái hậu cả đời...

Quả nhiên, Trầm Bích không hề phòng bị liền trả lời: "Là Hoàng thượng dạy ta đó!"

Trong lòng Ngụy Anh Lạc trầm xuống, thầm nghĩ quả nhiên là thế...

"Hoàng thượng sợ bị bại lộ nên mới cố ý nói cho ta biết đấy!" Giống như không nhìn ra vẻ mặt mất mát của Ngụy Anh Lạc, Trầm Bích học theo bộ dáng Hoằng Lịch, nghiêm túc nói: "Trầm Bích, nàng phải nhớ kỹ, lúc nhỏ mỗi lần Hòa An uống thuốc đều gào khóc, Thái hậu sẽ sai người đặt trong phòng rất nhiều vật lưu ly tinh xảo, dùng âm thanh thanh thúy để đánh lạc sự chú ý, tựa như căn phòng thủy tinh. Ngoài ra, Hòa An còn rất ỷ lại vào vú nuôi, vừa đến hoàng hôn đã bắt đầu tìm nàng, ai cũng không dỗ

https://thuviensach.vn

dành được. Đúng rồi, Thái hậu còn cố ý làm một con rối giật dây nhỏ biết múa, chuyên dùng để dỗ Hòa An vui vẻ..."

Ngụy Anh Lạc mặt không chút thay đổi nói: "Hoàng thượng đối xử với cô thật tốt."

"Cô cũng đối với ta rất tốt." Chợt Trầm Bích quay đầu nhìn nàng, ánh mắt chân thành tha thiết mà lại thành kính, giống như tín nữ đang đứng trước Phật tổ, "Cô đã nói dối để bảo vệ ta như thế, ta đương nhiên không thể để lòi đuôi! Cô bảo vệ ta, ta cũng phải bảo vệ cô. Cô yên tâm, ta nhất định sẽ diễn thật tốt, nhất định sẽ báo đáp cô!"

Ngụy Anh Lạc 'ừ' qua loa vài tiếng, không đem lời nói của nàng để trong lòng, càng không hề nghĩ tới, sau này nàng ta sẽ dùng cách thức như vậy báo đáp nàng...

Chương 177: Viên xạ hương

Bên trong Thừa Càn điện có một vị khách không mời mà đến.

Kế hậu nhẹ nhàng tựa vào ghế dựa, ánh mắt tràn ngập kiêng dè: "Dung tần, vội vã muốn gặp bổn cung như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, hình như Trầm Bích bây giờ càng xinh đẹp hơn trước.

Nữ tử bên cạnh càng lớn tuổi thì càng già đi trông thấy, không phải tóc bạc thì khóe mắt cũng xuất hiện nếp nhăn, ngay cả bản thân Kế hậu cũng vì phải quản lý quá nhiều việc trong hậu cung nên sinh ra vài cọng tóc bạc. Nhưng cô gái trước mắt này, tuổi đã gần ba mươi nhưng không có một nếp nhăn nào, trái lại càng lúc càng xinh đẹp, ngày sau kiều diễm hơn ngày trước. Chỉ cần nhìn nàng một cái, trong lòng Kế hậu lại sinh ra tia sợ hãi cùng ghen ghét đố kỵ.

https://thuviensach.vn

Trầm Bích hành lễ chào: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Hôm nay Trầm Bích đường đột đến đây vì muốn cởi bỏ hiểu lầm."

Kế hậu phục hồi tinh thần, bật cười nói: "Vốn bổn cung và ngươi không hề qua lại, làm sao nói là hiểu lầm?"

Trầm Bích lắc đầu: "Không phải, người có hiểu lầm. Hoàng hậu nương nương hiểu lầm Trầm Bích muốn tranh sủng, hiểu lầm thần thiếp sẽ uy hiếp địa vị của người."

Cái này mà gọi là hiểu lầm sao? Kế hậu hơi giễu cợt nói: "Dung tần, ngươi vào cung một ngày, Hoàng thượng liền chống lại số đông xây dựng Bảo Nguyệt lâu. Vào cung ba tháng, hưởng hết độc sủng của thiên tử, toàn bộ hậu cung oán thán kêu trời vang đất. Bây giờ ngươi đứng chỗ này nói với bổn cung, tất cả chỉ là hiểu lầm? Ha ha, đây đúng là câu chuyện nực cười nhất mà bổn cung từng nghe. "

Trầm Bích: "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp vẫn không hiểu, người có địa vị cao như nương nương lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, cùng thần thiếp khó xử. Cho tới gần đây, thần thiếp trải qua cuộc sống ở Tử Cấm Thành mới hiểu được ảo diệu bên trong! Người sợ thần thiếp độc hưởng sủng ái của Hoàng thượng, tương lai sinh hạ hoàng tử sẽ tái diễn đại họa như Thái Tông Văn Hoàng Đế năm xưa!"

Kế hậu nhíu mày: "Bổn cung nghe không hiểu ngươi nói cái gì?"

"Thái Tông Văn Hoàng Đế chỉ yêu mỗi Bác Nhĩ Tể Cát Đặc Hải Lan Châu, vì Bát a ca ra đời mà đại xá thiên hạ, khiến cả triều đình rối ren, dân chúng hỗn loạn. Thuận Trị Đế quyến luyến Đổng Ngạc phi mà xem Tứ a ca như đích tử, thay đổi ba lần lập trữ (người thừa kế ngai vàng). Ngay cả tiên đế - một vị Hoàng đế sát phạt quyết đoán như vậy - cũng vì quá sủng ái Niên phi mà đối đãi với a ca Phúc Tuệ như châu như bảo! Nếu những đứa trẻ được sủng ái vô bờ đó không chết yểu thì chưa biết về sau còn xảy ra

https://thuviensach.vn

chuyện gì nữa?" Trầm Bích thở dài, "Bây giờ Hoàng thượng chỉ độc sủng thần thiếp, hơn xa Lệnh phi năm đó, người lo lắng tương lai thần thiếp có con nối dõi sẽ ngăn cản số mệnh lên trời của hai vị a ca tôn quý!"

Kế hậu cười khẩy một tiếng: "Nghe ngươi nói kìa. Không biết Hoàng thượng sủng ngươi thành cái dạng gì, đến cả lời đại nghịch bất đạo như thế mà ngươi cũng dám nói?"

Trầm Bích mỉm cười: "Hoàng hậu nương nương đối phó thần thiếp vì chuyện thừa kế. Nếu thần thiếp có thể giải trừ hậu hoạn giúp nương nương, người sẽ dừng tay, không làm khó dễ thần thiếp và Lệnh phi nữa chứ?"

Kế hậu: "Giải trừ thế nào?"

Trầm Bích lấy ra một lọ thuốc: "Dân gian nói xạ thảo có tác dụng tuyệt tử (vô sinh). Lọ thuốc này là viên xạ hương. Nương nương, người hãy nhìn cho kỹ nhé!"

Vốn Kế hậu dù nghi kỵ vẫn ung dung, bất kể Trầm Bích nói gì làm gì thì quyền chủ động cũng đều nằm trong tay nàng. Nhưng đến giờ phút này, thấy chai thuốc trong tay đối phương, sắc mặt Kế hậu biến đổi, hai tay nắm chặt thành ghế, hét to với Viên Xuân Vọng đang đứng gần Trầm Bích nhất: "Nhanh ngăn cản cô ta lại!"

Trầm Bích cũng nhanh như chớp đổ thuốc ra lòng bàn tay, sau đó ngẩng đầu há miệng, khó khăn nuốt hết toàn bộ số thuốc.

Viên Xuân Vọng lững thững đến chậm, bây giờ chỉ có thể chế trụ cổ họng Trầm Bích, buộc nàng phun thuốc ra ngoài. Do đó hắn cùng đối phương nổi lên xung đột, mà so sức lực với nhau, vị Đại tổng quản hậu cung này không phải là đối thủ của người lớn lên trên lưng ngựa như Trầm Bích.

https://thuviensach.vn

Đẩy hắn ra sau, Trầm Bích lau khóe miệng, cười tủm tỉm nói với Kế hậu: "Hoàng hậu nương nương, nếu thần thiếp không thể sinh con, người có thể buông tha chúng ta chưa?"

Một mỹ nhân không đáng sợ. Đáng sợ chính là mỹ nhân tàn nhẫn với chính bản thân mình.

Quả thực tim gan Kế hậu đều lạnh. Nữ nhân này không lựa chỗ khác uống thuốc mà lại cố ý đi đến Thừa Càn cung, chính là muốn thông báo với toàn bộ người của Kinh Thành biết, Hoàng hậu ghen ghét nàng được sủng ái, cứng rắn ép nàng bước vào đường cùng. Hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào? Thái hậu sẽ nghĩ như thế nào?

Chỉ sợ sau này, phàm là người ngoài có trí thông minh đều sẽ hoài nghi Kế hậu nàng đầu tiên.

Hảo tâm cơ, thật can đảm!

"Thái y..." Kế hậu hận đến nghiến răng nghiến lợi, từ trong kẽ răng bật ra từng chữ, nhưng không đợi nàng nói xong, ngoài cửa tràn vào một đám người, có Di Châu thị nữ của Trầm Bích, có Lý Ngọc, có... Hoằng Lịch.

Trong nháy mắt, trong lòng Kế hậu hiện lên hai chữ -- tiêu rồi.

Tuy Hoằng Lịch phẫn nộ nhưng biết hiện tại không phải là thời điểm phát giận. Hắn hung hăng trừng mắt liếc Kế hậu, sau đó khuỵu gối bế Trầm Bích lên tay, có lẽ vì nuốt quá nhiều thuốc nên thân thể nàng mềm nhũn, trên mặt cũng lấm tấm mồ hôi.

"Truyền Diệp Thiên Sĩ đến!" Hoằng Lịch hô lên một tiếng, sau đó ôm người mang về Bảo Nguyệt lầu.

Diệp Thiên Sĩ vội vàng chạy đến, vừa bắt mạch vừa mớm thuốc, bận rộn từ sáng sớm đến tối mù, Trầm Bích nôn ọe nhiều lần, hầu như mọi thứ

https://thuviensach.vn

trong dạ dày đều được nôn ra ngoài.

Hoằng Lịch không đành lòng thấy bộ dạng nàng đau khổ nên tránh ra ngoài cửa, thuận đường nháy mắt Di Châu ra hiệu đi theo hắn.

Di Châu đi theo. Hai người một trước một sau ra ngoài cửa, Hoằng Lịch xoay người hỏi nàng: "Xạ thảo từ đâu mà có?"

Di Châu: "Chủ tử lừa gạt Thái y viện nói muốn phối thuốc bôi Thái chân hồng ngọc, nhất định phải dùng đến xạ thảo, sau một tháng mới gom đủ số lượng."

Hoằng Lịch: "Thái chân hồng ngọc? Chả trách nàng ấy vẫn luôn đọc sách nghiên cứu hương. Ngươi nói xem, hương phổ này lấy từ nơi nào?"

Di Châu lo lắng bất an: "Chủ tử lấy về từ chỗ thư trai có sách chuyên trồng hoa ở Ngự hoa viên."

Hoằng Lịch cười lạnh: "Lôi xuống dưới."

Lý Ngọc: "Dạ!"

Lý Ngọc vung tay lên, hai gã thái giám vội vàng tiến vào, sắp sửa lôi Di Châu xuống dưới.

Di Châu kinh hoảng: "Đừng, đừng mà! Hoàng thượng, là Diên Hi cung. Hương phổ lấy từ Diên Hi cung!"

Sắc mặt Hoằng Lịch khẽ biến: "Diên Hi cung?"

Di Châu dập đầu như bằm tỏi: "Hoàng thượng, Lệnh phi nương nương đang dạy chủ tử chế tạo hương, cuốn hương phổ này được đưa cho chủ tử. Chỉ là nô tài không biết, chủ tử lại nổi lên suy nghĩ như vậy! Chủ tử sợ liên lụy Lệnh phi nên dặn dò nô tài không được nói, nô tài tuyệt đối không có ý lừa dối!"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Hoằng Lịch nhìn chằm chằm hương phổ bên cạnh bàn, chậm chạp không mở miệng.

Lý Ngọc: "Hoàng thượng..."

Anh Lạc, rốt cuộc là Trầm Bích nổi lên suy nghĩ như vậy, hay người nổi lên suy nghĩ đó chính là nàng? Hoằng Lịch nhắm mắt lại, bỗng nhiên cầm cuốn hương phổ ném cho Lý Ngọc: "Đốt đi!"

Lý Ngọc: "Dạ!"

Hương phổ bị đốt đi, chứng cứ duy nhất tố cáo Diên Hi cung đã tan thành mây khói, nhưng những đốm lửa nghi ngờ vẫn cháy trong lòng Hoằng Lịch. Hắn không biết nên hoài nghi Trầm Bích hay hoài nghi Ngụy Anh Lạc, may mà lúc này thị vệ báo lại, nói có quân tình quan trọng đến giải vây hắn.

Hoằng Lịch chân trước vừa đi, Ngụy Anh Lạc chân sau đã tới.

Lúc nàng nhận được tin không tính là trễ cũng không tính là sớm, do đó lúc này mới vội vàng đến đây, chứng kiến bộ dạng Trầm Bích ốm yếu nằm trên giường, không khỏi thở dài: "Trầm Bích, cô tội gì phải làm thế?"

Trầm Bích ngẩng khuôn mặt đầy mồ hôi, dí dỏm cười nói: "Hoàng hậu sẽ không gây phiền phức cho một phi tần không thể sinh con như ta, cũng sẽ không liên lụy đến cô nữa!"

Ngụy Anh Lạc: "Cô quá liều lĩnh rồi! Viên xạ hương điều trị phong thấp bên ngoài, giúp cơ thể giảm đau đớn, ai nói có thể tuyệt tử hả?"

Trầm Bích ấp a ấp úng: "Không chỉ xạ hương, ta còn pha thêm chút thủy ngân nữa."

Ngụy Anh Lạc: "Cô -- "

https://thuviensach.vn

"Trên thảo nguyên từng có nữ nhân quanh năm đeo xạ thảo, dẫn đến cả đời không thể sinh con, vì vậy ta mới nghĩ đến biện pháp này." Trầm Bích nở nụ cười có chút giảo hoạt, "Được rồi được rồi, đừng nhăn nhó vậy nữa. Mặc kệ viên xạ hương có công hiệu thế nào, chỉ cần tất cả mọi người tin rằng do Hoàng hậu bức ta phải dùng là đủ rồi!"

Ngụy Anh Lạc nhìn nàng chằm chằm hồi lâu: "Cô... Vì sao phải làm như vậy?"

Dùng thủ đoạn này giết địch một nghìn, tự tổn tám trăm. Nếu chỉ là vì muốn đối phó Kế hậu, như thế chẳng phải khiến người nghe quá mức kinh sợ rồi ư? Ngụy Anh Lạc tự hỏi mình làm không được, cũng không hiểu Trầm Bích vì cái gì mà dám làm như thế.

"Anh Lạc, cô vì ta mà không tiếc trở thành kẻ địch của Hoàng hậu." Trầm Bích nhìn nàng ôn nhu, "Ta sẽ không để cô phải hối hận vì đã giúp đỡ ta đâu. Từ nay về sau, vì thanh danh mà cô ta cũng sẽ sợ ném chuột vỡ bình... Cô có thể an tâm rồi."

Đúng như lời Trầm Bích nói, khoảng thời gian dài sau đó, Kế hậu đều phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Lấy vụ việc "thúc ép" sủng phi ăn viên xạ hương làm bài học, nàng hoặc là không làm gì hết, vì nếu làm thì mọi người đều sẽ đa nghi ác ý, phỏng đoán hành vi của nàng.

Kết quả này là mục đích của Trầm Bích sao? Trói buộc tay chân Kế hậu thật chặt, sau đó giải phóng tự do cho những người khác? Hành động "tiền lễ hậu binh (*)" này của nàng giống như việc làm lúc trước, dùng dây thừng bắt dê để trói Vĩnh Thành treo ngược lên cây, sau đó mới giảng đạo lý cho hắn nghe.

(*) Nghĩa đen: Phía trước là dàn nghi lễ để chiêu hàng, phía sau phục sẵn binh mã để phản công

https://thuviensach.vn

Nghĩa bóng: Trước là cảnh cáo, sau đó nếu vi phạm thì cứ vin vào đó mà trừng phạt

Trầm mặc thật lâu, Ngụy Anh Lạc nhẹ nhàng hỏi: "Nhưng mà... Lỡ như sau này cô không thể sinh con thì sao?"

Trầm Bích bình chân như vại: "Vậy thì không sinh thôi!"

Ngụy Anh Lạc vừa bực mình vừa buồn cười: "Tính tình trẻ con!"

"Sinh con quá đau đớn, ta không muốn chịu đau lần nữa đâu." Trầm Bích lỡ miệng nói.

Ngụy Anh Lạc ngẩn người: "Cô vừa nói gì?"

"Ta có nói gì sao?" Trầm Bích lại nở nụ cười ngây thơ vô hại, giống như lời Trầm Bích vừa nói chẳng qua chỉ là ảo giác của Ngụy Anh Lạc. Trầm Bích thân mật ôm lấy cánh tay Ngụy Anh Lạc, "Ta mệt rồi, cô ngủ chung với ta đi."

Ngụy Anh Lạc bị nàng quấn lấy không có biện pháp, lại nể tình nàng vì mình nên mới rơi vào tình cảnh này, chần chừ một hồi cũng liền gật đầu đáp ứng. Hai người nằm ngủ sát cạnh nhau, người ngoài nhìn vào còn tưởng đây là một đôi tỷ muội thân mật khăng khít.

Đêm canh ba, Trầm Bích đột nhiên mở mắt. Có lẽ là vì huyết thống khác tộc nên trong đêm tối mờ mịt, ánh mắt nàng lóe lên tia sáng xanh.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện đã được tận lực giảm âm, chỉ có thể nhận ra hai người đối thoại là Minh Ngọc và Diệp thiên Sĩ. Trầm Bích nghiêng tai lắng nghe một lát, chợt cởi xuống vòng lục lạc trên mắt cá chân, sau đó trở mình xuống giường.

https://thuviensach.vn

Nàng giỏi nhất là múa, cũng biết cách khống chế cơ thể mình, có thể làm chuông lục lạc trên người đi theo bước tiến của mình mà ca xướng, cũng có thể khiến cước bộ của mình không phát tiếng động giống như mèo.

Chân trần im lặng tiếp cận hai người ngoài cửa, nhưng hai người lại không hề phát hiện ra.

Minh Ngọc: "... Bệnh của ta thật sự trị không hết sao? Nếu như thiếu thuốc gì..."

Diệp Thiên Sĩ: "Thật sự vô phương cứu chữa."

"Làm sao bây giờ? Ta biết phải nói với Anh Lạc thế nào?" Minh Ngọc thì thào, thanh âm dần dần mang theo tiếng khóc nức nở, "Cô ấy biết ta gia cảnh nghèo khó nên đã đích thân chuẩn bị cho ta của hồi môn, ngay cả hỉ phục cũng tự tay may cho ta, nói muốn cho ta nở mày nở mặt xuất giá. Nhưng ta, nhưng ta..."

Trầm Bích lẳng lặng lắng nghe, đôi mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh, giống như một đứa trẻ vừa nghe được câu chuyện rất thú vị.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 178 + 179

Chương 178: Càng nhiều báo đáp

Chuyện có thể khiến Ngụy Anh Lạc thật sự để tâm không nhiều lắm, hôn sự của Minh Ngọc được tính là một trong số đó.

Cô nương này đã theo nàng rất nhiều năm. Hai người tuy là chủ tớ nhưng lại giống tỷ muội hơn. Ngụy Anh Lạc trải qua một cuộc sống không được như ý, nên đáy lòng nàng hy vọng Minh Ngọc đừng nối gót theo bước chân mình. Sau khi trải qua hàng ngàn cuộc khảo sát, cuối cùng nàng cũng đã chọn được một đối tượng.

"Chủ tử, Minh Ngọc tỷ tỷ..." Tiểu Toàn Tử đứng trước cửa, muốn nói lại thôi.

Ngụy Anh Lạc ngây ra một lúc, đẩy cửa vào, chỉ thấy trong phòng lộn xộn, sính lễ vung vãi đầy đất. Minh Ngọc ngồi đưa lưng về phía nàng, lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài!"

"Minh Ngọc!" Ngụy Anh Lạc nhíu mày, "Cô làm sao vậy?"

Sính lễ là tùy tùng của Vệ Thống lĩnh Hải Lan Sát đưa tới. Người này hiện giờ rất được Hoằng Lịch coi trọng. Đáng quý hơn chính là, hắn có phẩm hạnh đoan chính, trưởng bối trong nhà đều chỉ lấy một vợ, không nạp thiếp. Sinh trưởng trong một gia đình như thế, có khả năng Hải Lan Sát cũng chỉ lấy một người.

https://thuviensach.vn

Nếu hai vợ chồng có thể sống chung hạnh phúc như vậy, thì dù gia cảnh nhà hắn có nghèo khó đi nữa cũng không đến nỗi nào. Dù sao Ngụy Anh Lạc cũng đã chuẩn bị xong một phần của hồi môn thịnh soạn, đủ để chu cấp cho hai người sau này.

Minh Ngọc quay đầu, thấy là nàng, lãnh đạm nói: "Ta không muốn lấy chồng."

Nếu ngay từ đầu Minh Ngọc phản đối, Ngụy Anh Lạc sẽ không ép buộc nàng. Nhưng hiện giờ thiếp canh đều đã trao đổi qua lại, cô ấy nói lời này là có ý gì? Ngụy Anh Lạc nhíu mày: "Minh Ngọc, cô và Hải Lan Sát tình đầu ý hợp. Hôm nay sính lễ đều đã được đưa tới, vì sao đột nhiên lại nói không muốn lấy chồng?"

Minh Ngọc: "Ta mặc kệ. Tóm lại ta không thể gả cho hắn, ta không thể!"

Ngụy Anh Lạc: "Dù cô không muốn lấy chồng thì cũng phải cho ta một lý do hợp tình hợp lý chứ."

Vành mắt Minh Ngọc dần phiếm hồng. Nàng cũng không thể nói với Ngụy Anh Lạc bệnh trạng thật của mình được?

Trước kia Thuần quý phi vì muốn kiểm soát nàng nên đã đâm rất nhiều cây kim vào trong cơ thể nàng. Có cây đã được rút ra, có cây vẫn còn nằm trong ngũ tạng, ngày này qua tháng nọ sẽ trở thành từng cây bùa đòi mạng. Diệp Thiên Sĩ nói... vô phương cứu chữa.

Với một cơ thể như vậy, sao nàng có thể mặc kệ trở thành tai họa cho người khác? Minh Ngọc đẩy Ngụy Anh Lạc ra, phóng ra ngoài cửa: "Ta không muốn lấy chồng, tuyệt đối sẽ không gả!"

"Minh Ngọc!" Ngụy Anh Lạc vội vàng đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Hai người gây ra động tĩnh lớn như vậy, không lừa gạt được cung nhân hầu hạ bên cạnh.

Vô luận Minh Ngọc có lấy chồng hay không thì cũng không thể để sính lễ nằm bừa bãi trên đất như vậy được, nên Tiểu Toàn Tử cùng hai cung nữ nữa tiến tới thu nhặt. Sắp xếp xong xuôi cũng đã đến lúc dùng cơm trưa, hai người tìm một chỗ thoáng mát dùng bữa, người còn lại thì tránh đi nơi khác, lặng lẽ đến Bảo Nguyệt lầu.

Bên trong Bảo Nguyệt lầu, Thái hậu lấy ra một chuỗi ngọc bích, sau đó tự tay đeo lên cổ tay Trầm Bích. Hạt ngọc xanh như nước mùa xuân càng làm nổi bật cánh tay trắng mịn như ngó sen của Trầm Bích.

Thái hậu vuốt tóc Trầm Bích, mặt mũi hiền lành cười nói: "Càng ở bên nhau lâu càng khiến ta cảm thấy thân thiết. Đây chỉ là món quà nhỏ thôi, nhận lấy đi."

Trầm Bích gối đầu trên đùi Thái hậu như đứa bé nũng nịu dưới gối, nhìn bà dịu dàng thắm thiết: "Thái hậu, Trầm Bích đường xa vạn dặm đi vào Kinh Thành. Tuy không phải là người đầu tiên quan tâm đến con, nhưng Thái hậu là người đầu tiên khiến con cảm thấy như một người mẹ ấm áp."

Lời nói tỏ ý muốn thân thiết, thoáng chốc Thái hậu động lòng, nắm tay của nàng nói: "Nếu như con bằng lòng, sau này ta sẽ trở thành mẫu thân của con."

"Thần thiếp không dám." Trầm Bích cắn cắn môi, có chút ngập ngừng nhìn đối phương, "Nếu Thái hậu thật lòng thương yêu Trầm Bích, vậy người có thể đáp ứng một yêu cầu này của Trầm Bích được không?"

"Con muốn gì?" Nếu có thể nghe nàng gọi một tiếng mẹ thì Thái hậu ngay cả trăng trên trời cũng có thể hái xuống vì nàng.

https://thuviensach.vn

Trầm Bích: "Thái hậu, Lệnh phi vẫn luôn tận tình dạy bảo thần thiếp quy củ lễ nghi, thần thiếp cảm kích cô ấy vô cùng! Nhìn thấy cô ấy vì phải chép huyết kinh mà tay chẳng chịt vết thương, trong lòng thần thiếp thật sự không đành lòng. Khẩn cầu Thái hậu nhân từ, ra lệnh bãi bỏ công việc cực khổ này đi"

Sắc mặt Thái hậu khẽ biến: "Cô ta tố khổ với con?"

Trầm Bích thoạt nhìn có chút bối rối, liên tục khoát tay nói: "Không không, Lệnh phi chưa từng nói gì cả. Người đừng hiểu lầm!"

Thái hậu cảm thấy nặng nề, nhưng chỉ vì muốn đối phương an tâm nên mới cười nói: "Con nói rất đúng. Máu chảy tổn (hại) thân là trái với thiện ý của Phật gia. Thôi thì miễn đi."

"Thần thiếp thay Lệnh phi tạ ơn Thái hậu!" Trầm Bích cực kỳ vui mừng nói.

Hai người cùng nhau ăn trưa. Thái hậu lớn tuổi, sau khi ăn xong liền quay về Thọ Khang cung nghỉ ngơi. Tiễn xong Thái hậu, Di Châu trở về thông báo: "Chủ tử, có tin tức từ Diên Hi cung."

"A?" Trầm Bích cười nói, "Tin gì thế?"

Di Châu thuật lại chuyện Minh Ngọc cự tuyệt hôn sự cho nàng nghe, sau đó bĩu môi, có chút khó hiểu nói: "Chủ tử, Lệnh phi cũng chẳng đối xử với người tốt đẹp gì, tội gì người cứ hết lần này đến lần khác nói giúp cô ta? Còn đặc biệt cầu xin Thái hậu bãi bỏ việc chép huyết kinh..."

"Ngươi thì biết cái gì?" Trầm Bích vuốt bông tai hồng bảo thạch trên vành tai, như cười như không nói, "Chưa đủ, còn nhiều lắm... Ta còn muốn tiếp tục báo đáp nàng."

https://thuviensach.vn

Chợt Trầm Bích tháo đôi bông tai xuống, tìm hộp gấm bỏ vào, sau đó sai Di Châu đưa đến Diên Hi cung. Vì nàng vẫn luôn sai người tặng quà đến Diên Hi cung, nên Ngụy Anh Lạc cũng không cảm thấy bất ngờ, có qua có lại, cũng thường dặn Minh Ngọc đưa hộp thuốc bổ tới.

"Minh Ngọc." Trầm Bích tiện tay để thuốc bổ sang một bên, lôi kéo Minh Ngọc nói, "Nghe nói ngươi sắp kết hôn hả?"

Minh Ngọc ngây ra một lúc, tưởng Ngụy Anh Lạc đã nói cho nàng biết, chỉ đành rầu rĩ ừ một tiếng.

"Cơ thể của ngươi chịu được sao?" Trầm Bích a một tiếng, có chút xấu hổ nhìn nàng, "Kỳ thật vào đêm hôm trước, ta có nghe thấy ngươi và Diệp Thiên Sĩ nói chuyện rồi..."

"Cô, cô biết sao?" Minh Ngọc có chút bối rối.

"Ngươi thật đáng thương." Trầm Bích vươn tay vuốt ve mặt nàng, "Ngươi vẫn chưa nói với Anh Lạc đúng không? Chắn hẳn trong lòng rất khó chịu đi?"

Minh Ngọc gắt gao cắn chặt bờ môi mình, cánh môi bị nàng cắn mạnh liền đỏ lên, giống như có máu chảy ra.

"Vô phương cứu chữa, ngươi nhất định sẽ chết." Trầm Bích ôn nhu nói, "Nhưng sợ nhất không phải là cái chết, mà là trong quá trình đó. Một ngày, một tháng, một năm... ngươi không biết khi nào bệnh sẽ phát tác, nhưng khi ngày đó đến, trượng phu của ngươi sẽ oán ngươi, mẹ hắn sẽ hận ngươi, có thể còn trút giận lên người Anh Lạc. Bọn họ sẽ nói: Ái chà, Lệnh phi nương nương, sao cô có thể đem một người sắp chết gả vào nhà Sách Luân chúng ta chứ?"

"Im ngay!" Minh Ngọc hô to một tiếng, sau đó tựa như đang cầu khẩn, "Đừng nói nữa, đừng nói nữa..."

https://thuviensach.vn

"Ngươi cũng có thể lựa chọn không lấy chồng, nhưng người khổ sở chỉ có một -- chính là Anh Lạc." Trầm Bích thở dài, "Cô ấy thích ngươi như vậy, tín nhiệm ngươi như vậy, xem ngươi như là muội muội ruột của mình, tự mình lựa chọn nhà chồng, tự tay may bộ hỉ phục, nhưng cuối cùng... tận mắt nhìn thấy ngươi chết bất đắc kỳ tử."

"Không, không!" Minh Ngọc nâng tay che mặt mình, nước mắt từ các kẽ ngón tay trào ra, "Ta không muốn như vậy, ta không muốn như vậy..."

"Nhưng ngươi chỉ có thể như vậy." Trầm Bích tựa cằm trên vai đối phương, bờ môi đỏ mọng dán vào lỗ tai nàng, như dụ dỗ như mê hoặc, "Minh Ngọc, nhớ kỹ lời ta nói... Chỉ cần ngươi còn sống thì phải lên kiệu hoa..."

Mấy ngày sau, Diên Hi cung.

Một bàn tay trắng nõn kéo bức rèm che ra, chuỗi hạt đụng vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy như những viên ngọc bích va chạm trên khay ngọc.

Minh Ngọc từ phía sau rèm bước ra. Hồng thường hà bí bộ diêu quan, điền anh luy luy bội san san (*).

(*) Trích trong "Nghê Thường vũ y ca hòa vi chi" của Bạch Cư Dị đời Đường, miêu tả vẻ đẹp của tân nương tử với váy hồng rực rỡ, mỗi bước đi làm rung rinh mũ ngọc, trâm cài đầu bằng đá quý, ngọc bội va vào nhau leng keng

Giống như đang nhìn khuê nữ nhà mình chuẩn bị xuất giá, Ngụy Anh Lạc dò xét nàng từ trên xuống dưới, dáng vẻ tươi cười nhuộm đến đáy mắt: "Xoay một vòng ta xem."

Minh Ngọc không tình nguyện xoay một vòng, làn váy đỏ thẫm xoay tròn theo cơ thể xòe rộng ra không trung.

https://thuviensach.vn

"Tốt, tốt, tốt!" Cũng như bao bậc cha mẹ trong thiên hạ, Ngụy Anh Lạc giờ phút này chỉ biết nói một chữ tốt.

Bỗng Minh Ngọc giữ chặt tay nàng, khuôn mặt xinh đẹp bây giờ chỉ toàn hiện lên nét sợ hãi: "Anh Lạc... Ta không nỡ rời xa cô, thật không nỡ. Ta không muốn gả, ta van xin cô đừng để ta xuất giá!"

Nàng đang sợ hãi giữa sống chết, lại bị Ngụy Anh Lạc hiểu lầm thành sợ gả.

"Minh Ngọc, cô giống như muội muội của ta vậy." Ngụy Anh Lạc giữ chặt tay của nàng, ôn nhu trấn an, "Lúc trước tỷ tỷ ta có nói với ta, nếu ta xuất giá, tỷ ấy nhất định sẽ tự tay thêu hỉ phục cho ta. Đáng tiếc là, cả đời này ta không có duyên mặc được bộ xiêm y xinh đẹp như thế, nhưng -- ta hy vọng cô sẽ mặc được nó."

Minh Ngọc sửng sốt.

"Nếu Hoàng hậu còn sống, chứng kiến cảnh cô xuất giá thế này nhất định cũng rất vui mừng." Ngụy Anh Lạc sờ đôi gò má nàng, vừa có chút buồn vô cớ lại vừa có chút vui mừng, "Nguyện vọng của chúng ta đều không thành. Vì vậy Minh Ngọc, cô phải hạnh phúc, xin cô nhất định phải hạnh phúc!"

Minh Ngọc nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Lúc này Tiểu Toàn Tử chạy lại, báo Dung tần đến đây học quy củ.

"Thân thể cô ấy còn chưa tốt, học quy củ gì chứ?" Ngụy Anh Lạc lắc đầu, "Minh Ngọc, ta qua đó tiếp cô ấy, cô cứ ở lại đây nhé."

Minh Ngọc đang mặc hỉ phục, thật sự không tiện gặp người ngoài. Đưa mắt nhìn Ngụy Anh Lạc rời đi, Minh Ngọc chậm rãi di chuyển ánh

https://thuviensach.vn

mắt tới gương soi, mặt kính phản chiếu bộ hỉ phục đỏ thẫm, màu đỏ giống như máu chưa khô.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên: "Minh Ngọc cô nương, ta là Di Châu."

Minh Ngọc phục hồi tinh thần, mở cửa cho đối phương: "Di Châu, sao cô lại tới đây?"

Trong tay Di Châu đang cầm một chiếc hộp, thoạt nhìn là đến tặng lễ, nhưng đối tượng được tặng không phải là Ngụy Anh Lạc. Cô ta chỉ mỉm cười đặt hộp xuống bên cạnh chiếc gương: "Chủ tử nhà ta nói, lần trước thấy đồ dùng của cô đều cũ kỹ hết rồi nên đã đặc biệt sai người làm riêng một bộ bằng vàng để tặng cô đây, còn có thêm nữ trang dành cho tân nương tử."

Cô ta để lại hộp xong rời đi. Minh Ngọc trầm mặc một lát, vươn tay nâng chiếc hộp lên.

Giống như trong hộp mọc lên mặt trời nhỏ, vừa mở nắp ra, đột nhiên ánh sáng bắn ra bốn phía. Minh Ngọc híp híp mắt, một lát sau mới nhìn rõ đồ đạc bên trong, đúng là nhíp vàng, thìa vàng, gương vàng, cùng với một... cây kéo vàng.

Ánh mắt dừng lại trên cây kéo, đang lúc hoảng hốt, bên tai Minh Ngọc lại vang lên giọng nói như dụ dỗ như mê hoặc: "Minh Ngọc à, ván đã đóng thuyền. Ngươi hãy nhớ kỹ lời ta nói... Chỉ cần ngươi còn sống thì phải lên kiệu hoa."

Chương 179: Kéo vàng

"Dung tần Hòa Trác thị, đoan trang cẩn trọng, duy trì cung quy, hiền hậu mẫu mực, dè dặt tôn kính, cần cù chăm chỉ, không làm trái chức trách

https://thuviensach.vn

trong cung, giúp đỡ phi tần lẫn nhau. Phụng chỉ dụ của Hoàng thái hậu, sắc phong cho nàng làm Dung phi, khâm thử."

Bên trong Bảo Nguyệt lầu, Lý Ngọc tuyên đọc thánh chỉ.

Trầm Bích cùng các cung nhân quỳ gối phía trước: "Tạ long ân của Hoàng thượng."

Lý Ngọc cũng không dám để cho vị nương nương được vua sủng ái này quỳ lâu, vội vàng vung tay lên, bọn thái giám nối đuôi nhau bước vào, trong tay mỗi người đang cầm khay đựng triều phục của phi tần và vòng đeo trang sức.

Lý Ngọc cười lấy lòng nói: "Dung phi nương nương, Hoàng thượng đã lệnh cho Đại học sĩ Doãn Kế Thiện và Nội các học sĩ chính phó sử Mai Lạp Tốn thực hiện. Chờ nương nương khỏi hẳn sẽ chính thức làm lễ sắc phong, xin nương nương cứ an tâm tĩnh dưỡng."

"Được." Trầm Bích thờ ơ đáp lại, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn bộ triều phục và vòng đeo trang sức lấy một cái, chỉ để cung nhân đưa tay tiếp nhận.

"Nữ nhân này ghê gớm thật." Lý Ngọc ngoảnh mặt làm thinh, nghĩ thầm, "Người khác có nằm mơ cũng muốn sở hữu những thứ này, còn nàng ta ngược lại không để tâm..."

Lý Ngọc tự hỏi đã gặp qua vô số người, nhưng chưa từng thấy qua loại người này. Đã là con người thì đều có tham vọng, đều có mong muốn. Rốt cuộc Dung phi định mưu cầu điều gì? Ước muốn làm gì? Hắn nhìn không thấu.

Đưa mắt nhìn Lý Ngọc rời đi, Trầm Bích ngắm nhìn ngoài cửa sổ: "Di Châu, ngài ấy đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Trên hành lang, Phó Hằng dừng bước chân.

Từ nơi này phóng mắt ra xa có thể trông thấy một góc mái ngói cong cong của Trường Xuân cung. Một chú chim đang bay lượn trên không bỗng nhiên thu cánh đáp xuống, chân nhỏ đứng trên mái hiên.

Tất cả mọi thứ ở Trường Xuân cung đều có thể gợi hắn nhớ lại những kỷ niệm xưa, bất luận là tỷ tỷ, hay là Anh Lạc...

Hành lang vốn yên tĩnh bất chợt vang lên một hồi chuông thanh thúy. Hắn vừa ngẩng đầu liền nhanh chóng cúi xuống.

Một đôi chân đẹp đẽ được buộc chuông lục lạc đi qua trước mắt hắn, trong lúc lơ đãng, người ấy làm rơi một chiếc khăn, trên khăn có thêu một đôi chuồn chuồn thân thiết quây quần bên nhau, rất đặc biệt.

Trầm Bích xoay người nhặt khăn lên, chợt quay đầu nói: "Ai nha, Phú Sát đại nhân!"

"Dung phi nương nương." Thân là ngoại thần, cử chỉ của Phó Hằng giờ phút này không thể bắt bẻ, vừa không thất lễ lại vừa cảm giác tạo ra một khoảng cách.

"Ngài ngàn dặm xa xôi hộ tống ta đến Kinh Thành an toàn, lại còn cứu mạng ta nữa, ta vẫn chưa có dịp nói một tiếng cảm tạ ngài đây." Trầm Bích ngây thơ nói.

"Không cần khách khí, đó là chuyện vi thần nên làm." Phó Hằng trả lời.

"May nhờ có ngài nên ta mới được như hôm nay, được Hoàng thượng và Lệnh phi chăm sóc chu đáo." Trầm Bích cầm chiếc khăn trong tay đưa cho hắn nhìn, "Nhìn xem, đây là họa tiết Lệnh phi đã dạy ta thêu đấy. Cô ấy

https://thuviensach.vn

cũng có một chiếc khăn thêu giống y hệt, ta rất thích, nhưng nói thế nào cô ấy cũng không cho, ta đành phải tự mình thêu chiếc khăn này vậy."

Bắt gặp ánh mắt Phó Hằng vẫn nhìn chăm chú vào chiếc khăn, nàng nghiêng đầu hỏi: "Sao vậy? Họa tiết này... có gì đặc biệt sao?"

"Là bức thứ bảy trong《 Danh Tích Tống Nguyên của Hàn Hi Mạnh 》. Nữ tử phần lớn hay thích thêu hoa cỏ, họa tiết này thật sự rất đặc biệt nên ta mới để ý nhiều một chút." Phó Hằng chậm rãi thu hồi ánh mắt, mặt không chút thay đổi nói, "Thời gian không còn sớm, ta phải xuất cung rồi. Cáo từ."

Trầm Bích cười tủm tỉm nhìn theo bóng lưng hắn, nhớ tới chuyện xảy ra hôm đó trên đường nàng vào kinh.

-- hí!

Nương theo tiếng ngựa vang lên, Trầm Bích rơi xuống lưng ngựa. Con ngựa trượt chân ngã xuống sườn đồi, mắt thấy nàng cũng sắp lăn xuống sườn đồi theo.

Chợt có một cánh tay vươn tới, dùng sức kéo nàng đang ở phía dưới sườn đồi lên.

Là ai?

"Phú Sát đại nhân!" Nàng nghe thấy người khác gọi hắn, "Ngài không sao chứ?"

Bọn thị nữ lập tức vây quanh nàng. Ánh mắt Trầm Bích xuyên qua đám người nhìn chằm chằm vị Phú Sát đại nhân kia. Hắn vốn đang sai thuộc hạ chuẩn bị một con ngựa khác cho nàng, sau đó kiểm tra trên người mình một lát, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, hắn nhanh chóng quay trở lại sườn đồi tìm kiếm thứ gì đó.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng hắn thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhặt lên một chiếc túi thơm đã cũ.

Bởi vì vẫn luôn nhìn hắn không dứt, cho nên Trầm Bích thấy rõ họa tiết trên chiếc túi thơm đó -- một đôi chuồn chuồn thân thiết quây quần bên nhau.

Qua một thời gian sau khi tiến cung, nàng mới từ chỗ Ngụy Anh Lạc biết được, họa tiết này là bức thứ bảy trong 《 Danh Tích Tống Nguyên của Hàn Hi Mạnh 》.

Bóng lưng Phó Hằng biến mất ở cuối hành lang, hồi tưởng chuyện xưa của nàng đến đây cũng chấm dứt. Trầm Bích cúi đầu, như cười như không nhìn chiếc khăn trong tay, sau đó cất kỹ chiếc khăn một lần nữa, hướng Diên Hi cung đi đến.

Hôm nay là ngày Minh Ngọc đủ tuổi xuất cung.

Lúc Trầm Bích tới đã thấy trên bàn đặt rất nhiều hộp lớn hộp nhỏ khác nhau. Nàng tùy ý cầm một hộp lên, chỉ thấy bên trong có mười hai ngăn vuông, hoặc đựng phỉ thúy, hoặc đựng mỹ ngọc, hoặc đựng trầm hương, hoặc đựng bảo châu khảm thành đồi mồi, hoặc đựng lược chải đầu. Đặc biệt nhất là ngăn chính giữa chứa khối ngọc thạch đã được gọt giũa sáng óng ánh.

Mở một chiếc hộp khác là mười hai cây trâm dài ngắn khác nhau. Trâm dài là bạc mạ vàng có đính viên đá quý xanh biếc ở đầu trâm; trâm ngắn là cành san hô khảm rất nhiều hạt đỏ, hoặc dài hoặc ngắn, hoặc hoa hoặc cá, tất cả đều rất xinh đẹp.

Trầm Bích nhìn từng chiếc hộp, ánh mắt cảm thán: "Tất cả đều tặng cho Minh Ngọc sao?"

Ngụy Anh Lạc cười gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Thật sự là ra tay hào phóng." Trầm Bích cầm một cây trâm hoa mai lên, cười đùa trước mặt Anh Lạc, "Sợ là sẽ dọa nhà Sách Luân thị vệ mất."

Ngụy Anh Lạc: "Gia thế Minh Ngọc không hiển hách, ta phải là chỗ dựa thật tốt cho cô ấy."

Trầm Bích nhìn Anh Lạc chăm chú: "Cô đối với Minh Ngọc thật tốt."

"Cô ấy cũng rất tốt với ta." Ngụy Anh Lạc nhìn hai bên một chút, "Hôm nay là ngày cô ấy xuất cung, sao còn chưa thấy ra?"

Một cung nữ vội vàng trả lời: "Minh Ngọc tỷ tỷ nói muốn trang điểm thêm chút nữa, xong rồi mới ra ngoài ạ."

Ngụy Anh Lạc bật cười: "Ngươi đi thúc giục cô ấy nữa đi."

Cung nữ: "Vâng."

Nhưng Trầm Bích lại thả cây trâm vào lại hộp, nói với Ngụy Anh Lạc: "Ngồi chờ thế này không thú vị, chúng ta cùng đến chỗ cô ấy đi."

Nghĩ lại thời gian cũng không còn sớm nữa. Ngoại trừ đồ cưới trên bàn, Ngụy Anh Lạc còn có lời muốn dặn dò Minh Ngọc nên cũng không ngồi đợi nữa, đứng dậy hướng đến căn phòng Minh Ngọc đi đến.

Trên đường đi, Trầm Bích như chim hỉ thước líu ríu không ngừng: "Ta rất thích hoa văn trên bộ hỉ phục của Minh Ngọc, vừa thú vị vừa đẹp mắt. Cô vì hôn sự của Minh Ngọc mà đã dốc hết sức lực."

Hỉ phục tuy đẹp, nhưng trong suy nghĩ Ngụy Anh Lạc, đẹp nhất là khi tân nương tử khoác lên mình bộ hỉ phục ấy, nên nàng có phần tự hào nói, "Đợi đến ngày xuất giá, Minh Ngọc của chúng ta nhất định là tân nương tử xinh đẹp nhất."

https://thuviensach.vn

Hai người đứng trước cửa phòng Minh Ngọc, Ngụy Anh Lạc giơ tay gõ cửa: "Minh Ngọc."

Đã lâu nhưng vẫn không có ai đáp lại.

Ngụy Anh Lạc lại gõ cửa liên hồi, nét mặt tươi cười dần dần biến mất: "Minh Ngọc, cô có ở bên trong không? Minh Ngọc!"

"Anh Lạc..." Trầm Bích có chút lo lắng nhìn về phía Ngụy Anh Lạc.

So với nàng Ngụy Anh Lạc càng lo lắng hơn nhiều, cắn răng một cái, hạ lệnh: "Người đâu, phá cửa!"

Tiểu Toàn Tử dẫn người tới đây, một hai ba đồng thời dùng sức phá cửa phòng.

Đẩy Tiểu Toàn Tử ra, Ngụy Anh Lạc vội chạy nhanh vào, sau đó bất động tại chỗ.

Chỉ thấy Minh Ngọc nằm ngửa trên giường, tóc đã được vấn ngay ngắn, tóc mai còn bôi lên chút dầu hoa nhài càng khiến tóc đen mượt như mây. Trên cổ Minh Ngọc đeo chiếc vòng Anh Lạc tặng, trên cổ tay là vòng ngọc được gọt giũa sắc sảo, trên người là bộ hỉ phục đỏ thẫm, từng bông hoa từng chiếc lá, từng đường kim từng sợi chỉ đều do tự tay Ngụy Anh Lạc tâm huyết làm thành.

"Minh Ngọc..." Ngụy Anh Lạc thất tha thất thểu tiến lên phía trước.

Minh Ngọc ăn mặc như thế, có lẽ là vì tâm nguyện của Ngụy Anh Lạc, mặc dù lòng nàng không muốn nhưng vẫn mặc bộ hỉ phục lên người, xoa dầu hoa nhài, trang điểm bản thân thành một tân nương tử sắp xuất giá, chỉ vì để cho Ngụy Anh Lạc được nhìn thấy... một lần cuối cùng...

https://thuviensach.vn

"Minh Ngọc..." Ngụy Anh Lạc dưới chân mềm nhũn, quỳ rạp bên giường, nước mắt thi nhau rơi xuống, "Tại sao..."

Trên ngực Minh Ngọc có cắm một cây kéo vàng.

Máu tươi tràn ra, nhuộm bộ hỉ phục thành màu đỏ yêu dị. Ngụy Anh Lạc không dám tiến tới xem thử nàng còn thở hay không, thậm chí không dám kiểm tra mạch đập của nàng. Ngụy Anh Lạc run giọng hét lớn: "Thái y... Mau gọi thái y, mau! Mau lên!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Mất tích

Cây kéo đâm trúng ngực, còn chảy nhiều máu như vậy, người sáng suốt chỉ cần nhìn qua đã biết Minh Ngọc không còn sống nữa.

Ngụy Anh Lạc cũng biết, nhưng nàng không chịu tin.

Người nào cũng thế, đều không chịu tin tưởng người thân hoặc người yêu của mình cứ như vậy buông tay bỏ mình đi. Họ sẽ tra tấn đại phu, tra tấn bản thân, cuối cùng chịu không được nữa liền bùng nổ.

"Sách Luân thị vệ, ngài muốn làm gì vậy?"

"Nhanh, nhanh ngăn ngài ấy lại!"

"Đừng để ngài ấy quấy nhiễu nương nương!"

Bọn thái giám gấp rút ôm tay kéo chân đối phương, hai mắt Hải Lan Sát đỏ bừng, sắc mặt dữ tợn, gân xanh hiện rõ ở hai bên thái dương, không ai dám để cho một người như vậy tới gần Lệnh phi nương nương.

"Sách Luân thị vệ, chủ tử đã căn dặn không gặp bất cứ ai!" Tiểu Toàn Tử ôm chân của hắn nói, "Ngài cứ xông loạn như vậy khiến nô tài rất khó xử!"

"Cút!" Hải Lan Sát đã bị tin dữ làm cháy khét đầu, lại một cước đá văng người ra, đánh về phía đại môn của tẩm cung, "Lệnh phi, người hãy ra đây đi! Nô tài có lời muốn hỏi người!"

https://thuviensach.vn

Cửa phòng đóng chặt không ai trả lời. Ngay lúc Hải Lan Sát đang muốn phá cửa xông vào thì Trầm Bích mang người từ bên ngoài tiến đến, vừa thấy quang cảnh trước mắt thì sắc mặt trầm xuống: "Lệnh phi thương tâm quá độ nên không muốn gặp ai. Ngài có lời gì thì có thể nói với ta."

"Nô tài chỉ muốn hỏi nương nương một câu..." Hải Lan Sát nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, "Tại sao Minh Ngọc lại chết?"

Trầm Bích thở dài: "Lúc chúng ta đến phòng của Minh Ngọc thì cô ấy đã tự sát, chẳng để lại di thư gì."

Giải thích như vậy cũng như không, Hải Lan Sát né tránh mọi người bổ nhào lên cửa, đập lấy đập để: "Lệnh phi, Minh Ngọc là bằng hữu tốt nhất của người, là tâm phúc thân cận nhất của người. Chẳng lẽ cái chết của cô ấy, người không có lời gì muốn nói sao? Ra đây đi!"

Hắn gây ra động tĩnh lớn như vậy rốt cuộc cũng đã kinh động đến Hoằng Lịch.

Hoằng Lịch ra lệnh một tiếng, thị vệ tiến vào Diên Hi cung bắt Hải Lan Sát trở về Dưỡng Tâm điện.

"Hải Lan Sát, ngươi thật là càn rỡ!" Hoằng Lịch nhìn hằm hằm đối phương, "Ai cho phép ngươi tới Diên Hi cung đại nháo, quấy nhiễu Lệnh phi?"

Hải Lan Sát quỳ trên mặt đất, gục đầu xuống, quật cường không giải thích nửa câu.

Nếu đối lại là bình thường thì đã trách hắn một trận, nhưng hôm nay niệm tình hắn đang trải qua nỗi đau mất người yêu nên Hoằng Lịch cũng không tính toán chi li. Hắn đảo mắt, tầm nhìn rơi xuống người Diệp Thiên Sĩ đang quỳ gối bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Trong đầu không khỏi hiện ra gương mặt Trầm Bích, nhớ lại câu nói sáng nay của nàng với chính mình -- "Hoàng thượng, về chuyện Minh Ngọc, thần thiếp muốn bẩm báo..."

"Diệp Thiên Sĩ." Hoằng Lịch lạnh lùng nói, "Khanh nói đi."

Diệp Thiên Sĩ quỳ cũng lâu rồi, thở dài nói: "Minh Ngọc cô nương tới tìm thần, thần chẩn đoán ngân châm đã đâm vào tim phổi, căn bản vô phương cứu chữa. Minh Ngọc cô nương nhắc thần không được nói ra ngoài, nhưng thần không nghĩ tới cô ấy lại tìm đến cái chết -- "

Hải Lan Sát nghe được một nửa đã giận không kìm được, một phát bắt được cổ áo đối phương nói: "Cô ấy không cho ngài nói thì ngài liền không nói sao?"

Lại là một hồi rối loạn, Hoằng Lịch quát lớn một tiếng, Lý Ngọc liền tiến lên ngăn cản, cuối cùng cũng kéo được Hải Lan Sát ra. Hắn hít sâu vài cái, bỗng nhiên nghẹn ngào nói: "Là lỗi của ta, tất cả đều là lỗi của ta. Cô ấy không nói, ta cũng không hỏi rõ ràng..."

Đàn ông đổ máu không đổ lệ vì chỉ chưa tới lúc thương tâm mà thôi. Sau khi đưa Hải Lan Sát đi, Diệp Thiên Sĩ thấp giọng dò hỏi: "Hoàng thượng, chỗ Lệnh phi nương nương..."

"Không cần nói cho nàng ấy biết." Hoằng Lịch nói.

Diệp Thiên Sĩ có chút tâm thần bất định. Vốn hắn cảm thấy mình giúp người bệnh giữ bí mật là đạo lý hiển nhiên, bây giờ chứng kiến bộ dáng bi thảm của Hải Lan Sát lại có chút hối hận, thậm chí còn nghĩ nếu mình có thể sớm nói thật với Hải Lan Sát và Ngụy Anh Lạc thì nói không chừng, Minh Ngọc sẽ có một kết cục khác.

Do đó do dự một chút, hắn nói: "Hoàng thượng, thần biết chuyện không báo đã là phạm sai lầm lớn, bây giờ còn giấu giếm Lệnh phi nương

https://thuviensach.vn

nương, sợ là..."

"Không cần vẽ vời cho thêm chuyện." Hoằng Lịch phóng tầm mắt hướng về Diên Hi cung, ánh mắt phức tạp, "Trước kia nàng ấy không rõ, hiện giờ chắc cũng hiểu rồi."

Chỉ có điều, trên đời có một số việc, mặc dù có thể suy nghĩ cẩn thận, nhưng nhất thời lại không thể tiếp nhận ngay được.

Tính tang, tính tang, tính tang...

Trong Bảo Nguyệt lầu, đàn ca múa hát.

Làn váy xoay tròn trên không trung, chuông lục lạc vang tiếng leng keng leng keng. Trầm Bích nhảy múa vui vẻ, khom lưng yêu kiều tạo dáng vẻ uyển chuyển, gương mặt tươi cười như mê như hoặc.

"Nương nương." Di Châu đi đến cạnh nàng, cẩn thận từng li từng tí nói, "Vừa nghe được tin tức... Lệnh phi mất tích."

Điệu múa dừng lại, Trầm Bích xoay đầu hỏi: "Cô ấy đi đâu?"

"Không biết." Di Châu lắc đầu, "Khi nãy Hoàng thượng phái người đi tìm nàng, nào ngờ người không có trong cung, hiện tại toàn bộ Diên Hi cung từ trên xuống dưới đều vất vả tìm kiếm muốn điên rồi."

Trầm Bích a một tiếng: "Ta đã biết... Đem giày của ta lại đây."

Tiếng chuông ở chân vang lên thanh thúy như đang tấu một khúc ca bộ tộc từ Bảo Nguyệt lầu ra tới trước cửa cung. Trầm Bích đợi một lúc, cuối cùng người nàng muốn tìm cũng đã xuất hiện, lập tức hô lớn: "Phú Sát đại nhân!"

Phó Hằng vào cung làm việc, giải quyết xong xuôi đang muốn xuất cung lại gặp đối phương, lông mày nhịn không được nhíu một cái.

https://thuviensach.vn

Trầm Bích chạy ra đón chào, thanh âm có chút lo lắng: "Anh Lạc mất tích rồi!"

Tiếp theo, nàng vội vàng kể lại thảm án xảy ra ở Diên Hi cung cho hắn nghe, sau đó thở dài: "Minh Ngọc chết, cô ấy cứ tự trách chính mình, ta thực sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện mất."

Phó Hằng trầm mặc một lát, vẫn tạo cho người khác cảm giác khoảng cách nói: "Dung phi, ta chỉ là ngoại thần, không thể can thiệp chuyện hậu cung. Thật xin lỗi."

Hành lễ xong, hắn cất bước đi về phía trước, mắt thấy sắp đi ra cửa cung, chợt quay đầu nhìn lại.

Sau lưng rỗng tuếch, Trầm Bích chẳng biết đã đi từ lúc nào.

Phó Hằng do dự một chút, bỗng nhiên cắn răng một cái, xoay người bước thẳng về phía hậu cung.

Không còn nữ chủ nhân Trường Xuân cung, dù sao vẫn là rơi cây rền vang, vô cùng cô đơn lạnh lẽo. Dần dà, ngoại trừ chim tước thì không còn ai vào xem nữa.

Nhưng hôm nay lại khác biệt, cung điện vốn dĩ hoang vắng lại truyền đến thanh âm quét dọn xào xạc.

"Quả nhiên là cô ở đây."

Cây chổi ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục quét dọn.

Phó Hằng từ ngoài cửa bước vào, đứng đối diện với người kia nói: "Hiện giờ cô không còn là tiểu cung nữ của Trường Xuân cung năm đó mà đã là Lệnh phi. Để cho người khác thấy cô ở đây quét dọn thế này, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, hắn chộp lấy cán chổi trong tay nàng quăng xuống đất.

Ngụy Anh Lạc đờ đẫn liếc hắn một cái, không tranh không giận, đột nhiên quỳ xuống mặt đất. Bên cạnh đặt sẵn một thau nước, mấy chiếc khăn được treo bên thành thau, nàng nhanh nhẹn nhúng khăn vào nước rồi vắt khô, sau đó bắt đầu lau chùi, tựu như nàng vẫn còn là tiểu cung nữ của Trường Xuân cung.

Phó Hằng nghiêm nghị: "Ngụy Anh Lạc! Tiên hoàng hậu đi rồi, Minh Ngọc cũng đi rồi. Người lúc trước ở bên cạnh giờ chỉ còn mình cô thôi. Nhưng như vậy thì sao chứ? Cô là Ngụy Anh Lạc. Không có bọn họ, cô cũng có thể tự mình đứng lên!"

Ngụy Anh Lạc dậy không nổi. Nàng cứ quỳ trên mặt đất, không ngừng lau chùi sàn nhà.

"Đủ rồi!" Phó Hằng khuỵu gối trước mặt nàng, tay đè chặt vai nàng, mong muốn lay nàng để khiến nàng tỉnh táo, "Đây không phải lỗi của cô, cho dù cô ấy không quyết định tự sát thì cũng không sống được bao lâu nữa. Chẳng phải Thái y đã từng nói rồi sao? Châm vào phế phủ, vô phương cứu chữa!"

"Không... Là lỗi của ta." Ngụy Anh Lạc nhắm mắt lại, rơi lệ nói, "Vì ta có lòng riêng..."

Phó Hằng: "Lòng riêng gì?"

"Hoàng hậu nương nương đã từng nói, người muốn đích thân tiễn ta xuất giá, đáng tiếc người không thể nhìn thấy được." Hai mắt Ngụy Anh Lạc đẫm lệ mông lung, "Ta nghĩ muốn để Minh Ngọc xuất giá, mặc lên bộ hỉ phục đỏ tươi ấy để thực hiện giấc mộng ta vĩnh viễn không làm được..."

Phó Hằng ngơ ngác nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Luôn miệng muốn nàng đừng nhớ lại chuyện cũ, nhưng chính hắn có thể làm được sao?

Nếu có thể làm được thì hắn cũng đã không lưu lại thư cũ của bằng hữu, y phục nhũ mẫu dệt năm xưa, sách cũ của đồng học đưa tặng, cùng với túi thơm mà Anh Lạc tự tay thêu tặng hắn.

Phó Hằng hoàn toàn chính là kiểu người thích hoài niệm nhất thế gian.

"Bây giờ ngài đã hiểu chưa?" Nàng giương đôi mắt đẫm lệ nhìn hắn, lẩm bẩm nói, "Là lỗi của ta. Ta không nên đem giấc mộng bản thân không thực hiện được áp đặt lên người Minh Ngọc."

Không chỉ là giấc mộng của Anh Lạc mà còn là giấc mộng của hắn nữa... Phó Hằng si ngốc ngắm nhìn nàng, như tự huyễn hoặc bản thân rằng hắn chỉ đang gặp ác mộng mà thôi: hắn không lấy Nhĩ Tình, nàng cũng không gả cho Hoằng Lịch, bọn họ vẫn đang trong độ tuổi thanh xuân, một người là tiểu cung nữ Trường Xuân cung, một người là thiếu gia của đối phương...

Đáng tiếc, đây không phải là mộng.

Ngụy Anh Lạc khóc lóc hồi lâu rốt cuộc đã lấy lại bình tĩnh, quét mắt nhìn ngón tay đang đặt trên vai mình, không để lại dấu vết đẩy hắn ra: "Thật xin lỗi Phú Sát đại nhân, ta thất thố rồi."

Phó Hằng: "Anh Lạc..."

Ngụy Anh Lạc đứng lên, tuy trên người khoác bộ xiêm y của cung nữ, nhưng thần thái đã khôi phục thành bộ dáng cung phi: "Phú Sát đại nhân, ngài xưng hô như vậy là không hợp quy củ."

Phó Hằng cố nén bi thương: "Lệnh phi nương nương, xin người hãy bảo trọng."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cũng không quay đầu lại mà bước thẳng ra ngoài, đang đi một nửa bỗng nhiên dừng bước chân: "... Phú Sát đại nhân, ai nói cho ngài biết ta đang ở đây?"

Phó Hằng: "Trên đường gặp được Dung phi, nàng ấy nói cô mất tích nên ta đoán cô đang ở đây."

Dung phi? Ngụy Anh Lạc ngẩn người, tiếp theo như có điều suy nghĩ: "Dung phi, Dung phi... Khoan đã, lẽ nào..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Nghi ngờ

Lý Ngọc cẩn trọng dò xét sắc mặt Hoằng Lịch.

Sau khi biết tin Ngụy Anh Lạc mất tích, Hoằng Lịch quả thực đứng ngồi không yên, sau đó cung nhân ở Bảo Nguyệt lầu truyền tin nói đã nhìn thấy Ngụy Anh Lạc tiến vào Trường Xuân cung, Hoằng Lịch lập tức chạy tới nơi.

Nào ngờ lại chứng kiến một màn kia...

Cung phi và ngoại thần lén lút gặp gỡ trong hậu cung, Hoằng Lịch không bắt quả tang tại trận đã là ân điển to lớn, nếu không hai người bọn họ đã không thể sống nổi qua hôm nay.

Chợt một tên tiểu thái giám từ bên ngoài tiến đến, thông báo: "Hoàng thượng, Dung phi nương nương ở ngoài điện cầu kiến."

Hoằng Lịch trừng mí mắt lên, gần như bộc lộ sự phẫn nộ, nhưng trong khoảng khắc cuối cùng vẫn nén được nơi đáy mắt, bình tĩnh nói: "Cho vào."

Trầm Bích nét mặt vui mừng đi vào, hai tay dâng bức tranh thêu như đang dâng vật quý đến trước mặt hắn.

Hoằng Lịch cúi đầu nhìn nhìn: "Đây là cái gì?"

Trầm Bích: "Thần thiếp được Anh Lạc dạy thêu thùa, hơn nữa còn mời thầy ở phường thêu tới chỉ điểm nên mới thêu được bức tranh này.

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng nhìn xem có thích không?"

Hoằng Lịch chỉ liếc mắt đã nhận ra: "Tranh chuồn chuồn đậu lăng."

Trầm Bích: "Thần thiếp nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không biết nên thêu tặng Hoàng thượng cái gì. Anh Lạc có một chiếc khăn thêu hình như vậy, thần thiếp cảm thấy thú vị nên đã bắt chước thêu theo."

Nghe thấy tên này lần nữa, sắc mặt Hoằng Lịch dần sinh ra biến hóa. Hắn có chút không nhịn được hỏi: "Vậy sao?"

Trầm Bích dường như không phát hiện ra: "Thần thiếp rất thích bức tranh thêu trên chiếc khăn đó nên đã xin Anh Lạc nhường cho mình, nhưng mà cô ấy mãi vẫn không chịu tặng thần thiếp! A, đúng rồi!"

Nàng bỗng nhiên vỗ tay một cái, ngây thơ cười nói: "Phú Sát đại nhân cũng có món đồ giống thế này."

Mí mắt Hoằng Lịch nhảy dựng: "... Nàng gặp Phó Hằng lúc nào?"

"Hoàng thượng không biết sao? Trên đường thần thiếp đến Kinh Thành suýt nữa đã rơi xuống sườn đồi, may mà nhờ có Phú Sát đại nhân đã cứu mạng thần thiếp." Trầm Bích nghiêng đầu, giống như đang hồi tưởng lại, "Khi đó thiếp nhìn thấy bên hông ngài ấy có đeo một túi thơm, hoa văn của túi rất giống bức tranh này... Hì hì, thật không thể ngờ được, Phú Sát đại nhân đường đường là một nam nhân mà lại yêu thích đồ vật giống nữ nhân thế này..."

"Đủ rồi!" Rút cuộc Hoằng Lịch không thể kiềm nén lửa giận được nữa, khẽ quát một tiếng, "Trầm Bích, trẫm còn có công vụ cần xử lý, nàng về cung trước đi."

Khi một người đã nổi lòng nghi ngờ thì mọi chuyện mà họ từng quên đi sẽ giống như sương mù sau dãy núi tan ra từng chút, tất cả liền trở nên rõ

https://thuviensach.vn

ràng.

Ngụy Anh Lạc trở lại căn phòng của Minh Ngọc. Cung nhân đã lau chùi vết máu trong phòng sạch sẽ, vốn đang định cất dọn đồ dùng mà Minh Ngọc từng dùng qua để quý nhân không bị nhiễm xúi quẩy, nhưng họ đã bị Ngụy Anh Lạc cản lại.

Lược chải đầu, son phấn, cùng với cây trâm mà cô ấy thường dùng vẫn lẳng lặng nằm trên bàn trang điểm. Ngụy Anh Lạc đặt tay lên bàn lướt nhẹ qua từng món đồ, cuối cùng nhìn chằm chằm vào bộ đồ dùng bằng vàng lạ lẫm kia, lạnh lùng hỏi: "Cái này ở đâu ra thế?"

Tiểu Toàn Tử tiến lên: "Bẩm chủ tử, một ngày trước khi Minh Ngọc tỷ tỷ xuất cung, Đại cung nữ thân cận của Dung phi là Di Châu đã đến tìm Minh Ngọc tỷ tỷ. Lúc đó nô tài nhìn thấy trong tay cô ta đang cầm một chiếc hộp gỗ chạm trổ hoa văn."

Anh Lạc: "Là chiếc hộp này sao?"

Tiểu Toàn Tử: "Vâng."

Anh Lạc mân mê nhíp vàng trong tay.

"... Chủ tử?" Tiểu Toàn Tử nhìn nàng cẩn trọng.

Nhíp vàng đã đâm thật sâu vào lòng bàn tay Ngụy Anh Lạc. Nàng gắt gao nắm chặt món đồ đó giống như đang bóp cổ kẻ thù, lạnh lùng hỏi: "Hiện giờ Dung phi đang ở đâu?"

Sau khi Trầm Bích bước ra khỏi Dưỡng Tâm điện đã quay trở về Bảo Nguyệt lầu.

Núi trên núi lầu trên lầu đều bị mưa to trắng trời bao trùm.

https://thuviensach.vn

Trầm Bích giẫm phải hạt mưa văng tung tóe, miệng ngân nga bài hát chân phụ họa múa theo, mơ hồ là một bài đồng dao.

Kỹ thuật múa của nàng rất đẹp, nhưng khi Di Châu nhìn ánh mắt của nàng lại sinh ra chút sợ hãi.

Bởi vì Trầm Bích đang múa một bài đôi (dành cho 2 người).

Giống như trước mắt có một người vô hình đang nắm tay Trầm Bích, nàng tiến "Nó" lui, nàng lui "Nó" tiến, nàng xoay tròn "Nó" cũng xoay tròn theo.

Trầm Bích cười đẹp đến mê hồn, tựa như chỉ có mình nàng đang đắm chìm trong mộng đẹp, cho đến khi vô tình liếc mắt hướng về gương đồng, trông thấy người trong gương đang mặc trang phục phụ nữ Mãn Thanh nhảy múa một mình, tiếng hát của nàng mới im bặt. Nàng như bừng tỉnh khỏi đại mộng, ánh mắt mờ mịt hồi lâu, bỗng nhiên xông về chiếc gương đấm đá liên tục vào mặt kính.

"Chủ... Chủ tử..." Di Châu nơm nớp lo sợ hô lên.

Dường như Trầm Bích không nghe thấy tiếng gọi của đối phương, nàng vẫn tiếp tục đấm mặt kính, giống như trong gương đang cất giấu kẻ thù không đội trời chung.

"Chủ tử." Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi của cung nữ, "Lệnh phi nương nương đến thăm."

Trầm Bích giận dữ hét lên: "Câm miệng!"

Bên ngoài rút cuộc không còn tiếng nói nữa.

Trầm Bích quay đầu cực kỳ chậm rãi, cười nói: "Anh Lạc thân mến, chờ một chút, ta lập tức tới ngay."

https://thuviensach.vn

Nàng vừa cười ha ha vừa bước ra ngoài cửa. Lúc lướt qua Di Châu, Di Châu theo phản xạ lùi về phía sau vài bước, nhìn bóng lưng nàng như nhìn thấy yêu ma.

Vừa ra khỏi cửa, gương mặt Trầm Bích lại hiện lên dáng vẻ ngây thơ, mỉm cười vô hại: "Anh Lạc, ta còn đang định đi tìm cô đây."

Ngụy Anh Lạc chậm rãi quay đầu, ánh mắt đánh giá nhìn Trầm Bích: "Tìm ta?"

Trầm Bích gật đầu, bước nhanh đến trước mặt nàng: "Sau khi trở về suy nghĩ thật lâu, ta thấy mình cũng nên chịu trách nhiệm về cái chết của Minh Ngọc."

Ngụy Anh Lạc: "A, sao lại cần cô chịu trách nhiệm?"

Trầm Bích: "Trước đây Minh Ngọc đã nói cho ta biết về bệnh tình của cô ấy, nhưng cô ấy cầu xin ta giữ bí mật, ta sợ cô thương tâm quá độ nên vẫn một mực trì hoãn không dám nói, không ngờ cô ấy lại nghĩ không thông mà tìm đến cái chết!"

Đột nhiên Ngụy Anh Lạc nở nụ cười.

Trầm Bích: "Anh Lạc, cô làm sao vậy?"

Ngăn cách các nàng là một chiếc bàn, Ngụy Anh Lạc vươn tay đặt một chiếc hộp lên trước mặt nàng: "Đây là đồ mà cô đã tặng Minh Ngọc phải không?"

Nắp hộp mở ra, bên trong đầy đủ mọi thứ bằng vàng, ngay cả cây kéo đâm vào ngực Minh Ngọc cũng đã được lau rửa sạch sẽ bỏ vào.

Ánh mắt Trầm Bích đảo qua cây kéo vàng, thở dài: "Ta thấy đồ dùng của Minh Ngọc đều đã cũ hết rồi nên mới tặng cho cô ấy một bộ đồ dùng

https://thuviensach.vn

mới, lại không ngờ rằng..."

"Nếu không phải hôm nay ta tới hỏi cô, có phải căn bản cô không hề có ý định nói cho ta biết phải không?" Ngụy Anh Lạc trào phúng cười nói, "Thứ này... ta trả lại cô đó."

"... Ta không thể nói!" Bỗng Trầm Bích ngẩng đầu nhìn nàng, "Khó khăn lắm ta mới được cô tin tưởng, nếu nói thật thì cô sẽ bất hòa với ta mất! Thế nhưng Anh Lạc à, Minh Ngọc làm chuyện ngốc nghếch, ta cũng giấu giếm cô, nhưng bọn ta đều là vì muốn bảo vệ cô!"

Ngụy Anh Lạc đột ngột đứng lên: "Nói, mục đích của cô khi tiếp cận ta là gì?"

Trầm Bích: "Ta muốn cô trở thành người bạn thân thiết nhất của ta."

Ngụy Anh Lạc: "Bạn thân chính là giấu giếm sao?"

Trầm Bích: "Ta không có!"

Ngụy Anh Lạc bất ngờ rút cây kéo từ trong hộp, dùng sức đâm xuống mặt bàn, nghiêm nghị hỏi: "Vậy tại sao cô lại ép Minh Ngọc phải chết?"

Mọi người trong phòng đều bị hành động này của nàng dọa cho sợ hãi, một vài cung nữ nhát gan hoảng sợ đến mức kêu ra tiếng. Ngược lại sắc mặt Trầm Bích vẫn như thường, thậm chí còn vươn tay phủ lên bàn tay đang nắm chuôi kéo của đối phương, cười nói: "Anh Lạc, Minh Ngọc là người không có thuốc nào cứu được, thế mà cô vẫn muốn cô ấy sống tốt. Đau dài không bằng đau ngắn, cho dù cô ấy còn sống thì có thể sống được bao lâu đây? Một ngày, hai ngày, một tháng?"

Cái gì đau dài không bằng đau ngắn? Ngụy Anh Lạc tức giận khi đối phương dùng từ như thế, hung hăng nói: "Ta và Minh Ngọc thế nào, không cần cô phải xen vào chuyện của người khác!"

https://thuviensach.vn

"Cô có thể tiếp nhận cô ấy, nhưng gia đình nhà Sách Luân thị vệ thì không đâu." Trầm Bích ôn nhu nói, "Bọn họ sẽ oán trách cô ấy, nói cô ấy sắp chết rồi mà còn muốn gả vào nhà Sách Luân bọn họ, hại đời con trai độc nhất của nhà họ. Sau đó bọn họ sẽ cùng căm hận cô, bởi vì cô là người đưa ra chủ ý này... Anh Lạc, ta không muốn cô bị người khác oán hận, nhất là Minh Ngọc là người mà cô yêu quý nhất. Ta là đang giúp cô đó, sao cô còn trách ngược lại ta?"

Ngụy Anh Lạc nhìn Trầm Bích như nhìn một kẻ điên: "Cô điên rồi..."

Trầm Bích nghiêng đầu hướng nàng cười, nụ cười không nói ra được có bao nhiêu là quỷ dị.

Lại là một loạt tiếng kinh hô. Trong lúc mọi người đang lo lắng bất an, bỗng Trầm Bích rút cây kéo trên bàn ra.

Ngụy Anh Lạc chấn động, vừa mới lui về phía sau một bước đã thấy Trầm Bích vươn người đưa cây kéo tới.

Nàng cầm chuôi đưa về phía Ngụy Anh Lạc, còn lưỡi kéo sắc nhọn nhắm ngay bản thân mình.

"Anh Lạc." Giọng nói Trầm Bích như mê như hoặc, "Minh Ngọc luôn sống trong đau khổ, cái chết đối với cô ấy mà nói thật ra là một loại giải thoát. Cô là người, không phải thần, không thể gánh vác tất cả vui buồn của tất cả mọi người được. Để Minh Ngọc ra đi... cô có thể tự do!"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Giam cầm

Ban đầu Ngụy Anh Lạc giận không kiềm được, nhưng giờ phút này đã dần tỉnh táo trở lại.

Nàng rốt cuộc phát hiện -- cô gái trước mắt này nguy hiểm khác thường.

Ngây thơ vô hại, nhiệt tình hào phóng, giống như là một người bạn tốt, lời nói và suy nghĩ nghe như vì mình, nhưng sau đó cẩn thận hồi tưởng lại... Cô ta thật sự suy nghĩ cho mình sao?

Lợi ích của tất cả hành động đó, thật sự là vì chính mình sao?

"Anh Lạc." Trầm Bích tiến gần từng bước, cười nhét cây kéo vào tay Ngụy Anh Lạc, "Nếu cô không chịu tha thứ cho ta, thì cô hãy dùng cây kéo này đâm ta đi."

Cảm giác nguy hiểm đột nhiên kéo tới, Ngụy Anh Lạc cố gắng giãy giụa nói: "Buông tay! Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau cản cô ấy lại!"

Lúc này các cung nữ mới phục hồi tinh thần, lập tức nhao nhao vây quanh, ba chân bốn cẳng tiến lên muốn đoạt được cây kéo.

Trầm Bích liếc ánh mắt lành lạnh nhìn các nàng, trực tiếp bắt lấy tay phải Ngụy Anh Lạc đang cầm cây kéo, hướng vai phải mình đâm một nhát...

https://thuviensach.vn

"A!!!"

Cửa cung vừa mở ra, tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Nghe thấy tiếng Trầm Bích kêu đau thảm thiết, Thái hậu đang vịn tay Lưu cô cô ngay cả dù cũng không kịp che đã vội vã tiến vào Bảo Nguyệt lầu. Chứng kiến tình cảnh bên trong, sắc mặt Thái hậu đột biến, lại buông tay Lưu cô cô ra bổ nhào về phía Trầm Bích, dùng tay cầm máu vết thương của nàng: "Nhanh đi mời thái y!"

Lại là một loạt tiếng bước chân rối loạn.

Thái hậu ôm Trầm Bích bảo vệ trong ngực, giống như người mẹ đang che chở con gái, bất kể là ai cũng không cho lại gần.

"Trầm Bích, con nói cho ta biết." Thái hậu cảnh giác nhìn quanh bốn phía, "Đã xảy ra chuyện gì? Là ai có lá gan lớn như vậy, dám làm tổn thương con?"

Trong vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Trầm Bích ngẩng đầu yếu ớt, đôi mắt rung rưng lướt qua một cách chần chừ, cuối cùng cố định trên mặt Ngụy Anh Lạc, lã chã như chực khóc: "Anh Lạc, tại sao cô phải đối xử với ta như vậy?"

Sắc mặt Ngụy Anh Lạc trắng bệch như tờ giấy.

"Còn chờ gì nữa?" Thái hậu tức giận nói, "Mau bắt Lệnh phi lại!"

Hoằng Lịch nghe được tin tức đã vội vàng chạy đến, cảnh tượng đập vào mắt đầu tiên chính là cơn giận của Thái hậu chưa tiêu tan.

"Thái hậu." Sau khi hành lễ xong, Hoằng Lịch vội hỏi, "Dung phi thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

"Thái y vừa đi. Hoàng hậu đang ở bên trong trò chuyện với Trầm Bích." Thấy Hoằng Lịch sắp sửa bước vào tẩm điện, Thái hậu mở miệng gọi hắn lại, "Con từ từ hẵng đi... Nói!"

Đại cung nữ Di Châu đang quỳ trên mặt đất, bị Thái hậu nghiêm nghị quát một tiếng, sợ hãi liên tục mở miệng nói: "Vâng, vâng! Hôm nay Lệnh phi nương nương khí thế hung hăng chạy đến đây, chỉ trích Dung phi có liên quan đến cái chết của Minh Ngọc cô nương. Có trời mới biết, bệnh trạng Minh Ngọc nguy kịch vô phương cứu chữa, Dung phi cảm thấy Minh Ngọc đáng thương nên mới giúp cô ấy che giấu bệnh tình, liền bị Lệnh phi giận chó đánh mèo! Lệnh phi càng nói càng kích động, nhất thời lỡ tay đâm Dung phi bị thương!"

Hoằng Lịch nhướng mày, trầm giọng hỏi: "Thái hậu đã thẩm vấn những người khác rồi sao?"

Thái hậu nghiêng đầu nhìn hắn: "Ngoại trừ Di Châu cũng chỉ còn cung nữ Trân Châu, ta đã sai người dẫn cô ta đến Thận Hình ty, về phần Lệnh phi thì giao cho Hoàng thượng xử trí!"

Nghe ra được ám chỉ của Thái hậu, Hoằng Lịch trầm mặc một lát: "Thái hậu, trẫm cho rằng người vẫn luôn yêu thích Anh Lạc..."

Không đợi hắn nói xong, Thái hậu đã tức giận nói: "Nhưng ta không thể dễ dàng tha thứ chuyện cô ta làm tổn thương Hòa An!"

Hoằng Lịch: "Thái hậu, Dung phi không phải là Hòa An."

"Chính là Hòa An!" Thái hậu một mực khẳng định chắc chắn, "Hoàng thượng, cho dù ngộ thương thì vẫn là cố ý, hành động lần này của Lệnh phi vô cùng cuồng vọng, cô ta cần phải được dạy dỗ!"

Động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, đương nhiên không thể gạt được Kế hậu.

https://thuviensach.vn

Nàng rất nhanh lấy cớ thăm hỏi thương thế, đi đến bên cạnh Trầm Bích, mỉm cười: "Thật là lợi hại."

Cánh tay Trầm Bích đã được băng bó thành một vòng vải trắng, bởi vì mất máu mà sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng sự trắng bệch này chẳng những không ảnh hưởng gì đến nhan sắc mà ngược lại còn khiến nàng ta tăng thêm vẻ điềm đạm đáng yêu, làm người khác nhịn không được muốn che chở và chăm sóc nàng ta, không để nàng ta phải chịu thương tổn nào. Nàng ta nháy mắt với Kế hậu vài cái, ngây thơ như trẻ con: "Người đang nói gì vậy?"

Ánh mắt Kế hậu nửa thưởng thức nửa kiêng kị: "Lệnh phi hầu hạ Thái hậu cung cúc tận tụy, hơn nữa còn cùng nhau ở Viên Minh Viên ba năm, tình cảm tích lũy được không phải là ít. Trong Tử Cấm Thành này, Thái hậu chính là chỗ dựa lớn nhất của cô ta! Nhưng cô có thể quyết đoán giẫm đạp vị trí của Ngụy Anh Lạc, chưa tới ba tháng đã khiến Thái hậu xem cô như người thân ruột thịt, trăm phương ngàn kế che chở bảo vệ cho, thật khiến người khác phải nhìn lại với cặp mắt khác xưa!"

Trầm Bích ngây thơ cười nói: "Người quá khen rồi."

Kế hậu cũng không cho rằng lời nói của cô ta là thật.

Ngụy Anh Lạc lợi hại như thế lại bị cô ta coi thành khỉ con mà đùa nghịch, cung nữ thân cận đắc lực nhất đã chết, mất đi sự sủng ái của Thái hậu lẫn sự tín nhiệm của Hoằng Lịch. Có thể nói cô ta vốn có tất cả nhưng đều bị Trầm Bích lần lượt cướp đoạt hết.

... Chỉ vì tin tưởng cô ta mà rơi vào kết cục như thế, ngươi nói Kế hậu còn dám tin lời cô ta hay không?

"Hoàng hậu nương nương." Trầm Bích vỗ vỗ bên cạnh, còn nghiêng người nhích sang một bên, nhường ra một chỗ ngồi ngay giữa giường, thân

https://thuviensach.vn

mật giống như từng đối với Ngụy Anh Lạc, "Người có bằng lòng hợp tác với thần thiếp không?"

Kế hậu không muốn nối gót theo Ngụy Anh Lạc, cho nên chỉ bảo trì một khoảng cách an toàn đứng ở mép giường, thản nhiên nói: "Ta và cô là kẻ thù không đội trời chung, làm sao có thể hợp tác?"

"Thần thiếp và người có thể trở thành bằng hữu." Trầm Bích nghiêm túc nhìn nàng, "Bởi vì chúng ta có cùng chung một kẻ thù."

-- Kẻ thù đó gọi là Ngụy Anh Lạc.

Kế hậu chậm rãi cong khóe miệng: "Dung phi, bổn cung thật sự càng ngày càng thích cô rồi."

Nàng ta nói đúng, bọn họ có thể trở thành bằng hữu -- trước lúc Ngụy Anh Lạc chết đi.

Trầm Bích dựng thẳng đầu ngón tay dán lên bờ môi mình, thở dài một tiếng: "Hoàng thượng tới."

Hai người chỉ nhìn nhau cười, không nói lời nào.

Tiếng bước chân từ xa vọng lại gần, Hoằng Lịch tâm sự nặng nề đi đến, tùy ý giơ tay lên miễn lễ Kế hậu, sau đó ngồi ngay bên cạnh Trầm Bích, ân cần nói: "Trầm Bích, thái y đã nói vết thương cũ của nàng chưa lành, giờ lại thêm vết thương mới, nhất định không được tùy hứng nữa mà phải nằm trên giường tĩnh dưỡng."

Trầm Bích mỉm cười gật đầu.

"Thái hậu yêu cầu nghiêm trị Lệnh phi, nàng với nàng ấy xưa nay quan hệ tốt, trẫm muốn hỏi ý nàng nên xử trí thế nào?" Hoằng Lịch nhìn nàng chăm chú, ánh mắt dường như có thâm ý khác.

https://thuviensach.vn

Vấn đề này thật không tiện trả lời.

Cho dù buộc phải trả lời thì cũng không thể từ chính miệng nàng được, vì vậy Trầm Bích ra vẻ suy nghĩ, nhưng khóe mắt lại liếc về phía Kế hậu. Kế hậu nhận được ánh mắt của nàng, liền nói ngay: "Hoàng thượng, Lệnh phi vừa mất đi một người vừa là bạn thân vừa là tâm phúc đắc lực, lại bị người khác xúi giục, về tình có thể thông cảm, nhưng nàng tâm tình kích động, lỡ tay đả thương Dung phi, về lý là tội khó dung tha. Theo thần thiếp thấy, nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc những tên nô tài lén lút dùng lời lẽ xuyên tạc. Về phần Lệnh phi... cứ để cô ấy đóng cửa tự kiểm điểm đi."

Tuy cách xử trí này không được tốt lắm, nhưng không tính là tệ, cuối cùng Hoằng Lịch cũng lộ ra nụ cười: "Trầm Bích, nàng nghĩ sao?"

Trầm Bích ôn nhu nở nụ cười, dáng vẻ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Ngụy Anh Lạc: "Thần thiếp tin tưởng Lệnh phi không phải cố ý đả thương người, xin Hoàng thượng giơ cao đánh khẽ."

Hoằng Lịch thở phào nhẹ nhõm: "Vậy hãy để cho nàng ấy đóng cửa tự kiểm điểm đi. Nàng cứ an tâm dưỡng thương, đừng suy nghĩ quá nhiều."

Hình thức xử lý Ngụy Anh Lạc là thế, nhưng cụ thể thế nào thì không thuộc sự quản lý của Hoằng Lịch. Cho dù có muốn quản thì cũng không quản được, nhất cử nhất động của hắn đều sẽ bị tất cả mọi người để ý. Nếu hắn vô cùng chiếu cố Ngụy Anh Lạc, Thái hậu sẽ nghĩ như thế nào? Chỉ sợ càng sẽ không bỏ qua cho nàng.

Chịu trách nhiệm xử trí Ngụy Anh Lạc là Kế hậu.

Lấy cớ cung nhân xui khiến Ngụy Anh Lạc hành hung, Kế hậu đã thay đổi một loạt người hầu ở Diên Hi cung, chẳng hạn như Tiểu Toàn Tử cùng các lão nhân khác, trong vòng một đêm liền mất tăm không thấy bóng

https://thuviensach.vn

dáng, còn lại toàn là những khuôn mặt mới. Nói bọn họ đến hầu hạ Ngụy Anh Lạc, chẳng bằng nói đến theo dõi nàng thì đúng hơn.

Một tiểu cung nữ lạ lẫm đặt hộp cơm lên bàn: "Mời Lệnh phi nương nương dùng bữa."

Ngụy Anh Lạc ho khan không ngừng: "Để xuống đi."

Tiểu cung nữ đưa một đôi đũa cho nàng, Ngụy Anh Lạc vươn tay tiếp nhận, kết quả hình ảnh trước mắt nhạt nhòa, đầu óc choáng váng, sau nửa ngày mới cầm được chiếc đũa.

"Nương nương, người không sao chứ?" Tiểu cung nữ lo lắng nói, "Có phải người nhiễm phong hàn rồi không? Nô tài đi..."

Tiếng nói của nàng đột ngột im bặt.

Vì Viên Xuân Vọng đang đứng ở sau lưng nàng.

Như một con rắn đang thè lưỡi, hắn mở miệng nói: "Ngươi ra ngoài trước đi."

Đuổi tiểu cung nữ ra ngoài xong, hắn thuận tay đóng cửa phòng lại, sau đó cực kỳ tự nhiên mà ngồi đối diện Ngụy Anh Lạc, vươn tay lấy lại chiếc đũa trong tay nàng: "Hoàng hậu đã liên thủ với Dung phi rồi."

Ngụy Anh Lạc nhìn hắn thẳng thừng.

Về phần ăn uống, Kế hậu không hề bạc đãi nàng. Mặc dù không được thịnh soạn như ngày xưa, nhưng ba món mặn một món canh vẫn phải có. Viên Xuân Vọng gắp miếng thịt viên nhét vào miệng mình, vừa ăn vừa nói: "Sủng ái của Hoàng thượng, tín nhiệm của Thái hậu, bạn thân tri kỷ, tự do cá nhân, cô đã đánh mất từng cái một. Nếu ta là cô thì đã suy nghĩ xem, tại sao bản thân lại đi đến bước đường này?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc vẫn như cũ không nói lời nào.

Giống như bị dáng vẻ ấy của nàng chọc giận, chợt Viên Xuân Vọng đập mạnh chiếc đũa xuống bàn, đứng dậy nhìn nàng từ trên xuống, lạnh lùng nói: "Bởi vì Minh Ngọc -- chỉ vì một tên nô tài, cô lại chạy tới giằng co với Dung phi nên mới có thể trúng kế."

"Minh Ngọc là bạn thân tốt nhất của ta." Rốt cuộc Ngụy Anh Lạc cũng mở miệng, "Không, không chỉ là bạn tốt, cô ấy còn là người thân duy nhất của ta trong Tử Cấm Thành này..."

"Người thân?" Viên Xuân Vọng nắm chặt cằm nàng, ép nàng phải ngẩng đầu nhìn hắn, gương mặt hắn vừa xinh đẹp vừa vặn vẹo khiến người khác vừa ái mộ vừa sợ hãi, "Muội muội, người thân duy nhất của muội không phải là ta sao?"

Ngụy Anh Lạc giãy giụa nói: "Buông tay!"

"Minh Ngọc tính là cái gì? Cô ta làm vì muội, còn ta thua kém hơn sao?" Viên Xuân Vọng lại không chịu buông tha nàng, ngón tay giống như kìm sắt kẹp chặt cằm nàng, hùng hổ dọa người nói, "Ta giống như ca ca ruột che chở cho muội, vì muội mà hết lần này đến lần khác bỏ lỡ biết bao cơ hội trèo cao, thậm chí còn từ bỏ tất cả cùng đến Viên Minh Viên sống với muội. Nhưng muội đã đối xử với ta như thế nào? Anh Lạc... trả lời ta!"

Ngụy Anh Lạc càng giãy giụa kịch liệt hơn. Trong lúc hai người xô đẩy đã sơ ý hất đổ hộp cơm, chén bát vỡ thành từng mảnh, trong đó có một mảnh cắt đứt tay Viên Xuân Vọng.

Hắn cúi đầu nhìn tay mình, máu tươi đầm đìa.

"Thực xin lỗi." Lời xin lỗi của Ngụy Anh Lạc thu hút sự chú ý của hắn, trong mắt hắn vừa ánh lên hào quang thì đã nghe thấy nàng lạnh lùng

https://thuviensach.vn

nói tiếp, "Nhưng ngươi cũng phải xin lỗi ta. Chúng ta hiện giờ đã thành người xa lạ, cái gì mà ca ca muội muội chứ? Sau này đừng nhắc đến nữa."

"Vậy sao?" Ánh sáng trong mắt Viên Xuân Vọng tắt ngúm, hắn nở nụ cười buồn bã.

Hắn vừa cười vừa cầm chén đĩa còn sót lại giơ lên, đập bể từng cái một, hất đổ toàn bộ đồ ăn trên bàn xuống đất.

"Từ hôm nay trở đi." Viên Xuân Vọng đập bể xong món cuối cùng, cười to tuyên bố, "Diên Hi cung trừ cô ra sẽ không còn người nào khác, cứ từ từ hưởng thụ đi. Hy vọng cô không có hạt cơm nào vào bụng thì vẫn có thể kiên trì không cầu xin ta..."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Hối hận

Tụ tập tùy tùng cung nữ và thái giám lại một chỗ, Viên Xuân Vọng phân phó nói: "Từ nay trở đi, các ngươi không cần chuẩn bị đồ ăn cho Lệnh phi nữa!"

Băn khoăn lướt một vòng quanh đám người, cuối cùng hắn đưa tay chỉ một người trong số đó: "Mọi việc của Diên Hi cung giao cho ngươi!"

"Dạ!" Tiểu Toàn Tử nhận lệnh.

Sau khi cho những người khác lui, Viên Xuân Vọng giữ lại mình hắn nói chuyện.

Viên Xuân Vọng thản nhiên nói: "Trước kia ngươi hay đối đầu với ta, có biết vì sao hôm nay ta cho ngươi cơ hội không?"

Tiểu Toàn Tử quỳ trước mặt hắn, ngoan ngoãn nói: "Nô tài phản bội Lệnh phi, nếu người mà sống thì chắc chắn sẽ không để yên cho nô tài."

Viên Xuân Vọng vỗ vỗ vai hắn, lời nói thấm thía: "Ta tuyệt đối không muốn nghe nửa lời đồn nhảm nào cả."

Trong mắt hắn và mọi người hiện giờ, Tiểu Toàn Tử lại phản bội chủ cũ lần nữa.

Người này vẫn ngựa quen đường cũ, liên tiếp phản bội chủ cũ, không ngừng có chủ mới. Nhưng chính vì như thế nên Viên Xuân Vọng mới dám

https://thuviensach.vn

dùng hắn. Ít nhất trước khi có chủ nhân mới tốt hơn xuất hiện, hắn vẫn là một tên cẩu nô tài có giá trị lợi dụng.

Tuy rằng dùng hắn nhưng không hoàn toàn tin tưởng hắn, Viên Xuân Vọng sẽ ngẫu nhiên đến nhìn lén hắn làm việc. Chẳng hạn như hôm nay, hắn liền âm thầm trốn ở cửa ra vào. Phía bên trong, Tiểu Toàn Tử 'cạch' một tiếng, đặt chén cháo trắng xuống mặt bàn.

Ngụy Anh Lạc cả kinh nói: "Là ngươi?"

Tiểu Toàn Tử thờ ơ: "Ăn cháo đi."

Cúi xuống nhìn chén cháo loãng, Ngụy Anh Lạc lạnh lùng nói: "Đây chính là đồ ăn cho ta sao? Đây là cháo trắng hay là nước lã thế?"

Tiểu Toàn Tử đưa tay ngoáy ngoáy tai, không nhịn được nói: "Hiện giờ ngoài ta ra thì còn ai tình nguyện tới nơi quỷ quái này? Nể mặt nhưng không cần. Không ăn cháo thì chịu nhịn đói đi!"

Ngoài cửa, Viên Xuân Vọng đem cảnh tượng này thu vào đáy mắt, lạnh lùng cười cười, yên tâm rời đi.

Hắn một tay che trời, tác oai tác quái ở Diên Hi cung, người ngoài không biết rõ nội tình bên trong, nói Ngụy Anh Lạc đơn giản chỉ bị đóng cửa tự kiểm điểm mà thôi. Trừ cái đó ra thì việc ăn, mặc, ở, đi lại đều vẫn như trước.

Ban đầu Phó Hằng cũng cho là như thế.

Nhưng sau đó vào một ngày, hắn đang muốn xuất cung thì chợt có một tiểu thái giám tiếp cận hắn: "Phú Sát đại nhân! Sách Luân đại nhân cả ngày chỉ biết uống rượu, xin đại nhân hãy nghĩ cách khuyên bảo!"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng không biết ai phái tên này tới đây, nhưng biết rõ lời hắn nói có khả năng là sự thật. Tuy thoạt nhìn Hải Lan Sát như là người không câu nệ tiểu tiết, thậm chí còn có chút hào sảng, nhưng thật ra lại là một người có tình cảm sâu sắc. Minh Ngọc đã tiến vào tim hắn thì sẽ ở trong đó suốt đời.

Bây giờ Minh Ngọc đã chết, chắc chắn trong lòng hắn như bị khoét mất một miếng thịt. Hắn không thể đi theo Minh Ngọc bởi vì trong nhà còn có mẹ già phải phụng dưỡng.

Nhưng lòng người khó dò, hôm đó không ai ngờ tới Minh Ngọc sẽ tự sát, chẳng lẽ hôm nay có thể xác định Hải Lan Sát sẽ không làm việc ngu ngốc gì sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Phó Hằng liền hoang mang lo lắng, cũng không cần đối phương dẫn đường, tự mình chạy thẳng tới thị vệ sở quen thuộc, đẩy cửa phòng ra: "Hải Lan Sát!"

Rõ ràng y phục "Hải Lan Sát" đang mặc trên người không phù hợp với thị vệ, giống như một đứa trẻ trộm mặc xiêm y của người lớn, tay chân đều ngắn ngủn. Nghe thấy giọng nói Phó Hằng, "hắn" xoay người lại, nâng tay tháo mũ trên đầu xuống, suối tóc đen dài như thác nước xõa xuống vai.

Đây đâu phải Hải Lan Sát, rõ ràng là... Trầm Bích.

Phó Hằng ngẩn người, xoay người rời đi.

Trầm Bích: "Phú Sát đại nhân xin dừng bước."

Phó Hằng không chịu ở lại, hoặc là nói không dám ở lại: "Dung phi, người ngang nhiên gài bẫy dụ ngoại thần tới đây, không sợ người khác biết được sẽ thân bại danh liệt sao?"

https://thuviensach.vn

Trầm Bích cười cười, chỉ bằng câu nói đầu tiên đã có thể làm ngừng cước bộ của hắn. Nàng nhẹ nhàng nói: "Nếu ngài muốn ngồi xem Lệnh phi gặp bất trắc thì cứ đi thôi."

Cửa phòng đóng lại một lần nữa, tiểu thái giám và Di Châu tự ngầm hiểu canh giữ ở bên ngoài.

"Nói đi." Phó Hằng mang theo tia cảnh giác nói, "Đến cùng có chuyện gì?"

Nhưng Trầm Bích chỉ nhẹ nhàng lấy ra một chiếc khăn, chậm rãi vuốt vuốt, trên chiếc khăn là một đôi chuồn chuồn thân thiết quây quần bên nhau. Nàng ôn nhu nói: "Túi thơm của ngài, khăn tay của Anh Lạc, hóa ra lại là đồ đôi đấy."

Phó Hằng nhíu mày.

"Phú Sát đại nhân." Trầm Bích tò mò nhìn hắn, "Anh Lạc vốn dĩ là của ngài, ngài trơ mắt nhìn cô ấy bị người khác cướp đi. Bây giờ cô ấy lại bị vứt bỏ tệ bạc như thế, ngài không cảm thấy khó chịu chút nào sao?"

Cảnh giác trong lòng Phó Hằng càng lớn. Hắn biết rõ hậu cung đấu đá cũng không thua gì so với triều đình tranh đấu, nên lúc này muốn phẩy tay áo bỏ đi: "Vi thần không biết người đang nói gì cả. Cáo từ!"

Trầm Bích ở phía sau hô to: "Ngụy Anh Lạc bây giờ chẳng qua chỉ còn giữ chút hơi tàn mà thôi!"

Bước chân Phó Hằng dừng lại.

"Cô ấy đắc tội với quá nhiều người." Trầm Bích dù bận vẫn ung dung nói, "Bây giờ rơi vào tình cảnh thế này, tất nhiên sẽ có người tìm cô ấy tính sổ. Cắt đứt tin tức, mỗi ngày chỉ cung cấp nước uống, cô ấy còn có thể chống đỡ được bao lâu?"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng khó nén sự phẫn nộ: "Đây đều là do người ban tặng cho!"

Trầm Bích: "Không, tất cả đều là do ngài!"

Phó Hằng ngẩn người. Do hắn?

"Vốn dĩ ngài và Anh Lạc đã sớm có hôn ước, cuối cùng lại đường ai nấy đi, là do ai phản bội trước?" Trầm Bích chất vấn hắn.

Phó Hằng á khẩu không trả lời được.

"Nếu không phải bị ngài chán ghét vứt bỏ thì với tuổi tác của cô ấy hiện giờ sớm đã làm mẹ của mấy đứa con đi?" Trầm Bích nghiêm túc nhìn hắn, "Giúp chồng dạy con, nâng khăn sửa túi, đó mới là cuộc sống mà cô ấy sẽ trải qua mới phải. Còn bây giờ... cô ấy chẳng còn gì nữa cả. Ngài cảm thấy là do ai?"

Phó Hằng chỉ nắm tay thành quyền, khớp ngón tay phát ra tiếng răng rắc.

"Nhìn kìa." Trầm Bích chú ý tay của hắn, cười khanh khách, "Ngài rõ ràng đang rất tức giận, nhưng lại e ngại lễ giáo và tôn ti nên không dám đánh lại ta."

Nàng chậm rãi chuyển dời ánh mắt mang theo vẻ khinh thường và thương hại sang khuôn mặt hắn, bất luận là ai cũng không thể chịu được.

"Giống như ngài e ngại lễ giáo và tôn ti nên chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân mình yêu bị người khác cướp đi, nhưng người đó lại không biết quý trọng." Trầm Bích ôn nhu nói, "Cuối cùng ngài còn phải quỳ bái người đó, cúi đầu nghe theo. Phú Sát đại nhân, ngài thật quá đáng buồn rồi."

"Đủ rồi!" Phó Hằng rút cuộc chịu không nỗi nữa, cả người đông cứng nói, "Vi thần còn có việc, đi trước!"

https://thuviensach.vn

"Ngài lại muốn chạy trốn sao?" Trầm Bích thình lình ở sau lưng hắn nói.

Rầm một tiếng.

Một cú nắm tay mạnh mẽ hướng nàng đấm tới, mang theo tiếng gió gào thét. Trầm Bích không tránh không né, mắt thấy nắm đấm sắp sửa nện trên mặt nàng, nhưng cuối cùng hướng đi lại chếch sang một bên, đấm liên tiếp lên vách tường bên cạnh, máu tươi lập tức nở rộ như hoa. Phó Hằng gắt gao cắn môi dưới, thân thể bởi vì phẫn nộ mà hơi hơi phát run.

Nhìn thấy Phó Hằng suýt nữa không khống chế được, khóe miệng Trầm Bích chậm rãi nhếch lên đầy quyến rũ, dáng vẻ tươi cười động lòng người.

"Vậy là đúng rồi." Nàng nhẹ giọng nói như mê như hoặc, "Hoàng đế khiến ngài phải nhẫn nhịn chịu đựng, nhưng Hoàng đế đã làm nên trò trống gì? Giết hại tay chân, đoạt vợ con người khác ... Một người như vậy xứng làm chủ tử của ngài sao? Phó Hằng, ngài nghe ta khuyên một câu, vì ngài và cũng vì Anh Lạc, hãy tỉnh lại đi!"

Hãy tỉnh lại đi...

"Nước..."

Bên trong Diên Hi cung, Ngụy Anh Lạc yếu ớt nằm trên giường, lăn qua lăn lại cả buổi nhưng không mở mắt ra nổi, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, đôi môi khô khốc chỉ phun ra được một chữ: "Nước..."

Tiểu Toàn Tử đi tới, trong tay cầm một cái chén trà nhỏ, cũng không phải đưa cho nàng mà là đưa cho Viên Xuân Vọng đang ngồi trong phòng.

Viên Xuân Vọng uống một ngụm trà, cười nhạt một tiếng: "Mỗi ngày một ly nước. Chẳng phải hôm nay đã đưa tới rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc vốn đang mang bệnh, chẳng những không được chữa trị, ngược lại còn bị cắt xén đồ ăn, mỗi ngày chỉ ăn một chén cháo loãng và uống một ly nước, thường chưa đến ban đêm đã đói bụng đến mức hai mắt choáng váng, chỉ có thể nằm ngủ trên giường, thứ nhất có thể bớt tiêu hao năng lượng, thứ hai... ngủ rồi thì sẽ không cảm thấy đói bụng nữa.

"... Hoàng thượng chỉ ra lệnh giam lỏng ta, nếu ta chết thì ngươi còn mạng sao?" Ngụy Anh Lạc gắng gượng mở mắt ra, cảnh vật trước mắt mơ hồ, hơi thở yếu ớt nói ra từng chữ.

"Rất đơn giản. Nếu cô muốn ăn cơm hay uống nước thì chỉ cần nói một câu thôi." Viên Xuân Vọng ám chỉ nói, "Cô biết ta muốn nghe gì mà, tại sao không chịu nói?"

"Cầu ngươi sao?" Ngụy Anh Lạc trào phúng cười nói, "Ta thà chết đói còn hơn."

Da đầu bỗng nhiên đau nhức. Giữa tiếng kêu gào thảm thiết của Ngụy Anh Lạc, Viên Xuân Vọng túm lấy tóc nàng, lôi nàng từ trên giường kéo đến trước gương đồng.

"Nhìn lại cô bây giờ đi." Viên Xuân Vọng nhấn khuôn mặt nàng hướng trước gương đồng, cười nói, "Còn là một Lệnh phi phong quang vô hạn như năm nào sao?"

Tóc rối bù, gầy trơ xương. Để hắn nói là sủng phi thì chẳng bằng nói là phế phi trong lãnh cung, cơ thể bị đày đọa một thời gian chỉ còn lại một đôi mắt vẫn sáng trong, giống như đốm lửa lóe lên giữa tro tàn.

Viên Xuân Vọng: "Cầu xin ta đi."

Ngụy Anh Lạc: "Không."

"... Gọi ta là ca ca." Viên Xuân Vọng tựa như đang nhượng bộ.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc vẫn đáp trả như cũ: "Không."

"... Sự nhẫn nại của ta cũng có giới hạn thôi." Viên Xuân Vọng chợt nở nụ cười đẹp rạng rỡ, nhưng lại tàn khốc đến khắc cốt ghi tâm, "Cho cô một cơ hội cuối cùng. Nói cho ta biết, cô có hối hận khi đã rời bỏ ta không?"

Ngụy Anh Lạc nhìn hắn trong gương, ánh mắt của hắn hết sức phức tạp, tình cảm lẫn oán hận hòa cùng một chỗ, giống như gió tuyết quét sạch nước biển.

Hắn thật sự chỉ cần một câu thôi, cho dù chỉ là nói dối, cho dù chỉ là lừa gạt hắn cũng được... Nhưng đợi lâu như vậy cũng chỉ chờ được một câu nói nhẹ nhàng từ đối phương: "Ta không hối hận."

"A... Vậy sao?" Trái tim Viên Xuân Vọng chùng xuống. Qua hồi lâu sau, hắn mới bế ngang Ngụy Anh Lạc thả lại giường, giống như nghĩa vụ cuối cùng mà một ca ca phải làm, sau đó bắt lấy tay nàng chạm sờ khuôn mặt mình, để cho nàng mơn trớn cái cằm, bờ môi, sống mũi, ánh mắt...

"Hãy nhớ kỹ gương mặt này." Hắn dặn dò, "Nhớ kỹ để kiếp sau tới tìm ta tính sổ."

Sau đó, rốt cuộc hắn buông lỏng tay.

Vứt bỏ Ngụy Anh Lạc đang ho khan không ngừng lại một mình, Viên Xuân Vọng bước thẳng ra ngoài gian phòng mà không quay đầu lại, nói với Tiểu Toàn Tử: "Từ hôm nay cắt luôn phần chén cháo loãng đi."

Tiểu Toàn Tử hít một hơi lạnh: "Cái này không được đâu, lỡ như cô ta mất mạng -- "

Viên Xuân Vọng cười nói: "Lệnh phi tính tình cương liệt bị đả kích nặng nề, không gượng dậy nổi, uất ức thành bệnh, hiểu chưa?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Toàn Tử rùng mình một cái, sau đó cúi đầu thật thấp: "Dạ!"

Nếu như đời này không thể thành huynh muội, vậy hãy tiễn đưa nàng một đoạn đường, hẹn kiếp sau gặp lại. Viên Xuân Vọng suy nghĩ trong đầu như vậy đấy. Để làm được như thế cũng không phải là chuyện gì khó, vì trong hậu cung này muốn làm một phi tử thất sủng "Bệnh chết", thật sự là quá mức đơn giản.

Duy chỉ có một chuyện khiến hắn phải lo, đó là việc này có thể giấu giếm được Hoằng Lịch, nhưng không thể qua được mắt Kế hậu.

Suy tư một lát, Viên Xuân Vọng trở về Thừa Càn điện, không nói hai lời liền quỳ gối trước mặt Kế hậu: "Xin Hoàng hậu nương nương thứ tội."

Trên kệ có một con chim anh vũ màu xanh ngọc đang mổ hạt ngũ cốc trong tay Kế hậu. Kế hậu đưa lưng về phía hắn nói: "Bổn cung còn chưa nói gì, ngươi đã biết mình sai chỗ nào rồi à?"

Viên Xuân Vọng nhảy dựng trong lòng. Hắn biết tất cả hành động của mình không thể gạt được Kế hậu, nhưng không nghĩ tới nàng lại biết tin nhanh như vậy. Có thể thấy được Kế hậu đối với hắn vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, nên chắc chắn đã phái người tới bên cạnh giám sát hắn rồi.

Hắn xoay chuyển ý nghĩ trong đầu nhanh chóng, nhưng khuôn mặt lại lộ vẻ hoảng sợ nói: "Nô tài tự tiện làm chủ xử trí Lệnh phi, không phải vì bản thân mà là muốn vì Hoàng hậu nương nương phân ưu."

Hắn nói như thế để phỏng đoán tâm ý Kế hậu thế nào. Kế hậu nghe xong, nhẹ nhàng cười nói: "Ngươi mua chuộc thái y, làm giả y án, phán Lệnh phi chết vì bệnh vốn rất hợp tình hợp lý, đáng tiếc quá mức nóng vội để lại dấu vết, tất nhiên sẽ lộ ra nhược điểm."

Viên Xuân Vọng khẽ giật mình: "Ý nương nương là -- "

https://thuviensach.vn

"Lệnh phi phải chết, nhưng không thể chết trong tay bổn cung. Lập tức chuẩn bị hai thứ, một thứ phái người đưa đến Dưỡng Tâm điện, thứ còn lại..." Kế hậu dừng một chút, quay đầu hướng hắn cười thần bí, "Vẫn là đưa đến Dưỡng Tâm điện."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 184 + 185 + 186

Chương 184: Thật lòng

"Đây là gì thế?" Trầm Bích mở túi thơm trước mắt ra, cầm lấy một bông hoa chi tử đã được ép khô.

Di Châu nói: "Nương nương, Diên Hi cung phái người đưa tín vật này đến Dưỡng Tâm điện, trên đường đi bị nô tài chặn lại lấy được. Tiện nhân kia muốn Hoàng thượng hồi tâm chuyển ý, người không thể không đề phòng!"

Trầm Bích vuốt ve cánh hoa chi tử, nghiền ngẫm cười cười.

Di Châu: "Diệt cỏ phải diệt tận gốc, nếu không tương lai hậu hoạn khôn lường. Chủ tử, người hãy sớm hạ quyết tâm đi!"

Trầm Bích: "Tất cả mọi người đều cho là ta muốn giết Lệnh phi, đến cả ngươi cũng nghĩ như vậy sao?"

Di Châu ngây người.

"Huống hồ, vật này có phải của Diên Hi cung đưa đến hay không cũng còn khó nói lắm." Trầm Bích vo tròn hoa chi tử trong tay, ánh mắt xuyên qua lan can cửa sổ nhìn về phía Diên Hi cung.

Hoa chi tử trong Diên Hi cung hết nở lại rơi, đã từng ở trên cành cao thì nay bị nghiền nát trong bụi bặm.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, nàng dùng ánh mắt khát vọng nhìn ấm trà trên bàn, cố gắng hết sức ngồi dậy, thân thể chao đảo từ trên giường ngã lăn xuống mặt đất, từng chút từng chút bò qua, khó khăn lắm mới lết được đến chiếc bàn, gấp gáp ôm ấm trà vào lòng.

Mở nắp nhìn vào trong, hoàn toàn trống trơn.

Ngụy Anh Lạc vô lực nằm rạp ngay trên đất, nhìn giống như đã chết, chẳng có chút tiếng động nào.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, một đôi tay xuất hiện đỡ nàng đứng lên, lại đưa một ly nước tới miệng nàng. Bờ môi Ngụy Anh Lạc sớm đã khô nứt, vừa tiếp xúc với nước mát tựa như ruộng đồng hạn hán lâu ngày được gặp sương ngọt, chỉ trong nháy mắt đã uống cạn ly nước.

"Khá hơn chút nào chưa?" Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai nàng.

Ngụy Anh Lạc nhận ra chủ nhân giọng nói này, nàng âm u trợn mắt: "... Cô tới đây làm gì?"

Ngồi xổm trước mặt nàng đúng là Trầm Bích. Chính cô ta đã hại nàng rơi vào bước đường này, thế mà gương mặt vẫn mang theo vẻ ngây thơ vô hại như cũ: "Ta tới để giúp cô đây."

Ngụy Anh Lạc cảm thấy nực cười vô cùng: "Giúp ta? Hay cô chỉ muốn đến xem ta sống có thảm hay không?"

"Tìm đường sống trong cõi chết." Trầm Bích nhìn nàng cực kỳ nghiêm túc, "Nếu không ép cô đến đường cùng, sao cô có thể chịu buông tha cho cuộc sống bây giờ?"

Ngụy Anh Lạc hồ nghi nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Trầm Bích dìu nàng quay về giường, thấy nàng ngồi không vững liền thân thiết chèn gối sau lưng để nàng dựa vào, giọng nói ôn nhu, "Tử Cấm Thành nổi tiếng danh lợi phú quý, nhưng những thứ ấy đều như gió thoảng mây bay, bao gồm sự sủng ái của Hoàng thượng. Nhìn như Hoàng thượng rất thương cô, nhưng chỉ cần ta thực hiện chút kế nhỏ thì Hoàng thượng liền hoài nghi cô, chán ghét cô. Có thể thấy được trong lòng Hoàng thượng, cô cũng chỉ là một món đồ chơi, tùy thời có thể bị đồ chơi tốt hơn thay thế."

Ngụy Anh Lạc bị nàng nói khiến sắc mặt trắng bệch, lập tức muốn phản bác, nhưng trong thời gian ngắn chưa thể tìm ra lời nào phản bác được.

Tích nước không tiến, một thước không dính. Nàng chịu đựng giày vò đến hôm nay, nhưng cũng không thấy hắn đến liếc nàng một cái, trong lòng hắn... thật sự còn nàng sao?

"Anh Lạc, tất cả những việc ta làm đều vì cô, giúp cô nhìn rõ Tử Cấm Thành, hiểu rõ Hoàng đế của Đại Thanh." Trầm Bích vắt khăn tay đã nhúng nước trước đó, đắp lên trán Ngụy Anh Lạc đang nóng hổi, "Hoàng thượng là một nam nhân dối trá, ích kỷ, vô tình, không đáng để cô lãng phí cả đời."

Ngụy Anh Lạc đẩy tay nàng ta ra, lạnh lùng nói: "Cuối cùng cô muốn làm gì?"

"Ta muốn báo ơn." Trầm Bích thành kính nhìn nàng, như là tín nữ đang bộc bạch tâm nguyện của bản thân với Phật tổ, "Báo đáp cô vì đã bảo vệ ân tình của ta, cũng như báo đáp ơn cứu mạng của Phú Sát đại nhân."

Ngụy Anh Lạc ngẩn người, không ngờ từ miệng nàng lại nhảy ra cái tên Phó Hằng.

"Trên đường đến Kinh Thành ta đã từng ngã xuống vách núi, nếu không có Phú Sát đại nhân thì hiện giờ ta đã là một cỗ xương khô rồi."

https://thuviensach.vn

Trầm Bích nói, "Ngài ấy là một người tốt, anh tuấn trẻ tuổi, ôn nhu săn sóc. Ta vẫn luôn muốn báo đáp ngài ấy, nhưng không biết phải làm sao, cho đến khi ta phát hiện ngài ấy yêu cô."

Ngụy Anh Lạc: "Đó đều là chuyện đã qua!"

Trầm Bích: "Nhưng ngài ấy đối với cô vẫn nhớ mãi không quên, chưa từng thay đổi!"

Dáng vẻ thề thốt son sắt của đối phương khiến Ngụy Anh Lạc nghi ngờ nàng ta đã từng chạm mặt Phó Hằng rồi. Phó Hằng ơi là Phó Hằng, ngài cũng biết nàng ta là dạng nữ nhân gì mà vẫn hợp tác với nàng ta, không khác gì bảo hổ lột da.

"Vì chuyện của Minh Ngọc mà cô vẫn không tin ta sao?" Trầm Bích dò xét cẩn thận sắc mặt của nàng, thở dài, "Cho tới bây giờ, ta không những không hối hận mà còn rất vui, bởi vì cái chết của cô ấy giúp cô bỏ bớt một gánh nặng... Anh Lạc, cô không thể bị ơn nghĩa trói buộc cả đời, cô còn phải nghĩ tới bản thân nữa."

Nói xong, nàng lấy bông hoa chi tử ép khô ra đưa đến trước mặt Ngụy Anh Lạc.

"Có người mượn danh cô đưa bông hoa chi tử này đến Dưỡng Tâm điện, may là ta bắt gặp được." Trầm Bích hỏi, "Cô đoán người này là ai?"

Còn có thể là ai đây? Ngụy Anh Lạc chém đinh chặt sắt nói: "Hoàng hậu."

Đây cũng là thủ đoạn thường dùng của Kế hậu.

Nếu Kế hậu muốn hại một người thì không bao giờ tự mình động thủ, mà sẽ trăm phương ngàn kế khiêu khích người bên ngoài động thủ.

https://thuviensach.vn

Bất luận ai thắng ai thua thì mười ngón tay Kế hậu vẫn hoàn toàn sạch sẽ, không dính một giọt máu tanh nào.

Lần này cũng thế, Kế hậu mượn danh nghĩa Ngụy Anh Lạc đưa một bông hoa chi tử ép khô đến Dưỡng Tâm điện, nhưng trên đường lại cố ý để cho người Bảo Nguyệt lầu chặn lại.

Nếu như Trầm Bích thật sự có tâm cơ tranh sủng, chỉ sợ sẽ tiếp nhận lời đề nghị của Di Châu ngay lập tức, che giấu bông hoa kia đi, sau đó thừa dịp Ngụy Anh Lạc đang bệnh mà giết chết nàng.

-- năm xưa chẳng phải Thuần quý phi cũng bị tính kế như vậy, sau đó thay Kế hậu ra tay hại chết Tiên Hoàng hậu đấy sao?

Chỉ là lúc này đây, sự tình đã lệch hướng ngoài ý muốn.

Hoặc có thể nói, Ngụy Anh Lạc không rõ Trầm Bích là hạng người gì, ngay cả Kế hậu cũng không thể thấy rõ.

Kế hậu nhất định không ngờ đến, Trầm Bích lại gọn gàng dứt khoát chạy đến chỗ Ngụy Anh Lạc đưa hoa chi tử ra, nói thẳng suy đoán của mình: "Đúng, là Hoàng hậu. Nàng muốn mượn tay ta chấm dứt triệt để tính mạng của cô, nhưng không có ta, nàng cũng có thể mượn tay người khác. Thế nên nếu cô còn không đi thì chắc chắn sẽ mất mạng ở Tử Cấm Thành mất!"

Chuyện Trầm Bích nói không đe dọa được nàng.

Nếu muốn đối phó Ngụy Anh Lạc, bây giờ là thời cơ tốt nhất.

Nhưng không ai vấp ngã hai lần cùng một chỗ. Sau bài học xương máu đó, nhất định Ngụy Anh Lạc sẽ đề cao cảnh giác với Kế hậu, với Trầm Bích, với tất cả mọi người xung quanh, không bao giờ dễ tin người lần nữa, cũng sẽ không khiến bản thân lưu lạc tới tình cảnh thế này.

https://thuviensach.vn

Những người khác muốn đối phó nàng cũng khó, vì Ngụy Anh Lạc đã không còn nhược điểm nào -- nàng chỉ có vẻn vẹn một nhược điểm, Minh Ngọc, đã đi mất rồi.

Đứng trước mặt mọi người sẽ là một Ngụy Anh Lạc hoàn mỹ với ý chí sắt đá và không có một nhược điểm nào.

"... Cho dù ta có muốn đi chăng nữa thì sao có thể trốn ra đây?" Ví dụ như hiện tại, Ngụy Anh Lạc cũng không có ý định phản đối đối phương, chỉ qua loa nói, "Bước vào cửa cung sâu tựa như biển, chẳng lẽ cô có cách nào sao?"

"Ta có." Không ngờ Trầm Bích lại nói, "Ta có cách giúp cô chạy trốn."

Ngụy Anh Lạc nhìn thẳng vào đối phương, tựa hồ như muốn xuyên qua khuôn mặt xinh đẹp trước mắt này để nhìn thấu trái tim phía dưới đó.

"Anh Lạc, ta bị coi là cống phẩm dâng lên cho Hoàng thượng, vốn đã mất đi máu mủ ruột thịt, mất đi tự do cá nhân. Mỗi ngày soi gương nhìn thấy trang phục phụ nữ Mãn Thanh này, ta đều thống khổ đến tột đỉnh! Ta đi không được... Bởi vì trên người ta đang gánh vác bao kỳ vọng lẫn hòa bình của người trong tộc, ta chỉ có thể chịu đựng ở nơi này, đến khi huyết nhục hư thối, xương cốt thành tro." Chợt Trầm Bích cầm chặt tay nàng nói, "Nhưng cô thì khác, cô vẫn còn có cơ hội!"

Ánh mắt nàng nhìn Ngụy Anh Lạc thật giống với ánh mắt Ngụy Anh Lạc khi nhìn Minh Ngọc.

Đều ký thác giấc mộng của mình lên người đối phương bằng vẻ tha thiết mong mỏi, hy vọng đối phương có thể thay mình chạm đến hạnh phúc.

Ngụy Anh Lạc ngơ ngác nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

"Đáp ứng ta, rời khỏi đây đi." Trầm Bích sờ gò má nàng, thanh âm như mê như hoặc, "Trước khi quái vật khổng lồ Tử Cấm Thành này nuốt chửng cô, hãy chạy ngay đi..."

Chương 185: Thuận tiện hành động

Trầm Bích này thật khó mà phân biệt.

Câu nói từ miệng nàng ta nửa thật nửa giả, cho đến cuối cùng, căn bản vẫn không biết lời nàng nói cái nào là thật, cái nào là giả.

Phó Hằng không cách nào phân biệt được lời nàng ta nói là thật hay giả, cho nên đơn giản... không tin câu nào.

"Đức Thắng." Phó Hằng vội vàng đi đến Dưỡng Tâm điện, "Giúp ta bẩm báo một tiếng, ta muốn gặp mặt Hoàng thượng!"

Không chờ Đức Thắng trả lời, một chuỗi tiếng chuông vang lên sau lưng Phó Hằng.

Trong hậu cung, bước chân phát ra âm thanh này chỉ có một người duy nhất.

"Phú Sát đại nhân vội vã như vậy, có chuyện gì không?" Trầm Bích đình đình đang đang tiến đến, nét mặt tươi cười rạng rỡ đi vào nội viện, ôn nhu cười nói: "Đức Thắng, phiền ngươi thông báo một tiếng, ta cũng có việc muốn gặp mặt Hoàng thượng."

Đức Thắng đáp dạ một tiếng, xoay người tiến vào Dưỡng Tâm điện.

Ngoài cửa, Trầm Bích nghiêng đầu nhìn mặt Phó Hằng, châm chọc cười nói: "Xem ra Phú Sát đại nhân đã chọn lý trí thay vì nghe con tim, dù có trơ mắt nhìn cô ấy chết thì cũng phải thuần phục dưới gối chủ tử của mình nha."

https://thuviensach.vn

Phó Hằng quay lưng đi, không muốn để ý tới nàng ta, nhưng sau một khắc, đột nhiên Trầm Bích đứng chặn trước mặt hắn, nhấc bàn tay lên, một khuyên tai hồng bảo thạch hình hoa chi tử lắc lư trước mắt hắn, ánh sáng lấp lánh hòa tan tiến vào đôi đồng tử.

Trầm Bích vừa cầm khuyên tai vừa tươi cười nhìn hắn: "Cô ấy đã đáp ứng."

Chỉ vẻn vẹn năm chữ mà như có sấm sét nổ vang bên tai Phó Hằng khiến da đầu hắn run lên, thính giác, thị giác, thậm chí năng lực ngôn ngữ cũng chớp mắt biến mất.

Mạnh mẽ nhét khuyên tai lấy được từ chỗ Ngụy Anh Lạc vào lòng bàn tay hắn, Trầm Bích hạ giọng nói: "Phú Sát Phó Hằng, ngài đã phụ bạc cô ấy một lần, chẳng lẽ còn muốn phụ bạc cô ấy lần thứ hai sao?"

Phó Hằng cúi đầu nhìn khuyên tai trong lòng bàn tay như đang nhìn một trái tim từ ngực móc ra, thật lâu không nói gì.

"Dung phi nương nương." Cửa đột nhiên mở, Đức Thắng từ bên trong bước ra, nói với hai người bên ngoài, "Hoàng thượng nói còn có chuyện phải làm, mời nương nương quay về Bảo Nguyệt lầu trước, buổi trưa người rảnh nhất định sẽ đến tìm nương nương. Phú Sát đại nhân, mời đi lối này."

Phó Hằng liếc nhìn thật sâu vào Trầm Bích, xoay người tiến vào Dưỡng Tâm điện.

Sau lưng, Di Châu tỏ vẻ bất an, hạ giọng hỏi Trầm Bích: "Chủ tử, ngài ấy có nói ra không? "

"Danh lợi tài phú, quyền thế địa vị, hắn cái gì cũng đều có, nhưng vẫn không vui." Đôi chân Trầm Bích nhẹ bước giống như nai con, ánh nắng mặt trời tươi đẹp chiếu trên mặt nàng, nàng thoải mái cười nói, "Trên đời này, thứ duy nhất có thể khiến hắn vui vẻ cũng chỉ có... một người."

https://thuviensach.vn

Trong Dưỡng Tâm điện.

Phó Hằng hành lễ xong, nói: "Hoàng thượng, nô tài đến đây để báo cáo quân tình ở bộ tộc Hoắc Lan."

"Chuyện này trẫm biết." Hoằng Lịch nói, "Trẫm đã ra lệnh cho Hải Lan Sát dẫn binh, hiệp trợ Triệu Huệ tướng quân dẹp loạn. Còn chuyện gì không?"

Phó Hằng: "Nếu Hoàng thượng đã an bài thỏa đáng, tất nhiên thần không còn chuyện gì nữa."

Hoằng Lịch: "Vậy lui xuống đi."

Hoằng Lịch nhìn theo bóng lưng Phó Hằng rời đi, như có điều gì suy nghĩ, đột nhiên hỏi: "Hải Lan Sát, trí nhớ của Phó Hằng thế nào?"

Hải Lan Sát: "Đã gặp sẽ không thể quên được."

"Một người đã gặp sẽ không thể quên được, nhưng lại quên mất đêm qua đã dâng tấu chương nói về chuyện này sao?" Hoằng Lịch vuốt ve quyển tấu chương trên bàn, trong đầu hiện ra cảnh đêm qua Phó Hằng dâng sớ báo cáo quân tình Hoắc Lan. Suy nghĩ một lát, Hoằng Lịch chợt hạ lệnh, "Hải Lan Sát, còn có một chuyện quan trọng khác trẫm muốn khanh làm!"

Con ngựa chở Hải Lan Sát phi ra ngoài cửa, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Trong Dưỡng Tâm điện, Hoằng Lịch một tay cầm sách, một tay để sau lưng, cả người dựa vào giá sách bên cạnh, sách trong tay cả buổi cũng không lật sang trang, cho thấy tâm hồn người đọc đã bay đi đâu mất.

"Hoàng thượng." Lý Ngọc tiến vào bẩm báo, "Diên Hi cung đã cho mời thái y rồi."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch đưa lưng về phía hắn nói: "Trẫm khi nào bảo ngươi chú ý động tĩnh bên Diên Hi cung hả? Tự tiện chủ trương!"

Lý Ngọc: "Nô tài biết tội."

Hắn đứng trong phòng hồi lâu, quyển sách trên tay Hoằng Lịch vẫn ở trang đó như cũ.

"... Bệnh gì?" Hoằng Lịch bất thình lình hỏi.

Lý Ngọc phục hồi tinh thần, vội vàng trả lời: "Lệnh phi quanh năm vốn thế, ăn không đúng bữa khiến bệnh đau dạ dày tái phát. Thái y viện đã kê đơn thuốc, nhắc nhở mỗi sáng ăn cháo dưỡng dạ dày, chậm rãi điều trị."

Thấy không có gì đáng ngại, rốt cuộc Hoằng Lịch cũng lật sang trang khác, lạnh lùng nói: "Thường nói tai họa lưu lại nghìn năm, trẫm biết rõ nàng ấy không dễ chết vậy đâu!"

Hắn không chủ động đề cập tên Ngụy Anh Lạc, cũng không đi đến Diên Hi cung thăm nàng, thoạt nhìn như đối với nàng không thèm quan tâm.

Nhưng hắn không quan tâm, không có nghĩa là người khác cũng không quan tâm.

Bên trong Thừa Càn điện, Trân Nhi đang báo cáo tin tức với Kế hậu: "Nương nương, hôm nay Dung phi đã tới Diên Hi cung, nhưng khi cô ta rời đi thì Lệnh phi vẫn còn sống."

Kế hậu đang tập pha trà. Nước trà nóng hổi, hơi nước như sương, mờ mịt như hoa như lá, lại giống như chim như cá, không cần uống trà, chỉ cần xem cũng đã là hưởng thụ.

https://thuviensach.vn

Cuộc sống sau này còn dài, Kế hậu tự biết bản thân không có sắc đẹp động lòng người, nên chỉ có thể dùng nhiều cách khác hấp dẫn Hoằng Lịch, vì thế đã học hỏi rất nhiều thứ, trà nghệ là một trong số đó.

Chỉ là sau này thì để sau này làm, hiện giờ còn có việc khác cần đáng lo hơn.

"Thì ra là thế." Kế hậu nở nụ cười.

Trân Nhi sững sờ: "Nương nương cười gì vậy ạ?"

Kế hậu cười nói: "Bổn cung có thể mượn đao giết người, tự nhiên Dung phi cũng có thể."

Trong lúc Trân Nhi đang hoang mang, Viên Xuân Vọng từ bên ngoài tiến vào, cúi người thì thầm với Kế hậu vài câu, Kế hậu lập tức nở nụ cười: "Nhìn xem, không phải thời cơ đã tới rồi sao... Viên Xuân Vọng, ngươi biết bây giờ nên làm gì rồi chứ?"

"Vâng." Viên Xuân Vọng cung kính cúi đầu, "Đến lúc đó, nô tài sẽ rút hết đám người Diên Hi cung, thuận tiện để Dung phi hành động."

Chương 186: Bỏ trốn

Gió lớn thổi hoa, trăng treo đồi núi. Phó Hằng ngồi một mình trước bàn đọc sách, ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, soi rõ khuyên tai hồng bảo thạch hình hoa chi tử trong lòng bàn tay hắn.

Bảo thạch bên trong lấp lánh ánh sáng, giống như ánh mắt của nàng đang im lặng nhìn hắn.

Bên tai hắn vang lên câu nói lúc sáng của Trầm Bích: "Ngày mai Thái hậu sẽ đến miếu Dược Vương dâng hương, hơn phân nửa thị vệ sẽ đi theo, thủ vệ trong cung được nới ra, đây chính là cơ hội duy nhất. Nếu ngài thật

https://thuviensach.vn

sự có ý muốn cùng cô ấy cao chạy xa bay thì hãy chuẩn bị một xe ngựa thật tốt, sau đó đợi cô ấy bên ngoài cửa Tây Trực..."

Thở dài, giống như hắn đã hạ quyết định, dùng sức nắm chặt khuyên tai trong tay.

Không chỉ một mình Phó Hằng, bên trong Diên Hi cung, Ngụy Anh Lạc nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, chậm rãi giang tay ra, trong lòng bàn tay cũng là một chiếc khuyên tai hồng bảo thạch hình hoa chi tử.

Bên tai cũng vang lên câu nói của Trầm Bích lúc sáng: "Sáng sớm mỗi ngày thường có đoàn xe chở nước đi qua cửa Thương Chấn gần Diên Hi cung, cũng là cơ hội duy nhất của cô."

Trằn trọc hồi lâu, rốt cuộc Ngụy Anh Lạc thở dài, từ trên giường ngồi dậy.

Là ảo giác của nàng sao? Tối nay tựa hồ đặc biệt yên tĩnh.

Viên Xuân Vọng không có ở đây, ngay cả Tiểu Toàn Tử cũng không thấy bóng dáng. Ngụy Anh Lạc chỉ ngồi trên giường một lát, tay chân rón rén bước xuống giường, đẩy cửa tính thăm dò.

Két một tiếng --

Cửa mở, ánh trăng xuyên qua khe cửa thẳng tắp, soi trên mặt nàng.

... Ngay cả thái giám gác đêm cũng không có, mọi người đi đâu cả rồi?

Bất kể là đi đại tiện hay là lười biếng chạy đi ngủ thì điều này cũng là một cơ hội tốt cho Ngụy Anh Lạc, cũng là cơ hội duy nhất của nàng.

Một đôi giày thêu từ phía sau cửa bước ra.

Sau đó từ tẩm điện đi thẳng vào hậu viện.

https://thuviensach.vn

Trong nội viện giả sơn quái lạ, hoa thơm cỏ quý, nhưng lại có một vật không phù hợp với nơi đây xuất hiện -- một thùng nước cỡ lớn.

Ngụy Anh Lạc không hiểu thùng nước này từ đâu mà có, giống như nàng không biết thái giám gác đêm trong cung đã đi đâu.

"Chắc là Trầm Bích đã động tay động chân rồi." Nàng thì thào nói nhỏ một câu, sau đó đi đến bên cạnh thùng nước, mở nắp thùng ra, chúi đầu xuống nhìn ngó...

Hôm sau là ngày Thái hậu xuất cung tham dự lễ Phật.

Tiếng sáo vui tai, đàn ca réo rắt. Bên trong Bảo Nguyệt lầu, Trầm Bích vui mừng nhảy múa. Trong lúc khom lưng thoáng nhìn về phía Hoằng Lịch, nàng bắt gặp hắn đang thất thần chống tay lên cằm, mặc dù ánh mắt đang nhìn nàng nhưng tâm trí lại không biết bay đến nơi nào rồi.

"Á!"

Hoằng Lịch phục hồi tinh thần, đứng dậy đi tới chỗ Trầm Bích ngã nhào trên đất: "Sao lại không cẩn thận như vậy? Lý Ngọc, truyền thái y!"

Lý Ngọc dạ một tiếng, vội vàng rời đi.

"Múa thế nào lại mất tập trung thế hả?" Hoằng Lịch bế ngang Trầm Bích đặt lên giường, "Đợi tí nữa đến giờ Thái hậu đến miếu Dược Vương, nếu chân bị thương thì nàng muốn nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ đi được, cứ ở lại Bảo Nguyệt lầu ngẩn người đi."

Thấy khuôn mặt Trầm Bích hiện lên vẻ lo lắng, bỗng nhiên hắn nở nụ cười, vươn tay sờ sờ mũi nàng.

"Trẫm cũng sẽ ở lại." Hắn cười nói, "Cùng ngẩn người với nàng, được không?"

https://thuviensach.vn

Trầm Bích hơi giật mình nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên từ trên giường bước xuống quỳ trước mặt hắn, nước mắt cuộn trào nói: "Hoàng thượng, thần thiếp giấu trong lòng chuyện này đã lâu, vẫn luôn không dám bẩm báo, nhưng Hoàng thượng lại đối tốt với thần thiếp như vậy, nếu thần thiếp còn không nói thì thật không nỡ chút nào!"

Hoằng Lịch ngây người: "Nàng muốn nói gì?"

Trầm Bích mấp máy môi, giống như vừa trải qua giao chiến một phen, ngập ngừng cắn răng nói: "Hoàng thượng, Anh Lạc cô ấy..."

Trên bàn có ánh nến đốt cháy, nhưng lại không mang đến một chút hơi nóng nào.

Lúc Lý Ngọc dẫn thái y vội vàng đến đây thì chứng kiến gương mặt Hoằng Lịch hóa băng, khiến toàn bộ Bảo Nguyệt lầu như đang giữa mùa đông, ai nấy cũng đều lạnh run cả người.

"Hoàng thượng!" Trầm Bích bỗng nhiên hô lên, sau đó khập khiễng đuổi theo phía sau lưng, "Người muốn đi đâu? Người... người đã đáp ứng thần thiếp, sẽ không làm khó Anh Lạc mà!"

Nhưng Hoằng Lịch đâu còn nghe lọt lời nàng nói, hắn bước nhanh ra cửa đi đến Diên Hi cung.

Diên Hi cung sớm đã vườn không nhà trống.

Nhìn chiếc giường trước mắt trống rỗng, Hoằng Lịch bỗng nhiên mở miệng: "Lý Ngọc."

"Có nô tài!" Lý Ngọc bước lên phía trước.

"Truyền chỉ." Hoằng Lịch lạnh lùng nói, "Phong tỏa cửa Thần Vũ."

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc sững sờ nói: "Hôm nay Thái hậu sẽ đi miếu Dược Vương, nếu bây giờ phong tỏa cửa thì khó tránh khỏi kinh động đến Thái hậu -- "

Hoằng Lịch: "Phong tỏa!"

Lý Ngọc quỳ xuống: "Dạ!"

Hai tiểu thái giám điều khiển một cỗ xe dần dần tiến gần đến cửa Thần Vũ.

Trên xe có để mấy thùng nước được một tấm bạt lớn che lại, kiểu dáng thùng nước nào cũng giống nhau, bất ngờ là cũng cùng kiểu dáng với thùng nước trong hậu viện của Ngụy Anh Lạc.

Một tiểu thái giám ngáp dài nói: "Mỗi ngày canh ba phải đến núi Ngọc Tuyền chở nước rồi sau đó quay lại Tử Cấm Thành có thể khiến người sống mệt chết mất! Nước giếng trong cung có khác gì so với nước ở núi Ngọc Tuyền đâu chớ, chẳng phải cũng đều là nước sao?"

Tiểu thái giám còn lại dùng cùi chỏ thúc người hắn, ý bảo hắn thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Tiểu thái giám kia méo miệng đáp: "Được rồi được rồi, ta biết rồi, tất nhiên Hoàng thượng và Thái hậu phải uống loại nước tốt nhất trên đời này! Nước ở núi Ngọc Tuyền vừa ngọt lại vừa trong, sao có thể so với nước giếng được đây?"

Hai người vừa tán gẫu vừa điều khiển cỗ xe đến trước cửa lớn.

Rầm rập, tiếng vó ngựa từ xa tới gần, Lý Ngọc cưỡi một con ngựa cao lớn, xa xa chỉ một cái xe ngựa: "Hoàng thượng ra lệnh phong tỏa cửa Thần Vũ -- Mau! Mau chặn chiếc xe kia lại!"

https://thuviensach.vn

Cho dù đám hộ quân giữ cửa không biết hắn là ai, nhưng cũng nhận ra y phục trên người hắn -- nhất định chính là Đại công công trong cung, huống chi phía sau hắn còn có rất nhiều thị vệ nội cung như thế.

Vì vậy hộ quân cầm giáo mác tiến lên chặn đường chiếc xe này lại, hai tiểu thái giám không biết làm sao, nơm nớp lo sợ đứng phía trước xe.

Lý Ngọc trở mình xuống ngựa, đi theo bên cạnh là Viên Xuân Vọng. Viên Xuân Vọng bước nhanh đến trước cỗ xe, mắt phượng hẹp dài hướng về thùng nước cao nửa người kia, cười lạnh nói: "Trong cung có trân phẩm quý giá bị trộm mất, nghi ngờ có kẻ đã giấu trong số thùng nước này. Người đâu, áp giải tất cả đi!"

Vì vậy dưới sự giám sát của một đoàn người hùng hậu, chiếc xe bị áp giải đến trước Dưỡng Tâm điện.

Hoằng Lịch đã sớm chờ ở đó.

Viên Xuân Vọng cúi đầu hành lễ: "Hoàng thượng, cả người lẫn xe đều đã truy hồi rồi."

Hoằng Lịch tức giận đến mức tay phát run, cố gắng bình tĩnh lại: "Lý Ngọc!"

Lý Ngọc phất phất tay.

Khóe miệng khẽ nhếch, Viên Xuân Vọng dẫn mọi người lui ra, ở đây chỉ còn lại Hoằng Lịch, Trầm Bích, Lý Ngọc và bốn thị vệ tâm phúc áp giải cỗ xe chuyển nước.

"Hoàng thượng." Trầm Bích ôm cánh tay hắn, buồn bã khẩn cầu, "Anh Lạc xưa nay tâm cao khí ngạo, đâu thể chịu được sự lạnh lẽo ở Diên Hi cung. Van xin Hoàng thượng hãy tha cho cô ấy một mạng! Thật sự thần

https://thuviensach.vn

thiếp không đành lòng, lại thiếu Phú Sát đại nhân ơn cứu mạng, nên mới đồng ý giúp đỡ bọn họ bỏ trốn."

Chỉ cần dăm ba câu mà Trầm Bích đã đổi trắng thay đen.

"Thần thiếp sai rồi, Anh Lạc cũng sai rồi." Bộ dáng nàng ta rơi lệ vừa ngây thơ lại tốt đẹp, lời nói thốt ra như là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho người khác, "Cầu xin Hoàng thượng nể tình trước đây mà tha cho cô ấy một mạng được không?"

Nhưng nghe xong lời nàng ta nói, Hoằng Lịch chỉ càng thêm phẫn nộ. Hắn không để ý đến Trầm Bích bước nhanh đến trước cỗ xe, vươn tay nắm lấy tấm bạt phủ thùng nước, nhưng lại chậm chạp không chịu xốc lên.

Lý Ngọc thấp thỏm hỏi dò: "Hoàng thượng?"

Cả năm ngón tay đều phát run, Hoằng Lịch hít sâu một hơi: "Ngươi mở đi!"

Lý Ngọc: "Dạ."

Hoằng Lịch lui về phía sau nửa bước, nhắm mắt lại.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, Lý Ngọc xốc tấm bạt lên, đang định mở thùng nước ra, ai ngờ thùng nước lay động hai cái, từ trên xe ầm ầm lăn xuống.

Thùng nước lăn vài vòng trên mặt đất, nắp thùng mở ra, một người từ trong thùng nước chui ra ngoài.

"Ngươi... Ngươi..." Lý Ngọc chỉ vào đối phương, cả buổi không thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

Hoằng Lịch vẫn luôn nhắm mắt không đành lòng xem, cho đến lúc này mới chậm rãi mở to mắt, chờ nhìn rõ ràng mặt mũi của đối phương

https://thuviensach.vn

cũng sững sờ, bật thốt lên: "Thế nào lại là ngươi?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Tội

Chui ra từ thùng nước không phải Ngụy Anh Lạc, mà là Tiểu Toàn Tử.

Tiểu Toàn Tử cười siểm nịnh nói: "Xin Hoàng thượng thứ tội, là nô tài phụng mệnh Lệnh phi nương nương núp vào trong thùng nước ạ."

Hoằng Lịch thở phào một hơi nhẹ nhõm, thấy đám người Lý Ngọc đang nhìn mình thì sắc mặt lập tức nghiêm lại, vẻ mặt cứng rắn nói: "Nàng ấy giả thần giả quỷ như thế rốt cuộc muốn làm gì?"

Tiểu Toàn Tử liếc mắt nhìn Trầm Bích: "Chủ tử nói trong Tử Cấm Thành có người muốn hãm hại người, vì để dụ người này ra nên chủ tử mới sai nô tài núp vào trong thùng nước!"

Hoằng Lịch: "Cho truyền Lệnh phi!"

Lý Ngọc: "Dạ!"

Lý Ngọc tốn nhiều thời gian mới tìm thấy Ngụy Anh Lạc trong Diên Hi cung. Vì muốn đánh lừa Viên Xuân Vọng, nàng đã tráo đổi xiêm y với Tiểu Toàn Tử, sau đó cáo bệnh nằm luôn trong phòng hắn, chờ Lý Ngọc tới tìm mới đẩy cửa bước ra, nói với Lý Ngọc chờ nàng trang điểm một chút. Nàng vừa ho khan vừa thoa son điểm phấn lên gương mặt tái nhợt, sắc mặt thoáng có sức sống rồi thay trang phục chỉnh tề, xong xuôi mới từ Diên Hi cung đi đến đây.

Giống như chiến sĩ đã trang bị tất cả, chỉ còn lao tới chiến trường chiến đấu để lấy lại thứ thuộc về nàng.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch vừa thấy nàng thì hai mắt sáng rỡ, nhưng lại nhanh chóng giận tái mặt: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Vốn Dung phi muốn dụ dỗ thần thiếp bỏ trốn, sau đó sẽ sáng tác ra vở kịch lớn mang tên 'bắt kẻ thông dâm'." Ngụy Anh Lạc nhìn hắn cười hắc hắc, khóe môi mang theo vẻ trêu tức, "Tiếc là, mọi chuyện đều không qua được mắt Hoàng thượng."

"Anh Lạc, đến lúc này rồi mà cô còn ngụy biện." Trầm Bích thở dài, giống như vì nàng u mê không tỉnh ngộ mà cảm thấy đáng buồn, "Hoàng thượng đã phái người đến cửa Tây Trực tìm người rồi, sợ là rất nhanh sẽ có thể bắt được Phú Sát đại nhân quay trở về..."

Lời còn chưa dứt thì có hai thị vệ xin cầu kiến, đi theo cạnh họ là Phó Hằng.

Thấy hắn, khóe môi Trầm Bích vừa nhếch lên đã nhanh chóng hạ xuống, thương cảm nói: "Hoàng thượng nhìn đi, quả nhiên bọn họ hẹn gặp nhau ở ngoài cửa Tây Trực."

Phó Hằng liếc mắt nhàn nhạt về phía nàng ta, nói với thị vệ bên cạnh: "Ngươi nói đi."

Thị vệ không hiểu đầu cua tai nheo gì nhìn Trầm Bích, sau đó dập đầu bẩm báo với Hoằng Lịch: "Hoàng thượng, bên ngoài cửa Tây Trực chỉ có một cỗ xe ngựa rỗng, lúc nô tài phục mệnh hồi cung thì gặp đại nhân ở cửa Thần Vũ!"

Trầm Bích khẽ nhíu lông mày lá liễu lại, ánh mắt nhìn về phía Phó Hằng và Ngụy Anh Lạc.

Phó Hằng trấn định tự nhiên nói: "Hoàng thượng, cách đây mấy ngày Dung phi đột nhiên xuất hiện, xúi giục nô tài dẫn theo Lệnh phi cao chạy xa bay. Nô tài nhịn không được muốn bẩm báo Hoàng thượng, nhưng nghĩ

https://thuviensach.vn

lại không có chứng cứ trong tay mà ngang nhiên tố cáo sủng phi thì khó mà tin được. Bất đắc dĩ, thần đành phải thả dây dài để câu con cá lớn, giả vờ đồng ý..."

Không đợi hắn nói xong, bỗng nhiên Trầm Bích cười ha ha.

"Thì ra là thế, hai người các ngươi liên thủ sắp đặt một màn kịch." Trầm Bích duỗi một ngón tay được sơn móng, hết chỉ Phó Hằng đến chỉ Ngụy Anh Lạc, khuôn mặt ngây thơ lộ ra vẻ buồn rầu, "Là vì muốn Hoàng thượng nghi ngờ ta sao?"

"Dung phi." Ngụy Anh Lạc đem lời nàng ta nói khi nãy trả lại nguyên vẹn, "Đến lúc này rồi mà cô còn ngụy biện."

"Hoàng thượng, người thật sự cảm thấy thần thiếp có thể vu oan hãm hại bọn họ sao?" Trầm Bích ôm chặt cánh tay Hoằng Lịch, ánh mắt trong veo ngước nhìn hắn, "Coi như là thần thiếp muốn hãm hại Lệnh phi đi nữa thì có liên quan gì đến Phú Sát đại nhân? Ngài ấy là ân nhân cứu mạng của thiếp mà!"

Hậu phi tranh đấu ít khi liên lụy đến triều thần. Huống hồ nếu Trầm Bích muốn đối phó Ngụy Anh Lạc thì dù có cách tốt hơn đi nữa cũng sẽ không làm to chuyện thế này.

Hoằng Lịch cúi đầu nhìn nàng ta, bỗng nhiên nở nụ cười. Nụ cười quái dị như thế khiến sống lưng Trầm Bích nhịn không được phát lạnh.

"Lý Ngọc." Hoằng Lịch nói, "Cầm chiếc hộp Hải Lan Sát đã cưỡi ngựa tám trăm dặm mang về đem ra đây."

"Vâng!" Lý Ngọc lập tức lui xuống, khi trở về thì trong tay cầm ra một hộp gỗ dính đầy bụi đất.

Hoằng Lịch: "Mở ra."

https://thuviensach.vn

Lý Ngọc mở nắp hộp, bên trong là một bộ quần áo trẻ con cũ của bộ tộc Hoắc Lan, một vòng bạc đeo ở cổ, cùng với mấy món đồ chơi như ngựa gỗ kiếm gỗ.

Rõ ràng toàn là những đồ bình thường, nhưng khi Trầm Bích nhìn thấy lại thay đổi sắc mặt cực lớn.

Hoằng Lịch: "Phó Hằng, đây chính là lý do Dung phi hại khanh. "

Phó Hằng khiếp sợ: "Hoàng thượng, đây là -- "

Hoằng Lịch: "Trẫm sai người đến tộc Hoắc Lan, chủ yếu vì muốn thăm dò quá khứ của Dung phi. Đồ Nhĩ Đô nói nàng chậm chạp chưa gả là vì dung mạo tuyệt sắc nên được phong làm thánh nữ của Hoắc Lan, quanh năm hầu hạ thần trên trời. Nhưng thánh nữ Hoắc Lan khi tròn hai mươi tuổi sẽ từ chức để tuyển ra nữ tử mới đảm nhiệm, còn nàng ấy sẽ dựa theo tập tục Hoắc Lan xưa mà thành hôn. Tuy Đồ Nhĩ Đô đã tốn công tốn sức nghĩ cách che giấu, nhưng trẫm vẫn tra ra được manh mối!"

Mỗi khi hắn nói một chữ, biểu lộ trên mặt Trầm Bích lại lạnh lẽo một ít. Chờ hắn nói xong, Trầm Bích đã không còn vẻ mặt ngây thơ khờ khạo của thiếu nữ kia nữa. Có lẽ nữ tử lạnh lùng vô tình này mới thật sự là thánh nữ Hoắc Lan.

Trầm Bích lạnh lùng hỏi: "Người bắt đầu hoài nghi ta khi nào?"

Hoằng Lịch đáp lại như chém đinh chặt sắt: "Ngụy Anh Lạc tuyệt đối sẽ không nhất thời tức giận mà xúc động đả thương người."

Nói cách khác, ngay từ lúc ban đầu, Hoằng Lịch đã đứng về phía Ngụy Anh Lạc, không tin Ngụy Anh Lạc sẽ dùng cây kéo đâm Trầm Bích bị thương, không tin bất cứ câu nói nào thốt từ miệng nàng ta.

Thiên vị đến tận đây, chỉ có thể vì một lý do...

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc cảm thấy ấm áp. Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, giống như đã nhìn chăm chú lẫn nhau một vạn năm.

Trầm Bích cười lạnh một tiếng.

Ngụy Anh Lạc phục hồi tinh thần, nhìn về phía nàng ta: "Trầm Bích, vậy là cô đã gả cho người khác? Đã sinh con?"

"Đúng." Trầm Bích vuốt lại sợi tóc, toát lên cảm giác lười biếng của phụ nữ trưởng thành, "Đã gả cho người khác, đã từng sinh con, nhưng vẫn bị đưa vào cung để thỏa mãn sắc dục của Hoàng thượng các ngươi. Ta không thể không chia lìa với đứa con ruột thịt của mình."

Phó Hằng bừng tỉnh đại ngộ: "Lúc ấy cô rơi xuống..."

"Là ta cố ý." Trầm Bích thản nhiên nói. Tháo xuống mặt nạ ngây thơ, nàng chính thức lộ ra khuôn mặt lạnh lùng, cùng với vẻ chán ghét thế giới này, chán ghét tất cả mọi người, bao gồm cả bản thân nàng, "Ta muốn chết nhưng ngài không cho ta được toại nguyện. Có biết ta hận ngài nhiều đến thế nào không? Hận đến mức muốn ngài thân bại danh liệt, cuối cùng phải giống như ta từ vách đá nhảy xuống."

"Vì vậy, cô mới bày binh bố trận thế này sao?" Ngụy Anh Lạc nhìn nàng ta bằng ánh mắt phức tạp, "Cho nên cô mới cố ý tiếp cận ta, kết bạn với ta... Chỉ để sau khi giành được sự tín nhiệm thì giật dây ta bỏ trốn sao? Ta với cô không thù không oán, tại sao..."

"Nhưng Phú Sát đại nhân yêu cô." Trầm Bích nở nụ cười, "Hoàng thượng cũng yêu cô. Không có cô, hai người bọn họ sao có thể tự giết lẫn nhau, sao có thể thân bại danh liệt, sao có thể khiến người trong thiên hạ cười nhạo, sao có thể... giúp ta xả cơn hận này đây?"

"Đồ điên." Ngụy Anh Lạc lẩm bẩm nói. Nhắc đến điên cuồng, nàng liền nhớ đến Nhĩ Tình. Cô ta cũng chỉ vì bị hận thù che mắt mà đã khiến vô

https://thuviensach.vn

số nữ nhân chết oan uổng.

"Đúng vậy, ta là kẻ điên, nhưng kẻ điên này cũng không muốn chết một mình đâu!" Trầm Bích giơ tay lên đầu rút ra một cây trâm dài, chỉ thấy đầu trâm óng ánh giống như được nàng mài giữa thành một thanh hung khí, nàng cúi thấp người phóng tới chỗ Hoằng Lịch, nhanh như tên bắn rời khỏi cung tên.

"Hoàng thượng!" Ngụy Anh Lạc không chút nghĩ ngợi lao ngay đến Hoằng Lịch.

Nhưng còn có một thân ảnh khác còn nhanh hơn nàng nhiều, cơ hồ chỉ trong tích tắc đã chắn trước mặt hai người, bóng lưng to lớn như một hậu thuẫn trung thành nhất, cũng không...bao giờ biết hối hận.

... Là Phó Hằng.

Tí tách, tí tách, tí tách, máu tươi từ cánh tay hắn nhỏ xuống từng giọt, một cây trâm dài đâm thật sâu vào cánh tay hắn.

"Bắt lấy nàng!" Hoằng Lịch giận không kiềm được, chỉ tay vào Trầm Bích, nói với thị vệ vội vàng chạy đến cứu giá, "Nhốt nàng ta trong Bảo Nguyệt lầu. Lý Ngọc, Lý Ngọc đâu rồi, còn không mau truyền thái y đến!"

Không đợi hắn nói xong, chợt thấy trên vai nằng nặng.

"Anh Lạc?" Hắn vừa quay đầu, ngạc nhiên nói, "Anh Lạc, nàng làm sao vậy?"

Ngụy Anh Lạc vốn đang mang bệnh khó chống đỡ, cộng thêm việc thiếu ăn thiếu uống tích tụ, bây giờ lại trải qua kinh hãi lớn như vậy nên chóng mặt ngất xỉu trên vai Hoằng Lịch.

https://thuviensach.vn

Tiếp cận ở khoảng cách gần, Hoằng Lịch mới phát hiện khuôn mặt nàng đỏ ửng, son phấn miễn cưỡng tô điểm sắc mặt nàng hồng hào, ôm vào trong ngực cũng chỉ cảm thấy người nàng như da bọc xương, không khỏi vừa sợ vừa giận, la to nói: "Lý Ngọc, Lý Ngọc! Đồ vô dụng, sao thái y còn chưa tới?"

Hoàng thượng, thái y không thể mọc cánh bay được đâu! Đem lời này nuốt nghẹn trở lại bụng, hiện giờ Lý Ngọc chỉ có thể nói: "Nô tài đi thúc giục liền, đi thúc giục liền..."

Trong Dưỡng Tâm điện bốn bề hỗn loạn, dưới sự thúc giục của Hoằng Lịch một lần nữa, nửa thái y viện đều đã tụ họp bên trong điện.

Không chờ bọn họ khám bệnh xong, Thái hậu đã vịn tay Lưu cô cô đi đến, vội vàng bước vào Dưỡng Tâm điện, lời nói đầu tiên chính là: "Mau thả Trầm Bích ra ngay!"

Quay đầu lại nhìn Ngụy Anh Lạc đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, Hoằng Lịch cắn răng một cái, bỗng nhiên nhấc tà áo lên quỳ xuống trước mặt Thái hậu.

"Thái hậu." Sợ Thái hậu trách tội Ngụy Anh Lạc, hắn đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu mình, "Trầm Bích không phải là Hòa An chuyển thế..."

Đợi hắn kể xong ngọn nguồn sự tình, Thái hậu chỉ tay hướng Ngụy Anh Lạc trên giường, run giọng nói: "Nàng dám, nàng dám... Người đâu!"

"Thái hậu!" Hoằng Lịch sao chịu để Thái hậu bắt người ngay trước mặt mình, "Việc này... Là trẫm ép nàng làm thế đấy!"

Thái hậu nghe vậy sững sờ.

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch: "Thứ nhất là để bảo vệ Dung phi, thứ hai là để dỗ Thái hậu vui vẻ..."

"Ta không mù!" Thái hậu cười khẩy một tiếng, cắt ngang lời hắn, "Việc này rõ ràng là chủ kiến của nàng ta, nhưng con lại bao che cho nàng ta. Hoàng thượng... con yêu nàng ta sao?"

Hoằng Lịch trầm mặc hồi lâu, lâu đến nỗi dường như đang tự hỏi chính mình, cuối cùng chậm rãi nói ra đáp án: "Đúng, trẫm yêu nàng."

Vẻ mặt Thái hậu không dám tin mà nhìn hắn. Một Hoàng đế lại chung tình với một nữ tử, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu? Thoáng chốc, trong đầu Thái hậu nhảy ra vô số ý nghĩ, cuối cùng sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Ta thân là Thái hậu lại bị người khác xem như kẻ đần mà lừa gạt lâu như vậy, Hoàng thượng, ta có thể tha thứ cho lòng hiếu thảo của con, nhưng ta không thể tha thứ cho nàng ta!"

"Thái hậu..." Hoằng Lịch ngẩn người, đột nhiên nhận ra trong mắt Thái hậu ẩn giấu sự sợ hãi.

Sợ hắn trầm mê sắc đẹp, sợ hắn phạm phải sai lầm mà rất nhiều quân vương đã mắc phải, cho nên Thái hậu lên ý định diệt trừ tận gốc Ngụy Anh Lạc!

Sắc mặt Hoằng Lịch cũng dần dần chìm xuống, thản nhiên nói: "Anh Lạc đã nếm trải rất nhiều khổ sở. Từ nay trở đi, trẫm sẽ không để bất cứ ai tổn thương nàng ấy nữa đâu."

Trong lúc hai người đang giương cung bạt kiếm, mắt thấy sự tình sắp chệch hướng đến không thể vãn hồi, một thái y được Lý Ngọc dẫn tới: "Hoàng thượng..."

"Thế nào rồi?" Dù đáp lại hắn nhưng Hoằng Lịch vẫn nhìn chằm chằm vào Thái hậu, lộ ra hắn đang phân tâm suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Thái y nói: "Lệnh phi nương nương có thai rồi, bắt mạch thì long thai đã tròn ba tháng."

"Ngươi nói cái gì?" Hoằng Lịch ngẩn ngơ, sau đó bỗng nhiên thẳng người vọt tới bên giường, cẩn thận từng li từng tí nắm chặt tay Ngụy Anh Lạc, ánh mắt quý trọng giống như vị Đế vương có được ngọc tỷ trong tay.

Thái hậu chứng kiến màn này, ánh mắt phức tạp mà liếc nhìn Ngụy Anh Lạc trên giường, sau đó cũng không quay đầu rời đi.

"Đứa bé này tới đúng lúc lắm." Hoằng Lịch cầm chặt tay Ngụy Anh Lạc, nhẹ nhàng nói, "Ngay cả Thái hậu cũng không thể tổn thương nàng ở thời điểm này được."

Hắn bỗng nhiên cười cười, tay còn lại nhéo nhéo gương mặt Ngụy Anh Lạc: "Được rồi, nàng có thể tỉnh."

Ngụy Anh Lạc thở dài, mở hai mắt ra, ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

Nàng đã sớm tỉnh lại, chỉ là vì có Thái hậu ở đây nên mới không dám mở mắt ra.

Tuy mắt nhắm nhưng đôi tai vẫn mở, nàng nghe thấy được từng câu hắn nói, nghe thấy hắn ôm toàn bộ trách nhiệm về người mình, nghe thấy hắn liều lĩnh che chở nàng, nghe thấy hắn nói... "Đúng, trẫm yêu nàng."

"Hoàng thượng..." Ngụy Anh Lạc há to miệng, muốn nói lại thôi.

Đột nhiên thần sắc Hoằng Lịch trở nên rất khẩn trương.

"Thần thiếp..." Ngụy Anh Lạc chậm rãi nói.

Hoằng Lịch càng biểu lộ lo lắng bất an, mặc dù ở khoảng cách xa nhưng vẫn có thể nghe thấy tim hắn đập thình thịch. Hắn đang sợ hãi, sợ

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc không muốn đứa bé này, sợ Ngụy Anh Lạc há miệng sẽ hỏi hắn thuốc tránh thai.

"Thần thiếp... đã chuẩn bị sẵn sàng." Chợt khóe mắt Ngụy Anh Lạc ươn ướt giọt lệ, một tay chậm rãi xoa bụng mình, cười nói, "Chuẩn bị tốt... toàn tâm toàn ý yêu người, cũng chuẩn bị cho tốt... sinh con dưỡng cái."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Điên

Nghe lời nói đó của Ngụy Anh Lạc, quả thực Hoằng Lịch mừng đến phát điên.

Tất cả mọi thứ trong thiên hạ chỉ cần hắn có thì sẽ muốn đưa ngay đến chỗ Ngụy Anh Lạc để dỗ nàng vui vẻ.

Đến việc nàng muốn đi tới Bảo Nguyệt lầu gặp Trầm Bích lần cuối, hắn cũng chỉ do dự một chút liền đồng ý, chỉ là không cho phép nàng đi một mình nên đã phái một đoàn người hộ tống.

Lúc đám người rầm rầm rộ rộ tới nơi, xung quanh Bảo Nguyệt lầu vô cùng lộn xộn, hầu như trước mỗi cánh cửa sổ đều có thái giám hoặc cầm trong tay ván gỗ hoặc giơ cao búa đóng đinh -- Nếu như Hoằng Lịch có thể vì Trầm Bích mà xây Bảo Nguyệt lầu, tự nhiên cũng có thể vì nàng ta mà dựng lên một nhà giam không thấy ánh mặt trời.

Thấy Ngụy Anh Lạc đi tới, các thái giám vội vàng ngừng lại: "Nô tài thỉnh an Lệnh phi nương nương."

Ngụy Anh Lạc không để ý bọn hắn, nàng nhìn cửa sổ đóng đinh đến xuất thần.

"Nương nương ngàn vạn lần đừng đồng cảm với Dung phi." Tiểu Toàn Tử vội vàng ghé vào bên cạnh nàng nói, "Hãy nhớ lại lúc người đóng cửa chịu bao đau khổ. Dù sao cũng phải để cô ta nếm thử cảm giác đó!"

Ngụy Anh Lạc lắc đầu cười, không đáp lại.

https://thuviensach.vn

Tiểu Toàn Tử là một nô tài làm việc ăn ý, chung quy vẫn có thể tin tưởng được. Tuy rằng hắn từng đi theo Kế hậu, nhưng cuối cùng vẫn ở bên Ngụy Anh Lạc làm hậu thuẫn vững chắc, còn giúp nàng lừa Trầm Bích một vố, bởi vậy cuối cùng Ngụy Anh Lạc vẫn giữ hắn bên mình.

"Canh chừng ở ngoài này." Ngụy Anh Lạc phân phó một tiếng, sau đó sắp sửa bước vào Bảo Nguyệt lầu.

"Nương nương, đừng!" Tiểu Toàn Tử chấn động, "Nghe nói Dung phi điên rồi, cả ngày vừa khóc vùa nháo, còn cào cấu đả thương người!"

"Canh chừng ở bên ngoài!" Ngụy Anh Lạc ra vẻ chủ tử oai phong, nàng là người quyết định, hắn chỉ cần nghe theo là được.

Quả nhiên Tiểu Toàn Tử là một nô tài tốt. Thấy ý Ngụy Anh Lạc đã quyết, hắn liền ngậm miệng lại, sau đó như một người gỗ canh giữ cửa ra vào.

Ngụy Anh Lạc từng bước tiến vào Bảo Nguyệt lầu.

Càng lên cao bóng tối càng dày đặc, chợt có vài tia sáng lóe lên từ những khe hở ván gỗ chui vào, vẽ ra nhiều đường ngang dọc trên mặt đất.

Nàng leo lên đỉnh lầu thì tìm được Trầm Bích.

Một tầng lầu rộng lớn vốn dành cho nàng ta nhảy múa thì bây giờ đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại bụi bặm. Nàng ta đưa lưng về phía Ngụy Anh Lạc, ngồi trong phòng, nghiêng đầu hát khẽ một khúc đồng dao.

Ngụy Anh Lạc đi tới ngồi xuống trước mặt nàng ta, chống cằm nhìn nàng ta hồi lâu, chợt cười nói: "Giả điên để bảo vệ tính mạng, cô hay thật."

Tiếng ca lập tức im bặt. Khẽ nghiêng đầu thẳng trở lại, Trầm Bích vén những sợi tóc rối trên mặt, vì đã lâu không tiếp xúc với mặt trời nên làn da

https://thuviensach.vn

trở nên trắng bệch như tờ giấy: "Cô đến rồi."

Ngụy Anh Lạc: "Đúng, ta đã đến."

Trầm Bích cười hỏi: "Tại sao cô tới đây?"

Ngụy Anh Lạc: "Ta đến để nói cho cô biết, vì cuộc ám sát này mà ba vị huynh trưởng của cô bị dính líu đến. Người mất đầu, kẻ lưu vong."

Trầm Bích nghe xong đột nhiên che mặt, âm thanh nức nở nghẹn ngào truyền ra giữa những kẽ ngón tay, dường như chỉ sau một giây sẽ vang lên tiếng khóc thấu trời.

Ngụy Anh Lạc lại nói: "Ở trước mặt ta, không cần đóng kịch."

"... Ha..." Trầm Bích chậm rãi thả tay xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, "Ha ha ha ha ha!"

Ngụy Anh Lạc bình tĩnh nhìn nàng ta: "Trầm Bích, lúc đầu ta còn chưa hiểu, nếu cô muốn hành thích Hoàng thượng thì còn nhiều cơ hội mà, tại sao cứ phải hành thích trước mặt mọi người? Cô biết rất rõ, một khi làm như vậy, huynh trưởng của cô nhất định sẽ chết!"

Trầm Bích còn đang cười, cười đến tâm tình sảng khoái, sung sướng vô cùng!

Thấy điệu bộ này của nàng ta, một đáp án nổi lên trong lòng Ngụy Anh Lạc. Nàng lẩm bẩm nói: "Hóa ra, cô chính là muốn mạng của bọn họ."

Có thể vì tâm tình vui vẻ, Trầm Bích lại cho nàng một câu trả lời thuyết phục: "Đúng, ta muốn mạng của bọn hắn."

Ngụy Anh Lạc trầm mặc một lát, hỏi: "Có thể nói cho ta biết lý do không?"

https://thuviensach.vn

"Ta đã đạt được ước muốn, còn có gì không thể nói cho cô biết đâu?" Trầm Bích như con chim nhỏ được tháo khỏi lồng sắt, cả người lộ ra nhẹ nhõm, tùy ý ngồi xuống đất, giống như đó không phải là sàn nhà lạnh lẽo của Bảo Nguyệt lầu mà là đồi thảo nguyên xanh um tươi tốt, nàng cười nói, "Đồ Nhĩ Đô ngày đêm mong nhớ quyền lực nắm giữ bộ lạc Hoắc Lan, nên sau khi trợ giúp quân Thanh tiêu diệt quân phản loạn xong liền lục soát toàn bộ mỹ nhân ở bộ lạc, ý đồ muốn hiến một người cho Hoàng Đế triều Đại Thanh! Cuối cùng, hắn chọn trúng ta!"

Ngụy Anh Lạc: "Chuyện này ta đã biết!"

Trầm Bích: "Vậy cô có biết, hắn chuốc cho ta say rượu xong rồi lén lút bỏ lên xe ngựa. Lúc ta tỉnh lại, bọn họ nói cho ta biết nếu muốn nhi tử bình an vô sự thì hãy ngoan ngoãn nghe lời. Bất đắc dĩ ta mới đồng ý."

Ngụy Anh Lạc: "Nếu cô đã đồng ý rồi, vì sao còn gây sóng gió?"

Trầm Bích cười khanh khách: "Trên đường đến kinh thành, nữ bộc đi theo thật sự nhịn không được đã nói cho ta biết, A Hạ vụng trộm chạy đến muốn tìm mẫu thân, lại bị đám Đồ Nhĩ Đô phát hiện, rượt bắt suốt đêm, nó nhất thời sơ ý ngã vào bẫy bắt dã thú! Nó ngã xuống đó, máu thịt lẫn lộn!"

Sau đó chuyện thế nào thì đã quá rõ ràng.

Trầm Bích vốn muốn chết theo con, nhưng không ngờ lại được Phó Hằng cứu giúp. Nếu hắn đã muốn nàng sống không bằng chết, vậy cũng đừng trách nàng lấy oán trả ơn.

"Cho tới bây giờ, ta đến Tử Cấm Thành không phải vì muốn được sủng ái, mà là vì trả thù. Ta nghĩ đến cảnh Hoàng thượng giết Phó Hằng, giết cô, sau đó sẽ nói cho hắn biết chân tướng, để cho hắn cả đời này sống trong đau khổ." Trầm Bích thở dài, "Chỉ còn một bước nữa thôi là ta thành công rồi, đáng tiếc một bước này... gần trong gang tấc, xa tận chân trời."

https://thuviensach.vn

Không rõ tình đến bao giờ, chỉ biết đã yêu say đắm một người. (*)

(*) câu gốc là "Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm"

Thiếu chút nữa Trầm Bích đã có thể tiến vào nội tâm Hoằng Lịch, nhưng cho dù có tiến vào cũng sẽ chỉ phát hiện ra, trong trái tim đối phương đã sớm có một người tiến vào, không thể dung chứa thêm ai khác được nữa.

Đây mới thực sự gọi là 'gần trong gang tấc, xa tận chân trời', khiến con người tuyệt vọng... Ngay từ khi bắt đầu, kế hoạch của Trầm Bích đã định trước sẽ không thể thành công, bởi vì trái tim vừa ngạo mạn vừa có ý bao che khuyết điểm kia sẽ dốc sức liều mạng bảo vệ người chân chính bên trong.

"Được rồi." Ngụy Anh Lạc đứng lên nói, "Những gì nên nói ta đều đã nói xong, chúng ta cũng nên tạm biệt rồi."

Trầm Bích dõi theo bóng lưng nàng, cười nói: "Đúng rồi, nghe nói cô mang thai."

Bước chân Ngụy Anh Lạc dừng lại.

"Chúc mừng cô." Trầm Bích nói, đến lúc này giọng nói mới mang theo tia ao ước, "Con của cô có danh tiếng, còn có phụ thân là người nắm quyền lực cao nhất, dù có làm sai chuyện gì thì cũng sẽ được bảo vệ che chở."

"... Vì sao cho tới bây giờ chưa từng nghe cô đề cập qua trượng phu?" Ngụy Anh Lạc quay đầu lại hỏi, "Trượng phu của cô đâu?"

Trầm Bích buông rèm mi mắt, bình tĩnh nói: "Ta không có trượng phu."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc ngẩn người: "Không có trượng phu thì nhi tử đâu ra?"

Khuôn mặt Trầm Bích hiện lên nụ cười cổ quái: "Không phải cứ xinh đẹp là chuyện tốt. Tuy gọi là thánh nữ bộ lạc nhưng cũng chỉ là nữ nhân tiếp khách làng chơi, làm sao lấy được trượng phu?"

Ngụy Anh Lạc bình tĩnh nhìn Trầm Bích, há miệng muốn nói, nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Vũ khí lớn nhất của nữ nhân chính là dung nhan, đôi khi có thể dùng nó đả thương người, nhưng đôi khi chỉ có thể gây tổn thương chính mình. Do Trầm Bích chưa đủ thông minh sao? Hay do nàng ta có xuất thân không tốt? Hay tính tình nàng ta không được lòng người khác? Không, nàng ta rất thông minh, lại xuất thân cao quý, còn có tính tình khiến người khác yêu thích, nếu không đã không thể đùa bỡn nhiều người trong hậu cung như thế, khiến cho bọn họ yêu nàng sâu sắc, cũng hận nàng vô cùng.

Nhưng nàng ta dù có như tiên nữ giáng trần hiếm có trên thế gian này lại phải trải qua cuộc sống không khác gì mấy so với kỹ nữ.

Nàng thậm chí còn không biết con mình mang họ gì...

Trầm Bích nở nụ cười: "Ngụy Anh Lạc, cô rất may mắn khi gặp được hai nam nhân yêu cô. Mặc dù ta đã dùng hết tất cả vốn liếng cũng không thể khiến Hoàng thượng yêu ta. Ta trải mật ngọt dụ dỗ Phú Sát Phó Hằng thì hắn vẫn muốn bảo vệ cô. Ta thật muốn biết, trong hai người đó, rốt cuộc cô yêu ai?"

"Trầm Bích." Ngụy Anh Lạc gọi.

Trầm Bích nghiêng đầu nhìn nàng, tựa hồ đang đợi đáp án của nàng.

Nhưng Ngụy Anh Lạc không đáp ứng mong muốn của nàng ta, vùi đáp án sâu xuống tận đáy lòng. Ngụy Anh Lạc chỉ thản nhiên nói: "Điên đi,

https://thuviensach.vn

điên cả đời thì cô mới có thể sống sót."

Trầm Bích ngẩn ngơ.

Anh Lạc: "Bảo trọng."

Nàng từng bước đi xuống Bảo Nguyệt lầu, một cước bước ra đại môn, ánh mặt trời lại chiếu vào người nàng, mà sau lưng nàng, khúc ca đồng dao cổ quái lại vang lên lần nữa, mang theo tiếng khóc lẫn tiếng cười, từ khe cửa sổ truyền ra, quanh quẩn bên tai mỗi người.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Ước hẹn

Nếu không phải gió đông thổi bạt gió tây, thì là gió tây áp đảo gió đông. Giữa Diên Hi cung và Thừa Càn điện bên nào đắc thế hơn, cuối cùng bây giờ đã rõ.

Chỉ thấy Lý Ngọc dẫn theo một đám người vội vàng đi đến Thừa Càn cung, hành lễ: "Nô tài thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

Kế hậu cười lớn hỏi: "Sao Lý tổng quản lại tới đây?"

Lý Ngọc chỉ vào Viên Xuân Vọng: "Bắt lại!"

Bọn thái giám đồng loạt tiến lên bắt Viên Xuân Vọng.

Viên Xuân Vọng không thoát được, cũng không dám tránh, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn về phía Lý Ngọc: "Lý công công, đây là ý gì?"

Lý Ngọc mỉm cười: "Viên Xuân Vọng, Hoàng thượng ra lệnh cho ngươi cắt bỏ phần ăn của Diên Hi cung sao?"

Trong lòng Viên Xuân Vọng giật thót, nhưng trên mặt lại kêu oan uổng: "Lệnh phi mắc bệnh đau dạ dày nên mới mỗi ngày cung ứng cháo loãng, nô tài đều là suy nghĩ cho Lệnh phi mà!"

"Cái gì mà đau dạ dày? Lệnh phi mang thai hơn ba tháng, thời gian ghi chép trùng khớp nhau." Lý Ngọc hất cây phất trần lên, "Muốn giải thích thì đến Thận Hình ty hãy nói. Mang đi!"

https://thuviensach.vn

Dẫn hắn đến Thận Hình ty, đương nhiên không phải mời hắn tới uống trà rồi.

"Viên tổng quản, đắc tội!"

Hết roi này đến roi khác giáng vào lưng Viên Xuân Vọng liên tiếp, hắn cắn răng không rên một tiếng nào, xiêm y sau lưng rất nhanh đã nhuốm máu màu đỏ.

"Nhìn đi, phận chúng ta là nô tài thì nên cống hiến sức lực cho chủ tử mới đúng, thế nhưng có người lại không suy nghĩ được như thế, vậy mới nói "kiếm củi ba năm thiêu một giờ", đáng tiếc!" Chưởng sự đứng một bên vừa cười hả hê vừa chỉ điểm hai tiểu thái giám bên cạnh, "Đừng trách sư phụ ta không dạy các ngươi, thời thế ở Tử Cấm Thành này xoay chuyển rất nhanh, đừng thấy ai gặp chuyện không may đã lòng như lửa đốt mà vội đạp một cước, coi chừng bản thân lỡ giẫm phải một con rắn ngủ đông thì phải trả giá bằng cả tính mạng đấy!"

"Ngươi nói ai là con rắn?" Tiểu Toàn Tử bất thình lình xuất hiện ở phía sau hắn, cười híp mắt hỏi.

Chưởng sự sợ tới mức nhảy dựng lên, thấy rõ người tới, không nói hai lời liền tự vả mặt mình bôm bốp: "Toàn công công, xem ta miệng rộng chưa này, nên đánh, nên đánh!"

Hắn liên tiếp tự tát khuôn mặt mình, sau đó quát lớn hai tiểu thái giám, gọi bọn hắn lấy ghế bưng trà ra.

Tiểu Toàn Tử không phải tới đây để ngồi chơi xơi nước, cũng không muốn ở lâu tại nơi tối tăm không thấy mặt trời này, vẫy vẫy tay: "Được rồi, thả hắn ra đi."

Vốn Viên Xuân Vọng vẫn luôn giữ im lặng thì bấy giờ mới chậm rãi ngẩng đầu lên: "... Ngươi đến trêu đùa ta sao?"

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, trêu đùa.

Trừ lần đó ra, còn có thể là chuyện gì?

Viên Xuân Vọng căn bản không tin Ngụy Anh Lạc sẽ thả hắn ra...

"Ngươi được thả rồi." Tiểu Toàn Tử khinh thường liếc nhìn hắn, "Mặt khác, Lệnh phi nương nương có câu nói nhờ ta nhắn tới ngươi, đó là những gì mà chủ tử thiếu nợ ngươi thì chủ tử đã trả sạch toàn bộ, từ nay về sau, đường ai nấy đi, đôi bên không còn liên quan gì đến nhau!"

Sắc mặt Viên Xuân Vọng thoáng cái liền thay đổi.

"... Đứng lại!" Hắn giãy giụa đứng lên, hướng bóng lưng Tiểu Toàn Tử đang xoay người rời đi mà hét to, "Trở về nói cho chủ tử nhà ngươi biết, dù nàng ta có trả nợ cả đời này vẫn không bao giờ đủ! Đừng nghĩ cứ như vậy mà dễ dàng cắt đứt được quan hệ với ta! Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Chuyện phát sinh bên trong Thận Hình ty đều có người truyền đến tai Kế hậu.

Bịch một tiếng, Trân Nhi quỳ gối trước mặt nàng, mong muốn xin tha cho Viên Xuân Vọng: "Nương nương..."

"Ngươi nói xem, tại sao Lý Ngọc không chờ Viên Xuân Vọng xuất cung mới bắt người?" Kế hậu vừa trêu đùa chim anh vũ trên kệ vừa không quay đầu lại hỏi.

Trân Nhi ngẩn ngơ.

"Lệnh phi chịu khổ, Hoàng thượng giận lây sang bổn cung, người muốn mượn trừng phạt Viên Xuân Vọng để cảnh cáo bổn cung trước mặt mọi người!" Kế hậu lạnh lùng nói, "Loại tình huống này, ngươi nghĩ bổn cung có thể biện hộ thay hắn sao?"

https://thuviensach.vn

Dù sao con người vẫn phải bảo vệ bản thân đầu tiên, sau đó mới dư sức đi cố kỵ người khác.

Bây giờ bản thân Kế hậu còn khó bảo toàn, thậm chí tình thế bắt buộc không thể không tạm thời cúi đầu trước Ngụy Anh Lạc, trong lúc mấu chốt này sao nàng ta có thể giơ tay cứu giúp Viên Xuân Vọng được?

Trân Nhi hiểu rõ nên lập tức gục đầu xuống, im ắng rơi lệ.

"... Ngươi năm nay đã hai mươi chín rồi." Kế hậu thở dài, ấn vai đối phương nói, "Bình thường cung nữ hai mươi lăm tuổi sẽ xuất cung, chỉ có ngươi không nỡ xa bổn cung, vẫn luôn ở cạnh bổn cung thế này."

"Nương nương..." Hai mắt Trân Nhi đẫm lệ ngước lên.

"Bổn cung sớm đã thay ngươi chuẩn bị đồ cưới, thậm chí còn chọn cho ngươi nhiều nam tử đáng tin cậy, nhưng ngươi cũng chưa từng liếc mắt để ý qua." Kế hậu hỏi, "Nói thật với bổn cung, có phải ngươi nhìn trúng Viên Xuân Vọng rồi không?"

Bị nàng nói trúng tâm sự, Trân Nhi sợ sệt vội vàng cúi đầu, nhưng hai bên tai lại đỏ ửng.

"Viên Xuân Vọng có vẻ bề ngoài ưa nhìn, sớm chiều ở chung cũng khó tránh khỏi nảy sinh tình cảm. Chỉ tiếc sự việc Lệnh phi phải có một người gánh trách nhiệm." Kế hậu nói nghiêm túc, "Huống hồ người này lòng dạ độc ác, thực không xứng với ngươi. Trân Nhi, hay là ngươi thích người khác đi."

Nói xong, Kế hậu cũng không tiếp tục đề tài này nữa, ra lệnh cho cung nhân chuẩn bị một số rương hòm lễ vật, sau đó ngồi lên nghi trượng đi đến Diên Hi cung.

https://thuviensach.vn

Vừa đến đã thấy Ngụy Anh Lạc nâng bụng bầu đón chào, lộ vẻ đã sớm nghe được tin tức, nên vừa thấy nàng đã cười hỏi: "Nương nương đến xin tha cho Viên Xuân Vọng sao?"

"Chỉ là một tên nô tài, bổn cung không để vào mắt." Kế hậu cười nhạt một tiếng, không thèm để ý chút nào, "Lệnh phi muội muội đang mang long tự, tin tức tốt như vậy đương nhiên bổn cung muốn tự mình đến chúc mừng."

Nàng quét mắt nhìn trên bàn, chỉ thấy trên đó đã chất đầy lễ vật, từ châu báu trang sức đến gấm vóc tơ lụa, từ bức tranh quý hiếm đến đồ cổ kỳ trân, có rất nhiều của cung phi đưa tới, cũng có rất nhiều được Hoằng Lịch ban tặng, tất cả đều là tinh phẩm.

"Nhìn bày biện bên trong điện này đi." Kế hậu không cố ý vờ như không thấy. Nàng dạo một vòng quanh phòng, vẻ mặt thưởng thức, "Nhỏ là hương hoa như ý, lớn là chiếc bàn tử đàn, toàn là thứ đồ Hoàng thượng yêu thích, có thể thấy rõ dụng tâm của Hoàng thượng đối với muội."

Ngụy Anh Lạc liếc nàng ta một cái, biết câu tiếp theo của nàng ta nhất định sẽ bắt đầu bằng chữ "nhưng mà..."

"Nhưng mà..." Quả nhiên lời nói Kế hậu xoay chuyển, thu liễm dáng vẻ tươi cười: "Dụng tâm thì dụng tâm, nhưng ngươi đến cùng vẫn có xuất thân là bao y. Bổn cung phải nhắc nhở ngươi một câu, cho dù có lấy lại được thánh sủng thì ta vẫn là Hoàng hậu Đại Thanh, bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được!"

Lời này vừa nói ra, Ngụy Anh Lạc liền biết dụng ý nàng ta tới đây.

Nói là tới chúc mừng, chẳng bằng nói là tới phân chia lãnh địa đấy. Ngụy Anh Lạc cười nói: "Người có biết vừa rồi thần thiếp mới sai Tiểu Toàn Tử làm gì không?"

https://thuviensach.vn

Kế hậu nhíu mày.

Ngụy Anh Lạc: "Thần thiếp đã sai Tiểu Toàn Tử đem canh thịt dê đưa đến Dưỡng Tâm điện, đổi lấy một tô thịt kho tàu trở về."

Kế hậu bật cười: "Cũng chỉ có ngươi mới dám làm thế!"

Ngụy Anh Lạc thẳng thắn thừa nhận: "Đúng vậy, thần thiếp cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm, đây là đãi ngộ của một sủng phi! Còn khi trở thành Hoàng hậu, mọi thứ phải theo khuôn phép cũ, câu nệ khắp nơi, thần thiếp làm không được!"

Kế hậu bình tĩnh nhìn nàng một hồi, chậm rãi nói: "Ngươi muốn nói với bổn cung rằng ngươi không có dã tâm?"

Ngụy Anh Lạc cười nói: "Hoàng hậu nương nương không chủ động trêu chọc, tự nhiên thần thiếp không có dã tâm."

Kế hậu: "Nếu sinh ra a ca, ngươi thật không có dã tâm vì con mình sao?"

"Tính tình Hoàng thượng thế nào người còn chưa rõ? Có thể để cho hậu cung chi phối người thừa kế sao?" Ngụy Anh Lạc cười ha ha, tựa hồ yên tâm buông bỏ trọng trách, cho nên 'cây ngay không sợ chết đứng' nói thẳng, "Vả lại cũng muốn nói thật với người, Ngụy Anh Lạc này chưa bao giờ sợ đấu, càng đấu sẽ càng hăng. Người muốn tiếp tục, thần thiếp sẽ phụng bồi đến cùng! Nhưng người không thể chế ngự thần thiếp, thần thiếp cũng không lật đổ được người, đấu đi đấu lại, hai bên chỉ có thể trắng tay ra về mà thôi! Hôm nay người hạ mình đến đây đơn giản là muốn cầu hoà, hà tất liên tục thăm dò! Thần thiếp chỉ muốn chốt lại một câu, nếu hai bên đấu phải có một người chết, chi bằng chấm dứt chiến tranh, đôi bên đều sống!"

"Ngươi đúng là thống khoái!" Kế hậu nở nụ cười, thầm nghĩ: Câu nói tiếp theo của nữ nhân này nhất định sẽ là "nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà." Ngụy Anh Lạc quả nhiên nói, "Thần thiếp có một điều kiện."

Nếu nàng không đưa ra điều kiện gì thì mới càng khiến Kế hậu nghi ngờ.

Kế hậu: "Nói đi."

Ngụy Anh Lạc khẽ vuốt bụng dưới, vẻ mặt trong nháy mắt nhu hòa không ít: "Hoàng hậu nương nương phải đáp ứng thần thiếp, bất cứ lúc nào, bất cứ chuyện gì cũng không được ra tay với trẻ con."

Kế hậu nhạy cảm nói: "Con của ngươi, hay là con của người khác?"

Anh Lạc nhìn đối phương thật sâu, nhấn mạnh từng chữ: "Tất cả trẻ con trong Tử Cấm Thành này!"

Kế hậu khinh miệt: "Bổn cung khinh thường tổn thương trẻ con. Ngươi nói như vậy là quá coi thường bổn cung rồi!"

"Vậy thì tốt! Chỉ cần nương nương nói được làm được, Tử Cấm Thành này bảo đảm mưa thuận gió hòa, thiên hạ thái bình!" Ngụy Anh Lạc duỗi bàn tay ra, "Một lời đã định!"

Kế hậu cũng bắt tay thề thốt: "Một lời đã định!"

Hai tay nắm chặt, từ đó Tử Cấm Thành gió êm biển lặng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, năm tháng trôi qua, hoa chi tử ở Diên Hi cung hết nở lại rơi. Trong hậu cung mặc dù vẫn có tranh đấu, nhưng không hề tổn thương đến trẻ con.

Kế hậu chợt có mấy lần kìm nén không được nghĩ thầm, từng đám hậu phi lớn bụng, hoặc là dẫn con mình đến Diên Hi cung quỳ bái, hoặc là ngầm đồng ý chấm dứt đấu đá nhau. Sân nhỏ bên trong nở đầy hoa chi tử

https://thuviensach.vn

nghiễm nhiên trở thành cảng tránh gió của tiểu hài tử, trông coi bọn nhỏ, bảo vệ bọn nhỏ lớn lên bình an.

Được lợi như vậy, cung phi biết được nội tình không khỏi cảm thán: "Có nàng ở đây, tình cảnh của tiên Hoàng hậu sẽ không bao giờ tái diễn nữa."

Từng tiếng gọi non nớt "Lệnh phi nương nương", cuối cùng hóa thành từng tiếng gọi trong trẻo "Lệnh phi nương nương". Trong nháy mắt, những đứa trẻ năm nào còn được nàng chăm sóc, cùng nàng bắt dế chơi diều giờ đã khôn lớn thành thiếu niên tuấn dật, thành thiếu nữ xinh đẹp.

Năm Càn Long thứ ba mươi. Tại Diễn Võ Trường.

Từ trái qua phải có hai thanh niên, cùng với một thiếu niên đang cầm cung tiễn trong tay, nhắm bia ngắm phía trước mà bắn.

Xẹt một tiếng, mũi tên rời cung lao bắn đi, mũi nhọn bay về phía hồng tâm, phát ra thanh âm đoạt đoạt đoạt.

Một gã thái giám hô to: "Ngũ a ca bắn ba mươi mũi tên, trúng hết ba mươi."

Thanh niên đứng chính giữa buông cung tên xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú nho nhã, khí chất giống như học sĩ Văn Uyên Các, rất khó tin rằng kỳ thật hắn cũng là một xạ thủ bắn bách phát bách trúng.

Thiếu niên trưởng thành này chính là Ngũ a ca Vĩnh Kỳ mà Du phi đã gửi gắm cho Ngụy Anh Lạc. Mặc dù Ngụy Anh Lạc không thích dạy dỗ trẻ con, nhưng đứa nhỏ này từ nhỏ tính tình đã trầm ổn, mặc dù không ai trông giữ nhưng vẫn như trước ngày ngày văn ôn võ luyện, ngày càng thông minh lanh lợi.

https://thuviensach.vn

Vì vậy dần dà, khi lớn lên liền trở thành a ca xuất sắc nhất trong số những đứa con của Hoằng Lịch.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 190 + 191 + 192 + 193 + 194 + 195

Chương 190: Quyết định

Loảng xoảng một tiếng, Vĩnh Kỳ xoay đầu lại, nhịn không được nhíu mày.

Không biết cung tên trong tay đã chọc giận gì Tứ a ca Vĩnh Thành mà hắn vứt mạnh cung tên xuống đất.

Thiếu niên nhỏ tuổi nhất trong ba người là Thập Nhị a ca Vĩnh Cơ khuyên nhủ: "Tứ ca! Hoàng a mã nói bao nhiêu lần rồi, không được xả giận lên đồ vật, sao huynh lại quên rồi?"

"Thập Nhị, lúc nào đến phiên đệ giáo huấn Tứ ca rồi? Không có quy củ!" Vĩnh Thành âm trầm nói, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía Vĩnh Kỳ.

Vĩnh Kỳ mỉm cười đi tới: "Nghe nói ở lần săn bắn trước cánh tay Tứ ca bị thương, còn chưa khôi phục, không cần nóng lòng cầu thành, dưỡng thương mới quan trọng hơn."

Trong ba người thì Vĩnh Thành lớn tuổi nhất, so về văn không bằng Vĩnh Kỳ, luận về võ cũng thua kém Vĩnh Kỳ. Trong lúc mọi người hữu ý vô tình so bì thì Vĩnh Thành đã sớm nảy sinh bất mãn với đệ đệ tài hoa xuất chúng này. Lần này lại bắn tên thua đối phương, trong lòng hắn đang bốc hỏa ngùn ngụt, vốn Vĩnh Kỳ nói thế vì muốn cho hắn bậc thang leo xuống, nhưng nghe vào lỗ tai hắn lại trở thành khiêu khích.

https://thuviensach.vn

Đang định mở miệng châm chọc, bỗng một bàn tay xuất hiện nhặt cung tên từ mặt đất lên.

Vĩnh Kỳ thuận theo bàn tay đó nhìn về phía người kia, trong mắt toát ra một tia kinh hỉ: "Phú Sát đại nhân!"

Khuôn mặt hiện lên nét lão luyện khắc khổ, Phú Sát Phó Hằng không còn là công tử mang trong mình tình cảm hỗn loạn của năm đó nữa, sa trường khắc nghiệt đã tôi luyện hắn, khiến hắn thoạt nhìn tang thương không ít, nhưng lại phát ra nhiều mị lực của nam nhân thành thục, giống như một bình rượu ngon chôn dưới đất nhiều năm, càng lâu càng thơm.

Hắn đã lên chức Đại tướng quân, lại là thầy dạy các hoàng tử cưỡi ngựa bắn cung, mọi người ở trước mặt hắn đều hô một câu sư phụ, không dám tùy tiện lỗ mãng. Phó Hằng đem cung tên trong tay trả lại cho Vĩnh Thành: "Tứ a ca, lúc trước chủ sự Quế Thành bắn cung trước mặt Hoàng thượng, vì nhất thời sơ ý làm gãy mũi tên mà bị phạt bổng lộc sáu tháng, ngài có biết tại sao không?"

Vĩnh Thành khẽ giật mình.

"Có lẽ hiện tại thiên hạ thái bình, cho nên có một số người đã quên... Đại Thanh có được thiên hạ từ trên lưng ngựa." Phó Hằng thản nhiên nói, "Hằng năm Hoàng thượng tổ chức săn bắn ở trường săn Mộc Lan, đều sẽ tự mình kiểm tra vương công đại thần, văn võ bá quan cưỡi ngựa bắn cung, chính là muốn mọi người vĩnh viễn đừng quên điều ấy. Quế Thành ốm đau nửa năm, không thể giương cung cũng bị phạt. Tuy rằng ngài bị thương nhưng cũng không thể lơ là, trước mặt Hoàng thượng càng không cần nói đến đạo lý."

Nhưng Vĩnh Thành lại không cho rằng đối phương muốn tốt cho mình, ngược lại cảm thấy Phó Hằng đang về phe Vĩnh Kỳ, cho nên hừ lạnh một tiếng: "Đa tạ Phú Sát đại nhân nhắc nhở, ta nhớ kỹ rồi!"

https://thuviensach.vn

Vươn tay lấy lại cung tên của mình, Vĩnh Thành không muốn tiếp tục để ý hai người đó nữa, xoay người đi đến bên kia Diễn Võ Trường, sau lưng truyền đến tiếng đối thoại giữa Phó Hằng và Vĩnh Kỳ.

"Ngũ a ca, chuyện cải tiến súng mà lần trước ngài nói..."

"Bây giờ phần lớn súng hỏa mai ở Lục Doanh đều ruột rỗng đầu nhỏ, bình thường chỉ luyện tập ở nơi đất bằng, nếu thực tế ra trận thì lửa chưa dẫn mà đạn đã bay rồi..."

Vĩnh Thành nhìn lại, thấy hai người đã kề vai sát cánh bước ra Diễn Võ Trường.

Không còn người bên ngoài, hắn cũng không cần phải giả vờ nữa, hung hăng ném cung tên xuống đất. Động tĩnh quá lớn khiến Vĩnh Cơ bên cạnh quay đầu nhìn.

"Nhìn cái gì?" Vĩnh Thành cười lạnh, "Khuyên đệ cũng nên sớm ném cung tên đó luôn đi, dù sao Hoàng a mã cũng đã nói Ngũ a ca của chúng ta là hoàng tử xuất sắc nhất, chúng ta còn nỗ lực làm chi?"

Dù có nỗ lực thế nào thì cuối cùng... Vị trí kia vẫn không phải của hắn?

Giống như cây thay hoa lá, tre già măng mọc, lúc thiếu niên trưởng thành thì cũng là lúc có người già đi.

Thừa Càn điện.

Giống như thường ngày, Trân Nhi chưa kịp chải xong tóc Kế hậu, bỗng nhiên tay phải nắm chặt, giấu ra phía sau.

"Lấy ra đây." Kế hậu chậm rãi nói.

https://thuviensach.vn

Trân Nhi do dự một chút, đem bàn tay giấu ở phía sau đưa tới, từ từ mở ra nhìn, chỉ thấy trong lòng bàn tay có một cọng tóc.

Đó cũng không phải là cọng tóc trắng duy nhất.

Kế hậu không nói lời nào, qua hồi lâu sau mới chậm rãi kéo ra một ngăn nhỏ trong gương hộp, bỏ cọng tóc trắng đó vào... Qua một ngày, mới hôm trước, cùng với hôm kia nữa...

Trọn vẹn một nhúm.

Bất luận vật gì "tích tiểu thành đại" thì khi nhìn thấy cũng sẽ giật mình.

Ví dụ nếp nhăn trên mặt, chỉ có một cái cũng không sao, nhưng một khi hơn mười nếp nhăn tập trung một chỗ thì đều sẽ khiến cho bất kỳ nữ nhân nào cũng phải phát cuồng.

"Đứng đầu lục cung, việc lớn việc nhỏ đều phải lo, cuối cùng lại lão hóa nhanh hơn bất kỳ ai." Kế hậu thở dài, "Khó trách..."

"Khó trách cái gì?" Trân Nhi hỏi.

"Năm đó hỏi Lệnh phi, không, bây giờ là Lệnh quý phi rồi. Ta hỏi cô ta, tại sao không muốn làm Hoàng hậu? Cô ta nói không đảm đương nổi, không muốn phải bận tâm lo lắng. Ngươi nhìn cô ta mười năm nay thích ăn gì thì ăn, thích chơi gì thì chơi. Ngày đó bổn cung quan sát kỹ cô ta, thấy tóc cô ta vẫn đen tuyền, không có một sợi tóc bạc nào. Đúng thật là, cô ta đã hơn ba mươi tuổi rồi..." Kế hậu buồn cười vô cớ, "Lại sống như một đứa trẻ."

"Đó là vì cô ta chỉ biết lo bản thân mình!" Trân Nhi bĩu môi khinh thường, "Những năm trước đây Thái hậu không thích cô ta, cô ta lại mặt dày dẫn Thất cách cách đến Thọ Khang cung, từ đó Thái hậu cũng không

https://thuviensach.vn

làm mặt lạnh với cô ta nữa. Thế cũng thôi đi. Khánh tần sáu năm trước được tấn phong làm Khánh phi, Ngụy Anh Lạc vì muốn lôi kéo nàng ta mà ngay cả Thập Ngũ a ca cũng đưa đến! Nô tài thực nghĩ mãi vẫn không hiểu!"

Kế hậu mới đầu cũng không hiểu, nhưng bây giờ đã thông suốt tất cả.

"Không phải cô ta luôn nói, nữ nhân à nữ nhân, không một ai đối tốt với bản thân sao?" Kế hậu nói, "Bản cung thấy cô ta chẳng yêu bất cứ ai trong thiên hạ, chỉ yêu chính mình, yêu bản thân như châu như ngọc."

Huống hồ, a ca cách cách đều có ma ma nhũ mẫu chăm sóc, tuổi tác lớn hơn một tí sẽ được bái học sĩ Diên Khánh đức cao vọng trọng làm sư phụ, dù có sống gần mình hoặc sống ở nơi khác kỳ thật đều giống nhau là vẫn đưa cho người khác nuôi dưỡng, chẳng qua được mang tiếng thơm là do mình nuôi nấng thôi.

Dù vậy cũng không phải từ nay về sau sẽ không thay đổi cách nhìn, mấy a ca cách cách tan học đều rảnh rỗi chạy tới Diên Hi cung, thanh danh chỗ tốt đều bị Lệnh quý phi chiếm đoạt, còn nàng thì sao?

"Ngạch nương!"

Giọng nói của thiếu niên mang theo tia đau đớn. Kế hậu cả kinh, quay đầu lại nhìn: "Vĩnh Cơ, con làm sao vậy?"

Vĩnh Cơ được người dìu trở về. Người dìu hắn trở về có thân hình thon dài, dung mạo xuất chúng, vốn dĩ qua tuổi này rồi thì bất luận nam hay nữ đều sẽ có nét già nua. Nam tử không chú ý một chút thì thân thể liền phát tướng, dưới cằm mấy tầng mỡ nọng, nếu còn lười biếng thì râu ria mọc đầy cằm luôn.

Nhưng những vấn đề này đều không xảy ra trên người hắn.

https://thuviensach.vn

Bởi vì hắn là hoạn quan, hoặc có thể nói, hắn là hoạn quan đẹp nhất trong Tử Cấm Thành này.

-- Viên Xuân Vọng.

"Nương nương, Thập Nhị a ca dưới trời nắng đã luyện tập bắn cung hai canh giờ, da tay đều rách cả rồi." Viên Xuân Vọng nói, "Nô tài đã mời thái y băng bó bôi thuốc, thái y dặn trong một tháng không được bắn cung nữa."

Kế hậu bước nhanh tới, lôi kéo tay Vĩnh Cơ xem liên tục, càng xem càng đau lòng, nhịn không được nói: "Đứa nhỏ ngốc, cần gì phải liều mạng như thế?"

"Hoàng ngạch nương đừng lo, Vĩnh Cơ không đau chút nào." Mồ hôi chảy khắp khuôn mặt nhỏ nhắn của Vĩnh Cơ vì đau, nhưng hắn vẫn cố nén nói, "Người yên tâm, chờ tay Vĩnh Cơ lành rồi, nhất định sẽ cầm cung cưỡi ngựa giỏi nhất, khiến ngạch nương tự hào!"

Kế hậu nghe vậy sững sờ.

Chờ Trân Nhi dìu Vĩnh Cơ đi rồi, Kế hậu ngồi một mình trước gương đến xuất thần, trong lòng tự hỏi: Có phải mình quá nghiêm khắc với Vĩnh Cơ rồi không?

Viên Xuân Vọng đứng sau lưng nàng, khóe mắt liếc nhìn nhúm tóc trắng trong ngăn kéo, khóe môi hơi không kiềm chế được mà nhướng lên, vươn tay cầm lấy lược sừng trâu trên bàn.

"Hoàng hậu nương nương." Hắn chải mái tóc dài của Kế hậu, "Nô tài có chuyện muốn bẩm báo."

"Chuyện gì?" Trong gương Kế hậu nở nụ cười, mang theo tia trào phúng, "Nếu lại muốn giật dây bổn cung đối phó Ngụy Anh Lạc thì miễn

https://thuviensach.vn

đi."

Chuyện gì cũng không qua được mắt Kế hậu. Cô ta là nữ tử thông minh nhất Tử Cấm Thành, nhưng dù có thông minh thì vẫn còn nhược điểm.

"Là chuyện lập Thái tử." Viên Xuân Vọng nhổ xuống sợi tóc bạc, "Có tin tức truyền đến, nói Hoàng thượng có ý muốn lập Ngũ a ca làm Thái tử."

Kế hậu không nói gì, nhưng ánh mắt lại gắt gao theo dõi sợi tóc trong tay hắn.

"Nương nương." Viên Xuân Vọng giống như mê hoặc lại giống như giật dây, "Người nên vì Thập Nhị a ca mà cân nhắc một chút."

Lúc trước hắn không nói lời này, bởi vì có nói cũng vô dụng, nhưng bây giờ không thể so với ngày xưa, cọng tóc trắng này sẽ nhắc nhở Kế hậu -- nàng ta đã già, nữ tử hậu cung lúc còn trẻ đấu đá vì tranh sủng, lớn tuổi thì tranh đấu vì danh vị Thái hậu.

Huống hồ, nếu là mấy vị a ca khác thành Thái tử cũng không sao, nhưng Ngũ a ca thì... hắn vẫn luôn một lòng hướng về Lệnh quý phi đấy.

"... Bổn cung đã biết." Kế hậu trầm giọng nói.

Tranh ngôi đoạt vị không giống trò đùa, kết cục thê thảm vượt xa tranh sủng hậu cung, một khi rơi đài thì thường chết không toàn thây, đương nhiên Kế hậu không thể tùy tiện ra quyết định.

Đóng cửa phòng, để cho vị bên trong cẩn thận suy nghĩ một chút, Viên Xuân Vọng quay người lại, bắt gặp Trân Nhi đã sớm chờ hắn ở cửa.

"Huynh vừa nói gì với Hoàng hậu nương nương đó?" Nàng kéo hắn qua một bên, thấp giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

Nhưng Viên Xuân Vọng chỉ cười không nói.

"... Huynh đừng muốn mượn tay Hoàng hậu đối phó với Lệnh quý phi nữa." Trong mắt Trân Nhi tất cả đều vì hắn mà lo lắng, "Quên năm đó ở Thận Hình ty đã chịu những nhục hình kia rồi sao?"

"Ta làm sao quên được đây?" Viên Xuân Vọng ôn nhu nói, nhưng đáy mắt lại hiện lên tia tàn khốc.

Năm đó hắn ở Thận Hình ty nhận hơn một trăm trượng, bị đánh đến nỗi da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ vì đã đắc tội Lệnh phi được sủng ái nhất, mặc dù đi ra cũng không có đất dung thân, nếu không phải Trân Nhi vì hắn đã quỳ mấy ngày mấy đêm trước mặt Kế hậu thì Kế hậu cũng sẽ không cho phép hắn trở lại bên người.

Mười mấy năm trôi qua an phận thủ thường, cũng không phải đã quên kẻ thù và mối hận năm đó, mà giống như con rắn trú ẩn qua mùa đông mà thôi.

Cho đến ngày hôm nay...

"Trân Nhi, Hoàng hậu nương nương đã sống mười năm yên ổn, hoàn toàn quên mất cuộc chiến giành ngôi thái tử nguy trong gang tấc." Viên Xuân Vọng cười tủm tỉm nói, "Nếu Ngũ a ca đăng cơ thượng vị thì Thập Nhị a ca còn dính đến thân phận đích tử sẽ biến thành cái gai trong mắt của tân hoàng. "

Trân Nhi ngẩn người: "Hoàng thượng vẫn còn khoẻ mạnh, căn bản không có ý định lập Thái tử sớm như vậy..."

"Đợi thánh chỉ lập Thái tử đặt sẵn bên trong chiếc hộp phía sau tấm biển Chính Đại Quang Minh thì tất cả đều đã muộn." Viên Xuân Vọng lắc đầu, cầm chặt tay của nàng, ôn nhu nói, "Cái này là vì Thập Nhị a ca, vì Hoàng hậu, cũng là vì... chúng ta."

https://thuviensach.vn

Trân Nhi đỏ mặt lên, cuối cùng khẽ gật đầu một cái: "Ta nghe lời huynh."

Viên Xuân Vọng giương khóe miệng cười quyến rũ, vươn tay vuốt lại tóc rối thay nàng. Trân Nhi mắc cỡ cúi đầu xuống, cho nên không thể trông thấy đáy mắt hắn ánh lên tia lạnh lẽo.

"Nếu người không thể ra quyết định." Viên Xuân Vọng nhìn về phía đại môn, thầm nghĩ, "Thì hãy để nô tài tới đốc thúc người một chút..."

Chương 191: Bảo trọng

"Nương nương." Tiểu Toàn Tử hồi báo, "Ngũ a ca đã đến."

"Phải không?" Ngụy Anh Lạc chậm rì rì đi đến bên cạnh một rương hòm, xốc chiếc nắp lên, chui vào.

Tiểu Toàn Tử: "..."

"Còn không mau đậy rương lại giúp ta?" Ngụy Anh Lạc ở bên trong thúc giục nói, "Sau đó báo với Ngũ a ca, nói ta không có ở đây!"

Rương hòm vừa khép lại, Vĩnh Kỳ liền đi đến, nhìn quanh một vòng, hỏi: "Lệnh mẫu phi đâu?"

Chủ tử ngay bên chân, Tiểu Toàn Tử chỉ có thể cười làm lành nói: "Vừa nãy nương nương ở trong sân nằm một lát, kêu đau đầu nên đã vào tẩm điện nghỉ ngơi rồi ạ."

Vĩnh Kỳ nghe vậy nhíu mày: "Lúc ta còn nhỏ, Lệnh mẫu phi phái hắn người đến a ca sở chăm lo ăn uống, chu đáo vô cùng, sao đến phiên người lại không biết chăm sóc chính mình vậy?"

Lúc hắn bảy tám tuổi mà trông giống như ông cụ non bảy tám chục tuổi, đặc biệt lải nhải không ngừng, thế nên Ngụy Anh Lạc có chút sợ hắn.

https://thuviensach.vn

"A di đà phật, đi mau đi mau." Ngụy Anh Lạc ở trong rương chắp tay trước ngực, bắt đầu cầu khẩn.

Cách tạm thời "nước tới chân mới nhảy" này quả nhiên không có tác dụng, Vĩnh Kỳ lại bắt đầu càm ràm: "Các ngươi nhìn xem, chỉ mới đầu hạ mà tất cả đá trong hầm lạnh đều đã được đưa đến Diên Hi cung. Nho lạnh, dưa lạnh, người có thể sử dụng được sao? Mau thu lại đi."

"Lệnh mẫu phi lúc nào thì tỉnh dậy?"

"Hôm nay ta nhận được gia thư của ngạch nương nên phải đọc cho Lệnh mẫu phi, ta sẽ ở đây chờ người thức giấc vậy."

Trốn trong rương hòm chỉ có thể tránh nhất thời, muốn tránh lâu hơn thì Ngụy Anh Lạc cảm thấy có chút không chịu nổi, nghe xong lời này càng cảm thấy khó thở hơn.

"Trời xanh trên cao, mẹ tổ phù hộ, đi mau đi mau." Nàng dứt khoát thay đổi thần cầu xin liên tục.

Tạm thời nước tới chân mới nhảy còn chưa tính, đối tượng cầu xin còn thay đi đổi lại, cũng không biết là tâm không thành hay là thần bị chọc giận, vì vậy sau một khắc, giọng nói Hoằng Lịch bỗng vang lên bên ngoài rương hòm: "Vĩnh Kỳ, trẫm đoán con đang ở đây. Sao vậy, lại mất công một chuyến à?"

"Quả nhiên không chuyện gì qua được mắt Hoàng a mã. Đám nô tài nói, Lệnh mẫu phi sau giờ ngọ đã chợp mắt vẫn chưa tỉnh."

Hoằng Lịch cũng không dễ bị lừa gạt giống hắn, hoặc là nói trải qua mấy chục năm làm vợ chồng, thật sự hiểu rất rõ tính tình đối phương, quét ánh mắt quanh phòng liền hiểu rõ hết thảy.

https://thuviensach.vn

"Mới ăn nho được một nửa đã chợp mắt rồi à?" Hoằng Lịch to lớn ngồi xuống ghế, "Ngồi đi, chúng ta ở đây đợi nàng ấy dậy... Vĩnh Kỳ, ván cờ đang chơi dở hôm đó, bây giờ chơi tiếp đi."

Tiểu Toàn Tử vội nói: "Nô tài lập tức chuẩn bị bàn cờ, mời Hoàng thượng di giá đến chánh điện."

"Không cần, chơi ở đây là được rồi." Hoằng Lịch nâng một đầu ngón tay, cười híp mắt chỉ vào rương hòm bên cạnh chân hắn, "Dời qua đây!"

Miệng vàng đã mở, rương hòm lập tức được khiêng đến giữa hai người.

Đặt một bàn cờ trên nắp rương, hai người bắt đầu đi từng nước cờ một. Cũng không biết trải qua bao lâu, đang lúc Hoằng Lịch đặt xuống một con, bỗng nhiên bàn cờ chuyển động, đẩy các quân cờ rơi xuống đất, Ngụy Anh Lạc từ trong rương khó khăn bò ra: "Các người chơi chưa xong à?"

Vĩnh Kỳ trợn mắt há hốc mồm, nhưng Hoằng Lịch lại khoanh tay cười nói: "Cũng đã thành ngạch nương rồi còn làm trò cười này, nàng muốn cả Tử Cấm Thành này cười nhạo sao? Làm mẹ thiếu uy nghiêm!"

Ngụy Anh Lạc tức giận nói: "Hoàng thượng, người biết rõ thần thiếp ở trong rương còn cố ý giày vò thần thiếp. Làm vua thiếu uy nghiêm!"

Hai người giống như cặp vợ chồng bình thường cãi nhau ầm ĩ một hồi, cuối cùng Hoằng Lịch tự mình tiến lên dìu nàng từ trong rương bước ra, kết quả vừa ra ngoài đã bắt gặp gương mặt bất mãn của Vĩnh Kỳ: "Lệnh mẫu phi, mỗi buổi sáng một bát canh thịt dê, người đã uống chưa?"

Ngụy Anh Lạc ấp úng, bên cạnh cách đó không xa là một bàn toàn vỏ nho lạnh.

https://thuviensach.vn

"Lúc sinh hạ Chiêu Hoa, người mắc phải bệnh hậu sản, hễ trúng gió liền đau đầu, vừa rồi người lại ngồi ở đầu gió phải không?" Vĩnh Kỳ lại hỏi.

Tiểu Toàn Tử vội vàng xê dịch tới trước cửa sổ, dùng lưng ngăn gió từ bên ngoài thổi vào.

"Tại sao người lại không biết yêu quý cơ thể của mình?" Vĩnh Kỳ biểu lộ nghiêm túc, thậm chí còn mang theo chút thất vọng, "Nếu người khoẻ mạnh thì bọn Chiêu Hoa có thể được nuôi dưỡng ở Diên Hi cung rồi, hà tất mẫu tử chia lìa?"

Ngụy Anh Lạc là trưởng bối của hắn, nhưng bây giờ ở trước mặt hắn lại không thể ngẩng được đầu, bị hắn hung hăng khiển trách một lần, sau khi thấy hắn rời đi mới thở dài: "Cũng không biết đứa nhỏ này đến cùng giống ai, cả ngày thao thao bất tuyệt, hồi bé cũng đâu có như vậy."

"Con cũng chỉ quá quan tâm nàng thôi, nếu không ai lại quản nàng hôm nay uống canh thịt dê hay là ăn nho chứ." Hoằng Lịch cười một tiếng, nắm tay của nàng, ngồi xuống nói, "Huống hồ con chung quy còn nhỏ tuổi nên không hiểu, nhưng... trẫm hiểu."

Ngụy Anh Lạc ngẩng đầu nhìn hắn một cái, giống như đang hỏi: Người hiểu cái gì?

"Mười năm này, chúng ta đã có hai trai hai gái, đáng tiếc Vĩnh Lộ không thể giữ lại. Đêm Vĩnh Lộ chết non đó, một mình nàng ở với nó suốt đêm, thức trắng không ngủ, trẫm đều nhìn thấy." Hoằng Lịch chậm rãi nói, "Một tháng sau, nàng đã đưa Chiêu Du đến Thọ Khang cung cùng Chiêu Hoa, lại đem Vĩnh Diễm phó thác cho Khánh phi nuôi nấng. Người ta đều nói nàng nhẫn tâm ích kỷ, làm thế để nịnh bợ Thái hậu, lôi kéo Khánh phi. Chỉ có trẫm biết rõ, Chiêu Hoa là trưởng nữ của nàng, nàng gửi nó đến Thọ

https://thuviensach.vn

Khang cung là vì an ủi Thái hậu. Anh Lạc, qua chuyện của Trầm Bích, thâm tâm nàng vẫn luôn áy náy với Thái hậu phải không?"

Ngụy Anh Lạc quả quyết lắc đầu: "Hoàng thượng, Chiêu Hoa là con người, thần thiếp sẽ không lợi dụng con bé để bù đắp áy náy."

Nàng càng phủ nhận chuyện này, Hoằng Lịch lại càng thêm xác nhận chuyện khác: "Vì vậy, nàng lo sức khỏe mình không tốt nên muốn tìm chỗ dựa mới cho chúng sao?"

Bỗng bị người khác nói trúng tâm sự, Ngụy Anh Lạc không khỏi sửng sốt.

"Trẫm cảnh cáo nàng, Ngụy Anh Lạc, không được có ý nghĩ xúi quẩy đó trong đầu, một chút cũng không!" Hoằng Lịch nghiêm khắc nói, "Nàng chỉ vì lúc sinh Vĩnh Diễm mà tổn thương thân thể, chẳng phải thái y đã nói rồi sao, chỉ cần nàng an tâm tĩnh dưỡng thì sẽ khôi phục như ban đầu. Trẫm hy vọng nàng có thể phụng bồi trẫm thật lâu, nếu nàng cũng giống như Dung Âm bỏ đi giữa chừng thì trẫm tuyệt đối không tha thứ cho nàng!"

Nhìn hắn như rất nghiêm khắc, nhưng giữa những dòng chữ lại hóa thành nhu tình.

Ngụy Anh Lạc nhịn không được cầm ngược lại tay hắn, ra vẻ thoải mái mà cười nói: "Hoàng thượng, chẳng phải người đã nói rồi sao, tai họa thường lưu lại nghìn năm, thần thiếp nhất định sẽ sống thật lâu!"

Người đời đều cầu trường sinh bất tử, nhưng mà tuổi thọ vẫn có chu kỳ.

Á --

Một tiếng thét chói tai vang lên trong Thừa Càn điện, Kế hậu bước nhanh tiến vào, trông thấy khung chim anh vũ trống rỗng, chợt bàn tay Trân

https://thuviensach.vn

Nhi từ phía sau với đến, che đôi mắt nàng: "Nương nương, đừng nhìn..."

Kế hậu kéo tay nàng ta xuống, trông thấy con chim đã chết nằm trên mặt đất lạnh lẽo.

Nhắm mắt lại, đột nhiên Kế hậu cảm thấy có chút chóng mặt, không khỏi lắc lư vài cái, ngã vào người Trân Nhi.

Ban đêm, Thừa Càn điện mời thái y.

Đêm nay không phải là phiên gác của Viên Xuân Vọng, chờ hắn nghe được tin tức liền vội vàng đứng dậy thay quần áo, lúc đi đến tẩm cung thì nghe thấy Hoàng hậu giận dữ hét to: "Cút!"

Cửa tẩm điện mở ra, Trương Viện Phán vừa lăn vừa bò lao ra ngoài.

Viên Xuân Vọng đứng ở cửa ra vào một lúc lâu mới tiến vào, chỉ thấy Kế hậu đầu tóc rối tung đang ngồi trên giường, trong ngực ôm một gương đồng, nhìn chằm chằm bản thân trong gương lẩm bẩm: "Hắn vừa mới gọi ta là cái gì?"

Trân Nhi nhìn nàng lo lắng: "Nương nương..."

"Lão phụ." Kế hậu nghiến răng nghiến lợi nói, "Hắn nói ta là lão phụ!"

"Nương nương!" Trân Nhi vội nói, "Trương Viện Phán không phải có ý đó..."

"Hồi nãy hắn ta nói, 'Theo y thư cổ Hoàng Đế Nội Kinh, nữ tử nhị thất thiên quý chí, thất thất nhi thiên quý tuyệt (*). Nương nương năm nay bốn mươi tám tuổi, không sai biệt lắm, vì vậy kinh nguyệt không đều, hay còn gọi là lão phụ rong huyết -- " a..." Kế hậu cười lạnh một tiếng, từ từ quay đầu lại, ánh mắt đỏ sọc nhìn chằm chằm Trân Nhi, "Ta đã là một lão phụ rồi phải không?"

https://thuviensach.vn

(*) Theo "Hoàng Đế Nội Kinh" ghi chép, 7 tuổi, 14 tuổi, 21 tuổi, 28 tuổi, 35 tuổi, 42 tuổi, 49 tuổi, 56 tuổi, 63 tuổi là những độ tuổi chu kỳ lớn của biến hóa sinh trưởng ở nữ giới.

Cụ thể, nữ giới khi nhị thất (tức 14 tuổi), nhâm mạch thông, đại xung mạch thịnh, bắt đầu có kinh nguyệt, có thể có bầu sinh con;

Còn khi thất thất (tức 49 tuổi), nhâm mạch hư, thái xung mạch suy giảm, tiến nhập thời kỳ mãn kinh.

Trong lòng Trân Nhi vừa sợ vừa thương, nhất thời nửa khắc cũng không biết nên an ủi đối phương thế nào, lúc này Viên Xuân Vọng đi tới, trong tay cầm lấy lược sừng trâu, nhu hòa trì hoãn nói: "Nương nương, tóc người rối rồi, để nô tài chải đầu giúp người."

Động tác chải đầu của hắn cũng giống như giọng nói của hắn vậy, vừa nhẹ nhàng vừa ôn nhu.

Răng lược lướt qua da đầu, tâm tình Kế hậu dần dần bình phục lại.

Trân Nhi kéo lấy cái khay đựng đầy châu cài trâm phượng mang tới. Viên Xuân Vọng chọn một cây trâm phượng có lua tua rủ xuống, cài lên búi tóc Kế hậu: "Nhìn xem, chẳng phải người vẫn là Hoàng hậu được Hoàng thượng yêu quý nhất đó sao?"

Kế hậu nhìn bản thân trong gương thật lâu, đột nhiên nói: "Trân Nhi, giúp bổn cung thay quần áo, bổn cung muốn đi đến Dưỡng Tâm điện."

Vì để có được sự "yêu quý nhất" ấy, Kế hậu gần như đã hao tâm tổn trí. Hoằng Lịch chú ý chỗ nào, nàng cũng chú ý tới đó, Hoằng Lịch không chú ý chỗ nào, nàng cũng chú ý tới luôn, toàn bộ hậu cung được nàng quản lý đâu ra đấy, tất cả chi phí ăn mặc đều được nàng nắm trong lòng bàn tay.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Thái hậu hận nàng thấu xương nhưng bên ngoài cũng không thể tìm ra lỗi của nàng.

Trăm năm về sau, thụy hiệu của nàng nhất định sẽ có một chữ Đoan hoặc chữ Hiền.

... Không, không, nàng không muốn chữ Đoan hay chữ Hiền gì hết, điều nàng muốn nhất ngay lúc này chỉ là một cái ôm ấm áp và lời an ủi của trượng phu mà thôi.

Một đoàn người vội vàng đi đến Dưỡng Tâm điện, Kế hậu còn tự mình bưng một chén canh hạt sen ướp lạnh. Thủ vệ thái giám đang muốn thông báo, bên trong bỗng nhiên truyền đến tiếng Hoằng Lịch thở dài.

"Gần đây trẫm cảm thấy... Hoàng hậu so với lúc trước đã già đi không ít."

Chương 192: Già

Với tư cách đương kim thiên tử, thân thể Hoằng Lịch luôn được bảo dưỡng, so với mười mấy năm về trước cũng không có khác biệt gì quá lớn. Không phải vì hắn trải qua cuộc sống vô ưu vô lo, mà vì mỗi lần gặp phải phiền não thì đều sẽ có một người cùng hắn phân ưu.

"Hai năm qua, tính tình của nàng ấy càng lúc càng cổ quái." Hoằng Lịch than thở nói, "Trẫm cùng nàng ấy nói chuyện, càng nói càng thấy không hợp. Nhưng khi trẫm vừa đi, nàng ấy phát giận làm loạn, quả thực thay đổi quá nhiều."

Trên bàn có đặt một chén canh hạt sen ướp lạnh, vốn là Ngự Trà Thiện phòng chuẩn bị cho Hoằng Lịch, nhưng thấy Ngụy Anh Lạc nuốt nước bọt định bưng lên uống, Hoằng Lịch sợ nàng ăn tổn thương dạ dày nên đã sai người đun nóng chén canh này lên, hiện tại biến thành chén canh hạt sen bốc khói nghi ngút đặt trên bàn.

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc nhìn chén canh hạt sen với vẻ mặt tiếc nuối, dời ánh mắt sang khuôn mặt hắn nói: "Hoàng thượng long thể khoẻ mạnh, đang tuổi tráng niên, nhìn qua cũng chỉ 34-35 tuổi thôi, nhưng nữ nhân tới tuổi này thì hoàn toàn khác biệt, phải đối mặt với dung nhan suy tàn, tâm tình không tốt là chuyện hết sức bình thường!"

Hoằng Lịch cười xùy một tiếng: "Anh Lạc, nàng cũng già rồi!"

Ngụy Anh Lạc trợn mắt: "Thần thiếp dù có già thì cũng trẻ hơn Hoàng thượng mười sáu tuổi lận nha... Ai da!"

"Còn dám nói hay không?" Hoằng Lịch thò tay véo mặt nàng, như ngắt một miếng thịt.

"Không dám không dám!" Ngụy Anh Lạc giãy giụa nói, "Thần thiếp đến tuổi này rồi, Hoàng thượng cũng đừng véo mặt thiếp nữa, coi chừng có nếp nhăn đấy! Buông ra! Buông ra!"

Kế hậu đứng yên trước cửa, nghe tiếng cười nói bên trong.

Trong thời gian ngắn, chén canh hạt sen ướp lạnh trong tay như nặng ngàn cân, mười đầu ngón tay vô lực gánh chịu sức nặng kia, giống như sau một giây sẽ phải rơi xuống đất.

"... Không cần bẩm báo." Kế hậu ngăn lại Lý Ngọc đang muốn tiến vào thông báo, miễn cưỡng cười nói, "Bổn cung đi về trước! Nhớ nhắc Hoàng thượng không được uống nhiều chén canh hạt sen ướp lạnh này, nếu không sẽ tổn thương dạ dày."

Lý Ngọc 'vâng' một tiếng, tiếp nhận chén canh hạt sen từ tay nàng, dõi theo bóng lưng tiêu điều của đối phương, nhịn không được lắc đầu, trong lòng nói một tiếng đáng thương.

https://thuviensach.vn

Uy phong bát diện, chấp chưởng lục cung, nhưng Hoàng thượng lại đối đãi với Hoàng hậu và Lệnh quý phi khác nhau một trời một vực.

Trở về Thừa Càn cung, Kế hậu đứng trước gương đồng một lúc lâu, bỗng nhiên mất hết bộ dáng đoan trang hiền thục, hất đổ tất cả son phấn nữ trang trên bàn xuống mặt đất, sau đó giống như nổi điên gào thét: "Bọn họ chê cười ta! Tất cả bọn họ đang chê cười ta!"

"Nương nương!" Trân Nhi nhào lên phía trước ôm lấy nàng, "Nữ nhân trên đời đều phải già, Lệnh quý phi cũng sẽ già đấy!"

"Cô ta?" Kế hậu cười khẩy một tiếng, quay đầu, "Nhưng cô ta nhỏ hơn ta mười tuổi, trẻ hơn lão phụ này mười tuổi!"

Trân Nhi không biết nói thế nào cho phải, lại nghe giọng nói một nam tử xen vào, thản nhiên nói: "Thái hậu cũng già rồi."

Hai người theo tiếng nhìn lại, thấy Viên Xuân Vọng chẳng biết vào phòng từ lúc nào, trở tay đóng cửa xong xuôi hướng về hai người cười nói: "Hoàng hậu nương nương, Thái hậu đã trải qua tuổi thất tuần (70), nhưng vẫn không lo lắng gì, tại sao vậy chứ?"

Đề tài này càng lúc càng nguy hiểm, Trân Nhi biến sắc, đang muốn mở miệng ngăn cản hắn, liền nghe Kế hậu nhẹ nhàng nói một câu: "... Ngươi muốn nói bà ta dựa vào nhi tử, mà không phải trượng phu, đúng không?"

"Nương nương sáng suốt." Viên Xuân Vọng nở nụ cười, "Sự chênh lệch giữa hai người này... Nương nương, người đã suy nghĩ rõ ràng chưa?"

Kế hậu lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn nửa ngày, đột nhiên nói: "Đến Thận Hình ty lĩnh phạt bốn mươi trượng."

https://thuviensach.vn

Mặc kệ nàng có suy nghĩ rõ ràng hay không, một nô tài từng phạm lỗi lại dám giựt dây chủ tử nảy ra ý niệm bất kính trong đầu như vậy, nên phạt.

"Vâng." Viên Xuân Vọng không định biện giải cho mình, nghe lời chịu phạt.

Ngược lại là Trân Nhi đối với hắn tình cảm thắm thiết, không đành lòng nhìn hắn chịu khổ, định mở miệng muốn xin tha cho hắn liền bị Kế hậu hung hăng trừng mắt, lời cầu xin vừa tới bên miệng lại lặng lẽ nuốt vào.

"Trân Nhi, lời nói của hắn một khi lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ liên lụy đến bổn cung, nếu không vì nể mặt ngươi thì ta đã sai người đập chết hắn rồi!" Kế hậu âm trầm nói, "Đừng xin tha cho hắn, cũng đừng nhắc lại việc này!"

Nàng luôn miệng nói người khác không được nhắc lại, nhưng liên tiếp vài ngày đều trằn trọc không ngủ được, mở hay nhắm mắt đều vang lên câu nói kia của Viên Xuân Vọng.

"Sự chênh lệch giữa hai người này... Nương nương, người đã suy nghĩ rõ ràng chưa?"

Kế hậu không muốn nghĩ nữa, nhưng lại kiềm chế không nổi ý niệm này trong đầu, đau khổ dày vò, soi gương bứt tóc, kéo hộc tủ ra, nhìn xem bên trong càng lúc càng nhiều tóc trắng, Kế hậu bắt đầu ăn nhau thai, nói trắng ra là cuống rốn của hài nhi, mùi tanh rất nặng, nhiễm trên thân thể, mặc dù đã dùng hương phấn nồng nặc che giấu nhưng vẫn mơ hồ có thể ngửi ra được mùi tanh.

Hoằng Lịch tất nhiên là đoán được, nhưng cũng chỉ lắc đầu, đối với trái phải nói: "Mà thôi, Hoàng hậu muốn níu giữ thanh xuân, tựa như Anh Lạc đã nói là chuyện thường tình, không cần truy cứu."

https://thuviensach.vn

Hắn biết, đương nhiên Ngụy Anh Lạc cũng biết, thổn thức một phen cũng không để trong lòng, cầm lấy một cây quạt vải mỏng có vẽ cầu nhỏ nước chảy nói: "Ta thích."

Lại cầm lấy một viên bánh ú, nói với ánh mặt trời: "Ta cũng thích."

"Bánh ú là tặng Cửu muội đấy." Một bàn tay từ phía đối diện đưa qua lấy lại hộp bánh ú, cũng cầm luôn cây quạt trong tay nàng, "Cây quạt này là tặng cho Thất muội."

Hai tay Ngụy Anh Lạc đều trống rỗng, vội vàng ôm lấy bức tranh như tấm ván gỗ cuối cùng.

"Đây là vật nhi thần tặng cho tiểu Thập Ngũ." Đến cả đồ vật cuối cùng Vĩnh Kỳ cũng không tặng cho nàng.

Ngụy Anh Lạc trừng mắt: "Của ta đâu?"

Trên bàn trên mặt đất đều chất đầy một núi lớn lễ vật, có tơ lụa thượng hạng, có ngựa gỗ tinh xảo, có bánh ngọt hương vị thơm ngon, Vĩnh Kỳ chỉ vào từng món đồ: "Cái này tặng Thất muội, cái này cho Cửu muội, cái này của tiểu Thập Ngũ, tiểu Thập Ngũ, tiểu Thập Ngũ, vẫn là tiểu Thập Ngũ..."

Ngụy Anh Lạc trông mong đợi cả buổi, đợi đến món đồ cuối cùng vẫn không phải của mình, lập tức tức giận đến nỗi muốn đánh người: "Nhìn con đi, thật bất công. Không chỉ ta không có gì, ngay cả quà cho hai muội muội cũng ít hơn tiểu Thập Ngũ nữa."

"Thất muội và Cửu muội có Thái hậu chăm sóc, ăn mặc đi lại đều là đồ tốt nhất trong cung, còn tiểu Thập Ngũ --" Vĩnh Kỳ khuyên nhủ nói, "Thập Ngũ khi còn bé sức khỏe không tốt, người dắt đệ ấy vui chơi hai năm, nhưng giờ đệ ấy đã khỏe mạnh, không thể cứ chơi bời như vậy được. Thân là hoàng tử, không học vấn không nghề nghiệp, tương lai làm sao gây

https://thuviensach.vn

dựng sự nghiệp? Sau này đệ ấy lớn hiểu chuyện rồi sẽ oán trách người đó, cho nên về sau nhi thần sẽ dẫn đệ ấy đi học."

Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, ngoại trừ bệnh thích lải nhải, Ngụy Anh Lạc nghe được một nửa liền không thể kiên nhẫn nữa, vội vàng thúc giục nói: "Ta biết rồi, ta biết rồi. Chẳng phải hôm nay sẽ tập luyện súng sao? Đi nhanh lên đi! Những lễ vật này cứ để lại đây, ta sẽ đưa cho bọn chúng sau."

Vĩnh Kỳ nhìn nàng nghi ngờ: "Thật sao?"

Ngụy Anh Lạc vội vàng cam đoan nói: "Thật."

"Vậy nhi thần đi đây." Vĩnh Kỳ đứng lên nói, "Lát nữa nhi thần sẽ hỏi tiểu Thập Ngũ, xem người có vụng trộm giấu đồ nào hay không."

Ngụy Anh Lạc nghiêm túc nói: "Ta cũng không phải đứa trẻ, còn thích mấy món đồ chơi này hay sao?"

Chờ Vĩnh Kỳ vừa đi, nàng lập tức quay đầu nhìn về phía Tiểu Toàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc như cũ: "Đem giấu toàn bộ đi."

Tiểu Toàn Tử ngẩn người: "Giấu cái gì cơ?"

Ngụy Anh Lạc cười gian một tiếng, nhanh chóng đong đưa cây quạt dự định tặng cho con gái, lại lôi bánh ú dự định tặng cho con trai lấy ra ăn, ăn một lần hai viên: "Nhìn xem nó keo kiệt chưa kìa, ta cứ giấu hết đấy!"

Tiểu Toàn Tử cũng phì cười: "Lễ vật của hai vị cách cách và Thập Ngũ a ca đã được mang đi tặng vào sáng sớm nay rồi, tất cả chỗ này đều là của người hết. Ban nãy Ngũ a ca chỉ muốn trêu người thôi!"

Động tác nhai nuốt kẹo dừng lại, Ngụy Anh Lạc nhìn lễ vật chất như núi trên bàn, trong lòng vừa xúc động vừa thương cảm, qua hồi lâu sau mới thở dài nói: "Vĩnh Kỳ đúng là một đứa trẻ ngoan..."

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Tiểu Toàn Tử thu lại hộp bánh ú từ tay đối phương, cười tủm tỉm nói, "Ngũ a ca nói người gần đây có chút ho khan, bánh ú bạc hà này tuy mát lạnh bổ phổi nhưng chung quy vẫn là đồ ngọt, ăn nhiều không tốt, mỗi ngày chỉ có thể ăn một viên, hôm nay người đã ăn quá mức quy định, phần cho ngày mai cũng đã ăn xong."

Ngụy Anh Lạc thu hồi cảm động: "Ta xin rút lại lời nói ban nãy!"

Tuy Vĩnh Kỳ đã quy định phần ăn nhưng như thế thì nàng càng muốn chống đối, một người còn trẻ mà như ông cụ non, còn người kia đã lớn mà tính khí như con nít, không cho ăn càng đòi ăn, Tiểu Toàn Tử ngăn cản cả buổi, bỗng nhiên Trân Châu từ bên ngoài xông vào, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch hô lên: "Không xong rồi, Ngũ a ca, Ngũ a ca..."

Ngụy Anh Lạc ngẩn người: "Vĩnh Kỳ làm sao?"

Cùng lúc đó, bên trong Thừa Càn điện.

"Nương nương." Viên Xuân Vọng đứng sau lưng Kế hậu, cầm lược sừng trâu trong tay, chải tóc cho nàng từ lược này đến lược khác, "Hôm nay Ngũ a ca cưỡi ngựa bắn súng, bất chợt ngòi súng cướp cò làm chân phải bị thương, từ trên lưng ngựa té xuống đất. Thái y nói... dù có trị cũng khó được như trước."

Kế hậu im lặng cả buổi, đột nhiên hỏi: "... Là ngươi làm sao?"

Chương 193: Vấn đề mấu chốt

Mặc dù vẫn chưa chính thức lập Thái tử, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, trong số các vị a ca, Hoằng Lịch ưng ý Ngũ a ca Vĩnh Kỳ nhất.

Vì vậy khi chuyện Vĩnh Kỳ ngã ngựa, thậm chí đùi phải bị tàn phế lan ra ngoài đã tác động đến vô số người.

https://thuviensach.vn

Nhất thời trong cung sóng ngầm bắt đầu nổi lên, lòng người chấn động, giống như bọt nước trên mặt biển, nặng nề lơ lửng, lơ lửng, trong chốc lát tan vỡ hàng loạt.

"Là huynh làm sao?"

Viên Xuân Vọng mới từ tẩm cung bước ra, liền thình lình nghe thấy câu hỏi như vậy.

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía Trân Nhi, có phần bất đắc dĩ cười: "Sao cô cũng hỏi vậy?"

Trân Nhi không dễ bị gạt như Kế hậu, nàng kéo Viên Xuân Vọng ra một góc tối, hạ giọng nói: "Huynh đừng giả bộ trước mặt ta. Ba ngày trước, tại sao huynh phải nhờ ta nói giúp huynh câu đó?"

Ba ngày trước, Trân Nhi được Viên Xuân Vọng dặn dò, ở trước mặt Tứ a ca Vĩnh Thành nói một câu.

"Gần đây tâm tình Hoàng hậu nương nương không tốt, muốn bảo Thập Nhị a ca đến chăm sóc nàng." Trân Nhi nói, "Có Thập Nhị a ca phụng bồi, nương nương mới an tâm."

Cũng là nhi tử của Kế hậu, tại sao chỉ gọi riêng Thập Nhị mà không gọi hắn?

"Tứ a ca vốn là người mẫn cảm, ta vừa nói như vậy, ngài ấy sẽ càng hận Thập Nhị a ca... Nhất là sau này nghe phong phanh, nói ngài ấy muốn làm chuyện đại sự để khiến nương nương kính trọng ngài ấy vài phần, ta còn tưởng ngài ấy sẽ gây khó dễ Thập Nhị a ca, lại không ngờ tới Thập Nhị a ca bình yên vô sự." Thần sắc Trân Nhi ngưng trọng nói, "Gặp chuyện không may lại là... Ngũ a ca."

https://thuviensach.vn

"Tứ a ca không thể gây bất hòa với Thập Nhị a ca, không dám đụng đến ngài ấy vì thể diện của Hoàng hậu." Viên Xuân Vọng nói sâu xa, "Với tính tình đó thì Tứ a ca chỉ biết tìm cách khiến Ngũ a ca gặp chuyện bất trắc, khiến Hoàng hậu kính trọng ngài ấy vài phần..."

A ca sở.

"Nói đi." Hoằng Lịch trầm giọng hỏi, "Sau này sẽ như thế nào?"

Trương Viện Phán phân vân do dự, cả buổi không thể mở miệng.

"Trẫm đang hỏi ngươi đấy!" Hoằng Lịch gầm một tiếng.

Bả vai Trương Viện Phán run run, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống mặt đất: "Lúc súng hỏa mai cướp cò làm tổn thương kinh mạch bên đùi phải của a ca, cho dù, cho dù tương lai a ca có bình phục đi nữa thì đùi phải... cũng rất khó được như lúc ban đầu."

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong phòng yên tĩnh, không một ai dám mở miệng.

Thời điểm cây súng phát nổ, đùi phải Vĩnh Kỳ chảy máu ồ ạt, da tróc thịt bong khiến mọi người kinh hồn bạt vía, tin tức Ngũ a ca bị tàn phế truyền ra ngoài, nhưng đa số mọi người đều đoán chỉ là tin đồn, cũng không xem là thật, cho đến giờ phút này, thái y xác nhận đáp án...

Kế hậu chậm rãi mở miệng: "Ngũ a ca... sau này còn có thể đi lại bình thường không?"

Trương Viện Phán quỳ trên mặt đất nói: "Thần sẽ cố gắng hết sức cứu chữa Ngũ a ca, chỉ là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, tương lai như thế nào, thần cũng không dám cam đoan..."

https://thuviensach.vn

Kế hậu trầm mặc một lát, lại hỏi: "Trương Viện Phán, thật sự không còn cách nào sao?"

Trương Viện Phán vẻ mặt đau khổ nói: "Mỗi năm người bên trong Lục doanh vì súng hỏa mai cướp cò mà bắn mình bị thương, thậm chí mất mạng cũng không phải là ít, Ngũ a ca có thể giữ lại mạng sống đã là trời cao che chở rồi! Còn nữa, thời tiết càng ngày càng nóng, miệng vết thương rất dễ bị nhiễm trùng, chủ yếu là cần chăm sóc cẩn thận. Những thứ khác... Thần thật sự không thể đảm bảo..."

Thật sao? Rút cuộc Ngũ a ca vẫn không thể lành lặn.

"Một đứa nhỏ ngoan như vậy." Kế hậu nhìn về phía bên trong, lời nói trong miệng vô cùng tiếc nuối, nhưng trong mắt lại chảy qua một tia thống khoái không thể đè nén, "Đáng tiếc..."

Chờ khi quay đầu, nàng đột nhiên cả kinh, chỉ thấy Hoằng Lịch đang nhìn nàng bằng cặp mắt âm u: "Đúng vậy, thật đáng tiếc, vô cùng đáng tiếc..."

Kế hậu bị hắn nhìn đến nỗi sống lưng lạnh toát: "Hoàng thượng, người làm sao vậy? Tại sao lại nhìn thần thiếp bằng ánh mắt đó?"

Bấy giờ Hoằng Lịch mới dời mắt sang nơi khác, bình tĩnh lãnh đạm nói: "Không có gì."

Kế hậu trầm mặc xuống, vui sướng lúc ban đầu trôi qua, bây giờ chỉ còn đọng lại ủy khuất, nàng chua xót thầm nghĩ: Chẳng lẽ người nghi ngờ thần thiếp sao?

Cùng lúc đó, Diễn Võ Trường.

Bởi vì Vĩnh Kỳ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Diễn Võ Trường đã được lệnh giới nghiêm, lúc Ngụy Anh Lạc đi tới, trên đường luôn có thị vệ

https://thuviensach.vn

hướng nàng hành lễ.

"Chủ tử." Tiểu Toàn Tử ở bên cạnh lải nhải, "Hôm nay ai cũng đến thăm hỏi Ngũ a ca, chủ tử là người thân thiết nhất của ngài ấy, lúc này phải đến thăm bệnh mới đúng, như thế nào lại chạy đến đây?"

Ngụy Anh Lạc lạnh lùng nói: "Thăm bệnh có thể giúp nó khỏe lại hay sao?"

Tiểu Toàn Tử ngạc nhiên.

"Từng người một vây quanh giường bệnh hỏi han ân cần, ngoại trừ phiền nhiễu người bệnh thì căn bản vô dụng, còn không bằng làm chuyện có ích hơn!" Ngụy Anh Lạc rốt cuộc nhìn thấy người muốn tìm, mở miệng hô, "Phú Sát đại nhân!"

Phó Hằng quay đầu, thấy là nàng, khuôn mặt vẫn luôn nghiêm túc toát ra một nét cười.

Vì nụ cười hiếm hoi này mà lộ ra trân quý, chí ít trong mắt đám thị vệ và thái giám xung quanh đều xem Phó Hằng căn bản là người không biết cười.

"Súng hỏa mai là Ngũ a ca phái thân tín mượn từ Lục doanh." Phó Hằng đưa một thanh súng bằng đồng được điêu khắc đẹp đẽ tới, "Chính là khẩu súng này."

Ngụy Anh Lạc vừa vươn tay cầm lấy, không ngờ khẩu súng này quá nặng khiến cánh tay nàng chúi xuống, Phó Hằng vô thức vươn tay ra đỡ.

"Súng này nặng tám cân..." Hắn đỡ lấy cánh tay nàng, nhưng khi mọi người nhìn lại thì thấy hắn đã lấy khẩu súng trở về, "Người không biết sử dụng, ta thử cho người xem."

https://thuviensach.vn

Tháo nòng súng, bỏ thuốc súng vào, cuối cùng là đốt ngòi lửa. Phó Hằng vừa thực hiện động tác vừa hướng dẫn miêu tả: "Người xem, nếu muốn bắn thì trước hết phải đốt ngòi lửa, các binh sĩ trên chiến trường sẽ đốt hai đầu dây cùng lúc mới có thể bảo đảm súng bắn thuận lợi."

Mắt thấy dây thừng kia sắp sửa đốt cháy, Ngụy Anh Lạc đột nhiên hô: "Khoan đã!"

Phó Hằng ngẩn người, nở nụ cười ôn nhu: "Ta đã từng dùng súng hỏa mai này trên chiến trường rồi, không sao đâu."

Ngụy Anh Lạc dời mắt sang chỗ khác, không đụng chạm ánh mắt của hắn nữa, lặng lẽ chuyển đề tài: "Lúc Vĩnh Kỳ đốt ngòi lửa liền phát nổ đúng không?"

"Đúng vậy." Phó Hằng nói, "Ta đoán là gió thổi bay tia lửa, nhất thời khiến băng đạn đeo sau lưng ngài ấy bốc cháy nên mới xảy ra sự cố ngoài ý muốn."

Ngụy Anh Lạc nheo mắt: "Ngài thật sự tin đó là sự cố ngoài ý muốn sao?"

"Anh Lạc..." Phó Hằng vừa thốt ra đã nhanh chóng sửa lại, "Lệnh quý phi, ngày thường vũ khí hoàng gia sử dụng đều là súng kíp mà đại nội cất giữ, loại này hơn phân nửa do phương Tây tiến cống, an toàn và chuẩn xác hơn súng hỏa mai nhiều. Nhưng loại súng kíp đó không phổ biến ở trại bắn Lục doanh, vũ khí các binh sĩ dùng toàn là súng hỏa mai cũ kỹ, hay còn gọi là súng điểu thương. Loại này trong quá trình vận chuyển và sử dụng rất dễ phát sinh sự cố. Chỉ riêng năm nay đã có 46 vụ rồi, binh sĩ bị thương đa số chết ngay tại chỗ. Ngũ a ca so với họ đã là may mắn lắm rồi!"

Ngụy Anh Lạc nhíu mày: "Đều là những sự cố thế nào?"

Phó Hằng: "Bất cẩn chiếm tám phần."

https://thuviensach.vn

Bất cẩn?

"Ngài có biết Vĩnh Kỳ vì buổi tập hôm nay mà đã khổ luyện trong bao nhiêu lâu không?" Ngụy Anh Lạc buồn bã nói, "Nửa năm."

Từ một đứa trẻ cổ hủ đến thiếu niên lão luyện, một Ngũ a ca miệt mài luyện tập ngày đêm, chỉ vì bất cẩn mà phải chịu tổn thương nặng nề như vậy sao?

"Nửa năm?" Phó Hằng cũng thấy có gì đó không đúng: "Người xác định là nửa năm trước?"

Sau khi có được câu trả lời chắc nịch từ Ngụy Anh Lạc, Phó Hằng nhíu mày suy tư một lát, trong miệng lẩm bẩm: "Súng mới được nhận vào ba hôm trước... Vậy súng mà trước giờ ngài ấy sử dụng gặp vấn đề gì?"

Chương 194: Ly gián (Thượng)

Sau khi tạm biệt Phó Hằng, Ngụy Anh Lạc đi đến A ca sở.

Vĩnh Kỳ còn nằm trên giường chưa tỉnh, nàng vẫy tay cho thị nữ lui, ngồi bên mép giường nhìn hắn một hồi, bỗng nhiên mở miệng: "Mở mắt đi."

Vĩnh Kỳ quả nhiên mở mắt ra, cười nói yếu ớt: "Quả nhiên không thể lừa gạt Lệnh mẫu phi."

Ngụy Anh Lạc: "Tại sao lại giả bộ ngủ?"

"Thê thiếp nhi thần đến khóc lóc một chập, các hậu phi của Hoàng a mã lại đến ỉ ôi một phen. Nếu mà khi đó nhi thần tỉnh lại, bọn họ sẽ còn khóc đến trời rung đất chuyển nào nữa." Vĩnh Kỳ thở dài, thấy nàng cười mếu giống như sắp khóc, vội nói, "Nhi thần biết Lệnh mẫu phi sẽ không khóc, đừng để nhi thần thất vọng."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc trừng mắt nhìn, ngăn không cho nước mắt rơi xuống: "Vĩnh Kỳ, thực xin lỗi."

Vĩnh Kỳ cười: "Lệnh mẫu phi, là ngoài ý muốn thôi."

Anh Lạc: "Không, cái này không phải là sự cố ngoài ý muốn. Có người muốn -- "

Nhưng Vĩnh Kỳ lại cứng rắn cắt ngang nàng: "Lệnh mẫu phi, nhi thần nói rồi, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, dừng ở đây thôi!"

Trước đây Ngụy Anh Lạc còn tưởng rằng hắn không biết gì cả, nhưng bây giờ thấy hắn kiên quyết thế này, Ngụy Anh Lạc kịp phản ứng lại... Không xong, hắn biết hết cả rồi.

"... Cái chân phế này." Vĩnh Kỳ nhìn đùi phải của mình, bình tĩnh nói, "Hoàng a mã sủng ái nhi thần, cuối cùng cũng phải kiêng dè thể thống hoàng thất. Người sau lưng chấp nhận mạo hiểm lớn, hợp lực tranh giành ngôi Thái tử, hay là vì ai? Dù có tra ra được, sớm muộn cũng sẽ liên quan đến huynh đệ ruột của nhi thần..."

Quả nhiên hắn đã biết hết tất cả.

Ngụy Anh Lạc sững sờ nhìn hắn, hắn không khóc, nàng lại không tự chủ được muốn rơi lệ vì hắn.

"Lệnh mẫu phi." Bỗng Vĩnh Kỳ ngẩng đầu nhìn nàng, ôn nhu nói, "Người có thể ôm ta một chút được không?"

Ngụy Anh Lạc không chút do dự, chủ động tiến lên, nhẹ nhàng ôm hắn vào trong lòng.

Hắn tựa đầu vào vai nàng. Với tư thế này, nàng không nhìn thấy khuôn mặt hắn, không biết xúc cảm hắn lúc này ra sao, chỉ cảm thấy trên bờ vai có

https://thuviensach.vn

chút ấm nóng, tựa như có giọt chất lỏng ấm áp chảy xuống.

"Ngạch nương khuyên bảo nhi thần làm người phải lương thiện chính trực, nhưng ban nãy khi nhi thần nằm trên giường không thể động đậy, trong lòng nhi thần chỉ toàn là hận, hận người bày mưu, hận những huynh đệ khỏe mạnh hơn mình." Vĩnh Kỳ trầm thấp nức nở nói, "... Nhi thần không thể báo thù, không thể truy cứu, vì khi điều tra được, Hoàng a mã sẽ phải mất thêm một người con trai nữa."

"Không có chuyện đó đâu, không có chuyện đó đâu, con sẽ khá hơn thôi." Ngụy Anh Lạc ôm chặt lấy hắn, nước mắt trong hốc mắt chuyển động, nhưng không thể dập tắt lửa giận hừng hực bên trong.

Tự tay hãm hại huynh đệ ruột rà của mình, tên đầu sỏ gây chuyện kia, có phải bây giờ cuộc sống của ngươi khó có thể trôi qua yên bình không?

Trong một căn phòng khác ở A ca sở, Vĩnh Thành đang lo nghĩ mà đi tới đi lui. Một tên thái giám từ bên ngoài tiến vào, trong tay cầm theo hộp cơm, trong hộp cơm đều là món ăn hắn yêu thích, nhưng hắn không có tâm tình hưởng thụ, tiến lên nói: "Thăm dò được chưa? Tại sao Hoàng a mã lại nhốt tất cả hoàng tử ở trong cung?"

Tận Trung thấp thỏm nói: "Cái này..."

"Chắc chắn Hoàng a mã đã nghi ngờ điều gì rồi!" Vĩnh Thành lo nghĩ một hồi, "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..."

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa, Vĩnh Thành vội vàng ngậm miệng, sau khi nghe ngóng nửa ngày mới cẩn trọng ra mở cửa, thở phào nhẹ nhõm nói: "Trân cô cô, có phải Hoàng ngạch nương sai cô đến hay không?"

Trân Nhi mỉm cười, tay phải nâng lên một chiếc hộp, bên trong cũng là một hộp đựng thức ăn: "Hôm nay phát sinh chuyện lớn như vậy, Tứ a ca

https://thuviensach.vn

nhất định dùng bữa không ngon, Hoàng hậu nương nương lo lắng cho ngài nên đã phân phó nô tài đem qua chút rượu và thức ăn để ngài lấp bụng."

Nói xong hướng Tận Trung liếc mắt ra hiệu, Tận Trung lặng yên không tiếng động rời đi, chỉ còn lại hai người trong phòng.

Vĩnh Thành cũng không quá để ý, nói với Trân Nhi đang bày biện thức ăn ra bàn: "Bên kia Hoàng ngạch nương có nói khi nào ta được trở về phủ không?"

Chiếc đũa trong tay Trân Nhi dừng lại, ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt chờ đợi của hắn: "Tứ a ca, tất cả hoàng tử phải ở lại Tử Cấm Thành là mệnh lệnh của Hoàng thượng, xin ngài an tâm, chớ lo lắng."

"Rốt cuộc ta phải chờ tới khi nào!" Vĩnh Thành vỗ bàn, tự thấy không ổn, lại chậm rãi ngồi xuống, "Hoàng ngạch nương lo lắng cho ta, ta còn nổi giận với bà ấy, thật sự quá vô lễ, mời ngươi trở về nói với Hoàng ngạch nương, ta sẽ không nổi giận lung tung nữa, nhất định sẽ chờ."

Tạm thời kiềm chế cùng quyết tâm, lúc này hắn mới có thời gian dò xét đồ ăn trên bàn, cơm canh đầy đủ, đặc biệt nhất chính là mỗi món ăn đều thấy được sự dụng tâm, hắn nhịn không được hóa ôn nhu: "Hoàng ngạch nương còn nhớ rõ ta thích ăn bánh trôi nước nấu với rượu nhất à?"

Trân Nhi lần lượt lau sạch đôi đũa cho hắn: "Đương nhiên Hoàng hậu nương nương vẫn nhớ rồi."

"Ta hay oán thán Hoàng ngạch nương bất công, nhưng rút cuộc bà ấy vẫn còn nghĩ đến ta." Vẻ mặt Vĩnh Thành tràn đầy vui sướng, "Cô còn nhớ không, khi còn bé yết hầu ta nhỏ hẹp, nuốt không được bánh trôi, Hoàng ngạch nương đã bảo cô xuống bếp làm bánh trôi nhỏ hơn bình thường..."

Trên bàn chính là một bát chè trôi nước nấu với rượu như thế, bát nhỏ, chè trôi nước cũng nhỏ như những hạt trân châu, trên mặt còn được phủ

https://thuviensach.vn

đường hoa quế màu vàng, tỏa ra mùi rượu ngọt ngào.

"Đã nhiều năm trôi qua, ta vẫn thích tay nghề của cô nhất." Vĩnh Thành cảm khái một tiếng, dùng chiếc đũa kẹp một viên trôi nước, vừa mới đưa đến bên miệng, Trân Nhi phía đối diện chợt quát to một tiếng: "Khoan đã!"

Bõm --

Viên trôi nước từ trên đũa rơi xuống, lọt vào trong bát, văng nước chè tung tóe.

Có vài giọt văng lên mặt Vĩnh Thành. Hắn giơ tay áo lau lau mặt, vừa nghi hoặc vừa bất mãn nói: "Làm sao vậy?"

Trân Nhi dường như cố ý hít vào một ngụm lớn không khí, gương mặt lộ vẻ không đành lòng nói: "Tứ a ca, rượu trong chè sẽ làm đầy bụng, hay là ngài dùng những món khác trước đi. Món vịt này ngon lắm, ngài nếm thử xem."

Tuy Vĩnh Thành thuộc kiểu người bất cẩn tùy tiện, nhưng hành vi đáng ngờ của đối phương cũng phải khiến một người như hắn nổi lên lòng hoài nghi. Hắn để đũa xuống, nói: "Trân cô cô, có chuyện gì?"

Trân Nhi nhìn hắn, trong mắt lại lóng lánh nước, sau nửa ngày mới nói: "Tứ a ca, nếu ngài không thích món này thì nếm thử món khác đi."

Vĩnh Thành đâu còn tâm trạng thưởng thức nữa, nhanh chóng đứng dậy, đi đến trước mặt đối phương, ấn lấy bả vai Trân Nhi nói: "Trân cô cô, cô nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sau nửa ngày ngập ngừng do dự, bỗng Trân Nhi 'bịch' một tiếng quỳ xuống, khóc lóc nói: "Tứ a ca, nô tài không đành lòng, nô tài thật sự không đành lòng!"

https://thuviensach.vn

Vĩnh Thành vừa sợ vừa run, khàn giọng hỏi: "Cái gì mà không đành lòng? Rốt cuộc... Rốt cuộc cô muốn làm gì ta?"

Trân Nhi lau sạch nước mắt, xoay đầu về hướng bát chè trôi nước nấu với rượu trên bàn kia: "Trong bát chè đó có độc, không được ăn..."

"Cô nói cái gì?" Vĩnh Thành nắm chặt tay đối phương, nhấc nàng lên từ mặt đất, tức giận nói, "Ý cô nói ngạch nương... Không! Ta không tin!"

Trân Nhi nhìn hắn thương cảm: "Diệt trừ Ngũ a ca, lại diệt trừ ngài, còn ai là đối thủ của Thập Nhị a ca nữa?"

Trời đất bỗng tối sầm lại, hai chân Vĩnh Thành mềm nhũn, lại lảo đảo ngã ngồi xuống ghế, đưa tay bụm mặt, giữa những kẽ ngón tay tràn ra phẫn nộ lẫn sợ hãi: "Hoàng ngạch nương muốn giết ta, bà ta... Bà ta lại muốn giết ta!"

Hắn sao chịu ngồi chờ chết như vậy? Thất hồn lạc phách ngồi trên ghế vài giây, bỗng nhiên Vĩnh Thành ngẩng đầu, ánh mắt hung ác nói: "Không được, ta phải gặp Hoàng a mã!"

Chương 195: Ly gián (Hạ)

Trong Dưỡng Tâm điện, thần sắc Hoằng Lịch lạnh lẽo: "Khanh nói cái gì?"

Phó Hằng được hắn sai đến kho binh khí để điều tra ghi chép xuất nhập kho gần đây, bây giờ trở về phục mệnh, báo cáo: "Mười ngày trước, tâm phúc của Tứ a ca là thái giám Tận Trung có đến kho binh khí, lấy cớ chọn lựa cung tên mà lưu lại gần nửa canh giờ, sau đó... Súng hỏa mai Ngũ a ca thường sử dụng bị ẩm nước, a ca bất đắc dĩ mới mượn tạm súng hỏa mai bên Lục doanh."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch không nói lời nào, nắm đấm tay hết siết lại lỏng, hết lỏng lại siết.

"Người của kho binh khí chết hết rồi sao?" Hơn nửa ngày, hắn mới âm u nói, "Chuyện lớn như vậy tại sao không thấy báo cáo?"

Phó Hằng nói giúp cho người quản kho binh khí: "Hoàng thượng, Võ Bị Viện quản lý vũ khí để dâng cho vua và quan dùng, trước giờ đều quản lý nghiêm ngặt, chỉ là tháng này Võ Bị Viện bề bộn nhiều việc chuẩn bị áo giáp duyệt binh còn tồn trong kho. Hơn nữa..."

Thấy hắn muốn nói lại thôi, Hoằng Lịch cười lạnh một tiếng: "Hơn nữa chuyện này liên quan đến Tứ a ca, không ai dám nói cũng không ai dám quản, đúng không?"

Phó Hằng lặng im không đáp. Không khí trong phòng đè nén, như trời lặng trước bão.

"Cút!"

"Tứ a ca, ngài không thể xông loạn!"

"Ta có chuyện quan trọng cần lập tức bẩm báo Hoàng a mã! Hoàng a mã! Hoàng a mã, nhi thần có việc gấp, xin người nhất định phải gặp nhi thần! Hoàng a mã!"

Hoằng Lịch chậm rãi ngẩng đầu, âm trầm nhìn ra bên ngoài cửa: "Để cho hắn vào."

Thị vệ ngoài cửa rốt cuộc cho đi, Vĩnh Thành lảo đảo xông tới, vừa thấy hắn liền quỳ xuống, một đường quỳ gối đến dưới chân hắn, chảy nước mắt rống lên: "Hoàng a mã cứu con, Hoàng a mã hãy cứu con!"

https://thuviensach.vn

"Con tới đúng lúc lắm." Hoằng Lịch nhìn người hắn, lạnh lùng nói, "Trẫm có chuyện muốn hỏi con -- Có phải con đã phái Tận Trung đến kho binh khí?"

Vĩnh Thành nghe vậy sững sờ.

Hoằng Lịch lạnh lùng nói: "Trẫm đang hỏi con đó!"

Vĩnh Thành lập tức ấp úng, vốn không muốn thừa nhận, nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, chỉ nghe thấy bên ngoài loạt tiếng bước chân, đúng là Kế hậu chạy tới, vừa thấy hắn, lập tức nhíu mày: "Càn rỡ! Hồi nhỏ ta đã dạy con thế nào, thế mà bây giờ lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này, còn có mặt mũi gây ầm ĩ ở Dưỡng Tâm điện!"

"Rốt cuộc ai mới là người làm chuyện đại nghịch bất đạo?" Vĩnh Thành thấy nàng không nể mặt, quyết định nói ra sự thật bày kế hãm hại Ngũ a ca, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho trọn, cắn răng nói, "Hoàng a mã, đúng vậy, là nhi thần đã phái Tận Trung đến kho binh khí, nhưng đó là -- "

Đột nhiên Phó Hằng xen vào một câu: "Tứ a ca phái người phá khẩu súng mà Ngũ a ca thường dùng phải không?"

Thấy người mở miệng là hắn, Vĩnh Thành lập tức hiểu rõ, xem ra Hoằng Lịch đã phái người điều tra ghi chép xuất nhập kho binh khí, những việc bản thân làm đã bại lộ hơn phân nửa.

"Hoàng a mã, nhi thần đã sai người phá cây súng Ngũ a ca thường dùng, nhưng đây chẳng qua là nhất thời ghen ghét, muốn hắn xấu mặt trước mặt mọi người, không nghĩ tới việc muốn lấy mạng của hắn!" Tâm loạn như ma, cho nên giọng nói cũng bắt đầu run rẩy, bỗng Vĩnh Thành quay đầu lại, chỉ vào Kế hậu nói, "Nhi thần chưa bao giờ đụng vào cây súng mà Ngũ đệ mượn từ Lục doanh! Là Hoàng ngạch nương, chính bà ta muốn diệt trừ Ngũ đệ. Là bà ta, nhất định là bà ta!"

https://thuviensach.vn

Kế hậu lạnh lùng nói: "Nói năng xằng bậy!"

"Bà ấy còn muốn giết con!" Vĩnh Thành ôm chân Hoằng Lịch, khóc ròng nói, "Hoàng a mã, tối nay nhi thần ở lại A ca sở, tâm phúc Trân Nhi của Hoàng ngạch nương đã mang chè trôi nước đến, hóa ra trong chè có độc! Hoàng ngạch nương hãm hại Ngũ đệ, hiện giờ lại muốn hại con!"

Sắc mặt Kế hậu tái mét. Viên Xuân Vọng âm u như ma quỷ, từ phía sau nàng bay ra, giọng điệu như đến từ cõi âm: "Tứ a ca, nếu trong chè có độc, tại sao ngài còn có thể xuất hiện ở chỗ này?"

Vĩnh Thành chán ghét liếc hắn một cái: "Trân Nhi lương tâm cắn rứt nên đã nói cho ta biết sự thật!"

"Tứ a ca, ngài há miệng ra toàn là lời dối trá." Viên Xuân Vọng cười nói, "Trân cô nương đang bị bệnh phong hàn nằm liệt giường. Hoàng hậu nương nương còn cố ý mời thái y khám cho cô ấy, Thừa Càn cung từ trên xuống dưới ai cũng biết, một người bệnh nặng làm sao có thể đến chỗ ngài hạ độc đây?"

Sau nửa ngày ngạc nhiên, bất chợt Vĩnh Thành ngẩng đầu hướng Hoằng Lịch hô: "Ở A ca sở vẫn còn đồ ăn Trân Nhi mang qua, nhi thần sợ có người hủy chứng cứ nên đã cố ý tìm người trông coi. Nếu Hoàng a mã không tin thì cứ điều tra sẽ biết! Còn không hãy mời Trân Nhi đến!"

Kế hậu thở dài, từ từ quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, thần thiếp không nghĩ tới hài tử mà mình tự tay nuôi lớn vì muốn thoát tội mà không chút do dự vu cáo thần thiếp, thật sự vô cùng đau lòng. Nhưng thần thiếp có thể thề với trời chưa bao giờ làm tổn thương Ngũ a ca, lại càng không biết âm mưu của Vĩnh Thành. Nếu có làm trái lời thề, thần thiếp nguyện bị ngũ lôi oanh đỉnh, chết không được yên."

Tất cả mọi người, bao gồm cả Vĩnh Thành, không ngờ tới nàng sẽ thề độc như vậy, cho nên không khỏi ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

"Tứ a ca an tâm, chớ lo vội." Cuối cùng Phó Hằng mở miệng nói, "Là thật hay giả, chờ sau khi kiểm tra thực hư sẽ rõ."

Vì vậy Hoằng Lịch hạ chỉ, Trương Viện Phán suốt đêm đi tới, cùng với quản sự thái giám ở A ca sở kiểm nghiệm đồ ăn đã nguội lạnh trên bàn một lần, có kết quả liền đến Dưỡng Tâm điện bẩm báo.

"-- không có độc." Lý Ngọc nói, "Về phần Trân cô nương, có thái y làm chứng đúng là đang bệnh nặng nằm trên giường. Cô ấy nói, tối nay chưa từng gặp mặt Tứ a ca."

"Không thể nào, không thể nào!" Vĩnh Thành cả kinh nói, "Rõ ràng Hoàng ngạch nương muốn hạ độc ta, nàng muốn hạ độc ta. Chính tai ta nghe thấy, tận mắt ta nhìn thấy!"

Chỉ có hắn tận mắt nhìn thấy, chỉ có hắn chính tai nghe thấy, lại không có một nhân chứng nào chứng kiến, ngay cả tiểu thái giám Tận Trung bên cạnh hắn cũng mất tung ảnh, không thấy đâu.

Không có chứng cứ chứng minh có chuyện hạ độc xảy ra, việc hắn nghe thấy nhìn thấy hóa thành ảo giác, hoặc nói cách khác có ý vu hãm Kế hậu.

"Ta biết rồi, là bà, chính là bà! Là bà đã an bài hết thảy!" Vĩnh Thành bất ngờ bổ nhào qua, nắm bả vai Kế hậu lắc lư, "Hoàng ngạch nương, tại sao phải đối với ta như vậy, ta luôn xem bà là ngạch nương ruột của mình mà, tại sao? Không phải là con trai ruột của bà thì đã định sẽ có kết cục phải chết ư? Chẳng lẽ trong lòng bà, ta chỉ là một quân cờ tùy thời hi sinh thôi sao?"

Viên Xuân Vọng lấy tay đẩy nhẹ hắn ra, nhưng Vĩnh Thành đứng không vững, lảo đảo vài bước liền ngã ngồi ngay đó, gào khóc đứng lên: "Ta tự biết thiên phú không cao, vì vậy cố gắng gấp bội, nhưng vẫn không thể sánh bằng Thập Nhị, cũng bởi vì ta không phải con ruột... Nhưng mà

https://thuviensach.vn

Hoàng ngạch nương, nhiều năm ta hiếu thuận như vậy chẳng lẽ là giả dối sao? Bà liền... Bà liền tàn nhẫn như vậy, xem ta là cục đá cho Thập Nhị kê chân sử dụng sao? Hoàng ngạch nương, Hoàng ngạch nương!"

Có người nước mắt chảy ngoài, có người nuốt ngược nước mắt vào trong.

Tuy Hoằng Lịch đã hạ lệnh áp giải hắn đến Tông Nhân phủ, nhưng từng tiếng gọi 'Hoàng ngạch nương' thê lương vẫn còn quanh quẩn bên tai mỗi người như trước.

Kế hậu từ trong Dưỡng Tâm điện đi ra, đoan đoan chánh chánh bước đi hồi lâu, bỗng nhiên dưới chân mềm nhũn, cũng may Viên Xuân Vọng vươn tay ra đỡ, nàng mới không ngã nhào ra đất.

"Nương nương, Tứ a ca ngu ngốc lại vô tri mới phạm sai lầm lớn như vậy, bây giờ rốt cuộc chân tướng đã rõ ràng, Hoàng thượng cũng đã nhốt ngài ấy vào Tông Nhân phủ..." Viên Xuân Vọng nói, "Không sao rồi."

Kế hậu chậm rãi xoay đầu lại, mặt âm trầm nhìn chằm chằm hắn.

"Nói." Nàng lạnh lùng hỏi, "Ngươi đã làm gì?"

Viên Xuân Vọng tất cung tất kính nói: "Không có lệnh của Hoàng hậu nương nương, nô tài cái gì cũng không dám làm."

"Chuyện ngươi tự tiện làm chủ cũng không ít, đã có lần đầu, bổn cung còn có thể tin ngươi sao?" Kế hậu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn, "Nói, chuyện của Tứ a ca có liên quan gì đến ngươi không?"

"Nương nương, thật sự là oan uổng cho nô tài quá rồi." Bộ dáng Viên Xuân Vọng càng thêm cung kính, "Tứ a ca rơi vào kết cục này, tất cả đều do ngài ấy gieo gió gặt bão, vì vị trí Thái tử mà không tiếc hãm hại Ngũ a

https://thuviensach.vn

ca... Chuyện này là tâm phúc thái giám Tận Trung của ngài ấy sợ gánh tội nên đã báo với nô tài."

Nói đến đây, hắn giương mắt nhìn đối phương, cười nói: "Nô tài không dám giấu giếm, lập tức đã nói cho người biết."

Khuôn mặt Kế hậu âm trầm không nói lời nào.

Nàng mới đầu cũng không tin lời nói của Viên Xuân Vọng, cho rằng đối phương đang muốn ly gián mình và Tứ a ca, nào ngờ chân trước vừa mới bước đến Dưỡng Tâm điện đã nghe thấy Vĩnh Thành ở bên trong tố cáo hãm hại bản thân.

Cái gì mà hạ độc, rõ ràng chính hắn làm liền bị cắn ngược lại, giội chậu nước bẩn lên người nàng!

"Nhưng dù sao nó cũng là hài từ mà bổn cung đã nuôi dưỡng từ bé..." Rốt cuộc Kế hậu thu hồi cảnh giác với Viên Xuân Vọng, có chút mệt mỏi rũ mắt, "Hành động này của nó vừa hại người vừa hại mình, có thể nói thật quá ngu xuẩn. Tuy Hoàng thượng đã giam nó vào Tông Nhân phủ, nhưng chỉ sợ trong lòng cũng sẽ nổi lên hoài nghi, ai..."

Tất nhiên Hoằng Lịch đã nổi lên lòng nghi ngờ.

Trong Dưỡng Tâm điện, hắn dõi theo phương hướng Kế hậu rời đi, ngón tay không nhanh không chậm gõ mặt bàn: "Khanh cảm thấy Vĩnh Thành là hung thủ sao?"

Phó Hằng: "Hoàng thượng, nô tài không biết."

Hoằng Lịch nghiêng mắt liếc hắn: "Là không biết, hay là không dám nói?"

https://thuviensach.vn

Phó Hằng chỉ đành phải nói: "Hoàng thượng, nô tài tin tưởng lời nói của Tứ a ca là thật, thật sự ngài ấy đã phá hỏng khẩu súng thường dùng của Ngũ a ca, nhưng ngài ấy chưa từng chạm qua cây súng mượn từ Lục doanh. Có lẽ, Ngũ a ca bị thương thật sự là chuyện ngoài ý muốn."

"Không có nhân, sao có quả? Có lẽ Vĩnh Thành không có chủ ý giết người, nhưng nó lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn ti tiện, lại trở thành vũ khí lợi hại trong tay người khác." Hoằng Lịch cười lạnh một tiếng, "Vừa ra tay đã phá hủy hai đứa con của trẫm. Vừa thủ đoạn, vừa dã tâm, hay!"

Một người sống sờ sờ như Tận Trung lại vô duyên vô cớ mất tích, đây là sơ hở lớn nhất, cũng có nghĩa là sau lưng nhất định có kẻ chủ mưu. Người này là ai, là Kế hậu hay là kẻ bên ngoài? Trong đầu Hoằng Lịch tự nhiên nổi lên hoài nghi, nghi ngờ Kế hậu, nghi ngờ tất cả mọi người...

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 196 + 197

Chương 196: Không còn như trước nữa

Sau khi trở về từ Dưỡng Tâm điện, Kế hậu bắt đầu cáo bệnh, ở luôn trong phòng không rời.

Người ngoài cho rằng nàng vì chuyện của Tứ a ca nên tạm thời không tiện ra mặt, tránh đầu sóng ngọn gió, nhưng thực tế, nàng thật sự đau đầu nhức óc, rời giường không nổi.

"Đứng lại." Viên Xuân Vọng gọi lại cung nữ đang muốn tiến vào phòng, "Tâm tình Hoàng hậu nương nương không tốt, ngươi lại một thân ăn mặc giản dị như vậy, là muốn chọc tức Hoàng hậu nương nương sao?"

Cung nữ kia tên gọi là Vân Hương, mới tiến cung không lâu, tuổi vẫn còn nhỏ, mặt mày kiều diễm, quay đầu nhìn hắn, sợ hãi nói: "Vậy ngài nói xem phải làm sao bây giờ?"

Viên Xuân Vọng nhìn hai bên một chút, bên ngoài hành lang có hoa đào tỏa sắc, trong đó một cành mọc nghiêng đến đây, hắn liền thò tay ngắt một đóa hoa đào, sau đó cắm một bên tóc đối phương: "Hoa nở đẹp đẽ biết bao, nương nương nhìn thấy, nhất định bệnh cũng sẽ khỏi nhanh hơn."

Ánh mắt của hắn chăm chú như thế, giọng nói ôn nhu đến thế, cũng không biết là đang khen hoa, hay là khen người.

Vân Hương mắc cỡ, khuôn mặt cũng đỏ lên, dáo dác nhìn xung quanh chốc lát, đảm bảo không ai nhìn thấy mới nhỏ giọng nói: "Cẩn thận đừng

https://thuviensach.vn

để Trân cô cô nhìn thấy, nếu không nô tì sẽ bị ăn mắng mất."

Viên Xuân Vọng lớn lên đẹp mã như vậy, như là hoa đào mười dặm xinh tươi khoe thắm, có cung nữ nào mà không thích hắn? Trân Nhi đơn thuần vì hắn mà một thân một mình cho tới bây giờ, đã thành gái lỡ thì không ai muốn, vì vậy ánh mắt nhìn hắn càng thêm cấp bách. Cung nữ nào dám liếc nhìn hắn hơn một cái, quay đầu lại đều đã bị Trân Nhi hung hăng nạt một trận.

Vân Hương cẩn thận nâng niu hoa đào trên tóc mình, tiến vào phòng dâng thuốc. Thần sắc Kế hậu tiều tụy vì bệnh, hỏi Trân Nhi bên cạnh: "Khi nào Hoàng thượng đến?"

"Sẽ nhanh thôi." Trân Nhi đáp, "Hôm nay Hoàng thượng thượng triều, sau khi Hoàng thượng họp xong nhất định sẽ đến thăm người."

Kế hậu gật gật đầu: "Lấy gương ra đây, bổn cung muốn trang điểm một chút."

Nhưng Trân Nhi có chút không tình nguyện, vì mấy năm này, một khi Kế hậu soi gương xong tâm tình luôn không tốt, gần đây tình trạng lại càng thêm nghiêm trọng, soi đi soi lại lập tức nổi giận.

"Ở đây..." Quả nhiên, Kế hậu vuốt cổ của mình nói, "Có phải càng có nhiều nếp nhăn hơn hay không?"

Không chờ Trân Nhi mở miệng, tay của nàng liền thuận theo cổ hướng lên mặt, lướt xoa khóe mắt của mình.

"Còn ở đây nữa." Thanh âm của nàng mang vẻ sợ hãi cùng bối rối, "Có phải là vết chân chim không? Ngươi mau nhìn xem!"

Trân Nhi vội nói: "Nương nương, không có, thật sự không có!"

https://thuviensach.vn

"Ngươi gạt ta!" Nhưng Kế hậu lại phẫn nộ đùng đùng, "Ngay cả ngươi cũng gạt ta, rõ ràng là có, ngươi nhìn kỹ lại đi! Ở đây này!"

Trân Nhi thở dài nói: "Nương nương, người là có tâm bệnh thôi. Rõ ràng dung nhan của người vẫn giống như trước, vô cùng xinh đẹp!"

Nữ nhân hậu cung luôn được bảo dưỡng nhan sắc, vốn so với người bên ngoài càng trẻ hơn mấy phần, huống chi Kế hậu thực sự quan tâm tới những thứ này. So với các cung phi khác, Kế hậu càng chịu khó chăm lo từng li từng tí, cho nên khuôn mặt vẫn trơn bóng xinh đẹp, tuy có nếp nhăn, nhưng lại chẳng nhiều, không nhìn kỹ, căn bản sẽ không nhìn thấy.

Giống như Trân Nhi đã nói, đây là tâm bệnh...

Đúng vào lúc này, Vân Hương bước đến: "Nương nương, đến giờ dùng thuốc rồi ạ."

Kế hậu liếc nhìn, trông thấy tóc nàng ta có hoa đào nở rộ, khóe mắt trợn trừng, cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nhổm người tát đối phương té ngã xuống mặt đất, trong miệng lạnh lùng nói: "Xinh đẹp cho ai xem?"

Móng tay của nàng được cắt dũa cẩn thận nên vừa dài vừa nhọn, trên mặt Vân Hương lập tức xuất hiện vệt máu thật dài. Nàng muốn khóc nhưng không dám khóc, muốn giải thích nhưng không dám giải thích, chỉ sợ giải thích xong sẽ bị Trân Nhi ghen ghét, đành phải dập đầu thỉnh tội: "Hoàng hậu nương nương, nô tài không dám nữa, sau này nô tài không dám nữa!"

Lúc đầu Kế hậu muốn nàng ta quỳ nhiều một chút, dập đầu tạ tội mấy lần nữa, để van xin mình nguôi giận, nhưng không ngờ Hoằng Lịch đi đến, quét mắt nhìn trên mặt đất có mảnh sứ vỡ tan cùng Vân Hương đang quỳ lạy không ngừng, cau mày nói: "Hoàng hậu, nô tài kia chọc nàng tức giận sao?"

https://thuviensach.vn

Kế hậu vội vàng đứng dậy hành lễ, lại được hắn dìu trở về giường: "Không phải nàng đang bị bệnh sao? Cứ nghỉ ngơi đi."

Nếu bệnh nặng thật, khí lực đâu trút xuống người hạ nhân? Kế hậu thầm nghĩ như vậy, đối với Vân Hương càng hận thêm ba phần, cảm thấy nàng ta trang điểm xinh đẹp chẳng những để muốn quyến rũ Hoằng Lịch, mà còn hại mình bị Hoằng Lịch nghi kỵ, càng nhìn nàng ta càng thấy phiền, liền phất phất tay cho nàng ta lui, sau đó nắm tay Hoằng Lịch nói: "Hoàng thượng, thần thiếp vì sao bệnh thành như vậy, người còn chưa rõ ràng sao?"

Hoằng Lịch trầm mặc không nói.

"Đây là tâm bệnh." Kế hậu ấn lên ngực mình, bi thương nói, "Tuy người ngoài miệng không nói gì, nhưng trong thâm tâm chắc chắn đang nảy sinh nghi ngờ, cảm thấy thần thiếp mưu hại Ngũ a ca, sau đó giá họa cho Vĩnh Thành, đúng không?"

Hoằng Lịch không nói phải, cũng không nói không phải.

Thái độ như vậy, ngược lại càng thêm chứng minh hắn đang hoài nghi.

Sắc mặt Kế hậu đau khổ, hối hận nói: "Từ nhỏ đến lớn, Vĩnh Thành luôn đau sốt liên miên, có khi nào thần thiếp không túc trực cả đêm? Mỗi lần nó khỏi, thần thiếp lại ngã bệnh. Thần thiếp bỏ ra nhiều tâm huyết chăm sóc nó như vậy, nhưng chỉ đổi lấy một lời oán hận, chỉ có thể trách lòng người tham lam. Thần thiếp không quan tâm người khác hiểu lầm, nhưng mà Hoàng thượng, người phải tin tưởng thần thiếp!"

Dù chưa khàn cả giọng, nhưng móng tay đã bấu vào da thịt Hoằng Lịch. Hoằng Lịch nhìn nữ tử thần sắc tiều tụy trước mặt, nói: "Hoàng hậu, nàng bệnh tình không rõ... Người đâu, truyền thái y!"

https://thuviensach.vn

"Thần thiếp không có bệnh!" Kế hậu ý định ôm lấy hắn, nhưng lại bị hắn tránh ra. Hoằng Lịch vừa đứng dậy bỏ đi, vừa hô lên: "Lý Ngọc, truyền thái y hội chẩn cho Hoàng hậu! Ngay bây giờ!"

Thấy Hoằng Lịch rời đi không hề ngoái đầu một lần, sắc mặt Kế hậu dần dần chuyển lạnh, nàng chợt quay đầu nói với Trân Nhi: "Đem tiện tỳ ban nãy kéo xuống, đánh ba mươi roi."

Trân Nhi cả kinh nói: "Nương nương..."

Kế hậu lạnh lùng nói: "Cung nữ không thể trang điểm để ganh đua sắc đẹp. Nàng ta phá hủy cung quy, bổn cung nếu không trách phạt, về sau còn ai tuân thủ quy củ nữa!"

Chỉ là trong lòng nàng biết rõ, làm gì có quy củ như thế, chỉ muốn giận chó đánh mèo thôi.

Trong lòng Trân Nhi cũng biết rõ, nhưng hạ nhân không phải luôn vì chủ tử mà phân ưu sao? Nếu điều đó có thể khiến Kế hậu thoải mái chút ít, vậy cứ đánh cô ta thôi, vì vậy rất nhanh đã ra lệnh, sai người hung hăng đánh Vân Hương ba mươi roi, sau đó trở về bẩm báo cho Kế hậu nghe.

Kế hậu cũng không giữ tên xui xẻo đó trong lòng, nàng dựa vào thành giường, ngồi im đến xuất thần, thật lâu sau mới thở dài một tiếng: "Hoàng thượng cuối cùng vẫn không chịu tin tưởng bổn cung! Trân Nhi, ta đối đãi với Vĩnh Thành và Vĩnh Cơ như nhau, đều bằng tấm chân tình thật lòng, vì sao nó lại cắn ngược lại ta như vậy... Chuyện này rất kỳ quái, để ta nhớ lại, để ta nghĩ kỹ lại đã..."

Nàng thật sự quá mệt mỏi. Mấy ngày liên tiếp đều lo nghĩ khiến đầu óc nàng trở nên đau buốt mãnh liệt, hai bên thái dương giật giật không ngừng, vừa mới nghĩ ngợi đã đau đớn không thôi, vì vậy suy đi tính lại, liền đã ngủ.

https://thuviensach.vn

Khi mở mắt ra, đã là sáng ngày hôm sau.

Có thể là vì đêm qua ngủ ngon, cho nên cơn đau đầu đã giảm đi không ít. Trân Nhi vừa thoa mặt cho Kế hậu vừa nói: "Hoàng hậu nương nương, nấu rượu Nguyên Đế thành cao, bôi lên mặt mỗi đêm, sáng sớm lại dùng nước đậu lên men rửa sạch, nếp nhăn sẽ hoàn toàn biến mất. Người nhìn xem."

Nàng dâng một chiếc gương tới, Kế hậu tiếp nhận soi qua soi lại, không chờ nàng từ trong gương tìm ra khuyết điểm nhỏ nhặt, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng chim hót, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Viên Xuân Vọng cầm theo một lồng chim tiến vào. Trong lồng là một con chim Anh Vũ xanh biếc, lông vũ rực rỡ, ánh mắt linh động.

"Hoàng hậu nương nương, Hòa Thân Vương đưa Anh Vũ vào cung." Viên Xuân Vọng nâng lồng chim đưa tới, "Người nhìn xem, có phải rất giống con chim lúc trước hay không?"

Kế hậu đưa tay tiếp nhận, xem xét tường tận một lát, trên mặt dần dần hiện vẻ tươi cười: "Giống như đúc. Tốt, phúc khí của bổn cung đã quay trở lại!"

Nụ cười này không kéo dài được bao lâu, bên ngoài bỗng nhiên xông tới một gã thái giám: "Hoàng hậu nương nương, Vân Hương nhảy giếng tự vẫn!"

Kế hậu nhìn về phía đối phương: "Ngươi nói cái gì?"

Thái giám cẩn trọng trả lời: "Lý tổng quản phái người tìm tung tích thái giám Tận Trung, không tìm được Tận Trung, mà ở bên giếng Tây Cung phát hiện một đôi giày thêu, liền phái người vớt lên, kết quả vớt lên được thi thể của Vân Hương."

https://thuviensach.vn

Hắn có một câu còn chưa nói, cũng không dám nói, trên thi thể Vân Hương có vết thương chồng chất, vô cùng thê thảm, lộ vẻ khi còn sống đã phải chịu tra tấn dã man. Về phần là ai đã tra tấn... mọi người bên giếng ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều im miệng không nói.

Lồng ngực Kế hậu phập phồng một lát, hỏi: "Hoàng thượng đã biết?"

Thái giám: "... Dạ phải."

"Tiện nhân!" Kế hậu đột nhiên giận dữ, chộp lấy lồng chim đập phá, lồng chim nhảy nện xuống mặt đất, Anh Vũ bên trong bay loạn một hồi, tiếng kêu sắc nhọn cùng lông chim thi nhau bay ra ngoài.

Lúc trước tưởng là phúc khí, bây giờ hóa ra là họa khí đầy đất.

"Ha ha, lừa mình dối người!" Kế hậu cười như châm biếm chế giễu, "Anh Vũ đã chết thì chết rồi, cho dù có mua con khác về thì cũng không phải là con trước đây! Cút ra ngoài, toàn bộ cút ra ngoài cho ta!"

Tính cả Trân Nhi bên trong, một đám người bị nàng đuổi ra khỏi tẩm điện, bên trong truyền đến tiếng âm thanh đập phá, khiến bước chân mọi người càng nhanh hơn.

Viên Xuân Vọng là người bước ra đầu tiên, ngón tay thon dài cầm theo lồng chim nọ, còn nhàn hạ thoải mái thò tay đùa Anh Vũ bên trong đang chấn kinh, bỗng nhiên phía sau duỗi ra một bàn tay kéo hắn lại.

Hắn quay đầu lại, ôn nhu hỏi: "Cô làm sao vậy?"

Trân Nhi hung hăng nhìn hắn: "Huynh còn gạt ta. Vân Hương chết như thế nào?"

Chương 197: Danh sách Nam tuần

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng cười mỉm nói: "Tất nhiên là bị Hoàng hậu trừng phạt, nhất thời nghĩ không thông, nên nhảy giếng tự sát."

Thấy hắn đến giờ phút này rồi vẫn không chịu nói thật, Trân Nhi càng cảm giác hắn xem mình là người ngoài, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Trong cung ai mà chẳng bị phạt qua? Chỉ là ba mươi roi thôi, vì sao nàng ta phải tự sát?"

Viên Xuân Vọng luôn nhìn mặt mà nói chuyện, thấy vẻ mặt đối phương "không tra ra được chân tướng sẽ quyết không dừng", nên cũng không giấu giếm nữa, tiện tay đặt lồng chim lên bàn đá trong hoa viên, sau đó kéo tay Trân Nhi lại, ôn nhu nói: "Trân Nhi, cô từng nói muốn ủng hộ ta đấy, đã quên rồi sao?"

"Ta vẫn chưa quên." Thần sắc Trân Nhi mềm nhũn ra, nhưng vẫn mang theo tia hoài nghi, "Nhưng Hoàng thượng đối với nương nương hiểu lầm càng lúc càng sâu, huynh thật sự đang giúp nương nương sao?"

"Đương nhiên." Viên Xuân Vọng thề thốt son sắt nói, "Trân Nhi, chỉ có làm như vậy mới có thể để nương nương thấy rõ bộ mặt thật của Hoàng đế, để người phải tỉnh táo lại, không lừa mình dối người nữa!"

"Nhưng mà..." Trân Nhi có chút do dự.

Nàng tuy rằng vui mừng vì Viên Xuân Vọng thực sự trung thành với Kế hậu, nếu không cũng đã không bị Viên Xuân Vọng thuyết phục làm nhiều chuyện đủ để bay đầu như vậy.

Trước kia nàng cho là mình làm hết thảy mọi chuyện cũng vì Kế hậu, nhưng thời gian dần trôi qua, nàng càng lúc càng cảm thấy có gì đó không đúng...

"Ngũ a ca tàn phế, Tứ a ca là chủ mưu, Thập Ngũ a ca mới bao nhiêu tuổi đâu? Hiện tại có thể kế thừa đại thống, chỉ còn lại có Thập Nhị a ca."

https://thuviensach.vn

Viên Xuân Vọng ôn nhu mê hoặc, vuốt ve gương mặt của nàng nói, "Cô xem, ta đang thực hiện lời hứa của mình, vẫn luôn trợ giúp Hoàng hậu nương nương."

Trân Nhi có chút giãy giụa nói: "Nhưng Hoàng hậu nương nương càng ngày càng thống khổ..."

"Đau dài không bằng đau ngắn." Viên Xuân Vọng nói, "Đợi đến lúc Thập Nhị a ca kế thừa đại thống, Hoàng hậu nương nương cũng sẽ không còn đau khổ, ta và cô cũng có thể có kết cục viên mãn."

Trân Nhi ngắm nhìn hắn. Nam nhân trước mắt này giống như viên thuốc độc bọc lấy mật đường, nhưng là lương thực duy nhất nuôi sống nàng, hoặc là chết đói, hoặc là ăn hết, cho nên giãy giụa một lát, nàng cuối cùng nhẹ gật đầu, cơ hồ là lừa mình dối người nói: "Ta tin huynh."

Viên Xuân Vọng mỉm cười, kéo nàng vào trong ngực.

Trân Nhi thở dài một hơi, yên lặng nằm trong lòng ngực hắn nhắm mắt lại, cho nên không nhìn thấy đáy mắt hắn chớp động lên tia tàn khốc, giống như lưỡi đao treo trên đoạn đầu đài, nâng lên hạ xuống phản chiếu hào quang.

"Ngũ a ca, Tứ a ca, cũng chỉ là mới bắt đầu." Viên Xuân Vọng ôm Trân Nhi, giống như đang ôm một con cừu non ngây thơ, trong nội tâm cười lạnh, "Ta phải cho nhà Ái Tân Giác La nếm thử cái gọi là tai hoạ ngập đầu..."

Mọi người không biết hắn mới là kẻ phía sau giật dây, hậu cung trên dưới cũng đang thảo luận lòng dạ Kế hậu độc ác.

"Trên người cô cung nữ kia có vết bỏng, vết roi, còn luốm nhuốm máu, ai nha, quả thực không đành lòng nhìn."

https://thuviensach.vn

"Nghe nói cô ấy bị người khác làm nhục, nhất thời không cam lòng nên nhảy giếng tự vẫn."

"Không phải nói chỉ phạt đánh ba mươi trượng sao?"

"Cung nữ tự sát là tội lớn, người nhà có thể bị liên lụy, nếu không phải bị người khác tra tấn thì làm sao chỉ vì nhận ba mươi trượng mà có ý muốn tự sát?"

Những lời này dần dần truyền tới tai Thái hậu, vì thế ánh mắt nhìn Kế hậu so với bình thường cũng bất đồng.

"Bệnh của ngươi có khá hơn chút nào chưa?" Thái hậu cao thấp dò xét nàng.

Kế hậu vẫn như thường ngày trang điểm trong trắng thuần khiết, nhưng hôm nay thái độ lại khác thường. Mặc dù trang điểm xinh đẹp, hoa phục lộng lẫy, nhưng sau lớp phấn dày cũng không thể che được mắt thâm quầng. Nàng mạnh mẽ giấu vẻ mệt mỏi nói: "Được Thái hậu quan tâm, thần thiếp khắc sâu trong lòng. Chỉ là người nhìn đi, mới một tháng trước quần áo còn mặc rộng thùng thình, bây giờ đưa tới lại cảm thấy hơi chật, thần thiếp so với ngày xưa đã tăng cân không ít."

Thái hậu gật đầu: "Vậy là tốt rồi, nhưng vẫn không đủ sức lực chống đỡ. Chuyến đi Nam tuần lại vất vả mệt nhọc, nếu ngươi chịu không nổi, hay là cứ ở trong cung..."

Kế hậu lập tức chen lời: "Thân thể thần thiếp đã khỏe, rất muốn đi theo hầu hạ Thái hậu..."

Thái hậu lộ ra vẻ mặt không tình nguyện, nhưng lại nhanh chóng che đi. Hai người thảo luận danh sách đi Nam tuần một hồi, mấy người địa vị cao như Tần phi thì đương nhiên họ thống nhất cho vào danh sách, nhưng còn các a ca cùng cách cách thì người muốn kẻ không, bất đồng quan điểm.

https://thuviensach.vn

"Chiêu Hoa, Chiêu Du là hai đứa háu ăn. Hôm qua chỉ một mình Chiêu Hoa mà đã chén sạch một con vịt hầm bát bảo, tiêu hoá không được, đau bụng cả ngày." Thái hậu lắc đầu, "Không được, hay là cùng mang hai nha đầu này đi theo, chứ để chúng nó ở Tử Cấm Thành không người chăm sóc, ta rất lo lắng."

Kế hậu nói: "Thái hậu, Chiêu Hoa, Chiêu Du thường ngày tinh nghịch, Hoàng thượng có ý muốn để chúng ở lại, hảo hảo thỉnh giáo quy củ từ các ma ma..."

Thái hậu vốn cũng không ưa thích nàng, lại nghe nàng nói hai cách cách lớn lên bên mình tinh nghịch không tốt, lập tức giận tái mặt: "Chúng nó còn nhỏ như vậy, cứ cả ngày học quy củ khiến đầu óc trì độn. Cái gì gọi là quy củ, ta đây chính là quy củ! Ta ngược lại muốn nhìn một chút, kẻ nào dám nói đứa nhỏ bước ra từ Thọ Khang cung không tuân quy củ!"

Kế hậu lúng túng không nói.

"Thần thiếp cũng hiểu được nên để Chiêu Hoa và Chiêu Du ở lại Tử Cấm Thành." Lại có người mở miệng thay nàng nói chuyện, mà người mở miệng không ai khác chính là Ngụy Anh Lạc. Kế hậu quay đầu đã thấy nàng cười mỉm nói với Thái hậu, "Hai cách cách tuổi còn nhỏ, nhất là Chiêu Du, năm trước cùng đi tới bãi săn Mộc Lan, sau khi trở về bệnh nặng một trận. Nam tuần một đường bôn ba, thần thiếp e sợ hai đứa không hợp khí hậu, vẫn nên ở lại thì hơn."

Tuy rằng Thái hậu muốn dẫn hai cách cách đi theo, nhưng bà lại càng quan tâm tới sức khỏe của các nàng hơn, vì vậy đành thở dài nói: "Vậy an bài Triệu cô cô và Chu cô cô ở lại, rồi chọn ra bốn cung nữ lanh lợi ở lại hầu hạ. Nếu có nửa điểm sơ xuất, lập tức tra hỏi bọn họ!"

Mấy người lại thảo luận lộ trình đi Nam tuần một phen. Một lúc sau, Thái hậu dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi, liền giải tán. Trên đường hồi cung, Tiểu

https://thuviensach.vn

Toàn Tử thấp giọng hỏi: "Nương nương, người hà tất phải quản Hoàng hậu có đi Nam tuần hay không?"

Bên cạnh Ngụy Anh Lạc có một chiếc đèn lồng, khuôn mặt nàng lúc được chiếu lên ánh sáng như tuyết, lúc lại một mảnh đen kịt, thản nhiên nói: "Bọn nhỏ đều lưu lại Tử Cấm Thành, nếu cô ta cũng ở lại thì ta mới lo lắng. Vì vậy, cô ta không đi không được!"

Nàng nghĩ như thế, nhưng Hoằng Lịch lại không nghĩ như vậy.

Trong Dưỡng Tâm điện, hắn quét mắt qua những cái tên Tần phi đi Nam tuần, liền bỏ danh sách xuống, nói với Kế hậu: "Nàng không cần phải đi."

Kế hậu sững sờ, lúc này sắc mặt đã tái nhợt, vừa liếc mắt nhìn, hầu như trắng bệch giống y vách tường: "Tại sao?"

"Nàng đang bệnh." Hoằng Lịch thản nhiên nói, "Nhân lúc Nam tuần này, nàng hãy ở lại Tử Cấm Thành dưỡng bệnh cho tốt, đừng để đi theo lại nhận bôn ba mệt nhọc, khiến bệnh tình nặng thêm."

"Thần thiếp không có bệnh!" Kế hậu bừng bừng biến sắc, "Dù cho có bệnh thì thần thiếp cũng muốn đi Nam tuần. Nếu Hoàng thượng không cho, thần thiếp đành phải tháo bỏ trâm vòng, nguyện làm cung tỳ, một đường hầu hạ Thái hậu!"

Hoằng Lịch nghe ra sự uy hiếp trong lời nói của nàng liền nhíu mày: "Rõ ràng có bệnh, tại sao phải mạnh mẽ chống đỡ? Lần này đi theo kênh đào xuôi nam, trải qua ngàn dặm xa xôi, nếu nàng ngã bệnh thì làm sao bây giờ?"

Kế hậu lắc lắc đầu nói: "Hoàng thượng và Thái hậu đều không ở Tử Cấm Thành, nếu một mình thần thiếp ở lại, lũ triều thần sẽ nghị luận thế nào? Bàn dân thiên hạ lại nói thế nào đây?"

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch cảm giác mình đã hiểu rõ ý tứ đối phương, nhịn không được cười xùy một tiếng: "Xem ra nàng đây không phải có ý hiếu đạo, càng không phải là lễ nghi, mà là sợ mất đi tôn nghiêm và uy nghi của Hoàng hậu."

Kế hậu ngang nhiên ngẩng đầu lên nói: "Không, tôn nghiêm của thần thiếp cũng là quy củ và thể thống của nước Đại Thanh! Chẳng lẽ, Hoàng thượng muốn người khắp thiên hạ đều biết, thần thiếp rõ ràng là Hoàng hậu Đại Thanh, ở trước mặt Hoàng thượng đã trở thành đồ trang trí, vướng víu tay chân Hoàng thượng sao?"

Lần đối thoại này, tự nhiên không nhanh mà chết.

Có lẽ là vì nghi kỵ, hoặc có lẽ quan tâm đến thân thể của nàng, Hoằng Lịch đến cùng vẫn không đồng ý cho nàng cùng đi Nam tuần.

Nhưng Kế hậu lại quyết tâm muốn đi, vì thế cả ngày không ăn không uống, trừng mắt nằm lỳ trên giường, trong lòng hạ quyết tâm, nếu Hoằng Lịch một ngày không đồng ý, nàng sẽ nhịn đói một ngày, Hoằng Lịch hai ngày không đồng ý, nàng liền nhịn đói hai ngày. Bất luận thế nào, nàng nhất định phải đi chuyến Nam tuần.

Nếu không, Tần phi và lũ triều thần một khi nghe được tin tức, nhất định sẽ lời ra tiếng vào: Ngay cả Nam tuần mà Hoàng hậu cũng không đi sao? Có phải Hoàng hậu mắc bệnh sắp chết không? Hay là phạm phải trọng tội, bị Hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ rồi?

Nàng từ nhỏ tới lớn chưa từng chịu khổ như vậy. Ngày đầu tiên vẫn ổn. Đến ngày thứ hai, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen, thậm chí ngay cả chăn màn nàng cũng muốn cắn một cái ăn hết.

"Ngạch nương." Vĩnh Cơ biết được tin tức, vội vàng trở về khuyên nàng, một muỗng nước canh đút tới bên miệng nàng, "Người hãy ăn một miếng đi."

https://thuviensach.vn

"Sao con lại ở chỗ này?" Kế hậu tránh muỗng canh trong tay hắn, nghiêm nghị nói, "Đáng lẽ giờ này con nên ở Thượng Thư phòng học bài mới phải. Trở về! Lập tức trở về đi!"

Nàng chịu khổ như vậy là vì ai? Còn không phải là vì Vĩnh Cơ sao? Nếu nàng không thể đi chuyến Nam tuần này, nếu nàng mất sủng, tương lai Vĩnh Cơ phải làm sao bây giờ?

Vĩnh Cơ rưng rưng mà đi, không lâu sau lại bất ngờ chạy về.

Quả thực Kế hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đang muốn mở miệng răn dạy hắn, liền nghe hắn vui sướng hô lên: "Hoàng a mã đã đáp ứng, người đã đáp ứng! Hoàng ngạch nương, người có thể theo Hoàng a mã đi Nam tuần rồi!"

"... Con nói cái gì?" Kế hậu nghe vậy sững sờ, "Hoàng thượng... Hoàng thượng đã đồng ý rồi?"

Viên Xuân Vọng bưng một chén nước đi tới. Vĩnh Cơ mới một đường chạy thẳng tới đây, sớm đã khát khô cổ, không nói hai lời túm lấy chén nước, uống ực ực không ngừng.

"Hoàng hậu nương nương, Thập Nhị a ca thật sự là hiếu thuận, khuyên được Hoàng thượng đổi ý." Viên Xuân Vọng cười nói.

Kế hậu ngẩng đầu nhìn Vĩnh Cơ uống nước, nhịn không được vẻ mặt cảm động cùng nụ cười nhân ái.

Nhưng không ngờ một giây sau, Vĩnh Cơ buông chén nước nói: "Không, không phải ta. Ta quỳ ở cửa ra vào ba canh giờ, Hoàng a mã đều không để ý đến. Vẫn là Ngũ ca lợi hại. Ngũ ca đi vào không bao lâu, Hoàng a mã liền đổi chủ ý! Hoàng ngạch nương, chúng ta phải cảm ơn Ngũ ca mới được!"

https://thuviensach.vn

Hắn nói không chút tâm cơ nào. Kế hậu nghe xong mặt lạnh như sương, lạnh lùng nói: "Cảm ơn cái gì?"

Vĩnh Cơ ngây người.

"Cái loại không có tiền đồ như con, lại vẫn vì thế mà đắc chí!" Kế hậu vừa đáng thương lại thất vọng nhìn hắn, "Cút, cút ra ngoài!"

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng đã hối hận. Vĩnh Cơ đâu làm gì sai? Sai cũng là sai do Ngũ a ca. Hắn đã là phế nhân, nhưng vẫn còn được Hoằng Lịch yêu thích...

Mắt Vĩnh Cơ ứa lệ, được Trân Nhi phụ giúp rời đi. Trước lúc bước ra cửa, bỗng nhiên quay đầu lại nói: "Hoàng ngạch nương, tất cả mọi người đều nói người bị bệnh, nhi thần trước kia còn không tin, hóa ra đúng là người bị bệnh thật!"

Nói xong, hắn liền chạy nhanh ra ngoài.

Trân Nhi muốn đuổi theo hắn, lại không yên lòng Kế hậu. Đương thế khó xử, Kế hậu chậm rãi nói: "Cứ để cho nó đi."

"Nương nương..." Trân Nhi quay lại bên giường, cầm chặt tay nàng an ủi.

"Nó quỳ ba canh giờ, còn không bằng người khác nói một câu." Kế hậu nở nụ cười, vô cùng đắng chát, "Buồn cười, thật sự là quá buồn cười... Trong lòng Hoàng thượng, mẫu tử chúng ta căn bản không là gì cả! Không là gì cả!"

Nếu một người thất vọng đến cực điểm liền sẽ biến thành tuyệt vọng.

Mà một người tuyệt vọng thì chuyện gì cũng có thể làm ra.

https://thuviensach.vn

Nên làm thế nào để Kế hậu tuyệt vọng đây? Viên Xuân Vọng nhìn nàng, trong lòng dần hiện lên một bóng người...

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 198 + 199

Chương 198: Hung thủ

Trong Ngự hoa viên, hoa cỏ bỗng nhiên lay động, chợt con dế mèn từ trong bụi rậm nhảy ra. Theo sát phía sau, một đứa bé trai cũng từ trong bụi rậm nhào tới chụp lại.

"Thập Ngũ a ca!" Một tên thị vệ vội vàng xông đến, nâng tiểu hài tử đang lăn dưới mặt đất đứng dậy.

Trên đầu tiểu nam hài còn vướng mấy cọng cỏ, hắn cũng không thèm để ý, khẩn trương nhìn nắm tay nhỏ xíu trước mắt, sau đó cẩn thận mở he hé, cúi đầu nhìn thoáng qua, trong nắm đấm phát ra tiếng dế mèn kêu, hắn lập tức nở nụ cười, vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

Đứa nhỏ này là Thập Ngũ a ca Vĩnh Diễm, là con út của Ngụy Anh Lạc, cũng là con nuôi của Khánh phi. Khác với mẫu thân của hắn, hắn rất được lòng người khác, không chỉ có sinh mẫu (mẹ đẻ) và dưỡng mẫu (mẹ nuôi) thương hắn, rất nhiều phi tần chưa có con trong hậu cung cũng thương hắn. Ngay cả Nạp Lan Thuần Tuyết vốn luôn hiềm khích với Ngụy Anh Lạc cũng rất thích dẫn hắn tới chơi đùa cùng mình, vì có thể thường xuyên trông thấy hắn, thậm chí có thể buông bỏ thù cũ cùng Ngụy Anh Lạc.

Vĩnh Diễm cẩn thận che chở dế mèn trong lòng bàn tay, sau đó hướng Thượng Thư phòng đi đến, ý định đem con dế đang hát dễ nghe này tặng cho thầy của mình.

https://thuviensach.vn

"Ai nha." Chạy qua hành lang, một tiếng kêu sợ hãi vang lên. Một tên thái giám đâm vào người hắn. Vĩnh Diễm đặt mông ngồi xuống đất, túi xách sau lưng rơi ra, giấy bút bên trong văng đầy đất.

"Nô tài đáng chết." Thái giám kéo chiếc mũ đội đầu xuống rất thấp, đầu càng cúi thấp hơn, thấy không rõ mặt mũi của hắn, chỉ nghe thấy giọng nói hắn rất êm tai, tay chân cũng nhanh nhẹn, rất nhanh đã sắp xếp đồ vật trên mặt đất chỉnh tề, hai tay nâng trả lại cho Vĩnh Diễm, "Nô tài tội đáng muôn chết, xin Thập Ngũ a ca thứ tội!"

Vĩnh Diễm cười cười với hắn, cũng không thèm để ý hắn mạo phạm, vươn tay tiếp nhận túi xách, sau đó dẫn thị vệ tiếp tục hướng Thượng Thư phòng đi đến, lại không biết sau lưng, tên thái giám cung kính quỳ dưới đất kia đang dần giương khóe miệng lên.

Không lâu sau, từ trong thư phòng lao ra một người, vội vội vàng vàng tiến vào Diên Hi cung.

Bên trong Diên Hi cung, Khánh phi Lục Vãn Vãn đang ở chỗ Ngụy Anh Lạc làm khách. Trong tay Khánh phi đang cầm một cây tăm, đầu tăm găm một miếng táo, không đợi nàng đem miếng táo đưa vào trong miệng, tên thái giám nọ đã quỳ gối trước mặt nàng, thở hồng hộc nói: "Lệnh quý phi nương nương, Khánh phi nương nương, Thập Ngũ a ca có chuyện rồi!"

Miếng táo run tay rơi xuống, Lục Vãn Vãn cùng Ngụy Anh Lạc đồng thời đứng dậy, cơ hồ là cả hai đồng thanh hỏi: "Thập Ngũ a ca làm sao vậy?"

Người rất nhanh đã được đưa về Diên Hi cung, Một thân thể nho nhỏ đang cuộn người bên trong trướng, trong miệng liên tục phát ra tiếng kêu đau đơn tựa như thú nhỏ bị thương. Hắn khóc trong này, Lục Vãn Vãn cũng muốn khóc lên theo. Trong lòng Ngụy Anh Lạc cũng không chịu nổi, liên tục hỏi thái y: "Thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

Thái y cẩn thận xem mạch chẩn bệnh xong, lại dùng đầu ngón tay lật mí mắt Vĩnh Diễm lên nhìn, cuối cùng cho ra kết luận: "Thập Ngũ a ca đã trúng độc."

Cũng may trúng độc không nặng, thái y đã dùng cam thảo pha với mật ong đút cho Vĩnh Diễm, cuối cùng cả người Vĩnh Diễm cũng không còn run nữa, yên tĩnh thiếp đi trong lòng Lục Vãn Vãn.

"Ngươi lại đây." Ngụy Anh Lạc cho gọi thị nữ luôn đi theo Vĩnh Diễm lại, "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Thập Ngũ a ca lại trúng độc? Độc ở đâu ra?"

Việc này vô cùng kỳ quặc. Phải biết rằng bên người Vĩnh Diễm luôn có người đi theo hầu hạ, vả lại mỗi ngày đồ ăn đều có người kiểm tra trước, rốt cuộc đối phương đã hạ độc lúc nào, ở đâu?

"Độc ở ngòi bút này ạ." Hai tay thị nữ đang cầm một cái khay, trong khay đựng một cây bút lông, ngòi bút đã khô mực, không có tẩy đi, "Khi a ca hạ bút, theo thói quen hay ngậm ngòi bút vào trong miệng. Có người biết điều này đã bôi chất độc vào ngòi bút. Cũng may a ca mạng lớn, hôm nay ghi đến một nửa, Lưu sư phụ thích thú cây bút này nên đã cầm đi ngắm nghía..."

Lục Vãn Vãn không chờ nàng nói hết câu, bước chân vội vàng hướng ra cửa cung. Ngụy Anh Lạc sững sờ, hướng nàng hô lên: "Cô đi đâu?"

"Ta biết hung thủ là ai." Lục Vãn Vãn nghiến răng nghiến lợi nói.

Hai người rất nhanh tìm thấy Nạp Lan Thuần Tuyết.

"Vĩnh Diễm chỉ mới sáu tuổi, tỷ lại dám hạ độc thủ như vậy!" Thái độ Lục Vãn Vãn khác thường, nhào qua như muốn đánh nhau với đối phương, diện mạo hung ác, như là thú mẹ đang bảo vệ thú con.

https://thuviensach.vn

"Ngươi đang nói gì vậy? Buông tay, mau buông tay!" Nạp Lan Thuần Tuyết giãy giụa nói.

Ngụy Anh Lạc vội vàng gọi người tách riêng hai nàng ra, nhưng Lục Vãn Vãn vẫn giữ vẻ mặt hung ác nhìn đối phương: "Chính tỷ tặng cây bút lông đó, trên đó có độc! Vĩnh Diễm đã trúng độc rồi! Chỉ là một hài tử sáu tuổi, sao tỷ lại ác độc như vậy?"

Nạp Lan Thuần Tuyết đến giờ đã hiểu được mục đích đến của họ, trước kinh sợ sau cả giận nói: "Cây bút lông là ta mua ngay tại xưởng Lưu Ly. Ta có thể thề với trời, chưa bao giờ động tay động chân vào chiếc bút lông đó! Hơn nữa, sao ngươi cũng không động não nhớ lại, chính ta đã tặng cây bút lông này đó, nếu xảy ra chuyện, ta chạy trốn được sao? Đây là giá họa, giá họa!"

Lục Vãn Vãn tức giận nói: "Cây bút chỉ qua tay tỷ và muội, ai sẽ giá họa lên người tỷ?"

Nạp Lan Thuần Tuyết cười lạnh một tiếng: "Ngũ a ca không còn được trọng dụng, Tứ a ca tiến vào Tông Nhân phủ. Nếu Vĩnh Diễm cũng không còn... Ngươi cảm thấy ai sẽ ngư ông đắc lợi?"

Lục Vãn Vãn hít vào một hơi lạnh, bật thốt lên: "Thập Nhị a ca?"

Khi đã nảy sinh nghi ngờ, liền cảm thấy mọi thứ liên quan đến Kế hậu đều khả nghi.

"Tốt lắm, bên ngoài vô thanh vô tức, nhưng sau lưng lại ném đá giấu tay, hại từng người từng người một. Hôm nay còn liên lụy đến cả mình." Nạp Lan Thuần Tuyết nghiến răng nghiến lợi nói, "Việc này không thể cứ để vậy được, ta muốn nói với Thái hậu!"

"Ngươi bình tĩnh một chút, chuyện này sơ hở quá nhiều, không giống cách làm của Hoàng hậu." Ngụy Anh Lạc khuyên nhủ.

https://thuviensach.vn

Trên thế giới này người hiểu rõ bản thân ngươi nhất, không phải là bằng hữu của ngươi, mà là đối thủ của ngươi. Ngụy Anh Lạc cùng Kế hậu giao phong đã lâu, nên nàng vô cùng hiểu rõ con người Kế hậu, nếu nàng thực sự muốn đối phó một người, tuyệt đối sẽ không ô uế đến tay của mình, mà sẽ tìm cách khiến người khác thay mình động thủ.

Nhưng vô luận là Nạp Lan Thuần Tuyết hay là Lục Vãn Vãn, giờ phút này đều không nghe lọt lời nàng nói, hai người cùng nhau đi tới chỗ Thái hậu, hung hăng tố cáo Kế hậu kể lại sự việc.

Thái hậu vốn đã chán ghét Kế hậu, bây giờ nắm được nhược điểm của nàng, cũng không phân biệt thật giả, lập tức đem người gọi tới, quát lớn: "Quỳ xuống!"

Kế hậu ngẩn người, thấy khuôn mặt Thái hậu âm trầm, không thể không quỳ xuống nói: "Không biết thần thiếp đã phạm phải lỗi gì khiến Thái hậu tức giận như thế, xin Thái hậu chỉ giáo."

Thái hậu lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm: "Chỉ cần ngươi an phận thủ thường, quản lý hậu cung cho tốt thì ta cũng không so đo chuyện cũ lúc trước, nhưng không nghĩ tới ngươi làm Hoàng hậu đến chán rồi, cả ngày nâng đỡ Thập Nhị a ca. Ngươi là muốn được đằng chân lân đằng đầu, tiến thêm một bước nữa sao?"

Mặc dù thâm tâm từng có ý nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng cũng không thể thừa nhận, Kế hậu vội vàng giải thích: "Thái hậu! Loại chuyện đại nghịch bất đạo này, thần thiếp nghĩ cũng không dám nghĩ, không biết ai đã ở sau lưng xúi giục. Đây tuyệt đối là lời gièm pha nhằm mưu hại thần thiếp, thần thiếp toàn tâm toàn ý trông nom hậu cung, hiếu kính Thái hậu, tuyệt không hai lòng!"

"Con người ta khổ vì không biết thỏa mãn, bình được Lũng Tây rồi lại cứ nghĩ về đất Thục! (đứng núi này trông núi nọ)" Nhưng Thái hậu hoàn

https://thuviensach.vn

toàn không tin nàng, vứt lại một câu, "Ngươi cứ quỳ ở đây một nén nhang để thức tỉnh đi!"

Kế hậu nghĩ mãi không ra, quỳ cũng không hiểu, cắn răng quỳ gối tiến lên vài bước, hô lên: "Thái hậu, dù người có chỉ trích vạn lần thì cũng phải cho thần thiếp giải thích chứ!"

Nhưng Thái hậu ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho nàng, cũng không quay đầu lại nói: "Ta không muốn nghe những chuyện bẩn thỉu đó. Giờ ta chỉ muốn ngươi nhớ kỹ một việc, Hoàng hậu có trách nhiệm chăm sóc hoàng tự. Sau này nếu Tử Cấm Thành có a ca hay cách cách nào xảy ra chuyện, dù là ai gây ra, ta cũng sẽ trị ngươi tội thất trách!"

Nàng nói mình luôn chấp pháp công bằng, nhưng ở trong lòng Kế hậu, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Một nén nhang trôi qua, nhưng Kế hậu cảm tưởng như bản thân đã quỳ mấy trăm năm, trái tim đã hóa thành tảng đá.

Trân Nhi vịn tay của nàng, cẩn thận dìu nàng đưa về Thừa Càn cung. Con chim Anh Vũ (con vẹt) đã được huấn luyện mà Hoằng Trú đưa tới, vừa thấy nàng đã lập tức nói: "Hoàng hậu vạn phúc! Hoàng hậu vạn phúc!"

Kế hậu thấy chén cơm của nó trống rỗng, liền sai Trân Nhi bỏ thêm chút ít đồ ăn nước uống cho nó, bản thân tức thì mệt mỏi ngã ngồi trong ghế, bóp lấy huyệt thái dương nói: "Đến tột cùng là người nào ở sau lưng thổi gió, dẫn tới Thái hậu đối với ta căm hận như thế? Thư phi, Khánh phi, hay là -- Ngụy Anh Lạc?"

"Khánh phi không có lá gan đó, Thư phi thì không thông minh, đích thị là Lệnh quý phi rồi!" Trân Nhi vừa thêm nước cho Anh Vũ, vừa tức giận nói, "Vừa ăn cướp vừa la làng. Nô tài nghĩ, chính nàng ta đã hạ độc Thập Ngũ a ca, sau đó giá họa lên đầu nương nương!"

https://thuviensach.vn

Nhưng Kế hậu lại không nghĩ đó là do Ngụy Anh Lạc làm.

Giống như Ngụy Anh Lạc hiểu rõ nàng, nàng cũng hiểu rõ Ngụy Anh Lạc, nữ nhân này tuy rằng tâm cơ rất sâu, nhưng không phải là người sẽ đem hài tử của chính mình làm quân cờ lợi dụng.

Nhưng không phải nàng, sẽ là ai chứ?

"Nương nương." Âm nhu giống như tiếng rắn khè lưỡi, âm sắc đặc thù như thế, nghe xong liền biết là Viên Xuân Vọng. Hắn chậm rãi từ bên ngoài đi tới, "Hòa Thân Vương có chuyện nhờ nô tài chuyển lời đến cho người."

Kế hậu nhíu mày, không vui nói: "Tại sao ngươi lại đi gặp hắn?"

Cơn mưa gió này còn chưa qua, Kế hậu muốn bo bo giữ mình. Chuyện dễ dẫn tới hiểu lầm, nàng sẽ không làm. Người dễ dẫn tới hiểu lầm, nàng sẽ không gặp, bao gồm Hoằng Trú.

"Hòa Thân Vương nghe xong chuyện của nương nương liền oán giận vô cùng, ý định đi tới Thọ Khang cung gặp Thái hậu để lấy lại công bằng, nhưng không ngờ Hoàng thượng cũng có mặt ở đó." Viên Xuân Vọng giơ lên một đầu ngón tay, dán trước môi, "Tuy không phải cố ý nghe lén, nhưng cuối cùng đã nghe thấy một tin tức kinh người..."

Kế hậu hiểu ý của hắn, dùng ánh mắt nhìn hai bên một chút, thái giám cung nữ hầu hạ trong phòng liền lui hết ra ngoài, chỉ lưu lại một mình Trân Nhi bên cạnh.

"Nói đi." Kế hậu nói, "Tin tức gì?"

Viên Xuân Vọng: "Hòa Thân Vương nói, Hoàng thượng muốn sắc lập Lệnh quý phi làm Hoàng quý phi."

https://thuviensach.vn

Kế hậu lặng người hơn nửa ngày, mới mãnh liệt đứng lên nói: "Không, không thể nào, tuyệt đối không thể! Ta còn sống sờ sờ đứng đây, tại sao Đại Thanh có thể có Hoàng quý phi được?"

Chỉ trong chốc lát, trái tim Kế hậu chua xót vô cùng.

Thái hậu không tin nàng, ngay cả Hoàng thượng... cũng không tin nàng sao?

"Hoàng hậu nương nương, Đại Thanh từ lúc lập quốc đến nay, trừ Hiếu Hiến hoàng hậu Đổng Ngạc thị ra, chỉ có Quý phi bệnh nặng khó chữa mới được ban cho tước danh Hoàng quý phi, hoặc là..." Viên Xuân Vọng thở dài, "Tử Cấm Thành không có Hoàng hậu nên lập Hoàng quý phi để quản lý cung vụ. Hoàn toàn không có chuyện Hoàng hậu tại vị mà lại đi lập Phó hậu. Hoàng thượng còn nói..."

"Người còn nói cái gì?" Kế hậu chết lặng hỏi.

"Hoàng thượng còn nói, nếu Hoàng hậu bị bệnh thì nên dưỡng bệnh cho tốt." Tuy Viên Xuân Vọng ngoài miệng cung kính, nhưng đôi mắt cũng đồng thời dò xét sắc mặt của nàng, "Hoàng thượng làm vậy là muốn triệt để tước đoạt quyền lực của người. Một khi việc này lan truyền ra ngoài, văn võ bá quan, dân chúng Đại Thanh sẽ nghĩ thế nào? Bọn hắn sẽ cho rằng, Hoàng hậu phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ, mới bị tước đoạt vinh quang quyền lợi thuộc về Hoàng hậu!"

Kế hậu chậm rãi ngã ngồi xuống ghế, như đã hóa thành người đá, hơn nửa ngày mới mặt không chút thay đổi nói: "Lúc nào?"

Viên Xuân Vọng không hiểu nhìn nàng.

"Lúc nào chính thức sắc lập?" Thanh âm Kế hậu đè nèn như ngọn núi lửa sắp phun trào dung nham.

https://thuviensach.vn

Khóe môi Viên Xuân Vọng hơi không kiềm chế được giương lên, sau đó cung kính nói: "Nam tuần hồi cung."

"Nam tuần." Kế hậu lẩm nhẩm một hồi cụm từ này trong miệng, cuối cùng lạnh lùng nói, "Viên Xuân Vọng, ngươi thay ta đi gặp Hòa Thân Vương, nói là -- "

Thấy nàng đến lúc này vẫn còn do dự, Viên Xuân Vọng thuận thế đẩy nàng một chút, giả làm bộ dạng vì nàng mà bất bình: "Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng sắp sửa trao tất cả quyền lợi vào tay Lệnh quý phi rồi, người thật sự không thể do dự được nữa!"

Ba chữ Lệnh quý phi đã thành cái gai đâm sâu vào mắt của nàng, mắt thấy ba chữ sắp sửa đổi thành bốn chữ, Lệnh Hoàng quý phi? Kế hậu không do dự nữa, cắn răng nói: "Ngươi nói với Hoằng Trú, bất luận thế nào, ta cũng phải gặp mặt hắn!"

"Tuân lệnh." Viên Xuân Vọng cung kính nói.

Sau khi hắn rời đi, Kế hậu một thân một mình ngồi trước bàn trang điểm, nhìn chính mình trong gương, chỉ cảm thấy dung nhan bản thân đã thay đổi, tim Hoằng Lịch cũng thay đổi, tất cả mọi việc trên đời đều thay đổi, nhịn không được nước mắt lã chã rơi.

Chương 199: Mưu đồ bí mật

Hai người ước hẹn tại tháp lâu.

Là mười năm trước, phụ thân Kế hậu được ban chết, nàng suýt nữa đã nhảy xuống tòa tháp lâu này.

Hoằng Trú tới trước, đứng ở trong tháp lâu, vừa đợi nàng, vừa nhớ lại những lời Viên Xuân Vọng đã nói lúc trước.

https://thuviensach.vn

"Thập Ngũ a ca trúng độc, Thái hậu và Hoàng thượng hiểu lầm nương nương trùng trùng điệp điệp, nương nương dù có trăm miệng cũng khó lòng giải bày, thật sự ủy khuất vô cùng. Ngài thử nghĩ xem, nếu Hoàng hậu thực muốn động thủ, tại sao lại chọn ngay lúc Ngũ a ca bị thương, ngay lúc đầu sóng ngọn gió thế này?"

Tự nhiên là vừa ăn cướp vừa la làng. Hoằng Trú nghĩ thầm, hung thủ không thể là ai khác, đích thị là Ngụy Anh Lạc. Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nếu so nàng ta với hổ thì còn độc ác hơn nhiều, ngay cả chính con của mình cũng có thể dùng để lập cái bẫy.

"Hoàng thượng giận lây sang Hoàng hậu, nhất định sẽ không sắc lập Thập Nhị a ca. Tương lai nếu Thập Ngũ a ca đăng cơ thượng vị, sẽ bỏ qua mẫu tử Hoàng hậu sao?"

Hoằng Trú cũng thử vì mẫu tử bọn họ mà nói giúp nhiều lần, thế nhưng Hoằng Lịch vẫn cố chấp không nghe, càng nói lại càng nổi giận, chất vấn hắn cứ hỏi đến chuyện hậu cung bí sự rốt cuộc có mục đích gì.

Nhất thời, Hoằng Trú thật không biết nên làm thế nào để giúp đỡ mẫu tử bọn họ mới tốt.

Kết quả, Viên Xuân Vọng tựa hồ nhìn ra sầu lo của hắn, lại chậm rãi mở miệng, nói ra một câu như vậy...

"Vương gia có còn nhớ Hoàng phụ Nhiếp Chính Vương năm xưa không?"

Cẩu nô tài kia, dám giựt dây hắn mưu quyền soán vị, giết Hoằng Lịch, sau đó nâng đỡ Thập Nhị a ca đăng cơ, bản thân hắn là Hoàng phụ Nhiếp Chính Vương, một bên xử lý triều chính, một bên cùng mẹ của hắn...

"Cũng là con cháu Ái Tân Giác La, có người quang vinh đăng cơ thượng vị trên vạn người, có người cúi đầu nghe theo, giống như nô lệ."

https://thuviensach.vn

Lời nói Viên Xuân Vọng khi đó lần nữa vang bên tai hắn, có thâm ý nói, "Vương gia, ngài muốn trung hiếu song toàn, Hoàng thượng lại đối đãi với ngài như thế nào? Lúc Hoàng thượng cao hứng thì cùng huynh đệ ngài tương xứng, lúc hắn trở mặt vô tình thì ngài chẳng qua chỉ là một con chó."

Hoằng Trú muốn phản bác, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy những lời hắn nói là thật.

Hắn hôm nay tiến cung chính là đến lĩnh phạt đấy.

Ẩu đả Nột Thân, nhục nhã tôn thất, đối với việc quân cơ đại thần động thủ, giống như lúc hắn từng ở Vương Phủ làm tang sống, mời văn võ bá quan đến khóc tang, đều là tội danh. Thêm bằng chứng hắn kết bè kết cánh, Hoằng Lịch hung hăng mắng hắn một trận, sau đó gọi hắn đi đến Tông Nhân phủ lĩnh phạt.

Hắn vốn không muốn vượt khuôn phép, nhưng số tấu chương Ngự Sử viết tố hắn có thể xếp thành núi trên bàn Hoằng Lịch. Hoằng Lịch chỉ nói với hắn một câu: "Đây là lần cuối cùng."

Cái gì lần cuối cùng?

Nếu có lần sau, chẳng lẽ... muốn giết hắn sao?

"Hoằng Trú."

Thanh âm nữ nhân từ phía sau hắn vang lên, Hoằng Trú phục hồi tinh thần lại, xoay người hành lễ: "Thần đệ thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

Tòa tháp lâu quen thuộc, đôi bên quen thuộc, thậm chí không hẹn mà cùng mặc đúng xiêm y năm đó, hết thảy giống như ngược thời gian trở về mười năm trước, giữa ta và ngươi, giữa đất trời này, cái gì cũng không hề thay đổi.

https://thuviensach.vn

Kế hậu cười nhẹ một tiếng, khó nén khỏi mỏi mệt: "Danh vị Hoàng hậu này của ta đã hữu danh vô thực rồi."

Hoằng Trú ngẩn người, thốt ra: "Thần đệ phải làm gì mới có thể giúp được người?"

Giống như hắn năm đó đã đồng ý, bất luận nàng có chuyện gì khó xử đều có thể tìm hắn, hắn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

"Mười năm nay, ta nghiêm túc quản lý hậu cung, chưa từng phạm sai lầm gì lớn. Hoàng thượng xa lánh trách móc đủ điều, giờ có ý định lập cả Hoàng quý phi, thật sự vô lý vô cùng." Kế hậu thở dài, mang theo khẩn cầu mà nhìn hắn, "Giờ ngài là Hòa Thân Vương người người kính phục. Hoàng thượng muốn lập Hoàng quý phi, nếu vương công tôn thất và văn võ đại thần cùng hợp lực phản đối, Hoàng thượng cũng sẽ không khư khư cố chấp làm theo ý mình được."

Hoằng Trú nở nụ cười: "Cho tới bây giờ, người còn ôm hy vọng vào Hoàng thượng sao?"

Kế hậu khẽ giật mình.

Rốt cuộc Hoằng Trú hạ quyết tâm, kế tiếp chính là giúp nàng đưa ra quyết định. Hắn nghiêm túc nhìn nàng: "Hoằng Lịch thủ đoạn cường ngạnh, sẽ không để người khác bài bố cho hắn. Hy vọng duy nhất của chúng ta chính là thay thế hắn mà thôi!"

Kế hậu hoàn toàn không ngờ tới hắn sẽ nói như vậy, ngây ngốc hồi lâu mới thốt được nên lời, giọng điệu có chút cà lăm: "Ngài, ngài điên rồi sao? Hôm nay coi như ta chưa từng tới..."

Nàng vội vàng hấp tấp muốn chạy trốn, nhưng Hoằng Trú đâu chịu buông tha nàng dễ như vậy? Một phát bắt được cánh tay nàng, đem nàng kéo lại, Hoằng Trú hít sâu một hơi, thẳng thắn bộc trực nói: "Qua nhiều

https://thuviensach.vn

năm như vậy, sao người vẫn còn đợi hắn? Hiện tại hắn muốn sắc phong kẻ bao y Ngụy thị kia, triệt triệt để để thay thế người đó! Còn ta, ta là đệ đệ ruột của hắn, nhưng hắn nói mắng liền mắng, nói phạt liền phạt, căn bản không để ta vào mắt. Người xem, tại sao chúng ta lại không thể phản kháng? Tại sao không thể tranh thủ cơ hội này?"

Kế hậu vừa rút tay mình về, vừa bực bội nói: "Rốt cuộc ngài muốn làm gì?"

Hoằng Trú gằn từng chữ: "Giết hắn!"

Kế hậu hoảng sợ đến nỗi thở mạnh cũng không dám thở. Viên Xuân Vọng ở bên cạnh bọn họ cúi đầu xuống, khóe môi chậm rãi giương lên cao.

"... Không." Cuối cùng Kế hậu không dám, cũng không chịu làm như vậy, nàng lắc đầu nói, "Đây là đại nghịch bất đạo, một khi bại lộ, ta và ngài sẽ xong đời, còn liên lụy đến Vĩnh Cơ nữa. Chẳng bằng cứ duy trì hiện trạng, cho dù sau này không thể kế thừa đế vị, thì nó vẫn sẽ là Vương gia..."

"Tình cảnh của ta hôm nay chính là của Vĩnh Cơ ngày mai." Hoằng Trú cắt ngang lời nàng nói, "Hắn cũng sẽ giống như ta, lúc trẻ trốn tránh chính trị hãm hại, giả ngây giả dại mà sống, tuổi già nôn nóng cầu danh, liều bán mạng cho Hoằng Lịch, nhưng rốt cuộc ta được gì? Vĩnh Cơ so với ta sẽ càng thảm hại hơn. Hắn là đích tử của Hoàng hậu, đợi Thập Ngũ a ca đăng cơ kế vị, Ngụy thị trở thành Thái hậu, mẫu tử bọn họ sẽ cho Vĩnh Cơ đường sống sao?"

Kế hậu nhìn hắn sững sờ, thần sắc giãy giụa.

"Thục Thận." Hoằng Trú ôn nhu gọi khuê danh của nàng, "Thời điểm đi Nam tuần chính là thời cơ ra tay tốt nhất! Vì người, vì Thập Nhị a ca, hãy suy nghĩ thật kỹ lời ta nói hôm nay."

https://thuviensach.vn

Cảnh đêm mênh mông như tầng màu sắc tự vệ, che đậy bọn họ gặp gỡ, che đậy mưu đồ bí mật.

Nhưng, cũng không phải là không người phát hiện.

Buổi sáng hôm sau, Ngụy Anh Lạc đang đi trên lối hành lang trong cung, đối diện đằng trước có một nam tử mặc quan phục bước tới, thấy nàng cũng không lảng tránh, ngược lại thẳng thắn chào đón.

Ngụy Anh Lạc cười nói: "Hôm nay Phú Sát đại nhân có chuyện gì quan trọng sao?"

Nếu như thường ngày, hắn sẽ tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của một thần tử, đối với nàng tất cung tất kính, cho dù là gặp được, thường cũng sẽ hành lễ xong liền đi, hôm nay thấy nàng lại chào đón, tất nhiên là có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Phó Hằng: "Ta sắp xuất chinh rồi."

Ngụy Anh Lạc sững sờ: "Không phải ngài sẽ đi tùy giá Nam tuần sao?"

Phó Hằng lắc đầu: "Hai hôm trước, quân Miến Điện đột ngột tấn công, bây giờ đã tiến đến Tư Mao, có ý đồ cướp đi mười hai bản nạp (huyện). Hoàng thượng hạ lệnh ta lập tức xuất chinh, hiệp trợ Tổng đốc Vân Quý tác chiến. Ngày mai sẽ lên đường."

Dừng một chút, hắn bỗng nhiên hạ giọng nói: "Ta không có ở đây... Người phải cẩn thận Hòa Thân Vương."

Ngụy Anh Lạc nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì?"

Phó Hằng nói nghiêm trọng: "Hắn lén lút gặp gỡ Viên Xuân Vọng, bị ta tận mắt nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

Nếu như Phó Hằng không có chuyện quan trọng thì sẽ không bí mật tìm Ngụy Anh Lạc nói chuyện, cũng như nếu vị Đại tổng quản Thừa Càn điện không có chuyện quan trọng thì cũng sẽ không bí mật tìm Hòa Thân Vương nói chuyện.

Ngụy Anh Lạc như có điều suy nghĩ: "Ta hiểu rồi, đa tạ ngài đã nhắc nhở ..."

Phó Hằng cúi đầu nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

"Còn chuyện gì sao?" Ngụy Anh Lạc ngẩng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên cười rộ lên, "Những năm này, trận chiến lớn nhỏ đều đã trải qua, lần nào không phải cũng đại hoạch toàn thắng sao? Lần này cũng sẽ không ngoại lệ, ta ở Tử Cấm Thành chờ ngài đại thắng trở về."

Phó Hằng ngắm nhìn nụ cười của nàng, cũng chậm rãi cười rộ lên. Khóe mắt hắn đã xuất hiện nếp nhăn, cứ cười lên sẽ nhăn lại, cũng không khó xem, giống như vòng tuổi của cây cối, trầm ổn mà ôn nhu.

"Cảm ơn." Hắn ôn nhu nói, "Tin tưởng ta, ta sẽ trở về."

Lúc ấy chỉ là một câu nói bình thường, ai cũng không ngờ được từ biệt hôm nay chính là vĩnh biệt về sau. Nếu như có thể sớm biết tương lai sẽ phát sinh tất cả, như vậy nhất định sẽ càng thêm quý trọng lần gặp gỡ của hôm nay, trò chuyện nhiều hơn, miễn cho về sau không còn cơ hội nói nữa rồi.

Đưa mắt nhìn Phó Hằng rời đi, Ngụy Anh Lạc quay đầu phân phó nói: "Tiểu Toàn Tử, lập tức lấy lệnh bài xuất cung, thay ta điều tra một người!"

Hai lần gặp gỡ, hai mưu đồ bí mật đều tiến hành trong bóng tối, không lâu sau bắt đầu hành trình Nam tuần.

https://thuviensach.vn

Một đám người gồm Thái hậu, Hoàng thượng, Tần phi, tôn thất, thị vệ, thái giám và cung nữ trùng trùng điệp điệp ra khỏi Càn Thanh môn, dọc Sơn Đông vào Giang Tô, điều khiển thuyền xuôi theo kênh đào tiến nam kinh Trấn Giang, Vô Tích, Tô Châu, Gia Hưng, cuối cùng đến Hàng Châu.

Kế hậu đứng ở ngự thuyền dõi mắt nhìn về nơi xa, chỉ thấy núi non cộng trời cao hòa cùng một màu, mây trôi cùng chim trời bay lên, vẻ đẹp đất trời thu hết vào trong mắt, khiến nàng không khỏi thất thần.

"Nương nương." Thẳng đến khi giọng nói Viên Xuân Vọng ở sau lưng vang lên, "Nên đi dự tiệc rồi."

"Đi thôi." Kế hậu thu hồi ánh mắt, xoay người lại.

Trên đường hai người một trước một sau tiến vào tầng sảnh, Viên Xuân Vọng không để lại dấu vết nói nhỏ sau lưng nàng: "Đoạn đường này Hòa Thân Vương chịu trách nhiệm thủ vệ, chờ đến khi tìm được cơ hội sẽ cùng nương nương gặp mặt một lần."

Kế hậu cũng không để lại dấu vết nói: "Bổn cung đã biết."

Tiến đến đại sảnh, Kế hậu nhấc lên bức rèm che đi vào, đã thấy vũ cơ nhảy múa thanh thoát, ca nữ cất tiếng hát nhẹ nhàng cùng đàn tỳ bà hợp tấu, đem một căn phòng khiêu vũ nho nhỏ biến thành tiên đài Dao Trì (nơi ở của Tây Vương Mẫu trong truyện thần thoại).

Kế hậu tìm được vị trí của mình ngồi xuống, sau đó chậm rãi giương mắt nhìn Hoằng Lịch và Ngụy Anh Lạc phía đối diện, thầm nghĩ: Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu (*). Là của ta, chung quy là của ta.

(*) Tính toán nhỏ không phải là quân tử, không độc ác chẳng phải là trượng phu

Âm mưu nàng cùng Hoằng Trú hợp tác, đã bắt đầu.

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 200 + 201

Chương 200: Trị thương

Không chờ yến hội chấm dứt, Kế hậu đã tìm cớ bước ra ngoài, sau đó đi liền một mạch đến khoang thuyền, quả nhiên, Hoằng Trú đã đứng sẵn chờ nàng.

"Ta nghe nói." Nghe thấy tiếng bước chân của nàng, Hoằng Trú quay đầu lại, "Trong yến hội hắn lại quở trách người."

"... Tin tức của ngài nhanh nhạy thật đấy." Bước chân Kế hậu dừng một chút, cố gắng làm cho ngữ khí của mình lộ ra bình thản, "Ta chỉ làm chuyện nên làm. Hắn muốn cho Dương Châu mang kỹ nữ lên thuyền làm một quân vương hoang đường, ta lại không thể là một Hoàng hậu hồ đồ, nên đến thời điểm khuyên thì ta vẫn phải khuyên."

"Hắn không nghe lời khuyên của người, ngược lại tiếp tục cùng Lệnh quý phi tầm hoan tác nhạc, đúng không?" Hoằng Trú hướng nàng đi tới, thương tiếc mà nhìn nàng, "Thục Thận..."

Kế hậu cắt ngang hắn: "Hòa Thân Vương, ngài không nên gọi ta như vậy."

"Thục Thận." Nhưng Hoằng Trú vẫn kiên trì xưng hô này, "Hắn không quý trọng người, là hắn có mắt không tròng! Trong mắt ta, mặc kệ bao nhiêu năm qua, người vĩnh viễn là nữ tử thiện lương chính trực của năm đó."

https://thuviensach.vn

"... Ta không phải." Kế hậu quay mặt qua chỗ khác, thở dài, "Ta đã thay đổi nhiều lắm."

"Hại người biến thành như vậy là do Hoằng Lịch." Hoằng Trú lạnh lùng nói, "Quá đáng hơn nữa, lúc người bị bệnh, hắn chẳng những không quan tâm lại còn gây gổ bất hòa, thậm chí cảm thấy người bị điên rồi. Một nam nhân lãnh khốc vô tình như vậy, liệu người cảm thấy... đáng giá không?"

Đáng giá không?

Kế hậu cúi đầu xuống, thật lâu sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên, trong khoang thuyền tối tăm chỉ được thắp sáng bằng một ngọn nến, mỹ nhân dưới ánh sáng chập chờn tất nhiên là càng ngắm càng đẹp.

"Đã qua nhiều năm, chỉ có ngài vẫn thủy chung đứng bên cạnh ta. Ta nhớ phần tình này của ngài, càng hiểu lòng của ngài. Hoằng Trú..." Nàng ôn nhu gọi tên hắn, "Ta có thể tin tưởng ngài, đúng không?"

"Đương nhiên." Dưới sự kích động, Hoằng Trú cầm lấy tay nàng, "Tin tưởng ta! Ta nhất định sẽ giúp người, giúp đỡ mẫu tử các người!"

"Tốt lắm, ta nhất định sẽ tiến hành theo kế hoạch của ngài." Kế hậu lặng lẽ rút tay về, "Sự việc còn chưa thành, chúng ta vẫn cứ giả bộ không quen biết nhau thì hơn... Ta đi trước."

Khi nàng quay về phòng mình, nét mặt ôn nhu đó lập tức biến mất không còn tăm tích.

Nàng trải rộng tờ giấy tuyên thành, nâng bút chấm mực viết trên giấy một lát, sau đó nhanh chóng cuộn tròn giấy đứng lên, mở ra lồng chim bồ câu, đem giấy viết thư cột vào chân bồ câu, hai tay cầm chim bồ câu trắng đi đến bên cửa sổ, phần phật một tiếng, cho phép bồ câu cất cánh.

https://thuviensach.vn

Nhìn chim bồ câu càng bay càng xa, dần dần đã thành vết chấm nhỏ ở cuối chân trời, Kế hậu như trút được gánh nặng, thở dài một hơi.

Mà ở bên trong khoang Vĩnh Kỳ, Ngụy Anh Lạc đến cả thở mạnh cũng không dám thở ra.

Lần Nam tuần này, nàng ngoài đi theo vì công vụ còn phải đi tìm một người.

-- Diệp Thiên Sĩ.

Vị tuyệt đại danh y này chỉ đảm nhiệm chức thái y một thời gian ngắn ngủi, sau đó bởi vì chán ghét tình cảnh ngươi lừa ta gạt trong cung nên đã phất áo ra đi.

Bây giờ toàn bộ thái y viện đều không có biện pháp, Ngụy Anh Lạc chỉ còn cách đi tìm hắn, coi hắn là niềm hy vọng cuối cùng.

May mà Diệp Thiên Sĩ không phụ sự hy vọng của nàng.

"Có thể điều trị."

Chỉ vẻn vẹn bốn chữ đã khiến ánh mắt mọi người tràn ngập tia hy vọng.

Ngay cả một người ăn nói cẩn trọng, hành xử như ông cụ non là Vĩnh Kỳ cũng cất giọng run run: "Diệp thần y, có thật vậy không? Chân của ta còn có thể cứu được sao?"

Diệp Thiên Sĩ dùng cây chùy nhỏ gõ đầu gối của hắn, Vĩnh Kỳ lại nhíu mày, hắn ngược lại cười rộ lên: "Đương nhiên là có thể cứu được. Nếu kinh mạch ở chân đã bị đứt thì khi ta gõ đùi phải, ngài sẽ không cảm nhận được gì đâu. Ngài còn phản ứng thì còn có thể cứu, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Ngụy Anh Lạc vội vàng hỏi.

https://thuviensach.vn

"Cần phải bẻ gãy xương, sau đó loại bỏ thịt thối rữa để xương được tái tạo. Người bình thường khó có thể chịu được đau đớn này. Đó là lý do thứ nhất, còn lý do thứ hai..." Diệp Thiên Sĩ do dự một chút, nhưng vẫn lựa chọn nói thật, "Xác suất thành công cũng chỉ có bốn phần. Hơn nữa, coi như có nối xương thành công, tương lai cũng sẽ tồn tại nguy cơ xảy ra rất nhiều biến chứng, chẳng hạn như các đốt ngón tay dị dạng, kèm theo ung nhọt, hoại tử xương..."

Ngụy Anh Lạc nghe được một nửa đã không muốn nghe tiếp, quay đầu nói với Vĩnh Kỳ: "Vĩnh Kỳ, hay là thôi đi..."

Nhưng Vĩnh Kỳ lại lắc đầu, kiên định nói: "Nhi thần nguyện ý thử một lần."

Ngụy Anh Lạc: "Vĩnh Kỳ!"

Nàng còn định khuyên nhủ một phen, lại bị Hoằng Lịch kéo tay, nửa lôi nửa kéo nàng ra khỏi phòng.

Trên boong thuyền gió biển thổi mát lạnh, hai người đứng kề vai nhau ở đầu thuyền. Ngụy Anh Lạc rầu rĩ không vui, Hoằng Lịch quay đầu nhìn nàng: "Tức giận sao?"

Đừng nói là đáp lời, nàng ngay cả liếc cũng không thèm liếc hắn một cái.

"Đúng là giận thật rồi." Hoằng Lịch bất đắc dĩ nói, "Vĩnh Kỳ là nhi tử của trẫm, trẫm hiểu nó hơn ai hết. Nếu như muốn nó cả đời chống gậy mà đi, vậy thà rằng giết nó đi còn hơn."

Bấy giờ Ngụy Anh Lạc mới mở miệng: "Cho dù cả đời không đứng dậy nổi, cũng tốt hơn là không còn tính mạng!"

https://thuviensach.vn

"Nàng có thể nằm trên giường cả đời, trẫm sẽ lột nho bóc dưa hấu đút cho nàng ăn. Nhưng Vĩnh Kỳ không được." Hoằng Lịch bật cười nói, "Huống hồ nó đã không còn là một đứa trẻ, nàng phải tôn trọng sự lựa chọn của nó."

Ngụy Anh Lạc há to miệng, lời nói đến bên miệng biến thành tiếng thở dài, trong đầu biết rõ lời Hoàng thượng nói rất đúng, nhưng ngoài mặt vẫn còn có chút không chấp nhận được, nên bắt đầu giở thói xấu, hất cánh tay hắn ra nói: "Thần thiếp đi vào xem Vĩnh Kỳ đây."

Quả nhiên Vĩnh Kỳ đã tiếp nhận trị liệu.

Quá trình trị liệu giống như Diệp Thiên Sĩ đã nói, vô cùng thống khổ. Lúc Ngụy Anh Lạc bước vào, Diệp Thiên Sĩ mở ra một cái ống trúc, thái giám cung nữ sau lưng trông thấy thứ bên trong liền nhanh chóng lui về sau một bước.

"Ngũ a ca, đây là hủ trùng, chuyên ăn thịt thối rữa ở vết thương... Đừng nhúc nhích!" Diệp Thiên Sĩ vừa đem hủ trùng để lên vết thương của Vĩnh Kỳ, vừa nhắc nhở dặn dò kỹ lưỡng một bên, "Tuyệt đối không được nhúc nhích!"

Nhìn những con trùng đó bò rậm rạp chằng chịt lên miệng vết thương của Vĩnh Kỳ, Ngụy Anh Lạc nổi da gà, nhịn không được quay mặt qua chỗ khác không dám nhìn, bỗng bên tai vang lên tiếng hét thảm, ngay sau đó Diệp Thiên Sĩ hoảng sợ kêu lên: "Không đúng!"

Ngụy Anh Lạc nhanh chóng quay đầu: "Sao vậy?"

Chỉ thấy Vĩnh Kỳ trên giường chẳng biết hôn mê từ lúc nào, mà Diệp Thiên Sĩ tức thì gục ở bên giường, hai đầu ngón tay cầm một con trùng từ miệng vết thương của hắn lên, tường tận xem xét một lát, đổ mồ hôi lạnh: "Đây không phải là hủ trùng... Cái này, đây là con gì?"

https://thuviensach.vn

Những người trong phòng đã sớm bị cảnh tượng này dọa sợ tới mức thối lui đến bên cửa. Một trong số đó như một tên ăn trộm, lặng yên không tiếng động trốn ra bên ngoài.

Dù Ngụy Anh Lạc có cảm giác, nhưng giờ phút này nàng càng quan tâm đến thương thế của Vĩnh Kỳ hơn, vì vậy áp sát tới gần, thấy từng con trùng một bụng no căng máu, thân thể bành trướng như con nhện, sợ hãi kêu to: "Trân Châu, mau gọi người, mau gọi người đến!"

Thấy một con trong số đó vẫn còn hút máu, định hướng bên trong huyết nhục chui vào, Ngụy Anh Lạc hoảng hốt, không tự chủ được nhớ tới Minh Ngọc, nhớ những ngân châm đã đâm vào lục phủ ngũ tạng, cuối cùng đoạt luôn tính mạng của cô ấy, vì vậy nàng không chút nghĩ ngợi liền thò tay bắt lấy nó, con trùng đó bị kinh sợ, ngược lại quay đầu cắn đầu ngón tay nàng.

"Trời ạ!" Diệp Thiên Sĩ hét lên một tiếng, cũng sợ hãi đến mức gào to hơn, "Người đâu mau tới, mau tới hỗ trợ!"

Thấy Ngụy Anh Lạc bị cắn ngược lại như thế, những người khác đâu còn dám đụng tới những con trùng quỷ quái này, từng kẻ một vội vã lao ra ngoài, kết quả vừa lên boong tàu lại bị người khác bắt lấy cổ tay: "Mau tới hỗ trợ!"

Thái giám ngẩn người: "Ngũ a ca đang cần người..."

"Thái hậu càng cần người hơn nữa!" Đối phương lôi kéo hắn đi, "Mau hỗ trợ dập lửa! Mau lấy nước dập lửa khoang Thái hậu!"

Trên boong thuyền sóng nhiệt dồn dập, ngọn nguồn đích thực từ khoang Thái hậu.

Bị người đó mạnh mẽ giúi một thùng nước vào tay, thái giám đó liền theo sau một đám người đang vọt tới, nhưng không đợi hắn tạt nước trong

https://thuviensach.vn

thùng ra ngoài, đối diện vang lên một hồi thanh âm không dứt, là tiếng xà ngang rơi đập, ngăn chặn cửa khoang.

Lý Ngọc hét ầm lên: "Hoàng thượng! Hoàng thượng và Thái hậu còn ở bên trong! Cứu giá, mau tới cứu giá!"

Hắn vừa hô, càng lúc càng có nhiều binh sĩ hướng phía khoang Thái hậu vọt tới.

"Người đâu, cứu giá!" Hoằng Trú cũng hô hào giống Lý Ngọc, nhưng chỉ hô hào cho có, hai chân ngược lại hướng đám người phía sau đi đến, bỗng nhiên một hồi huyên náo, bên tai mọi người vang lên tiếng hô, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, chính là --

"Gặp đại kiếp nạn, thiên địa đều tối, nhật nguyệt vô quang! Hoàng thiên sẽ chết, thương thiên lại sinh! Giết hôn quân, thế giới nhất định có biến lớn!"

Thời cơ đã đến. Hoằng Trú thầm nghĩ, nhưng miệng lại hô to một tiếng: "Không xong rồi, Bạch Liên giáo phỉ tạo phản, mượn cơ hội tấn công thuyền!"

Chương 201: Cạm bẫy

Ngự thuyền một mảnh đại loạn, bên chỗ Kế hậu ngược lại sóng yên biển lặng.

"Nương nương." Hoằng Trú phái thái giám tới nói, "Trên thuyền nguy hiểm, mời người theo nô tài lên thuyền nhỏ rời đi."

Ban đầu tưởng rằng nàng chỉ là người lướt ngang qua sân khấu, lại không ngờ tới xảy ra biến cố.

https://thuviensach.vn

"Bổn cung không đi." Kế hậu thản nhiên nói, lại quay người hướng về boong thuyền đi đến. Tên thái giám kia lắp bắp kinh hãi, sợ nàng gặp chuyện không may, vội vàng gọi thêm mấy tên thị vệ đi theo.

Trên boong thuyền loạn thành một đống, khắp nơi đều là tiếng chém giết, khắp nơi đều là thi thể trải dài, trong đó một tên Bạch Liên giáo đồ hướng Kế hậu đánh tới, bị thị vệ đánh cản lại.

Được đoàn người này hộ vệ, Kế hậu an toàn chạy tới bên ngoài khoang Thái hậu.

"Sao người lại tới đây?" Thấy nàng, Hoằng Trú thu hồi vẻ mặt bình thản, cau mày nói.

Kế hậu nhìn ngọn lửa hừng hực đang thiêu cháy căn phòng, đôi mắt chợt lóe lên tia hối hận: "... Hoằng Trú, dù sao Hoàng thượng cũng là thân huynh đệ của ngài."

"Thế nào? Nước đến chân rồi, người muốn đổi ý sao? Đã muộn!" Bỗng nhiên Hoằng Trú cao giọng hô, "Hoàng thượng không có ở đây, ta sẽ chủ trì đại cục. Một khi thế lửa lan tràn, cả chiếc thuyền này sẽ thành một bó đuốc! Hoàng hậu, xin người hãy lấy đại cục làm trọng, vì mấy trăm mạng người trên con thuyền này mà suy nghĩ!"

Tên đã lên dây, không bắn không được, Kế hậu đã hối hận, nhưng hắn không hối hận, vẫn tiếp tục diễn đến cùng.

"Tránh ra!" Chỉ là Kế hậu cũng không phối hợp diễn với hắn, thấy hắn không chịu hỗ trợ, lại tự mình nhào đầu tiến vào đám cháy, lửa thiêu đốt ngón tay nàng, thoáng cái da thịt bị phỏng, nàng cắn chặt răng, mắt thấy sắp sửa xông được vào cửa, nhưng ót lại oanh một tiếng, hoa mắt chóng mặt...

https://thuviensach.vn

Hoằng Trú thu hồi bàn tay đánh ngất nàng lại, thân thể Kế hậu dao động một cái, ngã vào ngực hắn.

"Vương gia." Viên Xuân Vọng nhẹ giọng nhắc nhở, "Bạch Liên giáo phỉ đã tiến gần tới nơi này rồi."

Hoằng Trú nhìn Kế hậu đang hôn mê tựa vào ngực mình, hơn nửa ngày cũng không nguyện buông tay, cuối cùng không tình nguyện đem người giao cho Viên Xuân Vọng, dặn dò: "Đại sảnh có trọng binh thủ vệ, hộ tống Hoàng hậu đến chỗ đó. Bạch Liên giáo phỉ cứ giao cho ta, sau khi dẹp loạn chúng ta sẽ tái hợp."

Mặc dù không có nàng phối hợp, hắn cũng muốn tự mình diễn trọn vai.

Hoằng Trú dẫn người đi đến boong tàu, rút kiếm ra, chỉ thiên nói: "Bạch Liên giáo phỉ phóng hỏa đốt thuyền, phạm thượng làm loạn, giết chết toàn bộ, một tên cũng không được để sót!"

Nhưng người mà hắn muốn giết không phải là bọn Bạch Liên giáo đồ mà hắn tận lực đưa tới này.

"Sự tình làm được đến đâu rồi?" Thừa dịp mọi người bận rộn chém giết, hắn hỏi tiểu thái giám bên cạnh.

Đối phương tâm thần bất an nói: "Vừa được hồi báo, nói là Ngũ a ca không ở trong phòng..."

"Ngươi nói cái gì?" Sắc mặt Hoằng Trú lạnh lẽo.

Thái giám cẩn thận giải thích: "Vừa rồi trên thuyền chém giết một hồi, có lẽ thừa dịp hỗn loạn nên đã chạy trốn, nô tài sẽ phái người đuổi theo!"

https://thuviensach.vn

"Lục soát toàn bộ con thuyền cho ta." Hoằng Trú gằn từng chữ một, "Tuyệt đối không được buông tha một ai!"

Cũng không chờ đối phương chạy đi, lại có tên khác hồi báo: "Vương gia, Tri phủ Hàng Châu đã phái người viện trợ tới!"

Hoằng Trú ngẩn người: "Nhanh vậy sao?"

Dù sao kế hoạch vẫn không theo kịp biến hóa: Kế hậu tạm thời phản bội, Tri phủ Hàng Châu đến sớm hơn dự kiến, từng cái ngoài ý muốn liên tiếp phát sinh khiến lòng Hoằng Trú nảy ra dự cảm xấu, nhưng rất nhanh bị hắn cưỡng ép đè xuống, nghĩ thầm: "Cho dù xảy ra bao nhiêu việc ngoài ý muốn cũng không sao cả, dù sao... Hoằng Lịch đã chết."

Chỉ cần hắn chết, vô luận phát sinh bao nhiêu ngoài ý muốn thì kế hoạch của hắn vẫn tính là thành công.

"Đi." Hoằng Trú sửa sang lại quần áo, "Cùng bổn vương đi gặp Tri phủ Hàng Châu."

Bạch Liên giáo đồ ỷ vào số đông, nhưng so với công phu tuyệt đối không phải là đối thủ của lực lượng chính quy, hiện nay lại có binh mã Hàng Châu gia nhập, lập tức đại bại. Một ngày một đêm, máu trên boong thuyền càng lúc càng nhiều, âm thanh chém giết càng lúc càng nhỏ, đại bộ phận Bạch Liên giáo đồ đều biến thành thi thể.

Nhưng trong đại sảnh bị bao trùm bởi không khí bi thảm, không có khuôn mặt nào lộ ra nét tươi cười.

"Đêm qua lúc dập tắt lửa ở khoang Thái hậu, Hoàng thượng không màng an nguy của bản thân đã xông vào đám cháy cứu trợ Thái hậu, ai ngờ xà ngang rơi xuống, ngăn chặn cửa khoang, Hoàng thượng cùng Thái hậu đều..." Hoằng Trú nức nở nói, "Đều do ta không tốt, nếu ta xông vào đám cháy sớm hơn hoàng huynh thì sao phát sinh chuyện như vậy được!"

https://thuviensach.vn

Lục Vãn Vãn cùng Nạp Lan Thuần Tuyết nghe xong lời này, nhịn không được cùng òa khóc. Nạp Lan Thuần Tuyết vừa khóc vừa mắng: "Phế vật vô dụng, tất cả đều là phế vật!"

Sắc mặt Tri phủ Hàng Châu cũng đã xám ngoét, cứu giá chậm trễ, lại còn để Hoằng Lịch chết ở khu vực hắn quản lý, mũ cánh chuồn (mũ quan tước) nhất định không bảo vệ được, lại không biết còn bao nhiêu người nữa sẽ bị trừng phạt, nhịn không được hai đầu gối mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, đấm ngực dậm chân nói: "Hoàng thượng, do thần vô năng, cứu giá chậm trễ, đều do thần vô năng!"

Kế hậu vốn bị đánh ngất xỉu, bị tiếng la khóc của bọn họ đánh thức, không nói một lời, lạnh lùng nhìn Hoằng Trú biểu diễn.

Hoằng Trú biểu diễn một nửa, ném cho Viên Xuân Vọng một ánh mắt, Viên Xuân Vọng hiểu ý, mở miệng nói: "Bây giờ không phải là thời điểm khóc lóc thương tâm, chúng ta còn cần Hòa Thân Vương chủ trì đại cục! Đám quan chức ven bờ đều chờ đợi thánh giá, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Lúc trước đùa giỡn chỉ là làm nền, Hoằng Trú vuốt phẳng quần áo, đang chuẩn bị hoá trang lên sân khấu, nhưng không ngờ tranh thủy mặc treo trên vách tường trong đại sảnh bỗng nhiên chuyển động, sau đó phát ra một tiếng -- két thật dài.

Phía sau tranh thủy mặc có một cánh cửa, hai bên cánh cửa mở ra, Hoằng Lịch nắm tay Thái hậu từ bên trong bước ra, ánh mắt quét quanh một vòng, cuối cùng rơi trên mặt Hoằng Trú, như cười mà không phải cười nói: "A, đều có mặt đông đủ cả."

Hoằng Trú từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, mạnh mẽ trấn định hành lễ: "Hoàng huynh, thần đệ cứu giá không kịp, suýt nữa gây thành đại họa, xin hoàng huynh giáng tội. Chỉ là hoàng huynh làm sao có thể..."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch cười nói: "Chiếc thuyền rồng này trong lúc thiết kế có lưu lại mật đạo."

... Vì sao ta lại không biết? Hoằng Trú trong lòng nguội lạnh.

Thấy Hoằng Lịch còn sống, ở đây cao hứng nhất không ai qua được Tri phủ Hàng Châu, vừa bảo vệ được mũ cánh chuồn (quan tước) lại vừa bảo vệ được cửu tộc, lúc này vui đến phát khóc nói: "Thần cứu giá chậm trễ, cảm thấy khiếp đảm vô cùng, cũng may Hoàng thượng và Thái hậu bình an, chính là phúc của muôn dân, phúc của thiên hạ!"

Hoằng Lịch gật gật đầu: "Khanh làm tốt lắm, đến còn nhanh hơn Thiện Phốc doanh và quân phòng hộ đóng quân trên bờ."

Tri phủ Hàng Châu ngẩn người, ánh mắt lén nhìn Kế hậu.

Thái hậu kỳ quái nói: "Quân phòng hộ chịu trách nhiệm bảo vệ trên bờ, tuy nói doanh trại đóng quân ở xa, không nhìn thấy ánh lửa trên thuyền, nhưng mỗi ngày đều có kỵ binh đi theo thuyền chịu trách nhiệm giám sát, sao lại không truyền tin chứ?"

Hoằng Lịch lạnh lùng nói "Dẫn vào."

Một tên lính bị trói tay tiến đến, ép quỳ trước mặt mọi người.

"Thái hậu, người này là binh sĩ phụ trách liên lạc trên bờ cùng ngự thuyền, bốn canh giờ đổi một lần, cưỡi ngựa đi theo. Lúc ngự thuyền gặp chuyện không may, hắn trước tiên không phải báo tin, mà là chạy trốn." Hoằng Lịch thản nhiên nói, "Người cảm thấy hắn ta làm thế vì lý do gì?"

Thái hậu cửu tử nhất sinh, thấy hắn như thấy kẻ thù sinh tử, hung hăng nói: "Nói, ngươi có phải cấu kết với Bạch Liên giáo hay không?"

Binh sĩ nơm nớp lo sợ nói: "Không có, nô tài không có!"

https://thuviensach.vn

"Còn dám nói không có!" Thái hậu nổi giận lôi đình nói, "Nếu không cấu kết với Bạch Liên giáo, tại sao ngươi lại không làm tròn nhiệm vụ?"

Hoằng Lịch thở dài một tiếng: "Hắn không phải không làm tròn nhiệm vụ, mà là nhận được mệnh lệnh quan trên, xem việc dập tắt lửa thuyền vờ như không thấy. Quan trên dám đưa ra loại mệnh lệnh này là ai đây?"

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Hoằng Trú.

Chịu trách nhiệm an toàn lần đi Nam tuần này là hắn, có thể phân công liên lạc với binh sĩ là hắn, có tư cách quan trên ra lệnh với quân phòng hộ là hắn.

"Hoằng Trú!" Thái hậu đột nhiên giận dữ nói, "Ngươi lại dám phạm thượng làm loạn!"

Hoằng Trú sắc mặt sợ hãi, quỳ rạp xuống đất: "Hoàng huynh, Bạch Liên giáo là phản đảng, ý đồ lật đổ giang sơn Đại Thanh chúng ta, thần đệ sao dám cùng bọn hắn cấu kết. Thần đệ không có, thần đệ thật sự không có!"

"Ngươi hạ lệnh giết sạch Bạch Liên giáo đồ, một tên cũng không để sót." Hoằng Lịch lại cười, "Nhưng mà Tri phủ Hàng Châu không thuộc quyền quản lý của ngươi, bọn hắn đang giam cầm mấy tên còn sống, bao gồm trên thuyền lẫn trên bờ đấy, tùy thời có thể mang đến đối chất cùng ngươi. Trẫm cũng muốn sớm biết rõ, đến tột cùng là ai điều khiển lực lượng phòng vệ ngự thuyền, là ai âm thầm cấu kết phản đảng. Đương nhiên, có lẽ cái gọi là Bạch Liên giáo đồ -- "

Hắn nheo mắt lại, dáng vẻ tươi cười dần dần rút đi, lạnh lẽo nói: "Chỉ là sát thủ mà ngươi nuôi dưỡng mà thôi!"

https://thuviensach.vn

Thấp thỏm lo âu chậm rãi từ trên khuôn mặt Hoằng Trú rút đi, hắn chậm rãi ngẩng đầu, mặt không biểu cảm nhìn Hoằng Lịch: "Hoàng thượng, thì ra người đã sớm cài bẫy, cố ý dụ ta mắc câu."

Bọ ngựa bắt ve, làm sao biết ai là bọ ngựa, ai là con ve.

Ban đầu, hắn nhận thấy kế hoạch của mình hoàn mỹ vô khuyết, vốn là xúi giục quan địa phương dâng lên ca kỹ, trắng trợn tuyên bố Hoằng Lịch đi Nam tuần là vì tuyển chọn mỹ nhân, mở rộng hậu cung. Đợi đến lúc hắn phóng hỏa đốt thuyền, Hoằng Lịch coi như không bị chết cháy, cũng sẽ bị Bạch Liên giáo đồ sau khi lên thuyền giết chết, mà trong mắt bá tánh, một Hoàng đế xa hoa hưởng lạc, hoang đường vô biên như thế, thực chết cũng chưa hết tội.

Đến lúc đó, hắn sẽ giết sạch những tên biết chuyện, sau đó trở về Tử Cấm Thành, ủng hộ Thập Nhị a ca kế vị, mà chính hắn tức thì ẩn vào phía sau màn, làm một phụ hoàng Nhiếp Chính Vương.

Kết quả, thông minh quá lại bị thông minh hại.

"Trẫm không nghĩ tới ngươi sẽ mưu phản." Hoằng Lịch chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Kế hậu, "Càng không nghĩ tới, nàng cũng tham dự trong đó."

Tâm can Kế hậu run lên: "Hoàng thượng, Hòa Thân Vương phạm thượng làm loạn, cùng thần thiếp thì có liên hệ gì?"

Hoằng Lịch lạnh lùng nói: "Trên thuyền hỗn loạn một mảnh, Hòa Thân Vương phái người vây giết Lệnh quý phi và Vĩnh Kỳ. Khánh phi, Thư phi không người cứu trợ. Duy chỉ có Hoàng hậu nàng, từ lúc bắt đầu đã có người chuẩn bị sẵn một thuyền nhỏ, tạo điều kiện cho nàng đi đầu! Trẫm nghĩ, nếu trẫm xảy ra việc ngoài ý muốn, hai người các ngươi đích thị là muốn nâng đỡ Thập Nhị a ca đăng cơ rồi!"

https://thuviensach.vn

"... Lúc khoang thuyền phát cháy, thần thiếp không có chạy trốn. Lúc Bạch Liên giáo vây công giết chóc, thần thiếp cũng không có chạy, bởi vì còn Hoàng thượng trên thuyền! Nhưng bây giờ Hoàng thượng lại hoài nghi thần thiếp? Lưu đại nhân!" Kế hậu kiềm nén nước mắt, phát run nói, "Ngươi nói với Hoàng thượng, rút cuộc là ai cho ngươi tin tức, báo Hoàng thượng đang gặp nguy hiểm, lệnh ngươi tới cứu giá!"

Tri phủ Hàng Châu vội vàng nói: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đã sớm báo tin cho vi thần, thần mới có thể suốt đêm chạy đến đây!"

Hoằng Trú không thể tin được mà nhìn về phía Kế hậu, nhưng Kế hậu cũng không thèm nhìn hắn, mà đôi mắt bình tĩnh nhìn Hoằng Lịch.

"Hoàng thượng cùng Hòa Thân Vương không hòa thuận, Hòa Thân Vương mưu đồ lôi kéo thần thiếp, nhưng thần thiếp đã cự tuyệt! Thần thiếp muốn báo cho Hoàng thượng biết trước tiên, nhưng Hoàng thượng lại tín nhiệm Hòa Thân Vương, thần thiếp không dám đánh rắn động cỏ, lại sợ Thiện Phốc doanh cùng quân phòng vệ đã bị mua chuộc, cho nên dứt khoát báo tin cho Hàng Châu gần nhất!" Kế hậu buồn bã nói, "Hoàng thượng, cho dù người có hoài nghi người trong thiên hạ, cũng không nên hoài nghi thần thiếp!"

Nhưng Hoằng Lịch chỉ lạnh lùng nhìn nàng, không tin bất cứ một chữ nào trong miệng nàng ta, không tin bất cứ một chữ nào trong thâm tâm nàng.

Lý Ngọc do dự một chút, đang muốn nói cho hắn biết, mặc kệ Kế hậu lúc trước làm gì sai, nhưng lúc nguy nan trước mắt, nàng đích thực không có rời đi, tựu như đúng như những gì nàng vừa nói là thật.

Kết quả hắn vừa mới mở miệng, không đợi hắn phát ra âm thanh, bên tai liền bịch một tiếng, là Viên Xuân Vọng đã nhanh hơn hắn một bước quỳ xuống, la lớn: "Hoàng thượng, chuyện cho tới bây giờ, nô tài cũng không

https://thuviensach.vn

dám vì Hoàng hậu nương nương mà giấu giếm nữa. Bởi vì nương nương cùng Hòa Thân Vương có tư tình, mưu đồ trên đường Nam tuần sát hại Hoàng thượng và Thái hậu, bí mật nâng đỡ Thập Nhị a ca đăng cơ xưng đế, thật sự đáng hận, đáng chết!"

Kế hậu không thể tin được mà nhìn về phía hắn.

"Hoàng thượng nếu không tin, có thể lục soát trên người Hòa Thân Vương." Viên Xuân Vọng âm nhu nói, "... lục soát liền biết."

Hoằng Lịch: "Soát người!"

"Đừng đụng vào ta!" Hoằng Trú ra sức giãy giụa, nhưng lại giãy giụa quá mức, một khối ngọc quyết từ trong ngực hắn rơi xuống, 'cạch' một tiếng rơi xuống mặt đất, rơi vỡ tạo ra khe nứt nhỏ.

Vừa thấy miếng ngọc kia, sắc mặt Kế hậu trắng nhợt, vừa muốn tiến tới nhặt lên, lại bị Hoằng Lịch vượt lên trước một bước. Vuốt ve miếng ngọc trong tay, sắc mặt Hoằng Lịch càng âm trầm, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía nàng: "Hoàng hậu, khối ngọc này trẫm từng thấy tận mắt nàng mang trên người, hiện tại, nàng còn lời gì để nói?"

Sắc mặt Kế hậu tái mét, bỗng nhiên quay đầu lại, hung hăng tát mạnh Trân Nhi: "Vậy mà ngươi lại phản bội ta!"

Mặc dù Viên Xuân Vọng là nô tài tốt, nhưng là một tên Bạch nhãn lang (*) dưỡng chưa quen chủ, nên tuy Kế hậu dùng hắn nhưng không hề tin hắn, càng sẽ không cho hắn có cơ hội đụng đến tín vật bản thân hay đeo trên người. Chỉ có Trân Nhi...

(*) Bạch nhãn lang: sói mắt trắng, ý chỉ loại người lạnh lùng, vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn

https://thuviensach.vn

"Nương nương, nô tài không có! Viên Xuân Vọng nói hết thảy cũng là vì nương nương, vì Thập Nhị a ca!" Bây giờ nói những lời này thì có ích gì? Trân Nhi có ngốc thì vào lúc này cũng đã kịp phản ứng, nàng không những bị Viên Xuân Vọng lừa mà còn liên lụy tới Kế hậu, vì vậy nước mắt giàn giụa, quỳ đến trước mặt Hoằng Lịch, "Hoàng thượng, ngọc quyết là nô tài trộm lấy, Hoàng hậu nương nương không biết rõ tình hình, nương nương không biết gì cả! Nếu nương nương thật có lòng mưu nghịch, tại sao lại tiết lộ tin tức?"

Hoằng Trú trầm mặc nửa ngày, cũng chậm rãi mở miệng nói: "Hoàng huynh, là thần đệ luyến mộ (lưu luyến + ái mộ) Hoàng hậu, chuyện này không liên quan gì tới Hoàng hậu. Hoàng hậu vì muốn cứu hoàng huynh mà suýt nữa bị chết cháy, huynh không nên nghi ngờ Hoàng hậu!"

Nhưng ngươi nói xem, làm sao khiến Hoằng Lịch không nghi ngờ được đây?

Ngọc quyết là Trân Nhi trộm lấy, mưu nghịch là Hòa Thân Vương và Viên Xuân Vọng cấu kết, hai bên trái phải đều có người bên ngoài phạm phải, chẳng lẽ chỉ có nàng là vô can?

Hoằng Lịch nhìn về phía Kế hậu, lại phát hiện Kế hậu cũng đang nhìn hắn.

"Hoàng thượng." Kế hậu nhìn hắn thật sâu, "Người khác thần thiếp không để ý, thần thiếp chỉ hỏi người một câu: Người có tin tưởng thần thiếp không?"

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

Chương 202 + 203 (chương cuối)

Chương 202: Cắt tóc

Ánh mắt Kế hậu ẩn giấu quá nhiều thâm tình. Đối mặt với một đôi mắt như vậy, Hoằng Lịch lại do dự.

"Lệnh quý phi nương nương, mời."

Hai người đồng thời quay đầu lại nhìn, thấy một tên thái giám cung kính vén rèm lên, thân ảnh Ngụy Anh Lạc từ phía sau rèm đi đến.

Kế hậu gắt gao nhìn nàng chằm chằm: "Ngươi vẫn còn sống?"

Chẳng những còn sống, còn sống rất khá, từ trên xuống dưới, đến một vết thương cũng không có. Đâu giống như nàng, tất cả các đầu ngón tay đều bị bỏng, tay áo cũng bị cháy xém một đoạn, thoạt nhìn vừa đáng thương vừa buồn cười.

"Hoàng hậu nương nương." Lý Ngọc nói, "Lúc xảy ra chuyện, Hoàng Thượng đã lệnh nô tài bảo vệ Lệnh quý phi, nên nương nương bình yên vô sự."

Nhìn Ngụy Anh Lạc lông tóc không bị tổn hao gì, lại nhìn một chút thị vệ cung kính đứng thẳng phía sau nàng, Kế hậu bỗng nhiên cười lạnh.

"Lúc trên thuyền bốc cháy, thần thiếp nghĩ đến người đầu tiên. Hoàng thượng, người nhìn tay thần thiếp đi." Nàng chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hoằng Lịch, giơ đôi bàn tay tràn đầy vết bỏng rộp lên, "Nhìn xem, thần

https://thuviensach.vn

thiếp đã xông vào đám cháy muốn cứu người, rất đau rất đau, nhưng thần thiếp không hối hận. Lúc ấy trong đầu thần thiếp chỉ có duy nhất một ý nghĩ -- dù cứu không được người, nhưng ít nhất có thể cùng chết với người. Nhưng Ngụy Anh Lạc..."

Nước mắt của nàng bỗng nhiên rơi xuống, rửa sạch vết tro màu đen trên khuôn mặt nàng.

"Ngụy Anh Lạc đã làm được gì cho người?" Kế hậu khóc lóc hỏi hắn, "Người đem mình để lại làm mồi dụ, lại dẫn nàng ta đi trốn, còn lệnh toàn bộ thị vệ bên cạnh phái đi bảo vệ nàng! Dựa vào cái gì? Nàng ta cũng không vì người mà suy nghĩ, nàng ta thậm chí không yêu người, người nàng ta yêu chỉ có chính nàng ta!"

Nhưng vì cái gì, trong mắt của người chỉ có nàng ta.

Ta vì người mà trả giá rất nhiều, nhưng người lại làm như không thấy, thậm chí không nhìn thấy vết bỏng trên tay ta, không nhìn thấy nỗi thống khổ của ta, nước mắt của ta.

"Hoàng hậu..." Hoằng Trú nhìn nàng, tựa như cảm động lây, nước mắt chảy ròng.

Thật ra hai người này đều là kẻ đáng thương, đều yêu một người vĩnh viễn không nhìn mình, sẽ không để ý người đó bội bạc mình.

Hoằng Lịch lạnh lùng nói: "Dẫn nàng ta đi."

Không chờ thái giám tiến lên, bỗng nhiên Kế hậu quay người nhào tới một tên thị vệ gần đó, liều lĩnh rút ra bội đao trên người hắn, mũi đao điên cuồng hướng về Ngụy Anh Lạc.

Từng đợt tiếng thét chói tai vang lên, Hoằng Lịch bước nhanh về phía trước bảo vệ Ngụy Anh Lạc, cảnh giác mà nhìn Kế hậu: "Nàng điên rồi

https://thuviensach.vn

phải không?"

Kế hậu nhìn hắn, nở nụ cười: "Hoàng thượng, Hiếu Hiền hoàng hậu yêu người, càng yêu tự do. Tuệ quý phi yêu người, càng yêu Cao gia. Trong lòng Thuần phi chưa từng có người. Về phần những người khác, trong mắt đều là thân long bào này cùng vinh hoa phú quý! Trong hậu cung, chỉ có một người... chỉ có một người yêu Hoàng thượng mà thôi."

Trong mắt nàng chỉ có Hoằng Lịch, trong mắt Hoằng Lịch cũng chỉ có bội đao trong tay nàng, lạnh lùng nói: "Để đao xuống!"

"Người cho rằng thần thiếp muốn giết nàng ta sao?" Kế hậu lộ vẻ sầu thảm cười nói, "Thần thiếp vốn là muốn giết nàng ta, nhưng hiện tại... đã không cần thiết."

Nàng giật xuống trâm cài tóc trên đầu, tóc dài như thác nước đổ xuống đầu vai, nàng đem đao quét ngang, một tiếng phựt như tiếng tơ lụa đứt vang lên... Nàng lại vung đao chém xuống chính mái tóc mình.

"Ngươi đúng là điên rồi!" Thái hậu cả kinh xiết chặt tràng hạt trong tay, miệng lẩm bẩm A di đà phật một hồi.

Người Mãn trừ phi quốc tang, nếu không không thể cắt tóc. Hành động lần này có thể gây sóng gió lớn, thậm chí có thể nói là nguyền rủa Hoằng Lịch, nguyền rủa Thái hậu.

Chỉ có Kế hậu tự mình hiểu rõ, cắt tóc như cắt sợi dây kết tình phu thê.

"Hoàng hậu hành vi quái đản, có dấu hiệu điên loạn, lập tức dẫn về Tử Cấm Thành." Hoằng Lịch lạnh giọng hạ phán quyết cuối cùng, "Còn có Hòa Thân Vương... Cũng cùng nhau mang đi!"

https://thuviensach.vn

Kế hậu và Hoằng Trú cũng không phản kháng, tối nay hai người đều đã đã mất đi thứ quan trọng nhất trong đời, nỗi khổ trong lòng đã chiến thắng nỗi sợ sinh tử. Chỉ có Trân Nhi, lúc thái giám tới lôi nàng đi, nàng bỗng nhiên tránh thoát tay thái giám, nhổ xuống trâm cài tóc phóng tới Viên Xuân Vọng: "Ngươi gạt ta!"

Nào biết Viên Xuân Vọng sớm đã có phòng bị, lại đoạt lấy cây trâm, trở tay đâm vào ngực nàng.

Trân Nhi ngã xuống bên cạnh chân hắn, lúc hấp hối sắp chết, dùng những khí lực cuối cùng nói với hắn: "Lừa đảo... Ngươi vẫn luôn lừa gạt ta... Mười năm... Ngươi lừa ta mười năm..."

Viên Xuân Vọng không thèm liếc nhìn nàng ta, quỳ hướng Hoằng Lịch nói: "Hoàng thượng, nô tài bức bách dưới quyền thế Hoàng hậu, bất đắc dĩ phải nối giáo cho giặc, nguyện vì Hoàng thượng sẽ chỉ ra quan tướng Thiện Phốc doanh bị Hoàng hậu mua chuộc, cầu người nể mặt nô tài lấy công chuộc tội mà xem xét, tha cho nô tài một mạng."

Nhìn Trân Nhi nằm dưới chân hắn đã tắt thở bỏ mình, Ngụy Anh Lạc cười lạnh một tiếng: "Ngươi lên mưu đồ tất cả, rồi lại nói mình bị người khác bức bách, thực buồn cười."

Mọi người nhìn nàng kinh ngạc, nàng đang nói gì vậy? Kế hoạch mưu phản là do tên thái giám này thiết kế hết sao?

Ngụy Anh Lạc thong thả bước từng bước một đến bên cạnh hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn: "Ta đã phái người về quê hương của ngươi -- Thái Hành Sơn."

Viên Xuân Vọng biến sắc. Thái hậu cũng biến sắc, bỗng nhiên mở miệng nói: "Lui ra ngoài hết đi."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều lui hết ra ngoài, chỉ lưu lại Thái hậu, Hoằng Lịch, Anh Lạc, Viên Xuân Vọng ở trong phòng.

Thái hậu cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt Viên Xuân Vọng, càng nhìn thần sắc càng ngưng trọng: "Anh Lạc, hắn rút cuộc là ai?"

"Thái hậu từng nói, Ung Chính gia bị người đuổi giết, Tiền thị phu nhân dẫn dụ truy binh rời đi, sau đó Ung Chính gia ẩn thân trong một nông gia." Ngụy Anh Lạc thản nhiên nói, "Mà hắn là nhi tử năm đó nữ nhi nhà nông gia này sinh ra."

Viên Xuân Vọng ngẩng đầu nhìn nàng, ra vẻ mê man hỏi: "Lệnh quý phi nương nương, người đang nói cái gì vậy?"

"Mấy ngày này Tiểu Toàn Tử không ngủ nghỉ chạy đi thăm dò tin tức, bây giờ vừa mới lên thuyền, hơn nữa còn dẫn đến những người hàng xóm cạnh nhà nông gia khi đó. Ngươi có muốn gặp mặt không?" Ngụy Anh Lạc hỏi ngược lại hắn.

Thời khắc đó, ý mê man giả vờ từ nãy đến giờ mới từ từ biến mất trên mặt hắn, hắn nở nụ cười diễm lệ như độc xà: "Hảo muội muội, dù sao ta cũng không ngăn cản được ngươi, ngươi cứ kể hết chuyện của ta cho bọn họ nghe đi."

Vốn dĩ Ngụy Anh Lạc đã có quyết định này từ đầu, không cần hắn nói.

"Thái hậu, hắn tự cho trong người mình chảy dòng máu Ái Tân Giác La, lại bị Liêm Thân Vương năm đó ác ý trả thù, đưa vào Hoàng cung. Xúi giục Hòa Thân Vương mưu phản, từng bước bức bách Hoàng hậu, chính là vì muốn mượn tay Hòa Thân Vương mưu hại Hoàng thượng và Thái hậu. Thần thiếp đoán, một khi kế hoạch thành công, khi trở lại Tử Cấm Thành hắn sẽ lật mặt bán đứng Hòa Thân Vương, ngay trước mặt tôn thất vạch trần tội trạng của hắn." Ngụy Anh Lạc thở dài, "Kể từ đó, những người hắn thù hận đều sẽ biến mất."

https://thuviensach.vn

Sự việc hoang đường như vậy quả thực giống như một vở kịch. Hoằng Lịch rất lâu mới hồi phục lại tinh thần, cả giận nói: "Chỉ là một thái giám nho nhỏ lại có gan to tày trời như thế, dám tính kế đùa giỡn đệ đệ ruột của trẫm trong lòng bàn tay!"

Viên Xuân Vọng mỉm cười, lại thản nhiên đứng lên, không còn tư thái của một nô tài như trước nữa, bộ dạng địa vị ngang hàng với Hoằng Lịch, ôn nhu nói: "Hắn là huynh đệ của ngươi, ta cũng vậy! Hoằng Lịch, lúc các ngươi hưởng thụ vinh hoa phú quý, quyền thế địa vị, có biết ta đã trải qua những ngày tháng thế nào không?"

Khóe miệng đang cười nhưng trong mắt toàn là hận.

"Ta làm tịnh quân. Biết tịnh quân là gì không? Là thái giám cấp thấp nhất Tử Cấm Thành, chuyên phụ trách vận chuyển bô!" Viên Xuân Vọng cười to nói, "Haha, ta cũng giống như các ngươi, đều có dòng máu Ái Tân Giác La chảy trong người, nhưng các ngươi được sống trong nhung lụa, còn ta phải sống người không ra người, quỷ không ra quỷ! Công bằng sao? Không công bằng, vì vậy ta muốn hủy hoại các ngươi, hủy hoại Hoằng Trú, hủy hoại toàn bộ gia tộc Ái Tân Giác La!"

"Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Vĩnh Kỳ?" Ngụy Anh Lạc lạnh lùng nói, "Người bên ngoài phụ ngươi, nó cũng phải chịu liên lụy sao? Lúc ngươi gặp chuyện không may, nó còn chưa chào đời đâu, tại sao ngươi phải tráo hủ trùng của Diệp Thiên Sĩ?"

"Đồ ngốc." Ánh mắt Viên Xuân Vọng nhìn nàng giống như nhìn muội muội ngu ngốc nhà mình, "Đó là thi trùng Miến Điện thường ký sinh trong xác chết, sau khi cắn nuốt máu thịt sẽ trở nên độc vô cùng. Ngươi cứu được Vĩnh Kỳ, nhưng lại hại bản thân... Nhìn tay của mình xem."

Ngụy Anh Lạc phản xạ có điều kiện giấu tay sau lưng, lại bị Hoằng Lịch kéo qua, chỉ thấy mu bàn tay thâm đen một mảnh, miệng vết thương

https://thuviensach.vn

vẫn còn rỉ rả máu đen, mùi vị khó ngửi, giống như thịt đã mục rữa thối nát.

Hoằng Lịch nghiêm nghị hỏi: "Viên Xuân Vọng, thuốc giải đâu?"

"Không có." Cho dù có, Viên Xuân Vọng cũng sẽ không đưa ra. Hắn ôn nhu nhìn Ngụy Anh Lạc, "Anh Lạc, ngươi đã đáp ứng sẽ ở Viên Minh Viên theo ta suốt đời, nhưng ngươi lại thất hứa. Không sao, ta tới giúp ngươi thực hiện. Một tháng, không, có lẽ nhanh hơn, bắt đầu từ tay, ngươi sẽ ngày càng hư thối, cho đến khi nát thành một vũng máu. Đừng sợ, ta sẽ ở dưới cửu tuyền chờ ngươi, một mực chờ ngươi đến! Ha ha ha!"

Hắn càng nói càng vui vẻ, dường như rốt cuộc đã đạt được ước muốn, cuối cùng lại thoải mái cười ha hả.

Hoằng Lịch không đếm xỉa tới tên điên này nữa, gào to: "Lý Ngọc, Lý Ngọc, mau gọi Diệp Thiên Sĩ đến!"

Ngược lại là Thái hậu khuấy động tràng hạt trên tay, A di đà phật một tiếng, chợt mở miệng nói: "Tiên đế căn bản không có lưu lạc con riêng bên ngoài, ngươi không phải là con cháu của gia tộc Ái Tân Giác La."

Tiếng cười Viên Xuân Vọng đột nhiên im bặt, hắn trừng mắt nhìn Thái hậu: "Bà nói dối!"

Thái hậu thản nhiên nói: "Đến cùng Tiên đế gia có con riêng hay không, ngươi cho rằng ta sẽ không biết sao? Ngươi nói mình là nhi tử của tiên đế, có chứng cớ gì?"

Viên Xuân Vọng: "Lúc hắn dưỡng thương ở ngoại tổ gia ta đã để lại một bộ quần áo và phục sức của Thân Vương, chẳng lẽ còn không thể làm chứng?"

Thái hậu nở nụ cười: "Tiền phu nhân vì để bảo vệ tiên đế thoát thân đã hoán đổi quần áo của tiên đế. Áo mãng bào tơ vàng trân quý cỡ nào, phỉ

https://thuviensach.vn

binh sẽ dễ dàng bỏ qua sao? Rút cuộc là ai mượn cơ hội làm nhục nữ tử nông gia, đã không biết được nữa rồi."

Viên Xuân Vọng lạnh lùng nói: "Không có khả năng!"

Thái hậu thương cảm nhìn hắn: "Nhìn đi, một hài tử tuấn tú như ngươi vốn có thể lấy vợ sinh con giống người bình thường, sống bình an qua ngày. Nhưng chỉ bởi vì hiểu lầm lại tìm đến Tử Cấm Thành, bị ép hại trở thành một phế nhân. Khó trách ngươi hận thù càng thêm sâu, đáng tiếc, ngươi hận sai người rồi, oán sai người rồi. Tiên đế gia không có nhi tử như ngươi, Hoàng đế càng không có huynh đệ như ngươi. Ngươi dùng hết mọi thủ đoạn, liều mạng trả thù đời sau, cuối cùng uổng công dã tràng. Đáng thương, thật đáng thương ..."

Một con người khi còn sống luôn có một truy cầu.

Chèo chống Viên Xuân Vọng tiếp tục sống tại nơi bi thảm nhất trên đời này, chính là báo thù.

Nhưng nếu không còn truy cầu đó, ý nghĩ đó, mục tiêu đó, hắn cũng sớm đã điên rồi, hoặc cũng là chết rồi.

"Không có khả năng..." Thái hậu nói vậy không khác nào đánh vỡ tín niệm của hắn nát bét. Bấy lâu nay, hắn chịu đựng phấn đấu hết thảy là vì cái gì? Viên Xuân Vọng nổi điên gào thét, "Không có khả năng! Không có khả năng! Là các ngươi có lỗi với ta, ta không có trả thù sai, ta không sai!"

"Người đâu!" Hoằng Lịch không còn giữ được bình tĩnh với tên điên này nữa, lớn tiếng hạ lệnh, "Dẫn đi, lăng trì xử tử!"

Thị vệ từ bên ngoài xông tới, đưa hắn trói gô, mắt thấy sắp sửa kéo hắn xuống dưới xử tử, bỗng nghe Thái hậu mở miệng: "Đừng giết hắn."

https://thuviensach.vn

Hoằng Lịch hung hăng nói: "Thái hậu! Người này giả mạo hoàng tự, gây bao sóng gió, tội không thể tha!"

Thái hậu có thâm ý khác mà nhìn hắn: "Hoàng đế, lần này nghe lời Hoàng ngạch nương, được không?"

Hoằng Lịch như có điều suy nghĩ, quét ánh mắt chán ghét quanh người Viên Xuân Vọng, miễn cưỡng gật đầu: "Dẫn hắn đi."

"Ta là hoàng tử, ha ha, ta thật sự là hoàng tử..." Viên Xuân Vọng tóc tai bù xù bị người kéo xuống dưới, trên đường đi đều lầm bầm lầu bầu, "Ta họ Ái Tân Giác La, ta họ Ái Tân Giác La..."

Thái hậu A di đà phật một tiếng, nhắm mắt lại. Hoằng Lịch cũng không nhìn hắn nữa, cầm chặt tay Ngụy Anh Lạc nói: "Truyền chỉ, lập tức hồi kinh, gọi thái y hội chẩn!"

Chương 203 (chương cuối): Ước hẹn trọn đời trọn kiếp

Thái y tề tụ trong Diên Hi cung.

Kết quả... không như ý muốn.

Cuối cùng, đến cả Diệp Thiên Sĩ cũng tỏ vẻ thúc thủ vô sách, lực bất tòng tâm. Hoằng Lịch rơi vào đường cùng, đành phải đem hy vọng ký thác lên người Phó Hằng đang ở Miến Điện xa xôi, không ngừng giục hỏi Lý Ngọc: "Phó Hằng hồi âm chưa? Có tin tức gì mới về chuyện tìm thuốc giải độc trùng không?"

Lý Ngọc: "Hoàng thượng, chưa có tin tức gì cả..."

Hoằng Lịch: "Cút!"

Ra lệnh tất cả mọi người lui xuống, Hoằng Lịch ngồi ở bên giường, cầm tay Ngụy Anh Lạc.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng." Ngụy Anh Lạc nghiêng đầu, khuôn mặt trắng bệch cười khẽ, "Tay của người vẫn luôn run nãy giờ."

Hoằng Lịch mạnh miệng nói: "Trẫm không có."

"Đừng sợ." Ngụy Anh Lạc ôn nhu an ủi, "Thần thiếp không sao hết, không có nghiêm trọng như lời bọn họ nói đâu..."

"Trẫm sợ gì chứ?" Hoằng Lịch cũng không thể mạnh miệng nổi nữa, giọng nói trở nên mềm mại hơn, "Nàng bây giờ khỏe mạnh thì về sau cũng phải khỏe mạnh đấy, trẫm cũng không yêu cầu nàng làm một nữ nhân hiền lương thục đức, coi như là tai họa đi, tai họa mới có thể lưu lại nghìn năm..."

"Hoàng thượng." Mặc dù Lý Ngọc không tình nguyện, nhưng tình thế bắt buộc nên lại xen vào lần nữa, "Miến Điện có quân tình khẩn cấp."

Hoằng Lịch vốn định quát lớn bảo hắn cút ra ngoài, nghe xong lời này lại mâu thuẫn đứng lên.

"Hoàng thượng, người hãy đi đi." Ngụy Anh Lạc nhắm mắt lại, thần sắc tự nhiên nói, "Thần thiếp ở đây nằm ngủ một lát, chờ người trở về."

Hoằng Lịch quyến luyến mà nhìn nàng một cái: "Đợi trẫm trở về."

Ngụy Anh Lạc nhắm mắt lắng nghe tiếng bước chân của hắn, chờ hắn đi xa rồi mới chịu đựng nhổ ra một ngụm máu đen.

"Nương nương!" Tiểu Toàn Tử và Trân Châu lập tức vây quanh.

"Đừng khóc." Ngụy Anh Lạc mạnh mẽ chống đỡ, lộ ra dáng vẻ tươi cười, "Tiểu Toàn Tử, về sau ba vị cách cách a ca nếu có hỏi ta đi đâu, ngươi hãy nói ta đã đi du sơn ngoạn thủy rồi, không muốn dẫn chúng nó theo, chỉ tổ rước mệt vào người. Nghe có hiểu không?"

https://thuviensach.vn

Thấy nàng lại bắt đầu nói di ngôn, Tiểu Toàn Tử nhịn khóc mà nói: "Nô tài ngu dốt, nô tài không hiểu, nô tài đi gọi Diệp đại phu đây!"

Hắn lao ra tìm Diệp Thiên Sĩ, nhưng Ngụy Anh Lạc lại không chờ được, thiếp đi trong tiếng khóc của Trân Châu.

Thật là một giấc mộng đẹp.

Trong mộng vô ưu vô lo, tràn đầy tiếng hoan hỉ nói cười .

Người cười là nàng. Người chọc nàng cười... chính là Phó Hằng.

Trong mơ hắn biến thành bộ dáng khi còn trẻ, một quý công tử ôn nhuận như ngọc, tuy trời sinh có ngoại hình đào hoa, nhưng lại không có bao nhiêu kinh nghiệm chung đụng với nữ nhân, luôn bị nàng trêu đùa xoay quanh, nay trái lại lại chủ động trêu đùa nàng.

"Phó Hằng." Nàng đột nhiên hỏi, "Ngài định đi đâu?"

Hắn chợt bỏ nàng mà đi, sau đó bỗng nhiên đứng lại, quay đầu nhìn nàng giữa đám đông rất lâu, như muốn khắc sâu hình dáng của nàng dưới đáy lòng, ngay cả sau khi uống canh Mạnh Bà (*) rồi vẫn sẽ nhớ mãi không quên.

(*) Tương truyền rằng, con người sau khi chết thường sẽ uống một chén canh Mạnh Bà, khiến người ta có thể quên hết tất cả mọi thứ ở tiền kiếp, tiếp tục đầu thai ở kiếp khác

"Phó Hằng đại nhân!"

Ngụy Anh Lạc bị tiếng thét này làm bừng tỉnh, ngắm nhìn bốn phía, bên trong tẩm điện hoặc đứng hoặc ngồi, tụ họp đầy người, có Tiểu Toàn Tử, Trân Châu, còn có Hải Lan Sát.

Vừa nãy là ai đã hô? Vì sao lại hô tên Phó Hằng?

https://thuviensach.vn

"Lệnh quý phi." Hải Lan Sát muốn nói lại thôi.

Ngụy Anh Lạc nhìn hắn. Hắn không phải là cung nhân trong cung mà là ngoại thần bên ngoài, nếu không có chuyện quan trọng sẽ tuyệt đối không dám cũng không thể đặt chân bước vào hậu cung, nên nàng vội vàng mượn tay Trân Châu nâng người dậy: "Không phải ngài đi theo Phó Hằng đi Miến Điện tác chiến sao? Sao giờ lại..."

Hải Lan Sát bình tĩnh nói: "Quân Miến Điện giao chiến nhiều lần thất bại trước Đại quân nên đã sai người cầu hoà, thần đem tấu chương đưa về Tử Cấm Thành."

Nếu nói hắn bình tĩnh thì hai chữ "chết lặng" càng đúng hơn, Ngụy Anh Lạc tim đập như trống hỏi: "Thắng rồi sao... Phó Hằng đâu? Hắn trở về rồi à?"

Hải Lan Sát trầm mặc không nói, nhưng Trân Châu lại vui sướng nói: "Đó là đương nhiên! Nương nương, Sách Luân đại nhân mang về Giải độc đan, nếu không người cũng sẽ không thanh tỉnh như vậy!"

Ngụy Anh Lạc: "Giải độc đan?"

Hải Lan Sát chậm rãi giải thích: "Đây là Thần đan được chế tác từ Thánh tâm thảo ở Miến Điện. Thánh tâm thảo sinh trưởng ở nơi đầm lầy chứa nhiều chướng khí, có thể giải độc Thi trùng, bảo vệ dung nhan không đổi, thanh xuân vĩnh viễn dừng lại, vì vậy còn gọi là Định Nhan Châu."

Trân Châu vui đến phát khóc: "Nương nương, người đúng là trong họa có phúc!"

So với Trân Châu, biểu lộ Hải Lan Sát có thể nói là lãnh đạm. Trong lòng Ngụy Anh Lạc dần dần sinh ra dự cảm xấu, nàng hỏi: "Phó Hằng đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Nhiều lần bị giục hỏi, Hải Lan Sát rốt cuộc không biết làm thế nào, đành nói thật: "Hắn vì muốn hái Thánh tâm thảo mà người nhiễm chướng khí, bị bệnh nhưng vẫn kiên trì chỉ huy, không chịu rời xa chiến trường. Thần đã khuyên can nhiều lần nhưng tên này rất cố chấp..."

Nói đến đây, thanh âm của hắn dần dần nghẹn ngào: "... Thi thể của hắn hiện đã được chở về Tử Cấm Thành."

Ngụy Anh Lạc sững sờ trên giường, không nói lời nào.

Trên đời lại có người ngốc đến vậy?

Đúng, trên thế giới này luôn có một kẻ ngốc sẽ vì nàng mà không màng thân thể đi hái thuốc, sẽ vì Hoằng Lịch mà không để ý chuyện sinh tử để đạt được thắng lợi cuối cùng.

Người đó, gọi là Phú Sát Phó Hằng.

Hải Lan Sát nghẹn ngào một lát, hít sâu một hơi, liều lĩnh nói: "Lệnh quý phi, có một câu, Phó Hằng nhờ thần đến hỏi người."

Ngụy Anh Lạc khô khốc nói: "Ngài nói đi."

"Ngụy Anh Lạc." Hải Lan Sát nghiêm túc nhìn nàng, giống như Phó Hằng đang ngồi ngay bên cạnh, mượn miệng của hắn nói với nàng, "Cả đời này ta bảo vệ nàng đã đủ rồi, kiếp sau đổi lại nàng bảo vệ ta có được không?"

Trân Châu bị những lời này dọa sợ tới mức mặt không còn chút máu. Ngụy Anh Lạc nghe xong lại giống như không nghe thấy, ngồi ở trên giường thất thần.

Đợi đã lâu nhưng vẫn không nghe được câu trả lời thuyết phục từ nàng, Hải Lan Sát thất vọng nói: "Nô tài đường đột, nguyện Lệnh quý phi

https://thuviensach.vn

sớm ngày hồi phục. Nô tài -- cáo lui."

Hắn đứng dậy rời đi, đến cửa điện lại chậm chạp không chịu bước nốt bước cuối cùng, cuối cùng vẫn quay đầu lại hỏi: "Lệnh quý phi, thần biết rõ người là ái phi được Hoàng thượng sủng ái nhất, cũng là nữ nhân quyền thế nhất Tử Cấm Thành, nhưng người -- không thể cho hắn một chút hy vọng nào sao?"

Hắn nhìn Ngụy Anh Lạc tràn ngập hy vọng, mà hy vọng từng chút từng chút nhạt dần trong đôi mắt hắn.

Cuối cùng, hắn rời đi.

"Trân Châu." Đến giờ phút này, Ngụy Anh Lạc mới mở miệng nói, "Ta muốn ở một mình trong chốc lát, ngươi hãy lui xuống trước đi."

Trân Châu cũng rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng nằm tựa trên gối, nhìn đại điện không một bóng người, thật lâu sau mới nhẹ nhàng nói một tiếng: "Được, ta đồng ý với ngài."

Khải hoàn hồi triều, tang lễ, trợ cấp, bận rộn làm việc mất một thời gian dài. Trong mấy ngày này, Hoằng Lịch loay hoay chân không chạm đất, vội vàng đến thăm nàng lại vội vàng rời đi, mỗi lần rời đi sắc mặt lại tốt hơn một chút, điều này có nghĩa là bệnh Ngụy Anh Lạc đã có tiến triển tích cực.

Hôm nay, nàng rốt cuộc cũng có thể bước xuống giường được rồi.

"Đi." Ngụy Anh Lạc vịn tay Trân Châu, "Đến Thừa Càn điện."

Thừa Càn điện vẫn là nơi ở của Kế hậu như trước, chỉ là không còn được xem là tẩm cung của Hoàng hậu. Hoằng Lịch cho rút hết cung nhân của nàng, lấy đi sách bảo, trừ việc vẫn giữ tôn hiệu Hoàng hậu thì chẳng

https://thuviensach.vn

còn lưu lại vật gì, chỉ chừa cho nàng một tòa cung điện vắng vẻ, giống như một lồng chim to lớn.

Kế hậu đã xuống tóc. Lúc Ngụy Anh Lạc đến, nàng đang quỳ gối trên bồ đoàn gõ mõ.

"Lệnh quý phi." Âm thanh gõ mõ dừng lại, Kế hậu trợn mắt nhìn nàng, tựa hồ đã sớm đợi nàng, tựa hồ đã sớm muốn hỏi câu hỏi này, "Có phải ngươi đã biết từ trước chuyện Viên Xuân Vọng muốn động thủ phải không?"

Ngụy Anh Lạc trầm mặc không nói.

"Những ngày này, ta nghĩ tới nghĩ lui, ngươi dung túng hắn hành động từng bước một, mục đích chỉ có một -- dẫn dụ Hòa Thân Vương." Kế hậu nở nụ cười, "Lệnh quý phi, hai mươi tư năm, tròn hai mươi tư năm, ngươi chưa bao giờ quên cái chết của tỷ tỷ ngươi! Ngươi vẫn luôn muốn mạng của Hoằng Trú!"

Bây giờ rốt cuộc nàng đã đạt được ước nguyện. Hoằng Lịch dù có niệm tình huynh đệ thì cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho một tên mưu phản.

Sau khi kết thúc chuyến Nam tuần không bao lâu, Hoằng Trú bị giam trong vương phủ, qua không lâu sau liền đã "Chết vì bệnh" rồi.

Nhưng Ngụy Anh Lạc làm sao thừa nhận đây? Nàng chỉ cười nói: "Hoàng hậu, người nghĩ nhiều rồi."

Nhưng nụ cười của nàng lại nói rõ hết thảy, Kế hậu liếc mắt nhìn nàng thật sâu, thở dài nói: "Quả thật như thế, ngươi vẫn còn mang thù. Có việc ngoài ý muốn duy nhất, ước chừng chính là Viên Xuân Vọng muốn kéo ngươi cùng xuống địa ngục, đáng tiếc, hắn cũng đã thất bại."

https://thuviensach.vn

Từ Thừa Càn điện bước ra, Ngụy Anh Lạc lại đi một chuyến đến Vĩnh Hạng, đi xem Viên Xuân Vọng.

Hắn thật sự đã điên rồi.

Trong cung nâng cao đạp thấp quá nhiều, bô chất đầy phòng cũng chỉ có một mình hắn chà rửa.

"Giả dối, hắc hắc, ngươi là giả dối, ngươi cũng là giả dối." Viên Xuân Vọng vừa chà rửa bô, vừa lẩm bẩm nói, "Ta mới là thật đấy..."

"Điên nặng như thế, nhưng Thái hậu lại không cho người giết hắn, cũng không biết tại sao." Trân Châu nhỏ giọng nói, "Hắn một mực nói mình là thiên hoàng quý trụ (hậu duệ hoàng tộc), nương nương, đây là lời nói thật sao?"

"Là thật hay giả đã không còn quan trọng." Ngụy Anh Lạc mỉm cười, quay người rời khỏi Vĩnh Hạng, "Tới từ đâu thì lại về chỗ đó, không phải tốt sao?"

Trân Châu đi theo sau lưng nàng, lúc ra khỏi ngõ Vĩnh Hạng lại quay đầu nhìn thoáng qua.

Vĩnh Hạng giống như là sợi ranh giới khổng lồ, phân cách lẫn nhau.

Viên Xuân Vọng ở bên trong cùng bô làm bạn, mà Ngụy Anh Lạc từng bước trở về Diên Hi cung. Trong nội cung, Lý Ngọc sớm đã chờ nàng, hướng nàng truyền đạt một tin vui.

Chờ nàng thay xong phục trang mới bước ra, một đám Tần phi hướng nàng hành lễ: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng quý phi, chúc Hoàng quý phi vạn phúc kim an!"

https://thuviensach.vn

"Xem nàng kìa." Chờ chúng phi tần lui xuống dưới, Hoằng Lịch đi tới nói, "Nhanh như vậy đã đắc ý đầy mặt."

Ngụy Anh Lạc liếc hắn một cái, cười càng thêm đắc ý.

"Sao vậy?" Hoằng Lịch hỏi, "Đối với nam nhân đã cho nàng vinh quang này, nàng cũng không có lời gì muốn nói sao?"

Ngụy Anh Lạc vẫn cúi đầu dò xét vòng ngọc trên tay mình: "Không có."

Hoằng Lịch chau mày: "Nàng cái đồ không có lương tâm này!"

Nếu hắn tức giận, vô luận là thật là giả, các phi tử khác sẽ ngay lập tức thu hồi tính khí, trở nên cẩn thận từng li từng tí, nhưng Ngụy Anh Lạc thì không. Nàng liếc mắt hỏi: "Hoàng thượng, thần thiếp không có lương tâm, sao người vẫn còn sủng ái thần thiếp vậy?"

Hoằng Lịch: "Trẫm là không biết nên làm thế nào."

Ngụy Anh Lạc ngược lại cười rộ lên, không chút lưu tình chọc thủng tâm tư của hắn: "Thừa nhận đi, vì Hoàng thượng lãng phí thời gian trên người thần thiếp quá nhiều, không muốn không thu hoạch được gì nên mới càng lún càng sâu."

Hoằng Lịch lạnh mặt nói: "Dù lúc nàng mắc bệnh nặng nhưng trẫm vẫn lấy chính vụ làm đầu, bởi vì trẫm là Đế vương, không hiểu tình ái là gì, nên nàng đừng tự mình đa tình nữa!"

Ngụy Anh Lạc: "Xem ra chúng ta đều giống nhau!"

Sắc mặt Hoằng Lịch trầm xuống, tay vòng qua eo Ngụy Anh Lạc: "Mau trả lời trẫm vấn đề này, còn dám nói hươu nói vượn, trẫm chém đầu nàng!"

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc: "Người đem giang sơn đặt ở vị trí đầu tiên, nhưng lại yêu cầu thần thiếp phải yêu người nhất, thật là bá đạo!"

Hoằng Lịch: "Ngụy Anh Lạc!"

Ngụy Anh Lạc thấy hắn sắp nổi lửa giận, liền nhẹ nhàng cười, ánh mắt động lòng người: "Vấn đề người mới vừa hỏi, hiện giờ không có đáp án. Nhưng mà, thần thiếp sẽ dùng cả đời này để trả lời người, người chuẩn bị tốt để nghe nhé?"

Hai người đối mặt nhìn nhau một lát, hiểu rõ tâm ý của nhau, lại đồng thời cười vui vẻ.

Có người cao, có người thấp; có người đi, có người ở; có người sống, có người chết. Trong hậu cung này, một mặt tàn khốc như thế, nhưng vẫn có một mặt dịu dàng thắm thiết.

"Được rồi, đừng có hí hoáy đống đồ vật đó trên người nàng nữa." Hoằng Lịch ra vẻ không chịu nổi, vươn tay, "Tới đây."

Ngụy Anh Lạc lại không để ý tới hắn, tiếp tục mân mê phục sức Hoàng quý phi trên người mình, cuối cùng vẫn là Hoằng Lịch tự mình đi tới, nâng mặt của nàng hướng sang một bên: "Nàng có gì đẹp mà ngắm, ngắm hoa đi kìa."

Hắn lại cho người cấy ghép thành mấy cây hoa Chi tử hiếm lạ đưa vào Diên Hi cung, cũng không biết là khí hậu nơi này đặc biệt tốt hay thế nào mà tất cả hoa Chi tử cứ đến chỗ nàng đều đặc biệt khoe sắc thắm.

Ngụy Anh Lạc ra vẻ tức giận quay mặt lại chất vấn: "Thần thiếp đẹp mắt hay là hoa đẹp mắt?"

Hoằng Lịch cười nói: "Hoa đẹp mắt."

https://thuviensach.vn

Ngụy Anh Lạc tức giận muốn đi, lại bị hắn kéo về ôm trong ngực, ha hả cười nói: "Niên niên tuế tuế hoa tương tự, tuế tuế niên niên người giống nhau. Anh Lạc, vào ngày này năm sau trẫm vẫn cùng nàng ngắm hoa như cũ."

"Còn năm sau nữa thì sao?"

"Năm sau nữa cũng như thế." Hoa Chi tử nở đầy viện, nhưng Hoằng Lịch lại chỉ cúi đầu ngắm nhìn nàng, "Đời này kiếp này, cùng ở bên nàng ngắm hoa."

https://thuviensach.vn

DIÊN HI CÔNG LƯỢC TRUYỆN

Chu Mạt

www.dtv-ebook.com

2 Phiên ngoại

Phiên ngoại 1: (Thượng)

Bí mật của nàng

Nàng có một bí mật.

Bí mật này khiến nàng càng lúc càng trở nên kỳ quái, khiến người khác càng lúc càng tránh xa...

"Thật đáng thương." Một giọng nói ôn nhu ở sau lưng nàng vang lên, "Người người đều nói Chiêu Hoa công chúa điêu ngoa bá đạo, lãnh huyết vô tình, hóa ra nàng không phải sẽ không khóc, mà là người thích trốn đi khóc một mình."

Chiêu Hoa đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đối phương: "Ngươi là ai?"

Thân là trưởng nữ của Ngụy Anh Lạc, Chiêu Hoa công chúa kế thừa vẻ đẹp từ mẫu thân, nhưng khí chất trên người lại càng giống phụ thân của nàng -- trên cao nhìn xuống, vênh váo hung hăng, dường như nàng trời sinh chính là chủ nhân của thế giới này, tất cả mọi người phải quỳ rạp xuống dưới chân nàng.

Nếu nàng là một a ca, tính tình như vậy cũng không phải không được, nhưng nàng là một công chúa, một nữ nhân có dáng vẻ thế này không khỏi quá mức vênh váo hung hăng.

https://thuviensach.vn

"Nếu ta là Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế, ta cũng sẽ không chọn một nữ nhân như khổng tước kiêu ngạo làm thê tử." Đối phương nở nụ cười, đó là một người mặc trang phục thị vệ, dung mạo thiếu niên tuấn dật, nụ cười có chút bất cần đời. Hắn vuốt ve ngực, đối với Chiêu Hoa hành lễ, "Ta là Phúc Khang An, ta tới giúp công chúa đây."

"Giúp ta?" Chiêu Hoa nhíu mày, "Ngươi có thể giúp được gì cho ta?"

"Giúp công chúa giành được trái tim của Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế." Phúc Khang An cười tủm tỉm nói.

"... Tại sao ngươi phải giúp ta?" Ánh mắt Chiêu Hoa nhìn hắn càng thêm hoài nghi.

Nàng ở trong cung, từ trước đến nay đều không được hoan nghênh.

Ngoại trừ phụ vương mẫu hậu, cùng với hai muội muội a ca sống chung từ nhỏ đến lớn, những người khác hoặc là sợ nàng, hoặc là ngại nàng, trừ phi hạ lệnh, nếu không sẽ không có bất kỳ ai chủ động giúp nàng làm việc.

Một ngón tay bỗng nhiên từ đối diện đưa qua, vuốt trên mặt nàng một cái.

Chiêu Hoa cả kinh lui về phía sau vài bước, nổi trận lôi đình: "To gan! Ngươi đang làm gì đó?"

Phúc Khang An thu lại ngón tay dính vệt nước mắt để bên miệng, nhẹ nhàng liếm mút một cái, giống như đang thưởng thức ngọt bùi đắng cay cùng nàng. Đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn nàng chăm chú, ánh sáng rung động như hoa lê ánh lên nước mùa xuân: "Không còn cách nào, ta đương nhiên phải giúp công chúa... Công chúa khóc khiến lòng ta mềm nhũn."

https://thuviensach.vn

Ai cũng đều nói Chiêu Hoa công chúa cái gì cũng có, kỳ thật cũng không phải thế.

Mỗi lần thấy nàng yêu thích cái gì, Tư Uyển công chúa sẽ luôn tìm cách đoạt đi. Tư Uyển là cháu ngoại của Hòa Thân Vương. Hòa Thân Vương đang ở tuổi tráng niên lại chết bất đắc kỳ tử, Hòa Thân vương phủ nhanh chóng suy yếu, thân thế thập phần đáng thương, vì vậy mọi người đều muốn Chiêu Hoa phải nhường cho nàng ta.

Nhường điểm tâm ngon miệng, nhường xiêm y xinh đẹp, nhường con mèo nhỏ có lông trắng như tuyết, cuối cùng, ngay cả vị hôn phu Siêu Dũng thân vương Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế cũng muốn tặng cho nàng ta.

Thật sự có thể chịu đựng, nhưng không thể nhẫn nhục.

Tuy Chiêu Hoa không thương Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế, nhưng nàng không cho phép thứ thuộc về mình lại lần nữa bị cướp đi, vì vậy cắn răng một cái, đồng ý lời đề nghị của Phúc Khang An.

"Tốt lắm, công chúa xinh đẹp của ta." Phúc Khang An hái xuống một bông hoa mẫu đơn cài trên tóc nàng, ôn nhu nói, "Hãy để cho ta dạy công chúa, làm thế nào mới chiếm được trái tim của nam nhân."

Phúc Khang An là một nam nhân có tiếng xấu. Người khác hay bắt gặp hắn quyến rũ nữ nhân, thậm chí còn có lời đồn nói hắn làm một cung nữ lớn bụng, nhưng lại không muốn đứa bé đó. Về phương diện tình ái thì nam nhân như hắn rất dày dạn kinh nghiệm.

Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế là một danh tướng dũng mãnh. Hắn trên chiến trường đối với kẻ địch đều lãnh khốc vô tình, ở Tử Cấm Thành đối với nữ nhân mà mình không thích cũng thế, thậm chí dám không nể mặt Hoằng Lịch và Ngụy Anh Lạc cùng gây áp lực, nói muốn hủy hôn.

https://thuviensach.vn

Nhưng một nam nhân như vậy cũng chạy không thoát mưu tính của Phúc Khang An.

"Tại sao phải cố ý tung tin giả, nói Thái hậu đang tuyển một phò mã mới?"

Phúc Khang An cười rộ lên, "Chủ động từ hôn hay bị từ hôn là hai việc hoàn toàn khác nhau. Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế tuy thanh cao, nhưng chung quy vẫn là đàn ông, hắn có thể không muốn cưới công chúa, nhưng không thể nào dễ dàng tha thứ người của mình bị người khác cướp đi. Đây là nhân tính -- hắn rất nhanh sẽ tìm đến công chúa, công chúa của ta."

Đúng như Phúc Khang An dự đoán, Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế từ trước đến nay đối với Chiêu Hoa luôn không mặn không nhạt, hôm nay lại chủ động tới tìm nàng.

"Ngẫu nhiên ở trước mặt hắn khóc đi, công chúa của ta. Nước mắt của công chúa so với kiếm trong tay người càng uy lực hơn."

Chiêu Hoa không muốn khóc trước mặt người khác, cảm thấy như vậy quá mức mất mặt, bán tín bán nghi thử một lần, hiệu quả lại tốt không ngờ. Vẫn là những lời nói đó, nếu như trước đây Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế đến một câu cũng không nghe, hôm nay rưng rưng nói, Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế chẳng những lắng nghe mà còn tin răm rắp.

Nước mắt thật sự có uy lực lớn vậy sao?

"Nước mắt không có uy lực lớn như vậy, chỉ bởi vì Lạp Vương Đa Nhĩ Tế đã động tâm với công chúa mà thôi." Phúc Khang An tính toán chi tiết, đã sớm tính đến bước tiếp theo, "Đến lúc rồi, công chúa của ta, người nên ghen rồi..."

Giữa lúc hai người đang bí mật mưu đồ thì đúng vào lúc này, Tư Uyển cũng tranh đoạt ánh mắt của Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế. Nàng ta thậm chí còn

https://thuviensach.vn

cố ý té bị thương, máu tươi đầm đìa hướng Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế cầu cứu. Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế không thể không ở trước mặt Chiêu Hoa mà ôm nàng ta đến thị vệ sở.

Chiêu Hoa cứ tưởng Phúc Khang An sẽ muốn mình nhẫn nhịn, kết quả Phúc Khang An nói không cần, chẳng những không cần mà còn muốn nàng mượn cơ hội này phát tiết hết ra.

Trong tất cả các kế hoạch của hắn, chỉ có duy nhất cái này là hợp ý Chiêu Hoa. Nàng cười to ha ha một tiếng, cơ hồ là không thể chờ được nữa mà nhào ngay đến thị vệ sở, chẳng những châm chọc khiêu khích nàng ta một phen mà còn được dịp lật lại chuyện xưa năm đó --

Hai vị công chúa cùng nhau lớn lên trước mặt Thái hậu, nhưng dù sao đứa bé nào nhỏ tuổi hơn thì sẽ được sủng ái nhiều hơn. Sau này Chiêu Hoa ra đời, đương nhiên sự sủng ái của Thái hậu phân mỏng, vị công chúa Tư Uyển này sinh ra ghen ghét, âu đó cũng là lẽ thường tình, nhưng nàng ta nhận thấy giành giật từng xiêm y từng món đồ từ tay Chiêu Hoa còn chưa đủ, nàng còn muốn -- mạng Chiêu Hoa.

"Trước kia Tư Uyển ra ngoài cung thăm hỏi huynh đệ bị thủy đậu, sau khi trở về liền đem đậu chẩn lây bệnh cho ta, ta nằm trên giường vùng vẫy mấy tháng mới sống sót. Chàng nói xem sao ta có thể yêu thương nàng ta, sao ta có thể bày ra khuôn mặt tươi cười nói chuyện với nàng ta đây?" Hai mắt Chiêu Hoa đỏ bừng, chất vấn Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế, "Chàng... Được rồi, ta sẽ về lấy tranh treo tường kia trả lại chàng."

Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế không muốn tranh treo tường, cũng không muốn Tư Uyển công chúa trên giường điềm đạm đáng yêu, vũ mị đa tình kia.

Hắn vài bước đã đuổi theo ra ngoài cửa, thậm chí còn không tránh đi tai mắt bên cạnh, chân thành tha thiết đối với Chiêu Hoa nói: "Tư Uyển

https://thuviensach.vn

cách cách liên tục nghĩ cách tiếp cận, ta không phải không hiểu rõ, chỉ là muốn giữ mặt mũi nên không muốn làm nàng ta khó chịu, mới không có bày vẻ chán ghét ra mặt. Nếu nàng đã không thích, ta sẽ không bao giờ để ý nàng ta nữa!"

Nhưng ánh mắt Chiêu Hoa lại xuyên qua bờ vai hắn, nhìn thân ảnh kia đang dựa vào bước tường đỏ trụ của hành lang thị vệ sở, khuôn mặt tuấn lãng tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể mang theo dáng vẻ cười trêu bất cần đời.

Khóe miệng không khỏi nhếch lên, vốn dĩ Chiêu Hoa đã xinh đẹp diễm lệ, giờ đây nụ cười càng nghiêng nước nghiêng thành: "Vậy cũng đâu liên quan gì đến ta, không cần giải thích!"

Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế bình tĩnh nhìn nàng: "Đương nhiên là muốn giải thích. Chiêu Hoa, trong lòng ta chỉ có nàng, làm sao để nàng hiểu lầm được!"

Khóe môi của hai người mưu đồ bí mật đồng thời nhếch lên, nhìn nhau ngầm hiểu thắng lợi.

Cộp cộp cộp, thanh âm từ xa tới gần. Tư Uyển tựa vào một cây gậy gỗ, gắng sức từ bên trong đi ra, khuôn mặt không cam lòng nói: "Chiêu Hoa, nếu ngươi thật sự ngay thẳng, vì sao không nói sự kiện kia cho hắn biết? Hay là ngươi đang sợ, sợ Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế biết rõ chân tướng thì sẽ không xem ngươi thành người bình thường?"

Giữa hai người có dải hố sâu ngăn cách, không chỉ bởi vì một căn bệnh đậu mùa, mà còn có một bí mật đáng sợ hơn giấu ở trong lòng hai người.

Tuy rằng Tư Uyển công chúa không đem bí mật này truyền ra ngoài, nhưng chỉ cần khơi mào lên cũng đủ phạm vào điều tối kỵ của Chiêu Hoa,

https://thuviensach.vn

nhưng trước khi xử trí nàng ta, Chiêu Hoa còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Bí mật của hắn

"Thưởng cho ngươi." Chiêu Hoa chỉ vào đôi mẫu tử bên cạnh nói, "Ta biết rõ ngươi ở đây đang xin tha cho a mã con ngươi, vì thế đã bị đánh không ít, hiện giờ ta giúp ngươi tha mạng cho hắn rồi."

Đây là đôi mẫu tử mới vừa từ Tân Giả Khố bước ra, tuổi của nữ tử này và Chiêu Hoa cũng không sai biệt lắm, khuôn mặt ngây thơ chưa hoàn toàn rút đi thì đã làm mẹ của một đứa nhỏ rồi.

Phúc Khang An không nói một lời.

Nhưng nàng ta vẫn như cũ ôm đứa bé mang tã lót rách nát, bịch một tiếng quỳ trước mặt Chiêu Hoa: "Ngài ấy không phải là trượng phu của nô tì, ngài ấy là ân nhân của cả nhà nô tì!"

Chiêu Hoa nghe vậy sững sờ.

Phụ thân của hài tử không phải Phúc An Khang mà là một thị vệ bình thường ở thị vệ sở, vì tiền đồ mà đã hy sinh trên chiến trường, được phong làm Ba Đồ Lỗ, trở thành anh hùng trong gia tộc.

Nhưng nếu chuyện hắn cấu kết với cung nữ lan truyền ra ngoài, hắn sẽ lập tức từ anh hùng biến thành tội nhân.

Vì vậy, Phúc Khang An đã dốc hết sức che giấu sự tình, cứu được thanh danh thị vệ, cứu được mạng hai mẹ con họ, đại để là -- cứu được tương lai của chính mình.

"Bí mật của ngươi là đây sao?" Chiêu Hoa hỏi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Phúc Khang An nhìn nàng phức tạp, thật lâu vẫn không nói nên lời.

"... Ngươi yên tâm đi, bí mật của ngươi cũng là bí mật của ta, ta sẽ không nói ra đâu." Chiêu Hoa trừng mắt nhìn, nói với hắn đầy hàm ý, "Huống hồ... Tương lai của ngươi cũng không đến mức hoàn toàn không thể cứu."

Nàng cười vui vẻ rời đi, không lâu sau liền nghe nói mèo của Tư Uyển công chúa chết rồi, lại mấy ngày sau nghe nói thị nữ bên cạnh Tư Uyển công chúa cũng đã chết, cuối cùng... Tư Uyển công chúa treo cổ.

Mặc dù may mắn không chết, nhưng lời đồn đãi đã truyền khắp Tử Cấm Thành, người người đều nói Chiêu Hoa công chúa giết mèo, giết thị nữ, từng bước đe dọa Tư Uyển công chúa, muốn bức nàng chết đi.

Lời đồn truyền đi có mũi có mắt, rốt cuộc kinh động đến Tông nhân phủ.

Tông lệnh thân đến cầu kiến Hoằng Lịch, hung hăng muốn xử phạt Chiêu Hoa, cãi lộn đến phân nửa, cửa phòng Dưỡng Tâm điện bỗng nhiên mở ra, Chiêu Hoa từ bên ngoài bước vào, bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Hoằng Lịch: "Hoàng a mã, con gái nguyện ý tặng hôn sự này cho Tư Uyển, thỏa mãn si tâm của nàng ấy."

Mọi người kinh hãi, Tông lệnh: "Thất công chúa, người nói vậy là có ý gì?"

"Tông lệnh không biết sao? Tư Uyển nặng tình với Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế, vì hắn mà ba phen mấy bận cùng con gái sinh ra hiềm khích, tổn thương quan hệ nhiều năm làm bạn, càng không tiếc lấy thân mình tự sát." Chiêu Hoa liếc hắn một cái, lại quay đầu nhìn về phía Hoằng Lịch, mỗi một câu chữ đều nhắc lại quyết định của mình, "Nếu như Tư Uyển cuồng dại

https://thuviensach.vn

như thế, để tránh nàng ấy tự mình hại mình lần nữa, con gái nguyện ý đem hôn sự tặng cho nàng!"

Lời vừa nói ra, mọi người đều sợ hãi.

"Con có biết mình đang làm gì không?" Sau đó, Ngụy Anh Lạc cho gọi Chiêu Hoa đến Diên Hi cung, nghiêm nghị quát lớn.

"Con gái biết rõ." Vẻ mặt Chiêu Hoa lộ ra cực kỳ bình tĩnh.

Ngụy Anh Lạc: "... Là vì Phúc Khang An?"

Chiêu Hoa trầm mặc một lát, gật gật đầu.

Nàng không yêu Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế, tiếp cận hắn chỉ vì một lần hờn dỗi, hoặc là nói một mưu đồ bí mật. Tim của nàng sớm đã bị một người đàn ông khác nắm giữ, một mực không nói là vì lời đồn đãi kia -- hắn cùng với cung nữ cấu kết, hai người thậm chí còn có chung một đứa con.

Hôm nay, hiểu lầm này đã được cởi bỏ rồi, khúc mắc duy nhất đã không còn, còn gì có thể ngăn cản nàng chạy đến bên cạnh hắn?

Chiêu Hoa trước sau như một hấp tấp, nàng nghĩ như vậy, cũng liền làm như vậy, vứt bỏ cung nữ thái giám bên cạnh, nâng váy chạy liền một mạch đến chỗ thị vệ sở, muốn chia sẻ tin tức tốt lành này cho đối phương.

Nhưng mà, nàng nghe thấy được cái gì?

"Rõ ràng ngươi đã nói qua, Chiêu Hoa sẽ mất hết danh tiếng, nên ta mới giết mèo của ta, thị nữ của ta, cuối cùng thiếu chút nữa còn tự giết chính mình, nhưng ngươi xem xem nàng ta đã làm ra chuyện gì!" Giọng nói Tư Uyển từ bên trong cửa truyền ra, "Hiện giờ trong cung ai ai cũng bàn tán ta vì muốn cướp Siêu Dũng thân vương nên mới bôi nhọ danh dự Thất công chúa, cái này là sách lược vẹn toàn mà ngươi nói đây sao?"

https://thuviensach.vn

Tiếng nắp va chạm với chén trà vang lên.

Giọng nói Phúc Khang An giống như hương trà, thản nhiên cất lời: "Công chúa không muốn lấy Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế sao?"

Tư Uyển cả giận nói: "Nhưng cũng không phải là muốn theo cách này!"

Phúc Khang An bật cười: "Triệt để phá hủy Chiêu Hoa, lại muốn một thanh danh tốt, công chúa thật đúng là tham lam."

Tư Uyển: "Phúc Khang An!"

"Công chúa cần gì phải tức giận." Phúc Khang An chậm rãi nói, "Người thực quan tâm Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế nhìn người thế nào sao? Không, người không hề thích hắn, mà là thích... trông thấy bộ dáng Chiêu Hoa nổi điên, phát cuồng mà thôi."

Loảng xoảng một tiếng, cửa phòng bị lực mạnh đẩy ra.

Chiêu Hoa đứng ở trước cửa, sắc mặt xanh mét, hướng Tư Uyển quát lớn một tiếng: "Ra ngoài!"

Sau khi đuổi Tư Uyển đi, hai người bốn mắt nhìn nhau.

"... Vì sao?" Ánh mắt Chiêu Hoa đỏ lên, "Vì sao lại giúp Tư Uyển hãm hại ta?"

"Nếu ta nói là vì công chúa thì sao?" Phúc Khang An cười.

Chiêu Hoa nghe vậy sững sờ.

"Ta đoán không chừng mấy ngày nữa, Hoàng a mã của công chúa sẽ hỏi hắn chuyện hôm nay, hỏi hắn có nguyện ý đổi công chúa không?

https://thuviensach.vn

Nhưng công chúa cảm thấy hắn sẽ đáp ứng sao?" Phúc Khang An ôn nhu thay nàng lau nước mắt, "Cùng ta đánh cuộc một lần đi, công chúa của ta."

Chiêu Hoa: "Ta cá là thắng thì sao?"

Phúc Khang An: "Vậy công chúa sẽ có được Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế."

Chiêu Hoa: "Còn nếu ta thua?"

"Vậy..." Phúc Khang An suy tư một lát, đầu ngón tay đè trên môi chính mình, giống như bí mật này chỉ hai người họ biết mà thôi, "Ngày kia theo ta xuất cung xem miếu hội đi."

Nói xong, hắn nhấc đầu ngón tay chạm vào lòng bàn tay của Chiêu Hoa, triền miên ngắn ngủi.

Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế không đồng ý.

Hắn quỳ gối trước mặt Hoằng Lịch, giống nhau ngày đó hắn quỳ gối cầu xin giải trừ hôn ước, nhưng lúc này đây, hắn chỉ cầu có Chiêu Hoa.

Chiêu Hoa thắng. Nàng cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, đột nhiên nói: "Đã đến giờ rồi, ta phải đi."

Trộm hoán đổi quần áo của tiểu thái giám, trà trộn giữa đoàn thái giám xuất cung làm việc, xe ngựa sớm đã chờ sẵn bên ngoài cách đó không xa, nàng lên xe ngựa, lại thích thú thay phục sức của thiếu nữ bình dân đã được chuẩn bị bên trong, xốc một góc màn xe nhìn qua, lặng lẽ hỏi: "Đây là đâu?"

"Công tử đang ở bên trong chờ công chúa." Xa phu trả lời chắc nịch.

Chiêu Hoa từ trên xe ngựa nhảy xuống, chỉ thấy cỏ hoang um tùm rạp xuống khi bị gió thổi qua, lộ ra một gian miếu đổ nát phía sau, ngó trái liếc phải cũng không giống là nơi tổ chức miếu hội như hắn nói.

https://thuviensach.vn

Mang theo lòng nghi ngờ nặng trĩu, Chiêu Hoa bước vào.

Khi nàng tiến vào, vô số ánh mắt dừng lại trên người nàng.

Một đám ăn mày dơ bẩn, hoặc nằm hoặc ngồi, hoặc tiến gần đến người nàng, cười cực kỳ hèn mọn bỉ ổi: "Đâu ra một tiểu cô nương xinh đẹp lại chạy đến nơi hoang vắng thế này?"

"Cút đi!" Chiêu Hoa tránh được bàn tay dơ bẩn của đối phương.

"Cút đi? Ha ha, các ngươi có nghe thấy chưa? Nàng bảo ta cút?" Tên ăn mày kia khi cười lộ ra răng vàng, bỗng nhiên ánh mắt trở nên hung tợn, "Muộn rồi..., người trong lòng ngươi đã sớm bán ngươi cho chúng ta rồi!"

Chiêu Hoa giận dữ: "Ngươi nói bậy!"

"Cô nương ngốc, biết đây là đâu không?" Lại một tên ăn mày khác cười hớn hở đi tới, "Ổ ăn mày cũ nát nhất ở Thành Đông. Nếu hắn không phải cố ý lừa ngươi thì tại sao lại chọn nơi này đi hẹn hò?"

Từng tên ăn mày đi tới bao vây Chiêu Hoa, tạo thành bức tường người nhốt Chiêu Hoa vào trong. Một đôi tay hướng trên người nàng sờ soạng, lôi kéo xiêm y của nàng, sờ khuôn mặt nàng, trêu đùa và nhục nhã nàng.

"Đừng đóng kịch nữa. Nếu là cô gái trong sạch lại không biết liêm sỉ mà chạy tới đây hẹn hò với nam nhân sao?"

"Chính là thứ trời sinh thấp hèn, giả bộ giữ gìn trinh tiết gì chứ?"

"Ngươi nói xem, gái thanh lâu này của quán nào mà chạy đến đây đấy?"

"Ai nha, dám cắn ta!"

https://thuviensach.vn

Từng tiếng bạt tai vang lên hòa với tiếng kêu thảm thiết của Chiêu Hoa.

Ở ngoài cửa giãy giụa hồi lâu, Phúc Khang An cuối cùng chịu không nổi nữa, xông vào nói: "Dừng tay!"

Thấy đám ăn mày đó vẫn vờ như không nghe lời hắn, hắn soạt một tiếng rút ra bội kiếm, mỗi đường kiếm chém lại nổi lên một tiếng hét bi thảm, nổi lên bốn phía. Một tên ăn mày bụm lấy cánh tay thối lui, run rẩy nói: "Phúc công tử, chuyện này chúng ta làm theo lệnh của người mà!"

Phúc Khang An ngẩn ra, phản xạ có điều kiện quay sang nhìn Chiêu Hoa.

Chiêu Hoa tóc tai bù xù cuộn mình trong một góc phòng, đôi mắt cực lạnh nhìn lại hắn.

Bánh xe chuyển động, khói bụi bay tung tóe, xe ngựa chở nàng đến lại chở nàng quay về. Trên đường trở về, Chiêu Hoa co ro trốn trong một góc, cực lực tránh xa người hắn.

"Tên đầy đủ của ta là Phú Sát Phúc Khang An." Phúc Khang An thản nhiên nói, "Mẫu thân của ngươi đã ban chết cho ngạch nương của ta..."

Năm nay, con trai của Phú Sát Phó Hằng cuối cùng cũng đã trưởng thành. Nhưng cho đến tận bây giờ, hắn vẫn không thể quên được ngày hôm đó, trời âm u mưa ẩm ướt, hắn nắm tay của người kia đi vào phòng đặt quan tài.

"Nhìn cho kỹ đi." Người nọ giở nắp quan tài, chỉ vào thi thể bên trong chết không nhắm mắt nói, "Mẹ ngươi không phải chết bất đắc kỳ tử, mà là bị tiện nhân Lệnh phi kia dùng rượu hạ độc chết. Ngươi phải nhớ kỹ bộ dáng của bà ấy, nhớ kỹ nổi thống khổ của bà ấy, Phúc Khang An... Chờ ngươi trưởng thành, nhất định phải báo thù cho mẹ ngươi!"

https://thuviensach.vn

Phiên ngoại 2: (Hạ)

Bí mật của nàng

"... Đây là đâu?" Chiêu Hoa mở to mắt, "Tại sao ta lại ở đây?"

Trước mắt không phải là tẩm điện của nàng, mà là một căn gác xếp hoang phế đã lâu.

Mạng nhện giăng đầy góc tường, một con bướm trắng bị mắc kẹt trong đó, nó dốc sức liều mạng vẫy vẫy cánh, nhưng không cách nào giãy giụa khỏi tơ nhện mỏng manh.

"Nơi này là Thừa Càn điện." Bỗng nhiên nàng không khống chế được miệng mình, từ bên trong phát ra một giọng nói lãnh khốc, trầm thấp giống như tiếng rắn kêu, "Là nơi đã giam giữ Cố Hoàng hậu."

Chiêu Hoa lắp bắp kinh hãi, nàng mạnh mẽ chống người từ trên mặt đất bò dậy, đang đi vài bước chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

"Chiêu Hoa đã mất tích một ngày." Giọng nói Phúc Khang An mang theo vẻ lo lắng, "Công chúa xác định nàng ở chỗ này sao?"

"Giáng Tuyết hiên, Vũ Hoa các, Anh Hoa điện... Chẳng phải ngươi cũng đã tìm rồi sao?" Tư Uyển cười vang, "Yên tâm đi, ta hiểu Chiêu Hoa còn rõ hơn ngươi nữa. Ta biết lúc nàng phát bệnh sẽ đến nơi nào trốn."

"Phát bệnh?" Thanh âm Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế cực lạnh, "Có ý gì?"

Có ý gì? Khóe môi Chiêu Hoa nhướng lên một độ cong tàn nhẫn. Vẻ mặt đó chưa bao giờ xuất hiện trên mặt nàng, hoàn toàn là một người khác.

Thậm chí ngay cả tư thế đi của nàng cũng biến thành một người khác, một chân khập khiễng, giống như trên đầu gối còn có vết thương cũ, nhưng

https://thuviensach.vn

chung quy vẫn không ảnh hưởng đến đi đứng, thậm chí so với ba người bên ngoài càng nhẹ bước hơn, tựa như thái giám đã trải qua kinh nghiệm đi không phát ra tiếng động.

Thậm chí nàng còn thông thạo đường đi nước bước trong Thừa Càn điện hơn họ nhiều, chỉ mấy bước đã vòng ra sau ba người, sau đó im hơi lặng tiếng khóa cửa -- loảng xoảng.

"A! !" Tư Uyển hét lên một tiếng chói tai, "Tiếng động gì thế? A! ! Ai khóa cửa vậy? Thả ta ra, thả ta ra!"

"Là nàng sao? Chiêu Hoa?"

"Công chúa cứ ở lại đây, ta qua tìm Chiêu Hoa!"

Một mớ hỗn độn khiến ba người tách ra.

"Đừng!" Tư Uyển chống gậy, gào khóc đuổi theo hai người kia, "Đừng bỏ ta ở lại đây một mình."

"Yên tâm đi." Một đôi tay lạnh như băng từ phía sau nàng duỗi ra, nắm cổ của nàng, "Ta sẽ giúp ngươi."

Tư Uyển lập tức bị dọa sợ ngất đi.

Đợi khi nàng tỉnh lại, người đã ngồi trên một chiếc ghế, đôi mắt bị che bởi một miếng vải đen, hai tay bị trói trên thành ghế.

"Tư Uyển, ngươi còn nhớ không?" Giọng nói Chiêu Hoa từ đối diện truyền tới, "Năm mười một tuổi, Ngũ ca ca bị bệnh, ngươi gạt ta nói chỉ cần đến Anh Hoa điện cầu phúc cho Ngũ ca ca thì có thể cứu hắn, ta nghe lời ngươi đi tới đó, kết quả bị người nọ bắt đi."

Tư Uyển run một cái.

https://thuviensach.vn

"Ta chạy trốn, hắn liền đánh gãy chân ta, ném ta vào một căn phòng nhỏ chật hẹp, xung quanh đều là nước bẩn, vừa hôi vừa thối." Chiêu Hoa lẩm bẩm nói, "Hắn mấy lần nhấn đầu ta vào nước dơ, muốn dìm chết ta, nhưng mỗi lần ta gào khóc gọi nương, hắn lại thả ta ra. Sau đó hắn kể ta nghe một câu chuyện, ngươi biết hắn đã kể ta nghe chuyện gì không?"

"Không, không..." Tư Uyển càng run rẩy mãnh liệt, "Ta không muốn nghe."

"Ta nói cho cô biết, ta là Viên Xuân Vọng." Chiêu Hoa bỗng nhiên thay đổi giọng, âm trầm kinh khủng, mang trong người oán khí vô kể, "Ngày đầu tiên ta tiến cung đã bị trói trên một tấm ván, một khi phát ra tiếng thì bên cạnh sẽ có người cầm trứng gà nóng hổi chặn họng ta, chờ lúc bắt đầu tịnh thân, mỗi tấc xương cốt trên người đều đau..."

Hắn kể chuyện này đến chuyện khác, nói về cuộc sống của mình từ trước đến nay, từ nỗi đau đớn lúc bị lừa vào cung, cho đến khi gặp được Ngụy Anh Lạc lúc xuân về hoa nở, nhưng tức giận vì đối phương lại phản bội mình trong nháy mắt...

"Ta là ai? Chiêu Hoa? Viên Xuân Vọng?" Chiêu Hoa tự hỏi một tiếng, sau đó cười nói, "Ta là Viên Xuân Vọng... Ngươi thật to gan, lại dám giày vò ta, để ta cho ngươi nhìn thủ đoạn của ta nhé."

Tư Uyển chỉ cảm thấy cổ tay mát lạnh, tí tách, có chất lỏng thuận theo cổ tay mình chảy xuống, sắc mặt không khỏi trắng bệch: "Ngươi, ngươi đã làm gì ta?"

"Ta cứa một nhát trên cổ tay ngươi." Chiêu Hoa cười nói, "Ngươi sẽ không lập tức chết, nghe này, tí tách, tí tách, máu của ngươi cứ chảy không ngừng như thế, chờ đến khi máu ngươi chảy khô đến giọt cuối cùng thì ngươi cũng sẽ chết."

https://thuviensach.vn

"Ngươi là đồ điên, đồ điên!!!" Tư Uyển dốc sức liều mạng giằng co, "Thả ta ra, thả ta ra! Cứu mạng, cứu mạng! Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế, cứu ta! Phúc Khang An, cứu ta!"

"... Chiêu Hoa." Thanh âm một người thiếu niên vang lên sau lưng Chiêu Hoa, vừa phức tạp vừa thương xót, "Dừng tay đi."

"Ngươi chính là Phúc Khang An?" Chiêu Hoa chậm rãi đứng lên, quay mặt lại nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập mỉa mai, "Ta nhớ ra rồi, ngươi là nhi tử của Phú Sát Phó Hằng."

Khuôn mặt của nàng lạ lẫm khiến Phúc Khang An vô thức dịch về phía sau một bước.

Chiêu Hoa vuốt dao găm nhuốm máu trong tay, cổ quái cười: "Ngươi và a mã ngươi đều ngu xuẩn như nhau, yêu phải nữ nhân không nên yêu. Ngụy Anh Lạc, Chiêu Hoa, thực chất bên trong đều bội bạc giống nhau, các nàng chỉ yêu bản thân mình, một khi ngươi đã trở nên vô dụng thì sẽ bị vứt như giày rách. Kết cục của Phú Sát Phó Hằng vẫn không thể làm ngươi sáng mắt sao?"

"Im ngay!" Phúc Khang An cắn răng nói, "Ngươi rút cuộc là ai?"

"Ta là Viên Xuân Vọng, Đại tổng quản bên cạnh Tiên Hoàng hậu, chủ mưu án mưu phản ở Giang Nam!" "Chiêu Hoa" trước mắt cười ha ha nói, "Ta đã giết rất nhiều người, thân đệ đệ, sư phụ, Cẩm Tú, Hòa Thân Vương... Hiện tại đến phiên ngươi!"

Nàng hướng Phúc Khang An nhào tới.

Chẳng những thanh âm và thần thái trở nên giống nam nhân, ngay cả khí lực cũng biến thành nam nhân, cộng thêm trong tay có đao khiến nàng đánh bất phân thắng bại với Phúc Khang An. Ngược lại đối mặt với nữ nhân mà mình yêu, Phúc Khang An sợ ném chuột vỡ bình (muốn đánh

https://thuviensach.vn

nhưng còn e ngại), không thể ra đòn nặng tay với nàng, cuối cùng bất cẩn bị nàng đè nhào xuống đất.

Chiêu Hoa ngồi trên lưng hắn, giơ cao dao găm trong tay, mắt thấy con dao sắp sửa đâm vào ngực hắn, nhưng nước mắt lại rơi xuống.

"Ta lại phát bệnh sao?" Nàng lẩm bẩm nói.

"Chiêu Hoa?" Phúc Khang An giùng giằng bò dậy, "Là nàng sao?"

Chiêu Hoa gật gật đầu, buông con dao, nói: "Ngươi đi nhanh đi, thừa dịp ta bây giờ còn có thể khống chế được chính mình."

"Chiêu Hoa..." Phúc Khang An muốn nói lại thôi.

"Ngươi cũng nhìn thấy rồi, ta có bệnh." Chiêu Hoa nức nở một tiếng, "Từ lúc mười một tuổi bị bắt cóc, ta đã bị bệnh. Tuy rằng tên thái giám Viên Xuân Vọng đó rất nhanh đã bị đem đi chém đầu, nhưng ta biết rõ... hắn vẫn còn sống, sống trong thân thể của ta."

Bảy ngày sống không bằng chết. Trong bảy ngày đó, Viên Xuân Vọng liên tục kể những chuyện xưa, những người có quan hệ với quá khứ của hắn, có quan hệ với hỉ nộ ái ố của hắn, tất cả được cắm rễ thật sâu trong tâm trí nàng, dần dần sinh ra nhân cách thứ hai-- nhân cách tên là Viên Xuân Vọng.

Một khi phát tác, nàng lập tức từ một công chúa Chiêu Hoa bốc đồng biến thành nam nhân âm hiểm như rắn kia, toàn bộ Tử Cấm Thành này trừ Ngụy Anh Lạc ra, không ai có thể chế ngự được nàng.

Cái này là bí mật của nàng, cũng là bí mật lớn nhất bên trong Tử Cấm Thành.

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, ta còn sống." "Chiêu Hoa" bỗng nhiên biến đổi sắc mặt, cười nói, "Nên ngươi phải chết. Ngươi nói xem, ngày mai mọi người mở cửa Thừa Càn cung, phát hiện công chúa Chiêu Hoa giết chết tất cả mọi người, bao gồm Tư Uyển công chúa, Thân vương Mông Cổ, còn có độc đinh của Phú Sát gia là ngươi nữa, có phải đặc sắc lắm hay không? Ta quả thực chờ không được muốn nhìn thấy biểu tình của Anh Lạc rồi, ha ha ha ha!"

Nàng cười điên cuồng đến thế, điên cuồng khiến cho Tư Uyển ngừng kêu thảm thiết, run rẩy nói không ra lời.

Nhưng có một bàn tay lại nhẹ nhàng xoa hai má của nàng.

"Chiêu Hoa, đừng giết bọn họ." Phúc Khang An vừa thương tiếc lại áy náy nhìn nàng, ôn nhu nói, "Chỉ giết một mình ta là đủ rồi."

"Chiêu Hoa" nghe vậy sững sờ.

"Là ta có lỗi với nàng." Phúc Khang An nhắm mắt lại, kéo dao găm trong tay nàng hướng cổ mình, "Ta là một kẻ nhát gan, không có can đảm báo thù Hoàng quý phi, nên đã lấy ngươi hả giận, cuối cùng lại không nỡ... Ta cũng không thể báo thù cho mẫu thân, lại không đành lòng tổn thương nàng. Ta chỉ là một phế vật chẳng làm được gì."

"Vì sao?" "Chiêu Hoa" trầm giọng hỏi, "Ngày đó tại miếu đổ nát, tại sao ngươi lại xuất hiện?"

Nếu như hắn không bước ra, Chiêu Hoa bị một đám ăn mày lăng nhục như vậy hắn sẽ chết không còn nghi ngờ, cho dù không có chết thảm dưới chân đám ăn mày đó thì khi nàng trở về cũng sẽ tự sát.

Thân thể Ngụy Anh Lạc luôn không tốt, hơn nữa còn thương yêu nữ nhi này nhất. Một khi Chiêu Hoa chết đi, nàng nhẹ nhất cũng sẽ bệnh nặng một trận, đây không phải như ý muốn của hắn sao?

https://thuviensach.vn

Vì sao đã bước được chín mươi chín bước, lại buông tha ở bước cuối cùng này?

"Nói!" "Chiêu Hoa" găm con dao lên cổ hắn, thân trên chúi xuống, lạnh lùng hỏi, "Vì sao?"

Phúc Khang An thở dài, chậm rãi duỗi hai tay ra vòng qua lưng nàng, không để ý tay nàng đang cầm lưỡi dao sắc bén ôm nàng vào lòng, nhẹ gọi một tiếng: "... Muội muội."

Toàn thân "Chiêu Hoa" run lên.

Tựa hồ rất lâu trước đây, lâu đến độ có lẽ là kiếp trước, hắn đã từng yêu thương một nữ tử như vậy, tự tay nấu thuốc cho nàng, chịu lạnh chờ nàng trong Ngự Hoa Viên, vì nàng mà hắn đã từ bỏ tất cả, cũng vì nàng mà theo đuổi hết thảy...

"Anh Lạc." Lãnh khốc trong mắt "Chiêu Hoa" bỗng nhiên tràn thành nước mắt, lẩm bẩm nói, " Muội muội... của ta... "

Cơ thể nàng chợt mềm nhũn, ngã vào trong ngực Phúc Khang An.

Sau lưng là Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế đứng không kịp thở... cùng với Hoàng quý phi Ngụy Anh Lạc.

"Viên Xuân Vọng là nghĩa huynh của ta." Ngụy Anh Lạc cúi người ôm lấy Chiêu Hoa, thản nhiên nói, "Hắn liên quan đến án mưu phản, vốn phải bị lăng trì xử tử, nhưng ta đã xin Hoàng thượng lưu lại hắn một mạng, giam cầm hắn trong Anh Hoa điện, ai ngờ hắn lại thành công xui khiến Tư Uyển, dụ Chiêu Hoa đi..."

"Đúng là hắn!" Phúc Khang An rốt cuộc cũng đã nhớ ra đối phương là ai.

https://thuviensach.vn

Một kẻ trong lòng muốn giết sạch người nhà Ái Tân Giác La, một tên thái giám cũng chảy chung dòng máu của Ái Tân Giác La -- một bí mật lớn nhất nhà Ái Tân Giác La.

"Nhìn dáng vẻ của ngươi, có lẽ đã nhớ ra hắn là ai rồi. Hắn làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy, bởi vì hắn cho rằng mình là nhi tử của Hoàng đế." Ngụy Anh Lạc nói lời xoay chuyển, hỏi câu có ý ám chỉ, "Ngươi thì sao? Phúc Khang An, ngươi cũng cho rằng ngươi là nhi tử của Hoàng đế sao?"

Cả người Phúc Khang An rung động mạnh.

Bí mật của hắn

Ngày đại hôn.

Trước kiệu phượng, Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế đỡ Chiêu Hoa lên kiệu.

Khăn thùy châu đỏ đong đưa, che đi biểu tình của Chiêu Hoa, chỉ có đôi môi hơi mấp máy một chút, cuối cùng buông tiếng thở dài: "Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế, chàng đã chứng kiến bộ dáng ta phát bệnh, vì sao lại còn dám lấy ta?"

Thanh âm Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế trầm ổn như bàn thạch: "Bởi vì ta yêu nàng."

Chiêu Hoa bình tĩnh nhìn hắn nửa ngày, sau đó cúi đầu xuống, thanh âm tựa như khóc tựa như cười: "Chàng... thật đúng là một tên ngốc."

"Ta biết nàng không yêu ta, nhưng mà không sao." Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế không phải là nam nhân biết nói lời ngon tiếng ngọt, cho nên từ trong miệng hắn nói ra được câu thề non hẹn biển ngược lại càng làm lòng người rung động, "Thời gian của chúng ta còn rất dài, ta sẽ kiên nhẫn đợi, đợi nàng yêu ta."

https://thuviensach.vn

Nếu trên thế gian này có người biết rõ bí mật của nàng nhưng vẫn chấp nhận chờ đợi nàng...

"Đi thôi." Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế nhìn sau lưng nàng một cái, bỗng nhiên thúc giục một tiếng.

Chiêu Hoa gật gật đầu, vịn tay của hắn tiến vào kiệu. Trong nháy mắt màn kiệu rũ xuống, nàng nghe thấy một thanh âm lo lắng gọi tên mình: "Chiêu Hoa, chờ ta một chút!"

Bờ vai của nàng run rẩy, nghe thấy thanh âm Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế ở bên ngoài vang lên: "Nâng kiệu!"

Kiệu phu nâng kiệu phượng lên, hướng về phía Thần Vũ môn.

Thủ vệ đứng hai bên đường trang nghiêm, vô luận là ai, cho dù là công tử Phú Sát gia Phúc Khang An cũng không thể xông tới ngay lúc này.

Càng không có khả năng ngăn cản hôn lễ đã được định trước này.

Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế cưỡi con ngựa cao to, quay đầu liếc nhìn đối phương, bên tai vang lên giọng nói Ngụy Anh Lạc.

"Phúc Khang An, có phải vẫn luôn có người nói cho ngươi biết, ngươi là nhi tử của Hoàng thượng, nếu muốn báo thù, biện pháp tốt nhất chính là khiến Chiêu Hoa yêu ngươi?" Ngụy Anh Lạc cười nói, "Nhưng ngươi thật đúng là nhi tử của Hoàng thượng sao?"

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua, đã làm chuyện gì cũng sẽ có ngày lộ chân tướng.

Kẻ đằng sau xui khiến Phúc Khang An báo thù rất nhanh đã được tra rõ ràng, trồi lên mặt nước. Bàn tay năm đó lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Phúc

https://thuviensach.vn

Khang An, ép buộc hắn nhớ kỹ bộ dáng của vong mẫu, là đệ đệ thứ xuất của Phú Sát Phó Hằng.

Đồng thời cũng là đối tượng Nhĩ Tình yêu đương vụng trộm, phụ thân chân chính của Phúc Khang An.

Đúng là buồn cười, bởi vì chuyện Nhĩ Tình mang thai đã bức tử Tiên Hoàng hậu Phú Sát, thậm chí liên lụy đến nhiều người như vậy, cuối cùng đứa bé trong bụng của nàng ta vẫn mang họ Phú Sát.

"Chiêu Hoa... không phải là muội muội của mình." Ánh mắt Phúc Khang An vừa thương xót vừa vui mừng, vừa mê man lại tràn ngập hy vọng, "Không phải là muội muội của mình..."

Nhưng vậy thì sao?

Chiêu Hoa lại không biết điều đó.

"Việc này liên quan đến danh dự Phú Sát gia, cho nên bổn cung đã xử lý xong những người biết chuyện. Hiện giờ biết rõ chân tướng cũng chỉ có ba người, ngươi, bổn cung và Phúc Khang An." Giọng nói Ngụy Anh Lạc lại vang bên tai Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế, "Bổn cung sẽ không nói sự thật với Chiêu Hoa. Ngươi thì sao?"

Khóe môi Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế vẽ ra một đường cong.

Kiệu phượng rốt cuộc cũng ra đến Thần Vũ môn, ánh nắng rực rỡ rọi vào cỗ kiệu, giống như hổ phách từ trên trời giáng xuống, cố định tất cả ở trong đó một nghìn năm một vạn năm.

"... Đây là bí mật của ta." Lạp Vượng Đa Nhĩ Tế thầm nhủ trong lòng, "Nghìn năm vạn năm, thi cốt thành tro, ta cũng sẽ không nói cho nàng biết chân tướng đâu."

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Quyển 1: Kiếp sống cung nữ
- Chương 1: Phách quan
- Chương 2: Váy bách điểu
- Chương 3: Tiến cung
- Chương 4: Hoa sen
- Chương 5: Tuyển tú
- Chương 6: Mệnh ở lòng bàn tay
- Chương 7: Phân chia cao thấp
- Chương 8: Gian dối
- Chương 9: Tranh chấp
- Chương 10: Áp chế
- Chương 11: Tranh vẽ phi tần
- Chương 12: Ngủ
- Chương 13: Thợ thêu
- Chương 14: Uống thuốc
- Chương 15: Vả miệng
- Chương 16: Lá non có độc
- Chương 17: Lần đầu gặp gỡ
- Chương 18: Thị vệ
- Chương 19: Cô nam quả nữ
- Chương 20: Mật báo
- Chương 21: Bột củ sen
- Chương 22: Lời đồn
- Chương 23: Sự việc bại lộ
- Chương 24: A Mãn
- Chương 25: Người thêu chính
- Chương 26: Vật thay thế
- Chương 27: Dâng tặng lễ vật

https://thuviensach.vn

Chương 28: Thỉnh tội
Chương 29: Tỷ muội tốt
Chương 30: Kẻ trộm
Chương 31: Bộ thường phục sau cùng
Chương 32: Kim
Chương 33: Rửa hận
Chương 34: Thiếu gia
Chương 35: Thăm bệnh
Chương 36: Chủ mưu đằng sau
Chương 37: Tặng thuốc
Chương 38: Đáp lễ
Chương 39: Tâm phúc
Chương 40: Ác khuyển
Chương 41: Kẻ phản bội
Chương 42: Lệ chi yến
Chương 43: Lệ chi loạn
Chương 44: Xử trí
Chương 45: Con kiến
Chương 46: Nửa đêm canh ba
Chương 47: Ăn thịt chia phúc
Chương 48: Giải thích
Chương 49: Tin đồn thất thiệt
Chương 50: Truy xét
Chương 51: Hạ sinh
Chương 52: Chôn sống
Chương 53: Phong hồi lộ chuyển (Bước ngoặt)
Chương 54: Chờ đợi
Chương 55: Chăm bệnh
Chương 56: Nước lô hội
Chương 57: Chọc giận
Chương 58: Đắng ngọt đan xen
Chương 59: Dâng lễ

https://thuviensach.vn

Chương 60: Xá lợi ở đâu?
Chương 61: Tiên nữ
Chương 62: Sóng gió nổi lên
Chương 63: Sứ mệnh tiên nữ
Chương 64: Độc dược
Chương 65: Long tử long tôn (Con cháu rồng)
Chương 66: Bù đắp
Chương 67: Báo thù
Chương 68: Nợ máu trả máu
Chương 69: Cảnh cáo
Chương 70: Xoa dịu nỗi lòng
Chương 71: Ban hôn
Chương 72: Vĩnh viễn không phản bội
Chương 73: Điên
Quyển 2: Tân giả khổ
Chương 74: Tân Giả Khố
Chương 75: Báo đáp ân tình
Chương 76: Tập kích
Chương 77: Rắn độc
Chương 78: Sưởi ấm lẫn nhau
Chương 79: Thọ yến phong ba
Chương 80: Bệnh và quyền
Chương 81: Cứu tế
Chương 82: Vạn tử thiên hồng
Chương 83: Kim trấp
Chương 84: Tâm nguyện cuối cùng
Chương 85: Quý phi từ biệt quân vương
Chương 86: Thăm bệnh【Thượng】
Chương 87: Thăm bệnh【 Hạ 】
Chương 88: Hoạ vô đơn chí
Chương 89: Biện pháp
Chương 90: Chia tay

https://thuviensach.vn

Chương 91: Ác hận đan xen
Chương 92: Từ đầu đến cuối
Chương 93: Đoạn tuyệt
Chương 94: Thức tỉnh
Chương 95: Hôn lễ
Chương 96: Đi giữa trời tuyết
Chương 97: Thị tẩm
Chương 98: [Phiên ngoại Đế Hậu] Ly hồn ký (Thượng)
Chương 99: [Phiên ngoại Đế Hậu] Ly hồn ký (Hạ)
Chương 100: [Phiên ngoại] Giếng khống muội muội
Chương 101: Đồng sàng dị mộng
Chương 102: Khó nhẫn
Chương 103: Hồi cung
Chương 104: Phương thuốc sinh con
Chương 105: Mang thai
Chương 106: Ngày giỗ
Chương 107: Sinh con
Chương 108: Tin vui
Chương 109: Có một đích tử
Chương 110: Đêm trừ tịch
Chương 111: Tang【 Thượng 】
Chương 112: Tang【 Hạ 】
Chương 113: Ban chết
Chương 114: Trục xuất
Quyển 3: Chủ Diên Hi cung
Chương 115: Kế Hậu
Chương 116: Gặp lại
Chương 117: Chỗ dựa mới
Chương 118: Thực hiện
Chương 119: Tiệc phóng sinh
Chương 120: Phản bội
Chương 121: Y phục bên trong

https://thuviensach.vn

Chương 122: Diên Hi cung
Chương 123: Vờ như không thấy
Chương 124: Hoa chi tử rơi
Chương 125: Như gần như xa
Chương 126: Vướng bận
Chương 127: Như gần như xa
Thông báo
Chương 128: Trở về
Chương 129: Làm người luôn có lòng đố kỵ
Chương 130: Lời đồn
Chương 131: Hiểu lầm
Chương 132: Tên trộm
Chương 133: Giọng Giang Nam
Chương 134: Tang vật
Chương 135: Phá kính muốn đoàn tụ
Chương 136: Người thân cũ
Chương 137: Hẹn hò
Chương 138: Không mong báo đáp
Chương 139: Nguyện như ban đầu
Chương 140: Hòa làm một
Chương 141: Thật lòng
Chương 142: Hậu cung tranh đấu
Chương 143: Triều đình tranh đấu
Chương 144: Hưu thư
Chương 145: Không đi
Chương 146: Đến tiễn
Chương 147: Ngã ngựa
Chương 148: Quân đen và trắng
Chương 149: Tử chiến
Chương 150: Độc
Chương 151: Chân tướng phơi bày
Chương 152: Giấc mộng hư vô

https://thuviensach.vn

Chương 153: Vô thường
Chương 154: Lựa chọn
Chương 155: Hoàng hậu hay Thái hậu?
Chương 156: Tâm sự
Chương 157: Lễ thân tắm
Chương 158: Kinh biến
Chương 159: Phản bội
Chương 160: Tâm như tro tàn
Chương 161: Lời hẹn ước năm nào
Chương 162: Huyết kinh
Chương 163: Bùa đòi mạng
Chương 164: Sinh mẫu là ai?
Chương 165: Bão tố
Chương 166: Nhập gia
Chương 167: Tiết nghĩa
Thông báo
Chương 168 + 169
Chương 170: Trầm Bích
Chương 171: Tiên nữ
Chương 172: Trước là kẻ thù, sau là bằng hữu
Chương 173: Bằng hữu
Chương 174: Biến đổi bất ngờ
Chương 175: Yêu tà
Chương 176 + 177
Chương 178 + 179
Chương 180: Mất tích
Chương 181: Nghi ngờ
Chương 182: Giam cầm
Chương 183: Hối hận
Chương 184 + 185 + 186
Chương 187: Tội
Chương 188: Điên

https://thuviensach.vn

Chương 189: Ước hẹn
Chương 190 + 191 + 192 + 193 + 194 + 195
Chương 196 + 197
Chương 198 + 199
Chương 200 + 201
Chương 202 + 203 (chương cuối)
2 Phiên ngoại

https://thuviensach.vn